

VỮ NGHÊ THUỜNG

QUẦN HÔN NGỌT NGÀO

NÀNG
DẬU NHỎ
CỦA ĐẠI
LÃO TẠI
SINH RỒI

DTV EBOOK

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 1

DTV-EBOOK

Mùa đông năm 1996 ở tỉnh Thiểm Tây đặc biệt lạnh lẽo.

Đêm hôm đó, từng mảng tuyết lớn rơi xuống từ bầu trời đen như mực, không ngừng nghỉ.

Sáng sớm, khi mở cửa, chỉ thấy bầu trời xám xịt, dưới mái hiên treo lủng lẳng những cột băng to bằng cổ tay trẻ con. Những cây liễu trơ trụi lá được phủ kín bởi những dải băng lấp lánh như bạc.

Không khí dường như đông cứng lại, mỗi hơi thở đều biến thành làn sương mỏng.

Biệt thự sang trọng của gia đình giàu có nhất huyện Chu Thủy tọa lạc ở phía nam làng, nơi được coi là có phong thủy cực tốt.

Nghe nói, khi xây dựng biệt thự này, gia chủ đã mời cao nhân đến xem phong thủy và chọn giờ lành.

Một người phụ nữ mặc áo bông màu xám co ro đi trong cơn gió lạnh buốt.

“Chiêu Chiêu đi đâu đấy?” Có người dân trong làng nhìn thấy cô, lên tiếng hỏi.

“Cháu... cháu sang nhà chú hai.” Chu Chiêu Chiêu cúi đầu, kéo chặt chiếc áo bông và bước tiếp.

“Lại đi xin tiền à?” Người kia liếc nhìn cô, mím môi lắc đầu.

Chu Chiêu Chiêu cúi đầu thấp hơn, giọng nhỏ như muốn khóc: “Con... con cháu bị ốm.”

Nhìn ngôi biệt thự xa hoa, rồi lại nhìn bộ quần áo cũ kỹ trên người, Chu Chiêu Chiêu vô thức kéo lại vạt áo.

Cổng nhà không đóng, từ bên trong vọng ra tiếng nói chuyện rôm rả.

Chu Chiêu Chiêu do dự một chút, rồi co ro bước vào.

Sân vắng tanh, mọi người đều đang ở trong nhà. Đứng ngoài cổng cũng có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ trong phòng.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Chu Chiêu Chiêu run lên vì lạnh.

Đột nhiên, hình như có người sắp ra khỏi nhà. Chu Chiêu Chiêu hoảng hốt, vội vàng trốn vào góc tối bên cạnh.

“Hình như tôi thấy con nhỏ đó rồi,” giọng của dì hai Quách Phong Cẩm vang lên, “thật đen đủi.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

“Tôi chẳng hiểu sao anh lại phải cho nó tiền mỗi tháng,” trong phòng, Chu Mẫn Mẫn bực bội nói, “một con đã rách mồm mà cũng phải nuôi.”

Chu Chiêu Chiêu sững người. Trong ký ức của cô, Chu Mẫn Mẫn tuy đôi lúc ngang ngược nhưng chưa bao giờ cay nghiệt đến thế.

Nhưng điều khiến cô chấn động hơn cả là những lời tiếp theo.

“Chỉ là hai mươi đồng thôi, coi như cho kẻ ăn mày,” chú hai Chu Chính Vũ cười nói, “hơn nữa, hai

mười đồng đôi lấy tiếng là người tốt, có gì mà không làm?”

“Đúng vậy,” Quách Phong Cầm cười theo, “hoa thơm cần có lá xanh, Chu Chiêu Chiêu chính là cái lá rách để làm nền cho Mẫn Mẫn nhà ta.”

“Đồ ngốc, giống hệt thằng anh c.h.ế.t tiệt của tôi,” Chu Chính Vũ cười nhạo, có lẽ vì say rượu nên hôm nay lời lẽ của ông ta đặc biệt nhiều, “trước khi bị tôi bịt miệng mà chết, nó còn cảm ơn tôi nữa cơ.”

“Cho tôi một nửa xưởng?” Ông ta cầm chén rượu lên uống một ngụm, khinh bỉ nói, “tôi cần cả cái xưởng cơ!”

“Thằng đoản mệnh đó đến c.h.ế.t cũng không biết vụ tai nạn xe hơi là do tôi sắp đặt, cái phanh xe là tôi cố tình làm hỏng.” Chu Chính Vũ cười ha hả, vỗ tay Quách Phong Cầm, “vẫn là vợ đưa ra kế hay, g.i.ế.c c.h.ế.t nó, xưởng gà sẽ là của chúng ta!”

“Khi tôi dùng chần bịt miệng nó, đôi mắt nó trợn trừng nhìn tôi, c.h.ế.t không nhắm mắt.”

“Thôi, anh ít uống rượu lại đi,” Quách Phong Cầm vội vàng đỡ ông ta, “nếu người ngoài nghe thấy thì...”

“Nghe thấy thì sao?” Chu Chính Vũ say khướt nói, “cả huyện Chu Thủy này ai dám động đến tao?”

“Tao mới là đứa con giỏi nhất nhà họ Chu,” Chu Chính Vũ đặc ý nói, “ngay cả huyện trưởng gặp tao cũng phải cúi đầu, Chu Chính Văn là cái thá gì.”

Trong phòng, Chu Chính Vũ được Quách Phong Cầm đỡ vào phòng ngủ, miệng vẫn lẩm bẩm: “Con

ngu ngốc đó, nếu không phải vì nó ngăn cản, thằng Dương Duy Lực chồng nó sớm đã đưa tao vào tù rồi.”

“Vợ nói xem, hai mươi đồng mỗi tháng cho kẻ ăn mày có đáng không?”

“Bây giờ trong làng, ai gặp tao chẳng gọi một tiếng Chu đại thiện nhân?” Chu Chính Vũ “suyt” một tiếng, nhưng giọng nói vẫn vọng ra ngoài, “giữ lại, không thể để chúng c.h.ế.t hết được.”

Trong phòng ấm áp, Chu Chính Vũ nói xong liền ngã vật xuống giường đệm mềm mại, ngủ say như chết.

Ngoài trời băng giá, Chu Chiêu Chiêu ngồi bệt xuống đất, toàn thân run rẩy, nước mắt lạnh lẽo chảy dài.

Hóa ra bố cô không phải c.h.ế.t vì tai nạn, mà là bị chính em trai mình bịt miệng đến chết!

Tất cả chỉ để chiếm đoạt xưởng gà và tiền bạc của ông!

Hóa ra, người chú mà cô luôn tin tưởng và nương tựa, từ đầu đến cuối chỉ đang lợi dụng cô!

Đáng cười hơn, cô còn luôn biết ơn họ, đến mức mỗi lần nhận số tiền ít ỏi kia cô cũng không dám ngẩng đầu lên!

Chu Chiêu Chiêu cắn hận!

Hóa ra, bao nhiêu năm nay cô đã nhận giặc làm cha!

Còn Dương Duy Lực... cuối cùng cô vẫn có lỗi với anh!

Cô siết chặt nắm đ.ấ.m tím tái vì lạnh, nước mắt tuôn rơi.

Tại sao cô lại ngốc nghếch đến thế!

...

Ngày mừng 8 tháng Chạp, người dân huyện Chu Thủy thường dùng ngô, đậu, thịt, đậu phụ, hành lá và cà rốt làm thành món cháo ngọt ngào.

Hôm đó, Chu Chiêu Chiêu mặc bộ quần áo sạch sẽ nhất, bung bát cháo vừa nấu xong ra khỏi nhà.

Chu Chiêu Chiêu thừa hưởng trọn vẹn tài nấu nướng của mẹ, món cháo ngọt ngào năm nào cũng ngon tuyệt.

Chu Chính Vũ rất thích món này.

Vì vậy, mỗi năm vào ngày này, cô đều dậy sớm nấu cháo và mang đến biếu nhà chú hai.

Đây cũng là dịp duy nhất trong năm cô có cơ hội được ngồi ăn cơm cùng họ.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chú hai, cháo ngọt ngào năm nay có ngon không?” Chu Chiêu Chiêu nhìn Chu Chính Vũ bằng đôi mắt trong veo như nước hồ thu.

Chu Chính Vũ đặt bát xuống, vẻ mãn nguyện.

“Cháu nấu thì tất nhiên là ngon...” Lời chưa dứt, đột nhiên sắc mặt ông ta biến đổi.

“Đồ khốn nạn!” Chu Chính Vũ ôm bụng đau quặn, m.á.u đen đỏ chảy ra từ khóe miệng, “sao mà dám hại tao!”

Quách Phong Cầm định bò dậy đánh Chu Chiêu Chiêu, nhưng ngay lập tức phun ra một ngụm m.á.u đen.

“Bố mẹ ơi, con không muốn chết.” Chu Mẫn Mẫn vừa nôn m.á.u vừa khóc lóc van xin.

Chu Chiêu Chiêu nhìn ba người họ vật vã trên đất, khuôn mặt lần đầu tiên nở nụ cười.

“Bố, mẹ,” cô ngẩng đầu nhìn trời, “con bất hiếu, đến bây giờ mới trả được thù cho hai người.”

“Tao... tao không muốn... chết...” Chu Chính Vũ nằm trên đất co giật, m.á.u đen không ngừng trào ra từ miệng.

Chẳng mấy chốc, căn biệt thự sang trọng chìm vào tĩnh lặng.

Bên ngoài, tuyết lại bắt đầu rơi.

Trong phòng, Chu Chiêu Chiêu cũng dần mất đi ý thức.

“Bé ơi bé à, qua mừng tám là Tết, cháo ngọt ngào ăn mấy ngày...”

Cô như nghe thấy giọng mẹ, vừa nấu cháo vừa hát ru.

Ngoài sân, bố đang đuổi theo em trai, cậu bé vừa chạy vừa xin lỗi: “Con xin lỗi, sau này con không phá đồ của chị nữa.”

...

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười hạnh phúc.

Cô tin rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Giờ đây, cô chỉ muốn trở về nhà.

Trời tối, nước mắt lăn dài...

Chương 2

DTV-EBOOK

Tháng bảy, thời tiết thay đổi như tâm trạng trẻ con.

Buổi sáng trời còn nắng chói chang, vậy mà đến chiều đã đổ cơn mưa xối xả.

Mưa rơi lộp độp trên bệ cửa sổ, Dương Duy Lực nhú mào nhìn cô gái đang ngủ thiếp đi trên giường. Anh chưa từng biết có người nào lại trắng đến thế.

Khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp của cô gái vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt.

Ngay cả trong giấc mơ, tiếng khóc của cô vẫn yếu ớt, đánh động vào trái tim người khác.

Cửa sổ dán báo có vài chỗ rách, gió lạnh luôn qua những khe hở, cố gắng xâm nhập vào phòng.

Dương Duy Lực nhú mào, bước đến tìm thứ gì đó để che chắn chỗ rách, nhưng thử mấy lần đều vô ích.

Đằng sau, cô gái dường như khóc càng thảm thiết hơn.

Dương Duy Lực thở dài, một cô gái nhỏ gặp chuyện như vậy, buồn bã cũng là điều dễ hiểu.

“Đừng sợ.” Giọng anh trầm ấm, rõ ràng là không biết phải an ủi cô gái này thế nào.

Bên ngoài trời tối đen như mực, trong phòng ánh đèn vàng nhạt chiếu lên khuôn mặt cô gái.

Tí tách, tí tách, mưa dường như không biết mệt, càng lúc càng nặng hạt.

Chu Chiêu Chiêu bị tiếng mưa đánh thức.

Tỉnh dậy, cô ngơ ngác nhìn xung quanh. Đây là một căn phòng nhỏ hẹp, chỉ đủ kê một chiếc giường đơn và một cái bàn gỗ, chân bàn còn gãy một bên, được chèn bằng viên gạch.

Chu Chiêu Chiêu toàn thân run lên vì lạnh.

Cô nhớ ra rồi!

Đây rõ ràng là mùa hè năm 1987, lần đầu tiên cô cùng Chu Mẫn Mẫn đến vũ trường disco ở huyện, bị người ta tính toán nhốt chung phòng với Dương Duy Lực.

Sao cô lại ở đây?

Rõ ràng sáng mừng tám tháng Chạp, cô đã dùng một nồi cháo có thuốc độc để cùng Chu Chính Vũ và gia đình hắn cùng chết, vậy sao lại quay về đây?

“Có đỡ hơn chút nào không?” Thấy cô mắt đầm lệ, vẻ mặt ngơ ngác, giọng Dương Duy Lực dịu dàng hơn.

Chu Chiêu Chiêu nhớ rất rõ, Dương Duy Lực mất vào kỳ nghỉ Quốc khánh tháng mười, khi đi nhập hàng ở ngoại tỉnh gặp lở đất.

Không ngờ người đầu tiên cô gặp dưới địa phủ lại là Dương Duy Lực, người chồng mà cô luôn ghét bỏ.

Con người thật kỳ lạ.

Khi Dương Duy Lực còn sống, Chu Chiêu Chiêu luôn tỏ ra chán ghét anh. Nhưng sau khi anh mất, cô lại nhớ đến những điều tốt đẹp về anh.

Trước khi chết, anh từng về nhà, lúc đó Chu Chiêu Chiêu chê anh đầy mồ hôi, đến cả bát cơm rang cũng không chịu nấu cho anh, để anh ra đi với cái bụng đói.

Lần chia tay đó, chính là vĩnh biệt.

Giờ đây gặp nhau dưới địa phủ, Chiêu Chiêu nhớ lại lời Chu Chính Vũ nói, anh bị hại c.h.ế.t vì đang điều tra cái c.h.ế.t của bố cô, nỗi đau trong lòng lại trào dâng.

Trước kia khi anh còn sống, luôn muốn gần gũi cô, làm những chuyện xấu hổ, cô luôn tỏ ra chán ghét.

Giờ đây hai vợ chồng gặp nhau dưới địa phủ, Chu Chiêu Chiêu sao còn có thể để tâm?

Dương Duy Lực cứng đờ người.

Cô gái lao vào lòng anh, thậm chí áp má vào n.g.ự.c anh.

Anh chưa từng được một người phụ nữ nào thân mật như vậy.

Đặc biệt, bây giờ đang là mùa hè, dù bên ngoài mưa to, nhưng quần áo hai người đều rất mỏng.

Thậm chí, anh còn ngửi thấy mùi hương đặc biệt tỏa ra từ người cô.

Dương Duy Lực nuốt nước bọt.

“Em...” Anh hắng giọng, mặt đỏ bừng, cuối cùng bật ra một câu: “Bình tĩnh lại.”

“Bình tĩnh?” Chu Chiêu Chiêu nhú mày, giơ cánh tay trắng nõn chỉ vào cằm anh: “Dương Duy Lực, anh

cạo râu rồi à?”

Dương Duy Lực không câu nệ, mỗi lần thân mật đều thích dùng râu cọ vào người cô.

Mỗi lần như vậy, hôm sau cổ họng cô chắc chắn sẽ khàn đặc.

Trước kia, Chu Chiêu Chiêu cực kỳ ghét bộ râu của anh.

Nhưng sau này, mỗi khi đêm khuya thanh vắng, cô lại nhớ đến người đàn ông này nhiều nhất.

Ngay cả những điều từng chán ghét cũng trở thành kỷ niệm đẹp.

Giờ đây hai vợ chồng cuối cùng cũng có cơ hội đoàn tụ, Chu Chiêu Chiêu sao còn có thể chán ghét anh?

Dương Duy Lực chỉ thấy trước mắt một màu trắng, cánh tay trắng nõn của cô gái đã quàng lên cổ anh, và nhân lúc anh đang mất tập trung, kéo cổ anh lại gần mình.

Àm!

Trong lòng Dương Duy Lực bùng lên ngọn lửa. Cô gái tinh nghịch kia dường như không biết, hàng mi dài cong vút còn đọng giọt lệ, đôi mắt long lanh như nước nhìn anh, như muốn nói điều gì đó.

“Chu Chiêu Chiêu, em biết em đang làm gì không?” Dương Duy Lực nắm lấy cằm cô.

Chu Chiêu Chiêu nhú mày: “Dương Duy Lực, anh có phải đàn ông không vậy?”

Dương Duy Lực: “...”

“Đau.” Chu Chiêu Chiêu mắt nhắm lệ, nhìn Dương Duy Lực đầy oán trách.

Nhưng ngay lập tức bị bàn tay to lớn của anh che lại: “Đừng nhìn anh như vậy.”

“Nếu không,” anh cúi đầu nói khẽ, “anh sẽ cho em biết anh đàn ông thế nào.”

“Hôm nay sao anh lắm lời thế?”

Cô gái trong lòng dường như không hài lòng với biểu hiện của anh, cánh tay trắng nõn vòng qua cổ anh, đôi môi hồng mềm mại chính xác đặt lên môi anh.

Khoảnh khắc đó, trong đầu Dương Duy Lực như có một bông pháo hoa rực rỡ nhất bùng nổ, tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Sợi dây căng thẳng từ lâu đã đứt!

“Chu Chiêu Chiêu, anh là ai?” Anh che miệng cô sắp hôn lên, hỏi.

“Dương Duy Lực.” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh đầy nghi hoặc.

“Con gái phải biết giữ gìn.” Ngay khi cô đang nghi ngờ, trước mắt cô tối sầm lại, khuôn mặt điển trai của người đàn ông phóng to.

Đôi môi mềm mại của cô nhanh chóng bị anh chiếm lấy, hút lấy...

So với trong ký ức có phần vụng về hơn, nhưng vẫn là sự hung hăng, như muốn nuốt chửng cô vào bụng!

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu chân mềm nhũn.

Người đàn ông c.h.ế.t tiết này, thành ma rồi mà vẫn nóng vội!

Chu Chiêu Chiêu xấu hổ nhắm mắt lại.

Khoan đã...

Sao cô lại thấy có bóng dưới đất?

Ma cũng có bóng sao?

Còn thân hình cường tráng của anh tỏa ra hơi nóng... nóng?

“Chu Chiêu Chiêu,” Dương Duy Lực buông đôi môi mềm mại của cô, khẽ cười, lại lưu luyến ôm cô để bình tĩnh lại, “là em chọc anh đấy.”

Trước khi Chu Chiêu Chiêu kịp nói, anh lại tiếp tục: “Anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Chịu trách nhiệm?

Chu Chiêu Chiêu không hiểu ý anh, nhưng vẫn rất nghiêm túc nói: “Em không cần anh chịu trách nhiệm.”

Cô cần ma chịu trách nhiệm cái gì chứ?

Và cánh cửa cũng bị đẩy mở từ bên ngoài.

“A...”

Một tiếng thét chói tai của phụ nữ cắt ngang hai người: “Hai người đang làm gì vậy?”

Đó là giọng của em họ Chu Mẫn Mẫn.

Đằng sau cô ta còn có một số người khác.

Cảnh tượng này sao quen quá.

Giống hệt kiếp trước, khi Chu Mẫn Mẫn dẫn người đến bắt gian cô và Dương Duy Lực.

Cửa mở, ánh sáng bên ngoài tràn vào.

Chu Chiêu Chiêu nhìn từng người một, cuối cùng dừng lại ở người đàn ông bên cạnh.

Ngực nở, vai rộng, eo thon, chân dài...

Cô chăm chú nhìn anh từ đầu đến chân, rồi lại từ chân lên đầu, chỗ nào giống ma quỷ chứ?

Chương 3

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực đứng đó, để mặc cô nhìn mình từ đầu đến chân.

Cho đến khi tiếng ồn ào của Chu Mẫn Mẫn vang lên.

“Mọi người đều thấy rồi chứ? Tôi không lừa dối ai cả,” Chu Mẫn Mẫn nói, “Chị Chiêu Chiêu, sao chị có thể làm vậy? Chị để mặt mũi của Quốc Lương anh đâu?”

“Mặt mũi anh ấy không ở trên người anh ấy, chẳng lẽ lại vút xuống đất?” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói.

Dù vẻ ngoài cô rất điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động.

“Hai người đã đính hôn rồi, chị lại... lại không biết xấu hổ, ôm ấp với đàn ông lạ như vậy.” Chu Mẫn Mẫn mặt đỏ bừng, tức giận nói.

Đính hôn?!

Đúng rồi, kiếp trước chính vào lúc này cô bị Chu Mẫn Mẫn hãm hại, dẫn một nhóm người đến bắt gian cô và Dương Duy Lực.

Sau đó, thanh danh cô tan nát, Thậm Quốc Lương vì chuyện này mà hủy hôn, cô đành phải lấy Dương Duy Lực.

Vậy là, cô đã trọng sinh rồi sao?

Chu Chiêu Chiêu không dám tin!

Nhưng cũng không thể để Chu Mẫn Mẫn và Thẩm Quốc Lương tiếp tục vu oan cho cô và Dương Duy Lực.

“Đính hôn? Em còn biết tôi và Thẩm Quốc Lương đã đính hôn?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Hai người có thể mở phòng ở khách sạn Đông Trấn, chúng tôi lại không thể ở đây nói chuyện sao?”

“Chị nói bậy gì vậy?” Thẩm Quốc Lương mặt đen như mực, mắng nhieéc, “Chị không biết giữ mình, còn vấy bẩn lên người tôi!”

Ồ khốn!

Chu Chiêu Chiêu sẽ đấu khẩu với hắn.

“Hai người không làm sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, hôm nay phải xé toạc bộ mặt thật của cặp đôi nam nữ vô liêm sỉ này.

“Có muốn đến khách sạn Đông Trấn kiểm tra sổ đăng ký phòng không?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Chuyện xảy ra tối hôm kia, nhân viên chắc chắn sẽ nhớ rất rõ.”

“Chúng tôi... chúng tôi đến đó bàn chuyện, rồi đi ngay,” Chu Mẫn Mẫn vội vàng nói, “Quốc Lương anh muốn tạo bất ngờ cho chị thôi.”

“Vậy là bàn chuyện trên một cái giường sao?” Chu Chiêu Chiêu cười.

Kiếp trước cô ngốc thật, dù bị Chu Mẫn Mẫn cướp mất vị hôn phu, vẫn tin lời cô ta.

“Chu Mẫn Mẫn, trời nóng thế này em mặc áo cổ cao để che cái gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu đột nhiên nói.

Những người được dẫn đến xem kịch lập tức dùng ánh mắt soi mói nhìn Chu Mẫn Mẫn.

“Chu Chiêu Chiêu, tôi không ngờ chị lại là cô gái không biết xấu hổ như vậy, chị nói những lời này có bằng chứng gì không?” Thẩm Quốc Lương cảm phẫn nói, “Loại đàn bà rách nát như chị, chỉ xứng đáng với mấy thứ rác rưởi thôi.”

“Em thật sự không biết xấu hổ, mới nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy sao?” Chiêu Chiêu nói.

“Bằng chứng?”

Dương Duy Lực im lặng từ nãy giờ lên tiếng, “Hôm nay báo tỉnh đăng tin rồi, bàn chuyện cả đêm sao?”

Anh cười khẩy.

Báo tỉnh lại đi bắt gian?

Đây chẳng phải là trò đùa quốc tế sao?

“Tôi không sống nổi nữa rồi,” Chu Mẫn Mẫn bắt đầu khóc lóc, “Rõ ràng là hai người không biết xấu hổ, ôm ấp nhau sắp hôn rồi, giờ còn vu oan cho tôi.”

“Đúng đấy, thật không biết xấu hổ.”

Phần lớn những người xung quanh đều do Chu Mẫn Mẫn dẫn đến, lúc này cũng bắt đầu chỉ trích.

“Thì ra kẻ trộm la làng là như vậy.” Dương Duy Lực chế nhạo.

Thẩm Quốc Lương mặt đen nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Nếu bây giờ em nhận lỗi, tôi có thể cân nhắc tha thứ cho em.”

Tha thứ?

Chu Chiêu Chiêu bật cười vì lời của Thẩm Quốc Lương.

Khạc!

“Nếu bây giờ anh quỳ xuống trước mặt tôi, tự tát mình, chửi mình là đồ khốn,” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt nói, “Có lẽ tôi sẽ cân nhắc...”

“Mơ đi.” Thẩm Quốc Lương nghiêng răng cắt ngang lời Chu Chiêu Chiêu.

“Còn em?” Chu Chiêu Chiêu nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Nếu em tự tát mình, chửi mình là đồ rách nát, có lẽ tôi sẽ cân nhắc tha thứ cho chuyện em dụ dỗ anh rể tương lai của mình.”

Chỉ tha thứ chuyện này thôi, vì đôi nam nữ khốn nạn kia mới là cặp đôi hoàn hảo!

“Chị, chị điên rồi sao?” Chu Mẫn Mẫn hét lên, “Chẳng lẽ vì bác giàu có, chị lại tùy tiện vu oan, ép c.h.ế.t em sao?”

“Đét” một tiếng.

Căn phòng yên tĩnh trong ba giây.

Tiếp theo là tiếng hét của Chu Mẫn Mẫn, “Chu Chiêu Chiêu, chị đánh em.”

“Đau quá.” Chu Chiêu Chiêu xoa xoa bàn tay mình.

Cái tát này dùng lực quá mạnh, tay đau rát, nhưng rất đã.

Kiếp trước cô bị biến cố bất ngờ này làm cho mất phương hướng, chỉ biết khóc.

Người thời đó vẫn rất bảo thủ, dù Chu Chiêu Chiêu bị cưỡng hiếp, thanh danh cô cũng hủy hoại.

Ruồi không đậu bát không vỡ, cuối cùng dù lấy Dương Duy Lực, bên ngoài vẫn có nhiều người nói cô lẳng lơ, không biết giữ mình.

Nói Chu Chính Văn có mấy đồng bản liền kiêu ngạo, dạy con gái như dĩ.

Chu Chiêu Chiêu vì thế mà tính cách thay đổi, từ cô gái hoạt bát vui vẻ trở nên tự ti và nhạy cảm.

Cô cho rằng tất cả đều do Dương Duy Lực gây ra, căm hận anh.

Dương Duy Lực lúc đầu còn giải thích chuyện đó không phải do anh làm, anh cũng bị hãm hại, nhưng Chu Chiêu Chiêu không tin.

Sau đó anh không giải thích nữa, Chu Chiêu Chiêu càng hận anh hơn.

Quan hệ vợ chồng gần như trở thành người dưng, cho đến khi Dương Duy Lực mang về một đứa trẻ.

Quan hệ hai người chạm đáy.

Giờ đây, trọng sinh trở lại, Chu Chiêu Chiêu tự nhiên sẽ không để Chu Mẫn Mẫn dắt mũi nữa.

Kiếp này, cô nhất định sẽ bảo vệ tốt cha mẹ và em trai.

Còn Dương Duy Lực.

Cô cũng sẽ sống tốt với anh.

“Đúng vậy, em không phải luôn ghen tị vì bố tôi giàu có sao?” Chu Chiêu Chiêu vừa cười vừa nhanh chóng kéo cổ áo cao của Chu Mẫn Mẫn.

Những vết hôn dày đặc trên cổ lộ ra trước ánh mắt mọi người.

“Đôi nam nữ không biết xấu hổ.” Chu Chiêu Chiêu vung tay, nhìn Thẩm Quốc Lương, “Anh còn gì để nói nữa không?”

“Chẳng lẽ lại nói, đây không phải do anh làm sao?” Cô cười nhạt.

Thẩm Quốc Lương ghen lời.

“Anh yên tâm,” Chu Chiêu Chiêu thờ ơ nói, “Tôi không hứng thú với đồ bỏ đi của người khác đâu.”

Ý gì vậy?

“Thẩm Quốc Lương, tôi đơn phương thông báo với anh, anh bị hủy hôn rồi.”

“Chu Chiêu Chiêu, em biết em đang nói gì không?” Thẩm Quốc Lương mặt xám xịt chỉ vào Dương Duy Lực, “Hủy hôn với tôi rồi lấy loại người rác rưởi này sao?”

“Vậy là anh thừa nhận tối hôm kia anh mở phòng với cô ta.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đúng không?”

“Tôi... tôi chỉ là nhất thời mê muội,” Thẩm Quốc Lương chuyển chủ đề, tức giận nhìn Dương Duy Lực, “Em biết hẳn là người thế nào không? Hẳn hoàn toàn không có ý tốt.”

“Tôi không muốn biết anh ấy là người thế nào,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Tôi chỉ cần hiểu rõ anh là người thế nào là đủ.”

“Chiêu Chiêu, em đừng làm loạn nữa,” Thẩm Quốc Lương nói, “Tôi thừa nhận vừa rồi giọng điệu có hơi không tốt, nhưng em không thể vì thằng khốn này mà đòi hủy hôn với tôi.”

Thẩm Quốc Lương sốt ruột, tiến lại muốn ôm Chu Chiêu Chiêu, “Em không phải thích tôi nhất sao...”

Nhưng Dương Duy Lực đâu phải người chết, sao có thể để Thẩm Quốc Lương ôm Chu Chiêu Chiêu trước mặt mình?

“Anh tránh ra.” Thẩm Quốc Lương mặt xám xịt, muốn đẩy Dương Duy Lực, nhưng người đàn ông này không biết ăn gì mà lớn, đứng đó cứng như một bức tường.

Chỉ nghe “cách” một tiếng.

Thẩm Quốc Lương quỳ xuống trước mặt Chu Chiêu Chiêu.

Hơn nữa, còn quỳ rất chân thành, nghe tiếng thoi đã thấy đau đầu gối.

“Chu Chiêu Chiêu.”

Thẩm Quốc Lương nghiêng răng từ dưới đất đứng dậy, mắt như phun lửa nhìn Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu.

Làm Chu Chiêu Chiêu giật mình.

“Chu Chiêu Chiêu, bây giờ em quay lại, tôi sẽ tha thứ cho những việc em làm hôm nay, cũng sẽ không để dì Diêu biết.” Thẩm Quốc Lương nén giận nói.

Vốn dĩ hần định nhân cơ hội này hủy hôn, nhưng giờ đã đổi ý.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đợi cưới được Chu Chiêu Chiêu, hần nhất định sẽ làm nhục cô thật đau để trả thù sự nhục nhã hôm nay.

Rồi vút bỏ cô như một chiếc giày rách.

Hắn muốn Chu Chiêu Chiêu biết, hậu quả của việc đắc tội hắn!

“Haha, mặt mũi to thật đấy.” Chu Chiêu Chiêu lườm một cái, “Hai người cầu kết với nhau diễn trò này, chẳng phải là muốn tôi hủy hôn sao?”

“Vừa làm dĩ vừa lập phường, có ghê tởm không?”

Chương 4

DTV-EBOOK

“Chị không sợ dì biết sao?” Chu Mẫn Mẫn tròn mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Mẹ ruột của Chu Chiêu Chiêu, Diêu Trúc Mai, là một phụ nữ nông thôn ít học, thậm chí không biết mấy chữ. Những năm làm việc tại xưởng chiếu, bà mới học được vài chữ.

Ước nguyện lớn nhất của bà là mong hai con đều thi đỗ đại học, trở thành người có học thức.

Vì vậy, đối với Chu Mẫn Mẫn, con gái của Quách Phong Cầm - một giáo viên, Diêu Trúc Mai yêu quý cô ta đến tận xương tủy.

Thậm chí, bà còn yêu cầu Chu Chiêu Chiêu phải noi gương Chu Mẫn Mẫn.

Trước đây, bất kể xảy ra chuyện gì, Diêu Trúc Mai luôn là người đầu tiên mắng mỏ, đánh đập Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ngày xưa, cô gốc lăm.

Luôn bị nhồi nhét suy nghĩ rằng, “Mẫn Mẫn là em gái của con, ở ngoài con phải bảo vệ nó, có chuyện gì cũng phải nhường nhịn nó.”

Kiếp trước, cô đã thay Chu Mẫn Mẫn gánh biết bao nhiêu tội lỗi?

Kiếp này còn muốn đi mách lẻo?

Chu Chiêu Chiêu sẽ không nuông chiều cô ta nữa.

“Chu Mẫn Mẫn,” Chu Chiêu Chiêu gọi cô ta lại, “Nói không lại liền đi mách phụ huynh, em bao nhiêu tuổi rồi?”

Những người xung quanh không nhận được, bật cười.

“Dì nhất định sẽ không tha cho chị đâu.” Chu Mẫn Mẫn quay đầu lại, nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy căm phẫn, tưởng rằng cô đang sợ hãi, “Nếu chị đến tát hai cái vào mặt tên lưu manh vô liêm sỉ kia, em sẽ cân nhắc nói tốt cho chị trước mặt dì.”

“Chị vẫn là chị của em.”

“Hai cái tát?” Chu Chiêu Chiêu trầm ngâm một chút, “Lưu manh?”

“Đúng vậy,” Chu Mẫn Mẫn khoanh tay trước ngực, đắc ý nói, “Chỉ cần chị đánh, em sẽ xin hộ chị.”

“Được thôi, vậy thì cảm ơn em nhé.” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu.

Dương Duy Lực mắt lạnh đi, nhưng không lên tiếng, chỉ đứng đó nhìn cô.

Còn Thẩm Quốc Lương đứng bên cạnh thì lộ ra nụ cười mãn nguyện, thậm chí còn khiêu khích liếc nhìn Dương Duy Lực.

Không thành tiếng nói một câu: “Đồ rác rưởi mãi mãi chỉ là đồ rác rưởi.”

Hắn nói nghiêng mặt với Dương Duy Lực, Chu Chiêu Chiêu không nhìn thấy khẩu hình, nhưng cô từng làm vợ Dương Duy Lực một kiếp, dù không biết hắn nói gì, cũng có thể cảm nhận được chắc chắn không phải lời hay.

Nếu không, Dương Duy Lực đã không có biểu cảm khó coi như vậy.

“Đồ lưu manh!” Chu Chiêu Chiêu tức giận, hét lớn một tiếng, tay cũng nhanh chóng giơ lên khi tiếng hét vừa dứt.

“Đét, đét” hai tiếng.

Hai cái tát vang lên rõ ràng.

Nhưng cũng khiến tất cả mọi người xung quanh choáng váng.

“Chị điên rồi sao?” Chu Mẫn Mẫn lao tới, lo lắng nhìn mặt Thẩm Quốc Lương, rồi quay sang quát mắng Chu Chiêu Chiêu, “Sao chị lại đánh anh ấy!”

“Không phải em bảo chị đánh sao?” Chu Chiêu Chiêu nghiêng đầu, vẻ mặt ngơ ngác, “Em bảo chị đánh giúp em tên lưu manh đã bắt nạt em, chị là chị, sao có thể không làm theo?”

“Mẹ chị thường nói, chị là chị, ở ngoài phải bảo vệ em,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc kéo cổ áo Chu Mẫn Mẫn, “Em xem này, bị tên lưu manh bắt nạt, chà chà... cổ toàn nốt đỏ...”

“Chị đánh hắn còn là nhẹ đấy.”

“Loại lưu manh vô liêm sỉ như hắn, chúng ta nên tố cáo hắn quấy rối, bắt hắn đi tù.” Chu Chiêu Chiêu càng nói càng thấy đúng, “Em đừng sợ, chị nhất định sẽ thay em xin lỗi chú thím, chuyện này không phải lỗi của em, em cũng là nạn nhân.”

“Thím thương chị lắm, nhất định sẽ không trách em đâu.”

Những lời Chu Mẫn Mẫn vừa nói với cô, giờ cô trả lại nguyên vẹn.

Chu Mẫn Mẫn tức giận đến mức suýt nổ tung.

“Chu Chiêu Chiêu,” Thẩm Quốc Lương bị hai cái tát bất ngờ làm cho choáng váng, mặt đen như mực nhìn cô, “Hôm nay em nhất định làm nhục tôi sao?”

“Thẩm Quốc Lương, tôi phải cảm ơn anh,” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Cảm ơn anh vì đã cho tôi ly cola có thuốc.”

“Còn nói về việc làm nhục anh?” Nụ cười chế nhạo trên mặt cô càng đậm, “Tôi tin rằng mọi người ở đây đều có một cán cân công lý trong lòng.”

“Hơn nữa, bây giờ chúng ta không còn quan hệ gì, anh nói vậy tôi không dám nhận.”

“Chu Chiêu Chiêu.” Thẩm Quốc Lương nhìn cô đầy căm phẫn, nghiến răng nói, “Em nhớ lấy, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Nói xong, hắn lại độc ác liếc nhìn Dương Duy Lực, hất mạnh vai anh ta, cười lạnh, “Cả anh nữa.”

“Chờ đấy.” Dương Duy Lực không hề sợ hãi trước thái độ của hắn, lạnh lùng nhìn hắn, “Hy vọng đừng để tôi chờ quá lâu.”

Câu nói này quá kích động!

Thẩm Quốc Lương dùng ngón tay chỉ vào anh ta, cuối cùng tức giận bỏ đi.

“Quốc Lương anh...” Chu Mẫn Mẫn đứng phía sau lo lắng dậm chân, lại thấy Chu Chiêu Chiêu thậm chí không thèm liếc nhìn Thẩm Quốc Lương, cuối cùng

tức giận trợn mắt nhìn cô, “Quốc Lương anh, đợi em với.”

Mọi người xung quanh: “...”

Không còn kịch để xem, mọi người cũng nhanh chóng tản đi.

Bên ngoài, mưa không biết từ lúc nào đã tạnh, bầu trời trở nên trong xanh, không khí cũng vô cùng trong lành.

Hít thở không khí trong lành sau mưa, dường như mọi uế khí trên người đều bị xua tan.

“Hủy hôn với Thẩm Quốc Lương không dễ.”
Dương Duy Lực tỉnh táo lại, nhìn cô gái đang đứng ngoài trời ngửa mặt nhắm mắt.

“Tôi biết.” Chu Chiêu Chiêu quay đầu nhìn anh.

Cha của Thẩm Quốc Lương, Thẩm Kiến Tân, là phó giám đốc một ngân hàng ở huyện Chu Thủy. Lý do ông ta đồng ý để con trai lấy con gái một tiểu thương, hoàn toàn là vì tiền của Chu Chính Văn.

Thời kỳ này, nhà có tiền triệu vốn đã hiếm, mà Chu Chính Văn lúc này chỉ riêng tiền gửi ngân hàng đã lên đến mấy chục vạn, chưa kể xưởng chiếu và dòng tiền lưu động.

Thẩm Kiến Tân từ lâu đã muốn tranh chức giám đốc ngân hàng nhiệm kỳ tới, chỉ cần kết thông gia với Chu Chính Văn, vị trí giám đốc của ông ta sẽ vững như bàn thạch.

“Nhưng tôi không sợ.” Cô gái cười, đôi mắt long lanh nhìn anh, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười, “Dương Duy Lực, anh có muốn lấy tôi không?”

Dương Duy Lực: “...”

Vậy tại sao anh lại lo lắng cô sẽ buồn phiền mà đi theo?

“Hôm nay có người bày mưu hãm hại tôi,” Dương Duy Lực giải thích với cô, “Chuyện này tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, cho em một lời giải thích.”

“Chẳng phải rõ ràng rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu trợn mắt, “Chu Mẫn Mẫn và Thẩm Quốc Lương từ lâu đã cấu kết với nhau, muốn tôi hủy hôn nên mới bày trò này.”

“Nói đến cùng thì là tôi liên lụy đến anh.” Chu Chiêu Chiêu vẫy tay, “Nhưng anh vừa nói sẽ chịu trách nhiệm, vậy anh định khi nào cưới tôi?”

“Chu Chiêu Chiêu,” giọng trầm ấm của Dương Duy Lực vang lên, “Con gái phải biết giữ gìn, những lời này không nên do con gái nói ra.”

Sao lại có cô gái nào suốt ngày đòi người khác cưới mình chứ?

Như vậy sẽ khiến con gái trở nên rẻ tiền!

Một nhà có gái, trăm nhà cầu hôn!

Lúc này, Dương Duy Lực hoàn toàn không biết rằng, trong những ngày tháng sau này, anh đã hối hận biết bao nhiêu lần vì câu nói này.

Còn Chu Chiêu Chiêu thì nở nụ cười rạng rỡ hơn.

Nghĩ kỹ lại, người này dù trong chuyện ấy có hơi quá đáng, nhưng chỉ cần cô thật sự không muốn, anh chưa từng ép buộc cô.

Cô vì chán ghét, chưa từng cho anh một ánh mắt tốt. Thậm chí trong chuyện ấy cũng cực kỳ bài xích anh.

Dương Duy Lực đâu phải ngốc, thời gian dài như vậy sao không hiểu?

Nhưng anh chưa từng so đo với cô, mà luôn bao dung cô, việc lớn việc nhỏ trong nhà, chỉ cần anh ở nhà, chưa từng để cô phải lo lắng.

Kiếp trước, anh đối tốt với cô.

Kiếp này, đổi lại cô sẽ đối tốt với anh.

“Dương Duy Lực,” cô chỉ lên bầu trời, “Nhìn kia... cầu vồng!”

Chỉ thấy trên bầu trời trong xanh lơ lửng một chiếc cầu vồng rực rỡ.

Những thứ đẹp đẽ luôn khiến lòng người vui vẻ.

Đây chính là một điềm lành.

Chương 5

DTV-EBOOK

Làng Tân Trại là một ngôi làng nằm sát thị trấn huyện Chu Thủy. Lúc này, bà nội của Chu Chiêu Chiêu, Trương thị, vẫn chưa qua đời, hai anh em nhà họ Chu cũng chưa chia gia đình, đều sống trong ngôi nhà hai tầng sáu gian sang trọng nhất làng.

Chu Chính Văn đi công tác về sớm, giờ đang ngủ bù trong phòng. Bên ngoài sân, Diêu Trúc Mai vừa giặt xong quần áo của ông.

“Dì ơi.”

“Rầm” một tiếng, Diêu Trúc Mai vừa giặt sạch quần áo định đem phơi, bị tiếng gọi này làm giật mình, quần áo rơi xuống đất.

“Mẫn Mẫn, cháu làm sao thế?” Diêu Trúc Mai nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Chu Mẫn Mẫn, quần áo rơi trên đất cũng không kịp nhặt, vội chạy đến, “Ai đánh cháu vậy?”

Trong phòng, Chu Chính Văn đang ngủ cũng tỉnh giấc, nghe thấy câu này liền ngồi dậy.

“Dì ơi.” Chu Mẫn Mẫn oan ức lao vào lòng Diêu Trúc Mai, “Chị cháu đánh cháu, giờ chị ấy điên rồi, đánh cả Quốc Lương anh, còn nói muốn hủy hôn với Quốc Lương anh.”

Chu Chính Văn đang định xuống giường xỏ dép, nghe vậy liền dừng lại.

Không lên tiếng, nhưng chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại bên ngoài.

Chỉ thấy Chu Mẫn Mẫn vừa khóc vừa kể lại sự việc, “Cháu đi vệ sinh về thì không thấy chị ấy đâu, sau đó... sau đó chúng cháu phát hiện... phát hiện chị ấy đang...”

“Đang làm gì?” Diêu Trúc Mai sốt ruột hỏi, “Sao cháu nói nửa chừng thế?”

“Dì ơi, cháu không biết phải nói sao nữa.” Chu Mẫn Mẫn mắt đỏ hoe, “Chị cháu... đang hôn một người đàn ông trong phòng.”

“Cái gì?” Diêu Trúc Mai giận dữ, giọng nói cao vút, “Nó... nó sao dám làm chuyện vô liêm sỉ như vậy!”

Diêu Trúc Mai nghe xong, lửa giận bốc lên, “Đồ khốn nạn, muốn c.h.ết tao rồi.”

“Cháu đừng khóc nữa, đợi nó về xem tao xử lý thế nào.” Diêu Trúc Mai an ủi Chu Mẫn Mẫn, rồi vào phòng lấy khăn cho cô chườm mặt.

Khi Chu Chiêu Chiêu về đến nơi, chỉ thấy Chu Mẫn Mẫn và Diêu Trúc Mai ngồi cùng nhau trước chiếc bàn đá trong sân, trên bàn đặt mấy quả chuối.

Diêu Trúc Mai xót xa giúp Chu Mẫn Mẫn chườm mặt, còn Chu Mẫn Mẫn thì bóc chuối ăn.

Quả là một cảnh tượng mẹ hiền con thảo!

“Mày còn mặt mũi nào về đây.”

Nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, vẻ mặt hiền từ của Diêu Trúc Mai lập tức tối sầm, “Đồ khốn nạn, sao mày dám làm chuyện vô liêm sỉ như vậy?”

Chu Chiêu Chiêu đã chuẩn bị tâm lý suốt dọc đường, nhưng khi nghe câu này, trái tim cô vẫn không khỏi đau nhói.

Kiếp trước, quan hệ giữa cô và mẹ luôn không tốt, dù cô là con ruột của Diêu Trúc Mai, nhưng bà từ nhỏ đã thích Chu Mẫn Mẫn “ngoan ngoãn, biết nghe lời, miệng ngọt” hơn.

Sau khi Chu Chính Văn chết, không biết ai đã lan truyền tin đồn rằng Chu Chiêu Chiêu là một kẻ xui xẻo.

Chu Chiêu Chiêu tưởng rằng Diêu Trúc Mai sẽ rất hận cô, nhưng không ngờ bà lại đánh nhau với những kẻ hay ngồi lê đôi mách trong làng.

Dù ở nhà bà cũng chẳng bao giờ cho cô một ánh mắt tốt, nhưng người ngoài không ai dám gọi cô là kẻ xui xẻo nữa.

Kiếp trước, Diêu Trúc Mai qua đời vì bệnh.

Trước khi mất, bà không thể nói chuyện, người gầy trơ xương, lúc thì nắm tay cô khóc, lúc thì vẫy tay bảo cô đi.

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu không hiểu ý nghĩa những hành động đó là gì?

Nhưng giờ cô đã hiểu.

Mẹ cô hẳn đã biết bộ mặt thật của nhà chú hai, nên mới không yên tâm để cô ở lại, muốn cô rời đi.

Giờ đây nhìn thấy người mẹ tràn đầy sức sống này, dù bà vẫn như kiếp trước, không phân biệt đúng sai đã mắng mỏ cô.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu đã trải qua một kiếp người, sẽ không còn như kiếp trước, nghe những lời này liền nổi giận, rồi đối đầu với Diêu Trúc Mai.

Cô đã biết cách để hòa hợp với mẹ mình.

“Mẹ ơi.”

Vừa nghe Diêu Trúc Mai nói xong, Chu Chiêu Chiêu đã đỏ mắt nhìn bà, vẻ mặt vừa muốn lại gần vừa sợ hãi.

“Con làm vậy cũng là vì Mẫn Mẫn,” Chu Chiêu Chiêu oan ức, không như Chu Mẫn Mẫn vừa vào đã khóc, cô có sự kiên cường của riêng mình, “Mẹ từ nhỏ đã dạy con, Mẫn Mẫn là em gái, con phải nhường nhịn nó.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nó đã đi mở phòng với Thẩm Quốc Lương rồi, con biết làm sao đây?” Chu Chiêu Chiêu nói đến đây, nước mắt đã muốn trào ra, nhưng cô vẫn cố gắng kìm nén.

Vẻ mặt vừa oan ức vừa cố gắng kìm nén này, khiến người ta nhìn vào đau lòng.

Diêu Trúc Mai hoàn toàn bất ngờ, “Con nói gì? Ai với ai mở phòng? Mở phòng làm gì?”

Người thời kỳ này tư tưởng vẫn rất bảo thủ.

Lúc này, Diêu Trúc Mai vẫn chưa hiểu ý nghĩa trong lời Chu Chiêu Chiêu, nhưng Chu Chính Văn từng trải đã hiểu ngay.

“Chiêu Chiêu, có chuyện gì vậy?”

Chu Chính Văn nằm trong phòng từ nãy giờ đã không thể nằm yên, xỏ dép chạy ra ngoài.

“Bố ơi.”

Chu Chiêu Chiêu khóc òa lao vào lòng ông, “Bố ơi...”

Khi gặp lại Chu Chính Văn, những giọt nước mắt cố nén bấy lâu cuối cùng cũng bật ra.

“Bố về rồi, đừng khóc, đừng khóc.” Chu Chính Văn nhẹ nhàng vỗ lưng con gái, xót xa vô cùng, “Đừng sợ, có bố ở đây.”

“Con không sợ.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu trong lòng ông, “Chỉ cần bố luôn khỏe mạnh.”

“Đứa bé này, nói gì vậy?” Chu Chính Văn trong lòng ấm áp.

Chu Mẫn Mẫn ngồi một góc, ánh mắt thoáng qua sự ghen tị, khẽ nói với Diêu Trúc Mai, “Cháu ghen tị với chị Chiêu Chiêu quá, hóa ra bác ở nhà.”

Lúc này cô nói to như vậy, cũng không thấy ông ra.

Nói là không thiên vị, nhưng thiên vị đến mức không còn biết đâu là giới hạn.

Diêu Trúc Mai xót xa ôm cô vào lòng, “Bác cháu mệt quá, tối qua cả đêm không ngủ.”

Chu Chiêu Chiêu đỏ mắt gạt đầu mạnh, “Bố mẹ nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Diêu Trúc Mai nghe câu này, trong lòng mới thấy dễ chịu hơn.

“Lúc này con nói mở phòng là sao?” Chu Chính Văn hỏi.

“Chu Mẫn Mẫn và Thẩm Quốc Lương.” Chu Chiêu Chiêu lau nước mắt, oan ức nhưng kiên định nói, “Bố ơi, con muốn hủy hôn với hắn.”

“Sao được?” Chu Chính Văn chưa kịp nói, Diêu Trúc Mai đã lên tiếng, “Con là con gái, hủy hôn rồi sau này ai còn lấy con?”

Quan trọng nhất là, làm sao tìm được đối tượng như Thẩm Quốc Lương, vừa có gia thế, vừa có ngoại hình?

Còn Chu Chiêu Chiêu? Học lại một năm vẫn không đỗ đại học.

“Con không muốn dùng đồ người khác đã dùng,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Người này lại còn là em họ của con.”

“Ghê tởm.”

Diêu Trúc Mai há hốc miệng, muốn nói gì đó, nhưng không biết phải nói sao?

Ngạc nhiên nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Mẫn Mẫn, chuyện này... có thật không?”

“Không phải, là chị ấy vu oan cho cháu.”

“Rõ ràng là chị ấy hôn đàn ông lạ, còn vấy bẩn lên người cháu.”

“Cháu không sống nổi nữa rồi.”

Chu Mẫn Mẫn vừa khóc vừa định lao đầu vào tường, Diêu Trúc Mai sao dám để cô ta đ.â.m đầu thật?

Tất nhiên là phải ngăn lại.

“Chị dâu, mọi người đang làm gì thế?”

Chương 6

DTV-EBOOK

Quách Phong Cẩm là một người phụ nữ có ngoại hình bình thường, mái tóc học sinh với tóc mái ngang, đôi kính dày che đi đôi mắt tinh anh.

Cũng giống như Chu Chính Vũ, bề ngoài của họ rất dễ gây hiểu lầm. Bất kỳ ai nhìn thấy hai vợ chồng này đều có ấn tượng về sự thật thà, chất phác.

Nhưng ai ngờ họ lại có thể làm những chuyện tàn ác như vậy.

“Phong Cẩm, em mau ngăn Mẫn Mẫn lại,” Diêu Trúc Mai là người không có nhiều mưu mẹo, vừa nhìn thấy Quách Phong Cẩm liền như nhìn thấy cứu tinh, “Đứa bé này muốn tự tử.”

“Chuyện gì vậy?” Quách Phong Cẩm liếc nhìn Chu Mẫn Mẫn.

Chu Mẫn Mẫn co rúm người lại, đỏ mắt không dám nói gì.

“Hai chị em có chút hiểu lầm,” Diêu Trúc Mai nói, “Đều tại Chiêu Chiêu, cả ngày nói bậy nói bạ.”

Đúng lúc này, Chu Chính Vũ cũng đẩy chiếc xe đạp vào nhà.

“Hai người về đúng lúc quá,” Chu Chính Văn nói với hai vợ chồng họ, “Vào đây nói chuyện đã.”

“Dì ơi.” Chu Mẫn Mẫn run rẩy nép vào người Diêu Trúc Mai, “Cháu sợ...”

“Đừng sợ, đừng sợ,” Diêu Trúc Mai vội vàng an ủi cô, “Nói rõ là được rồi, đừng để ý cái tính nóng nảy của chị cháu.”

“Anh, có chuyện gì vậy?” Chu Chính Vũ với khuôn mặt thật thà đẩy nụ cười, lại đưa cho Chu Chiêu Chiêu mấy tấm phiếu, “Chú phát ở xưởng, phiếu thưởng thịt dê và vé xem phim, hai chị em đi ăn rồi xem phim nhé.”

Chu Chính Vũ làm việc tại xưởng sửa chữa ô tô trong huyện, được coi là có công việc ổn định. Kiếp trước, ông cũng thường đưa phiếu thưởng và vé cho Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu mỗi lần đều rất cảm động, cảm thấy chú thương cô hơn cả Chu Mẫn Mẫn.

Nhưng so với sự tốt bụng của Chu Chính Văn dành cho Chu Mẫn Mẫn, những thứ đó chẳng đáng là gì.

“Tờ báo này mọi người xem qua đi.” Chu Chính Văn cắt ngang suy nghĩ của Chiêu Chiêu, cô bỏ phiếu và vé vào túi rồi đi theo vào nhà.

“Tờ báo này sáng nay tôi đã xem ở văn phòng rồi.” Chu Chính Vũ cười nói.

“Chuyện gì vậy, anh nói thẳng đi.” Chu Chính Vũ hơi mập, đạp xe về mồ hôi nhễ nhại, vừa quạt quạt vừa nói.

“Bức ảnh này, chú xem kỹ xem.” Chu Chính Văn chỉ vào cặp đôi trong ảnh.

“Đây không phải Quốc Lương và...” Chu Chính Vũ dừng lời, nhìn Chu Mẫn Mẫn, lại nhìn tờ báo, “Hai đứa chạy đến đó làm gì vậy?”

“Chỉ là... Quốc Lương anh muốn tạo bất ngờ cho chị cháu, nên chúng cháu đến đó bàn chuyện...” Chu Mẫn Mẫn cúi đầu nói nhỏ.

“Mẫn Mẫn,” Chu Chính Văn ngắt lời cô, “Cháu nói thật với bác, có quan hệ với Thẩm Quốc Lương không?”

“Cái gì?” Chu Chính Vũ kinh ngạc, cũng nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Quan hệ gì?”

“Anh ơi, có phải có hiểu lầm gì không?” Quách Phong Cẩm nói, “Mẫn Mẫn là do anh và chị dâu nuôi lớn, nó vốn rất lương thiện, không thể làm chuyện như vậy đâu.”

“Bác ơi, cháu không có,” Chu Mẫn Mẫn đỏ mắt oan ức khóc, “Là chị cháu vu oan cho cháu.”

“Đét” một tiếng.

Lời Chu Mẫn Mẫn vừa dứt, Chu Chính Vũ đã tát một cái, “Cháu nói thật với chú, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Nói chuyện tử tế đi, đánh con làm gì?” Diêu Trúc Mai vội vàng ôm lấy Chu Mẫn Mẫn.

“Quốc Lương là anh rể của nó, đồ vô liêm sỉ.” Chu Chính Vũ vừa tức giận tìm chổi vừa định đánh Chu Mẫn Mẫn, “Chị dâu đừng bảo vệ nó, hôm nay xem tôi không đánh gãy chân nó.”

“Đủ rồi,” Chu Chính Văn mặt lạnh nhìn Chu Chính Vũ, “Xem chú có bản lĩnh không, bỏ chổi xuống.”

Lại nhìn Chu Chiêu Chiêu và Chu Mẫn Mẫn, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chim bay qua còn để lại dấu vết,” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói, “Chú thím đều là người từng trải, kiểm tra một chút là biết ngay.”

“Cháu không chịu.” Chu Mẫn Mẫn siết chặt cổ áo.
Còn gì để nói nữa?

“Tôi đánh c.h.ết cái đồ vô liêm sỉ này.” Chu Chính Vũ tức giận định đánh.

“Đánh đi, đánh c.h.ết cháu đi,” Chu Mẫn Mẫn lao tới, “Quốc Lương anh thích cháu, chỉ vì chị ấy thích nên người đính hôn với Quốc Lương anh mới là chị ấy.”

“Rõ ràng là cháu quen Quốc Lương anh trước, tại sao cái gì cũng phải nhường cho chị ấy.”

“Mà cháu chỉ được nhận những thứ chị ấy không thích hoặc bỏ lại.”

“Đồ nghịch tử.” Chu Chính Vũ lại giơ tay định tát, nhưng lần này không đánh xuống, vì Diêu Trúc Mai đã ôm chặt Chu Mẫn Mẫn.

“Đủ rồi,” Chu Chính Văn mặt đen như mực, “Bây giờ đánh có tác dụng gì?”

“Anh ơi, vậy phải làm sao?” Quách Phong Cầm cũng mặt đầy tức giận, “Em thật sự không còn mặt mũi nào gặp anh chị nữa, sao lại dạy ra đứa con gái vô liêm sỉ như vậy.”

Làm sao bây giờ?

Chu Chính Văn cũng đau đầu.

Một đứa là con gái, một đứa là cháu gái.

“Thím ơi, thím đang làm khó bố cháu đấy.” Từ khi vào nhà, Chu Chiêu Chiêu đã chú ý quan sát biểu cảm của Chu Chính Vũ và Quách Phong Cầm.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô phát hiện một điều khá thú vị.

Chu Chính Vũ dường như không biết, nhưng Quách Phong Cầm chắc chắn là biết.

Quách Phong Cầm ghen lời.

Chu Mẫn Mẫn là do bà nuôi lớn, hôm qua về nhà bà đã phát hiện ra sự khác thường của cô.

Nhưng làm sao được?

Con gái đã có quan hệ vợ chồng với Thẩm Quốc Lương, mà hai vợ chồng họ chỉ có một đứa con gái duy nhất.

Vì vậy mới nghĩ ra cách này.

Chỉ cần Chu Chiêu Chiêu hủy hôn với Thẩm Quốc Lương, Chu Mẫn Mẫn sẽ thuận lợi lấy được hẳn.

Có được một người con rể như Thẩm Quốc Lương, bà sẽ không còn bị chị dâu ít học đè đầu cưỡi cổ nữa.

Nhưng bà không ngờ rằng, kế hoạch đã sắp đặt kỹ lưỡng lại bị Chu Chiêu Chiêu lật ngược tình thế.

Giờ còn đẩy họ vào thế khó.

“Chiêu Chiêu, thím cầu xin cháu, cứu em cháu đi.” Quách Phong Cầm nắm tay Chu Chiêu Chiêu, “Giờ chỉ có cháu mới cứu được nó.”

“Danh tiết của nó đã mất rồi, nếu không lấy Quốc Lương, nó còn sống sao nổi.”

“Cháu tưởng thím luôn thương cháu,” Chu Chiêu Chiêu buồn bã lắc đầu, “Thím có nghĩ đến việc, bị em gái ruột cướp mất người yêu, cháu sau này còn sống sao nổi không?”

Quách Phong Cầm lại ghen lời.

Khi nào cô gái ngốc nghếch, ít nói này lại trở nên ăn nói lưu loát như vậy?

“Nếu là em họ xa cũng đành chịu,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng đây lại là người nhà, không biết sau này những bà hàng xóm sẽ bàn tán nhà mình thế nào, cười nhạo cháu ra sao?”

“Là chú vô dụng, không dạy dỗ được con gái,” Chu Chính Vũ đau lòng nói, “Chú không còn mặt mũi nào gặp cháu nữa.”

Nói xong, ông tự tát mình hai cái thật mạnh.

Tự mình ra tay chính xác và mạnh mẽ.

Chu Chiêu Chiêu hiểu rồi.

Hóa ra ông cũng biết chuyện này.

Cả nhà này, đều là diễn viên đóng kịch, kẻ đóng vai ác, người đóng vai thiện, mỗi người một nhiệm vụ.

Không trách kiếp trước ngay cả cha cô cũng bị Chu Chính Vũ lừa, không trách gia đình họ thua đau đến vậy!

Chương 7

DTV-EBOOK

Thẩm Quốc Lương đến nhà họ Chu với thân hình trần trụi, trên lưng đeo một bó gai.

Đối với hôn sự của hai nhà Thẩm và Chu, người quan tâm nhất chính là Thẩm Kiến Tân.

Thậm chí, nếu không phải vì Chu Chiêu Chiêu năm nay phải tham gia kỳ thi đại học và chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp, có lẽ ông ta đã sớm bắt hai người kết hôn rồi.

Khi nghe tin Chu Chiêu Chiêu muốn hủy hôn, Thẩm Kiến Tân vội vàng tìm Thẩm Quốc Lương, không nói không rằng trực tiếp đánh một trận rồi lôi đến.

“Còn không mau cầu xin Chiêu Chiêu và chú Chu tha thứ.” Thẩm Kiến Tân nói với Thẩm Quốc Lương.

Cống gai đến xin tội?

Chu Chiêu Chiêu cười nhạt.

Thẩm Kiến Tân đá mạnh vào Thẩm Quốc Lương, “Hôm nay nếu chú Chu và Chiêu Chiêu không tha thứ cho mày, xem tao xử lý mày thế nào.”

“Lão Thẩm, anh làm gì thế? Mau cởi trói cho con đi.” Chu Chính Văn mặt tươi cười, tự tay đỡ Thẩm Quốc Lương dậy, “Chuyện nhỏ thôi, anh xem có cần phải làm thế không?”

“Đồ ngốc,” Thẩm Kiến Tân đau lòng, nhìn Thẩm Quốc Lương định đánh tiếp, “Đồ nghịch tử.”

“Không cần đâu,” Chu Chính Văn kéo ông ta lại, “Thời trẻ ai chẳng có lúc phạm sai lầm?”

Thẩm Kiến Tân nghe vậy, trong lòng lập tức nhẹ nhõm.

Chỉ nghe ông tiếp tục, “Nhưng bây giờ không còn thời phong kiến cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy nữa, chúng ta làm cha mẹ cũng phải tôn trọng ý kiến của con cái.”

“Lão Chu...” Thẩm Kiến Tân trong lòng lại thấp thỏm.

“Anh nghe tôi nói hết đã,” Chu Chính Văn kéo tay Thẩm Kiến Tân ngồi xuống bàn đá trong sân, “Bây giờ đều đề cao tự do yêu đương, không thể vì quan hệ tốt giữa hai ta mà tạo ra một cặp oan gia.”

“Ép duyên không ngọt ngào, sau này con cái còn oán trách chúng ta.”

“Lão Chu, không phải vậy đâu.” Thẩm Kiến Tân vội vàng nói, “Quốc Lương nó chỉ là nhất thời mê muội, trong lòng nó vẫn để ý đến Chiêu Chiêu.”

“Chú Chu, cháu biết lỗi rồi, cháu thật lòng thích Chiêu Chiêu.” Thẩm Quốc Lương cũng vội vàng nói.

Hôm đó từ vũ trường ra, Thẩm Quốc Lương quay đầu đi nhậu với đám bạn, căn bản không để ý đến lời Chu Chiêu Chiêu.

Kể cả bây giờ.

Theo hẳn, tất cả chỉ là trò của Chu Chiêu Chiêu để thu hút sự chú ý của hẳn mà thôi.

Đàn bà con gái, ai chẳng có lúc giận dỗi?

Tức giận muốn hủy hôn?

Cũng không sao, dễ dàng một chút là xong.

Nhưng không ngờ Thẩm Kiến Tân lại chơi lớn như vậy, không biết từ đâu lôi ra một bó gai.

Dù là đến cổng nhà Chu Chiêu Chiêu mới đeo lên, nhưng cũng rất đau.

Nhưng nếu hắn dám phản kháng, hoặc hôm nay không làm Chu Chiêu Chiêu vui, Thẩm Kiến Tân sẽ ngừng cấp tiền sinh hoạt phí cho hắn.

Chu Chiêu Chiêu suýt nữa thì nôn vì bộ mặt giả tạo của hắn.

“Chiêu Chiêu, chú biết là Quốc Lương có lỗi với cháu, cháu yên tâm chú nhất định sẽ xử lý nó thật tốt, lần sau nó dám tái phạm, chú đánh gãy chân nó.”

“Lần sau mới đánh gãy à?” Chu Chiêu Chiêu trợn mắt nhìn Thẩm Kiến Tân, “Ồ, vậy cháu không chịu nổi đâu.”

Thẩm Kiến Tân mặt đỏ bừng.

Cười gượng, “Ừ, chú đi đánh nó cho cháu xả giận.”

“Chú Thẩm,” Chu Chiêu Chiêu gọi ông ta lại, “Không cần đánh nữa.”

Chó quen đường cũ.

Thẩm Quốc Lương lần này có thể cùng Chu Mẫn Mẫn, lần sau sẽ là Vương Mẫn Mẫn, Triệu Mẫn Mẫn...

Nhưng Thẩm Quốc Lương lại tưởng Chu Chiêu Chiêu đã thay đổi ý định, “Anh nói rồi mà, Chiêu Chiêu thích anh như vậy, nhất định không nỡ để anh bị bố đánh đâu.”

“Ý em là,” Chu Chiêu Chiêu ngẩng mặt nhìn hai cha con, kiên định nói, “Chúng ta hủy hôn.”

Trong sân, ánh nắng xuyên qua tán liễu rậm rạp chiếu xuống, in bóng khuôn mặt cô gái trắng ngần.

Lúc trước Thẩm Quốc Lương đồng ý đính hôn với Chu Chiêu Chiêu, chính là vì cô trắng, xinh đẹp hơn cả những cô gái thành phố.

Bây giờ cũng vậy.

Chỉ là cô gái xinh đẹp này tính khí hơi lớn, lần này như đã quyết tâm hủy hôn với hắn.

Mà Chu Chính Văn lại là người cực kỳ cưng chiều con gái.

Trước đây ông vốn không ưa Thẩm Quốc Lương, một tay chơi chỉ biết tiêu tiền của gia đình.

Nhưng không ngờ con gái cưng của ông lại chỉ để mắt đến hắn, nhất quyết không lấy ai khác.

Lúc này ông chỉ mong mau chóng hủy hôn.

Dù lời nói này có hơi phụ lòng bạn cũ Thẩm Kiến Tân, nhưng làm ăn là làm ăn, hạnh phúc cả đời của con gái mới là điều không gì so sánh được.

“Anh đã như vậy rồi, em vẫn muốn hủy hôn sao?” Thẩm Quốc Lương tức giận nói.

Hắn cảm thấy hôm nay bị Thẩm Kiến Tân lôi đến, lại còn bằng cách công khai xin tội, đã đủ cho Chu Chiêu Chiêu thể diện rồi.

Nhưng con đĩ này lại còn muốn xúi giục bố hắn đánh hắn.

Đánh gãy chân hắn?

Giờ còn muốn hủy hôn!

Cô tưởng rằng Thẩm Quốc Lương không có Chu Chiêu Chiêu thì không sống nổi sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

“Em tưởng anh muốn lấy em sao?” Thẩm Quốc Lương đứng dậy tức giận hét lớn, “Hai đứa mình đã đính hôn rồi, ngoài nắm tay em chẳng cho anh làm gì, em tưởng đang chơi trò gia đình sao?”

“Lại còn như một tiểu thư, cả ngày bắt anh đồ đạc, xoay quanh em,” Thẩm Quốc Lương thẳng thừng nói ra hết nỗi bức tức trong lòng, “Anh muốn hôn em một cái cũng không được, huống chi là lên giường.”

“Em thật sự coi mình là công chúa sao?”

“Em chỉ là một cô gái quê, toàn thân mùi phân gà.”

“Anh không tìm người khác, chẳng lẽ đi tu?”

“Đét” một tiếng.

“Xin lỗi nhé.” Là giọng của Chu Chính Văn, “Lão Thẩm, nhất thời không nhịn được.”

Thẩm Kiến Tân: “...”

Người ta đã đánh rồi, giờ xin lỗi còn tác dụng gì?

Nhưng ông ta có thể nói gì?

“Đồ khốn nạn, mày nói cái gì thế?” Thẩm Kiến Tân lại định đánh, bị Chu Chính Văn ngăn lại, “Lão Thẩm, anh xem hai đứa bây giờ, hay là tạm thời hủy hôn đi.”

“Anh nghe nói ngân hàng gần đây lại có một đợt chỉ tiêu cho vay?” Chu Chính Văn kéo Thẩm Kiến Tân

ngồi xuống, “Đúng lúc tôi muốn mở rộng thêm một nhà xưởng.”

“Mở rộng nhà xưởng lớn cỡ nào?” Thẩm Kiến Tân mắt sáng lên, nhưng đồng thời trong lòng cũng hồi hận.

Hối hận không đánh Thẩm Quốc Lương thêm một trận nữa.

Làm ăn tốt thế này mới có thể mở rộng nhà xưởng!

Nhưng Chu Chính Văn rõ ràng đã quyết định hủy hôn, đánh một cái rồi cho một cái kẹo, ông ta không thể không nhận cái kẹo này.

Thẩm Kiến Tân lặng lẽ uống một ngụm nước, trong lòng đau đớn, nhưng vẫn muốn cứu vãn.

“Anh xem hai đứa trẻ đang nóng giận,” ông ta nói, “Hay là để chúng bình tĩnh lại đã.”

“Nếu sau khi bình tĩnh vẫn muốn hủy hôn, tôi tuyệt đối không ngăn cản.”

“Chú Thẩm,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, kiên định nói, “Cháu bây giờ rất bình tĩnh.”

“Hơn nữa, danh tiết của Chu Mẫn Mẫn đã thuộc về Thẩm Quốc Lương rồi, chú còn muốn chúng cháu bình tĩnh cái gì?”

“Chẳng lẽ hẳn không muốn chịu trách nhiệm với Mẫn Mẫn?” Chu Chiêu Chiêu quay đầu nhìn Chu Chính Văn, “Bố ơi, con gái nhà mình rẻ rúng đến vậy sao?”

Thẩm Kiến Tân: “...Không phải...”

Không phải cái gì?

Chẳng lẽ còn muốn bắt chước Nga Hoàng Nữ Anh sao?

Vậy con gái nhà họ Chu thật sự quá rẻ rúng rồi.

Vì vậy hôn sự này nhất định phải hủy.

“Chu Chiêu Chiêu.” Thẩm Quốc Lương về đến phòng mình, đ.ấ.m mạnh vào bàn, “Mày đợi đấy, một ngày nào đó tao sẽ khiến mày phải hối hận!”

Chu Chiêu Chiêu xinh đẹp lúc này đang đứng căng thẳng trước cổng ủy ban huyện.

“Dương Duy Lực?” Ông bảo vệ suy nghĩ một chút, “Hình như dạo này không thấy cậu ấy đâu.”

“Cháu đến nhà cậu ấy tìm thử xem.”

Cô chính là vì không thấy người nhà nên mới đến cơ quan tìm.

Chẳng lẽ người này sợ phải chịu trách nhiệm, bỏ chạy rồi?

Chương 8

DTV-EBOOK

“Gả con gái vào nhà cao, lấy vợ từ nhà thấp.”

Vì chuyện hủy hôn, Chu Chiêu Chiêu trong làng cũng gây ra không ít bàn tán.

Dù Chu Chính Văn có giàu đến đâu, cũng chỉ là một tiểu thương mở xưởng gà, dân quê chân lấm tay bùn.

Còn Thẩm Kiến Tân là giám đốc ngân hàng, người có công việc ổn định.

Chu Chiêu Chiêu ngoài việc xinh đẹp, lại là một đứa ngốc, hai năm liền không đỗ đại học, giờ lại còn không thèm Thẩm Quốc Lương, chẳng lẽ muốn tìm một chàng rể như thế nào?

Mất cao quá!

Qua cái làng này không còn cái quán này, bỏ lỡ nhà họ Thẩm, Chu Chiêu Chiêu định làm cô gái già sao?

“Cô gái già” Chu Chiêu Chiêu tìm mấy ngày liền không thấy Dương Duy Lực, không khỏi thất vọng.

Chẳng lẽ hần thật sự bỏ chạy rồi?

Chu Chiêu Chiêu đạp chiếc xe đạp nữ duy nhất trong huyện Chu Thủy về làng.

Đằng sau là những tiếng bàn tán.

“Tâm địa thật lớn, không ai thèm lấy rồi mà vẫn ngày ngày ăn mặc lòe loẹt chạy ra ngoài.”

Chỉ là khi Chu Chiêu Chiêu quay đầu nhìn, mọi người lại cúi đầu giả vờ như không biết gì.

Chu Chiêu Chiêu cũng không tranh luận với những người này.

Kiếp trước sau khi Chu Chính Văn qua đời, những người này cũng không ít lần bàn tán, nhưng khi cô gặp khó khăn, họ vẫn sẵn sàng giúp đỡ.

Họ là những người tốt bụng, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc họ thích ngồi lê đôi mách.

Chưa vào đến cổng, đã nghe thấy tiếng em trai Chu Minh Huyền hét lớn, “Mẹ nên quản lý Chu Chiêu Chiêu kỹ hơn đi, thi đại học hai năm liền không đỗ, lại còn bị hủy hôn, mặt mũi đều bị cô ấy làm nhục hết rồi.”

“Con lại định đi đâu?” Diêu Trúc Mai ở phía sau nói, “Mẹ xem trong túi con...”

Chưa nói hết câu, Chu Minh Huyền đã chạy biến mất.

“Ái chà, mẹ buông con ra.”

Ái ngờ vừa ra khỏi cổng đã bị Chu Chiêu Chiêu túm cổ áo lôi lại, “Chu Chiêu Chiêu, mau buông tiểu gia ra.”

Cậu nhóc mới hơn mười tuổi.

“Con lấy tiền của ai vậy?” Chu Chiêu Chiêu buông cậu, nhưng đồng thời lấy tiền trong túi cậu ra.

“Tiền của con? Khi nào con biết kiếm tiền rồi?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Hành động này gọi là ăn cắp.”

“Hừ!” Chu Minh Huyền liếc nhìn chiếc xe đạp của cô, lườm một cái không nói gì.

Nhưng thái độ đã nói lên tất cả.

Chu Chiêu Chiêu cũng không biết kiếm tiền, thi đại học điểm số thảm hại, vậy mà còn được mua xe đạp.

Còn cậu, muốn một thanh kiếm hay khẩu s.ú.n.g gỗ cũng không có.

“Chúng ta đánh cược một chút nhé?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Cược gì?”

“Cược nếu chị có thể kiếm được năm mươi tệ trong một tháng,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Thì từ nay về sau con không được lén lấy tiền trong nhà đi chơi nữa, và điểm thi cũng phải vào top năm của lớp.”

“Con muốn mua gì, chỉ cần hợp lý, chị sẽ mua cho con.” Cô bổ sung thêm.

“Mẹ ơi,” Chu Minh Huyền không tin tưởng, “Mẹ mau ra xem này, chị con bị ma nhập rồi.”

Năm mươi tệ?

Cô tưởng kiếm năm mươi xu hay năm tệ sao?

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Tát một cái vào sau đầu cậu nhóc.

“Con đánh nó làm gì?” Diêu Trúc Mai vừa nhìn thấy, liền kéo Chu Minh Huyền lại, xoa xoa sau đầu cậu, “Đừng đánh hỏng mắt.”

“Cứng đầu lắm.” Chu Chiêu Chiêu lăm bắm, đẩy xe đạp vào nhà, “Chu Minh Huyền, không dám cá cược

thì thôi.”

“Chị chỉ biết khoác lác thôi, kiếm tiền? Chị chỉ biết tiêu tiền, nếu chị kiếm được năm mươi tệ, tiểu gia sẽ thi vào top ba của lớp,” Chu Minh Huyền lườm một cái, “Cá cược thì cá cược, tiểu gia sợ gì chị.”

Vừa nói xong, sau đầu lại một cái tát.

“Ai đánh tiểu gia... bố...” Chu Minh Huyền quay đầu lại thấy Chu Chính Văn mặt lạnh nhìn cậu.

Chu Minh Huyền sợ hãi co rúm người lại.

“Bố ơi, bố về rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, lại nói thêm, “Con đang cá cược với em trai, nếu trong hè con kiếm được năm mươi tệ, nó sẽ thi vào top ba của lớp.”

“Con...”

“Sao? Chẳng lẽ con sợ rồi?” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, “Nếu bây giờ muốn đầu hàng thì...”

“Ai đầu hàng?” Chu Minh Huyền ưỡn ngực ngẩng cao đầu nói với Chu Chiêu Chiêu, “Cá cược thì cá cược, nếu con thi vào top ba, con muốn mua thanh kiếm đó, và xe đạp của chị cũng phải cho con đạp.”

Cậu thấp bé, đạp xe đạp của Diêu Trúc Mai chỉ có thể trượt hoặc đạp kiểu chân vịt.

Chiếc xe đạp nữ của Chu Chiêu Chiêu đối với cậu quá phù hợp.

Chỉ là cô quá keo kiệt, mua xe về không cho cậu sờ vào.

“Không thành vấn đề.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nếu con làm được, chị sẽ làm cho con một khẩu s.ú.n.g xích còn ngầu hơn của Quách Bảo Lượng.”

Người kia làm cái này rất giỏi.

“Chị đừng có khoác lác nhé,” Chu Minh Huyền mắt sáng lên nhìn cô, lại nói với Chu Chính Văn, “Bố ơi, bố nghe rồi đấy, đừng để lúc chị con thua lại khóc nhè, bố lại thiên vị.”

“Thằng nhóc này...” Chu Chính Văn bật cười, “Không thiên vị, chỉ cần con làm được, chị con không làm bố sẽ làm cho con.”

Chu Minh Huyền nghe vậy vui mừng nhảy cẫng lên.

“Con muốn kinh doanh?” Hai cha con vào nhà, Chu Chính Văn hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Nếu muốn thi đại học, chúng ta học thêm một năm nữa...”

“Bố ơi, không cần đâu,” Chu Chiêu Chiêu ngắt lời ông, cười nói, “Con nghe nói lớp học xóa mù chữ đang tuyển giáo viên, bố giúp con đăng ký nhé.”

“Đợi sau này có cơ hội, con sẽ thi lại.”

Kiếp trước, năm đầu tiên thi đại học cô bị đau đầu nên không làm bài tốt, học thêm một năm tự cảm thấy làm bài khá, nhưng kết quả ra lại rất tệ.

Sau khi đính hôn với Dương Duy Lực, cô cần rằng học thêm năm thứ ba, nhưng mấy ngày đó lại bị tiêu chảy, vẫn trượt.

Sống lại một kiếp, Chu Chiêu Chiêu đối với giấc mơ đại học không còn quá ám ảnh nữa.

Việc cô cần làm bây giờ, là bảo vệ gia đình.

“Được, bố sẽ sắp xếp cho con.” Chu Chính Văn vừa cảm thấy an ủi vừa đau lòng, “Chuyện lần này khiến con gái bố chịu oan ức rồi.”

“Bố ơi,” Chu Chiêu Chiêu thở dài nói, “Vậy Mẫn Mẫn phải làm sao? Chú hai có nói gì không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhắc đến chuyện này Chu Chính Văn lại tức giận.

Vì chuyện này ông có tìm Chu Chính Vũ, theo ý của Chu Chính Văn, Thẩm Quốc Lương nhân phẩm có vấn đề.

Hắn có thể đối xử tệ với Chu Chiêu Chiêu, sau này cũng sẽ làm chuyện có lỗi với Chu Mẫn Mẫn.

Nhưng Chu Chính Vũ và Quách Phong Cầm lại nói, danh tiết của Chu Mẫn Mẫn đã mất rồi, nếu không lấy Thẩm Quốc Lương, chỉ có thể chết.

Hơn nữa, ông là công nhân, kết thông gia với nhà họ Thẩm cũng là leo cao.

Một câu nói khiến Chu Chính Văn không biết phải nói gì.

“Bố xin lỗi con.” Chu Chính Văn nghe cô nói càng thấy áy náy.

“Vì con là chị mà.” Chu Chiêu Chiêu buồn bã cúi đầu, chua xót nói, “Chị không phải nên nhường em sao?”

“Chỉ là có thể... có thể để họ hoãn đính hôn một năm không? Được không?”

Chu Chính Văn càng thấy xót xa.

“Rầm” một tiếng, cửa mở mạnh làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai cha con, bên ngoài vang lên tiếng Diêu Trúc Mai.

“Con mụ Vương thị này, sớm muộn gì tao cũng đánh cho một trận, để nó cả ngày ngồi lê đôi mách.” Diêu Trúc Mai vừa chửi vừa vào sân, nhìn thấy hai cha con trong nhà, liếc Chu Chính Văn một cái.

“Giờ thì tốt rồi, cả làng đều biết con hủy hôn với Thẩm Quốc Lương, sau này con cứ ở nhà làm cô gái già đi.”

“Thôi, đừng tức giận nữa,” Chu Chính Văn cười nói, “Sau này bố nhất định sẽ tìm cho Chiêu Chiêu một chàng rể tốt hơn.”

“Anh không biết những người kia nói chuyện khó nghe thế nào đâu.” Diêu Trúc Mai tức giận.

“Nếu sau này biết Mẫn Mẫn đính hôn với Quốc Lương, không biết họ sẽ nói gì...”

“Ôi, đây gọi là chuyện gì chứ.”

“Nếu chia gia đình thì tốt rồi.” Chu Chiêu Chiêu khẽ nói, “Đợi thêm một năm nữa để họ đính hôn, dân làng chắc sẽ không còn ngồi lê đôi mách nữa đâu.”

Tiếc là Chu Mẫn Mẫn không thể chờ đợi.

Vì cô ấy đã có thai.

Chương 9

DTV-EBOOK

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu không biết Chu Mẫn Mẫn có thai hay không, lúc đó thanh danh của cô đã hủy hoại hoàn toàn.

Dân làng sau lưng đều chửi cô không biết giữ mình, Chu Chiêu Chiêu trong làng không dám ngẩng đầu lên, càng ít khi ra ngoài, chuyện của Chu Mẫn Mẫn cô thật sự không để ý.

Nhưng nếu cô ấy thật sự có thai, với sự tinh tường tính toán của Quách Phong Cẩm, có lẽ sẽ lặng lẽ dẫn Chu Mẫn Mẫn đi phá thai.

Như vậy thanh danh của Chu Mẫn Mẫn sẽ được bảo toàn.

Sau khi chuyện này qua đi, lại tuyên bố tin tức đính hôn của hai người.

Như vậy mọi người sẽ không cảm thấy Chu Mẫn Mẫn cướp hôn sự của chị gái, chỉ cảm thấy cô ấy có tầm nhìn, là người có phúc khí.

Nhưng tình huống kiếp này lại khác.

Cùng là hủy hôn, nhưng lần này là ngoại tình của Thẩm Quốc Lương và Chu Mẫn Mẫn bị Chu Chiêu Chiêu bắt được, là cô đề xuất hủy hôn.

Dù dân làng đều ngồi lê đôi mách, nhưng đối với thanh danh của Chu Chiêu Chiêu không có chút ảnh hưởng nào.

Hơn nữa, từ khi xảy ra chuyện đến giờ, nhà họ Thẩm ngoài lần hủy hôn đến, sau đó không hề xuất hiện nữa.

Càng không nói chuyện của Chu Mẫn Mẫn phải xử lý thế nào?

Quách Phong Cầm sốt ruột.

Bà chỉ có một đứa con gái, từ nhỏ đã dạy cô lớn lên phải lấy một người đàn ông tốt để có cuộc sống tốt đẹp.

Đừng như bà, rõ ràng thông minh có học thức hơn Diêu Trúc Mai, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể lấy Chu Chính Vũ, một người thô kệch ít học.

Nhưng bà không ngờ Chu Mẫn Mẫn lại không biết tự trọng, chưa kết hôn đã dâng mình cho Thẩm Quốc Lương.

Giờ lại còn có thai.

“Anh ơi, giờ phải làm sao đây?” Chu Chính Vũ gãi đầu, vẻ mặt đầy hối hận, “Em thật sự muốn đánh c.h.ế.t nó, đỡ phải xấu hổ.”

Chu Chính Văn cũng bị tin này chấn động đến mức không biết nói gì.

Hít một hơi thuốc thật sâu rồi thở ra, “Em thật sự đưa cho anh một bài toán khó.”

Vốn dĩ, ông đã bàn bạc với Chu Chiêu Chiêu, một năm sau sẽ để Chu Mẫn Mẫn đính hôn với Thẩm Quốc Lương.

Nhưng giờ Chu Mẫn Mẫn có thai, chuyện này không thể trì hoãn được nữa.

Nhưng Chiêu Chiêu phải giải quyết thế nào?

“Chia gia đình đi.”

Một lúc sau, Chu Chính Văn nói.

“Chia... chia gia đình?” Chu Chính Vũ sững sốt,
“Anh ơi, không thể chia gia đình được.”

“Mẹ còn đây, anh nói chia gia đình...”

Huyện Chu Thủy có một phong tục, đó là trong nhà có người già thì không thể chia gia đình.

“Vậy em nói phải làm sao?” Chu Chính Văn cười nhìn ông, “Em chỉ có một đứa con gái, nhưng anh cũng chỉ có một đứa con gái.”

Chu Chính Văn lúc này có chút thất vọng với gia đình em trai.

Từ khi xảy ra chuyện đến giờ, Chu Chính Vũ hai vợ chồng không biết vì xấu hổ hay sao, chưa từng tìm ông nói chuyện.

Giờ xảy ra chuyện, mới nghĩ đến ông.

“Vậy không thì đợi một năm sau, khi mọi người quên chuyện này, lại để Mẫn Mẫn đính hôn với Thẩm Quốc Lương?” Chu Chính Văn nói.

“Vậy đứa bé trong bụng Mẫn Mẫn phải làm sao?” Chu Chính Vũ vội vàng nói.

Chu Chính Văn không nói gì, chỉ bình thản nhìn ông.

Một lúc sau mới nói, “Hắn có thể phản bội Chiêu Chiêu, sau này cũng sẽ phản bội Mẫn Mẫn, chuyện này các em suy nghĩ kỹ đi.”

“Anh vẫn là câu đó, Thẩm Quốc Lương không phải người tốt.”

“Anh ơi,” Chu Chính Vũ ngượng ngùng gọi, “VẬY... em về bàn bạc lại.”

Chu Chính Văn thất vọng vẫy tay.

Chu Chiêu Chiêu về đến nhà, chỉ thấy Chu Chính Văn một mình ngồi đó hút thuốc, việc kinh doanh xưởng gà vẫn rất tốt, có thể khiến ông lo lắng như vậy, chỉ có thể là chuyện của Chu Mẫn Mẫn.

“Đăng ký xong rồi?” Chu Chính Văn thấy cô vào, vội vàng dập tắt thuốc, “Khi nào khai giảng?”

Chu Chiêu Chiêu hôm nay đến trường dạy tối ở huyện báo danh, từ nay cô sẽ là giáo viên lớp xóa mù chữ.

“Ngày 27 khai giảng,” Chu Chiêu Chiêu đưa tách trà cho ông, “Chú hai đi rồi? Chuyện của Chu Mẫn Mẫn thế nào?”

Sáng nay khi cô đi báo danh, Chu Chính Văn vốn định đưa cô đi, nhưng Chu Chính Vũ đến.

“Chuyện này con đừng lo, tập trung soạn giáo án, bố sẽ xử lý tốt.” Chu Chính Văn nói.

“Bố luôn coi con là trẻ con,” Chiêu Chiêu nói, “Bố ơi, con đã lớn rồi, và bố cũng không muốn con biết từ miệng người khác, rồi không có chút chuẩn bị nào chứ?”

“Chia gia đình.” Chu Chính Văn thở dài nói, “Thời gian này con đừng về nhà nữa, ở lại huyện.”

“Vâng.” Chu Chiêu Chiêu cười gật đầu.

Dù sao cô cũng đã hủy hôn rồi, còn chuyện lôi thôi của Chu Mẫn Mẫn và Thẩm Quốc Lương, cô cũng không muốn tham gia.

Kiếp trước cô học rất giỏi, chỉ tiếc là không đỗ đại học.

Sau khi lấy Dương Duy Lực, có một thời gian cô đam mê thơ văn, cả ngày viết những bài thơ suốt mướt đi đăng báo, nhưng không lần nào được đăng.

Giờ đây, quay lại trường học, dù chỉ là lớp xóa mù chữ, nhưng những kiến thức ngày xưa cô đã quên sạch, phải chuẩn bị kỹ càng.

Chu Chính Văn không nói, cô cũng có suy nghĩ này, nhân lúc chưa khai giảng nhanh chóng ôn lại sách vở.

“Đây là chìa khóa phòng,” Chu Chính Văn đưa chìa khóa nhà cho cô, lại đưa một ít tiền, “Muốn mua gì thì tự mua, nếu không đủ tiền gọi điện về xưởng, bố sẽ gửi cho con.”

“Bố ơi, căn nhà này là bố mua sao?” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi.

“Ừ,” Chu Chính Văn nói, “Dù sao cũng không đắt lắm, mua xong con ở cũng yên tâm.”

“Vậy bố có thể mua một căn ở tỉnh không?” Chu Chiêu Chiêu mắt sáng lên, “Sau này chúng ta đi tỉnh chơi sẽ không còn phải lo lắng nữa, cũng không cần đăng ký khách sạn.”

Kiếp trước nghe nói giá nhà ở tỉnh tăng rất mạnh, Chu Chính Văn mua một căn nhà rất lớn ở tỉnh, nhưng về nói, nếu mua sớm hơn vài năm, có thể mua được một biệt thự.

Nếu bây giờ Chu Chính Văn mua, chẳng phải càng tốt sao?

“Đợi sau này con kết hôn, bố sẽ mua cho con.” Chu Chính Văn âu yếm nói.

“Bố ơi.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt cầm chìa khóa chạy đi.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Chu Mẫn Mẫn đứng lặng lẽ bên ngoài cửa sổ, “Giờ cô hài lòng chưa?”

“Dù không biết cô đang nói gì,” Chu Chiêu Chiêu cười ngọt ngào, “Nhưng tôi thật sự rất hài lòng.”

Vốn dĩ có thể thuận lợi hủy hôn, đối với Chu Chiêu Chiêu là một chuyện rất vui.

Phiêu Vũ Miên Miên

Giờ đây lại có thể khiến Chu Chính Văn động lòng muốn chia gia đình, chuyện này kiếp trước căn bản không thể xảy ra.

Chu Chiêu Chiêu có thể không hài lòng?

Cô hài lòng đến mức muốn bay lên!

“Cô cũng đừng vui quá sớm, tôi nhất định sẽ lấy Quốc Lương anh,” Chu Mẫn Mẫn mím môi kiêu hãnh xoa xoa bụng, “Sau này chúng tôi còn có một đứa bé ngoan ngoãn đáng yêu.”

“Còn cô,” cô nói đến đây cười nhạt, “Tôi tưởng hôm đó cô sẽ tìm được ai, hóa ra chỉ là một tài xế?”

“Chú Chu nếu biết cô quan hệ bất chính với một tài xế, chú ấy có tức giận không?”

“Hơn nữa, hẳn có phải sợ phải chịu trách nhiệm nên bỏ chạy rồi không?” Chu Mẫn Mẫn bùm miệng

cười đắc ý, “Nghe nói mấy ngày nay cô tìm hần không thấy đúng không?”

“Sao có thể?” Ngay khi Chu Mẫn Mẫn vừa nói xong, chỉ thấy Chu Chiêu Chiêu khẽ cười nhìn ra phía sau cô.

Ở vị trí cổng sân, đứng một người đàn ông.

Bụi đường phủ kín.

Chương 10

DTV-EBOOK

Hoàng hôn buông xuống, ánh sáng dần lan tỏa, nhuộm những đám mây gần đó thành một màu đỏ rực.

Ánh hoàng hôn chiếu xuống, tô điểm thêm chút ánh sáng dịu dàng lên khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông đứng trước cổng.

Bóng của anh kéo dài, tạo nên một hình ảnh đẹp mắt.

Nếu anh cạo râu đi thì còn tốt hơn.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng gì, Chu Chiêu Chiêu vui vẻ gọi, “Dương Duy Lực.”

Rồi cô quay lại nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Cô vừa nói gì nhỉ?”

“Bỏ chạy?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Cô lo cho Thẩm Quốc Lương đi.”

“Đừng tưởng rằng có cái bụng mang thai là có thể yên tâm ngủ ngon.”

Với một người đàn ông vô trách nhiệm như Thẩm Quốc Lương, bắt hấn kết hôn vì đứa bé trong bụng Chu Mẫn Mẫn?

Điều đó chẳng khác nào lấy mạng hấn.

“Đừng có nói bậy ở đây,” Chu Mẫn Mẫn đương nhiên không tin lời cô, “Đó là vì Quốc Lương anh không thích cô.”

Nói xong, cô liếc nhìn Dương Duy Lực đầy khinh bỉ rồi bỏ đi.

“Đừng để ý đến cô ta,” Chu Chiêu Chiêu đôi mắt trong veo nhìn Dương Duy Lực, “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi đến để xin lỗi.” Dương Duy Lực nói, “Vốn định ngày mai mới đến, nhưng nghe ông lão canh cổng nói cô đã đến mấy lần...”

Anh tưởng cô có chuyện gấp nên vừa về đã lập tức đến ngay.

“Anh đi đâu vậy?” Chu Chiêu Chiêu hơi đỏ mặt hỏi, “Tôi còn tưởng...”

“Xin nghỉ phép về điều tra một chút chuyện.” Dương Duy Lực có chút áy náy nói, “Xin lỗi, không kịp nói với cô.”

Chủ yếu là một mình quen rồi, cũng không nghĩ cô gái này lại đi tìm anh, còn đi mấy lần liền.

Thẩm Quốc Lương gần đây luôn chờ đợi Chu Chiêu Chiêu thay đổi ý định.

Từ khi hai người đính hôn, Chu Chiêu Chiêu luôn bám theo hắn như hình với bóng.

Đôi khi hắn không kiên nhẫn, cũng nói những lời quyết liệt làm tổn thương cô, nhưng cô gái này khả năng tự chữa lành mạnh mẽ đến kinh ngạc, chưa đầy hai ngày lại xuất hiện trước mặt hắn.

Lần này chuyện có hơi quá đáng, nên Thẩm Quốc Lương định cho cô thêm thời gian để tự chữa lành.

Nhưng không ngờ đợi gần một tháng rồi, vẫn không thấy Chu Chiêu Chiêu đến tìm hắn.

Ban đầu, Thẩm Quốc Lương còn có thể ngồi yên, nhưng nghe nói cô đã đăng ký đi dạy ở trường tối, hắn bắt đầu bực bội.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đi dạy?

Chu Chiêu Chiêu đang nghĩ gì vậy?

Cho đến bây giờ, Thẩm Quốc Lương vẫn không cảm thấy việc Chu Chiêu Chiêu hủy hôn với hắn có gì to tát, “Chỉ là giận dỗi thôi, đợi tôi dỗ là được.”

Thẩm Quốc Lương xách chiếc radio cô ở tỉnh mua cho hắn đến tìm Chu Chiêu Chiêu, trên đường đi nghĩ đến vẻ mặt ngạc nhiên của cô gái khi nhìn thấy món quà.

Nhưng không ngờ, người bị ngạc nhiên lại là hắn.

Nhìn hai người đứng trước cổng, cô gái với khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp đang nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt long lanh đầy vui vẻ nhìn người đàn ông trước mặt.

Còn người đàn ông kia không biết nói gì, lại thấy cô gái mỉm cười, lắc đầu.

Ánh mắt đó, Thẩm Quốc Lương làm sao không hiểu?

Ngay lập tức, mắt hắn như muốn phun lửa!

“Hai người làm gì thế?” Thẩm Quốc Lương gầm lên xông tới. Không suy nghĩ liền tung một quyền vào người đàn ông đứng trước mặt cô.

“Cẩn thận...”

Chu Chiêu Chiêu bị hấn đột nhiên phát điên làm cho hoảng sợ, kêu lên.

Tiếp theo, cô bị người đàn ông kia ôm vào lòng, một vòng xoay đẹp mắt, rồi nghe thấy tiếng rên rỉ của Thẩm Quốc Lương.

Toàn bộ quá trình, Chu Chiêu Chiêu đều ngơ ngác.

Nhìn lại thì thấy Thẩm Quốc Lương ôm tay đau đớn kêu la.

“Dương Duy Lực, mày...!” Thẩm Quốc Lương giận dữ nhìn Dương Duy Lực.

Vừa rồi hấn dùng hết sức lực tung một quyền, không ngờ Dương Duy Lực phản ứng nhanh nhẹn như vậy, một vòng xoay đưa hấn và Chu Chiêu Chiêu vào sân.

Điều đó cũng thôi.

Người này xấu xa ở chỗ, còn thuận tay đóng cổng lại.

Cổng nhà họ Chu là loại cổng gỗ sơn đỏ, một quyền đ.ấ.m vào đó, quả thật là một cảm giác khó tả.

Cũng không trách Thẩm Quốc Lương tức giận như vậy.

Nhưng kẻ chọc tức trước là kẻ đáng ghét.

Nếu không phải Thẩm Quốc Lương đánh lén, cũng sẽ không có chuyện này.

Nhưng Thẩm Quốc Lương từ nhỏ đã quen được nuông chiều, làm sao chịu được khí này?

Cả cũ lẫn mới cùng lúc bùng phát.

Ngay lập tức hắn như điên cuồng lao vào Dương Duy Lực.

“Thẩm Quốc Lương, mày phát điên à.” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói.

Hắn phát điên?

Thẩm Quốc Lương oan ức chỉ vào Dương Duy Lực, “Mấy ngày nay em không đến tìm anh, có phải là đang ở với hắn không?”

Chu Chiêu Chiêu lườm một cái, “Chúng ta đã hủy hôn rồi, em không cần phải báo cáo những chuyện này với anh.”

“Anh có thời gian rảnh, thì lo cho Mẫn Mẫn đi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Vừa nói xong, đã thấy Chu Mẫn Mẫn vui vẻ xuất hiện, “Quốc Lương anh, anh đến rồi.”

Cô vui vẻ chạy đến trước mặt Thẩm Quốc Lương, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Tay anh làm sao vậy?”

“Không có gì.” Thẩm Quốc Lương mặt đen nhìn Dương Duy Lực.

“Không có gì sao? Đầu chảy m.á.u rồi, chúng ta mau đến trạm y tế đi.” Chu Mẫn Mẫn lo lắng nói.

“Không cần.” Thẩm Quốc Lương nói, “Tên rác rưởi kia vẫn đang quấy rối Chiêu Chiêu, sao em không nói với anh.”

Trước đây, Chu Chiêu Chiêu có chút động tĩnh gì, Chu Mẫn Mẫn đều đến báo với hắn.

Nếu hắn biết sớm Dương Duy Lực đến quấy rối, hắn cũng sẽ không đợi lâu như vậy mới đến dỗ dành.

“Em...” Chu Mẫn Mẫn oan ức nhìn hấn, “Anh không quan tâm đến em sao?”

Thẩm Quốc Lương nhìn cô một cái, “Em không phải vẫn ổn sao?”

“Em... em có thai rồi.” Cô có chút ngại ngùng nói.

“Cái gì?” Thẩm Quốc Lương dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Em xác định đứa bé này là của anh?”

“Quốc Lương anh.” Chu Mẫn Mẫn dậm chân, “Đứa bé đương nhiên là của anh rồi.”

“Không... không thể nào.” Thẩm Quốc Lương sợ hãi lùi lại một bước, suýt ngã xuống đất, lại hoảng hốt bò dậy, “Không... không thể...”

“Quốc Lương anh.” Chu Mẫn Mẫn bước lên hai bước muốn đỡ hấn, nhưng Thẩm Quốc Lương lại sợ hãi vội vàng lùi lại.

Rồi bỏ chạy.

Hoảng hốt bỏ chạy.

Mặc kệ Chu Mẫn Mẫn gọi thế nào, hấn cũng không quay đầu lại.

“Chị ơi,” Chu Mẫn Mẫn vừa khóc vừa giận dữ nhìn cô, “Chị đã hủy hôn với Quốc Lương anh rồi, sao vẫn còn bám lấy anh ấy không buông?”

“Chị muốn nhìn em chết, chị mới hài lòng sao?”

“Mất cô mù rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn cô, “Là hấn tự đến đây phát điên, có liên quan gì đến tôi, cô có bản lĩnh thì quản lý tốt chồng mình, đừng có như chó điên cắn bậy.”

“Bác ơi,” Chu Mẫn Mẫn càng oan ức, “Nếu chị Chiêu Chiêu không muốn hủy hôn, trực tiếp nói với em để em c.h.ết lòng đi.”

“Chiêu Chiêu, con lại bắt nạt Mẫn Mẫn.”

Chưa đợi Chu Chính Văn lên tiếng, bà lão đứng trước cổng với đôi mắt sắc lạnh liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực.

Khẽ hừ một tiếng rồi bước vào.

“Xem con nuông chiều con bé đến mức nào rồi?” Bà lão tức giận nói với Chu Chính Văn, “Một cô gái lớn rồi, ở trong sân nhà mình mà kéo kéo đẩy đẩy với đàn ông, thật không biết giữ mình.”

“Bà nói đúng, thật không biết giữ mình.”

Chu Chiêu Chiêu nói, “Chưa kết hôn đã mang thai con người ta rồi!”

Chương 11

DTV-EBOOK

Bà nội của Chu Chiêu Chiêu, Trương thị, góa chồng từ sớm, một mình nuôi lớn hai con trai và ba con gái, trong làng không ai dám bắt nạt, đủ để chứng minh sự lợi hại của bà.

Chu Chiêu Chiêu vẫn nhớ, kiếp trước sau khi Chu Chính Văn qua đời, người đầu tiên chửi cô là “kẻ xui xẻo”, chính là người bà nội đang đứng trước mặt.

Theo lẽ thường, Chiêu Chiêu là đứa cháu đầu tiên của nhà họ Chu, lẽ ra phải được yêu thích, nhưng Trương thị lại luôn đối xử nghiêm khắc với cô.

Bà chê Chu Chính Văn quá nuông chiều cô.

Chu Chiêu Chiêu đặc biệt sợ mỗi khi bà lạnh mặt, lúc đó cô không dám cười, không dám khóc, thậm chí tay chân cũng không biết đặt ở đâu.

Đây là nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào xương tủy.

Sống lại một kiếp, ngay cả cái c.h.ế.t cũng đã trải qua, nhưng nỗi sợ hãi này vẫn tồn tại.

Nhưng cô sẽ không còn như kiếp trước, lùi bước và nhẫn nhịn.

Trước đây, Chiêu Chiêu luôn nghĩ rằng Trương thị trọng nam khinh nữ, vì cô là con gái nên bà mới không thích.

Nhưng sau khi em trai cô ra đời, cũng không thấy bà yêu quý Chu Minh Huyền hơn.

Ngược lại, bà cưng chiều Chu Mẫn Mẫn hết mực.

Chu Chiêu Chiêu tưởng rằng vì Chu Mẫn Mẫn miệng lưỡi ngọt ngào, nhưng sau này mới dần nhận ra, thực ra không phải vậy.

Trương thị dường như rất không thích cả nhà họ.

Rốt cuộc là vì sao?

“Con còn mặt mũi nào nói nữa.” Thấy cô nói xong liền chăm chú nhìn mình, Trương thị mặt càng đen hơn, “Không trách Quốc Lương không thèm con, loại đàn bà không biết giữ mình như con...”

“Mẹ ơi, mẹ nói gì vậy?” Chu Chính Văn mặt đen cắt ngang lời bà.

“Mẹ nói gì?” Trương thị tức giận chỉ vào Chu Chính Văn mắng nhiếc, “Con xem con nuông chiều nó đến mức nào? Người nhà họ Chu đều bị nó làm nhục hết rồi.”

“Biết thế này ngày xưa nên nhấn nó vào chậu nước tiểu cho chết...”

Chu Chiêu Chiêu siết chặt năm đấm, kiếp trước những lời như vậy không ít lần từ miệng Trương thị tuôn ra.

Thậm chí, còn có những lời bắn thủ hơn cô cũng từng nghe.

Cô luôn không hiểu, sao lại có người dùng những lời lẽ độc ác như vậy để chửi đứa cháu gái ruột của mình.

Và ngay lúc này, một bàn tay thô ráp đỡ lấy cô.

Trong cái nóng oi ả của mùa hè, mang theo một chút mát lạnh nhưng kiên định đỡ lấy vai cô, “Em không sao chứ?”

“Khắc... đồ không biết xấu hổ.” Trương thị khắc một bãi nước bọt.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu với Dương Duy Lực, đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào Trương thị, “Bà đang nói ai vậy? Cháu sao?”

“Bà chẳng lẽ già rồi lú lẫn rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười, “Người vô liêm sỉ, hèn hạ nhất nhà ta, chẳng phải là Chu Mẫn Mẫn sao?”

Cô gái vốn luôn rụt rè trước mặt bà, đột nhiên trở nên sắc sảo, thậm chí còn dám công khai chống đối, nói bà già lú lẫn.

Trương thị mặt dài như mây đen kịt, đôi mắt tam giác sắc lạnh nhìn chằm chằm vào cô, “Con dám chống lại ta.”

Trương thị trong nhà này luôn là người nói một không hai, đây là lần đầu tiên bị Chu Chiêu Chiêu chống đối.

Ngay lập tức tức giận hét lớn, “Đồ nghịch tử, còn không quỳ xuống.”

Chu Chiêu Chiêu đón ánh mắt lạnh lùng của bà, bình thản nói, “Tại sao phải quỳ?”

“Con...” Trương thị bị cô làm cho đau ngực, “Chống lại người lớn, còn không quỳ xuống.”

“Đi, lấy roi cho ta, hôm nay ta phải thi hành gia pháp.”

“Mẹ ơi,” Chu Chính Văn mặt đen đứng trước Chu Chiêu Chiêu, “Mẹ đừng tức giận, chuyện này không phải lỗi của Chiêu Chiêu.”

“Sao không phải lỗi của nó, con cả ngày chỉ biết bênh vực nó, xem con nuông chiều nó đến mức nào rồi?” Trương thị không buông tha, “Hôm nay không dạy dỗ nghiêm khắc, sau này nó sẽ lộng hành.”

“Đét” một tiếng.

Khi Chu Chính Văn đến đỡ bà, Trương thị vung tay, một cái tát trúng vào mặt ông.

“Con...” Trương thị mặt thoáng chút không tự nhiên, sau đó bắt đầu khóc, “Con xem nó làm mẹ tức giận đến mức nào rồi?”

“Mẹ vừa về đến nhà, đây là muốn g.i.ế.c mẹ sao?”

“Vậy mẹ muốn nó phải làm sao?” Chu Chính Văn xót xa nhìn đứa con gái bị tổn thương nhưng vẫn kiên cường, lần đầu tiên cãi lại Trương thị, “Vị hôn phu của nó bị em gái cướp mất, mẹ về không hỏi han đã chửi mắng nó.”

“Chẳng lẽ giờ con cũng muốn chống lại mẹ sao?” Trương thị đau khổ khóc lóc.

“Mẹ ơi, chúng ta có thể nói chuyện lý lẽ một chút không?” Chu Chính Văn rất bất lực.

Nhưng Trương thị chưa bao giờ là người có thể nói chuyện lý lẽ, trong thế giới của bà, lời bà nói chính là đạo lý.

“Cướp gì chứ?” Trương thị bĩu môi, khinh bỉ nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Đó là do nó không có bản lĩnh giữ chồng.”

“Hơn nữa, vốn dĩ cũng là Mẫn Mẫn quen Quốc Lương trước.”

Chu Chiêu Chiêu cười.

“Bố ơi, hóa ra bà đã biết hết rồi,” cô cười nói, “Vậy nên con đáng bị Chu Mẫn Mẫn cướp mất chồng, còn cô ta không biết xấu hổ mang thai con của Thẩm Quốc Lương, con có phải vỗ tay hoan hô không?”

“Chỉ vì con không hèn hạ như cô ấy, lên giường với anh rể.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chiêu Chiêu, nói chuyện đừng khó nghe như vậy được không?” Quách Phong Cầm theo Trương thị vào cửa, bất lực nói, “Mẫn Mẫn là em gái của con.”

“Các người làm chuyện vô liêm sỉ như vậy, còn sợ người ta nói sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt.

“Em gái? Khi cô ấy lên giường với Thẩm Quốc Lương, có nghĩ đến chị gái này không?” Chu Chiêu Chiêu lau nước mắt trên mặt.

“Bà ơi, con không muốn sống nữa.” Chu Mẫn Mẫn khóc lóc lao vào lòng Trương thị, “Con và Quốc Lương anh là yêu nhau thật lòng.”

Vậy, yêu thật lòng là vô tội sao?

“Con ngoan, đừng để ý đến nó,” Trương thị an ủi Chu Mẫn Mẫn trong lòng, “Đừng khóc, cẩn thận đứa bé trong bụng.”

“Bà cũng biết rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt nói.

“Con tưởng mẹ về làm gì?” Trương thị liếc nhìn cô, “Đồ phá hoại, xem con làm nhà cửa loạn lên thế nào rồi?”

“Con ơi,” Chu Chính Văn thất vọng nói, “Hóa ra mẹ đối xử với Chiêu Chiêu như vậy.”

Những năm nay bận rộn, ông hầu như dành nhiều thời gian ở xưởng gà hơn ở nhà, không biết Trương thị lại đối xử với hai đứa cháu gái như vậy.

“Mẹ làm sao?” Trương thị ngang ngược trợn mắt, “Mẹ có thiếu nó ăn hay thiếu nó mặc không?”

“Con xem ánh mắt của nó nhìn mẹ, như nhìn kẻ thù vậy,” Trương thị chỉ vào Chu Chiêu Chiêu, “Mẹ là bà nội ruột của nó, Mẫn Mẫn là em gái ruột của nó.”

“Con nghe nó nói gì không? Chẳng lẽ muốn ép c.h.ế.t Mẫn Mẫn, các con mới yên lòng sao?”

“Mẹ nói cho con biết, con cả,” Trương thị ôm chặt Chu Mẫn Mẫn, gọi thân thương, “Nếu Mẫn Mẫn có mệnh hệ gì, mẹ cũng không sống nữa.”

“Nó chính là đồ phá hoại, làm nhà cửa không yên.”

“Đồ đàn bà phá gia chi tử, không trách không có đàn ông nào thèm lấy.”

“Ai bảo cô ấy không có người thèm lấy?”

Trong tiếng chửi rửa của Trương thị, một giọng nam trầm ấm vang lên.

“Giám đốc Chu,” người đàn ông nghiêm túc nhìn Chu Chính Văn, nói rõ ràng, “Dù quen Chiêu Chiêu chưa lâu, nhưng tôi cảm thấy cô ấy là một cô gái rất xuất sắc.”

“Tôi muốn theo đuổi cô ấy, với mục đích kết hôn, xin ông đồng ý.”

“Ta không đồng ý.” Không đợi Chu Chính Văn trả lời, Trương thị trực tiếp nói, “Một kẻ không biết từ đâu đến.”

“Cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga.”

Chương 12

DTV-EBOOK

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu dù biết Trương thị không thích cô, nhưng cũng không ngờ bà lại ghét cô đến mức này.

Thậm chí, dùng những lời lẽ độc ác nhất trên đời để nguyên rửa cô.

Chu Chiêu Chiêu toàn thân cứng đờ, dù đang là tháng tám nóng nực, nhưng lúc này cô như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh cóng.

Cơ thể cô dường như bản năng mở chế độ che chắn, chỉ nhìn thấy Trương thị với khuôn mặt dữ tợn nhìn cô, hai môi mấp máy nói gì đó?

Cho đến khi một bàn tay ấm áp, thô ráp đỡ lấy vai cô, thân hình cao lớn tuấn tú của người đàn ông che chắn phía trước cô.

“Đừng sợ.”

Dương Duy Lực là người ít nói, anh không biết dùng ngôn từ nào để an ủi cô gái khiến người ta xót xa này.

Chỉ có thể vụng về nói ra hai từ này.

Đừng sợ.

Chu Chiêu Chiêu trong lòng ấm áp, cười ngọt ngào với anh rồi lắc đầu.

“Thật không biết xấu hổ, đứng trước mặt người lớn mà dám đưa tình đưa ý với đàn ông,” Trương thị lại mở miệng, chế nhạo và khinh bỉ nói, “Muốn cưới

con gái nhà họ Chu, chuẩn bị tám trăm tệ lễ vật trước đi.”

“Ba xoay một vòng, không được thiếu thứ gì.”

Tám trăm tệ lễ vật!

Thời kỳ này không như sau này, lễ vật có được ba xoay một vòng đã là một khoản tiền lớn, còn đòi thêm tám trăm tệ lễ vật?

Thật là một con sư tử há miệng bán con gái.

Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, giọng điệu pha lẫn sự lạnh lùng và thản nhiên, “VẬY NÊN, CÔ LỚN ĐÃ BỊ BÀ BÁN CHO TÊN LƯỜI NHÁC LÀNG BÊN SAO?”

“Con... đồ nghịch tử, ta đánh c.h.ết con.” Trương thị tức giận.

“Đủ rồi.” Chu Chính Văn mặt đen nhìn Trương thị, “Chuyện hôn sự của Chiêu Chiêu không cần mẹ lo, con sẽ lo.”

Lại nói với Dương Duy Lực, “Con gái tôi không dễ đuổi theo đâu, cậu về trước đi.”

“Bố ời.” Chu Chiêu Chiêu gọi ông.

Chu Chính Văn vẫy tay.

Dương Duy Lực vừa rồi nói câu đó, cũng chỉ là thấy bà lão Trương nói chuyện quá đáng, nên nhất thời không nhịn được mới lên tiếng.

Tất nhiên khi nói câu đó anh cũng hoàn toàn chân thành, chỉ là như Chu Chính Văn nói, con gái ông không dễ đuổi theo.

Dù không có Thẩm Quốc Lương, với quan hệ của Chu Chính Văn, tìm cho con gái một nhà gả chồng

tốt nào không được?

Cần gì phải tìm một gã trai trẻ không rõ lai lịch từ nơi khác đến đây?

Biết chắc chắn sẽ bị từ chối, nhưng vẫn phải nói.

Anh chỉ muốn bà lão kia biết rằng, Chu Chiêu Chiêu không phải là cô gái “không có đàn ông thèm lấy” như bà nói.

Cô ấy rất xuất sắc.

“Ngày khác sẽ đến nhà xin lỗi.” Dương Duy Lực nói với Chu Chính Văn, lại gật đầu với Chu Chiêu Chiêu rồi rời đi.

Đang sau, Trương thị khạc một bãi nước bọt, rồi xót xa ôm lấy Chu Mẫn Mẫn, “Đi, xem bà mang gì ngon về cho cháu.”

Hoàn toàn không để ý đến Chu Chiêu Chiêu.

“Trời ơi, sao con dám nói chuyện với bà nội như vậy?” Diêu Trúc Mai vừa về đến nhà, kinh hãi nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Chết rồi, dám chống đối bà nội như vậy.”

“Thôi, đừng nói nữa.” Chu Chính Văn mặt không vui.

“Mẹ nói cho con biết,” Diêu Trúc Mai vừa giận vừa thương chọc vào trán Chu Chiêu Chiêu, “Người đàn ông đó, con mau từ bỏ ý định đi.”

“Mẹ tuyệt đối không cho con lấy người ngoại tỉnh.”

“Mẹ ơi,” Chu Chiêu Chiêu dậm chân, “Mẹ còn chưa hiểu anh ấy.”

“Mẹ không cần hiểu.” Diêu Trúc Mai trợn mắt nhìn cô, “Dù sao mẹ cũng không đồng ý.”

“Bố ơi.” Chu Chiêu Chiêu hy vọng nhìn Chu Chính Văn.

“Mẹ và bố chỉ có một mình con,” Chu Chính Văn nói, “Nếu con gả xa, bị bắt nạt bố cũng không biết.”

Chu Chiêu Chiêu không ngờ Chu Chính Văn cũng nói như vậy, nhất thời có chút chán nản.

Cúi đầu buồn bã về phòng mình.

Còn bên này, Chu Mẫn Mẫn đang oan ức nằm trên đùi Trương thị khóc, “Chị ấy đã hủy hôn với Quốc Lương anh rồi, còn đến quyến rũ anh ấy.”

“Bà ơi, nếu Quốc Lương anh không muốn lấy cháu thì phải làm sao đây?”

“Không sao đâu,” Trương thị xót xa an ủi cô, “Một lát nữa bà sẽ đi nói chuyện với bác con, mau chóng định đoạt hôn sự của hai đứa.”

Trực tiếp kết hôn, tránh đêm dài lắm mộng.

“Nhưng bác muốn chia gia đình thì sao?” Chu Mẫn Mẫn mắt ướn nhìn Trương thị.

Nếu thật sự chia gia đình, sau này sẽ là hai nhà khác nhau.

“Bà còn chưa chết, chia cái gì gia đình.” Trương thị mặt lạnh, “Cháu đừng lo, chuyện này bà có cách.”

Chu Mẫn Mẫn và Quách Phong Cẩm nhìn nhau, cả hai đều cười.

“Mẹ ơi,” Quách Phong Cẩm cười tươi từ trong tủ lấy ra một bộ quần áo, “Bộ quần áo này là con mua

khi đi công tác ở tỉnh mấy ngày trước, lúc nhìn thấy liền cảm thấy rất hợp với mẹ.”

“Ôi, bà già rồi mặc mấy thứ này làm gì?” Trương thị miệng nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt không thể kiềm chế được, “Tiêu tiền mua cho Mẫn Mẫn là được rồi.”

Nhưng tay đã rất thành thật cầm lấy quần áo đưa lên người so sánh, “Có quá lòn loẹt không?”

“Không hề, rất đẹp.” Chu Mẫn Mẫn vừa ăn bánh dầu Trương thị mang về vừa nói.

Nhưng chưa ăn được hai miếng đã chạy ra ngoài. Nghén rồi.

“Chuyện hôn sự này không thể trì hoãn được nữa.” Trương thị thở dài liếc nhìn chiếc bánh dầu Chu Mẫn Mẫn ăn dở trên bàn, vỗ vỗ người, cất bánh đi tìm Chu Chính Văn.

Chu Chính Văn vừa đi xưởng gà về, Trương thị đến lúc Chu Chiêu Chiêu đang lau chiếc xe đạp nữ trong sân.

Trương thị vừa nhìn thấy chiếc xe đạp liền nổi giận.

Chu Chiêu Chiêu không đỗ đại học, Chu Chính Văn để an ủi cô, lại mua cho cô một chiếc xe đạp.

Đáng thương cho Mẫn Mẫn của bà, đỗ đại học nhưng lại không có lấy một chiếc xe đạp.

Nghĩ đến bà lại tức giận.

Ánh mắt như d.a.o đ.â.m vào người Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng Chiêu Chiêu sau khi trải qua chuyện vừa rồi, giờ đã dần dần vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng với Trương thị.

Không những không sợ bà, ngược lại còn cười ngọt ngào với bà, nhìn chiếc bánh dầu trong tay bà, “Cảm ơn bà vì chiếc bánh dầu.”

“Không phải cho cháu đâu.” Trương thị như giữ của quý giấu chiếc bánh đi, ánh mắt lại nhìn chiếc xe đạp, nảy ra ý định.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bà ơi, chiếc xe này là của cháu, không ai được lấy.” Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu nhìn thấy biểu hiện của Trương thị liền đoán ra ý định của bà.

“Chiếc xe đạp tốt như vậy cho cháu dùng thật phí.” Trương thị bĩu môi, nhớ lại bộ quần áo con dâu thứ hai mua cho mình, ngồi xổm xuống nói với cô, “Dì hai con là giáo viên, chiếc xe này cho dì dùng.”

“Để sau này dì hai con sắp xếp cho con một công việc tạm thời ở trường của dì.”

Kiếp trước, Chiêu Chiêu đã đồng ý đưa chiếc xe đạp cho dì hai.

Nhưng giờ cô sẽ không ngốc như vậy nữa.

“Công việc tạm thời không phải đã cho cháu gái của dì hai rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu cười ngọt ngào, tiếp tục nói, “Cái suất đó còn là bố con xin được đấy.”

Cái gì gọi là nhìn thấu nhưng không nói ra?

Với loại người mặt dày như bà lão Trương, phải trực tiếp chọc thủng.

“Con có bản lĩnh đấy, thi hai năm liền không đỗ đại học, còn mặt mũi nào đạp xe tốt như vậy.”
Trương thị tức giận muốn phun máu.

Chu Chiêu Chiêu không những phải đạp, còn phải lau sạch sẽ mỗi ngày đạp xe đến trường tối.

Để họ cứ ghen tị đi.

Chương 13

DTV-EBOOK

Nếu là kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu có thể sẽ vì muốn làm bà nội Trương thị vui mà chịu đựng, đưa chiếc xe đạp mà cô rất yêu quý cho Quách Phong Cầm.

Nhưng giờ cô sẽ không làm vậy nữa.

Thèm muốn?

Cứ để các người thèm muốn đủ đi.

Chu Chiêu Chiêu đạp chiếc xe đạp nữ sáng bóng của mình, tiếng chuông xe vang lên vui vẻ khi cô rời khỏi làng Tân Trại.

“Bíp bíp...”

Tiếng còi xe kéo suy nghĩ của Dương Duy Lực trở lại.

“Nghĩ gì mà chăm chú thế?” Người đàn ông bên cạnh cười đùa.

“Không có gì.” Dương Duy Lực đưa tấm ảnh trong tay trả lại, lại đọc thầm thông tin nhân vật trong ảnh, “Đang nghĩ một lát nữa báo với Trần cục, đi đăng ký học ở trường tối.”

Người đàn ông vỗ vai anh, “Có khó khăn gì cứ nói với tôi.”

“Cậu nói nếu muốn xin lỗi thì nên tặng gì?” Dương Duy Lực đột nhiên hỏi.

“Xin lỗi? Nam hay nữ?” Người đàn ông cười hỏi.

“Chu Chính Văn.” Dương Duy Lực nói.

“Ông ấy? Sao cậu lại đắc tội với ông ấy.” Người đàn ông nhú mày suy nghĩ.

Dương Duy Lực vẫy tay, “Thôi, không hỏi cậu nữa.”

Người đàn ông còn muốn nói gì, đã thấy một chiếc xe đạp nữ màu hồng lướt qua, tiếp theo là tiếng cười vui vẻ của cô gái, “Cẩn Khê, ngồi yên nhé.”

“Ngồi ở ghế sau là Khấu Cẩn Khê,” người đàn ông nói với Dương Duy Lực, “Cô gái phía trước là ai vậy?”

“Chu Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực trả lời.

“Cô ấy là Chu Chiêu Chiêu à,” người đàn ông cười vỗ anh một cái, “Cậu vừa nói cậu đắc tội với Chu Chính Văn sao?”

“Nghe nói Chu Chính Văn rất yêu quý con gái này của ông ấy, cậu có thể nghĩ cách từ con gái ông ấy.” Người đàn ông nói.

Ai ngờ lời vừa dứt, đã thấy Dương Duy Lực khoe miệng hơi nhếch lên.

Từ Chu Chiêu Chiêu mà nghĩ cách?

Sợ rằng Chu Chính Văn giờ đang phòng bị anh như phòng sói, từ khi anh nói muốn theo đuổi Chu Chiêu Chiêu, ánh mắt của Chu Chính Văn nhìn anh như có người muốn cướp bảo bối của ông ấy.

Phòng bị là phòng bị, nhưng lời anh nói hôm đó cũng là chân thành.

“Tôi muốn yêu đương rồi,” Dương Duy Lực nói với người đàn ông, “Báo cáo với cậu trước.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô gái nào vậy?” Người đàn ông có chút tò mò,
“Được đấy, cây sắt cuối cùng cũng nở hoa.”

Dương Duy Lực không trả lời thêm, mà đẩy cửa xe bước xuống.

“Chiêu Chiêu, hôm nay tôi thật sự rất vui,” trong phòng, Khấu Cẩn Khê hào hứng nói với cô, “Sau này chúng ta có thể ở cùng nhau rồi.”

Cô và Chu Chiêu Chiêu là bạn cùng lớp, thời đi học hai người thường cùng nhau đốc thúc học bài, cũng hẹn nhau cùng thi vào trường đại học mơ ước.

Nhưng không ngờ cô đỗ, còn Chu Chiêu Chiêu học giỏi hơn lại không đỗ.

“Thật sự cậu không học thêm một năm nữa sao?” Khấu Cẩn Khê có chút tiếc nuối, “Cậu học giỏi như vậy.”

Chỉ là vận may thi cử không tốt.

“Chu Mẫn Mẫn còn đỗ được, không lý nào cậu lại không đỗ.” Khấu Cẩn Khê lẩm bẩm, “Chẳng lẽ nhầm tên hai người?”

Chu Chiêu Chiêu hôm nay dẫn Khấu Cẩn Khê đến dọn dẹp căn nhà Chu Chính Văn cho cô, tay đang gấp chăn bông dừng lại.

Vì kiếp trước Chu Mẫn Mẫn cũng đỗ đại học, nên cô chưa từng nghĩ đến khả năng này.

Cũng không phải không có khả năng.

Chu Chiêu Chiêu âm thầm ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Hai người dọn dẹp xong nhà, lại cùng nhau đến trường nhận đồ, Khấu Cẩn Khê có kinh nghiệm, dẫn Chu Chiêu Chiêu nhanh chóng hoàn thành mọi việc.

Ai ngờ vừa ra khỏi văn phòng hiệu trưởng đã thấy một người.

“Dương Duy Lực.”

Chu Chiêu Chiêu gọi anh, “Anh đến đây làm gì vậy?”

“Đăng ký học.” Dương Duy Lực đưa tờ giấy trong tay cho cô xem, lại nói, “Hôm đó người nhà cô có nói gì cô không?”

Chủ yếu là Trương thị.

“Em không sợ.” Chu Chiêu Chiêu cười, nói với Dương Duy Lực, “Trùng hợp quá, sau này em sẽ làm giáo viên ở đây.”

Dạy Dương Duy Lực?

Nhưng cô có chút nghi ngờ, vì trong ký ức của cô, Dương Duy Lực là người biết chữ.

Sao lại phải đến học ở trường tối?

Ai ngờ chưa kịp cô nói, đã nghe thấy một giọng nam trầm ấm, “Cô Chu, sau này xin chiếu cố nhiều.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Nói thật, đây là lần đầu tiên có người gọi cô như vậy, mà người đó lại là Dương Duy Lực, khiến Chiêu Chiêu có chút đỏ mặt.

Liếc anh một cái rồi lẩm bẩm đáp lại, kéo Khấu Cẩn Khê chạy đi.

“Người đó, có phải là người hôm đó không?” Đợi đến khi không có ai, Khấu Cẩn Khê mới hỏi cô.

“Là anh ấy.” Chu Chiêu Chiêu khóe miệng hơi nhếch lên.

“Cậu...” Khấu Cẩn Khê bịt miệng có chút kinh ngạc nhìn cô, “Chẳng lẽ thật sự thích anh ấy rồi?”

Cô có chút ngạc nhiên.

Nhưng nghĩ đến ngoại hình của Dương Duy Lực vừa rồi, cũng có chút hiểu ra, “Cậu từ trước đến giờ vẫn thích người đẹp trai.”

Chu Chiêu Chiêu bật cười, chọc vào đầu cô một cái, cũng không giải thích thêm.

Cô đối với Dương Duy Lực, không chỉ là thích vẻ ngoài của anh.

Kiếp trước dù xảy ra chuyện như vậy, Chu Chính Văn cũng điều tra một phen Dương Duy Lực rồi mới đồng ý gả cô cho anh.

Kiếp này, nghĩ đến lời của Chu Chính Văn và Diêu Trúc Mai, thở dài.

Nhìn bóng lưng cô gái rời đi, Dương Duy Lực khóe miệng hơi nhếch lên.

Không biết vì sao, gần đây anh thường xuyên mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Nhân vật chính trong giấc mơ chính là cô gái trước mặt.

Vẻ ngỗ ngược của cô, vẻ tức giận của cô, vẻ giận dữ của cô...

Luôn sống động và thú vị.

Như một viên đá rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, gợn lên những gợn sóng.

Làm xáo trộn không biết là giấc mơ phiền toái, hay cô gái trước mặt.

Dương Duy Lực nhìn bầu trời xanh ngắt, nghĩ đến hôm đó cô gái hào hứng gọi anh, chỉ lên cầu vồng trên trời nói với anh, “Là một điềm lành đấy.”

Điềm lành.

Không ngờ cô lại làm giáo viên ở đây.

Lần đầu tiên, Dương Duy Lực có chút mong đợi những ngày sắp tới.

Còn Chu Chiêu Chiêu và Khấu Cẩn Khê vừa nói chuyện vừa đi về, ai ngờ ở cổng lại gặp Chu Minh Huyền.

“Hai người đi đâu vậy?” Chu Minh Huyền bĩu môi, “Tôi đợi ở đây lâu lắm rồi.”

“Sao em đến đây?” Chiêu Chiêu vừa lấy chìa khóa mở cửa vừa hỏi.

“Nhà đang đại chiến,” Chu Minh Huyền nhún vai, “Bố bảo chị gần đây làm việc tốt, đừng về.”

“Chuyện gì vậy?” Chiêu Chiêu hỏi.

“Còn gì nữa?” Chu Minh Huyền có chút chán ghét nói, “Bố mời ông ba đến bàn chuyện chia gia đình.”

“Bà nội ở nhà đang làm loạn muốn...” Cậu làm động tác cắt cổ, thở dài ghen tị nói, “Vẫn là chị tốt hơn.”

Cậu sắp c.h.ế.t vì phiền rồi.

“Vậy bố giờ thế nào rồi?” Chu Chiêu Chiêu có chút lo lắng, với sức chiến đấu của Trương thị, Chu Chính Văn chắc chắn không chống đỡ nổi.

“Dù sao chị cũng đừng lo.” Chu Minh Huyền nói, “Bà nội thiên vị lắm, chia gia đình càng tốt.”

Chu Chiêu Chiêu có chút kinh ngạc nhìn Chu Minh Huyền.

“Chị đừng nhìn tôi như vậy, chỉ có chị là gốc nghếch coi Chu Mẫn Mẫn như chị em tốt.”

Chu Minh Huyền lườm một cái.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chu Chính Văn không cho cô về, Chiêu Chiêu cũng sẽ không gốc nghếch chạy về tham gia cái náo nhiệt này.

Nhưng đúng lúc có người không muốn cô yên ổn, muốn cô về.

Người đó, chính là mẹ ruột của Chu Chiêu Chiêu.

Diêu Trúc Mai.

Chương 14

DTV-EBOOK

Diêu Trúc Mai đến từ sáng sớm, nhưng đợi rất lâu ở cổng mới thấy Chiêu Chiêu thong thả mang bữa sáng mua từ ngoài về.

Hừ!

Diêu Trúc Mai lập tức nổi giận.

Nhà những ngày này loạn cả lên, cô ta lại nhàn hạ như vậy, thật sự không lo lắng gì cho chuyện nhà.

“Con về với mẹ.” Diêu Trúc Mai lớn tiếng nói.

Trước khi đến, bà vẫn nghĩ sẽ nói chuyện tử tế với Chu Chiêu Chiêu, khuyên nhủ cô, đừng cứng đầu như vậy.

Dù sao Chu Mẫn Mẫn cũng đã mang thai con của Thẩm Quốc Lương, lại là chị em trong nhà, chuyện này cứ rộng lượng một chút, để hai người họ đính hôn đi.

“Sau này Mẫn Mẫn và Quốc Lương chắc chắn sẽ nhớ ơn con.”

Chu Chiêu Chiêu đặt bát xuống, vừa mua được bánh mì thịt hấp ở cầu Hạnh Phúc, giờ cũng thấy không còn ngon nữa.

Đây có phải là mẹ ruột của cô không?

Cảm giác như bị nhăm lẩn kiếp trước lại trở về.

“Mẹ ơi,” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt hỏi bà, “Mẹ ăn sáng chưa?”

“Sao con còn có tâm trạng ăn cơm?” Diêu Trúc Mai mặt đen, “Lúc này mẹ nói con có nghe không?”

Tình cảm lúc này của bà đều là vô ích sao?

“Con nghe rồi.” Chu Chiêu Chiêu cười, đặt đồ trong tay xuống, ngồi xuống.

Nói không đau lòng là giả.

“Mẹ ơi,” cô cúi đầu nhìn ngón tay mình, “Vậy mẹ muốn con phải làm sao?”

“Vị hôn phu của con bị cô ấy cướp mất, con còn phải rộng lượng sao?”

“Con rộng lượng một chút, chúng ta còn giữ được thanh danh,” Diêu Trúc Mai an ủi nói, “Sau này bố sẽ tìm cho con một người tốt hơn.”

“Con không biết, bà nội vì chuyện này lo lắng đến mức không ăn không ngủ được,” Diêu Trúc Mai nói, “Con thương bà một chút đi...”

“Vậy con thì sao?” Chu Chiêu Chiêu tự giễu cười.

“Con còn nhỏ, ngày sau còn dài,” Diêu Trúc Mai nói, “Nghe lời mẹ, con ngoan ngoãn đừng làm bà nội tức giận, được không?”

“Năm đó nếu không có bà nội nhận nuôi mẹ, mẹ đã c.h.ết rồi.” Diêu Trúc Mai nắm tay cô nói, “Con không phải vẫn còn thích Quốc Lương chứ?”

Nói đến đây bà có chút sốt ruột, “Mẫn Mẫn đã mang thai con của Quốc Lương rồi.”

Năm đó tỉnh Thiểm Tây xảy ra nạn đói, rất nhiều người chết, Diêu Trúc Mai theo cha mẹ chạy nạn đến huyện Chu Thủy, cha mẹ đều c.h.ết đói trên đường,

bà suýt nữa cũng chết, là Trương thị nhật bà về, cho một bát cơm.

Sau đó thấy bà còn xinh xắn, liền gả cho con trai cả.

Những năm nay Diêu Trúc Mai luôn nhớ ơn cứu mạng của Trương thị, nếu không có Trương thị cũng sẽ không có bà ngày nay.

Vì vậy dù Trương thị có yêu cầu vô lý đến đâu, Diêu Trúc Mai cũng sẽ không chút do dự gật đầu đồng ý.

Còn ngu muội hơn cả Chu Chính Văn.

“Nếu một ngày nào đó, có người thích bố, bà nội bảo mẹ rộng lượng một chút, mẹ có nhường bố cho người ta không?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Con...”

“Đét” một tiếng.

Chu Chiêu Chiêu ôm mặt mình,

Diêu Trúc Mai vừa hối hận vừa tức giận nói, “Đồ khốn nạn, sao mẹ lại sinh ra đứa con như con.”

Dám nói ra những lời như vậy.

“Một lát nữa ăn xong mau về xin lỗi bà nội,” bà tức giận nói, “Chuyện này coi như qua đi.”

Chu Chiêu Chiêu cười.

Làm sao qua đi được?

Mỗi thù kiếp trước kiếp này, không thể qua đi!

“Được,” cô cười, “Con sẽ về.”

Dù hôm qua Chu Minh Huyền đã truyền đạt lời của Chu Chính Văn, nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn quyết định hôm nay về nhà một chuyến.

Chuyện này không phải cô trốn tránh là có thể tránh được.

Phiêu Vũ Miên Miên

Và cô cũng sẽ không như kiếp trước, ngốc nghếch trốn tránh tự oán trách bản thân.

Diêu Trúc Mai thấy cô đồng ý, sắc mặt mới tốt hơn một chút, ai ngờ vừa mở cửa đã thấy một người đàn ông đứng ở hành lang.

“Anh làm gì ở đây?” Bà tức giận nhìn người đàn ông.

Lại tức giận đi vào hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Sao anh ta lại ở đây?”

“Cái gì?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc hỏi.

Chu Chính Văn cũng tốn rất nhiều công sức mới mua được một căn hộ nhỏ trong khu chung cư ở huyện Chu Thủy, có phòng tắm riêng.

Còn Dương Duy Lực đứng ở một đầu hành lang.

“Mẹ đã bắt gặp rồi, con còn định lừa mẹ sao?” Diêu Trúc Mai tức giận muốn nổ tung, “Mẹ đã nói rồi, không cho con lấy anh ta, con... sao con lại vô liêm sỉ như vậy?”

“Mẹ ơi.”

Diêu Trúc Mai vừa hét xong đã thấy sắc mặt Chu Chiêu Chiêu khó coi vô cùng, nhưng bà cũng không

chịu nhượng bộ, chỉ ra ngoài, “Anh ta giải thích thế nào?”

“Dì ơi, dì hiểu lắm rồi.” Giọng nam bên ngoài vang lên, “Nhà cháu ở đây.”

Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu, nhìn theo cánh cửa bị Diêu Trúc Mai đẩy mở. Chỉ thấy Dương Duy Lực đang đứng ở đầu cầu thang, tay còn xách đồ.

“Sao anh lại ở đây?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Haha,” Diêu Trúc Mai cười nhạt, “Nói dối đi, xem anh có thể nói dối ra hoa không?”

“Mẹ không tin con sao?” Chu Chiêu Chiêu cười, không hiểu sao nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

Sau khi trọng sinh, cô từng nghĩ sẽ sống hòa thuận với mẹ, nhưng lại một lần nữa bị bà làm tổn thương.

“Cháu ở đây.” Dương Duy Lực đứng đó lại giải thích, “Cháu và Chiêu Chiêu trong sáng, chưa từng có hành động vượt quá giới hạn, dì nên tin tưởng con gái mình.”

Anh thật sự không biết Chu Chiêu Chiêu cũng ở đây.

Căn nhà này vốn dĩ bỏ trống, mấy ngày trước có người đến dọn dẹp anh cũng không để ý.

“Lừa ai vậy?” Diêu Trúc Mai rõ ràng là không tin.

Dương Duy Lực cũng biết nói nhiều với bà cũng vô ích, thẳng bước đi qua.

“Anh định làm gì?” Diêu Trúc Mai cảnh giác nhìn anh, đồng thời chặn cửa, “Anh dám đến đây tôi sẽ gọi người.”

Nhưng Dương Duy Lực chỉ lạnh lùng liếc nhìn bà, vượt qua bà đi về phía nhà mình.

Thật trùng hợp, nhà anh ở ngay cạnh nhà Chu Chiêu Chiêu.

Trong lúc Diêu Trúc Mai đang ngơ ngác, cửa nhà anh mở ra.

Diêu Trúc Mai: “...Anh ta thật sự ở đây?”

“Con không biết.” Chu Chiêu Chiêu chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, quay ngồi xuống bàn ăn cơm, “Căn nhà này là bố tìm, muốn hỏi thì mẹ đi hỏi bố!”

Cô thật sự không biết Dương Duy Lực lại ở đây, mà còn là nhà bên cạnh.

Bị mẹ ruột nghi ngờ như vậy, trong lòng cô vẫn rất đau lòng, nước mắt lại lần nữa chảy xuống.

Diêu Trúc Mai ngượng ngùng muốn nói gì đó, nhưng nhìn bóng lưng cô cuối cùng vẫn không nói gì, rời đi.

Một lát sau, cửa có tiếng động.

“Con biết rồi, một lát nữa sẽ về.” Cô vẫn ngồi đó, tưởng là Diêu Trúc Mai quay lại, quay lưng nói.

“Là tôi.” Người đàn ông im lặng một lát, lên tiếng.

“Có chuyện gì không?” Chu Chiêu Chiêu không quay đầu, hỏi.

Cô không muốn anh nhìn thấy cô lúc này.

“Mặt của em, nhớ bôi thuốc.” Giọng anh vang lên ở cửa.

Khi Chu Chiêu Chiêu quay đầu, cửa đã không còn ai.

Trên cửa treo một cái túi.

Cô đi đến mở túi ra, bên trong đựng mấy quả đào ngon lành, vài chiếc bánh cùng một hộp thuốc.

Chu Chiêu Chiêu nhìn đồ trong tay cười.

Ai bảo Dương Duy Lực là một gã thô kệch?

Anh luôn rất tinh tế

Chương 15

DTV-EBOOK

Châu Chiêu Chiêu không phải là người ngốc. Nhà cô đang lục đục, liệu cô có nên về để làm bia đỡ đạn không?

Vì Châu Chính Văn đã dặn cô không cần về, hãy tập trung chuẩn bị bài giảng, nên cô quyết định nghe lời, an phận làm một đứa con ngoan, chăm chỉ chuẩn bị cho buổi học sắp tới.

Hơn nữa, nhiều kiến thức từ kiếp trước cô đã quên sạch, nếu không chuẩn bị kỹ càng, đến lúc đó xấu hổ chính là cô.

Hôm qua, cô đã hẹn với Khấu Cẩn Khê trưa nay cùng nhau đến hiệu sách mới xem sách.

“Vừa nãy trên đường đi, tớ thấy dì của cậu,” Khấu Cẩn Khê vừa đến đã nói ngay, “trông có vẻ rất tức giận.”

“Nhà đang lục đục chuyện chia gia tài, dì bảo tớ về khuyên bố đừng chia.” Châu Chiêu Chiêu mỉm cười nhạt, giọng đầy mỉa mai.

Khấu Cẩn Khê cũng biết rõ tình hình nhà cô, liền vội vàng nói, “Cậu đừng có lại gốc như trước nhé.”

“Không đâu.” Châu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Nên dì nói thì cứ nói, còn tớ thì cứ làm việc của tớ.”

Khấu Cẩn Khê thở phào nhẹ nhõm.

Hai người vừa đi vừa cười nói rời khỏi nhà.

Châu Chiêu Chiêu thực sự rất ngưỡng mộ Khấu Cẩn Khê. Dù bố cô ấy không còn, nhưng cô ấy có một người mẹ hết lòng vì con.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Thấy cô liếc nhìn sang bên, Khấu Cẩn Khê tò mò hỏi.

“Không có gì.” Châu Chiêu Chiêu lắc đầu, nhưng trong lòng lại có cảm giác như có ai đó đang theo dõi họ.

Chỉ là càng không muốn về nhà, thì càng có người gọi cô về.

Khi hai người từ hiệu sách trở về, Diêu Trúc Mai đã đứng đợi sẵn, vẻ mặt vẫn không vui.

“Mau về nhà với mẹ.”

Vì có Khấu Cẩn Khê ở đó, Diêu Trúc Mai đành phải kìm nén những lời muốn nói.

Bà về nhà đã bị mẹ chồng mắng một trận, bảo rằng không nên về một mình mà phải kéo theo cả Châu Chiêu Chiêu.

Diêu Trúc Mai còn tự tin nói với Trương thị, “Mẹ yên tâm, con nói thì chắc chắn nó sẽ nghe, lát nữa nó sẽ về thôi.”

Nhưng ai ngờ, đợi mãi đến gần trưa vẫn chẳng thấy bóng dáng Châu Chiêu Chiêu đâu.

Cái tát vào mặt bà đau điếng.

“Được rồi.” Châu Chiêu Chiêu đành miễn cưỡng gật đầu, “Con về với mẹ.”

Diêu Trúc Mai lập tức vui vẻ hẳn lên, trên đường về không ngừng nhắc nhở, nào là phải xin lỗi bà nội,

nào là khuyên bố đừng chia nhà, nhưng đều bị Châu Chiêu Chiêu lảng tránh.

“Đồ ngỗ ngược, còn mặt mũi nào mà về đây.” Vừa bước vào cửa, Trương thị đã lạnh lùng chỉ thẳng vào mặt cô mắng, “Cứ muốn nhà cửa không yên ổn mới vui lòng hả?”

“Bà nội,” Châu Chiêu Chiêu nhìn bà với ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu bình thản, “Con không dám nhận cái tội này đâu.”

“Nếu nói ai là người phá hoại gia đình, chẳng phải là Châu Mẫn Mẫn sao?” Châu Chiêu Chiêu mỉa mai nhìn bà lão mặt dài, “Con không hề dụ dỗ anh rể tương lai, cũng chẳng có thai trước hôn nhân.”

“Con có gì phải xấu hổ?”

“Chiêu Chiêu.” Diêu Trúc Mai lo lắng kéo tay cô, “Con nói gì thế? Muốn c.h.ế.t à?”

“Mày...” Trương thị trừng mắt nhìn Châu Chiêu Chiêu, ánh mắt như muốn đánh cho cô một trận.

“Tiểu Chiêu, con nói ít thôi.” Châu Chính Vũ thở dài, quay sang nói với Châu Chính Văn, “Anh à, chuyện này là do Mẫn Mẫn làm sai, nhưng cũng chưa đến mức phải chia nhà.”

“Đứa bé trong bụng nó, lát nữa tôi sẽ đưa nó đến bệnh viện làm thủ tục.” Châu Chính Vũ nghiêng răng nói, “Nhà này không thể chia.”

“Bố,” Châu Mẫn Mẫn hét lên, “Con không đồng ý.”

“Im miệng lại,” Châu Chính Vũ trừng mắt nhìn cô, “Nhìn xem mày làm cái trò gì thế này.”

“Chia nhà.” Châu Chính Văn xoa xoa mặt, cuối cùng quyết định dứt khoát, “Mẹ sẽ ở với chúng tôi.”

“Sau khi chia nhà, tôi sẽ nói chuyện với Thẩm Kiến Tân về chuyện của Mẫn Mẫn.” Châu Chính Văn nói rõ ràng, chia nhà xong ông sẽ giải quyết chuyện này.

“Con trai cả.” Trương thị tức giận, nhưng cũng hiểu rõ tính cách của Châu Chính Văn.

Ông vốn dễ nói chuyện, nhưng một khi đã quyết định thì khó lòng thay đổi.

Và thế là, gia đình họ Châu thực sự chia nhà.

Chuyện này trong làng cũng gây xôn xao không nhỏ.

Dù sao, Châu Chính Văn vốn nổi tiếng là đứa con hiếu thảo, ai mà chẳng ngưỡng mộ?

Vậy mà giờ đây, người con hiếu thảo ấy lại làm chuyện này.

Cũng chẳng trách gần đây Trương thị mặt mày ủ rũ, chẳng buồn ra ngoài khoe khoang nữa.

Nhưng chẳng mấy chốc, dân làng đã biết rõ nguyên nhân.

Châu Mẫn Mẫn cướp người yêu của Châu Chiêu Chiêu, đổi lại là ai cũng phải chia nhà thôi.

Dám dụ dỗ anh rể tương lai của mình.

Dù nhà họ Châu ra sức đối ngoại nói rằng Châu Chiêu Chiêu và Thẩm Quốc Lương tính cách không hợp nên chia tay trước, sau đó Châu Mẫn Mẫn mới đính hôn với Thẩm Quốc Lương.

Nhưng mọi người đâu phải ngốc, chẳng lẽ không ngửi được mùi vị gì sao?

Từ hôm đó, Châu Chiêu Chiêu chưa từng trở về làng, nhưng mọi chuyện xảy ra trong nhà cô đều biết rõ.

Sau khi cô rời đi, Châu Chính Văn đã mắng Diêu Trúc Mai một trận, bảo bà từ nay về sau không được lên thành phố tìm Chiêu Chiêu nữa.

Dù ông không nói gì về Trương thị, nhưng ai xui khiến Diêu Trúc Mai làm vậy?

Chẳng phải là Trương thị sao?

Bà tức đến đau ngực, nằm liệt giường mấy ngày liền.

“Mẹ ở nhà chăm bà nội, không có thời gian lên đây làm phiền cậu đâu.” Châu Minh Hiên ngồi bắt chéo chân, định với lấy quả đào trên bàn Châu Chiêu Chiêu, nhưng tay vừa đưa ra đã bị cô đập cho một cái.

“Đồ keo kiệt.” Châu Minh Hiên bĩu môi.

“Cho cậu cái này.” Châu Chiêu Chiêu nói rồi cất quả đào đi, ném cho cậu vài viên kẹo sữa trắng, “Cái này cậu không được ăn.”

Quả đào đó là lần đầu tiên Dương Duy Lực tặng cô.

“Không chỉ bà nội bị ốm, mà dạo này Châu Mẫn Mẫn cũng chẳng thấy ra khỏi nhà,” Châu Minh Hiên vừa hút nước từ quả nho vừa nói, “Cậu không biết đâu, nhà mình bây giờ, đứng trong sân cũng ngửi thấy mùi thuốc.”

Châu Chiêu Chiêu khẽ giật mình, lập tức hiểu ra.

Có vẻ như, đứa bé trong bụng Châu Mẫn Mẫn vẫn không giữ được.

Nhưng nghĩ cũng phải.

Châu Mẫn Mẫn sắp lên đại học, Quách Phong Cầm sao có thể để cô mang bụng bầu đi?

Khỏe miệng Châu Chiêu Chiêu khẽ nhếch lên.

Kiếp trước, cô chưa từng nghi ngờ gì về điểm thi đại học của mình, chỉ cho rằng mình kém may mắn.

Nhưng giờ nghĩ lại, tại sao điểm thi ở trường của cô luôn cao, nhưng đến kỳ thi đại học lại không đạt được kết quả tốt, hoặc cơ thể lại không khỏe?

Còn Châu Mẫn Mẫn, học lực bình thường chẳng có gì nổi bật, vậy mà kỳ thi đại học lại đột nhiên xuất sắc?

Kiếp trước cô chưa từng nghĩ đến điều này, nhưng trọng sinh một lần, nhìn rõ bộ mặt thật của nhà chú hai, cô không thể không nghi ngờ.

Phải biết rằng, Quách Phong Cầm là một giáo viên, chỉ cần có ý đồ, trong thời đại thông tin chưa phát triển như bây giờ, muốn thao túng cũng không phải là không thể.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lại đây.” Châu Chiêu Chiêu vẫy tay gọi Châu Minh Hiên, rồi khẽ nói vài câu vào tai cậu.

“Chị, chị định làm gì thế?” Châu Minh Hiên mắt sáng rực, nhìn cô đầy tò mò.

“Có làm được không?” Châu Chiêu Chiêu hỏi, “Nếu được, chị sẽ mời mấy đứa đi ăn bánh mỳ thịt ở quán

phía đông thị trấn.”

“Chuyện nhỏ.” Châu Minh Hiên vỗ n.g.ực đầy tự tin, “Nhớ giữ lời hứa đấy, đến lúc đó đưa tiền cho bọn em tự đi ăn.”

“À này,” lúc ra về, Châu Minh Hiên liếc nhìn xung quanh, “Nhà bên cạnh cậu ai ở thế?”

“Mẹ bảo là một gã đàn ông hoang dã!”

Chương 16

DTV-EBOOK

Ánh nắng bên ngoài lúc này đang rực rỡ, cái nóng oi ả của tháng tám tràn vào theo cánh cửa mở.

Cùng với đó là hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông.

Châu Chiêu Chiêu nhìn anh ta, bản năng nhú mày, hơi khó chịu nói, “Mấy đêm trước đi học, sao không thấy anh đến?”

Nói xong, cô lại cảm thấy mình hình như quá quan tâm đến anh, liền cố gắng cứu vãn bằng cách bừa bãi nói, “Tôi không để ý đến anh đâu, chúng tôi có bài kiểm tra đấy, nếu anh mà thi trượt thì tôi xấu hổ lắm.”

Nhìn đôi mắt trong veo như hạt hạnh nhân của cô gái, Dương Duy Lực khẽ nhếch mép cười, “Xin lỗi, lần sau tôi sẽ cố gắng không vắng mặt nữa.”

Lại nói thêm, “Sẽ không làm cô xấu hổ đâu.”

“Hừ,” Châu Chiêu Chiêu lạnh lùng hờn dỗi, “Anh biết thì tốt.”

Kiều ngạo và khó hiểu.

Nụ cười trên mặt Dương Duy Lực càng rộng hơn.

“Chị,” phía sau, Châu Minh Hiên không hiểu sự khác lạ giữa hai người, hỏi Châu Chiêu Chiêu, “Chị nói người làm s.ú.n.g xích giỏi lắm là ai vậy?”

Đùa thôi, top ba trong lớp dễ đạt lắm sao?

Nếu cậu ta biết người đó là ai, tự mình đi tìm làm một cái, chẳng phải xong rồi sao.

Nhưng ngay lập tức nhận được một cú đánh từ chị gái, “Không học tốt thì đừng mong có gì cả.”

Đánh xong, cô chợt nhớ ra điều gì, quay đầu lại nhìn, kết quả đối mặt với đôi mắt sâu thẳm của Dương Duy Lực.

Lúc này, chủ nhân của đôi mắt ấy đang nhìn hai chị em với vẻ hứng thú.

“Nhìn gì mà nhìn?”

Dữ dằn nhưng lại đáng yêu.

Dương Duy Lực khẽ nhếch mép cười.

Anh ta không nói gì, nhưng Châu Chiêu Chiêu kiếp trước đã từng là vợ của anh.

Lúc này, tâm trạng của Dương Duy Lực hẳn là rất tốt, nếu không anh ta cũng sẽ không cười từ tận đáy lòng như vậy.

Người này mà một khi đã trở nên trơ trẽn, thì không ai có thể chịu nổi.

Nhưng cô không biết rằng, vừa vào đến nhà, sắc mặt Dương Duy Lực đã thay đổi, anh cởi áo khoác ra, thấy vết thương ở bụng dưới đang thấm máu.

Tối đó, khi Châu Chiêu Chiêu cầm giáo án bước vào lớp, đã thấy Dương Duy Lực ngồi ở hàng ghế cuối.

Lúc đầu, cô còn hơi căng thẳng, bởi vì những người đến lớp xóa mù chữ đều lớn tuổi hơn cô.

Nhưng khi nhìn thấy những gương mặt vừa lạ lại vừa quen, cô không còn căng thẳng nữa.

Kiếp trước, cô cũng từng dạy ở đây một thời gian.

Nhưng lúc đó, Châu Chiêu Chiêu kiêu ngạo, đặc biệt coi thường những người không biết chữ, khiến danh tiếng của mình càng thêm xấu.

Thời gian này, cô vừa học vừa nghiên cứu làm sao để việc học chữ không quá nhàm chán.

Đây là buổi học cuối cùng của tối nay, chưa tan học đã nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Sau đó, thấy mấy người đứng ngoài cửa lớp.

“Châu Chiêu Chiêu.”

Có người con trai gọi tên cô, “Cậu thật sự đến đây dạy chữ cho mấy người này à?”

“Các cậu đến đây làm gì?” Tan học, Châu Chiêu Chiêu ra ngoài hỏi họ.

Mấy người này cô quen, đều là bạn bè của Thẩm Quốc Lương.

“Tìm cậu.” Người đứng đầu tên Vương Tuấn Phong nói, “Cậu mau đi xem Quốc Lương đi.”

“Các cậu nên tìm Châu Mẫn Mẫn,” Chiêu Chiêu nói, “Cô ấy mới là vị hôn thê của anh ta, chúng tôi không còn quan hệ gì nữa.”

“Châu Chiêu Chiêu, sao cậu nhẫn tâm thế,” Vương Tuấn Phong nhíu mày nói, “Quốc Lương vì cậu mà thành ra thế kia, cậu đi xem anh ấy một chút có c.h.ết không?”

“Anh ta vì tôi mà thành ra thế nào?” Châu Chiêu Chiêu mĩa mai nhìn Vương Tuấn Phong, “Cặp kè với người khác, là vì tôi sao?”

“Cái sự tốt này, tôi không dám nhận.” Cô lạnh lùng nói, “Các cậu đừng đến đây ảnh hưởng việc học của mọi người nữa.”

“Chẳng trách Châu Mẫn Mẫn nói cậu bị bỏ bùa mê.” Vương Tuấn Phong tức giận chỉ vào Châu Chiêu Chiêu, “Hồi đó ai là người lẻo đẹo theo sau Quốc Lương vậy?”

“Vậy thì coi như lúc đó tôi mù quáng đi.” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt.

“Cậu cứ ghét tôi đến vậy sao?” Trong bóng tối, giọng nói của Thẩm Quốc Lương vang lên.

Châu Chiêu Chiêu giật mình, không ngờ anh ta lại ở đây.

“Ghét thì không đến mức.” Cô lạnh lùng nói.

“Chiêu Chiêu, tôi biết mà,” Thẩm Quốc Lương vui mừng nói, “Cậu không thể không thích tôi được.”

“Không phải,” Châu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Vì là người không quan trọng, nên không đến mức phải ghét.”

“Xin anh đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa.” Châu Chiêu Chiêu nói, “Càng đừng đến đây ảnh hưởng việc học của mọi người.”

“Châu Chiêu Chiêu.” Thẩm Quốc Lương nhìn chằm chằm vào cô, nụ cười dần lạnh lẽo, “Đây là cơ hội cuối cùng tôi dành cho cậu.”

Nhưng Châu Chiêu Chiêu không thềm để ý, trực tiếp bước vào lớp.

“Thôi, Quốc Lương,” Vương Tuấn Phong vỗ vai anh, “Loại phụ nữ này không xứng với cậu đâu.”

Thẩm Quốc Lương khẽ cười lạnh, “Chỉ có đàn ông bỏ phụ nữ, chứ không có phụ nữ nào dám bỏ đàn ông.”

Vương Tuấn Phong vỗ vai anh, “Nhưng ai bảo cô ấy là con gái của Châu Chính Văn chứ.”

Nếu là người khác, họ có đủ cách để giúp Thẩm Quốc Lương trút giận.

Nhưng đây là Châu Chiêu Chiêu.

Với mức độ yêu thương con gái của Châu Chính Văn, nếu họ dám động đến một sợi tóc của cô, ông ấy sẽ lấy mạng họ.

Thẩm Quốc Lương không nói gì, chỉ đẩy mạnh tay Vương Tuấn Phong rồi bỏ đi.

Chẳng mấy chốc, những người đi cùng cũng theo anh ta rời đi.

Châu Chiêu Chiêu thở phào nhẹ nhõm.

“Cô giáo Châu, cậu trai đó là người yêu cũ của cô à?” Có người tò mò hỏi.

“Ừ. Đã hủy hôn rồi,” Châu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn cô ta, “Cô còn muốn biết gì nữa?”

Người phụ nữ đó cười gượng.

Kỳ lạ thật, rõ ràng cô ấy còn nhỏ hơn mình, nhưng ánh mắt đó lại mang theo một chút sát khí, khiến cô ta không dám nói thêm gì.

Chẳng lẽ vì cô ấy là giáo viên?

Thấy có người bị từ chối, những người khác trong lớp cũng dẹp bỏ ý định tò mò.

Mọi người thu dọn đồ đạc rời khỏi lớp.

Tất cả những điều này đều được Dương Duy Lực ngồi cuối lớp nhìn thấy.

Anh không làm gì, chỉ như những người khác, rời khỏi lớp.

Chuyện này dường như đã qua.

Từ hôm đó, Thẩm Quốc Lương và đám bạn bè không còn xuất hiện trước mặt Chiêu Chiêu nữa.

Phiêu Vũ Miên Miên

Thỉnh thoảng cô cũng gặp họ trên phố, mấy người mặc quần loe thời thượng, đeo kính râm, tay xách máy ghi âm phát nhạc âm ỉ.

Cười đùa trên phố, vô tình đụng vào người khác cũng hung hăng dọa cho họ chạy mất.

Châu Chiêu Chiêu khó mà tưởng tượng được, mình từng là một phần trong đám đó.

Điều khiến cô càng không ngờ là, chỉ mới hủy hôn không lâu, đã có người mai mối từ thôn Tân Trại tìm đến huyện Châu Thủy.

Thậm chí, còn chặn cô ngay trước cửa nhà.

“Chiêu Chiêu à, bà là dì của dì ba nhà cháu, bà có một chàng trai rất tinh thần, bà nói cho cháu biết, cháu gặp chắc chắn sẽ thích...”

Châu Chiêu Chiêu đột nhiên có cảm giác, mình là ai, mình đang ở đâu?

Chương 17

DTV-EBOOK

Mỗi sáng, Dương Duy Lực đều chạy vài vòng quanh huyện Châu Thủy để rèn luyện thân thể, không bao giờ thay đổi thói quen này.

Hôm nay cũng như mọi khi, anh cầm trên tay bánh mì thịt hấp và cháo mua từ cầu Hạnh Phúc trở về, thì thấy Châu Chiêu Chiêu bị một bà lão mặt mày tươi cười chặn ngay cửa.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cháu ngoan, nghe bà nói này...” Bà dì của dì ba kéo tay Châu Chiêu Chiêu, “Cháu trai nhà bà đẹp người đẹp nết, ai gặp cũng phải khen.”

Chẳng lẽ cậu ta là cục vàng sao? Hay là người thấy cũng yêu, hoa thấy cũng nở?

Cảnh bị người khác mai mối như thế này, kiếp trước Châu Chiêu Chiêu cũng từng gặp.

Lúc đó là sau khi Dương Duy Lực rời đi không lâu, đã có mối lái đến nhà cô nói chuyện hôn nhân.

Thực ra, họ đều nhắm vào tiền của nhà họ Châu đằng sau cô mà thôi.

Lúc đó, cô tức giận đuổi người ta đi, và còn mắng mối lái một trận.

Nhưng cũng vì thế mà danh tiếng của cô càng thêm xấu.

“Dì ơi, cảm ơn ý tốt của dì,” giờ đây cô sẽ không làm vậy nữa, Châu Chiêu Chiêu cười nói với bà,

“Nhưng hiện tại cháu còn muốn thi đại học, đợi bốn năm nữa hãy tính đến chuyện này nhé.”

“Hả? Bốn năm nữa, cháu không sợ thành ế à!” Bà lão há hốc miệng, mắt tròn xoe.

Năm ngoái Chiêu Chiêu thi đại học không đỗ, năm nay học thêm một năm, vừa mới qua sinh nhật mười chín tuổi.

Nhưng con gái ở huyện Châu Thủy không đi học thường kết hôn rất sớm, có người thậm chí chưa đủ tuổi kết hôn đã làm lễ cưới, chỉ chờ đủ tuổi đi đăng ký.

Có người đi đăng ký còn bế theo cả con.

“Vậy cũng được.” Bà lão nghĩ một lát, đợi bốn năm cũng không sao, miễn là cưới được Châu Chiêu Chiêu.

“Không được đâu,” Châu Chiêu Chiêu kiên quyết nói, “Nhỡ đâu lên đại học cháu gặp được chàng trai ưu tú hơn, thích thì sao?”

“Dì ơi, dì đừng hại cháu thành kẻ xấu xa nhé.”

Bà lão tuy không biết “kẻ xấu xa” là gì, nhưng cũng đoán được ý nghĩa, đành phải nhìn con chim phượng hoàng vàng óng này bay mất.

Nhưng ấn tượng về Châu Chiêu Chiêu lại tốt hơn nhiều.

Lời đồn quả nhiên không thể tin, nào là kiêu ngạo không biết điều? Cô gái này tốt và lễ phép biết bao!

Còn cô gái lễ phép kia đang liếc nhìn người đàn ông đứng đằng xa, trên tay cầm đồ ăn sáng.

Ngay khi Dương Duy Lực tưởng cô sẽ nói gì đó, cô gái chỉ khẽ cười, giống như chào hỏi người bình thường, gật đầu.

Sau đó, định bước vào nhà.

Lúc này, Dương Duy Lực không hiểu sao lại cảm thấy vẻ xa cách của cô rất chói mắt.

Vì vậy, anh đã làm điều đúng đắn nhất trong đời.

“Chiêu Chiêu.” Anh nghe thấy giọng mình, nhưng gọi cô lại rồi nói gì đây?

Dương Duy Lực lúc này đầu óc trống rỗng, thấy đôi mắt hạnh nhân trong veo của cô nhìn lại, vội vàng nói, “Anh... anh mua bánh mỳ thịt hấp ở cầu Hạnh Phúc, em có muốn ăn không?”

“Ồ, cảm ơn anh,” Châu Chiêu Chiêu cười xa cách, “Mẹ em dặn rồi, không được tùy tiện ăn đồ của người khác.”

Dương Duy Lực im lặng, tay cầm hộp cơm siết chặt.

Sự im lặng này khiến Châu Chiêu Chiêu nhớ đến kiếp trước, ngoài việc trên giường như con trâu không biết mệt mỏi...

Thời gian còn lại anh hầu như đều im lặng như vậy.

Chẳng lẽ cô không xứng đáng để anh nói thêm vài câu sao?

Nếu kiếp trước anh có thể nói nhiều hơn với cô, hoặc giải thích thêm một chút, có lẽ họ đã không đến mức như vậy.

Châu Chiêu Chiêu nghĩ đến lại thấy tức.

“À, anh đợi chút nhé.” Cô cười rồi bước vào nhà, nhưng rất nhanh đã quay ra, trên tay cầm mấy đồng tiền, “Đây là tiền trả lại anh mấy quả đào hôm trước.”

Không quan tâm là bao nhiêu, cô nhét hết vào tay anh.

Mấy tờ tiền lẻ rơi xuống đất, cô cũng không thèm nhặt.

“Từ giờ không được treo đồ ăn trước cửa nhà tôi nữa, tôi không thiếu.” Cô trừng mắt nhìn anh.

“Chiêu Chiêu.”

Dương Duy Lực vội vàng nhặt tiền dưới đất lên, rồi đuổi theo.

Nhưng đáp lại anh là tiếng đóng cửa lạnh lùng.

Dương Duy Lực sờ sờ mũi, nhìn bánh mì thịt hấp và tiền trên tay, khẽ cười khổ rồi trở về phòng.

Sáng nay tuy mát mẻ hơn mấy hôm trước, nhưng chạy mấy vòng về vẫn đầy mồ hôi.

Phòng của anh và Châu Chiêu Chiêu có cấu trúc tương tự, đều có nhà vệ sinh riêng.

Đang đánh răng, anh nghe thấy tiếng đóng cửa bên cạnh, chắc là Châu Chiêu Chiêu đi ra ngoài.

Dương Duy Lực dừng tay.

Cuối cùng, đ.ấ.m mạnh vào tường.

Châu Chiêu Chiêu không biết chuyện bên phía Dương Duy Lực, hôm nay là chủ nhật, cô định về nhà xem tình hình.

Đã một tuần rồi, cô muốn về xem nhà chia thế nào, và thuận tiện hỏi Châu Minh Hiên việc cô dặn.

Kiếp trước cô gốc nghềch không nghĩ đến chuyện này, giờ đã có ý nghĩ đó, thì nhất định phải lên tỉnh một chuyến.

Nếu đúng như cô nghĩ, vậy thì vui lắm đây.

Châu Chiêu Chiêu khẽ nhếch mép, vừa thay xong quần áo đã nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

“Gì vậy?”

Cô tưởng là Dương Duy Lực đến gõ cửa, tức giận mở cửa, ai ngờ đứng ngoài lại là một cô gái, “Cô tìm ai?”

“Xin hỏi... đây có phải nhà Dương Duy Lực không?”

Cô gái mặc áo len màu hồng nhạt, bên trong là áo sơ mi trắng và quần tây, trông có vẻ gia đình khá giả.

“Không phải.” Châu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Nhà bên cạnh.”

“Ồ, cảm ơn cô.” Cô gái ngượng ngùng nói, đi về phía phòng Dương Duy Lực, nhưng đến nơi lại do dự không biết có nên gõ cửa không.

Châu Chiêu Chiêu tức giận đóng cửa lại.

“Đồ đào hoa, không biết từ lúc nào lại quen được cô gái xinh đẹp thế này.”

Người ta đã tìm đến tận nhà rồi.

“Duy Lực Duy Lực, chỉ có sức mạnh!”

Tức c.h.ế.t đi được!

Vừa cầu nhau vừa thấy trong lòng nổi lên bong bóng chua xót.

Lúc này cô cũng không vội về nhà nữa, mà dựng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Nghe thấy tiếng mở cửa nhà bên.

“Sao lại là cô?” Dương Duy Lực vừa lau nước trên tóc, vừa ngạc nhiên nhìn cô gái đứng trước cửa, “Cô đợi chút.”

Không đợi cô gái phản ứng, anh lập tức đóng cửa lại.

Còn bên này, Châu Chiêu Chiêu nghe mãi không thấy động tĩnh gì, tức giận chửi Dương Duy Lực mấy câu, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng mở cửa nhà bên.

Dương Duy Lực và Châu Chiêu Chiêu cùng nhìn về phía nhau, hai người đối mặt, Châu Chiêu Chiêu kêu ngạo quay đầu sang hướng khác, rất ngẫu khóa cửa rồi đi.

Dương Duy Lực, “...”

“Cô tìm tôi có việc gì?” Anh lạnh lùng nhìn cô gái đứng trước cửa, “Có việc gì đến cơ quan nói.”

“Em...” Cô gái mấp máy miệng, muốn nói gì đó, nhưng nước mắt lại rơi trước, “Em chỉ muốn xem vết thương của anh thế nào rồi...”

Bị thương?

Châu Chiêu Chiêu chân bước chậm lại, nhưng rất nhanh đã đi tiếp.

Dưới chân, như đập trên bánh xe lửa.

Chương 18

DTV-EBOOK

“Chị, chị biết rồi à?” Châu Chiêu Chiêu vừa đi được một đoạn thì gặp em trai Châu Minh Hiên.

“Biết gì?” Cô dừng lại hỏi Châu Minh Hiên.

“Châu Mẫn Mẫn hôm nay định đính hôn với Thẩm Quốc Lương đó.” Châu Minh Hiên gãi đầu, lo lắng nói, “Em vừa biết liền chạy đến báo cho chị.”

“Không phải nói là không đính hôn sao?” Châu Chiêu Chiêu hỏi.

“Chẳng phải Châu Mẫn Mẫn tháng chín lên đại học rồi sao? Đính hôn trước, đợi cô ấy tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn.” Châu Minh Hiên giải thích.

“Họ thật phiền phức, lúc nào cũng thay đổi.” Châu Minh Hiên nói đến đây càng thêm bực bội, “Chị, chị về xem đi, bà nội đang đòi hỏi nhiều lắm.”

“Đòi bố cái gì vậy?” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt, vừa hỏi vừa lên xe.

“Bố còn chưa về, đi Hàng Châu rồi.” Châu Minh Hiên nói, “Bảo mẹ ký giấy tờ gì đó.”

“Mẹ lại không biết chữ.” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Về xem đã.”

Khi Châu Chiêu Chiêu chở Châu Minh Hiên vừa về đến cửa, đã nghe thấy Diêu Trúc Mai nói, “Mẹ ơi, nếu in dấu tay vào đây, Chính Văn về không đồng ý thì làm sao?”

“Cứ in đi đã.” Trương thị nói, “Sợ gì? Có mẹ lo cho.”

“VẬY con...” Diêu Trúc Mai do dự, tay đã định ấn vào hộp mực đỏ.

“Đang làm gì thế?” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt bước vào, liếc nhìn Diêu Trúc Mai, “Định ký bán thân à?”

“Con nói gì thế?” Trương thị tức giận quát, “Không liên quan đến con, đi ra ngoài đi.”

“Bà vội đuổi cháu đi, sợ cháu phá hỏng chuyện tốt của bà sao?” Châu Chiêu Chiêu cười lạnh.

“Chiêu Chiêu, con đừng nói nữa,” Diêu Trúc Mai kéo cô lại, nói nhỏ, “Bà nội cũng chỉ không muốn Mẫn Mẫn về nhà chồng chịu thiệt thòi.”

“Chẳng qua là thêm chút của hồi môn, sau này cũng không thiếu phần con.”

“Thêm chút của hồi môn?” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Nếu chỉ là thêm chút, sao không đợi bố về rồi tính?”

“Mẹ biết trên này viết gì không?” Châu Minh Hiên chạy đến cầm tờ giấy lên xem, rồi tức giận hỏi Diêu Trúc Mai, “Em thấy đưa luôn trại gà cho họ đi.”

“Chẳng qua là... ba thứ xoay vòng, một cái đồng hồ và xe đạp thôi mà?” Diêu Trúc Mai nói, “Những thứ này bố con cũng đã hứa cho Mẫn Mẫn rồi.”

“Nếu bố đã hứa rồi, sao mẹ phải ký giấy này?” Châu Minh Hiên bực tức nói.

Diêu Trúc Mai vốn rất tinh tường trong mọi chuyện, nhưng cứ gặp chuyện của Trương thị và nhà chú hai, bà lại mù mờ.

“Đúng rồi,” Diêu Trúc Mai vỗ trán, “VẬY thì không cần in dấu nữa.”

“Ba thứ xoay vòng, đồng hồ và xe đạp?” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt, cầm tờ giấy đọc lên, phía trước còn đỡ, càng về sau càng vô lý, “Mua một căn nhà ở khu trung tâm phố?”

“Khu trung tâm phố?” Châu Minh Hiên tròn mắt, Diêu Trúc Mai cũng sợ hãi, “Cái này... nhà bây giờ khó mua lắm.”

“Không chỉ khó mua, khu trung tâm phố toàn là nhà của chính phủ phân phối.”

Hiện tại rất ít người bán nhà, hướng chỉ trong đó toàn là người của chính phủ.

Châu Mẫn Mẫn thật dám nghĩ.

“Con cũng ở được trong huyện, sao Mẫn Mẫn kết hôn lại không thể có nhà trong huyện?” Trương thị lạnh lùng nói, “Không cần nhà khu trung tâm cũng được, đưa căn nhà con đang ở cho Mẫn Mẫn.”

“Bà nội,” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Cũng không cần phiền phức thế đâu.”

“Bà cứ nói thẳng với bố, bảo ông ấy đưa trại gà cho chú hai là xong.” Cô tiếp tục cười nói, “Nhớ nhưng một căn nhà làm gì, đáng bao nhiêu tiền?”

“Chiêu Chiêu, là chú vô dụng,” Châu Chính Vũ đau lòng nói, “Không có khả năng cho Mẫn Mẫn của hồi môn tốt, lại không muốn nó về nhà chồng bị coi thường.”

“Chú thật là một người cha tốt.” Châu Chiêu Chiêu giờ ngón tay cái.

“Chiêu Chiêu...” Châu Chính Vũ mắt sáng lên, nhìn cô.

“Lát nữa em sẽ ra làng hỏi xem có ai muốn mua công việc của chú không.” Cô tiếp tục nói.

“Nhưng công việc của chú chắc cũng không đủ mua nhà khu trung tâm đâu,” cô tỏ vẻ lo lắng, bỗng mặt vui lên, “Cộng thêm công việc của dì hai, em nghĩ là ổn rồi.”

“Đồ đen đủi,” Trương thị quát lớn, “Con đang tính toán công việc của chú dì con à?”

“Bà nói gì cháu không hiểu,” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Thương con là lòng cha mẹ, chú dì không muốn con gái mình về nhà chồng chịu khổ, dùng công việc của mình đổi lấy hạnh phúc cho Mẫn Mẫn, chuyện này liên quan gì đến cháu?”

“Công việc này cũng không phải cho cháu, nói đến tính toán, khi Mẫn Mẫn đòi mua nhà trong huyện, bà nội đã biết rồi, là nó đang tính toán, không phải cháu.”

“Con nói gì thế?” Trương thị tức giận nói, “Nhà không phải không mua nổi, sao phải bán công việc của họ?”

“Chẳng lẽ chú hai muốn trắng tay bắt tay vàng?” Châu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nói, “À, cháu hiểu rồi.”

“Thì ra các người đang tính toán bố tôi?” Châu Minh Hiên chợt hiểu, lớn tiếng nói, “Nhân lúc bố không có nhà, lừa mẹ in dấu tay?”

“Mẹ, mẹ hiểu chưa?” Châu Minh Hiên khóc lóc nói, “Của hồi môn gì? Mẹ đưa luôn nhà máy cho nhà chú hai đi.”

“Cái này... không phải chứ?” Diêu Trúc Mai yếu ớt nói.

“Con đừng có thấy gió là mưa,” Trương thị chê trách, “Nhìn xem con dạy con cái thế nào, hư hỏng hết rồi.”

“Chị dâu,” Quách Phong Cầm đỏ mắt, “Thôi thì bỏ đi, đều là số phận Mẫn Mẫn không tốt.”

Diêu Trúc Mai và Quách Phong Cầm làm dâu cùng nhà nhiều năm, lần đầu tiên thấy cô ấy đỏ mắt tủi thân, liền hoảng hốt, “Chiêu Chiêu nói bậy đấy, chị yên tâm, dù không mua nhà Mẫn Mẫn cũng không chịu thiệt thòi ở nhà họ Thẩm đâu.”

“Em phải có nhà,” Châu Mẫn Mẫn khóc lóc nói, “Em không muốn sau khi kết hôn vẫn phải ở nhà họ.”

“Em còn chưa vào cửa, mẹ anh ấy đã đủ thứ chuyện rồi.”

Nếu sau này sống cùng nhau, chẳng phải phiền c.h.ết đi được?

Diêu Trúc Mai do dự nhìn Châu Chiêu Chiêu, “Chiêu Chiêu, không thì con đưa căn nhà của con cho Mẫn Mẫn ở tạm, đợi sau này bố mua lại cho con?”

Đây là cách duy nhất bà nghĩ ra.

Chẳng lẽ để chú hai mất việc?

Châu Chiêu Chiêu lại một lần nữa bị bà làm cho phì cười.

“Vậy rốt cuộc con có phải con đẻ của mẹ không?” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt, cười đến mắt đỏ hoe, “Vậy nên mẹ chẳng bao giờ quan tâm cảm nhận của con, đúng không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nếu vậy, sao lúc đó mẹ lại sinh con ra?”

“Con... mẹ không có...”

Diêu Trúc Mai hoảng hốt, muốn giải thích, nhưng Châu Chiêu Chiêu đã không nghe nữa, cười lạnh, “Mẹ muốn cho thì cho đi.”

“Hôm nay là nhà, ngày mai là xe, ngày kia là trại gà...”

Châu Chiêu Chiêu nói xong, liếc nhìn Châu Chính Vũ đang cúi đầu im lặng.

Chỉ thấy nắm đ.ấ.m của ông siết chặt rồi lại buông lỏng.

“Các người đang làm gì thế?”

Và ngay lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói của Châu Chính Văn.

Chương 19

DTV-EBOOK

Trong phòng, ngoài hai chị em Châu Chiêu Chiêu, sắc mặt những người khác đều biến đổi ở mức độ khác nhau.

Châu Chính Vũ càng thêm căng thẳng, lo lắng liếc nhìn Châu Chính Văn, sau đó lại nhìn vợ mình Quách Phong Cẩm.

Quách Phong Cẩm lại đưa mắt nhìn Trương thị.

“Con trai cả, con cuối cùng cũng về rồi,” Trương thị vừa khóc vừa nói, “Nếu không về, mẹ già này cũng bị con gái con làm cho tức c.h.ết mất.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chiêu Chiêu, con sao vậy?” Châu Chính Văn nhìn con gái đang khóc, lạnh lùng hỏi, “Ai dám bắt nạt con?”

“Ai dám bắt nạt nó?” Trương thị không vui, “Mất con chỉ có nó, mẹ già cũng không cần nữa, đồ bạc bẽo, trời ơi, ông già ơi, sao ông không mang tôi đi theo, tôi c.h.ết quách cho xong!”

Bà vừa khóc vừa định lao đầu vào tường, Quách Phong Cẩm và Châu Chính Vũ đương nhiên phải ngăn lại.

Châu Mẫn Mẫn khóc lóc, “Bà ơi, bà không được c.h.ết đâu.”

Châu Chiêu Chiêu lau nước mắt trên mặt, cười nhạt nhìn cảnh này, nói với Châu Chính Văn, “Bố, bà

nội và chú hai bảo mẹ in dấu tay hứa mua cho Châu Mẫn Mẫn một căn nhà ở khu trung tâm.”

“Họ đều sợ Mẫn Mẫn bị nhà họ Thẩm bắt nạt.” Châu Chiêu Chiêu nói, “Con nghĩ nếu lo lắng như vậy, sao không để chú hai và dì hai bán công việc đổi lấy nhà cho Mẫn Mẫn.”

“Bà nội lại mắng con tính toán công việc của họ.”

“Ôi, con chỉ muốn thỏa lòng yêu thương con gái của chú dì, sao lại thành tính toán chứ?” Châu Chiêu Chiêu giơ tay lên tính toán, “Từ nhỏ đến lớn, quần áo, đồ dùng của Mẫn Mẫn, cái nào không phải do bố mua?”

“Của hồi môn cưới cũng phải bố lo, người ngoài nhìn vào còn tưởng Mẫn Mẫn không có cha mẹ, nên việc gì cũng phải bố ra mặt.”

“Đồ khốn nạn,” Trương thị vỗ n.g.ự.c tức giận chỉ vào Châu Chiêu Chiêu, “Con đang nguyên rửa chú hai con c.h.ế.t à!”

Vừa nói vừa định đứng dậy đánh Châu Chiêu Chiêu.

“Nó có cha có mẹ, sao phải bố con lo của hồi môn? Còn bắt mẹ con, người không biết chữ, in dấu tay?”

Châu Chiêu Chiêu chỉ vào Châu Chính Văn vừa về, khuôn mặt mệt mỏi, đau lòng nói, “Bố con vất vả ngoài kia, có ai quan tâm đến bố không?”

“Bố về ăn cơm chưa? Mệt không? Bố ở ngoài thế nào? Có ai hỏi han không?”

“Nói hay lắm, trong nhà này tiêu tiền nhiều nhất chẳng phải là con sao?” Châu Mẫn Mẫn tức giận

trừng mắt nhìn Châu Chiêu Chiêu.

Cô chỉ muốn một căn nhà, có gì sai?

Sao Châu Chiêu Chiêu có, cô lại không có!

“Vì bố con là Châu Chính Văn,” Châu Chiêu Chiêu cười đắc ý, “Con muốn gì thì đi tìm bố con mà đòi?”

Châu Mẫn Mẫn tức đến nghẹn ngào.

“Đem gia pháp ra.” Trương thị đỏ mặt tức giận nhìn Châu Chiêu Chiêu, “Hôm nay ta phải dạy dỗ đứa khốn nạn này một trận.”

“Ha ha...” Châu Chính Văn cười nhạt, ném túi đồ trên tay xuống đất.

“Rầm” một tiếng, những thứ trong túi vãi va vào nhau.

Căn phòng ồn ào cuối cùng cũng yên tĩnh, mọi người đều nhìn về phía Châu Chính Văn.

Chỉ nghe anh khàn giọng mệt mỏi nói, “Trong này là quà cho mọi người.”

Mỗi lần đi công tác về, anh đều mang quà cho từng người trong nhà.

Chỉ là không ngờ lần này về lại nhận được một “món quà” lớn như vậy.

Châu Chính Văn cảm thấy mệt mỏi.

Ánh mắt lần lượt nhìn từng người trước mặt.

Cha mất sớm, anh lại là con trưởng, nên từ nhỏ đã chịu nhiều vất vả hơn người khác.

Những năm trước theo sư phụ đi làm công trình kiếm được một khoản tiền, tình cờ giúp một doanh

nghiệp nhà nước ở thành phố Hàm Dương xây trại gà, lão giám đốc thấy chàng trai trẻ nhiệt huyết, liền chỉ điểm vài câu.

Châu Chính Văn sau khi hoàn thành công trình liền về làng bao thầu đất xây chuồng gà, cũng mở trại gà.

Anh đầu óc linh hoạt lại học hết cấp ba, mấy năm nay kinh doanh ngày càng tốt, chỉ mong gia đình có cuộc sống sung túc.

Nhưng ai ngờ lại nhận được kết quả như vậy?

Châu Chính Văn đang tự vấn lòng mình.

Trong phòng, từ khi anh lên tiếng không ai dám nói gì, thấy anh nói một câu rồi im lặng cũng nhìn nhau ngơ ngác.

“Anh... anh ơi, anh ăn cơm chưa? Em... em đi nấu cơm.” Diêu Trúc Mai lắp bắp nói.

Nói xong không đợi Châu Chính Văn lên tiếng, vội vàng chạy vào bếp.

“Chú hai, mau đi lấy nước cho anh trai đi.” Trương thị cũng bắt đầu xoay sở, lại nói với Diêu Trúc Mai đang đứng ở cửa, “Con dâu cả, anh trai thích ăn mì vằn thắn của mẹ, lát nữa con nhào bột xong gọi mẹ.”

Châu Chiêu Chiêu đồ khốn nạn, chỉ biết chia rẽ tình cảm. Bà không thể để anh trai xa lánh cô.

“Bác...”

Châu Mẫn Mẫn tủi thân định nói tiếp, nhưng bị Quách Phong Cẩm vỗ một cái, “Mau đi nhặt túi của bác lên.”

“Không cần phiền, để cháu làm.” Châu Minh Hiên cười toe toét nhặt túi lên ôm trong lòng, nháy mắt với Châu Chiêu Chiêu, rồi nhanh chóng chạy đi.

“Châu Minh Hiên đứng lại, trong đó còn có quà của tao nữa.” Châu Mẫn Mẫn lo lắng đuổi theo.

Phía sau, Quách Phong Cầm cười gượng, “Anh cả, anh đừng trách, Mẫn Mẫn đợi anh lâu lắm rồi.”

“Không trách.” Châu Chính Văn cười nhạt, ngay khi Châu Chính Vũ và Quách Phong Cầm thở phào nhẹ nhõm, tưởng chuyện này đã qua, thì nghe anh nói, “Mẫn Mẫn lấy chồng, bác nhất định sẽ chuẩn bị của hồi môn, các em yên tâm.”

“Em biết anh cả sẽ không bỏ mặc Mẫn Mẫn mà.” Châu Chính Vũ cười hiền lành nói.

“Yên tâm, bác tặng quà chắc chắn sẽ nhiều hơn người trong làng.” Châu Chính Văn nói.

Lại nhìn Châu Chiêu Chiêu đang ngơ ngác, “Đứng đơ ra đó làm gì? Theo bố vào phòng.”

Châu Chính Vũ, “...”

“À, đúng rồi,” Châu Chính Văn quay lại nhìn ba người trong phòng, “Diêu Trúc Mai không biết chữ, các người đừng làm mấy trò này nữa, ta sẽ không nhận đâu.”

“Con trai cả...” Trương thị gọi.

“Anh cả, em...”

Châu Chính Văn vẫy tay không cho họ nói tiếp.

Sống nửa đời người, tự cho mình là từng trải, nhưng lại bị em trai mình chơi khăm.

Không hiểu từ lúc nào, người em trai bề ngoài hiền lành chất phác kia lại có tâm tư riêng.

Châu Chính Văn không hiểu, rõ ràng anh luôn hào phóng với gia đình, sao họ vẫn thấy không đủ?

Lòng tham không đáy!

“Trước đây, chú hai họ đối xử với con như vậy sao?” Đưa Châu Chiêu Chiêu vào phòng làm việc, Châu Chính Văn nghiêm túc nhìn con gái hỏi.

“Họ không phải luôn như vậy sao?” Châu Chiêu Chiêu cười nhạt, sau đó nghe thấy giọng nói của Châu Chính Văn, “Vậy sao trước đây con không phản kháng?”

“Lý do gì khiến con thay đổi lớn như vậy?”

Châu Chiêu Chiêu đứng sững lại.

Chương 20

DTV-EBOOK

Chiêu Chiêu luôn nghĩ rằng mình đã che giấu rất tốt, và chưa bao giờ lợi dụng ký ức kiếp trước để làm gì cả.

Dù hiện tại đã cải cách mở cửa, nhưng chỉ cần một sơ suất nhỏ, cô sẽ bị coi như yêu quái, bắt nhốt vào lồng để nghiên cứu.

Nhưng cô không ngờ rằng, Châu Chính Văn - người mà cô ít khi gặp mặt - lại phát hiện ra sự khác biệt của cô ngay lập tức.

Châu Chiêu Chiêu đứng sững người tại chỗ.

“Haizz...” Cô nghe thấy tiếng thở dài của Châu Chính Văn, sau đó, một bàn tay lớn nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Đúng là cô bé ngốc nghếch.”

“Bố ơi...” Châu Chiêu Chiêu nhìn ông, mắt đầm lệ.

“Xin lỗi con, là bố đã không bảo vệ con tốt,” Châu Chính Văn nói, “Để con gái bố phải chịu thiệt thòi.”

Nước mắt Châu Chiêu Chiêu lập tức trào ra.

Trong lòng cô vẫn đang phân vân có nên kể về chuyện trọng sinh cho Châu Chính Văn hay không, thì nghe thấy tiếng hét từ bên ngoài.

Là tiếng của Quách Phong Cầm, “Anh cả mau ra đây, chị dâu ngất rồi.”

Châu Chính Văn vội vàng chạy ra ngoài.

“Chuyện gì vậy?” Châu Chiêu Chiêu chạy theo, kết quả nhìn thấy Diêu Trúc Mai ngất xỉu trong bếp.

“Mau lại đây đẩy xe đẩy qua.” Châu Chính Văn nói với Châu Chiêu Chiêu.

Hai cha con cùng đưa Diêu Trúc Mai bất tỉnh đến trạm y tế thôn.

Châu Phát Triển hiện tại đã là bác sĩ ở trạm y tế, kiểm tra cho Diêu Trúc Mai xong, mặt lộ vẻ khó xử, “Có vẻ... là có thai rồi.”

Hai cha con nghe xong đều sửng sờ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Diêu Trúc Mai có thai.

“Chị ấy không phải đã đặt vòng rồi sao?” Châu Chính Văn đầy nghi hoặc.

“Đặt vòng cũng không phải hiệu quả 100%.” Châu Phát Triển cũng hơi ngượng ngùng, “Vòng của chị ấy có lẽ đã lỏng rồi.”

Mấy năm trước đã thực hiện kế hoạch hóa gia đình, đứa bé này chắc chắn phải bỏ.

“Anh ơi, đứa bé này chúng ta giữ lại được không?” Diêu Trúc Mai lúc này đã tỉnh lại, mắt nhắm lệ nắm tay Châu Chính Văn, “Chẳng qua là nộp phạt thôi, chúng ta nộp là được.”

Hai năm nay kế hoạch hóa không nghiêm ngặt như trước, cũng có người nộp phạt để sinh con.

Nhưng đều là lén lút đợi sinh xong rồi mới nộp phạt.

Như Diêu Trúc Mai mới phát hiện có thai, thường sẽ bắt bỏ.

Nhưng cô ấy quá thích con rồi, hơn nữa nhà chỉ có hai đứa, nhà Châu Chính Văn giàu có, nuôi thêm vài đứa cũng không sao.

Châu Chính Văn không nói gì, Diêu Trúc Mai bắt đầu khóc lặng lẽ.

“Thật là kỳ lạ, trước đây chị dâu lấy anh cả mấy năm không có thai, giờ lại có thai!” Quách Phong Cầm ngồi trước bàn trang điểm, cười nhạt, lại nhìn Châu Chính Văn, “Nhìn cái bộ dạng của anh kìa, đúng là... người khát nước c.h.ế.t khát, người ngập nước c.h.ế.t đuối.”

Diêu Trúc Mai lấy Châu Chính Văn mấy năm không có động tĩnh, sau khi cô ấy về nhà họ Châu thì Diêu Trúc Mai mới có thai, nhưng cô ấy cũng không kém, không lâu sau cũng có thai.

Nhưng từ khi sinh Châu Mẫn Mẫn, cô ấy không có động tĩnh gì nữa, sau này lại kế hoạch hóa muốn sinh cũng không được, nếu không cả hai vợ chồng đều mất việc.

Còn Diêu Trúc Mai thì mấy năm sau lại sinh thêm con trai, hoa nở trước quả kết sau.

Quách Phong Cầm miệng tuy thường nói một đứa con là đủ, con gái là báu vật, nhưng trong quan niệm truyền thống, không có con trai sau này không những không có người phụng dưỡng, mà c.h.ế.t đi cũng không có con trai bưng bát cơm cúng.

Bí mật, Quách Phong Cầm cũng không ít lần uống các loại thuốc bí truyền, nhưng bụng vẫn không có động tĩnh gì.

Kết quả là?

Diêu Trúc Mai lớn hơn cô ấy mấy tuổi lại có thai!

Làm sao Quách Phong Cầm không tức giận được?!

“Có thai thì sao? Cuối cùng cũng không thể sinh.”
Châu Chính Vũ nói.

Lại cúi xuống nói với Quách Phong Cầm, “Em thật sự muốn sinh, tối nay anh cố gắng thêm?”

“Anh không muốn có thêm con trai sao?” Quách Phong Cầm đẩy anh ra một bên, liếc nhìn nói.

“Thì... ai mà không muốn chứ?” Châu Chính Vũ nói, “Nhưng hai năm nay chúng ta cũng không ít lần cố gắng rồi.”

Đứa bé cứ không chịu đến, biết làm sao được?

Thậm chí, họ đã nghĩ ra cách, khi chưa lộ bụng vẫn đi làm, sau đó nói là con gái lên đại học không có người đi cùng, để Quách Phong Cầm xin nghỉ phép đi cùng con gái một thời gian.

Lúc đó lén lút sinh con.

Mọi chuyện thần không biết quỷ không hay, đợi sinh xong, nhiều nhất là nộp phạt hoặc nói là nhận nuôi bên ngoài.

Có nhiều cách lắm.

Nhưng vấn đề là, cố gắng mãi mà đứa bé vẫn không chịu đến.

Còn anh trai nhà mình, quanh năm bận rộn với trại gà, số lần về nhà đếm trên đầu ngón tay, vậy mà lại có thai!

“Giá như đứa bé này là của chúng ta thì tốt biết mấy.” Châu Chính Vũ thở dài.

“Khoan đã, anh nói gì?” Quách Phong Cầm kéo anh lại.

“Anh... nói...” Hai vợ chồng nhìn nhau, sau đó cùng lộ ra vẻ mặt vui mừng, đồng thanh nói, “Chị dâu.”

Quả thật, “không phải một nhà không vào một cửa”.

“Ý anh là gì?” Quách Phong Cầm cười tủm tỉm hỏi Châu Chính Vũ.

“Để chị dâu sinh đứa bé này, sau đó nhận nuôi chúng ta.” Châu Chính Vũ hào hứng nói, “Như vậy chúng ta cũng không phải lo lắng sợ mất việc.”

“Đứa bé này nhận nuôi chúng ta rồi sẽ phụng dưỡng chúng ta, nhưng vẫn là con của anh chị cả, họ cũng không thể bỏ mặc.”

Châu Chính Vũ càng nghĩ càng thấy việc này khả thi, quá khả thi!

“Anh xấu xa quá!” Quách Phong Cầm vỗ vai anh cười nói, “Vậy anh đi nói với mẹ, đừng để chậm chị dâu bỏ thai.”

Châu Chính Vũ vâng một tiếng, “Anh đi ngay.”

Vội vàng xỏ giày chạy ra ngoài.

Còn Châu Chiêu Chiêu bên này lại không biết nhà chú hai lại bày trò, cô không biết là do đâu, kiếp trước rõ ràng không có chuyện này, Diêu Trúc Mai chưa từng có thai.

Nhưng cô nhớ có lần Diêu Trúc Mai không khỏe, giặt đồ bị ngất, cô được gọi về chăm sóc mẹ mấy ngày.

Lúc đó cô không hiểu, giờ nghĩ lại có lẽ là lần đó Diêu Trúc Mai nhầm sảy thai với kinh nguyệt.

“Chiêu Chiêu à, con giúp mẹ khuyên bố nhé,” Diêu Trúc Mai lúc cô đang mất tập trung liền kéo tay cô, “Bố con nghe lời con nhất, con không muốn có thêm em trai hay em gái sao?”

Không, cô không muốn.

Kiếp trước, sức khỏe Diêu Trúc Mai sau này rất yếu, cô đưa bà đi khám mới biết nguyên nhân là do sinh Châu Minh Hiên đã tổn thương cơ thể.

Sau khi Châu Chính Văn chết, Châu Minh Hiên lại gặp chuyện, Diêu Trúc Mai tinh thần và thể xác đều chịu đựng cực khổ, sức khỏe càng ngày càng yếu.

Nghĩ đến đây, Châu Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Con yên tâm, đứa bé này còn nhỏ sẽ không tranh gia tài với con và Minh Hiên đâu, mẹ cũng không bắt con chăm em đâu.” Diêu Trúc Mai nắm tay Châu Chiêu Chiêu, vừa khóc vừa nói.

Châu Chiêu Chiêu chỉ muốn lật mắt, “Mẹ ơi, mẹ biết mẹ bao nhiêu tuổi rồi không?”

“Con không lo lắng chuyện gia tài, con lo cho sức khỏe của mẹ,” cô nói, “Sức khỏe mẹ bây giờ không như trước nữa.”

Từ khi sinh Châu Minh Hiên, sức khỏe của bà đã yếu đi rõ rệt.

Diêu Trúc Mai chỉ lớn hơn Quách Phong Cẩm bốn năm tuổi, nhưng hai người đứng cùng nhau trông như cách nhau hơn chục tuổi.

“Có sao đâu, trước đây còn có người sáu mươi mấy tuổi sinh con nữa kìa,” Diêu Trúc Mai cười xoa bụng, “Sức khỏe mẹ mẹ biết, không sao đâu.”

Dù thế nào, đứa bé này bà nhất định phải sinh.

“Sinh, chẳng qua là nộp phạt thôi, nhà mình không phải nuôi không nổi.” Trương thị quyết định.

Chương 21

DTV-EBOOK

Diêu Trúc Mai cảm thấy Trương thị thật sự coi mình như con gái ruột.

Chuyện gì cũng chiều theo ý bà.

Bà nói muốn sinh đứa bé này, cả nhà đều phản đối, chỉ có Trương thị đứng về phía bà.

“Mẹ cậu thật sự muốn sinh đứa bé à?” Khấu Cẩn Khê cùng Châu Chiêu Chiêu đi ăn hỏi, “Sinh con là một lần đi qua cửa tử đấy.”

“Đúng vậy,” Châu Chiêu Chiêu cười khổ, “Bây giờ bà ấy chẳng nghe ai, chỉ nghe bà nội tôi, nghĩ rằng bà nội bảo bà ấy sinh con là vì thương bà ấy như con gái ruột.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng bà ấy không nghĩ rằng, nếu là mẹ ruột thì sẽ không để con gái mạo hiểm như vậy.

“Vậy làm sao bây giờ?” Khấu Cẩn Khê lo lắng hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Châu Chiêu Chiêu thở dài, “Nếu bà ấy thật sự muốn sinh, chỉ có cách sau này tìm cách đưa bà ấy đến bệnh viện sinh.”

Dù sao, tìm bà đỡ trong làng là không thể.

“Cậu nhìn xem kia có phải Dương Duy Lực không?” Đột nhiên, Khấu Cẩn Khê hích Châu Chiêu Chiêu một cái, “Cô gái kia là ai vậy?”

Châu Chiêu Chiêu theo hướng nhìn của cô ấy, quả nhiên thấy một đôi nam nữ đứng dưới gốc cây liễu.

Chàng trai đẹp trai, cô gái xinh xắn.

Không thể phủ nhận, hai người này đứng cùng nhau rất đẹp đôi.

Châu Chiêu Chiêu ngay lập tức nhận ra cô gái đó chính là người hôm trước gõ nhầm cửa.

“Ai biết được.” Châu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

Kiếp trước cô sao không biết Dương Duy Lực lại có khả năng thu hút ong bướm như vậy.

Trong lòng cảm thấy không vui.

“Chúng ta đi đường khác, nhìn thấy phát chán.” Châu Chiêu Chiêu kéo Khấu Căn Khê đi đường khác.

Lúc này, Dương Duy Lực đang bị cô gái kia kéo nói chuyện, ngẩng đầu nhìn về hướng Châu Chiêu Chiêu rời đi, nhíu mày.

Anh vừa nhìn thấy bóng lưng một cô gái rất giống Châu Chiêu Chiêu.

“Tôi... có làm phiền anh không?” Cô gái cúi đầu ngượng ngùng nói, một tay gạt tóc ra sau tai, “Tôi đã nói với bố tôi rồi, bảo ông ấy đừng quản nữa.”

“Đồng chí Hồ, tôi đã nói rồi, hôm đó chỉ là tình cờ.” Dương Duy Lực lạnh lùng nói, “Dù là ai, gặp tình huống đó cũng sẽ ra tay.”

“Vì vậy, cô không cần phải để bụng chuyện này,” anh tiếp tục nói, “Cô là con gái của bí thư Hồ, không cần phải dành thời gian cho một tài xế nhỏ như tôi.”

Nói xong, anh lịch sự gạt đầu với cô gái, rồi rời đi, để lại cô ấy đứng đó buồn bã.

Còn bên này, Châu Chiêu Chiêu và Khấu Cẩn Khê vừa ngồi xuống một quán mì, cô đang lấy giấy lau bàn thì Khấu Cẩn Khê hích nhẹ vào tay cô.

“Kia...” Khấu Cẩn Khê khẽ nói.

Châu Chiêu Chiêu theo hướng nhìn của cô ấy, thấy Dương Duy Lực vừa bước vào, ngồi cách họ không xa.

“Tôi không quen biết anh ta.” Châu Chiêu Chiêu lật mắt lạnh lùng nói, “Mau ăn đi, tôi đi mua đồ với cậu.”

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ hè, Khấu Cẩn Khê sẽ lên tỉnh học đại học, Châu Chiêu Chiêu đi cùng cô ấy mua đồ dùng.

Khấu Cẩn Khê thấy cô nói vậy, cũng không dám nói gì thêm.

Ai ngờ khi họ ăn xong định trả tiền, lại được thông báo đã có người trả tiền cho họ rồi.

“Ai bảo anh ta tốt bụng thế!” Châu Chiêu Chiêu tức giận nói, “Tôi là người không ăn nổi một bát mì sao?”

Khấu Cẩn Khê, “...”

Ai dám nói con gái Châu Chính Văn không ăn nổi một bát mì?

“Thôi, đừng giận nữa.” Khấu Cẩn Khê an ủi cô, “Nhiều nhất lần sau chúng ta trả lại anh ấy.”

“Cũng không cần.” Chiêu Chiêu kiêu ngạo nói, “Trả lại càng tỏ ra tiểu thư này đang giận anh ta vậy.”

Khấu Cẩn Khê muốn nói, chẳng lẽ không phải?

Biết tâm trạng cô không tốt, Khấu Cẩn Khê cũng không nói gì thêm, chỉ là sau khi mua đồ xong phát hiện, Châu Chiêu Chiêu mua nhiều hơn cô ấy.

Nhưng mua nhiều đương nhiên tốn thời gian, khi họ vội vàng mang đồ về nhà, thời gian lên lớp buổi tối cũng sắp đến.

“Sao vậy?” Khấu Cẩn Khê hỏi Châu Chiêu Chiêu.

“Có lẽ tôi nghĩ nhiều quá, cảm giác như có người đang theo dõi chúng ta.” Châu Chiêu Chiêu nói.

Nhưng khi Khấu Cẩn Khê quay đầu lại, trong ngõ không có ai khả nghi.

“Đi thôi, mau lên lớp đi.” Châu Chiêu Chiêu kéo cô ấy, “Có lẽ tôi quá nhạy cảm.”

Không ngờ rằng sau khi hai người rời đi, từ sau cây đại cổ thụ trong ngõ đi ra hai người đàn ông.

“Cậu nghĩ là ai?” Một người hỏi người kia.

“Có lẽ là cô gái mặc váy xanh lúc nãy.” Người kia nói.

“Cô gái mắt to đó à?” Người đầu tiên nói, “Tôi cũng thấy giống.”

“Nhưng cô ấy không phải con gái Châu Chính Văn sao?” Người đàn ông kia nói tiếp.

“Cũng không phải không thể, nghe nói Châu Chính Văn kết hôn mấy năm không có con,” người đàn ông nói xong lại nhìn về hướng Châu Chiêu Chiêu rời đi, “Về điều tra thêm.”

Nếu đứa bé này là Châu Chính Văn nhận nuôi từ nơi khác, thì có khả năng.

Còn Khẩu Cẩn Khê mà họ điều tra, có vẻ rất bình thường không có gì đặc biệt.

Nhưng, không có cha là điểm phù hợp.

Châu Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết về cuộc trò chuyện của hai người, vừa bước vào lớp đã thấy Dương Duy Lực ngồi ngay ngắn ở hàng cuối.

Không biết đang viết gì, trông rất nghiêm túc.

Châu Chiêu Chiêu hắng giọng, lạnh lùng nhìn anh ta nói, “Bắt đầu học rồi, dọn dẹp những thứ không cần thiết trên bàn đi.”

Học sinh dưới lớp lục đục dọn dẹp, Dương Duy Lực không động đậy, vẫn cúi đầu viết gì đó.

Châu Chiêu Chiêu lớn tiếng lặp lại lời vừa nói.

Dương Duy Lực dừng bút ngẩng đầu, thấy cô đang trừng mắt nhìn mình, không hiểu sao anh chợt nhớ đến con mèo nhỏ mình từng nuôi.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên một nụ cười, cất đồ trên bàn vào ngăn bàn.

Nhưng nụ cười này, trong mắt Châu Chiêu Chiêu lại giống như một sự khiêu khích.

“Bạn ngồi cuối lớp, lên đọc lại bài học hôm qua.” Cô lạnh lùng nhìn Dương Duy Lực nói.

Hôm qua... học bài gì nhỉ?

Học sinh dưới lớp hoảng hốt lật sách, sao đột nhiên lại kiểm tra bài cũ?

Sau đó thấy Dương Duy Lực đứng dậy, bắt đầu đọc bài.

Giọng anh trầm ấm, truyền cảm, không giống như đang đọc bài, mà giống như đang nghe một buổi đọc thơ.

Từ khi nào lớp lại có người như vậy?!

Mọi người đều bị thu hút.

Còn Châu Chiêu Chiêu thì tức điên lên.

Đồ lừa đảo!

Anh ta rõ ràng biết chữ lại đến đây học xóa mù!

“Đọc rất tốt,” Châu Chiêu Chiêu lạnh lùng gật đầu, “Nếu thích đọc bài như vậy, ngày mai đọc bài khó hơn đi.”

Dương Duy Lực ngẩn người.

“Bài ‘Xuất sư biểu’ của Gia Cát Lượng đọc chưa?”
Chiêu Chiêu tiếp tục nói.

Dương Duy Lực lắc đầu.

“Được, vậy ngày mai đọc ‘Xuất sư biểu’ đi,” cô cười tủm tỉm nói, “Bài này đối với anh không khó đâu, ngày mai nhé.”

“Ngày mai lên lớp tôi kiểm tra.”

“Không vấn đề chứ?” Cô cười nhìn Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực, “...”

Chương 22

DTV-EBOOK

Được rồi, Châu Chiêu Chiêu thừa nhận cô đã lạm dụng chức quyền.

Nhưng nhìn thấy Dương Duy Lực đứng ngăn người, cô thật sự cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Cậu... thật là lợi hại!” Khấu Cẩn Khê giơ ngón tay cái lên, “Cậu không sợ anh ta phản bác lại trên lớp, khiến cậu không xuống được đài sao?”

Châu Chiêu Chiêu giật mình, điểm này cô thật sự chưa nghĩ đến.

“Hai người các cậu mà nói không có gì, đánh c.h.ế.t tôi cũng không tin.” Khấu Cẩn Khê cười ý vị nói.

“Chúng tôi có gì chứ? Ai thích anh ta chứ,” Châu Chiêu Chiêu tức giận nói, “Cậu có biết không, người này chẳng có chút ưu điểm nào, thô lỗ lại không biết nói chuyện...”

Chưa nói xong, đã bị Khấu Cẩn Khê kéo tay áo ngăn lại.

“Sao vậy?” Châu Chiêu Chiêu hỏi.

Quay người, thấy Dương Duy Lực đang đứng không xa.

Khoảng cách này chắc chắn những lời cô vừa nói đều bị nghe thấy.

“Anh này sao vậy, nghe lén người khác nói chuyện.” Cô đỏ lổ, ra tay trước.

“Ừ,” Dương Duy Lực gật đầu rất nghiêm túc, “Hai người đứng giữa đường nói chuyện, tôi không nên nghe lén.”

Châu Chiêu Chiêu, “Anh đang châm chọc tôi sao?”

Làm sao đây?

Vừa mới dần xuống cơn tức giận, giờ lại muốn bùng lên.

“Không.” Dương Duy Lực nói, “Tôi chỉ đến đưa cậu thứ này.”

“Cái gì?” Châu Chiêu Chiêu cảnh giác nhìn anh, thấy anh cười, đưa túi đồ trên tay nhét vào lòng cô.

“Anh sợ mình không thuộc ‘Xuất sư biểu’ nên muốn hối lộ giáo viên sao?” Châu Chiêu Chiêu nghi ngờ hỏi.

“Vậy cậu có muốn bị hối lộ không?” Dương Duy Lực khẽ nhếch mép hỏi cô, “Không thì trả lại tôi?”

“Không trả,” Châu Chiêu Chiêu kiêu ngạo ngẩng cổ nhìn anh, “Đồ đã vào tay tôi thì đừng mong lấy lại.”

“Nhưng anh cũng đừng mong hối lộ tôi, ngày mai nếu không thuộc bài tôi sẽ trừng phạt anh đấy.” Châu Chiêu Chiêu dữ dằn nói, lại kéo Khấu Cẩn Khê đang ngơ ngác bên cạnh, “Cẩn Khê, chúng ta đi.”

Nói xong, tức giận kéo tay Khấu Cẩn Khê rời đi.

Khấu Cẩn Khê, “...”

Cô ấy vừa nghe thấy gì vậy?

Sao lại cảm thấy ngọt ngào thế nhỉ?

“Hai người các cậu xác định không có gì sao?”
Khấu Cẩn Khê nhìn Châu Chiêu Chiêu hỏi, mắt lại liếc nhìn túi đồ trong lòng cô.

Ai ngờ vừa nhìn một cái, cô bạn thân đã ôm chặt túi đồ, chề bai nói, “Tôi với anh ta có gì chứ?”

Được rồi.

Khấu Cẩn Khê thở dài, đợi sau này xem ai đó bị tát vào mặt.

Châu Chiêu Chiêu cất túi đồ vào cặp, nói với Khấu Cẩn Khê một tiếng, đạp xe về nhà.

Diêu Trúc Mai có thai, mấy ngày nay cô đều ở nhà.

Trời mùa hè tối muộn, khi Châu Chiêu Chiêu về đến nhà, nhà họ Châu vừa ăn cơm xong đang ngồi ngoài sân hóng mát.

Thấy cô về, Trương thị bĩu môi, “Mẹ con không khỏe, cũng không thấy con ở nhà chăm sóc.”

Cả ngày không thấy người, đến giờ này mới về.

Diêu Trúc Mai mang thai chưa ổn định, nhà chú hai lại có ý đồ, bà không dám để Diêu Trúc Mai làm việc.

Quách Phong Cẩm đi làm, Châu Mẫn Mẫn bạn yêu đương, việc nhà đành rơi vào tay bà lão.

Nên lúc này nhìn thấy Châu Chiêu Chiêu, bà càng thêm oán hận.

Những việc này đáng lẽ phải là cô ấy làm.

“Mẹ sao vậy?” Châu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi, “Sáng con đi mẹ vẫn khỏe mà?”

Diêu Trúc Mai giật mình, bà ấy có không khỏe đâu?

Nhưng bị Trương thị liếc mắt, bà lập tức hiểu ra, “Đúng rồi, hôm nay cả ngày mẹ thấy không có sức.”

“Dù sao mẹ cũng đã bốn mươi ba tuổi rồi,” Châu Chiêu Chiêu nói, “Không thể so với lúc hai mươi mấy tuổi được.”

“Tôi sao không nghe cậu nói không khỏe?” Châu Chính Văn lo lắng nói, “Tôi thấy đứa bé này không nên sinh nữa.”

“Tôi nghe nói tuổi càng cao sinh con càng nguy hiểm.”

“Con nói gì thế?” Trương thị lạnh lùng nói, “Trong làng bao nhiêu người năm sáu mươi tuổi vẫn sinh con, có sao đâu?”

“Tôi thấy con không muốn nuôi đứa bé này,” Trương thị trừng mắt nhìn Châu Chính Văn nói, “Vậy đi, các con không muốn nuôi, để chú hai nuôi vậy.”

Lời Trương thị vừa dứt, mọi người trong sân đều sững sờ, chính xác là nhà Châu Chính Văn đều sững sờ.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mẹ, ý mẹ là... là sao?” Ngay cả Diêu Trúc Mai cũng ngẩn người, lắp bắp hỏi.

“Dù sao các con cũng không muốn nuôi, nhà chú hai đúng lúc không có con trai, sinh ra nhận nuôi cho họ.” Trương thị cười xoa tay Diêu Trúc Mai nói,

“Con yên tâm, đứa bé ở ngay trước mắt con, nhà chú hai chỉ có thể nâng niu, không bạc đãi đâu.”

Nói chi tiết như vậy, có vẻ không phải là nhất thời.

“Nhưng...” Diêu Trúc Mai do dự nói, “Nếu sinh con gái thì sao?”

Lúc này, Trương thị và Quách Phong Cẩm đều sửng sờ.

Đúng vậy, nếu sinh con gái thì làm sao?

“Sinh con gái cũng cho chúng tôi.” Quách Phong Cẩm nhanh chóng phản ứng, cười nói, “Chỉ có Mẫn Mẫn một đứa cô đơn quá.”

“Đúng vậy,” Châu Chính Vũ gật đầu, nhìn Châu Chính Văn, mong đợi nói, “Anh cả, anh thấy thế nào?”

Việc cấp bách bây giờ là phải để đứa bé sinh ra, chỉ cần sinh ra là có một nửa cơ hội là con trai.

“Chắc chắn là con trai,” Trương thị nói, “Dạo này con ăn toàn thích chua, chua con trai cay con gái, chắc chắn là con trai.”

“Nhưng...” Diêu Trúc Mai do dự nhìn Châu Chính Văn, “Em dâu còn trẻ...”

Để con ruột của mình nhận nuôi người khác, nhìn con gọi người khác là mẹ? Diêu Trúc Mai cảm thấy không ổn.

Hơn nữa, Châu Chính Văn không phải không nuôi nổi, truyền ra ngoài cũng không tốt cho danh tiếng của anh.

“Em dâu cậu còn trẻ, nhưng cô ấy là giáo viên, nếu sinh con thứ hai sẽ mất việc.” Trương thị nhìn Diêu Trúc Mai, nói nhỏ, “Nếu con không muốn nhận nuôi thì thôi, dù sao anh cả cũng không muốn sinh đứa bé này.”

Diêu Trúc Mai tròn mắt, hoảng hốt nhìn Châu Chính Văn, “Anh ơi, nếu không nhận nuôi, anh có không cho em sinh đứa bé này không?”

Châu Chiêu Chiêu xoa trán.

Diêu Trúc Mai là vậy, rất dễ bị dẫn dắt.

“Mẹ ơi, bố lo lắng sức khỏe của mẹ không phù hợp để sinh con.” Cô không nhịn được nói.

“Mẹ đã nói rồi, sức khỏe mẹ không có vấn đề.” Diêu Trúc Mai cứng cổ nói, “Đứa bé này mẹ nhất định phải sinh.”

“Châu Chính Văn, nếu anh không cho em sinh, em... em sẽ ly hôn với anh.” Diêu Trúc Mai nghiêng răng nói, “Em sẽ mang con trai đi ở riêng.”

“Thật là hỗn loạn.” Châu Chính Văn từ nãy đến giờ không nói gì, mặt xám xịt nói, “Còn chưa đủ loạn sao?”

“Đứa bé này em muốn sinh phải không?” Anh nhìn Diêu Trúc Mai một cái, lại quay sang nhìn Châu Chính Văn và vợ, “Dù là trai hay gái các em đều muốn nhận nuôi phải không?”

Ba người gật đầu.

“Vậy, lời tôi nói là vô nghĩa phải không?”

Anh nói đến đây tự giễu cười, “Hôm nay tôi nói rõ, không cần em nhắc, em muốn sinh thì chúng ta ly

hôn.”

“Tôi sẽ mang Minh Hiên và Chiêu Chiêu ra ngoài ở, cũng không làm phiền mắt các người.”

“Nếu vẫn không được, trại gà các người xem ai làm được thì làm, tôi không phục vụ nữa.”

Chương 23

DTV-EBOOK

Châu Chính Văn ném câu nói này rồi bỏ đi, đến cửa nhìn hai chị em Châu Chiêu Chiêu và Châu Minh Hiên đang đứng ngăn người, “Còn không đi đứng đây làm vướng mắt người ta?”

“Anh cả...” Trương thị không ngờ Châu Chính Văn lại ném ra câu nói như vậy, cả người cũng ngẩn ra, “Con nói rõ cho mẹ nghe.”

Trương thị vừa khóc vừa nói, “Mẹ góa bụa một tay nuôi nấng mấy anh em các con khôn lớn, mẹ làm vậy vì ai? Chẳng phải vì cái nhà này sao.”

“Giờ đây, già rồi còn bị con cái khinh thường, mẹ thà c.h.ết quách đi cho xong.” Trương thị vỗ n.g.ự.c khóc lóc đau khổ.

“Con bất hiếu,” Châu Chính Văn nhìn Trương thị nói, “Chuyện nhận nuôi không thể đồng ý.”

Trước đây, anh luôn nghĩ rằng một nhà thì tám lòng cũng hướng về nhau.

Nhưng mấy tháng nay xảy ra quá nhiều chuyện, càng khiến Châu Chính Văn nhận ra, cái gọi là một nhà của mình và của Trương thị cùng Châu Chính Vũ là có sự khác biệt.

Trước đây nhiều chuyện anh không muốn so đo, nên cũng không cảm thấy có gì, nhưng từ khi phát hiện ra tâm tư nhỏ nhen của mẹ và Châu Chính Vũ, trái tim Châu Chính Văn một lần nữa lạnh giá.

Anh càng không ngờ rằng, Châu Chính Vũ hai vợ chồng và Trương thị lại động đến ý định nhận nuôi đứa bé trong bụng Diêu Trúc Mai.

Diêu Trúc Mai năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, nếu họ coi bà ấy là người thân, nên khuyên bà ấy bỏ thai, chứ không phải mạo hiểm tính mạng để sinh con cho họ.

Còn ý đồ của Châu Chính Vũ hai vợ chồng, Châu Chính Văn có thể làm ăn lớn như vậy, trước đây là anh không muốn nghĩ đến.

Giờ đây không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán ra họ đang tính toán gì.

Chẳng qua là nhận nuôi đứa bé, họ có con trai nối dõi, nhưng đứa bé đó lại là con ruột của anh, cũng không thể bỏ mặc.

Thậm chí, sau này chia gia tài cũng sẽ có phần của nó.

Châu Chính Văn đều có thể dự đoán được, tương lai sẽ xuất hiện một đồng chuyện tranh giành gia sản.

Đã vậy, sao không thể từ nguồn cơn ngăn chặn chuyện này?

Hơn nữa, cơ thể Diêu Trúc Mai năm đó sinh Châu Minh Hiên đã bị tổn thương, bác sĩ lúc đó đã nói với anh cơ thể bà ấy không phù hợp để sinh con nữa.

Lúc đó chưa có kế hoạch hóa gia đình, nhưng Châu Chính Văn vẫn ký giấy phẫu thuật đặt vòng.

Ai ngờ đặt vòng rồi vẫn có thể rơi ra và mang thai!

Mấy năm nay từ khi gia đình khá giả, Châu Chính Văn trước mặt người nhà cũng có ý thu liễm một chút.

Khiến mọi người dường như quên mất anh năm đó làm công trình ở ngoại tỉnh, đã dựa vào sự nhiệt huyết và quyết tâm như thế nào mới có được cơ ngơi như ngày hôm nay.

Tất nhiên, tạo ra tình huống như ngày hôm nay Châu Chính Văn cũng đang tự vấn bản thân, anh là người rất bảo thủ, mấy năm nay dường như đã quá nuông chiều họ.

Khiến trong làng, ai dám nói Trương thị không tốt?

Châu Chính Vũ làm việc trong đơn vị, giờ cũng được điều đến vị trí nhàn hạ. Quách Phong Cầm trước đây chỉ là giáo viên hợp đồng, giờ cũng vào biên chế chính thức, thậm chí liên tục mấy năm được bình chọn là giáo viên xuất sắc!

Thật sự là năng lực giảng dạy của cô ấy rất giỏi sao?

Không phải vậy, phần lớn là vì Châu Chính Văn, vì anh quen tiền xây trường cấp hai, xây ký túc xá.

Là anh sai rồi.

“Anh ơi...” Diêu Trúc Mai cả người ngẩn ra.

Thời đại này ít người ly hôn, nhưng không phải không có, chủ yếu là những thanh niên tri thức về làng, muốn trở về thành phố không coi trọng vợ hoặc chồng ở làng mà ly hôn.

Nhưng cô và Châu Chính Văn không phải vậy.

“Anh... anh không coi trọng em nữa sao?” Diêu Trúc Mai vừa khóc vừa nói, “Anh có người bên ngoài rồi sao?”

Cô vừa nói ly hôn, đó chỉ là câu nói giận dỗi, muốn dùng cách này để uy h.i.ếp Châu Chính Văn, để anh nhìn rõ quyết tâm sinh con của cô, khiến anh nhượng bộ đồng ý để cô sinh đứa bé này.

Nhưng ai ngờ, Châu Chính Văn lại sẵn sàng dẫn hai đứa con ra ngoài ở, cũng không muốn cô sinh đứa bé này.

Diêu Trúc Mai liền nghĩ đến mấy hôm trước nghe người trong làng bàn tán, nói Châu Chính Văn người tài giỏi như vậy, sao lại lấy Diêu Trúc Mai một người phụ nữ không biết chữ.

Thật là uổng phí.

Còn có người đoán rằng có phải Châu Chính Văn nuôi tiểu tam bên ngoài, thậm chí, ngay cả Quách Phong Cầm cũng nhắc nhở cô, quản chặt Châu Chính Văn một chút.

Diêu Trúc Mai còn rất tự tin nói với Quách Phong Cầm, “Anh cả nhà em không phải người như vậy, nếu muốn hư hỏng đã hư hỏng từ lâu rồi.”

Hai người họ gần như lớn lên cùng nhau, đối với tính cách của Châu Chính Văn cô vẫn rất hiểu.

Tự tin này cũng là có.

Vì vậy, dù người khác nói gì, Diêu Trúc Mai luôn kiên định, Châu Chính Văn không phải người như vậy, anh sẽ không làm chuyện có lỗi với cô.

Nhưng giờ đây, anh lại nói muốn ly hôn với cô.

Diêu Trúc Mai cả người hoảng loạn.

Là không cần cô nữa sao?

Diêu Trúc Mai cảm thấy cả thế giới của mình sụp đổ.

“Anh... anh thật sự muốn ly hôn với em?” Cô run rẩy môi, mắt không chớp nhìn chằm chằm Châu Chính Văn, “Anh có người bên ngoài rồi sao?”

Câu hỏi vừa thốt ra, Diêu Trúc Mai cả người như bị gì đó định trụ, không chớp mắt nhìn Châu Chính Văn.

Châu Chính Văn quay đầu nhìn vợ, trong lòng hơi buồn, nhưng cũng hiểu tính cách của cô, vẫn kiên nhẫn giải thích, “Cơ thể em không phù hợp để sinh con.”

Rõ ràng là một câu quan tâm, nhưng Diêu Trúc Mai lúc này đã cứng đầu không nghe được những lời này.

Chỉ cảm thấy Châu Chính Văn không trả lời thẳng câu hỏi của cô, “Trong lòng anh có quý?”

Cô run rẩy môi, giọng đầy nước mắt nói.

Nếu không, sao không trả lời thẳng câu hỏi của cô.

Cái gì gọi là cơ thể cô không phù hợp?

Cơ thể cô cô không biết sao? Đã sinh hai đứa con rồi, sao không thể sinh đứa thứ ba?

Nhìn vẻ mặt cô, Châu Chính Văn thở dài mệt mỏi.

Ngay lúc này, một bàn tay ấm áp nắm lấy cánh tay anh, Châu Chính Văn ngẩng đầu nhìn.

“Bố ơi, đừng buồn.” Châu Chiêu Chiêu và Châu Minh Hiên đứng bên cạnh anh, hai đứa trẻ đều dùng ánh mắt quan tâm đau lòng nhìn anh.

Châu Chiêu Chiêu mỉm cười nói, “Bố ơi, bố còn có con và em trai đây.”

“Đúng vậy, bố ơi,” Châu Minh Hiên vội vàng nói, “Con sau này đảm bảo không nghịch ngợm, chăm chỉ học hành.”

“Bố đừng buồn nữa.”

“Đều là những đứa trẻ ngoan.” Châu Chính Văn xoa đầu con trai, cầm tay cậu bé cười nói, “Bố không buồn.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Vì hai đứa trẻ này, anh cũng phải vực dậy.

Ngay lúc này, phía sau đột nhiên vang lên tiếng hét và tiếng xô xao.

“Máu... nhiều m.á.u quá...”

Ba cha con đồng thời quay đầu, thấy dưới người Diêu Trúc Mai chảy ra rất nhiều máu.

Cô ấy đã sảy thai.

Chương 24

DTV-EBOOK

Châu Chiêu Chiêu đứng cứng đờ người trên hành lang, trong phòng bệnh thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc của Diêu Trúc Mai.

“Bệnh nhân vừa mang thai, tình trạng cơ thể không tốt, thêm vào đó tâm trạng d.a.o động lại bị kích thích, nên đứa bé không giữ được.” Lời của bác sĩ vang ra, “Lần này bà ấy mất m.á.u nhiều, tuy là sảy thai, nhưng khuyên các người nên chăm sóc như ở cũ, như vậy bệnh nhân sẽ hồi phục tốt hơn.”

Bác sĩ dặn dò xong rồi rời khỏi phòng bệnh, ra cửa nhìn Châu Chiêu Chiêu đứng ở cửa một cái, lắc đầu rồi đi.

Trái tim Châu Chiêu Chiêu như bị gì đó bóp nghẹt, khó chịu vô cùng.

Vũng m.á.u dưới người Diêu Trúc Mai như một mũi d.a.o đ.â.m sâu vào tim Chiêu Chiêu, nhắm mắt lại dường như thấy kiếp trước Diêu Trúc Mai nằm liệt trên giường, gầy gò ốm yếu nắm tay cô không yên tâm.

Dù khi Diêu Trúc Mai nắm tay cô bảo cô khuyên nhủ Châu Chính Văn, cô đã từ chối.

Dù trong lòng cũng hiểu rõ với tình trạng cơ thể Diêu Trúc Mai, đứa bé này không thể giữ được.

Nhưng giờ đây Châu Chiêu Chiêu vẫn rơi vào cảm giác áy náy và tự trách.

Nếu lúc biết Diêu Trúc Mai có thai, cô có thể kiên nhẫn hơn nói chuyện với bà ấy, an ủi dẫn dắt bà ấy, vậy thì có lẽ đã không xảy ra bi kịch hôm nay?

“Con chính là đồ tai họa.” Trương thị tức giận chỉ vào Châu Chiêu Chiêu mắng nhiếc, “Nếu không phải vì con, mẹ con có thể thành ra thế này sao?”

“Đồ tai họa, nhìn xem con đã phá hủy nhà cửa thành cái gì rồi.” Trương thị càng nghĩ càng tức.

Đứa bé trong bụng Diêu Trúc Mai tuy nhỏ, nhưng bà có linh cảm đó chắc chắn là con trai.

Nếu nhận nuôi cho nhà chú hai thì tốt biết mấy, sau này bà không phải lo lắng con trai không có người phụng dưỡng.

Nhưng giờ đây, đứa bé đã không còn.

Trong lòng bà lão tức điên lên.

“Mẹ, chuyện này không liên quan đến Chiêu Chiêu.” Châu Chính Văn mặt đen lại nói, “Mẹ không nghe bác sĩ nói sao?”

“Đứa bé này không giữ được.”

“Là anh không muốn nó.” Diêu Trúc Mai mắt đỏ hoe nhìn Châu Chính Văn đầy hận thù, “Nó biết anh không muốn nó, nên không muốn ở lại.”

“Em yên tâm dưỡng sức, đừng nghĩ ngợi lung tung.” Châu Chính Văn thở dài an ủi Diêu Trúc Mai.

“Mẹ ơi,” Châu Chiêu Chiêu mắt đỏ nhìn bà, “Mẹ muốn ăn gì con về nấu cho mẹ.”

Diêu Trúc Mai quay đầu sang một bên, không thèm để ý hai người.

“Giờ đây lại giả vờ tốt bụng,” Châu Mẫn Mẫn chế giễu nói, “Đứa bé không còn, cậu thỏa mãn rồi chứ.”

Ban đầu Châu Mẫn Mẫn cũng không muốn nhận nuôi, trong nhà có mình cô là đủ rồi, cần gì phải nhận nuôi con người khác.

Nhưng Quách Phong Cẩm nói, nhận nuôi đứa bé này có thể chia trại gà, lúc đó cô cũng có phần, Châu Mẫn Mẫn liền đồng ý.

Nhưng giờ đây, tất cả đều không còn.

Bà nội nói, đều là tại Châu Chiêu Chiêu đồ tai họa!

“Tôi thấy cô ấy cố ý,” Trương thị tức giận nói, “Mau đi, đừng ở đây khóc mè khóc chuột giả nhân giả nghĩa nữa.”

“Con không muốn cãi nhau với các người,” Châu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Các người đang tính toán gì trong lòng tự mình hiểu rõ.”

“Mẹ ơi, con về nấu cho mẹ chút đồ ăn, mẹ yên tâm dưỡng sức.”

“Tôi không ăn.” Diêu Trúc Mai tức giận hét lên.

Thuận tay cầm ca nước trên bàn ném về phía Châu Chiêu Chiêu.

Xoẹt một tiếng, ca nước từ mặt Châu Chiêu Chiêu lướt qua rơi xuống đất.

“Chiêu Chiêu,” Châu Chính Văn hét lên, lại quát Diêu Trúc Mai, “Em điên rồi sao?”

Diêu Trúc Mai nhìn vết m.á.u trên mặt Châu Chiêu Chiêu có chút áy náy, nhưng nghe thấy tiếng Châu Chính Văn, tính cứng đầu của bà ấy nổi lên,

cứng cổ, “Tôi điên rồi, anh không muốn ly hôn với tôi sao? Thà để tôi c.h.ế.t quách đi cho xong.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Bà ấy tức giận kéo chăn trùm đầu.

Cả phòng bệnh yên tĩnh.

“Bố ơi, con đi trước.” Châu Chiêu Chiêu kéo tay áo Châu Chính Văn.

“Mặt con, bố đưa con đi...” Châu Chính Văn áy náy nhìn vết m.á.u đỏ tươi trên mặt con gái nói.

“Bố ở đây với mẹ đi, con tự đi tìm bác sĩ.” Nói xong liền rời khỏi phòng bệnh.

“Bác ơi, để cháu đưa Chiêu Chiêu đi.” Châu Mẫn Mẫn cười ngoan ngoãn nói.

“Em muốn nói gì?” Ra khỏi phòng bệnh, Châu Chiêu Chiêu che vết thương trên mặt, lạnh lùng nhìn Châu Mẫn Mẫn nói.

“Đưa chị đi khám mặt chứ sao,” Châu Mẫn Mẫn cười tủm tỉm nói, “Nhỡ để lại sẹo thì làm sao?”

Trời ơi, cô ấy ghen tị với khuôn mặt xinh đẹp của Châu Chiêu Chiêu biết bao, đặc biệt là làn da trắng như lòng trắng trứng.

Nếu trên khuôn mặt trắng mịn đó có một vết sẹo, vậy thì thú vị biết mấy.

Khuôn mặt xinh đẹp cũng sẽ trở nên xấu xí.

Hơn nữa, Châu Mẫn Mẫn ước lượng, lúc này Diêu Trúc Mai dùng lực khá mạnh, vết thương có lẽ khá sâu.

“Để lại sẹo chẳng phải đúng ý em sao?” Châu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Nhưng dù mặt chị có sẹo, cũng đẹp hơn em.”

“Chị!” Châu Mẫn Mẫn tức điên lên.

“Đừng lúc nào cũng tức giận, da em vốn đã đen, tức giận càng đen hơn.” Châu Chiêu Chiêu tiếp tục nói, “Uống bao nhiêu sữa cũng không trắng lại được.”

Châu Chiêu Chiêu từ nhỏ đã rất trắng, mùa hè cùng chạy chơi ngoài trời, con nhà người khác đội mũ vẫn đen đi mấy tầng, nhưng Châu Chiêu Chiêu chỉ đỏ da một chút, rất nhanh lại trắng trở lại.

Châu Mẫn Mẫn chính là con nhà người khác đó.

Diêu Trúc Mai không bao giờ để ý những chuyện này, nhưng Quách Phong Cẩm rất chú ý, nên mỗi mùa hè đều cho Châu Mẫn Mẫn đội mũ che nắng.

Nhưng vấn đề là, đội mũ rồi mà vẫn không có tác dụng gì.

Châu Mẫn Mẫn vì chuyện này đã khóc rất nhiều lần.

Sau đó Quách Phong Cẩm không biết nghe ai nói uống sữa sẽ trắng da, liền tìm một nhà nuôi bò ở làng bên, mỗi ngày đưa sữa cho Châu Mẫn Mẫn uống.

“Châu Chiêu Chiêu đừng có đắc ý,” Châu Mẫn Mẫn trừng mắt nhìn cô, “Chị trắng thì sao? Anh Quốc Lương vẫn không cần chị.”

“Anh Quốc Lương nói rồi, chúng em sẽ đánh hôn trước, đợi em lên tỉnh học đại học anh ấy cũng sẽ đi

cùng.” Châu Mẫn Mẫn đầy tự hào cười, “Còn chị, mãi mãi chỉ xứng đáng ở lại cái huyện nhỏ này.”

“À, đúng rồi,” Châu Mẫn Mẫn lại cười đắc ý nói, “Bố anh Quốc Lương nhà em là giám đốc ngân hàng, năm sau anh ấy có thể vào hệ thống ngân hàng rồi.”

“Còn chị thì sao?” Cô ấy nói đến đây che miệng cười, “Hôm nọ đến nhà nói với bà nội muốn theo đuổi chị đó? Nghe nói là lái xe thuê?”

“Chẳng qua là tài xế, có tương lai gì chứ?”

Nhắc đến Dương Duy Lực, Châu Chiêu Chiêu dường như thấy anh đứng dưới gốc liễu tình tứ với cô gái khác.

Tức đến nghiêng răng.

“Đúng vậy, không quen lắm, nhớ đâu vài ngày nữa đổi người.” Cô kiêu ngạo cười nói, “Tôi là người dễ theo đuổi sao?”

“Còn em, tôi nghe nói trong ngân hàng cũng có nhiều cô gái xinh đẹp, phải coi chừng đấy,” cô khẽ nhếch mép nói, “Nhớ đâu có cái gì Lý Mẫn Mẫn, Lưu Mẫn Mẫn gì đó...”

“Chị...”

Châu Chiêu Chiêu nhẹ nhàng nói xong câu này quay người rời đi, ai ngờ đi vài bước lại dừng lại.

Châu Chiêu Chiêu, “...”

Cái gì gọi là xã hội c.h.ế.t tại chỗ?

Chính là cô lúc này!

Chương 25

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực đứng ở đây từ lúc nào? Và nghe được bao nhiêu?

Châu Chiêu Chiêu quay đầu lại, thấy Châu Mẫn Mẫn đang đắc ý vẫy tay với cô.

Đồ tiểu nhân!

Cố tình đào hố cho cô.

Nhưng cũng không sao, cô thật sự không dễ theo đuổi.

Hơn nữa, Dương Duy Lực dường như cũng không theo đuổi cô?

Châu Chiêu Chiêu lật mắt lạnh lòng hướng về phía Dương Duy Lực đi qua, trước mặt anh cũng không dừng lại.

“Không quen?” Cô nghe thấy Dương Duy Lực trầm giọng nói.

Châu Chiêu Chiêu bước đi không ngừng, tiếp tục đi, nhưng Dương Duy Lực phía sau cũng đuổi theo.

Cho đến khi Châu Chiêu Chiêu vào phòng bác sĩ, Dương Duy Lực không tiếp tục theo nữa, mà đứng bên ngoài đợi.

Lúc này vết m.á.u đỏ tươi trên mặt cô khiến Dương Duy Lực giật mình, vốn định đến hỏi thăm tình hình cô, ai ngờ lại nghe thấy câu nói đó của cô.

Nghĩ đến đây, Dương Duy Lực cười lắc đầu.

“Sao lại bắt cần thế?” Tiếng bác sĩ bên trong vang ra, “Ai làm vậy? Khuôn mặt trắng trẻo của cô mà để lại sẹo thì làm sao?”

“Để lại sẹo thì để lại sẹo vậy.” Châu Chiêu Chiêu không quan tâm nói.

Ai ngờ vừa nói xong liền bị gõ đầu một cái, “Nói bậy gì thế? Khuôn mặt này trắng mà để lại sẹo thì xấu lắm, vết thương sâu như vậy nhờ đầu thật sự để lại sẹo, lúc đó có khóc cũng không kịp.”

“Để tôi xem.” Vương Thành Đoan vừa kiểm tra vết thương cho cô vừa nói, “Sao lại bắt cần thế, vết thương khá sâu, làm sao mà thế?”

Châu Chiêu Chiêu không nói gì, Vương Thành Đoan hừ một tiếng.

Sau khi băng bó vết thương cho cô, lại dặn dò một số lưu ý, “Hơi xấu, mấy ngày tới mỗi ngày đến đây tôi thay thuốc cho cô, lát nữa tôi đi nói với bố cô lấy thuốc trị sẹo. Sau này cô phải chú ý, đặc biệt là con gái phải bảo vệ khuôn mặt.”

Châu Chiêu Chiêu chăm chú nghe, khi ra khỏi phòng bác sĩ, thấy Dương Duy Lực vẫn đứng đó, cô dừng bước, sau đó lại tiếp tục đi.

Dương Duy Lực cứ thế đi theo sau cô.

“Anh này có phiền không?” Đến bên ngoài Châu Chiêu Chiêu không nhịn được quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, “Cứ theo tôi muốn làm gì?”

Lúc này bác sĩ Vương xử lý xong vết thương, lại bôi thuốc lên mặt, thấy anh nhìn qua, Châu Chiêu Chiêu bản năng muốn dùng tay che lại.

“Đừng động vào.” Dương Duy Lực nói, “Sẽ đau vết thương.”

Không hiểu sao, Châu Chiêu Chiêu đột nhiên muốn khóc.

Từ khi bị Diêu Trúc Mai dùng ca nước làm xước mắt, dường như không ai quan tâm vết thương của cô có đau không?

Phiêu Vũ Miên Miên

Thực ra rất đau.

Cô vốn là người rất nhạy cảm với đau đớn.

Nhưng thực ra trái tim còn đau hơn.

Bị mẹ ruột suýt hủy hoại dung nhan.

“Tôi đau không cần anh quan tâm,” nhưng cô là cô gái cứng đầu, “Anh có việc gì không? Không có việc thì tôi đi.”

Dương Duy Lực im lặng một lát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Châu Chiêu Chiêu, “Cô đang giận cái gì?”

Anh tuy không biết nguyên nhân, nhưng chắc chắn cô đang giận anh.

“Tôi có giận gì đâu?” Châu Chiêu Chiêu trừng mắt nhìn anh, “Anh đừng có tự làm mình khổ.”

Nói xong, lại trừng mắt nhìn anh.

“Vậy cô cảm thấy tài xế không tốt sao?” Dương Duy Lực hỏi.

Châu Chiêu Chiêu biết anh nghe thấy câu nói đó, vốn định nói kiếm cơm bằng năng lực, không ăn cắp không cướp giật, có gì không tốt.

Nhưng nghĩ đến vẻ mặt của người này trước mặt cô gái khác, trong lòng rất khó chịu.

Tất nhiên, lúc này Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết sự khó chịu này, thực ra là vì thích Dương Duy Lực.

“Anh làm nghề gì không liên quan đến tôi.” Cô dữ dằn ném câu nói này, “Chúng ta không quen.”

Dương Duy Lực sờ sờ mũi, nhìn cô tức giận rồi đi, tuy không hiểu cô vì sao giận, nhưng trong lòng đột nhiên cảm thấy vui.

Dương Duy Lực không biết mình như vậy có phải bị bệnh không?

Nhưng nghĩ đến vết thương trên mặt cô, Dương Duy Lực lại nhíu mày, bước chân quay về phía bộ điện thoại gọi một cuộc.

Châu Chiêu Chiêu từ bệnh viện đi ra thẳng đến chợ mua một con cá, về nhà ở huyện, trong bếp hầm canh cá.

Canh cá chưa hầm xong, Châu Minh Hiên đã đến.

“Em đến đúng lúc, canh cá chị hầm lát nữa em mang đến bệnh viện.” Cô nhàn nhạt dặn dò.

“Mặt chị không sao chứ?” Châu Minh Hiên lo lắng hỏi, “Châu Mẫn Mẫn đồ c.h.ế.t tiệt, nói chị bị hủy dung nhan rồi.”

“Không sao,” Châu Chiêu Chiêu tự giấu cười nói, “Chỉ là có thể sẽ để lại sẹo.”

Là vì vết thương khá sâu nên chảy m.á.u không nhiều.

Bác sĩ Vương tuy nói với cô không nghiêm trọng, nhưng khi xử lý vết thương, mặt mũi rất nghiêm túc, lại dặn dò một đồng lưu ý.

Hơn nữa da cô vốn rất trắng, để lại một vết sẹo nhỏ cũng rất rõ, huống chi còn bị xước dài như vậy.

“Mẹ sao lại làm vậy chứ?!” Châu Minh Hiên có chút tức giận nói, “Chị yên tâm, nếu để lại sẹo, sau này em sẽ làm bác sĩ, em nghiên cứu ra loại thuốc trị sẹo, sẽ không để chị xấu đi đâu.”

Chị gái cậu từ nhỏ đã rất yêu cái đẹp, mặt mà để lại sẹo còn không buồn chết!

“Châu Minh Hiên,” Châu Chiêu Chiêu lúc này kiên quyết không khóc giờ mắt đỏ hoe, “Cảm ơn em.”

Châu Minh Hiên mím môi, nhìn chị gái quay người buồn bã, âm thầm siết chặt tay.

Cậu rất ít thấy Châu Chiêu Chiêu khóc.

“Chị đừng khóc nữa,” cậu nói, “Sau này em sẽ trả thù cho chị.”

“Em định trả thù thế nào?” Châu Chiêu Chiêu bị cậu làm cho cười, đựng canh cá xong, “Mau mang đi cho mẹ đi.”

“À, đúng rồi,” cô gọi Châu Minh Hiên lại, “Sáng mai chị nấu cháo kê, em qua lấy.”

Cô không muốn đến bệnh viện.

Diêu Trúc Mai vừa mất con tâm trạng kích động, cô cũng không muốn nhìn mặt nhà chú hai.

“Em biết rồi.” Châu Minh Hiên nói, lại nói, “Cầu Hạnh Phúc có bán đồ ăn sáng, sáng mai em qua đó

mua chút mang đến là được.”

“Tối nay chị còn phải đi học, sáng mai ngủ thêm chút.”

“Biết rồi.” Châu Chiêu Chiêu nói, “Chỗ mẹ em qua xem nhiều chút.”

Châu Minh Hiên đáp ứng một tiếng, xách hộp cơm rời đi.

Sau khi cậu đi, căn phòng trở nên yên tĩnh, ánh hoàng hôn chiếu vào phòng, một phòng vàng rực.

Cửa lúc này bị gõ.

Châu Chiêu Chiêu tưởng Châu Minh Hiên quên lấy đồ gì liền mở cửa, thấy Dương Duy Lực đứng ở cửa, “Sao lại là anh?”

“Cô tưởng là ai?” Dương Duy Lực hỏi.

Chẳng lẽ là bạn mới quen?

“Có việc gì không?” Châu Chiêu Chiêu không trả lời câu hỏi của anh, hỏi.

“Thuốc này nghe nói trị sẹo rất tốt,” Dương Duy Lực sờ sờ mũi, tay kia đưa tuýp thuốc đến trước mặt cô, “Cô hỏi bác sĩ xem dùng được không.”

Sợ Châu Chiêu Chiêu từ chối, lại vội vàng nói, “Tôi luôn coi cô là bạn.”

“Còn nữa, hôm đó tôi nói những lời đó ở nhà cô, là thật.”

“Châu Chiêu Chiêu, có thể cho tôi thêm chút thời gian không?”

“Đợi tôi xử lý xong một số việc.” Đôi mắt sâu thẳm của anh chăm chú nhìn Châu Chiêu Chiêu, “Tôi cũng

không phải sẽ mãi mãi làm tài xế.”

Châu Chiêu Chiêu, “...”

Chương 26

DTV-EBOOK

Hoàng hôn không biết từ lúc nào đã ẩn sau những đám mây, ánh vàng trong phòng cũng dần tan biến.

Cho đến khi mọi người đã đi hết, Châu Chiêu Chiêu vẫn chưa hoàn hồn.

Nhiều mày nhìn tuýp thuốc trên bàn, lẩm bẩm, “Ai cần anh tốt bụng? Còn nói mấy lời kỳ quặc.”

“Tôi nói không quen không phải thật sự không quen, chỉ là để chọc tức Châu Mẫn Mẫn thôi.”

Một lần lại một lần chọc vào tuýp thuốc trên bàn.

Rầm, tuýp thuốc bị cô chọc rơi xuống đất, cô vội vàng cúi xuống nhặt.

“Ái.”

Châu Chiêu Chiêu ôm lấy trán.

Vừa cúi xuống quá vội, trán đập vào chân bàn.

Vừa xoa vừa bật cười, cũng không vội đứng dậy, cứ ngồi dưới đất, đối mặt với tuýp thuốc trong tay nói, “Xem trên mặt mày mang thuốc đến, tao tha cho mày lần này.”

Còn Châu Minh Hiên bên này cũng vừa đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh chỉ có Châu Mẫn Mẫn và Quách Phong Cầm đang ở cùng Diêu Trúc Mai, Châu Minh Hiên chưa vào đã nghe thấy tiếng Châu Mẫn Mẫn, “Bác cả quá nuông chiều chị Chiêu Chiêu rồi, muốn gì được nấy, chà, dì cũng đừng giận.”

“Sau này còn có cháu đây.” Châu Mẫn Mẫn cắn một miếng táo nói, “Cháu sau này sẽ hiếu thuận với dì.”

“Cháu định hiếu thuận thế nào?” Châu Minh Hiền chế giễu cười, đi vào, liếc Châu Mẫn Mẫn một cái, đặt hộp cơm lên bàn, “Chi bằng bây giờ bắt đầu hiếu thuận đi?”

“Mẹ ơi, đây là canh cá chị con về hầm cho mẹ, thơm lắm,” Châu Minh Hiền lớn tiếng nói, lại nhìn Châu Mẫn Mẫn nói, “Chi bằng sáng mai chị nấu chút cháo kê mang đến cho mẹ con đi.”

“Nhớ đun lửa nhỏ từ từ, nấu ra dầu gạo.” Cậu cười toe toét nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Hiên Hiên con nói gì thế?” Diêu Trúc Mai vỗ con trai một cái, “Chị Mẫn Mẫn nhà cháu biết nấu ăn đâu?”

“Chỉ cần có tâm, có thể học.” Châu Minh Hiền nói, “Chị con trước đây ngoài gói bánh chả ra cũng không biết gì, giờ không phải cũng biết hầm canh cá cho mẹ rồi sao?”

Diêu Trúc Mai giật mình.

Nghĩ đến vết thương trên mặt cô lúc đi, trong lòng có chút không thoải mái.

“Chị Chiêu Chiêu không phải vẫn đang giận dì sao?” Châu Mẫn Mẫn kinh ngạc nói, “Nếu không sao không đi cùng?”

“Chắc chắn là đang trách dì rồi.”

“Châu Mẫn Mẫn, thử đoạn chia rẽ của chị có thể cao minh hơn chút không?” Châu Minh Hiên không khách khí nói, “Mẹ đừng nghe cô ấy.”

“Chị con không muốn mẹ nhìn thấy cô ấy buồn, nên không đến.”

“Không muốn dì buồn?” Châu Mẫn Mẫn thở dài nói, “Tôi thấy cô ấy là không muốn đến chăm dì thôi?”

Diêu Trúc Mai vốn đang áy náy liền có chút lung lay.

“Như chị ăn táo để mẹ con ngồi nhìn chăm sóc sao?” Châu Minh Hiên bữu môi chế giễu nói, “Cũng không biết là ai chăm ai?”

“Tôi nói cho chị biết Châu Mẫn Mẫn, chị đừng có ở đây gây rối nữa.” Châu Minh Hiên tức giận nhìn Diêu Trúc Mai, “Mẹ có phải bây giờ trong lòng lại bắt đầu trách chị con không?”

“Mẹ không lo lắng chút nào cho vết thương trên mặt chị con sao?” Châu Minh Hiên có chút thất vọng cúi đầu, “Cô ấy là con gái, mẹ không sợ để lại sẹo không lấy được chồng sao?”

“Vậy vết thương trên mặt chị con... không phải thật sự để lại sẹo chứ?” Diêu Trúc Mai có chút lo lắng hỏi.

“Con không biết,” Châu Minh Hiên nói, “Vết thương có lẽ khá sâu, đều dùng băng gạc băng lại.”

Nếu không sâu, cần gì phải bôi thuốc? Còn phải dùng băng gạc băng lại?

Châu Mẫn Mẫn nghe thấy lời này, mắt sáng lên.

“Chị Mẫn Mẫn nói vết thương không sâu, không để lại sẹo đâu.” Diêu Trúc Mai mắt có chút lảng tránh nói, “Mẹ... mẹ lúc đó quá đau lòng nên mới như vậy, bình thường mẹ có đánh các con bao giờ?”

Châu Minh Hiên cười, “Mẹ nghe cô ấy? Cô ấy sợ là mong chị con để lại sẹo đấy, mẹ nhìn xem cô ấy vui thế kia!”

Diêu Trúc Mai theo hướng tay Châu Minh Hiên chỉ, đúng lúc nhìn thấy nụ cười chưa kịp thu lại của Châu Mẫn Mẫn. Mặt bà lập tức lạnh lại.

“Dì ơi, không phải đâu, cháu không có...” Châu Mẫn Mẫn vội vàng lắc đầu, nhưng Diêu Trúc Mai mắt không mù, lúc này đúng là thấy cô ấy cười.

“Cháu về trước đi.” Bà có chút mệt mỏi nói, “Dì không cần người ở lại.”

“VẬY DÌ NGHỈ NGƠI ĐI, CHIỀU CHÁU LẠI ĐẾN THĂM DÌ.” Châu Mẫn Mẫn trước khi đi liếc Châu Minh Hiên một cái đầy hận ý.

Châu Minh Hiên không sợ cô ấy, lè lưỡi về phía cô ấy.

Chọc c.h.ết cô ấy.

“Mẹ ơi, sau này mẹ phải tỉnh táo hơn chút.” Châu Minh Hiên cảm thấy mình quá khổ.

Trước đây nhìn Châu Chiêu Chiêu như kẻ ngốc đuổi theo Châu Mẫn Mẫn, cậu đau đầu.

Giờ đây Châu Chiêu Chiêu tỉnh táo rồi, mẹ cậu vẫn không tỉnh.

“Thằng nhóc, nói bậy gì thế?” Diêu Trúc Mai tức giận vỗ đầu cậu một cái.

Châu Minh Hiên nhăn nhó xoa đầu, “Mẹ mau ăn cơm đi, đều là chị con tự tay làm đấy.”

Diêu Trúc Mai cúi đầu nhìn hộp cơm trên bàn.

Trong hộp cơm có hai món, một là trứng xào hẹ, một là khoai tây xào chua.

Cô ấy thật sự không biết nấu ăn, nên khoai tây thái to nhỏ không đều.

Nhưng vị đều rất ngon.

Đặc biệt là món canh cá chép đậu phụ, rất tươi ngon.

Diêu Trúc Mai vốn là người thích nấu ăn, bữa cơm này có dùng tâm hay không bà đều có thể cảm nhận được.

Nước mắt lã chã rơi.

Ban đầu chỉ một hai giọt, nhưng về sau không kìm được nữa.

Châu Minh Hiên thở dài, cậu bé không biết phải an ủi mẹ thế nào, chỉ đứng trước mặt bà, nhẹ nhàng xoa lưng, “Sau này đối xử tốt với chị con một chút đi, người ta Châu Mẫn Mẫn có chú dì thương rồi.”

Diêu Trúc Mai gật đầu.

Nhưng Châu Minh Hiên không kỳ vọng, không có bà nội và chú hai, Diêu Trúc Mai rất tỉnh táo, nhưng bất cứ chuyện gì có hai người này, bà lại bắt đầu mù mờ.

Chỉ vì năm xưa nếu không phải Châu Chính Vũ nhật bà về, Trương thị cũng không nhận nuôi bà.

Nên những năm nay bà luôn nhớ ơn này, khiến không còn chút nguyên tắc nào.

Tối nay còn có lớp học, Chiêu Chiêu đeo khẩu trang to, che kín cả mặt.

Dương Duy Lực im lặng ngồi phía sau, nhìn bóng lưng cô gái trên bục giảng đang chăm chú viết chữ, nhíu mày không biết đang nghĩ gì.

Đêm đó, trong nhà họ Châu ở trung tâm thôn Tân Trại vang lên tiếng hét chói tai.

Tiếng hét khiến đứa trẻ nhà bên cạnh đang ngủ say cũng giật mình khóc.

“Rắn... một con rắn to lắm...”

Là tiếng của Châu Mẫn Mẫn, vừa khóc vừa chạy ra ngoài, chân trần giẫm lên đất, cảm thấy toàn thân không ổn, dường như có thứ gì đó lạnh lẽo đang bám vào người.

Châu Mẫn Mẫn phát điên.

Phát ra tiếng hét như lợn bị giết.

Đứa trẻ nhà bên cạnh vừa dỗ xong lại bị dọa khóc!

“Đau quá!”

Cùng với tiếng khóc của đứa trẻ, còn có tiếng kêu đau của Châu Mẫn Mẫn, xen lẫn tiếng chó sủa...

Đêm đó thôn Tân Trại có chút quá náo nhiệt.

Chương 27

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau, dân làng Tân Trại mới biết, nguyên nhân phòng Châu Mẫn Mẫn có rắn.

“Nghe nói không chỉ một con rắn đâu!” Có người tò mò nói, “Cậu nói xem tại sao phòng cô ấy lại có rắn?”

Hơn nữa không chỉ một con?

“Cái Mẫn Mẫn này tôi thấy không giống con gái chút nào, cậu nói xem có phải...” Có người cười nói, sau đó mấy bà cô nhìn nhau cười ý vị.

Phiêu Vũ Miên Miên

Những lời này Châu Mẫn Mẫn đương nhiên không biết, lúc này cô đang ôm mặt khóc, ai ngờ vừa chạm vào mặt lại đau đến kêu oai oái, “Mũi tôi, mũi tôi đau quá.”

Tối qua cô chạy ra ngoài chân trần không đứng vững ngã xuống, đúng lúc mũi đập vào cạnh bàn.

Lúc đó cơn đau thật sự kinh khủng.

Châu Mẫn Mẫn lúc này còn tâm trí nào quan tâm vết thương trên mặt Châu Chiêu Chiêu có để lại sẹo không.

Cô lo lắng nhất là mũi của mình có bị lệch không?

Nói đến khuôn mặt của Châu Mẫn Mẫn, chỉ có cái mũi là đẹp nhất, nếu bị lệch...

Nghĩ đến đây, Châu Mẫn Mẫn cả người không ổn.

Lại một lần nữa khóc oà lên.

“Đừng khóc nữa.” Vương Thành Đoan nghiêm khắc nói, “Cô khóc bây giờ có thể kéo căng vết thương, nếu muốn hồi phục tốt thì phải hợp tác.”

Ông thật sự chịu hết nổi.

Từ tối qua bị gọi đến bệnh viện làm phẫu thuật mũi cho Châu Mẫn Mẫn, cô gái này luôn không hợp tác.

Không khóc thì gào thét.

Bác sĩ ghét nhất là gặp phải bệnh nhân không hợp tác.

So với Châu Chiêu Chiêu, tuy vết thương không nghiêm trọng như Châu Mẫn Mẫn, nhưng cũng rất đau.

Nhưng từ lúc ông xử lý vết thương cho cô ấy, chưa thấy cô ấy kêu ca một tiếng.

“Vậy tôi đau mà.” Châu Mẫn Mẫn mắt đỏ nhìn Vương Thành Đoan.

Cô đau, không cho cô kêu sao?

“Cháu gái ngoan của bà, cháu ngoan đừng nghịch nữa, để bác Vương khám cho cháu, không thì không xinh đâu.” Trương thị đau lòng an ủi.

Châu Mẫn Mẫn vừa định gạt đầu đã thấy Châu Chiêu Chiêu đeo khẩu trang đứng ở cửa, “Cô đến làm gì?”

“Bà ơi, bảo cô ấy đi.” Châu Mẫn Mẫn chỉ cửa nói, “Cô ấy đến đây để xem cháu cười đấy.”

Trương thị quay đầu thấy Châu Chiêu Chiêu đứng đó.

Dù đeo khẩu trang che kín mặt, nhưng đôi mắt hạnh nhân linh động khiến người ta không thể không chú ý.

Một thiếu nữ xinh đẹp biết bao!

So với bên này, Châu Mẫn Mẫn khóc như lợn bị giết, tối qua hoảng sợ không nghĩ ngơi khuôn mặt tiêu tụy, tóc tai bù xù như ma.

Cái gì gọi là không so sánh không có tổn thương?

Chính là lúc này.

“Cô chạy đến đây làm gì?” Trương thị có chút bức bối nói, “Không mau đi xem mẹ cô, đồ vô ơn, mẹ nằm viện không thấy cô ở lại chăm sóc chỉ biết chơi.”

Nếu không biết, thật sự tưởng Châu Chiêu Chiêu là đứa con gái bất hiếu, mẹ đau ốm nằm viện cũng không đến thăm.

Nhưng Vương Thành Đoan là ai?

Ông là bạn học cấp ba của Châu Chính Văn, đối với chuyện nhà họ Châu cũng biết một chút, đặc biệt là Trương thị thiên vị nhà chú hai đến mức lệch hẳn.

“Bà lão thiên vị quá đấy!” Vương Thành Đoan nhìn Trương thị cười nói, “Chẳng lẽ bà không biết vết thương trên mặt cô ấy là do đâu sao?”

Lúc đó bà cũng ở trong phòng bệnh.

Trương thị ghen lời.

Với địa vị của Châu Chính Văn ở huyện Châu Thủy, Trương thị tuy là bà lão nông thôn, nhưng

mấy năm nay thật sự không ai dám nói chuyện với bà như vậy.

Nhưng người này là Vương Thành Đoan, bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất bệnh viện huyện Châu Thủy, thậm chí còn giỏi hơn bác sĩ bệnh viện tỉnh.

Mũi của Châu Mẫn Mẫn còn phải nhờ Vương Thành Đoan, Trương thị muốn chửi người cũng tự động ngậm miệng, cười nói, “Làm gì có thiên vị, cậu không biết đứa trẻ này có thể khiến người ta tức chết.”

“Thôi, không nói nữa.” Bà thở dài, vẻ mặt rất đau khổ.

“Nghe nói tối qua mũi cậu bị đập lệch, tôi đến quan tâm cậu một chút,” Châu Chiêu Chiêu ngây thơ nhìn Châu Mẫn Mẫn nói, lại hỏi Vương Thành Đoan, “Bác Vương, mũi cô ấy không bị lệch chứ? Như vậy xấu lắm đấy.”

Châu Mẫn Mẫn lại oà khóc.

“Mũi tôi, bà ơi, cháu không muốn mũi bị lệch...”

Trương thị tức đến đau ngực, ôm lấy Châu Mẫn Mẫn an ủi, “Cháu đừng nghe đồ tai họa đó nói bậy, cháu của bà sẽ không sao đâu.”

“Tôi... không nói gì cả,” Châu Chiêu Chiêu vô cùng ngây thơ, “Cậu đừng khóc nữa, nhìn cậu hôm qua còn chế giễu tôi, nói mặt tôi sẽ để lại sẹo tôi cũng không nói gì...”

Cô đương nhiên sẽ không nói gì.

Nói nhiều không bằng trực tiếp hành động.

Nên cô lén về nhà một chuyến, trong phòng Châu Mẫn Mẫn bỏ một ít thứ.

Trên núi Nam nơi họ có một loại thảo dược đặc biệt, Châu Chiêu Chiêu kiếp trước lên núi hái thuốc tình cờ biết loại thảo dược này rất thu hút rắn.

Tất nhiên, cô cũng xác nhận khu vực này không có rắn độc mới dám làm vậy.

Chỉ là không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy.

Châu Mẫn Mẫn có thể tự đập lệch sống mũi của mình.

Châu Mẫn Mẫn lại muốn khóc.

“Cậu đừng khóc nữa, không thì mũi lại lệch thật sự không chỉnh lại được đâu.” Châu Chiêu Chiêu nhắc nhở tốt bụng, lại thở dài, “Cậu nói xem nếu mũi cậu lệch, Thẩm Quốc Lương còn muốn cậu không?”

“Bà nhìn cô ấy xem,” Châu Mẫn Mẫn tức đến kêu oai oái, “Châu Chiêu Chiêu tôi đấu với cô.”

“Cậu đừng, cẩn thận mũi đấy,” Châu Chiêu Chiêu vội vàng vỗ tay, “Tôi chỉ nhắc nhở tốt bụng cậu thôi, cậu cần gì phải tức giận thế?”

Châu Mẫn Mẫn đã tức đến thở gấp, nhưng hiện tại cô sợ mũi thật sự lệch không dám nói to, chỉ có thể trừng mắt nhìn Châu Chiêu Chiêu.

“Thật đấy, Mẫn Mẫn cậu nhỏ nhen quá,” Châu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Bà đỡ dành cô ấy đi, đừng lúc nào cũng nổi nóng, tôi đi trước.”

Nếu không phải hoàn cảnh không phù hợp, Vương Thành Đoàn suýt bật cười.

Đúng là phải như vậy.

Nếu không ông cũng thấy oan ức thay cho Châu Chính Văn.

“Lát nữa qua đây tôi thay thuốc cho cô.” Ông nói thêm một câu.

“Vâng ạ.” Châu Chiêu Chiêu cười ngọt ngào.

Cô phát hiện chọc tức Châu Mẫn Mẫn xong, thật sự thần thanh khí爽.

Chiêu Chiêu không đến thăm Diêu Trúc Mai, không phải cô vô tâm, thật sự là lần này bị tổn thương quá.

Khi bà ấy ném ca nước đến, chẳng lẽ không nghĩ đến có thể đập trúng cô? Không nghĩ đến con gái mà bị hủy dung nhan sau này phải sống sao?

“Nhường chút, nhường chút.”

Đúng lúc Châu Chiêu Chiêu đang mất tập trung, cửa bệnh viện đột nhiên xuất hiện mấy người, vội vàng khiêng ba người chạy vào bệnh viện.

“Châu Chiêu Chiêu, cô mau lại đây!” Châu Chiêu Chiêu vừa định nhường đường, đã nghe thấy có người gọi cô, “Quốc Lương gặp chuyện rồi.”

Thảm Quốc Lương gặp chuyện?

Châu Chiêu Chiêu mắt sáng lên, đây là trùng phạc đến rồi sao?

Cặp đôi xấu xí tụ tập bệnh viện, trùng phạc đến quá kịp thời!

Nhưng bảo cô qua làm gì? Cô sẽ không qua đâu!

Chương 28

DTV-EBOOK

Châu Chiêu Chiêu tuy cũng tò mò, nhưng lúc này sẽ không ngốc nghếch chạy đến.

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Ai ngờ cô muốn tránh sang trái, mấy người khiêng Thẩm Quốc Lương cũng sang trái, cô sang phải, mấy người kia cũng sang phải.

Phiêu Vũ Miên Miên

Châu Chiêu Chiêu đứng yên, mấy người kia cũng đứng yên.

Ngay lúc họ đang ngăn người, Châu Chiêu Chiêu nhanh chóng chạy đi.

“Châu Chiêu Chiêu!”

Thẩm Quốc Lương trên cáng đau đến mồ hôi đầm đìa, nghiêng răng nhìn Châu Chiêu Chiêu, “Cô lại đây đỡ tôi.”

“Cô không phải người của tôi, tôi phải đỡ cô làm gì?” Châu Chiêu Chiêu lạnh lùng hừ một tiếng, “Không muốn c.h.ết thì mau tìm bác sĩ đi.”

Bảo cô qua? Đúng là có bệnh!

Mấy người kia cũng không dám chậm trễ, vội vàng khiêng anh ta chạy vào bệnh viện.

“Nghe nói là đang nghịch ngợm bên ngoài, từ trên xe máy ngã xuống.” Có người xem náo nhiệt nhỏ to bàn tán.

Thời đại này mọi người chủ yếu đi xe đạp đi làm, nhà có một chiếc xe đạp đã là chuyện rất đáng nể.

Có thể sở hữu một chiếc xe máy, không khác gì đời sau sở hữu một chiếc Lamborghini!

Châu Chiêu Chiêu biết chiếc xe máy đó, là xe của Thẩm Kiến Tân đi làm.

Bình thường Thẩm Kiến Tân quý như vàng, mỗi ngày đều lau chùi một lần.

Nhưng Thẩm Quốc Lương thường lúc ông ấy không có nhà lén lấy ra ngoài phóng nhanh, từng có lần Châu Chiêu Chiêu cũng ngồi xe máy của anh ta.

Nhưng cũng chỉ ngồi một lần.

Anh ta phóng quá nhanh quá điên cuồng, còn đột nhiên lạng lách, Châu Chiêu Chiêu sợ đến chết.

Từ trên xe máy bước xuống nôn đến mức trời đất tối sầm.

Thẩm Quốc Lương cảm thấy cô rất xấu hổ, từ đó về sau không bao giờ gọi cô ngồi xe máy của anh ta nữa.

Sau này cô thường xuyên thấy Châu Mẫn Mẫn ngồi sau xe máy của Thẩm Quốc Lương cười với cô.

Nhưng hiện tại, nhìn Thẩm Quốc Lương lúc này có vẻ ngả khá nghiêm trọng, không biết lát nữa Châu Mẫn Mẫn biết được còn cười được không.

Châu Chiêu Chiêu đột nhiên rất tò mò.

Ai ngờ đúng lúc cô định đi xem náo nhiệt, có người gọi cô lại.

“Sao cô lại ở đây?”

Dương Duy Lực đôi mắt sâu thẳm nhìn cô gái đang chuẩn bị xem kịch trước mặt, nhất thời không biết nói gì.

“Cô đừng đi xem.” Anh trầm giọng nói.

Nghĩ đến vết m.á.u và vẻ mặt đau đớn của Thẩm Quốc Lương lúc nãy, không hiểu sao Dương Duy Lực không muốn cô nhìn thấy.

Châu Chiêu Chiêu có chút khó hiểu nhìn Dương Duy Lực, đúng lúc Dương Duy Lực chuẩn bị tìm cớ giải thích, cô gái trước mặt đột nhiên gật đầu.

“Thôi, nhìn chói mắt lắm,” Châu Chiêu Chiêu nói, “Cũng không có gì hay.”

Dương Duy Lực khước miệng nhếch lên, “Hôm nay cô thay thuốc chưa?”

“Chưa.” Châu Chiêu Chiêu đột nhiên mắt sáng lên, “À đúng rồi, tôi còn phải đi thay thuốc.”

Nghĩ đến biểu cảm của Châu Mẫn Mẫn chắc chắn sẽ rất thú vị.

Huyện Châu Thủy nơi này quả thật rất kỳ lạ, Châu Chiêu Chiêu vừa nghĩ đến đây, đã thấy Châu Mẫn Mẫn chạy về phía Thẩm Quốc Lương.

“Chà... rùa ghép đậu xanh, lần này đừng ai chê ai nữa.” Châu Chiêu Chiêu nói.

Dương Duy Lực sờ sờ mũi, muốn cười.

Cảm thấy câu nói của cô quá đúng.

“Anh Duy, đúng là anh.” Giọng nói của cô gái cắt ngang lời Dương Duy Lực.

Châu Chiêu Chiêu vốn định lên lầu thay thuốc, hừ một tiếng, tức giận bước chân rẽ đi xem náo nhiệt.

Không nghe lời anh ta nữa.

Đồ khốn!

Dương Duy Lực nhíu mày nhìn cô gái gọi mình, gật đầu với cô ấy, quay người đã thấy Châu Chiêu Chiêu vừa nói lên lầu thay thuốc lại đi đến phòng cấp cứu.

“Anh Duy,” cô gái ở phía sau gọi anh, “Hôm trước nghe nói bác gần đây hơi đau đầu, bố em vừa mới có một ít thuốc trị đau đầu hiệu quả...”

“Tôi không biết,” Dương Duy Lực mở miệng nói, “Cô có thể trực tiếp đưa cho ông ấy.”

Lại nói, “Chuyện của ông ấy tôi không quản.”

Cô gái gật mình, sau đó nói, “Mấy năm nay anh không về, bác và cô đều rất nhớ anh.”

Vừa dứt lời, trên người liền cảm thấy như có áp lực, nhưng cũng chỉ trong chốc lát.

Đang định giải thích, nhưng Dương Duy Lực đối diện đã quyết đoán rời đi.

“An An, sao anh ta có thể đối xử với em như vậy?” Cô gái đứng bên cạnh Đào An Di có chút tức giận nói, “Em vì anh ta mà đến đây, anh ta lại không màng gì cả.”

Đào An Di là ai?

Ông nội Đào An Di là cán bộ nhà nước, mẹ là giáo viên đại học, bố là tổng biên tập báo, còn cô ấy ở Bắc Kinh cũng là một phóng viên năng lực mạnh.

Kết quả vì Dương Duy Lực mà chạy đến vùng đất hoang thổ Tây Bắc này.

Nói nghe hay là đến trải nghiệm cuộc sống, nhưng thực ra mọi người đều biết, cô ấy vì Dương Duy Lực mà đến nơi này.

“Tiêu Tiêu, cậu không hiểu anh ấy,” Đào An Di cười lắc đầu, “Anh ấy là người mặt lạnh tim nóng, lúc này em không nên nhắc đến bác Duy.”

Trịnh Tiêu Tiêu bất lực nói, “Thật không biết cậu thích anh ta cái gì!”

Cái tính khí khó ưa này, ai chịu nổi?

“Cảm ơn cậu đã đồng ý đi cùng em,” Đào An Di cười ngọt ngào nói, “Đi, chúng ta qua đó xem có tin tức gì không?”

Châu Chiêu Chiêu đi đến, đã thấy Châu Mẫn Mẫn khóc như mưa, “Anh Quốc Lương, anh sao vậy?”

“Đừng dọa em,” Châu Mẫn Mẫn vừa khóc vừa nói, lại nắm tay áo bác sĩ, “Bác sĩ, xin hãy cứu anh Quốc Lương của em.”

Cái thế đó, không biết còn tưởng Thẩm Quốc Lương sắp chết.

Bác sĩ cũng bị cô ấy khóc lóc làm phiền, y tá vội vàng kéo cô ấy đi, “Cô đừng khóc nữa, đừng làm phiền bác sĩ cứu chữa bệnh nhân.”

“Không, em phải ở bên cạnh anh Quốc Lương,” Châu Mẫn Mẫn khóc nói, “Anh Quốc Lương đừng sợ, em luôn ở đây.”

Châu Chiêu Chiêu, “...”

Đây chắc chắn là nam nữ chính trong phim tình cảm của cô dì nào đó đời sau.

Nhìn xem, tình cảm thật sâu nặng!

Chỉ là sao cô lại muốn cười thế nhỉ?

“Tao...” Thảm Quốc Lương đang đau đến mồ hôi đầm đìa và mơ màng, Châu Mẫn Mẫn cứ khóc lóc khiến anh cảm thấy bên cạnh như có con ruồi phiền phức.

Lúc này Thảm Quốc Lương đột nhiên nhớ đến Châu Chiêu Chiêu từng đứng yên lặng bên cạnh mình.

“Biến đi.” Anh đau đến mức vung tay muốn đẩy tiếng ồn phiền phức đi, nhưng không được.

Ngược lại là tiếng hét của cô gái.

“Đau quá!” Châu Mẫn Mẫn ôm mũi nháy dựng lên, “Mũi tôi!”

Nguyên nhân là, Thảm Quốc Lương đau đến mơ màng, tay vung lên đúng lúc tát vào Châu Mẫn Mẫn một cái, trúng ngay mũi đang băng bó của cô ấy.

Châu Mẫn Mẫn đau đến mức chua xót!

“Mấy người đưa cô ấy ra ngoài.” Bác sĩ mặt đen nói, “Nếu không muốn anh ta tàn phế, thì im miệng.”

“Mũi tôi... bị lệch rồi!” Châu Mẫn Mẫn oà khóc.

Cái tát đó, đánh khá mạnh!

Chà...

Nếu thật sự lệch, vậy thì vui lắm đây!

“Châu Chiêu Chiêu...”

Thẩm Quốc Lương trên giường bệnh đau đớn hét lên.

Châu Chiêu Chiêu giật mình.

Có liên quan gì đến cô chứ?

Đồ khốn đáng bị trừng phạt!

Châu Chiêu Chiêu vỗ vỗ ngực, nhanh chóng rời khỏi đám đông.

Ai biết được Thẩm Quốc Lương có bị điên không, sao lại gọi tên cô?

Còn Châu Mẫn Mẫn nghe thấy tiếng hét của Thẩm Quốc Lương, tiếng khóc càng to.

Đương nhiên cũng không nghe thấy trong đám đông có người nói, “Thẩm Quốc Lương? Không phải con trai nhà bác Thẩm sao?”

Chương 29

DTV-EBOOK

“Đáng đời.”

Tối hôm đó cùng đi học, Khấu Cẩn Khê nghe tin này vỗ tay khen hay, “Thật là trời có mắt, cặp đôi xấu xí cuối cùng cũng bị trừng phạt.”

“Thẩm Quốc Lương bình thường lái xe máy rất giỏi, sao lần này lại ngã nặng thế?” Khấu Cẩn Khê hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh ta lái điên cuồng như vậy, gặp chuyện cũng là sớm muộn.” Châu Chiêu Chiêu không hề nghi ngờ, chỉ cảm thấy chuyện này quá trùng hợp.

Nhưng nhìn anh ta đau đớn, trong lòng cũng rất thoải mái.

Còn bên này, Dương Duy Lực ngồi trong xe thần thờ lau tay sạch sẽ.

“Cậu nghe tin chưa?” Có người vỗ vai anh nói, “Thằng khốn nạn hôm nay cắt đầu xe cậu cũng bị trừng phạt rồi, nghe nói chân bị gãy.”

“Tôi đã nói anh ta lái xe máy nhanh như vậy sẽ gặp chuyện,” người đàn ông tiếp tục nói, “Vượt qua xe chúng ta không lâu thì lật xe.”

“Nhưng may là không có người chết.”

Người đó nghĩ cũng có chút sợ hãi.

Sáng nay anh ta cùng Dương Duy Lực lái xe đi làm việc, kết quả gặp mấy thanh niên trẻ lái hai chiếc xe

máy, mỗi xe chở hai người.

Vượt qua xe họ rồi còn giờ ngón tay giữa, lúc đó anh ta tức giận, liền bảo Dương Duy Lực tăng tốc vượt xe.

Xe của Dương Duy Lực cũng thật sự vượt qua xe máy, ai ngờ hai thằng khốn nạn này lại tăng tốc không chỉ vượt xe mà còn cắt đầu khiến họ suýt lao lên lề đường.

Sau đó rất ngạo mạn tăng tốc rời đi.

Kết quả lái không lâu thì ở ngã tư tiếp theo gặp chuyện.

Không nhìn rõ xe đối diện, tốc độ lại nhanh quay đầu tránh xe tay lái không vững nên ngã ra ngoài.

Cũng là thằng này mạng lớn, sau đó đ.â.m vào đồng rơm dừng lại.

Nếu không, tính mạng chắc cũng không còn.

Dương Duy Lực gật đầu không nói gì, cũng không biết đang nghĩ gì, người đàn ông nói một hồi thấy anh không nói gì liền hỏi, “Cậu đang nghĩ gì thế?”

“Tôi đang nghĩ cậu có quên chuyện gì không?” Anh nói.

“À,” người đàn ông vỗ đầu, “Tôi đi ngay đây.”

Lại nói, “Cậu nói xem đã bao lâu rồi, sao vẫn không thấy động tĩnh gì, có phải nhầm không?”

“Không biết.” Dương Duy Lực nói, “Bên kia cũng đang liên lạc, cố gắng nhanh chóng đón họ về nước.”

“Kết thúc sớm nhiệm vụ của chúng ta cũng có thể kết thúc sớm.” Người đàn ông vỗ vai Dương Duy Lực,

“Không về sớm, con trai cũng biết nói rồi.”

Dương Duy Lực cười.

Nhiệm vụ của anh kết thúc có thể về, còn anh thì sao?

Trước mắt đột nhiên hiện lên khuôn mặt Châu Chiêu Chiêu.

Cửa xe đóng lại, Dương Duy Lực hai tay đặt sau gáy dựa vào ghế, mắt trống rỗng nhìn phía trước.

Thảm Quốc Lương gặp tai nạn là ngẫu nhiên nhưng cũng không phải ngẫu nhiên.

Con đường đó anh biết Thảm Quốc Lương thường xuyên dẫn đám đệ tử đi đua xe.

Theo tính cách của Dương Duy Lực, lái xe gặp phải loại điên cuồng không mạng này, cũng sẽ không để ý.

Nhưng hôm đó anh lại đối đầu với anh ta.

Tuy rằng, về sau anh không đuổi theo nữa, nhưng thực ra với kỹ năng lái xe của anh là có thể.

Sau đó anh tận mắt nhìn thấy Thảm Quốc Lương gặp tai nạn bị văng ra ngoài.

Cũng là thằng này mạng lớn, đúng lúc bị văng vào đồng rơm.

Nghĩ đến đây, Dương Duy Lực lại nghĩ đến Châu Chiêu Chiêu, cuối cùng cô vẫn đi xem Thảm Quốc Lương.

Dương Duy Lực không hiểu, cô thật sự chỉ xem náo nhiệt hay là lo lắng cho Thảm Quốc Lương?

Tối hôm đó đi học, từ xa đã thấy Châu Chiêu Chiêu đang nói chuyện với một người đàn ông ở cổng

trường.

Người đàn ông đó Dương Duy Lực tuy không biết tên, nhưng nhớ là người chơi thân với Thẩm Quốc Lương.

Vương Hải Dương có chút tức giận nhìn Châu Chiêu Chiêu, “Chiêu Chiêu, dù là bạn bè bình thường gặp chuyện cô đi thăm cũng không quá đáng chứ?”

“Cô tàn nhẫn như vậy sao!”

“Đúng, Quốc Lương có lỗi với cô, nhưng thời gian này anh ấy cũng rất hối hận,” Vương Hải Dương tiếp tục nói, “Cô không thể cho anh ấy một cơ hội sửa sai sao? Giờ anh ấy nằm viện không nhúc nhích được, chỉ muốn gặp cô một lần.”

“Yêu cầu nhỏ nhất này, cô cũng không đồng ý sao?”

“Vương Hải Dương, tôi chỉ vì quen biết mới nghe cậu nói những lời này,” Châu Chiêu Chiêu cười lạnh nói, “Sao? Lúc trước anh ta đính hôn với tôi nhưng lại tán tỉnh Châu Mẫn Mẫn, sao không thấy cậu nói gì?”

“Anh ta hối hận?” Châu Chiêu Chiêu nói đến đây nụ cười chế giễu càng lớn, “Anh ta hối hận tôi phải tha thứ sao?”

Thật là buồn cười.

“Cô không muốn đi thăm Quốc Lương, không phải vì anh ta chứ?” Vương Hải Dương đột nhiên nhìn về phía sau Châu Chiêu Chiêu, cười lạnh nói, “Vì một tài xế, cô bỏ Quốc Lương?”

Châu Chiêu Chiêu giật mình, quay đầu nhìn thấy Dương Duy Lực đứng không xa.

Vương Hải Dương nói tài xế, rõ ràng là đang nói Dương Duy Lực.

“Đúng vậy,” Châu Chiêu Chiêu cười nói, “Anh ấy là tài xế thì sao? Anh ấy dựa vào năng lực của mình kiếm tiền nuôi sống bản thân, còn hơn mấy người chỉ biết dựa vào gia đình.”

“Không có gia đình nuôi sống, các người sợ đã c.h.ế.t đói rồi.”

“Những kẻ xã hội đen ăn không ngồi rồi như các người, có tư cách gì khinh thường người ta?”

“Anh ấy giỏi hơn các người, có vấn đề gì không?”

Một tràng lời, khiến Vương Hải Dương mặt đỏ bừng, “Châu Chiêu Chiêu tôi thấy cô bị người đàn ông này bỏ bùa rồi, lời của cô tôi sẽ nói lại cho Quốc Lương, chờ xem đấy.”

“Vương Hải Dương,” Châu Chiêu Chiêu gọi cậu lại, “Thẩm Quốc Lương có bố làm giám đốc ngân hàng có thể xin việc cho anh ta, còn cậu thì sao?”

“Khuyên cậu một câu, lo cho tương lai của mình đi, đừng có ăn không ngồi rồi nữa.”

“Cô đừng có ở đây chia rẽ,” Vương Hải Dương cười lạnh nói, “Cô lo cho bản thân mình đi, chuyện của tôi không cần cô quản.”

Nói xong hừ một tiếng, đi đến trước mặt Dương Duy Lực dừng bước, sau đó tức giận muốn đung vào anh ta.

Kết quả ngược lại chính cậu lùi lại hai bước.

Người này, đứng đó như một bức tường đồng.

Vương Hải Dương, “...”

Tốt, rất tốt.

“Chúng ta chờ xem.” Cậu chỉ vào Dương Duy Lực nói.

Dương Duy Lực mắt hơi nheo lại, vốn định cho cậu một bài học, nhưng nhìn thấy đầu đó, lại kìm nén hành động của mình.

Không hiểu sao, Vương Hải Dương chỉ cảm thấy một luồng áp lực đột nhiên ập đến, khi cậu ngẩng đầu nhìn lại, cảm giác đó lại biến mất.

Chắc chắn là cậu hoa mắt.

Châu Chiêu Chiêu thấy Dương Duy Lực không có chuyện gì, cũng không thèm để ý anh, quay người vào trường.

Dương Duy Lực thì lặng lẽ đi theo sau cô.

Rất nhanh trong trường vang lên tiếng chuông vào lớp.

Lại một lúc sau, từ chỗ khuất đi ra hai người đàn ông, một cao một thấp một béo một gầy.

“Cường ca, xác định là con gái nhà Châu Chính Văn chứ?” Người cao hỏi người thấp, “Chà... Châu Chính Văn nhìn rất cứng chiều con gái, không ngờ lại không phải con ruột!”

“Mười mấy năm trước, Châu Chính Văn cũng từng đến Thâm Quyến.” Người tên Cường nói, “Lúc đó Phạm Chí Quốc cũng ở Thâm Quyến.”

“Hơn nữa nơi ở của hai người cũng không xa.”

Quá nhiều trùng hợp ghép lại không phải ngẫu nhiên, mà là tất nhiên.

Vì vậy, cô bé trong bức ảnh đó, chắc chắn là Châu Chiêu Chiêu.

Chương 30

DTV-EBOOK

Mấy ngày Được Trúc Mai nằm viện, Chu Chiêu Chiêu không hề đến thăm. Bữa ăn đều do Chu Chiêu Chiêu nấu rồi nhờ Chu Minh Huyền mang đến.

Được Trúc Mai đương nhiên có ý kiến về chuyện này, nhưng hiện tại cô không dám nói trước mặt Chu Chính Văn. Mỗi khi nhắc đến chuyện này, sắc mặt Chu Chính Văn đều trở nên khó coi.

Cô cảm thấy vô cùng bức bối.

Đúng lúc này, cô lại nghe tin Chu Mẫn Mẫn vô tình làm lệch mũi, khiến Được Trúc Mai lo lắng không yên.

Cô ước gì mình có thể thay Chu Mẫn Mẫn chịu đựng nỗi đau này.

“Tôi đã nói rồi, Chiêu Chiêu là một mối họa, năm xưa thầy bói không hề lừa tôi, bất tự của cô ta xung khắc với cả nhà chúng ta,” Trương thị tức giận nói trong phòng bệnh của Chu Mẫn Mẫn, “Cô nhìn xem, cô ta đã hại cả nhà không được yên ổn.”

“Đầu tiên là làm mất đứa con, giờ lại hại Mẫn Mẫn.”

“Cô nhìn xem, cô ta có giống một người con gái, một người chị không?” Trương thị tức giận nói với Được Trúc Mai, “Cô nằm viện cũng không thèm đến thăm, Mẫn Mẫn bị thương cô ta chạy xa tít.”

“Ngay cả Quốc Lương cũng bị cô ta hại gặp tai nạn xe.”

Những lời này thật vô lý, như thể Chu Chiêu Chiêu là một yêu nữ, tất cả những chuyện xấu đều do cô ta gây ra.

Nhưng... từ khi Chu Chiêu Chiêu chào đời, Trương thị đã nói như vậy, chỉ vì năm xưa khi Được Trúc Mai sinh Chu Chiêu Chiêu, bà nhìn thấy một con quạ đậu trên cây ở sân sau qua cửa sổ.

Con quạ, thật là điềm xui xẻo!

Bà càng nói càng tức giận, đặc biệt là khi nhìn thấy cái mũi lệch của Chu Mẫn Mẫn, bà càng thêm phần nộ.

Chu Chiêu Chiêu không có ở đây, bà liền chuyển mũi nhọn sang Được Trúc Mai, trách móc cô một hồi lâu.

Được Trúc Mai bị mắng một trận, trong lòng vừa tức giận vừa buồn bã. Khi trở về phòng bệnh, cô thấy trong phòng mình có thêm một bệnh nhân mới.

Được Trúc Mai như bắt được vàng, liền kéo người kia lại than thở, “Ôi, đứa con gái này của tôi coi như nuôi uống rồi, nó giận tôi, giờ còn coi tôi như kẻ thù, đến thăm tôi cũng không thèm.”

Vừa dứt lời, Dương Duy Lực bước vào, xách theo đồ đạc, nghe rõ từng lời Được Trúc Mai nói.

“Anh... anh làm gì ở đây?” Sắc mặt Được Trúc Mai lập tức trở nên khó coi.

Cô lại nghĩ đến những lời người đàn ông này đã nói tại nhà cô, trên mặt lộ ra nụ cười chế nhạo, “Tôi nói cho anh biết, đừng tưởng làm thế này tôi sẽ đồng ý cho anh theo đuổi con gái tôi, anh xem mình là ai chứ?”

“Anh ấy là ai?” Người bệnh nhân mới không vui nhìn Được Trúc Mai.

Nhưng Được Trúc Mai hoàn toàn không để ý, cũng không nhìn thấy biểu cảm của đối phương, chỉ lạnh lùng nói, “Chẳng qua là một tài xế lái xe thuê, một người ngoại tỉnh cũng dám mơ tưởng lấy con gái tôi!”

“Vợ của Chu Chính Văn khẩu khí thật lớn,” người bệnh nhân mới chế nhạo, “Không biết còn tưởng nhà các người là hoàng thân quốc thích chứ!”

“Chị biết tôi?” Được Trúc Mai phản ứng lại, nhìn người phụ nữ kia, rồi chỉ tay vào Dương Duy Lực, “Chị còn biết cả anh ta?”

Cô không ngạc nhiên, nghe ra được ý chế nhạo trong lời nói của người phụ nữ kia.

“Đúng vậy.” Người phụ nữ lạnh lùng liếc nhìn cô, “Duy Lực không phải đến thăm chị đâu, anh ấy đến đây để mang đồ cho tôi.”

“Chị Lưu, đây là những thứ chị cần.” Dương Duy Lực đặt đồ lên bàn, nhìn Được Trúc Mai, “Hóa ra chị cũng ở đây.”

Hóa ra anh ta thậm chí còn không biết cô ở đây!

Được Trúc Mai cảm thấy xấu hổ.

Ngay khi cô nghĩ rằng Dương Duy Lực sẽ biện minh cho mình, anh ta liền mở miệng, “Khi chị phàn nàn cô ấy không đến thăm chị, chị có từng quan tâm đến vết thương trên mặt cô ấy không?”

Từ khi bước vào, anh ta chỉ nói một câu, những lời sau đều là để bênh vực Chu Chiêu Chiêu.

“Anh tưởng anh là ai?” Duyệt Trúc Mai cảm thấy vô cùng khó chịu, “Đây là chuyện gia đình chúng tôi, không cần đến một người ngoài như anh nhúng tay vào.”

Dù nói vậy, nhưng trong lòng cô lại càng oán trách Chu Chiêu Chiêu vì đã kể chuyện bị thương cho Dương Duy Lực nghe, khiến cô mất mặt.

Dương Duy Lực chỉ cảm thấy đau lòng cho Chu Chiêu Chiêu.

Đặc biệt là hôm đó ở bệnh viện, khi nhìn thấy cô đứng đó một mình, khóc lặng lẽ.

Trái tim Dương Duy Lực như bị ai bóp nghẹt.

Vì vậy, khi nghe Duyệt Trúc Mai nói những lời đó, anh không nhịn được mà lên tiếng bênh vực Chu Chiêu Chiêu, “Đúng, chị nói đúng, vì vậy chị cũng không quan tâm liệu trên mặt cô ấy có để lại sẹo hay không.”

“Tôi chỉ là lỗ tay, tại sao mọi người đều lấy chuyện này để trách móc tôi?” Duyệt Trúc Mai tức giận nói, “Tôi là mẹ ruột của cô ấy, lẽ nào tôi không quan tâm?”

“Chị căn bản không hiểu.”

“Ồ,” chị Lưu bên cạnh chợt hiểu ra, hỏi, “Tôi nghe nói trong bệnh viện có một người mẹ dùng ca nước đánh hỏng mặt con gái, người đó chính là chị à?”

“Chà chà... trên đời này lại có người mẹ độc ác đến vậy, hôm nay tôi cũng được mở mang tầm mắt.” Chị Lưu chế nhạo.

“Cũng không trách chị không biết gì lại coi thường Duy Lực,” chị cười nói, “Thật đáng thương cho con gái chị.”

Dương Duy Lực là ai, chị không biết, chồng chị không cho hỏi. Nhưng chỉ cần nhìn cách anh ta hành xử cũng biết anh ta không phải người tầm thường.

Tiếc là chị sinh hai con trai, không có con gái, nếu không chị đã biến Duy Lực thành con rể nhà mình rồi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Còn đợi Được Trúc Mai ở đây coi thường?

“Anh ta nghĩ gì tôi còn không biết sao?” Được Trúc Mai liếc nhìn Dương Duy Lực, “Một thằng nhóc nghèo không có gốc gác ở đây, chỉ muốn leo cao vào nhà chúng tôi thôi.”

“Chị nhìn xem những lời vừa nói, giả vờ như rất thương xót Chiêu Chiêu nhà tôi, kỳ thực chỉ là sợ mặt cô ấy bị sọc thôi.” Được Trúc Mai khinh bỉ nhìn Dương Duy Lực.

Cô không tin, nếu Chu Chiêu Chiêu thật sự bị hủy hoại nhan sắc, Dương Duy Lực còn muốn cô ấy nữa không?

“Loại người như anh, tôi gặp nhiều rồi,” Được Trúc Mai nói, “Chỉ lừa được mấy cô gái ngây thơ thôi, bằng cái gì mà anh dám!”

Đừng có giả vờ trước mặt ta.

Muốn cưới con gái ta? Không có cửa nào cả.

“Không xứng cái gì?” Giọng nói của Chu Chiêu Chiêu vang lên ở cửa, “Anh ấy là tài xế không sai,

nhưng tôi cũng chỉ là một kẻ thất nghiệp thi trượt đại học hai năm liền thôi.”

“Chiêu Chiêu, con đến rồi.” Được Trúc Mai vui mừng khôn xiết, nhưng nghe thấy lời của con gái, sắc mặt lại tối sầm, “Con chỉ là thi không tốt thôi, sao lại nói là thất nghiệp? Hiện tại con không phải đang dạy ở trường đêm sao?”

“Đồ vong ân bội nghĩa,” cô liếc nhìn Dương Duy Lực, “Con nên từ bỏ ý định đó đi, ít nhất cũng phải lấy một người giống Quốc Lương.”

“Vậy mẹ muốn tìm cho con một người tàn tật cả não lẫn chân sao?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Mẹ ơi, con không ngờ mẹ lại có tầm nhìn cao thượng đến vậy.”

“Nếu không phải bố con kiếm được ít tiền mấy năm nay, nhà chúng ta cũng chỉ là một gia đình nông thôn bình thường thôi.” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói.

Rồi cô lại nói, “Người ta là của hiếm, không đến lượt mẹ coi thường đâu.”

Mấy ngày nay cô đã thấy hai cô gái đi cùng anh ta rồi.

Trái tim Chu Chiêu Chiêu chột se lại.

Cô không khỏi nghĩ, kiếp trước anh ta cũng được nhiều người theo đuổi như vậy sao?

Chương 31

DTV-EBOOK

Trong một quán ăn nhỏ đối diện bệnh viện, hai người đàn ông ngồi đó ăn mì, vừa ăn vừa liếc mắt nhìn về phía cổng bệnh viện.

“Anh Cường, anh nói xem bên trên đang có ý gì vậy?” Người cao hỏi người thấp, “Bắt chúng ta theo dõi như thế này có tác dụng gì?”

“Đến bao giờ chúng ta mới được về nhà chứ?”

Ở cái nơi này, hẳn đã chán ngấy rồi.

“Cứ đợi thêm chút nữa.” Anh Cường hạ giọng nói, “Nghe nói hình như bên trên không định quay lại nữa, có lẽ chúng ta không cần động thủ cũng có thể về.”

“Lằng nhằng quá, theo tôi thì cứ thẳng tay mà...” Người cao làm một cử chỉ, anh Cường vỗ vào đầu hẳn một cái, “Mày hiểu cái gì?”

“Bây giờ không phải là mấy năm trước đâu.”

Giết người một cách thần không biết quỷ không hay, cũng chẳng có gì.

Nhưng vấn đề là cô bé này có một người cha rất có thế lực, cả hai phe đều đang tranh giành, chỉ cần xử lý không khéo là phản tác dụng ngay.

Đừng nói đến chuyện g.i.ế.c cô bé, chính bọn họ còn không biết sẽ c.h.ế.t như thế nào nữa, nhưng cách c.h.ế.t khi nhiệm vụ thất bại chắc chắn sẽ rất thảm khốc.

“Một lát nữa lặng lẽ theo dõi, xác nhận xem eo cô ta có vết bớt hay không.” Anh Cường nói nhỏ.

“Cái này... làm sao xác nhận được?” Người cao lo lắng hỏi, “Không bị bắt vì tội biến thái chứ?”

“Ngu ngốc.” Anh Cường lại dùng đũa đập vào đầu hấn một cái, “Tùy cơ ứng biến, hiểu không?”

Định đập thêm, người cao vội vàng che đầu mình, “Em hiểu rồi.”

Người cao không dám nói thêm gì, cúi đầu ăn nhanh bát mì, ai ngờ vừa ăn xong miếng cuối cùng thì thấy Chu Chiêu Chiêu từ cổng bệnh viện bước ra.

“Ra rồi, đại ca.” Hấn vội nói với anh Cường.

Anh Cường vội vàng húp vài miếng cho xong bát mì, thanh toán rồi nhanh chóng đuổi theo.

Hôm nay là lần cuối Chiêu Chiêu đến bệnh viện thay băng, Chu Minh Huyền vì lý do nào đó không đến lấy đồ ăn, nên cô thuận đường mang đến cho Dưộc Trúc Mai.

Ai ngờ lại nghe thấy những lời cô nói trong phòng bệnh.

Nghĩ lại kiếp trước, lúc đầu Dưộc Trúc Mai cũng tỏ ra khinh thường Dương Duy Lực, nhưng sau khi cô bệnh nặng, Dương Duy Lực lại không chấp nhận chuyện cũ, chăm sóc cô như mẹ ruột.

Chu Chiêu Chiêu càng nghĩ càng tức giận, không biết là tức vì Dưộc Trúc Mai không biết nhìn người, hay tức vì Dương Duy Lực?

Hoặc có lẽ là tức chính mình.

Dù đã trọng sinh, nhưng vẫn quá yếu đuối.

“A...”

Đột nhiên, một bàn tay nắm lấy Chiêu Chiêu, khiến cô giật mình kêu lên.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chị Diễm Bình?” Cô định thần nhìn người phụ nữ trước mặt, “Chị... chị sao lại ở đây?”

Vương Diễm Bình là một trí thức thanh niên về làng của họ những năm 70, kết hôn với một người đàn ông trong làng tên Chu Hồ.

Sau khi trí thức thanh niên được hồi hương, nhiều người ly hôn để về thành phố, nhưng trong làng chỉ có Vương Diễm Bình là không về.

Trước đây mọi người đều khen Vương Diễm Bình là người biết ơn, nhưng mãi đến kiếp trước, khi cô dùng thuốc chuột đầu độc Chu Hồ rồi ôm con nhẩy giếng tự tử, mọi người mới biết rằng cô đã bị Chu Hồ bạo hành.

“Chị đến mua vài thứ.” Vương Diễm Bình căng thẳng kéo tay Chu Chiêu Chiêu, “Em giúp chị tham khảo nhé.”

Chu Chiêu Chiêu hơi nghi ngờ, vì cô và Vương Diễm Bình chưa thân đến mức này.

Nhưng Vương Diễm Bình nắm c.h.ặ.t t.a.y cô.

“Được ạ.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, đi dọc theo con phố phía tây bệnh viện về hướng nam là đến phố thương mại của huyện.

Nơi này mới được xây dựng cách đây hai năm.

“Chiêu Chiêu à,” hai người bước vào một cửa hàng quần áo, Vương Diễm Bình mới nói nhỏ với Chu Chiêu Chiêu, “Em phải cẩn thận đấy, chị thấy có hai người đàn ông đang theo dõi em.”

Một cao một thấp, trông không giống người tốt.

Chu Chiêu Chiêu giật mình, không trách đạo này cô luôn cảm thấy có người theo dõi, nhưng mỗi lần quay lại đều không thấy gì.

“Cảm ơn chị, chị Diễm Bình.” Chu Chiêu Chiêu cảm kích nói.

“Hy vọng là chị nhìn nhầm.” Vương Diễm Bình cười nói.

Dù có phải nhìn nhầm hay không, Chu Chiêu Chiêu cũng ghi nhận tấm lòng này.

Nghĩ đến hoàn cảnh của cô, Chiêu Chiêu lại nói, “Chị Diễm Bình, sau này nếu chị gặp chuyện gì cần giúp đỡ, chị nhớ tìm em nhé.”

Vương Diễm Bình cúi đầu kéo vạt áo, do dự một chút rồi ngẩng lên nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Cảm ơn em, chị biết rồi.”

Cuối cùng, cô vẫn kìm nén lời muốn nói.

“Có gì đâu,” Chu Chiêu Chiêu nắm tay cô cười nói, “Chị có học thức, trại gà của bố em đang cần người như chị đấy, nếu chị muốn, em sẽ nói với bố em.”

“Xèo...”

Vương Diễm Bình hít một hơi lạnh.

“Chị Diễm Bình, chị sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi.

“Không có gì.” Cô lắc đầu, “Em về đi, cẩn thận nhé.”

Nói xong, cô vội vàng rời đi.

Chu Chiêu Chiêu nhú mày nhìn theo bóng lưng cô.

Về phía Dương Duy Lực, sau khi Chu Chiêu Chiêu rời đi, anh cũng đuổi theo, nhưng chưa ra khỏi cổng bệnh viện đã thấy hai người cao thấp kia.

Hơn nữa, hai người này dạo này xuất hiện trước mặt Dương Duy Lực khá thường xuyên, dù họ cố tình che giấu.

Nhưng Dương Duy Lực là ai?

Chỉ là vì nhiệm vụ trong tay, cộng thêm mục đích của đối phương không rõ ràng, nên anh giả vờ không thấy.

Rồi Dương Duy Lực phát hiện hai người này đang theo dõi Chu Chiêu Chiêu.

Anh lặng lẽ đi theo hai người.

Rồi thấy Chu Chiêu Chiêu đi mua quần áo cùng một người phụ nữ, còn hai người kia cũng đuổi theo.

“Ái chà!”

Chu Chiêu Chiêu đang đi bỗng bị một người đ.âm sầm vào.

“Xin lỗi nhé,” người phụ nữ vội vàng nói, “Tôi không để ý, cô... áo cũng ướt rồi.”

“Thế này nhé, tôi đang mua quần áo ở phố thương mại, cô đến nhà tôi thay đồ đi.” Người phụ nữ thiện chí nói, “Áo cô ướt như thế này rồi.”

“Không cần đâu.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng liếc nhìn người phụ nữ.

“Thế sao được, cửa hàng tôi gần đây thôi.” Người phụ nữ vừa nói vừa kéo Chu Chiêu Chiêu, “Đi nào cô bé, không tôi áy náy lắm.”

“Hơn nữa, cô như thế này... nếu bị người khác nhìn thấy...” Cô chỉ vào n.g.ự.c Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu vội vàng che n.g.ự.c mình, “Vậy... được thôi.”

Người chị dẫn cô vào cửa hàng, lấy một chiếc áo đưa cho cô, “Trong phòng thử đồ có người rồi, cô cầm áo ra phía sau thay nhé.”

Từ cửa hàng đi ra phía sau có một căn phòng nhỏ, Chu Chiêu Chiêu cầm áo đi vào.

Người chị cười, nhưng nụ cười chưa kịp tắt thì nghe thấy tiếng “Ái chà”.

Cô vội chạy vào xem, “Sao vậy?”

“Sao ư? Tôi không ngờ cửa hàng của chị lại là một cửa hàng đen!” Chu Chiêu Chiêu quát lớn, “Tôi nói sao chị nhiệt tình mời tôi đến thay đồ, hóa ra là giở trò đồi bại!”

“Mọi người đến xem cửa hàng đen này đi, cố tình mời người ta vào thay đồ, thực ra là sắp đặt người ở ngoài cửa sổ nhìn trộm!”

“Tôi... tôi không có...”

Người chị lo lắng, nếu danh tiếng này lan truyền, cửa hàng của cô cũng đừng mong mở nữa.

Nhưng ai bảo cô tham chút tiền kia chứ?

Chương 32

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực đi theo hai người cao thấp, tận mắt chứng kiến họ đưa tiền cho một người phụ nữ, rồi thấy người phụ nữ đó giả vờ vô tình đổ nước lên người Chiêu Chiêu.

Vì không biết ý đồ của họ, Dương Duy Lực không ra tay trước.

Sau đó, anh thấy hai người này lén lút trốn bên cửa sổ, Dương Duy Lực tức giận định ra tay dạy cho họ một bài học, nhưng rồi thấy hai người kêu “Ái chà” rồi ôm mặt bỏ chạy.

Tiếp theo là nghe thấy tiếng Chu Chiêu Chiêu quát mắng chủ cửa hàng bên trong.

“Không phải như vậy đâu...” Chủ cửa hàng liên tục giải thích, nhưng Chu Chiêu Chiêu làm sao tin được sự vô tội của cô, “Không phải? Cố tình đổ nước lên người tôi rồi dụ tôi đến đây thay đồ, chị thực sự có ý đồ gì?”

“Chị biết tôi là ai không?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chuyện này chị phải khai báo rõ ràng.”

“Tôi thực sự không có...”

Chu Chiêu Chiêu đã vẫy tay không kiên nhẫn, “Những lời này chị để nói với chú cảnh sát đi.”

“Cô em ơi, cô đừng tố cáo tôi, tôi thực sự chỉ là tốt bụng sợ cô bị lộ hàng...”

Nếu không có Vương Diễm Bình nói với cô rằng có người theo dõi, có lẽ Chu Chiêu Chiêu đã tin vào lời giải thích của cô ta.

Cô lập tức báo cảnh sát để xử lý.

Dương Duy Lực thấy cô xử lý tốt, nên không xuất hiện, mà tiếp tục theo dõi hai người kia.

Đến khi Chu Chính Văn biết chuyện, Chiêu Chiêu đã cùng chủ cửa hàng quần áo đến đồn cảnh sát làm lời khai.

Chủ cửa hàng lúc này mới biết Chiêu Chiêu là con gái của Chu Chính Văn, lập tức chân tay bủn rủn.

Cô ước gì có thể tự sát mình vài cái.

Không nên tham chút tiền lợi nhỏ đó.

Cô lập tức khai ra rằng có người đưa cô năm đồng để làm ướt quần áo Chu Chiêu Chiêu, rồi dụ cô vào phía sau thay đồ.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đáng ghét.” Chu Chính Văn tức giận nói.

Đây là muốn hủy hoại danh tiếng con gái ông sao?

Chu Chính Văn lướt qua trong đầu những người có khả năng làm chuyện này.

Ông làm ăn luôn đối xử tốt với mọi người, chưa từng có kẻ thù nào.

“Sau này tan học tối bố sẽ đón con.” Chu Chính Văn nghĩ đến đã thấy sợ, “Hay là, con đừng đi học nữa?”

Lớp học tối tan muộn, trên đường về nếu xảy ra chuyện gì thì sao?

“Không có đạo lý phòng ngừa kẻ trộm cả ngàn ngày,” Chu Chiêu Chiêu không đồng ý, “Chẳng lẽ vì chuyện này mà con không ra khỏi nhà nữa sao?”

“Bố đừng lo, con sẽ cẩn thận.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bố xem, hôm nay họ cũng chẳng được lợi lộc gì.”

“Đó là nước sôi nóng hổi, đổ lên mặt có họ chịu đấy.”

May mắn là Vương Diễm Bình nhắc nhở cô, khi gặp người chị nhiệt tình này, cô vốn đã cảnh giác, khi vào thay đồ thì quay lưng lại cửa sổ, rồi nhìn thấy trong gương có người thò đầu vào từ bên ngoài.

Lúc đó tình cờ bên cạnh có một bình giữ nhiệt, Chiêu Chiêu không nghĩ nhiều, mở nắp bình và đổ nước sôi ra cửa sổ.

Nói thì là vậy, nhưng Chu Chính Văn làm sao có thể yên tâm được.

Nhưng lời con gái nói cũng không sai.

Thôi được rồi, ông sẽ tìm người hỗ trợ.

Người đó là ai?

Chu Chính Văn nghĩ đến Dương Duy Lực, nghe nói trước đây từng ở quân đội, thủ pháp rất tốt, còn từng đoạt giải quán quân trong cuộc thi của quân đội, nên mới được lão Trần mời về làm tài xế.

Dương Duy Lực không biết những chuyện này, anh tiếp tục theo dõi hai người kia đến tận nơi ở của họ, xác nhận rồi mới rời đi.

“Cậu giúp tôi điều tra hai người này,” anh hẹn Hầu Kiến Ba, người ngồi trên xe hôm đó, “Lai lịch và gần

đây đã gặp những ai?”

“Cậu nghi ngờ hai người này?” Hầu Kiến Ba hỏi.

“Không,” Dương Duy Lực lắc đầu, kể lại chuyện xảy ra với Chu Chiêu Chiêu, “Chuyện riêng.”

“Hai tên khốn nạn này,” Hầu Kiến Ba tức giận nói, “Đợi đây.”

Dương Duy Lực và Hầu Kiến Ba đều được cử đến đây làm nhiệm vụ, nhưng phân công khác nhau.

Khi Chu Chính Văn tìm Dương Duy Lực, Hầu Kiến Ba vừa mới đi ra ngoài.

“Ông yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô ấy.” Sau khi biết ý định của Chu Chính Văn, Dương Duy Lực ban đầu hơi ngạc nhiên, sau đó gật đầu.

“Kể cả ông không nói, tôi cũng sẽ làm.” Anh nói thêm.

“Đây là phí tổn.” Chu Chính Văn không để ý đến lời sau của anh, đẩy một phong bì về phía anh, “Tôi biết cậu có năng lực nên mới tìm cậu.”

Không có nghĩa là ông đồng ý để Dương Duy Lực theo đuổi Chu Chiêu Chiêu.

Tất nhiên, Chu Chính Văn không nói, đây thực ra cũng là một thử thách của ông đối với Dương Duy Lực.

Mấy ngày nay ông tìm hiểu ngầm về chàng trai trẻ này.

Trước đây từng gặp Dương Duy Lực vài lần ở chỗ lão Trần, chỉ cảm thấy chàng trai này làm việc chín chắn, đáng tin cậy.

Qua thời gian tìm hiểu, phát hiện năng lực của anh rất tốt.

So sánh vài lần, không thể không nói, Dương Duy Lực tuy là người ngoại tỉnh, nhưng so với Thẩm Quốc Lương, dù là trách nhiệm hay năng lực, đều vượt xa hẳn.

Vì vậy, Chu Chính Văn mới tìm Dương Duy Lực.

Nếu anh thực sự yêu thích Chiêu Chiêu nhà ông.

Tất nhiên nếu anh không làm tốt chuyện này, thì lấy tư cách gì để ông gả con gái cho anh?

“Tiền này tôi không thể nhận.” Dương Duy Lực đẩy tiền trả lại, “Nếu ông muốn trả tiền, xin mời người khác.”

Chu Chính Văn bật cười, “Cậu không sợ làm tôi tức giận sao?”

“Thôi được, chuyện của các bạn trẻ, tôi không can thiệp,” Chu Chính Văn nói, “Chuyện của Chiêu Chiêu, mong cậu để tâm.”

“Ông yên tâm,” Dương Duy Lực nói, “Nghĩa vụ khó từ chối.”

Chẳng mấy chốc Hầu Kiến Ba đã đưa tin tức điều tra được cho Dương Duy Lực, “Người thấp tên Vương Cường, người cao tên Triệu Hổ.”

“Vô công rồi nghề, mới đến huyện Chu Thủy gần đây.”

Dương Duy Lực gật đầu, Hầu Kiến Ba vỗ vai anh, “Mấy ngày trước Thẩm Quốc Lương từng tìm họ.”

Dù không biết là chuyện gì, nhưng hai tên du côn này có thể làm gì?

Dương Duy Lực nheo mắt.

“Tên họ này,” Hầu Kiến Ba tức giận nói, “Sao trời không mở mắt nhỉ? Lại may mắn đ.â.m vào đồng rơm.”

Người ngồi sau xe hôm đó không may mắn như vậy, vết thương nặng hơn Thẩm Quốc Lương nhiều.

Dương Duy Lực không nói gì, đứng dậy khỏi ghế.

“Cậu định làm gì?” Hầu Kiến Ba vội kéo anh lại, “Đừng có hành động bông bột.”

“Tối nay có lớp, tôi đi đón cô ấy đi học,” Dương Duy Lực cười, vỗ vai Hầu Kiến Ba, “Tối nay Khấu Cẩn Khê nhờ cậu giúp, cảm ơn.”

“Tôi nói mà.” Hầu Kiến Ba vỗ ngực, yên tâm, “Cậu đừng có làm càn.”

Thẩm Quốc Lương là con nhà họ Thẩm ở tỉnh thành, ông nội Dương Duy Lực và ông nội Thẩm Quốc Lương năm xưa từng là đồng đội cùng chiến hào, có thể giao lưng cho nhau.

Nhưng ai ngờ đêm đó Thẩm Quốc Lương gặp chuyện trong bệnh viện.

Chương 33

DTV-EBOOK

Nghe nói Thẩm Quốc Lương bị trượt chân trong nhà vệ sinh.

Ban đầu hẳn chỉ bị thương chân phải, trong phòng cũng có đặt nạng, lúc đi vệ sinh là Chu Mẫn Mẫn đỡ hẳn đi.

Đúng vậy, Chu Mẫn Mẫn dù bị thương mũi nhưng không hề ảnh hưởng đến việc cô đến chăm sóc sát sao Thẩm Quốc Lương.

Thẩm Quốc Lương muốn đi vệ sinh, trong phòng chỉ có Chu Mẫn Mẫn, cô liền tình nguyện đỡ hẳn đi.

Lẽ ra Thẩm Quốc Lương không phải người béo hay có thân hình quá vạm vỡ, có Chu Mẫn Mẫn đỡ, thêm cây nạng thì không có vấn đề gì.

Nhưng không biết ai đã không giữ vững chân, kết quả là cả hai đều ngã.

Vô cùng trùng hợp, khi Chu Mẫn Mẫn ngã xuống, cô đè trực tiếp lên chân bị thương của Thẩm Quốc Lương.

Lúc đó, cả khu điều trị đều nghe thấy tiếng hét như heo bị g.i.ế.c của Thẩm Quốc Lương.

Vì là buổi tối, bác sĩ phụ trách của Thẩm Quốc Lương đã tan ca về nhà, đang ăn cơm thì bị gọi khẩn cấp đến bệnh viện phẫu thuật.

Bác sĩ cũng tức giận vô cùng.

Muốn đi vệ sinh thì dùng bô là được, tại sao phải đứng dậy?

“Không phải đã nhắc nhở nhiều lần là hai ngày này không được rời giường sao?” Bác sĩ mặt đen như mực nói.

Là bác sĩ, điều họ ghét nhất chính là những bệnh nhân tự cho mình là đúng, không tuân theo chỉ dẫn của bác sĩ.

Nhưng phẫu thuật vẫn phải làm.

“Bác sĩ, chân con trai tôi có sao không?” Mẹ Thẩm Quốc Lương nắm tay bác sĩ khóc lóc.

“Cháu còn trẻ, không thể thành tật được.”

“Nếu là lần đầu tôi có thể đảm bảo không sao, nhưng bây giờ là lần thứ hai bị thương, tôi không thể đảm bảo.” Bác sĩ nói, “Nếu các vị không yên tâm, có thể cân nhắc chuyển đến bệnh viện Hồng Hội ở tỉnh thành để các chuyên gia khám.”

Bệnh viện Hồng Hội là bệnh viện xương khớp nổi tiếng ở tỉnh thành, có lẽ đến đó chân Thẩm Quốc Lương còn có thể cứu được.

Thẩm Kiến Tân đâu dám chậm trễ, bệnh viện lập tức điều xe cứu thương chở hẳn đến bệnh viện Hồng Hội ngay trong đêm.

“Tôi nghe nói Thẩm Quốc Lương bị ngã trong bệnh viện,” Hầu Kiến Ba vội vã chạy đến hỏi Dương Duy Lực, hạ giọng nói, “Hôm qua cậu không phải nói sẽ không làm càn sao?”

“Bậy bạ,” anh trách mắng Dương Duy Lực, “Cậu quên thân phận của mình rồi sao? Sao có thể bồng

bột như vậy?”

Đây là vì tình mà nổi giận đấy!

“Nói bậy gì vậy?” Dương Duy Lực ngồi bắt chéo chân nói, “Là do bọn họ xui xẻo, không liên quan gì đến tôi.”

“Thật không phải cậu?”

“Cậu quên tôi qua tôi đi làm gì rồi sao?” Dương Duy Lực nhắm mắt nghĩ ngợi, “Tôi phải đi học, đâu có thời gian rảnh để quan tâm bọn họ.”

Cũng có lý.

Chỉ nghe Dương Duy Lực tiếp tục nói, “Món nợ này sớm muộn cũng phải trả.”

“Cậu đừng có làm càn nhé.” Hầu Kiến Ba nói, “Không thì ông cụ nhà cậu sẽ khó xử lắm.”

“Yên tâm đi.” Dương Duy Lực vỗ vai anh.

Càng nghe anh nói vậy, Hầu Kiến Ba càng không yên tâm.

“À này,” anh lấy ra một thứ từ trong túi đưa cho Dương Duy Lực xem, “Đây là thứ người của chúng ta phát hiện.”

“Cậu nói xem tại sao lại có ảnh của Chu Chiêu Chiêu?” Hầu Kiến Ba hỏi.

Dương Duy Lực cầm lấy, chăm chú nhìn tấm ảnh, nhíu mày.

“Không phải bọn họ nhầm người rồi chứ?” Anh nghĩ một chút, lại cảm thấy không thể.

“Cũng không phải không có khả năng,” Dương Duy Lực xoa xoa thái dương, “Vì vậy tôi đề nghị bảo

vệ cả hai người họ.”

Ban đầu anh đến nơi nhỏ bé này, một phần là vì cãi nhau với ông cụ, nhưng đó chỉ là bề ngoài.

Thực ra anh có nhiệm vụ được điều động đến đây.

Mục đích là để bảo vệ con cái của một nhân tài khoa học quan trọng muốn trở về nước.

Cô gái đó, sau khi điều tra, kết quả là Khấu Cẩn Khê.

Vì vậy Dương Duy Lực mới đăng ký lớp xóa mù chữ để đi học, mục đích là để có thể bảo vệ Khấu Cẩn Khê từ gần.

Nhưng ai ngờ ngày đăng ký lại gặp Chu Chiêu Chiêu, mới biết cô cũng đang làm giáo viên ở trường.

Bây giờ, chuyện này lại kéo cả Chu Chiêu Chiêu vào, Dương Duy Lực chỉ cảm thấy đau đầu.

“Được, tôi sẽ sắp xếp.” Hầu Kiến Ba vỗ vai anh, “Có lẽ chỉ là nhầm lẫn thôi, cậu đừng lo.”

Dương Duy Lực ừ một tiếng.

Họ đâu biết rằng, chính vì hôm qua Vương Cường bọn họ định mượn cơ hội thay đồ để xác nhận xem sau lưng Chu Chiêu Chiêu có vết bớt hay không.

Ai ngờ bị Chu Chiêu Chiêu phát hiện, một bình nước sôi đổ qua suýt làm Vương Cường bọn họ bị thương.

Đúng lúc đó người bên trên đến hỏi kết quả, Vương Cường trực tiếp cắn răng đưa ảnh của Chu Chiêu Chiêu cho họ.

Đúng vậy, chính là cô ấy.

Cô ấy chính là đối tượng họ đang tìm.

Còn Chu Chiêu Chiêu thì không biết rằng lại có một sự nhầm lẫn lớn như vậy.

Hôm nay Được Trúc Mai xuất viện, cô đến đón cô ấy.

Có lẽ vì Chu Chính Văn đã dặn trước, thấy Chu Chiêu Chiêu đến, Được Trúc Mai không nói gì khó nghe, nhưng sắc mặt cũng không được vui vẻ.

Trong làng nhà họ Chu không có ai, Chu Chính Văn trực tiếp sắp xếp cho Được Trúc Mai ở lại trại gà.

Qua chuyện này, Chu Chính Văn nhận ra rõ ràng rằng vợ mình không thể tiếp tục ở nhà, ông phải đưa cô đến nơi mình có thể quản lý được.

“Khi nào khỏe lại, em bắt đầu học chữ,” Chu Chính Văn nói với Được Trúc Mai, “Những loại thuốc trong phòng bên cạnh, em sẽ phụ trách.”

Nuôi gà cũng có rất nhiều bí quyết, Chu Chính Văn hàng năm đều cử vài cán bộ đi học kỹ thuật nuôi gà ở nơi khác.

Thậm chí còn mua một tủ lạnh để đựng vắc-xin và một số loại thuốc, dầu cá cho gà.

Chuyện để cô đến trại gà giúp việc, Chu Chính Văn đã nhắc với Được Trúc Mai từ trước, nên lần này cô cũng không nói gì nhiều.

“Con muốn đi tỉnh thành?” Sau khi an ủi Được Trúc Mai nằm nghỉ, hai cha con từ trong phòng đi ra nói chuyện ở văn phòng bên cạnh, Chu Chính Văn nghe Chu Chiêu Chiêu nói muốn đi tỉnh thành một chuyến.

Chu Chính Văn đặt chén trà xuống nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Cũng được, con đợi bố xử lý xong việc trong tay, bố sẽ đưa con đi tỉnh thành thư giãn.”

“Bố,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Con đã lớn rồi, tỉnh thành có thể đi được, không cần bố đi cùng.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bố chỉ cần cho con chút tiền là được rồi.”

Thực ra Chu Chiêu Chiêu cũng có tiền, nhưng nếu không xin Chu Chính Văn, ông sẽ không để cô một mình đi tỉnh thành.

“Cái này...” Chu Chính Văn vẫn không yên tâm, “Bố đi cùng con nhé?”

“Con thực ra muốn đến trường Sư phạm xem một chút.” Chu Chiêu Chiêu buồn bã nói, “Nhìn một cái, con cũng sẽ từ bỏ.”

“Nói gì vậy, nếu con muốn học thêm, bố sẽ tiếp tục chu cấp.” Chu Chính Văn nói, “Nhà mình không phải không có tiền.”

“Vậy bố đồng ý rồi chứ?” Chu Chiêu Chiêu ôm cánh tay Chu Chính Văn làm nũng, “Bố yêu con nhất, cảm ơn bố.”

“Con bé này.” Chu Chính Văn cười đầy yêu thương, “Được rồi, bố đồng ý, nhưng bố có điều kiện, bố không đi cùng, bố sẽ tìm người đưa con đi tỉnh thành.”

“Vậy bố viết giấy giới thiệu cho con.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Con muốn đến trường Sư phạm.”

“Được.” Chu Chính Văn yêu thương xoa đầu con gái.

Mấy ngày sau, Chu Chiêu Chiêu cầm giấy giới thiệu Chu Chính Văn làm cho, không vui lắm lên đường đi tỉnh thành.

Tại sao không vui?

“Sao lại là cậu?”

Ai có thể nói cho cô biết, tại sao Dương Duy Lực lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, người Chu Chính Văn tìm để đưa cô đi tỉnh thành, lại chính là Dương Duy Lực!

Chương 34

DTV-EBOOK

Chuyến đi tỉnh thành lần này của Chu Chiêu Chiêu không phải để thư giãn, dù bây giờ vẫn là kỳ nghỉ hè, nhưng thời gian đăng ký thi đại học cũng không còn nhiều.

Kiếp trước, Chu Mẫn Mẫn học trường Sư phạm, chính là ngôi trường mà cô đã đăng ký.

Vì vậy, Chu Chiêu Chiêu định đến trường Sư phạm hỏi xem, người đỗ đại học đó rốt cuộc là ai?

Cô không ngờ rằng, người tài xế mà Chu Chính Văn tìm cho mình lại chính là Dương Duy Lực.

Chiêu Chiêu rất không muốn lên xe, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, Chu Chính Văn có thể sẽ không cho cô ra ngoài nữa.

Hơn nữa, cô cũng không thể chờ đợi thêm.

Trên đường đi, hai người hầu như không nói chuyện, thỉnh thoảng Dương Duy Lực liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu vài lần, nhưng cô từ khi lên xe đã nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn ngơ, sau đó giả vờ ngủ.

Ban đầu là giả vờ ngủ để không nói chuyện với anh, nhưng kết quả là khi đến tỉnh thành, cô thực sự ngủ thiếp đi.

Chu Chiêu Chiêu mơ màng tỉnh dậy, ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Dương Duy Lực, tay không tự chủ giờ ra.

Tiếng còi xe bên cạnh khiến cô hoàn toàn tỉnh táo.

“Tôi muốn vào trường Sư phạm làm vài việc,” cô đỏ mặt, dùng tay vuốt lại tóc mai, “Chúng ta hẹn giờ, anh đón tôi ở đây nhé?”

Kiếp trước, cô từng đưa con đến tỉnh thành khám bệnh vài lần, nhưng vẫn không nhớ rõ đường, sợ đi lạc.

“Tôi đi cùng cô vào làm việc trước,” Dương Duy Lực nói, “Lát nữa cô lại đi cùng tôi làm việc.”

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt nhìn anh.

“Tôi có quen giáo viên bên trong.” Dương Duy Lực nói, “Việc cô muốn làm, có lẽ họ có thể giúp.”

“Anh biết tôi muốn làm gì sao?” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh.

Dương Duy Lực không nhìn thẳng vào mắt cô, mà đưa mắt nhìn vào trong cổng trường, “Trước đây cũng từng gặp chuyện tương tự.”

Chu Chiêu Chiêu không nói gì thêm, nhưng không thể không thừa nhận, có người quen của Dương Duy Lực, làm việc quả nhiên thuận lợi hơn nhiều.

Giáo viên phòng tuyển sinh nghe nói giấy báo đại học bị mất, liền giáo huấn hai người một trận, nhưng vì có người quen nên cũng không nói quá đáng.

Sau khi kiểm tra giấy giới thiệu và hộ khẩu của Chu Chiêu Chiêu, họ viết lại giấy báo và đóng dấu.

Cho đến khi ra khỏi phòng giáo viên, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy như đang đứng trên mây.

Nước mắt cuối cùng cũng không nhịn được mà rơi xuống.

Hai kiếp người, cuối cùng cô cũng nhận được giấy báo đại học của mình.

Dương Duy Lực không an ủi cô, chỉ kiên nhẫn đứng đợi cô bình tĩnh lại.

“Chuyện này cô đừng nói với bố tôi.” Cô đỏ mũi, giọng nói vẫn còn chút nghẹn ngào.

Trước đây Dương Duy Lực có lẽ không hiểu, là con gái của Chu Chính Văn, không đến mức phải chịu áp lực lớn như vậy.

Nhưng sau những chuyện xảy ra thời gian qua, và lần chứng kiến sự ngang ngược của Trương thị, Dư Trúc Mai cùng nhà hai của họ Chu, anh đã hiểu rất rõ.

Dương Duy Lực cũng không vội đi làm việc, mà đưa cô đến một quán bánh bao, “Ăn cơm trước, ăn xong rồi đi làm việc.”

Thấy cô có vẻ nghi ngờ, anh hiếm khi giải thích.

Quán bánh bao này ở tỉnh thành rất nổi tiếng, kiếp trước Chu Chiêu Chiêu đã nghe nói, lúc này cũng không khách khí, ăn ngon lành một đĩa bánh bao.

Rất no, nhưng cũng thực sự rất ngon.

Dương Duy Lực đến tỉnh thành để giao tài liệu, nhờ phúc của anh, Chu Chiêu Chiêu lần đầu tiên bước vào cổng chính phủ tỉnh.

Nhìn bóng lưng anh nói chuyện với người khác, Chu Chiêu Chiêu có chút ngẩn ngơ.

Cô dường như không thể ghép người này với Dương Duy Lực kiêu lời kiếp trước cưới cô.

Càng tiếp xúc, càng cảm thấy sự bí ẩn xa lạ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói của Dương Duy Lực vang lên.

“Xem anh và người vừa nãy rất thân.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Anh có nghĩ đến chuyện chuyển đến tỉnh thành không?”

Nói ra câu này, Chiêu Chiêu mới cảm thấy để người như Dương Duy Lực ở lại thị trấn nhỏ, thật sự là lãng phí.

Anh nên có không gian rộng lớn hơn.

“Tôi chỉ là một tài xế nhỏ, lãnh đạo đi đâu tôi đi đó.” Dương Duy Lực cười nói, “Biết đâu khi cô đến tỉnh thành học, lãnh đạo của tôi cũng chuyển đến đây.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Kiếp trước cô tuy không nhớ rõ lãnh đạo của Dương Duy Lực chuyển đến tỉnh thành khi nào, nhưng biết rằng sau này anh rất giỏi, thường xuyên xuất hiện trên tin tức truyền hình.

“Vậy anh hãy làm việc tốt với lãnh đạo của mình.” Cô nghĩ một chút rồi nói, “Làm tài xế cũng không có gì không tốt.”

Dương Duy Lực không nói gì, chỉ cười.

Không thể không nói, hôm nay Chu Chiêu Chiêu lại một lần nữa khiến Dương Duy Lực cảm thấy bất ngờ.

Anh tưởng cô chỉ muốn đến tỉnh thành chơi, mua quần áo.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng không ngờ cô lặng lẽ làm một chuyện lớn.

Điều khiến Dương Duy Lực bất ngờ hơn nữa là Chu Chiêu Chiêu lại bị Chu Mẫn Mẫn cướp mất suất đại học.

Từ chính phủ đi ra, Dương Duy Lực lái xe thẳng đến cửa một tòa nhà bách hóa ở phố đông.

“Anh muốn mua quần áo?” Chu Chiêu Chiêu có chút nghi hoặc.

“Đến rồi, không vào xem sao?” Dương Duy Lực hỏi.

Đến rồi, Chu Chiêu Chiêu rất thích câu nói này của Dương Duy Lực, Chu Chính Văn nói nhà nghèo đường xa, sợ con gái không đủ tiền, lần này cho cô ba trăm tệ.

Ba trăm tệ thời điểm này không giống với thời hiện đại, về cơ bản có thể thoải mái thử và mua bất kỳ bộ quần áo nào trong cửa hàng.

“Ồ... tôi còn tưởng mình nhìn nhầm.” Hai người đang xem thì nghe thấy giọng nói không mấy thân thiện của một người phụ nữ.

Chu Chiêu Chiêu quay đầu nhìn, là một người phụ nữ tóc uốn sóng, ăn mặc thời thượng đang cười nhìn họ.

Chỉ là nụ cười đó không mấy thân thiện.

“Là người quen của anh sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Dương Duy Lực gật đầu, “Dì hai.”

“Cậu còn biết tôi là dì hai à? Thật hiếm đấy.” Hứa Khánh Phương lườm một cái nói nhạt, “Về khi nào vậy?”

“Đến tỉnh thành làm việc.” Dương Duy Lực nói.

Hứa Khánh Phương cười lạnh nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Quần áo ở đây không rẻ đâu.”

Cô gái này thật biết chọn, toàn chọn đồ đắt tiền.

“Không đắt tôi còn không đến.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Cô nhớ ra người phụ nữ này là ai rồi, dì hai của Dương Duy Lực, kiếp trước người phụ nữ khinh bỉ cô đến chết.

Sau khi Dương Duy Lực gặp nạn, cũng là bà ta tìm đến mắng cô một trận, nói cô là thủ phạm g.i.ết c.h.ết Dương Duy Lực.

Nếu không vì cô, Dương Duy Lực đã về tỉnh thành từ lâu.

Chu Chiêu Chiêu đến giờ vẫn không quên được vẻ mặt bà ta lúc mắng mình.

Sau đó có lần con ốm nặng cần nhập viện, cô không đủ tiền đến cầu xin mẹ Dương Duy Lực.

Cửa còn chưa vào đã bị Hứa Khánh Phương đuổi ra.

Đó là một mùa đông, cô đứng trong gió lạnh buốt, bên tai là lời chế nhạo của Hứa Khánh Phương.

Những lời đó, lạnh lùng hơn cả gió đông ba chín, như những mảnh băng trên mái nhà đ.â.m thẳng vào tim.

Chu Chiêu Chiêu chưa từng quên, Hứa Khánh Phương nói, “Loại người nông thôn hẹp hòi như cô tôi gặp nhiều rồi, Duy Lực đã bị cô hại chết, còn muốn đến chiếm tiện nghi?”

“Không có cửa nào cả.”

“Cút ngay!”

Chương 35

DTV-EBOOK

Hôm nay Chiêu Chiêu đến tỉnh thành, mặc cũng chỉ là quần áo bình thường, một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, phía dưới là một chiếc váy đen.

Hứa Khánh Phương không ngờ Chu Chiêu Chiêu lại nói như vậy, nhìn cô cũng không giống con nhà giàu.

“Khẩu khí lớn thật.” Bà ta cười lạnh, “Tiêu tiền của Duy Lực nhà tôi mà còn ra vẻ.”

Thằng nhóc này, nghe nói chuyển ngành về huyện làm tài xế, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền.

“Cô ấy không tiêu tiền của tôi,” Dương Duy Lực mặt lạnh nói, “Hơn nữa, tiền của tôi muốn cho ai tiêu là quyền của tôi.”

Quan trọng nhất là, anh muốn cho Chu Chiêu Chiêu tiêu tiền, cô ấy còn không muốn nữa là.

“Thằng ba?” Hứa Khánh Phương kinh ngạc nhìn Dương Duy Lực, chỉ tay vào Chu Chiêu Chiêu, “Cậu vì một người ngoài mà dám đối đầu với dì hai ruột của mình sao?”

“Tôi chỉ nói sự thật, dì không thích nghe thì thôi.” Dương Duy Lực lạnh nhạt nói.

Lại nói thêm, “Chúng tôi còn bận, không nói chuyện nữa.”

Suýt nữa làm Hứa Khánh Phương ghen thờ.

“Cô ấy là dì hai của anh, anh đối xử với cô ấy như vậy không sợ cô ấy tức sao?” Khi hai người vào cửa hàng thử quần áo, Chu Chiêu Chiêu hỏi Dương Duy Lực.

“Ở nhà tôi luôn như vậy, tôi nghĩ cô ấy đã quen rồi.” Anh đưa cho Chu Chiêu Chiêu một chiếc váy, “Thử cái này xem.”

Chu Chiêu Chiêu bật cười, nhận lấy quần áo anh chọn rồi vào phòng thử đồ.

Không thể không nói, gu thẩm mỹ của Dương Duy Lực rất tốt, khi cô bước ra từ phòng thử đồ, ngay cả nhân viên bán hàng cũng phải trầm trồ.

“Đẹp hơn cả người mẫu trong tờ rơi của chúng tôi.” Chị nhân viên cảm thán chân thành, “Bạn trai cô có gu thật tuyệt.”

“Anh ấy không phải bạn trai tôi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Nhân viên bán hàng ngó người nhìn hai người.

Nam thì đẹp trai khôi ngô, nữ thì xinh đẹp dịu dàng, đứng cùng nhau đúng là một cặp trời sinh.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực mỉm cười với nhân viên bán hàng, dưới ánh mắt của chị ta, Chu Chiêu Chiêu vui vẻ rút tiền mua chiếc váy vừa ý.

Thật sự không phải một cặp sao!

Nhân viên bán hàng liếc nhìn Dương Duy Lực.

Người đàn ông này trông có vẻ không được việc lắm, nếu không tại sao không theo đuổi cô gái xinh

đẹp như vậy?

Thật đáng tiếc!

Dương Duy Lực, “...”

Chắc không ngờ rằng, mình chỉ là đi cùng Chu Chiêu Chiêu mua quần áo, lại bị người ta thương hại.

“Có muốn thử bộ này không?” Trong một cửa hàng quần áo nam, Chu Chiêu Chiêu nhìn thấy một bộ đồ, nói với Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực giật mình, không ngờ Chu Chiêu Chiêu lại chọn quần áo cho anh.

“Có qua có lại,” Chu Chiêu Chiêu xoa xoa mũi, “Vừa rồi anh chọn váy cho tôi, tôi rất thích.”

“Chỉ là cảm thấy bộ này anh mặc sẽ đẹp,” cô tiếp tục nói, “Nếu anh không thích phong cách này thì thôi.”

“Tôi đi chọn quần áo cho lão Chu và Chu Minh Huyền.”

Dù sao cũng không phải vì thấy bộ này anh mặc đẹp nên mới vào.

“Được, tôi đi thử.” Dương Duy Lực liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, khóe miệng hơi nhếch lên.

Chu Chiêu Chiêu liếc anh một cái, gật đầu, “Nếu anh không thích thì thôi.”

Nói xong, liền chăm chú đi chọn quần áo cho Chu Chính Văn.

Lão Chu bình thường không quá chú trọng ăn mặc, Được Trúc Mai lại là người cầu thả, cũng không

để ý nhiều, Chu Chính Văn chỉ có mấy bộ quần áo thay đổi mặc.

Có lúc mặc rách, Được Trúc Mai vá lại rồi tiếp tục mặc.

Khiến cho hai anh em ra ngoài, nhiều người nhầm Chu Chính Vũ thành Chu Chính Văn.

Người em làm công nhân ăn mặc còn đẹp hơn anh trai.

Dương Duy Lực từ phòng thủ đồ bước ra, đi một vòng không thấy Chu Chiêu Chiêu, định đi tìm thì nghe thấy có người gọi.

“Duy Lực ca, thật là anh sao?”

Cô gái vô cùng vui mừng nhìn Dương Duy Lực, lại quan sát kỹ bộ đồ anh đang mặc, “Bộ này anh mặc đẹp quá.”

“Tĩnh Bảo.” Dương Duy Lực gật đầu với cô, ánh mắt lại tìm Chu Chiêu Chiêu.

Tĩnh Bảo?

Chu Chiêu Chiêu cầm quần áo trên tay khựng lại, ngẩng đầu nhìn về phía này, thấy Dương Duy Lực đang đứng trước một cô gái.

Ngũ quan sắc nét, làn da nâu, nhìn qua thuộc kiểu cô gái mạnh mẽ, nhưng lại ăn mặc theo phong cách ngọt ngào.

Tóc xõa được buộc bằng nơ hồng, một chiếc váy hồng.

Che lấp hoàn toàn ưu thế của cô.

“Chọn xong chưa?” Dương Duy Lực cũng nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, đi đến hỏi, “Thế nào?”

“Ừ, đẹp lắm.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Tôi chọn xong rồi.”

Nói xong, cầm quần áo mua cho Chu Chính Văn và Chu Minh Huyền đi thanh toán.

Dương Duy Lực đi theo sau cô.

Chỉ có Đào Tinh Bảo đứng sững tại chỗ.

Vậy thì, cô gái này rốt cuộc là ai?

Đó là Dương Duy Lực mà, cô ấy rốt cuộc có ma lực gì mà chỉ bằng một ánh mắt đã khiến Dương Duy Lực đi theo?

Đào Tinh Bảo cảm thấy hôm nay mình thật sự được mở mang tầm mắt.

Nếu Chu Chiêu Chiêu biết được suy nghĩ của cô, chắc chắn sẽ lườm một cái thật to, cô ấy từ khi nào có bản lĩnh này vậy?

Chu Chiêu Chiêu thanh toán xong quay ra, thấy cô gái kia vẫn chưa đi, không những không đi mà còn nhìn cô với ánh mắt sáng rực.

Ánh mắt đó, giống như nhìn thấy điều gì đó thú vị vậy.

Chu Chiêu Chiêu rất nghi hoặc, nhưng cũng không để ý, chỉ nhẹ nhàng gật đầu chào hỏi.

“Chị... đẹp quá.” Đào Tinh Bảo nhìn rõ cô ấy liền kinh ngạc nói.

Làn da trắng như em bé mới sinh, còn trắng còn đẹp hơn cả Đào An Di!

Không trách Dương Duy Lực không thèm để ý đến Đào An Di.

Ha ha ha, nếu Đào An Di biết được, có phải sẽ tức c.h.ế.t không?

“Em cũng rất đẹp.” Chu Chiêu Chiêu không ngờ cô ấy lại nói như vậy, nhưng cũng đáp lời.

Không phải xã giao, mà là chân thành.

“Thật sao? Chị là người đầu tiên nói em đẹp.” Đào Tinh Bảo cảm thấy Chu Chiêu Chiêu thật sự quá tốt, không trách Dương Duy Lực lại thích cô ấy.

Từ nhỏ đến lớn, có một người chị họ xuất sắc như Đào An Di đối với Đào Tinh Bảo mà nói đúng là một thảm họa.

Từ nhỏ đã bị đem ra so sánh, Đào An Di là con nhà người ta, còn cô là đối tượng so sánh của Đào An Di.

Mỗi khi cô có chút thành tích, Đào An Di liền xuất hiện, rồi Đào Tinh Bảo liền bị đả kích.

May mắn là đứa bé này tính cách cũng giống ngoại hình, mạnh mẽ phóng khoáng, dù bị đả kích nhưng vẫn rất lạc quan vui vẻ.

Chỉ là, so với người chị họ xinh đẹp ngọt ngào, cô vẫn rất tự ti.

Vì vậy, theo bản năng, trong cách ăn mặc cô cũng bắt chước phong cách của chị ấy.

Nhưng mỗi lần đều bị mọi người chế nhạo, nói cô là Đông Thi học Tây Thi.

Tức c.h.ế.t đi được!

Cô vẫn là lần đầu tiên gặp được người chân thành khen ngợi mình.

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “chỉ là quần áo này, có chút không hợp phong cách của em.”

“Thật sao? Vậy chị thấy em hợp phong cách gì?”
Đào Tinh Bảo mắt to tròn, mong đợi nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu, “...”

Chương 36

DTV-EBOOK

“Sao anh cứ nhìn tôi vậy?”

Trên đường về, Chu Chiêu Chiêu có chút kỳ lạ nhìn Dương Duy Lực, “Trên mặt tôi có gì bẩn sao?”

“Không có.” Dương Duy Lực khóe miệng hơi nhếch lên.

Chu Chiêu Chiêu hai kiếp người tự nhiên biết tâm trạng lúc này của anh rất vui.

Giống như mỗi lần anh từ bên ngoài trở về, vừa ăn mì cô nấu không ngon vừa trả lời những câu hỏi tò mò của con, thần thái của anh sẽ giống như bây giờ.

Vui vẻ và thoải mái.

“Chỉ là không ngờ Tinh Bảo được cô trang điểm lại đẹp như vậy.” Dương Duy Lực cười nói.

“Có gì đâu.” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, “Cô ấy vốn dĩ đã đẹp rồi.”

“Cô biết lúc nhỏ cô ấy có biệt danh gì không?” Dương Duy Lực nói, “Thằng nhóc đen.”

Chu Chiêu Chiêu sững sờ, sau đó bật cười.

Cái này... cũng quá đáng quá!

“Ồ?” Chu Chiêu Chiêu đột nhiên cười nhìn chiếc xe đỗ bên lề đường phía trước không xa, “Sao cái xe đó lại động đây vậy?”

Dương Duy Lực, “...”

Sau khi nhìn rõ, sắc mặt anh lạnh lùng.

“Cô nhìn nhầm rồi.” Anh lạnh nhạt nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô xem kìa, lại động đậy nữa rồi.” Lần này Chu Chiêu Chiêu không nhìn nhầm, chỉ tay về phía trước hét lên, “Không phải xảy ra chuyện gì chứ?”

“Biển số xe này có chút quen.” Khi xe tiến lại gần hơn, nhìn rõ biển số xe, Chu Chiêu Chiêu nhú mày.

Cảm giác như biển số này cô đã từng thấy ở đâu đó.

“Tôi biết rồi.” Chu Chiêu Chiêu trợn mắt nhìn Dương Duy Lực, “Anh lái chậm lại chút.”

Nhưng, người kia không những không nghe cô, ngược lại còn đạp ga phóng thẳng qua.

“Ê, sao anh lại như vậy chứ, tôi còn chưa nhìn rõ nữa mà.” Chu Chiêu Chiêu tỉnh táo lại trừng mắt nhìn anh, “Không phải nói lái chậm lại sao?”

“Anh như vậy,” cô hít mấy hơi để bình tĩnh lại, “Ở phía trước quay đầu lại đi.”

“Không được.” Dương Duy Lực nói.

“Chiếc xe này tôi biết, là xe của sở giáo dục,” Chu Chiêu Chiêu kích động nói, “Đỗ ở đây chắc chắn có mèo gì, anh quay đầu lại để tôi xem chút đi.”

“Cô còn muốn xuống xe xem nữa sao?” Dương Duy Lực mặt lạnh nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Không được đi.”

“Không đi thì không đi, anh hùng gì mà hùng hồn thế?” Chu Chiêu Chiêu tức giận quay đầu sang một bên.

Cô có cảm giác, Quách Phong Cầm hẳn là ở trên xe.

“Nếu cô muốn xác nhận,” Dương Duy Lực chăm chú nhìn phía trước nói, “Về huyện chỉ có con đường này, lát nữa đợi ở phía trước là được.”

Dù sao, cũng không cho cô xem chiếc xe đang động đây kia.

“Chiếc xe đó... tại sao lại động đây?” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh hỏi.

Tại Dương Duy Lực đỏ lên.

Anh phải nói thế nào đây?

“Dù sao cô cũng không được xem.” Anh nói.

“Anh sao lại độc đoán như vậy.” Chu Chiêu Chiêu có chút tức giận.

“Trai gái đơn thân, cô nói trên xe có thể làm gì?” Dương Duy Lực bực bội nói, “Không được xem.”

Khuôn mặt đang tức giận của Chu Chiêu Chiêu lập tức đỏ bừng.

Lại nghĩ đến việc mình vừa rồi còn có ý định xuống xe xem, mặt cô càng đỏ hơn.

“Thật là không biết xấu hổ!” Cô cúi đầu tức giận mắng một câu.

Dương Duy Lực thở phào nhẹ nhõm, “Có lẽ là xe của chú hai cô.”

Nhưng điều này dường như không thể!

Hai người đều im lặng, sau đó mới phát hiện, hai người họ dường như cũng là trai gái đơn thân!

Lại một trận nóng bừng!

Cuối cùng cũng lái xe đến gần cầu Chu Thủy, chuẩn bị vào huyện thì dừng lại.

“Tôi xuống xe mua ít dưa hấu.” Dương Duy Lực đỡ xe xong nói với Chu Chiêu Chiêu, “Bọn họ chắc chắn không đến nhanh như vậy đâu.”

Khuôn mặt vừa mới hạ nhiệt của Chu Chiêu Chiêu lại một lần nữa đỏ lên.

Hai bên cầu Chu Thủy có người kéo dưa hấu trồng trong vườn nhà ra bán.

Chu Chiêu Chiêu nhìn qua cửa kính, Dương Duy Lực đang chọn dưa hấu cùng một ông lão.

Rất chăm chú.

Khi Chu Chiêu Chiêu bước xuống xe, Dương Duy Lực đã chọn xong dưa hấu, nhờ ông lão bỏ thành từng miếng nhỏ.

“Nếm thử xem ngọt không?” Anh đưa cho cô một miếng.

“Đảm bảo ngọt lắm.” Ông lão bán dưa cười nói, “Không phải tôi khoe khoang, dưa nhà tôi trồng ngọt lắm.”

Chiêu Chiêu ăn một miếng, thật sự rất ngọt.

Vì gần sông nên ở đây không quá nóng, dưa có vị ngọt mát.

Chu Chiêu Chiêu ăn hai miếng thì không ăn nổi nữa.

“Cô gái nhỏ ăn ít thế.” Ông lão cười hiền nói.

“Không ăn thêm một miếng nữa sao?” Dương Duy Lực hỏi.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Không ăn nổi nữa rồi.

Dương Duy Lực ăn hết mấy miếng dưa còn lại, lại nói chuyện với ông lão vài câu rồi mới lên xe.

Vì sự khó xử lúc này, lúc này hai người đều không biết nói gì.

“Nếu thật sự là hai người họ, cô định làm thế nào?” Một lúc sau, Dương Duy Lực hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Tôi cũng chưa biết.” Cô lắc đầu.

Đầu óc Chu Chiêu Chiêu lúc này rất hỗn loạn.

Những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay có hơi nhiều.

Đầu tiên là xác nhận điểm thi đại học bị Chu Mẫn Mẫn chiếm đoạt, lại thuận lợi nhận được giấy báo nhập học của mình, đến việc trên đường về phát hiện Quách Phong Cẩm và cục trưởng giáo dục đang làm chuyện kia trên xe.

Chu Chiêu Chiêu không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng của mình lúc này.

Cô đột nhiên phát hiện, dường như ở bên Dương Duy Lực, mọi việc cô muốn làm đều thuận lợi hơn nhiều.

Tuy nhiên, lần này cô thật sự không biết phải làm sao.

Nói thẳng với Chu Chính Văn sao?

Quách Phong Cẩm biết cách đối nhân xử thế, những năm nay không chỉ tích lũy được nhiều thiện

cảm trong trường, mà danh tiếng trong làng cũng luôn tốt.

Nếu cô không có chút bằng chứng nào mà nói với người nhà, chắc chắn sẽ không ai tin.

Thậm chí, ngay cả Chu Chính Văn cũng sẽ không tin lời cô, chỉ cho rằng cô đang làm loạn.

Một lúc sau, Chu Chiêu Chiêu vẫn đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa kính, Dương Duy Lực đột nhiên khởi động xe, “Đến rồi.”

Chu Chiêu Chiêu nghe vậy lập tức ngồi thẳng người.

Một chiếc xe Santana màu đen lướt qua trước mặt họ, thẳng tiến vào trong huyện.

Quả nhiên, Chu Chiêu Chiêu nhìn qua cửa kính thấy Quách Phong Cẩm đang ngồi ở ghế phụ.

Khi xác nhận được điều đó, trái tim cô vừa đau vừa tức giận.

Vậy là, chính vì hai người này thông đồng với nhau, đã thay đổi vận mệnh kiếp trước của cô?

Nếu kiếp trước cô vào đại học, có phải gia đình cô sẽ không tan vỡ?

Không ai có thể trả lời câu hỏi này cho cô.

Nhưng cặp đôi chó má này cô tuyệt đối sẽ không buông tha.

Chiếc xe không như Chu Chiêu Chiêu nghĩ, đi đến sở giáo dục hay trường học, ngược lại đi đến một khu dân cư.

“Phía trước không phải khu dân cư của cục lương thực sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu.

Sau đó cũng lái xe theo vào.

Chiếc Santana đen dừng lại trước một tòa nhà, Quách Phong Cẩm cười tươi bước xuống xe, tạm biệt người trong xe rồi lên lầu.

Còn chiếc xe khởi động quay đầu rời đi.

Lần này, Chu Chiêu Chiêu nhìn rõ người đàn ông ở ghế lái.

Không phải Chu Chính Vũ, mà là một người Chu Chiêu Chiêu không quen.

Cô nhìn Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực xoa xoa mũi ngượng ngùng nói, “Người này là phó cục trưởng sở giáo dục Cam Vũ Lộ.”

“Nhưng cục trưởng sắp về hưu rồi, có lẽ ông ta sẽ lên làm cục trưởng.”

Chu Chiêu Chiêu cười lạnh.

Lại nhìn về phía khu dân cư cục lương thực.

Nếu đoán không nhầm, Quách Phong Cẩm hẳn là mua nhà ở đây rồi.

Ai ngờ vừa nghĩ vậy, liền thấy Chu Chính Vũ thông thả đạp xe, vừa đạp vừa huýt sáo.

Rất thoải mái.

Cũng tiến vào tòa nhà đó.

Chương 37

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực im lặng nhìn cô gái ngồi ở ghế phụ.

Chu Chiêu Chiêu thật sự bị tức đến phát cười.

Vậy nên đôi khi con người thật sự không biết xấu hổ thì vô địch!

Chỉ mới vài ngày trước, cặp đôi không biết xấu hổ này còn ép Dược Trúc Mai ký cam kết, mua nhà ở huyện cho Chu Mẫn Mẫn.

Hóa ra, họ đã sớm có nhà ở huyện rồi.

“Tốt lắm.” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh.

Kiếp trước cô thật sự quá ngốc, mới bị gia đình này lừa gạt vòng vòng!

“Đừng quá buồn,” Dương Duy Lực lo lắng nhìn cô, “Chuyện này để bố cô giải quyết đi.”

Theo anh, đây không phải là việc Chu Chiêu Chiêu có thể giải quyết.

“Không có bằng chứng, họ sẽ không thừa nhận đâu.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu nói, “Hơn nữa, dù có bằng chứng, họ cũng sẽ có rất nhiều lý do để biện minh.”

Lúc đó Trương thị khóc vài tiếng, Chu Chính Vũ lại giả vờ khổ sở, căn nhà này có lẽ sẽ được họ hợp thức hóa.

Như vậy mới thật sự mất cả chì lẫn chài.

Chuyện này vẫn chưa đủ để chứng minh dã tâm của vợ chồng Chu Chính Vũ.

“Đưa tôi về đi,” sau khi bình tĩnh lại, Chu Chiêu Chiêu nói với Dương Duy Lực, “Hôm nay cảm ơn anh.”

“Anh có thể giúp tôi một việc không?”

“Tôi sẽ không nói đâu.” Dương Duy Lực nói, “Nếu có gì cần tôi giúp, cô cứ nói thẳng với tôi.”

“Cảm ơn anh.” Cô nói.

“Chu Chiêu Chiêu,” Dương Duy Lực gọi tên cô, “Dù gặp chuyện gì, cô cũng có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Chuyện hôm nay khiến Dương Duy Lực cảm nhận được một Chu Chiêu Chiêu khác biệt, cô ấy dường như không giống với người mà mọi người nhắc đến.

Dương Duy Lực không hiểu, tại sao anh luôn nhìn thấy sự buồn bã và cô đơn trong Chu Chiêu Chiêu.

Đây không phải là thứ mà một cô gái ở độ tuổi của cô nên có.

Trên người cô ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dương Duy Lực không biết rằng, việc anh hôm nay dẫn một cô gái đi mua sắm ở bách hóa đã được truyền khắp cả khu tập thể.

Chuyện là Hứa Khánh Phương bị Dương Duy Lực đối đầu trước mặt một cô gái quê ở bách hóa, càng nghĩ càng tức giận, tâm trạng đi mua sắm cũng không còn, trực tiếp quay đầu đến nhà họ Dương.

Dương Quyên Đình hôm nay đúng lúc ở nhà, cùng vợ Hứa Quế Chi đang đào đất trong vườn.

“Anh cẩn thận đấy, đừng đào trúng rễ mấy cây hoa hồng của tôi.” Hứa Quế Chi dặn dò.

“Không sao đâu,” Dương Quyên Đình nói, “Tôi sợ em nhổ hết rau của tôi mất.”

Năm ngoái vô tình làm c.h.ế.t một cây hoa hồng, Hứa Quế Chi tức giận nhổ hết rau trồng bên cạnh.

“Anh đâu phải vô tình? Là cố ý đấy.” Hứa Quế Chi không bị lừa, liếc anh một cái.

“Chị, anh rể.” Hai người đang nói chuyện, Hứa Khánh Phương tức giận đi đến.

“Sao em lại đến lúc này?” Hứa Quế Chi cầm kéo tiếp tục cắt tỉa cây hoa hồng yêu thích, liếc nhìn em gái, “Ai lại làm em tức giận thế?”

“Còn ai nữa?” Hứa Khánh Phương tự rót một cốc nước uống vài ngụm, rồi tức giận nói, “Chị không biết đâu, thằng ba nhà chị hôm nay về tỉnh thành đấy.”

“Thằng ba?”

“Không những thế còn dẫn theo một cô gái đi mua sắm ở bách hóa nữa.” Hứa Khánh Phương lườm một cái, “Một đứa nhà quê hẹp hòi, mua quần áo toàn chọn đồ đắt tiền.”

“Chị không biết đâu, giá quần áo nhìn mà tôi đau cả tim.”

“Nó tiêu tiền của nó, em đau tim làm gì?” Hứa Quế Chi cười nói.

“Tôi không tức sao được?” Hứa Khánh Phương cầm quạt trên bàn quạt lia lịa, “Tôi chỉ nói một câu là

quần áo này đắt quá, chị đoán xem con nhỏ kia nói gì?”

“Nói năng cho đàng hoàng.” Dương Quyền Đình vốn không nói gì, lúc này lên tiếng.

“Ừ,” Hứa Khánh Phương thu nhỏ cổ lại, tiếp tục tức giận nói, “Nó nói đồ rẻ nó không mua, chỉ mua đồ đắt tiền.”

“Thằng ba nhà chị đấy, thật sự không có tim gan gì cả,” Hứa Khánh Phương bĩu môi, “Tôi chỉ nói vài câu, nó còn đứng về phía người ngoài, cùng nhau đối đầu với tôi.”

Vừa dứt lời, Hứa Quế Chi và chồng liếc nhìn nhau.

Tính cách của Hứa Khánh Phương hai vợ chồng họ hiểu hơn ai hết, chuyện này chắc chắn không như cô ấy nói.

“Vậy là thằng ba có người yêu rồi sao?” Hứa Quế Chi cười nói, “Thằng nhóc cuối cùng cũng khai sáng rồi.”

“Chị!” Hứa Khánh Phương tức đến phát điên.

“Thôi, chị biết rồi, chẳng qua là thằng ba dẫn cô gái đi mua quần áo thôi mà.” Hứa Quế Chi trách móc em gái, “Chuyện nhỏ mà thôi.”

“Nhưng...” Hứa Khánh Phương ngồi phịch xuống ghế, “Không lớn lắm, nhưng con trai chị sắp thành con rể người ta rồi đấy.”

“Về tỉnh thành rồi, cũng không thèm về nhà thăm hai người.”

Câu nói này thật sự rất chua xót.

Dương Quyền Đình hừ lạnh một tiếng, Hứa Khánh Phương cười gượng, Hứa Quế Chi trừng mắt nhìn chồng, “Còn không phải vì có người, lúc nào cũng mặt lạnh như tiền.”

Hai cha con này không ưa nhau, lúc nào cũng cãi nhau.

Dương Duy Lực thà làm tài xế ở huyện nhỏ cũng không chịu về tỉnh thành, đều là vì cãi nhau với Dương Quyền Đình, vì chuyện này Hứa Quế Chi không ít lần giận chồng.

Nhà người ta đều muốn để con cái ở gần, nghĩ đủ cách để mở đường cho tương lai của con.

Nhà mình ông lão này ngược lại, thẳng thừng đẩy con đến nơi khổ cực.

Dương Quyền Đình đứng dậy vỗ tay, nhìn vợ nói, “Nó không về càng tốt, tôi nhìn nó không thuận mắt.”

Nói xong tức giận đi vào nhà.

Hứa Quế Chi cũng không muốn vì chuyện này mà cãi nhau với chồng nữa, sợ mình sẽ tức chết, ngồi xuống nói chuyện với em gái, “Cô gái đó xinh không?”

“Làm sao mà không xinh được?” Hứa Khánh Phương lườm một cái, “Hồn thẳng ba đã bị nó câu mất rồi.”

“Chị nghe em nói này, loại con dâu này chính là yêu tinh, chị tuyệt đối không được đồng ý đâu.” Hứa Khánh Phương kéo tay Hứa Quế Chi nói, “Chị không thấy cái vẻ hồ ly tinh của nó, không phải đồ đắt tiền thì không mua.”

“Phụt...” Cô tức giận nói, “Chẳng qua là một đứa nhà quê, còn tưởng nhà nó giàu lắm!”

“Thôi đi,” Hứa Quế Chi vỗ vỗ tay em gái, “Chẳng qua là mua quần áo đắt tiền một chút, thằng ba cũng không phải không mua nổi.”

“Thằng ba mắt rất tinh, từ nhỏ không phải đồ tốt thì không thèm nhìn.” Hứa Quế Chi lúc này có chút tò mò, “Cô gái mà nó thích, chắc chắn không tệ đâu.”

Hứa Khánh Phương, “Chị còn là chị của em không? Em bị bắt nạt như vậy, chị còn đứng về phía con nhỏ kia.”

“Đó là con dâu tương lai của chị, chị không đứng về phía nó thì đứng về phía ai?” Hứa Quế Chi liếc nhìn em gái, “Chị nói cho em biết, sau này nói năng chú ý chút, dù sao em cũng là bậc trưởng bối.”

Hết tiểu yêu tinh, lại đến hồ ly tinh.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Thằng ba cuối cùng cũng có cô gái khiến nó động lòng, nếu em làm hỏng chuyện của chị, chị sẽ không tha cho em đâu.”

Hứa Khánh Phương, “...”

Chương 38

DTV-EBOOK

Tương tự, nhà họ Đào cũng đang bàn luận về chuyện này.

Đào Tinh Bảo theo lời khuyên của Chu Chiêu Chiêu đã đổi một bộ quần áo phù hợp với khí chất mạnh mẽ của cô.

Trên đường về, cô thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Vừa bước vào khu tập thể đã bị bạn bè vây quanh, “Tinh Bảo, cậu mua quần áo này ở đâu vậy, đẹp quá.”

Đây là lần đầu tiên Đào Tinh Bảo bị mọi người vây quanh như vậy, và toàn là những lời khen ngợi.

Trong lòng Đào Tinh Bảo... vui không tả được.

Nhưng niềm vui này không kéo dài lâu đã bị phá vỡ.

“Tinh Bảo, cậu mặc cái gì thế?” Một giọng nói của cô gái vang lên phía sau, “Kỳ quái quá.”

“Chị An Di về rồi.” Có người chào cô ấy, “Chà... quần áo của chị An Di đẹp quá, kiểu tóc này làm ở đâu vậy?”

Những người vừa vây quanh Đào Tinh Bảo lập tức chuyển sang vây quanh Đào An Di.

Còn Đào An Di thì mỉm cười, tỏ ra cao quý và khiêm tốn trả lời các câu hỏi của mọi người.

“Đúng vậy, vừa đi phỏng vấn ở một huyện nhỏ.” Đào An Di nói, “Nên không có ở nhà.”

Cô vừa nói vừa đi đến trước mặt Đào Tinh Bảo, nhíu mày nói, “Quần áo này cậu tìm ở đâu vậy, không đẹp.”

“Tôi thích.” Đào Tinh Bảo lườm một cái, “Cậu không cần phải quản.”

“Cậu lại làm sao vậy?” Đào An Di không những không tức giận, ngược lại còn cười an ủi, “Cậu xem tôi mang gì về cho cậu.”

“Tôi nhặt được vài viên đá đẹp ở Hắc Hà, nghĩ cậu sẽ thích.” Cô cười tươi, lấy ra từ túi một ít đá.

“Chà... đẹp quá.” Đã có người bắt đầu xu nịnh.

Đào Tinh Bảo trong lòng lạnh lùng.

Đá?

Cô từ khi nào thích những thứ này?

Chỉ vì lúc nhỏ từng tranh giành một viên đá vũ hoa với Đào An Di, sau đó bị cô ấy gán cho cái mác thích đá.

Càng tức hơn là, mỗi lần cô ấy đi xa về đều diễn một vở kịch tình chị em sâu đậm như vậy.

“Tinh Bảo, cậu thật hạnh phúc, có chị An Di tốt như vậy, đi đâu cũng nhớ mang quà về cho cậu.”

Đây là quà cáp gì chứ!

Chẳng qua là trò lừa gạt của Đào An Di mà thôi.

“Tôi không thích đá, cậu thích thì tự giữ đi.” Cô lạnh lùng nói.

“Tinh Bảo, sao cậu lại như vậy chứ?” Trịnh Tiêu Tiêu có chút tức giận nói, “Cậu có biết An Di vì nhặt đá cho cậu mà bị trẹo chân không?”

“Tiêu Tiêu, không sao đâu.” Đào An Di ngăn Trịnh Tiêu Tiêu, “Tinh Bảo đang đùa với tôi thôi.”

Đào Tinh Bảo suýt nữa tức đến phát điên.

Nhưng những năm qua đấu trí với Đào An Di, cô cũng trở nên thông minh hơn một chút.

Cười nói, “Chị An Di về chưa gặp Duy Lực ca sao?”

Dương Duy Lực!?

Sự chú ý của mọi người lập tức tập trung vào Đào Tinh Bảo.

“Duy Lực ca về rồi sao?” Đào An Di cười nói, “Tôi vừa đi công tác về, chưa biết cậu ấy về.”

“Đúng lúc,” cô cười tươi nói, “Tôi có chuyện muốn bàn với cậu ấy.”

Nói xong, liền đi về phía nhà Dương Duy Lực.

“Cậu ấy về hay chưa tôi không biết,” Đào Tinh Bảo mím môi cười nói, “Nhưng hôm nay tôi gặp Duy Lực ca ở bách hóa.”

“Cùng một cô gái.”

Cô bổ sung thêm.

Đào An Di dừng bước.

“Một cô gái rất xinh,” Đào Tinh Bảo như không biết gì tiếp tục nói, “Còn mua quần áo cho cô ấy nữa.”

“Chị, chị nói mua quần áo cho tôi có phải là đang yêu không?” Cô tròn mắt nhìn Đào An Di.

Khuôn mặt trang điểm tinh tế của Đào An Di lộ rõ vẻ khó chịu, cười gượng, “Chắc chắn là cậu nhìn nhầm rồi.”

Nói xong, liền bước nhanh về phía trước.

Cả khu tập thể, ai mà không biết Đào An Di thích Dương Duy Lực đến mức phát cuồng.

Dương Duy Lực đối với con gái rất lạnh lùng, chỉ riêng đối với Đào An Di là khác biệt.

“Tinh Bảo, cậu nói bậy đấy.” Có cô gái kéo tay Đào Tinh Bảo, “Duy Lực ca mua quần áo cho cô gái khác? Làm sao có thể.”

“Đúng vậy, Tinh Bảo đừng nói bậy nữa.”

Đào Tinh Bảo chỉ cười, tùy họ nói gì đi, dù sao cô cũng dám cá rằng, Dương Duy Lực đối với Chu Chiêu Chiêu tuyệt đối không bình thường.

Sự không bình thường này khác với Đào An Di.

Đào An Di toàn là tự mình thổi phồng lên, còn Dương Duy Lực thì lười đối phó với những chuyện này, nên mọi người đều nghĩ Dương Duy Lực đối với Đào An Di là khác biệt.

Nhưng nếu thật sự muốn cưới cô ấy, với tính cách của Dương Duy Lực sao có thể kéo dài đến bây giờ?

Cũng chỉ có Đào An Di luôn tự lừa dối bản thân mà thôi.

Chu Chiêu Chiêu lại không biết rằng chỉ vì đi bách hóa cùng Dương Duy Lực một lần mà lại gây ra nhiều chuyện như vậy.

Hôm đó, cô về nhà không hề nói gì, mà cất giấu cẩn thận giấy báo nhập học.

Chu Chính Văn nhận được quần áo cô mua vô cùng vui mừng, “Con bé này, mua cho bản thân là

được rồi, sao còn mua cho bố nữa?”

Nhưng vẻ tự hào trên mặt lại không thể che giấu được, lập tức vào phòng thử bộ quần áo Chiêu Chiêu mua.

Quả nhiên, con gái mình có gu thẩm mỹ rất tốt.

Mặc vào rồi không muốn cởi ra nữa.

Nhìn vẻ vui mừng của cha, Chu Chiêu Chiêu mắt hơi cay.

“Sao vậy?” Chu Chính Văn nghiêm túc nói, “Có phải Dương Duy Lực bắt nạt con không?”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Không phải, chỉ là cảm thấy bố đẹp trai quá!”

“Bố,” cô đỏ mắt gọi, “Bố nhất định phải sống lâu trăm tuổi nhé.”

“Đương nhiên rồi,” Chu Chính Văn kéo kéo quần áo, yêu thương cười nói, “Bố còn phải nhìn con gái bố kết hôn, còn phải trông cháu cho con nữa.”

Chu Chiêu Chiêu liền nghĩ đến kiếp trước, khi Chu Chính Văn qua đời họ đều không ở bên cạnh, không biết lúc đó trong lòng ông đang nghĩ gì?

Càng nghĩ, nước mắt vừa mới ngừng lại rơi xuống.

Điều này khiến Chu Chính Văn hoảng sợ.

“Chiêu Chiêu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Ông nghiêm túc nói.

Con gái mình mình hiểu rõ, nếu không gặp chuyện gì, cô sẽ không khóc đau khổ như vậy.

“Nếu con không nói, bố sẽ đi tìm Dương Duy Lực,” Chu Chính Văn tức giận nói, “Cậu ta đã bắt nạt con

gái bố như thế nào.”

“Bố,” Chu Chiêu Chiêu kéo ông lại, “Không phải cậu ấy, không liên quan đến cậu ấy.”

“Vậy là chuyện gì?” Chu Chính Văn hỏi.

“Bố xem cái này.” Chu Chiêu Chiêu lấy ra từ trong túi, “Nhưng bố phải hứa với con, sau khi xem xong không được tức giận, chuyện này nghe con.”

“Được.” Chu Chính Văn gật đầu.

Nhưng khi nhìn thấy thứ Chu Chiêu Chiêu đưa ra, ông vẫn tức giận, “Cái này... sao tên trên đó lại là con?”

Còn cần hỏi sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

Trước đây ông còn thắc mắc, tại sao Chu Chiêu Chiêu học rất giỏi lại không đỗ, còn Chu Mẫn Mẫn học bình thường lại đỗ đại học, lại còn là một trường đại học trọng điểm!

Ai ngờ sự thật lại là như vậy!

Chương 39

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn rất tức giận.

Lúc này ông chỉ muốn xông đến trước mặt vợ chồng Chu Chính Vũ để chất vấn, rốt cuộc chuyện này là thế nào!

Nhưng đồng thời, ông cũng rất tự trách.

Chuyện lớn như vậy xảy ra mà ông lại không nghĩ đến việc điều tra, nếu không phải Chiêu Chiêu cảnh giác tự mình đi tra.

Vậy thì... chuyện đánh tráo đại học chẳng phải đã thành sự thật sao?

Hối hận vì trước đây còn nói với Chu Chiêu Chiêu để cô đi học thêm, đây đâu phải là vì cô tốt?

Đây đúng là đ.â.m một nhát d.a.o vào tim cô vậy.

Từng chuyện từng việc, Chu Chính Văn xấu hổ lấy tay che mặt, “Là bố vô dụng, bố vô dụng quá.”

“Bố, chuyện này không trách bố.” Chu Chiêu Chiêu đau lòng nói.

Chỉ là ông quá tin tưởng người nhà mình thôi.

“Vậy con định làm thế nào?” Chu Chính Văn đỏ mắt hỏi con gái.

“Nếu bây giờ con cầm giấy báo nhập học đi tìm chú hai họ, với khẩu tài của chú dâu và tính cách của bà nội,” cô nói đến đây tự giễu cười, “Có lẽ cuối cùng sai không phải là họ, mà lại là con.”

Đặc biệt là cái tính cố chấp của Trương thị, có lẽ còn nói, “Con đã thi được như vậy, vậy để Mẫn Mẫn đi học, con thi lại một năm nữa đi.”

Những chuyện này đều rất có thể xảy ra.

“Vậy con định không nói ra, đợi đến ngày đó mới nói sao?” Chu Chính Văn nói.

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Không những thế, con còn phải đăng ký trước Chu Mẫn Mẫn.”

“Với thủ đoạn hiện tại của chú dậu, cô ấy có thể đánh tráo giấy báo nhập học của con, nếu bị cô ấy phát hiện trước rồi dùng thủ đoạn khác thì sao?”

Chu Chiêu Chiêu đã học thêm một năm rồi, cô không muốn học thêm một năm nữa.

“Cô ấy dám!” Chu Chính Văn mặt đen nói.

Nhưng không thể không nói, Chu Chiêu Chiêu nói đúng.

Với tính cách của Trương thị chắc chắn sẽ gây chuyện.

“Được, cứ làm như vậy.” Chu Chính Văn nói, lại nhú mày, “Với năng lực của chú dậu con, không nên như vậy chứ...”

Chu Chiêu Chiêu không nói gì thêm.

Ban đầu cô định đợi đến ngày đăng ký mới đưa giấy báo nhập học cho Chu Chính Văn xem.

Nhưng có chuyện Quách Phong Cầm ngoại tình, cùng với việc nhà hai mua nhà ở huyện, chuyện giấy báo nhập học nhất định phải để Chu Chính Văn biết.

Ông biết mới có thể điều tra tiếp.

Chu Chính Văn là người rất coi trọng tình cảm.

Có những chuyện từ miệng người khác nói ra, xa vời không bằng chính mắt nhìn thấy đến chấn động và kích thích.

Hai cha con đang nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng người nói chuyện, là Thẩm Kiến Tân đến tìm Chu Chính Văn.

“Chiêu Chiêu cũng ở đây à.” Khi nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, trên mặt Thẩm Kiến Tân thoáng qua một chút ngỡ ngàng, sau đó cười hiền nói, “Lâu không gặp, Chiêu Chiêu càng ngày càng xinh đẹp rồi.”

“Cảm ơn chú Thẩm,” Chu Chiêu Chiêu cười ngọt ngào, nói với Chu Chính Văn, “Bố, con đi tìm Hạo Đông ca chơi đây.”

“Đi đi.” Chu Chính Văn yêu thương nói với con gái.

“Chà, cô gái tốt quá, nói xem thằng nhà tôi không ra gì.” Thẩm Kiến Tân nghĩ đến đứa con trai hư đang nằm viện liền tức đến nghiến răng.

Không phải nói ông thích Chu Chiêu Chiêu.

Mà là Thẩm Quốc Lương muốn đổi sao không đổi cái tốt hơn? Vì Chu Mặc Mặc viên ngọc này mà đánh mất Chu Chiêu Chiêu viên ngọc kia.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bây giờ tốt rồi, Chu Chính Văn mãi không chịu vay tiền tiếp, vì chuyện này, giám đốc ngân hàng hỏi mấy lần.

Ngân hàng của họ hàng năm đều có chỉ tiêu cho vay, đương nhiên không phải ai cũng có thể vay

được, mà là những khách hàng chất lượng như Chu Chính Văn mới được.

“Hồi trước không phải nghe anh nói muốn xây thêm một chuồng gà sao?” Quay lại chính đề, Thẩm Kiến Tân hỏi, “Tiền tôi đã chuẩn bị sẵn cho anh rồi.”

“Đừng nhắc nữa,” Chu Chính Văn vẫy tay, “Hồi trước tôi không phải đi công tác một chuyến, thuận tiện đến thăm lão giám đốc cũ của tôi.”

“Chúng tôi nói chuyện rất lâu, về đây thời gian này tôi luôn suy nghĩ một vấn đề,” Chu Chính Văn nói, “Tôi cảm thấy bước đi của mình hơi lớn.”

“Tuởng mình giỏi lắm, đi ra ngoài mới phát hiện người ngoài còn có người.”

“Sao vậy?” Thẩm Kiến Tân nghi hoặc nhìn ông, cười nói, “Còn có chuyện gì Chu Chính Văn không dám làm sao?”

“Có nhà có cửa rồi, không phải ngày xưa nữa.” Chu Chính Văn cười vẫy tay.

Dù sao ý của ông cũng là không muốn vay tiền nữa.

Thẩm Kiến Tân trong lòng tức giận, nhưng cũng không thể nói gì.

Chu Chiêu Chiêu chạy đến chuồng gà tìm Chu Hạo Đông, lúc này cậu ấy đang trong chuồng gà trộn thức ăn.

Chu Hạo Đông là cháu trai cùng họ của Chu Chính Văn, chỉ tiếc vận may không tốt, vừa tốt nghiệp cấp hai thì gặp phong trào, sau đó cũng không đi học nữa.

Chu Chính Văn mở xưởng, thấy cậu ấy là nhân tố tốt liền bỏ tiền đưa cậu ấy đi đào tạo bên ngoài.

Hiện tại cậu ấy đã là kỹ thuật viên của xưởng rồi.

Chu Chiêu Chiêu đi tìm cậu ấy, là vì một thời gian sau gà trong trại của họ bị bệnh, dù sau đó đã khống chế được, nhưng Chu Chính Văn vẫn tổn thất không ít.

Chu Hạo Đông vì chuyện này cảm thấy là trách nhiệm của mình, sau đó từ chức đi về phía nam, ai ngờ ở đó không biết nhìn người bị lừa, qua nhiều năm mới trốn về được.

Nhưng lúc đó người thân trong nhà đã qua đời.

Về cái c.h.ế.t của Chu Chính Văn, cậu ấy là người duy nhất cùng Dương Duy Lực có nghi ngờ giống nhau.

“Hạo Đông ca, cậu đang làm gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu đến lúc Chu Hạo Đông đang ngồi xồm dưới đất, tay cầm một ít thức ăn xem.

“Cậu nói cái này à?” Chu Hạo Đông cười chỉ những lọ lục bình dưới đất, “Cho thuốc vào thức ăn, có thể phòng bệnh cho gà.”

“Giống như lúc nhỏ chúng ta tiêm vắc-xin vậy sao?” Chu Chiêu Chiêu tròn mắt hỏi, “Vậy có thể phòng bệnh dịch gà không?”

“Được chứ.” Chu Hạo Đông dừng lại nhìn cô cười nói, “Chỉ cần cẩn thận phòng ngừa, vẫn có thể.”

“Cậu nói câu này đúng là nhắc nhở tôi rồi.” Chu Hạo Đông vỗ đầu, “Tôi còn phải nghiên cứu thêm.”

Chu Hạo Đông trong chuyện này có chút đam mê, làm xong việc trong tay cũng không để ý đến Chu Chiêu Chiêu, đi tìm sách.

Chu Chiêu Chiêu cười, cũng không quấy rầy cậu ấy, đi vào chuồng gà xem một vòng, xem xung quanh không có vấn đề gì mới đi ra.

Trước đây, cô rất không thích đến trại gà, vì không thích mùi này, còn có ruồi mùa hè.

Nhưng nếu không có những con gà này, căn bản không có cuộc sống hiện tại của cô.

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy, dù sau này cô không định theo đuổi ngành này, cũng cần hiểu thêm về những chuyện này.

Từ chuồng gà đi ra đã không thấy bóng dáng Thẩm Kiến Tân.

“Bố, sao bố lại hút thuốc rồi?” Chu Chiêu Chiêu vào văn phòng thấy Chu Chính Văn đang đứng trước cửa sổ hút thuốc.

“Chiêu Chiêu,” Chu Chính Văn dập tắt thuốc cười nói, “Về nhanh thế.”

“Bố đang nghĩ một số chuyện.” Ông nói, “Không hút nữa.”

Còn Thẩm Kiến Tân từ trại gà đi ra, khuôn mặt vừa cười lúc này lập tức lạnh lùng.

Chu Chính Văn, tốt lắm!

“Đây không phải là anh Kiến Tân sao?” Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của ông, “Anh đến tìm anh trai tôi sao?”

Chương 40

DTV-EBOOK

Sau khi trở về, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực lại trở về như cũ, ngoại trừ lúc ở trường tối có thể gặp Dương Duy Lực, những lúc khác người này dường như lại biến mất.

Thoáng chốc đã đến đầu tháng tám, trường tối tổ chức một kỳ thi, vui mừng là kết quả lần này đều rất tốt.

Hiệu trưởng cũng rất vui, “Đây chắc là kết quả tốt nhất của mấy khóa đào tạo trường tối, hai cô gái nhỏ không đơn giản đâu.”

Chu Chiêu Chiêu và Khấu Cẩn Khê mỗi người nhận được một cây bút máy và một quyển vở.

Hai người quyết định đi ăn một bữa ngon để ăn mừng.

Ai ngờ vừa bước vào quán bánh bao, liền thấy Chu Mẫn Mẫn và Vương Hải Dương cùng mấy người khác ngồi ở một bàn lớn trong quán.

Trên bàn đặt mấy đĩa đồ nguội, cùng vài chai bia.

Thấy Chu Chiêu Chiêu bước vào, mấy người đang nói cười lập tức dừng lại nhìn cô.

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn một cái, sau đó kéo Khấu Cẩn Khê ngồi ở một vị trí gần cửa sổ, đưa phiếu bánh bao của xưởng Chu Chính Vũ cho nhân viên phục vụ.

“Phiếu này là của xưởng bố tôi phát chứ?” Chu Mẫn Mẫn cười nói, “Chị Chiêu Chiêu có muốn ngồi cùng chúng em không? Trên bàn chúng em có đồ nguội đấy.”

“Một tháng nữa em sẽ đến trường Sư phạm học,” Chu Mẫn Mẫn nói đến đây thở dài, dường như có chút không nỡ, “Sau này không thể thường xuyên đến đây ăn được nữa.”

“Vậy thì chúc mừng em,” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Trường Sư phạm rất đẹp.”

Chu Mẫn Mẫn mặt đỏ, cười thành một đóa hoa.

“Mũi của em đã ổn chưa?” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Đã có thể uống rượu rồi sao?”

“Em không uống,” Chu Mẫn Mẫn nói, lại nói, “Mũi của em rất ổn, không cần chị lo.”

“Vậy thì tốt, chúc mừng em.” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói.

“Chu Chiêu Chiêu, cậu có thể dừng lúc nào cũng chưa ngoa như vậy được không?” Vương Hải Dương bên cạnh không chịu được giọng điệu của cô, tức giận nói.

“Chuyện của Quốc Lương và Mẫn Mẫn đã qua lâu rồi, cậu không thể buông bỏ sao?” Hần hừ lạnh một tiếng nói, “Cậu biết cậu như vậy khiến mọi người rất khó chịu không?”

“Đúng vậy,” một người khác nói theo, “Trước đây chúng ta tốt như vậy, sao lại trở thành như thế này.”

Dạo này không biết vì sao, Chu Mẫn Mẫn và Thẩm Quốc Lương lần lượt gặp chuyện, họ tụ tập chơi cùng

nhau cũng không vui như trước.

Trước đây có Chu Chiêu Chiêu đi cùng, họ cảm thấy phiền.

Bây giờ cô ấy không chơi cùng họ nữa, họ lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

“Tôi như thế nào?” Chu Chiêu Chiêu cũng tức đến phát cười, “Chúc mừng có sai sao? Hay là vì các cậu ở đây ăn cơm, tôi không thể vào?”

Mấy người bị lời của cô làm cho ghen lời.

Nhưng ngay lúc này, lại có người bước vào.

“Người ta có người mới rồi, sao có thể tiếp tục chơi cùng chúng ta chứ?” Chu Mẫn Mẫn chế nhạo cười nói.

Chu Chiêu Chiêu tưởng cô ấy đang nói Khấu Cẩn Khê, ai ngờ ngẩng đầu liền thấy Dương Duy Lực cùng một người bước vào.

“Thật trùng hợp.” Người kia rõ ràng là quen biết Chu Chiêu Chiêu, cười hích một cái Dương Duy Lực.

“Không biết xấu hổ.” Chu Mẫn Mẫn nhỏ giọng nói.

Nhưng giọng nhỏ này, lại là mọi người đều nghe thấy.

“Ngồi đây đi.” Chu Chiêu Chiêu nói với Dương Duy Lực, sau đó lại liếc nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Xem ra em cũng có chút tự biết mình, biết mình không biết xấu hổ.”

“Cậu!” Chu Mẫn Mẫn tức đến phát điên.

“Cẩn thận, tốt nhất đừng tức giận,” Chu Chiêu Chiêu tốt bụng nhắc nhở, “Tức giận dễ làm mũi bị

lệch đây.”

“Mọi người xem cô ấy kìa.” Chu Mẫn Mẫn tức đến dậm chân.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Thôi đi, bây giờ cô ấy lưỡi sắc như dao, cậu nói không lại cô ấy đâu.” Vương Hải Dương nói với Chu Mẫn Mẫn.

Lại liếc nhìn Dương Duy Lực ngồi đối diện Chu Chiêu Chiêu, thở dài.

Lúc này hẳn mới hiểu, nguyên lai Chu Chiêu Chiêu thật sự không chơi cùng họ nữa.

Dường như có thứ gì đó, đang lặng lẽ rời xa họ.

Vương Hải Dương không hiểu đó là gì?

“Tôi là Hầu Kiến Ba.” Hầu Kiến Ba ngồi xuống tự giới thiệu, “Hai cô muốn ăn gì? Tôi đi lấy hai đĩa đồ nguội.”

“Chúng tôi có phiếu,” Chu Chiêu Chiêu cười nói với Hầu Kiến Ba, “Anh muốn ăn gì cứ lấy đi, chúng tôi không kén.”

Dương Duy Lực liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, đột nhiên cảm thấy Hầu Kiến Ba có chút vướng mắt.

Dù sao, cô gái này đối với anh chưa từng cười ngọt ngào như vậy.

Nhưng tiếp theo, lòng Dương Duy Lực càng không thoải mái.

“Anh Hầu làm ở bộ phận nào vậy?” Chu Chiêu Chiêu cười tươi hỏi.

Anh Hầu?

Tại sao phải gọi anh ấy là anh!

Dương Duy Lực trừng mắt nhìn Hầu Kiến Ba, chỉ thấy tên này không những không thu liễm ngược lại còn cười với Chu Chiêu Chiêu nói, “Tôi làm ở công an.”

Công an?

Không biết có phải là ảo giác của Chu Chiêu Chiêu không, khi Hầu Kiến Ba nói ra ba chữ này, mấy người Vương Hải Dương bên cạnh đều rụt cổ lại.

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên biết Hầu Kiến Ba làm ở công an.

Kiếp trước chuyện Dương Duy Lực gặp nạn chính là anh ấy nói với cô, cũng là anh ấy luôn an ủi cô, bảo cô đừng quá đau lòng.

“Hiện tại vẫn chưa tìm thấy thi thể, có lẽ cậu ấy không gặp nạn đâu.”

Nhưng lúc đó Chu Chiêu Chiêu nghe xong lại càng đau lòng hơn, cuối cùng dùng quần áo của anh ấy làm một ngôi mộ gió.

Sau khi Dương Duy Lực gặp nạn, Hầu Kiến Ba thường xuyên đến giúp đỡ mẹ con cô.

Cách vài ngày lại mang một ít gạo, mì, dầu hoặc thịt đến.

Sau đó trong làng nổi lên một số lời đồn.

Chu Chiêu Chiêu liền không để Hầu Kiến Ba đến nữa, cô một mình sợ liên lụy đến anh ấy.

“Công an tốt lắm,” Chu Chiêu Chiêu ngưỡng mộ nói, “Bảo vệ tổ quốc, chúng ta hiện tại có thể sống

cuộc sống hòa bình như vậy đều là nhờ các anh.”

“Thực ra rất nhiều người làm việc giống chúng tôi, đều là để bảo vệ sự bình yên của tổ quốc,” Hầu Kiến Ba liếc nhìn Dương Duy Lực nói.

“Đúng vậy, đều là những người đáng yêu nhất.” Khẩu Căn Khê cười tươi nói, “Em ngưỡng mộ nhất chính là các anh công an, quân nhân!”

“Ai mà không ngưỡng mộ chứ?” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Thời đại này chính là thời đại đi lính cả nhà vinh quang, bạn học của họ nếu có ai mặc một bộ quân phục màu xanh, tuyệt đối là người nổi bật nhất lớp!

Các cô gái càng ngưỡng mộ các anh bộ đội.

“Vậy à.” Nụ cười trên mặt Hầu Kiến Ba càng tươi hơn, “Lấy nước thay rượu kính những người đáng yêu nhất.”

Dương Duy Lực liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, nhưng cô ấy căn bản không nhìn anh, mà rất vui vẻ chạm cốc với Hầu Kiến Ba.

Thật sự một ánh mắt cũng không cho anh.

Trong lòng Dương Duy Lực, đột nhiên rất không thoải mái.

Nhìn nụ cười của Hầu Kiến Ba, chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng.

“Anh đá tôi làm gì?” Hầu Kiến Ba nói.

“Bánh bao xào của anh đến rồi.” Dương Duy Lực đẩy bát về phía anh.

“Đây là của anh, không phải của tôi, của tôi không cần rau mùi.” Hầu Kiến Ba liếc nhìn nói, sau đó không để ý đến anh, tiếp tục nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu.

Dương Duy Lực, “...”

Đột nhiên cảm thấy Hầu Kiến Ba hôm nay rất vương mắt.

Chương 41

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực ăn bữa cơm này thật sự không còn hương vị.

Cả bữa cơm chỉ thấy Chu Chiêu Chiêu cười với Hầu Kiến Ba, chỉ cảm thấy nụ cười đó chói mắt vô cùng.

“Có gì đáng nể đâu?” Chu Mẫn Mẫn bên cạnh lẩm bẩm, “Dù giỏi đến đâu cũng chỉ là một tài xế.”

“Không giống Quốc Lương ca, sau này sẽ làm việc văn phòng.” Cô ấy đặc ý nói.

Chu Chiêu Chiêu khẽ cười.

Không phản bác lại cô ấy nữa, nói chuyện với loại người không có đầu óc này đúng là sỉ nhục trí thông minh của mình.

“Thôi, cậu đừng nói nữa.” Vương Hải Dương ngăn Chu Mẫn Mẫn.

Lúc này hẳn dường như hiểu được ý nghĩa lời Chu Chiêu Chiêu nói trước đây.

Hầu Kiến Ba là ai Chu Mẫn Mẫn có lẽ không biết, nhưng Vương Hải Dương lại từng chứng kiến thủ pháp của anh ấy.

Hạ gục mấy tên lưu manh chỉ trong nháy mắt.

Con trai ở độ tuổi này đều ngưỡng mộ những người mạnh mẽ, Vương Hải Dương dù cũng là một kẻ lông bông, nhưng cũng ngưỡng mộ người mạnh mẽ.

Giống như Hầu Kiến Ba.

Dương Duy Lực dù chỉ là một tài xế, nhưng có thể kết bạn với người như Hầu Kiến Ba, mà theo quan sát của hắn lúc này, Hầu Kiến Ba còn thuộc về phía yếu thế.

Nếu không, tưởng rằng một tài xế có thể lọt vào mắt xanh của Chu Chiêu Chiêu?

Dù Chu Chiêu Chiêu không có đầu óc thích Dương Duy Lực đẹp trai, nhưng Chu Chính Văn là ai?

Chu Chính Văn không phải là phụ huynh nông thôn không có kiến thức, ông không phản đối Dương Duy Lực tiếp xúc với Chu Chiêu Chiêu, tức là đã công nhận Dương Duy Lực.

“Cậu làm gì vậy,” Chu Mẫn Mẫn không vui, tức giận nói, “Tôi nói đều là sự thật.”

Chẳng lẽ Dương Duy Lực không phải tài xế?

“Thôi, mọi người ăn xong chưa?” Vương Hải Dương mặt đen hét lên, “Đi thôi.”

Mấy người này vốn quan hệ tốt với Vương Hải Dương, thấy hắn nói vậy liền đứng dậy theo.

Trong chốc lát, cả quán bánh bao cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

“Cậu ăn xong chưa?” Dương Duy Lực hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Tôi đưa cậu về.”

Chu Chiêu Chiêu, “Hả?”

“Không thuận đường sao?” Dương Duy Lực đứng dậy dùng cằm chỉ Hầu Kiến Ba, “Hai người họ thuận đường, để Hầu Kiến Ba đưa cô Khấu về.”

“Hả? Được được.” Bị gọi là cô Khấu, Khấu Cẩn Khê sững sờ một chút, sau đó gật đầu như gà mổ thóc.

Còn không quên liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu nháy mắt với cô.

Chu Chiêu Chiêu, “...”

“Cậu rất thích cảnh sát?” Trên đường, Dương Duy Lực hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Cũng không thể nói là thích, chỉ là rất tôn trọng, vì có họ xã hội chúng ta mới yên bình như vậy,” dừng lại một chút nghiêm túc nói, “Còn có quân nhân.”

Cô nghiêng đầu nhìn Dương Duy Lực, “Chẳng lẽ anh không thích?”

“Thích.” Khóe miệng anh hơi nhếch lên, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước, lại lặp lại một lần, “Rất thích.”

Đó chính là ước mơ từ nhỏ của anh!

Chỉ là hiện tại vì một số lý do không thể nói với cô.

Sau đó hai người đều không nói gì thêm, cứ thế thông thả đi về nhà.

Lúc này trời đã tối, trên đường chỉ lác đác vài người.

Đột nhiên, không biết từ đâu chui ra một con mèo hoang, một bóng đen lướt qua trước mặt Chu Chiêu Chiêu.

Chiêu Chiêu giật mình.

Tay nắm chặt cánh tay Dương Duy Lực.

“Không sao,” Dương Duy Lực đưa cô ra phía sau, “Là một con mèo hoang.”

Mùi hương tự nhiên của cô gái theo làn gió nhẹ phả vào mặt, đôi tay mềm mại nắm lấy cánh tay anh.

Cơ thể Dương Duy Lực cứng đờ.

Chu Chiêu Chiêu có chút ngượng ngùng buông tay anh, “Cảm ơn.”

May là lúc này cách nơi ở không xa, khi lên lầu Chu Chiêu Chiêu vội vàng chạy vào phòng mình.

Phía sau, Dương Duy Lực khước miệng hơi nhếch lên, đi ngang qua cửa phòng cô gõ vài cái.

“Làm gì vậy?” Cửa hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Chu Chiêu Chiêu lộ ra.

Hồng hào.

Dương Duy Lực cổ họng động đậy.

“Đồ của cậu.” Dương Duy Lực đưa thứ trên tay cho cô.

Đó là phần thưởng cô vừa nhận được, lúc nãy anh giúp cô cầm.

“Cảm ơn.” Chu Chiêu Chiêu nhanh chóng nhận lấy, sau đó đóng sầm cửa lại.

Dương Duy Lực xoa xoa mũi, cười.

Đêm nay, chỉ cách nhau một bức tường, hai người đều ít nhiều mất ngủ.

Ánh trăng xuyên qua lớp mây mỏng thò đầu ra, nhìn vào cửa sổ bên trong cô gái đang ngẩn ngơ, lại thò đầu nhìn người đàn ông bên kia khước miệng hơi nhếch lên.

Đúng là một đêm đẹp trời.

Sáng hôm sau, hai người đều đội quàng thâm dày, gặp nhau ở cửa lại đều giả vờ không nhìn thấy, chào hỏi, sau đó mỗi người làm việc của mình.

Thẩm Quốc Lương về sau mười ngày, dù nói gãy xương đứt gân một trăm ngày, nhưng Chu Chính Văn không muốn vay tiền, khiến Thẩm Kiến Tân rất lo lắng cũng rất tức giận.

Hôm đó từ trại gà đi ra gặp Chu Chính Vũ liền bị hấn kéo đi uống rượu.

Chu Chính Vũ vỗ n.g.ự.c nói hấn có cách bảo đảm Chu Chính Văn gặt đầu.

Nhưng điều kiện tiên quyết, là phải đính hôn hai đứa trẻ trước khi Chu Mẫn Mẫn vào đại học.

Thẩm Kiến Tân cũng biết chuyện này không thể kéo dài, dù sao Chu Mẫn Mẫn vì con trai hấn đã phá thai một lần rồi.

Liền thuận thể đồng ý chuyện này.

Thẩm Quốc Lương xuất viện liền để hai người đính hôn.

Chỉ là, Chu Chiêu Chiêu không ngờ rằng, ngày mai Thẩm Quốc Lương sẽ đính hôn với Chu Mẫn Mẫn, tối nay lại đến tìm cô.

Hơn nữa, còn ngồi xe lăn đến.

Đúng là có bệnh!

“Chiêu Chiêu,” Thẩm Quốc Lương đau khổ nói, “Anh biết trước đây anh đã làm chuyện có lỗi với em, ngày mai anh sẽ đính hôn với Chu Mẫn Mẫn.”

“Em có thể tha thứ cho anh không?” Hấn nói, “Chỉ cần em đồng ý tha thứ, cho anh một cơ hội, anh có thể không đính hôn ngày mai.”

Chu Chiêu Chiêu rất hiểu tâm lý này của Thẩm Quốc Lương.

Không phải hấn yêu cô nhiều đến vậy, chỉ là vì cô đã đá hấn.

Cái tâm lý không được thì càng muốn có mà thôi.

“Không thể.” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nói, “Anh cứ sống tốt với Chu Mẫn Mẫn đi.”

Tốt nhất cả đời này đều khóa chặt nhau!

“Em hận anh đến vậy sao?” Thẩm Quốc Lương nói.

“Em không hận anh,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chỉ là em không thích anh nữa thôi.”

Vì không thích nữa, nên mọi chuyện đều có thể buông bỏ không để ý.

Nhưng Thẩm Quốc Lương không hiểu những điều này.

“Tốt lắm,” Thẩm Quốc Lương cười lạnh nói, “Anh đem mặt mình đặt dưới đất cho em giẫm đạp.”

“Chu Chiêu Chiêu, sớm muộn gì em cũng sẽ hối hận.”

Hối hận?

Kiếp trước cô hối hận rất nhiều chuyện, nhưng kiếp này cô tuyệt đối sẽ không cho phép mình giống như kiếp trước.

Chỉ là Chu Chiêu Chiêu không ngờ rằng, tiệc đính hôn ngày mai lại có thể kịch tính đến vậy.

Còn kẻ cao lớn trốn trong bóng tối nói với kẻ thấp bé, “Cường ca, khi nào mới động thủ vậy?”

Vừa nói vừa vỗ một cái vào mặt, có muỗi.

“Đúng là thú vị.” Cường ca cười nói, “Chúng ta có thể làm thế này...”

Hắn định cúi xuống nói với kẻ cao lớn, nhưng không với tới, tức giận nói, “Cậu không thể cúi xuống chút sao? Cao thế làm gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nói xong kéo tai kẻ cao lớn lại gần, “...”

Chương 42

DTV-EBOOK

Đính hôn thời đại này thực ra rất đơn giản, người mai mối trao đổi lễ vật và lễ phẩm, nhà trai dẫn nhà gái đi mua một hai bộ quần áo là coi như đính hôn.

Có người cầu kỳ thì ngày đính hôn nhà trai mang lễ vật và quần áo mua cho nhà gái, đến nhà gái định hôn, ăn một bữa cơm là xong.

Nhưng nhà hai để thể hiện sự coi trọng của nhà họ Thẩm đối với Chu Mẫn Mẫn, nên nói với nhà họ Thẩm, muốn tổ chức lễ đính hôn long trọng hơn.

Quách Phong Cầm nói như vậy, “Hai đứa nhỏ dạo này cũng không yên ổn, đúng dịp mượn chuyện vui này để xua đuổi xui xẻo.”

Sau đó tổ chức tiệc ở làng, mời mấy nhà có uy tín trong làng.

Cũng coi như là làm rạng danh Chu Mẫn Mẫn.

“Chiêu Chiêu, cô chị nhất định phải đến.” Quách Phong Cầm đặc biệt đến gọi Chu Chiêu Chiêu, nắm tay cô vẻ yêu thương nói.

“Chú dậu yên tâm, cháu chắc chắn sẽ đến.” Chu Chiêu Chiêu cười tươi nói.

Cô không chỉ đến, mà còn phải ăn mặc thật xinh đẹp.

Quách Phong Cầm cười vỗ vỗ tay cô.

“Cậu đi làm gì?” Chu Minh Huyền không hiểu, hỏi, “Hai người họ đính hôn gọi cậu đến, rõ ràng là không

có ý tốt.”

“Cậu không đến mới đúng ý họ,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Cậu tưởng chú dậu gọi tôi đến là thật lòng muốn tôi đi sao?”

Không phải đâu.

Bà ta chỉ mong cô trốn trong phòng không ra ngoài, như vậy mọi người cũng sẽ không nhớ đến những chuyện bẩn thỉu Chu Mẫn Mẫn đã làm.

Lúc đó đám người kia chỉ cười nhạo cô, “Nhìn xem, Chu Chiêu Chiêu bị cướp mất người yêu không dám lộ mặt, chỉ có thể trốn trong phòng khóc.”

Chu Chiêu Chiêu hôm nay mặc chiếc váy chính là mua cùng Dương Duy Lực ở bách hóa mấy ngày trước.

Chiếc váy màu xanh nhạt tôn lên thân hình thon thả của cô càng thêm duyên dáng.

Làn da trắng như tuyết, đôi mắt hạnh trong veo và tươi sáng.

Vừa bước vào sân, những người đang bận rộn đều không tự chủ dừng tay nhìn cô.

Đều biết con gái Chu Chính Văn xinh đẹp, nhưng không ngờ lại xinh đến vậy, giống như cô gái thành phố.

So với cô dậu hôm nay Chu Mẫn Mẫn.

Da cô ấy vốn đã đen, để tạo không khí vui vẻ hôm nay lại mặc một chiếc váy đỏ, càng làm da thêm đen sạm.

Dù Quách Phong Cầm sáng sớm đã trang điểm cho cô ấy.

Nhưng kỹ thuật trang điểm của người thời đó, thật sự không dám khen ngợi, dù Quách Phong Cầm cũng vậy.

Kết quả chỉ khiến Chu Chiêu Chiêu không trang điểm càng thêm xuất sắc.

Cái gọi là không so sánh không có tổn thương?

Lúc này chính là như vậy.

Đặc biệt là khi Thẩm Quốc Lương đến, ánh mắt hần căn bản không rời khỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Mẹ, mẹ xem hần kia.” Chu Mẫn Mẫn đỏ mắt nói với Quách Phong Cầm.

“Cả ngày săn chim không ngờ bị chim mổ mắt,” Quách Phong Cầm mặt lạnh nói, lại an ủi Chu Mẫn Mẫn, “Là mẹ xem thường cô ấy rồi, con đừng sợ, cô ấy dù có đắc ý đến mấy cả đời này cũng chỉ có thể loanh quanh ở cái huyện nhỏ này thôi.”

“Đại học thì đừng mơ.”

Chỉ cần có bà ta ở đây, Chu Chiêu Chiêu cả đời này đừng hòng đề đầu cưới cổ con gái bà ta.

“Nhưng con bây giờ không muốn nhìn thấy vẻ đắc ý của cô ấy,” Chu Mẫn Mẫn phần nộ nói, khóc lóc nài nỉ Quách Phong Cầm, “Mẹ, mẹ giúp con nghĩ cách.”

“Con muốn hủy hoại cô ấy.” Cô ấy nghiêng răng nói ra mấy chữ này.

“Con yên tâm, giao cho mẹ.” Quách Phong Cầm ôm con gái, an ủi cô, “Hôm nay con chỉ cần làm một

cô dâu xinh đẹp là được.”

“Ngaoan, đừng để ý đến cô ấy,” Quách Phong Cầm nói, “Mẹ đảm bảo với con, cô ấy không thể ngạo mạn được mấy ngày đâu.”

Chu Mẫn Mẫn được bà ta đảm bảo, lúc này mới yên tâm.

Thẩm Kiến Tân vừa tiếp đãi xong một đám dân làng, liền thấy Thẩm Quốc Lương đang nhìn về phía mình.

“Sao vậy? Muốn đi vệ sinh sao?” Thẩm Kiến Tân đi đến hỏi.

“Bố, con không muốn đính hôn.” Thẩm Quốc Lương hạ giọng nói.

Tối qua dù hấn tức giận rồi đi, nhưng con người chính là thứ phạm tội, khuôn mặt Chu Chiêu Chiêu lại không thể nào quên được.

Hắn tưởng rằng đính hôn rồi sẽ ổn.

Nhưng vừa rồi nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, Thẩm Quốc Lương mới phát hiện, nguyên lai hấn không biết từ lúc nào đã quen với việc Chu Chiêu Chiêu đi bên cạnh hấn.

Nguyên lai, người hấn thật sự yêu thích lại là Chu Chiêu Chiêu mà hấn tưởng rằng mình ghét.

“Con nói cái gì?” Thẩm Kiến Tân sắc mặt lập tức không tốt, nghiêng răng nhìn đứa con trai không ra gì này, “Thật là bậy bạ.”

Lúc này nói với hấn không muốn đính hôn?

“Thẩm Quốc Lương, bố không quan tâm con nghĩ gì, lần đính hôn này con nhất định phải đính cho bố.” Thẩm Kiến Tân nói.

“Bố.” Thẩm Quốc Lương sốt ruột, “Con căn bản không thích Chu Mẫn Mẫn, con thích Chiêu Chiêu.”

“Con...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Thẩm Kiến Tân tức giận đến mức suýt đột quỵ, nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, hẳn thật sự muốn tát mấy cái vào cái đầu ngu ngốc này.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kiến Tân không khỏi hối hận.

Trước đây mẹ hắn nói để Thẩm Quốc Lương ở lại tỉnh thành, bà ấy giúp họ nuôi con để họ yên tâm làm việc.

Nhưng bị Vương Vân từ chối.

Làm sao có chuyện mẹ con xa cách.

Nhưng... ai ngờ Vương Vân quá nuông chiều Thẩm Quốc Lương, kết quả khiến hắn trở nên không có đầu óc như vậy.

“Bố nói cho con biết Thẩm Quốc Lương, nếu con dám gây chuyện, sau này đừng hòng bố cho con một xu.” Thẩm Kiến Tân mặt đen nói.

Thẩm Quốc Lương run rẩy, muốn nói gì đó nhưng có người đang gọi Thẩm Kiến Tân.

“Không mau đi xem Mẫn Mẫn sao?” Thẩm Kiến Tân đầu muốn nổ tung, nói với đứa con trai không ra gì.

Nếu hẳn có thể giống Dương Duy Lực thì hẳn cũng không cần lo lắng gì.

“Quốc Lương ca.” Thẩm Kiến Tân vừa đi, Chu Mẫn Mẫn liền đến, quán lấy Thẩm Quốc Lương muốn vào phòng cô ấy.

“Lúc này vào phòng em làm gì?” Thẩm Quốc Lương có chút khó chịu nói, “Chúng ta còn chưa kết hôn.”

Chu Mẫn Mẫn trong lòng đau khổ, đỏ mắt nhìn Thẩm Quốc Lương, “Trong phòng em còn một số đồ của chị Chiêu Chiêu, anh giúp em xem có cần trả lại cho cô ấy không?”

Đồ của Chu Chiêu Chiêu?

Thẩm Quốc Lương trong lòng động, “Được thôi.”

Chu Mẫn Mẫn cười dịu dàng, ngẩng đầu nhìn Chu Chiêu Chiêu không xa.

Xinh đẹp đến mấy thì sao?

Người có thể cưới Thẩm Quốc Lương, chỉ có cô ấy!

Chu Chiêu Chiêu lúc này đang ăn uống ngon lành.

“Chú ba, tay nghề của chú thật tuyệt!” Cô giơ ngón tay cái nói với Mạnh Bá Quân đang đeo tạp dề nấu ăn trên bếp, “Gà rán giòn bên ngoài mềm bên trong, thơm quá.”

Cô biết tương lai từ nước ngoài dẫn vào một cái gì đó tên là KFC, hamburger và gà rán của họ rất được yêu thích.

Cô từng mua cho con một lần khi đưa con đến tỉnh thành khám bệnh, duy nhất một lần.

Đứa bé cũng rất hiểu chuyện, một hộp gà viên nhỏ nhất định phải chia cho cô ăn, cô không cưỡng lại được nếm một miếng.

Hương vị đó đến giờ vẫn nhớ.

Vì vậy cô miêu tả món gà rán trong trí nhớ với chú ba Mạnh, không ngờ làm ra lại ngon như vậy!

Đột nhiên, trong đầu Chu Chiêu Chiêu nảy ra một ý tưởng.

Vụ cá cược kiếm năm mươi tệ với Chu Minh Huyền của cô, sắp thắng rồi.

Chu Minh Huyền đang chơi bi ve ở xa đột nhiên lưng lạnh toát.

“Hiên Hiên nhìn gì vậy? Đến lượt cậu đấy!”

“Ồ, không có gì, xem tôi thắng các cậu thế nào!”

Chương 43

DTV-EBOOK

“Rốt cuộc cậu muốn cho tôi xem cái gì?” Đến phòng Chu Mẫn Mẫn, Thẩm Quốc Lương hỏi.

“Tôi tìm đây.” Chu Mẫn Mẫn cười nói, vừa nói vừa giả vờ tìm đồ trong phòng.

Cửa sổ phòng không đóng, Chu Chiêu Chiêu đi ngang qua nghe thấy Chu Mẫn Mẫn kêu lên, “Quốc Lương ca.”

Phải nói, Chu Mẫn Mẫn dù đen một chút, nhưng giọng nói khá hay, giọng này thật sự rất hay.

Chu Chiêu Chiêu rung mình, nhanh chóng đi khỏi cửa sổ.

Còn chuyện gì xảy ra trong phòng, cô không muốn biết.

Nhưng cảnh tượng này không chỉ Chu Chiêu Chiêu thấy, mà còn bị mấy bà đi giúp việc nhìn thấy.

“Tình cảm đôi trẻ thật tốt.”

“Cũng không trách không lấy Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu loại xinh đẹp này, cưới về chắc chắn không yên tâm.” Có người nhỏ giọng nói.

“Vẫn là Mẫn Mẫn loại này cưới về yên tâm hơn.”

Những người này đều là Quách Phong Cẩm mời đến giúp việc, rất nhanh những lời này đã lan truyền.

Trong chốc lát, trong làng đủ thứ lời đồn.

Chu Chiêu Chiêu không có thời gian để ý những chuyện này, lúc này cô đang học làm gà rán với Mạnh Bá Quân.

“Con gái nhà người ta, học cái này làm gì?” Mạnh Bá Quân vừa dạy vừa nói, “Ở trại gà của bố con làm gì chẳng hơn cái này.”

“Chỉ là vì ngon thôi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Không phải hầm là xào, ăn chán cả rồi, vẫn là gà rán này ngon.”

Duy nhất thiếu sót là không có nước chấm, đợi cô làm thêm nước chấm hoặc sốt cà chua, thì hoàn hảo.

Lúc này đang là kỳ nghỉ hè, học sinh đều đã nghỉ, nhưng đầu tháng tám ở sân bóng rổ quảng trường trung tâm huyện sẽ có giải đấu.

Cơ bản tham gia đều là các đơn vị trong huyện.

Chu Chiêu Chiêu sớm đã xem trước một vị trí, cũng đi thăm dò trước, buổi tối ở đây cũng có rất nhiều người đến bán đồ ăn vặt.

Khấu Cẩn Khê nghe nói Chu Chiêu Chiêu muốn bán gà rán, lập tức nói cô ấy cũng có thể đến giúp.

Gà rán cần gà, Chu Chiêu Chiêu học với Mạnh lão tam mấy ngày, nhưng tự làm vẫn có chút sợ.

Nhưng bản thân cô nấu ăn vốn có thiên phú của Dưộc Trúc Mai, thêm kinh nghiệm nấu ăn kiếp trước, rất nhanh đã quen.

“Chiêu Chiêu, cậu làm thế nào vậy? Ngon quá.” Khấu Cẩn Khê nếm thử một miếng, “Giòn quá, đặc biệt là sốt cà chua này, ngon quá.”

Dương Duy Lực đi ngang qua cửa phòng, ngửi thấy mùi thơm.

Ban đầu anh không để ý, nhưng khi về phòng, mùi thơm từ phòng bên liên tục bay vào mũi.

Phòng bên còn vang lên tiếng trẻ con khóc, “Con muốn ăn đồ ngon...”

Dương Duy Lực chưa ăn cơm bị dụ dỗ.

Nhưng rất nhanh cửa phòng bị gõ, Dương Duy Lực mở cửa, thấy Chu Chiêu Chiêu đứng ở cửa, còn bưng một cái đĩa.

“Gà rán Chu thị của tôi, anh nếm thử.” Cô cười nói, “Chiều nay anh có đi đấu không?”

Kiếp trước lúc này Dương Duy Lực vì chuyện với cô, bỏ lỡ trận đấu.

Nhưng nghe nói anh đánh bóng rổ rất giỏi.

“Có.” Dương Duy Lực nói, mắt không nhìn được nhìn vào đĩa cô bưng, “Đây là gà rán cậu làm?”

“Đúng,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Anh nếm thử.”

Không chỉ cho Dương Duy Lực nếm, còn mang cho hàng xóm xung quanh một ít.

Đứa trẻ bị dụ khóc cuối cùng cũng nín.

Nhưng rất nhanh lại khóc, “Ngon quá, chưa ăn đủ!”

Trận đấu thường bắt đầu từ 7 giờ tối, một tối hai trận.

Lúc này mọi người cơ bản không có gì giải trí, mỗi lần như vậy, quảng trường trung tâm sẽ bị bao vây.

Gian hàng của Chu Chiêu Chiêu và Khấu Cẩn Khê không lớn, hôm nay là lần đầu thử nghiệm, tay nghề chưa thành thạo, gà rán không nhiều.

Ban đầu hai người đều ngại ngùng, thử mở miệng rao hàng nhưng không thành công.

Đang lúc bế tắc, đột nhiên có hai người đàn ông dẫn con đến, “Đây có phải gà rán Chu thị không?”

“Đúng vậy.” Chu Chiêu Chiêu có chút ngạc nhiên, cô chưa nói gì, làm sao họ biết?

“Một phần bao nhiêu tiền? Cho chúng tôi ba phần, không, năm phần.” Một người đàn ông nói.

“Một phần một đồng,” Chu Chiêu Chiêu nói, vội giải thích, “Đây là gà rán, nên đắt hơn một chút.”

Dù sao với giá cả thời điểm này, một đồng mua đồ ăn vặt cũng khá đắt.

Người kia lại cười nói, “Hai đứa nhỏ đều muốn khóc vì thèm, đừng nói một đồng, năm đồng cũng phải mua.”

Quả nhiên, hai đứa nhỏ đang nhìn cô chăm chăm.

Chu Chiêu Chiêu và Khấu Cẩn Khê vội vàng đóng gói, vì là khách hàng đầu tiên nên cho nhiều hơn.

“Cậu làm ăn thật thà quá.” Một người đàn ông cười nói.

Còn bọn trẻ đã không nhận được bốc gà rán ăn.

“Ngon quá.” Giọng nói trong trẻo của cô bé, “Chú Lục không lừa chúng cháu.”

Chú Lục?

Chu Chiêu Chiêu muốn hỏi thêm, nhưng vì hai đứa bé ăn quá ngon, lại thu hút thêm vài đứa trẻ đến xem.

Chu Chiêu Chiêu cũng rộng lượng, đều cho bọn trẻ nếm thử một miếng.

Rất ít người sau khi nếm thử gà rán có thể kháng cự được sự cám dỗ của nó.

Không mất nhiều thời gian, gian hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu đã bị bao vây, cô vừa đóng gói vừa phải duy trì trật tự, “Xin xếp hàng, đừng chen lấn, cẩn thận trẻ con.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Không xa, Thẩm Quốc Lương nhìn Chu Chiêu Chiêu bận rộn mặt đen như mực.

“Chu Chiêu Chiêu thiếu tiền đến mức này sao?” Vương Hải Dương nhíu mày, “Lại còn bày hàng ở đây.”

“Cậu tìm người mua hết phần còn lại của cô ấy đi.” Thẩm Quốc Lương nói với Vương Hải Dương.

Wương Hải Dương lấy tiền đi tìm người, nhưng rất nhanh quay lại.

“Không bán,” hần nhíu mày sâu hơn, “Nói mỗi người chỉ được mua tối đa ba phần.”

Thật sự không hiểu Chu Chiêu Chiêu rốt cuộc nghĩ gì.

“Nếm thử nhiều người, danh tiếng tự nhiên sẽ lên, ngày mai sẽ có nhiều người đến hơn.” Dương Duy Lực cười nói với Hầu Kiến Ba bên cạnh.

“Vẫn là cậu giỏi,” Hầu Kiến Ba cười, “Rốt cuộc là tôi hẹp hòi.”

Anh lo lắng bán đất không có người mua, nên nói với mấy người trong đơn vị dẫn con đến gian hàng của Chu Chiêu Chiêu.

“Thằng nhóc này!” Anh đ.ấ.m vào vai anh, “Cậu hiểu cô ấy đến vậy sao?”

“Tôi nói cậu,” anh lại nói, “Nếu thật sự thích thì đi theo đuổi đi.”

Dương Duy Lực gật đầu.

Vừa định nói, mặt đã tối sầm.

“Tôi không ngờ cậu lại tự hạ thấp mình đến mức này.” Thẩm Quốc Lương nói, “Cậu... cậu lại chạy đến đây làm tiểu thương!”

“Cậu vẫn là Chu Chiêu Chiêu đó sao?”

“Tiểu thương thì sao?” Chu Chiêu Chiêu lườm một cái chán ghét nói, “Tôi không ăn trộm ăn cắp, dựa vào tay nghề kiếm ăn, tôi tự hào.”

“Đừng coi thường gà rán này, có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ dùng tay nghề này gây dựng sự nghiệp!”

“Tránh ra, đừng cản tôi làm ăn.”

Thẩm Quốc Lương, “... Chu Chiêu Chiêu cậu hết cứu rồi!”

Chương 44

DTV-EBOOK

Vậy nên, kiếp trước cô làm sao có thể thích Thẩm Quốc Lương loại người tệ hại này chứ?

Còn vì hắn mà luôn nhìn Dương Duy Lực không thuận mắt, gây đủ thứ chuyện!

“Chỉ dựa vào cái này?” Thẩm Quốc Lương đương nhiên không tin.

“Quốc Lương ca, tìm được anh rồi.” Chu Mẫn Mẫn vừa thở vừa chạy đến, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu có chút kinh ngạc nói, “Chị, sao chị lại làm cái này ở đây?”

“Bà lớn biết không?”

“Chó tốt không cản đường,” Chu Chiêu Chiêu không nhin được tức giận nói, “Hai người đừng đứng đây cản trở tôi làm ăn.”

“Vậy cho tôi một phần gà rán.” Chu Mẫn Mẫn ngẩng đầu kiêu ngạo nói.

“Nhìn thấy chưa?” Chu Chiêu Chiêu ngẩng cằm lên, “Muốn ăn thì đi xếp hàng.”

Chu Mẫn Mẫn, “Chị thật là giỏi!”

Nói xong tức giận đi xếp hàng.

Cô ấy không tin Chu Chiêu Chiêu có thể làm ra gà rán ngon!

“Cái gì? Hết rồi!” Nhưng ai ngờ khi đến lượt cô ấy, gà rán đã hết, “Không phải còn kia sao?”

“Hai phần này là để lại cho chúng tôi ăn.” Chu Chiêu Chiêu quyết đoán thu hàng, đóng gói hai phần gà rán cuối cùng.

Gà rán của cô bán rất nhanh, lúc này trận đấu mới chỉ bắt đầu không lâu.

Hai cô gái nhỏ chen chúc trong đám đông cuối cùng cũng tìm được một vị trí tốt.

“Nhanh nhìn, Dương Duy Lực.” Khẩu Cẩn Khê hỏi, “Không ngờ đánh bóng rổ lại giỏi như vậy!”

Lúc này ánh mắt Chu Chiêu Chiêu đều dán vào một mình anh.

Kiếp trước cô luôn nghe nói Dương Duy Lực đánh bóng rổ rất giỏi, nhưng lại không có cơ hội chứng kiến.

Chu Chiêu Chiêu vốn rất thích đánh bóng rổ.

Kiếp trước khi cô c.h.ế.t đang phổ biến một bộ phim hoạt hình Nhật Bản “Slam Dunk”, nhà Chu Chiêu Chiêu không có tivi đương nhiên không xem được, nhưng mỗi lần đến nhà Chu Chính Vũ hẳn đều chiếu phim này, cô liền xem thêm vài lần.

Xem nhiều, liền thích môn bóng rổ.

Dương Duy Lực trước mắt dường như hóa thân thành Tam Tỉnh Thộ mà cô thích.

“Lại một quả ba điểm nữa! Anh ấy quá giỏi đi.” Khẩu Cẩn Khê bên cạnh nắm lấy cánh tay Chu Chiêu Chiêu kích động nói.

Rất giỏi.

Thẩm Quốc Lương và Chu Mẫn Mẫn đứng bên cạnh đều nhìn thấy tất cả.

“Chị Chiêu Chiêu chắc là thích Dương Duy Lực lắm,” Chu Mẫn Mẫn yếu ớt nói, “Ánh mắt quá chăm chú.”

Thẩm Quốc Lương nắm chặt tay.

“Đi nói với Hồ Hằng Chí, tôi muốn lên sân.” Thẩm Quốc Lương nói với Vương Hải Dương.

“Anh điên rồi!” Vương Hải Dương kinh ngạc nhìn hắn, “Chân anh chưa khỏi.”

Đánh bóng rổ, hôm nay đến đây hắn mới không ngồi xe lăn.

“Anh đi hỏi hắn có muốn thắng không?” Thẩm Quốc Lương chăm chăm nhìn Dương Duy Lực trên sân, “Nghe nói nếu thắng có thể được điều đến tỉnh thành.”

“Đây chỉ là một trận đấu bình thường...” Lời Vương Hải Dương chưa nói xong, trận đấu trên sân tạm dừng, sau đó có mấy người có vẻ rất có thân phận đến.

Hắn quay đầu nhìn Thẩm Quốc Lương, sau đó không nói gì đi tìm người.

Thẩm Quốc Lương nheo mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu đứng cạnh Dương Duy Lực không xa, khóe miệng lạnh lùng cười.

Chu Chiêu Chiêu vốn không muốn đến, nhưng Hầu Kiến Ba mắt tinh, nhìn thấy cô liền dẫn người đến đây, “Ở đây có chỗ ngồi, bên kia đứng đông lắm.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lãnh đạo tượng trưng nói vài câu, trận đấu lại tiếp tục.

“Hồ Hằng Chí này ăn phải thuốc nổ sao?” Không lâu sau Hầu Kiến Ba liền nói, “Đánh bóng nhiều tiểu động tác thế.”

“Tiểu động tác là gì?” Khấu Cẩn Khê bên cạnh hỏi.

“Vừa rồi hấn dùng khuỷu tay đánh Duy Lực một cái, lúc này lại kéo hấn,” Hầu Kiến Ba nói, “Những cái này chính là tiểu động tác.”

“Vậy không phải phạm quy sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Đôi khi trọng tài cũng không nhất định đều nhìn thấy.” Hầu Kiến Ba nói.

Hai người nhìn lại, quả nhiên trọng tài không thổi còi.

“Thật đáng ghét.” Khấu Cẩn Khê nói.

“Đáng ghét hơn là,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hấn thực ra luôn khiêu khích Dương Duy Lực, chính là muốn chọc tức anh ấy.”

Nếu anh ấy thật sự tức giận thậm chí trả đũa, vậy thì trùng kế của Hồ Hằng Chí rồi.

Vừa dứt lời, nghe thấy tiếng còi của trọng tài.

“Đội đỏ phạm quy, phạt hai quả.”

Dương Duy Lực chính là đội đỏ, anh ấy phạm quy.

“Phải làm sao đây?” Hầu Kiến Ba có chút sốt ruột.

Chu Chiêu Chiêu trong lòng cũng sốt ruột, nhưng cô tin Dương Duy Lực nhất định có cách.

“Thằng khốn này, lại giở trò này, trọng tài mù mắt sao?” Hầu Kiến Ba tức giận nói.

Trọng tài không mù mắt, mà là họ hàng với Thẩm Quốc Lương.

Nhưng Dương Duy Lực cũng không phải loại dễ bắt nạt, nếu anh ấy bị đánh bại như vậy, vậy thì không phải Dương Duy Lực.

Đúng lúc Hồ Hằng Chí muốn tiếp tục chọc tức anh ấy, anh ấy trực tiếp tấn công nhanh.

Những phút tiếp theo, có thể nói là do Dương Duy Lực không chế toàn bộ nhịp độ trận đấu.

“Này, thằng nhóc này, tôi lo lắng vô ích.” Hầu Kiến Ba cười nói.

Dương Duy Lực vốn không định dốc toàn lực, dù sao với thể lực và sức bật của anh ấy đấu với đám người cơ quan, có chút chiếm lợi thế.

Nhưng ai ngờ Hồ Hằng Chí quá đáng, không ngừng tiểu động tác, trọng tài lại giả mù.

Vậy thì anh ấy trực tiếp kết thúc trận đấu.

Không thì, gà rán nguội mất ngon.

Đừng hỏi anh ấy biết thế nào, vừa rồi đi ngang qua chỗ Chu Chiêu Chiêu, nhìn thấy cô ấy cầm gà rán.

“Đồ ngu xuẩn vô dụng.” Thẩm Quốc Lương đang theo dõi trận đấu nghiêng răng nói.

Dù hấn ra hiệu cho Hồ Hằng Chí, nhân cơ hội làm Dương Duy Lực bị thương.

Chỉ có anh ấy bị thương mới không lên sân.

Thậm chí, tốt nhất là tàn phế.

Nhưng tên này đều giả vờ không thấy, cho đến khi trận đấu kết thúc đều do Dương Duy Lực không chế nhịp độ.

Nhìn ánh mắt Chu Chiêu Chiêu, Thẩm Quốc Lương biết mình thua.

Ánh mắt này trước đây khi Chu Chiêu Chiêu nhìn hắn cũng từng xuất hiện, nhưng không biết từ khi nào đã chuyển sang người đàn ông khác.

Thẩm Quốc Lương nhìn sâu vào Chu Chiêu Chiêu, sau đó lẳng lặng quay người rời đi.

Chu Mẫn Mẫn đi theo sau hắn.

“Đừng đi theo tôi, để tôi một mình tĩnh tâm.” Hắn lạnh lùng nói.

Chu Mẫn Mẫn còn muốn nói, nhưng Thẩm Quốc Lương không cho cơ hội, trực tiếp đi.

Trận đấu cuối cùng cũng kết thúc.

“Cô ấy đâu rồi?” Dương Duy Lực chào lãnh đạo xong quay lại không thấy Chu Chiêu Chiêu, hỏi.

“Cho anh,” Hầu Kiến Ba nói, “Cô gái nói về trước rồi.”

“Tôi cảm thấy cô gái đó với anh cũng có chút tình ý.” Hầu Kiến Ba cười nói, “Cả tối mắt không rời anh.”

Dương Duy Lực liếc nhìn anh, “Nói gì vậy.”

Hầu Kiến Ba cười, nơi này đông người thật sự không thích hợp nói những chuyện này.

“Anh đi đâu?” Anh đột nhiên nói, “Tôi đi xem.”

Hầu Kiến Ba muốn nói, đông người như vậy không nên có chuyện.

Nhưng đối mặt với đôi mắt lạnh lùng của Dương Duy Lực, câu này không nói ra được.

“Chúng ta có người theo dõi.” Anh yếu ớt nói.

Nhưng còn đâu bóng dáng Dương Duy Lực?

Chương 45

DTV-EBOOK

“Tại sao cậu không đợi anh ấy một chút?” Khi rời khỏi quảng trường trung tâm, Khấu Cẩn Hy hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Tớ phải đợi anh ấy làm gì?” Chu Chiêu Chiêu cười, ánh mắt hướng lên vầng trăng tròn trên bầu trời, “Tớ đi xem thi đấu chứ đâu phải đi gặp anh ta.”

“Với lại, cậu không muốn biết tối nay chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền sao?”

Nghe đến tiền, Khấu Cẩn Hy lập tức hào hứng, mắt sáng lên nhìn Chiêu Chiêu, “Dĩ nhiên là muốn biết chứ!”

“Vậy thì mau về nhà thôi.” Chiêu Chiêu cười nói.

Nhưng vừa đi được một đoạn, cô chợt nhận ra có điều gì đó bất ổn. Cảm giác bị ai đó theo dõi lại trở lại đây, y như lần trước.

Khấu Cẩn Hy vẫn đang mải mê với niềm vui kiếm được tiền, vừa đi vừa tính toán, hoàn toàn không đề phòng gì.

“Cậu làm gì thế?”

Chu Chiêu Chiêu bóp nhẹ tay cô bạn, Khấu Cẩn Hy cười hỏi, “Sao lại nắm tay tớ?”

“Không có gì,” Chiêu Chiêu trấn an, “Chỉ là muốn nhắc cậu một chút, lát nữa bố tớ sẽ đến đón.”

“Bác Chu?” Khấu Cẩn Hy ngạc nhiên nhìn cô.

Chu Chính Văn không phải đã đi Hàng Châu mua gà giống sao? Lần này ông còn dẫn cả Diêu Trúc Mai đi cùng.

Cô biết chuyện này vì trước đó Chiêu Chiêu từng nói vài ngày nữa sẽ cùng Chu Hạo Đông ra sân bay đón bố mẹ.

Cô bạn còn bông đùa rằng bản thân chưa từng được đi máy bay, vậy mà đàn gà con lại có cơ hội trải nghiệm trước.

Đột nhiên, Khấu Cẩn Hy nhớ lại chuyện Chu Chiêu Chiêu kể trước đó – có kẻ từng theo dõi cô, thậm chí còn muốn nhìn trộm cô thay đồ. Cô lập tức hoảng hốt.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chiêu... Chiêu Chiêu, giờ phải làm sao?” Giọng cô run lên.

Liệu kẻ đó có phải nhắm vào số tiền bán gà rán tối nay của họ không?

“Cứ giả vờ không biết, tiếp tục đi thẳng,” Chiêu Chiêu nắm c.h.ặ.t t.a.y cô bạn, “Đoạn đường này đông người qua lại, chúng không dám làm gì đâu.”

Nhờ sự bình tĩnh của Chiêu Chiêu, Khấu Cẩn Hy cũng dần lấy lại tinh thần.

Nhưng bước chân kia vẫn bám theo họ. Họ đi nhanh, bước chân đó cũng nhanh. Họ chậm lại, nó cũng chậm theo.

Khấu Cẩn Hy sợ đến mức muốn khóc.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu hồi hận. Giá như cô đợi Dương Duy Lực một chút thì đâu đến nỗi lo bị cướp

giữa đường.

Có lẽ là tâm linh tương thông, ngay lúc cô nghĩ vậy, một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Chiêu Chiêu!”

Chu Chiêu Chiêu chưa bao giờ thấy tiếng gọi của Dương Duy Lực lại ngọt ngào đến thế.

“Chúng tớ ở đây!” Cô vui mừng đáp lại.

Dương Duy Lực nhanh chóng đuổi kịp, thấy cô đỏ mắt nhìn mình, anh định hỏi nhưng Chiêu Chiêu lắc đầu ra hiệu.

“Đi thôi, tôi đưa hai cậu về.” Anh nói.

Tối nay, Khấu Cẩn Hy đã xin phép ngủ lại nhà Chu Chiêu Chiêu. Nhưng sau sự việc này, niềm vui đếm tiền của hai cô cũng giảm đi đôi phần.

Dù vậy, kiếm được hơn bốn mươi tệ chỉ trong một buổi tối quả là một thành tích đáng kinh ngạc.

“Một đêm bốn mươi tệ, vậy một tháng sẽ là một nghìn hai!” Khấu Cẩn Hy nắm c.h.ặ.t t.a.y Chiêu Chiêu, “Trời ơi, chúng ta kiếm được nhiều hơn cả lương tháng của mẹ tớ!”

Hơn nữa, họ chỉ mới bán có nửa ngày.

“Chưa trừ chi phí đâu,” Chiêu Chiêu nhắc nhở, “Gà lấy từ trại của lão Chu, chưa tính tiền, còn có cả dầu chiên nữa.”

“Nhưng vẫn là rất nhiều mà!” Khấu Cẩn Hy hào hứng nói.

Cho dù chia đôi, mỗi đêm kiếm hai mươi tệ cũng đã là con số không nhỏ!

“Cậu nghĩ xem,” Khấu Căn Hy thở dài, “Kẻ theo dõi chúng ta tối nay rốt cuộc là ai?”

“Tối mai chúng ta còn đi bán gà rán nữa không?”

Kiểm được nhiều tiền như vậy, mới ngày đầu đã thế, ngày mai nếu bán nhiều hơn chắc chắn sẽ càng thuận lợi.

“Bán chứ, tất nhiên là bán rồi.” Chiêu Chiêu chia đều số tiền, nói, “Có tiền mà không kiếm thì đúng là ngốc.”

“Hơn nữa, làm gì có chuyện phòng bị cả đời?” Cô quả quyết, “Ngày mai nhất định tớ phải bắt được kẻ đó.”

Ngày mai, cô sẽ nhờ Dương Duy Lực giúp bắt kẻ theo dõi mình.

“Gì vậy?” Đang suy nghĩ, cô nghe thấy tiếng gõ cửa.

Dương Duy Lực đứng trước cửa, do dự một lúc rồi nói: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Anh phát hiện có người đang theo dõi em,” anh nghiêm túc nói, “Chuyện ở phố thương mại hôm trước, và cả tối qua nữa.”

“Anh sẽ bảo vệ em.” Ánh mắt anh kiên định, “Vì vậy, đừng sợ.”

“Đây là gì vậy?” Chiêu Chiêu nhìn vật trong tay anh, hỏi.

“Là còi.” Anh trả lời.

“Sao nó khác với còi bình thường thế?” Cô tò mò.

“Ừ,” anh gật đầu, “Âm thanh của loại còi này rất đặc biệt, có thể vang xa.”

“Nếu em gặp nguy hiểm, hãy thổi còi này ngay lập tức, anh sẽ đến bên em nhanh nhất có thể.” Dương Duy Lực nhìn sâu vào mắt cô, giọng trầm ấm, “Chiêu Chiêu, em nhất định phải giữ cái còi này cẩn thận.”

Sự việc tối nay khiến anh cảnh giác hơn.

Dù người theo dõi cô không phải là đối tượng nguy hiểm, mà là Thẩm Quốc Lương.

Anh nhận ra Thẩm Quốc Lương không xuất hiện trực tiếp như trước, cũng không có ý đồ xấu, mà chỉ âm thầm đi theo sau, thậm chí dường như muốn bảo vệ cô.

Là đàn ông, Dương Duy Lực hiểu rõ Thẩm Quốc Lương đang nghĩ gì.

Hắn ta cuối cùng cũng nhận ra tình cảm thật sự của mình, biết rằng mình thích Chu Chiêu Chiêu.

Vì vậy, giờ hắn muốn quay lại theo đuổi cô.

Nhưng... hắn sẽ không có cơ hội đâu.

Cho dù Chu Chiêu Chiêu có cho hắn cơ hội hay không, Dương Duy Lực cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Vì vậy, ngay khi trở về phòng, anh lấy ra chiếc còi đặc biệt này.

“Luôn mang theo bên mình.” Anh đeo chiếc còi vào cổ cô.

“Em biết rồi.” Chiêu Chiêu xúc động giấu còi vào trong áo, “Còi còn, người còn, còi...”

Câu nói chưa kịp dứt, Dương Duy Lực đã đặt tay lên miệng cô.

“Dù ở bất cứ đâu, anh cũng sẽ đến bên em.” Giọng anh vững vàng, “Vì vậy, đừng sợ, chỉ cần thoải thật to là được.”

“Ngọt quá đi!” Khi Chiêu Chiêu trở lại phòng, Khấu Cẩn Hy cảm động nói, “Dương Duy Lực thật sự quá ngọt ngào!”

Vừa dứt lời, tiếng còi của Chiêu Chiêu vang lên.

Ngay lập tức, cửa phòng bị gõ mạnh, “Chiêu Chiêu?”

“Em... chỉ là tò mò thôi.” Chiêu Chiêu đỏ mặt.

Cô không ngờ Dương Duy Lực thật sự xuất hiện ngay lập tức.

“Ừ.” Anh không trách mắng, ngược lại, nụ cười đầy dịu dàng khiến mặt cô càng đỏ hơn.

Đặc biệt là khi Khấu Cẩn Hy đang đứng sau cười khúc khích.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng tại huyện ly, đôi nam nữ vừa ân ái xong đang ôm nhau trò chuyện.

Nội dung câu chuyện, không ngờ lại là về Chu Chiêu Chiêu.

“Anh nghĩ cách đi, nhất định phải khiến con nhỏ đó bẽ mặt!” Người phụ nữ giọng điệu độc ác, “Con bé dám đề đầu cưới cổ con gái ta, không thể tha thứ được!”

“Yên tâm đi.” Người đàn ông cười hôn cô ta một cái, “Anh đã sắp xếp xong rồi.”

“Lần này, nhất định sẽ khiến nó sống không bằng chết!”

Chương 46

DTV-EBOOK

Trại gà không xa thị trấn lắm. Hôm trước, có vài công nhân đi xem thi đấu, về kể với Chu Hạo Đông rằng Chu Chiêu Chiêu đang bán gà rán ở quảng trường.

Mọi người đều tỏ ra khó hiểu.

“Cậu khuyên giám đốc đi, sao lại để Chiêu Chiêu làm cái việc đó?” Có người nói với Chu Hạo Đông.

Chu Chính Văn sở hữu trại gà lớn như vậy, lẽ nào không nuôi nổi con gái mình? Lại còn bắt cô ấy đi làm tiểu thương ngoài đường.

Do tư tưởng còn sót lại từ những năm trước, người ta vẫn khinh thường những tiểu thương như vậy.

Dĩ nhiên, không ai dám nói thẳng là “buôn lậu”.

Chu Hạo Đông chỉ cười.

Anh thường nghe thời sự, chính sách nhà nước bây giờ đã khác trước rồi.

Mèo đen mèo trắng, miễn bắt được chuột đều là mèo tốt.

Nhà nước hiện đang khuyến khích kinh doanh.

Nhưng với món gà rán của Chu Chiêu Chiêu, Chu Hạo Đông cũng tò mò không biết ngon đến mức nào?

Những ngày tiếp theo, hễ quảng trường có trận đấu là Chu Chiêu Chiêu và Khấu Cẩm Hy lại bày hàng.

Hai người không tham lam, dù ngày đầu bán đắt hàng nhưng những hôm sau vẫn giữ nguyên số lượng.

Mỗi ngày chỉ bán một lượng nhất định, hết hàng là thu dọn đi xem bóng.

Khi Dương Duy Lực thi đấu, Chiêu Chiêu đợi anh đánh xong rồi cùng về. Những hôm anh không có trận, vẫn đến từ xa ngắm cô gói gà rán cho khách.

Hôm nay là trận chung kết. Từ sáng sớm, Chu Chiêu Chiêu và Khấu Cẩn Hy đã đến trại gà lấy thịt và sơ chế.

Mấy ngày nay, Chu Hạo Đông đều nhờ người làm thịt gà sẵn cho họ.

Dĩ nhiên là chọn những con gà ngon nhất.

Vì Chu Chính Văn không có nhà, mấy ngày đầu có người tìm Chu Hạo Đông khuyên nhủ, bảo anh can ngăn Chiêu Chiêu.

Chen chúc giữa đám đông để làm gì?

Chu Chính Văn đâu phải không lo nỗi của hồi môn cho con gái.

Nhưng Chu Hạo Đông chẳng nói gì, vẫn chuẩn bị đầy đủ, thậm chí sau này còn chọn loại gà thượng hạng mổ sẵn đợi Chiêu Chiêu đến lấy.

“Cảm ơn anh Hạo Đông.” Chu Chiêu Chiêu xách gà định đi thì cửa bị đẩy mạnh, Trương thị giận dữ bước vào.

Bà ta trách mắng Chiêu Chiêu không tiếc lời: “Đồ vô liêm sỉ! Nhà này thiếu ăn hay thiếu mặc gì mà mày phải làm cái trò buôn lậu này?”

“Cháu vô liêm sỉ cũng không bằng bà đi cảm sùng người khác.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng đáp, “Cháu làm bằng sức lao động của mình, cháu tự hào.”

Suốt ngày mở miệng là chửi vô liêm sỉ, cháu vô liêm sỉ chỗ nào?

“Mày dám cãi lão bà?” Trương thị giận run người, chỉ thẳng vào mặt cô, “Tao nói cho mày biết, hôm nay mày đừng hòng mang đi một con gà nào!”

“Trại gà này là của bố cháu, cháu muốn lấy bao nhiêu tùy ý.” Chiêu Chiêu vừa nói vừa nhanh tay xếp gà vào bao tải.

“Mày... Chu Hạo Đông, mày lấy lại số gà đó cho tao!” Trương thị không thuyết phục được Chiêu Chiêu, liền quay sang sai khiến Chu Hạo Đông.

“Bà nội, bà già rồi nên ở nhà hưởng phúc đi.” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Đừng có suốt ngày nổi giận, tuổi bà mà giận dữ quá dễ đột quỵ lắm.”

Không nói thẳng nhưng Trương thị hiểu ngầm ý cô, suýt ngất vì tức.

“Bà nội, có phải Chu Mẫn Mẫn thấy cháu kiếm được tiền nên ghen tị không?” Chiêu Chiêu hỏi khéo, “Nên mới xui bà đến ngăn cháu kinh doanh?”

Trương thị khựng lại.

Chu Mẫn Mẫn quả thực như vậy.

“Thôi,” Chiêu Chiêu thở dài, “Cháu định tối nay bán xong, ngày mai sẽ ra phố thương mại mua quà cho mọi người.”

Trương thị mắt sáng lên.

Con bé này được Chu Chính Văn chiều nên tính tình bướng bỉnh. Vì chuyện Thẩm Quốc Lương, Chu Chính Văn mấy ngày liền mặt nặng mày nhẹ, ngay cả với mẹ ruột cũng không vui.

Nếu Chiêu Chiêu làm hòa với nhánh thứ hai, gia đình sẽ lại hòa thuận như xưa.

Mấy tháng nay Chiêu Chiêu giận dữ cũng đủ rồi, có lẽ đã muốn làm lành nên mới nghĩ đến chuyện mua quà.

“Còn biết nghĩ đến gia đình là tốt rồi.” Trương thị mặt tươi hẳn, “Nhớ mua đồ tốt vào đây.”

“Thật sự cậu định mua quà cho Chu Mẫn Mẫn hả?” Khi Trương thị đi rồi, Khấu Cẩn Hy lo lắng hỏi.

Vừa mới tỉnh ngộ được mấy tháng, lẽ nào lại mắc bệnh ngốc nữa?

“Làm gì có chuyện đó.” Chu Chiêu Chiêu đạp xe ngược gió, cười lớn.

Tiền nhiều đốt không hết chắc?

Hay là định mua thuốc chuột tặng?

Khấu Cẩn Hy thở phào nhẹ nhõm, may là Chiêu Chiêu vẫn còn tỉnh táo.

Tối hôm đó, trận đấu diễn ra vô cùng kịch tính, nhưng cuối cùng đội của Dương Duy Lực giành chiến thắng.

Nhiều lần, đội áo đỏ của anh suýt thua, nhưng dưới sự dẫn dắt của Dương Duy Lực, họ đã tìm ra lối thoát.

Khí thể không chịu khuất phục của anh lan tỏa đến mọi người xung quanh.

Khi trận đấu kết thúc, tất cả đều reo hò cổ vũ cho đội của anh.

Có thể nói đây là trận bóng rổ sôi động nhất trong vài năm trở lại đây.

Hôm đó, Chu Chiêu Chiêu lại một lần nữa chứng kiến một Dương Duy Lực khác hẳn trong ký ức cô.

Anh tỏa sáng, tràn đầy sức sống!

Sau trận đấu, Dương Duy Lực từ chối lời mời của mấy vị lãnh đạo.

“Lão Trần, tài xế của anh tính tình thẳng thắn quá nhỉ.” Một vị lãnh đạo cười nói.

“Thẳng thắn?” Lão Trần bật cười, “Nó là cái thẳng đầu bò đấy, hôm nay còn là khá đấy.”

Vị lãnh đạo hơi ngượng, định nói tiếp thì bị người khác chen vào: “Cục trưởng Cam không biết đâu, lão Trần yêu quý tài xế này lắm.”

“Nhà có con gái chắc cũng muốn gả cho Dương Duy Lực luôn.”

Cam Vũ Lộ cười ha hả.

“Nghe nói chủ nhiệm Cam sắp nhậm chức rồi,” người đó nói tiếp, “Chúc mừng chúc mừng.”

“Trẻ tuổi tài cao.” Lão Trần vỗ vai Cam Vũ Lộ.

“Quá khen rồi,” Cam Vũ Lộ khiêm tốn đáp.

Lão Trần liếc nhìn anh ta, mỉm cười rồi rời đi không nói thêm gì.

“Sao anh lại nói những chuyện đó trước mặt hân?”
Người bên cạnh nói với Cam Vũ Lộ, “Lão Trần này
bảo vệ thuộc hạ lắm.”

Cam Vũ Lộ nhìn theo bóng lão Trần.

Bảo vệ thuộc hạ?

Trùng hợp thay, anh ta cũng vậy!

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh bỏ đi như vậy có sao không?” Trên đường về,
Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi.

“Không sao, anh đã báo với cục Trần rồi.” Anh trấn
an.

Hơn nữa, nhiệm vụ chính của anh hiện tại là bảo
vệ Chu Chiêu Chiêu, cục Trần hiểu mà không cần
nói.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, bỗng phía trước
vang lên tiếng kêu cứu.

“Cứu... cứu tôi với...”

“Em có nghe thấy gì không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi
Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực nhíu mày, “Nghe thấy.”

“Nhưng anh không muốn quan tâm.” Anh nói.

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn anh, rồi gật đầu,
“Vậy chúng ta đi thôi.”

Nói rồi cô kéo Dương Duy Lực đi nhanh.

Tốc độ khiến Dương Duy Lực cũng phải kinh ngạc,
“Em tin tưởng anh đến vậy sao?”

“Không nghĩ anh là kẻ vô trách nhiệm à?”

Hơn nữa, anh nhận ra từ lần đầu gặp, Chu Chiêu Chiêu dường như luôn tin tưởng anh một cách kỳ lạ.

“Làm sao bây giờ?”

Sau khi hai người đi khỏi, mấy kẻ trong ngõ hẻm bước ra, “Con mồi không dính bẫy!”

Chương 47

DTV-EBOOK

Hôm sau, Chu Chiêu Chiêu chú ý quan sát nhưng không nghe thấy chuyện lạ gì xảy ra.

Hóa ra phán đoán của Dương Duy Lực tối qua là đúng.

Tò mò c.h.ết người, may mà lúc đó cô không chạy đến xem.

“Anh kiểm chiếc xe này ở đâu vậy?” Trên đường đi, Chu Chiêu Chiêu hỏi Chu Hạo Đông, “Bố đi mua bao nhiêu gà giống thế?”

Chiếc xe họ đang ngồi là một chiếc xe buýt cổ, loại chỉ có một dãy ghế hai bên, khoảng giữa trống hoác.

“Anh làm gì có khả năng này,” Chu Hạo Đông cười, “Bác thuê của trạm xe một ngày đấy.”

Lần này mang về nhiều gà giống, chỉ có loại xe buýt này mới chở nổi.

Chu Chiêu Chiêu dán mặt vào cửa sổ ngắm bầu trời xanh ngắt, “Bố với mẹ còn bao lâu nữa mới ra?”

Vừa dứt lời, một chiếc xe tải nhỏ lao tới, Chu Chính Văn đứng trên thùng xe, còn ghế phụ là một phụ nữ ăn mặc thời thượng.

Người phụ nữ tóc uốn xoắn, mặc váy hoa xinh xắn, đội mũ chống nắng, khuôn mặt trang điểm tinh tế.

Phản ứng đầu tiên của Chu Chiêu Chiêu là: “Người này quen quen, hình như gặp ở đâu rồi?”

Phản ứng thứ hai: “Cô ấy đẹp quá!”

Nhưng vẻ đẹp dịu dàng, đoan trang kia bị phá hỏng ngay khi người phụ nữ mở miệng:

“Sao chỉ có mình Chiêu Chiêu đến đón?” Diêu Trúc Mai hỏi.

Chu Chiêu Chiêu: “...Mẹ, mẹ đẹp quá!”

Diêu Trúc Mai ngượng ngùng vuốt mái tóc xoăn, “Bên Hàng Châu ai cũng làm kiểu tóc này, bố con cứ bắt mẹ làm theo.”

“Đẹp lắm ạ.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Diêu Trúc Mai vốn xinh đẹp, chỉ là ở quê không chú ý ăn mặc, thường mặc đồ cũ kỹ.

Gà giống được đựng trong những chiếc sàng tre lớn, đường kính khoảng hai đến ba mét.

Chỉ có loại xe buýt này mới chở nổi.

Suốt dọc đường, tiếng gà con kêu chiêm chiêm không ngớt.

“Lúa gà này thật chắc, trứng gà mái đẻ ra lòng đỏ thơm ngon.” Trên đường về, Chu Chính Văn hào hứng nói, “Bác tin chắc nếu lúa gà này thành công, sang năm chúng ta phải xây thêm chuồng gà nữa.”

Bây giờ đã tháng tám, chỉ còn bốn, năm tháng nữa.

Chu Chiêu Chiêu rất thích người bố như vậy - thông minh, lạc quan và tràn đầy nhiệt huyết.

Ngay cả khi nhà nghèo khó nhất, ông vẫn giữ thái độ tích cực và nỗ lực hành động.

Nhưng Diêu Trúc Mai thì ngược lại.

“Mua nhiều gà giống thế này, lỡ có chuyện gì thì sao?” Bà ta nhăn nhó nói, “Mẹ đã bảo đừng mua nhiều thế.”

“Người đó toàn nói khoác,” Diêu Trúc Mai tiếp tục, “dù dẫu chúng ta mua để họ bán được hàng.”

Nói như thế Chu Chính Văn là kẻ ngốc vậy.

Nhưng thực ra, Chu Chiêu Chiêu biết rằng chính nhờ lúa gà giống này, Chu Chính Văn đã củng cố vị trí giàu nhất huyện Chu Thủy.

Tỷ lệ sống của lúa gà này cao, sau đó Chu Chính Văn còn dùng trứng của chúng để ấp ra lúa gà giống bán cho trại gà quốc doanh ở Hàm Thị.

Chỉ riêng lúa gà giống đó đã thu hồi vốn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chưa kể tiền bán trứng và gà trống cho các hộ nhỏ lẻ xung quanh.

Đúng như dự đoán của ông, năm sau xây thêm chuồng gà thứ tư. Thời điểm đó trong kiếp trước cũng là lúc Chu Chính Văn hạnh phúc nhất.

Nhưng sau đó, ai ngờ được ông lại ra đi vì một vụ tai nạn.

“Bác tin vào con mắt của mình.” Chu Chính Văn đang phấn khích, gọi hai chai bia cùng Chu Hạo Đông nhấm nháp, “Bác có niềm tin, Hạo Đông, sang năm bác muốn cháu đi Thượng Hải học thêm nửa năm.” yên tâm, cháu sẽ không phụ lòng bác.”

“Mẹ dạo trước nói muốn cho cháu Trương Chiếm Quyền vào trại học việc,” Diêu Trúc Mai nói, “Nó

cũng có học thức, nếu Hạo Đông đi học thì để Chiếm Quyền thay chỗ nó tạm.”

Trương Chiếm Quyền?

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

“Mẹ, nếu là người khác thì thôi, chứ Trương Chiếm Quyền thì con biết quá rõ,” cô nói, “Có học thức? Thi cử toàn ăn trứng ngỗng à?”

Trương Chiếm Quyền vai vế cao, Chu Chiêu Chiêu phải gọi bằng cậu, nhưng hần học hành cực kém, ở lại lớp mấy lần.

Hồi tiểu học vì lưu ban nên học cùng lớp với Chu Chiêu Chiêu, sau khi cô tốt nghiệp tiểu học thì hần vẫn chưa xong.

Lên cấp hai được một năm thì bị đuổi học vì mấy môn thi toàn điểm không.

Giờ Diêu Trúc Mai lại khen Trương Chiếm Quyền giỏi giang, đem so sánh với Chu Hạo Đông.

“Con nói chuyện sao không biết để ý lời ăn tiếng nói thế?” Diêu Trúc Mai tức giận, “Dù sao cũng là cậu con, người nhà mà.”

Ý bà ta là Chu Hạo Đông là người ngoài, dùng người ngoài không bằng người nhà?

Đôi lúc, Chu Chiêu Chiêu muốn cười ra nước mắt trước sự ngây ngô của mẹ mình.

“Chuyện kinh doanh bà không hiểu thì đừng xen vào,” Chu Chính Văn nhấp ngụm bia nói, “Về nhà bà bắt đầu học chữ, ít nhất phải quản được kho thuốc.”

“Già cả rồi còn học chữ nữa?” Diêu Trúc Mai nhăn nhó.

“Bà không bảo dùng người nhà sao?” Chu Chính Văn nói.

Diêu Trúc Mai đành trừng mắt nhìn chồng, nghe ông tiếp tục, “Mỗi ngày học mười chữ, để tôi bảo thằng Hoàn dạy bà, tôi sẽ kiểm tra hàng ngày.”

“Hả?”

Mười chữ thôi mà như muốn lấy mạng bà ta!

Diêu Trúc Mai còn định nói gì đó, nhưng Chu Chính Văn đã uống tiếp bia, “Nếu thấy mười chữ ít, thì mười lăm chữ vậy.”

“Đủ rồi, đủ rồi.” Diêu Trúc Mai vội nói.

Chu Chiêu Chiêu thâm ngưỡng mộ bố.

Cao tay thật.

Diêu Trúc Mai có việc làm rồi sẽ không rảnh rồi sinh nông nổi hoặc bị người khác lợi dụng nữa.

Xe về trại gà phải đi qua làng, nhờ Trương thị tuyên truyền nên ai cũng biết Chu Chính Văn đi Hàng Châu mua gà giống.

Đám gà con còn được đi máy bay về.

Trời ơi!

Cả làng chưa ai đi máy bay, lũ gà lại còn hơn người.

Dân làng kéo đến xem đông nghịt.

Rồi mọi người thấy một phụ nữ xinh đẹp bước xuống xe.

Chu Chính Văn kiếm đâu ra người phụ nữ đẹp thế này?

Diêu Trúc Mai bị ruồng bỏ rồi sao?

Nghe tin, Quách Ái Cẩm dắt Trương thị đến, mặt tỏ vẻ lo lắng: “Mẹ ơi, anh cả dẫn người phụ nữ lạ về, chị dâu sau này làm sao đây?”

Nhưng khi nhìn rõ mặt người phụ nữ, Quách Ái Cẩm cứng đờ người.

Tại sao Diêu Trúc Mai chỉ đi Hàng Châu một chuyến mà thay đổi nhiều thế?

“Đây là Trúc Mai à?”

“Trời ơi, sao chị đẹp thế này!”

Chương 48

DTV-EBOOK

Quách Phụng Cầm chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày như thế này.

Diêu Trúc Mai - người phụ nữ ít học, nói năng thô lỗ, giờ lại trở thành tâm điểm ngưỡng mộ của mọi người.

Dĩ nhiên, Quách Phụng Cầm biết Diêu Trúc Mai có nhan sắc, nhưng bà ta không ngờ chỉ cần ăn mặc chỉnh chu lại có thể lộng lẫy đến vậy.

Phụ nữ vùng Tây Bắc thường cao lớn, nhưng Diêu Trúc Mai là người phương Nam chạy nạn lên đây, trên người vừa có nét dịu dàng của phương Nam, lại pha chút phóng khoáng của phương Bắc.

Trước đây bà ta không biết chăm chút, mặc quần áo luộm thuộm, dù sau này Chu Chính Văn giàu có, người phụ nữ này dường như chẳng thay đổi gì.

Vậy mà chỉ một chuyến đi Hàng Châu, bà ta đã thay đổi hoàn toàn.

“Ôi trời, trước giờ cứ tưởng Phụng Cầm đẹp nhất làng, giờ so ra Trúc Mai còn xinh hơn nhiều.” Các bà trong làng bàn tán xôn xao.

Trước kia, những lời khen ngợi đều dành cho Quách Phụng Cầm, hôm nay đều đổ dồn về Diêu Trúc Mai.

“Trúc Mai nên ăn mặc thế này từ lâu rồi, nhà có tiền mà.” Có người liếc nhìn Quách Phụng Cầm nói.

Quách Phụng Cẩm tức đến ghen hòng.

Ý gì đây?

Nhà bà ta cũng có tiền đấy nhé!

Lũ đàn bà quê mùa ngu dốt này biết cái gì!

Quách Phụng Cẩm không thể chịu đựng thêm nữa, trước là Chu Chiêu Chiêu, giờ đến Diêu Trúc Mai, hai mẹ con này sắp đề đầu cưới cổ họ rồi.

Diêu Trúc Mai không biết bà ta đang ghen tức đến phát điên, còn vui vẻ nắm tay hỏi: “Phụng Cẩm, em thấy chị thế này có đẹp không?”

“Cũng được,” Quách Phụng Cẩm nói, “Có lẽ do em bảo thủ, kiểu tóc xoắn này em không chấp nhận được.”

“Giống mấy người phụ nữ không đứng đắn lắm.”

“Ừ, chị cũng thấy vậy.” Diêu Trúc Mai dậm chân, “Nhưng anh nhà chị cứ bảo đẹp, còn nói chị hợp với kiểu tóc này.”

Quách Phụng Cẩm nghi ngờ, không biết Diêu Trúc Mai thật sự ngốc nghếch, hay đang khoa trương với mình?

“Mẹ, mẹ nên tin vào thẩm mỹ của bố.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Nữ vi kế giả dung.”

“Con không ngờ dì hai lại nói thế,” Chiêu Chiêu tiếp tục, “Kiểu gì là phụ nữ không đứng đắn? Chẳng lẽ dì hai từng thấy rồi?”

“Trên tivi không thường hay diễn sao?” Quách Phụng Cẩm hơi ngượng, đáp.

“Trên tivi ạ?” Chu Chiêu Chiêu cười định hỏi rõ thì nghe thấy tiếng Trương thị.

“Suốt ngày không làm gì, chỉ lo ăn diện lòe loẹt!” Trương thị chê bai.

Bà ta vốn đã không hài lòng khi Chu Chính Văn đưa Diêu Trúc Mai đi Hàng Châu.

Một là việc nhà đổ hết lên đầu bà, hai là tại sao loại phụ nữ như Diêu Trúc Mai lại được đi máy bay?

“Trên trời có thiên đường, dưới đất có Tô Hàng.”

Bà lão như bà còn chưa ra khỏi tỉnh, Diêu Trúc Mai đã được đến chốn thiên đường bằng máy bay?

Bà càng không chịu được cách Chu Chính Văn cưng chiều vợ.

Người ta bảo mẹ chồng nàng dâu là thiên địch, quả không sai!

“Cái tóc này mau cắt đi cho tao.” Trương thị giận dữ nói.

Diêu Trúc Mai đang say sưa nghe lời khen của dân làng.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu bà ta được khen ngợi nhiều như vậy.

Nhưng một gáo nước lạnh từ Trương thị khiến bà ta sững sờ.

Diêu Trúc Mai cảm thấy tủ thân.

“Đúng đấy, chị dâu,” Quách Phụng Cẩm cười nói, “Chị cắt tóc đi, đừng làm mẹ giận.”

Diêu Trúc Mai há hốc mồm.

Nhìn Quách Phụng Cầm, bà ta chợt nhận ra bà ta cũng từng uốn tóc xoắn.

Dù Quách Phụng Cầm uốn kiểu xoắn nhỏ, còn bà ta xoắn to hơn, nhưng kiểu tóc thành phố làm có tầng lớp đẹp hơn nhiều.

Đẹp hơn kiểu của Quách Phụng Cầm.

Vậy tại sao Quách Phụng Cầm lại nói không đẹp? Còn bảo giống gái không đứng đắn?

Thực ra, theo bà ta, kiểu của Quách Phụng Cầm mới không đứng đắn.

Và tại sao Quách Phụng Cầm uốn tóc được, còn bà ta thì không?

Cái gì gọi là lòn loẹt?

Bộ đồ này rất đơn giản, là áo dài may bởi thợ lão luyện ở Hàng Châu.

Nhìn lại đồ Quách Phụng Cầm mặc, n.g.ự.c hở cả đống.

Sao bà già không mắng Quách Phụng Cầm, chỉ chăm chăm vào bà ta?

Thiên vị quá!

Những lời này Diêu Trúc Mai không dám nói ra.

Nhưng bà ta nhớ kỹ trong lòng.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ, bao lâu nay cô tìm cách tạo khoảng cách giữa Diêu Trúc Mai với Trương thị và Quách Phụng Cầm đều thất bại.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hôm nay lại vô tình thành công nhờ chuyến đi Hàng Châu.

Diêu Trúc Mai âm ức nhìn Chu Chính Văn.

“Có gì không được?” Chu Chính Văn cười, “Mẹ, con cũng mua cho mẹ một bộ áo dài như thế này, các cụ ở Hàng Châu đều mặc kiểu này.”

Trương thị nghe nói cũng có áo dài cho mình, lập tức im bặt, mắt sáng lên đi thử đồ.

Quách Phụng Cẩm cũng muốn, nhưng Chu Chính Văn không nhắc đến.

Ông không mua cho Quách Phụng Cẩm.

Mang đặc sản địa phương thì được, chứ áo dài kiểu này thì không.

Không phù hợp.

Diêu Trúc Mai được chồng ủng hộ, lại vui vẻ trở lại.

Quách Phụng Cẩm đợi mãi, chỉ thấy Diêu Trúc Mai mãi nghe lời nịnh hót của đám đàn bà, còn quà cáp cho bà ta thì không thấy đâu.

Cuối cùng, bà ta tức giận bỏ đi.

Chu Chiêu Chiêu vui vẻ kể với Chu Chính Văn chuyện bán gà rán mấy ngày qua.

“Anh Hạo Đông đã kể với bố rồi,” Chu Chính Văn cười nói.

Khi gọi điện báo cáo công việc, Chu Hạo Đông có nhắc qua một câu.

“Con có kế hoạch gì?” Ông vừa phân loại gà giống vừa hỏi.

“Con muốn mở cửa hàng đối diện trường cấp ba huyện,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bố thấy chú Ba Mạnh thế nào?”

“Con muốn mời chú ấy ra giúp?” Chu Chính Văn ngừng tay nhìn con gái, “Không dễ đâu.”

“Chú Ba Mạnh không phải người cam chịu cả đời ở làng quê.” Chu Chiêu Chiêu tự tin nói, “Đầu tiên thử nghiệm ở huyện, nếu thuận lợi, khi con lên tỉnh học, con muốn mở cửa hàng trước cổng trường.”

Câu sau cô nói nhỏ với Chu Chính Văn.

“Nếu được, con còn muốn mở cửa hàng gà rán trước mọi trường học lớn nhỏ trong tỉnh.”

Chu Chính Văn sững sờ.

Đây chính là lý do ông yêu quý cô con gái này!

Giống ông quá!

Với tầm nhìn và khí phách này, Chu Chính Văn tin con gái sẽ thành công.

“Tốt,” ông vui vẻ nói, “Trại gà của bố là hậu phương vững chắc của con.”

Chu Chiêu Chiêu mắt sáng rực nhìn bố, “Bố đồng ý ạ?”

“Con tự thuyết phục chú Ba Mạnh.” Chu Chính Văn nói, “Bố chỉ cung cấp gà ngon nhất.”

Còn lại, con phải tự mình phấn đấu.

Dĩ nhiên, nếu thất bại, ông sẽ ở phía sau giải quyết hậu quả.

Con gái muốn làm gì cứ mạnh dạn làm!

Dù có khoét trời thủng lỗ, ông cũng sẽ vá lại cho con!

Nhưng trước khi Chu Chiêu Chiêu tìm chú Ba Mạnh, cô đã gặp chuyện.

Chu Chiêu Chiêu bị bắt cóc!

Chương 49

DTV-EBOOK

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu chưa từng đi xa hơn chuyến đưa con lên tỉnh khám bệnh. Tái sinh lần này, cô luôn ấp ủ một hoài bão lớn lao. Ngoài việc thay đổi vận mệnh người thân, cô còn khao khát được nhìn ngắm thế giới rộng lớn hơn.

Lời động viên của cha - Chu Chính Văn - tiếp thêm sức mạnh cho cô. Những ngày này, ban ngày cô thường quanh quẩn gần trường học tìm mặt bằng thuê, tối đến lại miệt mài trên ghế nhà trường.

Sự cố xảy ra trong lúc Chiêu Chiêu đi đàm phán thuê cửa hàng. Đối phương là chàng trai trẻ đang kinh doanh cửa hàng văn phòng phẩm trước cổng trường. Anh ta nói muốn chuyển nhượng lại mặt bằng nhưng cần thương lượng với cha.

“Cửa hàng nhỏ nên không cạnh tranh nổi với bên cạnh, thua lỗ hàng tháng không bằng cho thuê kiếm chút lời.” Chàng trai hỏi với vẻ sốt sắng: “Em xem khi nào thuận tiện? Dạo này nhiều người hỏi thuê lắm, chưa kịp dán thông báo đã có mấy người đến hỏi rồi.”

Chiêu Chiêu khá ưng ý mặt bằng này, nghe vậy liền gật đầu ngay: “Em rảnh bây giờ luôn, không biết có được không?”

Thiếu kinh nghiệm, cô không ngờ mình đã rơi vào cái bẫy được giăng sẵn từ khi bắt đầu tìm kiếm mặt bằng.

Chàng trai dẫn cô vào một sân nhà ba gian ở phố Bắc. Vừa bước vào, Chiêu Chiêu đã nhận ra điều bất thường nhưng chưa kịp phản ứng thì đã ngất lịm.

Khi tỉnh lại, cô thấy mình bị trói chân tay trong căn phòng nhỏ. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ nhưng cô không phân biệt được là sáng hay chiều.

Đầu còn choáng váng, bên ngoài văng vẳng tiếng người nói chuyện nhưng quá xa để nghe rõ. Bị trói chặt, mỗi cử động đều khó khăn, nhưng cô phải nhanh chóng nắm bắt tình hình. Vừa chờ cứu viện, cô vừa tìm cách tự giải thoát.

Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở.

“Tôi bảo là sắp tỉnh rồi mà.” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Chiêu Chiêu nheo mắt nhìn lên nhưng không thấy rõ mặt vì cả hai đều che kín.

“Uống nước đi!” Người kia ép cô uống từ ca nước.

Chiêu Chiêu né tránh. *Bốp!* Một cái tát giáng xuống.

“Cởi trói cho tôi, tôi tự uống.” Cô quay mặt đi.

“Con nhóc đừng giở trò!” Tên cao lớn quát.

Chiêu Chiêu bật khóc nức nở: “Tôi yếu ớt thế này làm sao chống lại các anh? Trói thế này khó chịu quá... Tôi muốn đi vệ sinh...”

Như cô gái được nuông chiều gặp nguy hiểm, cô giả vờ hoảng loạn.

“Im đi!” Tên lùn quát bảo tên cao: “Cởi trói tay cho nó, bắt uống nước xong.”

Chiêu Chiêu biết chắc ca nước có vấn đề. Tên cao lớn thô bạo cởi trói, ép cô uống.

“Anh ơi, em muốn đi vệ sinh.” Cô nũng nịu.

“Đàn bà lắm chuyện!” Hấn gắt gỏng cởi dây chân, quẳng cái chậu rách vào phòng: “Giải quyết trong này.”

“Anh tốt quá.” Chiêu Chiêu cười gượng: “Cho em ra ngoài được không?”

“Không!” Hấn lạnh lùng: “Tao không phải người tốt.”

“Uống nhanh!” Hấn quát khi thấy cô chân chừ: “Đừng bắt tao ra tay.”

Chiêu Chiêu giả vờ uống một ngụm lớn rồi lén lấy chiếc còi trên cổ thối. *Bốp!* Tên lùn tát cô rồi giật phăng chiếc còi.

Cửa đóng sầm lại. Chiêu Chiêu vội nhổ nước ra, móc họng nôn hết nhưng thuốc đã ngấm. Cô cố gắng tỉnh táo nhìn qua cửa sổ - một khoảnh sân nhỏ trồng rau - rồi gục xuống.

Khi cô bất tỉnh, hai tên bước vào.

“Nhóc con dám đùa với lão còn non lắm!” Tên lùn - được gọi là Cường - cười nhạt.

“Đại ca giỏi thật.” Tên cao nịnh bợ: “Dự đoán như thần.”

“Tối nay xong việc, mai anh dẫn đi ăn chơi.” Cường khoái chí.

Vốn chỉ nhận lệnh từ cấp trên, mấy hôm trước có kẻ giàu có tìm đến thuê cùng yêu cầu.

Chà... kể thì Chiêu Chiêu cũng khổ.

Được làm con gái Chu Chính Văn, được yêu chiều như con đẻ, đó là phúc phần.

Nhưng cũng chính vì ông bố quá giàu có mà chuốc họa vào thân.

Làm cô bề mặt? Với bọn chúng, chuyện này dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần tìm tên ăn mày là xong việc, rồi cầm tiền cao chạy xa bay. Đến Hồng Kông rồi ai làm gì được?

Cường đang mơ tưởng cảnh phóng đăng nơi đất khách thì người đầu tiên phát hiện Chiêu Chiêu mất tích lại là Diêu Trúc Mai.

Sau vụ tóc xoắn và áo dài, bà đã có cái nhìn khác về Trương thị và Quách Phụng Cẩm.

Chu Chính Văn còn giao nhiệm vụ mỗi ngày học mười chữ - không phải chữ đơn giản mà là tên các loại thuốc.

Cả buổi sáng, Diêu Trúc Mai chỉ học được bốn chữ. Bức xúc, bà tìm Chiêu Chiêu nhờ nói giúp nhưng phát hiện cô không về từ chiều hôm trước.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Con bé không về từ chiều qua.” Người hàng xóm nói: “Tôi tưởng về quê rồi.”

Diêu Trúc Mai chợt nhận ra sự bất thường: “Anh ơi, Chiêu Chiêu mất tích rồi!”

Đúng lúc đó, trong căn phòng nhỏ, Chiêu Chiêu bất tỉnh bị bế lên, ca nước ép vào miệng.

Âm!

Cánh cửa bị đập mạnh từ bên ngoài...

Chương 50

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực đập tung cửa bước vào, ánh mắt hắn lập tức bắt gặp cảnh tượng một gã đàn ông đang ép Chu Chiêu Chiêu uống thứ gì đó. Thấy hắn xông vào, tên kia không những không dừng tay mà còn tăng tốc độ, cố hết sức đổ chất lỏng vào miệng cô gái đang bất tỉnh.

Nổi giận bùng bùng, Dương Duy Lực túm cổ áo gã đàn ông giật mạnh, những cú đ.ấ.m như vũ bão liên tiếp giáng xuống kẻ xấu xa.

Tên này chính là Cường - ban đầu còn chống cự yếu ớt, nhưng chẳng mấy chốc đã hoàn toàn kiệt sức.

Mỗi cú đ.ấ.m của Dương Duy Lực như muốn xé nát nội tạng hắn.

“Xin... xin tha mạng!”

Cường chỉ còn biết van xin trong tuyệt vọng.

Nhưng nhìn thân hình bất động của Chu Chiêu Chiêu trên nền nhà, Dương Duy Lực càng thêm phần nộ. “Mày cho nó uống cái gì?” - hắn gầm lên, tiếp tục nện những cú đ.ấ.m sấm sét.

“Chỉ... chỉ là thuốc kích thích...” Cường thều thào trước khi ngất lịm.

Dương Duy Lực chùi vội vết m.á.u trên tay, run run ôm lấy Chu Chiêu Chiêu. “Đừng sợ, anh đưa em đi viện ngay” - giọng nói của hắn vỡ ra thành từng mảnh mà chính bản thân cũng không nhận ra.

“Dương... Dương Duy Lực...” - Chu Chiêu Chiêu chột mở mắt, òa lên khóc nức nở - “Sao anh... anh đến muộn thế...”

Nói xong câu đó, cô lại rơi vào hôn mê.

“Anh xin lỗi... anh xin lỗi em...” - Dương Duy Lực ôm chặt cô, vừa chạy vừa lặp đi lặp lại lời xin lỗi, dù biết cô không thể nghe thấy.

“Vẫn chưa xong sao?” Hầu Kiến Ba vỗ vai Dương Duy Lực. “Cậu nên ăn chút gì đi.”

Dương Duy Lực lắc đầu quây quây, mắt không rời khỏi cánh cửa phòng cấp cứu.

“Chuyện này không phải lỗi của cậu.” Hầu Kiến Ba an ủi.

“Chiêu Chiêu thế nào rồi?” - Chu Chính Văn dẫn đầu đoàn người hốt hoảng chạy tới, giọng đầy lo lắng.

“Vẫn còn trong phòng cấp cứu.” Hầu Kiến Ba trả lời thay.

“Các cháu tìm thấy cháu ấy ở đâu?” Chu Chính Văn hỏi.

“Chú, cháu xin lỗi.” Dương Duy Lực đứng dậy cúi đầu. “Là cháu không bảo vệ được Chiêu Chiêu.”

Hắn kể lại chuyện đêm qua phải lái xe đưa lão Trần đi công tác tỉnh khác, về đến nơi thì nghe tin Chiêu Chiêu mất tích. May mắn nhờ theo dõi tên Cường từ vụ phố thương mại trước đó, hắn mới kịp thời giải cứu.

Nghĩ đến thứ thuốc độc hại kia, năm đ.ă.m Dương Duy Lực lại siết chặt. Đánh như thế vẫn còn quá nhẹ!

“Không phải lỗi của cháu.” Chu Chính Văn vỗ vai hẳn. “Cháu tìm được Chiêu Chiêu là may mắn lắm rồi.”

“Cảm ơn nó làm gì?” Diêu Trúc Mai giận dữ. “Nếu nó đến sớm hơn, con gái tôi đâu đến nỗi...”

Bà ta bỗng khóc nức nở khi thấy đèn phòng mờ tắt. Bác sĩ bước ra thông báo:

“Chúng tôi đã rửa ruột cho bệnh nhân, nhưng do bị ép uống hai loại thuốc - một là thuốc mê, hai là chất kích thích - nên hiện vẫn trong tình trạng hôn mê.”

“Bao giờ cháu tỉnh lại?” Chu Chính Văn hỏi.

“Khó nói trước được,” bác sĩ lắc đầu. “Hai loại thuốc này kết hợp với nhau...”

Với trình độ hiện tại của bệnh viện, họ chỉ có thể rửa ruột. Phần còn lại phụ thuộc vào thể trạng bệnh nhân.

“Lũ khốn nạn!” Chu Chính Văn nghiến răng nguyên rủa.

“Con bé tội nghiệp của tôi!” Diêu Trúc Mai ôm mặt khóc.

“Tại ai bây giờ?” - Trương thị bất ngờ xuất hiện cùng Quách Phụng Cẩm - “Sao không bắt đứa khác, lại bắt nó? Rõ ràng là tại nó suốt ngày gây chuyện!”

“Ăn mặc lờ lợt, không bắt nó bắt ai?” Trương thị nhếch mép.

Hầu Kiến Ba bật cười châm biếm: “Lần đầu tôi nghe lý lẽ kỳ quặc đến thế. Không trách kẻ xấu, lại đổ lỗi cho nạn nhân?”

“Kẻ xấu không có lỗi, lỗi tại sao phải ăn mặc chĩnh chu?” - Câu nói này quả thực khiến Hầu Kiến Ba kinh ngạc.

Trương thị bị đẩy vào thế khó, mặt đỏ bừng: “Cậu là ai? Đây là chuyện nhà tôi!”

“Chị dâu, cháu bé thế nào rồi?” Quách Phụng Cẩm vội vàng ngắt lời, giọng đầy quan tâm. “Nghe tin cháu gặp nạn, tôi và mẹ sợ quá!”

“May mà được cứu kịp,” Diêu Trúc Mai đỏ mắt nói. “Nhưng giờ vẫn chưa tỉnh.”

Một tia sáng lạ lướt qua mắt Quách Phụng Cẩm.

Ngay lúc đó, Chu Chiêu Chiêu được đẩy ra từ phòng mổ. Dương Duy Lực bật dậy như lò xo.

Khuôn mặt tái nhợt không chút sức sống của cô khiến không chỉ Dương Duy Lực mà cả Chu Chính Văn cũng rơm rớm nước mắt.

“Yên tâm đi con, Duy Lực đã bắt được kẻ xấu rồi,” Chu Chính Văn nắm c.h.ặ.t t.a.y con gái. “Bố sẽ bắt chúng trả giá.”

“Tốt nhất đừng để ta biết ai đứng sau,” giọng ông lạnh như băng. “Bằng không, chúng sẽ phải hối hận.”

Quách Phụng Cẩm khẽ run lên, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đúng vậy! Nếu biết được ai hại cháu tôi, nhất định không tha!”

Dương Duy Lực liếc nhìn bà ta với ánh mắt lạnh lùng, sau đó gật đầu với Hầu Kiến Ba. Cả hai cùng

Chu Chính Văn đưa Chu Chiêu Chiêu về phòng bệnh.

“Thôi mẹ với anh chị ở lại, em còn việc ở trường,” Quách Phụng Cẩm vội vàng cáo lui. “Khi nào cháu tỉnh em sẽ quay lại.”

“Bạn thì cứ việc đi,” Trương thị nói. “Có gì đâu mà phải đến, bệnh viện đâu phải chỗ tốt lành gì.”

Quách Phụng Cẩm mỉm cười, chào từ biệt rồi nhanh chóng rời đi.

“Cháu cũng xin phép chú.” Hầu Kiến Ba lên tiếng.

Chương 51

DTV-EBOOK

Quách Phong Cầm bước ra khỏi phòng bệnh, bước đi vội vã trên suốt chặng đường mà không hề hay biết có người đang lặng lẽ theo dõi phía sau.

Cô ta trước tiên tìm đến một cửa hàng có điện thoại công cộng để gọi một cuộc, sau đó thẳng tiến đến khu chung cư mà Chu Chiêu Chiêu đã nhìn thấy lần trước.

Hầu Kiến Ba không vội rời đi, mà kiên nhẫn chờ đợi. Chẳng mấy chốc, một chiếc xe hơi màu đen từ từ tiến vào.

Từ trên xe bước xuống chính là Cam Vũ Lộ, hần vội vã bước vào tòa nhà.

Hầu Kiến Ba nhanh chóng quan sát xung quanh, lén men theo phía sau rồi trèo lên ban công nhà bên cạnh nhà Quách Phong Cầm nhờ đường ống nước.

Bên trong căn phòng, một nam một nữ đang trò chuyện.

“Tại sao Chu Chiêu Chiêu lại vô sự?” Giọng Quách Phong Cầm đầy phẫn nộ, “Anh không nói sẽ tìm mấy tên ăn mày để chơi cô ta sao?”

“Em nghe anh nói đã,” Cam Vũ Lộ tháo kính ra, ấn nhẹ sống mũi, “Anh cũng không ngờ Dương Duy Lực lại có thể tìm thấy cô ta nhanh đến vậy.”

“Mấy tên ăn mày kia thực ra đã sắp xếp xong,” hần tiếp tục, “Nhưng bây giờ chuyện đó không quan trọng nữa.”

“Vậy cái gì mới quan trọng?” Quách Phong Cẩm khóc lóc, “Anh biết không, em và Mẫn Mẫn đã chờ đợi khoảnh khắc này bao lâu rồi?”

Cô ta đã hứa với Mẫn Mẫn rằng lần này nhất định sẽ không cho Chu Chiêu Chiêu cơ hội quay đầu.

Nhưng ngay khi thành công trong tầm tay, mọi chuyện lại đổ bể.

“Mẫn Mẫn chắc sẽ đau lòng lắm,” Quách Phong Cẩm thở dài, đập mạnh vào thành ghế, “Sao số cô ta lại may mắn đến thế!”

“Em yên tâm,” Cam Vũ Lộ trấn an, “Lần này may mắn, nhưng anh không tin cô ta có thể may mắn mãi.”

“Còn non còn nước còn người, bây giờ quan trọng nhất là xem em có để lại manh mối gì không?” Hần hỏi, “Tuyệt đối không được để người khác truy ra chúng ta.”

“Yên tâm đi, lúc em tìm mấy tên ăn mày đã cải trang kỹ lưỡng rồi,” Quách Phong Cẩm nói, “Không ai có thể phát hiện ra em đâu.”

“Vậy thì tốt.” Cam Vũ Lộ thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống.

“Không ổn.” Quách Phong Cẩm đột nhiên nói thêm, “Lúc ra khỏi ngõ, em đã va phải một người, không biết cô ta có nhận ra em không.”

“Ai?” Cam Vũ Lộ lập tức căng thẳng, “Không phải em đã cải trang rồi sao?”

“Đúng vậy,” Quách Phong Cẩm nói, “Em còn đeo thêm mũ, nhưng đúng lúc đó gió thổi mạnh, chiếc

mũ bị bay mất.”

“Người đó là ai?” Cam Vũ Lộ hỏi.

“Chính là người em ghét nhất.” Quách Phong Cầm lạnh lùng đáp.

“Làm sao lại là cô ta?” Cam Vũ Lộ trầm ngâm.

Người đó là đồng nghiệp cùng trường với Quách Phong Cầm, nhưng cũng là kẻ thù không đội trời chung.

Hơn nữa, người phụ nữ này rất cố chấp, chỉ cần Quách Phong Cầm có chút sai sót nhỏ cũng sẽ bị cô ta bới móc.

“Nếu cô ta biết chuyện, liệu có bị điều tra không?” Quách Phong Cầm lo lắng.

“Chắc không sao,” Cam Vũ Lộ nói, “Cô ta đâu biết em đi đâu làm gì?”

“Giờ chỉ hy vọng những người điều tra không tình cờ hỏi đến cô ta.” Quách Phong Cầm thở dài.

“Nghe nói Dương Duy Lực trước đây có chút bản lĩnh,” Cam Vũ Lộ nói, “Anh sẽ nghĩ cách điều hấn đi chỗ khác, tốt nhất là đừng để hấn nhúng tay vào chuyện này.”

Cam Vũ Lộ mới biết vài ngày trước rằng tài xế thầm lặng của lão Trần kia lại có quan hệ với gia đình họ Dương ở tỉnh thành.

Chỉ là không rõ mối quan hệ này gần hay xa.

Nhưng việc lão Trần luôn mang theo Dương Duy Lực mỗi khi đi công tác đã chứng minh năng lực của hấn không tầm thường.

Tuyệt đối không thể để hấn can thiệp!

Hai người không ngờ rằng, toàn bộ cuộc trò chuyện của họ đã bị Hầu Kiến Ba nghe được từ nhà bên cạnh.

Sau đó, không hiểu sao hai người lại lẫn vào nhau âu yếm. Hầu Kiến Ba thấy không nghe được thêm thông tin gì hữu ích, liền nhanh chóng rời đi.

Chà chà...

Ai có thể ngờ được, một phó cục trưởng Sở Giáo dục luôn cẩn chu đến từng chi tiết như Cam Vũ Lộ, sau lưng lại là một kẻ đạo đức giả đến mức nhục nhã như vậy?

Những lời hấn nói thật sự quá kinh tởm!

Thế nào gọi là *nhục nhã thay*?

Chính là đây!

Hầu Kiến Ba bước ra khỏi khu chung cư, mua một chai nước và uống một hơi để xua tan cảm giác buồn nôn trong lòng.

Trong bệnh viện, Chu Chiêu Chiêu cũng đã tỉnh lại.

Mở mắt ra, cô chỉ thấy một màu trắng xóa khiến cô hoang mang, tưởng rằng mình lại quay về kiếp trước lúc lâm chung.

Cô vẫn nhớ rõ hình ảnh tuyết trắng ngày đó.

Dường như cô đã thấy Dương Duy Lực, anh mỉm cười bước đến gần, rồi hỏi với giọng ấm áp:

“Em tỉnh rồi?”

“Người có đỡ hơn không?”

“Em có muốn uống chút nước không?”

Chu Chiêu Chiêu chớp chớp đôi mắt long lanh, tầm nhìn dần trở nên rõ ràng.

Cô thực sự đã thấy Dương Duy Lực.

“Dương Duy Lực...” Giọng cô khàn đặc, “Em đang ở đâu vậy?”

Âm ty hay thiên đường?

“Trong bệnh viện.” Dương Duy Lực nhìn cô chăm chú, “Em thấy người thế nào? Còn chóng mặt không?”

Không nghe anh nhắc, Chu Chiêu Chiêu còn không nhận ra, nhưng giờ cô cảm thấy đầu mình nặng trĩu.

“Em muốn ngủ...”

Giọng nói yếu ớt, mí mắt trĩu nặng. Chưa kịp nghe Dương Duy Lực nói thêm, cô đã lại chìm vào giấc ngủ.

Dương Duy Lực nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô. Vì phải rửa ruột, làn da vốn đã trắng mịn của cô giờ càng thêm tái nhợt.

“Ừ, ngủ đi. Anh sẽ ở đây bảo vệ em.”

Ánh mắt anh đắm đắm nhìn cô gái, như muốn khắc sâu hình ảnh này vào tâm trí.

Khi Chu Chính Văn đến, thấy anh vẫn đang ngồi bên giường bệnh, không rời mắt khỏi Chu Chiêu Chiêu.

Trong lòng ông dâng lên một luồng cảm động.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu gặp nạn đến giờ, Dương Duy Lực luôn ở bên cạnh cô. Dù ông có khuyên anh đi nghỉ ngơi, anh cũng không chịu rời đi.

“Ăn chút gì đi con.” Chu Chính Văn bước vào nhẹ nhàng nói.

“Cô ấy vừa tỉnh.” Dương Duy Lực nói với Chu Chính Văn, “Nhưng cảm giác... không phải là cô ấy.”

Ánh mắt khác lạ.

Cách cô nhìn anh khác xưa.

“Chú à, khi Chiêu Chiêu khỏe lại, cháu muốn kết hôn với cô ấy.” Dương Duy Lực lại lặng lẽ nói.

Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng quyết tâm thì kiên định.

“Cháu muốn dùng hết khả năng của mình để bảo vệ cô ấy.” Anh nói, “Cô ấy muốn làm bất cứ điều gì mình thích, cháu sẽ ủng hộ hết mình.”

Chẳng phải cô ấy muốn mở tiệm bán gà rán sao?

Anh sẽ mua cho cô ấy một cửa hàng!

Trước đây, Dương Duy Lực luôn sống một cách kín đáo, nhưng sau sự việc lần này, anh nhận ra rằng khi đã liên quan đến Chu Chiêu Chiêu, anh không cần phải giữ mình nữa.

Khi nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu nằm bất động trên giường bệnh, trong lòng Dương Duy Lực không chỉ có hối hận, mà còn là nỗi sợ hãi tột cùng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Anh sợ sẽ mất cô!

Ban đầu, Dương Duy Lực định đợi Chu Chiêu
Chiêu tốt nghiệp đại học rồi mới cầu hôn. Nhưng bây
giờ, anh không thể chờ thêm được nữa.

Chương 52

DTV-EBOOK

Sau lần tỉnh dậy đó, Chu Chiêu Chiêu lại ngủ thiếp đi thêm một ngày nữa.

Đến khi thức giấc lần này, đã là sáng ngày thứ ba. Cô bị đánh thức bởi tiếng chim hót ngoài cửa sổ bệnh viện.

Mở mắt ra, cô vẫn còn đờ đẫn. Trong phòng bệnh lúc này không có ai, phải một lúc sau cô mới nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

“Chiêu Chiêu, con tỉnh rồi à?” Chu Chính Văn bưng chậu nước bước vào, thấy đôi mắt biếc xinh đẹp của con gái đang ngơ ngác nhìn quanh.

Điều này khiến ông chợt nhớ đến câu nói của Dương Duy Lực:

“Nhưng con cảm giác người đó dường như không phải là cô ấy.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cảm giác này, Chu Chính Văn đã từng trải qua từ rất lâu, lúc đó ông còn tưởng Chu Chiêu Chiêu đã trưởng thành, hiểu chuyện hơn.

Giờ nghĩ lại, có lẽ sự thật không phải như ông nghĩ.

“Con đang tìm gì thế?” Ông đặt chậu nước lên ghế, cười hỏi, “Ba vừa đi lấy nước rửa mặt cho con.”

“Ba ơi, con vừa mơ thấy Dương Duy Lực,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hình như trong mơ anh ấy đã cứu

con.”

Lúc cô mê man, dường như đã thấy Dương Duy Lực xuất hiện như một vị anh hùng trong truyền thuyết, giáng thế trên đám mây ngũ sắc.

Chu Chính Văn nghe xong, trong lòng chua xót.

Con gái hướng ngoại thật!

Đứa con gái cứng vừa mở mắt đã tìm người đàn ông khác, làm ông bố già này cũng ghen tị chút đỉnh.

Nhưng nghĩ đến những việc Dương Duy Lực đã làm cho Chiêu Chiêu mấy ngày qua, ông lại thấy ấm lòng.

“Lần này may có anh ta,” Chu Chính Văn vừa lau tay cho con vừa nói, “Chính anh ấy đã cứu con.”

“Vậy giờ anh ấy đâu rồi?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Hai ngày nay anh ta luôn túc trực ở bệnh viện,” Chu Chính Văn thở dài, “Chăm sóc con còn cẩn thận hơn cả ba.”

“Sáng nay có việc phải về cơ quan,” ông giải thích, “Xong việc sẽ quay lại ngay.”

“Con có đói không? Muốn ăn gì ba đi mua cho.” Ông hỏi, rồi lại nói, “Hay uống chút nước trước đi.”

Xong xuôi lại đi rót nước cho con gái.

Qua giọng điệu của ông, có vẻ Diêu Trúc Mai không đến bệnh viện chăm sóc cô.

Cũng tốt, từ sau khi trọng sinh bị bà ta chọc giận vài lần, Chu Chiêu Chiêu đã tự tạo cho mình lớp phòng thủ.

Mọi thứ tùy duyên.

“Còn mẹ con...” Chu Chính Văn liếc nhìn con gái, “Em Minh đánh nhau với con nhà người ta, bà ấy phải đi xử lý.”

Nhưng thực ra, từ trước đến giờ Chu Minh Hiền đánh nhau có khi nào cần Diêu Trúc Mai nhúng tay đâu?

“Bà ấy ít học nên dễ bị người khác dụ dỗ,” ông tiếp tục, “Ba không yêu cầu con phải tha thứ hay gì cả, từ nay về sau ba sẽ quản lý bà ấy chặt hơn.”

“Vâng, con biết rồi.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Lão Chu tốt bụng quá!”

Trong khi đó, Dương Duy Lực vừa về đến cơ quan đã nghe lão Trần thông báo có nhiệm vụ khẩn cấp cần anh đi công tác.

“Con có thể không đi không?” Anh nhíu mày hỏi.

“Nhiệm vụ này rất quan trọng, cấp trên tin tưởng giao cho cậu đấy,” lão Trần nói, “Duy Lực à, đây cũng là cơ hội của cậu.”

“Sau trận thi đấu bóng rổ, cấp trên rất coi trọng cậu,” ông vỗ vai anh, “Chuyện bệnh viện đã có Chu Chính Văn lo rồi.”

“Nhưng cơ hội này thực sự rất quan trọng với cậu.”

“Cậu suy nghĩ kỹ đi.” Ông cười nói, “Trước giờ ăn trưa cho tôi câu trả lời.”

Lão Trần dứt lời lại vỗ vai anh một cái rồi đi ra.

“Lãnh đạo,” Dương Duy Lực đột ngột gọi ông lại, “Không cần suy nghĩ.”

Lão Trần quay lại mỉm cười, “Vậy thì...”

“Cơ hội sau này vẫn có thể tranh thủ,” giọng anh kiên định, “Nhưng lúc này cô ấy đang rất cần tôi ở bên.”

“Nếu bỏ lỡ lần này, có lẽ tôi sẽ hối hận cả đời.”

Lão Trần bật cười, “Tôi biết ngay mà.”

Ông rất hài lòng, “Thằng nhóc, quả nhiên lão không nhầm người.”

Sự việc này, thực ra cũng là một bài kiểm tra đối với Dương Duy Lực.

Nếu anh vì cơ hội này mà bỏ mặc người yêu trong bệnh viện, lão Trần thực sự phải cân nhắc lại con người này.

Nhưng Dương Duy Lực vẫn là Dương Duy Lực, chưa bao giờ khiến ông thất vọng.

“Nhưng thưa lãnh đạo,” anh khổ sở nói, “Vẫn phải phiền ngài diễn cùng tôi một vở kịch.”

Bên này, Cam Vũ Lộ sau khi xác nhận Dương Duy Lực đã đi công tác, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần điều được người này đi, những việc khác sẽ dễ xử lý hơn.

Quách Phong Cẩm cúp điện thoại, nụ cười trên mặt càng thêm tươi.

Nhưng chưa kịp vui lâu, đã thấy kẻ thù của cô bước vào văn phòng. Người phụ nữ kia nhìn cô một cái, mỉm cười nói:

“Cô Quách có chuyện gì vui thế? Kể mọi người cùng nghe đi.”

Quách Phong Cẩm thầm chửi trong bụng, nhưng vẫn giả bộ ngại ngùng cười nói:

“Chẳng phải chồng tôi vừa gọi điện, nhất định đòi mua túi xách cho tôi.”

“Đi công tác còn nhớ mua quà, thật là...”

Cô Triệu trong lòng cũng lườm nguýt, tiếp tục nói:

“À, nhắc đến túi xách tôi mới nhớ.”

“Cô Quách, mấy hôm trước cô có đến phố Phá La không?”

Quách Phong Cẩm giật mình, nhưng không để lộ ra mặt, chỉ cười lắc đầu:

“Phố Phá La xa nhà tôi lắm, đến đó làm gì?”

“Nhưng hôm đó tôi thấy một người, dù đội mũ nhưng dáng đi và chiếc túi đeo giống hệt cô.” Cô Triệu cười nói.

“Yên tâm đi, phố Phá La giờ tốt lắm, không như mấy năm trước đâu.”

“À, cô đến đó làm gì thế?”

Đây là khẳng định người đó chính là cô ta?

“Tôi đã nói là không đến đó rồi.” Quách Phong Cẩm tức giận đáp.

“Cô Triệu đừng nói bừa nữa.” Cô lạnh lùng cười, quay sang nói chuyện với đồng nghiệp khác.

“Cô ta lúc nào cũng ghét tôi,” sau khi cô Triệu đi, Quách Phong Cẩm tủi thân nói, “Tôi đến cái chốn

đầu đường xó chợ đó làm gì? Đâu phải ai cũng như cô ta.”

“Tính cô ấy vậy mà,” có người an ủi, “Từ khi chồng mất, tính tình cô thay đổi hẳn.”

Quách Phong Cầm cười lạnh, trong chớp mắt lộ ra vẻ độc ác.

Lúc nào cũng gây rắc rối cho ta, thật đáng ghét!

“Cô ta đang thăm dò tôi,” Quách Phong Cầm gọi điện cho Cam Vũ Lộ, “Tôi nghĩ cô ta đang nghi ngờ.”

“Chuyện này phải làm sao? Không thể để cô ta sống được.”

Cam Vũ Lộ châm điếu thuốc, “Em đừng nóng vội, để anh nghĩ cách.”

“Vũ ca, nếu cô ta tố cáo tôi, chúng ta xong đời.”

“Anh biết rồi.” Hắn dập tắt điếu thuốc.

Bên kia, cô Triệu rời trường, đi vào một con hẻm nhỏ tìm gặp người đàn ông kia:

“Tôi nói vậy có đúng không?”

“Rất tốt, mấy ngày tới người của chúng tôi sẽ bảo vệ cô,” người đàn ông nói, “Cô đừng lo.”

“Hy vọng có thể giúp được các anh.”

Người đàn ông gật đầu.

Anh nhìn lên vầng trăng khuyết đêm nay, không biết nàng ở bệnh viện có buồn không?

Chương 53

DTV-EBOOK

Bị ép uống liên tiếp hai loại thuốc với liều lượng cực mạnh, cơ thể Chu Chiêu Chiêu vẫn mềm nhũn, chẳng có chút sức lực nào.

Không biết là lần thứ bao nhiêu cô liếc nhìn ra cửa phòng bệnh, Chu Chính Văn đành lên tiếng:

“Ba vừa gọi điện đến cơ quan của nó rồi, nó có nhiệm vụ quan trọng phải đi công tác.”

“Con đâu có đợi nó,” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, “Ba ơi, bao giờ con được xuất viện vậy?”

“Ở thêm hai ngày nữa,” Chu Chính Văn nói, “Dưỡng cho khỏe hẳn đã.”

“Nhưng con thấy mình gần như bình thường rồi mà.”

“Vẫn chưa hồi phục hoàn toàn,” ông lắc đầu, “Đi ngủ đi, ngày mai hỏi bác sĩ xem sao.”

Bệnh viện huyện không có phòng đơn, phòng tốt nhất cũng chỉ là phòng đôi. Hiện tại bệnh viện không đông, phòng này tuy nói là đôi nhưng thực tế rộng rãi như phòng đơn vậy.

Chu Chiêu Chiêu tìm tư thế thoải mái nằm xuống, Chu Chính Văn thì mang chậu quần áo ra ngoài giặt.

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh. Không biết bao lâu sau, khi Chu Chiêu Chiêu đã thiu thiu ngủ, bỗng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng.

“Ba, sao giờ mới về?” Cô lâm bầm trong cơn buồn ngủ.

Không có tiếng trả lời.

Đôi mắt vừa nhắm của Chu Chiêu Chiêu bỗng mở to, cô định bật dậy khỏi giường, tay đã nắm lấy lọ thủy tinh trên tủ đầu giường, thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Là anh.”

Dương Duy Lực đứng đó, ánh mắt vừa đau lòng vừa ấm áp nhìn cô gái đang cảnh giác cao độ.

“Sao anh đến được?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Không phải anh đi công tác rồi sao?”

Dương Duy Lực ngồi xuống cạnh giường, ánh mắt chăm chú dán lên gương mặt cô.

“Nhìn gì thế?” Chu Chiêu Chiêu trợn mắt, “Em có vệ sinh sạch sẽ trước khi ngủ đấy.”

Dương Duy Lực mỉm cười: “Sắc mặt đỡ hơn mấy hôm trước nhiều rồi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt: “Hôm đó... thật sự là anh cứu em sao? Làm sao anh tìm được em?”

“Còn nhớ cái còi anh đưa em không?” Dương Duy Lực cười, “Anh là đi theo âm thanh đó mà tìm đến.”

Chu Chiêu Chiêu nhận ra anh có chút khác lạ, nhưng không biết cụ thể là gì.

Lúc đó, khi cơ thể bải hoải không còn chút sức lực, trong khoảnh khắc tuyệt vọng nhất, cô chợt nhớ tới chiếc còi trên cổ.

Chiếc còi Dương Duy Lực đưa mà cô từng nghĩ là thừa thãi, lại thật sự cứu mạng cô!

“Anh có chuyện muốn nói với em.” Dương Duy Lực đột nhiên nghiêm túc.

“Chuyện gì?” Chu Chiêu Chiêu nhú mày, “Nói nhanh đi, lát nữa ba em về đấy.”

Dương Duy Lực lại bật cười.

“Người này phiền thật! Cười gì mà cười?” Cô giận dỗi.

“Ừ, anh không cười nữa.” Anh nghiêm mặt lại, “Chuyện là... mấy ngày tới anh có lẽ không đến thăm em được.”

“Em có đòi anh đến đâu?” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt.

“Vụ bắt cóc lần này của em có hai phe,” anh nghiêm túc giải thích, “Phe thứ nhất tạm thời anh chưa thể nói với em.”

Chu Chiêu Chiêu nghe xong chỉ muốn đ.ă.m cho anh một cái.

“Nhưng sau này nhất định anh sẽ nói.” Anh vội vàng hứa, rồi tiếp tục, “Còn lý do thứ hai chính là nguyên nhân anh không thể đến thăm em thời gian tới.”

Anh kể cho cô nghe về chuyện Hầu Kiến Ba nghe lén được, cùng kế hoạch để cô Triệu thử nghiệm Quách Phong Cẩm.

“Vì vậy chúng tôi quyết định tương kế tựu kế,” Dương Duy Lực nói, “Bọn chúng muốn anh đi xa, anh sẽ giả vờ đi công tác.”

“Chỉ khi anh không có ở đây, bọn chúng mới lộ ra sơ hở.” Chu Chiêu Chiêu tiếp lời, rồi lo lắng hỏi, “Với tính cách Quách Phong Cẩm, cô Triệu sẽ không gặp nguy hiểm chứ?”

Dương Duy Lực thấy ấm lòng.

Cô gái của anh quả nhiên luôn tốt bụng như vậy.

“Đã có người bảo vệ cô ấy rồi, sẽ không sao đâu.” Anh trấn an, “Anh hứa, sẽ không để em chịu oan ức một cách vô ích.”

“Ba em biết chuyện này không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Sao giặt quần áo lâu thế?”

Dương Duy Lực cười: “Anh đã gặp bác ấy trước khi vào đây.”

Chu Chiêu Chiêu tròn mắt.

Ý cô là... ông ấy đồng ý?

Giữa đêm hôm khuya khoắt, để hai người họ ở một mình?

Dương Duy Lực nhìn cô âu yếm, không nhịn được đưa tay xoa đầu cô:

“Dưỡng bệnh cho tốt, đợi anh trở về.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cái gì thế này?

Dương Duy Lực đứng dậy, đặt một vật gì đó vào tay cô:

“Ngủ ngon nhé, cái này cho em.”

Lại xoa đầu cô một cái nữa.

Nếu không ra ngoài ngay, sợ Chu Chính Văn sẽ xông vào đuổi cổ anh mất.

“Làm rồi tóc em rồi!” Chu Chiêu Chiêu phản đối.

Cái tật xoa đầu người khác này từ đâu ra vậy?

Dương Duy Lực lại bật cười.

“Anh... cẩn thận nhé.” Khi anh sắp bước ra cửa, giọng cô vang lên nhỏ nhẹ, “Đừng để bị thương.”

“Ý em là... anh có bị thương em cũng không thêm quan tâm đâu!”

Cô vội vàng chữa thẹn, rồi trùm chăn kín đầu giả vờ ngủ.

Dương Duy Lực đứng ngoài cửa cười độ lượng:

“Yên tâm, anh nhất định sẽ bình an trở về.”

Trong phòng bệnh, Chu Chiêu Chiêu nghe thấy lời này, mũi cay cay, nước mắt không ngừng rơi.

Kiếp trước, ngày anh ra đi cũng nói câu tương tự.

Nhưng cuối cùng anh lại là kẻ nói dối, chẳng bao giờ trở về.

“Dương Duy Lực.” Cô ngồi bật dậy gọi anh, “Em ghét nhất là bị lừa dối. Lần này nếu anh còn dám nói dối, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nữa.”

Dương Duy Lực sững người, dù không hiểu vì sao cô đột nhiên buồn bã, cũng không rõ vì sao cô nhắc đến chuyện lừa dối, nhưng vẫn gật đầu kiên định:

“Anh sẽ không lừa dối em.” Ánh mắt anh tràn đầy tình cảm, “Anh sẽ trở về rất nhanh thôi.”

“Đợi anh.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Lúc đó cô không biết rằng hai chữ “đợi anh” kia của Dương Duy Lực thực chất mang ý nghĩa: “Đợi anh về cưới em.”

Cô chợt nhớ lại bóng lưng anh ngày đó.

Đó là ngày mừng 3 tháng 10, trời mưa lâm râm, anh nói với cô: “Em ở nhà yên tâm, đợi anh trở về.”

Lúc đó Chu Chiêu Chiêu đang giận dỗi: “Con còn đang ốm, đứa bé này đâu phải con em, anh nở lòng nào để nó lại cho em?”

Hơn nữa, thiên hạ đồn đứa bé này chính là con riêng của anh, anh yên tâm giao nó cho cô sao?

“Anh xin lỗi,” Dương Duy Lực cúi đầu, “Nhưng lần này anh nhất định phải đi. Đợi anh trở về, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả.”

“Sau này anh sẽ luôn ở bên em và con.” Anh nói tiếp, “Rồi chúng ta sẽ có một đứa con chung của riêng hai người.”

“Được không?”

Chu Chiêu Chiêu vì tức giận không nói gì, chỉ quay mặt đi.

Anh không hề tức giận, chỉ lặp lại: “Tin anh, anh nhất định sẽ trở về.”

Nhưng... kẻ nói dối đó đã thất hứa.

Cô đợi mãi, chỉ đợi được tin anh gặp nạn.

Núi lở, t.h.i t.h.ế không tìm thấy.

Chương 54

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau, Chu Chính Văn đi tìm bác sĩ từ sớm, trở về báo tin vui cho Chu Chiêu Chiêu:

Cô có thể xuất viện rồi.

Nhưng vì loại thuốc kia ảnh hưởng xấu đến cơ thể, nên cô vẫn cần nghỉ ngơi tại nhà một thời gian.

May mắn là thời tiết đang nóng nên trường đêm cho nghỉ một tuần, buổi tối cô không phải đến lớp.

“Chiêu Chiêu, lẽ ra hôm đó mình nên đi cùng cậu.”
Khấu Cẩn Khê mắt đỏ hoe giúp cô thu dọn đồ đạc.

“Cậu đi thì giờ cả hai cùng chịu khổ sao?” Chu Chiêu Chiêu vỗ vỗ tay bạn, “Mình còn mừng vì hôm đó cậu có việc không đi cùng đấy.”

Cái cảm giác đó thật kinh khủng.

“Đừng tự trách nữa,” cô cười nói, “Nếu cậu thực sự áy náy thì bảo dì làm cho mình chút đồ ăn ngon nhé.”

Mẹ Khấu Cẩn Khê nấu ăn rất giỏi.

“Ừ.” Khấu Cẩn Khê gạt đầu, mắt vẫn đỏ.

“Mình còn muốn sợi dây chuyền nhỏ của cậu nữa,” Chu Chiêu Chiêu không khách khí nói, “Vừa hợp với cái còi của mình.”

“Nói đến cái còi,” cô nhìn chăm chú vào chiếc còi trong tay, “May mà có nó.”

Tiếc là lúc đó cô vừa thổi còi đã bị tên Khang khốn nạn giật mất, cả sợi dây cũng đứt luôn.

Không ngờ Dương Duy Lực lại tìm được trả lại cho cô.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Chu Chiêu Chiêu càng rạng rỡ.

“Cậu làm gì thế?” Cô giật mình khi thấy Khấu Cẩn Khê đang chồm tới gần.

“Mình mới phải hỏi cậu đang nghĩ về ai đấy?” Khấu Cẩn Khê trêu chọc, vừa nói vừa tháo sợi dây chuyền trên cổ, “Nè, tặng cậu.”

“Không phải cậu bảo sợi dây này rất quan trọng với cậu sao? Giờ lại cho mình rồi?” Chu Chiêu Chiêu cười hỏi.

“Thì... thì cậu quan trọng hơn mà.” Khấu Cẩn Khê do dự một chút.

Chu Chiêu Chiêu cười đeo lại dây chuyền cho bạn: “Nghe cậu nói vậy là đủ rồi.”

Nhờ Chu Chiêu Chiêu đánh trống lảng, cảm giác tội lỗi của Khấu Cẩn Khê cũng vơi đi nhiều.

Căn nhà ở huyện dĩ nhiên không thể để cô ở một mình.

Về việc Chu Chiêu Chiêu sẽ ở đâu, Trương thị muốn cô về nhà ở, không cần Diêu Trúc Mai phụ trách trại gà nữa.

“Con bé mù chữ ấy, ra trại gà làm được trò trống gì? Chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ.”

Quan trọng nhất là nếu Diêu Trúc Mai ở nhà thì mọi việc lớn nhỏ đều do bà ta sai khiến.

Nhưng Diêu Trúc Mai sau chuyến đi xa đến Hàng Châu, tiếp xúc với nhiều phụ nữ theo chồng làm ăn, đã thay đổi suy nghĩ.

“Em ngốc thế?” Một chị lớn tuổi nghe chuyện cô sống với mẹ chồng để chồng một mình ở trại gà, lắc đầu nói, “Người đi cùng em cả đời là chồng em chứ không phải mẹ chồng.”

“Em quá vô tâm rồi,” một người khác nói tiếp, “Không sợ nhà em Chính Văn ngoài kia tìm gái đẹp sao?”

“Anh ấy không như vậy đâu.” Diêu Trúc Mai tự tin đáp.

“Sao lại không?” Hai người phụ nữ đồng thanh, “Đàn ông không ăn vụng mới lạ, nên phải canh chừng kỹ.”

Diêu Trúc Mai bị mấy người phụ nữ này “dạy dỗ” một bài học nhớ đời.

“Thấy chưa?” Hôm đó trong bữa ăn, một chị chỉ cho cô xem, “Người phụ nữ bên ông Vương kia?”

“Không phải vợ ông ấy sao?”

“Vợ cái nỗi gì!” Chị ta bĩu môi, “Chỉ lừa được mấy người thật thà như em thôi.”

“Là tiểu tam đấy,” chị thì thầm, “Không ngờ đúng không? Đàn ông hễ có tiền là hư.”

“Nên phụ nữ chúng ta phải canh chừng kỹ.”

Chuyện này gây chấn động lớn cho Diêu Trúc Mai, hoàn toàn đảo lộn nhận thức của cô.

Sao có thể có người đã có vợ rồi mà còn thân mật với phụ nữ khác?

Vì vậy, dù việc học chữ rất khó khăn, nhưng mỗi khi nghĩ đến khả năng Chu Chính Văn ngoại tình, Diêu Trúc Mai lại cố gắng hơn.

Hơn nữa, bản thân cô ít học, nếu không biết chữ trong khi Chu Chính Văn ngày càng thành công, khoảng cách giữa hai người sẽ càng lớn.

“Không có tiếng nói chung thì sớm muộn gì cũng đường ai nấy đi.” Lời người phụ nữ kia vẫn văng vẳng bên tai.

Vì thế, dù Trương thị nói gì, Diêu Trúc Mai vốn nghe lời mẹ chồng giờ nhất quyết không chịu.

“Mẹ, chồng con một mình ở trại gà con không yên tâm,” Diêu Trúc Mai nói, “Hơn nữa mấy loại thuốc này đắt lắm, phải người nhà mới được.”

“Vậy để Quyền Quyền đến,” Trương thị đề nghị, “Nó cũng có học thức, làm việc này chắc chắn được.”

Quyền Quyền chính là đứa cháu trai mà Trương thị luôn khen ngợi.

“Nó học lưu ban mấy năm rồi.” Diêu Trúc Mai cười nhạt.

Trước đây nghe Trương thị khoe cháu trai học giỏi, tốt nghiệp cấp hai, cô tưởng thật.

Phiêu Vũ Miên Miên

Mãi đến khi nghe Chu Chiêu Chiêu kể mới biết thằng bé học tiểu học 5 năm mà mất tới 8 năm, nếu không nhà trường thông cảm thì giờ vẫn chưa tốt nghiệp.

“Mẹ nói gì thế?” Trương thị không cho phép ai chê bai đứa cháu cưng, “Một đứa mù chữ như mày...”

“Con đã nói chuyện với cậu về việc Quyền Quyền vào trại gà rồi,” Chu Chính Văn lên tiếng, “Nó có thể vào làm, nhưng không được phụ trách thuốc, con sẽ sắp xếp việc khác.”

“Còn Chiêu Chiêu sẽ ở trại gà, con đã dọn phòng xong rồi,” ông nói tiếp, “Mỗi ngày sẽ nhờ bếp nấu riêng đồ bồi bổ cho cháu.”

“Mẹ không phải lo.”

Trương thị: “...”

Bà ta nào có lo cho Chu Chiêu Chiêu?

Trước đây hai vợ chồng và con cái đều ở nhà, bà còn dễ sai khiến Chu Chính Văn. Giờ cả nhà dọn hết ra trại gà, địa vị của bà sẽ ra sao?

“Nếu mẹ muốn, cũng có thể ra đó ở.” Chu Chính Văn nói.

Nhưng Trương thị sao chịu đi?

Dù chưa phân gia, Chu Chính Văn có thể trơ trẽn ở nhà Chu Chính Văn xây, nhưng trại gà thì không, đó hoàn toàn là tài sản của Chu Chính Văn.

Trương thị vừa đi vừa chửi bới.

Về nhà định tìm Quách Phong Cẩm tâm sự, ai ngờ Quách Phong Cẩm cũng không có nhà.

Đúng là không trông cậy được vào ai!

Cùng lúc đó, Quách Phong Cẩm nhìn cô Triệu sắp tan làm, cười nói:

“Cô Triệu, tan làm rồi à?”

Cô Triệu mỉm cười: “Ừ, tan làm không về nhà thì làm gì?”

Nụ cười Quách Phong Cẩm càng tươi.

Khi cô Triệu đi khỏi, cô nhấc điện thoại trên bàn, quay một số máy:

“Ừ, người đó vừa đi rồi.”

Cô Triệu, đừng trách tôi, chỉ tại cô nhìn thấy những điều không nên thấy!

Nếu cô biết giữ mồm giữ miệng thì đã không đến nông nổi này.

Tất cả là do cô tự chuốc lấy!

Quách Phong Cẩm trầm nghĩ.

Nhưng cô không biết rằng mọi âm mưu của cô đã nằm trong tầm kiểm soát của người khác.

Đêm đó, nhiều người đã không thể chợp mắt.

Chương 55

DTV-EBOOK

Sáng sớm hôm sau, mắt phải của Quách Phong Cầm cứ giật liên hồi.

“Anh dán mảnh giấy trắng cho em nhé?” Chu Chính Vũ nói, “Đừng mê tín thế, chắc do em tối qua ngủ không ngon giấc thôi.”

“Anh nghĩ em ngủ được sao?” Quách Phong Cầm cúi kính, “Nói gì anh cũng không hiểu.”

Chu Chính Vũ cúi đầu cười khẽ.

“Chính Vũ...” Quách Phong Cầm ôm anh từ phía sau, “Em không có ý đó.”

“Anh biết,” Chu Chính Vũ nhẹ nhàng đáp, “Anh không nghĩ nhiều đâu. Cưới được em là phúc phần kiếp trước của anh.”

Một kẻ vô dụng như anh lại được lấy người phụ nữ ưu tú như Quách Phong Cầm.

“Nói gì thế? Em lấy được anh, lại có Mẫn Mẫn, mới là phúc lớn nhất đời em.” Quách Phong Cầm dịu giọng.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên lãng mạn.

Chu Mẫn Mẫn bước vào đúng lúc thấy hai người đang ôm nhau, “Á...!”

Cô bé hoảng hốt bật mắt chạy vội ra ngoài.

Một lúc sau, Quách Phong Cầm mới mặc áo ra ngoài, “Con bé này, lần sau vào phòng bố mẹ phải gõ

của chứ!”

Vô ý vô tứ thế!

Chu Mẫn Mẫn nào ngờ sáng sớm họ đã làm chuyện đó, đỏ mặt hỏi: “Mẹ ơi, bao giờ bác Hai về nhà ạ?”

“Đồ bà nấu dở quá!”

Diêu Trúc Mai nấu ăn ngon, dù những năm trước nhà khó khăn, bà vẫn cố gắng cải thiện bữa ăn.

Giờ đổi thành Trương thị, cứ như trở về thời bao cấp vậy.

Từ sang chuyển hèn khó lắm thay!

Đã quen ăn ngon, giờ phải nuốt đồ ăn dở tệ của Trương thị, cứ như ăn cám lợn.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đợi bố xong,” Quách Phong Cẩm thì thầm, “Cả nhà mình ra cầu Hạnh Phúc ăn sáng nhé.”

“Mẹ tuyệt quá!” Chu Mẫn Mẫn reo lên.

Quách Phong Cẩm vội bịt miệng con: “Nhỏ thôi, đừng để bà nghe thấy.”

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu vốn dĩ phức tạp.

Trước đây có Diêu Trúc Mai làm đối chứng, Quách Phong Cẩm khéo léo nên được lòng mẹ chồng.

Nhưng từ khi Diêu Trúc Mai ra trại gà, Trương thị bắt đầu ghét bỏ cô.

Trước kia cô không biết nấu ăn, Trương thị bảo: “Con dâu tôi là giáo viên, sao phải xuống bếp?”

Giờ bà chê bai: “Có con dâu mà chẳng được bưng bát cơm, đồ vô dụng!”

“Không biết nấu ăn, không biết dọn dẹp, nếu không có Chính Vũ, ai thêm lấy?”

Quách Phong Cầm chán ngán.

Vì thế, khi Trương thị tắt tả nấu xong bữa sáng, thì thấy ba bố con họ Chu ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài.

“Mẹ, hôm nay chúng con không ăn ở nhà,” Chu Chính Vũ cười hiền lành, “Có chút việc, tranh thủ đưa hai mẹ con đi ăn ngoài.”

“Mẹ thông cảm nhé,” Quách Phong Cầm tỏ vẻ áy náy, “Chiều về con mua món thạch đen mẹ thích.”

“Bà ơi, bố ơi nhanh lên, muộn rồi!” Chu Mẫn Mẫn kéo tay bố.

Ba bố con vội vã ra khỏi nhà.

Đúng lúc đó, một cơn gió lạnh thổi qua, căn sân vốn nhộn nhịp giờ chỉ còn trống vắng.

Trương thị mấp má môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lẳng lặng quay vào nhà.

Tiếng chửi bới lẫn nhải vang lên từ trong phòng.

Ba bố con hạnh phúc tới cầu Hạnh Phúc ăn sáng, ai ngờ lại gặp Dương Duy Lực đang xếp hàng mua bánh bao thịt hấp.

Sao anh ta lại ở đây? Không phải Dương Duy Lực đi công tác rồi sao?

Tim Quách Phong Cầm đập thành thịch.

Không kịp suy nghĩ, cô mất hết cảm giác ngon miệng, chỉ muốn chạy ngay đến chỗ Cam Vũ Lộ để hỏi cho rõ.

Đặc biệt là ánh mắt Dương Duy Lực liếc nhìn cô trước khi rời đi, khiến cô cảm thấy bất an, như thể anh ta đã biết tất cả.

Ăn uống qua loa, cô vội đến trường, ai ngờ lại gặp cô Triệu ngay cổng.

“Cô Triệu?” Quách Phong Cầm kinh ngạc.

“Cô Quách cũng đến lấy đồ à?” Cô Triệu tươi cười, “Sớm thế?”

Đang trong kỳ nghỉ hè, chưa đến ngày tựu trường.

Nhưng giữa tháng 8 có một số việc cần chuẩn bị trước nên giáo viên vẫn phải đến trường.

“À... ừ, tôi đến lấy vài thứ.” Quách Phong Cầm nói lấp bắp, không dám nhìn thẳng.

Lòng có quỷ nên chỉ một câu nói bình thường cũng tưởng ẩn ý.

Cô tự suy diễn rằng mọi chuyện đã bại lộ, tất cả đều bị người phụ nữ trước mặt này nắm được.

Quách Phong Cầm hoảng loạn, cố gắng trấn tĩnh.

Chỉ cần cảnh sát chưa tới bắt, cô vẫn an toàn.

Đúng rồi, Chu Chính Văn!

Nếu chuyện vỡ lở, người duy nhất có thể cứu cô chỉ có Chu Chính Văn.

Quách Phong Cầm không ngồi yên được, vội vã rời trường, nhưng không tìm Chu Chính Văn ngay.

Cô không ngu đến mức tự mình nhận tội.

“Chính Vũ, em có chuyện muốn nói.” Quách Phong Cẩm tìm chồng.

“Chuyện gì?” Chu Chính Vũ nghiêm túc, “Tối qua em trần trọc cả đêm, sáng nay ăn uống như người mất hồn.”

“Anh phải cứu em!” Quách Phong Cẩm khóc lóc kể lại việc mình tức giận vì Chu Chiêu Chiêu bắt nạt Mẫn Mẫn nên thuê người dọa cho cô bé sợ, “Em chỉ muốn dọa cô ta thôi!”

“Em không ngờ bọn chúng lại nảy sinh ý đồ xấu,” cô run rẩy tỏ vẻ sợ hãi, “Em làm tất cả vì Mẫn Mẫn, vì gia đình mình.”

Chu Chính Vũ nhú mày suy nghĩ.

“Lẽ nào anh muốn hai mẹ con em bị họ chèn ép cả đời?” Quách Phong Cẩm khóc nức nở, “Em không phục!”

“Cùng là con trai họ Chu, nếu ngày xưa cho anh đi học, đi học nghề, anh đã thành công hơn cả anh cả rồi.”

“Em không phục!”

“Được rồi, anh hiểu rồi,” Chu Chính Vũ nghiêng rằng, “Bao năm qua để hai mẹ con em chịu thiệt thòi, anh hứa sẽ không để các em bị oan ức nữa.”

“Chính Vũ, anh tốt với em quá!” Quách Phong Cẩm mừng rỡ.

Rời nhà máy của chồng, cô không về nhà mà gọi điện trước rồi đến căn hộ trước đây.

Trước kia, chỉ cần một cuộc gọi, dù bận đến mấy Cam Vũ Lộ cũng sẽ gác lại mọi việc đến gặp cô.

Nhưng lần này, Quách Phong Cẩm chờ đợi rất lâu, từ lúc người ta nấu cơm trưa đến lúc ăn xong, vẫn không thấy bóng dáng Cam Vũ Lộ.

Chắc chắn hẳn ta đã gặp chuyện rồi!

Chương 56

DTV-EBOOK

“Vẫn không chịu khai sao?” Bên ngoài phòng thẩm vấn, Dương Duy Lực hỏi Hầu Kiến Ba vừa bước ra.

“Cứng đầu cứng cổ,” Hầu Kiến Ba cười lạnh, “Một câu cũng không chịu nói.”

Từ khi bị bắt đến giờ đã một ngày một đêm rồi.

Hầu Kiến Ba không khỏi cảm thấy bức bối.

“Hắn ta như thế biết chúng ta không dám làm gì mình vậy?” Hầu Kiến Ba rút điều thuốc từ túi áo ngậm trên môi nhưng không châm lửa.

“Ai bảo không dám làm gì?” Dương Duy Lực mỉm cười.

Thường khi anh cười như vậy, tức là có kẻ sắp gặp vận đen.

“Giải thích rõ đi.” Hầu Kiến Ba đưa cho anh điều thuốc.

Dương Duy Lực khoát tay từ chối.

...

“Phương hướng của anh sai rồi.” Anh trực tiếp nói, “Đây là vụ án cực kỳ nghiêm trọng, tội thông đồng với địch.”

“Có cần dùng biện pháp thẩm vấn tội phạm thông thường không?”

Hầu Kiến Ba sững người, sau đó bật cười ha hả.

“Dương Duy Lực, mày đúng là cao tay,” anh ta vừa cười vừa nói, “Tao không phục ai ngoài mày.”

Sao lại quên mất, Chu Chiêu Chiêu hiện còn có một thân phận khác.

Hơn nữa, hai tên cao lùn kia không chỉ bị Cam Vũ Lộ thuê.

“Hai tên này tim đen thật.” Hầu Kiến Ba nói.

“Dù sao cũng là cùng một nhiệm vụ,” Dương Duy Lực nói, “Kiếm thêm một khoản tiền thì tốt quá còn gì.”

“Đúng vậy.” Hầu Kiến Ba vỗ vào gáy, “Chỉ tiếc hai tên này cũng chỉ là tôm tép.”

“Tên cao to kia,” Dương Duy Lực nói, “Không ngốc như vẻ ngoài, hẳn biết nhiều thứ.”

“Được, để tao xử,” Hầu Kiến Ba nói, “Tao không tin trị không nổi bọn chúng.”

“Tao nghe nói con trai cả của hắn năm sau thi đại học.” Dương Duy Lực nói.

Hơn nữa, đó còn là đứa con Cam Vũ Lộ yêu quý và tự hào nhất.

“Phạm tội thông đồng với địch, con hắn sẽ không qua được khâu thẩm tra lý lịch.” Hầu Kiến Ba cười lạnh, bước những bước dài đi vào, “Còn muốn thi đại học? Thi cái rắm!”

Trong lúc Hầu Kiến Ba vào thẩm vấn Cam Vũ Lộ, Quách Phụng Cầm cũng không ngồi yên được, tìm cơ đến sở giáo dục.

“Cam cục trưởng? Sáng nay không thấy đến,” nhân viên văn phòng nói, “Hình như có việc gì đó.”

“Việc gì vậy?” Quách Phụng Cẩm nói, “Tôi cũng có việc gấp muốn tìm Cam cục trưởng.”

“Cái này tôi không rõ.” Người đó cười.

Quách Phụng Cẩm đành rời đi, đang thất thểu trên đường bỗng nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

Cô vội vàng đuổi theo.

Cô Triệu!

Cô Triệu đang dẫn con gái ăn cơm ở cầu Hạnh Phúc!

Tiêu rồi tiêu rồi.

Quách Phụng Cẩm cảm thấy chân tay bủn rủn.

Theo kế hoạch đêm qua, cô Triệu không nên còn tồn tại trên đời này nữa.

Vậy tại sao cô ta vẫn ở đây?

Trong lòng Quách Phụng Cẩm có một vạn câu hỏi vì sao đang gào thét!

“Cô Quách?” Đúng lúc này, Quách Phụng Cẩm nghe thấy tiếng gọi, chính là cô Triệu.

“Cô không sao chứ?” Cô Triệu quan tâm hỏi, “Có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?”

“Cô... cô Triệu?” Quách Phụng Cẩm siết c.h.ặ.t t.a.y cô ta, mắt nhìn chăm chăm như muốn xuyên thấu.

Nhưng cô Triệu dường như không có gì khác thường, dù không thích nhưng vẫn quan tâm nói: “Nếu không khỏe tôi đưa cô đến bệnh viện nhé?”

Thực ra, cô không biết mình đã trải qua chuyện gì đêm qua.

Không biết người phụ nữ trước mặt đã sắp đặt người hại mình.

Càng không biết Quách Phụng Cẩm thất thân là vì nhìn thấy cô.

“Tôi không sao.” Quách Phụng Cẩm đẩy cô Triệu ra rồi lạnh lùng bỏ đi.

“Mẹ ơi, người này đáng ghét quá.” Con gái cô Triệu tức giận nói, “Cô ấy không cảm ơn mẹ.”

“Không sao.” Cô Triệu âu yếm xoa đầu con gái, “Chúng ta đi ăn thôi.”

Lại quay đầu nhìn theo Quách Phụng Cẩm.

Cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng không hiểu vì sao.

Chu Chiêu Chiêu là người không chịu ngồi yên.

Nằm trên giường một lúc đã thấy không chịu nổi, liền chạy ra chuồng gà tìm Chu Hạo Đông.

“Em đến làm gì?” Chu Hạo Đông nhíu mày, “Ở đây mùi khó chịu lắm, em ra phía trước đi.”

Mùa hè chuồng gà càng nặng mùi và nhiều ruồi nhặng hơn.

Chu Chiêu Chiêu sức khỏe còn yếu.

“Em không sao.” Chu Chiêu Chiêu kéo ghế ngồi xuống, “Nằm chán quá, thằng nhóc Chu Tấn Huyền không biết chạy đi đâu, em đến nói chuyện với anh.”

Chu Hạo Đông thấy vậy không đuổi nữa, nói: “Em có muốn xem đàn gà con mới nhận về không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lớn thế nào rồi?”

“Đợi anh trộn xong thức ăn sẽ dẫn em đi xem.”

Chu Hạo Đông nói, “Nếu thuận lợi, sang xuân chúng ta có thể xây thêm chuồng gà mới.”

Vẻ rất phấn khích.

Chu Chiêu Chiêu cũng vui theo.

Nói đến người hiểu Chu Chính Văn nhất, chính là Chu Hạo Đông.

“Hạo Đông ca,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Anh định khi nào mới tìm chị dâu cho em đây?”

“Hì hì.” Nhắc đến chuyện này Chu Hạo Đông ngượng ngùng gãi đầu, “Anh chưa nghĩ đến.”

Chủ yếu là vì anh cả ngày ở chuồng gà, người đầy mùi phân gà, lại thêm bố mất sớm, chỉ còn mẹ già yếu.

“Nhà còn chưa xây được, nếu không có chú Chính Văn thương dạy nghề, ai thèm nhìn anh?”

Vì vậy, anh luôn biết ơn Chu Chính Văn.

“À, chú Chính Văn nói em muốn giới thiệu người đến trại gà?” Chu Hạo Đông hỏi, “Người làng mình à?”

“Chị Diễm Bình,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Trước là thanh niên xung phong về làng mình, người nhanh nhẹn lại có học.”

“Công việc này vất vả lắm.” Chu Hạo Đông nói, “Nhưng phòng ấp trứng đang thiếu người.”

“Em hỏi thử xem chị ấy có muốn đến không.”

“Phòng ấp trứng? Trông máy ấp à?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Công việc này tốt đấy, chị ấy sẽ đồng ý.”

Hai người đang xem gà con thì Dương Duy Lực cũng đạp xe mang hoa quả đến trại gà.

Từ sau sự việc lần trước, Chu Chính Văn đã coi Dương Duy Lực như người nhà, bảo anh cứ vào thẳng chuồng gà tìm người.

Dương Duy Lực đến nơi, nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu đang ngồi xổm chơi với hai chú gà con: “Hai đứa mày sướng thật, có người cho ăn có người chăm sóc.”

“Này, mày biết thằng ngốc đó dạo này làm gì không?” Cô thở dài.

Dương Duy Lực không biết “thằng ngốc” cô nói là ai, chỉ thấy cô nói chuyện với gà con rất thú vị.

“Tôi không có nhớ hẳn đâu, chỉ là...”

Chỉ là cái gì?

Ngẩng đầu lên liền sững sờ.

“Sao anh ở đây?” Cô tròn mắt nhìn Dương Duy Lực, “Người đi không một tiếng động vậy?”

“Đây là chuồng gà, ai cho anh vào?”

Giận dữ đáng yêu!

“Đang điều tra vụ án, muốn nghe không?” Dương Duy Lực không để ý đến giọng điệu của cô, cười hiền lành nói.

“Khai rồi à?” Chu Chiêu Chiêu hào hứng hỏi, “Có phải nhị thẩm họ không?”

“Bây giờ chắc đang bị mời điều tra rồi!”

Chương 57

DTV-EBOOK

Quách Phong Cầm đi loanh quanh thị trấn một lúc để bình tĩnh lại, sau đó mua một ít đồ Trương thị thích rồi trở về nhà.

“Mấy hôm nữa khi Chính Vũ rảnh rồi, thời tiết mát mẻ hơn, chúng ta dẫn mẹ đi mua quần áo nhé,” Quách Phong Cầm cười nói với Trương thị, “Đợi Mẫn Mẫn nhập học đại học, cả nhà cùng đưa cháu đi.”

Câu này Trương thị rất thích nghe.

Bà lập tức cười tít mắt: “Tất nhiên ta phải đi rồi, quà cho ngày Mẫn Mẫn nhập học ta đã chuẩn bị xong rồi.”

Nụ cười khiến những nếp nhăn trên mặt bà càng thêm rõ.

Quách Phong Cầm hiểu ngầm, nếu họ không đưa bà đi cùng, có lẽ món quà kia sẽ không bao giờ đến tay Mẫn Mẫn.

“Mẫn Mẫn có được người bà như bà, thật là phúc phận.” Quách Phong Cầm giơ ngón tay cái.

Nhưng ngón tay còn chưa kịp hạ xuống, tiếng gõ cửa vang lên: “Quách Phong Cầm có nhà không?”

Hai mẹ con từ trong nhà bước ra, thấy hai người mặc đồ công an đứng giữa sân.

Vì nhà họ ở giữa làng, phía sau hai cảnh sát còn có một đám người hiếu kỳ đứng xem.

“Đồng chí công an, có chuyện gì thế?” Quách Phong Cầm hỏi.

“Bà là Quách Phong Cầm?” Một cảnh sát nhìn cô, “Có việc cần mời bà điều tra.”

“Điều tra... điều tra cái gì?” Trương thị hoang mang nhìn qua lại, “Con dâu tôi là giáo viên, các đồng chí nhầm người rồi.”

“Cụ ơi, chuyện này không liên quan đến nghề nghiệp,” cảnh sát kia cười giải thích, “Cô ấy có liên quan đến một vụ án, nên mời về làm việc.”

“Tôi... tôi không đi.” Quách Phong Cầm mặt tái mét, “Tôi không biết gì hết, mẹ ơi, con thật sự không biết gì.”

“Mời bà hợp tác điều tra.” Viên cảnh sát kia nghiêm mặt.

“Các đồng chí nhầm rồi,” Trương thị vội đứng chắn trước mặt con dâu, “Các đồng chí biết con trai tôi là ai không?”

“Cụ, chúng tôi biết rõ.” Cảnh sát đáp, “Việc mời Quách Phong Cầm điều tra liên quan đến vụ Chu Chiêu Chiêu bị bắt cóc mấy hôm trước.”

“Ý các đồng chí là gì?” Trương thị giận dữ, “Con trai tôi hại cháu gái mình? Làm sao có chuyện đó!”

“Nên mới phải điều tra, chúng tôi không oan sai người tốt, nhưng cũng không bỏ lọt kẻ xấu.” Cảnh sát nghiêm nghị nói, “Dẫn đi.”

Trương thị vốn định ăn vạ, nhưng bị vẻ mặt nghiêm khắc kia dọa cho co rúm lại.

Quách Phong Cầm càng không dám phản kháng.

“Mẹ, mẹ bảo với anh cả, đây nhất định là hiểu lầm, con không làm những chuyện đó.” Quách Phong Cầm vừa bị lôi đi vừa kêu.

“Con là dì của Chiêu Chiêu, sao lại hại cháu gái mình?”

Trương thị gật đầu: “Ta đi tìm anh cả ngay.”

Bên trại gà, Chu Chiêu Chiêu hào hứng hỏi Dương Duy Lực: “Vậy có định tội được cô ta không?”

Dương Duy Lực lắc đầu: “Không chắc, giờ xem Cam Vũ Lộ nói thế nào.”

Nói ra, Cam Vũ Lộ này cũng khá trọng tình nghĩa, bất luận Hầu Kiến Ba tra hỏi thế nào, hắn nhất quyết ôm hết tội vào mình.

Hắn nói do có ân oán cá nhân với Chu Chính Văn, nên trút giận lên Chu Chiêu Chiêu.

“Chu Chính Văn yêu quý con gái nhất, ta muốn hắn ném trái cảm giác mất con.”

“Ta muốn hắn đau khổ.”

Toàn là nhảm nhí!

Hỏi có ân oán gì, hắn chỉ nói một lần trong tiệc rượu Chu Chính Văn khiến hắn mất mặt trước mọi người.

“Không sao,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Đuôi cáo sớm muộn cũng lộ ra.”

Cô không tin Quách Phong Cầm có thể may mắn mãi.

Hơn nữa, không có chiếc ô bảo hộ Cam Vũ Lộ, cô ta còn đi được bao xa?

“Nghe nói vợ Cam Vũ Lộ vẫn ở quê chăm con?”
Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Nếu cô ta biết chồng mình nhận hết tội thay một người phụ nữ khác, không biết sẽ nghĩ sao?”

“Cậu nghĩ nếu nhị thúc biết trên đầu mình đã phủ đầy cỏ xanh, sẽ phản ứng thế nào?” Cô tự hỏi, không đợi Dương Duy Lực trả lời tiếp luôn, “Nhưng với tính cách nhẫn nhịn của chú ấy, có lẽ sẽ nuốt trôi chuyện này.”

Chu Chiêu Chiêu đã đoán sai.

Chu Chính Vũ không chỉ nhẫn nhịn, mà còn biết co biết duỗi.

Là người chung giường, những thay đổi của Quách Phong Cẩm làm sao có thể qua mắt chồng?

Anh ta đã phát hiện từ lâu, thậm chí còn tận mắt chứng kiến.

Nhưng Chu Chính Vũ vẫn cắn răng chịu đựng.

Chỉ cần Quách Phong Cẩm không ly hôn, anh mãi mãi là chồng cô ta.

Chỉ cần thế là đủ.

Còn việc Quách Phong Cẩm ngoại tình, Chu Chính Vũ cho rằng đó chỉ là diễn trò.

Trong lòng cô chỉ có mình anh, cùng con gái Mẫn Mẫn và tổ ấm này.

Nếu không, tại sao cô lại lấy một người đàn ông vô dụng như anh?

Chu Chính Vũ dùng suy nghĩ này để tẩy não chính mình.

Tẩy đến mức chính anh cũng cảm động trước tấm chân tình của vợ.

Quả nhiên cô yêu nhất vẫn là anh và gia đình này.

Bằng không, cô đã không mạo hiểm làm chuyện như thế.

Vì vậy, khi biết tin Quách Phong Cẩm bị bắt, Chu Chính Vũ lập tức đến cầu xin Chu Chính Văn.

Cùng đi còn có Trương thị.

Trương thị lặp đi lặp lại một câu: “Nhất định họ nhầm rồi, Phong Cẩm không phải người như thế.”

“Anh cả, mau đến đồn công an nói rõ cho người ta thả con dâu ta ra.”

“Đúng vậy, anh cả,” Chu Chính Vũ nói, “Cô ấy là phụ nữ, vào chỗ đó rồi còn sống sao nổi?”

Chỉ nghĩ đến cảnh vợ bị giam trong đồn công an, lòng anh như thắt lại.

“Nếu hai người đã nói vậy,” Chu Chính Văn đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn mẹ và em trai.

Trước ánh mắt mong đợi của họ, ông nói tiếp: “Vậy càng nên tin tưởng công an sẽ minh oan cho cô ấy.”

“Sao được chứ?!” Hai mẹ con đồng thanh.

Rầm!

Tách trà rơi xuống đất, vỡ tan.

“Vậy các người muốn tôi làm sao?” Chu Chính Văn mặt đen như mực, “Con gái tôi suýt mất mạng vì bị bắt cóc.”

“Cô ta chỉ là đi điều tra.”

“Nếu công an điều tra ra cô ta có liên quan,” Chu Chính Văn cười lạnh, “Đừng trách tôi không khách khí.”

“Anh cả, cô ấy là em dâu của anh.”

“Chiêu Chiêu còn là cháu gái cô ta.” Chu Chính Văn phẫn nộ, “Tôi không đập xuống giếng đã là nhân từ lắm rồi.”

“Cô ấy bị oan.” Chu Chính Vũ biện bạch.

“Thật sao?” Chu Chính Văn nhìn thẳng vào em trai, “Chính Vũ, nói lại lần nữa, cô ta thực sự bị oan?”

“Chắc... chắc công an hiểu lầm.” Chu Chính Vũ ấp úng.

Chu Chính Văn cười nhạt, lạnh lùng nói một câu: “Tốt nhất là hiểu lầm.”

Hai mẹ con bị khí thế của ông dọa cho sợ hãi, cúi đầu rời đi.

Sau khi họ đi, Chu Chính Văn sang phòng bên gọi điện: “Vâng, yêu cầu các đồng chí xử lý nghiêm, nhất định phải thẩm vấn kỹ vài ngày.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cúp máy, ông đứng bên cửa sổ hút một điếu thuốc.

Oan ư? Hiểu lầm ư?

Hiểu nhầm cái con khỉ!

“Dương Duy Lực,” Chu Chính Văn dập tắt thuốc, bước ra ngoài gọi, “Cậu đi không?”

Cái tên này ở trong phòng con gái ông bao lâu rồi
hả?

Chương 58

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn không nuốt nổi cái tức này.

Mẹ nó, có thủ đoạn gì cứ nhằm vào ông mà tới, ông chịu.

Nhưng đụng đến gia đình ông thì tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Gia đình, là ranh giới cuối cùng của ông.

Dĩ nhiên, trước đây, nhà thứ hai cũng nằm trong phạm trù gia đình này.

Giờ đây, Chu Chính Văn thật sự muốn tự sát vào mặt mình vài cái, ông coi họ như người nhà, vậy mà họ lại lén lút đ.â.m ông một nhát!

Đã vậy thì đừng trách ông không khách khí.

Đã xác định Dương Duy Lực là con rể tương lai, Chu Chính Văn sai khiến anh ta cũng chẳng chút ngại ngân.

“Đi, theo bác một chuyến.” Ông chỉ huy Dương Duy Lực, rồi quay sang bảo Chu Chiêu Chiêu, “Con yên tâm ở nhà dưỡng sức.”

“Con khỏe rồi mà,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bố ơi, con xin phép đi chơi được không?”

“Sao được?” Chu Chính Văn lắc đầu, “Hôm nay nóng lắm, dễ trúng nắng lắm.”

“Muốn chơi thì đợi mấy hôm nữa bố đưa con đi hồ Nam Sơn, chỗ đó mát.”

“Bố...” Chu Chiêu Chiêu nhăn nhó, “Bố định không cho con ra khỏi nhà nữa sao?”

Cái này... Chu Chính Văn đúng là đang nghĩ vậy.

Ít nhất là trước khi Chu Chiêu Chiêu nhập học đại học.

“Con sang nhà chị Diễm Bình trong làng được không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Hôm trước may nhờ chị ấy nhắc nhở.”

Cũng nhờ vậy cô mới xin cái còi của Dương Duy Lực.

Nói cách khác, Vương Diễm Bình cũng là ân nhân cứu mạng cô.

Hơn nữa, cô không muốn một người tốt như chị lại có kết cục bi thảm như kiếp trước.

“Được thôi,” Chu Chính Văn suy nghĩ một chút, “Con tranh thủ nói luôn việc phòng ấp trứng với chị ấy.”

“Con cảm ơn bố.” Chu Chiêu Chiêu vui vẻ nói.

Dương Duy Lực đứng bên cười nhìn hai cha con, đôi khi cảm thấy ghen tị với cách tương tác của họ.

Vừa là cha con, vừa như bạn bè.

Nhớ lại ông già nhà mình, thôi, nghĩ làm gì cho mệt.

Vì chuyện Quách Phong Cầm, khi Chu Chiêu Chiêu về làng bị rất nhiều người vây quanh.

“Chiêu Chiêu, sao dì hai cậu bị công an bắt thế?”

“Ừ, tại sao lại bắt dì ấy?”

Cũng có người quan tâm cô, “Chiêu Chiêu, nghe nói hôm trước cậu gặp chuyện, không sao chứ?”

“Không sao, em khỏe mà.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, “Tại sao bắt dì ấy á?”

“Chú công an nói dì ấy liên quan đến chuyện của em,” Chu Chiêu Chiêu cười khổ, “Cụ thể thế nào em cũng không rõ.”

Loại chuyện này, càng nói mập mờ người ta càng thích suy diễn.

Chu Chiêu Chiêu ném lại câu này rồi đi.

“Trước giờ không để ý, giờ mới thấy Chiêu Chiêu tốt bụng quá.” Có người nhìn theo bóng lưng cô nói.

“Đúng đấy.” Người khác đồng tình, “Người nhà tôi làm ở bệnh viện bảo suýt mất mạng đấy.”

“Không... không ngờ vậy.”

“Chu Chính Văn bỏ tiền túi ra bồi bổ đấy, không thấy gầy hăn đi à?” Có người đảo mắt nói.

“Nên mới bảo Chiêu Chiêu tốt bụng,” một bà khoảng năm mươi tuổi lên tiếng, “Bị hại thảm thế rồi vẫn bao che cho Quách Phong Cẩm.”

“Tại sao thế?” Có người không hiểu.

“Ai biết được?” Bà lão cười nhạt, “Người yêu của Chiêu Chiêu mà Mẫn Mẫn còn dám cướp, biết được lòng dạ mẹ con nhà đó đen tối thế nào.”

“Mọi người đừng để bị mặt nạ Quách Phong Cẩm lừa.” Bà lão lẩm bẩm rồi đi.

Chu Chiêu Chiêu không biết những chuyện này, đến nhà Vương Diễm Bình thì thấy cửa khóa trái.

“Không biết đi đâu rồi?” Hàng xóm nói, “Hai hôm rồi không thấy mở cửa.”

“Hay là về nhà mẹ đẻ rồi?”

Nhưng cũng không phải, nghe nói Vương Diễm Bình bị chị gái hãm hại nên mới về quê, quan hệ với gia đình rất tệ.

Lấy Chu Đại Chí cũng vì muốn thoát khỏi nhà, không ngờ gã đàn ông hiền lành đó lại là kẻ bạo hành.

“Cháu cảm ơn bà ạ.” Chu Chiêu Chiêu cười nói với bà lão.

Đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng động lạ.

“Bà ơi, bà có nghe thấy gì không?” Cô hỏi.

“Không có mà.” Bà lão vẫy tay, chỉ vào tai mình, “Tai bà điếc rồi, nghe không rõ đâu.”

Chu Chiêu Chiêu nhú mào nhìn vào nhà Vương Diễm Bình.

“Chị Diễm Bình, chị có nhà không?” Cô gọi vào trong, “Em là Chiêu Chiêu đây.”

Trong nhà im phăng phắc, không một tiếng động.

“Thật không có nhà.” Chu Chiêu Chiêu lẩm bẩm, “Thôi em hôm khác đến chơi vậy.”

Nói rồi lắc đầu bỏ đi.

Chưa đi được bao xa đã gặp Chu Mẫn Mẫn, có vẻ cô ta đã nghe tin và đợi sẵn ở đây.

“Đừng có vu oan cho mẹ tôi.” Chu Mẫn Mẫn hùng hổ nói, “Bịa chuyện hại mẹ tôi được lợi gì?”

“Tôi biết cậu ghét tôi, nhưng cậu không được...”

“Ngừng lại.” Chu Chiêu Chiêu thẳng thừng ngắt lời, “Đừng có tự đề cao mình, ghét cậu? Cậu xứng đáng không?”

“Vớ lại, mẹ cậu có làm hay không, không phải do tôi quyết định.” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Trong làng còn có người nói bà ta ngoại tình, cấm sừng bố cậu, sao không thấy cậu đi tìm người ta?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chu Mẫn Mẫn,” cô nhìn thẳng vào mắt cô ta, “Cậu tưởng tôi vẫn là đứa ngốc nghếch bị các cậu bắt nạt mà không dám hé răng như xưa sao?”

“Nói cho cậu biết, Chu Chiêu Chiêu ngày xưa ấy đã c.h.ế.t rồi.” Cô tiến sát lại, giọng lạnh như băng, “Từ nay về sau, chúng ta sẽ tính sổ dần.”

Như thế đã là khoan hồng lắm rồi?

Cô còn chưa dùng đến đại chiêu nữa là.

“Chu Chiêu Chiêu, ý cậu là gì?” Chu Mẫn Mẫn giận dữ dậm chân.

“Đúng như lời tôi nói.” Cô quay lại nhìn cô ta, “Chờ xem nhé.”

“Chu Chiêu Chiêu, quả nhiên là cậu vu oan cho mẹ tôi.” Chu Mẫn Mẫn hét lên.

“Không, tôi chỉ lấy đạo trời mà trả lại người thôi.”

Những đau khổ cô phải chịu mấy ngày trước, nhất định sẽ khiến Quách Phong Cẩm nếm trải đủ.

Chu Mẫn Mẫn run lên vì sợ hãi trước khí thế của cô.

“Mẹ ơi!” Cô ta ngồi phịch xuống đất khóc lóc.

Cô ta không hiểu, vì sao mọi chuyện lại trở nên như thế này?

Trước đây cả làng đều khen ngợi Quách Phong Cầm, vậy mà hôm nay dư luận đảo chiều, toàn chỉ trích bà ta.

“Chu Chiêu Chiêu, tôi sẽ không để cậu được như ý đâu.” Chu Mẫn Mẫn đứng dậy, “Quốc Lương ca, Quốc Lương ca nhất định sẽ giúp tôi.”

Cô ta định đi tìm Thẩm Quốc Lương.

Chu Chiêu Chiêu mặc kệ cô ta đi tìm ai, lúc này cô phải đi tìm Chu Hạo Đông, “Hạo Đông ca, mau đi với em.”

“Chuyện gì thế?” Chu Hạo Đông đặt xẻng xuống, “Đi đâu?”

“Nhà chị Diễm Bình.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Em nghĩ chị ấy gặp chuyện rồi.”

“Em nói rõ đi.”

“Thôi đi trước đi,” Chu Chiêu Chiêu kéo anh, “Vừa đi vừa nói, không thì không kịp.”

“Được.” Chu Hạo Đông gật đầu.

Anh không biết rằng, chính vì chuyện lần này, đã cứu mạng Vương Diễm Bình, cũng là khởi đầu cho nhân duyên của chính anh.

Chương 59

DTV-EBOOK

Vương Diễm Bình hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt.

“Nói, mày quen Chu Chiêu Chiêu từ khi nào?” Hấn túm lấy tóc cô, tát thẳng hai cái đánh bốp vào mặt, “Mày tưởng mày là ai hả? Được lắm à?”

“Hả? Có phải mày định dựa vào Chu Chiêu Chiêu để bám lấy Chu Chính Văn, hòng ăn sung mặc sướng không?” Chu Đại Chí trừng mắt, giọng lạnh như băng.

“Đồ khốn, mày đừng có mơ!” Hấn gầm lên trong cơn thịnh nộ.

“Em không có...” Vương Diễm Bình khóc nức nở, “Em đã giải thích bao nhiêu lần rồi, người ta chỉ đến mượn cái cuốc, em còn chẳng dám nói thêm lời nào...”

“Hả? Mày còn muốn nói thêm bao nhiêu câu nữa?” Chu Đại Chí lại giơ tay, một cái tát nữa đập mạnh vào mặt cô, “Mày nghĩ tao vô dụng, không kiếm được tiền phải không?”

“Mày lại muốn trở về thành phố rồi hả?”

“Em không có mà...” Vương Diễm Bình lắc đầu tuyệt vọng, nhưng Chu Đại Chí chẳng thèm để ý.

Hấn tiếp tục đánh, từng cú, từng cú, không ngừng dội xuống thân thể gầy yếu của cô.

Lần này, hấn không đánh vào mặt nữa.

“Mẹ ơi...” Tiếng gọi khê của đứa trẻ kéo Chu Đại Chí trở về với thực tại. Hắn nhìn người vợ đang bầm dập, mặt mũi tèm lem trước mắt, bỗng “cộp” một tiếng quỳ sụp xuống đất.

“Diễm Bình... anh xin lỗi em!” Chu Đại Chí tự tát mình liên tiếp mấy cái, giọng nghẹn lại, “Sao anh lại không kìm được tay... lại đánh em nữa rồi...”

Hắn giơ tay định chạm vào mặt vợ, nhưng Vương Diễm Bình hoảng sợ co người né tránh.

“Anh xin em, đừng làm lơ anh như thế...” Hắn bò hai bước trên nền nhà lạnh, giọng rưng rưng, “Anh chỉ là... anh quá yêu em thôi...”

“Sao em cứ không chịu nghe lời anh?” Chu Đại Chí thở dốc, mắt đỏ ngầu, “Tại sao em phải nói chuyện với đàn ông khác?”

“Diễm Bình, trên đời này không có ai thích em hơn em.”

“Vậy người cưỡng h.i.ếp ta vẫn chưa đủ sao?” Vương Diễm Bình bình thản đáp, giọng như làn nước lạnh mùa đông, “Còn muốn mỗi ngày tra tấn ta như vậy?”

“Xin lỗi em, anh không biết mình đã làm gì nữa...” - Chu Đại Chí vừa tự đ.ấ.m vào n.g.ự.c vừa khóc lóc - “Anh chỉ là không chịu được khi thấy em nói chuyện với đàn ông khác thôi!”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh thề, anh sẽ kiềm chế bản thân, không đánh em nữa.”

“Vợ ơi, đừng làm ngơ anh thế...”

Vương Diễm Bình nghe những lời này mà lòng dạ chẳng còn chút xao động. Từ lần đầu bị đánh đến giờ, cô đã nghe quá nhiều lần hứa hẹn suông này rồi.

Lần nào hẳn cũng hứa sẽ thay đổi, nhưng lần sau lại càng đánh dữ hơn.

“Mẹ ơi...”

Đứa con gái mới hai tuổi của cô vừa được bà nội dỗ ngủ ở phòng bên, giờ đã tỉnh dậy và đòi mẹ.

“Mẹ đau đau, con thối cho!” - Bé gái nhìn mẹ bằng ánh mắt xót xa, không hiểu tại sao mặt mẹ lại bầm tím, nhưng cảm nhận được nỗi đau.

Vương Diễm Bình lạnh lùng liếc bà nội một cái, rồi dịu dàng nói với con: “Yaya ngoan, theo bà ra vườn sau chơi đi, mẹ không đau đâu.”

“Mặt lạnh như tiền để cho ai xem đấy?” - Bà lão nhăn nhó - “Đánh còn ít quá là khác!”

Vương Diễm Bình im lặng nhìn bà ta, ánh mắt đầy thách thức.

Bà lão không những không áy náy, còn mỉa mai: “Đừng tưởng bám được nhà Chu Chính Văn thì làm gì được!”

“Đại Chí, khóa cổ nó lại trong nhà, bỏ đói vài ngày cho biết tay!”

“Vợ đánh thì mới nên đất, ba ngày không đánh là leo lên mái dỡ ngói!” - Bà lão khinh khỉnh nói.

“Phải đấy!” - Ông chồng hùa theo - “Con trai chúng tôi đối xử với mày thế mà mày còn mơ tưởng trở về thành phố?”

“Về thành phố?” - Chu Đại Chí như phát điên lao tới bóp cổ Vương Diễm Bình - “Mày định bỏ trốn hả?”

“Yaya, bố mẹ con lại chơi trò rồi!” - Bà lão nói với cháu gái - “Bà dẫn cháu ra vườn sau chơi!”

Quay sang Chu Đại Chí, bà ta dặn dò: “Lần này nhỏ tiếng thôi, đừng để người ngoài nghe thấy!”

“Ôi... toàn chuyện gì thế này!” - Ông lão thở dài.

“Có gì đâu mà âm ỉ?” - Bà lão trợn mắt - “Bế thằng bé đi mau lên!”

“Đại Chí, vợ mày da đã lỏng rồi, phải siết lại thôi. Chỉ để được mỗi đứa con gái thì làm sao được?”

“Lo mà đẻ cho bà thằng cháu trai ngay!”

“Phải đấy, có thêm đứa con thì lòng dạ mới yên!” - Ông lão tiếp lời.

“Con biết rồi ạ!” - Chu Đại Chí cười toe toét với bố mẹ, rồi lôi xênh xệch Vương Diễm Bình vào phòng.

“Á...!” - Vương Diễm Bình kêu lên vì đau.

“Mày mà kêu to, Yaya sẽ tưởng bố mẹ đánh nhau đấy!” - Chu Đại Chí thì thào đe dọa - “Mày muốn con gái chứng kiến cảnh này à?”

Yaya chính là điểm yếu của Vương Diễm Bình.

“Chu Đại Chí, mày thật sự là đồ súc sinh!” - Vương Diễm Bình nghiến răng nhắm mắt.

Cứ chịu đựng đi, đợi hần xả hết cơn điên rồi sẽ xong...

Nhưng lần này, Chu Đại Chí không có ý định buông tha cô.

“Mày... mày định làm gì?” - Vương Diễm Bình hoảng sợ nắm lấy tay hắn.

“Làm gì à?” - Chu Đại Chí cười gằn - “Mày không nghe bố mẹ nói sao? Lần này tao không đánh mày, tao sẽ cho mày đẻ!”

“Diễm Bình, sinh cho tao thằng con trai đi!” - Hắn vừa xé áo cô vừa nói - “Có con trai mày sẽ không còn nghĩ đến chuyện về thành phố nữa!”

“Đại Chí, em... em đang có kinh nguyệt, làm sao thụ thai được?” - Vương Diễm Bình cố ngăn cản, nhưng Chu Đại Chí giờ đâu còn tỉnh táo?

“Bốp!”

Một cái tát trời giáng vào tai khiến cô ù cả đầu, chỉ còn nghe thấy tiếng ong ong và cảm giác đau nhói.

Cô nhắm nghiền mắt chịu đựng, trong lòng cầu nguyện: “Lạy trời, xin đừng để con mang thai đứa con của con thú này nữa!”

“Con gái con đã khổ quá rồi...”

“Có ai cứu con không...?”

Dòng nước mắt tuyệt vọng lăn dài, trong khi Chu Đại Chí vẫn hung hăng thúc giục.

“Ừm...” - Vương Diễm Bình rên lên đau đớn.

“Sinh cho tao thằng con trai!”

“Phải sinh con trai cho tao!”

Chu Đại Chí như kẻ mất trí, vừa hành động vừa lẩm bẩm.

Đúng lúc ấy, tiếng gõ cửa vang lên.

“Chu Đại Chí, nhà có ai không?” - Đó là tiếng trưởng thôn. Hấn đến làm gì?

Chu Đại Chí chỉ giật mình một chút, rồi tiếp tục. Bố mẹ hấn sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này.

Chỉ cần Vương Diễm Bình không kêu lên là được.

Nghĩ vậy, hấn vội lấy áo may ô nhét vào miệng cô.

Đã lên giường thì phải đi đến cùng, làm sao có thể dừng lại vì một người?

Đúng như dự đoán, khi trưởng thôn gõ cửa lần thứ hai, mẹ Chu Đại Chí đã ra mở hé cửa: “Trưởng thôn à, Đại Chí nhà tôi đi vắng rồi!”

Nói rồi bà ta định đóng cửa, nhưng bị trưởng thôn chặn lại.

“Vậy cho chúng tôi vào gặp hai vợ chồng anh chị!” - Trưởng thôn nói.

“Có gì nói ở đây cũng được!” - Bà lão Chu ngăn cản.

“Sao? Trong nhà có gì mờ ám mà không cho vào?” - Trưởng thôn - cũng là tộc trưởng họ Chu, chính là tam thúc công của Chu Chính Văn - lạnh lùng đẩy cửa.

Bà lão Chu ánh mắt hoảng hốt.

Chu Chiêu Chiêu từ phía sau xô bà ta ra, chạy thẳng vào sân: “Chị Diễm Bình! Chị ở đâu? Lên tiếng đi chị!”

“Con nhãi ranh này, chạy lung tung cái gì!” - Bà lão Chu hốt hoảng đuổi theo.

“Chiêu Chiêu!” - Chu Hạo Đông lo lắng em gái bị bắt nạt, vội chạy theo che chở - “Cẩn thận!”

“Ầm!”

Cánh cửa bị Chu Hạo Đông đập tung.

Tiếp theo là tiếng thét của Chu Chiêu Chiêu, và giọng nói hoảng loạn của người đàn ông...

Chương 60

DTV-EBOOK

Đồ súc sinh!

Chu Hạo Đông kéo Chu Đại Chí ra ngoài, những cú đ.ấ.m liên tiếp trút xuống mặt hăn.

Chu Chiêu Chiêu vội vào trong đóng cửa, tìm tấm vải thô khoác lên người Vương Diễm Bình.

“Bác trưởng thôn, Hạo Đông ca đừng đánh nữa, mau đưa chị Diễm Bình đến bệnh viện.” Làm xong, cô vội gọi.

Vương Diễm Bình lúc này đã mê man, nhưng vẫn nghe được giọng Chu Chiêu Chiêu, bản năng nắm c.h.ặ.t t.a.y cô: “Chiêu Chiêu... cứu Nha Nha của chị...”

Đến lúc này, cô ấy vẫn chỉ nghĩ đến đứa con gái bé bỏng.

“Chị Diễm Bình đừng sợ, chị và bé sẽ không sao đâu.” Chu Chiêu Chiêu siết c.h.ặ.t t.a.y cô. “Nhất định không sao.”

“Các người định đưa vợ tôi đi đâu?” Chu Đại Chí thấy Chu Hạo Đông định bế vợ mình, giận dữ xông tới. “Buông ra!”

“Ngăn hăn lại.” Chu Chiêu Chiêu nói với trưởng thôn và mấy người khác. “Chu Đại Chí, người còn muốn đánh người nữa sao?”

Chu Đại Chí bị khí thế của Chu Chiêu Chiêu làm cho sững lại.

“Đây là chuyện nhà tôi, các người không có quyền can thiệp.” Bà lão Chu chặn đường Chu Chiêu Chiêu. “Đây là con dâu nhà tôi!”

“Bà cũng biết cô ấy là con dâu nhà bà.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn bà ta. “Bà cũng là phụ nữ, sao nỡ lòng nhìn con dâu bị con trai hành hạ như vậy?”

“Tránh ra!” Chu Chiêu Chiêu quát. “Hôm nay tôi nhất định phải đưa cô ấy đi, không ai được cản.”

“Vô phép quá!” Bà lão Chu gào lên. “Con gái Chu Chính Văn ỷ thế h.i.ếp người rồi!”

“Con gái Chu Chính Văn đánh người rồi!”

“Im miệng!” Chu Chiêu Chiêu nghiêm giọng. “Hạo Đông ca, anh bế chị Diễm Bình đến bệnh viện.”

“Hôm nay tôi sẽ cho bà biết thế nào là ỷ thế h.i.ếp người.” Chu Chiêu Chiêu đứng trước dẫn đường. “Bà dám đụng vào tôi, bố tôi sẽ không tha cho bà đâu.”

“Bác trưởng thôn, chị trưởng ban phụ nữ, mọi người đều chứng kiến rồi. Chuyện hôm nay chưa kết thúc đâu.”

“Vương Diễm Bình là ân nhân cứu mạng tôi, tôi nhất định phải quản chuyện này.”

“Ỡ thế h.i.ếp người? Tôi sẽ cho bà biết thế nào là ỷ thế h.i.ếp người thật sự.”

“Các cháu cứ đưa người đi.” Trưởng thôn tức giận nói. “Để tôi xử lý chuyện ở đây.”

“Nha Nha...”

Vương Diễm Bình mê man, miệng không ngừng gọi tên con.

“Cô ấy cứ gọi Nha Nha mãi.” Chu Hạo Đông nói.

“Mẹ ơi...” Nha Nha bị ông nội bế, sợ đến mức quên khóc, nghe tiếng mẹ liền oà lên. “Con muốn mẹ!”

Phiêu Vũ Miên Miên

Bé giãy giụa muốn thoát khỏi tay ông nội để tìm mẹ.

“Ngoan nào!” Ông lão Chu dọa. “Không tao vút mày lên núi Nam cho sói ăn thịt!”

Đứa bé có lẽ thường bị dọa như vậy nên lập tức ngừng khóc, nhưng lại bắt đầu nấc lên, trông càng đáng thương.

“Đưa bé cho tôi.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt đòi bé.

“Đây là cháu nội tôi.” Ông lão Chu không chịu.

“Ông điếc à? Bé đòi mẹ kìa.” Chu Chiêu Chiêu nói. “Mẹ nó sắp bị con ông đánh c.h.ết rồi, ông không cho nó gặp mẹ lần cuối sao?”

“Nha Nha.” Chu Chiêu Chiêu dịu giọng. “Chị bế em đi gặp mẹ nhé?”

“Vâng ạ.” Nha Nha nấc lên đáp, đưa tay về phía Chu Chiêu Chiêu.

Dù còn rất nhỏ, nhưng bé biết chị này đang giúp mẹ mình.

“Nha Nha...”

Chu Chiêu Chiêu thừa lúc ông lão Chu không để ý, giật lấy bé.

“Con nhãi ranh!” Ông lão Chu giận dữ giơ tay định đánh.

“Ông dám đánh tôi thử xem!” Chu Chiêu Chiêu không sợ. “Bố tôi còn chưa bao giờ đung một ngón tay vào tôi.”

Phải nói, vài việc Chu Chính Văn làm trước đây đã khiến dân làng nể sợ, giờ Chu Chiêu Chiêu mượn oai hùm rất hiệu quả.

“Con... con nhãi ranh!” Bà lão Chu run giọng. “Tôi... tôi sẽ tố cáo các người, tố cáo xâm phạm nhà dân, ức h.i.ếp người lương thiện!”

“Nhà tôi là thành phần cố nông, tôi sẽ tố cáo, sẽ bắt các người đi đấu tố!” Bà ta chỉ tay vào Chu Chiêu Chiêu.

Đây không phải lần đầu bà ta làm chuyện này.

Trước đây có nhà xích mích với họ Chu, vì thành phần không tốt nên bị bà ta tố cáo, kết cục gia đình tan nát.

Cũng vì vậy, nhà họ Chu bị dân làng xa lánh.

Mọi người đều nói bà lão Chu tạo nghiệp quá nhiều, nên không ai muốn gả con gái cho Chu Đại Chí.

Không ngờ Chu Đại Chí lại lấy được Vương Diễm Bình - cô thanh niên xung phong xinh đẹp, nét na nhất.

Hôm cưới, nhiều thanh niên trong làng tiếc nuối.

Giá như họ mạnh dạn tỏ tình trước, có lẽ Vương Diễm Bình đã là vợ họ rồi.

“Bà cứ đi tố cáo đi.” Chu Chiêu Chiêu nói. “Bây giờ không còn công xã nữa, bà đến đồn công an mà tố.”

“Chúng ta đi thôi.” Cô bé Nha Nha, Chu Hạo Đông bế Vương Diễm Bình, cùng mọi người rời khỏi nhà họ Chu.

“Diễm Bình...” Chu Đại Chí gọi vợ, nhưng cô đã bất tỉnh.

“Mẹ ơi, giờ làm sao đây?” Chu Đại Chí đập đầu hỏi.

“Bà ơi, tính sao giờ?” Ông lão Chu cũng bó tay.

“Tính sao?” Bà lão Chu nghiêng răng. “Tôi đi tìm Trương Hồng Hà, bảo bà ta dạy con gái cho tử tế.”

“Trương thị có quản nổi không? Nghe nói Chu Chiêu Chiêu chẳng nghe lời bà ta.” Chu Đại Chí lo lắng. “Chu Chính Văn giờ cũng ít về làng.”

“Đừng lo.” Bà lão cười lạnh. “Lão nương có bằng chứng trong tay, nếu bà ta không quản được thì cùng lắm ta tiết lộ hết, cần gì giữ bí mật cho bà ta nữa.”

Bằng chứng?

Chu Đại Chí và ông lão Chu sáng mắt lên.

“Mẹ giỏi quá.” Chu Đại Chí nói. “Mẹ yên tâm, đợi Diễm Bình về, con nhất định sẽ cố gắng để cô ấy sinh cháu trai cho mẹ.”

Bà lão Chu phủi tay áo, ngẩng cao đầu bước đi.

Trong khi đó, Chu Hạo Đông và Chu Chiêu Chiêu dùng xe bò của trưởng thôn đưa Vương Diễm Bình đến bệnh viện.

“Xin bác sĩ làm giám định thương tật.” Chu Chiêu Chiêu nói với nữ bác sĩ. “Làm ơn cứu cô ấy.”

“Thương tật?” Nữ bác sĩ ngạc nhiên.

“Vâng, giám định thương tật.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mắt. “Cô ấy bị chồng đánh đập và hành hạ.”

“Xin bác sĩ giúp chúng tôi làm giám định kỹ lưỡng.”

Nhìn Vương Diễm Bình thoi thóp, Chu Chiêu Chiêu hối hận vì sao không đến sớm hơn.

Nghĩ đến kết cục bi thảm của cô ở kiếp trước, cô thề sẽ không để chuyện đó tái diễn.

Nhưng nếu Vương Diễm Bình không chịu ly hôn thì sao?

Chương 61

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn và Dương Duy Lực cùng đến đồn công an.

Con gái gặp chuyện lớn như vậy, nếu ông bố không xuất hiện thì thật là vô dụng.

“Anh yên tâm, Chiêu Chiêu cũng là cháu tôi nhìn lớn lên, tôi sẽ không để cháu bị oan ức đâu.” Cục trưởng Hoàng Vĩnh Kỳ đích thân tiếp đón, rót nước mời Chu Chính Văn.

“Năm đó nếu không có anh giúp đỡ, làm sao em có ngày hôm nay?” Hoàng Vĩnh Kỳ nói.

“Anh không đến thì lát nữa em cũng phải đi tìm.” Ông ta tiếp tục, “Tên kia tuy cứng đầu, nhưng chúng em cũng không phải dạng vừa.”

“Bên trong em đã dặn dò kỹ rồi.” Hoàng Vĩnh Kỳ nói, rồi hạ giọng, “Chỉ là cái tên kia, em không biết xử lý thế nào, cần anh chỉ giáo.”

“Tên kia” chính là Quách Phong Cẩm.

“Cứ theo quy trình mà làm thôi.” Chu Chính Văn cười, “Anh chỉ là tay buôn thôi, biết gì đâu?”

“Anh chỉ biết, ai dám động đến con gái anh, anh sẽ cho họ c.h.ết không kịp ngáp.”

Những chuyện nhỏ nhặt trước đây cũng đành bỏ qua, Chu Chính Văn tự chiều con gái mình, không sao.

Nhưng lần này nếu không có Dương Duy Lực kịp thời đến, hậu quả thật khó lường.

“Bọn họ có quan hệ gì?” Chu Chính Văn chăm điều thuốc.

Là dân buôn, ông hiểu rõ lòng người.

Cam Vũ Lộ nói gì chuyện bị Chu Chính Văn làm mất mặt trong tiệc rượu nên ôm hận.

Nhân cơ hội quen anh em tên Cường, lại càng ngày càng ghét thái độ ngạo mạn của Chu Chính Văn nên trả thù lên Chu Chiêu Chiêu.

Toàn là chuyện nhắm nhí.

“Em sẽ cho người điều tra ngay.” Hoàng Vĩnh Kỳ gật đầu.

Dĩ nhiên ông ta cũng nghĩ đến quan hệ bất chính, nhưng vì Chu Chính Văn có mặt nên chưa ra lệnh điều tra.

“Tốt.” Chu Chính Văn cười, “Nhân tiện giúp anh xem thằng em trai anh có biết không?”

Ông hít một hơi thuốc dài, dập tắt điều thuốc, “Xong việc anh đãi em bữa cơm.”

“Anh khách sáo quá.” Hoàng Vĩnh Kỳ cười, “Gà rán của cháu Chiêu Chiêu nghe đồn ngon lắm, để cháu cho em ít nhé?”

“Tôi còn chưa được ăn đây.” Chu Chính Văn bật cười, vỗ vai ông ta, “Được, lo cho em.”

Quách Phong Cẩm bị nhốt trong phòng biệt giam, không ai thềm nói chuyện.

Ban đầu cô còn khá bình tĩnh, vì biết Chu Chính Vũ và Trương thị sẽ không bỏ mặc.

Nhưng từ sáng đến chiều, chẳng thấy ai đến, mấy tên công an cũng biến mất, không ai thăm vấn cô.

Lúc đầu cô tưởng do thân phận mình, nhưng sau thấy không ổn.

Từ lúc bị nhốt đến giờ, cô chưa được uống ngụm nước nào.

Cuối cùng cửa cũng mở, Quách Phong Cẩm vội ngẩng lên, một nữ cảnh sát mặt lạnh bước vào, đi thẳng sang phòng bên.

“Đồng chí cảnh sát...” Cô vội gọi.

“Không biết.” Nữ cảnh sát cau kỉnh.

Cánh cửa lại đóng sầm.

“Mở cửa ra!” Quách Phong Cẩm chịu không nổi, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị đối xử như vậy. “Thả tôi ra!”

“Gào cái gì?” Nữ cảnh sát quát. “Chờ đi, đến lúc tự khắc sẽ thăm vấn.”

“Ngồi đây suy nghĩ lại đi, lát nữa khai báo cho thật thà.”

“Khai báo thành khẩn thì được khoan hồng, chống đối thì xử nặng.”

Nữ cảnh sát nói xong lại đóng cửa. “Gào nữa là tội thêm nặng.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Quách Phong Cẩm sợ hãi.

Định khóc, mới khóc được hai tiếng, cửa lại mở.
“Khóc cái gì? Câm miệng lại!”

Thế là cô không dám khóc nữa, chỉ biết bịt miệng khóc thầm.

Nhưng buổi thăm vấn vẫn không đến, cô ngồi dựa tường, không biết lúc nào ngủ thiếp đi.

Đúng lúc đó, cửa bật mở. “Quách Phong Cầm, đứng dậy đi theo tôi.”

Quách Phong Cầm giật mình tỉnh dậy, hoảng hốt đứng lên, đầu óc còn chưa tỉnh táo đã bị dẫn đến phòng thăm vấn.

Những gì diễn ra sau đó, với Quách Phong Cầm là cơn ác mộng kinh hoàng.

Nhưng người phụ nữ này kiếp trước có thể âm thầm giật dây, cùng Chu Chính Vũ soán ngôi Chu Chính Văn, ý chí của cô rất mạnh.

“Đúng là cục đá cứng.” Nữ cảnh sát cười lạnh.

Nhưng đối với loại cứng đầu này, họ có nhiều cách.

Chu Chính Văn rời đồn công an, dẫn Dương Duy Lực đi gặp vài người bạn.

Có người làm trong chính phủ như Hoàng Vĩnh Kỳ, có người kinh doanh, thậm chí có người bán hàng rong.

Đây đều là mạng lưới quan hệ của ông.

Đã xác định Dương Duy Lực là con rể tương lai, đã đến lúc cho anh tiếp xúc với những người này. “Đừng

coi thường những người nhỏ bé, đôi khi chính họ mới làm nên chuyện lớn.”

“Cháu hiểu.” Dương Duy Lực chân thành nói.

Chu Chính Văn vỗ vai anh, mỉm cười.

Hôm nay dẫn Dương Duy Lực đi gặp mọi người, ông âm thầm quan sát, phát hiện chàng trai này rất điềm tĩnh, dù gặp ai cũng không tự ti hay kiêu ngạo.

Lúc này, Chu Chính Văn nhìn Dương Duy Lực với ánh mắt hài lòng của một ông bố vợ.

Nhưng niềm vui này không kéo dài, bị Chu Minh Hiên phá hỏng.

“Bố ơi, tìm được bố rồi.” Chu Minh Hiên thở hắt lên. “Mau đến bệnh viện huyện, chị con...”

Chưa nói xong, Dương Duy Lực đã biến mất.

“Chị con sao?” Tim Chu Chính Văn như muốn nhảy khỏi lồng ngực. “Ai trong làng bắt nạt chị con?”

Khí thế lập tức thay đổi.

“Không... không phải chị con.” Chu Minh Hiên hoảng hốt.

Cậu ta hình như gây hiểu lầm rồi.

“Vậy mà nói bậy cái gì?” Chu Chính Văn tát vào đầu con trai. “Nói rõ xem nào.”

Chu Minh Hiên vội kể lại chuyện xảy ra trong làng.

“Con bé ngốc này.” Chu Chính Văn lắc đầu.

“Chị con đúng là đại hiệp.” Chu Minh Hiên thán phục. “Bố ơi, mau đến bệnh viện đi, con thấy bà lão

Chu đi tìm bà nội rồi.”

Không biết nói gì, nhưng mặt Trương thị rất khó coi, lại không dám phản ứng.

Đây là lần đầu Chu Minh Hiên thấy bà như vậy.

Sau đó, cậu thấy Trương thị theo bà lão Chu, khóa cửa đi thẳng về hướng bệnh viện.

Đi làm gì?

Câu trả lời quá rõ ràng.

“Đây là chuyện nhà người ta, con bé chưa chồng xen vào làm gì?” Trương thị giận dữ giơ tay định tát Chu Chiêu Chiêu.

“Mày...”

Chương 62

DTV-EBOOK

Trương thị không ngờ rằng chuyện đã qua nhiều năm bỗng bị moi lên, lại còn bị đe dọa. Nếu không hoàn thành việc này, kẻ kia sẽ tiết lộ bí mật năm xưa.

Bí mật năm ấy...

Trương thị tưởng những người biết chuyện đã c.h.ết hết, nào ngờ Chu bà lại nắm rõ.

Nếu bà ta chỉ phỏng đoán vu vợ thì thôi, nhưng Chu bà biết quá rành mạch, thậm chí nhắc đúng mấy điểm then chốt.

Dù trăm ngàn không muốn, Trương thị cũng buộc phải đi một chuyến.

Bà không thể để bí mật này lộ ra.

“Chu Chiêu Chiêu, mày đúng là đồ tai họa!”
Trương thị càng nghĩ càng tức giận. “Chuyện nhà người ta, mày nhúng mũi vào làm gì?”

Vương Diễm Bình sống c.h.ết có liên quan gì đến Chu Chiêu Chiêu?

Cớ sao phải ôm cái đồng hồ độn ấy vào người?

Đã vậy, vợ bị đánh thì đánh, nào có chuyện vừa đưa vào viện lại còn báo cảnh sát?

Bản thân Vương Diễm Bình còn chưa lên tiếng, một đứa con gái chưa chồng như Chu Chiêu Chiêu can dự vào chuyện nhà người ta, không biết xấu hổ!

Nếu không phải vì cô ta nhiều chuyện khiến Chu bà bị dồn vào đường cùng, Chu bà đã chẳng đe dọa

bà.

Biết đâu chuyện này sẽ theo Chu bà xuống mồ mà biến mất.

Giờ đây, bí mật của bà rơi vào tay Chu bà, tương lai còn không biết bị vùi vĩnh thế nào!

Càng nghĩ, Trương thị càng hận, chỉ muốn túm tóc Chu Chiêu Chiêu lôi về.

Nhưng vừa giơ tay lên đã bị người khác chặn lại.

“Buông ra!” Trương thị giãy giụa tức giận, nhưng không thoát được, bèn bật khóc. “Giết người rồi...”

“Xin nhỏ giọng thôi,” y tá đi tới nhắc nhở. “Đây là bệnh viện, không phải chợ.”

Dương Duy Lực buông tay bà, quay sang hỏi Chu Chiêu Chiêu: “Em không sao chứ?”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu: “Em ổn.”

Dương Duy Lực nén nghi ngờ trong lòng, đảo mắt nhìn cô kỹ lưỡng, thật sự thấy cô bình an mới yên tâm.

Khi Chu Chính Văn và Chu Tấn Huyền tới, cảnh sát cũng đã có mặt.

“Đây không còn là chuyện gia đình nữa,” cảnh sát nói với Chu bà và Chu Đại Chí. “Đánh người là sai, nặng có thể phải ngồi tù.”

Chu bà chân tay bủn rủn.

Trong làng đâu chỉ mỗi nhà họ đánh vợ, sao người khác chẳng sao, đến lượt con trai bà lại gặp họa?

“Không phải, đây là hiểu lầm thôi,” Chu bà vội nói. “Con dâu tôi không sao đâu, vợ chồng nào chẳng cãi

nhau?”

“Các đồng chí, nhà chúng tôi là thành phần cố nông, các đồng chí đừng oan cho người tốt.”

“Bác yên tâm, cảnh sát chúng tôi không oan người tốt, cũng không bỏ sót kẻ xấu,” cảnh sát trấn an.

Những vụ vợ chồng đánh nhau vào viện như này vốn hiếm, báo cảnh sát lại càng ít.

Thường thì họ sẽ khuyên hòa giải, đừng để đổ vỡ.

“Bà mau đưa cháu gái bà đi,” Chu bà nói với Trương thị. “Chỉ cần nó không nhúng tay vào, nhà tôi chẳng có chuyện gì.”

Đâu phải lần đầu đánh Vương Diễm Bình, chỉ là trước không nghiêm trọng thế này thôi.

Trước kia, nằm trên giường dưỡng vài ngày là khỏe.

Ban đầu Chu Đại Chí còn đánh vào mặt, nhưng sau học khôn, đánh mặt dễ bị người ngoài thấy, lại không làm việc được.

Hắn chuyên đánh những chỗ kín trên người, đôi khi Chu bà cũng nhúng tay.

Đánh cho sợ thì sẽ an phận ở nhà cùng Chu Đại Chí.

Không còn dám nghĩ đến chuyện về thành phố nữa.

“Con lớn, mau gọi con gái con về,” Trương thị nói. “Đừng ở đây nhiều chuyện.”

“Vương Diễm Bình là ân nhân cứu mạng Chiêu Chiêu, chuyện này nó phải quản,” Chu Chính Văn lên

tiếng. “Nó không quản được thì còn có tôi.”

“Không lý nào người ta cứu con gái tôi, đến khi họ gặp nạn tôi lại đứng nhìn.”

“Lỡ truyền ra ngoài, tôi Chu Chính Văn thành kẻ vong ân, sau này làm ăn kiểu gì?”

Trương thị tức run người: “Vợ chồng đánh nhau có gì lạ, ai lại đi báo cảnh sát?”

“Cảnh sát đâu rảnh lo chuyện vật vãnh này?”

“Nếu xảy ra án mạng,” Chu Chính Văn cười nhạt liếc hai cảnh sát, “sợ không ai gánh nổi trách nhiệm.”

Hai cảnh sát nghe vậy lập tức nghiêm mặt.

Ban đầu còn định hòa giải cho hai vợ chồng về đoàn tụ.

Nhưng giờ nghe Chu Chính Văn quyết định nhúng tay, lại còn dọa án mạng, lập tức dẹp ý định qua loa, xử lý nghiêm túc.

Đúng lúc đó, cửa phòng mở mở, nữ bác sĩ bước ra.

Thấy đông người, bà hơi ngạc nhiên, rồi nói với Chu Chiêu Chiêu: “Tôi đã xử lý vết thương cho cô ấy rồi.”

“Bác sĩ,” Chu Đại Chí chạy tới hỏi cuống quýt, “vợ tôi... cô ấy có sao không?”

“Anh là chồng bệnh nhân?” Nữ bác sĩ lạnh lùng nhìn hẳn. “Vết thương trên người cô ấy là do anh đánh?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tôi... tôi...” Chu Đại Chí ấp úng.

“Vợ chồng cãi nhau đánh trọng thương tôi cũng từng gặp,” nữ bác sĩ nói. “Nhưng đánh vợ tàn nhẫn như anh thì tôi mới thấy lần đầu.”

“Tôi biết lỗi rồi, tôi thể không đánh nữa,” Chu Đại Chí hối hận nói. “Bác sĩ, làm ơn cho tôi vào gặp cô ấy.”

“Vết thương nhiều quá, chúng tôi đã gây tê, giờ cô ấy chưa tỉnh,” nữ bác sĩ đáp. “Giờ mới biết hối hận? Sớm làm gì rồi?”

“Chờ ở đây đi, chúng tôi đã báo cảnh sát rồi.”

“Sao... các người báo cảnh sát làm gì?” Chu bà hoảng hốt. “Các người là bệnh viện mà?”

“Chúng tôi là bệnh viện cứu người, nhưng các người suýt g.i.ế.c c.h.ế.t cô ấy, nếu có chuyện gì, bệnh viện không đảm đương nổi.”

Nên lúc này trong phòng mổ, họ đã xin ý kiến trưởng khoa, quyết định báo cảnh sát.

Thời buổi này dù chưa có khái niệm bạo hành gia đình hay h.i.ế.p dâm trong hôn nhân, nhưng đánh người thập tử nhất sinh, lại còn dấu hiệu h.i.ế.p dâm khi khám vùng kín.

Không báo cảnh sát, lần sau người phụ nữ này có thể mất mạng.

“Chúng tôi chính là cảnh sát,” hai người kia nói.

Vừa dứt lời, một tốp cảnh sát khác cũng tới.

Chu Đại Chí quỳ sụp xuống, đầu đập xuống đất: “Tôi có lỗi với Diễm Bình, tôi sai rồi, tôi không dám nữa.”

“Các đồng chí cảnh sát, xin đừng bắt tôi.”

Chu bà nắm c.h.ặ.t t.a.y Trương thị, lắ.m bắ.m: “Bà không được bỏ rơi Đại Chí, phải cứu cháu trai tôi.”

Trương thị: “Tôi biết làm sao giờ?”

Cảnh sát đến hai đợt rồi.

“Bà không giúp, tôi sẽ nói bí mật của bà ra,” Chu bà nghiêng rắ.ng nói nhỏ. “Con trai tôi có sao, nhà bà cũng đừng hòng yên ổn.”

“Chu Chính Văn mà biết chuyện...”

Bà ta chưa nói hết, Trương thị đã đi tìm Chu Chính Văn.

Chương 63

DTV-EBOOK

Hai người tuy nói khẽ, nhưng Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực đứng ngay gần đó.

Chiêu Chiêu nghe không rõ, nhưng Dương Duy Lực nghe hết toàn bộ.

“Bà nội em có điểm yếu trong tay Chu bà,” anh thì thào, “hình như liên quan đến bố em.”

Liên quan đến bố cô?

Chu Chiêu Chiêu nhìn về phía Chu bà, đúng lúc bà ta cũng liếc lại, nhẹ răng cười đắc thắng.

Trương thị đành phải tìm Chu Chính Văn.

“Mẹ, con đã nói rồi, chuyện này phải can thiệp,” Chu Chính Văn kiên quyết. “Mẹ nên khuyên Chu Đại Chí làm người tử tế đi.”

“Vợ cũng là con người.”

Chỉ nghe miêu tả, ông đã tưởng tượng ra Chu Đại Chí tàn nhẫn đến mức nào.

“Con lớn, coi như mẹ cầu xin con,” Trương thị hạ giọng.

“Mẹ, có phải bà ta nắm điểm yếu gì của mẹ không?” Chu Chính Văn hỏi.

Đến mức phải dùng từ “cầu xin”?

Ngay cả chuyện Quách Phong Cầm trước kia, Trương thị cũng chưa từng thế này.

“Không có, làm gì có chuyện đó?” Trương thị tránh ánh mắt con trai. “Cùng làng với nhau, bà ấy từng giúp mẹ, thế thôi.”

Nếu đơn giản thế thì lạ!

Chu Chính Văn lắc đầu: “Giờ dù con không can thiệp, cảnh sát cũng không tha cho hắn đâu.”

Trương thị: “Vậy con can thiệp đi, bảo cảnh sát đừng quản chuyện này nữa.”

“Dù sao Chu Đại Chí cũng là con trai duy nhất của bác gái con, không thể để nó bị bắt.”

Nếu hắn bị bắt, bí mật của bà cũng khó giữ.

“Con thực sự không làm được,” Chu Chính Văn từ chối.

Trương thị định nói tiếp thì thấy mấy cảnh sát từ phòng bệnh đi ra, lôi thẳng Chu Đại Chí đi.

“Không được, các đồng chí, con tôi biết lỗi rồi!” Chu bà ôm chặt lấy con trai. “Tôi sẽ đối xử tốt với con dâu.”

“Khi nó khỏe, tôi coi nó như con gái ruột!”

“Không... tôi sẽ thờ nó như bà!”

Chu bà khóc lóc van xin.

“Mẹ, cứu con!” Chu Đại Chí rống lên.

“Bác đừng cản trở chúng tôi,” cảnh sát nghiêm mặt. “Con bác không phải lần đầu đánh vợ, vết thương trên người cô ấy tích tụ mấy năm rồi.”

Vừa vào khám, họ chỉ thấy vết thương trên cánh tay, nhưng bác sĩ nói còn nhiều hơn thế.

Đặc biệt ở những chỗ kín đáo.

Mấy cảnh sát đều là đàn ông m.á.u nóng, có người cũng đã lập gia đình, dù hay cãi vã nhưng ai lại đánh vợ dã man thế?

Đúng là thú vật!

Nhưng họ cũng hiểu, chuyện này thường kết thúc trong im lặng.

Vì phần lớn phụ nữ chọn cam chịu, vì con cái hoặc gia đình mà không dám ly hôn.

Họ từng chứng kiến nhiều.

Nhưng tàn ác như Chu Đại Chí thì hiếm.

Vì vậy, loại người này phải bắt giam vài ngày cho tỉnh ngộ.

Hy vọng sau này hắn sẽ thay đổi, đối xử tốt với vợ.

Nhưng họ cũng biết, đánh vợ một lần sẽ có nhiều lần tiếp theo.

Chu Đại Chí bị lôi đi giữa tiếng kêu gào thảm thiết của Chu bà.

“Trương thị!” Chu bà xông tới túm lấy bà. “Mau bảo con trai bà tìm cách đưa con tôi về!”

“Tiền bạc hay gì tôi cũng chịu,” Chu bà khóc lóc. “Con tôi mà có mệnh hệ gì, nhà bà cũng đừng hòng yên ổn!”

Chu Hạo Đông đứng gần đó kinh ngạc trước sự hung hãn của Chu bà: “Thảo nào mẹ tôi bảo tránh xa!”

Hạo Đông cùng phớt với Chu Đại Chí, nhiều lần gặp mặt, mẹ anh luôn dặn phải tránh xa nhà này.

Từ nhỏ, mẹ đã cấm anh chơi với Chu Đại Chí.

“Con thấy họ tốt mà?” Hồi đó Hạo Đông không hiểu.

Mẹ anh - Thẩm Hồng Quyên - chỉ lạnh lùng nói: “Người đời không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, Chu bà tâm địa không ngay thẳng.”

Lúc này Hạo Đông mới thấm thía lời mẹ.

Nhớ lại lúc bé Vương Diễm Bình, dù đã sinh con nhưng cô gầy gò đến mức nhẹ bẫng.

“Em vào thăm chị Diễm Bình,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cả nhà họ Chu từ đến viện đến giờ chẳng ai quan tâm người vợ bị đánh.

Cũng không ai chăm sóc bé Nha Nha đang ngủ thiếp đi vì khóc quá sức.

Lòng Chiêu Chiêu chua xót, cô hiểu vì sao kiếp trước Vương Diễm Bình lại chọn con đường tuyệt vọng ấy.

Trong phòng bệnh, Vương Diễm Bình đã tỉnh, mắt vô hồn nhìn ra cửa sổ.

Cánh cửa mở, Chu Chiêu Chiêu bế Nha Nha bước vào.

“Nha Nha...”

“Cháu ngủ rồi,” Chiêu Chiêu trấn an. “Chị đừng lo.”

Phòng bệnh bốn giường nhưng chỉ có hai bệnh nhân, Chiêu Chiêu đặt bé gái lên giường bên cạnh.

“Cảm ơn em,” Vương Diễm Bình nhìn lên trần nhà. “Chị thực sự muốn c.h.ế.t quá.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Đặc biệt khi lại bị Chu Đại Chí cưỡng hiếp, nỗi tuyệt vọng ấy chẳng khác gì lần đầu.

“Giá như chị c.h.ế.t sớm hơn,” cô khóc nức nở. “Nha Nha đã không phải chịu khổ cùng mẹ.”

“Chị Diễm Bình, đừng nghĩ thế,” Chu Chiêu Chiêu ngồi xuống nắm tay cô. “Đây không phải lỗi của chị, sao phải trả giá cho tội ác của kẻ khác?”

“Tại sao kẻ xấu sống thoải mái, còn ta phải gánh hậu quả?”

“Đất nước rộng lớn thế này, chị không muốn cùng Nha Nha đi ngấm non sông tươi đẹp sao?”

“Vả lại, nếu chị chết, chị được giải thoát, nhưng Nha Nha thì sao?”

“Cháu còn quá nhỏ, nữ nào để con một mình trong hang sói ấy?” Chiêu Chiêu nhìn thẳng vào mắt cô. “Hay chị nghĩ họ sẽ đối xử tốt với cháu?”

Đối xử tốt với Nha Nha?

Làm gì có chuyện đó!

Cả nhà họ trọng nam khinh nữ, chán ghét Nha Nha từ lâu.

“Chị không muốn nhìn con lớn lên? Không muốn thấy con thành gia lập thất?” Chiêu Chiêu nói. “Nếu chị không còn, biết đâu họ sẽ bán Nha Nha đi.”

“Hay chị nghĩ nếu Chu Đại Chí tái hôn, mẹ kế sẽ thương cháu?”

Làm sao có thể!

“Nhưng... chị không biết phải làm sao,” Vương Diễm Bình bật khóc. “Cuộc sống này, chị chịu hết nổi rồi.”

“Chị có thể ly hôn,” Chu Chiêu Chiêu kiên quyết nói.

“Nhưng... họ sẽ không cho chị đem Nha Nha đi,” Vương Diễm Bình che mặt khóc. “Chính vì con, chị mới cam chịu đến hôm nay.”

Nếu không, cô đã ly hôn từ lâu.

“Họ sẽ đồng ý,” Chu Chiêu Chiêu khẳng định. “Họ sẽ để chị đưa Nha Nha đi.”

“Có thật không?”

Ánh mắt Vương Diễm Bình lần đầu lóe lên tia hy vọng.

Về sau, khi nhớ lại, Vương Diễm Bình luôn cảm thấy quyết định đúng đắn nhất đời mình là lần đó đã lên tiếng nhắc nhở Chu Chiêu Chiêu.

Và may mắn nhất cuộc đời cô, là được gặp Chu Chiêu Chiêu.

Chương 64

DTV-EBOOK

Ly hôn, Vương Diễm Bình không phải chưa từng nghĩ tới.

Ngay từ lần đầu bị Chu Đại Chí đánh, cô đã muốn ly hôn. Nhưng phụ nữ thời này ly dị vốn đã khó, đủ thứ dư luận có thể nhấn chìm người ta.

Huống chi cô lại là một thanh niên xung phong từ nơi khác đến.

Quan trọng nhất, Chu Đại Chí sẽ không bao giờ đồng ý ly hôn, càng không thể để cô đưa Nha Nha đi.

“Không thể nào, họ sẽ không chịu đâu.” Nghĩ đến đây, Vương Diễm Bình lắc đầu.

“Chị Diễm Bình, chị có tin em không?” Chu Chiêu Chiêu nắm c.h.ặ.t t.a.y cô.

Vương Diễm Bình sững người, nhìn cô chăm chăm.

“Em là con gái Chu Chính Văn, em có cách buộc họ đồng ý ly hôn, còn không tranh giành Nha Nha với chị.”

“Chiêu Chiêu, em không biết họ độc ác thế nào đâu,” Vương Diễm Bình lắc đầu. “Họ sẽ không dễ dàng chịu thua, họ sẽ mở miệng đòi hỏi trời long đất lở.”

“Em đừng quan tâm đến chị nữa,” cô nói. “Hôm nay em đưa chị vào viện, chị đã biết ơn em lắm rồi.”

Chỉ ai thực sự sống chung với gia đình này mới hiểu họ đáng sợ thế nào.

“Chị định tiếp tục chịu đựng thế này sao?” Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn Nha Nha đang ngủ. “Rồi để con gái chị cùng chịu khổ theo?”

“Lần này em cứu được chị, lần sau thì sao?” Cô nhìn thẳng vào mắt Vương Diễm Bình. “Liệu chị còn may mắn như vậy không?”

“Hay chị nghĩ họ sẽ thay đổi?”

Vương Diễm Bình lắc đầu.

Không bao giờ thay đổi.

Mỗi lần đánh xong, Chu Đại Chí đều quỳ xuống xin lỗi, hứa hẹn đủ điều. Nhưng rồi lần sau, hắn lại tiếp tục.

Và mỗi lần còn dã man hơn lần trước.

“Chị tự suy nghĩ đi,” Chu Chiêu Chiêu đứng dậy. “Em muốn giúp chị, nhưng trước hết chị phải tự đứng lên đã.”

“Nếu chị không có dũng khí đấu tranh vì bản thân và con gái,” cô nói, “thì coi như em chưa từng nói gì.”

“Còn chuyện chị cứu em, em sẽ báo đáp bằng cách khác.”

“Chị không cần báo đáp.” Thấy cô định đi, Vương Diễm Bình cắn răng ngồi dậy, nắm c.h.ặ.t t.a.y Chiêu Chiêu. “Xin em giúp chị, giúp hai mẹ con chị.”

Cô không muốn sống kiếp heo chó như trước nữa, càng không muốn Nha Nha chịu cảnh tương tự.

Nếu lần này tha cho Chu Đại Chí, về nhà hẳn, sau này sẽ không ai cứu nổi cô.

Hơn nữa, nhà họ Chu luôn muốn có con trai. Nếu cô không sinh được, họ sẽ bắt cô đẻ tiếp cho bằng được.

Mấy năm ở làng, cô từng chứng kiến những gia đình vì muốn có con trai mà g.i.ế.c hại hoặc đem con gái đi cho.

Vương Diễm Bình rùng mình nghĩ tới.

Chu bà sẽ không đem cho đâu, bà ta sẽ g.i.ế.c c.h.ế.t đứa bé ngay khi sinh ra!

Chuyện này Chu bà hoàn toàn có thể làm được.

Nghĩ đến đây, toàn thân cô run lên. Không, cô không muốn như vậy.

Chu Chiêu Chiêu ngồi xuống nắm tay cô: “Chị yên tâm, em nhất định sẽ giúp hai mẹ con chị.”

“Chị bị Chu Đại Chí cưỡng h.i.ế.p nên mới phải lấy hẳn.” Vương Diễm Bình kể lại.

Bị gia đình phản bội, cô đến đây làm thanh niên xung phong mà chưa từng nguôi ngoai, cũng ít bạn bè.

Người khác nhận được thư nhà đều vui, còn cô mỗi lần đọc thư đều khóc.

Và hôm đó cũng thế.

“Ban đầu chị bị che mắt bởi vẻ ngoài giả nhân giả nghĩa của Chu bà.” Vương Diễm Bình nhớ lại.

Khi cô nhận thư, trốn trong đồng rơm khóc, Chu bà tìm đến, đưa cho cô cái bánh bao, còn ân cần lau

nước mắt.

“Đừng khóc nữa con, sau này có gì buồn cứ tìm bác. Nhà bác tuy không có sơn hào hải vị, nhưng bánh bao thì luôn sẵn.”

Khi con người yếu đuối nhất, lòng tốt nhận được sẽ được phóng đại vô hạn.

Vương Diễm Bình thực sự cảm động trước sự ấm áp của Chu bà. Ngay thơ nghĩ bà ta tốt thật.

Đặc biệt khi Chu bà nói: “Bác không có con gái, giá có được đứa ngoan như cháu thì tốt biết mấy.”

Từ nhỏ đến lớn, chưa ai nói với cô như thế.

Vương Diễm Bình rất biết ơn vì được an ủi lúc tổn thương nhất.

Nhưng cũng hiểu thời buổi này nhà ai cũng khó khăn, nên không dám thực sự đến nhà ăn uống như lời Chu bà.

Ai ngờ cô không đến, Chu bà lại chủ động tìm đến trạm thanh niên xung phong.

Không chỉ vậy, còn mang theo đồ ăn ngon.

Bảo là con trai bà đi làm thuê, chủ nhà cho, tiếc không ăn mang về cho cô.

Vương Diễm Bình sao dám nhận? Vội vàng từ chối, nhưng lão bà không chịu.

Cứ thế qua lại, cô dần thân với Chu bà.

Ăn tượng ban đầu khá tốt, nhưng cô chưa từng đến nhà Chu Đại Chí, cảm thấy con gái đến nhà người ta không tiện.

Cho đến một ngày Chu bà ốm.

Vương Diễm Bình nghĩ bà ta thường tốt với mình, nên dùng tiền dành dụm mua bánh đến thăm.

“Giá như chị không bao giờ bước chân vào cái nhà đó.” Nói đến đây, nước mắt Vương Diễm Bình rơi không ngừng.

Cơn ác mộng cuộc đời cô bắt đầu từ cánh cửa ấy.

“Đừng sợ,” Chu Chiêu Chiêu siết c.h.ặ.t t.a.y cô.
“Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

“Chỉ cần chúng ta có niềm tin.”

“Ừm,” sau bao năm kìm nén, giờ được giải bày, lòng Vương Diễm Bình dần sáng rõ. “Chị nhất định sẽ ly hôn.”

“Chiêu Chiêu, chị nhất định phải ly hôn.”

Cô phải đứng lên mà chiến đấu!

“Tốt lắm.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười hài lòng.
“Giờ chúng ta bàn xem nên làm thế nào.”

Hai người bắt đầu thảo luận, một lúc sau có tiếng gõ cửa phòng bệnh.

Hóa ra là Dương Duy Lực.

“Tôi mua đồ ăn rồi, dùng bữa đi.” Anh nói, liếc nhìn đứa trẻ đang ngủ. “Mua cháo và sữa cho cháu, được không?”

“Sao lại không?” Vương Diễm Bình đỏ mắt. “Đây có lẽ là bữa ăn ngon nhất cháu từng có.”

“Đừng như vậy,” Chu Chiêu Chiêu nói. “Sau này ly hôn rồi kiếm tiền, chị muốn mua gì cho Nha Nha cũng được.”

“Thời buổi này chỉ cần chịu khó, kiểu gì cũng kiếm ra tiền.”

“Ừm.” Vương Diễm Bình gật đầu cảm kích.

Nhưng sau bữa ăn, Chu Chiêu Chiêu lại đau đầu. Vương Diễm Bình nằm viện có y tá chăm sóc, nhưng Nha Nha thì sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

Cuối cùng, Chu Chiêu Chiêu đành đưa đứa trẻ về nhà.

Dương Duy Lực đạp xe, phía trước chở một đứa nhỏ, phía sau chở một cô gái.

Gió đêm phố huyện lướt qua, Chu Chiêu Chiêu chợt có ảo giác.

Như trở về kiếp trước, anh từng cũng đạp xe chở cô như thế.

“Em định làm thế nào?” Dương Duy Lực vừa đạp xe vừa hỏi.

“Anh có thấy em nhiều chuyện không?” Cô hỏi lại.

“Không.” Anh cười. “Nếu không quan tâm, em đã không phải là Chu Chiêu Chiêu mà anh biết.”

Cô gái dám yêu dám ghét, lại vô cùng lương thiện.

“Người trong núi tự có diệu kế.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp.

Chương 65

DTV-EBOOK

Nha Nha là một cô bé ngoan ngoãn, ít nói nhưng rất hiểu chuyện. Bé biết rõ cô chị xinh đẹp này đang tốt với mình.

Vì vậy khi mẹ bảo đi theo Chu Chiêu Chiêu, bé không hề phản đối.

Chu Chính Văn không ngạc nhiên khi thấy Nha Nha, nhưng Diêu Trúc Mai thì tỏ ra khó chịu.

“Bản thân chưa lấy chồng để con, đã đi trông con người ta rồi.” Bà nhăn mặt.

Tuy giận là giận.

“Vụng về quá, mày biết làm gì?” Bà đẩy Chiêu Chiêu ra, ôm lấy Nha Nha. “Mày đi tắm rửa trước đi, để tao lo cho nó.”

Nha Nha sợ đến mức rơm rớm nước mắt nhưng không dám kêu nửa lời.

Nhưng chẳng mấy chốc, bé nhận ra người phụ nữ dữ dằn này rất xinh đẹp, và khi bà rửa mặt cho bé thật nhẹ nhàng.

Không như bà nội, lúc nào cũng kỳ cọ thô bạo đến mức tưởng chừng muốn lột da mặt bé.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Diêu Trúc Mai trừng mắt với Nha Nha.

“Dì đẹp.” Nha Nha cuối cùng cũng dũng cảm thốt lên.

“Hừ,” Chu Chính Văn vừa bước vào, nghe thấy liền cười. “Con bé này có mắt đấy.”

“Vớ lại bà ấy là vợ tao,” ông chỉ vào Diêu Trúc Mai. “Mày gọi bà ấy là dì, gọi tao là ông?”

Nha Nha ngơ ngác, không biết trả lời thế nào.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu bảo bé gọi Chu Chính Văn là ông.

“Thôi, đừng dọa con bé.” Diêu Trúc Mai đẩy chồng đi. “Đừng cản chúng tôi.”

“Đi nào Nha Nha, ta đi rửa chân.”

Trước đó còn chê bai, giờ chỉ vì một câu nói của con bé mà vui như mở cờ trong bụng.

Đến tối còn nhất quyết đòi ngủ cùng Nha Nha.

Chu Chiêu Chiêu không cản, tranh thủ thời gian một mình suy nghĩ cách giải quyết chuyện của Vương Diễm Bình.

“Vụ Quách Phong Cẩm có lẽ chỉ giam vài ngày rồi thả.” Tối đó, Chu Chính Văn tìm cô nói.

Thời buổi này không có camera giám sát, Quách Phong Cẩm lại cải trang khi thuê hai tên kia.

Hai tên đó cũng không chắc người thuê có phải là Quách Phong Cẩm hay không.

Dù có lời khai của thầy Triệu, nhưng chỉ chứng minh cô ta từng xuất hiện ở đó, không chứng minh được gì khác.

Còn vụ thuê người đánh thầy Triệu, Cam Vũ Lộ đã nhận hết trách nhiệm, khẳng định không liên quan đến ai.

Không biết Quách Phong Cầm bỏ bùa mê gì mà khiến Cam Vũ Lộ gánh vác mọi chuyện.

“Không sao đâu bố.” Chu Chiêu Chiêu cười. “Cô ta có ra ngoài cũng không sống yên ổn đâu.”

Cam Vũ Lộ nhận hết tội để bảo vệ Quách Phong Cầm ư?

Buồn cười.

Cô đã đồng ý đâu?

“Bố cứ chờ xem trò vui.” Chu Chiêu Chiêu chớp mắt.

“Được.” Chu Chính Văn cười, không hỏi thêm.

Con gái đã lớn, có thể tự giải quyết nhiều chuyện.

Chẳng mấy chốc, ông hiểu ý Chiêu Chiêu.

Vợ Cam Vũ Lộ - Lưu Tú Nga - từ quê lên, thẳng tiến đến trại giam.

Nghe nói khi gặp mặt, bà ta đã tát Cam Vũ Lộ túi bụi.

Nếu không có cảnh sát can thiệp, có lẽ Cam Vũ Lộ đã bị rách mặt.

Không ai ngờ Lưu Tú Nga lại hung dữ đến vậy. “Mày với con Quách Phong Cầm kia, có quan hệ bất chính phải không?”

“Đừng có bịa chuyện.” Cam Vũ Lộ quát. “Tao với cô ta không quen biết, đừng nghe lời đồn nhảm.”

Lưu Tú Nga bĩu môi. “Mày không nhận cũng được, tao tự đi tìm con tiện nhân ấy.”

Không lý nào vì một con đĩ mà hủy hoại tương lai của con trai bà.

Đàn ông như Cam Vũ Lộ, bà đã thấu từ lâu, nên mấy năm nay dùng tiền hắt gửi về chăm lo cho con trai học hành.

Ai ngờ sắp đến kỳ thi đại học, hắt lại gây chuyện.

Lưu Tú Nga sao chịu được!

“Tao xin mày, đừng làm loạn nữa.” Cam Vũ Lộ khề van xin. “Mày về quê đi, chuyện của tao sẽ có người lo, không ảnh hưởng đến con trai.”

“Nếu mày gây chuyện, hậu quả khó lường.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu Lưu Tú Nga cứng đầu, hắt sẽ tiêu đời.

Còn lý do hắt bảo vệ Quách Phong Cẩm, không phải vì yêu, mà vì cô ta biết quá nhiều bí mật của hắt.

Nhưng Lưu Tú Nga không hiểu, nhất định phải gặp cho bằng được con đĩ Quách Phong Cẩm, xem cô ta dùng thủ đoạn gì mà mê hoặc chồng mình.

Tiếc là Quách Phong Cẩm đang bị giam, không thể gặp.

Được thôi.

“Chu Chính Vũ, mày còn là đàn ông không?” Lưu Tú Nga tìm đến Chu Chính Vũ, mở mồm là chửi. “Vợ mày mày cũng không quản nổi?”

“Con điên này, mày là ai?” Chu Chính Vũ đang lo lắng cho vợ thì bị một người phụ nữ lạ mặt xông vào mắng.

“Vợ mày là Quách Phong Cẩm?” Lưu Tú Nga hỏi.

Chu Chính Vũ gật đầu ngờ nghệch.

Lưu Tú Nga thất vọng.

Đồ ngốc này, công nhân nhà máy mà còn kém cả bà nông dân quê mùa.

“Mày không thấy vợ mày có gì khác thường sao?” Bà không biết phải nói gì hơn.

“Chồng tao là Cam Vũ Lộ.”

“Tao không hiểu mày nói gì.” Chu Chính Vũ lạnh mặt. “Tao và vợ tao rất tốt, còn Cam Vũ Lộ, tao biết, trước làm ở sở giáo dục.”

Cam Vũ Lộ hần biết, nhưng hần không quan tâm.

Lưu Tú Nga tròn mắt.

Bà không ngờ lại có người đàn ông không màng đến việc bị cấm sùng.

Nhưng càng thế, càng khiến bà tò mò.

Sau khi gặp Cam Vũ Lộ, có lẽ bà sẽ vì con trai mà nhẫn nhịn. Nhưng sau màn đối thoại với Chu Chính Vũ,

Lưu Tú Nga quyết định sẽ gặp cho bằng được Quách Phong Cẩm.

Bị giam ư?

Không sao, bà có thừa thời gian chờ đợi.

Sáng hôm sau, Chu Chiêu Chiêu dẫn Nha Nha đến bệnh viện thì thấy Chu bà đứng sẵn ở cổng, nhìn thấy Nha Nha liền nở nụ cười tươi như hoa.

“Nha Nha, cháu yêu của bà, một đêm không gặp, nhớ bà chứ?” Chu bà giơ tay ra đón.

Nhưng Nha Nha lại sợ hãi nép vào lòng Chu Chiêu Chiêu.

“Nha Nha,” mặt Chu bà tối sầm. “Lại đây với bà.”

“Không.” Nha Nha ôm chặt lấy Chiêu Chiêu.

“Đồ con hư, thấy sang bắt quàng làm họ!” Chu bà giận dữ định giật lấy đứa bé, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu ngăn lại. “Bà định làm gì?”

“Tôi là bà nó, tôi đưa nó về.” Chu bà nói.

Trương thị đã hứa sẽ bảo Chu Chính Văn cứu Chu Đại Chí. Nhưng Chu Đại Chí đánh vợ đến mức nhập viện, nếu Vương Diễm Bình đòi ly hôn thì sao?

Vì vậy phải bắt được Nha Nha!

Có con trong tay, người phụ nữ kia sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Thậm chí không dám kiện Chu Đại Chí, còn phải cầu xin tha tội cho hắn!

Chương 66

DTV-EBOOK

Nhưng Chu bà gặp phải Chu Chiêu Chiêu.

Cô con gái cưng của Chu Chính Văn.

Bà ta muốn dùng vũ lực - không được.

Muốn giở trò khóc lóc - Chu Chiêu Chiêu không mắc bẫy.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu bà tức điên người, tưởng rằng con nhỏ Nha Nha sẽ biết điều, nào ngờ nó cũng là đồ vong ân.

Đứa trẻ hai tuổi rưỡi, tự nhiên biết ai tốt với mình.

Dù chỉ tiếp xúc với Chu Chiêu Chiêu một ngày, Nha Nha biết cô này là người tốt.

Hơn nữa, cô ấy đang cứu mẹ mình.

Còn bà nội rất xấu, thường xuyên đánh mẹ.

Họ nói là đang chơi trò chơi, nhưng bé biết, mỗi lần “chơi” xong, mẹ phải nằm liệt giường mấy ngày.

Có lần bé vô tình đụng vào chân mẹ, mẹ đau đến rơi nước mắt.

Đây không phải trò chơi, trò chơi phải vui vẻ chứ.

Chu bà chửi rửa om sòm. Bà ta đến từ sáng sớm muốn gặp Vương Diễm Bình, nhưng y tá không cho vào.

Nên bà định đứng rình ở cổng, thử bắt Nha Nha trước.

Nào ngờ con nhỏ này cũng phản bội.

Điều khiến bà ta càng không ngờ tới còn ở phía sau - Vương Diễm Bình vừa khỏe đã thắng tay kiện cả nhà họ Chu ra tòa.

Thời buổi này chưa có khái niệm bạo hành gia đình, nhưng Vương Diễm Bình bị đánh suýt chết, quan trọng hơn, đã có biên bản cảnh sát.

“Ly hôn còn phải ra tòa à?”

Từ ngày Vương Diễm Bình bất tỉnh được Chu Hạo Đông bế ra khỏi nhà Chu Đại Chí, chuyện này đã lan khắp làng.

Giờ cô kiện Chu Đại Chí đòi ly hôn, với dân làng Tân Trại, đây là chuyện chưa từng nghe thấy.

Thứ nhất, làng chưa từng có ai ly dị.

Thứ hai, ly hôn qua tòa án lại càng hiếm.

Dư luận xôn xao.

Có người nói Vương Diễm Bình vốn không muốn sống với Chu Đại Chí, muốn về thành phố nên mới thế.

Cũng có kẻ chửi Chu Đại Chí là đồ thú vật, nhà Chu bà độc ác, đối xử với con dâu như súc vật, ly hôn là đáng đời.

Đủ mọi ý kiến.

Lời đồn cũng đến tai Vương Hiếu Quyên - quả phụ trong làng.

Nghe tin Chu Đại Chí sắp ly hôn, lòng Vương Hiếu Quyên nóng lên.

Số cô không may, chồng c.h.ế.t sớm.

Vốn tâm đầu ý hợp với Chu Đại Chí, nào ngờ Chu bà chê cô là quả phụ xui xẻo.

Lại còn cưới được Vương Diễm Bình - bông hoa thanh niên xung phong.

Vương Hiếu Quyên tức lắm, nhưng biết làm sao?

Muốn tìm trai làng khác, nhưng tiếng xấu mấy năm trước khiến chẳng ai dám cưới.

Người muốn cưới cô thì cô lại chê.

Giờ thì khác, Chu Đại Chí ly hôn, cô sẽ có cơ hội.

Nhưng Vương Hiếu Quyên không ngu như lần trước, không để Chu bà phá hoại nữa.

Còn chuyện Chu Đại Chí đánh vợ, với cô chẳng có gì to tát.

Nhà họ Chu xấu xa nhất là Chu bà, nhưng Chu bà lại cưng chiều Chu Đại Chí nhất.

Chu Đại Chí vốn không có chính kiến, dễ bị lung lay.

Chu bà có thể bảo hấn đánh vợ, cô cũng có thể khiến hấn bất hiếu đánh cả mẹ.

Chu bà từng khinh rẻ cô thế nào, sau này cô sẽ trả gấp bội.

Nhưng trước hết, phải làm sao để Chu Đại Chí ly hôn đã!

Nếu ai đó trong làng biết phản ứng của Vương Hiếu Quyên, chắc sẽ kinh ngạc, nhưng không bao gồm Chu Chiêu Chiêu.

Chu Đại Chí đúng là đồ bỏ đi, nhưng vẫn có người nhớ thương.

Kiếp trước, mãi đến khi bi kịch của Vương Diễm Bình xảy ra, Vương Hiếu Quyên mới ôm xác Chu Đại Chí khóc: “Nếu anh nghe em ly hôn sớm, đâu đến nỗi này.”

Lúc đó mọi người mới biết hai người đã ngoại tình từ lâu.

Chu Chính Vũ đẩy xe đạp về làng, nghe đủ thứ tin đồn. Ngày thường, hắn đã dựng xe lại hút thuốc tán gẫu.

Nhưng hôm nay hắn chẳng có tâm trạng.

Giống Chu Đại Chí, Quách Phong Cẩm vẫn bị giam. Và những lời Lưu Tú Nga nói, dù hắn phủ nhận quyết liệt, tỏ ra không quan tâm.

Nhưng trên đời, đàn ông nào thực sự không để ý khi bị cấm sùng?

Về đến nhà, không biết có phải ảo giác không, hắn thấy căn nhà cũng khác xưa.

“Tôi biết rồi,” giọng Trương thị vang lên. “Tôi đã nói lát nữa sẽ đi tìm thằng lớn.”

“Ngày mai là hạn cuối, nếu không thấy Đại Chí, bí mật của bà cũng đừng hòng giữ kín.” Giọng Chu bà.

“Nhắc trước, đừng nghĩ kế hiểm, tôi mà có mệnh hệ gì, bí mật của bà cũng bay màu.”

Trương thị run rẩy vì tức giận, nhưng đành bất lực.

“Ôi,” Chu bà nhìn thấy hắn. “Chính Vũ về rồi, vào thăm mẹ đi.”

Chu Chính Vũ gật đầu ngờ ngạc nhiên.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?” Hấn hỏi. “Con mụ Chu bà lại đến làm gì?”

“Con đừng lo.” Trương thị đứng dậy. “Ăn cơm chưa? Mẹ đi nấu cho con.”

Nói rồi bà vào bếp.

“Thằng Mẫn chạy đâu rồi?” Khi cơm dọn lên, Chu Chính Vũ hỏi. “Nhà có việc mà không thấy nó đâu.”

“Nó bảo đi chơi một lát,” Trương thị xới cơm cho con trai. “Con gái lớn rồi, ở nhà làm gì?”

Chu Chính Vũ im lặng, cúi đầu ăn, được vài miếng lại bỏ đũa. “Mẹ, đi tìm anh cả đi.”

“Phong Cầm một mình trong đó, con ăn không nổi.”

Hấn thở dài.

Trương thị cũng mất cả ngon miệng, đặt đũa xuống. “Lát nữa mẹ đi.”

Bà đang đau đầu, một bên là chuyện Quách Phong Cầm, một bên là sự đe dọa của Chu bà, nên giải quyết cái nào trước?

Bắt Chu Chính Văn giúp cả hai chắc không được.

“Lần này Phong Cầm quá đáng thật,” Trương thị nói. “Chiêu Chiêu dù sao cũng là cháu ruột của nó.”

“Mẹ, con biết.” Chu Chính Vũ nói. “Phong Cầm không định làm gì Chiêu Chiêu đâu, do mấy tên kia thấy nó xinh nổi lòng tham.”

“Vớ lại, Chiêu Chiêu có sao đâu.” Hấn nói thêm.

Câu này khiến Trương thị chột tỉnh.

Đúng vậy, Chu Chiêu Chiêu không sao, Quách Phong Cầm cũng sẽ ổn.

Vậy nên ưu tiên chuyện của Chu Đại Chí trước.

Nếu không, nếu bí mật kia bị Chu Chính Văn biết, trời sẽ sập mất.

“Không sao thì lo làm gì?” Trương thị nói. “Giam vài ngày cũng tốt, cho anh con có bậc thang mà xuống.”

Chu Chính Vũ ậm một tiếng.

Sau đó hắn im lặng, ngay cả khi Trương thị đi ra trại gà, hắn cũng không theo.

Khi Trương thị đi khỏi, Chu Chính Vũ thu dọn một chút rồi cũng ra ngoài.

Chương 67

DTV-EBOOK

Vương Diễm Bình xuất viện được Chu Chiêu Chiêu đưa thẳng về trại gà.

“Chị cứ ở đây dưỡng thương,” Chu Chiêu Chiêu nói, “khỏe rồi sẽ làm việc tại trại. Chu bà không dám đến đây gây sự đâu.”

Vừa dứt lời, tiếng ồn ào bên ngoài vang lên.

Trương thị đến.

Chu Chiêu Chiêu không ngạc nhiên, tựa cửa sổ nghe Trương thị nói chuyện với Chu Chính Văn.

Nhưng cũng có chút bất ngờ.

Bởi lần này Trương thị không phải vì Quách Phong Cẩm, mà là vì Chu Đại Chí.

“Con lớn à, năm xưa mẹ chịu ơn Chu bà,” Trương thị khẩn khoản, “không có bà ấy, không có ngày nay của nhà mình. Con thương mẹ, cứu nó ra đi.”

“Giám đốc Hoàng ở công an, không phải thân với con sao?”

“Chu bà nắm điểm yếu gì của bà?” Chu Chiêu Chiêu nhú mày.

Bí mật khiến Trương thị sợ hãi đến mức bỏ cả con dâu để giúp người ngoài, nhất định phải rất kinh thiên động địa.

“Bà ta độc lắm,” Vương Diễm Bình nói, “mấy năm sống cùng, tôi không đoán nổi ý nghĩ của bà ta.”

“Bà ta có nhiều bí mật,” cô tiếp tục, “Chu bà không phải bà già nông thôn bình thường.”

Trước đây không dám nghĩ, giờ nhớ lại, từng sự việc đều kỳ quái.

“Rốt cuộc là gì?” Chu Chiêu Chiêu không tài nào đoán ra.

Chu Chính Văn cũng không hiểu, nhưng anh giữ kín nghi ngờ trong lòng, chỉ an ủi Trương thị: “Được, ngày mai con sẽ tìm giám đốc Hoàng hỏi.”

“Con đi ngay đi,” Trương thị sốt ruột, “tối đến nhà riêng để nói chuyện.”

“Vâng,” Chu Chính Văn đáp, “mẹ về trước, đêm khuya con không biết mấy giờ mới xong.”

“Xong con sẽ đến nhà báo với mẹ.”

Trương thị cũng không muốn ở lại, lúc đi thấy Chu Chính Văn mặt mày khó coi, bà không yên tâm.

Nhưng về nhà, Chu Chính Văn lại không có ở đó.

Vợ bị giam, chồng đi tìm cách cứu, Trương thị thấy cũng bình thường.

Đêm đó, Trương thị trần trọc, Chu Chính Văn về khuya, bà khoác áo dậy hỏi vài câu rồi lại lên giường.

Sáng sớm, Chu Chính Văn mới đến.

“Hoàng Vĩnh Kỳ còn nhớ chút tình xưa,” Chu Chính Văn nói, “nhưng nghe con xin cho Chu Đại Chí thì khó xử.”

“Sao vậy?” Trương thị hỏi.

“Chà,” Chu Chính Văn thở dài, “Chu Đại Chí xui quá, lúc Vương Diễm Bình nhập viện vừa gặp phóng

viên báo chí.”

“Lại là thanh niên xung phong, chuyện này đã lên báo rồi.” Anh đưa tờ báo mua ở sạp cho Trương thị.

Nhưng Trương thị mù chữ, Chu Chính Văn chỉ vào bài báo: “Đây này.”

“Tuy không lớn, nhưng đã lên mặt báo.”

“Giờ nhiều người quan tâm, hôm qua mấy cuộc gọi đến văn phòng Hoàng Vĩnh Kỳ, từ Bộ Dân chính đến Huyện ủy, yêu cầu xử lý nghiêm.”

Chu Chính Văn không nói dối, sự việc thật sự lên báo, nhưng không phải tình cờ, mà có người gọi điện báo cho tòa soạn.

Thời nào cũng vậy, chuyện không bị phanh phui thì không ai quan tâm, nhưng đã lên báo thì không thể làm ngơ.

Đặc biệt hiện nay, thanh niên xung phong kết hôn ở nông thôn cũng có thể về thành phố.

Bài báo gây chấn động.

Trương thị choáng váng.

Vợ chồng đánh nhau mà cũng lên báo?

Nhưng bà không nghĩ, đánh vợ đến mức nhập viện thì là bình thường sao?

“Mẹ, con nói thật, chuyện này mẹ đừng nhúng tay nữa, con cũng bất lực.”

“Vậy phải làm sao?” Trương thị mất phương hướng.

Chu bà sẽ không chấp nhận lý do này.

“Trừ khi đồng ý ly hôn với Vương Diễm Bình,” Chu Chính Văn nói, “chỉ cần cô ấy không kiện nữa, Chu Đại Chí sẽ được thả.”

Bởi nạn nhân không truy cứu, tất nhiên sẽ được tha.

Trương thị: “Thôi, để mẹ đi nói với bà ta.”

Nhưng Chu bà sao dễ dàng đồng ý?

Bà ta khó khăn lắm mới cưới được cô dâu xứng đáng cho con trai, giờ bảo ly hôn?

Chu Đại Chí lần đầu lấy vợ đã khó, huống chi là ly hôn rồi.

“Ly hôn? Cút xéo!” Chu bà nổi giận, mắng Trương thị một trận, “Mày không có ý tốt, tao biết cả, Vương Diễm Bình đã được đưa về trại gà rồi.”

“Đừng lấy mấy tờ báo rác lừa tao, tao không tin.”

Dù Trương thị thường ngày rất lợi hại, trong nhà họ Chu không ai dám cãi lời.

Nhưng trước mặt Chu bà, bà như cầm như điếc, không nói nên lời.

“Con tao mà có mệnh hệ gì, con mày cũng đừng hòng yên ổn,” Chu bà đe dọa, “ngày kia không thấy con tao về, xem ai c.h.ết trước.”

“Vậy mày muốn tao làm gì?” Trương thị cũng tức giận, “Tao đã làm hết cách, ai bảo nhà mày đối xử với con dâu như súc vật?”

“Mày cũng là làm dâu mà.”

Chu bà không ngờ Trương thị dám dạy khôn, liền tát thẳng vào mặt.

Cái tát khiến Trương thị choáng váng, rồi bùng nổ cơn thịnh nộ.

Mấy năm nay bà chưa từng bị nhục như vậy.

“Đồ đào mả mất dạy,” Trương thị chửi rửa, “Mày dám đánh tao.”

Vừa chửi vừa đánh trả.

Hai người ngang sức ngang tài, nhanh chóng vật lộn.

Cảnh tượng thật là kinh hoàng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tao đào mả còn hơn mày trộm con người ta,” Chu bà không chịu thua, “để không nổi, đi ăn cắp con.”

“Chu bà, mày im đi!” Trương thị hét lên.

“Tao cứ nói, Chu Chính Văn không phải con mày, mày trộm con người ta, khiến mẹ nó phát điên,” Chu bà giật tóc Trương thị, gào lên, “Mày hưởng phúc, tao cho mày hưởng.”

“Con tao không yên, tất cả cùng chết.”

“Tao liều với mày!” Trương thị gầm lên, “Đồ đào mả vô đạo!”

“Làm nhiều chuyện xấu, giờ gặp báo ứng!”

“Không xấu bằng mày, hại mẹ đẻ Chu Chính Văn phát điên, Trương thị, mày ngủ không sợ quỷ báo thù?”

“Mày đào mả không sợ, tao sợ cái gì!”

Rầm!

Cửa nhà Chu Đại Chí bị đập mạnh, Chu Chính Văn mặt xám xịt đứng trên ngưỡng, ánh mắt âm trầm nhìn hai người đang vật nhau dưới đất.

“Mày nói cái gì?”

“Ai trộm con?”

“Hại ai phát điên?”

Chương 68

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn chưa bao giờ nghĩ mình không phải con ruột của Trương thị!

Từ nhỏ đến lớn, dù Trương thị luôn thiên vị Chu Chính Vũ hơn, nhưng Chu Chính Văn hiểu chuyện nên không oán trách.

Đặc biệt sau khi cha mất, anh gánh vác gia đình từ sớm.

Vì nhà, Chu Chính Văn chịu nhiều khổ cực.

Những ngày theo sư phụ làm công trường, gạch rơi trúng chân, thời đó y tế kém, đi viện tốn tiền, anh chỉ nhờ người mua ít thuốc cầm m.á.u rắc lên, băng vải rồi lại tiếp tục làm.

Vì thế, ngón út chân phải đến giờ vẫn dính vào ngón đeo nhẫn.

Tiền kiếm được những năm ấy anh đều gửi về nhà, lo cho anh em ăn học.

Nhưng Chu Chính Vũ không phải loại chịu học, lại còn học đòi hút thuốc.

Bắt gặp, Chu Chính Văn tức giận định đánh em, nhưng bị Trương thị ngăn lại.

Trương thị tát Chu Chính Văn một cái đánh bốp, ôm Chu Chính Vũ khóc lóc, vừa khóc vừa chửi: “Đồ vô ơn, dám đánh em trai, mày muốn c.h.ế.t à?”

“Đồ súc sinh, dám ra tay với em ruột.”

“Giá như năm xưa tao g.i.ế.c mày luôn!”

Đó là lần đầu Chu Chính Văn đánh em, kết quả nhận về trận mất kinh hoàng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Có lẽ vì quá lâu rồi, hoặc do công việc bận rộn, anh đã quên khuấy chuyện này.

Nhưng giờ đây, ký ức ấy ùa về rõ mồn một.

Lúc đó anh không hiểu.

Chỉ đơn giản nghĩ mẹ thiên vị con út, vì từ nhỏ đã quá quen với điều này.

Nhưng giờ nghĩ lại, có bà mẹ nào lại dùng lời lẽ độc địa như chửi súc vật để mắng con ruột?

Hóa ra, anh không phải con đẻ của bà!

“Không, con lớn, đừng nghe con điên này,”
Trương thị hoảng hốt gào lên, “nó bịa chuyện, đồ đào mả vô lại, đừng tin nó.”

“Đáng đời nhà mày không cưới được vợ, đẻ không ra con trai!”

Không cưới được vợ, không có con trai!

Câu nói vô ý của Trương thị chạm đúng nỗi đau của Chu bà. Vốn định che giấu sự thật, nhưng giờ chẳng cần thiết nữa.

Nhưng Chu bà vẫn khôn ngoan hơn.

Dù giận dữ, bà nhanh chóng suy tính lợi hại, tìm ra cách có lợi nhất.

“Chu Chính Văn, muốn biết sự thật không?” Bà nắm tay anh, “Chỉ cần đưa con trai tôi ra khỏi đồn, và không để Vương Diễm Bình ly hôn.”

“Tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Chu bà, đồ điên, tao g.i.ế.c mày!” Trương thị cuống cuống xông tới.

Hai người lại vật lộn.

Đám đông xung quanh sững sờ, nhìn Chu Chính Văn đứng im, rồi nhìn hai bà lão đánh nhau.

Nhưng trong lòng ai cũng có câu trả lời.

Và đều tin lời Chu bà.

Đơn giản vì Trương thị thiên vị quá lộ liễu, giờ thì đã rõ.

Hóa ra không phải con đẻ, thảo nào!

Hai bà đánh mệt, thở hổn hển nhìn nhau.

“Rốt cuộc là sao?” Trưởng thôn mặt đen như mực, “Các bà coi mình là gì?”

“Chu Chính Văn, nếu đồng ý, tôi sẽ nói bí mật thân thể của anh,” Chu bà nhìn anh, “Nếu muốn bị lão già trơ trên này lừa cả đời, không nhận mẹ ruột, thì thôi.”

“Con tôi chỉ bị giam vài ngày, còn anh?” Bà ngửa mặt cười lớn, “Nhận giặc làm mẹ.”

“Tao g.i.ế.c mày!” Trương thị gào thét.

“Kéo bà ấy ra.” Trưởng thôn ra lệnh, mấy người lập tức giữ Trương thị lại.

“Con lớn, Văn à,” Trương thị khóc lóc, “Con là má mang nặng đẻ đau, đừng nghe lời con điên này.”

“Năm đó má có bầu, cả làng đều thấy.”

Đúng vậy.

Năm đó bà ta thật sự mang thai, nên chẳng ai nghi ngờ.

Vậy vấn đề là, mẹ ruột Chu Chính Văn là ai?

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Chu bà.

Lúc này mọi người mới thực sự nhìn rõ bà ta.

Xuất thân đào mả, tâm lý vững vàng hơn người, không những không hoảng, còn bình tĩnh chỉnh lại mái tóc rối.

So với Trương thị hốt hoảng, càng thấy rõ ai là kẻ nói dối.

Vậy, Chu Chính Văn sẽ chọn thế nào?

“Chuyện Chu Đại Chí, tôi không can thiệp.” Anh lên tiếng.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Chu bà, khiến kẻ đào mả cũng phải run sợ.

Chu bà mất bình tĩnh.

Bà tưởng đã nắm được tính tò mò của Chu Chính Văn, nhất là khi Trương thị hoảng loạn thế kia, lẽ nào anh không muốn biết mẹ ruột?

Nhưng không ngờ, ngay cả vậy, Chu Chính Văn vẫn không giúp con trai bà.

“Cho bà cơ hội cuối.” Chu Chính Văn tiếp tục, “Bà có thể nói ra, tôi cam kết không can thiệp vào chuyện Chu Đại Chí.”

Anh nhấn mạnh lập trường.

Chu bà hiểu.

Chu Chính Văn không giúp bà, nhưng chỉ cần anh không nhúng tay, mỗi Chu Chiêu Chiêu cũng không làm nên chuyện.

Nhưng bà vẫn cố vớt vát.

“Anh không tò mò về thân thế mình sao?”

Đây cũng là điều mọi người muốn hỏi.

“Tôi có thể tự điều tra.” Chu Chính Văn nói.

Dù Chu bà có nói hay không, anh nhất định sẽ tìm hiểu.

Câu nói này, như một ân huệ dành cho Chu bà.

“Chu Chính Văn, đồ bất hiếu, tao vất vả nuôi mày khôn lớn, mày đối xử với tao thế này?” Trương thị khóc lóc thảm thiết, “Nghe vài lời xúi giục đã không nhận mẹ.”

“Bố mày ơi, nhìn xem con trai người đây,” bà vừa khóc vừa lao đầu vào tường, nhưng bị ngăn lại.

Muốn dùng kế “khóc lóc đòi chết” không dễ!

“Tôi nói,” Chu bà sợ Chu Chính Văn mềm lòng, vội hét lên, “Trương thị không phải mẹ đẻ anh, năm đó bà ta sinh thai chết, trùng ngày với mẹ ruột anh.”

“Bà ta dùng đứa c.h.ế.t thay anh.”

“Còn mẹ anh vì chuyện này mà phát điên.”

Phát điên?!

Vậy người này chính là...!

Chương 69

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn đứng như trời trồng, toàn thân lạnh buốt.

“Bố.” Chu Chiêu Chiêu lo lắng đỡ lấy ông, “Bố có sao không?”

Làm sao mà không sao được?

Mẹ ruột vì mình bị trộm mất mà phát điên!

Trong làng, chỉ có một người duy nhất khớp với mô tả này.

Chính là mẹ ruột của ông!

“Mày nói cái gì?”

Ngay lúc này, có một người còn kích động hơn cả Chu Chính Văn. Ông lão gầy gò nắm chặt cổ áo Trương thị, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm: “Có phải mày trộm con tao không?”

...

“Có phải mày không!”

Ông lão thân hình gầy gò, lưng còng vì năm tháng. Sau khi mất con, lại thêm vợ phát điên, ông càng thêm tiêu tụy.

Nhưng giờ đây, dáng vẻ yếu ớt bỗng trở nên cứng rắn. Bàn tay run run siết chặt cổ áo Trương thị: “Có phải mày trộm con tao?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Người này chính là bác ruột của Chu Chính Văn - Chu Toàn Hải.

“Tôi...” Trương thị muốn nói nhưng cổ bị bóp nghẹt, “Cứu... cứu tôi...”

Bà ta còn chưa muốn chết.

“Mày nói, có phải mày trộm con tao không?” Chu Toàn Hải dùng hết sức lắc mạnh Trương thị, đòi một câu trả lời.

Dù trong thâm tâm, ông đã rõ câu trả lời.

Mấy người phụ nữ trong làng nhìn cảnh này, nghĩ đến vợ ông - Hứa Thúy Hoa nổi tiếng điên loạn, đều rơi nước mắt.

Nhất là những người lớn tuổi.

Ngày xưa Hứa Thúy Hoa hiền lành tốt bụng thế nào. Chỉ vì sinh con không giữ được, đứa bé vốn sống sót nhưng do đêm ngủ say, bà vô tình đè c.h.ết con.

Hứa Thúy Hoa không chấp nhận sự thật, tinh thần dần không ổn định.

Hai vợ chồng kết hôn bao năm, mãi mới có con trai, nào ngờ vì sơ suất mà mất con. Ai mà chịu nổi?

Về sau họ không còn con cái, cuộc sống những năm qua ai cũng rõ.

Lẽ ra có người cháu tài giỏi như Chu Chính Văn, đời sống cũng đỡ khổ.

Nhưng hai nhà từ lâu đã không qua lại.

Hồi Chu Chính Văn còn nhỏ, có lần Hứa Thúy Hoa lên cơn nắm tay cháu không buông.

Trương thị đến bà còn cắn vào tay, đập vỡ đầu bà ta.

Trương thị sao chịu nhục? Hai nhà khi ấy còn ở gần, thường xuyên cãi vã đánh nhau.

Khi Chu Chính Văn ngày càng thành đạt, Trương thị thường xuyên đến nhà Chu Toàn Hải chửi mắng.

Cuối cùng Chu Toàn Hải đành dắt vợ ra khu đất sau làng dựng nhà nhỏ sống tạm.

Hôm nay ông vào làng mượn đồ, không ngờ chứng kiến cảnh này.

Chu Toàn Hải nhớ lại những năm bị Trương thị ức hiếp, những lần bà ta chế nhạo vợ chồng ông “muốn con mà phát điên”, những câu nói “ác đức nên tuyệt tự”...

Từng lời, từng chữ đều như d.a.o cửa vào tim.

Đôi khi nhìn Chu Chính Văn thành công, họ cũng mơ ước, nếu con mình còn sống, liệu có tài giỏi như cậu?

Nhưng càng nghĩ càng đau lòng.

Giờ đây, có người nói rằng Chu Chính Văn chính là con ruột của họ, đứa bé năm xưa không chết, mà bị Trương thị đánh tráo.

Bà ta dùng thai c.h.ế.t thay con họ.

“Tao g.i.ế.c mày!” Chu Toàn Hải liên tục tát vào mặt Trương thị.

“Ho... tôi không...” Trương thị vừa ho vừa tránh, nhưng làm sao thoát được.

Xung quanh chẳng ai muốn can ngăn.

Trương thị quá độc ác!

Chu Toàn Hải và Hứa Thúy Hoa quá đáng thương.

“Con lớn, cứu mẹ!” Tiếng hét của Trương thị kéo Chu Chính Văn về thực tại.

Chu Chiêu Chiêu lo lắng nhìn cha, sợ ông không chịu nổi cú sốc này.

Chu Toàn Hải đang điên cuồng bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Chu Chính Văn.

Nước mắt chảy dài.

Chu Chính Văn nhìn người mà mình gọi cả đời là bác, nước mắt cũng tuôn rơi.

“Con lớn, đừng tin chúng,” Trương thị sợ hãi, nhân lúc Chu Toàn Hải lơ đãng liền thoát ra chạy đến bên Chu Chính Văn, “Con là má mang nặng đẻ đau mà.”

“Chúng nó thông đồng với nhau, đừng tin.”

Lúc này, bà biết mình chỉ có thể bám vào Chu Chính Văn.

Và phải bám cho bằng được.

Nếu không...

Trương thị không dám nghĩ đến hậu quả.

Những năm gần đây nhờ Chu Chính Văn thành đạt, bà ta trong làng như bà hoàng.

Mỗi năm sinh nhật đều tổ chức linh đình, mời đoàn hát về biểu diễn, khách khứa toàn người có chức có quyền.

Bà ta đắc tội với quá nhiều người.

Nhưng điều quan trọng là, nếu Chu Chính Văn không còn là con bà, liệu có hiếu thuận nữa?

Nếu biết sự thật, hẳn không xé xác bà ta sao?

Vì vậy, Trương thị quyết không thừa nhận.

Nhưng bà không nhận, không có nghĩa không ai nói.

“Trương thị, trong hộp bí mật nhà mày còn giữ tấm khăn quần xác thai nhi, cùng một đoạn dây rốn đấy.” Chu bà cười lạnh.

“Không tin thì cứ lục cái hộp trong phòng bà ta ra xem.”

Chu bà là dân đào mả, bí mật của Trương thị bà đã biết từ lâu.

“Mày bịa đặt!” Trương thị nói, “Đó là đồ của con tôi, tôi giữ làm kỷ niệm, không được à?”

“Câm miệng!” Chu Chính Văn mắt đỏ ngầu nhìn Trương thị, ánh mắt như muốn xé xác bà ta ngay lập tức.

Nhưng ông không làm thế, mà bước đến trước mặt Chu Toàn Hải.

Quỳ sụp xuống.

“Cha!”

Chu Toàn Hải nước mắt giàn giụa, nhìn đứa con quỳ trước mặt, tay run run muốn đỡ dậy nhưng không còn sức.

Miệng mấp máy, không thốt nên lời.

Chỉ biết để nước mắt tuôn rơi...

Trương thị nhìn hành động của Chu Chính Văn, ngồi phịch xuống đất.

“Con lớn, con không nhận mẹ nữa sao?” Bà khóc lóc, “Mẹ vất vả nuôi con khôn lớn, cho con ăn học...”

“Con không thể bạc đãi mẹ thế!”

“Cho dù mẹ có đánh tráo con, thì sao?” Trương thị gào thét, “Những năm qua mẹ nuôi con khỏe mạnh.”

“Con không thể vô ơn!”

“Nếu không có mày,” Chu Chính Văn giận dữ hét lên, “mẹ tôi đã không điên, gia đình tôi đã không ra nông nổi này.”

“Trương thị, tôi sẽ không kiện mày.” Chu Chính Văn quỳ trên đất bình tĩnh nói, “Ngồi tù với mày còn quá nhẹ.”

“Mày cứ chờ đi.” Ông cười lạnh.

Ngồi tù?

Không, ông muốn bà ta sống trong hối hận mỗi ngày!

Muốn bà ăn năn từng việc đã làm!

Chương 70

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không ngờ sự việc lại diễn biến như vậy!

Kiếp trước, cô chưa từng trải qua chuyện này, mãi đến khi chết, thân thể Chu Chính Văn vẫn không bị phát giác.

Sau khi Chu Chính Văn qua đời, Hứa Thúy Hoa và Chu Toàn Hải cũng lần lượt ra đi.

Sự thật này càng không ai biết đến.

“Không phải lỗi của con.” Chu Toàn Hải đỡ Chu Chính Văn dậy, lau nước mắt rồi mỉm cười, “Mẹ con biết con còn sống, nhất định sẽ rất vui.”

“Đi, chúng ta về báo tin mừng này cho bà ấy.”

Chu Toàn Hải xúc động đỡ ông dậy, nhìn sang Chu Chiêu Chiêu, “Cháu ngoan, đi cùng bố về thăm bà nội.”

“Vâng ạ.” Chu Chiêu Chiêu cười tươi.

Từ nhỏ, cô vốn rất thích nhà Chu Toàn Hải.

...

Hứa Thúy Hoa dù đôi lúc không tinh táo, nhưng rất khéo tay, thường làm đồ ăn ngon cho bọn trẻ.

Hồi đó Chu Chiêu Chiêu rất thích ăn món bà làm.

Nhưng có lần bị Trương thị phát hiện, bà ta đánh rơi đồ ăn trên tay cô, dẫm nát rồi cảnh cáo: “Lần sau còn ăn đồ của con điên kia, đừng có về nhà!”

Từ đó cô không dám ăn nữa, nhưng Hứa Thúy Hoa vẫn tiếp tục làm.

Mỗi lần Chu Mẫn Mẫn lại bảo, nếu muốn ăn cũng được, nhưng phải chửi Hứa Thúy Hoa.

Chu Chiêu Chiêu không chịu, không lý nào ăn đồ người ta còn mắng họ.

Chu Mẫn Mẫn tức giận.

Dẫn lũ trẻ trong làng trêu chọc Hứa Thúy Hoa.

Về sau Chu Toàn Hải không cho vợ làm đồ ăn cho trẻ con nữa.

Chu Chiêu Chiêu áy náy, lén mang bánh ngọt Chu Chính Văn mua ngoài tỉnh đến biếu.

Có lần bị Chu Toàn Hải bắt gặp.

Vì thế, dù trước đây Chu Chiêu Chiêu tiếng xấu đầy làng, nhưng Chu Toàn Hải luôn quý cô.

Con bé này lương thiện lắm.

Ai ngờ cô bé năm xưa giờ thành cháu nội thật sự.

Lòng Chu Toàn Hải trào dâng cảm xúc.

Mấy chục năm qua sống trong đau khổ, giờ đã đến lúc đền bù.

“Chu Chiêu Chiêu, đồ vong ân bội nghĩa!” Trương thị từ dưới đất bò dậy hét lên.

Nhưng mọi người chỉ lạnh lùng liếc nhìn, sau đó cùng Chu Toàn Hải đi về phía cuối làng.

Trên mảnh đất tự canh dựng một căn nhà nhỏ, bên trong có chiếc giường đất. Gần đó là cái bếp lò tạm bợ.

Trong nhà ngột ngạt, Hứa Thúy Hoa ngồi trên ghế, ôm khư khư gói vải, lẩm bẩm nói chuyện với nó.

Ngày trước bà cũng xinh đẹp nổi tiếng, ai ngờ bị kịch khiến bà tiều tụy thế này.

Chu Chính Văn lâu lắm mới gặp lại, nhìn cảnh tượng không kìm được nước mắt.

“Mẹ!” Ông gọi.

Hứa Thúy Hoa không phản ứng, vẫn mãi mê trò chuyện với gói vải.

“Thúy Hoa,” Chu Toàn Hải đến bên nói, “em xem ai đến này?”

Nghe tiếng chồng, bà mới ngẩng lên nhìn Chu Chính Văn.

Rồi lại thờ ơ quay về với gói vải, “Suyt, khổ thôi, đừng đánh thức Đản Oa.”

“Thúy Hoa,” Chu Toàn Hải nức nở, “Đản Oa không chết, Đản Oa về rồi.”

“Sao anh khóc?” Hứa Thúy Hoa dùng tay áo lau nước mắt cho chồng, “Ai bắt nạt anh? Em đi...”

“Mẹ!”

Chu Chính Văn không nhin được nữa, ôm chặt lấy bà khóc nức nở.

Hứa Thúy Hoa bối rối trước tiếng gọi bất ngờ, tay run run định chạm vào ông nhưng lại sợ hãi rút lại.

Bà như đứa trẻ bối rối, nhìn Chu Toàn Hải dăm lệ, rồi Chu Chính Văn đang khóc.

Cuối cùng, bà đặt tay lên đầu ông, “Đừng khóc...”

“Chỉ khi nhắc đến con bà mới mất tỉnh táo.” Chu Toàn Hải lau nước mắt, hy vọng, “Nếu biết con trai còn sống, biết đâu bà ấy sẽ khỏi?”

“Con nào?” Hứa Thúy Hoa ngơ ngác, lại ôm chặt gói vải, “Không ai cướp con tôi, nó không chết.”

“Không ai cướp con mẹ đâu.” Chu Chính Văn vội vã an ủi, “Nó sẽ lớn lên khỏe mạnh.”

“Ừ, anh là người tốt.” Hứa Thúy Hoa cười tươi.

Với bà, ai không tranh con mình đều là người tốt.

“Con muốn đưa mẹ lên tỉnh chữa bệnh.” Chu Chính Văn nói với Chu Toàn Hải, “Bệnh viện tỉnh tốt hơn, biết đâu khỏi được.”

“Được.” Chu Toàn Hải đương nhiên đồng ý.

“Hai cụ cũng đừng ở đây nữa,” Chu Chính Văn nhìn căn nhà tồi tàn, mắt lại đỏ lên, “Dọn về trại gà với con.”

“Con sẽ phụng dưỡng hai cụ, không về nơi này nữa.”

“Nhưng...” Chu Toàn Hải ngập ngừng, “Sợ phiền con.”

“Phiền gì?” Chu Chính Văn nói, “Đó là trại gà của con, cụ muốn ở đâu tùy ý.”

“Đúng ạ ông ơi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Ông bà ở đây bố cháu không yên tâm đâu.”

“Lại nữa, bao năm xa cách, ông không muốn sum họp gia đình sao?” Cô tiếp lời, “Để hưởng niềm vui tuổi già.”

“Được, dọn nhà.” Chu Toàn Hải gật đầu.

“Sao lại dọn?” Hứa Thúy Hoa phản đối, “Tôi chỉ ở đây, chỉ ở cùng Đản Oa.”

“Bà ơi,” Chu Chiêu Chiêu kiên nhẫn giải thích, “Chúng ta chuyển đến nơi có nhiều gà con, Đản Oa thích lắm.”

Cô nhận thấy trên gói vải có thêu hình gà con.

“Đúng rồi, Đản Oa thích gà con,” Hứa Thúy Hoa hỏi, “Ở đó có gà không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Có nhiều lắm ạ.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp.

Thế là Chu Toàn Hải thu dọn ít quần áo, cùng Chu Chính Văn dọn về trại gà.

Còn Chu Chính Vũ về làng thì choáng váng.

Chỉ đi bàn chuyện với Thẩm Kiến Tân nửa ngày, trời đất đã đảo điên!

Chương 71

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn không phải anh ruột hần, mà là anh họ - đứa con trai bà cô Trương Thị lén lấy từ nhà đại bá Chu Toàn Hải để thay thế cho đứa con c.h.ết non của mình.

Chu Chính Vũ chân như nhũn ra, suýt ngã quy.

Không thể nào!

Bỏ qua những lời chế nhạo, hần vội leo lên xe đạp phóng về nhà. Nhưng chân tay run rẩy, hai lần đạp trượt, đành phải dắt bộ.

Vừa về đến cổng, hần đã thấy Trương Thị ngồi thất thần trong sân.

Không hiểu sao, Chu Chính Vũ chợt nhận ra ngôi nhà từng ồn ã giờ đây sao trống trải đến lạnh lòng?

“Con trai, con về rồi!” Trương Thị như bắt được phao cứu sinh, “Thằng anh con vô ơn... dám đưa con kia về trại gà!”

Bà vừa trông thấy cảnh ấy lúc nãy.

“Mẹ đã vất vả nuôi nó...”

“...Mẹ!” Chu Chính Vũ cắt ngang, mặt đen như mực, “Người ta nói anh cả không phải con ruột mẹ, là mẹ trộm con nhà đại bá, có đúng không?”

“Mẹ...” Trương Thị mắt lão liên, rồi bỗng ngẩng cao đầu, “Dù nó không phải mẹ đẻ, nhưng mấy chục năm mẹ có phụ nó đâu?”

Chu Chính Vũ trong lòng cười khẩy: *Không phụ bạc thì là gì?*

Hồi nhỏ hẳn từng thắc mắc, sao cùng là con Trương Thị mà đối xử khác biệt thế?

Sau này mới mừng thầm vì mình không phải con trưởng, bằng không số phận như Chu Chính Văn thì c.h.ế.t mất!

Giờ mới vỡ lẽ, Chu Chính Văn từ đầu đã chẳng phải con bà ta.

“Toang hết rồi!” Chu Chính Vũ ôm đầu ngồi thụp xuống, “Hết cả rồi!”

Hắn vừa mưu tính với Thẩm Kiến Tân làm nội ứng ngoại hợp để moi tiền Chu Chính Văn.

Trước đây, dù có lừa gạt anh ruột thế nào, chỉ cần Trương Thị khóc lóc vài tiếng là xong.

Nhưng giờ, khi Chu Chính Văn biết mình là đứa trẻ bị đánh tráo, liệu hắn còn mềm lòng?

Nếu phát hiện hắn cấu kết với Thẩm Kiến Tân, Chu Chính Văn chẳng vui sống hắn mới lạ!

Chu Chính Vũ run bần bật.

“Nó đừng hòng thoát tay mẹ!” Trương Thị chẳng những không hối hận, còn quả quyết, “Mẹ nuôi nó lớn, nó phải trả tiền, phải nuôi mẹ!”

Chu Chính Vũ thầm nghĩ: *Bà già mơ ngủ à?*

Nhưng hắn chẳng còn tâm trí tranh cãi, cũng chẳng biết bàn bạc với ai.

Phải báo ngay cho Quách Phụng Cẩm!

“Mẹ, con ra ngoài chút!” Hấn vội dắt xe đi, nhưng chưa kịp bước thì Chu Mẫn Mẫn khóc lóc chạy về.

“Bố, chú cả thật sự không phải người nhà mình sao?”

Con bé cũng biết rồi.

“Bố, giờ phải làm sao? Sau này chú cả mua đồ có còn cho con nữa không?” Chu Mẫn Mẫn nức nở.

“Suốt ngày chỉ biết đòi hỏi!” Chu Chính Vũ gắt, “Bố cũng không biết!”

So với mấy món quà vật, hấn quan tâm hơn đến trại gà và nhà cửa.

Đặc biệt là trại gà - nguồn tiền lớn!

“Bà ơi...” Chu Mẫn Mẫn bị quất sợ hãi, “Cháu còn cưới được Quốc Lương không?”

Trương Thị sững sờ.

“Giá mà tổ chức đám cưới sớm...” Bà ta lẩm bẩm, rồi vỗ về, “Nhưng cháu là sinh viên đại học, họ Thẩm không dám hủy hôn đâu!”

Đúng vậy, con gái bà là sinh viên chính quy, Thẩm Quốc Lương chỉ tốt nghiệp cấp ba, dù nhà có chức quyền cũng phải nể!

“Mẹ cháu bao giờ mới được thả ra?” Chu Mẫn Mẫn không yên lòng.

Mọi thứ dường như đã vượt xa tầm kiểm soát.

Gần đây, Chu Mẫn Mẫn thường mơ thấy một giấc mộng kỳ lạ: Trong đó, trại gà thuộc về nhà cô, bố cô trở thành ty phú huyện Chu Thủy.

Chu Chính Văn c.h.ết từ lâu, Chu Chiêu Chiêu sống khổ sở, hàng tháng phải đến nhà cô xin tiền.

Mỗi lần nghĩ đến cảnh Chu Chiêu Chiêu khúm núm trong mơ, cô gái trẻ lại phấn khích đến phát điên.

Nhưng tỉnh dậy, cô phải đối mặt với sự thật phũ phàng.

Chu Chính Văn không phải con ruột Trương Thị, mà là đứa trẻ bị đánh cắp khiến mẹ đẻ phát điên - chính là người đàn bà điên Hứa Thúy Hoa mà cô từng chế giễu.

Chu Mẫn Mẫn không hiểu tại sao mọi chuyện lại đảo lộn chỉ sau một đêm?

Giá như giấc mơ kia là thật!

Lúc ấy, cô sẽ là tiểu thư cao quý, còn Chu Chiêu Chiêu chỉ là con nhặng xanh hèn mọn.

Nhưng hiện tại, đúng là họ đã thành “mây với bùn”, chỉ có điều kẻ ở trên mây là Chu Chiêu Chiêu!

“Con đi tìm Quốc Lương!” Chu Mẫn Mẫn khóc òa rồi chạy đi.

Chỉ còn Trương Thị một mình trong sân vắng, lẩm bẩm: “Không, mẹ mới là mẹ ruột nó, nó không được phụ mẹ!”

Nhưng lời ấy, chỉ có bà ta tự nghe mà thôi.

Bên trại gà, Chu Chính Văn đưa Chu Toàn Hải cùng vợ về khiến Diêu Trúc Mai hoảng hốt.

“Anh, sao lại dẫn họ về?” Chị ta sốt ruột, “Mẹ biết được thì còn yên ổn nữa không?”

Từ ngày về làm dâu, Diêu Trúc Mai đã biết Trương Thị ghét cay ghét đắng nhà đại bá.

Chu Chính Văn lạnh lùng: “Đây là bố mẹ đẻ tôi, từ nay ở cùng chúng ta.”

“Ờ?” Diêu Trúc Mai ngớ người.

“Mẹ đi lấy chăn ga cho ông bà trước.” Chu Chiêu Chiêu nhanh nhẩu, “Để bố giải thích sau.”

Rồi quay sang Hứa Thúy Hoa: “Bà ơi, cháu đỡ bà vào nghỉ.”

Diêu Trúc Mai ngớ ngác nhưng thấy chồng mặt lạnh như tiền, đành im lặng đi dọn phòng.

Chu Chính Vũ vất vả nhờ quan hệ mới được gặp Quách Phụng Cầm trong trại giam. Người đàn bà tưởng hẳn đến đón mình, nào ngờ nhận tin dữ.

Chu Chính Văn không phải con ruột Trương Thị!

Quách Phụng Cầm hoảng loạn: “Thế tôi phải làm sao?”

Lần này, Chu Chính Văn chắc chắn không tha cho cô ta!

Phiêu Vũ Miên Miên

Không, phải chủ động trước!

“Chính Vũ,” cô ta thì thào, “bằng mọi giá phải đưa tôi ra ngoài ngay.”

“Không thể ngồi chờ chết,” giọng Quách Phụng Cẩm đầy âm mưu, “bằng không cả nhà chúng ta tiêu đời.”

Không chỉ hai vợ chồng, ngay cả tấm bằng đại học của Chu Mẫn Mẫn cũng sẽ bị phát giác.

“Hắn rồi.” Chu Chính Vũ gật đầu nặng nề, “Tôi sẽ lo liệu.”

Phải tranh thủ lúc mọi người chưa biết hết sự thật.

Kỳ thực, họ lo xa quá - Quách Phụng Cẩm thiếu chứng cứ, chỉ bị giam vài ngày là thả.

“Đã muốn tốn tiền, thì vất kiệt chúng ra!”

Chương 72

DTV-EBOOK

Những năm qua, tiền lương của hai vợ chồng Chu Chính Vũ đều dành dụm được, còn Quách Phong Cầm có thu nhập bất chính, đủ khả năng nộp phạt.

“Ta đã xem thường thằng em này rồi.” Chu Chính Văn cười lạnh.

“Tại sao?” Khi Chu Chính Vũ mang tiền đến nhưng bị từ chối, hắn suýt phát điên, “Lần trước người ta nói có thể...”

“Anh cũng biết là lần trước rồi!”

Chu Chính Vũ đành quay về gom tiền tiếp.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cứ thế đi về bốn năm lần, cuối cùng cũng bảo lãnh được Quách Phong Cầm ra tù.

“Khốn nạn,” hắn nghiêng rằng, “Một ngày nào đó, lão sẽ bắt lũ khốn này trả lại từng đồng.”

“Thôi, về trước đi.” Quách Phong Cầm nói.

Cô ta sốt ruột muốn về tắm rửa ngay, mấy ngày trong tù như địa ngục.

...

Cô không biết ở kiếp trước, có phải Chu Chính Văn đã nhận ra âm mưu của hai vợ chồng Chu Chính Vũ nên mới ra tay trước?

Nhưng kiếp này, bị dồn vào đường cùng, với bản tính độc ác, họ chắc chắn sẽ hạ thủ trước.

Nhân lúc mọi người chưa biết, g.i.ế.c Chu Chính Văn.

Chỉ cần hấn chết, để lại Diêu Trúc Mai nhu nhược thì dễ xoay xở hơn nhiều.

Dù Chu Chiêu Chiêu có giở đến đâu, sau khi lấy chồng cũng chỉ là con nước đổ đi.

Khi đó, trại gà và nhà cửa của Chu Chính Văn sẽ thuộc về nhà họ.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu nào để họ toại nguyện?

Quách Phong Cầm sốt ruột về tắm rửa, tất nhiên không phải nhà ở Tân Trại, mà là căn hộ tại cục lương thực.

Vừa đến cổng đã bị một chậu nước bắn hắt thẳng vào người.

“Đồ dĩ thoã! Tưởng ra tù là xong à?” Lưu Tú Nga hét lớn, “Mọi người xem này, con dĩ này dám dụ dỗ chồng tôi, còn được tặng nhà đấy.”

Thời nào cũng vậy, chuyện tình ái luôn thu hút đám đông.

“Bà bịa đặt! Nhà này chúng tôi tự mua.” Chu Chính Vũ giận dữ chỉ tay, “Bà vu khống, tôi sẽ kiện.”

“Đồ rận chó! Thử ăn cắp vợ người!” Lưu Tú Nga không sợ, mắng thẳng mặt, “Đồ sống bám vô dụng!”

Quách Phong Cầm suýt điên, đâu còn vẻ thanh lịch ngày xưa?

Chu Chiêu Chiêu đứng trên ban công, thích thú ngắm cảnh hỗn loạn dưới kia, lòng vô cùng khoan khoái.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Kẻ ác chưa nhận hậu quả xứng đáng.

Chính cô là người báo tin về căn nhà cho Lưu Tú Nga.

Giờ bà ta đã hoàn toàn thất vọng về Cam Vũ Lộ. Dù không lấy lại được nhà, nhưng phải trút giận.

Nhà này bà không ở được thì Quách Phong Cẩm cũng đừng hòng.

“Quách Phong Cẩm, chuyện này chưa xong đâu.” Lưu Tú Nga nói.

Khi nào bà ta hả giận mới thôi.

“Aaa!”

Quách Phong Cẩm muốn phát điên.

Hai vợ chồng chật vật thoát khỏi đám đông, chạy về Tân Trại, nhưng vừa đến đầu làng thì xe đạp gặp ổ gà khiến cả hai ngã dúi dụi.

“Thằng chó nào?” Chu Chính Vũ giận dữ chửi, “Đào hổ hại người, đồ để không có hậu môn...”

Nhưng chửi thế nào cũng không ai ra mặt.

Sau khi họ đi, ổ gà nhanh chóng được lấp lại.

Tưởng đã hết chuyện, nào ngờ về đến nhà còn kinh khủng hơn.

Trương thị bị đánh nằm lăn dưới đất.

Thấy Chu Chính Vũ về, bà khóc lóc: “Nhà họ Vương mất dạy, vừa dẫn mấy con dâu đến đánh mẹ.”

Nhà họ Vương từng có hiềm khích với Trương thị. Năm xưa tranh chấp đất canh tác, Trương thị nhân

lúc nhà họ Vương vắng con, bảo Chu Chính Vũ đánh bà lão họ Vương một trận.

Mấy năm nay bà lão im hơi lặng tiếng, chờ con cháu khôn lớn trả thù. Nhưng Chu Chính Văn ngày càng giàu có, Trương thị cũng hung hăng hơn.

Bà lão đành nuốt giận.

Hôm nay vốn chỉ định xem vui, nào ngờ Trương thị còn mồm năm miệng mười. Bà lão nhin bao năm, giờ còn nhin nữa sao?

Tất nhiên là không.

Bà gọi mấy đứa con dâu đã lấy chồng về, cho Trương thị một bài học nhớ đời.

Bao năm bị ức hiếp, giờ mới trút được hờn.

“Con đi trả thù cho mẹ.” Trương thị kéo Chu Chính Vũ, “Gọi thằng lớn về, mẹ sẽ lột da nhà họ Vương.”

“Mẹ!” Chu Chính Vũ quát, “Mẹ không thể yên phận à?”

“Đến giờ mẹ vẫn chưa hiểu sao?” Hần nói, “Chu Chính Văn không còn là con mẹ nữa, không thể như xưa được.”

Đánh người ta?

Hần sợ chưa đánh đã bị mấy đứa con nhà họ Vương đập chết!

“Chu Chính Vũ,” Quách Phong Cầm trong phòng gọi, “Mau lấy quần áo cho tôi.”

Chu Chính Vũ vội chạy đi, nhưng dừng lại nói với Trương thị: “Nếu mẹ có cách khiến anh cả quay lại như xưa, con sẽ trả thù cho mẹ.”

“Mẹ sẽ đi tìm nó,” Trương thị khóc lóc, “Mẹ vất vả nuôi nó lớn, nó không thể vô ơn thế được.”

“Tùy mẹ.” Chu Chính Văn bực dọc bỏ đi tìm đồ cho vợ.

Trương thị đứng một lúc, cuối cùng lê bước đến trại gà tìm Chu Chính Văn.

Vừa đến nơi, bà thấy Chu Chính Văn đang gọi đầu cho Hứa Thúy Hoa.

Vừa chuyển đến nơi ở mới, Hứa Thúy Hoa ban đầu còn bỡ ngỡ.

Nhưng Chu Chính Văn kiên nhẫn trò chuyện, dẫn bà đi xem gà con mới nở.

Tình mẫu tử thiêng liêng, mấy ngày qua Hứa Thúy Hoa dần chấp nhận Chu Chính Văn.

Hôm nay thời tiết đẹp, Chu Chính Văn đề nghị gọi đầu cho mẹ.

Anh kê ghế dài, để Hứa Thúy Hoa nằm xuống, tự tay chải tóc cho bà.

Từng động tác nhẹ nhàng, không một chút bực dọc.

Cảnh tượng ấy như d.a.o đ.â.m vào mắt Trương thị.

Chu Chính Văn từng nào đối xử với bà như vậy?

“Chu Chính Văn, mày không có lương tâm!”
Trương thị gào lên.

Hứa Thúy Hoa giật mình ngồi bật dậy, run rẩy khi thấy Trương thị giận dữ.

Nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Bởi Chu Chính Văn ôm lấy bà: “Mẹ đừng sợ, có con ở đây, con sẽ bảo vệ mẹ.”

Chương 73

DTV-EBOOK

Trương thị nhìn Chu Chính Văn bước tới, trong lòng run sợ, nhưng nghĩ đến công nuôi dưỡng bao năm, lại trấn tĩnh.

“Dù không phải mẹ đẻ,” Trương thị khóc lóc, “nhưng mẹ nuôi con khôn lớn, không công thì cũng có lao khổ chứ?”

“Nhà tôi có cầu xin bà nuôi tôi không?” Chu Chính Văn lạnh lùng, “Hay cha mẹ tôi không đủ khả năng?”

Không phải vậy. Chu Toàn Hải hai vợ chồng mong con đến héo lòng, chỉ cần nhìn Hứa Thúy Hoa đau khổ bao năm đủ biết bà yêu con thế nào.

Nếu không vì Trương thị ích kỷ, gia đình họ đâu đến nỗi ly tán.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không có mẹ, con có được như ngày nay?” Trương thị nói.

“Đúng, tôi thừa nhận,” Chu Chính Văn gật đầu, “không có bà, tôi đã không mất cha từ nhỏ, sống như không mẹ.”

“Đã không phải làm thợ học việc từ bé, không bị gạch rơi trúng chân suýt thành tàn phế.”

“Và không bị cách biệt cha mẹ ruột bao năm.”

“Không ai yêu cầu bà nuôi tôi,” Chu Chính Văn lắc đầu, “nếu không đánh tráo, cha mẹ tôi vẫn nuôi tôi khôn lớn.”

Vì vậy, đừng nói công lao gì ở đây.

Nếu không vì bà, gia đình họ đã hạnh phúc bên nhau.

“Tôi đã nói, sẽ không kiện bà,” Chu Chính Văn bình thản, “nhưng tội ác của bà sẽ bị trừng phạt bằng chính cuộc sống sau này.”

Tù đày?

Bà đỡ đẻ năm xưa đã chết, chỉ bằng lời Chu bà và đoạn dây rốn trong học tường, không đủ buộc tội Trương thị.

Ông muốn bà ta chứng kiến, cha mẹ ông hạnh phúc thế nào.

Sự trừng phạt tinh thần còn đau đớn hơn thể xác.

Ông muốn Trương thị ăn năn, sống trong dằn vặt mỗi ngày.

Chu Chính Văn nhìn mái tóc rối bù và vết thương trên mặt Trương thị, lạnh nhạt nói: “Bà về tìm con trai ruột của mình đi.”

Ông sẽ không thương hại.

“Trúc Mai đâu? Cho tôi gặp.” Trương thị chuyển mục tiêu sang Diêu Trúc Mai.

“Cô ấy bận, không tiếp bà.” Chu Chính Văn nói, bỗng cười, “Quách Phong Cầm được thả rồi à?”

Trương thị giật mình: “Sao con biết?”

Quách Phong Cầm vừa về đến nhà.

Chu Chính Văn không đáp, chỉ cười lạnh.

Một lúc sau mới nói: “Bà về bảo họ, làm việc gì cũng nên cẩn thận kẻo lộ đuôi.”

“Con muốn làm gì?” Trương thị có linh cảm chẳng lành, “Nó là em con, dù không cùng mẹ nhưng cũng là em họ.”

“Chuyện đánh tráo là do một mình tôi, không liên quan đến nó.”

Chu Chính Vũ chính là điểm yếu của Trương thị.

Chu Chính Văn không nói thêm, nhẹ nhàng lau tóc cho Hứa Thúy Hoa.

Trương thị đâu dám nói nữa? Vội vã chạy về.

Trước đây chỉ thấy Chu Chính Văn giỏi giang, xử lý việc gì cũng thông minh.

Nhưng giờ, nếu dùng thủ đoạn ấy đối phó Chu Chính Vũ... Bà ta bước nhanh hơn.

Chu Chính Vũ không phải đối thủ.

Nhưng bà đâu kiểm soát được hẳn, huống chi sau lưng hẳn còn có Quách Phong Cầm tham vọng.

Cô ta sẽ không cho phép người đàn ông mình chọn thất bại.

“Người đó dữ quá.” Khi Trương thị đi rồi, Hứa Thúy Hoa mới dám lên tiếng.

“Bà đừng sợ,” Chu Chiêu Chiêu ôm cánh tay bà, “Chúng cháu sẽ đuổi người xấu đi, không cho họ bắt nạt bà.”

“Chiêu Chiêu ngoan quá,” Hứa Thúy Hoa rất quý cô, véo má cô, “Bà làm đồ ngon cho cháu ăn.”

Sau mấy ngày, Hứa Thúy Hoa đã dám tự do đi lại trong sân.

Biết bà thích nấu ăn, Chu Chính Văn sửa riêng một gian bếp, chuẩn bị đầy đủ dụng cụ.

Bước vào bếp, Hứa Thúy Hoa như biến thành người khác, có vẻ tỉnh táo hơn.

Còn Chu Toàn Hải cũng không chịu ngồi không.

Thấy vợ được chăm sóc chu đáo, ông xin vào chuồng gà cùng Chu Hạo Đông học cách cho ăn.

Chu Chính Văn sợ ông mệt, nhưng Chu Toàn Hải nói: “Cho gà ăn có mệt gì? Không cho làm, tôi về cày ruộng.”

Làm ruộng vất vả hơn nhiều.

Chu Chính Văn đành đồng ý.

Trương thị về làng tìm Chu Chính Vũ và Quách Phong Cẩm, nhưng hai người không thèm nghe.

Đến lúc này, bà mới nhận ra cô con dâu ngoan ngoãn ngày xưa chỉ là giả tạo.

Cô ta khéo léo lấy lòng bà mà thôi.

Trong khi Chu Chính Vũ và Quách Phong Cẩm ra ngoài, thì Vương Hiếu Quyên cũng vào trại giam thăm Chu Đại Chí.

Hắn tưởng Vương Diễm Bình hay Chu bà đến, nào ngờ là Vương Hiếu Quyên.

“Em đến làm gì?” Chu Đại Chí ử rử hỏi.

Khi biết Vương Diễm Bình đòi ly hôn, hắn không lo lắng.

Vương Diễm Bình bất hòa với gia đình, một người xa quê, hộ khẩu đã nhập vào nhà họ Chu. Ly hôn xong, cô ta biết chuyển hộ khẩu đi đâu?

Hơn nữa, Chu bà còn nắm điểm yếu của Trương thị.

Dù Vương Diễm Bình có Chu Chiêu Chiêu giúp, nhưng Trương thị là mẹ ruột Chu Chính Văn, hẳn không nghe lời mẹ sao?

Nhưng mấy ngày nay Chu bà không đến, không ai cho hẳn biết tình hình bên ngoài, Chu Đại Chí bắt đầu hoang mang.

“Em đến cười nhạo anh à?” Chu Đại Chí ôm đầu gãi tai.

Giá như năm xưa cưới Vương Hiểu Quyên, có lẽ đã không ra nông nổi này?

“Em lo lắng nên đến thăm anh,” Vương Hiểu Quyên lau nước mắt, “Sao hai người lại thành thế này?”

“Anh ở trong này không biết, làng ta xảy ra chuyện lớn.”

Chu Đại Chí không tập trung: “Hiểu Quyên, em giúp anh khuyên Diễm Bình đừng ly hôn nhé?”

Vương Hiểu Quyên giận sôi gan nhưng vẫn mỉm cười: “Không phải em không muốn giúp, nhưng Vương Diễm Bình giờ ở trại gà rồi, em không gặp được.”

“Thế mẹ tôi đâu?” Chu Đại Chí hỏi.

“Đó chính là chuyện lớn em muốn nói,” Vương Hiểu Quyên tiếp lời, “Mẹ anh tiết lộ Chu Chính Văn

không phải con ruột Trương thị, hai người đánh nhau giữa sân, bị Chu Chính Văn bắt gặp.”

“Cái gì?” Chu Đại Chí suýt cắn lưỡi, “Ai... ai không phải con ruột?”

“Chu Chính Văn, không phải con Trương thị, mà bị đánh tráo từ đứa con của Hứa Thúy Hoa - người điên trong làng vì mất con.”

Chu Đại Chí ngồi phịch xuống ghế.

Toang rồi!

Toang hết rồi!

Chương 74

DTV-EBOOK

Vương Diễm Bình đang kiểm tra máy ấp trứng, từ khi sức khỏe hồi phục, cô đã theo học kỹ thuật viên phòng ấp.

Trí nhớ tốt lại chăm chỉ, ban ngày học hỏi, tối mượn sách kỹ thuật về nghiên cứu.

Nha Nha những ngày này ở trại gà trở thành “cục cưng”, ai gặp cũng yêu quý.

Thường xuyên học chữ cùng Diêu Trúc Mai.

Khiến Diêu Trúc Mai cũng chăm học hơn, không thể để bị con bé vượt mặt.

Hôm nay, khi Vương Diễm Bình đang ghi chép số liệu cùng kỹ thuật viên, Chu Chiêu Chiêu hớn hờ bước vào.

“Chị Diễm Bình, ra ngoài chút đi.” Cô cười nói.

“Chuyện gì thế?” Vương Diễm Bình ghi xong dữ liệu rồi mới đi ra hỏi.

“Trại giam vừa gọi điện,” Chu Chiêu Chiêu vui mừng thông báo, “Chu Đại Chí đồng ý ly hôn với chị rồi.”

...

Vương Diễm Bình đứng sững người, cây bút trên tay rơi xuống đất.

“Chiêu Chiêu, chị véo em một cái đi,” cô nói như trong mơ, “Chị có đang mơ không?”

“Không phải đâu chị,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Chu Đại Chí thật sự đồng ý ly hôn rồi.”

“Sao hắn ta lại đồng ý?” Vương Diễm Bình lo lắng hỏi, “Thế Nha Nha thì sao? Hắn nói gì về Nha Nha?”

“Chị đừng lo,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng em nói trước, nghe xong chị không được giận.”

“Hắn không cho Nha Nha theo chị?” Vương Diễm Bình hỏi, rồi lại nói, “Em cứ nói đi, chị không giận.”

Chu Chiêu Chiêu kể về chuyện Chu Đại Chí và Vương Hiểu Quyên: “Vương Hiểu Quyên mấy hôm trước vào trại giam gặp Chu Đại Chí.”

“Cô ta không sợ Chu Đại Chí đánh vợ sao?” Vương Diễm Bình ngạc nhiên, không hiểu nổi, “Không sợ sau này bị hắn đánh à?”

“Cô ta nghĩ không thành vấn đề,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Còn Nha Nha, Vương Hiểu Quyên cũng không muốn làm mẹ kế.”

“Vậy là em tìm Vương Hiểu Quyên?” Vương Diễm Bình nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt.

“Cô ta có ý đó, em chỉ gợi ý vài câu,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chị đừng áy náy...”

“Chiêu Chiêu!” Vương Diễm Bình cảm động nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, “Kiếp trước chị chắc làm việc thiện gì to lắm, nên kiếp này mới gặp được em.”

Chị có đức gì?

Để Chu Chiêu Chiêu giúp đỡ hết lòng như vậy!

“Chiêu Chiêu, chị không nói lời cảm ơn nữa,” cô lau nước mắt, “Sau này có việc gì cần...”

Vương Diễm Bình là người biết ơn.

“Em biết,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chị thu xếp đi, lát nữa em đưa chị vào trại giam xem Chu Đại Chí nói gì.”

“Ừ.” Vương Diễm Bình gật đầu.

Về chuyện ly hôn, cô vừa hồi hộp vừa lo lắng.

Chu Đại Chí là kẻ không có chính kiến, bị Vương Hiểu Quyên thổi phồng vài câu đã nghĩ ly hôn chẳng sao.

Còn Nha Nha, hẳn chưa từng nghĩ sẽ giữ lại.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng hẳn muốn ra khỏi trại giam, nên khi Vương Diễm Bình và Chu Chiêu Chiêu đến gặp, hẳn yêu cầu: “Ly hôn được, nhưng phải đưa tao ra khỏi đây trước.”

“Ly hôn trước,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cùng quyền nuôi Nha Nha, chúng tôi sẽ rút đơn.”

Chỉ cần Vương Diễm Bình không kiện, Chu Đại Chí sẽ được thả.

“Mày!” Chu Đại Chí giận dữ nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Tao không hiểu nổi, cùng làng với nhau, mày lại giúp người ngoài!”

Cùng họ Chu cơ mà!

Nếu không phải con nhỏ này giúp Vương Diễm Bình, hẳn đâu bị giam ở đây?

“Vậy anh cứ ở đây tiếp đi,” Vương Diễm Bình đứng dậy nói, “Suy nghĩ lại bản thân đi.”

Đến lúc này không tự kiểm điểm, lại trách Chu Chiêu Chiêu.

Hắn chửi cô thế nào cũng được, nhưng không được nói xấu Chu Chiêu Chiêu!

“Không có Chiêu Chiêu, có lẽ chị đã làm chuyện khủng khiếp hơn ly hôn,” Vương Diễm Bình lạnh lùng nhìn Chu Đại Chí, “Anh nên cảm ơn cô ấy, cô ấy đang cứu anh đấy.”

Khi bị Chu Đại Chí cưỡng hiếp, cô từng nghĩ đến chuyện cùng c.h.ết với cả nhà hắn.

Trước đây vì Nha Nha nên nhẫn nhịn, nhưng nếu không chịu nổi nữa, cô sẽ không khoanh tay chịu trận.

Ánh mắt lạnh băng của cô khiến Chu Đại Chí sợ hãi.

Cứu hắn?

Chẳng lẽ...

Đúng là nhất độc phụ nhân tâm!

Chu Đại Chí run sợ.

Khi Chu bà biết chuyện, Chu Đại Chí đã được thả ra.

“Đại Chí, sao con về rồi?” Chu bà khóc òa ôm lấy con trai, “Con yêu của mẹ, mẹ đang tìm cách cứu con đây.”

“Con ly hôn với Vương Diễm Bình rồi,” Chu Đại Chí nói, “Mẹ nấu cơm đi, con đói c.h.ết mất.”

“Cái gì?” Chu bà giật nảy, “Đồ ngốc, sao con lại ly hôn?”

“Nha Nha đâu?” Chu bà hỏi dò.

“Đã ly hôn, giữ đứa con gái làm gì?” Chu Đại Chí bực bội, “Mẹ nấu cơm nhanh đi, con sắp c.h.ế.t đói rồi.”

“Con này... Trời ơi... Tức c.h.ế.t đi được,” Chu bà tức giận đập lưng con, “Có Nha Nha trong tay, Vương Diễm Bình như con diều có dây, bay xa mấy cũng phải nghe theo.”

“Mẹ muốn khống chế cô ta, hay muốn có cháu trai?” Chu Đại Chí nói, “Con mang theo đứa con gái thì lấy ai?”

Hả?

“Con...” Chu bà tức nghẹn, “Yên tâm, mẹ sẽ tìm cho con cô vợ tốt hơn Vương Diễm Bình.”

“Nhưng phải nắm được Vương Diễm Bình,” Chu bà nói, “Con không biết cô ta giờ làm ở trại gà, lương tháng mấy chục đồng đấy.”

“Có Nha Nha, chẳng phải có người làm không công sao?”

“Mẹ, Vương Diễm Bình không ổn đâu,” Chu Đại Chí nhớ lại ánh mắt của cô trong trại giam, lắc đầu, “Con không muốn dính vào cô ta nữa.”

“Giờ con chỉ muốn ly hôn xong lấy vợ đẻ con trai,” hắn cười ngây ngô, “Lần này mẹ đừng mai mối, con tự tìm.”

Chu bà: “...”

Cảm giác có chuyện gì đó bà không biết.

“Thôi, mẹ nấu cơm nhanh đi,” Chu Đại Chí nằm vật ra giường.

Chu bà còn muốn hỏi, nhưng hắn đã quay lưng ngủ.

Còn Vương Diễm Bình không chỉ ly hôn, còn nhận được giấy cam kết Chu Đại Chí từ bỏ quyền nuôi Nha Nha.

Cô ôm chặt Nha Nha khóc nức nở.

Cơn ác mộng cuối cùng cũng kết thúc!

Bao năm qua, cô cuối cùng tự do!

“Chị Diễm Bình,” Chu Chiêu Chiêu cười chúc mừng, rồi nói, “Giờ chúng ta bàn chuyện tiếp theo nhé?”

Tiếp theo?

Chuyện gì nữa?

Vương Diễm Bình ngơ ngác.

Chương 75

DTV-EBOOK

Lần này họ ly hôn với Chu Đại Chí nhanh chóng, chính là vì Chu bà không biết.

Bà ta không dễ đối phó chút nào.

“Vì vậy em muốn hỏi, chị có muốn rời khỏi đây không? Đi tỉnh thành?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Đi tỉnh thành?” Vương Diễm Bình tay siết chặt quần.

Tỉnh thành, nhà cô ở đó.

Nhưng từ khi bị mẹ kế bắt đi thay chị gái xuống đây, trong lòng cô, nơi đó không còn là nhà.

Rồi những năm đói khổ, cô viết thư xin nhà gửi đồ, nhưng mấy bức đều không hồi âm.

Trái tim cô đã c.h.ế.t từ lâu.

Các thanh niên xung phong cùng đợt đều về thành phố, chỉ mình cô ở lại.

...

Một là không nỡ Nha Nha, hai là vì không còn gia đình.

Về tỉnh thành, cô không biết đi đâu?

Nhưng giờ, Chu Chiêu Chiêu lại bảo cô về?

“Được, em về.” Vương Diễm Bình gật đầu.

Chu Chiêu Chiêu bật cười: “Chị Diễm Bình, chị không hỏi em định bảo chị về làm gì sao?”

“Em bảo gì chị làm nấy,” Vương Diễm Bình kiên định, “Chị tin em không hại chị.”

“Chị biết em mở cửa hàng gà rán gần trường cấp ba huyện,” Chu Chiêu Chiêu cười.

“Chị nghe kỹ thuật viên Lưu khen ngon lắm,” Vương Diễm Bình nói.

“Nên em muốn mở thêm chi nhánh ở tỉnh thành,” cô nói, “Muốn hỏi chị có muốn đi không?”

“Nếu không muốn, chị có thể tiếp tục ở trại gà,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Học thêm cùng kỹ thuật viên Lưu.”

“Không, em đi tỉnh thành.” Vương Diễm Bình quả quyết.

Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại khoảnh khắc này, Vương Diễm Bình đều vô cùng biết ơn, mừng vì quyết định thay đổi cuộc đời mình.

Giai đoạn đầu cần tìm mặt bằng và trang trí, Vương Diễm Bình không mang theo Nha Nha mà để bé ở lại trại.

Dạo này Nha Nha và Diêu Trúc Mai rất hợp nhau.

Chu Chiêu Chiêu muốn thử thách Vương Diễm Bình, chỉ đưa một ít tiền và gợi ý khu vực mở cửa hàng.

Gần trường Sư phạm.

Rồi để Vương Diễm Bình tự lên tỉnh tìm địa điểm.

Bên này, điều Chu Mẫn Mẫn lo sợ cũng xảy ra.

Từ khi hủy hôn với Chu Chiêu Chiêu, Thẩm Quốc Lương đã hối hận, nhưng chàng công tử kiêu ngạo

này nghĩ cô chỉ đang giận dỗi.

Chỉ cần hắt cho cơ hội, cô sẽ quay lại.

Nhưng nào ngờ bị Chu Chiêu Chiêu tát vào mặt liên tục.

Con người thật kỳ lạ.

Khi có người bên cạnh lại không trân trọng.

Đến khi Chu Chiêu Chiêu bên Dương Duy Lực, Thẩm Quốc Lương mới nhận ra mình thực sự thích cô.

Nhưng lúc đó hắt đã đính hôn với Chu Mẫn Mẫn.

Dạo này, mỗi đêm nhắm mắt, Thẩm Quốc Lương đều mơ thấy Chu Chiêu Chiêu.

Không được mới thèm.

Đặc biệt khi Chu Mẫn Mẫn đề nghị kết hôn trước khi nhập học, Thẩm Quốc Lương không hề vui mà chỉ thấy chán ghét.

Hắt không muốn cưới Chu Mẫn Mẫn.

Nhưng Thẩm Kiến Tân không đồng ý hủy hôn.

Chu Mẫn Mẫn dù không phải con ruột Chu Chính Văn, nhưng cũng là cháu gái.

Nhưng giờ phát hiện Chu Chính Văn bị đánh tráo, Hứa Thúy Hoa điên loạn vì mất con.

Hai anh em thành kẻ thù, chắc chắn không quan tâm hôn sự của Chu Mẫn Mẫn.

Vì vậy, phải hủy hôn.

Thực ra Thẩm Kiến Tân từ lâu đã do dự, không muốn con trai duy nhất lấy Chu Mẫn Mẫn.

Mẹ Thắm Quốc Lương - Vương Vân - càng chê Chu Mẫn Mẫn nhỏ nhen.

Thế là hai mẹ con nhất trí hủy hôn.

Chu Mẫn Mẫn không chịu, nhưng Vương Vân và Thắm Quốc Lương kiên quyết. Chu Chính Vũ tức giận tìm Thắm Kiến Tân nhưng không gặp được.

“Phó giám đốc đi công tác, không biết khi về.”

Chu Chính Vũ tức tối về bàn bạc với Quách Phong Cầm, còn Chu Mẫn Mẫn đã chạy đến trại gà tìm Chu Chiêu Chiêu.

“Em cầu xin chị được không?” Chu Mẫn Mẫn khóc lóc quỳ xuống, “Xin chị đừng để Quốc Lương hủy hôn.”

“Chu Mẫn Mẫn có bệnh à?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn cô gái quỳ dưới đất, “Quỳ lạy vì thằng đàn ông bỏ rơi em, đáng không?”

“Sao không đáng?” Chu Mẫn Mẫn gào khóc, “Chị không hiểu yêu một người là thế nào đâu?”

“Vì Quốc Lương, em có thể từ bỏ cả lòng tự trọng.”

Lấy được Thắm Quốc Lương là giấc mơ tuổi trẻ của cô.

Sắp thành hiện thực thì vụt mất, Chu Mẫn Mẫn sao cam lòng?

Nếu chưa từng có, có lẽ cô đã không ám ảnh thế. Nhưng sắp chạm tay hạnh phúc rồi.

Không chỉ quỳ xin Chu Chiêu Chiêu, làm gì cô cũng chấp nhận.

“Chị Chiêu Chiêu, xin chị giúp em.” Chu Mẫn Mẫn nức nở.

“Chị không giúp được,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em đi đi.”

“Tại sao?” Chu Mẫn Mẫn giận dữ, “Em cầu xin thế rồi, sao chị vẫn không giúp?”

“Chu Mẫn Mẫn, rõ ràng là Thẩm Quốc Lương bỏ em, không phải chị,” Chu Chiêu Chiêu quát, “Chị đã nói rồi, không quan tâm chuyện của các em.”

“Sao không đến gào thét với Thẩm Quốc Lương?” Cô chế nhạo, “Chẳng qua thấy nhà chị dễ bắt nạt, không dám làm gì em?”

“Không đi ngay, xem chị có dám làm gì không!”

“Có gan thì đến nhà Thẩm Quốc Lương, đến chỗ Vương Vân, đến ngân hàng đón Thẩm Kiến Tân,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Họ coi hôn ước là trò đùa à? Muốn hủy là hủy?”

“Không phải em là loại ‘tôi không vui thì mọi người cùng chết’ sao?”

“Oan có đầu, nợ có chủ, đi tìm đúng người đi, đừng khóc lóc trước cửa nhà tôi, xui xẻo!”

“Không đi, muốn ăn phân gà không?”

Chu Mẫn Mẫn còn định nói, nhưng Chu Minh Huyền đã xúc một xéng phân gà hôi thối.

Khiến cô ta hét thất thanh bỏ chạy.

“Các con...” Diêu Trúc Mai nhìn theo bóng lưng xa dần, lòng xót xa.

“Mẹ, nếu giờ mẹ mềm lòng muốn về với bà nội, cũng được,” Chu Minh Huyền nói, “Sau này con không phụng dưỡng mẹ nữa, để Chu Mẫn Mẫn lo nhé.”

Một câu suýt khiến Diêu Trúc Mai tắt thở.

“Mẹ... chỉ thấy,” bà thở dài, “Tội nghiệp quá.”

“Chiêu Chiêu,” không lâu sau, một người khác đến trại gà tìm cô, “Anh đã hủy hôn với cô ta rồi, em có thể...”

Chưa nói hết câu, Chu Chiêu Chiêu đã quay người cầm xẻng đi ra.

Xoẹt...

Phiêu Vũ Miên Miên

Chính xác vô cùng.

Bộ đồ mới tinh của Thẩm Quốc Lương bị một xẻng phân gà dính đầy.

Mùi hôi thối... thật là thú vị!

Chương 76

DTV-EBOOK

Thẩm Quốc Lương từng mừng tượng rất nhiều cảnh tượng, thậm chí nghĩ đến việc Chu Chiêu Chiêu sẽ tức giận, không chịu tha thứ cho hắn.

Nhưng hắn cho rằng những chuyện này chẳng có gì to tát. Cô càng giận dữ, càng chứng tỏ cô vẫn còn để tâm đến hắn.

Thế nhưng, Thẩm Quốc Lương chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị Chu Chiêu Chiêu trát đầy phân gà.

Thứ hắn ghét nhất chính là phân gà.

“Con điên rồi à?” Thẩm Quốc Lương giận dữ quát mắng.

“Tôi chỉ đang giúp anh tỉnh táo lại thôi.” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Trong mắt tôi, anh còn chẳng bằng thứ phân gà này.”

“Phân gà ít nhất còn có thể làm phân bón, còn anh chỉ là một đồng rác rưởi.” Cô châm chọc nói.

“Biến đi,” cô tức giận nói thêm, “Lần sau nếu còn dám đến trước cửa nhà tôi mà nói nhảm, tôi sẽ tiếp tục dùng phân gà trát vào mặt anh.”

Đúng là đồ đen đủi!

...

...

Thẩm Quốc Lương giơ tay chỉ vào Chu Chiêu Chiêu, tức đến mức nửa ngày không thốt nên lời. Mùi hôi thối trên người khiến hắn suýt ngất xỉu.

“Chị đúng là quá đỉnh!” Khấu Cẩm Khê nhìn theo bóng lưng thảm hại của Thẩm Quốc Lương, giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

“Chỉ là hần đáng đời thôi.” Cô bình luận.

Thẩm Quốc Lương vừa bước ra khỏi thôn Tân Trại, người còn nguyên mùi phân gà, thì gặp ngay Quách Phụng Cẩm.

Quách Phụng Cẩm nhú mày nhìn hần, từ xa đã ngửi thấy mùi hôi thối, tự nhiên cũng đoán ra hần vừa từ đâu tới.

“Thẩm Quốc Lương,” Quách Phụng Cẩm lạnh lùng nhìn hần, “Anh giỏi lắm đấy.”

“D... dì ơi,” hần lắp bắp gọi, “Dì... hãy khuyên Mẫn Mẫn đi, con thực sự không yêu cô ấy.”

“Anh yên tâm,” Quách Phụng Cẩm cười lạnh, “Con gái tôi là sinh viên đại học, tương lai nhất định sẽ gặp được người đàn ông ưu tú hơn anh gấp bội.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Thẩm Kiến Tân tưởng rằng trốn đi nơi khác là xong chuyện?

Con gái của bà Quách Phụng Cẩm không dễ bị bắt nạt như vậy đâu.

Nói xong, bà ta lại lạnh lùng liếc Thẩm Quốc Lương một cái, khẽ mỉm cười, không thèm để ý đến hần nữa mà quay về nhà.

Thẩm Quốc Lương bất cần gãi mũi, bực bội cởi phăng chiếc áo dính đầy phân gà, ném xuống đất ngay đầu làng.

“Con định đi đâu đấy?” Quách Phụng Cẩm vừa vào làng đã thấy Chu Mẫn Mẫn như điên chạy ra ngoài.

“Mẹ, mẹ có thấy Quốc Lương ca không?” Chu Mẫn Mẫn hỏi, “Con nghe nói anh ấy đến rồi, phải chăng anh ấy hối hận nên quay lại tìm con?”

“Chu Mẫn Mẫn, con tỉnh táo lại đi.” Quách Phụng Cẩm hai tay nắm chặt vai cô, “Thậm Quốc Lương là loại người rác rưởi, con đừng có ảo tưởng gì về hắn nữa.”

“VẬY... anh ấy đi tìm Chu Chiêu Chiêu rồi phải không?” Chu Mẫn Mẫn òa khóc, “Tại sao? Con yêu anh ấy nhiều như vậy, sao anh ấy không thể yêu con?”

“Con yên tâm, sau này khi con vào đại học, gặp được những chàng trai ưu tú hơn, con sẽ nhận ra Thậm Quốc Lương chẳng là gì cả.” Quách Phụng Cẩm kiên nhẫn nói.

“Nhưng con chỉ yêu mình anh ấy thôi.” Chu Mẫn Mẫn đỏ mắt, “Mẹ, mẹ giúp con đi, con muốn lấy anh ấy.”

Quách Phụng Cẩm cảm thấy đầu óc con gái mình thật sự có vấn đề.

Bà nhắm mắt, cố gắng kìm nén ý nghĩ muốn摸摸 con ra xem bên trong chứa gì, kiên nhẫn nói:

“Thứ rác rưởi mà Chu Chiêu Chiêu không thèm nhạt, con còn giữ làm gì?”

Chu Mẫn Mẫn khóc nức nở.

“Con yên tâm,” Quách Phụng Cẩm âm lãnh nói, “Con gái của ta còn chưa đến lượt họ Thậm kén cá

chọn canh.”

Thẩm Kiến Tân đã không biết điều, vậy đừng trách bà không khách khí.

Đổ lỗi thì chỉ có thể đổ tại hắn có một đứa con trai bất tài.

Đã chọn Chu Mẫn Mẫn, thì phải biết trân trọng, chứ không phải lừa dối tình cảm của cô ta hết lần này đến lần khác.

Chu Chiêu Chiêu không hề biết những chuyện này. Vương Diễm Bình sau ba ngày ở tỉnh thành đã trở về.

“Chiêu Chiêu, chị đã xem qua ba cửa hàng khá ổn, chỉ chờ em quyết định thôi.” Vương Diễm Bình hào hứng nói.

Sau ba ngày đi xa, trông chị có vẻ hơi tiêu tụy, nhưng đôi mắt lại sáng rực.

“Chị sẽ nói chi tiết về ba cửa hàng này cho em nghe.” Vương Diễm Bình lấy ra cuốn sổ tay, bên trong ghi chép tỉ mỉ, thậm chí còn có cả sơ đồ cửa hàng do chị tự vẽ.

“Chị ưng nhất là cửa hàng thứ ba,” chị nói, “Tuy giá cao hơn hai cửa hàng kia, nhưng trên lầu còn có hai phòng, sau này chúng ta có thể ở luôn tại đó. Hơn nữa, vị trí tuy không phải mặt tiền, nhưng chị đã hỏi rồi, cổng Bắc gần ký túc xá và khu dân cư hơn, lượng người qua lại cũng đông hơn.”

Vì vậy, dù đắt hơn một chút, nhưng chẳng mấy chốc sẽ thu hồi vốn.

“Tuy nhiên, cuối cùng chọn cửa hàng nào vẫn phải do em quyết định.” Chị cười, gấp cuốn sổ lại.

Lại nói thêm: “Chị cũng tìm hiểu luôn, nếu chúng ta bán đồ ăn, sau này phải làm giấy phép vệ sinh an toàn thực phẩm, thủ tục cũng không phức tạp lắm.”

“Chiêu Chiêu, đừng trách chị nhiều lời, để cửa hàng hoạt động lâu dài, mấy cái giấy phép này không thể bỏ qua được.”

“Sao thế?” Vương Diễm Bình nói xong, thấy Chu Chiêu Chiêu chỉ cười không nói, liền hỏi, “Có phải chị chọn không ổn không?”

“Rất tốt,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Diễm Bình chị, chị làm quá tốt rồi.”

Tỉ mỉ, toàn diện.

Nếu là cô tự đi, cô cũng không nghĩ mình có thể chu toàn như Vương Diễm Bình.

“Đây là tiền em đưa chị, còn thừa.” Nhận được lời khen, chị cười ngại ngùng, lấy tiền trong túi trả lại cho Chu Chiêu Chiêu.

“Sao còn nhiều thế này?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Chị không ở khách sạn à?”

“Bây giờ là mùa hè, tạm trú đâu cũng được,” Vương Diễm Bình không quan tâm lắm, “Ở khách sạn tốn tiền lắm.”

“Diễm Bình chị,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Không có gì quan trọng hơn an toàn của chị cả.”

Ở ngoài đường hai đêm?

Chắc chị đã ngủ dưới một gầm cầu nào đó chứ gì?

“Tiền là để tiêu,” cô nói, “Nhưng mạng sống chỉ có một.”

“Vớ lại, chị nghĩ đến Nhã Nhã chưa?”

“Vâng, chị biết rồi.” Vương Diễm Bình không ngờ lại bị Chu Chiêu Chiêu nói vì chuyện này, trong lòng ấm áp vô cùng.

“Chị thật sự không biết đâu,” Chu Chiêu Chiêu thấy biểu hiện của chị, tức giận nói, “Lần sau nếu còn như vậy, chúng ta đừng hợp tác nữa, em không dám nhận trách nhiệm này.”

“Chị thật sự hiểu rồi,” Vương Diễm Bình ôm cô, cười đến rơi nước mắt, “Chị biết em tốt với chị, chị hiểu, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu. Thời gian nhập học không còn nhiều, hai người bàn bạc, để tránh chuyện ngoài ý muốn, quyết định ngày mai sẽ lên tỉnh thuê cửa hàng.

Đúng lúc Chu Chiêu Chiêu lên xe khách đến tỉnh thành bắt đầu sự nghiệp kinh doanh, Thẩm Quốc Lương cùng đám bạn nhậu ở câu lạc bộ gặp chuyện.

Thẩm Quốc Lương thường xuyên cùng đám bạn đến câu lạc bộ chơi bi-a, uống rượu, hút thuốc. Hôm bị Chu Chiêu Chiêu dội phân gà, hấn về tắm rửa, tâm trạng bực bội đi nhậu.

Đêm đó, trên đường về, hấn gặp chuyện.

Trời tối đen như mực, không biết ai ném một khúc gỗ to giữa đường, hấn đạp xe không thấy, ngã nhào xuống.

Vết thương ở chân vừa khỏi lại bị đạp mạnh.

Nhưng đó chưa phải là tất cả.

Đen đũi thay, hắt rơi thẳng vào hố xí của nhà ai đó.

Hắt vật vã trong đó suốt đêm, mãi đến sáng hôm sau mới có người đi qua vớt lên.

Nhưng chân của hắt, có lẽ sẽ thành tật suốt đời.

Chương 77

DTV-EBOOK

Giữa mùa hè nóng bức, Thẩm Quốc Lương nằm trong hố xí cả đêm, mấy lần cố gắng trèo lên nhưng vết thương cũ ở đùi đau nhói đến tận xương tủy.

Cuối cùng, hần đau đến mức ngất đi.

Khi tỉnh lại, hần kinh hãi phát hiện trên người mình bò đầy những con giun dế. Thẩm Quốc Lương ước gì mình c.h.ế.t đi cho xong.

Mãi đến sáng mới có người phát hiện và kéo hần lên.

Khi đưa đến bệnh viện, hần gần như mất nửa mạng.

Vương Vân ôm con trai khóc lóc thảm thiết, nghe tin chân hần có thể thành tật vĩnh viễn, bà ta lập tức ngất xỉu.

Trong khi đó, Quách Phụng Cẩm nghe tin, bà ta bóp tắt điếu thuốc trên tay, cười lạnh:

“Thằng què cụt, xem mày còn làm được trò trống gì nữa?”

“Phụng Cẩm này!” Tiếng Trương thị gọi từ ngoài cửa. Quách Phụng Cẩm thoáng nét mặt khó chịu, đá vào Châu Chính Vũ: “Ra xem mẹ mày muốn gì?”

Châu Chính Vũ đang ngủ mê mết, bị đánh thức liền cau kinh gãi đầu đi đến cửa sổ: “Mẹ có việc gì thế?”

...

“Chính Vũ, con không đi làm à?” Trương thị nói, “Mẹ thấy trong người khó chịu quá, đưa mẹ đến trạm y tế đi.”

“Khó chịu thì nằm nghỉ một lát là khỏi, đến trạm y tế làm gì?” Châu Chính Vũ quát, “Cả ngày không chịu yên ổn. Con đâu phải anh cả nhà mẹ.”

Chỉ cần Trương thị hơi nhức đầu sổ mũi là Châu Chính Văn lập tức đưa đi bệnh viện khám.

“Mẹ thật sự mệt lắm.” Trương thị cảm thấy đầu nặng trĩu, người như sắp ngã quỵ.

“Con cũng mệt đây.” Châu Chính Vũ tức giận đóng sập cửa sổ, “Mẹ đi ngủ đi, trưa không cần nấu cơm, chúng con ra ngoài ăn.”

Trương thị: “... Vậy bảo Phụng Cầm đưa mẹ đi.”

“Mẹ ơi, bọn con bận c.h.ết đi được, mẹ không thể tự đi sao?” Châu Chính Vũ nói, “Tối qua chúng con không ngủ được, giờ phải bù giấc.”

“Mẹ thấy không ổn thì tự đi một mình vậy.”

Đúng là sinh nở quen thói, đi trạm y tế cũng đòi người đưa.

Trương thị đỏ mắt định nói thêm, nhưng Châu Chính Vũ đã đóng sầm cửa.

Bà đành quay về phòng nằm xuống, nhưng càng nằm càng thấy khó chịu, đầu óc choáng váng.

Cố gắng lết đi đến trạm y tế, ai ngờ nhân viên đã về nhà ăn trưa.

Trương thị đành lủi thủi quay về.

Ngày trước, mỗi khi bà ra đường, ai cũng chào hỏi, thấy bà không khỏe liền đến giúp đỡ.

Nhưng giờ đây, nhìn bà lê bước chậm chạp, chẳng những không ai đến gần, mà còn chỉ trở xa xa.

Với những việc Trương thị đã làm, dân làng không ném đá đã là may.

Về đến nhà, đôi vợ chồng Châu Chính Vũ - Quách Phụng Cẩm nói một ngủ bù đã biến đi đâu mất, ngay cả Châu Mẫn Mẫn cũng không thấy đâu.

Bà không những không có bát cơm nóng, mà ngay giọt nước ấm cũng chẳng có.

Trương thị bỗng thấy tủ thân vô cùng.

Rõ ràng trước kia không như thế này. Chỉ cần bà hơi mệt, Châu Chính Văn và Diêu Trúc Mai lập tức đến hỏi han, đưa đi bệnh viện, chăm sóc tận tình.

Phiêu Vũ Miên Miên

Còn Châu Chính Vũ cũng hay mua đồ ăn cho bà.

Nhưng giờ đây, nhà vẫn là nhà đó, nhưng con người đã không thể quay lại như xưa.

“Tội nghiệp ta quá!” Trương thị ngồi một mình trên giường khóc nức nở.

Nhưng biết làm sao được?

Tất cả đều do bà tự chuốc lấy.

...

Chu Chiêu Chiêu ở tỉnh thành xa xôi không biết chuyện làng Tân Trại. Vương Diễm Bình làm việc chu đáo nên chuyến đi này của họ rất suôn sẻ.

Họ ký hợp đồng thuê cửa hàng xong, lại đi dạo quanh khu vực lân cận.

Dù chưa đến kỳ nhập học, nhưng xung quanh có nhiều khu dân cư nên các cửa hàng vẫn đông khách.

Đi một vòng, Vương Diễm Bình hào hứng nói: “Chiêu Chiêu, em có thấy không? Cả con phố này chỉ có hai tiệm bánh mì, bốn quán mì và vài nhà hàng đồ xào.”

Nhưng không có cửa hàng gà rán nào như của họ.

“Chúng ta khác biệt với họ,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nên phải làm điều mới lạ.”

“Chị nghĩ thế này,” Vương Diễm Bình nói, “Trước hết phải đảm bảo vệ sinh sạch sẽ, để khách nhìn vào là muốn bước vào.”

“Ừm, hay lắm.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Một lát chị sẽ dẫn em đến một chỗ.”

Hai người khóa cửa hàng lại, Chu Chiêu Chiêu dẫn Vương Diễm Bình đến trung tâm thành phố.

Lần trước là Dương Duy Lực lái xe đưa cô đến bách hóa, lần này họ đi xe buýt.

Suốt đường đi, Vương Diễm Bình im lặng nhìn cảnh vật đô thị thay đổi qua ô cửa, lòng đầy ngỡ ngàng.

Mấy năm không về, thành phố đã khác xưa nhiều quá.

Mãi đến trung tâm, nàng mới thấy chút gì đó quen thuộc.

“Ở đây ăn chắc đắt lắm nhỉ?” Ngồi trong cửa hàng KFC, Vương Diễm Bình thì thào.

“Ừ, không rẻ,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nhưng chúng ta phải đến đây một lần, chị học hỏi cách họ kinh doanh.”

“Chị ngồi đây, em đi gọi đồ.”

Vừa đứng dậy, cô nghe tiếng ai đó reo lên: “Chiêu Chiêu!”

“Đúng là em rồi!” Đào Hân Bảo mừng rỡ chạy đến, nhìn quanh, “Em đi một mình à?”

“Đi với bạn.” Chu Chiêu Chiêu chỉ Vương Diễm Bình.

“Tớ cũng đi với bạn,” Đào Hân Bảo giới thiệu cô gái bên cạnh, “Lý Vi Vi, cũng quen Duy Lực ca.”

“Chiêu Chiêu, nghe danh đã lâu.” Lý Vi Vi hào hứng bắt tay, “Hân Bảo không nói dối, em xinh thật đấy!”

Trước giờ Đào Hân Bảo luôn khoe Chu Chiêu Chiêu xinh đẹp, họ còn không tin.

Bởi Đào An Nghi vốn được coi là hoa khôi trong khu tập thể.

Nhưng giờ gặp Chu Chiêu Chiêu, Lý Vi Vi mới hiểu thế nào là “núi cao còn có núi cao hơn”.

Chu Chiêu Chiêu không chỉ xinh, mà nụ cười còn rất ngọt ngào, không lạnh lùng kiêu kỳ như Đào An Nghi.

“Chiêu Chiêu, hai em định làm gì sau khi ăn xong?” Đào Hân Bảo hỏi, “Lần trước em chọn giúp chị mấy bộ quần áo, chị thích lắm. Chưa kịp cảm ơn em, chiều nay rảnh chị dẫn hai em đi chơi nhé?”

“Chiều em còn có việc,” Chu Chiêu Chiêu cười từ chối, “Để hôm khác nhé.”

“Ừm, vậy nhé.” Đào Hân Bảo tiếc rẻ, đang định nói thêm thì bỗng nhìn thấy mấy người bước vào, liền thở dài: “Chết, oan gia ngõ hẹp rồi.”

Chu Chiêu Chiêu quay lại, thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong cửa hàng.

“Em làm gì ở đây?” Đào An Nghi nhú mày nhìn Chu Chiêu Chiêu, hỏi Đào Hân Bảo.

“Ăn chứ làm gì.” Đào Hân Bảo lườm chị gái, “Chị đến được, sao em không đến được?”

“Chị đi làm có lương,” Đào An Nghi kiêu ngạo nói, “Không như em mới vào đại học. Bố khổ cực kiếm tiền, em tiêu xài hoang phí thế, lại còn giao du với đám người không ra gì, bị lừa cũng không hay.”

“Việc đó liên quan gì đến chị?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn Đào An Nghi, “Có dùng tiền của chị đâu?”

“Em!” Đào An Nghi tức giận, “Đó cũng là tiền của chú tôi!”

Chu Chiêu Chiêu cười khẩy, quay lại quây gọi đồ, nói với Đào Hân Bảo và Lý Vi Vi:

“Hai chị đứng đó làm gì? Lên chọn đồ đi, em mời!”

Chương 78

DTV-EBOOK

Đào An Nghi tức đến nổ phổi.

Nhìn Đào Hân Bảo thân thiết với Chu Chiêu Chiêu, lửa giận trong lòng càng bốc cao.

“Nhiều thế này sao ăn hết.” Đào Hân Bảo nói.

“Muốn ăn gì thì gọi nấy,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Chúng ta không cần chọn lựa, cứ gọi hết đi.”

“Không tiền còn đòi ăn sang,” Đào An Nghi chê bai, “Cuối cùng vẫn là tiêu tiền mồ hôi nước mắt của bố mẹ.”

“Phải, chị có lương tự kiếm, chị cao thượng lắm.” Đào Hân Bảo không chịu nổi giọng điệu châm chọc, “Vây đủ chưa?”

“Đào Hân Bảo, chị vì em tốt.” Đào An Nghi chỉ vào Chu Chiêu Chiêu, “Em biết cô ta là ai không? Dám chơi chung?”

“Tôi là ai?” Chu Chiêu Chiêu nhìn thẳng Đào An Nghi, “Đáng lẽ đây là nơi công cộng, tôi không muốn gây sự. Nhưng có người không biết điều.”

“Tôi ăn cơm nhà chị hay uống nước nhà chị?” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục, “Chị là cảnh sát Thái Bình Dương sao mà quản rộng thế?”

...

“Quản rộng vậy thì nói đi, tôi là ai?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Em...” Đào An Nghi không ngờ cô lại trực tiếp thế.

“Tôi là tội phạm g.i.ế.c người? Hay làm chuyện gì thất đức khiến người ta không chịu nổi?” Chu Chiêu Chiêu cười khẩy, “Tôi biết tại sao chị ghét tôi.”

Gì? Ghét?

“Chị không phải là cô gái gặp ở bệnh viện hôm đó sao?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Thích Dương Duy Lực?”

“Sao em biết?” Đào An Nghi chưa kịp nói, Đào Hân Bảo đã kinh ngạc thốt lên.

“Nhìn vẻ ghen tức là biết,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chẳng phải hôm đó thấy tôi với Dương Duy Lực đi cùng, chị cay cú đấy thôi.”

“Vô lý! Tôi với Duy Lực ca lớn lên cùng nhau, cần gì phải ghen với em?” Đào An Nghi lườm cô, “Trẻ con!”

Chu Chiêu Chiêu cười, đúng lúc đồ ăn đã chuẩn bị xong, cô bưng khay cùng mọi người về bàn.

“Đào An Nghi tôi biết.” Ngồi xuống, Vương Diễm Bình thì thào, “Cô gái bên cạnh cô ta chính là chị kế cùng cha khác mẹ của tôi.”

Vì vậy này giờ cô không lên tiếng.

Chu Chiêu Chiêu lúc này mới để ý cô gái đứng cạnh Đào An Nghi, quả nhiên có nét giống Vương Diễm Bình.

“Tôi không muốn họ biết tôi đã về thành phố.” Vương Diễm Bình áy náy, “Xin lỗi Chiêu Chiêu.”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Đều tại tôi,” Đào Hân Bảo bĩu môi, “Xin lỗi Chiêu Chiêu, tôi về nhất định sẽ tính sổ với Đào An Nghi.”

“Không phải lỗi của chị,” Chu Chiêu Chiêu cười xòa, “Chị không cần xin lỗi.”

Nếu phải xin lỗi, thì đó là do Dương Duy Lực gây ra!

Vương Diễm Bình nhìn theo bóng lưng Đào An Nghi và Vương Á Bình rời đi, trong lòng lo lắng.

Thực ra cô cũng biết Đào An Nghi, nhiều ý đồ của Vương Á Bình đều do cô ta xúi giục.

Kể cả việc bắt cô đi hạ sơn thay Vương Á Bình.

Đào An Nghi bề ngoài có vẻ cao ngạo, nhưng bên trong rất độc ác và hẹp hòi.

Chu Chiêu Chiêu hôm nay khiến cô ta mất mặt trước đám đông, Vương Diễm Bình sợ cô ta sẽ trả thù.

“Đừng lo,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Dù không có chuyện hôm nay, cô ta cũng đã ghét tôi rồi.”

Vì chuyện này, trong bữa ăn họ không bàn tiếp về cửa hàng gà rán.

“Quả nhiên là cô!”

Ăn xong, từ chối lời mời của Đào Hân Bảo, Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình định đi dạo rồi về huyện.

Ai ngờ mới đi không xa, Vương Diễm Bình đã bị chặn lại.

“Diễm Bình, về thành phố lúc nào thế?” Vương Á Bình nói, “Sao không về nhà thăm bố mẹ?”

“Mọi người đều lo lắng cho cô đấy.”

“Thật sao?” Vương Diễm Bình lạnh lùng, “Tôi tưởng mọi người nghĩ tôi c.h.ết rồi cơ.”

“Sao cô nói vậy,” Vương Á Bình cười, “Chúng ta là một nhà, sao có thể nghĩ thế được.”

“Dù có nghĩ thế cũng không quan trọng nữa,” Vương Diễm Bình nói, “Vương Diễm Bình ngày xưa đã c.h.ết rồi.”

“Diễm Bình, mấy năm nay chúng tôi ở thành phố cũng không khá hơn,” Vương Á Bình nói, “Cô không nên vì thế mà oán hận.”

“Thấy cô như vậy, tôi rất vui, dù cô có tin hay không,” cô ta nói, “Bố mẹ mấy năm nay nhớ cô lắm.”

“Nếu rảnh, về thăm nhà đi.”

Vương Diễm Bình im lặng.

“Chúng ta đều lớn rồi, bố mẹ cũng già yếu,” Vương Á Bình tiếp tục, “Họ luôn nhắc đến cô.”

“Nếu cô giận, tôi xin lỗi,” Vương Á Bình nói, “Là tôi đã đối xử không tốt với cô, không liên quan đến bố mẹ.”

Vương Diễm Bình cười, hoàn toàn không tin.

“Bố già rồi.” Vương Á Bình thở dài, “Hai năm trước làm việc bị thương ở chân, trở trời là đau không chịu nổi.”

“Không đi khám sao?” Vương Diễm Bình hỏi.

“Vô dụng,” Vương Á Bình lắc đầu, “Bác sĩ bảo thành bệnh mãn tính rồi.”

Vương Diễm Bình không nói gì thêm.

“Về nhà đi,” Vương Á Bình nói, “Rốt cuộc chúng ta là một nhà.”

“Để xem đã.” Vương Diễm Bình đáp.

“Ừm.” Vương Á Bình gật đầu cười, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu rồi rời đi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Suốt đường về, Vương Diễm Bình trầm mặc.

“Bố tôi quen một bác sĩ đông y,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Để tôi hỏi thử xem có cao dán gì không.”

“Cảm ơn Chiêu Chiêu,” Vương Diễm Bình thở dài, “Tôi thật ngốc quá.”

Rõ ràng trái tim đã bị cha tổn thương, nhưng nghe tin ông không khỏe vẫn không nhịn được lo lắng.

“Đó là bản tính lương thiện.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Bây giờ còn sớm, hay mua chút quà về thăm ông đi.”

“Tôi...”

“Cứ coi như để bản thân yên lòng.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Sắp tới còn bận rộn lắm.”

Cửa hàng phải sửa sang, mua sắm đồ đạc, tất cả đều phải hoàn thành trước khi học sinh nhập học.

“Ừm.” Vương Diễm Bình gật đầu.

Thế là Chu Chiêu Chiêu lại cùng Vương Diễm Bình về nhà cô, mua ít bánh ngọt mang theo.

“Tôi đợi ở đây,” Chu Chiêu Chiêu ngồi nghỉ dưới gốc cây đầu ngõ, “Chị vào nói chuyện với bố lâu một chút.”

“Nếu họ ăn hiếp, cứ phản kháng,” Chu Chiêu Chiêu dặn, “Đừng để mình chịu thiệt.”

Vương Diễm Bình cười gật đầu.

Nhưng không ngờ, chưa được bao lâu đã thấy cô tức giận bước ra.

Trên tay vẫn cầm gói bánh.

“Tôi đúng là đồ ngốc!” Vương Diễm Bình lau nước mắt, “Từ nay về sau sẽ không bao giờ nữa!”

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Chương 79

DTV-EBOOK

Trên đường về, Vương Diễm Bình vẫn thắc mắc không hiểu Vương Á Bình bỗng dưng thay đổi tính nết thế nào?

Sao bỗng quan tâm đến mối quan hệ giữa cô và bố?

Chỉ khi về đến nhà, cô mới vỡ lẽ Vương Á Bình đang giở trò gì.

“Chắc nó không ngờ tôi lại chủ động về nhà sớm thế này.” Vương Diễm Bình cười chua chát.

Thật trùng hợp, khi cô mang bánh về đến cửa, đúng lúc nghe được đoạn đối thoại giữa Vương Á Bình và mẹ kế.

“Hôm nay tôi gặp phải cái đồ xui xẻo rồi.” Vương Á Bình nói, “Vương Diễm Bình đấy.”

“Ai?” Mẹ kế nhíu mày, “Ở tỉnh á? Không phải nó đang ở quê sinh con nuôi con sao?”

“Mẹ ơi, hình như bị nó lừa rồi,” Vương Á Bình nói, “Hôm nay tôi thấy nó ăn mặc chỉnh tề, còn dám vào quán KFC nữa.”

KFC là quán Tây mới mở vài năm gần đây, giá một cái hamburger đắt bằng tiền ăn cả tuần của nhà họ.

...

“Không thể nào.” Mẹ kế không tin.

“Dù thế nào, hôm nay tôi cũng dụ nó về nhà,” Vương Á Bình vừa cắt móng tay vừa nói, “Thăm dò

thái độ nó đã.”

“Tiện thể...” Cô ta nghĩ đến Chu Chiêu Chiêu đứng cạnh Vương Diễm Bình, “Nhờ nó thăm dò giúp chuyện này.”

“Nó thăm dò cái gì?” Mẹ kế vừa nhặt rau vừa hỏi.

“Hôm nay nó đi cùng một cô gái lên tỉnh,” Vương Á Bình hạ giọng, “Nghe nói cô ta có quan hệ thân thiết với Dương Duy Lực.”

“Dương Duy Lực?” Mẹ kế buông dao, “Cái thằng mà Đào An Nghi thích à?”

Vương Á Bình gật đầu.

“Thế thì Đào An Nghi điên mất.” Mẹ kế cười.

Chuyện Đào An Nghi thích Dương Duy Lực đến phát cuồng, bà ta cũng biết.

Nghe nói mấy năm nay không yêu đương gì, chỉ để chờ Dương Duy Lực về.

Giờ hẳn có người khác rồi, Đào An Nghi chắc phát điên lên.

“Vì thế An Nghi mới nhờ tôi thăm dò giúp,” Vương Á Bình bước lại cầm quả dưa chuột cắn một miếng, “Tốt nhất là dụ được Vương Diễm Bình làm nội gián, có chuyện gì báo ngay cho An Nghi.”

“Cố gắng chia rẽ hai người đó ra.”

“Mẹ biết không?” Vương Á Bình tiếp tục, “Nếu làm được chuyện này, năm nay con thăng chức chắc như bấp.”

“Chỉ sợ Diễm Bình không chịu hợp tác.” Bố cô lên tiếng, hút một hơi thuốc, “Mấy năm trước nó gửi thư

cầu cứu, nhà mình làm ngơ, không gửi cho nó lấy một bát gạo.”

“Từ đó nó biệt tích, chắc hận nhà mình lắm.” Ông lão nói tiếp, “Chuyện này khó lắm.”

“Thế thì sao?” Mẹ kế quát, “Nếu con bé không chịu giúp, xem tôi xử lý ông thế nào.”

“Biết rồi, để tôi nghĩ cách.” Ông bố nịnh nọt cười, “Lúc đó tôi khóc lóc kể khổ, bảo còn giữ đồ của mẹ nó, không tin nó không mắc bẫy.”

“Bà yên tâm đi, trong lòng tôi chỉ có mỗi Á Bình là con gái thôi...”

“Ha ha, một con gái?” Đúng lúc đó, một tiếng cười châm chọc vang lên.

“Quả nhiên có mẹ kế là có bố dượng.” Vương Diễm Bình lạnh lùng nhìn ông bố sưng sốt, “Con thật sự cảm ơn bố.”

“Diễm Bình, nghe bố giải thích.” Ông bố vội chạy ra, “Con về lúc nào thế?”

“Không may lắm,” Vương Diễm Bình nói, “Vừa đúng lúc mọi người bắt đầu câu chuyện.”

“Hiểu lầm cả rồi.” Mẹ kế cười gượng, “Con không biết công việc của Á Bình khó khăn thế nào đâu, chỉ mong con giúp đỡ chút.”

“Con yên tâm, khi Á Bình ổn định, nhất định sẽ tìm cách đưa con lên tỉnh.” Mẹ kế đảm bảo.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Con còn tin được nữa không?” Vương Diễm Bình tự giễu, “Con đúng là đồ ngốc, bị vài câu nói dối lừa

gạt.”

“Sức khỏe không tốt?” Cô nhìn ông bố trắng kiện,
“Con thấy bố khỏe lắm mà.”

“Diễm Bình, con về thăm bố à?” Ông bố nhìn gói bánh trên tay cô.

“Vừa nãy thì có,” Vương Diễm Bình lau nước mắt,
“Nhưng giờ thì không.”

“Cảm ơn bố, để con nghe được những lời này.” Cô cúi đầu chào, “Từ nay, bố cứ tiếp tục coi như con đã c.h.ế.t đi nhé.”

Dù sao, ông cũng chỉ có một đứa con gái duy nhất là Vương Á Bình mà thôi.

Vương Diễm Bình nói xong liền quay lưng bước đi.

“Nói đi,” Vương Á Bình gọi giật lại, “Rốt cuộc con muốn gì mới chịu giúp ta?”

“Muốn về thành phố? Hay cần tiền?”

Theo suy nghĩ của cô ta, Vương Diễm Bình làm thế chỉ là để mặc cả.

“Muốn về thành phố, con tự lo được.” Vương Diễm Bình nhìn thẳng, “Còn tiền, con có tay có chân tự kiếm được.”

“Còn quan hệ giữa con và Chiêu Chiêu,” nói đến đây gương mặt cô dịu lại, “Là thứ chị và Đào An Nghi vĩnh viễn không hiểu nổi, những kẻ như các người không xứng có được sự tin tưởng và tình bạn.”

Hơn nữa, Chu Chiêu Chiêu không chỉ là bạn, mà còn là ân nhân cứu mạng cô.

Làm gián điệp phản bội cô ấy? Chuyện đó không bao giờ xảy ra.

“Con không muốn di vật của mẹ con nữa à?” Ông bố nói, “Chỉ cần con giúp Á Bình việc này, ta sẽ trả lại hết cho con.”

“Di vật của mẹ, con rất muốn.” Vương Diễm Bình chỉ vào n.g.ự.c mình, “Nhưng nhớ một người, là ở đây.”

“Có trái tim này, mẹ con sẽ hiểu cho.”

“Con không sợ ta đốt hết đi sao?” Ông bố đe dọa.

Vương Diễm Bình lạnh lùng nhìn ông.

Ánh mắt sâu thẳm không đáp, cô quay lưng bỏ đi.

Đằng sau, tiếng Vương Á Bình: “Bố ơi, làm sao giờ?”

Nước mắt Vương Diễm Bình lăn dài trên má.

Lần này, cô thật sự không còn nhà để về.

“Không sao, từ nay em là người nhà của chị.” Chu Chiêu Chiêu nhìn sắc mặt đã đoán ra câu chuyện, ôm lấy cô, “Chị Diễm Bình, em chính là em gái chị.”

Vương Diễm Bình bật khóc nức nở.

Cùng lúc đó, Đào An Nghi tức giận về nhà, kể lại chuyện gặp Chu Chiêu Chiêu cho mẹ nghe: “Mẹ ơi, con không chịu nổi nữa, con muốn gặp Dương Duy Lực ngay.”

“Đừng nóng vội.” Mẹ cô vỗ về, “Để mẹ đi dò la tình hình từ dì Hứa đã.”

Dì Hứa mà bà ta nhắc đến không phải mẹ Dương Duy Lực - Hứa Quế Chi, mà là dì hai Hứa Khánh

Phương.

“Con bé Phùng Phân Phân nhà nó muốn gả cho anh họ con, không có sự đồng ý của bà dưỡng ta thì không xong.” Mẹ Đào An Nghi cười.

“Chị cả nhà cô tính sao đây?” Mẹ Đào An Nghi gặp Hứa Khánh Phương liền nói, “Để lâu nữa, con bé nhà tôi thành ế mất.”

“Con bé nhà tôi chỉ chú tâm vào công việc cũng không sao.” Bà ta thở dài, “Chỉ sợ ảnh hưởng đến các em phía sau.”

“Các em” đó là ai?

Câu trả lời đã quá rõ ràng.

Chương 80

DTV-EBOOK

Nhà họ Dương, Dương Duy Lực vừa đến tỉnh thành xử lý công việc, chợt nhớ đến chuyện Chu Chiêu Chiêu gặp nạn mấy ngày trước, liền xoay vô-lăng, lái xe thẳng về nhà.

Trong sân, Dương Gia Mặc - con trai của anh cả Dương Duy Khôn và Dương Gia Du - con gái của anh hai Dương Duy Phong đang chơi trò ném túi cát. Thấy anh trở về, hai đứa trẻ vui mừng chạy ào tới.

“Chú ba về rồi!”

Tiếng reo hò của lũ trẻ làm gián đoạn cuộc trò chuyện trong nhà. Mọi người ngẩng lên, thấy Dương Duy Lực bước vào, mỗi tay ôm một đứa nhỏ.

Cả nhà này, chỉ có anh là đủ sức vừa bế hai đứa vừa đi lại nhẹ nhàng như không.

Hai đứa trẻ thích thú riu rít trong vòng tay anh.

“Ôi, ai về thế này?” Hứa Quế Chi cười nhìn con trai thứ ba, trêu chọc, “Hay là đi nhăm cửa rồi?”

“Nhăm cửa à?” Dương Duy Lực giả vờ ngơ ngác nhìn quanh sân, “Vậy con ra ngoài tìm lại vậy?”

“Đồ vô lại!” Hứa Quế Chi vừa giận vừa cười, giơ tay định đánh, “Mẹ tưởng con định ‘ba lần qua cửa mà không vào’ như vua Vũ nhà Hạ cơ!”

...

...

Ý bà là nhắc đến lần trước anh cùng Chu Chiêu Chiêu lên tỉnh thành mà không về nhà.

“Hừ!” Dương Quyền Đình lạnh lùng hừ một tiếng, “Nó tưởng nó là ai chứ?”

“Nếu không sợ mọi người ở nhà loạn xạ, con cũng chẳng về đâu.” Dương Duy Lực đặt hai đứa trẻ xuống, nói.

Vừa dứt lời, anh đã bị mẹ đánh vào gáy, “Nói bậy bạ gì thế? Ai loạn xạ?”

May mà anh đang cúi xuống đặt trẻ, nếu không với cái dáng cao lớn của anh, bà cũng chẳng với tới.

“Con không về, lần sau chắc mọi người tự ý làm đám cưới cho con luôn.” Dương Duy Lực cười nói.

“Vô lại!” Dương Quyền Đình mặt lạnh như tiền, “Ai dám tự ý quyết định hôn sự cho mày?”

Ba đứa con, thằng này chủ ý nhất, không một lời báo trước mà chạy đến cái huyện nhỏ kia, Dương Quyền Đình tức đến phát điên.

“Không có ư? Vừa nãy con vào cổng gặp bác Trương, bác ấy còn hỏi bao giờ con cưới con bé nhà họ Đào?” Dương Duy Lực thản nhiên nói.

“Cái gì?” Hứa Quế Chi nhìn chồng.

“Đừng nhìn tôi, tôi không biết chuyện này.”
Dương Quyền Đình nói, “Thằng này tự mình quyết định hết, ai làm chủ được nó?”

“Con cũng nghe đồn,” Dương Duy Khôn nói, “Nếu không phải Duy Lực về kịp, con cũng định hỏi hai bác.”

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

“Hôm nay con về là để báo một việc,” Dương Duy Lực nói, “Con sắp kết hôn rồi.”

“Cái gì?”

“Là con bé nhà họ Đào đó à?”

“Thật sự thành rồi sao?”

Hai câu sau là từ hai người anh. Dương Duy Lực lạnh lùng liếc họ, “Liên quan gì đến nhà họ Đào?”

“Là cô gái lần trước con dẫn đi mua quần áo ở bách hóa à?” Hứa Quế Chi cười hỏi, “Vậy là đã đuổi kịp rồi hả?”

“Chưa.” Dương Duy Lực rót nước uống một ngụm, đáp.

“Phụt—”

Hai người anh không nhịn được, bật cười.

“Đúng là mặt dày,” Dương Duy Phong nói, “Người ta chưa đuổi kịp đã nói kết hôn.”

“Sắp rồi.” Dương Duy Lực nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Con yên tâm, chúng tôi sẽ không phá hạnh phúc của con đâu,” Hứa Quế Chi nhìn anh với ánh mắt tràn đầy yêu thương, “Khi nào thì dẫn cô ấy về cho mọi người gặp mặt?”

“Đợi con đuổi kịp đã.” Dương Duy Lực nói, “Sắp rồi.”

“Chuyện trong khu tập thể, mẹ giúp con xử lý ổn thỏa,” Dương Duy Lực nói, “Con không muốn có tin

đồn thất thiệt gây hiểu lầm.”

Chà, đã bắt đầu bảo vệ rồi hả?

Cả nhà họ Dương càng thêm tò mò.

“Ồ ồ,” hai đứa trẻ nháy mắt lên, “Chúng cháu sắp có dì nhỏ rồi!”

“Đúng, các cháu sắp có dì nhỏ rồi.” Dương Duy Lực kẹp hai đứa trẻ vào nách, chạy vòng quanh sân.

Hai đứa nhỏ thích nhất trò này của chú ba, reo hò thích thú.

Tiếng cười giòn tan của lũ trẻ vang khắp sân, lan ra cả bên ngoài.

“Duy Lực về rồi hả?”

“Hình như vừa thấy xe anh ấy vào.” Có người trả lời.

Chẳng mấy chốc, tin tức này lan đến nhà họ Đào. Đào An Di nghe nói Dương Duy Lực về, vui mừng trang điểm chỉnh chu, vội vàng chạy sang nhà họ Dương.

Vừa ra đến cổng gặp Đào Tân Bảo, Đào An Di dừng bước, lạnh lùng liếc cô ta một cái rồi bỏ đi.

“Anh Duy Lực về rồi hả?” Đào Tân Bảo nghe thấy cũng chạy theo.

“Mày đi đâu?” Đặng Minh Huệ kéo con gái lại, “Chị mày đi thì đi.”

Sao mấy đứa nhà họ Đào đứa nào cũng mê muội thế?

“Con đi xem náo nhiệt thôi,” Đào Tân Bảo cười nói, “Nhân tiện báo cho anh Duy Lực một chuyện.”

Anh ấy chắc không biết hôm nay Chu Chiêu Chiêu cũng lên tỉnh thành, nên cô phải nhanh chóng báo tin này.

“Lần sau khi nào về?” Hứa Quế Chi nắm tay con trai, “Mẹ vừa muối dưa, con mang về ăn.”

“Nó có một mình, cơm còn chẳng nấu, mang dưa về để thối à?” Dương Quyền Đình vừa cuốc đất vừa lẩm bẩm.

“Lo việc của ông đi,” Hứa Quế Chi trừng mắt, “Tôi muối dưa, tôi thích cho con tôi mang về, thối cũng được.”

“Cảm ơn mẹ,” Dương Duy Lực nói, chợt nhớ đến Chu Chiêu Chiêu nhà bên, lại thêm, “Mẹ cho con nhiều một chút.”

Hứa Quế Chi hiểu ý con trai ngay.

“Biết rồi.” Bà cười đi lấy dưa muối.

Vừa bước vào bếp, đã nghe tiếng ai đó chào Dương Quyền Đình ngoài sân:

“Bác Dương, để cháu cuốc đất giúp bác.”

Hứa Quế Chi lắc đầu bật cười.

Quả nhiên nghe thấy tiếng chồng:

“Các cháu trẻ không làm được đâu, để bác tự làm.”

“Vậy cháu giúp cắt tỉa mấy khóm hoa này.”

Lập tức, nụ cười trên mặt Hứa Quế Chi tắt ngấm.

“An An đến rồi à,” bà vội gọi, “Mấy khóm hoa đó không cần cắt tỉa đâu.”

“Dì ơi.” Đào An Di cũng biết mình không làm được, hướng chi Hứa Quế Chi quý mấy khóm hoa lắm, cô chỉ làm ra vẻ thôi.

“Dì đang làm gì thế ạ?” Cô tiến lại gần hỏi, “Cháu giúp dì nhé?”

Vừa nói, mắt vừa liếc nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Dương Duy Lực.

“Duy Lực về, bảo mang ít dưa muối đi,” Hứa Quế Chi cười nói, “Dì đang lấy cho nó.”

“Nhiều thế ạ.” Đào An Di cười nói, “Cháu giúp dì nhé.”

Nói rồi giúp Hứa Quế Chi giữ lọ thủy tinh.

“Một mình nó ăn sao hết?” Hứa Quế Chi nói, “Nó bảo mang về cho bạn.”

Bạn?

Hứa Quế Chi không nói rõ, nhưng người khiến Dương Duy Lực để tâm, chắc chắn không phải bạn bình thường.

Nụ cười trên mặt Đào An Di thoáng tắt, nhưng ngay lập tức trở lại bình thường.

Dương Duy Lực từ trong phòng thu dọn đồ xong, ra sân gọi:

“Mẹ, xong chưa ạ?”

“Xong rồi.” Hứa Quế Chi từ bếp bước ra.

“Anh Duy Lực, anh về rồi à.” Đào An Di cười chào, cùng lúc đó, giọng Đào Tân Bảo cũng vang lên:

“Anh Duy Lực, anh lên tỉnh thành cùng Chiêu Chiêu hả?”

“Hôm nay cô ấy lên tỉnh thành à?” Dương Duy Lực ngạc nhiên hỏi Đào Tân Bảo.

“Đúng vậy, vừa gặp chị ấy ở tiệm KFC trước bách hóa,” Đào Tân Bảo nói, “Hình như nói làm xong việc sẽ ra bến xe.”

“Mẹ, con đi trước đây.” Lời cô chưa dứt, Dương Duy Lực đã nhanh tay cho hai lọ đưa vào túi.

“Đào Tân Bảo, mày cố tình chống đối tao phải không?” Đào An Di nghiêng răng nói nhỏ.

Khi cô chạy ra ngoài, chỉ kịp nhìn thấy đèn đuôi xe Dương Duy Lực khuất dần trong ngõ hẻm.

Chương 81

DTV-EBOOK

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu đang cùng Vương Diễm Bình dạo phố mua sắm.

Quần áo ở bách hóa quá đắt, nhưng gần đó có một con phố chuyên bán buôn, giá rẻ hơn nhiều.

“Mua ít đồ cho Nhã Nhã đi,” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Nhưng chỗ này chỉ bán sỉ, không bán lẻ đâu,” Vương Diễm Bình thì thào.

“Vậy thì mua sỉ luôn, giữ lại vài bộ cho Nhã Nhã, số còn lại mang về huyện bán,” Chiêu Chiêu cười nói.

“Chiêu Chiêu,” Vương Diễm Bương thán phục, “đúng là ‘hổ phụ sinh hổ tử’, đầu óc em nhanh nhạy quá.”

Sao cô không nghĩ ra nhỉ?

“Chúng ta phối thành bộ sẵn, sau đó để Nhã Nhã làm người mẫu,” Chiêu Chiêu cười nói.

“Người mẫu là gì?” Vương Diễm Bình tò mò hỏi.

...

...

“Là người chuyên mặc thử quần áo cho người khác xem đó,” Chiêu Chiêu giải thích.

Kết quả là hai người xem cái nào cũng thích, cái nào cũng đẹp.

Nếu không có Vương Diễm Bình ngăn lại, Chiêu Chiêu có lẽ đã mua hết cả cửa hàng.

Hai người mãi mê dạo chợ, nhưng lại khổ cho Dương Duy Lực.

Thời buổi này làm gì có điện thoại di động, đến máy nhắn tin cũng chưa phổ biến.

May mà chỉ có một bến xe về huyện Chu Thủy, nhưng anh tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng Chiêu Chiêu.

Thậm chí, Dương Duy Lực còn nhờ phát thanh viên của bến xe thông báo, nhưng vẫn không có kết quả.

“Có lẽ cô ấy đã lên xe rồi, hoặc chưa đến bến,” nhân viên bến xe nói với Dương Duy Lực.

Anh thất vọng cảm ơn rồi bước ra, bỗng thấy bứt rứt khó chịu, định lấy điều thuốc hút cho đỡ buồn.

Nhưng thuốc chưa kịp châm lửa, đã thấy Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình xách đủ thứ túi lớn túi nhỏ hướng về phía bến xe.

Chiêu Chiêu vừa đi vừa nói: “Yên tâm, chắc chắn kịp chuyến cuối.”

“Nếu không kịp thì tìm nhà nghỉ gần đây ở tạm, sáng mai dậy sớm... Xin nhường đường...” Lời cô chưa dứt, một bóng đen đã chắn ngang.

“Sao anh lại ở đây?” Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt.

Vẫn phong cách quen thuộc: áo đen.

Dương Duy Lực mỉm cười: “Anh đang đợi em.”

“Hôm nay lên tỉnh sao không báo anh? Anh có thể đưa em đi,” anh nói.

“Em tự đi cũng được mà.”

Quen sống tự lập từ kiếp trước, cô đã quen tự giải quyết mọi việc.

“Đi thôi.” Anh nhận lấy túi đồ từ tay cô, lại chia bớt cho Vương Diễm Bình một ít.

“Anh ơi!” Một nhân viên bến xe chạy theo, “Tôi chợt nhớ, có khi người anh tìm đi tàu hỏa về rồi?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bên đó cũng có xe qua huyện Chu Thủy.”

“Không cần, tôi đã tìm thấy cô ấy rồi.” Dương Duy Lực chỉ tay về phía Chiêu Chiêu.

Nhân viên gật gù hiểu ý: Xinh đẹp thế này, không trách anh ta sốt ruột!

Chiêu Chiêu định ngồi phía sau, nhưng Dương Duy Lực đã mở sẵn cửa ghế phụ.

“Tôi ngồi sau.” Vương Diễm Bình cười nói.

Nhưng đây là lần đầu cô ấy ngồi xe địa hình, không biết mở cửa thế nào. Dương Duy Lực lịch sự mở giúp.

“Dây an toàn.” Anh nghiêng người sang, cẩn thận thắt dây an toàn cho Chiêu Chiêu, “Đường xóc, ngồi trước nên thắt dây cho chắc.”

Mặt Chiêu Chiêu bừng đỏ.

Lần trước ngồi xe, có thấy anh làm thế đâu.

“Lần này anh lên tỉnh, có phải công tác như lần trước không?” Chiêu Chiêu hỏi.

“Giải quyết chút việc,” anh đáp, “Và về nhà một chuyến.”

“Ồ.” Chiêu Chiêu chợt nhớ đến Đào An Di.

“Hôm nay em gặp một cô gái,” cô giả vờ thần nhiên, “Chính là người hôm ở bệnh viện chào anh đó.”

“Cô ta bắt nạt em?” Gương mặt Dương Duy Lực đột nhiên lạnh đi.

“Không những bắt nạt, còn định mua chuộc chị Diễm Bình làm gián điệp nữa.” Chiêu Chiêu cười nhạt.

“Anh sẽ xử lý.” Giọng anh nghiêm túc.

Chiêu Chiêu không nói gì thêm, quay ra nhìn cửa sổ.

Vì có Vương Diễm Bình ngồi sau, nhiều lời khó nói, suốt quãng đường về huyện, hai người im lặng.

Biết Vương Diễm Bình hiện ở trại gà, Dương Duy Lực lái xe thẳng đến thôn Tân Trại.

“Chị Vương,” khi xe dừng hẳn, anh quay lại nói, “Chị xuống trước, tôi có chuyện muốn nói với Chiêu Chiêu.”

Vương Diễm Bình hơi ngỡ ngàng, liếc nhìn Chiêu Chiêu: “Vậy tôi xuống trước nhé?”

Chiêu Chiêu gật đầu.

Ai ngờ vừa thấy Vương Diễm Bình bước xuống, Dương Duy Lực đã đạp ga phóng đi.

“Anh định làm gì?” Chiêu Chiêu nghi hoặc, “Em về đến nhà rồi mà?”

Không cho cô về sao?

“Đi theo anh một chỗ.” Mắt anh nhìn thẳng về phía trước, “Đến nơi rồi nói.”

Thôi được, giờ có bảo dừng xe anh cũng không nghe.

Hơn nữa, Vương Diễm Bình về sẽ nói với nhà cô là đi cùng Dương Duy Lực.

Lúc này, màn đêm buông xuống, bầu trời như được phủ một tấm màn màu chàm.

Xa xa, dãy Nam Sơn sừng sững in bóng trên nền trời.

Xe Dương Duy Lực dừng lại êm ru.

“Xuống đi.” Anh tháo dây an toàn cho cô, lấy áo khoác từ ghế sau đưa cô mặc thêm, “Tối trời lạnh đấy.”

Hai người đi bộ một đoạn ngắn.

“Em tin tưởng anh như vậy sao?”

Trên đường đi, cả hai đều im lặng, Chiêu Chiêu cũng không hỏi anh định dẫn mình đi đâu.

Dương Duy Lực bất chợt lên tiếng.

“Anh muốn dẫn em đi đâu cũng được, chẳng lẽ anh lại bán em sao?” Chiêu Chiêu cười đáp.

“Nhỡ anh là kẻ xấu thì sao?”

“Vậy anh có phải kẻ xấu không?” Cô hỏi lại.

Dương Duy Lực bật cười.

“Nhắm mắt lại.” Anh nói, “Nếu sợ, có thể nắm tay anh.”

Chiêu Chiêu: "..."

Cảm giác như anh đang cố tình trêu ghẹo cô.

Nhưng nghĩ lại, cô vẫn đưa tay cho anh.

Đêm thu se lạnh, bàn tay nhỏ của Chiêu Chiêu chạm vào lòng bàn tay ấm áp của Dương Duy Lực, lập tức bị anh nắm chặt.

Không cho cô cơ hội hối hận.

May mà chỉ đi một đoạn ngắn.

"Được rồi." Giọng trầm ấm vang lên, "Em có thể mở mắt rồi."

Khi mở mắt ra, Chiêu Chiêu choáng ngợp trước khung cảnh trước mặt.

Giữa thung lũng nhỏ, từng đàn đom đóm nhảy múa như những ngôi sao lấp lánh.

Đẹp đến nghẹt thở.

"Chiêu Chiêu." Dương Duy Lực gọi tên cô, khi cô quay lại, ánh mắt sâu thẳm của anh chạm vào đáy lòng cô, "Em biết hôm nay anh về nhà làm gì không?"

Chiêu Chiêu bản năng lắc đầu.

Bỗng anh giơ trước mặt cô một bó hoa dại, vừa hái lúc nào không hay:

"Anh nói với gia đình, anh muốn lấy vợ."

"Mẹ hỏi bao giờ anh đưa vợ về."

"Chiêu Chiêu, anh có thể đưa em về nhà không?"
Dương Duy Lực quỳ một chân xuống đất, "Em có muốn lấy anh không?"

Chương 82

DTV-EBOOK

Bầu trời màu chàm đêm điểm tuyết vài ngôi sao lấp lánh như viên ngọc quý. Không xa, từng đàn đom đóm lấp ló, khi cao khi thấp, tựa như vô số tiên nữ nhỏ xinh đang cầm đèn lồng xanh bay lượn khắp nơi.

Như đang tìm kiếm giấc mơ bị lạc mất trong ánh ban ngày.

Chu Chiêu Chiêu đứng đó, cúi nhìn bó hoa đại không tên trong tay Dương Duy Lực.

Từ khi nào anh trở nên lãng mạn thế này?

“Em...” Quả nhiên, giây sau, giọng người đàn ông đang quỳ một gối vang lên đầy căng thẳng, “Nếu không thích, anh... anh có thể đổi cách khác.”

Thật ra là thời gian quá gấp, giữa đường đổ xăng, anh vội gọi điện cho Hầu Kiến Ba nhờ tư vấn.

“Dạo trước em vợ tôi cầu hôn vợ nó, làm khá lãng mạn,” Hầu Kiến Ba nói, “Thấy vợ tôi còn ghen tị nữa.”

“Hay anh thử xem?”

Em vợ Hầu Kiến Ba làm việc ở nước ngoài, tiếp xúc nhiều với tư tưởng mới.

...

“Đời người chỉ cầu hôn một lần, không thể hời hợt như ngày xưa,” Hầu Kiến Ba cảm thán, “Gần đây tôi còn nghĩ, hay là bù đắp cho vợ một lần.”

“Nghề chúng ta chẳng mấy khi ở nhà, người ta vì đâu phải gả cho mình?”

Vì vậy nhất định phải đối xử thật tốt với vợ.

Suốt quãng đường, Dương Duy Lực đều đang suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng vốn dĩ anh không phải người lãng mạn, ba anh em nhà họ Dương, chỉ có anh hai khá một chút.

Khi xe sắp đến trại gà, Dương Duy Lực vẫn chưa nghĩ ra kế hoạch gì.

Đúng lúc đó, anh chợt nhớ một lần làm nhiệm vụ trong núi, từng thấy vô số đom đóm. Cảnh tượng lúc ấy, ngay cả anh cũng bị thu hút.

Vì vậy, khi nghĩ đến một nơi lãng mạn, nơi đầu tiên hiện lên trong đầu anh chính là đây.

Trên đường đi, thấy có hoa dại, anh liền hái một bó.

Bây giờ nhìn lại, phải chăng anh quá hấp tấp?

Dương Duy Lực không khỏi lo lắng.

“Chiêu Chiêu,” anh nói, “Anh không giỏi dỗ con gái vui, nếu em không thích, cứ nói thẳng, anh sẽ sửa.”

Thấy cô im lặng, anh tiếp tục, “Nhưng xin em hãy tin vào tấm lòng anh.”

“Ngày cứu em ra, anh đã tự nhủ, cả đời này nhất định phải chăm sóc tốt cho em.”

“Em có thể cho anh cơ hội được không?”

Chiêu Chiêu vừa kinh ngạc trước cảnh đẹp trước mắt, sau lại chấn động vì những lời anh nói.

Nên biết, Dương Duy Lực kiếp trước vốn là người không giỏi biểu đạt tình cảm.

Để anh nói ra những lời này, trong lòng Chiêu Chiêu vô cùng vui sướng.

Nhớ lại kiếp trước, hai người vì không giỏi giao tiếp mà sinh ra bao hiểu lầm, nhớ lại lần cuối cùng không kịp gặp mặt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nước mắt cô không khỏi lăn dài.

Dương Duy Lực hoảng hốt.

“Đừng khóc.” Anh vốn không giỏi an ủi con gái, hướng chỉ là Chiêu Chiêu đang khóc, “Nếu anh làm không tốt, em cứ đánh cứ mắng, đừng tự mình chịu ủy khuất.”

Không ngờ, anh càng nói, Chiêu Chiêu càng khóc.

Cuối cùng, cô lao vào lòng anh, vừa khóc vừa dùng nắm đ.ấ.m đập vào n.g.ự.c anh.

Dương Duy Lực lúc đầu không biết làm sao.

Sau đó, đôi tay vốn không biết đặt ở đâu, ôm chặt lấy cô, “Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu...”

Khóc một hồi, Chiêu Chiêu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nghiêm mặt đẩy anh ra.

Dương Duy Lực: “...”

“Muốn em lấy anh cũng được,” cô nói, “Nhưng trước tiên phải giải quyết hết đám hoa đào tơ của anh đã.”

“Hoa đào tơ?” Anh ngỡ ngác.

“Cô gái trước cổng nhà anh, nếu không nhầm thì bố làm ở huyện ủy phải không?” Chiêu Chiêu nói, “Còn Đào An Di kia, chúng ta còn chưa có gì, cô ta đã ngấm ngấm làm bao chuyện?”

“Sắp xếp gián điệp bên cạnh em rồi.” Cô cười lạnh.

“Con gái Hồ chủ nhiệm anh đã giải quyết xong,” Dương Duy Lực lại kéo cô vào lòng, “Còn Đào An Di, nếu cô ta không sợ đau, anh không ngại đánh thêm vài lần.”

“Chỉ sợ có người sẽ xót?” Chiêu Chiêu đẩy anh ra.

“Nói chuyện nghiêm túc,” Dương Duy Lực nghiêm mặt, “Anh xót ai, em không biết sao?”

Chiêu Chiêu hừ một tiếng, quay mặt đi.

Dương Duy Lực vừa giận vừa cười, kéo tay cô, “Đồ vô tâm, lên tỉnh cũng không báo anh.”

“Ai bảo anh suốt ngày bận không thấy bóng hình, chúng ta có quan hệ gì đâu, em phải báo cáo với anh làm gì?” Chiêu Chiêu bĩu môi.

“Vậy bây giờ thì sao?” Dương Duy Lực nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, Chiêu Chiêu muốn rút lại, nhưng làm sao thoát được.

“Dù sao anh phải nhớ kỹ,” Chiêu Chiêu nói, “Nếu anh dám làm gì có lỗi với em, em sẽ...”

Lời chưa dứt, miệng đã bị anh bịt lại.

“Sẽ không có chuyện đó.” Anh nói, rồi cười hì hì, “Vậy là em đồng ý lấy anh rồi?”

Chiêu Chiêu trừng mắt, “Buông tay em ra.”

Ai ngờ anh không những không buông, lại càng ôm chặt hơn.

“Chiêu Chiêu, anh vui quá.” Dương Duy Lực hưng phấn nói, “Anh thật sự rất vui.”

“Em không thể để anh yên tâm sao?” Anh lại nói, “Chiêu Chiêu?”

“Em đồng ý.” Chiêu Chiêu bật cười, đ.ấ.m nhẹ vào n.g.ự.c anh.

“Cái này là...” Trên tay cô, Dương Duy Lực đã đeo vào một chiếc nhẫn, “Anh mua khi nào vậy?”

“Ngày xưa ông cụ cầu hôn mẹ anh cũng dùng chiếc nhẫn này.” Dương Duy Lực nói.

Nhưng trên anh còn có hai người anh trai, sao chiếc nhẫn lại đến tay anh?

Nhưng Dương Duy Lực không có ý định giải thích, nhẹ nhàng nâng cằm cô, “Chiêu Chiêu, anh muốn hôn em, được không?”

Sao lại có người như thế chứ?

Hôn còn phải xin phép?

Mặt Chiêu Chiêu đỏ bừng, tròng mắt, quay đầu đi, “Không được.”

Dương Duy Lực cười.

Chiêu Chiêu đỏ mặt đẩy anh, “Buông em ra, chân em bị muỗi đốt rồi.”

Nơi này đẹp thì đẹp, nhưng muỗi nhiều quá.

Dương Duy Lực: “...”

Không ngờ mình lại thua mấy con muỗi.

Nhưng Chiêu Chiêu vốn dễ bị muỗi đốt, giờ đã bị
mấy nốt trên tay.

Thế là, buổi hẹn lãng mạn kết thúc sớm.

Lúc lên xe, Dương Duy Lực liếc nhìn Chiêu Chiêu
mấy lần.

“Anh nhìn em làm gì?” Chiêu Chiêu nghi hoặc.

“Chưa hôn được.” Dương Duy Lực nói, “Tiếc quá.”

Đúng lúc cầu hôn thành công, lẽ ra phải hôn ngay.

Dương Duy Lực muốn tự tát mình, sao lại hỏi câu
ngớ ngẩn đó?

Trên đường về, dù anh cố lái chậm, nhưng rút
cuộc vẫn sớm đến trại gà.

“Em về rồi.” Chiêu Chiêu nhanh tay tháo dây an
toàn.

Dương Duy Lực cười khổ, bỗng nghe cô gọi,
“Dương Duy Lực.”

Sao vậy?

Anh bản năng nghiêng người sang.

Nhưng giây sau, cổ anh đã bị Chiêu Chiêu ôm lấy,
đôi môi mềm mại của cô chạm vào môi anh.

“Em cũng rất vui.” Cô nói.

Nói xong, không đợi anh phản ứng, Chiêu Chiêu
nhanh chóng mở cửa bước xuống.

“Chị!”

“Chiêu Chiêu!”

Chương 83

DTV-EBOOK

Thế nào gọi là “xấu hổ c.h.ế.t đi được”?

Chính là lúc này.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ lần đầu chủ động hôn Dương Duy Lực lại bị cả nhà bắt gặp.

“Sao mọi người... lại ở đây?” Cô ngớ người hỏi.

Tại sao giữa đêm khuya không ngủ, lại đứng đây ở cổng trại gà?

Phiêu Vũ Miên Miên

Quan trọng nhất là còn tận mắt chứng kiến cảnh cô “cuồng hôn” Dương Duy Lực?

Chiêu Chiêu muốn độn thổ đến nơi.

Nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh như tiền: “Sao mọi người lại ở đây?”

“À...” Chu Chính Văn tỉnh táo lại sau cú sốc, chỉ lên trời nói: “Trăng đêm nay đẹp quá, chúng tôi ra ngắm trăng... à không, ngắm sao.”

...

“Chú, cô.” Dương Duy Lực từ xe bước xuống chào hỏi.

“Con gái chú... thật sự theo tài xế này à?” Diêu Trúc Mai thì thào hỏi chồng: “Sao còn chủ động... cái đó...”

Bà vốn định phản đối, nhưng vừa tận mắt thấy Chiêu Chiêu kéo cổ Dương Duy Lực mà hôn.

Con gái bà quả nhiên dũng mãnh!

“Tài xế thì sao?” Chiêu Chiêu nghe vậy liền không vui: “Mẹ nói chuyện chú ý chút đi. Vả lại, con đã nhận lời cầu hôn của anh ấy rồi.”

“Sau này nếu không có gì thay đổi, anh ấy sẽ là con rể của mẹ.”

Diêu Trúc Mai: “...”

Thế là đã định rồi sao?

Bà kinh ngạc nhìn chồng, lắc tay ra hiệu nói vài câu ngăn cản.

Ai ngờ Chu Chính Văn lại nói: “Ăn tối chưa? Vào dùng bữa đi?”

Diêu Trúc Mai: “?!”

“Không ạ, chú.” Dương Duy Lực nói: “Đã khuya rồi, cháu về trước. Chú xem khi nào tiện, cháu đến thăm ạ?”

“Vậy mai đi.” Chu Chính Văn nói: “Mai tôi rảnh.”

Mãi đến khi đèn xe khuất bóng, Diêu Trúc Mai mới hoàn hồn: “Anh đã biết hai đứa nó quen nhau từ trước?”

“Lần trước nó cứu Chiêu Chiêu, tôi đã biết rồi.” Chu Chính Văn nói.

Lại nhìn Chiêu Chiêu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Chiêu Chiêu đâu còn tâm trạng ăn uống, lắc đầu đi thẳng vào nhà.

Đang sau, Chu Minh Hiên hét: “Chị đúng là bá đạo!”

Nói lên tiếng lòng của cả nhà.

“Đợi đã!” Diêu Trúc Mai đuổi theo: “Rốt cuộc chuyện này thế nào?”

Lại quay sang chồng: “Anh còn là bố ruột không? Anh đồng ý cho con gái gả cho tài xế?”

“Tài xế thì sao?” Chu Chính Văn nghiêm mặt: “Với năng lực của nó, cả đời không chỉ là tài xế đâu.”

“Hơn nữa, nếu nó muốn, tôi có thể giao cả trại gà này cho nó.”

“Anh điên rồi?” Diêu Trúc Mai hoảng sợ: “Anh đưa trại gà cho người ngoài, thế Hiên Hiên nhà mình thì sao?”

“Mẹ, con không muốn trại gà, con muốn tự lập nghiệp.” Chu Minh Hiên nói.

“Tự lập cái gì!” Diêu Trúc Mai muốn đánh cho thằng con ngốc tỉnh ngộ.

“Quả nhiên là con trai của Chu Chính Văn!” Chu Chính Văn cười ha hả.

Chỉ mỗi Diêu Trúc Mai tức giận đứng đó.

“Con thật sự định thế sao?” Bà hỏi Chiêu Chiêu: “Thật sự muốn lấy nó?”

“Vâng.” Chiêu Chiêu nói: “Mẹ đừng nói xấu anh ấy nữa, con sẽ giận đấy.”

“Đồ con gái bất hiếu! Chưa cưới đã hướng ngoại rồi!” Diêu Trúc Mai buồn bã: “Mẹ là mẹ con, mẹ lo cho con, vậy mà con...”

“Mẹ, trước mẹ bảo Thẩm Quốc Lương cái gì cũng tốt, kết quả thế nào?” Chiêu Chiêu hỏi lại.

“Nhưng cũng không thể tùy tiện gả bừa!” Diêu Trúc Mai nói: “Đàn bà lấy chồng là lần đầu tái sinh, có thể thay đổi cả đời con.”

Những đạo lý này trước đây bà không hiểu, may nhờ chuyển đi Hàng Châu, trò chuyện với mấy chị em mới ngộ ra.

Số phận bà chẳng phải cũng nhờ lấy Chu Chính Văn mà thay đổi sao?

“Mẹ, hôm nay con mệt lắm rồi.” Chiêu Chiêu ngáp dài: “Con muốn đi ngủ.”

Diêu Trúc Mai tức điên lên.

Về phòng liền trút giận lên chồng: “Anh không quản à? Anh thật sự để nó gả cho tài xế?”

“Rồi mặt mũi chúng ta để đâu?”

“Diêu Trúc Mai!” Chu Chính Văn quát: “Em có mấy đồng bản mà đã quên mình là ai rồi à?”

“Tôi Chu Chính Văn chỉ là nông dân, con gái lấy tài xế thì sao?”

“Dương Duy Lực kiếm cơm bằng chính sức mình, tôi thấy không có gì phải xấu hổ.”

“Đứa con rể này, Chiêu Chiêu thích thì tôi nhận.” Chu Chính Văn nói: “Em không nhận, tôi sẽ mua nhà cho chúng ở tỉnh, xoay xở đưa Dương Duy Lực lên đó làm việc.”

“Để chúng không phải nhìn mặt em mà bực.”

“Cũng để mẹ con không sinh phân ly.”

Diêu Trúc Mai bị chồng mắng, mặt mũi không còn chỗ để, khóc lóc: “Em cũng chỉ vì nó tốt.”

“Thôi.” Chu Chính Văn dịu giọng: “Em tin vào mắt tôi, Dương Duy Lực là thanh niên tốt, Chiêu Chiêu theo nó tôi yên tâm.”

“Sẽ không để con gái em khổ đâu.”

Lại dặn: “Ngày mai Dương Duy Lực đến, em không được giữ thái độ khinh người nữa.”

“Bỏ thành kiến cũ đi, em sẽ thấy hẳn rất tốt.”

Diêu Trúc Mai thở dài.

Dù trong lòng không muốn, nhưng trong nhà này bà không có quyền quyết định.

Bên này, Dương Duy Lực lái xe về nhà, tắt máy rồi mà vẫn không bình tĩnh lại được.

Định hút thuốc, bật lửa hai lần mới châm được điếu.

Hút xong điếu thuốc, anh có quá nhiều niềm vui muốn chia sẻ, liền dập tắt thuốc đi tìm Hầu Kiến Ba.

“Gì vậy?” Hầu Kiến Ba mắt nhắm mắt mở bò dậy: “Có tình huống?”

“Không.” Dương Duy Lực nói.

Hầu Kiến Ba nghe xong lập tức ngã lăn ra ngủ tiếp.

“Nó nhận lời cầu hôn của tôi rồi.” Dương Duy Lực nói.

Hầu Kiến Ba không phản ứng gì.

“Tối nay tôi cầu hôn, nó đồng ý rồi.” Dương Duy Lực nhắc lại.

Hầu Kiến Ba bật dậy như lò xo: “Cái gì? Ai đồng ý?”

Ha ha ha...

Anh ta vỗ vai Dương Duy Lực: “Mày khá lắm!”

“Mai tôi đến nhà nó, nên mang gì?” Dương Duy Lực hỏi.

Hầu Kiến Ba định nói thì chuông điện thoại reo.

Hai người nhìn nhau, sắc mặt nghiêm túc.

“Vâng! Lập tức xuất phát!” Hầu Kiến Ba nói vào điện thoại: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Cúp máy, anh nhìn Dương Duy Lực: “Mai mày không đi được rồi.”

“Khi nào đi?”

“Ngay bây giờ!”

Chương 84

DTV-EBOOK

Ngay lập tức!

“Tôi gọi điện đã.” Dương Duy Lực nói. Chu Chính Văn có lắp điện thoại ở trại gà.

“Được.” Hầu Kiến Ba gật đầu, “Nhanh lên, tôi xuống lấy xe trước.”

Dương Duy Lực gật đầu, nhắc điện thoại lên, nhưng ai ngờ bên kia lại đang bận.

Không nản lòng, anh gọi lại lần nữa, vẫn bận.

Dương Duy Lực bực bội đặt máy xuống, hít một hơi sâu, gọi lại lần thứ ba - vẫn bận.

“Sao thế?” Hầu Kiến Ba đợi mãi không thấy anh xuống, sốt ruột chạy lên, “Không gọi được à?”

“Bận suốt.” Dương Duy Lực lạnh giọng.

“Hay điện thoại không đặt đúng chỗ?” Hầu Kiến Ba nói, “Lúc này... Thế nào? Có qua đó một chuyến không?”

...

Dù sao ngày mai cũng là lần đầu chính thức đến nhà ra mắt.

Dương Duy Lực liếc nhìn đồng hồ: “Thôi.”

“Chuyện gì mà trở trêu thế?” Hầu Kiến Ba vỗ vai anh, “Sao lại trùng vào lúc này?”

Hai người không thể chần chừ thêm, Hầu Kiến Ba lái xe phóng khỏi huyện, hướng về phía ngược lại

nhà Chu Chiêu Chiêu.

Cùng lúc đó, Diêu Trúc Mai vừa gác máy, lau nước mắt nói với chồng:

“Chị Vương tội nghiệp quá, Lưu Chí Dũng đúng là đồ vô lại!”

Chị Vương là người quen Diêu Trúc Mai trong chuyến đi Hàng Châu, hai người rất hợp tính nên đã trao đổi số điện thoại.

“Tưởng Lưu Chí Dũng đang hoàng, ai ngờ là thứ chó má.” Bà khóc nức nở, “Con cái lớn rồi, vì con đàn bà vô liêm sỉ mà đòi ly dị chị Vương.”

“Thôi, đừng khóc nữa.” Chu Chính Văn ngồi bên đầu giường, “Chị Vương của em là người thông minh, chắc chắn có chuẩn bị.”

“Chuẩn bị gì?”

“Chị Vương nói gì với em?” Chu Chính Văn hỏi.

Diêu Trúc Mai cảnh giác nhìn chồng.

Chu Chính Văn bật cười: “Xem kìa, giờ em còn đề phòng cả tôi. Chị Vương không lường trước sao?”

“Người phụ nữ ấy là hào kiệt,” ông nhấp ngụm nước, “Lưu Chí Dũng đấu với chị ấy, thua đau lắm.”

Nói xong, Chu Chính Văn đứng dậy vươn vai: “Thôi, đừng lo cho người ta nữa, đi ngủ đi, mai còn phải tiếp con rể tương lai.”

Con rể tương lai!

Diêu Trúc Mai bĩu môi.

Nhưng sáng hôm sau bà vẫn dậy sớm chuẩn bị. Ai ngờ đợi đến trưa vẫn không thấy bóng Dương Duy

Lục.

Diêu Trúc Mai tức giận: “Tối qua mới hứa hôm nay đến, giờ là ý gì?”

“Bà bớt lời đi.” Chu Chính Văn liếc nhìn phòng Chiêu Chiêu, “Chắc có việc gì đó bận đột xuất.”

“Dù trời sập cũng phải báo chú? Gọi điện thoại được không?” Diêu Trúc Mai nói, “Nhà mình có điện thoại mà.”

Đây cũng là điều Chu Chính Văn không hiểu.

Lẽ ra, Dương Duy Lục phải biết số nhà họ.

“Con đi tìm anh ấy.” Cánh cửa phòng Chiêu Chiêu mở ra, đôi mắt cô đỏ hoe, “Con phải hỏi cho rõ.”

Tối qua còn ngọt ngào chuẩn bị buổi cầu hôn lãng mạn.

Chiếc nhẫn trên tay cô, là anh tự tay đeo cho đêm qua.

Vậy mà hôm nay, biệt tích không một lời.

“Hay anh ấy bị ốm?” Diêu Trúc Mai thấy mắt con gái đỏ, không dám phàn nàn nữa.

“Đi xem sao.” Chu Chính Văn nói, “Đừng buồn, hoặc là ốm hoặc có việc gấp.”

Chiêu Chiêu gật đầu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chợt nhớ kiếp trước anh cũng thế, thỉnh thoảng biến mất không lý do, hỏi thì chỉ bảo đi công tác.

Cũng vì thế mà hiểu lầm giữa hai người ngày càng sâu.

Nghĩ đến cái c.h.ế.t bất ngờ của anh kiếp trước, Chiêu Chiêu đạp xe càng nhanh.

Nhà anh không có người, đến cơ quan, bác bảo vệ đã nhận ra cô.

Thấy cô liền lắc đầu: “Hôm nay không thấy đến.”

“Bác có biết anh ấy đi đâu không?” Chiêu Chiêu hỏi.

“Không biết.” Bác bảo vệ hạ giọng, “Không phải bác giấu, nhưng bọn tôi không tiện hỏi han.”

Dò hỏi lịch trình của Dương Duy Lực cũng như dò xét cấp trên, còn muốn giữ việc không?

“Đừng lo.” Bác an ủi, “Anh ấy thường thế, đi công tác mấy ngày không về là chuyện thường.”

Nhưng tối qua anh còn hứa sáng nay đến nhà cô.

Chiêu Chiêu kìm nén cay đắng, chào bác rồi đi.

Cô lang thang trên phố, không biết phải đi đâu.

“Chu Chiêu Chiêu, nghĩ gì thế?” Vương Hải Dương gọi cô, “Gọi mấy tiếng không nghe thấy?”

“À, cậu à.” Chiêu Chiêu đáp vô hồn.

“Sao thế?” Anh ta hỏi.

“Không có gì.” Cô lắc đầu, “Cậu có việc gì không?”

“Lời cậu nói hồi đó,” Vương Hải Dương nói, “Giờ tôi mới hiểu, cảm ơn cậu.”

“Lời gì?” Chiêu Chiêu ngơ ngác.

“Nhà tôi không có mỏ, cũng không có ông bố quyền thế, chỉ có thể dựa vào chính mình.” Anh cười

khổ, “Vậy mà tôi gốc ghéch đi theo Thẩm Quốc Lương.”

“Xảy ra chuyện gì sao?” Chiêu Chiêu hỏi.

“Không, chỉ là chột tỉnh ngộ.” Vương Hải Dương nói, “Nên tôi muốn ra ngoài kiếm tìm cơ hội.”

“Định đi đâu?”

“Chưa biết.” Anh ta bối rối, thiên địa rộng lớn mà không biết mình làm được gì.

“Thử đến miền Nam xem.” Chiêu Chiêu gợi ý, “Mấy năm trước lập đặc khu mới, Bắc Thương Quảng, chỉ cần dám nghĩ dám làm, nhất định thành công.”

“Ừ.” Vương Hải Dương cười, cảm khái, “Chu Chiêu Chiêu, cậu biết không? Khi tôi nói muốn ra ngoài, ai cũng cho là điên.”

Ngay cả gia đình cũng không ủng hộ.

Không ngờ Chu Chiêu Chiêu - người anh từng coi thường - lại là người đầu tiên động viên.

“Thế giới rộng lớn, nếu có thể tôi cũng muốn đi.” Chiêu Chiêu nhìn trời mỉm cười, “Có lẽ tôi có trái tim không an phận.”

Vương Hải Dương theo ánh mắt cô nhìn lên: “Tôi không muốn làm ếch ngồi đáy giếng.”

“Số nhà tôi cậu biết đấy.” Chiêu Chiêu nói, “Nếu gặp khó khăn, cứ gọi về.”

“Cảm ơn.” Vương Hải Dương chân thành, “Chu Chiêu Chiêu.”

“Chúc cậu thành công.” Chiêu Chiêu cười.

Cuộc trò chuyện này xoa dịu phần nào nỗi buồn trong lòng cô.

Mọi chuyện, đợi Dương Duy Lực về sẽ rõ.

Bây giờ, cô phải nhanh chóng tìm cách tiêu thụ đồng quần áo kia.

Chương 85

DTV-EBOOK

Nếu là Chu Chiêu Chiêu kiếp trước gặp chuyện này, có lẽ sẽ suy nghĩ nhiều, sẽ tức giận.

Nhưng bây giờ, cô không tức giận, chỉ lo lắng.

Vì vậy, cô cần bận rộn để không nghĩ ngợi lung tung.

Hôm qua mua sắm quá tay, khi cô từ huyện về, Vương Diễm Bình đã phân loại xong đồng quần áo.

Giờ cô ấy không làm ở phòng ấp trứng nữa, Chu Chính Văn bảo cô chuyên phụ trách cùng Chiêu Chiêu.

“Tìm thấy anh ấy chưa?” Vương Diễm Bình hỏi, “Hay có việc gấp nên không kịp báo?”

“Dù gấp cũng nên gọi điện chứ.” Chiêu Chiêu nói.

Ít nhất để cô yên tâm.

“Hay tối qua anh ấy định gọi, nhưng nhà em bận máy?” Vương Diễm Bình thận trọng nói, “Tối qua tôi ra nhà vệ sinh, nghe thấy cô ấy nói chuyện rất lâu.”

...

Nếu Dương Duy Lực không may gọi đúng lúc đó, chắc chắn không thể liên lạc được.

“Tính cách anh Duy Lực, dù tôi mới quen,” Vương Diễm Bình nói, “Nhưng anh ấy không phải người thất hứa.”

Đúng vậy.

Kiếp trước, người này không hứa hẹn bừa, nhưng đã hứa thì nhất định làm được, ngoại trừ chuyện qua đời đột ngột.

Nhưng không hiểu sao, chuyện này lại bị đồn ra ngoài.

Trong làng đủ thú lời đàm tiếu.

“Đến tài xế cũng chê,” có người hả hê, “Chu Chiêu Chiêu sợ ế đến già.”

“Chu Chính Văn chiều con gái quá, ai cũng chê, cuối cùng thích tài xế, ai ngờ bị từ chối.”

“Ha ha ha...”

“A!”

Đám người đang nói xấu ở đầu làng bỗng bị hắt thứ gì đó hơi thổi, liền hét lên.

“Diêu Trúc Mai điên rồi à?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bà làm gì thế?”

“Thối quá!”

“Ướt nhẹp cái gì vậy?”

“Lũ vô lại, dám nói xấu con gái tôi,” Diêu Trúc Mai dùng trứng gà lộn ném vào họ.

“Bọn mày cũng đòi cưới con gái nhà tao, xin lỗi...” Vừa chửi vừa ném, “Bọn mày không xứng ăn trứng gà lộn.”

Chỉ xứng ăn cứt.

Nên mới phun ra toàn phân.

Trứng gà lộn!

Mọi người mới biết thứ nhộp nháp trên người là trứng gà lộn.

Loại trứng này có giá trị dinh dưỡng, cũng có người thích ăn.

Nhưng số trứng Diêu Trúc Mai mang theo có mấy quả đã hỏng, định cho lợn ăn.

Bà vốn đang bực bội, định mang trứng cho người quen rồi đi dạo cho khuây khỏa.

Ai ngờ nghe lũ này bôi nhọ con gái mình.

Diêu Trúc Mai đôi khi mù quáng, nhưng có điểm giống Chu Chính Văn - đó là bệnh con.

Con tôi, tôi mắng được, nhưng người ngoài không được.

Không ăn cơm nhà người, sao dám nói bậy?

“Đồ điên, con gái ế chồng còn đổ lỗi,” có người tức giận.

“Xin lỗi...” Diêu Trúc Mai xông lên định đánh nhau, “Con mẹ mày mới ế.”

...

Khi Chiêu Chiêu nghe tin chạy đến, hai người đã bị dân làng can ngăn.

Nhưng tóc Diêu Trúc Mai bị giật rối, mặt cũng bị cào một vết.

“Ai đánh?” Chiêu Chiêu lạnh lùng hỏi, “Ai đánh mẹ tôi?”

“Vương Hồ.” Diêu Trúc Mai chỉ một gã đàn ông, “Hắn giật tóc tôi, em gái hắn cào mặt.”

Vương Hồ sợ hãi lùi lại, “Có... có mấy người, sao chỉ nhớ tôi, tôi không...”

Chưa nói xong, Chiêu Chiêu đã đ.ấ.m thẳng vào mắt hắn.

“Đồ khốn!” Vương Hồ ôm mắt giận dữ, nhưng ngay sau đó, Chiêu Chiêu cầm gậy đánh túi bụi.

“A...”

Mọi người sửng sốt, không ngờ Vương Hồ to lớn vậy mà bị Chiêu Chiêu đánh te tua.

“Mày mới là đồ khốn, cả nhà mày đều khốn nạn.” Vừa đánh vừa chửi, “Đồ vô liêm sỉ, muốn anh hùng báo thù cho Chu Mẫn Mẫn?”

“Nhà người ta có thêm mày đâu.”

Cái gì?

Vương Hồ thích Chu Mẫn Mẫn?

“Đừng đánh anh tôi.” Vương Đại Mỹ xông vào định giúp, nhưng Chiêu Chiêu tát thẳng một cái.

“Đang định tìm mày, tự chui đầu vào.” Nói rồi tát liên tiếp.

“A...”

Hai anh em sợ hãi nhìn Chiêu Chiêu.

Từ khi nào cô trở nên hung dữ thế?

Đánh nhau ghê thế!

“Ai dám nói xấu nhà tôi, hãy hỏi cây gậy này,” Chiêu Chiêu quét mắt đám đông, “Ai dám bắt nạt người nhà tôi, tôi liều mạng.”

Mọi người sợ hãi, vội vàng hứa sẽ không dám.

Chiêu Chiêu đỡ Diêu Trúc Mai, “Không đánh được thì đừng đánh, nhớ báo tôi, tôi sẽ dạy chúng.”

Diêu Trúc Mai: “...”

Cô làm thế là vì ai?

Nhưng bỗng thấy tự hào vì được con gái bảo vệ.

Nhưng cảm giác này nhanh chóng biến mất.

“Con học đánh nhau từ khi nào?” Bà hỏi, “Đồ con hư, hung dữ thế sau này ai dám lấy?”

“Ồ, không lấy thì thôi, có sao đâu.” Chiêu Chiêu bất cần, “Mẹ đừng lo, họ muốn nói gì thì nói, con không mất gì.”

“Vương Hồ chỉ vì Chu Mẫn Mẫn mà ra mặt.”

Diêu Trúc Mai bị con gái dạy khôn, không biết nói gì.

“Nếu không bạn, giúp chúng con sắp xếp quần áo,” Chiêu Chiêu nói, “Phải bán hết đồng này.”

“Dáng cô đẹp, làm người mẫu cho chúng cháu đi.” Vương Diễm Bình đề nghị.

Hôm qua họ không chỉ mua đồ trẻ con, còn mua cả đồ phụ nữ.

Diêu Trúc Mai ban đầu không muốn, nhưng bị Chiêu Chiêu dụ dỗ: “Bán được đồ, cái nào mẹ mặc vừa thì tặng mẹ.”

Thế là bà đồng ý.

Khi Dương Duy Lực gọi điện lại, trong nhà không có ai bắt máy.

“Bạn hay không có người?” Hầu Kiến Ba hỏi.

“Không ai nghe.” Dương Duy Lực thở dài.

Khó khăn lắm mới tìm được cái điện thoại.

Hầu Kiến Ba vỗ vai anh: “Hôm nay không liên lạc được, sau này càng khó.”

Dương Duy Lực cũng biết.

Tìm được điện thoại ở nơi hoang vu này đã may mắn lắm rồi, nhưng biết làm sao?

Chỉ mong Chiêu Chiêu không giận, càng không hiểu lầm anh.

Trả tiền, mua thêm bao thuốc, hai người định rời đi thì chủ tiệm gọi:

“Điện thoại, có người tìm.”

Dương Duy Lực sửng sốt, chạy vội lại.

“Chiêu Chiêu?”

“Dương Duy Lực!”

Chương 86

DTV-EBOOK

Diêu Trúc Mai ban đầu còn ngại ngùng, nhưng Hà Phương - mẹ Khấu Cẩm Khê - đã động viên: “Bộ này đẹp thế, chị mặc lên thử hẵn ra.”

“Mẹ,” Khấu Cẩm Khê nói, “Mẹ cũng thử một bộ đi, làm người mẫu cho Chiêu Chiêu.”

Hà Phương là người thẳng tính, gật đầu ngay: “Chiêu Chiêu đừng ngại, cái váy này dì thích lắm, dì mua luôn.”

Lại nói thêm: “Đợi dì đi thử đã.”

Vì bán hàng rong không có chỗ thử đồ, Hà Phương phải vào nhà vệ sinh công cộng thay váy.

Khi bước ra, ai nấy đều trầm trồ.

Thấy Hà Phương làm được, Diêu Trúc Mai cũng lấy lại tự tin, thay đồ xong nhiệt tình quảng cáo.

Thêm Nhã Nhã đáng yêu nữa, chẳng mấy chốc đồng quần áo đã bán sạch.

Vương Diễm Bình vội bảo Chiêu Chiêu về lấy thêm hàng.

...

Chiêu Chiêu đạp xe về nhà, vừa bước vào đã nghe tiếng chuông điện thoại.

Nhưng khi cô nhấc máy, đầu dây bên kia đã cúp.

Điện thoại nhà Chu Chính Văn có hiển thị số, mỗi tháng tốn thêm tiền.

Chiêu Chiêu nhìn dây số lạ, không hiểu sao linh tính mách bảo đó là Dương Duy Lực.

Cô ghi nhớ số điện thoại rồi gọi lại.

“A lô...”

Một giọng ông lão với thứ tiếng địa phương khó nghe vang lên.

Chiêu Chiêu cố gắng hỏi: “Người vừa gọi đến còn ở đó không?”

May mà bên kia hiểu ý.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân vội vã cùng hơi thở gấp gáp vang lên: “Chiêu Chiêu?!”

Giọng Dương Duy Lực.

“Dương Duy Lực.”

Hai người đồng thanh gọi tên nhau.

Rồi cùng im lặng một lúc.

“Anh xin lỗi,” Dương Duy Lực lên tiếng trước, “Có việc đột xuất phải đi công tác, xin lỗi vì thất hứa.”

“Tối qua anh có gọi về nhà em không?” Chiêu Chiêu hỏi.

“Có, nhưng máy bận suốt.”

“Em không sao,” Chiêu Chiêu nghe vậy trong lòng bỗng nhẹ nhõm, “Dương Duy Lực, em đợi anh về.”

“Ừ.” Gương mặt anh bừng sáng, “Anh sẽ về sớm.”

“Đợi anh.”

“Vâng,” Chiêu Chiêu đáp, chợt nhớ chuyện kiếp trước vội dặn dò, “Nhất định phải bình an trở về.”

Cúp máy, Dương Duy Lực bước đi với bước chân kiên định.

Chiêu Chiêu ngồi ngẩn ngơ một lúc, mãi đến khi nghe tiếng Chu Minh Hiên bên ngoài mới tỉnh lại.

Buổi tối ở huyện rất đông người đi dạo, quần áo của họ đã phối sẵn, không cần suy nghĩ, lại hợp thời trang hơn phố thương mại.

Đặc biệt chiếc váy Diêu Trúc Mai và Hà Phương mặc, đúng mốt mới nhất.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tưởng bán không được,” Vương Diễm Bình nói, “Ai ngờ cháy hàng.”

Đến cuối gần như là tranh nhau mua.

Đếm tiền xong, Chiêu Chiêu vung tay: “Đi ăn đồ nướng nào!”

Diêu Trúc Mai thấy con gái vui vẻ, nuốt lời chê vào trong.

Mấy người rời đi, Chu Mẫn Mẫn từ góc tối bước ra, nhìn theo với ánh mắt u ám.

“Chu Chiêu Chiêu, mày giỏi cách mấy cũng chỉ quanh quẩn cái huyện nhỏ này.” Còn cô, sắp lên tỉnh rồi.

Chân Thẩm Quốc Lương đã tàn phế, dù có hồi phục cũng không thể bình thường, một chân ngắn một chân dài.

Lần này, Chu Mẫn Mẫn không khóc lóc đòi lấy hản nữa.

Đợi vào đại học, cô sẽ gặp người con trai ưu tú hơn Thẩm Quốc Lương.

Một kẻ tàn tật từng bỏ rơi cô, sao xứng?

Còn Chu Chiêu Chiêu, chỉ lấy được tài xế, có tương lai gì?

Chu Mẫn Mẫn đã tỉnh ngộ.

Cuộc đời Chiêu Chiêu nhìn thấu tương lai, còn cô mới chỉ bắt đầu, sẽ còn rục rờ hơn.

Mấy ngày sau, Chiêu Chiêu nhận điện thoại của Vương Hải Dương.

“Tôi đến Thâm Quyến rồi,” giọng anh hào hứng, “Chu Chiêu Chiêu, giờ tôi mới hiểu lời cô nói.”

Thế giới rộng lớn, không cần cả đời quanh quẩn huyện nhỏ.

Trai hữu chí bốn phương, anh nên ra ngoài nhìn ngắm đất nước đang phát triển.

“Tôi gọi để báo đã tìm được việc,” Vương Hải Dương cười, “Nhất định sẽ cố gắng.”

“Cố lên.” Chiêu Chiêu mỉm cười.

Cúp máy, lòng cô nhẹ nhõm hơn.

Trước ngày nhập học, Dương Duy Lực vẫn bật vô âm tín, Chiêu Chiêu lại lo lắng.

Thời buổi này không có điện thoại di động, muốn liên lạc cũng không được.

Thấm thoát đã đến ngày nhập học.

Trong thời gian này, Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình tranh thủ lên tỉnh vài lần, thuê thợ mộc trang

trí cửa hàng, cuối cùng cũng hoàn thành trước khi nhập học.

Lúc này, Vương Diễm Bình mới hiểu tại sao Chiêu Chiêu chọn địa điểm này.

“Thì ra em thi đỗ đại học ở đây?” Cô ngạc nhiên.

Chiêu Chiêu cười: “Ừ, nhưng phải giữ bí mật.”

Chưa đến ngày nhập học, nếu Quách Phong Cầm biết, sợ lại sinh chuyện.

Thôn Tân Trại, Chu Mẫn Mẫn xách vali bước đi oai vệ, vừa đi vừa chào hỏi dân làng.

“Hôm nay cháu lên trường nhập học.” Cô khoe khoang.

Dù bố cô không phải anh em ruột với Chu Chính Văn, nhưng sao?

Cô vẫn là nữ sinh duy nhất trong thôn đỗ đại học.

Chu Chiêu Chiêu có kiếm được tiền cũng chỉ là mùi đồng tiền, còn cô là sinh viên đảng hoàng, ăn lương nhà nước.

Sau này, khoảng cách giữa họ sẽ ngày càng xa.

Hai mẹ con vừa đi vừa khoe khoang, sợ người khác không biết họ sắp nhập học.

“Tởm lợm,” sau khi họ đi, có người bĩu môi, “Đỗ đại học mà như cứu được cả thế giới.”

Đỗ đại học, đương nhiên là oai!

“Sao Chiêu Chiêu học giỏi thế lại không đỗ nhỉ?” Có thanh niên thắc mắc.

Kết quả lại để Chu Mẫn Mẫn tiểu nhân đắc chí.

Nhưng họ không biết, Chu Mẫn Mẫn đã sớm hết thời.

“Cô nói gì? Đã có người nhập học rồi? Không thể nào!” Chu Mẫn Mẫn hét lên, “Tôi chưa nhập học mà!”

“Cô xác định tên là Chu Chiêu Chiêu?” Giáo viên nghiêm khắc nhìn cô, “Cho xem giấy tờ và thông báo trúng tuyển.”

“Thưa thầy, tôi là mẹ cháu,” Quách Phong Cẩm cười nói, “Đây là giấy báo và hộ khẩu.”

Giáo viên kiểm tra kỹ, liếc nhìn hai mẹ con, rồi nói nhỏ với đồng nghiệp.

Người đó đứng dậy đi ra.

Chu Mẫn Mẫn lo lắng nhìn mẹ.

“Thưa thầy, giấy tờ chúng tôi đầy đủ, làm thủ tục được chứ?” Quách Phong Cẩm hỏi.

“Giấy tờ này có vấn đề,” giáo viên nói, “Cần hợp tác điều tra.”

Ngay lúc đó, hai cảnh sát mặc đồng phục bước vào.

Chương 87

DTV-EBOOK

Đến phút cuối rồi, Quách Phong Cầm làm sao có thể chấp nhận thất bại?

Hơn nữa, con gái bà được vào đại học, đây là thứ duy nhất họ có thể khoe khoang bây giờ.

Nếu Chu Mẫn Mẫn không được học đại học, tương lai họ sẽ sống thế nào?

“Đồng chí, nhất định là nhầm lẫn rồi,” Quách Phong Cầm vội vàng giải thích, “Tôi là giáo viên, đây là thẻ giáo viên của tôi, con gái tôi thật sự đã thi đỗ đại học.”

“Cháu ấy chính là Chu Chiêu Chiêu, các đồng chí không được oan uổng cháu.”

“Điều này quá bất công với một đứa trẻ đã nỗ lực hết mình để thi đỗ đại học.” Quách Phong Cầm kích động nói, “Các đồng chí không thể...”

Không thể thế nào?

Câu sau bà ta không nói ra được, bởi vì bà đã nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu thật sự, cùng với Chu Chính Văn và vợ chồng họ.

Quách Phong Cầm choáng váng suýt ngã, may mà cảnh sát bên cạnh kịp thời đỡ lấy bà, “Có phải hay không, chúng tôi điều tra một chút là biết ngay.”

...

“Chính sách của chúng tôi là không bỏ sót một kẻ xấu, nhưng cũng không oan uổng một người tốt.”

Cảnh sát nói.

Nhưng Quách Phong Cầm khi nhìn thấy gia đình Chu Chiêu Chiêu đã biết, họ tiêu rồi.

Chu Mẫn Mẫn thậm chí sợ đến mức không dám nói năng gì.

Nhìn biểu hiện của hai mẹ con, cảnh sát còn không hiểu sao?

“Anh cả, tha cho chúng em đi.”

Vừa vào phòng bên cạnh, Quách Phong Cầm quỳ sụp xuống đất, “Tất cả đều là do em mê muội, Mẫn Mẫn và Chính Vũ đều không biết gì.”

Quách Phong Cầm là người rất biết căn cứ vào tình hình nhanh chóng đưa ra phán đoán, nếu hôm nay chỉ có mình Chu Chiêu Chiêu, hoặc Chu Chính Văn và Chu Chính Vũ vẫn là anh em ruột, có lẽ bà ta đã không nhận tội nhanh như vậy.

Nhưng tình hình hiện tại khác rồi.

Nhìn biểu hiện của Chu Chính Văn, có lẽ đã sớm biết chuyện. Chỉ có Diêu Trúc Mai có lẽ mới biết, nên vẻ mặt đầy phần nộ.

“Tạm thời mê muội?” Diêu Trúc Mai bị câu nói này chọc giận, “Cái tạm thời của mày đủ lâu rồi đấy.”

“Từ khi nhận giấy báo đến giờ, các người vì nó trượt đại học không ít lần chế giễu nó.” Diêu Trúc Mai tức giận xông lên tóm tóc Quách Phong Cầm, “Sao các người có thể đối xử với nó như vậy!”

Bà còn coi Chu Mẫn Mẫn như con gái ruột của mình, hai đứa trẻ xảy ra mâu thuẫn, bà đều thiên vị Chu Mẫn Mẫn.

Lần này Chu Chiêu Chiêu thi không tốt, bà thường xuyên mắng cô, bảo cô học tập Chu Mẫn Mẫn.

“Bình thường thi tốt có ích gì?”

Đến lúc cần dùng lại kéo chân.

Nhưng bà không ngờ, căn bản không phải Chu Chiêu Chiêu thi không tốt, mà là có người đã chiếm đoạt thành tích của cô.

“Còn năm ngoái, trước khi thi nó ăn bánh bao do mày đưa,” Diêu Trúc Mai lúc này đầu óc như được khai sáng, “Nó đau bụng có phải là do mày bỏ thứ gì vào bánh bao không?”

Năm ngoái Chu Chiêu Chiêu lần đầu thi đại học, Chu Mẫn Mẫn thấp hơn một khóa.

“Mày là mưu đồ đã lâu, căn bản không phải tạm thời mê muội.” Diêu Trúc Mai càng nghĩ càng tức giận.

Sáng nay Chu Chính Văn bảo bà cùng lên tỉnh, bà còn không vui, đặc biệt là đến trường sư phạm.

Bà còn tưởng hai cha con điên rồi.

“Hôm nay sinh viên nhập học, mẹ chạy đến làm gì?” Chỉ tổ xấu hổ.

Câu sau bà không nói ra, nhưng lúc này Diêu Trúc Mai chỉ muốn tự tát mình hai cái.

Trên thực tế, bà cũng làm như vậy.

Đánh xong Quách Phong Cẩm, bà tự tát mình hai cái.

“Tôi mù quáng quá,” bà khóc lóc nói, “Đồ vô lại, tôi còn coi mày như em gái ruột mà bảo vệ.”

Diêu Trúc Mai là đứa trẻ mồ côi, không có anh chị em, từ ngày đầu về nhà chồng, bà thật sự coi người em dâu có học thức, khéo nói này như em gái ruột.

Bà luôn nhớ năm xưa nếu không phải Chu Chính Vũ kéo áo bà nói với Trương thị giữ bà lại, bây giờ bà đã c.h.ết đói rồi.

Vì vậy, bà luôn coi Chu Chính Vũ như em trai ruột, đối xử với nhà thứ hai càng không cần nói.

Nhưng họ đối xử với nhà bà thế nào?

“Sao mà có thể đối xử với Chiêu Chiêu của tôi như vậy?” Diêu Trúc Mai khóc đến nỗi thảm thiết, “Lòng dạ mà sao ác thế!”

“Chị dâu, em sai rồi,” Quách Phong Cẩm để mặc bà trút giận, khóc lóc nói, “Em có lỗi với chị và anh, có lỗi với Chiêu Chiêu.”

Thái độ nhận lỗi vô cùng tốt.

Bởi vì bà biết, hôm nay chỉ có Diêu Trúc Mai mới có thể cứu bà.

Chu Chính Văn và Chu Chiêu Chiêu nhất định sẽ không tha cho bà.

Ngồi tù?

Không, bà không muốn ngồi tù.

“Chị dâu, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi.” Quách Phong Cẩm quỳ trên đất không ngừng khóc lóc nói với Diêu Trúc Mai, “Chị tha thứ cho em lần nữa đi.”

Tha thứ?

“Xin chị nói giúp với anh và Chiêu Chiêu, đừng kiện chúng em.” Quách Phong Cẩm khóc nói, “Em

thật sự biết sai rồi.”

“Em mà ngồi tù, Chính Vũ làm sao? Mẫn Mẫn làm sao?” Quách Phong Cầm tiếp tục nói, “Mẹ già bên đó biết làm sao?”

Lúc này Quách Phong Cầm hồi hận, sáng nay xuất phát nên gọi Trương thị đi cùng.

Nhưng hôm nay, bà đã từ chối Trương thị.

Con gái lên đại học, mang theo một bà già không biết chữ làm gì?

Nếu Trương thị ở đây, ít nhất sẽ giúp bà chịu một phần phần nộ, thậm chí giúp bà nói vài lời xin tha.

Diêu Trúc Mai nhất thời không biết nói gì.

Phiêu Vũ Miên Miên

Quách Phong Cầm nói cũng không sai, nếu bà ta xảy ra chuyện, nhà thứ hai coi như xong.

“Vậy nên, đại học này của tôi nên nhường cho Chu Mẫn Mẫn học phải không?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt nói, “Có phải mỗi người phạm sai lầm, khóc lóc xin xỏ một chút là không sao?”

“Năm ngoái mày hủy hoại một năm của tôi, kỳ thực là chuẩn bị cho năm nay phải không?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Chiêu Chiêu, dì biết sai rồi, xin lỗi.” Quách Phong Cầm nói.

“Không, mày chỉ sợ ngồi tù.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Đầu tiên là đại học của tôi, sau đó là gì?”

“Mày từng bước nuốt chửng trại gà của nhà chúng tôi,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục nói, “Đúng không?”

Làm sao có thể?

Diêu Trúc Mai tròn mắt nhìn Quách Phong Cầm.

“Không, làm sao có thể.” Quách Phong Cầm đương nhiên không thừa nhận.

Kỳ thực, thời gian này bà cùng Chu Chính Vũ âm mưu, chẳng phải chính là điều này sao?

Chỉ cần Chu Chính Văn xảy ra chuyện, họ sẽ lập tức chiếm đoạt trại gà, biến thành của mình.

Chu Chiêu Chiêu là con gái, sớm muộn gì cũng lấy chồng.

Còn Chu Minh Hiên mới mười một tuổi, dễ dàng lừa gạt, nếu không được, xúi giục phạm tội đưa vào trường giáo dưỡng, đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Không thể sao?” Trong lòng vừa nghĩ như vậy, đã nghe thấy giọng Chu Chiêu Chiêu, “Kỳ thực nghĩ lại, phần thắng còn khá lớn.”

“Nếu bố tôi xảy ra chuyện gì, một đứa con gái lấy chồng, một đứa con trai còn non nớt, có thể làm nên chuyện gì?”

Kiếp trước chẳng phải chính là như vậy sao?

“Chú cảnh sát, chúng cháu tuyệt đối không tha cho bà ta.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Bà ta đã thừa nhận rồi, vậy các chú bắt bà ta đi đi.”

“Chu Chiêu Chiêu, sao mày không thể tha thứ cho mẹ tao.” Chu Mẫn Mẫn khóc lóc nói, “Dù sao mày

cũng đã nhập học rồi, cũng không ảnh hưởng gì đến mày?”

“À, chú cảnh sát,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục nói, “Trường cháu còn có mấy bạn học giỏi nhưng không đỗ, mong các chú điều tra luôn.”

Cô cũng đã sớm thông báo cho mấy bạn đó, bảo họ đến sở giáo dục và trường thi hỏi.

“Cháu nghi ngờ, bà ta là tội phạm chuyên nghiệp.”

Chương 88

DTV-EBOOK

Mãi đến khi cảnh sát đến bắt Quách Phong Cầm, bà ta vẫn chưa kịp hoàn hồn, nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt kinh hãi.

Vậy rốt cuộc cô còn biết những gì?

Làm sao cô đoán ra kế hoạch của họ? Chu Chính Vũ? Thẩm Kiến Tân? Hay Thẩm Quốc Lương?

Điều tra lại thành tích của mấy đứa trẻ học giỏi nhưng thi trượt?

Quách Phong Cầm bỗng mất bình tĩnh.

Vụ bắt cóc Chu Chiêu Chiêu trước đây có Cam Vũ Lộ che chắn, lại không có chứng cứ chứng minh bà ta tham gia, nên giờ vẫn an toàn.

Nhưng chiếm đoạt thành tích thi đại học của người khác, đây là việc bà ta trực tiếp tham gia, người liên lạc là bà, người nhận tiền cũng là bà.

Nếu không, chỉ dựa vào đồng lương ít ỏi ở trường, làm sao mua được nhà ở khu cán bộ lương thực?

Quan trọng nhất, việc này bà ta làm không chỉ một lần!

...

Hiểu chưa?

Không phải không chỉ lần này, mà là không chỉ một khóa!

Nếu bị phát hiện, bà ta coi như xong đời.

“Tôi không có, đừng vu oan cho tôi,” Quách Phong Cầm giãy giụa, “Đồng chí cảnh sát, tôi không làm, cô ta vì hận tôi nên mới vu khống.”

“Tôi thật sự chỉ làm một lần này thôi.” Bà ta khẩn khoản, “Các đồng chí không được bắt tôi.”

“Yên tâm, chúng tôi không oan uổng ai.” Cảnh sát nghiêm túc nói.

Cách một tiếng, Quách Phong Cầm bị còng tay.

“Mẹ,” Chu Mẫn Mẫn hoảng loạn, “Đừng bắt mẹ cháu, mẹ ơi, con phải làm sao?”

“Mẫn Mẫn, cầu xin bà nội cứu mẹ, mẹ không làm những chuyện đó.” Quách Phong Cầm gào thét như điên, “Chu Chiêu Chiêu, mày vu oan cho tao, mày sẽ c.h.ế.t không toàn thân.”

“Quách Phong Cầm,” Chu Chiêu Chiêu không sợ lời nguyên của bà, “Có oan uổng hay không, trong lòng bà rõ nhất.”

“Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt.” Cô nói, “Khi bà hủy hoại cuộc đời người khác, có nghĩ mình sẽ c.h.ế.t thế nào không?”

“Mẹ tôi đã thế này rồi, mày còn nói.” Chu Mẫn Mẫn khóc lóc.

“Tự bà ta chuốc lấy.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Còn mày, giống hết mẹ mày, là tòng phạm.”

“Tao liều c.h.ế.t với mày.” Chu Mẫn Mẫn như điên lao vào Chu Chiêu Chiêu.

Giơ tay định đánh.

“Chiêu Chiêu.” Chu Chính Văn và Diêu Trúc Mai hốt hoảng.

“Buông ra.” Chu Chiêu Chiêu chặn tay Chu Mẫn Mẫn, lạnh lùng nhìn cô ta.

Bốp một tiếng.

Chu Chiêu Chiêu tát thẳng vào mặt Chu Mẫn Mẫn, “Chu Mẫn Mẫn, mày còn tưởng tao sẽ để mày bắt nạt như xưa sao?”

Cô đẩy mạnh khiến Chu Mẫn Mẫn ngã phịch xuống đất, khóc lóc thảm thiết.

Cảnh tượng này diễn ra ngay tại nơi nhập học, được nhiều người chứng kiến.

Nhiều người lần đầu nghe nói có kẻ chiếm đoạt thành tích đại học của người khác.

Đương nhiên, trong đó cũng có người trầm tư.

Bởi họ cũng có bạn học giỏi nhưng thi trượt như Chu Chiêu Chiêu nói.

Hay cũng bị chiếm đoạt?

Không được, phải gọi điện về hỏi ngay.

Thi đại học, là ước mơ của bao người, cũng là con đường thay đổi số phận.

Khổ luyện bao năm, vì cái gì?

Nếu bị người khác chiếm đoạt thì quá bi thảm.

Sau này, mỗi khi Chu Chiêu Chiêu đi học hay tan lớp, đều có người đến cảm ơn cô.

“Nếu không có lời nhắc của cậu hôm đó, có lẽ bạn tôi cả đời kẹt lại thôn nhỏ.”

“Cảm ơn cậu, nếu không tôi đã không thể vào đại học.”

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Chu Chiêu Chiêu nhập học thành công, Khấu Cẩm Khê lúc này mới biết cô bị chiếm đoạt thành tích.

Ôm cô khóc nức nở, “May quá, Chiêu Chiêu.”

Càng gần ngày khai giảng, cô càng không nỡ rời xa.

“Giờ tốt rồi, chúng ta lại được cùng nhau.” Khấu Cẩm Khê vừa khóc vừa cười.

Diêu Trúc Mai vẫn chưa tiếp nhận sự thật.

Ngơ ngác nhìn con gái, nói với chồng, “Trước đây tôi đã quá đối xử bất công với nó.”

Chu Chính Văn vỗ vai vợ.

“Mày đừng đắc ý,” Chu Mẫn Mẫn hằn học, “Mày có vào đại học cũng thế thôi, cuối cùng vẫn lấy thằng tài xế.”

“Chu Chiêu Chiêu, chúng ta chờ xem, tao đợi ngày mày khóc.”

“Tao khóc hay không là chuyện tương lai, ít nhất hiện tại mày đang khóc là đủ rồi.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Chu Mẫn Mẫn.

“Mẫn Mẫn, cháu này...” Diêu Trúc Mai thở dài bất lực.

“Đừng giả nhân giả nghĩa,” Chu Mẫn Mẫn không nhớ ơn bà, ngược lại còn hận, “Bác nói coi mẹ cháu như em gái, coi cháu như con ruột, sao lúc này không giúp?”

“Cháu ghét bác!” Chu Mẫn Mẫn giận dữ đẩy Diêu Trúc Mai rồi bỏ chạy.

Diêu Trúc Mai không giữ thăng bằng, trượt chân.

“Đau quá.”

Nhưng lòng còn đau hơn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Từ nhỏ đến lớn, vì Chu Mẫn Mẫn, bà không ít lần trách mắng Chu Chiêu Chiêu.

Diêu Trúc Mai trong lòng vô cùng hối hận.

Nhưng chuyện sau đó càng khiến bà hối hận hơn.

“Đây là cửa hàng của các con?” Ngồi trên ghế mây tầng hai, Diêu Trúc Mai vẫn không tin nổi, Chu Chiêu Chiêu không biết từ lúc nào đã mở tiệm gà rán trước cổng trường.

“Đúng vậy, mẹ không thấy chị Diễm Bình đang bận dưới nhà sao?” Chu Chiêu Chiêu nói.

Không chỉ Vương Diễm Bình và Khấu Cẩm Khê, họ còn thuê một sinh viên năm hai làm thêm.

Mấy ngày thử nghiệm, lại thêm mới khai giảng, nhiều phụ huynh đưa con nhập học, tự nhiên nhìn thấy tiệm gà.

Còn có cư dân quanh đây dẫn con đi dạo.

Ngành nghề mới, đi ngang qua đã ngửi thấy mùi thơm, tự nhiên muốn nếm thử.

“Đúng vậy,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mấy ngày trước con bận việc này.”

Diêu Trúc Mai im lặng.

Hôm nay Chu Chiêu Chiêu đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của bà.

Bà cảm thấy, đứa con gái này vừa giống vừa không giống con mình.

Chỉ có điều không vừa ý là chuyện tình cảm.

Một tài xế.

Trước đây Diêu Trúc Mai chê Dương Duy Lực vì điều này, nhưng lúc đó Chu Chiêu Chiêu cũng không có công việc ổn định, nên bà đành chấp nhận.

Nhưng giờ, Chu Chiêu Chiêu trở thành sinh viên, càng khiến Dương Duy Lực - một tài xế - không xứng với con gái bà.

Nhưng tính cách Chu Chiêu Chiêu bà cũng hiểu, là đứa không đ.â.m đầu vào tường không chịu quay đầu.

Diêu Trúc Mai lo lắng.

Đúng lúc này, bà nghe thấy tiếng gọi Chu Chiêu Chiêu.

Một cô gái, phía sau là cặp vợ chồng trung niên, có lẽ là bố mẹ cô ta.

“Chiêu Chiêu, sao cậu ở đây?” Đào Tân Bảo ngạc nhiên hỏi.

“Đào Tân Bảo, sao cậu cũng ở đây?” Chu Chiêu Chiêu cùng ngạc nhiên.

“Tớ đến nhập học. Còn cậu?”

Hai người đồng thanh, rồi cùng bật cười, “Thật sao? Cậu học ngành gì?”

“Ngôn ngữ Trung Quốc.”

Hỏi ra mới biết hai người cùng ngành.

Lúc này, ở tận Tây Bắc xa xôi, Dương Duy Lực nhìn lên trời, “Hôm nay chắc cô ấy nhập học rồi.”

“Cố lên... cố lên.” Hầu Kiến Ba thở hỗn hển vỗ vai anh, chưa kịp nói tiếp đã thấy Dương Duy Lực biến sắc, kéo anh sang một bên...

“Coi chừng!”

Chương 89

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đang nói chuyện với Đào Tân Bảo bỗng giật mình.

“Cậu sao thế?” Đào Tân Bảo hỏi.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Không hiểu sao, đột nhiên cảm thấy tim đập loạn nhịp.

“Dạo này cậu có gặp Dương Duy Lực không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, Đào Tân Bảo lắc đầu, “Anh ấy ít khi về khu tập thể lắm.”

Dù có về, cô cũng không dám tìm anh chơi.

Chu Chiêu Chiêu lại nhớ đến cuộc điện thoại của anh, rất mơ hồ, không nói rõ đang làm nhiệm vụ gì.

“Hai người không cãi nhau chứ?” Đào Tân Bảo đột nhiên hỏi.

“Không.” Chu Chiêu Chiêu vội lắc đầu, “Không có gì.”

...

Đào Tân Bảo thấy vậy cũng không hỏi thêm.

Lần này lên tỉnh, Chu Chính Văn đưa cả Chu Toàn Hải và Hứa Thúy Hoa đi cùng. Xử lý xong việc của Chiêu Chiêu, ông dẫn bố mẹ và hai mẹ con Khấu Cẩm Khê đi chơi vườn thú.

Những người này, ngoài Chu Chính Văn và Chu Chiêu Chiêu thường xuyên ra ngoài, những người

còn lại rất ít lên tỉnh.

Đặc biệt là Chu Toàn Hải và vợ, cả đời đi xa nhất có lẽ chỉ đến huyện.

“Hôm nay chúng ta đi vườn thú trước, ngày mai tôi đưa mẹ đến bệnh viện Kinh Tây.” Chu Chính Văn nói.

Bệnh viện Kinh Tây là bệnh viện tốt nhất tỉnh, ông muốn kiểm tra toàn diện cho Hứa Thúy Hoa, xem bệnh tình có chữa được không.

Từ khi dọn đến trại gà, có người thân bên cạnh, tâm trạng Hứa Thúy Hoa khá hơn nhiều, dạo này đã nhận rõ người.

“Chị, chị giỏi quá.” Chu Minh Hiên ngưỡng mộ nhìn chị gái.

Trải nghiệm hôm nay quá sức tưởng tượng của cậu.

Cậu tưởng Chu Chiêu Chiêu chỉ tỉnh ngộ, nhìn rõ bộ mặt thật của Chu Mẫn Mẫn.

Không ngờ chị còn giấu chiêu này.

Chuyện này chắc chắn chị phát hiện từ lâu, nhưng kiên nhẫn đến hôm nay mới bùng nổ.

Nghĩ lại sáng nay trong làng, vẻ mặt đắc ý của Quách Phong Cẩm và Chu Mẫn Mẫn.

Quả nhiên không c.h.ế.t không yên, leo càng cao ngã càng đau.

Bị bắt quả tang, xem Quách Phong Cẩm còn giãy giụa thế nào.

Đúng là đã đời!

Hỏi Chu Minh Hiên bây giờ ngưỡng mộ ai nhất, tất nhiên là chị gái Chu Chiêu Chiêu.

“Em còn nhớ thỏa thuận của chúng ta chứ?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Giờ chị đã mở tiệm gà rán, học kỳ này em không được trễ hẹn đấy.”

“Chuyện nhỏ.” Chu Minh Hiên đắc ý, “Em tưởng em rảnh à? Em đã xem qua sách lớp năm rồi.”

“Mấy kiến thức đó dễ ẹc, top ba lớp không thành vấn đề.”

“Vậy em biết trẻ con tỉnh thành đang học gì không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Nếu em chỉ nhìn vào lớp học của mình, thì quá hạn hẹp.”

Đúng lúc nói chuyện, một cậu bé tầm tuổi Chu Minh Hiên vác đàn cello đi ngang qua, liếc nhìn cậu rồi tiếp tục bước.

Bên cạnh, mẹ cậu nói: “Học xong cello con tự đi học toán Olympic và thư pháp nhé?”

Chu Minh Hiên há hốc mồm.

“Được ạ.” Cậu bé đáp, “Con đã bảo mẹ không cần đưa rồi mà.”

Hai mẹ con vừa nói vừa đi.

“Chị, toán Olympic và thư pháp là gì?” Chu Minh Hiên hỏi.

Chu Chiêu Chiêu vỗ vai em trai: “Nếu em hứng thú với toán, có thể nghiên cứu toán Olympic.”

“Lát chị tìm mấy cuốn sách liên quan cho em mang về.”

Chu Minh Hiên gật đầu.

Đi vườn thú là thứ cậu thích nhất, Hứa Thúy Hoa dường như cũng vui vẻ hơn.

Sau khi tham quan, Chu Chính Văn đưa mọi người đi ăn tối.

Chiều tối, Chu Chiêu Chiêu mới về trường.

Khi nhập học cô đã biết phòng ký túc xá, chỉ là chăn màn còn để ở tiệm gà chưa mang theo.

Tối nay Chu Chính Văn ở khách sạn, cô mang đồ lên ký túc xá.

Vương Diễm Bình muốn đưa đi, nhưng Chu Chiêu Chiêu từ chối.

Chuyện nhỏ này cô tự làm được.

Phòng ký túc sáu người, ngoài giường cô còn một giường trống, bốn người khác đã ổn định. Khi Chu Chiêu Chiêu bước vào, bốn ánh mắt cùng đổ dồn về phía cô.

“Chào mọi người, mình là Chu Chiêu Chiêu.” Cô tự giới thiệu, “Lớp ba khoa Văn.”

“Chính là Chiêu Chiêu à, tụi mình đợi cậu lâu rồi.” Một cô gái mặt tròn ngồi giường dưới gần cửa nói, “Mình là Lưu Tương, phòng mình chắc cùng lớp.”

Khoa Văn trường họ mạnh, nữ sinh đông, nên hầu như cùng lớp ở chung phòng.

“Mình là Trương Hồng Quyên.” Cô gái ở giường trên Lưu Tương nói.

“Mình là Lý Đình.”

“Mình là Phùng Khiêm Khiêm.” Phùng Khiêm Khiêm hơi kiêu kỳ bổ sung, “Nhà mình ở tỉnh

thành.”

Những người khác đều từ nơi khác đến.

Chu Chiêu Chiêu cười chào từng người, giường cô ở ngay trên Phùng Khiêm Khiêm, “Tí nữa mình trải giường, cậu ngồi tạm bên ai đó nhé.”

“Vậy nhẹ tay thôi.” Phùng Khiêm Khiêm nhú mày, “Đừng làm rơi bụi bẩn xuống.”

“Mình sẽ chú ý.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

“Cậu xinh quá.” Lưu Tương không nhận được khen, “Các cậu thấy không?”

“Ừ, da trắng quá, như em bé vậy.” Trương Hồng Quyên và Lý Đình đồng thanh.

Mặt Phùng Khiêm Khiêm khó coi.

Vốn dĩ cô cũng xinh, nhưng da ngăm, so với Chu Chiêu Chiêu càng đen hơn.

“Mình rất tò mò, làm sao cậu biết có người chiếm đoạt thành tích của mình?” Lưu Tương hỏi.

Câu hỏi này Phùng Khiêm Khiêm cũng muốn hỏi.

“Mình đoán thôi, không cam tâm nên đến xác minh.” Chu Chiêu Chiêu vừa nói vừa dọn giường.

“Hôm nay nhiều người nghe chuyện của cậu, đều gọi điện về cho bạn.” Trương Hồng Quyên nói nhỏ, “Mình cũng có bạn tình hình giống cậu.”

Top năm lớp, nhưng rốt cuộc không đỗ đại học.

Cô nghe chuyện Chu Chiêu Chiêu, vội gọi điện về nhà bạn.

Hy vọng bạn ấy có tin tốt.

“Vậy nếu giấy báo nhập học bị xé rách, có được không?” Lý Đình hỏi.

“Có thể mang giấy tờ đến trường làm lại.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng thứ quan trọng thế, sao lại xé?”

Lý Đình thở dài: “Nhà không cho đi học.”

“Muốn bạn ấy đi làm kiếm tiền.” Cô bổ sung.

“Vậy khó gì?” Chu Chiêu Chiêu dừng tay, “Mang theo hộ khẩu, tốt nhất trường cũng cấp giấy chứng nhận, nói dối nhà là đi làm.”

“Đến lúc lén đi nhập học là được.”

Theo cô, cách nào cũng có.

“Lúc đó có thể xin vay học bổng, hoặc làm thêm ngoài giờ, kiểu gì cũng kiếm được tiền học phí và sinh hoạt phí.” Cô cười.

“Chiêu Chiêu, cậu giỏi quá, biết nhiều thứ ghê.” Lý Đình lúc này đã ngưỡng mộ không thôi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mình phải đi ngay.” Cô nhả xuống giường xỏ giày, “Gọi điện bảo bạn ấy cách này.”

“Trường bạn ấy chưa nhập học.”

Hy vọng kịp thời.

Chương 90

DTV-EBOOK

Cô biết nhiều không?

Không hẳn.

Những kiến thức này đều là lần trước Dương Duy Lực kể cho cô trên đường đi làm lại giấy báo nhập học.

Cũng lúc đó Chu Chiêu Chiêu mới biết, dù giấy báo nhập học bị mất hay xé rách, vẫn có thể đi học.

Càng lúc đó mới biết, chiếm đoạt thành tích người khác bị bắt sẽ phải ngồi tù.

Vì vậy cô không để Chu Chính Văn lập tức đối chất với Quách Phong Cầm, mà chọn đúng ngày nhập học bắt quả tang.

Chỉ là Chu Chiêu Chiêu không ngờ, cô chỉ thử Quách Phong Cầm, nhưng nhìn biểu hiện lúc đó, cô biết mình đoán đúng.

Bà ta không phải lần đầu làm chuyện này.

Chờ ngồi tù đi, Chu Chiêu Chiêu nghĩ.

...

Giường nhanh chóng được dọn xong, đây là lần đầu cô ngủ ở ký túc xá đại học, nằm trên giường mãi không ngủ được.

Phiêu Vũ Miên Miên

Kiếp trước, Chu Mẫn Mẫn có cũng ở đây không?

Mỗi lần về quê gặp Chu Mẫn Mẫn, đều thấy cô ta vênh váo khoe khoang chuyện đại học.

Còn lúc này, Chu Mẫn Mẫn vì Quách Phong Cẩm bị bắt, không thể nhập học, Chu Chính Văn mua vé tàu đưa cô về huyện.

Chu Mẫn Mẫn khóc lóc nắm tay ông không chịu buông, nhưng Chu Chính Văn nghĩ đến việc đứa trẻ này cũng không ít lần bắt nạt Chiêu Chiêu.

Chiếm đoạt thành tích đại học của Chiêu Chiêu cô ta cũng tham gia, lòng liền cứng rắn.

Đứa trẻ này, giống hệt mẹ nó.

“Về nói với bố cháu.” Chu Chính Văn đưa cho cô mười đồng, “Sau này sống tốt vào.”

Đừng như Quách Phong Cẩm toàn làm chuyện xấu.

Chu Mẫn Mẫn khóc thảm thiết, nhưng lần này dù cô van xin thế nào, Chu Chính Văn cũng không mềm lòng, cuối cùng cô đành lên tàu về huyện.

Chuyện này, phải nhờ Chu Chính Vũ nghĩ cách, người khác không dựa được.

Còn phải mách bà nội xem nhà Chu Chính Văn đối xử với cô thế nào.

Cô muốn bà nội trả thù, dạy cho Chu Chiêu Chiêu một bài học.

Lúc này Chu Mẫn Mẫn vẫn còn mơ mộng, chưa nhận rõ biến cố gia đình.

Công an rất coi trọng vụ này, thêm vào đó lại có người tố cáo con mình bị chiếm đoạt thành tích.

Vì vậy, vụ án Quách Phong Cẩm trở thành trọng điểm.

Thậm chí cục trưởng công an nghiêm khắc nói trong cuộc họp: “Vụ án này ảnh hưởng cực lớn, phải xử lý nghiêm.”

“Vì vậy tôi đề nghị, đưa vụ án này thành trọng điểm tháng này, truyền đạt đến các phân cục và đồn công an, tuyên truyền pháp luật rõ ràng.”

Vì vậy, năm nay quả nhiên có trường hợp sinh viên học nửa chừng bị thay người, cũng có trường hợp giấy báo nhập học bị hủy hoại.

Những đứa trẻ này tưởng cuộc đời không còn ánh sáng, nào ngờ một ngày, mặt trời lại chiếu rọi.

Về sau họ mới biết, nguyên nhân là có cô gái tên Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ thành tích bị chiếm đoạt, báo cảnh sát bắt kẻ xấu, mới có chuyện sau này.

Hôm sau Chu Chiêu Chiêu cùng Chu Chính Văn đưa Hứa Thúy Hoa đến bệnh viện Kinh Tây khám.

“Bà ơi, đừng sợ.” Chu Chiêu Chiêu an ủi Hứa Thúy Hoa, “Bác sĩ chỉ kiểm tra thôi.”

“Không sợ, không sợ.” Hứa Thúy Hoa cười xoa đầu cháu gái, “Bà giờ không sợ gì nữa.”

Con trai còn sống là hơn tất cả.

Dù trí nhớ lúc tỉnh lúc mê, nhưng với Hứa Thúy Hoa đã mãn nguyện.

Ít nhất lúc tỉnh táo biết con trai còn sống, lại sống tốt như vậy, bà đã thỏa lòng.

Kết quả kiểm tra cần thời gian, Chu Chiêu Chiêu để Chu Chính Văn ở lại với ông bà, cô tự đi lấy phiếu xét nghiệm và thuốc.

Lần này kiểm tra, Chu Toàn Hải vốn không muốn, bị Chu Chiêu Chiêu thuyết phục cũng làm luôn.

Thời buổi này người già đã đành, ngay cả Chu Chính Văn hai vợ chồng, nếu không có triệu chứng khó chịu cũng không đến bệnh viện.

Chu Chiêu Chiêu cầm phiếu kiểm tra đi về, bị một bà lão kéo lại, bà ta bế một đứa bé: “Cô ơi, giúp bà bế cháu một chút được không?”

“Bà vào nhà vệ sinh một lát.”

Bà lão trông rất vội, Chu Chiêu Chiêu nhìn quanh: “Bà ơi, đằng kia có y tá, bà nhờ họ giúp đi.”

“Cháu giúp bà bế một chút thôi, bà sắp không nhịn được rồi.” Bà lão nói, “Nhìn cháu là người tốt bụng, bà thật sự không kịp nữa.”

Nói rồi, bà định đưa đứa bé vào tay Chu Chiêu Chiêu.

Chiêu Chiêu sợ hãi lùi lại: “Bà làm gì thế?”

Nhưng tốc độ của cô không bằng bà lão.

Đứa bé bị nhét vào lòng, Chu Chiêu Chiêu chưa từng bế trẻ con, người cứng đờ.

“Cháu đứng đây đợi bà nhé, đừng đi đâu.” Bà lão vừa nói vừa chạy vào nhà vệ sinh.

Chu Chiêu Chiêu biết nói sao?

Đứa bé trong lòng cô vẫn ngủ yên.

“Cháu may mắn quá.” Chu Chiêu Chiêu ngưỡng mộ nhìn nó, “Không cần lo lắng gì, chỉ cần ngủ yên.”

Cô đang nói chuyện với đứa bé, không thấy mấy người chạy vào, họ nhìn quanh rồi dừng ở Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng thấy cô dịu dàng nói chuyện với đứa bé, chắc là con cô.

Rất nhanh, họ rời đi tìm nơi khác.

Họ không biết, sau khi họ đi không lâu, Chu Chiêu Chiêu phát hiện ra điều bất thường.

Đứa bé ngủ quá say.

“Y tá ơi.” Cô bế đứa bé đến trước mặt y tá, “Chị xem giúp em, đứa bé này có vấn đề gì không?”

“Đây không phải con em?” Y tá hỏi.

“Không phải, em đang đi lấy phiếu xét nghiệm cho bà, một bà lão bảo bà vào nhà vệ sinh, nhờ em trông hộ.” Chu Chiêu Chiêu giải thích.

Ai ngờ vừa nói xong, bà lão đã quay lại: “Cô này, tôi chỉ nhờ bế cháu một chút, sao lại chạy đi đâu?”

“Đừng làm cháu sợ.” Bà nói, “Đưa cháu đây.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không đưa: “Bà nói đây là cháu bà, có bằng chứng gì không?”

“Cô này thế nào đấy? Cháu rõ ràng là tôi đưa cô bế hộ.” Bà lão sốt ruột, “Ai chứng minh được?”

“Vậy gọi cảnh sát vậy.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nếu cảnh sát chứng minh được, tôi sẽ trả cháu.”

Bà lão nghe nói gọi cảnh sát, sắc mặt biến đổi.

Đột nhiên xông đến định giật đứa bé.

“Coi chừng!”

Chương 91

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu và y tá giật mình.

Hai người vốn chỉ đang thử bà ta, nào ngờ bà lão này thật sự có vấn đề.

Không những thế, còn định giật đứa bé từ tay cô.

Chu Chiêu Chiêu hoảng hốt, định tránh bà lão, nhưng bà ta nhìn gầy gò mà sức lực kinh người.

Đôi tay khô gầy siết chặt tấm chăn bọc đứa bé, “Trả cháu đây.”

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên không thể đưa.

Hai người giằng co, lưng Chiêu Chiêu đập mạnh vào bàn, cô đau đến mức kêu lên.

Thế mà đứa bé trong lòng vẫn ngủ say.

Chắc chắn có vấn đề.

...

“Trả tao.” Bà lão trợn mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Con bé, đừng tự rước họa vào thân.”

Đây là lời cảnh cáo Chu Chiêu Chiêu.

Cô nghe vậy lập tức hét lên: “Cứu với, cướp trẻ con!”

Rước họa?

Không, tà không bao giờ thắng chính.

Nếu đứa bé này không gặp cô, thì đành chịu, nhưng đã gặp thì không thể bỏ qua.

Hơn nữa, nhất định phải quản.

Chu Chiêu Chiêu ôm chặt đứa bé, bà lão nghiêng
răng cắn mạnh vào tay cô.

“A...”

Đúng lúc đó, người xung quanh nghe tiếng hét
liền xông đến kéo bà lão ra.

“Sao lại cắn người?”

“Trời ơi, nó ôm cháu tôi không chịu trả.” Bà lão
khóc lóc, “Trả cháu đây...”

Lời chưa dứt, sắc mặt bà đột nhiên biến đổi, định
bỏ chạy.

Nhưng lúc này đông người vây quanh, vừa chạy
đã bị chặn lại: “Bà không lấy cháu nữa?”

Bà lão muốn đẩy người đó, nhưng không lay
chuyển được.

Mấy người lúc nãy đã quay lại.

Bà lão biết mình không thoát được, đột nhiên
quay người, lao về phía Chu Chiêu Chiêu.

Bà ta không sống được, nhưng đứa bé này cũng
phải c.h.ết theo.

Còn con nhỏ Chu Chiêu Chiêu, lúc nãy đưa đứa bé
cho nó bế, là vì thấy nó có vẻ tốt bụng, đứa bé ở với
nó sẽ tránh được sự chú ý.

Họ không ngờ đứa bé lại ở ngay trước mắt, trong
tay một cô gái.

Nhưng bà ta thành công tránh được truy lùng,
nào ngờ Chu Chiêu Chiêu phát hiện ra bà cho đứa bé
uống thuốc ngủ?

Đứa bé ngủ quá say, khiến Chu Chiêu Chiêu cảnh giác.

Đều là tại con nhỏ này.

Nếu nó không nhiều chuyện, trả lại đứa bé, giờ bà ta đã trốn thoát.

Bà lão nghiêng rằng như muốn liều mạng với Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu cũng hoảng sợ.

Nhưng từ nãy cô đã cảnh giác với bà lão, lúc nãy bị đụng là do hỗn loạn.

Nhưng cô vẫn đánh giá thấp sự nguy hiểm của bà ta.

Và bà ta không phải bà lão bình thường.

“Coi chừng.”

“Đứa bé.”

Tay Chu Chiêu Chiêu bị đụng mạnh, đứa bé văng ra.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu rơi xuống đất thì không xong.

“Không!” Chu Chiêu Chiêu vội nhẩy lên định đỡ, nhưng vẫn chậm một bước.

Xoẹt...

Cánh tay bị thương của cô đập mạnh xuống đất, đau đến mức nhăn nhó.

“Đứa bé.”

Cô ngẩng đầu, thấy đứa bé được một người đàn ông to khỏe cứu.

Chu Chiêu Chiêu thở phào.

Còn bà lão bị mấy người kia bắt giữ.

“Thả tao ra.” Bà lão vẫn gào thét, nhưng nhanh chóng bị cảnh sát đưa đi.

Chu Chiêu Chiêu và đứa bé được đưa vào cấp cứu.

“Chiêu Chiêu.” Chu Chính Văn không ngờ con gái đi lấy phiếu xét nghiệm cũng gặp chuyện, “Con sao thế?”

“Bố.” Chu Chiêu Chiêu gọi, “Con không sao, chỉ xước da thôi.”

“Ông yên tâm, phu nhân chúng tôi nói sẽ chữa trị vết thương cho cô gái chu đáo.” Một người đi cùng nói.

“Rốt cuộc chuyện gì?” Chu Chính Văn nghiêm khắc nhìn con gái.

Chu Chiêu Chiêu kể lại sự việc, cuối cùng nũng nịu: “Đứa bé nhỏ như vậy, con không đành lòng...”

Chu Chính Văn tức đến phát điên: “Con bé này càng ngày càng liều.”

Không được, lát nữa phải nói chuyện nghiêm túc với Chiêu Chiêu.

Sau này không được hành động bốc đồng nữa.

An toàn là trên hết.

Nhìn vẻ mặt cô, lời trách mắng của ông nuốt vào trong.

“Cảm ơn cháu.” Một lúc sau, một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi bế đứa bé đi vào.

Người phụ nữ cảm kích nói: “Nếu không có cháu, có lẽ đã mất con tôi rồi.”

“Cháu tên gì? Nhà ở đâu?” Người phụ nữ tự giới thiệu, “Cô tên Hoàng Mỹ Khê, người tỉnh thành, đứa bé này là cô khó khăn lắm mới sinh được.”

“Nếu nó xảy ra chuyện gì, cô... cũng không sống nổi.”

Nói xong, ra hiệu cho người bên cạnh tặng quà cho Chu Chiêu Chiêu.

Nói thật, Chu Chính Văn cũng là người từng trải, nhưng vẫn choáng váng trước một hộp tiền mặt.

“Không được.” Chu Chiêu Chiêu vội nói, “Cháu cứu đứa bé không phải vì tiền của cô.”

Lúc đó cô còn không biết bố mẹ đứa bé là ai.

“Vậy nếu cháu không chê,” Hoàng Mỹ Khê nhìn đứa bé dịu dàng, “Chúng ta làm chị em kết nghĩa nhé, sau này cháu là dì của bé.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô thật sự không nghĩ đến chuyện này.

“Cháu yên tâm, cô không phải người xấu.” Hoàng Mỹ Khê cười, “Cô có ý riêng, cháu là ân nhân cứu mạng của bé, nếu thường xuyên ở bên cháu, bé sẽ có phúc.”

Lúc sinh con, thầy bói nói đứa bé sẽ gặp nạn, nếu vượt qua được thì cả đời vinh hoa phú quý.

Nếu không vượt qua, thì cha mẹ con cái ly tán.

Lúc đầu cô không tin, nhưng giờ thì tin rồi.

Chu Chiêu Chiêu khó xử, liếc nhìn Chu Chính Văn, thấy ông gật đầu, nói: “Hay để cháu suy nghĩ đã.”

“Được, không vội.” Hoàng Mỹ Khê cười, “Chúng ta để lại địa chỉ liên lạc nhé?”

Chu Chiêu Chiêu đưa địa chỉ nhà và trường đại học.

“Đại học Sư phạm à!” Hoàng Mỹ Khê cười, “Cô là giảng viên trường đó.”

Chỉ là cô dạy nhạc, còn Chiêu Chiêu học văn.

“Chúng ta thật có duyên.” Cô cảm thán, “Sau này có thể gặp ở trường.”

Chu Chiêu Chiêu cũng không ngờ, đang định nói thì nghe tiếng bước chân hỗn loạn bên ngoài: “Nhanh lên, sắp đến rồi.”

Giọng này sao quen thế?

Chương 92

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu quay đầu, thấy Hầu Kiến Ba cùng ba bác sĩ cấp cứu đẩy một chiếc giường bệnh chạy về phía này.

Trái tim cô đột nhiên thắt lại.

“Hầu Kiến Ba,” cô gọi, “Sao anh lại ở đây?”

Nếu không nghe giọng nói, Chu Chiêu Chiêu suýt nữa không nhận ra Hầu Kiến Ba.

Anh ta mặt mũi lem luốc, quần áo bẩn thỉu không còn nhìn rõ màu.

Chỉ có giọng nói là đặc biệt.

Hầu Kiến Ba sững lại, ngẩng đầu thấy Chu Chiêu Chiêu đang đứng trước cửa phòng cấp cứu.

Hầu Kiến Ba liếc nhìn người bất tỉnh trên giường, rồi lại nhìn Chu Chiêu Chiêu, vừa định nói thì thấy cô gái đã khóc lóc chạy tới.

“Dương Duy Lực, đồ lừa đảo,” Chu Chiêu Chiêu vừa khóc vừa nói, “Anh không hứa sẽ bình an vô sự sao?”

...

“Anh còn nói sẽ an toàn trở về cưới em.”

Nhưng giờ là thế nào?

Người trên giường còn thảm hại hơn Hầu Kiến Ba, trán bị thương m.á.u chảy không ngừng, loang lổ

trên mặt cùng với bụi đất đen, không phân biệt được đâu là vết thương.

“Chu Chiêu Chiêu, không phải...”

“Em không quan tâm,” Chu Chiêu Chiêu ngắt lời Hầu Kiến Ba, “Dương Duy Lực, anh phải tỉnh lại, không được bỏ rơi em.”

Cảm giác kiếp trước dường như quay trở lại.

Người thân, từng người một rời xa cô.

Chu Chiêu Chiêu ôm đầu ngồi xổm khóc nức nở, chẳng lẽ cô thật sự như Trương thị nói, là người không may mắn?

Mệnh quá cứng, nên khắc c.h.ế.t họ?

Cô ngồi khóc thảm thiết, nếu thật sự như vậy, cô nguyện dùng mạng sống của mình để đổi lấy họ.

Đúng lúc này, một bàn tay lớn đặt lên đầu cô, sau đó Chu Chiêu Chiêu nghe thấy giọng nói quen thuộc.

“Đừng sợ.” Giọng Dương Duy Lực vang lên, “Anh không sao.”

Vừa rồi, anh chỉ đi xử lý chút việc, để Hầu Kiến Ba đến phòng cấp cứu trước, nào ngờ vừa tới đã thấy Chu Chiêu Chiêu khóc.

Vừa khóc vừa gọi tên anh.

Dương Duy Lực còn không hiểu sao?

Cô bé vừa rồi chắc nhầm người bị thương trên giường là anh.

“Dương Duy Lực?” Chu Chiêu Chiêu nghe tiếng ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt đỏ hoe còn đọng nước mắt, “Anh... sao anh ở đây?”

Cô lắp bắp chỉ về phía phòng cấp cứu, rồi nhìn Dương Duy Lực nguyên vẹn đang ngồi xồm trước mặt.

Cuối cùng không nhịn được, oà khóc.

“Anh không sao, đừng sợ.” Dương Duy Lực xót xa ôm cô vào lòng vỗ về, “Đừng khóc, em xem anh có nguyên vẹn không?”

Nói xong, anh nhẹ nhàng lau nước mắt trên má cô.

Nhưng tay quá bẩn, để lại vệt đen trên gương mặt trắng nõn.

Anh định dùng áo lau, nhưng áo cũng bẩn, cuối cùng đành bỏ cuộc, “Anh không sao, anh hứa sẽ bình an.”

Vốn dĩ nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành, chỉ cần bàn giao xong, anh và Hầu Kiến Ba có thể trở về vị trí cũ.

Nhưng không ngờ trên đường về xảy ra ngoài ý muốn.

Núi đột nhiên nổ.

May mà họ phản ứng nhanh, tài xế cũng là người giàu kinh nghiệm.

Nhưng dù vậy, chiếc xe suýt nữa mất tích, đây là âm mưu có chủ đích.

Nếu thất bại, sẽ cùng c.h.ế.t tại đây.

Bây được thiết kế sẵn, xe họ đi qua sẽ kích hoạt.

Chỉ là một đồng đội trên xe không may mắn, bị thương nặng. Phiêu Vũ Miên Miên

Sau đó cấp trên lập tức điều trực thăng đưa họ đến bệnh viện tốt nhất gần nhất, chính là bệnh viện Kinh Tây.

Không ngờ lại gặp Chu Chiêu Chiêu ở đây.

Cô hiểu nhầm người bị thương là anh, khóc đến nỗi thảm thiết.

Trái tim Dương Duy Lực vừa chua xót vừa ngọt ngào ấm áp.

“Anh thật sự không sao?” Cô gái mắt đỏ hoe nhìn anh, “Không lừa em chứ?”

“Anh không sao, chỉ hơi bồn chồn.” Dương Duy Lực nói, nhưng thấy cô ở đây lại lo lắng hỏi, “Sao em ở đây? Bị bệnh hay bị thương?”

Anh căng thẳng nhìn Chu Chiêu Chiêu từ đầu đến chân, “Em bị thương rồi?”

“Chỉ vừa đụng nhẹ thôi,” Chu Chiêu Chiêu có chút áy náy nói, “Không đáng kể.”

“Không đáng kể gì,” Chu Chính Văn nói, “Liều mạng cứu người, đụng cả lưng lẫn chân.”

“Đã khám chưa? Còn đau không?” Dương Duy Lực hỏi.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Hết đau rồi.”

“Người này là ai?” Ở xa, Hoàng Mỹ Khê hỏi người bên cạnh, “Nghe tên có vẻ quen.”

“Chắc là em trai Dương Duy Khôn.” Người đó trả lời, “Con thứ ba nhà họ Dương.”

“Thì ra là anh ta.” Hoàng Mỹ Khê cười, “Đi thôi.”

Dù sao đã có địa chỉ của Chu Chiêu Chiêu, sau này sẽ đến thăm riêng.

Bây giờ không làm phiền đôi trẻ âu yếm.

Nghĩ vậy, Hoàng Mỹ Khê lại nhìn hai người, khá đẹp đôi.

Hai người tiếp tục thì thầm trò chuyện.

Bên cạnh, Diêu Trúc Mai bĩu môi, cuối cùng thở dài, cây cải nhà mình bị con lợn này cắn mất rồi.

Cái thể này, nhìn cũng không tách ra được.

“Một sinh viên đại học,” Diêu Trúc Mai lẩm bẩm, “Sao lại thích thằng tài xế?”

Câu này, vừa hay bị Hoàng Mỹ Khê nghe thấy, cô cười nhìn Diêu Trúc Mai, “Bà đừng coi thường tài xế này.”

“Con gái bà có mắt.”

Dương Duy Lực, dù ở tỉnh không nổi tiếng bằng hai anh trai, nhưng được lão gia nhà cô thường xuyên khen ngợi, sao có thể tầm thường?

Diêu Trúc Mai không tin lời cô.

Tài xế thì có tương lai gì?

Dĩ nhiên, bà sẽ không nói với Hoàng Mỹ Khê, chỉ định bảo Chu Chính Văn nghĩ cách, xem có thể để Dương Duy Lực học làm kinh doanh không?

Hoặc lên tỉnh làm tài xế cho lãnh đạo nào đó cũng được.

Không thể để Chu Chiêu Chiêu học ở tỉnh, còn Dương Duy Lực ở huyện lái xe chứ?

Xa nhau như vậy, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Chu Chiêu Chiêu lại là đứa cố chấp, bị Thẩm Quốc Lương phụ bạc một lần, nhìn cô quan tâm Dương Duy Lực còn hơn cả Thẩm Quốc Lương, nếu Dương Duy Lực... chắc chắn sẽ đả kích nặng nề.

Diêu Trúc Mai nghĩ đến đây, càng kiên quyết hơn.

Nếu Dương Duy Lực không chịu lên tỉnh, bà sẽ dốc toàn lực chia tay hai người.

Bên này, Chu Mẫn Mẫn về huyện đến xưởng sửa chữa tìm Chu Chính Vũ, nhưng không thấy, lại vội về nhà tìm.

Nhưng Trương thị cũng không biết Chu Chính Vũ đi đâu.

Mãi mới đợi được Chu Chính Vũ mệt mỏi trở về, hỏi ra mới biết anh ta bị điều đi sửa chữa đồ ở nơi khác.

“Bố ơi, bố phải cứu mẹ con.” Chu Mẫn Mẫn khóc lóc.

“Bố biết rồi.” Trong ánh mắt mệt mỏi của Chu Chính Vũ lóe lên sự âm hiểm, “Mẹ con sẽ sớm về.”

Kế hoạch của anh ta cũng phải đẩy nhanh.

Nhưng đúng lúc này, vợ Cam Vũ Lộ là Lưu Tú Nga tìm đến nhà, “Quách Phong Cầm đồ tiện nhân, mày hại chúng tôi quá khổ!”

Cam Vũ Lộ trong tù tự sát rồi!

Chương 93

DTV-EBOOK

Cùng lúc đó, Dương Duy Lực cũng nhận được tin Cam Vũ Lộ tự sát.

Lúc này anh đang ở bệnh viện thăm đồng đội bị thương, Hầu Kiến Ba đến báo tin.

“Buôn bán giấy báo đại học không phải lần đầu,” Hầu Kiến Ba nói, “Từ khi khôi phục thi đại học đến giờ, lần nào cũng có.”

Không trách tuổi trẻ đã làm phó cục trưởng giáo dục.

Nếu không xảy ra chuyện này, năm nay chắc chắn lên chức cục trưởng.

Nghĩ xem, nếu hắn làm cục trưởng, sẽ hại bao nhiêu đứa trẻ?

Cam Vũ Lộ cũng biết mình tội đáng chết, nên mới tự sát.

“Không hẳn,” Dương Duy Lực lắc đầu, “Có thể còn nguyên nhân khác.”

Dù là buôn bán, án tù cũng không đến mức chết.

...

“Có bị đe dọa không?” Hầu Kiến Ba suy nghĩ.

“Quách Phong Cẩm cũng phải theo dõi sát,” Dương Duy Lực nói, “Biết đâu khai thác được gì từ bà ta?”

Hầu Kiến Ba gật đầu, lại hỏi: “Bên kia sắp xếp ổn chưa?”

“Thủ tục đã hoàn tất,” Dương Duy Lực nói, “Máy bay về nước chắc trong nay mai.”

Lúc đó nhà nước sẽ cử máy bay đón họ.

“Cuối cùng cũng không uổng công chúng ta.” Hầu Kiến Ba cười.

“Ừ,” Dương Duy Lực gật đầu, “Đợi họ về, tôi muốn kết hôn.”

“Đơn xin kết hôn phê rồi?” Hầu Kiến Ba cười hỏi, thấy anh gật đầu, đ.ă.m nhẹ vào vai, “Được đấy.”

“Nhưng Chiêu Chiêu đang học đại học, kết hôn được không?”

Dương Duy Lực bẻ đôi quả táo: “Tôi sẽ xin phép trường cô ấy.”

Dù luật không cấm sinh viên kết hôn, nhưng trường thường không cho phép.

Nhưng Dương Duy Lực có thân phận đặc biệt, xin phép có lẽ trường sẽ đồng ý.

Hầu Kiến Ba vỗ vai cười: “Cậu cũng có ngày này.”

Lại nói: “Vợ tôi biết chắc không tin nổi.”

Vợ anh trước kia từng giới thiệu gái cho Dương Duy Lực, nhưng hần không hứng thú, khiến vợ anh nghi ngờ hần không thích con gái.

Ai ngờ không phải không thích, mà chưa gặp người ưng ý.

Giờ có người rồi, nhìn hần sốt ruột thế nào.

Đi xin phép? Làm đơn?

Hầu Kiến Ba lắc đầu cười, đúng là phong cách Dương Duy Lực.

Bên trường, Chu Chiêu Chiêu từ bệnh viện về liền đi học, tối nay có họp lớp và nhận sách.

“Chiêu Chiêu,” Lưu Tương gọi cô, “Cậu có muốn ứng cử ban cán sự không?”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu: “Mình có lẽ không có thời gian, còn cậu?”

“Mình muốn thử,” Lưu Tương nói, “Vậy lúc đó cậu bầu cho mình nhé?”

“Được.” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ.

Nhưng khi đến lớp, cô bị giáo viên chủ nhiệm gọi lại: “Cậu nhờ vài bạn giúp chuyển sách vào lớp.”

Lại nói: “Chu Chiêu Chiêu, tối nay bầu ban cán sự, cậu định ứng cử vị trí nào?”

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên: “Thưa cô, em chưa từng làm cán bộ lớp.”

Hồi cấp ba không làm, nên cô cũng không nghĩ đến.

“Chuyện của em cô đã nghe,” giáo viên nói, “Cô thấy em có tố chất làm lớp trưởng.”

Trùng hợp thay, hôm bắt Quách Phong Cầm, giáo viên có mặt.

Cô thấy ít học sinh có khả năng tư duy logic và xử lý tình huống như Chu Chiêu Chiêu.

Biết bị chiếm đoạt thành tích nhưng không lập tức tố cáo, mà chọn bắt quả tang.

Thậm chí nhắc nhở cảnh sát và các bạn đi kiểm tra.

Còn đưa ra nhiều giải pháp.

Giáo viên rất ấn tượng: “Thế nào, thử sức nhé?”

“Thưa cô, em sắp tới có lẽ rất bận.”

“Bận gì?” Giáo viên cười, “Không ảnh hưởng, làm lớp trưởng rèn luyện tốt hơn.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn không muốn, cô định năm sau mở thêm cửa hàng ở trường khác.

Bạn thế, đâu có thời gian lo việc lớp?

“Lớp phó thì sao?” Giáo viên nói, “Ứng cử lớp phó, hỗ trợ lớp trưởng?”

“Hơn nữa làm cán bộ lớp, sau này phân công công tác cũng có lợi.”

“Vâng.” Chu Chiêu Chiêu đành gật đầu.

Dù sao cũng chưa chắc trúng cử.

“Cô giáo bảo gì?” Lưu Tương hỏi.

“Nhờ tìm người chuyển sách,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Và muốn em ứng cử ban cán sự.”

“Cậu định chạy chức gì?” Lưu Tương hỏi hột.

“Lớp phó.” Chu Chiêu Chiêu cười khổ, “Cậu muốn gì?”

“Lớp trưởng.” Lưu Tương thở phào.

“Cậu từng làm lớp trưởng?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ừ,” Lưu Tương tự hào, “Ba năm cấp ba em đều làm lớp trưởng, ba lần cán bộ lớp xuất sắc cấp huyện, bốn lần cấp trường.”

“Vậy cậu giỏi quá.” Chu Chiêu Chiêu cười nắm tay cô, “Mình ủng hộ cậu.”

“Chiêu Chiêu, xin lỗi,” Lưu Tương áy náy, “Mình hẹp hòi quá, tưởng cậu tranh giành.”

Không ngờ cô ấy còn ủng hộ mình.

“Vì cậu thật sự giỏi mà.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Cả hai tại mình đều ủng hộ.” Lý Đình chạy theo nói, “Vậy phòng mình oai quá.”

Mấy người bê sách vào lớp.

Phùng Khiêm Khiêm nhìn họ, khịt mũi, tiếp tục nói chuyện với người khác.

Lúc này chuyển sách cô không đi.

Mệt lắm.

“Phùng Khiêm Khiêm,” Lý Đình đặt sách xuống cười nói, “Tối nay Lưu Tương và Chiêu Chiêu ứng cử ban cán sự, nhớ bầu cho họ nhé.”

“Không hay đâu,” Phùng Khiêm Khiêm nói, “Bầu ban cán sự phải xem năng lực, ai giỏi hơn người đó làm.”

Lý Đình lè lưỡi.

“Như Từ Hùng Phi lớp mình rất giỏi, hình như từng là cán bộ lớp xuất sắc cấp tỉnh.” Bạn gái bên cạnh Phùng Khiêm Khiêm nói.

“Ừ, cấp ba cậu ấy luôn là lớp trưởng.” Phùng Khiêm Khiêm nói, “Rất giỏi, nên tôi định bầu cậu ấy.”

Lý Đình: “...”

“Làm sao đây?” Lưu Tương nghe vậy lo lắng, “Cán bộ lớp cấp tỉnh...”

“Cố gắng hết sức,” Chu Chiêu Chiêu an ủi, “Mình thấy cậu được, chuẩn bị tốt bài phát biểu đi.”

“Ừ.” Lưu Tương được khích lệ, chăm chú suy nghĩ.

Đúng lúc này, cửa lớp ồn ào, giáo viên chủ nhiệm bước vào: “Chu Chiêu Chiêu, ra ngoài một chút, có người tìm.”

Ai tìm cô chú?

Chương 94

DTV-EBOOK

Buổi họp lớp diễn ra vào lúc hoàng hôn, trời chưa tối hẳn, ánh nắng chiều xuyên qua những tán cây cổ thụ trong trường, rải những đốm sáng lấm tấm.

Người đàn ông đứng dưới bóng cây, cúi đầu nên không rõ biểu cảm.

Như có sự đồng cảm kỳ lạ, ngay khi Chu Chiêu Chiêu bước ra khỏi tòa nhà giảng đường, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Dương Duy Lực khẽ mỉm cười, thấy cô gái của mình thoáng ngỡ ngàng rồi nở nụ cười tươi tắn tiến về phía anh.

Nhảy nhót vui vẻ, hiếm khi thấy cô hoạt bát như vậy.

“Sao anh đến đây?” Chu Chiêu Chiêu đến gần hỏi.

“Có chuyện muốn nói với em.” Dương Duy Lực nhìn cô, “Bây giờ có rảnh không?”

“Vây đợi em một chút nhé?” Chu Chiêu Chiêu nghĩ đến buổi họp lớp, nói, “Hôm nay lớp em họp, không tham gia không được.”

“Em có ứng cử không?” Dương Duy Lực hỏi.

...

“Vốn dĩ không định,” cô bĩu môi kể lại lời giáo viên chủ nhiệm, “Nên thử xem sao.”

“Anh vào trong đợi em được không?” Dương Duy Lực nói.

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, rồi gật đầu: “Cũng được.”

Dương Duy Lực theo cô vào trong.

Chu Chiêu Chiêu đi xin phép giáo viên.

Giáo viên hơi bất ngờ nhưng không phản đối, gật đầu đồng ý.

Dương Duy Lực thẳng tiến đến hàng ghế cuối.

Ánh mắt mọi người đổ dồn theo anh cho đến khi anh ngồi xuống.

“Chiêu Chiêu, anh kia là ai vậy?” Lý Đình tò mò hỏi, “Đẹp trai quá, không phải sinh viên trường mình chứ?”

Chu Chiêu Chiêu vốn định để anh lặng lẽ vào, không ngờ Dương Duy Lực lại gây chú ý thế.

“Người quen thôi.” Cô nói.

Chỉ là người quen?

Mấy cô gái khác rõ ràng không tin.

Đúng lúc này, giáo viên tuyên bố bắt đầu bầu ban cán sự.

Mấy cô gái đang tò mò cũng tập trung lại.

Từ Hùng Phi quả nhiên giỏi, bài phát biểu khuấy động không khí, khiến Lưu Tương áp lực.

“Bình tĩnh, cố lên.” Chu Chiêu Chiêu nắm tay cô, “Cậu có thể từ góc độ khác, nghĩ xem, đứng trên lập trường của sinh viên.”

Nếu không so được về thành tích, hãy tìm hướng đi mới.

“Những điều sinh viên quan tâm nhất, mong muốn nhất, nhu cầu...” Chu Chiêu Chiêu thấy cô bối rối nói.

“Cảm ơn cậu, Chiêu Chiêu.” Lưu Tương như vỡ lẽ.

Chu Chiêu Chiêu cười: “Mình nói đùa thôi, chưa chắc có ích.”

“Có ích lắm.” Lưu Tương nghiêm túc nói.

Đến lượt Lưu Tương, bài phát biểu không hào hùng như Từ Hùng Phi, nhưng chạm đến trái tim mọi người.

Khi Chu Chiêu Chiêu lên, cô tưởng mình không ai biết, nào ngờ nhận được tràng pháo tay nồng nhiệt.

Nhiều người vì chuyện hôm nhập học đã gọi điện về, quả nhiên phát hiện bị chiếm đoạt thành tích.

Vì vậy, mọi người đều biết ơn Chu Chiêu Chiêu.

Thấy cô ứng cử, ai cũng vui.

Điều này hoàn toàn ngoài dự kiến, cô cảm thấy mình bị giáo viên “lừa”.

Bài tự giới thiệu của cô rất ngắn gọn: “Mình chưa từng làm cán bộ lớp, nhưng muốn thử sức, cảm ơn mọi người.”

Đứng trên sân khấu, cũng là một cách rèn luyện.

Các bạn dưới sân khấu bất ngờ trước sự ngắn gọn này, so với hai người trước, bài của cô đơn giản nhưng chân thành.

Dương Duy Lực khẽ nhếch mép.

Bắt đầu bỏ phiếu, Chu Chiêu Chiêu không ngờ, phiếu bầu của Lưu Tương nhiều hơn Từ Hùng Phi,

còn cô chỉ kém anh một phiếu.

Giờ phải làm sao?

Giáo viên chủ nhiệm có cách, xếp theo số phiếu.

Cuối cùng, Lưu Tương làm lớp trưởng, Từ Hùng Phi bí thư đoàn, Chu Chiêu Chiêu lớp phó.

Phiêu Vũ Miên Miên

Còn học tập là trạng nguyên khóa này, Lý Tiểu Cương.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ, Đào Tân Bảo cũng trúng cử cán sự văn thể.

Đào Tân Bảo như có kiến bò trong lòng.

Vừa kết thúc, cô lập tức ngồi cạnh Chu Chiêu Chiêu.

“Chiêu Chiêu, cậu ghê thật đấy.” Cô thì thầm, “Anh Duy Lực mà cậu cũng dụ được vào lớp.”

“Ai dụ dỗ gì, anh ấy có việc tìm tôi.” Chu Chiêu Chiêu muốn bịt miệng cô.

“Chiêu Chiêu,” Từ Hùng Phi cười chào, “Tôi nghe danh cậu lâu rồi, sau này nhờ cậu giúp đỡ.”

Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác, từ khi nào cô nổi tiếng thế?

“Hôm nhập học tôi cũng có mặt.” Từ Hùng Phi cười nói, “Cậu rất giỏi.”

“Cảm ơn.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

Đằng xa, Dương Duy Lực nheo mắt nhìn mấy chàng trai đứng cạnh Chu Chiêu Chiêu.

“Chiêu Chiêu, tôi hỏi cậu một câu được không?”
Một chàng trai cao gầy hào hứng.

“Gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh ta.

“Cậu có bạn trai chưa?” Chàng trai liếc Từ Hùng Phi, hỏi.

Chu Chiêu Chiêu sững lại, không ngờ anh ta dám hỏi thẳng thế.

Hay tại vì là dân tỉnh thành?

Nhưng Từ Hùng Phi cũng đang nhìn cô.

Chu Chiêu Chiêu không biết trả lời thế nào.

“Đương nhiên là có rồi.” Đào Tân Bảo khoác tay cô,
“Chu Tiến, cậu muốn tôi kể hết tình sử của cậu cho mọi người nghe không?”

Đồ vô dụng này, như con công xòe đuôi, còn dám theo đuổi Chiêu Chiêu.

“Tôi hỏi giúp Từ Hùng Phi, sao nào?” Chu Tiến vỗ vai Từ Hùng Phi, “Không được à?”

Từ Hùng Phi từ nhỏ xuất sắc, là con nhà người ta.

Anh ta không được, chứ Từ Hùng Phi cũng không xong?

“Đương nhiên không được.” Đào Tân Bảo nói.

“Cậu...” Chu Tiến trợn mắt, rồi cười, “Tôi hỏi cậu ấy, đâu phải hỏi cậu, cậu là ai?”

“Thôi nào,” Chu Chiêu Chiêu vội hòa giải, “Xin lỗi, tôi có người yêu rồi.”

Cái gì?

Có người yêu rồi?

Chu Tiến nhìn Từ Hùng Phi, hắn với Từ Hùng Phi là bạn thân, từ trước đến giờ hắn không quan tâm con gái, nào ngờ hôm nhập học gặp Chu Chiêu Chiêu, đã phải lòng ngay.

“Ờ...” Từ Hùng Phi vốn tự tin, hắn nghe nói Chu Chiêu Chiêu từ huyện Chu Thủy lên, chắc chưa có bạn trai.

Dù có cũng không sao, hắn tin vào ánh mắt của cô, đồng thời tự tin vào bản thân.

Không sợ, có bạn trai thì sao? Chưa cưới là còn cơ hội.

Từ Hùng Phi rất tự tin.

Nhưng rồi, người đàn ông ngồi cuối lớp đứng dậy tiến lại, đứng trước mặt Chu Chiêu Chiêu, thậm chí còn cười âu yếm: “Không giới thiệu anh với bạn cùng lớp?”

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt cảnh cáo, rồi nói: “Giới thiệu với mọi người, đây là người yêu tôi, Dương Duy Lực.”

Chương 95

DTV-EBOOK

Đây là lần đầu tiên Chu Chiêu Chiêu giới thiệu Dương Duy Lực trước mặt mọi người.

Dù trước đó anh đã cầu hôn, dù trên cổ cô đeo chiếc nhẫn đính hôn (vì đi học đeo trên tay bất tiện nên cô dùng dây chuyền đeo vào cổ).

Nhưng hai người công khai xác nhận quan hệ trước đám đông, đây là lần đầu.

Tuy nhiên, Dương Duy Lực rõ ràng không hài lòng với cách giới thiệu này.

“Chào các bạn,” anh nói, “Tôi là Dương Duy Lực, là vị hôn phu của Chu Chiêu Chiêu.”

Người yêu? Bạn trai?

Không, là vị hôn phu!

Chu Chiêu Chiêu giật mình, nhưng không phản đối, dù sao cô cũng đã nhận nhẫn đính hôn rồi.

Nhưng những người xung quanh thì sốc.

...

“Xin hỏi, anh học chuyên ngành khác trong trường à?” Từ Hùng Phi hỏi.

“Không.” Dương Duy Lực trả lời.

“Vậy anh học trường nào?” Chu Tiến hỏi.

“Tôi không phải sinh viên.” Dương Duy Lực khẽ nhếch mép, may mà hôm nay đến.

Nếu không, không biết Chu Chiêu Chiêu lại thu hút người khác giới thế này.

Không phải sinh viên?

Ánh mắt mọi người nhìn Dương Duy Lực trở nên kỳ lạ, đồng thời thương hại nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Rõ ràng đã vào đại học, sau này muốn người yêu nào chẳng được?

Phiêu Vũ Miên Miên

Từ Hùng Phi và Chu Tiến cũng nghĩ vậy, nhưng Từ Hùng Phi từng làm cán bộ lớp, kiểm soát biểu cảm tốt hơn.

“Xin chào, tôi là Từ Hùng Phi.” Anh giơ tay ra.

Khi bắt tay, Từ Hùng Phi cảm nhận được lực từ cánh tay Dương Duy Lực.

Đừng hiểu nhầm, Dương Duy Lực không thêm dùng cách này để dạy bài học.

Là Từ Hùng Phi muốn thử thách anh.

Kết quả bị đánh bại.

Quan trọng nhất, đối phương còn giữ thể diện cho hắn, chỉ trong chốc lát để hắn cảm nhận sức mạnh.

Biết khó mà lui.

Nếu không, sẽ thua thảm hại.

Như chuyện có cảm tình với Chu Chiêu Chiêu, cũng vậy.

Nhưng Từ Hùng Phi vốn không phải người dễ bỏ cuộc.

Hơn nữa, hắn rõ ưu thế của mình.

So thể lực không bằng, nhưng hấn có trí tuệ.

Nghĩ vậy, Từ Hùng Phi thoải mái hơn, còn bốn năm, chỉ cần Chu Chiêu Chiêu chưa kết hôn, hấn vẫn có cơ hội.

Gần nước thì được nước trước.

Từ Hùng Phi tự tin.

Chu Chiêu Chiêu không hiểu những đấu trí giữa đàn ông, nhưng khiến người khác kinh ngạc.

“Chiêu Chiêu, cậu đính hôn rồi?” Lý Đình bịt miệng.

Trời ơi!

Kinh ngạc hơn, còn có Đào Tân Bảo.

“Cậu... cậu...” Đào Tân Bảo lắp bắp, “Hai người... đính hôn rồi?”

Trời ạ, Chu Chiêu Chiêu quả nhiên là thần tượng của cô, nhanh chóng thu phục Dương Duy Lực!

“Anh Duy Lực,” Đào Tân Bảo hào hứng, “Chuyện này, em... em có thể nói với mọi người không?”

“Tất nhiên,” Dương Duy Lực mỉm cười, “Mấy ngày nữa anh sẽ đưa cô ấy về khu tập thể.”

Đào Tân Bảo càng phấn khích.

“Hai người quen nhau?” Phùng Khiêm Khiêm lên tiếng hỏi.

Nhà Phùng Khiêm Khiêm cũng ở tỉnh thành, cô không thân với Đào Tân Bảo nhưng biết cô là con nhà khu tập thể, không cùng đẳng cấp.

Không khỏi nhìn Chu Chiêu Chiêu bằng ánh mắt khác.

Chu Chiêu Chiêu không muốn bị vây quanh, xin phép giáo viên rồi kéo Dương Duy Lực đi.

“Anh muốn nói chuyện gì?” Cô ôm sách hỏi.

Dương Duy Lực tự nhiên nhận lấy sách, “Ngày 1/10 anh muốn đưa em về nhà, được không?”

Gặp phụ huynh?

Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ, “Cũng được.”

Cô định làm hoạt động ở tiệm gà dịp Quốc khánh, nhưng không ảnh hưởng.

Vừa nói xong, thấy Dương Duy Lực cười.

“Anh cười gì?” Chu Chiêu Chiêu tò mò.

Dương Duy Lực không trả lời, chỉ xoa đầu cô, “Lưng và vết thương còn đau không?”

“Làm rối tóc em rồi.” Chu Chiêu Chiêu phụng phịu, “Hết đau lâu rồi.”

Tay bị bàn tay lớn của anh nắm chặt.

Mặt Chu Chiêu Chiêu đỏ bừng.

“Anh phải về một chuyến.” Anh nói, “Cam Vũ Lộ c.h.ế.t rồi.”

“Cái gì?” Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc.

“Tại sao?” Cô nghi hoặc, “Vì chuyện thi đại học?”

Cũng không đến mức phải c.h.ế.t chứ!

“Nên anh phải về điều tra.” Dương Duy Lực nói, “Xử lý xong, anh sẽ đến tìm em.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

“Quách Phong Cầm thì sao?” Cô hỏi.

Quách Phong Cầm biết quá nhiều chuyện của Cam Vũ Lộ.

“Đừng lo.” Dương Duy Lực cười, tay vẫn không buông, “Tiễn anh ra ngoài nhé?”

Chiêu Chiêu gật đầu.

Hai người từ ngày cầu hôn đến giờ, chưa có thời gian ở bên nhau.

“Đồng đội anh thế nào rồi?” Cô hỏi.

“Đưa đi kịp, không nguy hiểm tính mạng.” Dương Duy Lực nói.

Chỉ là chân bị thương nặng, có lẽ không đi lại bình thường được, sau này không thể làm nhiệm vụ cũ, phải chuyển về địa phương.

Nhưng may mắn còn sống.

“Vậy thì tốt.” Chu Chiêu Chiêu cười.

Vì nắm tay, hai người đứng rất gần.

“Chưa kịp hỏi em,” Dương Duy Lực nói, “Em có nhớ anh không?”

Chu Chiêu Chiêu: “...Có.”

Cô ngừng một chút rồi nói tiếp, “Hôm đó anh không đến, em đã nghĩ anh gặp chuyện gì? Anh không muốn cưới em nữa?”

“Nhưng...” Cô cười, “Sau đó em nghĩ thông suốt, anh hứa sẽ bình an, nếu anh gặp chuyện em sẽ không buồn đâu.”

“Còn nếu anh hối hận muốn bỏ trốn?” Cô nhìn Dương Duy Lực, “Đó là tổn thất của anh, em sẽ tìm người tốt hơn...”

Chưa nói xong, mặt Dương Duy Lực đã tối sầm.

“Chu Chiêu Chiêu, em thử xem.” Anh lạnh giọng.

“Vậy nên sau này anh phải bình an.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nhìn anh, “Đừng để em lo lắng, cũng đừng cho em cơ hội suy nghĩ lung tung.”

Trời mới biết, lúc ở bệnh viện thấy Hầu Kiến Ba như vậy, cô tưởng người bị thương là Dương Duy Lực.

Lúc đó Chu Chiêu Chiêu như rơi vào hố băng, cho đến khi Dương Duy Lực xuất hiện, cô mới sống lại.

“Không đâu.” Anh nhìn cô, nếu không có người, anh thật sự muốn ôm cô vào lòng.

“Đợi anh về.” Anh siết chặt tay cô, “Giờ anh đưa em về.”

Đưa?

Chu Chiêu Chiêu cười.

Người này, từ đầu đã tính làm vậy rồi chứ gì?

Nhưng trong lòng lại ấm áp.

Hai người không biết, chuyện hôm nay đã bị lan truyền.

Những kẻ định theo đuổi Chu Chiêu Chiêu, tim vỡ tan tành.

“Không thể nào.” Trong nhà họ Đào, Đào An Di ném võ chiếc cốc yêu thích, “Sao anh ấy có thể lấy một con nhà quê!”

“Mẹ, mẹ phải giúp con!”

Chương 96

DTV-EBOOK

“Gia đình họ Dương rốt cuộc là ý gì đây?”

Đào Hoảng Khang – cha của Đào An Di – hôm nay đứng dịp ở nhà, nghe thấy động tĩnh liền tức giận nói: “Nếu không muốn thì sớm nói ra, có gì kéo dài đến bây giờ mới khiến con gái ta bị lỡ thì?”

Đào An Di và mẹ liếc nhìn nhau.

Đào Hoảng Khang hiếm khi quan tâm chuyện gia đình, nên hoàn toàn không biết Dương Duy Lực thực ra chẳng ưa Đào An Di.

Mọi thông tin ông có được đều từ vợ và con gái.

Ở nhà, Đào An Di luôn nói rằng sau khi Dương Duy Lực trở về từ huyện Chuỷ Thủy sẽ thừa chuyện với gia đình về hai người họ.

Nhưng giờ đột nhiên nghe tin Dương Duy Lực quen người khác, Đào Hoảng Khang sao không giận cho được?

Đây chẳng phải là đem mặt mũi nhà họ Đào đặt dưới đất mà chà đạp sao?

“Năm đó nếu không phải cha ta, Dương Quyền Đình đã c.h.ết không biết bao nhiêu lần rồi.” Đào Hoảng Khang tính khí nóng nảy, giận dữ nói, “Làm gì có cơ nghiệp nhà họ Dương ngày nay?”

...

...

Đào Hoàng Khang đang nói về thời nhỏ của Dương Quyền Đình. Lúc đó, ông nội Dương Duy Lực thường xuyên đi đánh trận, Dương Quyền Đình lớn lên nhờ sự cứu mang của bà con lối xóm.

Thời điểm đó, gián điệp rất nhiều, cha của Đào Hoàng Khang đã giúp đỡ đưa Dương Quyền Đình đến nơi an toàn.

Vì thế, ông mới nói như vậy.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng ông quên mất rằng, những năm trước, khi phong trào diễn ra, Dương Quyền Đình cũng đã ra sức giúp đỡ cha của Đào Hoàng Khang, thậm chí công việc của ông cũng bị ảnh hưởng.

Cũng coi như trả hết ân tình năm xưa.

Mấy năm nay, nhà họ Đào luôn lấy chuyện cũ ra nói, nhưng nhà họ Dương chưa từng nói gì.

Dương Quyền Đình là người biết ơn, những ai từng giúp đỡ ông, chỉ cần không liên quan đến nguyên tắc, ông đều cố gắng giúp đỡ.

Nhưng chuyện tình cảm của con cháu, đó không phải việc ông có thể can thiệp.

Hơn nữa, chuyện của Dương Duy Lực, ông muốn quản cũng không được.

Nhưng Đào Hoàng Khang không biết điều đó. Những năm gần đây, nhà họ Đào ngày càng sa sút so với nhà họ Dương, ông chỉ nghĩ rằng nhà họ Dương coi thường nhà họ Đào.

Bằng không, rõ ràng trước đây đã thống nhất, kéo dài đến khi con gái ông lớn tuổi mà không kết hôn,

giờ lại phải tay, đâu có đùa kiểu này!

“Tôi sẽ đi tìm Dương Quyền Đình hỏi cho ra lẽ.”
Đào Hoảng Khang mặt đen như mực, định bước ra ngoài. Lý Nguyệt Hà đâu dám để ông đi tìm nhà họ Dương trong tình trạng này?

“Anh à, chuyện này để An Di tự giải quyết trước đi.” Lý Nguyệt Hà nói, “Anh chạy sang chỗ vấn bây giờ, chẳng phải là làm rách mặt cả hai nhà sao?”

“Cho dù Dương Duy Lực có muốn quay đầu, e rằng cũng không thể nữa.”

Đào Hoảng Khang ngẫm nghĩ, cũng thấy có lý.

Ông đẩy cặp kính dày, nhìn cô con gái yêu quý: “Nếu hẳn thực sự thay lòng đổi dạ, loại đàn ông này không cần cũng được.”

“Con gái của Đào Hoảng Khang không sợ không lấy được chồng.”

Nhưng Đào An Di chỉ thích Dương Duy Lực. Cô chờ đợi bao nhiêu năm chính là để được lấy hắn.

Ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một Chu Chiêu Chiêu, khiến Đào An Di sao không giận cho được!

Nhưng cô không dám nói điều này với Đào Hoảng Khang, chỉ biết đỏ mắt gật đầu.

Đào Hoảng Khang còn việc ở tòa soạn, thấy vậy liền ra ngoài.

“Mẹ.” Đào An Chi đỏ mắt nhìn Lý Nguyệt Hà.

“Con đừng lo, để mẹ tìm hiểu tình hình đã.” Lý Nguyệt Hà nói, “Chúng ta sẽ cùng nghĩ cách.”

Lý Nguyệt Hà cũng là giảng viên trường Sư phạm, nhưng không phải khoa Văn.

“Loại tiểu cô nương từ nơi nhỏ bé như vậy, chỉ cần gặp được người đàn ông điều kiện tốt hơn một chút, biết ngọt ngào lãng mạn một chút là bị dụ dỗ ngay.” Lý Nguyệt Hà cười nói, “Loại tiểu cô nương như vậy mẹ gặp nhiều rồi.”

“Con đừng lo,” bà an ủi con gái, “Loại đàn ông kiêu ngạo như Dương Duy Lực, sao có thể chịu được việc đội mũ xanh trên đầu?”

Cháu trai của bà chính là lựa chọn tốt nhất.

Đào An Di nghe xong, lập tức hiểu ra ý đồ của mẹ.

Năm đó, Đào Hoảng Khang cũng có người phụ nữ mình thích, chính là bị Lý Nguyệt Hà dùng cách này chia rẽ.

Đến nay, Đào Hoảng Khang vẫn không biết chuyện này.

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên không biết chuyện này. Kết quả kiểm tra của Hứa Thúy Hoa đã có, cô cùng bà đến bệnh viện.

Kết quả kiểm tra của Châu Toàn Hải cũng đã có, không có vấn đề gì lớn. Còn Hứa Thúy Hoa, bác sĩ kê đơn thuốc trước: “Loại bệnh tâm thần này khó nói trước, đôi khi chỉ một chuyện nhỏ cũng có thể kích thích thần kinh, khởi bệnh.”

Nhưng phần lớn, trường hợp như bà, trạng thái tốt nhất là duy trì hiện tại.

Châu Chính Văn và Chu Chiêu Chiêu không quá thất vọng với kết quả này.

Hứa Thúy Hoa như một đứa trẻ nắm tay Châu Chính Văn: “Về nhà.”

Bà không thích ở đây.

“Ừ, về nhà.” Châu Chính Văn nắm tay mẹ.

Mấy ngày nay họ ở khách sạn, ban ngày dẫn Hứa Thúy Hoa đi tham quan thành phố.

Đã đi sở thú, dạo vườn bách thảo, mua quần áo ở bách hóa rồi.

Giờ kết quả kiểm tra đã có, không có bệnh gì nghiêm trọng, ông cũng yên tâm.

“Bố,” về đến khách sạn, Chu Chiêu Chiêu kể lại chuyện Cam Vũ Lộ cho Châu Chính Văn nghe, “Về nhà bố vẫn phải để ý, đặc biệt là Châu Chính Vũ.”

“Hắn không dám đâu.” Châu Chính Văn không để tâm, nói.

Người em trai này, ông hiểu rõ, không có gan đó.

“Bố, thỏ cùng đường còn cắn người,” Chu Chiêu Chiêu lo lắng chính là điều này, “Châu Chính Vũ không phải người hiền lành như vẻ ngoài.”

“Căn nhà của Cục Lương thực, hắn biết rõ,” cô tiếp tục, “Vậy bố nghĩ, chuyện của Cam Vũ Lộ và Quách Phụng Cầm, hắn không biết sao?”

Châu Chính Văn giật mình, lập tức nhú mày suy nghĩ.

Là người trong nhà, vợ có biểu hiện khác thường, không tin Châu Chính Vũ không nhận ra.

Vậy tại sao hắn không nói?

Vì sợ Quách Phụng Cẩm sẽ bỏ hẳn? Hay còn mưu đồ khác?

Sắc mặt Châu Chính Văn càng lúc càng nghiêm trọng.

Cuối cùng gật đầu: “Con yên tâm đi học, bố sẽ để ý.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu nghĩ đến tai nạn năm xưa của ông, không thể nào yên tâm.

“Dù sao bố cũng phải cẩn thận,” cô nói, “Nếu đi xa, nhất định phải báo trước cho con.”

Để cô còn nhắc nhở Châu Chính Văn chú ý xe cộ, tốt nhất kiểm tra xe trước.

Không được, nghĩ vậy, cô nên lắp điện thoại cho cửa hàng.

Để tiện liên lạc, nhà có chuyện gì cô cũng có thể biết ngay.

“Được rồi,” Diêu Trúc Mai đến đúng lúc nghe câu cuối, “Bố con lớn như vậy, bao năm nay đi đâu chẳng được, cứ phải báo với con sao?”

“Con cứ lo học hành cho tốt, đừng quan tâm chuyện nhà nữa.” Diêu Trúc Mai nói.

Học hành mới là chính.

“Còn chuyện Dương Duy Lực, muốn cưới con gái ta, lại chẳng thấy đến...” Diêu Trúc Mai đến giờ vẫn bực bội chuyện này.

Chu Chiêu Chiêu còn muốn nói gì đó, bị Châu Chính Văn ngắt lời: “Mẹ con nói đúng, bố sẽ chú ý, con lo học hành đi.”

“Bố nhất định phải cẩn thận.” Chu Chiêu Chiêu dặn dò.

Chu Chiêu Chiêu dặn đi dặn lại, nhưng Châu Chính Văn vẫn chủ quan.

Chương 97

DTV-EBOOK

Trong nhà giam, Châu Chính Vũ vất vả nhờ quan hệ mới gặp được Quách Phụng Cẩm.

“Chính Vũ...” Quách Phụng Cẩm bị giam nhiều ngày, tinh thần suy sụp hoàn toàn, khi thấy Châu Chính Vũ liền hấp tấp nắm chặt song sắt.

Châu Chính Vũ mắt cay xè, đau lòng nhìn cô: “Sao em gầy đi thế này?”

“Bên ngoài tình hình thế nào rồi?” Quách Phụng Cẩm đỏ mắt hỏi, “Mẫn Mẫn đâu? Con bé ổn chứ?”

Quách Phụng Cẩm chỉ có một đứa con gái, từ nhỏ đã hết mực cưng chiều Chu Mẫn Mẫn. Bị giam giữ, điều cô lo lắng nhất chính là con gái.

Bị bắt đột ngột như vậy, không biết Mẫn Mẫn xoay sở ra sao? Mỗi lần nghĩ đến, tim cô đau như cắt, chỉ mong thoát khỏi nơi này ngay lập tức.

“Mẫn Mẫn về nhà rồi, mấy hôm trước bị ốm.” Châu Chính Vũ nói, “Lần này vốn định dẫn con bé theo, nhưng anh không cho.”

Chủ yếu là đến cũng không vào được, hơn nữa anh còn có chuyện quan trọng cần bàn với Quách Phụng Cẩm.

“Về nhà là tốt rồi, về nhà là tốt rồi.” Quách Phụng Cẩm khóc nức nở, “Là em bất cẩn, hại con bé rồi...”

...

...

Biết vậy ngay từ đầu nên thẳng tay xử lý luôn.

Cô không nên mềm lòng.

“Em nghe anh nói đã,” Châu Chính Vũ hạ giọng, “Cam Vũ Lộ gặp chuyện rồi.”

“Anh ấy... sao vậy?” Quách Phụng Cẩm thoáng hoảng hốt, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Anh ấy không thể gặp chuyện được, nếu có chuyện...”

Tức là người phía trên không muốn bảo vệ anh ta nữa.

Quách Phụng Cẩm ngồi phịch xuống, mấp máy môi, cuối cùng nói: “Anh ấy... chắc không còn nữa rồi.”

Bằng không, Châu Chính Vũ đã không tới nói chuyện này.

Châu Chính Vũ mặt mày khó coi gật đầu.

“Chuyện của anh ấy, có liên lụy đến em không?” Anh lo lắng hỏi.

Điều này, Quách Phụng Cẩm cũng không rõ.

“Em chỉ biết anh ấy có người phía trên, làm việc rất kín đáo, em... chỉ tham gia mỗi vụ thi đại học này thôi.” Quách Phụng Cẩm nói đến đây siết c.h.ặ.t t.a.y Châu Chính Vũ, “Chính Vũ, em thực sự chỉ có chuyện này thôi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Những việc em và anh ấy làm, đều vì gia đình ta, vì anh và Mẫn Mẫn.” Cô vội vàng giải thích, “Trong lòng em... chỉ có anh, anh biết mà.”

“Ừ.” Châu Chính Vũ trầm mặc một lát rồi nói, “Em đừng suy nghĩ lung tung, anh không nghi ngờ gì đâu.”

Nhưng trong lòng nghĩ gì, chỉ có anh ta tự biết.

“Nhân tiện,” Châu Chính Vũ như vô tình hỏi, “Tiền trong nhà em giấu chỗ nào rồi?”

“Anh tìm người vận động, xem có thể đưa em ra khỏi chốn quỷ quái này không.” Anh đau lòng nói.

Quách Phụng Cẩm liền nói một chỗ giấu tiền.

“Chỉ có nhiều đó thôi sao?” Châu Chính Vũ thở dài, “Em không biết bên ngoài đang điều tra chuyện cũ rồi, anh muốn nhanh đưa em ra, cả nhà ta đi nơi khác.”

“Chúng ta tìm chỗ không ai biết, bắt đầu lại từ đầu.”

“Còn một chỗ nữa.” Quách Phụng Cẩm suy nghĩ rồi nói, “Dưới viên gạch dưới giường nhà mình.”

“Đó vốn là tiền em để dành làm của hồi môn cho Mẫn Mẫn.” Cô có chút lưu luyến nói.

“Giờ đưa em ra trước đã.” Châu Chính Vũ nói, “Tiền kiếm lại được mà.”

Còn người là còn của.

Quách Phụng Cẩm cũng nghĩ vậy, nên gật đầu cười.

Chỉ là cô không biết, Châu Chính Vũ vừa ra khỏi trại giam, sắc mặt liền thay đổi.

Anh ta âm trầm ngoái nhìn lại, rồi bỏ đi không chút do dự.

Sau khi anh ta rời đi, lập tức có người báo lại việc Châu Chính Vũ đến trại giam cho Dương Duy Lực.

Vụ Cam Vũ Lộ tự sát, bề ngoài do Hầu Kiến Ba điều tra, nhưng Dương Duy Lực âm thầm theo dõi.

Rất nhanh, anh biết được Châu Chính Vũ vào tù gặp Quách Phụng Cẩm.

Càng biết, sau khi ra tù, Châu Chính Vũ không về nhà cũng không đến xưởng sửa chữa, mà đi gặp một người.

Người đó chính là Thẩm Kiến Tân.

Hai người bàn bạc gì, trong phòng VIP chỉ có họ, ngay cả nhân viên phục vụ vào dọn đồ cũng không nghe được gì.

Lén lút như vậy, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Dương Duy Lực lập tức cho người theo dõi sát sao hai kẻ này, anh tin sớm muộn cũng lộ ra manh mối.

Cùng lúc đó, sân bay thủ đô cũng đón một đoàn nhà khoa học trở về sau bao khó khăn.

Một người đàn ông đeo kính dày, khi tháo kính xuống ngược nhìn bầu trời thủ đô, khóe mắt ươn ướt.

Cuối cùng, ông cũng trở về.

Chu Chiêu Chiêu ở tận tỉnh Thiểm không hề hay biết chuyện này.

Khấu Cẩm Khê đến tìm Chu Chiêu Chiêu chơi, không ngờ thấy cô đang bị một chàng trai chặn ở cửa.

“Chiêu Chiêu, từ lần đầu gặp em, anh đã thích em rồi.” Chàng trai cầm bó hoa tỏ tình chân thành, “Dù biết em đã có người yêu, nhưng điều đó không ngăn cản anh theo đuổi em.”

“Em có thích anh hay không là chuyện của em, nhưng không ảnh hưởng đến quyết tâm của anh.”

“Chiêu Chiêu, em nhận lòng thành của anh được không?” Chàng trai trang trọng đưa hoa cho Chu Chiêu Chiêu, “Hoa hồng đỏ rực tượng trưng cho tình cảm của anh lúc này.”

“Chỉ có hoa hồng đỏ thắm mới xứng với em.”

Khấu Cẩm Khê tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể tin mới nhập học chưa bao lâu mà đã có chuyện này.

Quan trọng nhất, chàng trai này còn khá đẹp trai.

Chỉ là cách tỏ tình hơi thẳng thắn quá.

Chọn đúng giờ tan học, đây đích thị là một màn biểu diễn công cộng.

“Bạn này,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhạt, “Bạn nói biết tôi có người yêu?”

Chàng trai gật đầu: “Em nhận tấm lòng của anh được không?”

Anh ta đưa hoa tới.

“Không được.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Nhân phẩm bạn có vấn đề.”

“Rõ biết tôi có người yêu, còn cố tình theo đuổi, đây không phải là phá hoại tình cảm của chúng tôi

sao?” Cô cười lạnh, “Bạn hoặc là có mục đích khác, hoặc là nhân phẩm kém cỏi.”

“Theo đuổi người mình thích có gì sai?” Chàng trai chất vấn, “Chúng ta là sinh viên đại học thời đại mới, có tri thức có tư tưởng, cần thoát khỏi ràng buộc, theo đuổi điều mình thực sự yêu thích.”

Lời lẽ đầy nhiệt huyết.

“Bạn thích, nhưng đã hỏi tôi có thích không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Bạn thích là cứ theo đuổi, giành giật? Đây không phải tư tưởng thời đại mới, mà là ích kỷ.”

“Tình cảm của bạn chỉ mang đến phiền phức và áp lực cho tôi, khiến tôi chán ghét, tôi không cần.” Cô nghiêm khắc nói, “Hơn nữa, tình cảm giữa tôi và người yêu rất bền chặt, không phải thứ tình cảm nhất thời của bạn có thể phá vỡ.”

“Dù bạn có mục đích gì, xin hãy tránh xa tôi,” cô nói, “Tôi sẽ không bao giờ thích loại người như bạn.”

Chàng trai không nản lòng, ngược lại cười nói: “Bố hoa này em không thích à? Lần sau anh sẽ mang loại khác.”

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, anh ta bỏ đi.

Người này... mặt dày thật!

Chương 98

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu nheo mắt nhìn theo bóng lưng của chàng trai.

“Chiêu Chiêu.” Khấu Cẩm Khê gọi cô, tức giận nhìn về phía chàng trai nói, “Gã đó là ai vậy? Sao cứ như người mất trí vậy.”

“Chỉ là thằng điên thôi.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhạt.

“Cậu không quen hẳn?” Phùng Khiêm Khiêm ngạc nhiên nhìn Chiêu Chiêu, “Vậy sao hẳn lại theo đuổi cậu?”

Nghĩ mà tức.

Sao chuyện tốt nào cũng rơi vào tay Chu Chiêu Chiêu vậy?

“Đó là Phương Húc Khải, các cậu không biết cậu ấy sao?” Phùng Khiêm Khiêm lườm một cái, “Mấy người...”

Phùng Khiêm Khiêm vốn định nói “nhà quê”, nhưng thấy sắc mặt Chu Chiêu Chiêu không vui, liền ngậm miệng.

“Trên đời người giỏi nhiều vô kể,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Tôi chỉ là người bình thường, không cần phải biết hết từng người.”

...

...

“Nếu cậu quen hẳn,” cô tiếp tục, “Xin hãy nhắn hẳn, đừng làm mấy trò vô vị này nữa.”

“Tôi...”

Phùng Khiêm Khiêm suýt nghẹn.

Giá mà cô quen được Phương Húc Khải thì tốt.

“Thì ra cậu cũng không quen.” Khấu Cẩm Khê cười, “Không phải, là cậu biết người ta nhưng người ta không biết cậu.”

Khấu Cẩm Khê không cùng ngành với Chu Chiêu Chiêu, nhưng trùng hợp là bạn thân của Phùng Khiêm Khiêm - Lý Lệ Viên lại cùng ngành cùng ký túc xá với Khấu Cẩm Khê.

“Tôi không quen thì sao?” Phùng Khiêm Khiêm mặt mày khó coi, Chu Chiêu Chiêu ghê gớm cô không dám trêu, nhưng một đứa mồ côi cha thì có gì đáng sợ?

“Vẫn hơn cậu.” Cô lườm một cái.

Chu Chiêu Chiêu thực sự không hiểu chỗ “hơn” này là hơn ở đâu?

Phùng Khiêm Khiêm còn muốn nói gì đó, nhưng Chu Chiêu Chiêu đã kéo Khấu Cẩm Khê bỏ đi.

“Đừng để ý đến cô ta.” Chu Chiêu Chiêu nhìn vẻ tức giận của Khấu Cẩm Khê cười nói, “Đó là loại không biết điều.”

“Mấy người này không hiểu đầu óc nghĩ gì.” Khấu Cẩm Khê chế nhạo, “Nghĩ tôi không có cha là dễ bắt nạt?”

“Ý cậu là sao?” Chu Chiêu Chiêu dừng lại nhìn Khấu Cẩm Khê, “Không có cha là dễ bị bắt nạt?”

“Không có gì đâu,” Khấu Cẩm Khê bĩu môi, “Chỉ là tối nhập học mọi người trong ký túc xá trò chuyện, có người hỏi sao chỉ có mẹ đưa đi, cha đâu?”

Lúc đó cô nói thẳng, cha cô mất từ nhỏ, nhà cũng không có ảnh, cô thậm chí không biết mặt cha.

Cô chưa bao giờ thấy chuyện này có gì, nên cứ thế kể ra.

Ai ngờ vào miệng Phùng Khiêm Khiêm và Lý Lệ Viên, lại trở thành trò cười để khinh thường cô?

“Chuyện này sao không nói với tôi?” Chu Chiêu Chiêu giờ mới hiểu ý “hơn cậu” của Phùng Khiêm Khiêm.

“Không được,” cô nói, “Chúng ta đi tìm cô ta.”

“Thôi mà,” Khấu Cẩm Khê vẫy tay, “Từ nhỏ đến giờ gặp loại này nhiều rồi, không để ý là được.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn rất xót.

“Lần sau mà còn thấy họ như vậy, tôi sẽ dạy cho một bài học.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Lại nói, “Khê Khê, sau này gặp chuyện này cứ thẳng thừng đáp trả.”

Nếu không, cứ bị bắt nạt mãi.

“Ừ, lần sau có chuyện, tôi sẽ tìm cậu trả thù.” Khấu Cẩm Khê cười nói.

Nhưng cô thực sự không thấy có gì, có lẽ quen rồi.

Tối nay có tiết giáo viên xin nghỉ, nên hai người từ chiều đến tối đều rảnh, ngày mai lại là cuối tuần,

được nghỉ hai ngày, hai người bàn nhau về nhà một chuyến.

Tiệm gà rán bây giờ dù chưa được một tháng nhập học, Vương Diễm Bình đã quản lý suôn sẻ.

Cô là quản lý, Khấu Cẩm Khê và một bạn năm hai khác đến làm thêm.

Đằng nào cũng cần người làm thêm, sao không nhờ luôn Khấu Cẩm Khê?

Phiêu Vũ Miên Miên

Chỉ là cuối tuần về nhà, nên cần báo trước với Vương Diễm Bình.

“Được rồi, bên này không có gì, hai đứa đi đi.” Vương Diễm Bình nói với họ.

Tiệm lúc này còn hơi đông.

“Chị Diễm Bình, gói cho em hai phần gà,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Tiền đây ạ.”

Cô đến tiệm lấy gà cũng phải trả tiền.

Mọi người trong ký túc xá không biết tiệm gà này là của cô, chỉ nghĩ cô như Khấu Cẩm Khê đến làm thêm.

Trường có tuyến xe buýt thẳng đến bến xe, hai người sợ đi muộn hết xe, nói với Vương Diễm Bình xong liền vội đi.

Cố gắng cuối cùng cũng kịp chuyến xe cuối về huyện.

Khi về đến huyện Chuỷ Thủy, trời đã tối.

Chu Chiêu Chiêu định tối nay ngủ lại huyện, sáng mai về trại gà.

Nhưng vừa xuống xe ở bến, cô đã thấy bóng Dương Duy Lực.

Người này, chẳng lẽ đến đây có việc?

Trực giác mách bảo hình như không phải có việc, mà là đợi cô.

Nhưng... họ về là tùy hứng, sao anh biết?

“Sao anh lại ở đây?” Xuống xe thấy Dương Duy Lực, Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Gương mặt trắng hồng, đôi mắt hạnh long lanh không giấu nổi vui sướng.

“Đợi em.” Dương Duy Lực nói, “Vừa hay biết chiều nay em không có tiết, anh đến thử vận may.”

Còn cách nào biết không có tiết, anh không nói cô cũng không hỏi.

“Đợi lâu chưa?” Chu Chiêu Chiêu đưa túi cho anh, hai người như cặp đôi lâu năm trò chuyện.

Đằng sau lẳng lặng theo Khấu Cẩm Khê.

“Không lâu.” Dương Duy Lực nói, “Anh tính toán thời gian, đoán em có thể về chuyến cuối.”

“Chiêu Chiêu, tôi về trước nhé.” Ra khỏi bến xe, Khấu Cẩm Khê vội nói.

Làm bóng điện mờ thế này không hay.

“Phần gà này em mang về ăn cùng dì đi.” Chu Chiêu Chiêu đưa một phần gà cho cô.

“Không cần đâu, hai người ăn đi.” Khấu Cẩm Khê nói xong bỏ chạy.

Hai người này đứng cùng nhau khiến người ta chỉ muốn yêu đương.

“Về nhà hay về trại gà?” Dương Duy Lực hỏi.

Anh lái xe đến.

Về nhà?

Chu Chiêu Chiêu giật mình, mặt đỏ bừng.

“Về... nhà trước đi.” Cô khẽ nói.

Dương Duy Lực liếc nhìn, ánh mắt nóng bỏng khiến Chu Chiêu Chiêu thoáng muốn rút lui.

Nhưng Dương Duy Lực đâu cho cô cơ hội?

Anh thắt dây an toàn cho cô rồi đạp ga phóng thẳng về khu nhà hai người.

Chu Chiêu Chiêu căng thẳng ôm chặt túi xách.

Trước giờ thấy huyện rộng, sao hôm nay chốc lát đã tới nơi.

Xuống xe, Dương Duy Lực tự nhiên xách hành lý, hai người im lặng lên lầu.

“Em sợ gì vậy?” Dương Duy Lực cười hỏi.

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, “Tôi có gì phải sợ.”

Vừa dứt lời, cô đã bị Dương Duy Lực dồn vào tường.

Chương 99

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu thốt lên kinh ngạc. Dưới ánh đèn mờ ảo, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Dương Duy Lực đang chăm chú nhìn mình.

Như một vũng nước sâu muốn cuốn lấy cô vào trong.

Xung quanh tĩnh lặng, chỉ có hơi thở của hai người quấn quýt lấy nhau.

Không khí u tối dường như trở nên đầy ám muội.

Ngay lúc này, nhà bên cạnh bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc, tiếp theo là giọng đàn ông dạy con: “ $1 + 3 = 4$, tối nay bố phải dạy con bao nhiêu lần mới nhớ?”

Giọng điệu đầy kiềm chế và bực bội.

Phụt một cái, Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Bầu không khí lãng mạn bị phá vỡ bởi tiếng dạy con.

Dương Duy Lực nhìn cô bằng ánh mắt đầy cứng chiều, bất lực xoa xoa mái tóc của cô: “Đi mở cửa đi.”

...

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu cắn nhẹ môi dưới, mặt đỏ bừng đi mở cửa.

Căn phòng đã lâu không có người ở, không khí hơi ngột ngạt. Chu Chiêu Chiêu đặt túi xách xuống liền đi mở cửa sổ thông gió.

Khi cô làm xong việc, phát hiện Dương Duy Lực đang nhìn mình không chớp mắt.

“Sao thế?” Cô bị anh nhìn ngại ngùng, một tay vén tóc mai gài sau tai nói, “Trong nhà không có nước nóng...”

Chưa nói xong, đã thấy đàn ông bước đến phía mình.

Giây tiếp theo, anh ôm chặt cô vào lòng.

“Nhớ anh.” Cô nép trong ngực anh nói.

Đây là câu trả lời cho câu hỏi lần trước của anh.

Bên tai vang lên tiếng cười khẽ của Dương Duy Lực, sau đó, giọng trầm ấm của anh vang lên: “Ừ, anh biết.”

Từ giây phút nhìn thấy cô ở bến xe, anh đã biết.

“Đợi chút.” Anh chợt nhớ ra điều gì đó, buông Chu Chiêu Chiêu ra rồi đi ra ngoài.

Cửa không đóng, Chu Chiêu Chiêu nghe thấy tiếng anh mở cửa phòng bên cạnh.

Trong nhà tuy lâu không ở nhưng không quá bẩn. Chu Chiêu Chiêu đi lấy nước lau bàn thì nghe thấy tiếng Dương Duy Lực.

“Lại đây.” Anh nói.

“Gì vậy?” Cô đặt đồ xuống, nghi hoặc nhìn Dương Duy Lực.

“Đưa tay ra.” Anh thần bí nói.

Chu Chiêu Chiêu đưa tay ra.

Bàn tay to của Dương Duy Lực phủ lên tay cô, trong lòng bàn tay được đặt một vật.

Hóa ra là một con búp bê nhỏ được khắc bằng gỗ.

“Anh khắc à?” Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc.

“Gỗ bình thường, không tinh xảo lắm.” Anh đánh giá đơn giản, “Cho em chơi.”

“Rất giống.” Chu Chiêu Chiêu ngắm kỹ con búp bê, “Đôi mắt rất giống em.”

Dương Duy Lực thấy cô thực sự thích, yên tâm.

Chu Chiêu Chiêu quá thích món quà này: “Em không biết anh còn có tài này?”

“Lần sau làm đồ chơi đẹp hơn cho em.” Anh nói.

Lại đưa cho cô một cái túi.

“Cái này nữa là gì?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Chẳng lẽ vẫn là quà?

“Súng lục.” Dương Duy Lực khẽ nhếch mép, “Không phải em hứa với em trai sẽ làm cho nó khẩu s.ú.n.g xích sao?”

Chu Chiêu Chiêu suýt quên mất chuyện này.

“Vậy cũng phải đợi nó thi đứng top 3 đã.” Chu Chiêu Chiêu nói, nhưng vẫn không ngừng ngắm nghía khẩu s.ú.n.g anh làm.

Có thể tưởng tượng, Chu Minh Huyền mang khẩu s.ú.n.g này ra ngoài sẽ ngẫu thế nào, đủ để hạ gục mọi đứa trẻ.

“Nó chắc chắn sẽ khoe khoang khắp nơi.” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi.

“Lấy lòng em trai, sau này dễ làm việc.”

Chu Chiêu Chiêu: “?”

Mặt lại đỏ bừng: “Người này, sao giờ mặt dày thế.”

“Nếu anh mặt dày, lúc này đã không như vậy rồi.”
Giọng Dương Duy Lực thoáng chút tiếc nuối.

Anh cầm khăn trên bàn đi lau bàn.

Lúc này, anh không nên dễ dàng buông cô như vậy.

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Nhưng không dám cười quá đà để tránh chọc giận ai đó: “Chúng ta cùng dọn dẹp nhé.”

Căn phòng không lớn, thêm nữa Dương Duy Lực làm việc vừa nhanh vừa tốt, chẳng mấy chốc đã dọn xong.

“Tối nay muốn ăn gì?” Dương Duy Lực hỏi cô.

Bây giờ đã gần 9 giờ, may mà lúc lên xe Chu Chiêu Chiêu đã ăn chút gì đó, nhưng giờ cũng đói rồi.

“Thịt hấp bột được không?” Dương Duy Lực hỏi,
“Anh biết một quán chỉ bán buổi tối.”

“Được.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Quán cách xa, nhưng Dương Duy Lực không muốn lái xe, Chu Chiêu Chiêu cũng nghĩ vậy.

Đêm ở huyện lúc này không như sau này đèn điện sáng trưng.

Trên con phố tối, ánh đèn đường vàng vọt kéo dài bóng hai người.

Ra khỏi cổng khu nhà, Dương Duy Lực đã tự nhiên nắm tay Chu Chiêu Chiêu.

Lúc này trên phố ít người, thi thoảng có xe chạy qua. Đêm yên tĩnh, hai người lặng lẽ bước đi.

Trăng thanh gió mát, bầu trời tối không biết lúc nào xuất hiện vài áng mây, trăng lặn vào trong mây.

Một lát sau, lại tò mò nhìn qua mây xuống đôi nam nữ dạo bước trên phố.

Rất ấm áp.

Đây là cảm giác bình yên và an ổn Chu Chiêu Chiêu chưa từng có.

Đến quán, không ngờ giờ này vẫn đông khách. Quán nhỏ nhộn nhịp tấp nập, tạo nên sự tương phản rõ rệt với con phố yên tĩnh bên ngoài.

Chu Chiêu Chiêu đặc biệt thích món thịt hấp bột ở Chuỷ Thủy, đây là món ngon không nơi nào có được.

Dương Duy Lực lặng lẽ nhìn cô.

“Sao anh không ăn?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Anh thích nhìn em ăn.” Dương Duy Lực cười khẽ, rót cho mình một ly trà.

Bởi vì mỗi lần gặp cô, lòng anh đều cảm thấy vô cùng an ổn và mãn nguyện. Như lúc này, dù không làm gì, chỉ cần nhìn cô thôi, Dương Duy Lực cũng cảm thấy cuộc sống này mới có ý nghĩa.

Cuộc sống đơn điệu tẻ nhạt bỗng trở nên tươi mới.

Cô có gì đáng nhìn thế?

Nhưng Chiêu Chiêu thực sự đói, không suy nghĩ sâu xa, tiếp tục ăn ngon lành.

“Học hành trên trường thế nào?” Anh hỏi.

“Mọi người đều rất nỗ lực, áp lực lớn lắm.” Chu Chiêu Chiêu vừa ăn vừa nói, “Vào đại học mới biết trên trời còn có trời.”

“Như lớp trưởng Từ Hùng Phi lớp em, em mới biết cậu ấy không chỉ là lớp trưởng xuất sắc suốt cấp ba, học lực cũng cực tốt.”

“Kiến thức Hán học rất sâu, biết rất nhiều điển tích.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Không trách mấy hôm trước thi đứng đầu.”

“Đúng là quá giỏi.”

Vừa dứt lời đã nghe thấy giọng Dương Duy Lực bên cạnh: “Đứng đầu khó lắm sao?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Đó là đứng đầu đấy!

“Hồi xưa anh cũng thường đứng đầu.” Anh lim dim nhìn cô, mặt không biểu cảm nói.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Vậy mà còn đi học lớp đêm của cô?

Im lặng vài giây, Dương Duy Lực thấy Chu Chiêu Chiêu ngửa cổ nhìn trời.

“Em nhìn gì thế?” Anh tò mò hỏi.

“Thấy không?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Cái gì?”

“Trên trời có rất nhiều bò đang bay kìa.”

Dương Duy Lực: “...”

“Biết tại sao không?”

Dương Duy Lực ngơ ngác lắc đầu.

Chỉ thấy cô gái mặt nghiêm túc nói: “Bởi vì có người tên Dương Duy Lực ở dưới đất đang thổi phồng hết cỡ!”

Dương Duy Lực: “...”

Chương 100

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực trầm mặc hồi lâu, nhìn cô gái trước mặt.

Thành thật mà nói, Chu Chiêu Chiêu có chút giận.

Gã này có biết mình đang nói gì không? Thường xuyên đứng đầu là sao?

Nếu hần thường xuyên đứng đầu, vậy còn đến lớp xóa mù của cô làm gì?

Để chế nhạo cô sao?

Hơn nữa, nếu hần học giỏi như vậy, kiếp trước sao cô không hề hay biết?

Tên khoác lác xấu xa!

Dương Duy Lực nhìn Chu Chiêu Chiêu, thấy cô cũng đang phùng má giận dữ nhìn lại.

Cuối cùng, dường như hần cũng nghĩ ra điều gì đó, chỉ nhẹ nhàng nói: “Không khoác lác.”

...

...

Hả?

Ý gì đây?

Giận thật rồi sao?

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy hơi tủi thân, ai bảo hần khoác lác chứ? Hơn nữa, cô cố tình ngồi xe khách về, chẳng phải chỉ để gặp hần một lần sao?

Kết quả người này còn giận cô!

Dương Duy Lực bước vài bước, phát hiện bên cạnh không có ai, quay đầu lại nhìn, dưới bầu trời đêm đen kịt, Chu Chiêu Chiêu đang phụng phịu đứng đó.

Tủi thân như chú mèo hoa nhà hàng xóm.

Dương Duy Lực bất đắc dĩ bước về phía cô.

Lúc này nghe cô khen ngợi đàn ông khác, lửa giận trong bụng Dương Duy Lực bốc lên ngùn ngụt.

Người đó còn là lớp trưởng lớp cô, Dương Duy Lực không thể bình tĩnh nổi, thế là câu nói kia tuôn ra.

Vốn dĩ từ nhỏ hấn học hành chưa bao giờ khiến gia đình lo lắng, cũng thường xuyên là “con nhà người ta” trong miệng các phụ huynh.

Sau này vào quân đội, càng xuất sắc hơn, mỗi năm thi toàn năng do quân khu tổ chức, chỉ cần hấn tham gia, chưa bao giờ để người khác đoạt giải nhất.

Vì vậy, Dương Duy Lực thực sự không khoác lác.

Hấn thực sự không cảm thấy đứng đầu có gì khó.

Nhưng... vấn đề là cô nhóc không biết, hơn nữa hấn còn giả vờ mù chữ đến lớp xóa mù của cô để cô làm giáo viên.

Giờ lại nói mình thi cử giỏi thế nào, chẳng phải tự mình khoác lác tự mình vả vào miệng mình sao?

Cũng không trách cô bé giận.

“Sao thế?” Hấn kiên nhẫn hỏi.

“Anh giận rồi!” Chu Chiêu Chiêu nói.

Tuy là câu hỏi, nhưng ánh mắt rất khẳng định, dường như nói, em biết rồi, đừng hòng lừa em.

“Vì em khen người ta học giỏi?” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi nhìn hắn.

“Không phải.” Dương Duy Lực nói.

“Vậy là gì?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc hỏi.

Lòng đàn ông khó đoán như đáy biển sao? Khó hiểu quá.

“Không có gì.” Dương Duy Lực lắc đầu, “Về thôi.”

“Dương Duy Lực.” Nhưng Chu Chiêu Chiêu không định bỏ qua chuyện này.

Kiếp trước chính là như vậy, hắn im lặng cô hiểu lắm, rồi hai người càng ngày càng xa cách.

Dương Duy Lực nghe tiếng quay đầu, thấy Chu Chiêu Chiêu đang nghiêm túc đứng đó.

Hắn nhướn mày: “Sao thế?”

“Lúc này anh giận vì sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Dương Duy Lực khựng lại.

Chu Chiêu Chiêu nhìn hắn: “Em không biết anh giận vì sao, em cũng không biết phải làm sao để anh vui.”

“Hôm nay em về, vốn là muốn gặp anh.” Nói đến đây cô có chút tủi thân, “Chúng ta khó khăn lắm mới có ngày nghỉ cuối tuần, em không muốn vì hiểu lầm mà mọi người không vui.”

Dương Duy Lực chăm chú nhìn cô.

Hắn không ngờ Chu Chiêu Chiêu nhạy cảm như vậy, bước đến ngồi xổm, hai tay đặt lên vai mảnh mai của cô, nghiêm túc nói: “Anh không giận em.”

“Anh...” Nói đến đây hắn im lặng một chút, cuối cùng nói ra suy nghĩ thật lòng, “Vì em khen người khác.”

“Cái gì?”

Câu cuối hắn nói rất nhanh và rất nhỏ, Chu Chiêu Chiêu không nghe rõ.

“Không thích em khen người khác.” Dương Duy Lực nói.

Lần này, Chu Chiêu Chiêu nghe rõ rồi.

Cô không ngờ Dương Duy Lực giận vì lý do này.

“Vậy được rồi.” Cô cố ý làm mặt nghiêm túc, “Sau này trong lòng không vui phải nói ra, anh không nói em cũng không biết.”

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu mạnh, “Lại đây.”

“Gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu.

Chỉ thấy Dương Duy Lực đưa tay ra, đây là muốn nắm tay cô.

Dù sao lúc này cũng không có ai, Chu Chiêu Chiêu nhìn quanh một lượt, đưa tay cho hắn.

Bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ trắng nõn của cô.

Hai người nhìn nhau, không khí dường như lại tràn ngập bong bóng hồng.

Tình cảnh này kéo dài đến khi hai người lên lầu.

“Con đi đâu vậy?” Giọng nói lo lắng của Châu Chính Văn vang lên.

Chu Chiêu Chiêu vội buông tay Dương Duy Lực.

“Bố gọi điện đến cửa hàng tạp hóa cạnh tiệm gà rán,” Châu Chính Văn nói, “Diễm Bình nói con về rồi.”

Ông cứ chờ mãi mà không thấy Chu Chiêu Chiêu về, không yên tâm nên chạy đến bến xe huyện, nào ngờ nơi đó đã đóng cửa từ lâu.

Châu Chính Văn đành đến đây chờ, nào ngờ gõ cửa mãi cũng không thấy Chu Chiêu Chiêu.

Trong lúc đó, ông tưởng tượng ra rất nhiều khả năng.

Càng nghĩ càng sợ.

Đúng lúc này, ông nghe thấy tiếng bước chân trong hành lang, tiếp theo là thấy Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu đi về.

Hai người nắm tay nhau, tất nhiên ông đã thấy.

Bị bắt tại trận, tâm trạng người cha lúc này!

Nhưng thấy con gái không sao, ông cũng yên tâm.

“Về muộn quá.” Chu Chiêu Chiêu xấu hổ nói.

Châu Chính Văn không biết nói gì, liếc Dương Duy Lực một cái, cười với Chu Chiêu Chiêu: “Con không sao là bố yên tâm rồi.”

“Vậy... Duy Lực, cháu về trước đi.” Ông nói với Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực: “...Vâng.”

“Bố,” khi về đến phòng, Chu Chiêu Chiêu bất lực nói, “Hai chúng con đến giờ vẫn rất quy củ.”

“Bố có nói gì đâu?” Châu Chính Văn nói, “Con gái hướng ngoại thật đấy.”

Đau lòng.

“Con là con gái, phải biết bảo vệ bản thân, không sẽ thiệt thòi.” Ông kiên nhẫn nói, “Tuy bố thấy Dương Duy Lực cũng không tệ, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, dù là ai, bố cũng hy vọng con đừng yêu hết mười phần.”

Như vậy cuối cùng chỉ có bản thân bị tổn thương.

Trong tình yêu, ai yêu nhiều hơn sẽ vất vả hơn, Châu Chính Văn tự nhiên không muốn con gái mình là người vất vả.

“Được rồi,” ông nhìn trời bên ngoài, “Giờ cũng khuya rồi, biết con về là bố yên tâm.”

“Bố về trước, ngày mai con về sau.”

Nói xong, đóng cửa đi luôn.

Chu Chiêu Chiêu mở cửa: “Bố.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô gọi theo ông: “Ngày mai gặp.”

“Về đi ngủ đi.” Châu Chính Văn vẫy tay với cô.

Chu Chiêu Chiêu chợt nhận ra, người cha từng rất vạm vỡ không biết từ lúc nào đã gầy đi.

Nhưng lưng ông vẫn thẳng, vẫn rộng lớn như xưa.

Dường như cảm nhận được cô vẫn đang nhìn mình, Châu Chính Văn dừng lại quay đầu, lại mím

cười vẫy tay với Chu Chiêu Chiêu: “Về đi.”

Đến khi bóng ông khuất hẳn, Chu Chiêu Chiêu mới hoàn hồn.

Dương Duy Lực không biết từ lúc nào đã đứng sau cô, cũng dùng ánh mắt tương tự nhìn theo hướng Châu Chính Văn đi.

Chương 101

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không hiểu được biểu cảm trên mặt hắn, tưởng hắn bất mãn với lời lúc nãy của Châu Chính Văn, liền nói: “Bố em chỉ lo cho em thôi.”

“Anh biết.” Dương Duy Lực cười xoa đầu cô.

Nếu có con gái, hắn cũng sẽ như vậy.

Con gái cứng chiều bao năm bỗng bị thằng nhóc nhà người khác chiếm đoạt, lại còn bị bắt tại trận, trong lòng khó chịu là đương nhiên.

Châu Chính Văn đã xử lý rất tốt.

“Bác ấy tốt.” Dương Duy Lực cười nhìn cô bạn gái đang trừng mắt, “Không như ông già nhà anh.”

Kiếp trước, dù chưa gặp Dương Quyền Đình, nhưng sau khi Dương Duy Lực gặp nạn, Dương Quyền Đình từng phái người tìm, muốn đón cô và con về tỉnh.

Nhưng lúc đó Chu Chiêu Chiêu chìm trong đau khổ, không đồng ý.

“Cha nào con nấy, ngược lại cũng vậy.” Chu Chiêu Chiêu thở dài nói.

...

...

Giây sau, trán đau nhói.

“Hướng ngoại rồi hả?” Dương Duy Lực búng vào trán cô, “Chưa gặp ông già đã bênh vực.”

Chu Chiêu Chiêu không muốn nói chuyện nữa.

Đi đến cửa định đóng, nào ngờ tên kia giơ tay chặn lại.

“Anh muốn gì?” Chu Chiêu Chiêu nhìn chăm chăm.

Hắn chính là như vậy, lúc tốt thì ấm áp vô cùng, nhưng vẫn không bỏ được bản tính lưu manh.

Chọc giận người cũng không chút khách khí.

“Giận rồi?” Dương Duy Lực cười nhìn.

“Em không có,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Muộn rồi, em đi ngủ đây.”

Lúc này thực sự cũng khuya.

“Có thứ quên lấy.” Dương Duy Lực nói.

“Gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, cô không nhớ có quên gì?

“Em để anh vào, sẽ biết.” Dương Duy Lực nói.

Chu Chiêu Chiêu mở cửa cho hắn vào, nào ngờ tên lưu manh vừa vào đã dồn cô vào cửa.

“Anh...”

Chu Chiêu Chiêu chưa nói hết câu, chỉ thấy khuôn mặt điển trai của hắn áp sát, cô sợ hãi nhắm chặt mắt.

Thậm chí, hơi thở cũng nhẹ đi.

Trên đầu, là tiếng cười khẽ của hắn.

Chu Chiêu Chiêu mặt đỏ bừng, tức giận, muốn đẩy hắn ra: “Anh về phòng đi.”

“Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực cúi nhìn, “Lại giận rồi?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Em không có.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt, “Chỉ là... anh về đi, muộn rồi.”

Khoảng cách gần như vậy, cô dường như nghe được nhịp tim mạnh mẽ của Dương Duy Lực.

Còn có mùi hương hormone nam tính bao phủ lấy cô.

“Ừ, lấy đồ xong sẽ đi.” Hấn nói.

“Gì vậy, lấy nhanh đi.” Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu nhìn.

“Vậy em đồng ý rồi?” Dương Duy Lực nói.

“Đồng ý, đồng ý.” Dù không biết hấn muốn lấy gì, nhưng lúc này chỉ muốn hấn đi nhanh.

Không hiểu sao, cảm giác Dương Duy Lực lúc này rất nguy hiểm.

Dương Duy Lực khẽ ừ.

Chu Chiêu Chiêu chỉ cảm thấy trán bị một thứ mềm mại ấm áp chạm vào, rất nhanh hiểu ra chuyện gì.

“Xong rồi.” Dương Duy Lực lại hôn một cái, “Lấy đồ xong, ngủ ngon.”

Vậy thứ hấn muốn lấy, là một nụ hôn?

Tên lưu manh!

Cánh cửa đóng sầm sau lưng, nụ cười Dương Duy Lực càng rộng.

Lúc này đã muốn hôn cô, nhưng bị ngắt quãng liên tục.

Bây giờ, cuối cùng cũng hôn được.

Dù cô nhóc hình như giận rồi.

Nhưng... Dương Duy Lực huýt sáo đi vào phòng.

Bên này, Chu Chiêu Chiêu ngồi thẩn thờ, nghĩ về nụ hôn lúc này.

Không thể nghĩ.

Nghĩ là mặt đỏ.

Đây là trải nghiệm chưa từng có kiếp trước.

Đây chính là tâm đầu ý hợp trong sách nói sao?

Nghĩ đến đây, nụ cười cô càng rạng rỡ, nếu Khấu Cẩm Khê ở đây, chắc sẽ nói: “Cậu nghĩ gì mà cười ngốc thế?”

Đêm đó, Chiêu Chiêu ngủ rất ngon, trong mơ, cô thấy mình và Dương Duy Lực giữa biển hoa hồng, hân dụi dàng đưa tay.

Cô đưa tay cho hân nắm.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, giữa biển hoa hồng, Dương Duy Lực hôn cô.

Bên kia bức tường, Dương Duy Lực không lãng mạn như vậy, hân bắt lực nhìn chỗ căng phồng dưới chăn.

Cuối cùng cười khỏ đứng dậy, thay ga giường và quần đi giặt.

Khi vừa phơi xong, hân đi gõ cửa phòng bên.

Chu Chiêu Chiêu cũng vừa dậy.

“Chờ chút.” Cô vừa búi tóc vừa mở cửa.

Cửa mở, cô gái búi tóc cao hôm nay không dám nhìn thẳng hẳn.

Ngại rồi.

“Đi ăn sáng.” Dương Duy Lực nói, “Ăn xong anh đưa em về.”

Không về, sợ Châu Chính Văn lên huyện tìm.

Nào ngờ lúc ăn, họ gặp vợ Cam Vũ Lộ, đối phương không nhận ra họ.

Dương Duy Lực khẽ nói vào tai Chu Chiêu Chiêu.

Lưu Tú Nga đến đây là do Chu Chiêu Chiêu gợi ý, không ngờ bà ta vẫn ở Chuỷ Thủy.

“Nhà ở cục lương thực của Quách Phụng Cẩm, Lưu Tú Nga muốn lấy lại.” Dương Duy Lực nói.

Chu Chiêu Chiêu lập tức hiểu.

Khâm phục nhìn Lưu Tú Nga.

Tĩnh táo vô cùng.

Cam Vũ Lộ không trông cậy được, nhưng căn nhà mua cho Quách Phụng Cẩm phải lấy lại.

“Không phải tên Quách Phụng Cẩm sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Dương Duy Lực cười.

Cam Vũ Lộ đâu có ngốc?

“Nói nhanh đi.” Chu Chiêu Chiêu khẽ đá hẳn.

“Cam Vũ Lộ thực sự mua nhà cho Quách Phụng Cẩm, nhưng không phải căn ở cục lương thực.”
Dương Duy Lực nói.

Hắn giữ một tay, căn ở cực lương thực đứng tên Lưu Tú Nga.

Nhưng cạnh cực có một dãy nhà tập thể hai tầng, một căn một phòng là cho Quách Phụng Cầm.

Thật thú vị.

Chu Chiêu Chiêu mắt sáng lấp lánh nhìn Dương Duy Lực.

Giỏi quá, cái này cũng biết?

Dương Duy Lực khẽ nhếch mép, cúi xuống nói nhỏ: “Còn một chuyện, căn nhà đó hiện hai vợ chồng Quách Phụng Cầm không biết.”

“Châu Chính Vũ mấy hôm nay ở trong phòng,” Dương Duy Lực nói, “Nếu anh không nhầm, lát nữa Lưu Tú Nga sẽ đến xưởng Châu Chính Vũ gây rối.”

Trước đó Lưu Tú Nga đã tìm Châu Chính Vũ đòi nhà, nhưng hắn không tin, hướng chỉ căn nhà lớn như vậy, sao có thể nhường?

Lưu Tú Nga đã nhân nhượng trước.

“Em muốn đi xem.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Thậm chí, cô còn muốn làm quen Lưu Tú Nga.

“Được.” Dương Duy Lực cười đầy cứng chiều.

Hắn hiểu cô.

Chương 102

DTV-EBOOK

Châu Chính Vũ là công nhân sửa chữa tại xưởng sửa chữa ô tô. Trước đây nhờ quan hệ với Châu Chính Văn, hắn sống rất thoải mái.

Luôn được bố trí vào vị trí nhàn hạ nhất.

Nhưng từ khi tin đồn hắn và Châu Chính Văn không phải anh em ruột lan ra, địa vị của Châu Chính Vũ trong xưởng trở nên kỳ lạ.

Vị trí liên tục bị thay đổi.

Loại xưởng này mỗi người một việc, trước đây Châu Chính Vũ chiếm chỗ người khác, bắt nạt người ta, giờ đều bị trả đũa.

Nói ra thì Châu Chính Vũ cũng là người nhàn nhin, dù bị cả xưởng bài xích, hắn vẫn cứ ngỡ rằng chịu đựng.

Những ngày này trong xưởng, Châu Chính Vũ chịu nhọc nặng nề, về nhà còn phải nghe Trương thị cằn nhằn và Chu Mẫn Mẫn chất vấn.

Đành bỏ nhà ra ở tạm trong khu tập thể Cục Lương thực.

Nhưng căn nhà ở Cục Lương thực cũng không yên ổn.

...

...

Lưu Tú Nga như người điên, không biết từ đâu biết được căn nhà này do Cam Vũ Lộ mua giúp, nhất

quyết khẳng định nhà là của bà ta.

Châu Chính Vũ bị bà ta làm cho tinh thần suy sụp, nhưng nhất quyết không chịu trả nhà.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dù sao Cam Vũ Lộ đã chết, căn nhà này là mớ hỗn độn, hắn đã vào ở thì đừng hòng đuổi đi.

Nào ngờ người đàn bà điên này lại tìm đến cơ quan hắn.

Đúng lúc mọi người đang ăn trưa, bà ta chặn giám đốc vừa về cùng vài lãnh đạo khác.

“Tôi là góa phụ,” Lưu Tú Nga nắm áo giám đốc khóc lóc, “Châu Chính Vũ của các ông chiếm nhà tôi, khiến tôi không có chỗ về, các ông làm lãnh đạo không quản sao?”

“Nếu không quản,” Lưu Tú Nga vừa khóc vừa nói, “tôi sẽ đến cổng xưởng các ông gây rối mỗi ngày, để mọi người xem đàn ông xưởng sửa chữa mặt dày thế nào.”

“Bắt nạt mẹ góa con cô.”

“Bà đừng nói bậy,” mặt Châu Chính Vũ đỏ bừng, “Căn nhà đó là của nhà tôi, chúng tôi ở nhà mình có gì sai?”

“Nhà đó đứng tên tôi, sao thành của nhà bà được?” Lưu Tú Nga nói.

“Chồng bà đã bán cho chúng tôi từ lâu.” Châu Chính Vũ nói.

“Câm miệng,” Lưu Tú Nga nhẩy dựng lên mắng, “nhà tôi mua liên quan gì đến hắn?”

“Các người đưa tiền cho hần thì đi đòi hần,” Lưu Tú Nga giận dữ nói, “nhà tôi không ai được chiếm.”

“Chồng bà c.h.ế.t rồi.” Châu Chính Vũ tức giận chỉ tay, “Bà điên đừng ở đây nói nhảm.”

Trên lầu, Chu Chiêu Chiêu đứng bên cửa sổ quan sát mọi chuyện, nhìn Châu Chính Vũ bị Lưu Tú Nga chọc tức phát điên.

“Lưu Tú Nga là người thông minh.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cách xử lý và nói năng đều rất logic, biết làm gì có lợi cho mình.

Dương Duy Lực nhìn cô, mỉm cười không nói.

“Rồng mạnh không đè đầu cọp địa phương,” Chu Chiêu Chiêu lo lắng cho Lưu Tú Nga, “Châu Chính Vũ là người vô liêm sỉ, tôi sợ bị đồn vào đường cùng hần sẽ ra tay với bà ta.”

“Cũng có khả năng.” Dương Duy Lực nói.

“Không được, tôi phải nhắc nhở bà ấy.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Hơn nữa, cô thực sự thích tính cách của Lưu Tú Nga.

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu.

Dưới đó, lãnh đạo xưởng mặt đen như mực nói với Châu Chính Vũ: “Phải nhanh chóng trả nhà cho người ta.”

“Giám đốc, căn nhà đó thực sự là của vợ tôi...” Châu Chính Vũ khó xử nói, “Xin đừng nghe bà ta nói

nhảm.”

“Tôi có giấy chứng nhận nhà, ông có không?” Lưu Tú Nga nói.

Châu Chính Vũ ghen lời.

Nếu có giấy tờ, hẳn đã không để người đàn bà điên này gây rối.

“Tôi phải nói bao nhiêu lần, tiền mua nhà đã đưa cho chồng bà rồi.” Châu Chính Vũ tức giận nói.

Nhưng Cam Vũ Lộ nhận tiền không làm việc, căn nhà họ ở không phải của họ.

Ở quen căn hộ hai phòng khu tập thể Cục Lương thực, ai còn muốn về nhà tập thể không có nhà vệ sinh riêng?

Nhưng Cam Vũ Lộ đã chết, không thể làm rõ được.

Vì vậy, Châu Chính Vũ quyết tâm chiếm giữ.

Hắn không tin mình là đàn ông lại không đấu lại đàn bà quê mùa?

“Tôi không quan tâm nhiều,” giám đốc không kiên nhẫn nói, “Anh phải giải quyết việc này, nếu bà ta còn đến xưởng gây rối, anh cắt khỏi đây ngay.”

Đúng lúc đơn vị đang cắt giảm nhân sự, giám đốc đã tính đến việc đưa tên Châu Chính Vũ vào danh sách.

“Vâng, vâng.” Châu Chính Vũ mặt đen đăm đăm.

Lại nói với Lưu Tú Nga: “Bà về trước, tan làm tôi sẽ nói chuyện nhà với bà.”

“Không được,” Lưu Tú Nga nói, “Nhà là của tôi, hôm nay trước mặt lãnh đạo, tôi yêu cầu anh lập tức

dọn ra.”

“Được.” Châu Chính Vũ nghiêng răng nói, “Mấy hôm nay xưởng bạn, hai ngày nữa tôi thu dọn đồ đạc sẽ dọn.”

Hai ngày này hẳn có thể nghĩ cách.

“Hai ngày này anh không cần đến xưởng,” giám đốc chỉ thẳng nói, “Khi nào giải quyết xong việc này, khi nào đến làm.”

“Giám đốc...”

“Đủ rồi,” giám đốc bụng đói đầy tức giận, “Nhu vậy đi.”

Nói xong dẫn người bỏ đi.

Đang sau, Châu Chính Vũ ánh mắt âm trầm nhìn Lưu Tú Nga.

Lưu Tú Nga: “Ôi, tôi sợ quá, sắp g.i.ế.c người rồi.”

Lãnh đạo nghe thấy dừng chân, Châu Chính Vũ trừng mắt một cái, quay người đi.

“Chó cùng rút giậu.” Sau khi hẳn đi, Chu Chiêu Chiêu đi ra, nói với Lưu Tú Nga: “Hôm nay bà làm vậy, phải cẩn thận hẳn trả thù.”

“Tôi không sợ.” Lưu Tú Nga cười nói: “Tôi đã làm đơn trình báo công an rồi, nếu tôi xảy ra chuyện gì, chắc chắn là do hẳn.”

Ngày đầu đi đòi nhà bà đã báo cảnh sát, họ cũng đến hiện trường.

Chỉ là loại tranh chấp dân sự này cảnh sát đôi khi bất lực.

“Bà thật giỏi.” Chu Chiêu Chiêu cảm thán: “Làm quen nhé, tôi là Chu Chiêu Chiêu.”

“Tôi biết cô,” Lưu Tú Nga cười nói: “Cháu gái Châu Chính Vũ.”

“Tôi không liên quan gì với hắn.” Chu Chiêu Chiêu vội giải thích.

“Tôi biết.” Lưu Tú Nga cười: “Hai nhà các cô giờ như kẻ thù, cả huyện Chuỷ Thủy đều biết.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Từ khi nào nhà cô nổi tiếng thế?

“Cảm ơn cô,” Lưu Tú Nga cười nói: “Tôi sẽ chú ý an toàn, đòi lại nhà xong tôi sẽ bán ngay.”

Sau này sẽ không đến cái huyện nhỏ này nữa.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu: “Nếu cần gì, tùy lúc tìm tôi.”

Lời nói này, lúc đó Lưu Tú Nga không để ý, nhưng không ngờ rất nhanh đã phát huy tác dụng.

Lưu Tú Nga gặp nạn ngay ngày hôm sau!

Chương 103

DTV-EBOOK

Lưu Tú Nga là người chăm chỉ, dù đến đây không lâu nhưng đã tìm được việc làm.

Như lời bà nói, làm gì cũng cần tiền, phải có thu nhập.

Không thì chỉ có ngồi núi ăn không.

Bà tìm được việc ở một quán bán thịt hấp bột trên cầu Hạnh Phúc, sáng sớm đến giúp dọn bàn lau chùi.

Mỗi sáng đều như vậy.

Kể kia có lẽ cũng biết quy luật này của bà, nên mai phục trên đường đi làm của bà.

Quán ăn sáng trên cầu Hạnh Phúc mở cửa rất sớm, Lưu Tú Nga mỗi ngày 5h30 đã phải ra khỏi nhà.

Tháng 9 ở tỉnh Thiểm, 5h trời vẫn còn tốiมืด, đường phố không một bóng người.

Nhưng với Lưu Tú Nga, đây chỉ là một buổi sáng bình thường.

...

...

Nhưng chính vào buổi sáng bình thường này, chuyện đã xảy ra.

Lưu Tú Nga để tiết kiệm tiền, thuê một căn phòng trong ngõ hẻm hẻo lánh.

Sự việc xảy ra ngay trong phòng trọ của bà.

Châu Chính Vũ mơ ước g.i.ế.c c.h.ế.t Lưu Tú Nga, nhưng hắn không thể.

Giờ cả xưởng sửa chữa và khu tập thể Cục Lương thực đều biết hắn xung đột với Lưu Tú Nga, nếu bà ta xảy ra chuyện gì, cảnh sát chắc chắn sẽ nghi ngờ hắn.

Hắn cho rằng Lưu Tú Nga dám gây rối như vậy là vì bà ta có giấy chứng nhận nhà, nếu không có thứ đó, bà ta chẳng là gì.

Vì vậy Châu Chính Vũ quyết định phải lấy được cuốn sổ đó.

Thực ra trước đây hắn đã có ý định này, từng đến phòng trọ Lưu Tú Nga một lần, nhưng tìm một lúc không thấy, đang định tiếp tục thì nghe thấy tiếng người ngoài cửa.

Châu Chính Vũ sợ hãi bỏ chạy.

Không tìm thấy trong phòng, hắn nghĩ loại phụ nữ như Lưu Tú Nga có thể sẽ giấu sổ trên người.

Hôm nay hắn định nhân lúc bà ta đi làm sớm không có người, lấy trộm sổ.

Chỉ cần sổ trong tay, Lưu Tú Nga không thể làm gì được.

Nhưng đ** nào ngờ vừa vào chưa lâu, Lưu Tú Nga đã quay về.

Lưu Tú Nga biết chữ, thấy quán thịt hấp bột đông khách, bà thực ra muốn học lỏm.

Bà có một cuốn sổ ghi chép những điều xảy ra mỗi ngày hoặc kinh nghiệm, hôm nay đi được một lúc phát hiện quên mang, liền quay về.

Nào ngờ về đến nhà, Lưu Tú Nga phát hiện bất thường.

Đồ đạc của bà đã bị động vào.

Lại liên tưởng đến lời Chu Chiêu Chiêu, bà còn không hiểu sao?

Sổ của bà giấu ở đâu? Lưu Tú Nga giật mình.

Tối qua hình như lấy ra xem rồi quên cất?

Bà giả vờ bình tĩnh, định lấy sổ rồi nhanh chóng rời đi.

Nhưng Châu Chính Vũ cũng không phải tay vừa, lập tức phát hiện sự khác thường.

Người cho Lưu Tú Nga thuê nhà là một cụ già không con cái, tai điếc, hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh trong phòng.

Nhìn thấy sổ ngay trước mắt, Châu Chính Vũ lúc này không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp xông ra giật lấy.

Lưu Tú Nga làm sao là đối thủ?

Nhưng bà nhanh chóng không giãy giụa nữa, còn người là còn cửa, chỉ là căn nhà, sau này bà còn kiếm được.

Nhưng nếu mất mạng, thì còn gì nữa?

Con trai bà đã mất cha, sao có thể để nó mất luôn mẹ?

Nhưng hôm nay Châu Chính Vũ cũng phát điên.

Vốn nên cầm sổ rồi nhanh chóng rời đi, nhưng hẳn thấy Lưu Tú Nga không phản kháng, liền nảy sinh ý đồ khác.

Cam Vũ Lộ chơi vợ hần, chuyện này Châu Chính Vũ chưa từng biểu lộ trước mặt Quách Phụng Cẩm, nhưng đàn ông nào chịu được đội mũ xanh?

Là người chung giường, từ lần đầu Quách Phụng Cẩm và Cam Vũ Lộ tư thông, hần đã biết, chỉ là nhiều năm nay nhẫn nhịn giả vờ không hay.

Giờ Cam Vũ Lộ chết, còn để lại một vố như vậy, hần không có cơ hội trả thù.

Châu Chính Vũ trong lòng uất ức vô cùng.

Sự uất ức này cộng thêm thời gian gần đây bị bài xích bắt nạt, khiến tâm lý hần bắt đầu biến dạng.

“Anh muốn gì?” Lưu Tú Nga cảnh giác nhìn Châu Chính Vũ, không hiểu tại sao hần đã lấy được sổ mà còn không đi, lại còn nhìn bà bằng ánh mắt như vậy.

Lúc tranh giành, bà ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hần.

Ánh mắt này, trước đây bà từng thấy trên khuôn mặt những kẻ lừa dối không vợ hoặc góa vợ trong làng.

“Châu Chính Vũ, anh đã lấy được sổ rồi.” Lưu Tú Nga lại lớn tiếng nói.

Bà muốn dùng cách này khiến hần tỉnh táo.

Nhưng hần đã mê muội, sao có thể tỉnh lại dễ dàng như vậy.

Lại còn là một tên say rượu.

Lúc này Lưu Tú Nga tuyệt vọng, bà hối hận không nghe lời khuyên của Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng giờ nói gì cũng muộn.

Châu Chính Vũ đã điên rồi.

“Buông ra.” Lưu Tú Nga sao có thể để hấn xâm phạm mình.

“Cút đi,” bà giãy giụa.

Tay không ngừng đánh vào Châu Chính Vũ.

“Chồng mày chơi vợ tao.” Châu Chính Vũ lúc này đã hoàn toàn mất lý trí, trừng mắt nhìn Lưu Tú Nga, “Tao giờ chơi vợ hấn.”

“Không,” Lưu Tú Nga khóc lóc, “Cứu tôi, cứu tôi...”

Ai đó hãy cứu bà đi!

Cam Vũ Lộ, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy!

Phiêu Vũ Miên Miên

Lưu Tú Nga trong lòng hận.

Đúng lúc bà sắp tuyệt vọng, cửa bị đập mở, tiếp theo Châu Chính Vũ bị một cú đá bay vào tường.

Ừm!

Châu Chính Vũ đau quắn người, “Mày... mày là ai?”

“Đừng xen vào chuyện của tao.” Hấn trừng mắt nhìn người đàn ông, đón nhận là một trận đòn.

Người đàn ông này tên Vương Hoảng, do Dương Duy Lực phái đến theo dõi Châu Chính Vũ.

Tối qua Châu Chính Vũ uống rất nhiều rượu, anh ta canh cả đêm, sáng sớm đi vệ sinh một chút, nào ngờ tên này đã biến mất.

Tìm nhiều nơi không thấy, định đến đây thử vận may, nào ngờ suýt muộn.

Đồ súc sinh!

Vương Hoảng nghĩ đến đây, nắm đ.ấ.m càng mạnh.

Lúc đầu Châu Chính Vũ còn chửi bới, nhưng sau bị đánh quá đau bắt đầu xin tha.

Vương Hoảng là quân nhân xuất ngũ, ghét nhất loại hèn nhát này, hấn càng xin, anh ta càng đánh mạnh.

Cuối cùng Lưu Tú Nga sợ anh ta đánh c.h.ết Châu Chính Vũ, vội ngăn lại.

Vì loại người này mà mất mạng không đáng.

“Bà muốn báo cảnh sát không?” Vương Hoảng hỏi.

Chuyện này, nếu báo cảnh sát, với phụ nữ đặc biệt là góa phụ, danh tiếng không tốt.

Nhưng anh đã đánh giá thấp Lưu Tú Nga.

“Báo cảnh sát.” Bà kiên định nói.

Dù là cưỡng h.i.ếp chưa thành, cũng phải giam hấn một thời gian.

Khi Trương thị biết chuyện, Châu Chính Vũ đã bị bắt.

Trương thị ngã quy xuống đất.

Bà không biết chuyện gì đang xảy ra?

Chương 104

DTV-EBOOK

Trương thị ngồi thờ trên nền đất lạnh, đầu óc choáng váng không hiểu vì sao cuộc đời bà lại rơi vào cảnh này. Con dâu Quách Phụng Cầm vì buôn bán giấy báo đại học đã bị bắt giam, bản án chắc chắn không nhẹ. Giờ đến lượt con trai ruột Chu Chính Vũ cũng bị công an bắt vì tội h.i.ế.p dâm chưa thành. Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, cuộc sống của bà như từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

“Bà ơi, ba cháu sao rồi?” Chu Mẫn Mẫn - đứa cháu gái vốn kiêu ngạo giờ co rúm trong góc nhà, không dám bước chân ra đường. Cả làng đều biết nó không thi đỗ đại học mà chiếm đoạt thành tích của Chu Chiêu Chiêu. Nó từng nghĩ dù mất mẹ còn có ba - một công nhân xưởng sửa chữa, thế nào cũng hơn mấy kẻ chân lấm tay bùn. Ai ngờ giờ đây...

“Không thể nào! Ba yêu mẹ cháu lắm mà!” Mẫn Mẫn gào khóc, khuôn mặt non nớt đầm nước mắt. Chu Chính Vũ từng cưng chiều vợ hết mực, việc nhà không đụng ngón tay, làm sao có thể hãm h.i.ế.p người khác? Nhưng lời công an thông báo rành rành như d.a.o cửa vào tim.

“Bà ơi, giờ mình tính sao?” Nó nức nở đề xuất: “Hay bà đi nhờ bác Chính Văn giúp?”

Đúng như dự đoán, Trương thị đang tính đến điều đó. Dù Chu Chính Văn có từ chối, bà cũng sẽ ép Diêu Trúc Mai thuyết phục chồng cứu em trai.

Chu Chiêu Chiêu trở về nhà trong hương thơm ngào ngạt từ bếp. Diêu Trúc Mai đang hì hục chuẩn bị đủ thứ ngon lành: “Khoai tây chiên con thích, mẹ làm nhiều để mang về ký túc chia bạn. Còn đây là bánh chẻo nhân rau cải và trứng - con hâm nóng bằng nước sôi là ăn được.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Gần đây, người phụ nữ này đã thay đổi đáng kể. Công việc ở xưởng và việc chăm cháu Ya Ya khiến bà trở nên hoạt bát hơn. Những cuộc điện thoại với hội chị em Hàng Châu và chuyển công tác cùng chồng đã mở mang tầm mắt bà. Không còn bị tẩy não thường xuyên, giờ đây bà đã tỉnh táo trở lại.

Thấy Trương thị xuất hiện, lòng tốt cố hữu lại trỗi dậy: “Mẹ ăn cơm chưa? Con vừa gói bánh chẻo xong.” Không đợi trả lời, bà đã múc đầy một đĩa bánh nóng hổi.

Mấy ngày qua Trương thị chỉ ăn qua loa, hôm nay vì lo lắng cho con trai còn chưa kịp đựng đĩa. Bà vừa ăn vừa khóc, dù bánh chẻo được nêm theo khẩu vị nhạt nhẽo của Chiêu Chiêu - hoàn toàn trái ngược sở thích nặng mùi của bà. Nếu là trước đây, bà đã mắng chửi dẫu thẳng mặt. Nhưng giờ, từng chiếc bánh ngon lành khiến bà ăn ngấu ngiến như kẻ đói lả.

“Trúc Mai, Chính Văn đâu rồi?” Trương thị hỏi sau khi no bụng, nhớ tới mục đích chính của mình.

“Anh ấy đang bận trong chuồng gà.” Diêu Trúc Mai đáp, ánh mắt thoáng bất an. Sự thực là Chu Chính Văn đang cùng Hứa Thúy Hoa chăm sóc mấy cây đào trồng trước chuồng. Bà biết nếu bây giờ gọi chồng về, ắt sẽ bị mắng té tát.

Chuyến đi Hàng Châu trước đã giúp bà tỉnh ngộ. Chị Vương - người bạn thân - từng phân tích: “Muốn sống yên ổn nửa đời sau, chị nên tránh xa Trương thị. Đừng để vợ chồng ly tán, con cái quay lưng.” Ban đầu bà còn cho là chị Vương phóng đại, nhưng khi nghe phân tích kỹ, bà lạnh cả sống lưng.

Nếu không phải vì Trương thị, Hứa Thúy Hoa đã không điên loạn. Việc Chu Chính Văn không tống bà ta vào tù đã là nhân từ lắm rồi. Người biết rõ đứa con ở trước mặt mà cố tình im lặng, để mặc người mẹ phát điên - đó chẳng phải cừu địch thì là gì?

“Chị phải sáng suốt.” Lời chị Vương văng vẳng bên tai. Diêu Trúc Mai đã suy nghĩ rất nhiều. Dù sao năm xưa nếu không được Trương thị cứu, có lẽ bà đã c.h.ế.t đói. Vì vậy, cho bà ta ăn đĩa bánh chẻo cũng chẳng sao.

“Nếu Chính Vũ vô tội, công an sẽ không bắt oan.” Bà nói với mẹ chồng, “Phạm tội thì phải chịu phạt.” Lúc này bà còn chưa biết con em chồng phạm tội gì.

“Diêu Trúc Mai, làm người đừng vô lương tâm thế!” Trương thị không dám hét với Chu Chính Văn, nhưng với con dâu thì khác, “Năm xưa không có Chính Vũ, làm sao ta nhận nuôi mày?”

Diêu Trúc Mai mặt lạnh như tiền: “Đúng, nếu không có mẹ năm đó con đã c.h.ế.t đói. Nhưng mấy chục năm làm trâu ngựa trả nợ cũng đủ rồi.” Giờ đây bà còn cho bà ta miếng ăn là do lòng tốt mà thôi.

Chị Vương từng vạch rõ: Trương thị năm xưa nhận nuôi bà chỉ để có kẻ hầu người hạ không công, đồng thời tránh tốn tiền cưới vợ cho con trai. Chỉ cần

bỏ ra bát cơm, họ Chu có ngay cô con dâu không cần hỏi môn.

“Mày...” Trương thị giận run người, định vung tay đánh thì nghe tiếng nói bên ngoài. Bà lao ra cửa, bỏ ngoài tai lời ngăn cản của con dâu.

“Chu Chính Văn!” Trương thị đứng c.h.ết lặng. Trước mắt bà, người đàn ông đang ân cần đỡ Hứa Thúy Hoa - người phụ nữ trông chẳng có vẻ gì là điên loạn, đang mỉm cười hạnh phúc dưới lời nói của con trai.

Thấy bà xuất hiện, Chu Chính Văn lập tức biến sắc: “Bà đến đây làm gì?”

“Ba ơi,” Chu Chiêu Chiêu nhanh trí kéo bà nội về phía vườn ớt, “Con với bà đi xem ớt chín.” Cô bé không muốn Hứa Thúy Hoa vừa ổn định lại bị kích động.

Nhưng đã muộn. Vừa nhìn thấy Trương thị, người phụ nữ tội nghiệp bỗng thét lên một tiếng kinh hoàng: “Áaaaa!”

Chương 105

DTV-EBOOK

Tiếng thét chói tai của Hứa Thúy Hoa khiến tất cả mọi người giật mình. Chu Toàn Hải vừa từ ruộng ra, nghe thấy liền vút ngay chiếc cuốc trên vai xuống đất.

“Thúy Hoa, có chuyện gì vậy?” Ông hốt hoảng chạy tới.

Hứa Thúy Hoa nhìn thấy chồng, lập tức nép sau lưng ông, run rẩy chỉ tay về phía Trương thị:
“Người... người xấu...”

Những ký ức đau đớn về việc bị Trương thị bắt nạt năm xưa khiến bà hoảng loạn.

“Bà đi đi.” Chu Chính Văn lạnh lùng nói, ánh mắt đầy cảnh cáo. “Nếu còn dám xuất hiện trước mặt mẹ tôi, tôi không đảm bảo mình sẽ làm gì.”

“Chính Văn...” Trương thị khóc lóc năn nỉ. “Bà chỉ có mỗi Chính Vũ là con trai, con cứu nó giúp bà đi. Hay... hay bà quỳ xuống cầu xin con?”

“Quỳ?” Chu Chính Văn cười lạnh. “Tôi đã nói rồi, bà sẽ sống trong hối hận suốt phần đời còn lại.”

...

Đến giờ phút này, bà ta vẫn không biết ăn năn.

Không một chút áy náy trước Hứa Thúy Hoa, thậm chí khi bà này hoảng loạn, Trương thị còn lộ vẻ bức tức. Loại người như vậy không đáng được thương hại!

Cứu Chu Chính Vũ?

Phiêu Vũ Miên Miên

Hắn phạm tội h.i.ếp dâm - Chu Chính Văn đã biết rõ từ người quen ở công an.

“Trong tù, ngay cả tội phạm cũng khinh bỉ hạng người như hắn.” Chu Chính Văn nhìn Trương thị, giọng đầy châm biếm. “Bà nên tự biết điều, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

“Chính Văn!” Trương thị gào khóc. “Bà nuôi con khôn lớn, không công thì cũng có lao nhọc...”

“Không ai yêu cầu bà nuôi tôi.” Chu Chính Văn cắt ngang. “Mọi chuyện đã nói rõ từ lâu, tôi không muốn nhắc lại.”

Quay sang Hứa Thúy Hoa, anh dịu dàng: “Mẹ, con đưa mẹ vào nghỉ nhé. Mẹ yên tâm, sẽ không ai bắt nạt mẹ nữa.”

Trương thị đứng chôn chân nhìn hai mẹ con đi vào nhà. Bà có hối hận không?

Có, nhưng không phải vì tội lừa đảo năm xưa, mà vì đã không triệt để với Chu bà tử - người duy nhất biết bí mật. Giờ đây, gia đình bà rơi vào cảnh tan đàn xẻ nghé: con trai, con dâu vào tù, cháu gái bị lộ là kẻ mạo danh.

Diêu Trúc Mai thở dài, lòng đầy bất lực.

“Bà ơi...” Chu Mẫn Mẫn nhìn bà nội thất thần, trong lòng trào lên hận ý.

Tất cả là do Chu Chiêu Chiêu!

Gần đây, cô ta thường mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ: Trong đó, cô kết hôn với Thẩm Quốc Lương, còn Chu Chiêu Chiêu sống trong nghèo khổ. Chu Chính Văn chết, trại gà thành tài sản của Chu Chính Vũ...

Đó mới là cuộc sống lẽ ra gia đình cô được hưởng!

“Anh lấy đâu ra nhiều đồ ăn thế?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn túi lớn Dương Duy Lực mang tới.

“Đầu bếp Hà ở quán phía đông thị trấn nợ tôi chút tình.” Anh cười. “Tôi nhờ họ làm ít đồ ăn mang lên cho em và các bạn.”

“Sau lễ Quốc khánh là bắt đầu quân huấn phải không?” Dương Duy Lực hỏi.

“Ừm.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu. “Nghe nói năm nay chúng em sẽ tập huấn ngay tại doanh trại quân đội.”

Dương Duy Lực nhìn cô chăm chú: “Chiêu Chiêu, công việc của anh sắp kết thúc rồi.”

“Anh muốn đưa em về gặp bố mẹ vào dịp Quốc khánh.” Ánh mắt anh ấm áp. “Họ rất mong được gặp em.”

Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt gật đầu.

Cùng lúc đó, mẹ của Khấu Cẩm Khê cũng đang dặn dò con gái:

“Ở ký túc đừng tranh chấp với ai, miệng đời khó lường.”

“Mẹ có lương, đủ nuôi hai mẹ con.”

Khấu Cẩm Khê ôm mẹ, mắt đỏ hoe: “Mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng. Sau khi tốt nghiệp, con sẽ đưa mẹ đi hưởng phúc.”

Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu tới lúc Hà Phương đang lau nước mắt.

“Thời gian không còn nhiều, các cháu lên xe đi.” Bà vội vàng nói khi thấy họ.

Dương Duy Lực liếc nhìn bà, trong lòng suy nghĩ. Khấu Ninh Sơn đã về nước, nhưng không hiểu sao vẫn chưa đoàn tụ với hai mẹ con.

“Bác đừng lo.” Anh an ủi Hà Phương khi xe khách dần khuất xa. “Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp. Biết đâu sắp tới bác sẽ có tin vui bất ngờ.”

Ví dụ như người chồng mất tích bấy lâu đã trở về.

Hà Phương chợt nhớ ra: “Hôm đó cứu tôi đi viện là cháu phải không?”

“Vâng.” Dương Duy Lực gật đầu. “Chuyện nhỏ, bác không cần bận tâm.”

“Sức khỏe của bác...” Anh do dự hỏi. “Không nói với cô ấy sao?”

Sau khi Khấu Ninh Sơn an toàn trở về, nhiệm vụ bảo vệ hai mẹ con của anh đã kết thúc. Sáng nay gặp bác sĩ điều trị cho Hà Phương, anh mới biết tình trạng bà không tốt.

“Cô ấy vừa vào đại học, còn nhiều thứ phải thích nghi.” Hà Phương cười buồn. “Để sau này... có lẽ đợi đến Tết. Lúc đó, nhờ cháu giữ bí mật giúp tôi.”

“Nếu bác đồng ý, tôi có thể giới thiệu bác đến bệnh viện tỉnh.” Dương Duy Lực nói. “Cậu tôi làm ở viện

Ung bấu.”

Hà Phương cảm động: “Phiền cháu quá...”

Bà đã sẵn sàng đối mặt với sinh tử, chỉ tiếc không
nỡ bỏ lại đứa con gái cô đơn trên đời.

Trong khi đó, tại phòng thí nghiệm vùng núi xa
xôi, Khấu Ninh Sơn nhìn chăm chăm vào tập dữ liệu
trong tay, mắt đầy bế tắc:

“Tại sao vẫn không được? Rốt cuộc sai ở đâu?!”

Chương 106

DTV-EBOOK

Khấu Ninh Sơn bứt tóc - mái tóc vốn đã thưa thớt - rồi vội vàng buông tay ra.

“Không được bứt nữa,” ông lẩm bẩm, “bứt nữa là hói mất.”

Hồi ra đi, ông còn mái tóc dày đen nhánh. Giờ đây, mỗi lần suy nghĩ quá độ là tóc lại rụng như lá mùa thu. Thói quen vò đầu bứt tai khi gặp vấn đề nan giải đã khiến mái tóc ông ngày càng thưa thớt.

Khấu Ninh Sơn sợ vợ mình không nhận ra chồng khi thấy cái đầu hói.

“Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?” Ông cau mày.

“Kỹ sư Khấu,” trợ lý gõ cửa phòng thí nghiệm, “xin mời ngài dùng bữa trưa.”

Suốt từ hôm qua đến giờ, ông chưa ăn uống gì.

Khấu Ninh Sơn vẫy tay: “Gọi lãnh đạo đến gặp tôi.”

Giọng nói trầm đục đầy nghiêm túc khiến trợ lý vội vàng đi mời viện trưởng.

“Kỹ sư Khấu, ngài đã tìm ra vấn đề rồi ư?” Viện trưởng hốt hải chạy đến, mồ hôi nhễ nhại.

Để mời được vị chuyên gia hạng nhất này về nước, ông ta đã tốn không biết bao công sức. Nhưng mấy ngày qua, vẫn chưa tìm được nguyên nhân lỗi hệ thống.

“Tôi sẽ thiết kế lại toàn bộ hệ thống cho các anh,” Khấu Ninh Sơn nói, “công nghệ các anh đang dùng đã lạc hậu 20 năm. Tôi có thể giúp các anh bắt kịp trình độ thế giới.”

Viện trưởng mắt sáng rực, siết c.h.ặ.t t.a.y ông: “Nếu thật sự như vậy, ngài chính là ân nhân của viện nghiên cứu chúng tôi!”

Vượt 20 năm công nghệ - điều họ không dám mơ tới.

“Tôi có thể cam kết hỗ trợ kỹ thuật đến khi dự án hoàn thành,” Khấu Ninh Sơn nghiêm mặt nói, “nhưng... anh phải đảm bảo sau đó tôi được về nhà đoàn tụ gia đình.”

Vốn dĩ xuống máy bay là có thể gặp vợ con ngay, nhưng viện trưởng khóc lóc nài nỉ ông giúp giải quyết vấn đề cấp bách.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đồng ý!” Viện trưởng gật đầu lia lịa, “chỉ cần dự án thành công, tôi sẽ đích thân đưa tiễn ngài về nhà.”

Được lời hứa, Khấu Ninh Sơn lại chìm đắm vào biển số liệu.

Trong khi đó, Thẩm Kiến Tân mặt đen như mực về nhà, thấy Thẩm Quốc Lương ngồi xem tivi nhăm nháp hạt dưa, cơn giận bùng lên.

“Tao ngày đêm bươn chải nuôi mày,” hần đá bay chiếc ghế, “mày lại ung dung hưởng lạc thế này?”

Thẩm Quốc Lương sợ đến mức không dám thở mạnh.

Người cha từng dịu dàng giờ đã biến mất, thay vào đó là con người nóng nảy khó lường.

“Mày nhìn tao bằng ánh mắt gì thế?” Thẩm Kiến Tân quát tháo, “tao nuôi mày ăn học, mày dám khinh thường tao?”

Thẩm Quốc Lương ngơ ngác: “Con... con có nhìn gì đâu?”

Chưa kịp phản ứng, chiếc cốc trên bàn đã bay về phía hắn. May mà né kịp, cốc vỡ tan tành trên sàn nhà.

Nếu là trước đây, hắn đã chạy mất dép. Nhưng giờ chân vẫn còn bó bột, bác sĩ dặn nếu không muốn thành tàn phế suốt đời thì phải kiên nhẫn dưỡng thương.

“Con xin lỗi!” Thẩm Quốc Lương nhanh trí quỳ xuống.

Dù chẳng hiểu mình sai chỗ nào.

“Bảo cưới Chu Chiêu Chiêu, mày lại đi ve vãn Chu Mẫn Mẫn,” Thẩm Kiến Tân nghiến răng, “nếu mày nghe lời, giờ tao đã thành giám đốc ngân hàng rồi!”

Thẩm Quốc Lương chột hiểu.

Bố hắn thất bại trong cuộc đua chức giám đốc ngân hàng. Hôm nay trên đường về, Thẩm Kiến Tân thấy tân giám đốc và Chu Chính Văn cùng ăn tối.

Chu Chính Văn không những không vay tiền ngân hàng của hắn, ngược lại còn gửi tiết kiệm số tiền lớn giúp đối thủ lập thành tích.

“Đều do Chu Chính Văn hại bố,” Thẩm Quốc Lương nhanh trí nói, “sao bố không trị hắn một

trận?”

Cây roi mây trên tay Thẩm Kiến Tân khựng lại.

Trong phòng giam, Chu Chính Vũ ngẩng đầu nhìn chăm chăm ô cửa nhỏ.

Tiếng mở khóa xé tan sự im lặng.

“Chu Chính Vũ, có người thăm!”

Ánh mắt vô hồn bỗng bừng sáng. Ai đến thăm hắn? Mẹ già hay con gái? Không biết Quách Phụng Cẩm giờ ra sao?

“Là mày?” Chu Chính Vũ thất vọng thấy Thẩm Kiến Tân, “mày đến làm gì?”

“Tôi đến để giúp anh,” Thẩm Kiến Tân nói.

Chu Chính Vũ cười nhạt: “Giúp? Giờ tôi như con chim nhốt lồng, giúp thế nào?”

“Tôi có thể đưa anh ra khỏi đây,” Thẩm Kiến Tân tiến lại gần thì thầm, “nhưng anh phải hợp tác với tôi.”

Ánh mắt Chu Chính Vũ lóe lên tia hy vọng: “Được! Chỉ cần đưa tôi ra ngoài, muốn tôi làm gì cũng được!”

Trong ký túc xá, Chu Chiêu Chiêu vừa về đến đã nghe Lưu Tương thông báo:

“Giáo viên chủ nhiệm bảo tuần sau sẽ tập huấn quân sự sớm.”

“Sao đột nhiên thay đổi lịch?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

“Trường ta sắp kỷ niệm 100 năm thành lập,” Lý Đình nhai bánh quy giải thích, “muốn sinh viên mới diễu hành chào mừng.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ. Có lẽ, những biến động lớn sắp xảy ra...

Chương 107

DTV-EBOOK

Đối với sinh viên thời kỳ này, được tham gia quân huấn ngay tại doanh trại quân đội là một trải nghiệm đáng mơ ước. Đây là thời đại mà việc nhập ngũ được tôn vinh, “một người đi lính, cả nhà được vinh danh”.

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu đã không có cơ hội này.

Nhưng cô cũng lo lắng.

Thời điểm Chu Chính Văn gặp nạn kiếp trước sắp đến, đúng vào lúc cô đang quân huấn. Ban đầu cô định về nhà canh chừng, nhưng giờ buộc phải thay đổi kế hoạch.

“Ba ơi, con lại mơ thấy giấc mơ đó,” Chu Chiêu Chiêu gọi điện nhắc nhở, “ba nhớ đừng đi xa những ngày tới nhé.”

Chu Chính Văn cười xòa: “Ba biết rồi, gần đây cũng không có việc gì phải đi đâu.”

Yên tâm phần nào, Chu Chiêu Chiêu bắt đầu chuẩn bị cho đợt quân huấn.

Buổi sáng, các huấn luyện viên đến ký túc hướng dẫn gấp chăn màn và đóng gói hành lý. Buổi chiều phát quân phục. Sáng hôm sau, họ sẽ lên xe tải quân đội đến doanh trại, bắt đầu hai tuần rèn luyện.

Ngồi trên chiếc xe tải màu xanh lá, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy tim mình đập thành thịch.

Hành trình kéo dài bốn tiếng. Ban đầu mọi người đều hào hứng, ca hát rôm rả. Nhưng dần dần, không khí trở nên im ắng khi ai nấy đều mệt mỏi thiếp đi.

“Nhìn kia! Xe tăng!” Một tiếng hét vang lên, đánh thức cả xe.

Xe đã tiến vào doanh trại. Trên thảm cỏ xanh rờn, một chiếc xe tăng sừng sững hiện ra.

Dù là quân huấn trong doanh trại, nhưng chương trình không quá nặng. Một số sinh viên ở trong lán bộ đội, số khác phải ngủ trên sàn nhà ăn - một dãy thông giường dài cho 32 người.

“Ngủ thế này sao chịu nổi?” Phùng Khiêm Khiêm càu nhàu, liếc nhìn Đào Hân Bảo.

Nhưng trái ngược với dự đoán, cô bạn nhà giàu lại tỏ ra vô cùng phấn khích: “Chiêu Chiêu, tối nay mình ngủ cạnh nhau nhé!”

Đang lúc mọi người bận bịu dọn dẹp, tiếng còi tập hợp vang lên.

“Tập hợp!”

Phùng Khiêm Khiêm hoảng hốt khi thấy chăn màn của mình vẫn bừa bộn. Nhưng không ai chờ cô, tất cả đã ulla ra ngoài.

Một huấn luyện viên mặt lạnh như tiền đang đứng đó, tay cầm danh sách: “Phùng Khiêm Khiêm?”

“Em xin lỗi,” cô gái lí nhí, “em chưa dọn xong chăn màn.”

“Từ giờ phút này, các cô là quân nhân,” giọng huấn luyện viên vang lên nghiêm khắc, “mệnh lệnh phải tuân thủ tuyệt đối, không có ngoại lệ.”

Sau khi điểm danh, ông giới thiệu: “Tôi là Lưu Khanh, huấn luyện viên của các cô. Người này là Vương Niên, chính trị viên phụ trách đời sống.”

“Tiếp theo,” ông nhếch mép cười, “kiểm tra nội vụ.”

Một tiếng “ối” đồng thanh vang lên.

“Xong đời, quần áo em còn vút trên giường!”

“May quá em chưa bỏ đồ ra,” Đào Hân Bảo thở phào nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Đây là của ai?” Lưu Khanh quát lên, ném mấy món đồ ra ngoài.

“Chăn ai không gấp?”

“Em... em ạ,” Phùng Khiêm Khiêm run rẩy giơ tay.

Cô chưa bao giờ gấp chăn ở nhà hay ký túc, nên không thấy có gì sai.

“Tốt, rất tốt,” Lưu Khanh gằn giọng, “chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Ông chỉ vào hai chiếc giường gần cửa sổ: “Hai cái này của ai?”

“Chúng em ạ,” Chu Chiêu Chiêu và Đào Hân Bảo bước lên.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Được đấy,” Lưu Khanh gật đầu, “các cô có mười phút để chỉnh đốn nội vụ đạt chuẩn như họ. Tôi không muốn thấy cảnh hỗn độn nữa.”

Phùng Khiêm Khiêm vừa đi vừa liếc Chu Chiêu Chiêu một cái đầy hằn học.

“Tập hợp!”

Lần kiểm tra thứ hai khả quan hơn. Lưu Khanh thở phào, nhìn về phía xa: “Lãnh đạo đơn vị sắp đến kiểm tra, các cô thể hiện tốt vào.”

Giọng ông có chút căng thẳng.

Chu Chiêu Chiêu tò mò nhìn về hướng đó - và suýt nữa thì kêu lên.

Có phải mình nhìn nhầm không?

Người đàn ông cao lớn trong bộ quân phục chỉnh tề đang bước tới với dáng vẻ uy nghiêm như từng bách.

Ông dừng lại, giơ tay chào kiểu quân đội.

Ánh mắt sắc lạnh quét qua đám sinh viên, giọng trầm ấm vang lên:

“Giới thiệu, tôi là Dương Duy Lực.”

Chương 108

DTV-EBOOK

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông đứng thẳng tắp trước hàng quân. Bộ quân phục 87式 mới được cải cách so với mẫu 65式 cũ kỹ trông như ‘mưa rào giữa hạn’, khiến người ta không thể rời mắt.

Quân phục màu xanh thanh lịch, trên vai đeo quân hàm thiếu tá, dưới vành mũ là khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng nhưng đẹp đến nao lòng.

Chu Chiêu Chiêu như bị ai đó thôi miên, đứng chôn chân tại chỗ.

Ký ức cô bỗng nhiên hỗn loạn.

Kiếp trước, cô không hiểu nhiều về anh, chỉ biết anh thỉnh thoảng lại đi công tác. Anh bảo đi làm ăn, cô tin ngay.

Mãi đến khi anh gặp nạn, có nhiều người lạ đến nhà. Hầu Kiến Ba đến mấy lần, mỗi lần đều nói: “Chị đừng quá đau lòng, biết đâu anh ấy vẫn còn sống.”

Lúc đó, cô tưởng anh ta chỉ an ủi mình.

Bởi vì, họ chỉ nói anh gặp nạn chứ không tìm thấy thi thể.

...

Kiếp trước lúc đó cô đã tuyệt vọng, đâu còn tâm trí phân tích lời Hầu Kiến Ba.

Nhưng giờ đây, những lời đó lại hiện về rõ ràng trong tâm trí. Kết hợp với những hành động kỳ lạ

của Dương Duy Lực kiếp này, Chu Chiêu Chiêu chợt nảy ra một suy nghĩ táo bạo.

Tài xế Dương Duy Lực ở huyện Châu Thủy và thiếu tá Dương Duy Lực trong quân đội?

Cô chăm chú nhìn anh, cố gắng ghép hai hình ảnh này làm một.

Nhưng vẫn không hiểu, nếu anh là thiếu tá, sao lại giấu cô suốt thời gian dài?

Và kiếp trước, đến khi c.h.ế.t cô cũng không biết thân phận thật của anh.

Chu Chiêu Chiêu không chớp mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng nhưng cuốn hút đó.

Xung quanh, các cô gái đang thì thầm:

“Huấn luyện viên này đẹp trai quá.”

Chu Chiêu Chiêu nhú mày, đầu óc đầy nghi hoặc: “Tại sao anh ấy ở đây? Còn trở thành lãnh đạo quân đội?”

Nhìn chức vụ không nhỏ.

Nhưng không thể phủ nhận, Dương Duy Lực trong quân phục càng thêm thu hút.

Anh như thanh kiếm băng giá treo trên đỉnh núi, sắc bén mà cao không thể với tới.

Hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyên hê.

Không hiểu sao, câu thơ này bỗng hiện lên trong tâm trí cô.

Má cô bừng đỏ vì xấu hổ.

Vừa ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt thăm thăm của anh.

Không hiểu vì sao, Dương Duy Lực lúc này khiến cô không dám nhìn thẳng, vội cúi đầu xuống.

Cô không biết, khi cô cúi đầu, mắt anh cũng tối sầm lại.

Thật ra, điều anh lo nhất khi trở về đơn vị là cô bé sẽ xa cách mình.

Vừa rồi nhìn sang, cô bé thậm chí không dám đối mặt.

Dương Duy Lực mặt càng lạnh.

Chu Chiêu Chiêu đang mất hồn, bỗng nghe tiếng bước chân, một đôi giày quân dụng hiện ra trước mắt.

Trên đầu vang lên giọng nói vừa quen vừa lạ:
“Dưới đất có tiền à?”

Cô giật mình ngẩng lên, mắt tròn xoe nhìn anh, rồi lại vội cúi xuống, lắc đầu như chối bỏ.

Bên cạnh, Đào Hân Bảo cũng kinh ngạc không kém.

Không phải nói Dương Duy Lực đã chuyển ngành rồi sao? Sao lại trở về quân đội?

Hơn nữa, anh không quen Chu Chiêu Chiêu sao?

Sao nói chuyện nghiêm khắc thế?

“Ngẩng đầu lên.” Đang phân trần, bỗng nghe giọng lạnh băng của Dương Duy Lực.

Đào Hân Bảo giật mình, cô vừa quên mất, người trước mặt là Dương Duy Lực - người mà lũ trẻ trong

khu tập thể đều khiếp sợ từ nhỏ.

Chu Chiêu Chiêu nghe lời ngẩng lên nhìn anh.

Đôi mắt to tròn của cô gái đầy vẻ không hiểu và trách móc, dù không nói gì, nhưng ánh mắt như muốn nói: “Đồ dối trá!” Anh cao quá, nhìn một lúc đã thấy mỏi cổ, cô liền quay đi.

“Tên gì?” Dương Duy Lực nhìn tân binh trước mặt hỏi.

“Báo cáo, Chu Chiêu Chiêu!” Cô đứng thẳng người, mắt nhìn phía trước, trả lời đồng dục.

Dương Duy Lực: “...”

Một tiếng hô khiến cả Chu Chiêu Chiêu cũng giật mình.

Tràn đầy khí thế, dường như nổi uất ức trong lòng cũng theo đó mà tan biến.

Đào Hân Bảo bên cạnh thán phục vô cùng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dám đối đầu với Dương Duy Lực như vậy, chỉ có Chu Chiêu Chiêu.

Cô thể sau này nhất định phải bám chặt lấy Chiêu Chiêu.

“Lãnh đạo,” Lưu Khanh vội giải thích hộ, “cô ấy có lẽ quá căng thẳng.”

Nên mới hô to như vậy.

Đừng nói tân binh, ngay cả anh khi thấy Dương Duy Lực cũng run lên.

Hơn nữa Chu Chiêu Chiêu vừa rồi tập hợp nhanh nhất, nội vụ cũng tốt nhất.

Dương Duy Lực không nói gì, thậm chí không biểu lộ cảm xúc.

Nhưng vẻ mặt đầy xâm lược cùng khí chất nam tính bao trùm lấy cô.

Chu Chiêu Chiêu thấy da đầu tê dại.

Dương Duy Lực như thế này cô chưa từng thấy.

Nhưng cô gái như cố tình đối đầu, mím môi đứng thẳng.

Khi cô sắp không chịu nổi, bỗng nghe giọng Dương Duy Lực: “Trả lời rất tốt, đây mới là khí phách người lính.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Sau đó, Dương Duy Lực không nói thêm gì, trao lại quyền cho Lưu Khanh.

Nhưng anh ta nói gì, cô một chữ cũng không nghe vào.

Đầu óc chỉ nghĩ về việc tại sao Dương Duy Lực ở đây, anh nhập ngũ từ khi nào?

Bây giờ cô mới nhận ra, mình thật sự không hiểu gì về anh.

Nhưng trên cổ cô vẫn đeo chiếc nhẫn đính hôn anh tặng.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô phát hiện mình quá ngây thơ, bị anh lừa mà nhận lời cầu hôn.

Giờ mới biết, cô hiểu anh quá ít.

“Toàn thể, giải tán!” Lưu Khanh hô.

Chu Chiêu Chiêu như được thả tự do, thân thể cứng đờ buông lỏng.

Đầu óc hoàn toàn không điều khiển được, cô theo bản năng đi về phía khu nghỉ ngơi.

Khi đi qua chỗ anh, còn không buồn dừng chân, không liếc mắt nhìn, cứ thế vô hồn bước đi.

Thậm chí, không nghe thấy tiếng Dương Duy Lực gọi.

“Chu Chiêu Chiêu.” Anh vài bước đuổi theo chặn cô lại.

Cô ngơ ngác nhìn anh, Dương Duy Lực cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói của cô.

Cô nói: “Thưa thủ trưởng, có việc gì ạ?”

Dương Duy Lực ghen lời.

“Nếu không có việc, em xin phép về nghỉ.” Chu Chiêu Chiêu mặt không biểu cảm nói.

Dương Duy Lực: “...”

Lưu Khanh phía sau hỗn loạn: “...”

Cái tình huống gì đây? Tân binh này dám làm mặt dày với thần tượng của anh?

Chương 109

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực - kẻ dối trá - đành bất lực nhìn cô bước vào nhà tập thể.

Cho đến khi cánh cửa đóng lại, cô vẫn không ngoảnh lại nhìn anh lấy một lần.

“Đại ca,” Lưu Khanh cạnh khẽ hỏi, nhìn về hướng Chu Chiêu Chiêu đi, “anh quen cô ấy à?”

Dương Duy Lực liếc lạnh nhìn hắn.

“Em chỉ tò mò thôi,” Lưu Khanh vội đứng thẳng, “nhưng đại ca, anh không đang làm nhiệm vụ ở Báo Tuyết sao? Sao đột nhiên trở về?”

Lưu Khanh gọi Dương Duy Lực là đại ca vì hắn từng được tuyển vào Báo Tuyết - đơn vị đặc biệt tinh nhuệ. Nhưng vì dị ứng sâu riêng nên bị loại.

Vì chuyện này, hắn suy sụp một thời gian dài.

Thậm chí, để chữa bệnh, hắn còn mua sâu riêng về ăn, định lấy độc trị độc.

...

Kết quả... không khỏi mà còn suýt mất mạng.

May mà Dương Duy Lực phát hiện kịp thời.

Không biết anh nói gì, nhưng sau đó Lưu Khanh không u uất nữa, mà chuyên tâm huấn luyện binh lính.

Lần này bị điều đi hướng dẫn sinh viên, đơn giản là... xui xẻo bốc trúng thăm.

“Nhiệm vụ hoàn thành, bị thương nên tạm về đơn vị,” Dương Duy Lực trả lời nhạt nhẽo.

Nhưng Lưu Khanh hiểu quy tắc của Báo Tuyết: “Bị thương? Chỗ nào? Sao nặng thế?”

“Khẽ thôi,” Dương Duy Lực hạ giọng, “có gì to tát đâu.”

Hai người đứng nói chuyện bên đường. Bên trái là bồn hoa, sau đó là nhà tập thể Chu Chiêu Chiêu ở.

Dương Duy Lực không biết, Chu Chiêu Chiêu đang nằm ngay dưới cửa sổ.

Cô không nghe rõ toàn bộ, nhưng câu “sao nặng thế” của Lưu Khanh thì rõ mồn một.

Cô giật mình.

Dương Duy Lực bị thương?

Sao cô không biết?

“Chiêu Chiêu, sao thế?” Đào Hân Bảo thấy mặt cô bỗng tái đi.

“Không có gì,” Chu Chiêu Chiêu nghiêng răng.

Đào Hân Bảo: “...Chai nước của cậu sắp vỡ rồi.”

Cô nghi ngờ cái chai đang bị coi như kẻ đáng ghét nào đó.

Mà kẻ đáng ghét đó... Đào Hân Bảo liếc nhìn ra cửa.

Tất nhiên cô sẽ không nói nghi ngờ là Dương Duy Lực.

“Anh có bạn gái chưa?” Dương Duy Lực hỏi Lưu Khanh.

“Hả?” Lưu Khanh ngớ ra, “Dạ có. Em là người đã có bạn gái.”

“Tốt,” Dương Duy Lực gật đầu, “nếu làm bạn gái giận, anh xử lý thế nào?”

“Bạn gái em rất hiểu chuyện, chưa bao giờ giận dỗi,” Lưu Khanh tự hào, “em nói gì nghe nấy.”

Dương Duy Lực muốn đ.ấ.m hấn.

Chiêu Chiêu cũng hiểu chuyện.

Nhưng đây không phải vấn đề hiểu chuyện.

“Thôi được rồi,” anh bực dọc, “hỏi cũng bằng thừa.”

Lưu Khanh: “...Đại ca có bạn gái rồi ư?”

Bọn họ từng đặt cược anh sẽ ế vợ vì cái mặt lạnh như băng kia.

“Tài liệu của tôi cần người sắp xếp,” Dương Duy Lực nghĩ ra cách, “gọi Chu Chiêu Chiêu đến văn phòng tôi.”

“Đại ca, tài liệu của anh đều là mật...”

“Loại không quan trọng,” Dương Duy Lực lạnh mặt, “anh dạy anh điều lệ bảo mật à?”

“Chu Chiêu Chiêu!” Lưu Khanh gọi to, rồi thì thầm, “Nói chuyện với con gái phải dịu dàng.”

Dương Duy Lực: “...”

Mày nói xấu tao to thế à?

Chu Chiêu Chiêu đi theo bóng lưng cao lớn trong quân phục, nén cảm xúc hỗn độn trong lòng.

Bỗng người phía trước dừng lại.

“Ừm!”

Cô ôm mũi, mắt ngấn lệ nhưng vẫn im lặng.

“Trong doanh trại, ba người xếp hàng, ít hơn thì đi song song,” giọng anh vang lên.

“Vâng,” Chu Chiêu Chiêu vẫn ôm mũi.

Cổ phớt lờ mùi quen thuộc phảng phất từ người anh.

“Vâng cái gì?” Khóe môi Dương Duy Lực nhếch lên, “Đứng cạnh tôi.”

Chu Chiêu Chiêu chậm chạp bước lên.

“Đau không?” Giọng anh trầm ấm vang lên đầy quan tâm.

“Báo cáo thủ trưởng, không đau.”

“Chiêu Chiêu.” Giọng nói thân mật quen thuộc khiến tim cô thất lại.

“Hửm?”

“Anh xin lỗi,” Dương Duy Lực nhìn thẳng vào mắt cô, “không cố ý lừa dối em.”

Cổ họng Chu Chiêu Chiêu nghẹn lại, lòng ngập tràn nỗi tủi hờn.

Nhưng cô vẫn im lặng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Làm sao em mới hết giận?” Giọng nam tử trầm khàn, “Đánh anh hay mắng anh đều được.”

“Chỉ đừng lạnh nhạt với anh, được không?”

Chương 110

DTV-EBOOK

Giọng nói nhỏ nhẹ, ánh mắt không còn lạnh lùng như trước, mà giống hệt chú mèo trắng kiêu kỳ nhà bà cụ hàng xóm của Chu Chiêu Chiêu.

Ngày thường, nó luôn tỏ ra cao ngạo với mọi người.

Nhưng mỗi khi Chu Chiêu Chiêu về, nó lại vui mừng chạy đến, muốn được cô vuốt ve ôm ấp.

Dương Duy Lực lúc này khiến cô bất giác nhớ đến chú mèo đó.

Nhưng nghĩ đến việc anh lừa dối mình, bị thương cũng không nói, cô lại tức giận.

“Thật sao?” Cô liếc nhìn anh, “Đánh mắng anh ở đây, không sợ mất mặt sao?”

Dương Duy Lực lại ghen lời.

Có vẻ cơn giận của cô bé không dễ dàng nguôi ngoai.

“Không sao,” anh mỉm cười, “Trước mặt em, anh tùy em xử lý.”

...

Nhưng Chu Chiêu Chiêu sao có thể đánh anh ở đây?

“Anh không cố ý lừa em,” Dương Duy Lực tiếp tục giải thích, “Đơn vị có quy định, những việc này không được nói với người nhà.”

Người nhà?

Ba chữ này khiến má cô ửng hồng, “Em không phải người nhà của anh.”

“Vậy đừng giận anh nữa, được không?” Giọng anh dịu dàng, “Tha lỗi cho anh lần này, nhé?”

Giọng nói trầm ấm đặc biệt của anh lúc này như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng cù vào tai cô.

Ngứa ngáy!

Nhưng cơn giận của Chu Chiêu Chiêu không chỉ vì điều đó.

Cô biết quân đội có điều lệ bảo mật. Khi nhìn thấy Dương Duy Lực, cô cũng từng nghĩ anh bất đắc dĩ.

Cô giận vì anh bị thương mà không nói với mình.

Nhưng có lẽ, cô đang giận chính bản thân mình ở kiếp trước nhiều hơn.

Cô từng nghĩ anh đã chết, sống trong dằn vặt và đau khổ.

Dù tái sinh rồi, lần đầu gặp lại, tim cô vẫn đau nhói vì hối hận.

Dương Duy Lực không thể hiểu, anh không biết kiếp trước cô đã trải qua những gì.

“Chiêu Chiêu.” Đột nhiên anh đặt hai tay lên vai cô, “Nhìn anh đi, anh là Dương Duy Lực.”

Hai người đi song song, Dương Duy Lực âm thầm quan sát biểu cảm của cô.

Nhưng lúc này, trên khuôn mặt cô hiện lên nỗi buồn mà anh chưa từng thấy.

Thậm chí, có khoảnh khắc anh cảm thấy đó không phải Chu Chiêu Chiêu mà anh biết.

Cảm giác này, đôi lần trước anh cũng từng có.

Dương Duy Lực sợ hãi, quên cả kỷ luật quân đội, ôm chặt vai cô muốn đưa cô trở về hiện thực.

Chu Chiêu Chiêu tỉnh lại, nhưng ngay lập tức nghe thấy tiếng quát: “Hai người là đơn vị nào?”

Xui xẻo thay, họ gặp phải tuần tra kiểm soát.

Hai quân nhân tuần tra, một người là binh nhì, một là tân binh. Tân binh nghiêm nghị nhìn quân hàm của Dương Duy Lực, giơ tay chào: “Báo cáo thủ trưởng, xin hỏi thủ trưởng đơn vị nào?”

Dương Duy Lực: “...”

Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt muốn chui xuống đất.

“Đồng chí, lúc này có chút vội, cho chúng tôi cơ hội sửa sai.” Dương Duy Lực nói.

“Xin hỏi thủ trưởng đơn vị nào?” Tân binh tiếp tục hỏi.

“Trương Vĩnh Phúc,” binh nhì gọi hần, rồi nói với Dương Duy Lực, “Thủ trưởng lần sau chú ý.”

Vậy là để anh đi.

“Tiểu đội trưởng,” Trương Vĩnh Phúc hỏi nhỏ, “Anh không nói tuần tra phải nghiêm minh với mọi cấp bậc sao?”

“Im đi,” tiểu đội trưởng nói khẽ, “Anh ấy là người của Báo Tuyết, về nói sau.”

Hai người đi tiếp, tân binh nghe thấy Báo Tuyết, mắt sáng rực, cố kìm nén không ngoái lại nhìn.

“Chu Chiêu Chiêu,” trong văn phòng, Dương Duy Lực nghiêm túc nói, “Em từng nói, yêu nhau phải chân thành.”

“Em đang giận anh điều gì?”

Anh lừa dối cô, nhưng đó là nhiệm vụ, không thể nói ra.

“Em không giận.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Ban đầu là giận anh lừa mình, nhưng giờ không phải vậy nữa.

Cô cũng không rõ mình đang giận gì?

Chuyện kiếp trước, việc anh bị thương, dường như đều có.

Nhưng nói thế nào đây?

“Vậy em nói đi, làm sao em mới hết giận?” Dương Duy Lực thở dài, kiên nhẫn hỏi.

“Vậy em hỏi anh,” Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu nhìn anh, “Tại sao anh đến đây?”

Dương Duy Lực ngập ngừng.

Cô tức giận quay người đi ra: “Không muốn nói thì thôi!”

Cô không thèm biết nữa.

“Đừng giận.” Dương Duy Lực ôm cô từ phía sau, “Anh nói, anh bị thương.”

“Lúc nào?” Cô lạnh mặt hỏi.

“Lần trước,” anh nói nhỏ, “Nhưng giờ đã khỏi rồi.”

“Không phải đồng nghiệp anh ở bệnh viện sao?” Cô hỏi, “Anh bị thương chỗ nào? Cho em xem.”

“Chiêu Chiêu,” anh nắm tay cô, “Em thật sự muốn xem?”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu: “Phải xem.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Không xem cô không yên tâm.

Dương Duy Lực cởi áo khoác ngoài, khi mở cúc áo sơ mi liếc nhìn cô, thấy cô tuy đỏ mặt nhưng không có ý định dừng lại.

“Lưng bị mảnh đạn bắn,” anh vén áo lên, một nửa lưng đầy sẹo lồi lõm, “Nhìn xấu nhưng không nghiêm trọng.”

“Nếu không, anh đã không giấu em mấy ngày nay,” giọng anh dịu dàng, “Về đây vì hoàn thành nhiều nhiệm vụ liên tiếp, lãnh đạo cho nghỉ ngơi.”

Với họ, nghỉ ngơi là trở về đơn vị cũ.

Vừa dứt lời, một bàn tay run rẩy đặt lên lưng anh. Dương Duy Lực người cứng đờ.

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu chưa từng thấy lưng anh bị thương.

“Thật không sao,” anh cười, “Chỉ là hơi xấu.”

“Chắc rất đau,” giọng cô đầy xót xa, “Không xấu, không xấu chút nào.”

“Chiêu Chiêu, tất cả là lỗi của anh, đừng giận nữa nhé?”

“Làm em buồn, anh xin lỗi.”

Chu Chiêu Chiêu càng thấy khó chịu, lắc đầu, rồi phát hiện vấn đề mới:

“Vậy anh về đây là vì em?” Cô kinh ngạc.

Dương Duy Lực xoa đầu cô: “Một nửa là vậy.”

Cũng có phần muốn nghỉ ngơi.

Nhưng quan trọng hơn, là muốn ở bên cô nhiều hơn.

“Sau này bị thương, không được giấu em,” cô nói nhỏ, “Em sẽ không giận nữa.”

Dương Duy Lực: “Vậy cho anh ôm một cái, anh sẽ biết em thật sự hết giận?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chương 111

DTV-EBOOK

Ngày thứ hai quân huấn, Chu Chiêu Chiêu đã “trúng thưởng”.

Ban đầu cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, tưởng rằng do ngồi xe đường dài cùng việc ngủ chung với nhiều người.

Đêm qua có người nói mộng, có người nghiến răng, khiến cô không ngủ được.

Nhưng khi xếp hàng đi vệ sinh tối nay, cô mới phát hiện - kỳ kinh nguyệt đã đến.

Thường ngày Chu Chiêu Chiêu hay ăn đồ lạnh, nên chu kỳ không đều. Lần này đến sớm hơn tháng trước những mười ngày.

Cô lục túi tìm băng vệ sinh nhưng không thấy.

“Em dùng tạm của chị đi,” Đào Hân Bảo vội lấy từ túi ra một gói đưa cho cô.

“Cho em mượn một cái tạm,” Chu Chiêu Chiêu nói, “em sẽ đi mua thêm.”

...

Đúng lúc này là giờ nghỉ sau bữa tối, Chu Chiêu Chiêu cầm tiền chạy đến cửa hàng tạp hóa.

Do trong doanh trại có nữ quân nhân, nên cửa hàng cũng bán đủ thứ.

Chỉ có điều khá xa chỗ ở của họ.

Lúc này cửa hàng khá đông người, Chu Chiêu Chiêu đứng đợi bên ngoài, hy vọng đợi đến khi vắng khách.

Nhưng vừa đợi một nhóm đi ra, chưa kịp vào thì đã có nhóm khác đến.

Dương Duy Lực đến nơi, thấy Chu Chiêu Chiêu mặt mày ủ rũ đứng trước cửa hàng, vẻ mặt khó xử.

“Cần mua gì?”

“Thưa... thủ trưởng,” cô giật mình lắp bắp, “không... không mua gì ạ.”

Dương Duy Lực nhìn xuống: “Không mua đồ thì đứng đây làm gì? Đợi ai?”

Nhưng bên trong toàn là nam sinh, cô đợi ai?

Chu Chiêu Chiêu bị anh nhìn chăm chăm đến phát sợ, không lẽ lại nói với Dương Duy Lực mình đến mua băng vệ sinh?

“Đi thôi, muốn mua gì anh mua giúp,” Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn đám nam sinh trước cửa hàng.

“Tụ tập lung tung thế này là thế nào?” Anh quát, “Không biết xếp hàng à?”

Đám nam sinh thấy anh liền im bật, có đứa dạn dĩ còn hào hứng chào: “Chào đội trưởng Dương!”

Dương Duy Lực hai ngày qua đã đi kiểm tra các lớp, nên bọn họ đều nghe huấn luyện viên kể về thành tích của anh.

Thời đại này vốn sùng bái quân nhân, đặc biệt là người ưu tú như Dương Duy Lực.

Đó là nhân vật chỉ có trong phim ảnh, vậy mà họ được gặp ngoài đời.

Sao không ngưỡng mộ cho được?

Tất nhiên đều nghe lời xếp hàng ngay.

“Em lại đây,” Dương Duy Lực gọi Chu Chiêu Chiêu, “xem cần mua gì?”

Chu Chiêu Chiêu ngượng chín cả người, mặt đỏ bừng, lắc đầu như chong chóng: “Không cần đâu thủ trưởng, em... em xếp hàng vậy.”

Nói xong chạy như bay đến cuối hàng.

Dương Duy Lực đành phải đứng xếp hàng cùng cô.

Mấy nam sinh phía trước nhìn nhau không hiểu chuyện gì.

Đại ca đứng cuối hàng, họ còn dám mua đồ nữa không?

“Nhìn gì?” Giọng Dương Duy Lực vang lên, “Muốn mua gì thì mua nhanh, sắp đến giờ tắt đèn rồi.”

Bọn họ vội vàng quay lại mua đồ.

Chỉ có mấy đứa định mua t.h.u.ố.c lá liếc nhìn vị đại ca đứng sau, đành bỏ đi.

Đến lượt Chu Chiêu Chiêu, cô cúi đầu đỏ mặt không biết nói sao.

“Cô bé, cháu muốn mua gì?” Chủ cửa hàng là vợ quân nhân, cười hiền hậu hỏi.

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn kệ hàng có giấy vệ sinh và băng vệ sinh.

Người chị liền hiểu ý, lại cười nhìn Dương Duy Lực phía sau, nhanh chóng lấy một gói ban ngày một gói ban đêm.

“Còn gì nữa không?”

“Không... không ạ.” Chu Chiêu Chiêu chỉ biết lắc đầu.

Chị chủ lấy túi đen bọc lại.

“Lấy thêm một quyển vở,” Dương Duy Lực nói, “tính tiền chung.”

“Em có tiền.” Chu Chiêu Chiêu mặt càng đỏ, vội đặt tiền lên quầy rồi quay đầu bỏ chạy.

Quên cả đợi trả tiền thừa.

“Em à, cô bé ngại lắm,” chị chủ quen Dương Duy Lực, trách khéo, “Đây là tiền thừa của cô ấy.”

Đưa cho anh thứ anh cần: “Còn gì nữa không?”

Dương Duy Lực vốn không định mua gì, nhưng nghĩ đến việc cô mua băng vệ sinh, hỏi: “Cho thêm một gói đường đỏ.”

Hình như nghe nói uống nước đường đỏ khi đến tháng sẽ đỡ hơn.

Chị chủ ngạc nhiên, nhưng vẫn vui vẻ lấy cho anh.

Cô bé này thật đáng yêu, không ngờ lại khiến vị Diêm Vương lạnh lùng này động lòng.

Chị thật lòng mừng cho Dương Duy Lực.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu vừa đi vừa nghĩ lại cảnh này, mặt càng đỏ.

Dù chị chủ không nói gì, nhưng Dương Duy Lực cao lớn thế ắt đã thấy rõ.

“Thấy thì thấy, có gì đâu.” Cô tự trấn an mình.

“Ừm.”

Chu Chiêu Chiêu cứng đờ, dừng bước, không muốn quay lại, chỉ muốn chạy về chui vào chăn trốn biệt.

Tưởng rằng mua băng vệ sinh đã đủ xấu hổ, ai ngờ còn tình huống khó xử hơn.

“Anh đừng đi theo em nữa.” Chu Chiêu Chiêu muốn khóc.

Cô không muốn gặp Dương Duy Lực nữa.

“Em bé.” Dương Duy Lực đành kéo cô lại, “Cái này cho em.”

“Cái gì vậy?” Túi đen khiến cô không nhìn thấy bên trong.

“Đến tháng uống nước đường đỏ sẽ đỡ hơn,” giọng anh dịu dàng, “Mấy hôm nay trời lạnh, mặc thêm áo vào.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu cúi đầu.

“Đội trưởng Dương, từ xa đã thấy anh.” Một giọng nói vang lên, Chu Chiêu Chiêu theo phản xạ nhìn về phía đó.

Một cô gái thướt tha đang mỉm cười nhìn họ.

Cô gái dáng người mảnh mai, mặc áo choàng màu cà phê, quần đen giày cao gót, mái tóc dài đen nhánh,

làn da trắng nõn, đôi mắt đẹp, toát lên vẻ tri thức và dịu dàng.

Khi Chu Chiêu Chiêu nhìn sang, cô ấy cũng nhìn lại, ánh mắt trong veo đầy thiện cảm.

“Anh về khi nào vậy?” Cô mỉm cười hỏi Dương Duy Lực, “Không nói với em một tiếng.”

“Về không lâu,” Dương Duy Lực cười đáp, “Hôm nay sao em về?”

Hai người trò chuyện thân mật tự nhiên, Chu Chiêu Chiêu thậm chí có thể cảm nhận sự thoải mái của Dương Duy Lực.

Dưới ánh đèn, người sĩ quan cao lớn điển trai, cô gái thanh lịch nhã nhặn, nhìn từ góc độ nào cũng thật xứng đôi.

Không hiểu sao, tim Chu Chiêu Chiêu như bị ai bóp nghẹt, cổ họng nghẹn lại không nói nên lời.

Cô bị làm sao vậy?

Chương 112

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cúi đầu tiếp tục bước đi, Dương Duy Lực đang nói chuyện liền đuổi theo.

“Chiêu Chiêu.”

Anh gọi từ phía sau, nhưng trong đầu cô chỉ hiện lên hình ảnh hai người dưới ánh đèn đường.

Phải thừa nhận, họ trông rất xứng đôi.

Nỗi đắng cay cùng sự chua xót trào dâng, Chu Chiêu Chiêu không muốn nghĩ thêm nữa.

“Chu Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực nhú mày gọi to hơn.

Bóng lưng mảnh mai phía trước khựng lại, nhưng không quay đầu, chỉ dừng một chút rồi lại tiếp tục đi.

Phía sau, Phó Lỗi mỉm cười.

“Đây là... ai vậy?” Cô hỏi Dương Duy Lực, “Cô bé thích anh à?”

...

Dương Duy Lực quay lại nhìn cô, không hiểu ý cô.

“Không giới thiệu gì sao?” Phó Lỗi cười đùa.

“Vợ chưa cưới của tôi.” Dương Duy Lực xoa mũi ngượng ngùng, “Lúc khác giới thiệu cô ấy cho cậu.”

Nói xong, anh nhanh chân đuổi theo cô gái nhỏ.

Không đuổi kịp, cô bé sắp về đến doanh trại rồi.

“Em sao vậy?” Anh kéo cô lại, “Sao lại giận nữa?”

Lúc này không phải đã hết giận rồi sao?

“Em không có.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng đáp, “Thưa thủ trưởng, em không khỏe, muốn về nghỉ, được không ạ?”

Dương Duy Lực ghen lời.

Mặt cô tái nhợt, giọng điệu đầy tức giận, nhưng anh đành bất lực nhìn cô bước vào nhà tập thể.

Phó Lỗi cười đầy ngưỡng mộ.

Dương Duy Lực quay lại: “Cậu vẫn chưa đi?”

“Hiếm khi thấy anh bị bề mặt, sao có thể bỏ lỡ cơ hội này?”

“Trẻ trung thật tốt.” Cô cảm thán.

“Nói như cậu già lắm vậy.” Dương Duy Lực lạnh giọng.

“Tuổi tâm hồn già, được chưa?” Phó Lỗi cười hỏi, “Vết thương ỏn chưa?”

“Tạm được.” Anh đáp, “Còn cậu?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vẫn vậy thôi.” Cô cười buồn, “Cuộc sống thật nhàm chán.”

“Anh ấy đi nhiều năm rồi, cậu nên nhìn về phía trước.” Dương Duy Lực trầm ngâm nói.

“Tôi cũng muốn.” Phó Lỗi chỉ vào đầu mình, “Nhưng nó không cho phép.”

Người đó như khắc sâu vào xương tủy.

Dương Duy Lực im lặng, không biết nói gì.

“À, mấy hôm trước gặp dì ở khu tập thể,” Phó Lỗi thay đổi chủ đề, “Dì tinh thần rất tốt, trẻ trung lắm.”

Nhắc đến mẹ, ánh mắt Dương Duy Lực dịu lại.

“Có thời gian thì về thăm dì nhiều vào.” Cô nói, “Đừng như anh ấy.”

Dương Duy Lực nghĩ đến người đó, chỉ đáp: “Ừ.”

“Mấy hôm nữa anh rảnh không?” Phó Lỗi hỏi, “Muốn anh cùng đi thăm anh ấy.”

Dương Duy Lực không trả lời.

“Lâu lắm rồi chưa gặp, sợ anh ấy quên mất tôi.” Giọng cô đượm buồn.

“Phó Lỗi.” Anh gọi tên cô đầy không đồng tình, “Tân Cương mà thấy cậu hành hạ bản thân thế này, anh ấy sẽ không vui đâu.”

Phó Lỗi không nói gì.

“Anh ấy hy sinh rồi, cậu phải chấp nhận.” Dương Duy Lực nghiêm túc nói.

“Nhưng tôi vẫn có ảo tưởng,” cô tự giễu, “Không thấy t.h.i t.h.ế thì cứ nghĩ một ngày nào đó anh ấy sẽ trở về.”

“Thôi bỏ đi,” cô thở dài, “Anh ấy cũng không ở đó, đi cũng vô nghĩa.”

“Tôi đi đây.” Không đợi anh nói thêm, cô vẫy tay chào, bước đi chậm rãi, “Vợ chưa cưới của anh, hình như hiểu lầm gì đó rồi?”

“Tốt nhất nên giải thích với cô ấy đấy.”

Dương Duy Lực: “Cô ấy không như vậy đâu.”

Phó Lỗi quay lại: “Đánh cược không?”

Dương Duy Lực không thèm đáp: “Nhảm nhí.”

Nói xong quay về phòng.

Phó Lỗi cười nhìn bầu trời đêm: “Tân Cương, anh thấy không? Tảng băng Dương Duy Lực cũng có người yêu rồi đấy.”

Ba người họ là bạn cùng lớp cấp ba, sau này cùng vào học viện quân sự. Cô học tâm lý, còn Tân Cương và Dương Duy Lực vào Báo Tuyết.

Cô và Tân Cương yêu nhau từ thời đại học, thậm chí đã định ngày cưới.

Nhưng ngay trước hôn lễ, Tân Cương nhận nhiệm vụ rồi hy sinh.

Ngày xưa, hai người thường trêu chọc Dương Duy Lực, Tân Cương từng lo lắng: “Cái mặt băng giá này không biết có cô gái nào thích nổi không?”

Giờ anh ấy đã có người yêu, còn Tân Cương thì biệt tích.

Phó Lỗi thông thả trở về phòng, còn Chu Chiêu Chiêu sau khi thay băng vệ sinh thì pha một cốc nước đường đỏ.

“Sao thế?” Đào Hân Bảo hỏi.

Từ lúc về, mặt Chu Chiêu Chiêu đầy tâm sự, khiến cô tò mò vô cùng.

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, nhấp ngụm nước đường.

Nhưng hình ảnh Dương Duy Lực và Phó Lỗi vẫn hiện lên trong đầu.

Rất đẹp đôi.

Kỳ lạ là, dù Đào Anh Di cũng xinh đẹp khí chất, nhưng không khiến cô cảm thấy bị đe dọa như Phó Lỗi.

Từ cử chỉ đến ngoại hình, Phó Lỗi đều khiến cô cảm thấy... tự ti.

Nỗi đau nhói ở n.g.ự.c dần lan tỏa khắp cơ thể.

“Em nghĩ...” Chu Chiêu Chiêu lâu lâu mới lên tiếng, “Anh ấy ưu tú như vậy, sao lại thích em?”

Khi xung quanh anh còn bao cô gái xuất sắc khác.

Nhưng Dương Duy Lực nhìn thấy điều gì ở cô?

Đào Hân Bảo bật cười: “Em cũng xuất sắc lắm chứ?”

Nhưng... nhìn thế nào cũng thấy không xứng với Dương Duy Lực.

“Em bị sao vậy?” Đào Hân Bảo vẫy tay trước mặt cô, “Em đánh giá thấp bản thân quá rồi.”

“Em xinh thế này, lại là sinh viên đại học Sư phạm, có điểm nào không xuất sắc?”

Nhưng nhà cô ở nông thôn, lại còn bao chuyện rắc rối.

“Nhà ai chả thế?” Lưu Tương nghe được liền nói, “Nhà nào cũng có nỗi khổ riêng.”

“Thôi đừng nghĩ nữa, lo chuyện đêm nay canh gác đi.” Cô nói, “Tối nay đến lượt lớp mình.”

“Khẩu lệnh tối nay là gì nhỉ?” Mấy cô gái hào hứng hỏi.

“Táo.” Lưu Tương nói nhỏ, “Chiêu Chiêu đang đèn đỏ, có cần đổi ca không?”

“Không cần, xếp theo lịch là được.” Cô không muốn đặc cách.

Ba giờ sáng, Chu Chiêu Chiêu đang ngủ say thì bị Lưu Tương đánh thức: “Đến lượt canh gác rồi.”

Chương 113

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu mơ màng ngồi dậy, thấy Lưu Tương đang gọi Đào Hân Bảo bên cạnh.

Đào Hân Bảo vốn là đứa hay lơ mơ, nhưng vì quá háo hức được canh gác nên bị gọi một cái là tỉnh ngay.

Làm Lưu Tương bật cười.

Đúng là đứa trẻ hiếu kỳ, mong được canh gác đến thế.

“Đêm lạnh lắm, mặc thêm vào.” Lưu Tương dặn, lại nói với Chu Chiêu Chiêu, “Em ổn không? Không thì chị thay em?”

“Không sao, chị đi ngủ đi.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

Đêm canh gác, ngày mai còn phải tập luyện nữa.

Đêm tháng mười ở Thiểm Tây lạnh cắt da, dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng bước ra cửa Chu Chiêu Chiêu vẫn rùng mình.

“Lạnh quá.” Hai người co ro một lúc mới quen.

...

Đúng lúc có người đi vệ sinh về, Chu Chiêu Chiêu lập tức hỏi: “Đứng lại, khẩu lệnh!”

“Táo.” Cô gái kia cũng thấy vui vẻ đáp.

Hai người cho cô ấy vào.

“Chết, em quên mất.” Đào Hân Bảo hối hận, “May có chị nhanh trí.”

“Lần sau em hỏi.” Chu Chiêu Chiêu cười.

“Ừ!” Đào Hân Bảo gật đầu, “Em nhất định nhớ.”

Đứng lại khẩu lệnh.

Nhưng hai người đợi mãi không thấy ai qua lại nữa.

Nhiệt huyết canh gác dần vơi đi, Đào Hân Bảo đã buồn ngủ dựa cửa gật gù.

Chu Chiêu Chiêu cũng khó chịu, có lẽ do mệt mỏi nên kỳ kinh lần này đau bụng dữ dội.

Đặc biệt là lúc đứng lâu, càng thêm khó chịu.

Đúng lúc đó, có người tiến về phía họ.

“Hân Bảo.” Chu Chiêu Chiêu gọi khẽ, “Có người.”

Đào Hân Bảo giật mình đứng thẳng, thấy bóng người cao lớn liền hoảng hốt.

Đây là khu nữ sinh, lẽ nào đi nhầm?

“Đứng lại!” Cô quát, “Khẩu lệnh!”

Người đàn ông dừng bước, đáp khẽ: “Táo.”

Giọng này... sao quen thế?

Đào Hân Bảo và Chu Chiêu Chiêu nhìn nhau, đều thấy ngạc nhiên.

Người đó ngẩng đầu, dưới vành mũ lộ ra khuôn mặt Dương Duy Lực.

“Chào thủ trưởng.” Hai người vội nói.

“Nghỉ.” Khóe miệng Dương Duy Lực hơi nhếch, “Có khó chịu không?”

Câu sau là hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Cảm ơn thủ trưởng, em ỏn.” Chu Chiêu Chiêu ỏp.

Đào Hân Bảo muốn cười nhưng cố nhịn.

Dương Duy Lực như thế này mà bị bọn trong khu tập thể biết, chắc sốc lắm.

Rõ ràng muốn quan tâm người ta, nhưng Chiêu Chiêu lại không nhận tình.

“Còn bao lâu nữa?” Dương Duy Lực hỏi, “Bây giờ là 2 giờ 23.”

“Còn hơn nửa tiếng, đến 3 giờ.” Đào Hân Bảo ỏp.

Dương Duy Lực gật đầu, đưa cho Chu Chiêu Chiêu một thứ, “Cầm lấy.”

Là túi chườm nóng.

“Ôm vào sẽ đỡ hơn.” Nói xong, anh quay đi.

Nhưng không về phòng, mà tiếp tục đi tuần tra.

Chiếc túi chườm bọc trong khăn quân ỏi, ỏm ỏp vừa phải.

Trái tim Chu Chiêu Chiêu cũng ỏm lên.

Đào Hân Bảo thấy đêm nay canh gác không uống, ỏược ỏn thính do chính tay Lực Ca rải.

Hỏi xem khu tập thể ai ỏược hưởng đặc ỏn này?

Thính do Lực Ca tự tay trao, ai ỏược nếm qua?

“Chiêu Chiêu,” Đào Hân Bảo hào hứng nói, “Lực Ca ỏối với chị tốt thật ỏấy.”

Lúc này Dương Duy Lực không phải thủ trưởng, mà chỉ là người yêu của Chu Chiêu Chiêu, thần tượng của Đào Hân Bảo.

Chu Chiêu Chiêu ôm chặt túi chườm không nói gì.

Nhưng nụ cười trên môi không giấu nổi.

Gần 3 giờ, Dương Duy Lực lại đến, lần này mang theo hai cái bánh bao, “Ăn nóng đi.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Đây là quân đội, họ đang canh gác mà.

“Cảm ơn Lực Ca.” Đào Hân Bảo không khách sáo, đứng ngoài một tiếng giờ vừa đói vừa mỏi.

Có bánh bao nóng hổi, còn gì bằng.

Thế là Dương Duy Lực thay hai người canh gác, còn hai tân binh núp ở cửa ăn bánh bao.

Mùi thơm khiến người gần cửa đang ngủ chếp miêng, nói mơ: “Thơm, ngon quá.”

Hai người giật mình, thì ra người đó chỉ trở mình ngủ tiếp.

Dương Duy Lực thấy thời gian đã hết, nói với Chu Chiêu Chiêu: “Khó chịu thì tìm anh, hoặc xin huấn luyện viên nghỉ.”

Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt gật đầu, “Anh đi đi.”

Dương Duy Lực bật cười.

Đồ vô tâm, dùng xong là vứt à!

Phiêu Vũ Miên Miên

“Túi chườm để lại cho em, tối nhớ đổ nước nóng vào.” Anh dặn, “Sàn lạnh lắm.”

Như một bà mẹ lắm lời.

Đêm đó, Chu Chiêu Chiêu ôm túi chườm ngủ ngon lành.

Tưởng sẽ mất ngủ, ai ngờ ngủ say như chết.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy túi chườm trong tay vẫn còn ngơ ngác.

Hai ngày tiếp theo, Chu Chiêu Chiêu không gặp Dương Duy Lực, nhưng cũng không xin nghỉ dù khó chịu.

Cô vẫn kiên trì tập luyện.

Đến trưa đứng nghiêm, Chu Chiêu Chiêu không chịu nổi nữa, ngắt xỉu.

Sáng nay đi lấy cơm về, Chu Chiêu Chiêu vào nhà vệ sinh, quay ra thì đồ ăn gần hết.

Chỉ còn một cái bánh bao và trứng Đào Hân Bảo để phần, cùng cháo nguội.

Chu Chiêu Chiêu vốn chán ăn, cố nuốt bánh bao với trứng, uống vội bát cháo lạnh.

Nhưng đến trưa cô bắt đầu khó chịu.

Hôm nay trời nóng bức, huấn luyện viên lại tăng cường độ tập để chuẩn bị cho lễ kỷ niệm.

Chu Chiêu Chiêu cố gắng hai ngày, hôm nay không chịu nổi.

Định cố hết buổi chiều rồi xin nghỉ.

Nhưng tai nạn đến bất ngờ.

Khi Lưu Khanh hô “Bước đều!”, Chu Chiêu Chiêu thấy hoa mắt, rồi mất ý thức.

Ngay sau đó, một bóng người lao tới, trước khi Lưu Khanh kịp phản ứng, Dương Duy Lực đã cúi xuống đỡ cô gái lên.

Tay trái ôm eo, tay phải đỡ dưới kheo chân, nhắc bổng cô lên dễ dàng.

Nhíu mày nhìn cô gái trong tay.

Gây quá.

“Đại ca,” Lưu Khanh chạy tới, “Sao thế?”

Dương Duy Lực lạnh lùng liếc anh ta, “Cô ấy ngất, tôi đưa vào quân y viện.”

Lưu Khanh định nói để anh ta xử lý, nhưng bị ánh mắt của Dương Duy Lực dọa cho im bật.

Rồi thấy đại ca bế người đi nhanh.

Chỉ có điều bước chân có vẻ... hơi loạng choạng.

Chắc tại anh nhìn nhầm.

Chương 114

DTV-EBOOK

Khuôn mặt trắng bệch của cô gái trong lòng anh ửng lên màu hồng không bình thường, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt khó chịu vô cùng.

Dương Duy Lực bỗng thấy hối hận, không nên chiều theo ý cô như vậy.

“Cái này...” Lưu Khanh xoa xoa trán, trầm nghĩ, “Đại ca có hơi quá căng thẳng không?”

Huấn luyện mà, lại là thời tiết như thế này, trúng độc ngất xỉu cũng là chuyện thường.

Nhưng... đây là lần đầu tiên hắn thấy Dương Duy Lực hoảng hốt đến vậy.

Đúng vậy, căng thẳng.

Còn Chu Chiêu Chiêu chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, n.g.ự.c như có gì đó bị tắc nghẽn, muốn nôn ra nhưng không được.

Người mơ màng, mí mắt hé mở một chút, thoáng thấy Dương Duy Lực gương mặt căng thẳng.

Nhưng ngay sau đó, cô lại không còn sức mở mắt nữa.

...

Mũi vẫn ngửi thấy mùi quen thuộc của Dương Duy Lực, nhẹ nhàng sáng khoái, khiến người an tâm.

Trước khi rơi vào hôn mê, tai cô như nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Khoảnh khắc này, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy an toàn chưa từng có.

Không biết bao lâu sau, khi tỉnh lại, mũi ngửi thấy mùi thuốc sát trùng.

Và bóng người cao lớn trong quân phục đứng bên cửa sổ.

“Em tỉnh rồi.”

“Em sao vậy?” Giọng cô còn khàn khàn, Dương Duy Lực đi đến tủ lấy cốc nước, “Cốc rửa sạch rồi, uống chút nước đi.”

Nói xong, tay trái luồn sau gáy đỡ cô ngồi dậy, “Cẩn thận đừng đè vào tay.”

“Em ngất xỉu, không biết sao?” Dương Duy Lực đặt cốc nước xuống nói.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Cô cũng biết là anh đưa mình đến quân y viện.

“Hạ đường huyết cộng trúng nắng,” giọng anh dịu dàng, “Nên mới ngất.”

“Ồ.” Cô đáp, nhìn chai thuốc đang truyền, “Em ổn rồi, anh đi làm việc đi.”

Thuốc đã truyền được nửa chai, xem ra anh hẳn là đã ở đây canh chừng cô suốt.

“Chu Chiêu Chiêu,” Dương Duy Lực bất ngờ cúi xuống, mắt không chớp nhìn cô gái trên giường, “Em đang giận gì?”

“Em không có.” Chu Chiêu Chiêu không dám nhìn thẳng, quay đầu ra cửa sổ, “Không giận.”

“Đồ dối trá,” người đàn ông trên đầu bật cười, véo nhẹ mũi cô, “Nhìn anh.”

Chu Chiêu Chiêu quay lại trừng mắt giận dữ.

Dương Duy Lực không những không tức, ngược lại còn cười tươi hơn, “Như thế này mới đúng, mới là Chu Chiêu Chiêu anh quen.”

Chứ không phải cô gái thiếu tự tin, ánh mắt lảng tránh lúc này.

Hai người gần nhau đến mức Chu Chiêu Chiêu có thể nhìn rõ hàng lông mi dày cong vút của anh.

Và nụ cười khế môi mỏng của anh.

Cô hừ lạnh một tiếng, quay đi không nhìn nữa.

Đồ khốn gian xảo.

“Em đang chửi anh.” Ai ngờ người đàn ông trên đầu lại cười đoán được suy nghĩ của cô, kéo ghế ngồi sát lại, “Anh thích nhất lúc em chửi anh.”

“Dương Duy Lực, anh có bệnh bị hành hạ à?” Chu Chiêu Chiêu nhú mày nhìn anh, “Trẻ con lắm vậy?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Rõ ràng lớn như vậy rồi, nói chuyện như trẻ con giận dỗi.

“Không trẻ con,” Dương Duy Lực cười kéo tay cô, nhưng bị cô giật lại, “Đội trưởng Dương, xin anh chú ý chút.”

“Chú ý gì?” Anh ngả người ra ghế, thông thả nói, “Anh nắm tay vợ chưa cưới, cần chú ý gì nữa?”

Đúng là vô liêm sỉ.

Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt lại trừng mắt.

“Vậy bây giờ nói cho anh biết, tối hôm đó em giận gì?” Dương Duy Lực dịu giọng hỏi.

“Em đã nói rồi, không giận.” Chu Chiêu Chiêu chu môi.

Dù sao cũng không thừa nhận, cô thấy Dương Duy Lực và Phó Lỗi đứng cùng nhau xứng đôi, trong lòng khó chịu!

“Em ghen rồi phải không?” Dương Duy Lực lại cười cúi sát xuống.

“Không biết anh nói gì hết.” Chu Chiêu Chiêu mặt lạnh, “Anh đi làm việc đi, đừng làm phiền em nghỉ ngơi.”

Dữ dội đáng yêu.

Dương Duy Lực cười càng tươi.

“Chu Chiêu Chiêu.” Anh gọi tên cô, “Em không muốn biết quan hệ giữa anh và cô ấy sao?”

“Em không có ghen,” Chu Chiêu Chiêu cứng họng, “Anh với cô ta thế nào thì thế, em không quan tâm.”

Không đợi anh nói, cô tiếp tục, “Anh thật phiền phức, em đã bảo muốn nghỉ ngơi rồi, sao vẫn còn ở đây?”

Bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong yếu đuối.

“Thủ trưởng, anh ở lại phòng một tân binh thế này không ổn chứ?” Chu Chiêu Chiêu thấy anh không những không đi, còn nhìn cô đầy hứng thú, càng tức giận.

“Để người khác biết sẽ mất mặt lắm.”

“Anh là thủ trưởng lớn, em chỉ là tân binh nhỏ...”

Đôi môi xinh đẹp nghiêm túc nói những lời vô nghĩa, khiến ngọn lửa trong lòng Dương Duy Lực bùng lên.

Chưa nói xong, cằm cô đã bị nâng lên, ngón tay dài của anh nhẹ nhàng nâng cằm cô, “Chu Chiêu Chiêu, em biết nói vậy sẽ bị phạt chứ?”

Phạt gì?

Chu Chiêu Chiêu vốn đã khó chịu, giờ bị nâng cằm càng thấy bức bối, tính bướng bỉnh trỗi dậy, “Anh đừng ảo tưởng nữa, em không có ghen đâu.”

“Anh muốn nói chuyện với ai thì nói, em không thèm quan tâm.”

Đồ khốn này, cô bệnh thế này rồi còn bắt nạt cô.

Chu Chiêu Chiêu nói nói, mắt đã đỏ lên.

“Anh làm em đau sao?” Dương Duy Lực giật mình, vội buông cằm cô, “Anh đùa thôi, đừng giận, đừng lạnh nhạt với anh.”

“Hay em đánh anh mấy cái cho hả giận? Hm?” Vừa nói, anh vừa kéo tay không truyền dịch của cô đánh vào mình.

“Đồ khốn, chỉ biết bắt nạt em.” Chu Chiêu Chiêu cắn mạnh vào cổ tay anh.

Xèo...

Dương Duy Lực nhú mày, nhưng không ngăn cản.

Chu Chiêu Chiêu cắn một lúc rồi buông ra.

“Hết giận chưa?” Dương Duy Lực nhìn vết răng trên cổ tay, dịu dàng nói, “Hết giận thì nghe anh giải thích.”

“Cô ấy tên Phó Lỗi, là bạn cùng lớp cấp ba và đại học của anh, cũng là vợ chưa cưới của huynh đệ tốt nhất của anh - Tân Cương.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cảm thấy cực kỳ xấu hổ, quay mặt đi không dám nhìn anh. Cơ thể cựa quậy muốn chui vào chần.

Nhưng bị người đàn ông trước mặt ngăn lại.

Còn bắt cô quay mặt đối diện với anh.

Đôi mắt sâu thẳm của anh ánh lên niềm vui, lấp lánh hơn cả dải ngân hà.

“Anh rất vui,” giọng trầm khàn của anh vang lên, “Em ghen trông thật dễ thương!”

Chương 115

DTV-EBOOK

Rầm!

Như có pháo hoa nổ tung trong đầu Chu Chiêu Chiêu.

Dương Duy Lực mắt sâu thẳm nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ hài lòng khi thấy cô gái đang cắn môi xấu hổ.

Gương mặt trắng nõn vốn đã ửng hồng giờ càng thêm đỏ.

“Dương Duy Lực, anh thật phiền phức.” Chu Chiêu Chiêu tai đỏ bừng, tức giận hét lên.

Hoàng Nghĩa Xương - nhân viên y tế đứng ngoài cửa, không biết nên vào hay không.

Dương Duy Lực nổi tiếng khắp quân khu, nhưng Hoàng Nghĩa Xương quen anh không phải vì danh tiếng, mà vì anh bị thương quá nhiều.

Là khách quen của trạm y tế, anh ta đương nhiên hiểu rõ.

Nhưng đây là lần đầu thấy có người dám nói Dương Duy Lực phiền phức!

...

Hoàng Nghĩa Xương thầm giơ ngón tay cái.

Nhớ lại vẻ mặt căng thẳng của Dương Duy Lực lúc nãy, trong lòng thốt lên:

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Quả nhiên không sai.

Nhìn Dương Duy Lực kia, không những không tức giận, ngược lại còn hạnh phúc lắm.

Ôi trời.

Trước đây đồng đội hay trêu anh ta là “sợ vợ”, thậm chí còn lấy Dương Duy Lực làm ví dụ: “Nhìn đội trưởng Dương kia, sau này lấy vợ chắc chắn là đứng đầu gia đình.”

Hoàng Nghĩa Xương nhìn cảnh này, chỉ muốn cười nhạt.

Đây gọi là đứng đầu gia đình ư?

Mức độ “sợ vợ” này, thật không thể nhìn nổi!

“Tôi đến xem em thế nào rồi.” Hoàng Nghĩa Xương ho khan, nói giọng Tú Xuyên đi vào, “Cô bé thấy người thế nào?”

“Đỡ nhiều rồi.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt nói, “Cảm ơn bác sĩ.”

“Đây là trách nhiệm của tôi.” Hoàng Nghĩa Xương kiểm tra chai thuốc, “Truyền chậm thế này có phải hơi lâu không?”

“Chậm thì dễ hấp thụ.” Dương Duy Lực liếc nhìn anh ta.

“Cũng phải.” Hoàng Nghĩa Xương gật đầu, nói với Chu Chiêu Chiêu, “Thể chất em yếu, phải chăm sóc tốt, có thời gian nên đi khám toàn diện.”

“Vâng.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

“Cần khám những gì?”

Vốn chỉ là lời dặn đơn giản, ai ngờ Dương Duy Lực lại nghiêm túc hỏi kỹ, còn lấy giấy bút ghi chép.

Hoàng Nghĩa Xương: “...”

Cần thiết đến thế sao?

Nhưng đối mặt với ánh mắt của đại ca, anh ta đành liệt kê các hạng mục khám cần thiết.

“Cũng không cần chi tiết quá.” Cuối cùng anh nói, “Con gái mà, nghỉ ngơi ăn uống đầy đủ là được.”

Chu Chiêu Chiêu ngất do hạ đường huyết kèm trúng nắng, bình thường chú ý một chút là ổn.

Nhưng Dương Duy Lực không nghĩ vậy, anh xé tờ giấy gấp gọn bỏ vào túi, định sau khi quân huấn xong sẽ đưa cô đi khám.

“Lão Dương, anh cũng tử mĩ quá.” Hoàng Nghĩa Xương không nhận được nói.

Nếu nói khám, chính anh mới là người cần khám kỹ.

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

“Lão Dương.” Cô mắt lấp lánh nhìn Dương Duy Lực.

Ai ngờ vị này đang nhìn cô đầy bất mãn, dù không nói nhưng biểu cảm rõ ràng: anh đang rất không vui.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô hình như quên mất, người này luôn ám ảnh về tuổi tác của mình.

Dưới ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng của Dương Duy Lực, Chu Chiêu Chiêu ngừng cười.

Không được cười nữa.

Cười nữa anh ta sẽ nổi giận.

Hoàng Nghĩa Xương - người đàn ông đã có vợ con - cảm thấy không chịu nổi, “Chai này hết là xong.”

“Lát nữa đến phòng tôi lấy thêm thuốc.” Anh nhìn Dương Duy Lực một cái rồi đi.

Trong phòng chỉ còn hai người.

Không khí hơi ngưng ngùn, nhưng nhanh chóng bị Dương Duy Lực phá vỡ.

“Buồn cười lắm hả?” Anh chăm chú nhìn cô, dường như chỉ cần cô dám gật đầu, anh sẽ nổi giận ngay.

“Không buồn cười.” Chu Chiêu Chiêu mím môi.

“Em thấy anh lớn tuổi hơn, già rồi hả?” Dương Duy Lực tổn thương hỏi.

“Không mà, anh chỉ hơn em 7 tuổi thôi, không nhiều.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Không phải 7 tuổi, chính xác là 6 tuổi 5 tháng.” Dương Duy Lực sửa lại.

Phiêu Vũ Miên Miên

Thôi được, Chu Chiêu Chiêu không muốn tranh luận tiếp.

Cô gật đầu rất nghiêm túc.

Nhưng càng khiến Dương Duy Lực tức.

Nhưng biết làm sao?

Dương Duy Lực: “...”

May là lúc này thuốc vừa hết, anh rút kim cho cô, “Đau không?”

“Không đau.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Khó chịu thì báo anh hoặc báo huấn luyện viên, đừng cố chịu.” Dương Duy Lực dặn.

Chu Chiêu Chiêu đâu dám không nghe?

“Ngoan.” Dương Duy Lực xoa đầu cô, dịu dàng nói, “Em ngồi nghỉ ở đây, anh đi lấy thuốc.”

Quan trọng nhất là nói với Hoàng Nghĩa Xương: “Sau này đừng gọi tôi là lão Dương nữa.”

Hoàng Nghĩa Xương nhướng mày, muốn nói nhưng kìm lại.

Không gọi lão Dương, chẳng lẽ gọi tiểu Dương?

Cái này anh không dám.

Nhưng nghĩ đến cảnh Dương Duy Lực “lão dương ăn cỏ non”, Hoàng Nghĩa Xương không nhịn được cười.

Không biết bao nhiêu cô gái sẽ thất vọng.

Diêm Vương mặt lạnh Dương Duy Lực giờ cũng động lòng rồi, những cô gái thầm thương trộm nhớ hẳn là đau khổ lắm.

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện này, Dương Duy Lực lấy thuốc xong lại rót nước cho cô, “Đi, anh đưa em về.”

Chu Chiêu Chiêu ngoan ngoãn gật đầu, định đi theo sau.

“Giờ này bên doanh trại em chắc đã hết cơm rồi.” Ai ngờ anh không đi, Chu Chiêu Chiêu suýt đ.â.m vào n.g.ự.c anh, nghe anh nói tiếp, “Em đến phòng anh, anh lấy cơm cho em ăn.”

“Không tiện đâu.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Sao em có thể vào phòng anh được?”

“Em là vợ chưa cưới của anh, sao không vào được?” Dương Duy Lực nói, “Không thì anh dẫn em đến nhà ăn lớn?”

“Dù sao em đi về cũng không còn cơm đâu.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Nghi ngờ nhìn Dương Duy Lực, cô cảm giác anh cố ý làm chậm tốc độ truyền dịch để chờ cô.

“Sao thế?” Dương Duy Lực hỏi.

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Bạn cùng phòng em là lớp trưởng, chắc chắn sẽ để phần cơm cho em.”

“Nhiều lắm là một cái bánh bao.” Dương Duy Lực nói, “Người em chưa khỏe, muốn ngày mai lại vào đây sao?”

Đương nhiên là không.

“Đi thôi, đến phòng anh.” Dương Duy Lực nói, “Yên tâm, không ai nhìn thấy đâu.”

Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Lúc này cô hoàn toàn không nhận ra sơ hở trong lời anh.

Bạn học Chu Chiêu Chiêu không thấy, nhưng đồng đội và lính dưới quyền Dương Duy Lực thì kinh ngạc nhìn anh dẫn một cô gái nhỏ nhắn vào... phòng mình.

Cứ thế bước vào... phòng anh?

Chương 116

DTV-EBOOK

Căn phòng của Dương Duy Lực ở huyện Châu Thủy, Chu Chiêu Chiêu từng vào một lần, ấn tượng khó quên.

Cô hiếm khi thấy ai có thể sắp xếp phòng ốc gọn gàng ngăn nắp đến vậy.

Nhưng trong ký ức của Chu Chiêu Chiêu, Dương Duy Lực kiếp trước dường như cũng rất sạch sẽ, ngay cả mấy cái ly cũng xếp thẳng hàng.

Lúc đó, cô chỉ nghĩ anh cầu kỳ quá mức, nhưng giờ mới biết đó không phải là cầu kỳ, mà đã trở thành thói quen ăn sâu vào máu.

Theo chức vụ, Dương Duy Lực đáng lẽ được phân căn hộ hai phòng, nhưng vì độc thân lại hay đi công tác nên nhường suất đó cho người khác.

Giờ anh vẫn ở trong ký túc xá đơn.

Bước vào là thấy hết cả phòng: ga giường màu xanh quân đội, bàn làm việc màu nâu gỗ, ghế cùng tông.

Phía kia là nhà vệ sinh và bồn rửa mặt.

“Ngồi đi.” Anh kéo ghế ra, “Anh đi lấy cơm.”

...

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Dương Duy Lực đưa cô ly nước, “Nếu buồn chán có thể đọc sách hoặc nằm nghỉ một chút.”

Nói xong cầm hộp cơm đi đến nhà ăn.

Vừa mở cửa đã thấy mấy người tò mò đứng ngoài.

“Làm gì đấy?” Dương Duy Lực trừng mắt.

Mấy người không ngờ anh ra nhanh thế, cười hề hề, “Không... chúng em đang ngắm cảnh.”

“Không ngờ từ phòng đội trưởng nhìn ra phong cảnh lại đẹp thế.”

“Cút ngay.” Dương Duy Lực không thêm để ý, “Biến hết cho anh.”

Mấy người vội chạy mất.

Dương Duy Lực quay lại nhìn cánh cửa đã khóa, nhanh chóng đến nhà ăn.

Khi anh đi rồi, Chu Chiêu Chiêu mới quan sát kỹ căn phòng.

Giống trong ký ức, mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng, khiến người ta thoải mái.

Ánh mắt cô dừng lại ở kệ sách trên bàn, lấy một cuốn ra xem.

Ồ... không hiểu gì cả.

Nhưng nét chữ mạnh mẽ trên đó thu hút cô.

Đồ lừa đảo, rõ ràng giỏi như vậy còn đi học lớp xóa mù của cô?

Thật là tức!

Bên cạnh bàn còn có tủ kính, bên trong đầy những cúp và giấy khen.

Cô chợt nhớ đêm đó, Dương Duy Lực nói: ‘Đứng đầu khó lắm sao?’.

Lúc đó cô đã nói gì nhỉ?

Cho rằng anh khoác lác, nên không tin tí nào.

Nhưng ai ngờ, anh thật sự không thấy khó khăn gì.

Nhìn những tấm giấy khen này, dù không hiểu nhưng ai cũng biết, mỗi cái đều không dễ dàng đạt được.

“Xem gì thế?” Dương Duy Lực mở cửa bước vào, tay bưng khay cơm, “Lại đây ăn đi.”

“Những cái này... đều là của anh?” Chu Chiêu Chiêu chỉ vào tủ kính, “Anh giỏi thật đấy.”

Đôi mắt to tròn của cô gái lấp lánh như sao trời, ánh lên vẻ ngưỡng mộ nhìn Dương Duy Lực.

“Biết em thích những thứ này,” Dương Duy Lực cười trêu, “Anh nên cho em xem sớm hơn.”

Để cô đỡ ngưỡng mộ người khác.

Chu Chiêu Chiêu liếc anh một cái, đúng là đồ nhỏ nhen.

“Anh đi mua đồ ăn riêng à?” Cô ngạc nhiên nhìn món ăn trên bàn.

“Đi cửa sau một chút.” Dương Duy Lực không ngại nói, “Em gái, giờ này đến nhà ăn còn gì ngon nữa?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Vậy sao còn dụ cô đến đây?

“Anh bảo đầu bếp nấu riêng.” Giọng anh dịu dàng, “Người em yếu, cần bồi bổ.”

“Mấy hôm nay tối em đừng ăn với họ nữa, đến đây ăn.” Anh vừa bày đồ ăn vừa nói, “Đồ ăn nhà ăn lớn của chúng tôi phong phú hơn.”

“Sao thế?” Ngẩng lên thấy Chu Chiêu Chiêu tròn mắt nhìn.

“Em... đang quân huấn mà.” Cô nói, “Anh làm thế này có ổn không?”

“Nhà mình có một người đi lính là đủ rồi.” Dương Duy Lực mỉm cười, “Giờ em không khỏe, anh đã hứa với bác sẽ chăm sóc em.”

Vì vậy, những chuyện khổ cực, để anh lo là được.
Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt.

Cúi đầu ăn cơm anh mang về, lòng ấm áp vô cùng.

“Đừng áp lực.” Anh cười nói, “Chỉ mấy hôm em đặc biệt thôi, khi khỏe lại ăn bình thường với họ.”

Bồi bổ cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Dương Duy Lực ghi nhớ việc này.

Hai người không biết, chuyện anh dẫn nữ sinh về phòng ăn cơm đã lan khắp doanh trại.

Thời đại này, vấn đề tác phong quân nhân được kiểm soát rất nghiêm ngặt.

Vừa đưa Chu Chiêu Chiêu về ký túc, Dương Duy Lực đã bị lãnh đạo gọi lên.

“Cô nữ sinh kia là sao?” Lãnh đạo nghe tin không tin, nhưng nhiều người nhìn thấy, thậm chí cả việc anh nhờ đầu bếp nấu riêng.

“Thằng này, trước nay thanh tịnh như sư, tao tưởng mày không lấy vợ nữa.”

“Kết quả,” lãnh đạo đập bàn, “Lại đi quen nữ sinh.”

Ai ngờ Dương Duy Lực không sợ, ngược lại lạnh lùng nói: “Tin đồn này từ đâu ra, lãnh đạo nên điều tra kỹ.”

“Trước anh đã nộp báo cáo rồi,” anh tiếp tục, “Đơn vị cũng đã phê chuẩn.”

“Sao lại thành anh lừa gạt nữ sinh?”

“Lãnh đạo, nước bắn này tôi không nhận đâu.” Nét mặt anh nghiêm túc.

“Đội đã,” lãnh đạo bối rối, “Tao không hiểu? Báo cáo gì mà phê chuẩn?”

“À, tao nhớ rồi,” lãnh đạo vỗ trán, “Dương Duy Lực, mày không phải nộp báo cáo tình cảm... nhưng vợ mày không phải ở nông thôn sao?”

Sao lại thành nữ sinh?

Dương Duy Lực: “Nông thôn không có sinh viên à?”

“Ý mày là...” lãnh đạo bật cười ném cuốn sách về phía anh, “Thằng này, sao không nói sớm?”

“Khiến tao lo mày phạm sai lầm chính trị.”

Dương Duy Lực vừa lập công trở về, sự nghiệp đang lên, lúc này mà phạm sai lầm thì coi như xong.

“Lãnh đạo cũng không hỏi.” Dương Duy Lực nói, “Không thì lãnh đạo nghĩ sao tôi nhận nhiệm vụ quân huấn?”

“Thằng khốn này.” Lãnh đạo bật cười.

Hóa ra nó đã tính toán từ trước.

“Có thời gian dẫn vợ đến nhà chơi.” Lãnh đạo cười nói, “Dì nhà cứ lo chuyện hôn nhân của mày.”

Giờ thì yên tâm rồi.

Nhưng, tin đồn này từ đâu ra, cần điều tra kỹ.

Kẻ phát tán tin đồn, âm mưu thâm độc lắm!

Chương 117

DTV-EBOOK

Ở doanh trại quân huấn, Chu Chiêu Chiêu không biết những chuyện này. Tối nay có cuộc thi hát đối đáp giữa các đội.

Cuộc thi đơn giản là chia thành hai phe, thi nhau hát các bài hát cách mạng.

“Ai chả có lúc đến tháng,” Phùng Khiêm Khiêm liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy khinh miệt, “Làm ra vẻ yếu đuối như Lâm Đại Ngọc.”

Chu Chiêu Chiêu không thèm đáp.

Lưu Tương bên cạnh không nhịn được: “Có làm phiền gì cậu đâu, cùng phòng với nhau, nói năng khó nghe thế.”

“Hai người một lớp trưởng một phó lớp trưởng, đương nhiên bên vực cô ta rồi,” Phùng Khiêm Khiêm nói, “Lớp trưởng, không phải tôi nói xấu, cậu đừng để bị mặt nạ của ai đó lừa.”

“Biết người biết mặt không biết lòng mà.”

Vừa dứt lời, đối mặt với ánh mắt lạnh băng của Chu Chiêu Chiêu: “Lắm mồm.”

...

Người bên cạnh bật cười.

“Cậu!” Phùng Khiêm Khiêm trừng mắt, nhưng đối phương thậm chí không thèm nhìn, cùng Lưu Tương đi ra ngoài.

Phùng Khiêm Khiêm tức giận muốn tranh luận, nhưng lúc này tiếng còi tập hợp vang lên.

Tối nay sẽ có cuộc thi hát ở quảng trường, sự kiện mà các cô gái mong đợi nhất.

Phùng Khiêm Khiêm ngồi cùng Lý Lệ Viên, còn Khấu Cẩm Khê đã ngồi với Chu Chiêu Chiêu.

“Chiêu Chiêu,” cô nói nhỏ, “Lý Lệ Viên trong phòng nói xấu cậu đấy.”

Khấu Cẩm Khê ở lớp trước, được bố trí ở ký túc bộ đội, tám người một phòng với giường tầng.

Cô và Lý Lệ Viên cùng phòng.

Trước khi tập hợp, cô đi giặt quần áo, không nghe thấy Lý Lệ Viên nói gì, nhưng người bạn thân đã mách cô.

“Những lời không hay, cậu bảo bạn mình chú ý.”

Lý Lệ Viên và Phùng Khiêm Khiêm đều từ tỉnh thành, gia đình khá giả, thường nói chuyện rất hống hách, mọi người không muốn xung đột.

“Không sao, không sợ.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Thân chính không sợ bóng xiên.”

“Dù sao cũng nên cẩn thận.” Khấu Cẩm Khê nhắc nhở.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, nhưng nhanh chóng bị cuộc thi hát thu hút.

Hát quân ca với đám đông rất hào hùng, chính trị viên Lưu Khanh đứng đầu đánh nhịp.

Bên này hát xong bên kia tiếp.

Đêm nay, khắp doanh trại vang lên tiếng hát.

Khi kết thúc, nhiều người còn luyến tiếc.

“Chu Chiêu Chiêu, này.” Khi giải tán, đột nhiên một cô gái đỏ mặt gọi cô, đưa cho một phong thư, “Cái này... là thư người khác gửi cậu, nhớ đọc nhé.”

Chàng trai đó là đồng hương của cô, lần trước gặp Chu Chiêu Chiêu liền hỏi thăm.

Tối nay nhờ cô chuyển thư.

Chu Chiêu Chiêu không quen biết, thư này là thư gì?

Cô gái lo lắng, đưa thư rồi chạy mất, Chu Chiêu Chiêu chưa kịp phản ứng, thư đã rơi xuống đất.

Không ngờ lại rơi ngay trước một đôi giày da.

Chủ nhân đôi giày cúi xuống nhặt thư, dưới vành mũ lộ ra khuôn mặt điển trai lạnh lùng của Dương Duy Lực.

Chu Chiêu Chiêu muốn khóc.

Người này muốn hại cô sao? Sao lại đúng lúc này đưa thư?

Và bức thư không biết nội dung gì, lại đúng vào tay Dương Duy Lực.

“Thư gì đây?” Dương Duy Lực hỏi, “Thư tình?”

“Em chưa đọc, không biết.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Anh thấy rồi, em còn chưa động vào.”

“Là của ai em cũng không hay.” Cô vội giải thích.

“Gấp gáp gì thế?” Khóe môi Dương Duy Lực nhếch lên, “Anh không hiểu lắm đâu.”

Chu Chiêu Chiêu thở phào, những người khác dù tò mò nhưng không nghĩ hai người có quan hệ gì.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực trước sự chứng kiến của mọi người, mở thư ra xem.

Bình thường anh không để lộ cảm xúc, nên không ai đoán được anh vui hay giận.

“Thư anh nhận rồi,” Dương Duy Lực cất thư đi, “Việc này anh sẽ xử lý.”

Nói xong liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu rồi rời đi.

“Chiêu Chiêu,” Khấu Cẩm Khê lo lắng, “Không sao chứ?”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Cô cũng không biết.

Khấu Cẩm Khê nhìn cô đầy lo âu.

Hôm đó nhìn thấy Dương Duy Lực trong quân đội, cô suýt c.h.ết khiếp.

Trước đây cô đã rất lo cho bạn, đặc biệt khi Chu Chiêu Chiêu vào đại học, khoảng cách hai người càng lớn.

Nhưng không ngờ Dương Duy Lực lại là sĩ quan quân đội.

Khấu Cẩm Khê mất mấy ngày mới tiêu hóa được chuyện này, giờ lại thêm bức thư tình.

Lại còn bị Dương Duy Lực bắt tại trận.

Khấu Cẩm Khê lo lắng trở về phòng, nghe thấy Lý Lệ Viên đang nói: “Các cậu thấy rồi chứ, không có lửa

làm sao có khói.”

“Mới bao lâu đã nhận thư tình rồi.”

“Cậu nói gì đấy?” Khấu Cẩm Khê trừng mắt, “Liên quan gì đến Chiêu Chiêu.”

“Cười thật, tôi có nói là Chu Chiêu Chiêu đâu?” Lý Lệ Viên đảo mắt, “Cậu tự ám thị thì không liên quan đến tôi.”

“Tôi biết rõ, cậu luôn nói xấu Chiêu Chiêu, cậu chỉ là ghen tị.” Khấu Cẩm Khê tức giận.

“Tôi ghen tị cô ta? Buồn cười.” Lý Lệ Viên nói, “Khuyên cậu một câu, đừng để bị mặt nạ lừa.”

“Chu Chiêu Chiêu là loại đàn bà mưu mô, vì mục đích không từ thủ đoạn.”

“Cậu nói vậy, tôi hiểu Chiêu Chiêu hơn cậu, cô ấy không như cậu nói.” Khấu Cẩm Khê giận run.

Nhưng cô quá vụng về, không biết phản bác thế nào.

“Không mưu mô?” Lý Lệ Viên cười nhạo, “Mới đến doanh trại đã chạy sang khu nhà đơn.”

“Cậu biết bên đó ở toàn ai không?” Nụ cười mỉa mai càng rõ, “Toàn sĩ quan.”

Chu Chiêu Chiêu sang đó làm gì?

“Mục đích quá rõ ràng phải không?”

“Cô ấy sang khu nhà đơn là có mưu đồ?” Khấu Cẩm Khê kinh ngạc, “Người bắn thủ nhìn đâu cũng thấy bắn.”

Cô ấy sang đó thì sao?

“Cô ta không biết xấu hổ,” Lý Lệ Viên cũng nổi giận, “Quyến rũ sĩ quan, quyến rũ người khác thích.”

Đó là Dương Duy Lực cơ mà, Chu Chiêu Chiêu có tư cách gì?

Giờ lại nhận thư tình, rõ ràng là loại không biết xấu hổ.

“Vậy sao cậu biết cô ấy sang khu nhà đơn?” Khấu Cẩm Khê lạnh lùng hỏi, “Trừ phi chính cậu cũng sang đó.”

“Lý Lệ Viên, cậu đạo đức giả à?”

“Cậu đi được, người khác đi không được?”

“Tôi không đi, không phải tôi thấy.” Lý Lệ Viên nói, “Người khác thấy nói lại.”

“Ai nói?”

Người hỏi không phải Khấu Cẩm Khê, mà là Chu Chiêu Chiêu đến lấy đồ, “Vậy cậu nghe ai nói?”

Chương 118

DTV-EBOOK

Đối mặt với Khấu Cẩn Hy, Lý Lệ Viên không hề sợ hãi. Nhưng với Chu Chiêu Chiêu thì khác, cô ta biết rõ cô gái từ nông thôn này không đơn giản chút nào.

Dù là khẩu chiến hay tốc độ tư duy, Chu Chiêu Chiêu đều cực kỳ lợi hại.

Một khi đã lộ ra sự yếu thế, khí thế của Lý Lệ Viên lập tức suy giảm.

“Đằng nào cũng có người nhìn thấy cô đến khu ký túc xá đơn thân,” Lý Lệ Viên ngạo nghễ vặn cổ lên nói, “Cô đừng có giả vờ không biết.”

“Sao? Chẳng lẽ quân đội có quy định không được phép đến đó sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi lại.

“Khu đó toàn là sĩ quan độc thân,” Lý Lệ Viên trợn mắt, nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt đầy ý đồ xấu xa, “Những cô gái nông thôn như cô, ham mê hư vinh, mơ tưởng một bước lên mây, tôi thấy đầy rẫy.”

Thấy Chu Chiêu Chiêu im lặng, Lý Lệ Viên tưởng cô ta sợ hãi, càng đắc ý nói tiếp: “Khuyên cô một câu, có những người không phải hạng người như cô có thể với tới được.”

Ví dụ như Dương Duy Lực.

Lý Lệ Viên tức giận đến mức này hoàn toàn là vì Phùng Khiêm Khiêm đã nói với cô ta rằng nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu hình như đi tìm Dương Duy Lực.

...

...

Lý Lệ Viên tức đến phát điên.

Càng nghĩ càng liên tưởng đến chuyện cách đây không lâu, người chị họ Đào An Nghi đến nhà cô ta than thở, nói rằng Dương Duy Lực ở quê giúp đỡ một cô gái, nào ngờ cô ta lại lợi dụng để bám lấy anh.

Cô gái đó chính là Chu Chiêu Chiêu, cùng trường với cô ta.

Đào An Nghi trong lòng Lý Lệ Viên luôn là hình mẫu lý tưởng, xinh đẹp, học giỏi, lại thường xuyên mua quần áo đẹp cho cô ta.

Trong mắt Lý Lệ Viên, không có cô gái nào xuất sắc hơn Đào An Nghi.

Một cô gái ưu tú như vậy, đương nhiên phải xứng với một chàng trai xuất chúng, ví dụ như Dương Duy Lực - người mà Đào An Nghi đã thầm thích bao năm.

Lý Lệ Viên trước đây thường đến nhà Đào An Nghi, tự nhiên cũng đã gặp Dương Duy Lực.

Cô ta không thể chấp nhận được, chị họ chờ đợi Dương Duy Lực nhiều năm như vậy, sao có thể bị một cô nhà quê cướp mất?

Lý Lệ Viên cho rằng Đào An Nghi tính tình quá mềm yếu, bị người ta bắt nạt đến mức này mà vẫn không phản kháng.

Nếu là tính cách nóng nảy như cô ta, sớm đã đánh nhau với Chu Chiêu Chiêu rồi.

Vì vậy, khi nghe Phùng Khiêm Khiêm nói nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu đi vào khu ký túc xá đơn thân,

hình như còn ở cùng Dương Duy Lực, Lý Lệ Viên lập tức nổi điên.

Chu Chiêu Chiêu thật là trơ trẽn, chính là dùng cách này để quyến rũ Dương Duy Lực.

Nhất định là như vậy!

Vì thế, hai người họ cố ý nói những lời ám chỉ không rõ ràng trong nhà vệ sinh và cửa hàng tạp hóa.

Chỉ cần lãnh đạo quân đội biết được, âm mưu của Chu Chiêu Chiêu sẽ thất bại.

Nhưng không ngờ lại bị Chu Chiêu Chiêu nghe thấy.

Tuy nhiên, nghe thấy cũng không sao, cô ta dám nói thì không sợ Chu Chiêu Chiêu biết.

Ngược lại, còn có thể để mọi người nhìn rõ bộ mặt thật của Chu Chiêu Chiêu, đừng bị vẻ ngoài xinh đẹp của cô ta lừa gạt.

“Tôi, Chu Chiêu Chiêu, chưa bao giờ phải dựa dẫm vào bất kỳ ai,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng cười, “Ngược lại, cô, cố tình bôi nhọ danh dự của tôi, rốt cuộc là có mục đích gì?”

“Tôi chỉ là không ưa được cô thôi,” Lý Lệ Viên nói.

Chu Chiêu Chiêu bật cười: “Vậy là cô không ưa ai thì sẽ bôi nhọ người đó sao?”

“Huấn luyện viên,” Lý Lệ Viên còn muốn nói gì đó, bỗng nghe Chu Chiêu Chiêu hướng về phía cửa gọi to, “Xin mời ngài xử lý giúp ạ.”

Huấn... huấn luyện viên?

Lý Lệ Viên nhất thời hoảng loạn.

Rồi cô ta trợn mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Cô hại tôi!”

Cố tình dụ dỗ cô ta nói ra những lời này, đáng ghét là cô ta hoàn toàn không phát hiện, lại còn nói rất nhiều điều không nên nói.

Những lời đó, đúng là tự mình thừa nhận tội lỗi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng điều khiến Lý Lệ Viên hối hận hơn cả là, đứng ở cửa không chỉ có huấn luyện viên Lưu Kinh, mà còn có Dương Duy Lực và hai người khác cô ta không quen.

Nhưng nhìn quân hàm, chắc chắn địa vị cũng không thấp.

Bên cạnh họ, còn có Phùng Khiêm Khiêm cúi gầm mặt.

Lý Lệ Viên lùi lại một bước, suýt ngã.

Phùng Khiêm Khiêm thậm chí không dám nhìn cô ta.

Vừa mới khi Chu Chiêu Chiêu đi ra ngoài, cô ta cũng giống như Lý Lệ Viên, đang nhiệt tình nói xấu Chu Chiêu Chiêu trong phòng tập thể.

Đang nói hăng say, quay đầu lại đã thấy ánh mắt lạnh lùng của Dương Duy Lực.

Phùng Khiêm Khiêm sợ đến mức ngã phịch xuống đất.

Sau đó liền bị dẫn đến đây.

Ở bên ngoài, cô ta tự nhiên cũng nghe thấy những lời Lý Lệ Viên nói, cơ bản giống hệt những gì cô ta đã nói.

Càng nghe, cô ta càng muốn chết.

Gương mặt Dương Duy Lực lạnh đến cực điểm, ánh mắt băng giá liếc nhìn Lý Lệ Viên một cái, rồi mới nhìn về phía Chu Chiêu Chiêu đang đứng lạnh lùng.

Trái tim Dương Duy Lực đau nhói.

“Em về nghỉ ngơi trước đi, chuyện này để anh xử lý,” anh nói với Chu Chiêu Chiêu.

“Anh định xử lý thế nào?” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt nhìn anh, “Ngay tại đây, trước mặt mọi người, nói rõ ràng ra.”

Giọng điệu của Chu Chiêu Chiêu lúc này không hề tốt, mọi người đều bị cô làm cho sửng sốt, đây là thái độ nên có với cấp trên quân đội sao?

Quan trọng nhất là, cô vừa trừng mắt với Dương Duy Lực, mà anh thậm chí còn không tức giận.

Là không nhìn thấy, hay là có nguyên nhân khác?

“Được,” Dương Duy Lực gật đầu.

“Huấn luyện viên, em biết lỗi rồi,” Phùng Khiêm Khiêm vội vàng cầu xin, “Đội trưởng Dương, em sau này không dám nói bậy nữa.”

“Là do em luôn có mâu thuẫn nhỏ với Chu Chiêu Chiêu trong ký túc xá, nên trong lòng oán hận,” Phùng Khiêm Khiêm mặt mày ủ rũ nói, “Nhìn thấy cô ấy đi đến khu ký túc xá đơn thân, liền cố ý nói những lời khó nghe để gây hiểu lầm cho mọi người.”

“Huấn luyện viên, đội trưởng Dương, em sau này không dám nữa,” Phùng Khiêm Khiêm khẩn khoản cầu xin, “Xin các vị đừng báo cáo chuyện này lên trường, được không ạ?”

Nếu báo cáo lên trường, cô ta có thể bị xử phạt hoặc bị ghi vào học bạ.

Phùng Khiêm Khiêm không muốn.

Nhà cô ta đông con, đại học này là cô ta cố gắng lắm mới thi đậu, cũng vì thế mới được bố mẹ coi trọng hơn một chút.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Họ đang chờ đợi, là sau khi cô ta tốt nghiệp sẽ mang lại lợi ích phong phú cho gia đình.

Nếu cô ta bị trường xử phạt hoặc ghi vào học bạ, đó đều là những thứ sẽ lưu vào hồ sơ.

Vậy thì sau này cô ta chắc chắn không được phân công vào đơn vị tốt.

Phùng Khiêm Khiêm bây giờ vô cùng hối hận, cô ta không phải như Lý Lệ Viên, nhà có người, cho dù bị ghi vào học bạ, sau khi tốt nghiệp chị họ Đào An Nghi của cô ta là phóng viên đài truyền hình tỉnh, thế nào cũng có thể sắp xếp cho cô ta một công việc ở đài truyền hình.

Nhưng cô ta thì sao?

“Người cô cần xin lỗi không phải chúng tôi,” Dương Duy Lực nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Mà là cô ấy.”

Phùng Khiêm Khiêm: “...”

Bắt cô ta xin lỗi Chu Chiêu Chiêu?

Phùng Khiêm Khiêm cảm thấy khó xuống nước, đang do dự thì Lý Lệ Viên lên tiếng: “Huấn luyện viên, chúng em có nói sai đâu, cô ấy dám nói hôm nay không đến khu ký túc xá đơn thân sao?”

“Cô ấy dám nói, không vào phòng người khác sao?”

Lý Lệ Viên ngẩng cao đầu, khinh miệt nhìn Chu Chiêu Chiêu một cái, xin lỗi? Không đời nào!

Bọn họ có nói sai đâu.

“Đúng, hôm nay tôi có đến khu ký túc xá đơn thân, và còn vào phòng của đội trưởng Dương,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Lý Lệ Viên “hừ” một tiếng, đảo mắt.

Sớm thừa nhận như vậy có phải tốt hơn không?

Nhưng sau đó lại nghe Chu Chiêu Chiêu nói tiếp: “Nhưng tôi đến phòng của bạn trai mình, có vấn đề gì sao?”

Cái gì? Bạn trai?

Chương 119

DTV-EBOOK

Người yêu?

“Không thể nào!” Lý Lệ Viên kinh ngạc hét lên, “Cô đừng tưởng nói vậy là có thể che đậy chuyện này được!”

“Người yêu gì chứ!”

“À, chính xác hơn nên gọi là hôn phu.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc suy nghĩ rồi nói, “Vậy tôi vào phòng hôn phu của mình, có vấn đề gì không?”

“Còn mấy người, không hỏi đúng sai đã vội bôi nhọ bạn học, mục đích là gì?”

Lý Lệ Viên không tin: “Làm gì có chuyện đó! Đội trưởng Dương là người yêu của chị họ tôi, sao có thể là hôn phu của cô được!”

“Lý Lệ Viên,” Dương Duy Lực lạnh giọng, “Tôi không biết chị họ em là ai, nhưng người yêu của tôi chỉ có một, chính là cô ấy.”

Ánh mắt anh dịu dàng nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Đội trưởng Dương, sao anh có thể nói vậy?” Lý Lệ Viên khóc lóc, “Chị họ tôi là Đào An Nghi, người cùng anh thanh mai trúc mã từ nhỏ!”

...

Cô ta luôn chờ ngày được gả cho Dương Duy Lực.

Kết quả giờ anh lại có người khác, mà lại là một cô gái từ nông thôn.

“Nếu Đào An Nghi nói với em như vậy, ngày mai tôi sẽ tìm cô ấy và gia đình họ Đào nói rõ.” Dương Duy Lực lạnh lùng, “Tôi quen biết cô ấy, nhưng chỉ là quan hệ hàng xóm và bạn học.”

“Không hề có quan hệ nào khác, tôi có thể dùng quân hàm của mình để đảm bảo.” Anh quay sang lãnh đạo, “Cũng mong tổ chức điều tra, minh oan cho tôi.”

Vậy là không còn là mâu thuẫn giữa mấy sinh viên nữa, mà đã leo thang thành vấn đề quân đội.

Nhưng cũng hiểu, nếu Dương Duy Lực không làm vậy, anh sẽ mang tiếng xấu, sau này cũng bị người ta đàm tiếu.

Chi bằng hôm nay đề nghị điều tra, để bịt miệng một số người.

Lý Lệ Viên: “...”

Cô ta choáng váng, không ngờ một câu nói của mình lại gây hậu quả nghiêm trọng thế.

“Hơn nữa, tôi và Chu Chiêu Chiêu quen biết trước khi cô ấy vào đại học, đã có tình cảm.” Dương Duy Lực tiếp tục, “Chúng tôi yêu nhau trước khi cô ấy nhập học, và tôi đã báo cáo với tổ chức.”

“Cũng đã được tổ chức đồng ý.”

“Tôi...” Cô ta không dám nói nữa, mắt đắm lệ nhìn mọi người trong phòng.

“Cô tránh ra, tôi ghét cô!” Lý Lệ Viên khóc lóc đẩy Chu Chiêu Chiêu rồi chạy đi.

Chu Chiêu Chiêu suýt ngã, may mà Dương Duy Lực nhanh tay đỡ lấy.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi.

“Em ổn.” Cô lắc đầu.

Phùng Thiến Thiến lúc này chỉ muốn chết.

“Chiêu Chiêu, xin lỗi.” Cô ta vội vàng xin lỗi, “Tôi thực sự không biết chuyện này, cứ tưởng em cướp người yêu người khác.”

Nên mới có ác cảm với cô.

Chu Chiêu Chiêu cười nhạt: “Chuyện này tôi không tha thứ.”

Dù trước đây vì lý do gì, nhưng phao tin đồn trong quân đội là điều cô không thể bỏ qua.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chỉ vì thấy nữ sinh đi cùng quân nhân, đã vu khống hai người có quan hệ bất chính.

Vu khống chỉ một lời, minh oan một nghĩ.

Khi nói những lời đó, cô ta có nghĩ đến hậu quả với người bị hại không?

Có người vì thế mà phải cởi bỏ bộ quân phục yêu thích.

Lần này may mắn gặp họ, nhưng nếu là người khác thì sao?

Không điều tra đã vu oan, nếu gặp người yếu đuối, liệu có phải tự sát để minh oan?

Vì vậy, không thể tha thứ.

Phùng Thiến Thiến mặt tái mét, cầu cứu Lưu Khanh.

“Phỉ báng quân nhân, em biết tin đồn của em có thể hủy hoại sự nghiệp của họ không?” Lưu Khanh nghiêm khắc, “Có người vì chuyện như vậy mà phải rời quân ngũ.”

Năm ngoài đơn vị họ cũng có trường hợp tương tự.

Một đồng đội tốt bụng đưa cô gái bị ốm đến bệnh viện, bị bạn trai cô ta hiểu lầm quan hệ bất chính.

Dù sau được minh oan, nhưng đồng đội đó vẫn xin chuyển ngũ.

Còn cô gái kia cũng vì tin đồn mà hủy hôn, vào Nam sinh sống.

Vì vậy, Lưu Khanh sẽ không giúp cô ta nói tốt.

Giáo viên chủ nhiệm Trương Hồng Anh cũng lắc đầu.

Biết vậy thì tại sao ban đầu không suy nghĩ kỹ?

“Xin mọi người.” Phùng Thiến Thiến khóc lóc, “Em biết lỗi rồi, em làm gì cũng được, xin thầy cô giúp em nói giùm, em nhất định sửa đổi, cho em một cơ hội nữa đi.”

“Nếu bố mẹ em biết, họ sẽ g.i.ết em mất.”

“Xử phạt chắc chắn sẽ có.” Trương Hồng Anh nói, “Nhưng cô hứa không gọi điện cho phụ huynh của em.”

Không gọi điện, bố mẹ cô sẽ không biết.

“Muộn rồi, anh đưa em về ký túc nghỉ ngơi.” Phùng Thiến Thiến còn muốn nói gì đó, nhưng

Dương Duy Lực đã lên tiếng, “Chuyện sau này để anh lo.”

Phùng Thiến Thiến cảm hận nhìn theo Chu Chiêu Chiêu. Nếu cô ta chịu nói giúp một lời, đâu đến nỗi này.

Chu Chiêu Chiêu cố tình không cho cô yên.

“Về nghỉ ngơi đi.” Ra khỏi ký túc, Dương Duy Lực nói, “Mấy ngày này nếu không tập luyện được thì xin phép huấn luyện viên.”

“Chuyện này không ảnh hưởng gì đến anh, anh sẽ xử lý ổn thỏa.”

Chu Chiêu Chiêu cúi đầu: “Em đã bảo đừng đi mà, anh cứ ép.”

Ai ngờ bị người ta lợi dụng.

“Nói ra còn phải cảm ơn cô ta.” Dương Duy Lực mỉm cười, “Nếu không nhờ họ, không biết đến khi nào anh mới được công khai danh phận.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Anh còn đặc ý nữa chứ.

“Còn cái cô thanh mai trúc mã của anh.” Cô trừng mắt, “Toàn là đào hoa rắc rối anh gây ra.”

“Oan cho anh quá.” Dương Duy Lực vội biện bạch, “Anh với cô ta chỉ là bạn học, không thân thiết gì.”

“Hơn nữa, từ hồi cấp ba đã ít liên lạc, một năm anh về quê không quá hai lần.”

“Thế mà người ta còn đuổi theo anh đến tận huyện Chu Thủy.”

Dương Duy Lực ghen lời.

“Em không tin anh không biết cô ta thích anh?”
Chu Chiêu Chiêu nhướn mày.

“Haizz...” Anh thở dài, “Anh tưởng đã nói rõ ràng với cô ta rồi.”

“Vì vậy, Chiêu Chiêu.” Giọng anh trầm ấm, “Em định khi nào mới cho anh chuyển chính thức?”

Chuyển chính thức?

Chương 120

DTV-EBOOK

Cuối cùng, Dương Duy Lực bị Chu Chiêu Chiêu đá một phát vào lưng cùng ba chữ: “Mơ đi!”

Lúc cầu hôn, anh chọn nơi đầy đom đóm lãng mạn, nhân lúc cô say đắm trong không khí ấy mà ngỏ lời.

Cô đã đồng ý trong mơ màng.

Giờ cô mới vào đại học, đang quân huấn, mà hắn đã nghĩ đến chuyện cưới xin?

Cô còn bao dự định chưa thực hiện, bao ước mơ chưa thành hiện thực.

“Muốn chuyển chính thức?” Cô hừ một tiếng, “Xem biểu hiện của anh đã.”

Hiện tại thì không thể.

Dương Duy Lực giả vờ bị đau, “Xèo...” một tiếng.

Chu Chiêu Chiêu lo lắng nhìn anh, rồi phát hiện hắn đang cười toe toét với mình.

...

“Em không thèm nói chuyện với anh nữa.” Cô bĩu môi quay về phía nhà tập thể.

“Sau ngày kết thúc quân huấn, anh đưa em về nhà một chuyến.” Dương Duy Lực nói theo, “Hôm đó các em được nghỉ.”

Chu Chiêu Chiêu không dừng bước, cũng chẳng đáp lại.

“À, bức thư này có phải gửi cho em không?” Anh lại hỏi.

“Thư gì?” Cô quay đầu lại.

Chỉ thấy hần cười đắc ý: “Thư tình của em thì anh giữ luôn, để anh xử lý.”

Chu Chiêu Chiêu mới chợt nhớ, bức thư nhận được lúc ca hát đang ở tay hần.

“Anh định hủy nó sao?” Cô hỏi.

“Hủy?” Khóe môi Dương Duy Lực nhếch lên, “Cậu ta thích viết thư tình, vậy để cậu ấy viết cho đã.”

Nghĩ lại còn tức.

Anh còn chưa viết thư tình cho Chu Chiêu Chiêu, đã bị người khác chiếm mất.

Chu Chiêu Chiêu sững người, rồi bật cười: “Em thấy cách này được đấy.”

Cũng khó nghĩ ra thật.

Nhưng lúc này cô chưa biết, “viết cho đã” của Dương Duy Lực là bắt chàng trai kia viết thư tình cho tất cả nam sinh trong lớp.

Số chữ không ít hơn bức thư gửi Chu Chiêu Chiêu, tình cảm phải dạt dào, không dạt thì viết lại.

Chàng trai kêu trời không thấu.

Cậu đâu ngờ Chu Chiêu Chiêu đã có người yêu, mà lại là Dương Duy Lực - thần tượng của cậu.

Vậy hình phạt này phải nhận.

Thế là, khi mọi người tập luyện xong ngủ say sưa, Dương Hạo Vũ còn phải vật lộn viết thư tình.

“Khò... khò...”

Tiếng ngáy từ giường bên cạnh vang lên.

Dương Hạo Vũ nhìn sang, thấy bạn mình nhóp nhép miệng rồi tiếp tục ngáy.

Dương Hạo Vũ: “...”

Bức thư tối nay là viết cho cậu ta, nhưng... tư thế ngủ quá phản cảm.

Còn nghiện răng!

Bút trong tay Dương Hạo Vũ rơi xuống.

Hình phạt này quá khắc cốt ghi tâm! Cậu thể sẽ không bao giờ viết thư tình nữa!

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện này.

Sau đêm đó, cô thấy rõ ánh mắt mọi người nhìn mình khác hẳn.

“Chiêu Chiêu,” Lưu Tương và Lý Đình lén hỏi, “Em thật đã dính hôn rồi? Với đội trưởng Dương?”

Nhận được câu trả lời khẳng định, hai người tròn mắt, đồng thời giơ ngón cái.

Ghê thật!

“Dính hôn rồi mà không nói?” Trương Hồng Quyên khẽ nói.

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn, không đáp.

Trương Hồng Quyên ngượng ngùng thu mình, chậm rãi nằm xuống quay lưng lại, không biết đang nghĩ gì.

“Chúng ta đâu có hỏi, lẽ nào bắt Chiêu Chiêu tự ý nói ra?” Lý Đình lờm nói.

“Thôi, ngủ đi.” Chu Chiêu Chiêu cười, mang chậu ra ngoài rửa mặt.

Phùng Thiến Thiến về rất muộn, thấy mọi người đã ngủ, ngồi khóc thút thít.

Lúc đầu còn nhỏ, sau to dần thành tiếng nức nở.

“Phiền không?” Ai đó quát, “Khóc đám ma à? Ra ngoài mà khóc!”

“Tôi khóc một chút cũng không được sao?” Phùng Thiến Thiến uất ức.

Tối nay Trương Hồng Anh gọi cô lên, sự việc nhà trường đã biết, do liên quan đến Dương Duy Lực nên có thể bị kỷ luật.

Nghĩ đến án kỷ luật, nước mắt cô tuôn rơi.

Cô đâu ngờ Chu Chiêu Chiêu lợi hại vậy, tìm được người yêu là Dương Duy Lực.

Sĩ quan quân đội, lại còn là cán bộ quan trọng.

“Muốn khóc ra ngoài,” người khác nói, “Tưởng đây là nhà mình à, ai cũng phải chiều theo mày?”

“Đúng đấy, không ngủ thì đừng ảnh hưởng người khác.”

“Biết vậy thì đừng có làm.”

“Tùy tiện vu oan quân nhân, đáng đời.”

“Các người đừng đổ lỗi,” Phùng Thiến Thiến khóc, “Lúc đó các người còn nói ác hơn tôi.”

“Chúng tôi bị mày xúi giục đấy.” Ai đó lầm bầm.

“Thôi, đừng cãi nhau nữa,” Lưu Tương nói, “Mai còn tập luyện, ngủ đi.”

Quay sang Phùng Thiến Thiến: “Em cũng kiềm chế chút, đừng để mọi người bực mình.”

Phùng Thiến Thiến đỏ mắt nhìn Lưu Tương.

“Thật không biết điều.” Lưu Tương bực mình trằm chằm ngủ.

Phùng Thiến Thiến vẫn uất ức, nhưng biết nếu khóc tiếp sẽ bị cô lập.

Chu Chiêu Chiêu, mày đợi đấy.

Ngày mai, cô phải tìm Lý Lệ Viên nhờ giúp đỡ, xem có cách nào tránh bị kỷ luật không.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ít nhất cũng phải để Lý Lệ Viên và người đứng sau biết, cô thành ra thế này là vì họ.

Nhưng ngày hôm sau, khi cô tìm Lý Lệ Viên trong giờ nghỉ trưa, đối phương không thèm đếm xỉa.

“Tức c.h.ết đi được.” Chưa kịp Phùng Thiến Thiến nói, Lý Lệ Viên đã cúi gằm, “Tối qua mày biết huấn luyện viên đến, sao không nhắc tao?”

Nếu cô thấy Dương Duy Lực, đâu bị Chu Chiêu Chiêu lừa nói ra sự thật.

“Lệ Viên, sao lại trách tôi?” Phùng Thiến Thiến ngơ ngác, “Tôi đứng cuối, làm sao nhắc bạn?”

“Vớ lại, chính bạn luôn nói xấu Chu Chiêu Chiêu, bảo chị họ bạn với đội trưởng Dương là thanh mai trúc mã.”

“Tôi nghe bạn nói thế, mới tưởng Chu Chiêu Chiêu cướp người yêu người ta.”

“Giờ trường muốn kỷ luật tôi, bạn phải giúp tôi.”

“Phùng Thiến Thiến, chính mày nói thấy Chu Chiêu Chiêu vào phòng đội trưởng Dương, mày bảo cô ta không đứng đắn.” Lý Lệ Viên phủ nhận, “Giờ lại đổ lỗi cho tao?”

Đúng là chó cắn chó, đây lông!

Chương 121

DTV-EBOOK

Cuối cùng, nhà trường cũng chẳng buồn phân xem ai là người xúi giục ai giữa Lý Lệ Viên và Phùng Kiều Kiều. Cả hai đều nhận hình phạt như nhau: kỷ luật cảnh cáo.

Ban đầu, trường còn định xin quân đội khoan hồng, bởi cả hai đều là tân sinh viên, nên cho thêm một cơ hội.

Quân đội cũng đồng ý.

Nhưng hai người này không biết sống chết, lại còn đánh nhau giữa thanh thiên bạch nhật.

Người này đổ lỗi cho kẻ kia, kẻ kia lại quay sang tố cáo người này.

Rồi chỉ vì một câu bất đồng, họ xông vào ẩu đả.

Rõ ràng, chẳng có chút ý thức hối cải nào.

Nhà trường tức giận, những học sinh như thế này thật sự làm nhục danh tiếng của họ.

...

...

Nghĩ lại việc họ đã vì những học sinh này mà đi xin quân đội tha thứ, khuôn mặt hiệu trưởng như bị ai tát một cái, nóng bừng.

Trường học là nơi giáo dục con người, nhưng họ cảm thấy xấu hổ. Có vẻ như giáo dục đạo đức tư tưởng vẫn cần phải siết chặt hơn nữa.

Những chuyện này chẳng ảnh hưởng gì đến Chu Chiêu Chiêu, nhưng trong quá trình huấn luyện quân sự, cô vẫn thỉnh thoảng bị người khác nhìn trộm.

Người hôn phu của Chu Chiêu Chiêu là một sĩ quan quân đội, thậm chí còn là người mà các huấn luyện viên của họ ngưỡng mộ.

Đặc biệt là Dương Hạo Vũ, sau khi biết chuyện, hắn gục đầu vào đồng thư tình mà gào lên: “Tại sao lại như thế này?”

Mấy đứa bạn cùng phòng im lặng thương hại, Từ Hùng Phi thở dài, vỗ vai hắn an ủi.

Hồi Dương Hạo Vũ tuyên bố sẽ viết thư tình cho Chu Chiêu Chiêu, Từ Hùng Phi đã khuyên can, nhưng hắn nhất quyết không nghe, chỉ coi cô ấy là nữ thần của mình.

Ai ngờ nữ thần đã có chủ, mà người đó còn xuất chúng đến thế.

“Ta sẽ không dễ dàng bị đánh bại đâu.” Dương Hạo Vũ bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định, “Ta chưa từng gặp một cô gái nào khiến tim ta rung động như vậy.”

“Tôi khuyên cậu nên tỉnh táo chút đi.” Từ Hùng Phi quen với kiểu này của hắn, lắc đầu nói, “Cậu từng nói y chang thế với mọi bạn gái cũ của mình.”

Sự rung động của hắn, nhiều nhất chỉ kéo dài vài tháng.

“Lần này khác.” Dương Hạo Vũ kéo tay Từ Hùng Phi đặt lên n.g.ự.c mình, “Cậu nghe thấy không?”

“Cậu bị điên à?” Từ Hùng Phi giật mình rút tay lại.

Nếu không phải là bạn thân, hẳn đã giơ chân đá cho một phát rồi.

Quá kinh tởm!

“Nhịp tim mạnh mẽ này đang đập vì Chu Chiêu Chiêu.” Dương Hạo Vũ đắm đuối nói, lại kéo tay Từ Hùng Phi, “Cậu nghĩ xem, khi trở về trường, ta ở gần cô ấy, liệu có cơ hội không?”

Đội trưởng Dương kia đang ở trong quân đội, công việc chắc chắn rất bận, lại còn nghe nói rất lợi hại, làm sao có thời gian gặp bạn gái?

Còn hẳn thì khác, tuy không cùng lớp với Chu Chiêu Chiêu, nhưng cùng trường, hơn nữa, hẳn và Từ Hùng Phi lại là bạn tốt.

Sau này cứ thỉnh thoảng sang lớp cô ấy dự thính.

“Liệt nữ sợ nhất lão lưu manh”, chỉ cần chưa kết hôn, hẳn vẫn còn cơ hội.

“Đồ điên.” Từ Hùng Phi rút tay lại, “Tôi thấy cậu bệnh nặng rồi, đừng trách tôi không nhắc trước.”

Đừng nói đến Dương Duy Lực là người thế nào, làm sao có thể để người khác cướp đi hôn thê của mình?

Ngay cả Chu Chiêu Chiêu mà hẳn biết cũng là một cô gái rất có chính kiến.

“Cô ấy không giống mấy bạn gái cũ của cậu đâu.” Từ Hùng Phi nói.

“Giống thì còn gì thú vị?” Dương Hạo Vũ cười, “Ta thích chính sự khác biệt của cô ấy.”

Khuyên thế nào cũng vô ích, Từ Hùng Phi lắc đầu, tự cầu may đi.

Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết chuyện này.

“Anh có nhiệm vụ phải đi công tác.” Dương Duy Lực đến tìm cô, “Chuyện về nhà anh, đợi anh trở lại rồi tính tiếp.”

“Có nguy hiểm không?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi.

“Không đâu, em yên tâm.” Dương Duy Lực mỉm cười trấn an.

Lần này, hần được điều động đến viện nghiên cứu để bảo vệ các nhà khoa học trở về nước.

Nước ngoài tuy miễn cưỡng thả họ về, nhưng không cam tâm để những người này trở lại, càng lo lắng về thành quả nghiên cứu của họ, nên tìm cách phá hoại.

Trong số những người này, có Khấu Ninh Sơn — bố của Khấu Cẩm Khê.

Nhưng những chuyện này, hần không thể nói với Chu Chiêu Chiêu.

Sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, trường Đại học Sư phạm tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường. Đội hình diễu hành của tân sinh viên khóa mới nhận được nhiều lời khen ngợi.

Còn cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu cũng nhờ dịp này mà đơn hàng tăng vọt.

Gà rán kèm Coca-Cola — ở tương lai đã là món khoái khẩu khó cưỡng của nhiều người, hướng chỉ là

ở thập niên 80 trước cổng trường đại học.

Vì là cửa hàng mới, ban đầu ít người biết đến.

Nhưng đôi khi, danh tiếng lại lan truyền từ người này sang người khác.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trong thời gian Chu Chiêu Chiêu tham gia huấn luyện quân sự, cửa hàng gà rán đã thu hút rất nhiều sinh viên đến thưởng thức nhờ vào sự truyền miệng.

“Sau đó, nhiều sinh viên hỏi có bán Coca-Cola không.” Vương Diễm Bình nói với Chu Chiêu Chiêu, “Tôi liền tự quyết định chạy ra chợ, cuối cùng cũng tìm được một nơi bán.”

Nhưng toàn là loại chai thủy tinh, nên giá thành hơi cao.

“Tôi đã đến KFC xem, họ dùng một loại máy lớn gọi là máy pha chế tự động.” Vương Diễm Bình nói, “Nếu chúng ta có thể mua được một chiếc máy như vậy đặt trong cửa hàng, tính ra chi phí sẽ giảm đi nhiều.”

Nếu không, giá bán cao hơn KFC thì chẳng có lợi thế cạnh tranh.

“Để em tìm cách.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chị Diễm Bình giỏi quá.”

Cô lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì đã mời Vương Diễm Bình lên tỉnh làm quản lý cửa hàng cho mình.

Máy pha chế tự động hiện tại trong nước chắc chưa có, Chu Chiêu Chiêu phải nhờ người tìm hiểu xem có cách nào nhập khẩu từ nước ngoài không.

Hơn nữa, cô còn định mua một chiếc cho cửa hàng ở huyện Châu Thủy.

Đúng lúc này, điện thoại trong cửa hàng reo lên, Chu Chiêu Chiêu nhắc máy: “Quý khách ở tòa nhà nào ạ?”

Hóa ra có người gọi đến đặt gà rán giao tận nơi.

“Nhưng chúng tôi có điều kiện tối thiểu cho giao hàng.” Chu Chiêu Chiêu giải thích qua điện thoại, “Đơn từ 3 đồng trở lên sẽ được miễn phí giao đến tận cửa.”

“Dưới 3 đồng sẽ tính phí vận chuyển 1 hào.”

“Sao trước giờ không thấy nói vậy?” Đầu dây bên kia là một giọng nam, hỏi.

“Hiện tại nhân viên không đủ ạ.” Chu Chiêu Chiêu trả lời.

Bên kia bĩu môi, nói với giọng khó chịu: “Chỉ 3 đồng thôi mà, cho tôi hai phần gà lớn, ba chai Coca-Cola là đủ rồi.”

Coca-Cola hiện tại bán 1 đồng một chai, chỉ những sinh viên có điều kiện kinh tế tốt mới dám mua.

Còn gà rán, cửa hàng chia theo kích cỡ: phần lớn 1 đồng, phần nhỏ 5 hào.

Giá này với người thời đó nhìn có vẻ đắt, nhưng so với KFC thì rẻ hơn nhiều.

“Vâng, xin cho biết tên và số phòng ạ.” Chu Chiêu Chiêu cầm bút ghi lại.

“À, nhân tiện, nhân viên giao hàng có thể mua giúp tôi một bao thuốc không?” Người bên kia

nói, “Yên tâm, tôi sẽ trả thêm tiền.”

“Xin lỗi, không thể ạ.” Chu Chiêu Chiêu từ chối.

“Thêm 5 hào phí vận chuyển nữa thì sao?” Hần ta đề nghị.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu đã cúp máy.

“Chỗ này gần ký túc xá, lát nữa em tự mang đồ qua.” Cô nói với Vương Diễm Bình sau khi gác máy.

“Sinh viên này là năm hai khoa Máy tính, thường xuyên đặt gà rán.” Vương Diễm Bình nói, “Sao tôi không nghĩ ra việc tính phí chạy việc nhỉ?”

Từ nay ghi lại luôn.

Chu Chiêu Chiêu nhú mày, không ngờ đây lại là khách quen.

Nhưng cái điều cô không ngờ tới lại còn ở phía sau.

Chương 122

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu là con gái, đương nhiên không thể vào ký túc xá nam.

May mắn là cậu sinh viên này ở ngay tầng một.

Bác quản lý dường như đã quá quen với cảnh này, chẳng thèm nhìn Chu Chiêu Chiêu, chỉ hướng vào hành lang hô to: “Phòng Nhất Minh, ra lấy đồ ăn!”

Sau đó, Chu Chiêu Chiêu thấy một chàng trai đi dép lê bước ra, tóc rối bù, mắt nhắm tịt như ngái ngủ.

Cậu ta liếc nhìn cô, hỏi: “Nhân viên mới à?”

“Hai phần gà lớn, ba chai Coca.” Chu Chiêu Chiêu không trả lời, đưa đồ cho cậu ta, “Tổng cộng ba đồng năm hào, bao gồm phí vận chuyển.”

Bác quản lý trợn mắt.

Trời ạ, một bữa ăn bằng mười ngày tiền cơm của bác rồi!

...

Nhưng nghĩ lại thói tiêu xài hoang phí của cậu ta hàng ngày, bác đành ngậm miệng.

Khoảng cách giữa người với người, sao mà lớn thế!

Có sinh viên nghèo đến mức sắp c.h.ế.t đói, mỗi bữa chỉ dám múc canh chan vào bánh màn thầu.

Có kẻ ăn cơm còn chẳng thèm tự đi, phải nhờ người giao tận nơi.

Phí vận chuyển?

Bác quản lý lần đầu nghe thấy khái niệm này.

Chà... đúng là đồ phá gia chi tử!

“Xin lỗi!” Chu Chiêu Chiêu vừa quay lưng đi thì đ.â.m sầm vào một chàng trai, vội vàng xin lỗi.

Ai ngờ cậu ta lập tức ngã quỵ xuống đất.

Cô hoảng hốt: Chẳng lẽ gặp phải kẻ chuyên “đâm thuê c.h.é.m mướn”?

“Bác quản lý ơi, mau ra giúp cháu!” Cô vội hô hoán.

“Trời ơi, chuyện gì thế này?” Bác chạy ra, thấy cậu sinh viên nằm bất động, mặt mày tái mét.

“Đưa vào phòng y tế ngay!” Bác hét lên, quay vào gọi thêm người. Cậu sinh viên vừa đặt đồ ăn cũng xỏ vội đôi dép chạy ra, vừa xoa mái tóc rối bù vừa công cậu bạn lên phòng y tế mà chẳng nói nửa lời.

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên đi theo.

Trên đường, cô mới biết cậu sinh viên ngắt xỉu tên Thẩm Trường Lâm, là dân khoa Máy tính, học rất giỏi nhưng gia cảnh khó khăn.

Cùng lớp, cùng phòng với Phòng Nhất Minh.

“Suy dinh dưỡng.” Bác sĩ khám xong tuyên bố, “Chắc là do đói quá mà ngắt.”

Thời buổi này, bác sĩ gặp trường hợp như vậy cũng nhiều. Hơn nữa Thẩm Trường Lâm trước đây cũng từng được đưa vào đây.

“Các chú xử lý thế nào?” Bác sĩ hỏi, “Truyền dịch glucose hay đưa về cho ăn uống bình thường?”

Thực ra glucose không đắt, nhưng với Thẩm Trường Lâm lại là khoản chi lớn.

“Bác truyền dịch cho em ấy trước đi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em ấy ngất cũng do cháu va phải, tiền thuốc cháu xin chịu.”

“Không cần.”

Đúng lúc đó, Thẩm Trường Lâm tỉnh lại, gượng ngồi dậy: “Tôi không sao, không cần thuốc.”

Cậu định xuống giường nhưng đầu choáng váng, lại đổ gục xuống.

“Là tôi va vào cậu, tiền thuốc tôi trả.” Chu Chiêu Chiêu kiên quyết.

“Không cần.” Thẩm Trường Lâm lạnh lùng từ chối.

“Đ*т mẹ!” Phòng Nhất Minh bực tức xoa đầu, “Cứng đầu vừa thôi, mày muốn c.h.ế.t đôi mới vui lòng hả?”

Ban đầu cậu ta cũng muốn giúp đỡ vì là bạn cùng phòng, nào ngờ gặp phải kẻ ngoan cố, thà c.h.ế.t đôi cũng không nhận sự giúp đỡ.

Giờ có người chịu trả tiền thuốc mà vẫn khước từ.

Đúng là đầu gỗ!

“Tôi tự ngất, không liên quan ai.” Thẩm Trường Lâm mím chặt môi.

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn cậu, trong lòng chợt nảy ra ý tưởng.

“Mọi người ra ngoài giúp tôi được không? Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu ấy.”

Mọi người sửng sốt, ngay cả Thẩm Trường Lâm cũng ngẩng đầu nhìn cô, không hiểu ý đồ.

“Cửa hàng gà rán Châu Thị, cậu biết chứ?” Khi chỉ còn hai người, Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Biết.” Thẩm Trường Lâm gật đầu.

Dù chưa ăn bao giờ nhưng Phòng Nhất Minh mỗi tuần đều đến vài lần, nên cậu cũng nghe danh.

“Cửa hàng đang cần tuyển nhân viên part-time, cậu có hứng thú không?”

“Part-time?” Ánh mắt Thẩm Trường Lâm bỗng sáng lên.

Cậu từng xin làm thêm ở thư viện trường, công việc nhẹ nhàng lại được đọc nhiều sách hay.

Nhưng học kỳ này vừa bắt đầu, cậu bị thông báo nghỉ việc vì “đã có người thay thế”.

Thẩm Trường Lâm muốn phản kháng nhưng bị bạn bè ngăn lại.

Mấy ngày nay cậu tìm việc khắp nơi nhưng không được.

“Tôi từng đến hỏi,” Thẩm Trường Lâm nói, “Họ bảo đã có hai nữ sinh part-time rồi, không cần nam.”

“Bây giờ họ cần tuyển một nam sinh chuyên giao đồ ăn trong trường.” Chu Chiêu Chiêu giải thích.

“Thật sao?” Thẩm Trường Lâm nghi ngờ, “Sao cô biết? Hôm tôi đến không thấy cô ở đó?”

Lúc đó là một phụ nữ lớn tuổi hơn tiếp đãi cậu.

“Nếu tôi nói, tôi là chủ cửa hàng đó, cậu tin không?” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Tôi là Chu

Chiêu Chiêu.”

“Tôi biết cô.” Thẩm Trường Lâm gật đầu.

“Hôm nhập học, tôi l.à.m t.ì.n.h nguyện viên ở đó.” Cậu nói.

Sự việc hôm đó khiến cậu vô cùng ấn tượng.

“Một người bạn nhờ tôi gửi lời cảm ơn cô.” Thẩm Trường Lâm nói thêm, “Bạn ấy quyết định ôn thi lại đại học năm nay.”

Đó là bạn học cấp ba, cũng là người cậu thầm thích.

Hai người đều học giỏi, hẹn nhau cùng thi vào Sư phạm. Nhưng cô gái trượt, suy sụp đến mức không muốn thi lại.

Khi cậu gọi điện về, cô đã đến Sở Giáo dục địa phương kiểm tra nhưng vì là kết quả năm ngoái nên khó tra cứu.

Dù vậy, họ đều đoán được sự thật.

Việc cô gái lấy lại tinh thần khiến Thẩm Trường Lâm vui mừng khôn xiết. Cậu hứa sẽ đợi cô ở Sư phạm.

Cậu từng tìm Chu Chiêu Chiêu để cảm ơn nhưng không gặp, sau đó lại vào kỳ quân sự.

Phiêu Vũ Miên Miên

Không ngờ hôm nay lại tình cờ gặp mặt.

“Tôi tin cô.” Cậu nói, “Tôi có thể nhận công việc này không? Tôi hứa sẽ làm tốt.”

“Chào mừng gia nhập.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nhưng trước tiên phải khỏe đã, tôi không

muốn nhân viên giao hàng nửa đường ngắt xiu.”

“Được.” Thẩm Trường Lâm cũng cười, cậu không phải kẻ cố chấp, “Tiền thuốc có thể trừ vào lương của tôi.”

“Đồng ý.”

Khi Phòng Nhất Minh và mọi người quay lại, thấy Thẩm Trường Lâm đã đồng ý truyền dịch, cậu ta tò mò nhìn Chu Chiêu Chiêu, không hiểu sao cô thuyết phục được kẻ bướng bỉnh này.

Nhưng rồi cậu ta nhanh chóng biết được sự thật.

Vì người mang gà rán đến cho cậu ta lần sau... chính là Thẩm Trường Lâm!

Thằng ngốc này đi làm thuê rồi ư?

Và điều khiến cậu ta kinh ngạc hơn nữa là...

Trong khu tập thể, cậu ta lại gặp Chu Chiêu Chiêu?!

Chương 123

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực trở về trước kỳ nghỉ Quốc khánh.

Đùa sao được? Hấn đã hứa với gia đình sẽ đưa vợ về dịp này, không thể vì bản thân mà lại thay đổi kế hoạch.

Nếu không phải vì hấn, Khấu Ninh Sơn cũng không thể gặp lại vợ con sớm như vậy.

Vừa về nước, Khấu Ninh Sơn nhận lời viện trưởng thiết kế lại hệ thống, nhưng dữ liệu trong nước hoặc lạc hậu hoặc thiếu sót, khiến ông như rơi vào bế tắc.

Vừa muốn hoàn thành nghiên cứu, vừa nóng lòng gặp gia đình, Khấu Ninh Sơn như con thú bị nhốt, ngày đêm cắm đầu vào phòng thí nghiệm, bỏ cả ăn uống.

“Tôi không ngờ ông ấy liều mạng đến thế.” Viện trưởng lo lắng nói với Dương Duy Lực, “Cứ nhịn ăn nhịn uống thế này, lỡ ra sao thì tôi chịu trách nhiệm thế nào?”

“Để tôi nói chuyện.”

...

Khấu Ninh Sơn biết Dương Duy Lực - người âm thầm bảo vệ vợ con ông suốt thời gian qua.

Hấn xuất hiện, phải chăng nhà họ xảy ra chuyện?

Ông vội bỏ dở công việc bước ra.

“Họ đều bình an.” Dương Duy Lực trấn an.

Khấu Ninh Sơn thở phào.

“Nhưng nếu ông cứ tiếp tục như này, e rằng chưa kịp gặp vợ con đã gục trước.”

“Tôi muốn sớm đoàn tụ.” Ông cúi đầu, giọng khàn đặc.

Những năm ở nước ngoài, suy nghĩ duy nhất của Khấu Ninh Sơn là nghiên cứu và gia đình. Dần dà, ông hình thành tư duy cứng nhắc: *Phải hoàn thành dự án này mới được gặp họ.*

Nghe xong, Dương Duy Lực không khỏi xót xa.

Hắn tìm viện trưởng, thẳng thắn: “Đợi nhiều năm rồi, đâu nhất thiết phải vội vàng ngày một ngày hai?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Hơn nữa, thỏa nguyện đoàn viên có khi giúp ông ấy bớt phá hoại bế tắc hiện tại.”

“Nhưng an ninh...” Viện trưởng do dự.

“Chẳng lẽ các ông chỉ muốn ông ấy làm mỗi dự án này?” Dương Duy Lực hỏi ngược, “Phần an toàn, tôi đảm bảo.”

Viện trưởng xấu hổ cúi mặt.

Chuyện ép Khấu Ninh Sơn về nước vốn không đẹp, và đúng như lời Dương Duy Lực, còn cả tương lai dài phía trước.

“Tôi sẽ nói với ông ấy.” Viện trưởng thở dài, “Là tôi quá nôn nóng.”

Bao năm chờ đợi, giữa lúc hy vọng đã thấp thoáng, làm sao tránh khỏi sốt ruột?

Trên đường đến gặp vợ, Dương Duy Lực nhận thấy bàn tay Khấu Ninh Sơn run không ngừng. Ông im lặng như tượng đá, không thốt nửa lời.

“Cô ấy... có còn nhận ra tôi không?” Mãi sau, Khấu Ninh Sơn mới lên tiếng, giọng đầy bất an, “Liệu cô ấy có hận tôi?”

“Phu nhân là người thấu tình đạt lý.” Dương Duy Lực trả lời dựa trên hiểu biết về Hà Phương, “Bà ấy hiểu ông có nỗi khổ riêng, nhất định sẽ tha thứ.”

Ngày xưa, Khấu Ninh Sơn buộc phải ra đi, nhưng suốt những năm xa cách, ông luôn tìm cách trở về.

Ở nước ngoài, ông không thiếu cảm dỗ.

Những kẻ muốn giữ chân ông đã dùng đủ mọi thủ đoạn, từ mỹ nhân kế đến những tri kỷ tâm giao...

Trong hoàn cảnh ấy, không ít người đã gục ngã

Nhưng Khấu Ninh Sơn kiên cường vượt qua tất cả.

Là một học giả chân chính, trái tim ông chỉ dành cho nghiên cứu và gia đình nhỏ bé của mình.

Dương Duy Lực tin rằng, Hà Phương và Khấu Cẩm Khê nhất định sẽ tha thứ cho ông.

Hà Phương hiện làm kế toán tại một nhà máy giấy ở huyện Châu Thủy. Khi Dương Duy Lực tìm đến, bà đang đối chiếu sổ sách với thủ quỹ.

“Cháu về rồi?” Thấy Dương Duy Lực, Hà Phương giật mình, sắc mặt biến đổi, “Hay là Cẩm Khê...”

Bà biết mối quan hệ giữa hắn và Chu Chiêu Chiêu.

“Không phải đâu, cô.” Dương Duy Lực vội trấn an, “Hai chị em đều khỏe, vừa hoàn thành khóa huấn luyện quân sự.”

“Vậy thì...”

“Cháu muốn nói chuyện với cô.” Hắc nói, “Không biết hôm nay cô có rảnh không?”

“Được.” Hà Phương gật đầu, vừa lúc xong việc đối chiếu, “Cháu đợi cô xin phép lãnh đạo một chút.”

Làm kế toán, xin nghỉ đôi tiếng không thành vấn đề.

Dương Duy Lực đưa bà đến một phòng riêng tại quán ăn Đông Trấn.

Đúng giờ cơm trưa, bên ngoài ồn ào náo nhiệt, nhưng trong phòng lại yên tĩnh lạ thường.

“Hai cô chú nói chuyện, cháu ra ngoài xem thực đơn.”

Nói rồi hắc rời đi.

Địa điểm này do chính Khấu Ninh Sơn chọn - nơi ông và Hà Phương dùng bữa cuối cùng trước ngày mất tích.

“Anh...” Hà Phương nhìn người đàn ông trước mặt, giọng run run, “Thật là anh sao?”

“Phương.” Khấu Ninh Sơn gọi tên vợ, nước mắt lăn dài.

Hà Phương không kìm được nữa, òa khóc.

Hai con người yêu nhau vội vàng ôm chặt lấy nhau.

Mãi một lúc sau, Dương Duy Lực mới gõ cửa bước vào.

“Cháu gọi mấy món đặc sản địa phương, cô chú dùng thử.” Hấn nói với Khấu Ninh Sơn.

“Tốt, tốt lắm.” Khấu Ninh Sơn gật đầu, mắt đỏ hoe, “Cảm ơn cháu.”

Dường như ngoài hai từ “cảm ơn”, ông không biết nói gì hơn.

“Cháu còn phải mua ít đồ mang về.” Dương Duy Lực đứng dậy, “Món đã gọi rồi, tiền cũng thanh toán trước. Cô chú dùng bữa, lát cháu quay lại đón.”

“Cháu ăn cùng đi.” Hà Phương mắt đỏ ngầu mời.

Nhưng Dương Duy Lực chỉ mỉm cười, lặng lẽ rời đi, nhường không gian cho hai vợ chồng đoàn tụ sau bao năm xa cách.

“Chàng trai này thật tuyệt.” Khấu Ninh Sơn cảm thán sau khi hấn đi.

Cẩn trọng, chu đáo lại có phẩm chất tốt.

“Không biết đã lập gia đình chưa?” Nếu chưa, ông có thể nghĩ cách mai mối.

“Đừng có loạn điểm nhân duyên.” Hà Phương trừng mắt, “Người ta đã có chủ rồi.”

Hơn nữa, Chu Chiêu Chiêu coi Khấu Cẩm Khê như em gái ruột.

“Chiêu Chiêu cũng như con gái cô vậy.” Bà nghĩ về cô bé mà mình quý mến.

Khấu Cẩm Khê ngày trước không hoạt bát như bây giờ, mà nhút nhát, rụt rè, nói chuyện cũng chỉ

dám khê khàng.

Lại thêm việc không có cha, thường xuyên bị bắt nạt.

Chính Chu Chiêu Chiêu luôn đứng ra bảo vệ Cẩm Khê mỗi khi cô bị ức hiếp.

Có người chê cô tính cách không tốt, nhưng Hà Phương luôn thấy cô bé ấy thật lương thiện.

Tính không tốt? Ai mà chẳng có khuyết điểm?

“Các con gặp được quý nhân rồi.” Khấu Ninh Sơn cảm khái, “Kể cho anh nghe thêm về những năm tháng qua được không?”

Họ đã sống thế nào?

Dương Duy Lực nói đi mua đồ chỉ là cái cớ để nhường không gian riêng tư cho hai người.

Ra đến phố, hắn nghĩ một lát rồi ghé vào tiệm bánh bao hấp thịt mà Chu Chiêu Chiêu thích, mua hai cái mang theo.

Bánh ở tỉnh thành khác với huyện Châu Thủy.

Hắn còn mua thêm đặc sản khô - huyện Châu Thủy gần Tần Lĩnh, nổi tiếng với các loại thực phẩm sấy. Để khi về nhà, Chu Chiêu Chiêu có thể mang theo.

“Ồ, xem ai đây nào?”

Một giọng nói chế nhạo vang lên phía sau.

Chương 124

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực quay đầu, nhìn thấy Thẩm Quốc Lương đứng cách đó không xa, ánh mắt đầy hận ý chăm chăm vào hắn.

“Sao? Giờ không còn làm tài xế cho lãnh đạo nữa à?” Thẩm Quốc Lương giọng đầy châm chọc.

Từ sau lần nhập viện, chân hắn ta đã tàn phế hoàn toàn.

Mấy tháng trước phải chống gậy đi lại, giờ tuy bỏ được gậy nhưng thành ra thọt chân, một chân dài một chân ngắn.

Thẩm Quốc Lương không hề tự vấn bản thân, ngược lại đổ hết tội lỗi lên đầu Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực.

Hắn cho rằng, nếu Dương Duy Lực không xuất hiện, Chu Chiêu Chiêu đã không hủy hôn, nếu không hủy hôn thì những chuyện sau sẽ không xảy ra.

Hắn cũng không vì tức giận mà đua xe, chân cũng không bị thương.

Vì vậy, mọi đau khổ hiện tại của hắn đều do Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu gây ra.

...

Thẩm Quốc Lương không chịu nổi cuộc sống ở tỉnh thành, ngày đêm chỉ nghĩ cách trả thù.

Hắn trở về huyện Châu Thủy, muốn tìm Dương Duy Lực tính sổ.

Nhưng Dương Duy Lực đã sớm không còn làm tài xế, thậm chí không ai biết hắn đi đâu.

Đúng lúc hận không biết trút vào đâu, hắn bất ngờ nhìn thấy Dương Duy Lực.

Phải thừa nhận, gã đàn ông này giờ còn lợi hại hơn xưa.

Nhưng Thẩm Quốc Lương không nghĩ vậy, hắn từng đến chùa Nam Sơn bói quẻ, lão đạo sĩ nói vận may của hắn bị người khác cướp mất.

Đáng lẽ hắn phải có mệnh đại phú đại quý, sự nghiệp thành công.

Thẩm Quốc Lương từng đính hôn với Chu Chiêu Chiêu nên có bát tự của cô, hắn đưa cho lão đạo xem.

Quả nhiên, lão đạo nói: “Đây là mệnh cách vượng phu ích tử, nếu cưới được nàng này, ắt sẽ công thành danh toại.”

Chu Chiêu Chiêu đáng lẽ là vợ hắn, kết quả bị Dương Duy Lực đoạt mất, vận may cũng bị cướp theo.

Hắn làm sao không hận?

Giờ nhìn Dương Duy Lực như thấy kẻ thù không đội trời chung.

Nào ngờ Dương Duy Lực chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, xách đồ bỏ đi.

“Đứng lại!” Thẩm Quốc Lương gầm lên đầy ác độc.

Ông lão bán hàng khô sợ hãi núp vào góc, lo lắng hai người đánh nhau thì sạp hàng của mình sẽ thành nạn nhân.

“Có việc gì?” Dương Duy Lực dừng bước, ánh mắt thờ ơ.

“Đừng tưởng tao sẽ từ bỏ dễ dàng thế đâu.” Thẩm Quốc Lương nghiêng rằng, “Chu Chiêu Chiêu nhất định sẽ là vợ tao.”

“Ừ.”

Dương Duy Lực chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng, tiếp tục bước đi.

Không một gợn sóng.

Thẩm Quốc Lương cảm thấy như đ.ấ.m vào bông, hận không thể trút.

Bị coi như không khí.

Uất ức!

Tức đến nỗi muốn nhảy cẫng lên.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng Dương Duy Lực lại thông thả đi mua đồ ở quầy tiếp theo.

“Mày đợi đấy!” Thẩm Quốc Lương hậm hực bỏ đi, chân thọt khập khiễng.

“Cháu ơi, mau đi thôi.” Ông lão bán hàng khô tốt bụng nhắc nhở, “Tên kia nhìn chẳng phải hạng tốt đẹp gì, chắc đi gọi người rồi.”

Đánh không lại thì đi gọi đồng bọn, đúng là đồ hèn.

Nhưng Thẩm Quốc Lương không quan tâm, giờ hắn chỉ muốn cho Dương Duy Lực một bài học.

“Không sao đâu, bác.” Dương Duy Lực cười, “Có công an đấy, có chuyện gì cứ báo, họ sẽ xử lý.”

Bọn côn đồ ở huyện Châu Thủy sớm đã bị hấn và Hầu Kiến Ba quét sạch.

Thẩm Quốc Lương có gọi cũng chỉ là mấy tên du côn vô danh, chẳng làm nên trò trống gì.

Hơn nữa, bọn chúng cũng không phải loại ngu ngốc, đi theo Thẩm Quốc Lương chỉ vì mấy đồng tiền trong túi hấn.

Nhưng ông lão vẫn lo, nhất là cho sạp hàng của mình.

Không lâu sau, Thẩm Quốc Lương dẫn theo mấy tên côn đồ hung hăng xông tới.

Nhưng vừa nhìn thấy Dương Duy Lực, bọn chúng lập tức dừng lại.

“Lương ca, người... người anh muốn đánh là hấn à?” Tên đầu đàn nhìn Dương Duy Lực, giọng run rẩy.

Người này, chúng quá rõ.

Từng bị đánh cho tơi bời.

Giờ nhìn thấy đã thấy đau khắp người.

“Cái này... Lương ca, không bằng chúng ta đi trước đi.” Tên đầu đàn nói.

Thẩm Quốc Lương tuy hào phóng, nhưng bị đánh đau là chúng, nếm mùi một lần là đủ rồi.

Thẩm Quốc Lương không ngờ lại thế, chỉ tay vào bọn chúng, giận đến mức không thốt nên lời.

Bọn côn đồ cười hề hề: “Lương ca, tối nay em mời anh uống rượu tạ tội nhé.”

Xong lời, cả lũ nhanh chân tẩu thoát.

Thẩm Quốc Lương: "..."

Bọn chúng bỏ đi, hăn trông càng giống đứa trẻ vô lý và ấu trĩ.

Không ngờ, cảnh tượng này lại lọt vào mắt Chu Chính Văn đang dùng bữa trên lầu quán ăn.

Không so không biết, so ra mới thấy sự khác biệt.

Chu Chính Văn lại một lần nữa thầm cảm ơn con gái đã kịp thời tỉnh ngộ, không cố chấp lấy Thẩm Quốc Lương.

Bằng không, giờ này ông đã đau đầu lắm rồi.

"Xem gì thế?" Người bên cạnh đi tới, theo ánh mắt ông nhìn xuống, thấy Thẩm Quốc Lương giận dữ đứng giữa phố.

"Chà..." Lắc đầu, "Con trai Thẩm Kiến Tân coi như hỏng rồi."

"May mà lão huynh sáng suốt." Vỗ vai Chu Chính Văn, "Loại người này không đáng đâu."

"Đi, uống rượu nào." Chu Chính Văn cười, khoác vai đối phương, "Đừng để bọn họ làm hỏng hứng."

Nói xong lại liếc nhìn phía dưới.

Dương Duy Lực cũng đã biến mất từ lúc nào, nhưng Chu Chính Văn không bận tâm. Khi tiếp khách xong về nhà, ông thấy một số đồ đạc để trong phòng khách.

"Dương Duy Lực mang đến à?" Vừa cởi áo vest vừa hỏi.

“Sao anh biết?” Diêu Trúc Mai cười, “Nói là lên huyện công tác, ngồi chưa nóng ghế đã đi rồi.”

Nhưng bà đã rất vui vì tấm lòng của con rể tương lai.

“Nó bảo nghỉ lễ Quốc khánh sẽ đưa Chiêu Chiêu về nhà chơi,” Diêu Trúc Mai nói, “Sau đó mới đến chính thức bái kiến chúng ta.”

“Anh ơi, chúng ta có nên chuẩn bị gì không?”

“Chuẩn bị gì?” Chu Chính Văn hỏi.

“Đón rể tương lai chứ gì, không dọn dẹp nhà cửa cho chẵn chu à?”

“Không cần.” Chu Chính Văn lạnh nhạt đáp.

Dương Duy Lực không biết chuyện này, lúc này hắn đang lái xe đưa Khấu Ninh Sơn cùng vợ về hướng tỉnh thành.

Trên xe, Khấu Ninh Sơn nắm c.h.ặ.t t.a.y vợ, lo lắng: “Con bé có nhận ba không?”

Câu hỏi này, từ khi gặp Hà Phương, ông đã hỏi không biết bao nhiêu lần.

Còn Khấu Cẩm Khê - người đang bị lo lắng - lúc này đang cùng Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu đứng che chở bạn, mắt lạnh nhìn Lý Lệ Viên: “Cô ấy có ba hay không, liên quan gì đến cậu?”

“Lý Lệ Viên, làm người đừng quá cay nghiệt,” giọng cô băng giá, “Có chuyện gì cứ nhắm vào tôi.”

Chương 125

DTV-EBOOK

“Nói chuyện cũng không được sao?” Lý Lệ Viên mỉm cười, “Đùa một chút cũng không xong.”

“Đúng vậy, chỉ là đùa thôi mà, cần gì phải nhảy cảm thế.” Mấy người bên cạnh cũng phụ họa.

“Thôi nào, Chiêu Chiêu.” Khấu Cẩm Khê kéo tay cô, “Mình đi ăn đi.”

Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn Lý Lệ Viên: “Lần sau còn dám lấy chuyện này ra đùa, cứ thử xem.”

“Nghe nói hai lần bị kỷ luật cảnh cáo sẽ bị đuổi học đấy.”

“Cô!” Lý Lệ Viên trừng mắt tức giận.

Cả cô và Phùng Kiều Kiều đều bị kỷ luật cảnh cáo.

Tất cả là do Chu Chiêu Chiêu.

Cô sợ Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực đứng sau lưng cô, nhưng Khấu Cẩm Khê thì không.

...

“Quả mềm thì dễ bóp”, ai bảo Khấu Cẩm Khê có người bạn thân tên Chu Chiêu Chiêu?

Nhưng không ngờ Chu Chiêu Chiêu lại tìm Khấu Cẩm Khê đi ăn cùng, còn bắt gặp ngay lúc này.

Dù sao cô cũng không thể bảo vệ Khấu Cẩm Khê mãi được, đêm ngủ họ vẫn cùng phòng mà.

Nghĩ đến đây, Lý Lệ Viên lại nảy ra kế hoạch mới.

Cô thì thâm vài câu với một cô gái bên cạnh, người này do dự rồi gật đầu.

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện này, chỉ ôm Khấu Cẩm Khê: “Cẩm Khê, xin lỗi, đều là do tôi liên lụy đến cậu.”

“Tôi không sao.” Khấu Cẩm Khê cười lắc đầu, “Những lời này tôi nghe từ nhỏ, đã quen rồi.”

“Hơn nữa, họ nói cũng là sự thật.” Cô mỉm cười với Chu Chiêu Chiêu, “Không để ý là được.”

Chu Chiêu Chiêu ôm chặt cô: “Nhưng cũng không thể để họ bắt nạt mãi. Cậu càng nhẫn nhịn, họ càng lấn tới.”

“Yên tâm, tôi sẽ không.” Khấu Cẩm Khê kiên định nói.

Cô sẽ không vì chuyện này mà xung đột, nhưng cũng không dễ bị ức hiếp.

Tưởng chừng sự việc kết thúc ở đó, nào ngờ khi Chu Chiêu Chiêu vừa về phòng chưa lâu, một cô gái cùng phòng với Khấu Cẩm Khê chạy đến.

“Chiêu Chiêu, mau lên xem, Cẩm Khê đánh nhau với người ta rồi!”

Khấu Cẩm Khê đánh nhau?

Chu Chiêu Chiêu nghe xong vội chạy lên phòng cô ấy. Hai người không cùng tầng, khi cô chạy đến nơi đã nghe thấy tiếng hét.

“Á!”

“Cẩm Khê!” Chu Chiêu Chiêu hốt hoảng đẩy cửa, tiếng hét là của Khấu Cẩm Khê.

Cô xông tới, đẩy cô gái đang chắn trước mặt Khấu Cẩm Khê ra.

Người đó không kịp phản ứng, ngã xuống đất kêu đau.

“Cẩm Khê, cậu có sao không?” Chu Chiêu Chiêu đỡ cô dậy, “Đau ở đâu? Va vào đâu à?”

Nhưng Khấu Cẩm Khê không quan tâm đến vết đau, chỉ vội nhặt cuốn sổ tay rơi trên sàn.

Cuốn sổ đã cũ, bìa ngả màu vàng, các góc sờn rách nhưng được giữ gìn cẩn thận.

Rõ ràng thường xuyên được lật giở.

Chu Chiêu Chiêu nhận ra ngay, đó là thứ quý giá nhất của Khấu Cẩm Khê.

Trong đó là nhật ký người cha viết từ khi cô chào đời, ghi lại từng khoảnh khắc đáng yêu và tình cảm của ông.

Bao năm qua, Khấu Cẩm Khê dựa vào cuốn sổ này để giữ trọn niềm tin và hy vọng về người cha.

Trong lòng cô, người cha trong nhật ký là người tuyệt vời nhất.

Đó là nơi lưu giữ tất cả tình yêu dành cho cha.

Nhưng giờ, cuốn sổ đã ướt đẫm nước.

“Tôi không cố ý mà.” Cô gái vừa ngã vừa nói, “Chỉ là cuốn sổ cũ rách, có gì đáng quý đâu.”

“Sổ cũ?” Chu Chiêu Chiêu tức giận nắm cổ áo cô ta lôi ra ban công.

“Á... cứu tôi với, g.i.ế.c người啦!” Cô gái hét lên.

Giết người?

Nếu không phạm pháp, Chu Chiêu Chiêu đã làm thật.

“Chu Chiêu Chiêu, cô định làm gì?” Lý Lệ Viên lớn tiếng, nhưng ánh mắt lại lấp lánh phần khích.

Thậm chí trong lòng còn thâm hét: Đẩy xuống đi, đẩy xuống đi!

Nếu Chu Chiêu Chiêu đẩy Phùng Chiêu Đệ rơi xuống, cô ta cũng xong đời.

Nhưng ngay sau đó, khi Phùng Chiêu Đệ sợ vỡ mặt, Chu Chiêu Chiêu buông cô ta ra.

Phùng Chiêu Đệ ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

“Đồ hèn.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Cuốn sổ cậu ta phá hủy là mạng sống của Cẩm Khê.”

Vì vậy, cô cũng muốn Phùng Chiêu Đệ nếm trải cảm giác đó.

Nói xong, cô lạnh lùng liếc nhìn: “Tôi không quan tâm cậu có mục đích gì, nhưng muốn bắt nạt cô ấy thì cứ thử xem.”

Phùng Chiêu Đệ run rẩy sợ hãi.

“Tôi thật sự không cố ý!” Cô ta khóc lóc, “Là Lý Lệ Viên bảo tôi làm vậy!”

“Cô nói bậy gì thế?” Lý Lệ Viên vội vàng phủ nhận, “Tôi bảo cô làm gì?”

“Cô bảo tôi giả vờ vô ý làm đổ nước lên sổ của cô ấy.” Phùng Chiêu Đệ nói.

Cô ta chỉ biết Khấu Cẩm Khê rất quý cuốn sổ, thường xuyên lấy ra xem, nhưng không ngờ lại quý đến thế.

“Tôi bảo làm gì thì làm à?” Lý Lệ Viên tròn mắt, “Vậy tôi bảo cô ăn chút cô có ăn không?”

“Cô!” Phùng Chiêu Đệ âm ỨC nhìn cô ta, không nói nên lời.

“Cẩm Khê.” Chu Chiêu Chiêu quỳ xuống bên cô gái đang ôm chặt cuốn sổ, “Không sao đâu, chúng ta mang đi sấy khô xem?”

“Không được đâu.” Khấu Cẩm Khê lắc đầu, “Chữ bên trong không còn thấy rồi.”

“Tôi thật vô dụng, lẽ ra nên đọc xong rồi cất đi.” Cô vừa khóc vừa đ.ấ.m vào đầu mình, “Tôi vô dụng, không bảo vệ được nó.”

“Chiêu Chiêu, không thấy gì nữa rồi, tôi làm hỏng nhật ký cha để lại cho tôi rồi.” Cô khóc nức nở, “Tôi không còn cha nữa.”

Cô cúi đầu, dùng khăn lau đi lau lại cuốn sổ bìa da đã ngả vàng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Không thể mạnh tay, vì giấy ướt đã bắt đầu bong tróc.

Từng giọt nước mắt rơi xuống.

Cả phòng im lặng, chỉ còn tiếng nức nở của Khấu Cẩm Khê.

Từ ngày nhập học đến giờ, dù bị nhà trường hay huấn luyện viên phê bình, cô luôn lạc quan vui vẻ.

Chưa ai từng thấy cô buồn bã hay khóc lóc như vậy, ngay cả khi bị Lý Lệ Viên chế giễu là “đồ không cha”, cô cũng không phản ứng.

Nhưng giờ, nhìn cô khóc tức tưởi, Hồ Hiểu Lan - bạn cùng phòng thân thiết - cũng không cầm được nước mắt.

Dường như bây giờ họ mới hiểu cuốn sổ quan trọng thế nào với Khấu Cẩm Khê.

Và ngay lúc này, cửa phòng mở ra.

Giáo viên chủ nhiệm xuất hiện.

“Cô Hà, sao cô lại đến đây?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn người đứng ở cửa.

Ngay cả Dương Duy Lực cũng có mặt, bên cạnh là một người đàn ông lạ mặt.

Người đàn ông đó cũng đang rơi lệ.

Chương 126

DTV-EBOOK

“Cầm Khê.” Hà Phương gọi tên con gái, giọng đầy xót xa.

Nghe tiếng mẹ, Khấu Cầm Khê vội vàng đứng dậy, lau vội nước mắt, giấu cuốn sổ sau lưng.

“Mẹ, sao mẹ lại đến?” Cô gượng cười, cố gắng kiểm soát cảm xúc, “Sao không báo trước cho con?”

Nhóm người bên ngoài đã đứng nghe một lúc, những lời Khấu Cầm Khê nói trong phòng, họ nghe rõ từng chữ.

Hà Phương cố nén nước mắt.

Bà không ngờ, trong lòng con gái vẫn luôn nhớ về cha.

Cuốn sổ bà tưởng đã mất, con gái vẫn cất giữ cẩn thận suốt bao năm.

Những năm qua, sợ mẹ buồn, cô chưa từng bộc lộ sự mong chờ hay tò mò về cha.

Thậm chí không bao giờ nhắc đến.

...

Dù bị bắt nạt, bị chửi là “đồ không cha”, cô cũng không hề than thở.

Hóa ra, đứa con gái nội tâm mà bà tưởng yếu đuối, lại đang dùng cách riêng để bảo vệ mẹ.

Cô sợ hỏi về cha sẽ khiến mẹ đau lòng, nên không dám động đến.

Nhưng không có nghĩa là cô không nhớ cha.

Hà Phương ôm chặt con gái vào lòng: “Con bé gốc này!”

Con gái bà, đứa con gái gốc ghêch của bà!

“Mẹ xin lỗi con,” bà lau nước mắt cho con, “Là mẹ không bảo vệ được con.”

Khấu Cẩm Khê lắc đầu, đưa cuốn sổ ra: “Sổ của bố chưa mất, con giấu đi đấy.”

“Đồ gốc,” Hà Phương mắt đỏ hoe, “Con tưởng mẹ không biết à?”

Bà biết chứ.

Biết con gái thường lén lấy sổ ra đặt dưới gối, như thể cha đang ở bên.

“Nhưng, con xin lỗi mẹ,” Khấu Cẩm Khê cúi đầu, “Con không giữ gìn đồ của bố cẩn thận, chữ không còn rõ nữa.”

“Không sao,” Hà Phương mỉm cười qua làn nước mắt, “Bố con có thể viết lại cho con mà.”

Ý gì vậy?

Cả phòng ngơ ngác.

Khấu Cẩm Khê ngạc nhiên nhìn mẹ: “Mẹ...”

Lúc này, mọi người mới để ý đến người đàn ông trung niên đang khóc lặng lẽ từ nãy.

“Cẩm Khê, bố... bố đây.” Người đàn ông lau nước mắt, nói, “Bố là cha của con.”

Bố?

Không, bố cô không phải đã mất rồi sao?

“Mẹ?” Khấu Cẩm Khê quay sang nhìn Hà Phương, thấy bà gạt đầu trong nước mắt: “Con yêu, bố con không chết, những năm qua ông ấy ở nước ngoài không về được.”

“Dạo gần đây mới được trở về.”

Dạo gần đây?

Chu Chiêu Chiêu chợt nhớ đến tin tức về đoàn chuyên gia cao cấp hồi hương.

Chẳng lẽ bố Khấu Cẩm Khê là một trong số đó?

Những người khác tuy không biết tin tức, nhưng cũng bị choáng váng.

Bởi lẽ, hôm nay họ trêu chọc Khấu Cẩm Khê vì cô không có bố.

Giờ đây, bố cô đang đứng trước mặt, lại là người có học thức.

Đặc biệt là Phùng Chiêu Đệ.

Cùng xuất thân nông thôn, Phùng Chiêu Đệ luôn cảm thấy mình hơn Khấu Cẩm Khê ở chỗ có bố.

Nhưng bố cô ta không những thất học, còn suốt ngày ép mẹ đẻ con trai.

Là con thứ hai, may mắn được đi học nhờ thông minh, trong khi các em gái không có số phận may mắn như vậy.

Có hai đứa em, cô ta tận mắt chứng kiến bố chìm xuống nước ngay khi sinh ra vì là con gái.

Cái thứ bố đó, có còn tệ hơn không.

Vì vậy, cô ta không hiểu nổi sự ám ảnh về người cha của Khấu Cẩm Khê.

Giờ mới biết, cha cũng có nhiều loại.

“Cầm Khê.” Khấu Ninh Sơn đầy tự trách, “Là lỗi của bố, bố không bảo vệ được hai mẹ con.”

Để con gái phải chịu thiệt thòi.

Khấu Cầm Khê bản năng lắc đầu.

Cô muốn nói gì đó, nhưng không thốt nên lời.

“Chiêu Chiêu, đầu tôi rối bởi quá.” Cô lắc đầu mạnh.

“Có phải lúc nãy cậu bị va đầu không?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi.

Phùng Chiêu Đệ giật mình.

“Đúng rồi,” Hồ Hiểu Lan chỉ vào Phùng Chiêu Đệ, “Lúc nãy cô ấy đẩy Cầm Khê đập đầu vào góc giường.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy phải đưa vào viện kiểm tra ngay.” Giáo viên chủ nhiệm nói.

Mặt Phùng Chiêu Đệ tái mét.

“Được,” Khấu Ninh Sơn lúc này không quan tâm gì khác, vội nói với Dương Duy Lực, “Phiền cậu đưa chúng tôi đến bệnh viện.”

Xe có hạn chế chỗ ngồi, giáo viên chủ nhiệm không đi theo, nhưng sự việc không thể kết thúc ở đây: “Mấy em theo tôi về văn phòng.”

Lên xe, Khấu Ninh Sơn định ngồi cùng con gái, nhưng Khấu Cầm Khê lại nắm c.h.ặ.t t.a.y Chu Chiêu Chiêu, ông đành ngồi ghế trước.

Đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra xong nói: “Không sao cả.”

“Mẹ, con chóng mặt.” Khấu Cẩm Khê nói với Hà Phương.

“Bác sĩ...”

Bác sĩ dành cho chụp chiếu tiếp.

Nhưng kết quả vẫn bình thường, cuối cùng bác sĩ kết luận có lẽ do yếu tố tâm lý.

“Nghỉ ngơi sẽ đỡ thôi.”

Khấu Ninh Sơn trầm mặc.

Hai vợ chồng định thuê khách sạn, nhưng Khấu Cẩm Khê không chịu rời tay Chu Chiêu Chiêu.

May là tối nay hai người không có tiết, ngày mai lại bắt đầu nghỉ lễ Quốc khánh ba ngày.

Cuối cùng, họ thuê hai phòng nghỉ lại.

“Sao thế?” Vào phòng, Chu Chiêu Chiêu kéo tay bạn ngồi xuống, lo lắng hỏi.

“Tôi... sợ.” Khấu Cẩm Khê nói nhỏ.

“Hả?”

“Sợ đây chỉ là giấc mơ, sợ tỉnh dậy bố lại biến mất.” Cô tiếp tục, “Nên lúc này tôi không dám nhìn thẳng vào ông ấy.”

Càng không dám gọi tiếng “bố”.

Sợ một khi mở miệng, giấc mơ tan biến, cô lại trở về thực tại - đứa trẻ không cha.

“Đồ ngốc,” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cô, “Đây không phải mơ, là thật đấy.”

“Nhưng tôi vẫn sợ.” Cô khóc òa, ôm chặt Chu Chiêu Chiêu.

“Hay là tôi véo cậu một cái?” Chu Chiêu Chiêu vỗ nhẹ lưng bạn, “Đau là biết không phải mơ.”

“Tôi không dám,” Khấu Cẩm Khê ngẩng đầu, mắt đỏ hoe, “Tôi không muốn tỉnh dậy.”

Như thế, cô sẽ mãi có bố.

“Cẩm Khê.” Chu Chiêu Chiêu ôm chặt cô, lòng đau như cắt.

Cô không ngờ Khấu Cẩm Khê lại như vậy, trước giờ vẫn tưởng bạn đã chấp nhận việc không có cha.

“Chúng ta từ từ, không vội.”

Chương 127

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực cảm thấy vô cùng bức bối. Ban đầu hẳn định ngày đầu nghỉ lễ Quốc khánh sẽ đưa bạn gái về nhà ra mắt.

Nào ngờ từ hôm qua, sau khi đưa Khấu Ninh Sơn và vợ đến gặp Khấu Cẩm Khê, hẳn vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện riêng với Chu Chiêu Chiêu.

Tưởng rằng sau buổi đoàn tụ cảm động của gia đình Khấu Ninh Sơn, hẳn sẽ có thời gian bên cô.

Nhưng không ngờ, hẳn chỉ là tài xế kiêm người chạy việc, lái xe đi mua đồ.

Đến tối, tưởng rằng cuối cùng cũng được gặp, nào ngờ Chu Chiêu Chiêu lại bị Khấu Cẩm Khê “chiếm dụng” cả đêm.

Không thấy bóng dáng cô, hẳn đành lủi thủi về nhà.

“Mai con thật sự đưa vợ về chứ?” Vừa về đến nơi, Hứa Quế Chi đã hỏi nhỏ, “Con đã thấy mặt chưa?”

Cái gì?

Dương Duy Lực ngơ ngác.

...

“Mẹ đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, mai cũng bảo anh hai anh cả đưa các cháu về.” Hứa Quế Chi vui vẻ nói, “Đông người cho vui, có trẻ con cô ấy cũng đỡ ngại.”

Chu Chiêu Chiêu không phải dạng ngại ngùng, nhưng vấn đề là ngày mai cô có lẽ không thể đến.

“Sao?” Chưa kịp mở miệng, Hứa Quế Chi đã nhìn sắc mặt hắn, “Đừng nói là cô ấy có việc không đến được?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mẹ, thật sự có việc.” Dương Duy Lực nói.

“Mẹ biết ngay mà,” Hứa Quế Chi véo tai hắn, “Con đang lừa mẹ, làm gì có vợ.”

“Cái tính khí hậu hĩnh của con, ai chịu nổi.” Bà thất vọng thở dài.

Một cái tát đập mạnh vào lưng Dương Duy Lực.

“Mẹ, tối rồi, bớt nóng tính được không?” Hắn nhúm mày.

“Già rồi, không sửa được.” Hứa Quế Chi nói, “Đứa không cưới nổi vợ thì không có quyền yêu cầu mẹ.”

Dương Duy Lực: “...”

Vừa về nhà đã muốn bỏ đi.

Cái nhà này, hắn không chịu nổi một giây.

“Này, con đi đâu?” Hứa Quế Chi quát theo, “Mai nhất định phải đưa vợ về cho mẹ.”

Dương Duy Lực bước nhanh hơn, lát sau bà nghe thấy tiếng xe nổ máy.

“Ông này,” Hứa Quế Chi quay lại thấy Dương Quyền Đình đứng sau sân, “Lúc này tôi dạy con, sao ông không ngăn?”

“Ngăn kiểu gì?” Dương Quyền Đình ngẩng đầu giả vờ ngắm trăng, “Chuyện của mẹ con ông không quan tâm.”

Can thiệp vào rốt cuộc thành lỗi của ông.

“Đồ già khom,” Hứa Quế Chi giậm chân, “Không quan tâm thì chạy ra đây làm gì?”

“Trăng đêm nay đẹp, tôi ngắm trăng.” Dương Quyền Đình nói, “Tôi đã bảo cái tính đó làm sao dẫn vợ về? Chỉ có bà tin.”

Hứa Quế Chi tắc lưỡi: “Tính nó giống ai? Chẳng phải ông sao?”

“Tao đâu có vô dụng như nó.” Dương Quyền Đình kiêu ngạo.

“Là tôi năm xưa mù quáng.” Hứa Quế Chi không ngần ngại đáp.

Dương Quyền Đình vẫy tay: “Thôi, không cãi nữa, đi ngủ đây.”

“Sao? Không ngắm trăng nữa à?” Hứa Quế Chi cười nhạo.

“Không biết mai có về không.” Bà lẩm bẩm, cũng đi vào nhà.

Chu Chiêu Chiêu vừa dỗ Khấu Cẩm Khê ngủ, bỗng nghe tiếng gõ cửa khẽ.

“Ai?”

“Là anh.” Giọng Dương Duy Lực.

Chu Chiêu Chiêu mở cửa: “Sao anh ở đây?”

Không phải đã về rồi sao?

“Cô ấy thế nào?” Dương Duy Lực hỏi.

“Vừa ngủ.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Anh có việc gì không? Em phải vào ngay, sợ cô ấy tỉnh dậy không thấy người...”

“Anh...” Dương Duy Lực đứng đó nhìn cô, cánh tay dài vươn ra ôm chặt lấy cô, “Nhớ em.”

Chu Chiêu Chiêu giật mình, sau đó lòng ấm áp, mỉm cười ngọt ngào, cũng ôm lấy hắn: “Ừ, em cũng nhớ anh.”

Chỉ là hôm nay mọi chuyện dồn dập, lại liên quan đến thân thể Khấu Cẩm Khê, khiến cô quá bất ngờ và vui mừng.

Nên đã lơ là hắn.

“Xin lỗi anh.” Giọng cô khàn và mệt mỏi.

Dương Duy Lực ôm cô đầy áy náy.

“Thôi, về nghỉ đi.” Hắn nói, không nhắc đến chuyện ngày mai về nhà.

“Mai anh nhớ đến đón em sớm.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Dương Duy Lực sửng sốt.

“Em không thể tay không đến nhà anh chứ?” Cô trách móc.

Biểu cảm trên mặt Dương Duy Lực lập tức vui mừng khôn xiết.

“Anh... anh tưởng em quên rồi.” Hắn nói lấp bắp, “Cô ấy có ổn không? Nếu không được thì dời lại cũng được.”

“Không sao.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Anh cũng về nghỉ đi.”

“Đợi đã.” Khi Dương Duy Lực đi được vài bước, cô đột nhiên gọi lại, “Anh không quên chuyện ngày mai chứ?”

Dương Duy Lực: "...Đương nhiên không.”

Hắn sao có thể quên chuyện quan trọng thế.

“Vậy sao giờ này lại đến? Còn định ở lại đây?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Hay là anh cãi nhau với nhà rồi?”

Rõ ràng trước đó nói về nhà, vậy mà giờ lại quay lại.

Dương Duy Lực: "...”

Hắn biết Chu Chiêu Chiêu phản ứng nhanh, nhưng không ngờ nhạy bén đến thế.

“Mai anh đến đón em.” Nói xong hắn bỏ đi.

Chu Chiêu Chiêu cười theo.

Vừa quay lại đã thấy Khấu Cẩm Khê đang nhìn mình với ánh mắt đầy ý nhị.

“Đánh thức cậu rồi à?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Anh ta phiền phức quá, mình về ngủ thôi.”

“Chiêu Chiêu,” Khấu Cẩm Khê ôm lấy cô, “Cậu tốt quá.”

Cô vừa nghe được cuộc trò chuyện của hai người, mới biết ngày mai Chu Chiêu Chiêu sẽ đến nhà Dương Duy Lực.

Trước đó cô cũng đã nói với cô ấy, nhưng việc cha trở về khiến cô choáng váng, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Nhưng giờ nghe họ nói chuyện, Khấu Cẩm Khê cảm thấy có lỗi, vì chuyện của mình mà làm ảnh hưởng đến việc trọng đại của bạn thân.

“Cứ yên tâm đi,” cô nói, “Tôi không sợ nữa.”

Có mẹ và người bạn tốt như vậy bên cạnh, còn gì phải sợ?

Dù có tỉnh dậy thấy chỉ là giấc mơ, cũng không sao.

“Cẩm Khê.” Chu Chiêu Chiêu cảm động nắm tay cô, hai cô gái lại ôm chặt lấy nhau.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không ngờ, ngày mai đang chờ đợi cô sẽ là một tình huống như thế nào.

Biết Dương Duy Lực nghỉ lễ về, anh cả anh hai nhà họ Dương cũng đưa vợ con về tụ họp.

Tưởng rằng chỉ là buổi sum họp gia đình, nào ngờ Tôn Khánh Phương cũng xuất hiện.

Còn dẫn theo một cô gái.

Không lâu sau, Đào An Nghi cũng đến.

Đúng là... náo nhiệt hết sức!

Chương 128

DTV-EBOOK

Sáng sớm, Chu Chiêu Chiêu đã tỉnh giấc.

“Cậu không ngủ à?” Cô ngạc nhiên hỏi Khấu Cẩm Khê, vì vừa mở mắt đã thấy cô ấy cũng thức.

“Ngủ một chút rồi,” giọng Khấu Cẩm Khê hơi khàn, “Vừa tỉnh thôi, nghe tiếng chim hót buổi sáng, vui quá.”

“Nào phải vì chim hót mà vui?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Đây gọi là ‘người gặp chuyện vui, tinh thần phấn chấn’.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ừ, cứ nghĩ mình sắp có bố là tôi vui không tả nổi.” Khấu Cẩm Khê nói, “Muốn đi gõ cửa phòng họ quá, nhưng sợ bố mẹ còn ngủ.”

“Đi thôi,” Chu Chiêu Chiêu kéo bạn, “Mau vệ sinh cá nhân, chắc họ cũng trần trọc cả đêm vì lo cho cậu.”

Hai cô gái nhanh chóng làm vệ sinh, nhưng khi đến trước cửa phòng, Khấu Cẩm Khê lại rụt rè.

“Cốc cốc...”

Chu Chiêu Chiêu thay bạn gõ cửa.

...

“Ai đấy?” Giọng Hà Phương vang lên, mở cửa với đôi mắt sưng húp, rõ ràng đã khóc nhiều đêm qua.

“Mẹ.” Khấu Cẩm Khê áy náy gọi.

“Dì ơi, cháu có việc,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hôm nay không đi cùng mọi người được.”

“Cầm Khê, tôi đi trước nhé.” Cô đẩy nhẹ bạn vào trong, khéo léo đóng cửa lại.

Dù hôm nay không đến nhà Dương Duy Lực, Chu Chiêu Chiêu cũng không định tiếp tục ở lại.

Cô ở đây chỉ khiến Khấu Cầm Khê ỷ lại, ba người họ cần không gian riêng để mở lòng.

Hơn nữa, cô còn việc quan trọng hơn.

Đã hứa với Dương Duy Lực về nhà hắn, lỡ hẹn một lần, nếu lại thất hứa, dù nhà họ Dương có độ lượng đến đâu cũng sẽ không vui.

Quan hệ giữa Dương Duy Lực và cha vốn không tốt, cô không muốn vì chuyện này khiến hai cha con thêm cách biệt.

Ngồi lên xe Dương Duy Lực, Chu Chiêu Chiêu hơi căng thẳng.

“Nhà anh không thích em thì sao?” Cô hỏi.

Câu này thừa thãi, kiếp trước ngoại trừ dì của Dương Duy Lực, mọi người đều đối xử tốt với cô.

Đặc biệt là ông Dương Quyên Đình, dù chỉ gặp xa xa một lần, nhưng đã giúp đỡ cô rất nhiều.

“Là anh cưới em, không phải nhà anh,” Dương Duy Lực vừa lái xe vừa nói, “Họ không thích thì ít về mấy bữa.”

“Ngày lễ em không muốn về đó thì về nhà mình,” dùng đèn đỏ, hắn nhìn cô, “Cứ thoải mái, đừng lo.”

“Anh sẽ xử lý.”

Vợ hần cười về, tự hần phải chiều.

“Anh không sợ người ta nói ‘cưới vợ quên mẹ’ sao?” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Người ta sẽ chê anh sợ vợ đấy.”

“Sợ vợ có sao đâu,” Dương Duy Lực nói, “Ông già nhà tôi ngày nào mặt lạnh như tiền, kỳ thực cũng sợ vợ.”

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Ai lại đi nói cha mình như vậy.

“Không tin lát về nhà em quan sát kỹ, đàn ông nhà tôi đều sợ vợ,” Dương Duy Lực còn có vẻ tự hào, “Truyền thống gia đình đấy.”

Chu Chiêu Chiêu đành bó tay.

Nhờ hần đánh lạc hướng, cô đỡ căng thẳng hơn.

“Mấy thứ này anh mua à?” Xuống xe, thấy hần lôi từ cốp ra cả đồng đặc sản, cô ngạc nhiên, “Mua lúc nào vậy?”

Sao cô không biết?

“Ai bảo anh mua?” Dương Duy Lực nghiêm mặt, “Rõ ràng em tự mua.”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Hôm nay là Quốc khánh, anh cả anh hai nhà họ Dương sáng sớm đã đưa vợ con về.

“Nghe nói thằng Ba hôm nay dẫn vợ về?” Dương Duy Phong - anh hai - bế con gái hỏi Hứa Quế Chi.

Bà trừng mắt: “Mày về là thăm bố mẹ hay xem vợ thằng Ba?”

Dương Duy Phong sững sốt, rồi cười: “Dĩ nhiên là về thăm bố mẹ, đúng không Tiểu Ngọc?”

Hai vợ chồng có con gái Dương Gia Ngọc, mới một tuổi rưỡi, hiểu gì đâu, chỉ nghe bố gọi liền cười toe toét.

Cười chảy cả nước dãi.

Dương Duy Phong không chê, lấy khăn lau miệng cho con.

“Thằng Ba lại thất hứa với mẹ rồi à?” Hân cười hỏi.

Hứa Quế Chi hừ lạnh.

“Chị!” Tiếng Hứa Khánh Phương vang ngoài sân, “Hoa hồng chị trồng ngày càng đẹp.”

“Nhìn này, toàn tự tay chị ấy chăm đấy,” Hứa Khánh Phương nói với cô gái đi cùng, rồi gọi to, “Chị ơi, xem em dẫn ai đến này?”

Đỗ Quế Chi bước ra: “Sao hôm nay em đến?”

“Bé Lâm nghỉ lễ về, cứ nhắc nhớ các bác, em đưa cháu đến thăm,” Hứa Khánh Phương cười đẩy cô gái về phía trước, “Đến nơi lại làm màu làm mè.”

“Là Lưu Lâm Lâm, con chị dâu em,” cô giải thích, “Hồi nhỏ từng đến nhà mình chơi, thằng Ba còn nói sau này lấy vợ như cháu đấy.”

“Dì.” Lưu Lâm Lâm ngượng ngùng gọi.

“Thôi, dì không nói nữa.” Hứa Khánh Phương cười.

“À, ra là Lâm Lâm.” Hứa Quế Chi nhớ ra.

Đồng thời, bà cũng hiểu mục đích của em gái hôm nay.

Nhưng e rằng phải thất vọng.

“Vào đi.” Bà cười nói.

Lưu Lâm Lâm bước vào mới phát hiện trong phòng khách đã có người, mặt đỏ bừng.

“Mọi người đều về đây à?” Hứa Khánh Phương nói, “Nào Lâm Lâm, dì giới thiệu cho cháu.”

“Đây là bác cả, chị cả, bác hai, chị hai.” Cô chỉ từng người, “Ồ, sao không thấy anh rể?”

“Sang nhà họ Triệu rồi.” Hứa Quế Chi đáp, hỏi Lưu Lâm Lâm, “Cháu uống gì? Nước hoa quả hay trà?”

“Cháu uống nước lọc thôi ạ, cảm ơn dì.” Lưu Lâm Lâm nói.

“Thấy không, đứa trẻ này đơn thuần lắm,” Hứa Khánh Phương khen, “Chỉ tiếc mấy năm ở Đông Bắc khí hậu khắc nghiệt.”

Da dễ sạm đen.

Lưu Lâm Lâm lo lắng liếc nhìn Hứa Quế Chi, vội đưa mắt sang đứa bé trong tay Dương Duy Phong.

Như thế mới đỡ ngượng.

Dương Duy Phong liếc mắt ra hiệu với anh cả: “Thấy chưa, nhắm vào thằng Ba đấy.”

Tiếc là nhân vật chính vắng mặt.

Vừa nghĩ vậy, tiếng xe dừng trước cửa vang lên, rồi Dương Duy Lực bước vào với đôi chân dài.

Nhưng bên cạnh hắn còn có một cô gái.

Một cô gái rất xinh đẹp!

Cũng trong khoảnh khắc đó, Tiểu Ngọc trong tay Dương Duy Phong bỗng oà khóc.

Tiếng khóc khiến mọi người giật mình.

Chương 129

DTV-EBOOK

Khi bước chân vào cửa nhà họ Dương, ký ức tiền kiếp của Chu Chiêu Chiêu cũng ủa về.

Những bông hoa hồng đỏ rực vẫn nở rộ rực rỡ như xưa, bên cạnh là một giàn rau trồng trong nhà kính trông không mấy hài hòa.

Thời tiết gần đây đẹp, màng phủ nhà kính được mở ra, lộ ra những luống cải, hành, tỏi tươi tốt.

Rõ ràng được chăm sóc rất cẩn thận.

Kiếp trước, khi cô đến nhà họ Dương cũng vào khoảng thời gian này, khu vườn y hệt như vậy.

Nhưng lần này, bên cạnh cô còn có Dương Duy Lực.

Anh ấy không gặp chuyện gì.

“Đừng sợ,” Dương Duy Lực thì thầm, “Mẹ tôi rất tốt, với lại, chỉ cần là vợ tôi, bà ấy chắc chắn sẽ thích.”

...

Hôn nhân của Dương Duy Lực luôn là nỗi lo của Hứa Quế Chi, bà sợ thằng con trai ngỗ ngược này sẽ sống cô độc cả đời.

“Yên tâm,” Dương Duy Lực lại nói, “Lần đầu tôi dẫn người yêu về, mẹ tôi vui còn không kịp nữa là.”

Nhưng... khi nhìn thấy Hứa Khánh Phương và cô gái đi cùng, Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn Dương Duy Lực với ánh mắt hài hước.

Không ai thích hấn ư?

Thế cô gái này là ai?

Người ta mai mối đã tận nhà rồi, hấn còn dám lừa cô!

“Tôi cũng không biết,” Dương Duy Lực vội vàng giải thích, “Chiêu Chiêu, mấy ngày nay tôi toàn ở bên em mà.”

“Duy Lực về rồi,” Hứa Khánh Phương cũng đã thấy Chu Chiêu Chiêu, mặt lộ vẻ khó chịu, liếc cô một cái, “Lại xem dì dẫn ai về cho cháu này.”

Lời vừa dứt, đang định giới thiệu Lưu Lâm Lâm thì Tiểu Ngọc nhà Dương Duy Phong bỗng oà khóc.

Đứa bé vốn tính tình hiền lành, ít khi khóc lớn như vậy.

Lưu Lâm Lâm hoảng hốt không biết làm sao.

Cô ta làm gì đâu?

Chỉ mỉm cười với đứa bé, ai ngờ nó khóc thét lên.

“Không sao, bố bé nào.” Dương Duy Phong vội vỗ về con.

Tiểu Ngọc cũng dễ dãi, nằm trong lòng bố nín khóc ngay, chỉ còn thút thít.

Dương Duy Phong xót ruột lắm.

Bị ngắt lời, Hứa Khánh Phương không vui, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Thằng Ba, lại đây xem dì dẫn ai về.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lâm Lâm, mau lại đây,” cô vẫy tay gọi Lưu Lâm Lâm, “Cháu không phải luôn muốn gặp anh Duy Lực sao?”

Anh Duy Lực?

Chu Chiêu Chiêu nhìn Dương Duy Lực.

“Dì, dì làm gì thế?” Dương Duy Lực cười nhạt, “Hôm nay tôi dẫn người yêu về, Lâm Lâm nào tôi không quen.”

Lưu Lâm Lâm trong phòng mặt tái mét.

“Sao không quen?” Hứa Khánh Phương không nao núng, “Hồi nhỏ cháu còn nói sẽ lấy cô ấy cơ mà?”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Cô nghiêng đầu nhìn Dương Duy Lực với nụ cười khó hiểu.

“Dì nói bậy gì thế?” Hứa Quế Chi không nhịn được nữa, “Đó là trò trẻ con, dì lớn tuổi thế mà còn nhớ làm gì?”

Rồi bà nắm tay Chu Chiêu Chiêu, “Đây là Chiêu Chiêu phải không? Xinh quá.”

Lưu Lâm Lâm mắt đỏ nhìn Hứa Khánh Phương.

“Xinh đẹp có ích gì?” Hứa Khánh Phương lẩm bẩm, “Làm sao nuôi sống được gia đình?”

Hứa Quế Chi: ”...”

Bỗng hối hận vì để Dương Duy Lực dẫn người về hôm nay.

“Em vào đây với chị.” Bà kéo Hứa Khánh Phương, rồi nói với Chu Chiêu Chiêu, “Để Duy Lực dẫn cháu đi chơi, cô vào nói chuyện chút.”

“Vâng ạ.” Chu Chiêu Chiêu cười tươi.

Hứa Quế Chi thấy lòng ấm áp hẳn.

Con trai bà quả có mắt.

“Chị, chị làm gì vậy?” Hứa Khánh Phương bĩu môi, “Sao chị thiên vị thế, sao không bảo thằng Ba dẫn Lâm Lâm đi chơi?”

“Lâm Lâm là ai?” Hứa Quế Chi chọc vào trán em gái, “Càng lớn càng ngốc.”

“Chị nói trước, lát tìm cơ đưa Lâm Lâm về đi,” bà nghiêm giọng, “Chị biết em tính toán gì, không được đâu.”

“Chị, em làm vậy cũng vì chị thôi,” Hứa Khánh Phương nói, “Nhìn cái bộ dạng kiêu kỳ của Chu Chiêu Chiêu kia, đâu phải hạng an phận.”

“Lấy về nhà chỉ có phá gia chi tử.”

“Lâm Lâm khác hẳn, cháu do em nuôi dạy từ nhỏ, ngoan hiền lắm,” Hứa Khánh Phương cười, “Chỉ tiếc mấy năm ở Đông Bắc da dẻ sạm đi.”

“Nhưng dưỡng một thời gian sẽ trắng lại,” cô nói tiếp, “Loại biết rõ gốc gác như vậy mới yên tâm.”

“Chị đã bảo em bao lần rồi, đây là chuyện của con trẻ,” Hứa Quế Chi thở dài, “Đừng có nhúng tay vào.”

“Chị thấy Chiêu Chiêu rất tốt,” bà ngắt lời em gái, “Tính thằng Ba chị hiểu hơn em, nó đã chọn thì không thể sai.”

“Hừ,” Hứa Khánh Phương đảo mắt, “Chỉ sợ nó cưới vợ rồi quên mẹ.”

“Còn hơn suốt ngày cãi vã rồi ly hôn,” Hứa Quế Chi lắc đầu, “Em thì toàn cưới dâu vừa ý mình, vậy các con em sao?”

Hai con trai Hứa Khánh Phương cũng đã lập gia đình, nhưng đều không lấy được người mình yêu, toàn bị mẹ ngăn cản.

Ép cưới người mình thích, kết quả là các con dần xa cách.

Giờ nhà cửa loạn cả lên, còn mãi lo chuyện nhà người khác.

“Em...”

“Thôi,” Hứa Quế Chi nghiêm mặt, “Nếu em cứ thế này, chị nghĩ chúng ta nên ít qua lại.”

“Chị!” Hứa Khánh Phương tròn mắt tủi thân.

“Được rồi,” Hứa Quế Chi mềm lòng, “Con cháu tự có phúc, chúng đã lớn, chúng ta đừng ôm đồm nữa.”

Quan trọng nhất là, nhiều khi còn chẳng được tích sự gì.

Bà không hiểu sao em gái mình cứ khăng khăng không chịu hiểu.

Bên ngoài, Chu Chiêu Chiêu chào hỏi mọi người, ánh mắt dừng lại ở đứa bé trong tay Dương Duy Phong.

Kiếp trước cô luôn mong có con, nhưng không thể.

Nhưng thực ra, cô rất thích trẻ con.

“Là Tiểu Ngọc phải không?” Cô cười với đứa bé, “Cho cô bế một chút nhé?”

“Cái này...” Dương Duy Phong nhìn con gái, đang định nói nó nhút nhát, nào ngờ con bé đã cười với Chu Chiêu Chiêu.

Cái gì?

Vừa rồi ai làm nó khóc?

Nhưng khi Chu Chiêu Chiêu tưởng mình có thể bế nó, thì đứa bé lại với tay về phía Dương Duy Lực.

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Vậy là cô bị từ chối ư?

Đứa bé vẫn cười tươi với cô.

Chỉ là...

“Sao thế này?” Chu Chiêu Chiêu chợt nhìn thấy vết đỏ trên chân bé, “Sao lại đỏ thế?”

Trông giống như bị ai đó véo.

Chương 130

DTV-EBOOK

Quần của Tiểu Ngọc khá rộng, khi Dương Duy Lực bế lên đã vô tình kéo ống quần lộ ra một đoạn da chân trắng nõn như ngó sen.

Ở mặt trong bắp chân có một vết đỏ, nổi bật trên làn da trắng mịn của bé.

Chính vì Dương Duy Lực bế bé ngồi trên cánh tay nên mới lộ ra vết này, khiến Châu Chiêu Chiêu phát hiện.

Dương Duy Phong nhìn theo, mặt đỏ gay.

Ánh mắt giận dữ hướng về phía Lưu Lâm Lâm.

Không trách này bé khóc thét lên, chắc chắn là bị cô ta véo.

“Không... không phải em,” Lưu Lâm Lâm mắt đỏ lên, lắc đầu lia lịa, “Em không làm, không phải em.”

“Sao thế?” Đúng lúc này, mẹ bé - Lưu Quyên Hảo - từ bếp đi ra, “Vừa nghe thấy con khóc?”

“Không phải em, em không véo bé,” Lưu Lâm Lâm khóc nức nở.

...

“Thằng Hai, có nhầm không?” Hứa Khánh Phương vội nói, “Lâm Lâm nhà tôi hiền lành thế, sao làm chuyện hèn hạ đó được.”

“Chắc có người muốn hãm hại cháu.”

Vừa nói, bà vừa liếc nhìn Châu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh Hai, em thật sự không làm,” Lưu Lâm Lâm nức nở, “Bé đáng yêu thế, em sao nữa.”

Tiểu Ngọc thấy mẹ, liền với tay đòi bế.

Lưu Quyên Hảo nhìn Lưu Lâm Lâm đỏ mắt, rồi lại nhìn Châu Chiêu Chiêu đứng bên.

Sau đó nhẹ nhàng hỏi con gái: “Ngoan, chỉ mẹ xem ai véo con nào?”

Mặt Lưu Lâm Lâm tái mét.

Nhưng da cô ta vốn đen, nên dù tái đi cũng khó nhận ra, chỉ có bàn tay nắm chặt lại.

Dương Duy Lực lạnh lùng liếc nhìn.

“Chỉ đi con.” Lưu Quyên Hảo nói.

Nhưng Tiểu Ngọc không thèm để ý, chỉ mãi chơi với cổ áo mẹ.

“Nó biết gì đâu,” Hứa Khánh Phương nói, “Lòng người ác thế, đứa bé này làm gì phải tội?”

“Nào, Tiểu Ngọc, bà bế nào.” Bà giơ tay định bế cháu, nhưng bé ôm chặt lấy cổ mẹ không buông.

“Đứa bé này, sao lạ với bà thế.” Hứa Khánh Phương nói.

Vốn định bế cháu chơi một lúc để kéo dài thời gian.

Nào ngờ đứa nhỏ này không cho mặt.

Đồ con gái.

Hứa Khánh Phương trong lòng khinh thường, nhưng đây là báu vật của Dương Duy Phong, không

dám nói thẳng.

“Chị, chúng em về trước, hôm khác lại đến chơi.” Bà nói với Hứa Quế Chi.

Rồi quay sang Lưu Lâm Lâm: “Về thôi.”

“Dì.” Lưu Lâm Lâm mắt đỏ nhìn Hứa Khánh Phương.

Cô không muốn đi.

Dương Duy Lực vừa về, còn chưa kịp nói câu nào, giờ lại phải về?

Nếu lần này bỏ đi, sau này không còn cơ hội nữa.

Nghĩ đến ánh mắt mẹ dành cho mình khi về nhà, Lưu Lâm Lâm sợ hãi.

Trước khi đi, mẹ cô đã dặn: “Việc hôm nay mà không xong, đừng hòng thoát kiếp gả chồng.”

Nếu được lấy Dương Duy Lực thì tốt biết mấy.

Lấy được hân, mẹ cô cũng vì nể nhà họ Dương mà không dám hà khắc. Còn lấy người khác... Lưu Lâm Lâm không dám nghĩ tiếp.

Cô hối hận, lúc này không nên vì tức giận mà trút lên đứa bé.

Nhưng nhìn đôi chân trắng nõn đó, cô không kìm được.

Sao có thể trắng đến thế?

Nhưng khi thấy Châu Chiêu Chiêu, Lưu Lâm Lâm càng ghen tị hơn.

Làn da cô ta trắng mịn như em bé.

Giá mà da cô được như vậy!

“Dì.” Cô lại gọi, hy vọng Hứa Khánh Phương có thể giúp mình.

Nhưng Hứa Khánh Phương vẫn kéo cô đi: “Hôm khác dì lại dẫn cháu đến chơi.”

Lưu Lâm Lâm đành nuốt hận bước đi, ba bước một lần ngoảnh lại nhìn.

Ra đến cổng gặp Dương Quyền Đình.

“Anh rể mới về à?” Hứa Khánh Phương chào.

“Ừ.” Dương Quyền Đình gật đầu, “Đi rồi à?”

“Vâng,” Hứa Khánh Phương cười, nói nhỏ, “Thằng Ba dẫn bạn gái về, em thấy chẳng ra gì.”

Bà bữu môi lắc đầu: “Ăn mặc lòe loẹt, đâu phải hạng an phận thủ thường.”

“Anh rể à, lấy vợ phải lấy hiền, thằng Ba mà lấy phải người như thế, sau này...”

“Ôi,” bà giả vờ tự tát miệng, “Lại nói nhảm rồi.”

“Lâm Lâm, mau chào bác đi,” Hứa Khánh Phương đẩy cô gái về phía trước, “Hồi nhỏ bác từng bế cháu đấy.”

“Đây là... con gái Lưu Nhị?” Dương Quyền Đình hỏi.

“Anh rể nhớ giới thật,” Hứa Khánh Phương cười, “Nhận ra ngay.”

“Giống bố nó lắm.” Dương Quyền Đình vẫy tay.

Lưu Lâm Lâm: “...”

Dù không nói ra, nhưng cô cảm giác ông ta đang ám chỉ: “Đều đen như nhau.”

“Cũng chẳng biết nói ngọt.” Hứa Khánh Phương chọc vào trán cô.

Đồ ngọc, tức c.h.ế.t đi được.

Dương Quyền Đình vừa vào nhà đã thấy cô gái đang ngồi chơi với Tiểu Ngọc.

Đâu có giống như Hứa Khánh Phương miêu tả - ăn mặc lòe loẹt?

Trông rất đứng đắn.

“Cháu chào bác, cháu là Chiêu Chiêu.” Châu Chiêu Chiêu đứng dậy chào ngay khi thấy ông.

Kiếp trước, Dương Quyền Đình từng sai người mang đồ đến cho cô, cô cũng nghe kể về ông.

Đối với vị trưởng bối chưa từng gặp này, cô vô cùng kính trọng.

Giờ gặp mặt thật, không khỏi căng thẳng.

“Ừ,” Dương Quyền Đình nói, “Ngồi chơi đi.”

Ông và Hứa Quế Chi sinh ba con trai, không có con gái, nên đối với các con dâu cũng rất tốt.

Người với người đôi khi hợp nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Mà Châu Chiêu Chiêu chính là người như vậy. Dương Quyền Đình trong lòng lần đầu tán thành lựa chọn của Dương Duy Lực.

Con trai ông quả có mắt.

Dĩ nhiên, những lời này ông sẽ không nói với Dương Duy Lực.

Nhưng không ngờ ánh mắt ấy lại bị Dương Duy Lực bắt gặp. Hắn liếc nhìn ông bố, rồi hỏi Hứa Quế Chi: “Mẹ, cơm chín chưa?”

Dương Quyền Đình trừng mắt.

Thằng khốn này, chỉ biết ăn.

Không hiểu cô gái kia thích nó ở điểm nào, thị lực có vấn đề.

Châu Chiêu Chiêu bí mật liếc mắt cảnh cáo Dương Duy Lực, nào ngờ tay đã bị hắn nắm chặt.

Người này... còn biết xấu hổ không?

Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, cô không dám giãy giụa.

Mặt đỏ dần lên.

Đặc biệt là tên khốn này không chỉ nắm tay, mà còn dùng ngón tay chai sạn cù nhẹ vào lòng bàn tay cô.

Cảm giác tê tê lan từ lòng bàn tay lên đỉnh đầu.

Châu Chiêu Chiêu: "..."

May sao lúc này chị dâu Triệu Vĩnh Mai đến gọi mọi người vào ăn cơm, giải thoát cho cô.

Chương 131

DTV-EBOOK

Hôm nay là bữa cơm gia đình họ Dương, Dương Duy Khôn và Dương Duy Phong đều đưa cả nhà về từ sớm.

Dù không chắc Dương Duy Lực có dẫn người yêu về không, nhưng Hứa Quế Chi vốn là người cẩn thận.

Bà đã chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu từ trước.

Chị dâu cả Triệu Vĩnh Mai là vợ Dương Duy Khôn kết hôn từ hồi gia đình bị đi đày, về nhà liền vào bếp bận rộn.

Hai vợ chồng có con gái Dương Gia Hình mười tuổi, con trai Dương Gia Mặc năm tuổi.

Chị dâu hai Lưu Quyên Hảo là bạn cùng lớp cấp ba của Dương Duy Phong, nhà ở tỉnh thành, hiện làm ở cửa hàng bách hóa, con gái Dương Gia Ngọc một tuổi rưỡi.

Triệu Vĩnh Mai từ bếp bước ra, thấy Hứa Quế Chi đang bế Tiểu Ngọc chơi đùa, vừa nói chuyện với cô gái lạ.

Cô vội liếc nhìn chồng, lại ngấm ngấm quan sát phản ứng của ông Dương Quyên Đình.

Thấy ông đang kiểm tra toán cho con trai, cô lại căng thẳng.

...

Nghe Dương Duy Lực nhắc ăn cơm, cô vội cười nói: “Cơm chín rồi, mọi người vào bàn đi ạ.”

Khi vào bàn, Triệu Vĩnh Mai mới nhìn rõ dung mạo Châu Chiêu Chiêu.

Cô tự ti nhìn đôi bàn tay chai sạn của mình.

Không phải nói là từ nông thôn sao?

Sao ở quê lại có cô gái xinh như tiên thế này, da trắng nõn hơn cả con gái cô.

“Nào, ăn cơm thôi.” Dương Quyền Đình ôn hòa nói với Châu Chiêu Chiêu.

“Cháu không biết mua quà gì cho các bé,” Châu Chiêu Chiêu cười lấy ra những món quà, “Mong các bé thích.”

Cô tặng Dương Gia Hình một bộ văn phòng phẩm xinh xắn, Dương Gia Mặc một khẩu s.ú.n.g đồ chơi.

“Cháu thích lắm ạ.” Dương Gia Hình nhìn mẹ, thấy gật đầu mới cầm lên, “Cảm ơn cô.”

Bộ này cô từng thấy bạn dùng, rất muốn có nhưng giá đắt nên không mua.

“Thích ạ.” Con trai nào chẳng thích súng?

Còn Tiểu Ngọc nhận được một chiếc mũ len màu hồng do Lưu Tương đan.

Ba món quà đều rất tâm huyết, Hứa Quế Chi và chồng nhìn nhau, đều hài lòng.

“Cá này em thử xem,” Dương Duy Lực gấp miếng cá đã gỡ xương vào bát cô, “Tươi lắm.”

Mọi người: ”...”

Hình như chưa ăn đã no rồi.

Châu Chiêu Chiêu đỏ mặt đá nhẹ Dương Duy
Lực: “Cảm ơn, em tự gấp được.”

Tên này, về nhà sao lại khác hẳn bên ngoài thế?

Hắn không biết xấu hổ, cô còn phải giữ thể diện.

Nhưng Dương Duy Lực không quan tâm, tiếp tục
gấp đồ ăn cho cô.

“Mọi người nhìn tôi làm gì?” Hắn ngạc
nhiên, “Không ăn à? Hôm nay đồ ăn ngon lắm.”

Hứa Quế Chi không nhìn nổi.

Sau bữa ăn, bà kéo Châu Chiêu Chiêu trò
chuyện: “Không ngờ hôm nay tôi mới yên tâm.”

Châu Chiêu Chiêu nghi hoặc.

“Thằng con này từ nhỏ đã lạnh lùng, tính khí lại
xấu,” Hứa Quế Chi cười, “Không ổn định như anh cả,
cũng chẳng ngọt ngào như anh hai.”

Họ luôn lo hắn sẽ không cưới được vợ.

“Ai ngờ hôm nay lại biết gấp đồ cho em,” bà cười
tươi hơn, “Cuối cùng cũng biết quan tâm người
khác.”

“Anh ấy rất tốt ạ.” Châu Chiêu Chiêu nhìn ra sân,
nơi Dương Duy Lực đang chơi con quay với
cháu, “Luôn tốt như vậy.”

“Đứa bé ngoan,” Hứa Quế Chi vui vẻ, “Sau này nếu
nó đại dột, cứ tìm cô, cô dạy nó.”

Châu Chiêu Chiêu cười.

Nhưng chợt nhớ đến chuyện hắn dám lén nắm tay
cô trước mặt mọi người.

“Tự chơi đi.” Ngoài sân, Dương Duy Lực đưa roi cho Dương Gia Mặc, “Con trai không đánh được con quay, yếu đuối thế.”

Vừa khen xong, hắn đã làm Dương Gia Mặc khóc.

“Đã làm chú rồi mà còn không ra dáng.” Hứa Quế Chi tức giận đập lưng hắn.

“Chút chuyện đã khóc, anh cả, phải dạy nghiêm.” Dương Duy Lực nói với Dương Duy Khôn.

Triệu Vĩnh Mai lo lắng nhìn chồng.

“Ừ.” Dương Duy Khôn gật đầu.

“Thắng được thua được mới là đàn ông.” Dương Duy Lực nói với cháu trai, “Đừng thua là khóc.”

Cậu bé núp vào lòng bà, mím môi: “Lần sau cháu sẽ thắng chú.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tốt, đúng là cháu nhà họ Dương, có chí.” Dương Duy Lực cười.

Triệu Vĩnh Mai thở phào nhẹ nhõm.

“Muốn xem phòng anh không?” Dương Duy Lực rửa mặt xong, mặt còn ướt đã cúi xuống hỏi Châu Chiêu Chiêu.

Không đợi trả lời, hắn đã kéo tay cô: “Đi nào.”

Châu Chiêu Chiêu nhìn Hứa Quế Chi, thấy bà gật đầu mỉm cười, tiếp tục chơi với cháu.

Vừa vào phòng, cô đã bị hắn ôm chặt.

“Anh làm gì thế?” Cô giật mình đẩy hắn.

“Để anh,” Dương Duy Lực siết chặt không buông, “Ôm một chút, chỉ một chút thôi.”

Hôm nay hắn mặc áo sơ mi trắng, cổ áo cài cẩn thận đến từng chi tiết, toát lên vẻ chững chạc.

Chỉ cách một cánh cửa, tiếng nói cười gia đình vẫn vang vọng.

Nhưng trong phòng, hắn không giấu nổi niềm vui, ôm chặt cô gái trong lòng, ngón tay thô ráp lướt nhẹ trên da cô, khiến cô rùng mình.

Hơi thở của cả hai hòa vào nhau.

Châu Chiêu Chiêu ngẩng đầu lên.

Dương Duy Lực luôn biết cách kiểm soát cảm xúc, chỉ có chiếc cổ hơi đỏ và vết hằn chuyển động mới lộ chút bối rối.

“Chiêu Chiêu.” Giọng hắn khàn đặc.

Cô chợt tỉnh, phát hiện tay mình đang đặt lên vết hằn hắn.

Vội rút tay lại, nhưng đã bị hắn nắm chặt.

Bốn ngón tay bị hắn khế siết, tưởng không dùng lực nhưng không thể rút ra.

“Ừm?”

“Đợi chút.” Dương Duy Lực khẽ cười.

“Châu Chiêu Chiêu.” Hắn buông cô, dựa vào cửa.

Chỉ gọi tên, không nói gì thêm.

Nhưng thân hình cứng đờ.

Chết mất thôi!

Chương 132

DTV-EBOOK

Phòng của Dương Duy Lực vẫn sạch sẽ ngăn nắp như phong cách sống của hắn.

Chiếc chăn gấp vuông vức như khối đậu phụ, sách trên giá xếp thẳng tắp, ngay cả cây bút trên bàn cũng đặt theo một hướng.

Mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng, như thể dùng thước đo đạc kỹ lưỡng.

Châu Chiêu Chiêu chột nẩy ra một câu hỏi.

“Đồ đạc của anh... luôn phải sắp xếp nghiêm chỉnh thế này sao?” Cô hỏi.

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu, nhìn cô, “Không phải ai cũng thế à?”

Châu Chiêu Chiêu: ”...”

Không phải ai cũng thế!

Ví dụ như cô rất thích để đồ lung tung ở nơi dễ thấy, tiện tìm kiếm.

...

Đầu óc cô bỗng tưởng tượng ra cảnh tượng:

Cô bày đồ loạn xạ, Dương Duy Lực mặt lạnh đi theo sau, “Em để sai rồi, cái này không nên để thế, cái kia phải gấp thế này...”

Ba la ba la...

“Sao thế?” Thấy cô đột nhiên trầm tư, Dương Duy Lực quan tâm hỏi.

“Mấy cái này học dễ lắm, mấy thằng lính mới vài ngày là quen ngay.” Hắc nói.

Điều này Châu Chiêu Chiêu cũng biết.

Hồi huấn luyện quân sự, mỗi ngày đều phải dọn nội vụ.

Để chăn gấp vuông vức, họ phải ngồi đẽ lên chăn, sáng gấp xong trưa ngủ còn không nở mở ra đắp.

Sợ chiều kiểm tra không gấp đẹp.

Nhưng đó là huấn luyện.

Chăn cô gấp cũng tạm ổn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chỉ dừng ở mức đó.

So với Dương Duy Lực thì không thể nhìn nổi.

Nếu lấy hắc, liệu có phải học theo không? Học không xong thì sao?

“Mẹ tôi luôn nói phòng tôi thiếu sinh khí.” Dương Duy Lực nhìn thấu tâm tư cô, cười nói, “Em không học cũng không sao.”

“Cứ làm theo cách của em.” Hắc nói.

Hắc từng vào phòng cô, rất sạch sẽ và ấm cúng.

Thế là đủ.

“Ừ.” Châu Chiêu Chiêu vô thức gật đầu.

Giọng điệu thoải mái hơn, Dương Duy Lực cười xoa đầu cô.

“Có gì không thích, cứ nói với anh.” Khóe miệng hắc nhếch lên.

“Có, có chuyện.” Cô chợt nhớ lại hành động táo bạo lúc nãy, tức giận nói, “Sao anh dám nắm tay em trước mặt nhiều người thế!”

Dương Duy Lực không để ý: “Anh nắm tay thì sao?”

Lại nói thêm: “Vậy ý em là không có người thì được nắm à?”

Nhưng lúc nãy, hắn nắm tay cô, sao cô lại rút tay lại?

Đồ dối trá.

Châu Chiêu Chiêu bị hắn nói đến mức hết sức, không nhịn được lườm hắn.

“Anh thấy em hình như có thành kiến với anh.” Hắn ngẩng mặt nhìn cô, thông thả dựa vào bàn.

“Thành kiến gì?” Châu Chiêu Chiêu nhú mày.

“Từ khi về nhà anh, em liền có ý kiến với anh.” Dương Duy Lực khẳng định.

“Anh nói bậy gì thế?” Cô trừng mắt, “Em có ý kiến thì... em còn về cùng anh làm gì?”

“Còn anh với nhà anh sao lại thế?” Cô tiếp tục.

Chỉ trong bữa ăn, cô đã thấy rõ mối quan hệ căng thẳng giữa hắn và Dương Quyền Đình.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Thì sao?” Dương Duy Lực bất cần đáp, “Ông ta không ưa anh, anh cũng chẳng ưa ông ta.”

Châu Chiêu Chiêu: ”...”

“Bác Dương rất tốt, anh đừng lúc nào cũng chọc tức bác ấy.” Cô đẩy hẳn.

Trong khoảng thời gian hẳn gặp nạn, dù không trực tiếp xuất hiện, nhưng Dương Quyền Đình vẫn sai người mang đồ đến, thậm chí muốn đón hai mẹ con cô lên tỉnh.

Chỉ là cô nghe lời xúi giục của Quách Phong Cầm nên không đồng ý.

“Kỳ lạ thật,” Dương Duy Lực nhíu mày nhìn cô, “Em lấy anh, sao lại quan tâm đến ông già đó thế?”

“Dương Duy Lực!” Châu Chiêu Chiêu tức giận, cầm cuốn sách trên bàn ném về phía hẳn, “Đồ khốn nạn!”

Dương Duy Lực cũng nhận ra mình nói sai, định xin lỗi thì sách đã bay tới.

Hắn vội đỡ lấy.

“Anh xin lỗi, anh sai rồi, em đừng giận.” Hắn đặt sách xuống bàn, “Chiêu Chiêu, đừng giận nữa.”

“Ai bảo em đối xử với ông già còn tốt hơn anh,” hẳn nói, “Không biết còn tưởng ông ta là bố em.”

“Anh nói gì vậy?” Châu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn hẳn.

Trên mặt hẳn đầy vẻ bất mãn và ghen tị.

Cô tưởng mình nhìn nhầm.

Vừa mới nghĩ người đàn ông chỉ chu này chín chắn ổn định.

Nào ngờ lại vô lý như vậy.

Cô vừa buồn cười vừa bực mình.

“Còn đối xử với hai anh anh tốt hơn cả anh,” hấn phàn nàn, “Vừa rồi còn véo anh.”

“Dương Duy Lực, anh có biết điều không?” Châu Chiêu Chiêu sắp phát điên, “Em véo anh, anh không biết tại sao à?”

Ai bảo hấn tự tiện nắm tay còn trêu chọc!

“Từ nay phải ước định ba điều,” cô tức giận nói, “Không được công khai thân mật.”

“Xem, rõ ràng là em chê anh.” Dương Duy Lực nói.

Giọng điệu mang chút ủy khuất.

Châu Chiêu Chiêu tự nhủ không được mềm lòng.

Nhưng nhìn vào mắt hấn lại không nhịn được, “Dù sao, từ nay không được nói bậy.”

Nhưng kiếp trước sao cô không phát hiện, Dương Duy Lực ở nhà lại có mặt trẻ con như vậy.

“Không được cười.” Dương Duy Lực trừng mắt.

Đúng lúc này, tiếng Hứa Quế Chi vang ngoài cửa: “Ra uống nước đường đi.”

Bà vừa nấu xong.

Châu Chiêu Chiêu như được ân xá, vừa cười vừa chạy ra ngoài.

“Uống nước đường đi.” Hứa Quế Chi cười nói với cô.

“Cảm ơn dì.” Châu Chiêu Chiêu đáp.

Hứa Quế Chi liếc nhìn con trai, dù Dương Duy Lực vẫn bình thản như mọi khi, nhưng bà biết hấn

không vui.

Nhưng lúc này Châu Chiêu Chiêu bước ra, nụ cười không giấu nổi.

Người có thể khiến Dương Duy Lực chịu thiệt.

Hứa Quế Chi nhìn con trai: Đáng đời!

Dương Duy Lực: "..."

Chưa kịp nói, đã thấy Châu Chiêu Chiêu bưng bát nước đường mời Dương Quyền Đình: "Bác uống nước đường ạ."

Dương Duy Lực: "..."

"Của anh đây." Hứa Quế Chi cười đưa cho con trai bát nước đường, "Uống đi."

Châu Chiêu Chiêu quả là cô gái tốt.

Có lẽ mối quan hệ cha con phải nhờ cô bé này mà hòa hợp.

"Lát nữa luộc ngô cho cháu mang về ăn." Dương Quyền Đình chỉ ra vườn.

"Vâng ạ." Châu Chiêu Chiêu ngoảnh lại liếc Dương Duy Lực đầy đắc ý.

Dương Duy Lực nghiêng răng, hóa ra lời trong phòng đều nói cho gió cả rồi?

Chương 133

DTV-EBOOK

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Quốc khánh, Dương Duy Lực lái xe đưa Châu Chiêu Chiêu về thăm huyện Châu Thủy.

Xe chất đầy đồ Hứa Quế Chi chuẩn bị.

Dương Quyền Đình cho rằng con trai mình tính khí quá xấu, cảm thấy có lỗi với nhà họ Châu.

Thái độ đó suýt làm Dương Duy Lực tức chết.

Hắn có gì không tốt?

Nếu không phải Hứa Quế Chi ngăn lại, Dương Duy Lực đã bỏ đi ngay lúc đó.

Xe dừng lại, nhiều dân làng và trẻ con đã đến xem.

“Chiêu Chiêu càng ngày càng xinh.”

“Chị Chiêu Chiêu về rồi à?”

...

“Đại học vui không?”

Vừa dứt lời, tài xế cũng bước xuống xe, mọi người đều tò mò nhìn hắn.

Làng Tân cách huyện Châu Thủy không xa, hơn nữa Dương Duy Lực từng đến vài lần, cộng thêm tin đồn trước đây, nên mọi người không lạ lẫm lắm.

Chỉ là, không phải có người nói Châu Chiêu Chiêu lên đại học, gặp nhiều sinh viên ưu tú sẽ bỏ tài xế này sao?

Bây giờ xem ra, không những không bỏ, còn dẫn về nhà nữa.

Nhờ Diêu Trúc Mai, sáng sớm mọi người đã nghe tin hôm nay vị hôn phu của Châu Chiêu Chiêu sẽ đến chơi.

Nói về ngoại hình, Dương Duy Lực xứng với Chiêu Chiêu, hai người đứng cùng nhau đúng là trai tài gái sắc.

Nhưng vấn đề là thân phận của Dương Duy Lực, một tài xế, sao xứng với Châu Chiêu Chiêu đại học?

Chà... Hay là Châu Chính Văn muốn nhận rể?

Dân làng nghĩ đủ thứ.

Có người tiếc nuối, cũng có kẻ chờ xem kịch vui.

Nhưng tài xế này khá hào phóng, nhìn đồng đồ chất đầy cốp xe, ai nấy đều tròn mắt.

Châu Chính Văn nghe tiếng động cùng Diêu Trúc Mai ra cổng, thấy Dương Duy Lực đang xách đủ thứ đồ theo con gái vào nhà.

Đồ nhiều quá, Châu Tấn Huyền cũng phải xách giúp.

“Đến chơi thôi, mang nhiều đồ thế làm gì?” Diêu Trúc Mai nói.

Nhưng nụ cười trên mặt đã tố cáo bà.

“Đây là chút quà nhà cháu chuẩn bị, bác xem có thích không, lần sau cháu mang thêm.” Dương Duy Lực nói.

Châu Chiêu Chiêu liếc nhìn hắn.

Dương Duy Lực còn trách cô, nhưng lần này về, hẳn đối xử với bố mẹ cô thân thiết hơn trước.

“Ban đầu mẹ cháu định cùng đến, nhưng sợ đột ngột,” Dương Duy Lực nói, “Nên bảo cháu đến trước thăm hỏi, xem khi nào tiện nhà ta gặp mặt.”

Hai bên gặp mặt, ý là muốn đính hôn.

Châu Chính Văn suy nghĩ một chút: “Mấy hôm nữa tôi đi công tác xa, đợi về sẽ sắp xếp.”

“Công tác xa?” Châu Chiêu Chiêu nhay cảm hỏi, “Đi đâu vậy? Đi bằng gì? Tàu hay máy bay?”

Cả nhà đều nhìn cô.

Không hiểu sao cô kích động thế.

“Có lẽ đi máy bay.” Châu Chính Văn nói, “Con đừng lo, bố không sao đâu.”

Châu Chiêu Chiêu nghe nói đi máy bay, thở phào nhẹ nhõm.

Kiếp trước, Châu Chính Văn gặp nạn cũng vào khoảng thời gian này, nhưng là do Châu Chính Vũ làm tay chân với xe của ông.

Bây giờ, Châu Chính Vũ đã bị bỏ tù, không thể gây chuyện nữa.

“Đúng lúc đó Chiêu Chiêu cũng đủ hai mươi tuổi.” Diêu Trúc Mai cười nói, “Mẹ mới biết giờ nhà nước quy định chưa đủ hai mươi không được kết hôn.”

“Mọi chuyện đợi gặp nhà trai đã.” Châu Chính Văn nói.

Nghĩ đến chuyện gả con gái, lòng ông không vui.

Ngoài sân nhiều người hiếu kỳ, Châu Chiêu Chiêu lấy kẹo bánh mang về phát cho trẻ con.

“Chị Chiêu Chiêu, đại học như thế nào? Kể cho bọn em nghe đi.” Một bé gái mắt long lanh hỏi.

“Đại học à,” Châu Chiêu Chiêu cúi xuống nói, “Rất lớn, có nhiều phòng học, thư viện, sân vận động, thầy cô đều uyên bác, học được nhiều điều chưa từng biết.”

“Còn biết cả chuyện nước ngoài nữa.”

“Nên các em phải học tốt, cố gắng thi đỗ nhé.” Cô mỉm cười.

“Nghe chưa?” Mẹ bé gái cười, “Nếu bằng được chị Chiêu Chiêu, mẹ đi lạy tạ trời đất.”

“Đừng nói bằng, được một nửa là mẹ mừng rồi.” Ai đó nói.

Dù rể là tài xế, nhưng người đó cũng từng thấy, rất chín chắn.

Quan trọng nhất là đối xử tốt với bố mẹ vợ, với Châu Minh Huyền cũng tốt.

Con rể như vậy, ai mà không muốn?

Biết quan tâm người khác, Châu Chiêu Chiêu lấy về chỉ việc hưởng phúc.

Nói chuyện một hồi, mọi người cũng dần giải tán. Nhưng chuyện Dương Duy Lực mang cả đồng đồ về thăm nhanh chóng lan truyền: “Rể của Chiêu Chiêu tuy là tài xế, nhưng gia cảnh khá giả, nên mới gả con gái cho hưởng phúc.”

Bờ sông phía tây làng Tân, Châu Mẫn Mẫn đang ôm chậu quần áo giặt.

Hai người phụ nữ ở thượng nguồn cũng mang chậu đến.

“Nghe chưa?” Một người nói, “Hôm nay Chiêu Chiêu dẫn bạn trai về.”

“Cái tài xế đó à?” Người kia đáp, “Không hiểu Châu Chính Văn nghĩ gì, sao lại gả con gái cho tài xế?”

Dù với họ, tài xế là nghề tốt, nhưng với con gái Châu Chính Văn thì hơi thấp.

Ít nhất cũng phải là công chức hay người có biên chế chứ.

“Tài xế thì sao?” Người phụ nữ bĩu môi, “Cô chưa thấy cả xe chất đầy đồ.”

“Chà... Tùy tiện một món cũng không phải thứ nhà bình thường mua nổi.”

Chị gái cô ta lấy chồng tỉnh thành, có lần anh rể mang về một hộp bánh, khoe khoang mãi, bảo là khó mua.

Vậy mà lúc này thấy Dương Duy Lực xách cả túi lớn, mà loại đó còn chưa phải thứ đắt nhất.

Đủ thấy giàu có thế nào.

“Vậy à, tôi không thấy,” người kia ghen tị, “Không trách ai cũng bảo Chiêu Chiêu lấy chồng sướng.”

“Bằng không, lấy ai tin Châu Chính Văn gả con cho tài xế không có gì?”

“Cũng phải.” Người phụ nữ gật đầu, hích cùi chỏ bạn, “Nhìn kia.”

Châu Mẫn Mẫn cúi đầu giặt đồ, từng lời đều lọt vào tai.

Cô không ngẩng mặt, nước mắt lặng lẽ rơi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Châu Mẫn Mẫn ngày xưa kiêu kỳ, đâu từng biết giặt đồ nấu cơm?

Nhưng chỉ mấy tháng ngắn ngủi, cô đã học được tất cả.

Nhắc đến chuyện lấy chồng, Châu Mẫn Mẫn run lên.

Bà nội từng cưng chiều cô, dạo này đang tìm người gả cháu đi, nói là không muốn để lỡ.

Nhưng thực ra, là muốn dùng tiền sinh lý cứu Châu Chính Vũ ra tù.

Chương 134

DTV-EBOOK

Châu Chính Vũ và vợ vào tù, Trương thị luôn nghĩ cách đưa con ra.

Lưu Tú Nga - con dĩ đó - sau khi tòa tuyên án đã biến mất không dấu vết.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bà muốn cầu xin cô ta rút đơn cũng không tìm được người.

Dù là bà già nông thôn, nhưng mấy năm nhờ Châu Chính Văn, tầm mắt Trương thị cũng cao hơn người khác.

Bà biết, muốn đưa con ra, phải tốn tiền.

Nghĩ đến đây lại càng hận, bà không có tiền.

Trước đây Châu Chính Văn thỉnh thoảng cho bà tiền tiêu vặt, nhưng hôm nay Châu Chính Vũ muốn mua cái này, ngày mai Châu Mẫn Mẫn đòi cái kia.

Hoặc nhà ngoại có việc, cuối cùng trong tay chỉ còn mấy món trang sức Châu Chính Văn tặng, không một đồng tiền mặt.

Mấy món trang sức mua cũng đắt, nhưng đã bị bà đau lòng bán rẻ.

...

Nhưng vẫn không đủ.

Trương thị bèn nhắm vào Châu Mẫn Mẫn.

Cháu gái sao bằng con trai, chỉ cần con trai ra tù, sau này đẻ thêm mấy đứa nữa là được.

Hơn nữa, với cái thứ dân đảng như Quách Phong Cầm, không biết Châu Mẫn Mẫn có phải m.á.u mủ của con bà không.

Lòng người kỳ lạ thật, một khi đã nghi ngờ, mọi thứ đều khác.

Đứa cháu từng được cưng chiều giờ thành cái gai trong mắt.

Gả đi lấy tiền cứu Châu Chính Vũ là vừa.

Mấy hôm nay Trương thị luôn tìm kiếm cơ hội.

Châu Mẫn Mẫn giặt xong đồ về nhà, thấy có hai người lạ, một nam một nữ.

Người phụ nữ ánh mắt sắc sảo nhìn cô từ đầu đến chân, như đang đánh giá món hàng.

Ánh nhìn đó khiến cô vô cùng khó chịu.

Còn gã đàn ông béo phì bên cạnh thì đôi mắt ti hí dán chặt vào người cô.

Châu Mẫn Mẫn nổi da gà.

“Bà, con giặt xong rồi, con đi phơi đồ.” Cô nói xong vội vàng chạy ra sân sau.

Ánh mắt gã đàn ông đó thực sự khiến cô ghê tởm.

Không cần nghĩ cũng biết hai người này đến làm gì, Châu Mẫn Mẫn cắn môi, cô không thể tiếp tục thế này.

Bây giờ cô cũng đầy oán hận với Trương thị, hướng chi bà ta còn muốn bán cô lấy tiền cứu Châu Chính Vũ.

Châu Mẫn Mẫn trèo tường ra ngoài, không lâu sau đã đến trại gà của Châu Chính Văn.

Lúc này bên ngoài đã vắng người, nhưng tiếng cười nói bên trong vẫn vọng ra.

“Khẩu s.ú.n.g này là anh rể tớ làm cho.” Châu Minh Huyền dẫn mấy đứa trẻ chạy ra, “Bỏ ít thuốc s.ú.n.g vào còn b.ắ.n được nữa.”

Vừa dứt lời đã thấy Châu Mẫn Mẫn đứng không xa.

“Mày đến làm gì?” Châu Minh Huyền cảnh giác nhìn cô.

Con đàn bà xấu xa này, không phải đến phá hoại chứ?

Nhưng không ngờ hôm nay Châu Mẫn Mẫn chẳng nói gì, quay người đi luôn.

Hiện tại cô không đủ sức đối đầu với Châu Chiêu Chiêu, nhưng có người có thể.

Châu Mẫn Mẫn cười nhếch mép.

Cô từng nghĩ sao Châu Chính Văn lại gả con gái cho tài xế, hóa ra là nhắm vào gia thế họ Dương.

Nếu là trước đây, cô sẽ vui mừng khi Châu Chiêu Chiêu lấy Dương Duy Lực, nhưng bây giờ không nghĩ thế nữa.

Thứ Châu Chiêu Chiêu càng muốn, cô càng phải phá hỏng.

Nếu bản thân không làm được, thì tìm người có bản lĩnh.

Người đó, chính là Thẩm Quốc Lương.

Thẩm Quốc Lương sau khi thọt chân càng đáng sợ hơn, suốt ngày quanh quẩn với bọn du côn.

Cũng không biết bị bắt vào đồn công an bao nhiêu lần.

“Chiêu Chiêu sao?” Thẩm Quốc Lương hỏi.

Châu Mẫn Mẫn nhìn gã đàn ông ăn mặc lòe loẹt trước mặt.

Thật mỉa mai, nếu không nói có tin tức Châu Chiêu Chiêu, hẳn đã không gặp cô.

“Hôm nay cô ấy dẫn Dương Duy Lực về trại gà.” Cô nói, “Có lẽ sắp đính hôn.”

Thẩm Quốc Lương nheo mắt: “Mày có ý gì?”

“Em có ý gì chứ?” Châu Mẫn Mẫn tự giễu, “Giờ em ăn còn không đủ.”

“Chỉ là không chịu nổi, anh yêu cô ấy thế, cô ấy lại đi lấy người khác.”

“Quốc Lương ca,” cô nói, “Em mong anh hạnh phúc.”

Vì vậy, cô mới đến báo tin về Châu Chiêu Chiêu?

Thẩm Quốc Lương lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Châu Mẫn Mẫn thấy vậy, không đoán được suy nghĩ của hắn, sợ nói nhiều thành phản tác dụng, đành quay đi.

“Đại ca, làm sao giờ?” Sau khi cô đi, đàn em hỏi.

“Làm sao?” Thẩm Quốc Lương cười lạnh.

Hắn đương nhiên biết Châu Mẫn Mẫn không tốt bụng gì, chỉ muốn mượn tay hắn hại Châu Chiêu Chiêu.

Nhưng, mối thù đoạt vợ.

Đàn ông nào chịu được?

“Tao không được, ai cũng đừng hòng.” Hắn nói đầy ác ý.

“Nhưng... đại ca,” đàn em lắp bắp, “Đây... là phạm pháp đó.”

“Ha ha, nghĩ gì thế?” Thẩm Quốc Lương như nghe chuyện buồn cười, “Tao không làm chuyện phạm pháp.”

Vậy thì làm sao?

Đàn em không hiểu.

Nhưng Thẩm Quốc Lương không nói thêm, đứng dậy đi ra, dừng lại: “Mày từng nói bà già họ Châu muốn gả Châu Mẫn Mẫn phải không?”

Lúc trước vì Châu Mẫn Mẫn từng là người của Thẩm Quốc Lương, nên đàn em có báo cáo.

Vốn định lấy lòng, nào ngờ hắn gắt: “Nó có c.h.ết cũng đừng nói với tao.”

Sao giờ lại nhớ ra?

“Đúng, hình như không quan trọng đối tượng, miễn là sính lễ nhiều.”

“Đây không phải bán cháu gái sao?” Người khác nói, “Trước đây đối xử với Châu Mẫn Mẫn không phải rất tốt sao?”

Mấy người này đều theo Thẩm Quốc Lương từ hồi Vương Hải Dương, hiểu rõ chuyện nhà họ Châu.

“Chắc là muốn dùng tiền cứu Châu Chính Vũ.”

Thẩm Quốc Lương cười khẩy: “Gọi Châu Mẫn Mẫn vào.”

“Cô ta đi rồi mà?” Ai đó hỏi.

“Không đâu.” Thẩm Quốc Lương nói.

Người này, mục đích chưa đạt, sao có thể đi?

Quả nhiên, đàn em chạy ra đã thấy Châu Mẫn Mẫn đứng không xa.

Hai người này hiểu nhau thật.

Châu Mẫn Mẫn thấy đàn em xuất hiện, biết mình đã thắng cược.

Còn Châu Chiêu Chiêu bị tính kế, lúc này đang cùng Dương Duy Lực leo núi.

Tháng mười là lúc phong cảnh núi non đẹp nhất, sau bữa ăn còn sớm, cô không muốn bị Diêu Trúc Mai kéo nói chuyện cưới xin, đành rủ Dương Duy Lực đi leo núi.

“Em nghĩ sao?” Trên đường, Dương Duy Lực hỏi.

Chuyện kết hôn.

“Nhìn kìa.” Châu Chiêu Chiêu chỉ vào mấy quả đồi phía xa.

Chương 135

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực theo hướng tay cô chỉ nhìn ra xa, thấy một cây không tên leo đầy dây leo, trên những sợi dây ấy lủng lẳng vài chùm nho tím nhỏ.

Những quả nho căng mọng sáng bóng, khi áp sát lại còn thoang thoảng mùi thơm ngọt ngào.

“Cái này gọi là nho đen dại, ăn ngon lắm,” Châu Chiêu Chiêu giải thích.

Có lẽ con đường họ đi hơi hẻo lánh, ít người qua lại nên những chùm nho này vẫn còn nguyên vẹn, chưa bị chim chóc hay người qua đường hái mất.

“Em chắc chắn cái này ăn được chứ?” Dương Duy Lực nghi ngờ hỏi lại.

“Tất nhiên rồi,” Châu Chiêu Chiêu cười tươi, “Đây chính là nho đen hoang dã, ngon tuyệt cú mèo.”

Thấy ánh mắt cô sáng lấp lánh nhìn chằm chằm vào chùm nho tím, Dương Duy Lực bật cười: “Vậy để anh hái cho em nhé?”

“Ừ ừ,” Châu Chiêu Chiêu gật đầu nhanh như gà mổ thóc.

Với thân hình cao lớn của Dương Duy Lực, những thứ người thường khó với tới, anh chỉ cần kiễng chân nhẹ là hái được.

...

...

Nhìn đôi chân dài miên man của anh, Châu Chiêu Chiêu liếc xuống đôi chân ngắn cùn của mình.

Thở dài náo nức.

Dương Duy Lực hái xong chùm nho đen, hai người tìm một khúc gỗ đổ ngồi xuống cùng thưởng thức.

Nho đã chín mọng, vị ngọt thanh pha chút chua nhẹ.

“Ngon đúng không?” Châu Chiêu Chiêu ăn ngấu nghiến, đặc ý hỏi Dương Duy Lực.

“Ừ, ngon thật,” anh gật đầu, “Nhờ có em anh mới biết món này.”

“Vậy anh định cảm ơn em thế nào?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt tinh nghịch.

Phong cảnh nơi đây thật đẹp, từ xa có thể thấy ngôi đạo quán thấp thoáng giữa rừng cây xanh mướt. Tương truyền Lão Tử từng giảng kinh tại nơi này.

Không trả lời ngay câu hỏi của cô, Dương Duy Lực thưởng ngoạn cảnh vật một lúc, rồi mới bỏ vào miệng thêm một quả nho đen, chậm rãi nói: “Hôm nay Diêu di hỏi anh dự định khi nào chúng ta kết hôn.”

Châu Chiêu Chiêu giật mình: “Lời mẹ em nói anh đừng để tâm, bà ấy vốn là người như vậy.”

Lúc nào cũng lo sợ cô ế chồng.

Trước kia còn xem thường Dương Duy Lực, giờ đây? Đúng kiểu “mẹ vợ xem rể, càng nhìn càng ưa”, chỉ muốn hai người họ nhanh chóng thành hôn.

“Mẹ em tính thế đấy, anh đừng quan tâm,” cô cười nói.

Dương Duy Lực thu lại ánh mắt, nhìn cô chăm chú.

Anh nhìn cô rất lâu, rất sâu.

“Cũng phải,” anh gật đầu, “Em còn trẻ, vừa mới vào đại học, kết hôn bây giờ quả là hơi sớm.”

Châu Chiêu Chiêu mấp máy môi.

Ý cô không phải vậy.

“Nhưng mà,” Dương Duy Lực quay đầu nhìn ra dãy núi xa xăm, “Anh nghĩ có vài lời Diêu di nói cũng có lý, chúng ta có thể đi đăng ký kết hôn trước.”

“Như vậy, hai bên gia đình cũng không còn phải lo lắng cho chuyện của chúng ta nữa.”

“Hơn nữa,” anh nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh chăm sóc em cũng có danh phận rõ ràng.”

“Nhưng em còn nhỏ, dù có kết hôn rồi, một số chuyện cũng không cần vội.” Anh lại quay sang nhìn xa xăm nói thêm.

Nói xong những lời này, Dương Duy Lực im lặng, ánh mắt đắm chiêu nhìn về phía chân trời, kiên nhẫn chờ cô tiêu hóa những thông tin vừa nhận được.

“Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của riêng anh, mọi thứ đều tùy em, em muốn thế nào anh cũng chiều theo.” Cuối cùng, anh bổ sung thêm một câu.

Lượng thông tin quá lớn, Châu Chiêu Chiêu nhất thời không biết nên nói gì.

Cô cũng ngồi yên như anh, chờ đợi nhìn cảnh vật phía xa.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực thực sự muốn kết hôn.

Nhưng anh lại nói cô còn quá nhỏ? Châu Chiêu Chiêu tò mò liếc nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

Rồi lại nhìn xuống chính mình.

Thực ra, cô đâu còn nhỏ nữa.

Ít nhất đã đủ 20 tuổi trưởng thành, có thể kết hôn rồi mà.

Hay anh nói “nhỏ” là chỉ... thân hình của cô?

Quá nhỏ nhắn nên thiếu sức hấp dẫn của phái nữ?

“Đang nghĩ gì thế?” Thấy cô im lặng quá lâu, lại còn cúi đầu nhìn chăm chăm vào n.g.ự.c mình, Dương Duy Lực hỏi.

“Không có gì,” Châu Chiêu Chiêu lắc đầu, nhón một quả nho đen bỏ vào miệng, “Nho đen này ngon thật đấy.”

“Đây.” Dương Duy Lực đưa chùm nho trong tay cho cô, “Ngon thì cứ ăn nhiều vào.”

“Ăn không hết, lát mang về nhà vậy.” Châu Chiêu Chiêu nói.

“Giận rồi?” Dương Duy Lực nhìn cô chăm chú.

“Đâu có.” Cô lắc đầu.

Dương Duy Lực bắt lực thở dài, “Là anh sai.”

“Sao lại thành anh sai?” Cô ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Vì đã làm em không vui,” anh mỉm cười đầy trêu mếu, “Chuyện kết hôn, em không cần lo. Anh sẽ nói rõ với Diêu di.”

“Đợi khi nào em muốn, chúng ta sẽ tổ chức.”

“Thật không?” Ánh mắt cô sáng rực lên.

Dương Duy Lực: “...Nếu anh nói dối, em có giận không?”

“Vậy sao anh bảo em nhỏ?” Châu Chiêu Chiêu phùng má giận dữ.

Nói xong, cô cúi đầu ăn nho một cách hậm hực, đôi môi đỏ mọng phồng lên như chú sóc nhỏ đang nhồm nhoàm thức ăn.

“Anh đâu có.” Giọng anh khàn khàn.

Không nhận ư?

Nghe vậy, cô gái ngẩng mặt lên. Gió núi tinh nghịch lướt qua khiến lọn tóc mềm vương trên gò má hồng.

Dương Duy Lực đưa tay gạt sợi tóc loạn lạc ấy sau tai cô. Cử chỉ dịu dàng đầy yêu chiều.

Khi cô ngẩng đầu, anh chợt nhận ra nước nho tím còn đọng trên môi cô, lấp lánh như giọt mật.

Khóe môi Dương Duy Lực nhếch lên: “Ăn dính đầy môi như trẻ con rồi, còn bảo không nhỏ?”

“Anh nói bậy!” Châu Chiêu Chiêu trừng mắt, “Anh chỉ biết bắt nạt em!”

Dương Duy Lực cảm thấy oan ức vô cùng.

“Anh bắt nạt em chỗ nào?” Giọng anh đầy bất lực.

“Chuyện kết hôn đều tùy em quyết định mà.”

“Bảo em nhỏ, còn chê em ăn mất ngon.” Châu Chiêu Chiêu giận dỗi chỉ trích, “Nói gì tùy em? Rõ ràng là anh chẳng muốn cưới em chút nào!”

“Châu Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực bất lực gọi tên cô.

Mỗi lần anh gọi tên cô như thế, Châu Chiêu Chiêu đều cảm thấy toàn thân như bị dòng điện chạy qua.

Giọng anh trầm ấm khàn khàn, mang theo sự nuông chiều của người đàn ông trưởng thành dành cho cô gái mình yêu.

Khiến cô không kìm lòng được mà đắm chìm.

Ngay tích tắc sau, Dương Duy Lực cúi người xuống, hơi thở nóng hổi phả vào mặt khiến cô nghe rõ câu nói khàn đặc: “Giả đây, lão tử muốn cưới em đến phát điên lên được rồi!”

Hơi thở anh bao phủ lấy cô hoàn toàn, khuôn mặt điển trai được phóng to ngay trước mắt.

Bờ môi Dương Duy Lực dừng lại cách đôi môi hồng của cô chừng một milimet.

Chỉ dừng lại trong chốc lát.

Rồi không do dự mà đè lên.

Châu Chiêu Chiêu theo bản năng ngả ra sau, nhưng bàn tay lớn của anh đã đỡ lấy gáy cô.

Hơi dùng lực, anh hoàn toàn khống chế cô trong lòng bàn tay mình.

Nhai nuốt môi trên, rồi đến môi dưới...

Như đang thăm dò lại như trên người.

Châu Chiêu Chiêu hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn nồng cháy này, bên tai văng vẳng câu nói vừa rồi anh kìm nén:

Lão tử muốn phát điên lên mất!

Chương 136

DTV-EBOOK

Hơi thở Châu Chiêu Chiêu gấp gáp.

Cảm giác tê rần ấy khiến toàn thân cô run lên, đầu ngón tay co quắp bám chặt vào áo sơ mi anh.

Một làn gió nhẹ thoảng qua, mang theo hơi thở nặng nề của người đàn ông đang kìm nén.

Bàn tay lớn thon dài của Dương Duy Lực nhẹ nhàng xoa nhẹ sau gáy cô, giọng khàn đặc: “Ừm? Có muốn lấy anh không?”

Châu Chiêu Chiêu mơ màng há miệng định trả lời, nhưng ngón tay anh đã đặt lên môi cô. “Không vội, em cứ từ từ suy nghĩ.”

Anh buông lỏng cô hoàn toàn, ánh mắt hướng về phía ngọn núi xa, như chôn chặt mọi cảm xúc.

Phải, anh muốn cưới cô đến phát điên lên được.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, khi hôn lên đôi môi đỏ mọng, anh thấy cô như đóa hoa chớm nở đang khoe sắc trước mặt mình.

...

...

Con quỷ trong lòng Dương Duy Lực suýt nữa đã bứt phá, muốn thưởng thức vị ngọt ngào của đóa hoa ấy.

Cô gái ngây thơ chưa từng nếm trải trái cấm, toát ra mùi hương quyến rũ khiến con quỷ ẩn sâu trong lòng đàn ông trời dậy.

Nó muốn phá vỡ mọi rào cản, muốn ném thủ trái cấm.

Thậm chí, muốn nhiều hơn thế nữa.

Dương Duy Lực biết rõ, bản thân chẳng hề điềm tĩnh như vẻ ngoài.

Trong lòng anh luôn tồn tại một cái gai ngược, như mỗi lần đối thoại với lão già nhà họ Dương, cái gai ấy lại trỗi lên.

Ý niệm tà ác ấy bỗng trướng phình khi gặp Châu Chiêu Chiêu, muốn chiếm đoạt cô làm của riêng.

Đôi lúc anh tự cảm thấy mình thật đê tiện.

Dùng sự chín chắn từng trải, dùng kinh nghiệm sống để từ từ dẫn dụ cô gái ngây thơ này bước vào cái bẫy do mình giăng sẵn.

Anh không nhìn cô nữa, mà đưa mắt ra xa, tay gõ nhịp lên khúc gỗ.

Thực ra anh cũng có chút căng thẳng.

Như một chàng trai mới lớn vậy.

Lúc này trời đã xế chiều, ánh hoàng hôn nhuộm vàng rừng núi.

Châu Chiêu Chiêu mím môi, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Ánh chiều tà khiến gương mặt lạnh lùng của anh thêm phần ấm áp.

Một góc nhỏ trong lòng cô chột bùng lên như pháo hoa nở rộ.

Cảm giác này kiếp trước chưa từng có, sau khi trọng sinh cũng chưa từng xuất hiện.

Thật kỳ lạ.

Tê rần như muốn nổ tung lại như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Châu Chiêu Chiêu không hiểu đó là gì.

Nhưng cô nghĩ, mình sẵn sàng lấy Dương Duy Lực.

Ít nhất, lúc này nghĩ đến chuyện kết hôn với anh, cô không hề có chút kháng cự nào.

Thậm chí, ngay khoảnh khắc vừa rồi, cô rất thích cách anh hôn mình.

Nghĩ đến đây, cô gái tinh nghịch nhìn người đàn ông đã trở lại vẻ nghiêm túc bên cạnh.

Cô khẽ l.i.ế.m môi, cười ranh mãnh cúi người lại gần: “Anh rất thích hôn em phải không?”

Dương Duy Lực hít sâu, kìm nén sóng mắt dâng trào, giọng khàn khàn: “Thế em? Có thích anh hôn không?”

Nhìn xem, đúng là đồ lưu manh.

Rõ ràng là cô hỏi trước, vậy mà anh không trả lời lại ném ngược câu hỏi về phía cô.

Nhưng Châu Chiêu Chiêu đâu dễ bị bắt nạt, cô chồm tới như đứa trẻ nghịch ngợm: “Anh đoán xem?”

“Hôm đó trong phòng anh, anh đã muốn hôn em rồi.”

“Còn lúc trong xe...”

Lần cô đề cập chính là lần đầu tiên cô đến phòng Dương Duy Lực.

“Dương Duy Lực, có phải anh đã thích em từ rất lâu rồi không?” Châu Chiêu Chiêu khẽ hỏi.

Dương Duy Lực không trả lời, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào cô.

Trong khoảnh khắc ấy, Châu Chiêu Chiêu cảm tưởng như sắp bị hút vào vòng xoáy của anh.

Đúng lúc này, tiếng người nói chuyện vang lên không xa.

Châu Chiêu Chiêu giật mình tỉnh táo, vội vàng đứng dậy.

Dương Duy Lực cũng đứng lên, thu lại mọi cảm xúc: “Không sớm nữa, về nhà thôi.”

Lại trở về vẻ ngoài nghiêm túc chín chắn như xưa.

Châu Chiêu Chiêu: “...”

Đồ giả tạo này, có ngày...

Có ngày thì sao?

Chỉ có cô hiểu rõ nhất trong lòng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đường xuống núi rất nhanh, Dương Duy Lực cũng không nhắc lại chủ đề ban nãy.

Chỉ khi đường khó đi, anh mới đưa tay đỡ Châu Chiêu Chiêu.

“Anh giận em à?” Đến chân núi, cô hỏi.

“Sao lại thế?” Dương Duy Lực ngẩng mặt nhìn cô, giọng bất lực, “Chiêu Chiêu, anh không giận.”

“Em còn trẻ, anh muốn em suy nghĩ thật kỹ.” Anh nói, “Em biết thân phận của anh.”

“Mũi tên đã bắn đi không thể quay đầu, một khi chúng ta kết hôn, nếu có ngày em nhận ra không hợp, muốn rút lui sẽ rất khó khăn.”

Trừ khi anh đồng ý.

Nhưng trước đó, sẽ có người đến làm công tác tư tưởng.

Nói chung, không đơn giản như ly hôn thông thường.

“Tất nhiên, nếu chúng ta kết hôn, anh sẽ không cho em lý do để rời đi.” Anh nghiêm túc nói.

Vì vậy, anh hy vọng cô suy nghĩ thật cẩn thận.

“Anh nghĩ em đang chơi trò gia đình với anh sao?” Châu Chiêu Chiêu trợn mắt tức giận.

“Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực định nắm tay cô nhưng bị cô gạt lại, “Đừng đụng vào em.”

“Châu Chiêu Chiêu.” Giọng anh khàn đặc đầy bất lực, “Em biết anh không có ý đó.”

“Nhưng anh hơn em nhiều tuổi.” Dù không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật.

“Em còn xuất sắc như vậy.” Anh tiếp tục.

Người ngoài có lẽ sẽ cho rằng Châu Chiêu Chiêu vịn vào nhà họ Dương, nhưng thực tế không phải vậy.

Chỉ có Dương Duy Lực tự biết, anh đã dùng thủ đoạn gì để dần dần khiến cô sa vào cạm bẫy của mình.

Nói thẳng ra, trong hai người, anh mới là kẻ thiếu tự tin, được mất lo âu.

Châu Chiêu Chiêu mím môi, đôi mắt hạnh nhân lấp lánh nhìn anh.

Dương Duy Lực lúc này lại khác với trong ký ức cô.

Không hiểu sao, cô chợt nhớ lại cảnh anh và Dương Quyền Đình tranh luận trên bàn ăn.

Hai cha con ghét nhau ra mặt, không ai ưa ai.

Lúc ấy, Dương Duy Lực tự tin ngạo nghễ biết bao.

Cô bỗng thấy xót xa.

“Nhưng em chỉ thích người lớn tuổi hơn thôi.” Cô cúi đầu không nhìn anh, thì thầm.

“Ừm?” Dương Duy Lực như không nghe rõ, sờ sống mũi cúi xuống hỏi, “Em nói gì? Nói lại lần nữa đi?”

“Không nghe thấy thì thôi.” Châu Chiêu Chiêu liếc anh.

Cô suýt quên mất, đôi khi đồng da trâu này còn dày hơn tường thành.

Lại hay lừa cô.

Sao có thể đáng thương như vậy được?

Vì vậy, chuyện thiếu tự tin rõ ràng là đang lừa cô.

Đồ xấu xa.

Nếu không phải kiếp trước từng là vợ chồng, hiểu rõ vài thói quen nhỏ của anh, Châu Chiêu Chiêu suýt nữa đã bị lừa.

Dương Duy Lực: “...”

Cô nhóc của anh quả là thông minh, vừa rồi suýt nữa đã thành công rồi.

Chương 137

DTV-EBOOK

Về đến nhà, Diêu Trúc Mai đã dọn cơm tối xong, ánh mắt liếc qua hai người vài vòng, cảm giác sau chuyến leo núi này giữa họ có gì đó khác lạ.

Chà, tuổi trẻ đúng là tuyệt vời.

Sau bữa ăn, Diêu Trúc Mai gói ghém đủ thứ.

“Có xe rồi, con mang về ký túc chia cho bạn bè.”

“Giao hảo với bạn học cho tốt vào.” Bà dặn dò.

“Chúng con thân nhau lắm.” Châu Chiêu Chiêu đáp, dĩ nhiên là trừ Phùng Khiêm Khiêm, còn lại đều rất hòa thuận.

“Mẹ vừa bàn với bố con rồi.” Diêu Trúc Mai khẽ nói, “Đợi lần này bố đi công tác về, hai nhà sẽ gặp mặt.”

“Nếu thuận lợi, mẹ tính dịp Tết sẽ tổ chức đám cưới cho hai đứa.”

“Đừng vội cắt ngang, nghe mẹ nói hết đã.” Bà kéo con gái ngồi xuống giường, “Tuy huyện ta cách tỉnh không xa, nhưng có chuyện gì cũng không tiện bằng nhà Duy Lực.”

“Hai đứa kết hôn rồi, nó cũng dễ chăm sóc con.” Diêu Trúc Mai nói, “Lại không sợ thiên hạ dị nghị.”

...

...

“Duy Lực năm nay hai mươi tám rồi phải không?” Bà tiếp tục, “Đợi thêm bốn năm nữa là ba mươi hai.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mẹ, anh ấy mới hai sáu tuổi thôi mà.” Châu Chiêu Chiêu cãi chính.

“Tuổi mẹ cũng gần hai tám rồi.” Diêu Trúc Mai vỗ đùi, “Ở quê ta, con cái đã biết đi chợ rồi.”

“Thế anh Hạo Đông nhà mình cũng chưa cưới mà.” Con gái phản bác.

“Làm sao giống được? Anh Hạo Đông nhà mình đâu sánh bằng Duy Lực?” Diêu Trúc Mai chọc ngón tay vào trán con, “Con tưởng anh ấy không muốn cưới à?”

Nhà có mẹ góa cùng em gái đang đi học, nhà cửa xiêu vẹo, có mấy cô muốn lấy nhưng toàn hạng không ra gì.

“Mẹ nói cho con biết này, anh Hạo Đông dạo này có tình hình đấy.” Diêu Trúc Mai hạ giọng thăm thì, “Chắc sắp có tin vui, xem lúc đó con còn gì để nói?”

“Đau quá.” Châu Chiêu Chiêu xoa trán, nhưng vẫn không quên tò mò, “Anh ấy với ai thế?”

“Mẹ cũng không rõ, chỉ thấy anh ấy cứ lén lút lắm.” Diêu Trúc Mai thở dài, “Nhiều lần mẹ thấy anh ấy vừa trộn thức ăn gà vừa cười ngốc nghếch.”

“Không phải có chuyện thì là gì?”

Nhưng vấn đề là, bà theo dõi mấy ngày vẫn không phát hiện được đối tượng.

“Ồ.” Châu Chiêu Chiêu gật gù suy nghĩ.

“Chỉ là cách ngày lại chạy lên tỉnh một lần, mệt lắm.” Diêu Trúc Mai liếc nhìn con gái, “Anh ấy đang học lái xe ở tiệm sửa chữa, bố con bảo sau này mua chiếc xe tải nhỏ chuyên chở đồ cho con.”

Chiều con đến mức như Châu Chính Văn, đúng là không ai sánh bằng.

Trước đây, khách hàng phải tự lái xe đến tận trại bắt gà sống về xử lý.

Họ chỉ cần nuôi gà là xong.

Giờ đây, đã có thể vận chuyển thẳng lên tỉnh.

Châu Chính Văn nói hay là mở rộng kinh doanh, nhưng kỳ thực chẳng phải vì Châu Chiêu Chiêu sao?

“Mẹ, sau này con có khi trở thành khách hàng lớn của trại gà đấy.” Châu Chiêu Chiêu cười.

Hiện tại cửa hàng gà rán kinh doanh khá tốt, sang năm cô định mở thêm chi nhánh gần trường đại học.

“Con cứ nói khoác đi.” Diêu Trúc Mai bĩu môi, “Mẹ không quan tâm chuyện mở bao nhiêu cửa hàng, chỉ nhớ kỹ việc kết hôn vào.”

“Con thắc mắc lắm,” Châu Chiêu Chiêu tò mò, “Trước đây mẹ không thích anh ấy lắm mà, sao giờ lại đổi ý?”

“Tìm hiểu rồi thấy người ta cũng tốt,” Diêu Trúc Mai đáp, “Với lại, tính khí xấu xí của con không chịu sửa, chỉ có Duy Lực chịu được thôi.”

Châu Chiêu Chiêu phụng phịu.

“Nghe rõ chưa?” Diêu Trúc Mai đẩy nhẹ con gái, “Đừng để lúc Duy Lực thay lòng đổi dạ, khóc không

kip.”

“Chưa biết ai khóc trước cơ,” Châu Chiêu Chiêu nhún vai, “Chỉ cần con có tiền, nếu hấn dám phụ bạc, con sẽ đá bay hấn.”

Dương Duy Lực bước vào đúng lúc nghe thấy câu “đá bay hấn”.

Đột nhiên thấy đầu gối hơi đau, là ý gì đây?

“Xếp đồ xong rồi hả?” Diêu Trúc Mai liếc mắt ra hiệu cho con gái, “Vây hai đứa đi nhanh đi.”

Bà sợ nghe thêm nữa sẽ tức đến vỡ mật.

Đúng là nói chuyện không hợp cạ.

Nhìn lại Châu Chiêu Chiêu, hoàn toàn không có chút ngại ngùng nào khi bị Dương Duy Lực nghe thấy câu nói đó.

Diêu Trúc Mai: “...”

Phải tổ chức đám cưới nhanh thôi, không bà thực sự lo lắng Dương Duy Lực sẽ hối hận mà “trả hàng” thì sao?

Châu Chiêu Chiêu không biết suy nghĩ của mẹ, lúc này cô đang nói chuyện với Châu Chính Văn.

“Bố ơi, dạo này con gặp ác mộng, bố đi đâu nhất định không được đi xe khách, phải đi máy bay đấy nhé.” Cô nghiêm túc dặn dò, “Đừng tiếc mấy đồng tiền đó.”

“Bố biết rồi.” Châu Chính Văn gật đầu, nói về kế hoạch của mình, “Bố định sau chuyến này sẽ xây một phân xưởng ở phía đông nam.”

Chuyến đi lần này là để bàn về việc này.

Xây dựng một phân xưởng, từ chuồng gà đến phân xưởng xử lý sạch sẽ rồi đóng gói vận chuyển thẳng lên tỉnh.

Trước đây ông chỉ nghĩ đến việc mở rộng trại, nhưng giờ phát hiện xử lý sơ chế trước khi bán sẽ lãi hơn nhiều.

“Đợi bố về.” Châu Chính Văn cười, “Khi xây xong, của hồi môn cho con gái sẽ thêm phần hậu hĩnh.”

“Bố ơi.” Châu Chiêu Chiêu đỏ mắt.

“Đi nhanh đi, tối lái xe không an toàn.” Châu Chính Văn kìm nén xúc động nói.

“Chiêu Chiêu.” Châu Hạo Đông gọi cô lại.

“Anh Hạo Đông.” Cô cười đáp, “Có chuyện gì thế?”

“Yaya dạo này thế nào?” Anh hỏi, đưa cho cô một túi đồ, “Đây là sách vở và đồ dùng học tập anh mua cho cháu.”

“Ồ, tốt quá.” Châu Chiêu Chiêu nhận lấy, “Yaya chắc chắn sẽ rất thích.”

“Cảm ơn anh Hạo Đông.” Cô mỉm cười.

Dạo trước Vương Diễm Bình đón Yaya lên tỉnh, gửi cháu ở nhà trẻ gần cửa hàng gà rán.

“Không... không có gì.” Châu Hạo Đông lại liếc nhìn túi đồ, “Anh về ký túc trước, đừng về cẩn thận nhé.”

“Cái gì đây?” Dương Duy Lực đi tới hỏi.

“Anh Hạo Đông tặng Yaya.” Châu Chiêu Chiêu đáp, lẩm bẩm, “Nhưng anh ấy vừa rồi có vẻ kỳ lạ, hình như có điều gì muốn nói.”

“Không thì anh đợi em một chút, em vào hỏi anh ấy.” Cô định quay vào trại gà thì bị Dương Duy Lực kéo lại, “Anh ấy không muốn nói thì em hỏi cũng vô ích.”

Cũng có lý.

Dương Duy Lực thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, lông mày anh lại nhíu lại.

Anh nhìn thấy Trương thị chống gậy đi tới.

Chương 138

DTV-EBOOK

Việc Trương thị xuất hiện ở đây không khiến Châu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, điều khiến cô bất ngờ là bà ta lại kiên trì đến tận bây giờ mới lộ diện.

“Chiêu Chiêu à,” Trương thị vừa nhìn thấy cô từ xa đã khóc lóc, “Bà là kẻ có tội, bà đối không tốt với cháu.”

Bà ta chống gậy, dáng người không còn cứng cáp như trước, liên tiếp gặp biến cố khiến Trương thị già đi trông thấy.

Giờ đây, đâu còn vẻ kiêu ngạo ngày xưa?

“Bà lại diễn trò gì đây?” Diêu Trúc Mai nghe tiếng chạy ra, bực tức hỏi, “Lại muốn cái gì nữa?”

Trương thị ngập ngừng, “Tôi không đòi gì, chỉ đến xin lỗi Chiêu Chiêu.”

Không phải Châu Chiêu Chiêu đa nghi, mà trước đó Trương thị không biết cô dẫn chồng chưa cưới về, nếu biết bà đã xuất hiện sớm hơn.

Xin lỗi? Ngay cả Diêu Trúc Mai giờ cũng không tin.

Ban đầu, bà còn nhớ ơn năm xưa, khi Trương thị đến xin đồ ăn vì nhà hết gạo, bà cũng cho vài quả trứng.

...

...

Nhưng sau phát hiện Trương thị không ăn mà lên đem bán.

Diêu Trúc Mai tức đến phát điên.

Khi bà chất vấn, Trương thị ngang ngược đáp: “Đồ của tôi, muốn ăn hay bán tùy ý.”

Sau này mới biết, bà ta muốn gom tiền chuộc Châu Chính Vũ ra tù.

Chuộc Châu Chính Vũ?

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện hấn làm với Lưu Tú Nga, Diêu Trúc Mai đã giận run người.

Cùng là đàn bà, bà từng có thời gian sợ Châu Chính Văn ngoại tình bỏ vợ.

Nên bà càng thấu hiểu và thương cảm cho hoàn cảnh của Lưu Tú Nga.

Dù ít học, nhưng Diêu Trúc Mai biết phạm tội thì phải chịu trừng phạt, nhất là loại người như Châu Chính Vũ.

Từ khi biết Trương thị bán trứng lấy tiền, bà không cho thứ gì nữa.

Trương thị liền đi khắp làng chửi Diêu Trúc Mai vong ân bội nghĩa.

Vì vậy, thấy bà ta xuất hiện, Diêu Trúc Mai lập tức cảnh giác.

“Hai đứa đi nhanh đi.” Bà quay sang nói với Châu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực, “Đi đường cẩn thận.”

“Chiêu Chiêu à,” ai ngờ Trương thị liền nằm vật ra trước đầu xe, “Giờ cháu lấy được nhà giàu, không thể bỏ rơi bà được.”

“Cháu bé bằng này, bà đã tận tay chăm sóc cháu.” Bà ngồi khóc lóc.

Châu Chiêu Chiêu không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn màn kịch này.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chú Hai thương cháu lắm, cái gì tốt cũng nhường cho cháu.” Trương thị khóc than, “Bao nhiêu năm cháu lên huyện ăn phở, không phải dùng phiếu chú Hai cho sao?”

“Giờ cháu sang giàu, chú Hai gặp nạn, cháu không thể giúp sao?”

Chiều nay đi dạo, bà nghe dân làng bàn tán Châu Chiêu Chiêu lấy được chồng giàu có thế lực.

Xe hơi đắt tiền chở đầy quà về ra mắt.

Dù không biết rõ là ai, nhưng sáu chữ “giàu có thế lực” đã khắc sâu vào tâm trí bà.

Bà ta liền nghĩ, Châu Chính Văn sao có thể để con gái lấy tài xế nghèo ngoại tỉnh?

Châu Chiêu Chiêu hiểu ngay.

Trương thị mất trí rồi chẳng? Muốn cô đưa Châu Chính Vũ ra khỏi tù?

Buồn cười thật!

“Loại tội phạm h.i.ếp dân như hần, nên giam cả đời.” Châu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

Hiếp dân!

Dân làng chỉ biết Châu Chính Vũ vào tù, nhưng không rõ tội danh.

Nhiều người còn nghi ngờ Châu Chính Văn trả thù hai vợ chồng họ.

Không ngờ lại là tội h.i.ếp dâm!

Đúng là cặp vợ chồng thảm hại.

Một đứa ngoại tình, một đứa cưỡng hiếp.

Ánh mắt mọi người nhìn Trương thị lập tức thay đổi.

Con trai là tội phạm h.i.ếp dâm, còn muốn đưa ra khỏi tù, chẳng phải là để hãm hại con gái trong làng sao?

Không được!

“Lại đến đây thối nữa rồi.” Đúng lúc này, một người bùng chậu nước bắn hắt ào vào người Trương thị.

“Đồ vô liêm sỉ, đừng có lừa Chiêu Chiêu nhà ta.” Hứa Thúy Hoa cầm chậu quát lớn, “Từ nay thấy bà dám chặn xe cháu tôi, thấy một lần đánh một lần.”

“Bà ơi.” Châu Chiêu Chiêu ôm lấy người bà run rẩy, “Chúng ta không sợ, bà ta không bắt nạt được cháu đâu.”

“Bà không sợ, ai dám ức h.i.ếp người nhà bà, bà cho chúng biết tay.” Bà cụ nói.

Mọi người: “...”

Đây có còn là bà lão điên ngày xưa nhút nhát không dám nói to nữa không?

Nhưng không thể phủ nhận, những người trẻ tuổi, đặc biệt là con gái đều cảm động trước sự mạnh mẽ của bà cụ.

Họ cũng muốn có người lớn luôn bảo vệ mình như thế.

Trong đó, có Châu Mẫn Mẫn đang trốn trong bóng tối.

Không so sánh không biết.

Trương thị chỉ muốn bán cô để lấy tiền chuộc Châu Chính Vũ.

Giá như cô cũng có một người bà luôn yêu thương mình như thế.

Bị dội nước bẩn, Trương thị ngồi đờ đẫn. Cơn gió chiều thổi qua khiến bà run lên.

“Còn tôi nữa.” Chu Toàn Hải đứng bên vợ, “Lần sau dám đến nhà tôi, chúng tôi sẽ báo cảnh sát, cho cả nhà bà vào tù.”

Muốn c.h.ế.t thì cứ tiếp tục, hôm nay là ngày cháu gái dẫn bạn trai về, đồ già này cố tình đến phá đám.

Trương thị sợ run người, nếu bà vào tù thì cả nhà thật sự tan nát.

“Các người ức h.i.ế.p người ta.” Bà ta khóc lóc, “Chồng ơi, sao c.h.ế.t sớm thế...”

“Đi, gọi cảnh sát, tố cáo bà ta bắt cóc trẻ con.” Chu Toàn Hải nói.

Trương thị ngừng khóc ngay, vội vàng bò dậy, “Các... các người ỷ thế h.i.ế.p người, c.h.ế.t không toàn thân.”

Ai mới thực sự là kẻ ỷ thế h.i.ế.p người đây?

Trương thị chật vật đứng lên, ai ngờ trượt chân ngã phịch xuống.

Mọi người cười ồ, khinh bỉ nhìn bà lão lếch thếch bỏ đi.

Châu Chiêu Chiêu cũng không để tâm, Dương Duy Lực lấy khăn lau vết bẩn trên xe.

Đi xa một đoạn, Trương thị bắt đầu chửi bới.

Vừa chạy vội khiến lưng đau nhói, bà vừa chống eo vừa lê bước về nhà.

Đúng lúc này, một bóng người chặn trước mặt.

“Người... người muốn gì?” Trương thị sợ hãi hỏi.

“Muốn cứu con trai không?” Người kia hỏi.

Trương thị mắt sáng rực, “Người có cách?”

“Xem bà có sẵn sàng không thôi.”

“Chỉ cần cứu được con trai tôi, làm gì tôi cũng đồng ý.” Trương thị khóc nức nở.

Dù có phải đổi mạng sống cũng cam lòng.

Chương 139

DTV-EBOOK

Châu Chiêu Chiêu về đến tỉnh lúc tối muộn, Dương Duy Lực đưa cô thẳng về tận ký túc xá nữ sinh.

Vừa kết thúc đợt huấn luyện quân sự, nhiều người vẫn còn nhớ mặt Dương Duy Lực. Vừa bước xuống xe, anh đã bị mấy cô gái nhận ra, nhưng vì khí chất lạnh lùng của anh mà họ chỉ dám đứng xa nhìn, không dám lại gần chào hỏi.

Rồi họ thấy Châu Chiêu Chiêu bước xuống, xách theo cả đồng hồ đeo tay.

“Giờ này anh không lên được, em gọi các bạn xuống mang đồ cùng nhé.” Dương Duy Lực nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Giờ này anh không thể vào ký túc xá nữ.

“Có một bức thư gửi cho em, anh lấy hộ rồi.”

Vừa vào phòng, Lưu Tương đã vội lấy thư đưa cho cô, “Địa chỉ ghi không rõ lắm, em xem có biết không.”

“Ừ, lát em xem.” Châu Chiêu Chiêu tạm để phong bì lên giường, kéo Lưu Tương cùng xuống lấy đồ Diêu Trúc Mai gửi lên.

Cô còn phải cùng Dương Duy Lực đi đón Khấu Cẩm Khê.

...

...

Ai ngờ vừa xuống đã gặp cả nhà Khẩu Cẩn Khê, cô bé bị kẹp giữa bố mẹ, trông hạnh phúc vô cùng.

Khẩu Ninh Sơn đang giảng giải cho con gái một điển tích, cô bé nghe chăm chú.

“Chiêu Chiêu!” Thấy Châu Chiêu Chiêu, Khẩu Cẩn Khê vui mừng chạy tới.

Mới hai ngày không gặp mà cảm giác như đã lâu lắm.

Hôm Châu Chiêu Chiêu đi rồi, cô bé cố gắng tiếp xúc với Khẩu Ninh Sơn.

Rồi phát hiện hai cha con có nhiều điểm chung, tưởng ông là dân kỹ thuật khô khan, ai ngờ lại am hiểu cả lịch sử và cổ văn.

“Ở nước ngoài nhớ nhà, bố đọc sách, nghiên cứu lịch sử để khuây khỏa.” Khẩu Ninh Sơn giải thích.

Không ngờ lại hợp gu con gái, khoảng cách nhanh chóng được rút ngắn.

Tiền Dương Duy Lực đi, cuộc sống của Châu Chiêu Chiêu dường như trở lại bình thường. Cho đến khi cô chợt nhớ tới bức thư tối hôm đó, vẫn để trong hộp chưa mở ra xem.

“Chiêu Chiêu, em có nghe chị nói không?” Lý Đình gọi.

“Hả? Chuyện gì thế?” Châu Chiêu Chiêu giật mình.

“Không có gì.” Lý Đình và Lưu Tương liếc nhau, lo lắng hỏi, “Em không sao chứ? Mặt em xanh lắm.”

“Em ổn, các chị đi ăn trước đi.”

“Ừ, vậy chúng chị mang đồ về cho em nhé.”

Ký túc xá trở nên yên tĩnh khi hai người rời đi.

Châu Chiêu Chiêu nhặt tấm ảnh rơi trên giường lên xem.

Trong ảnh, người phụ nữ chăm chú nhìn người đàn ông, ánh hoàng hôn chiếu qua khe hở giữa hai người.

Ấm áp vô cùng.

Là thứ ấm áp lãng mạn có thể cảm nhận được qua bức ảnh.

Nếu người đàn ông trong ảnh không phải Dương Duy Lực, Châu Chiêu Chiêu hẳn đã rất thích không khí này.

Nhưng giờ đây, m.á.u trong người cô như đông cứng lại.

Cô cần bình tĩnh.

Nhưng dường như không thể, trong lòng như có thứ gì đang khuấy động, khiến cô bồn chồn.

Dù rất muốn lý trí, tự nhủ đây không phải sự thật.

Nhưng bức ảnh rõ ràng trước mắt, không thể không tin.

Thư là của Đào An Di viết.

“Anh ấy chỉ nhất thời lạc lối, em biết anh ấy sẽ quay về.” Đào An Di viết trong thư, “Anh ấy sẽ lại nhìn em bằng ánh mắt ấy.”

Ánh mắt Châu Chiêu Chiêu dán vào từng chữ.

Yêu nhau, yêu em...

Những từ này như d.a.o cửa vào tim.

Một lúc sau, cô cất cả thư lẫn ảnh vào hộp.

Nằm xuống, trùm chăn kín mít.

Không phải thật.

Châu Chiêu Chiêu tự nhủ.

Dù là kiếp trước hay hiện tại, cô đều tin tưởng Dương Duy Lực. Anh có thể lừa chiêu, nhưng tuyệt đối không bao giờ lừa dối tình cảm.

Nhưng lòng vẫn đau nhói.

Nước mắt chưa kịp rơi, tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai đấy?”

“Châu Chiêu Chiêu có ở không? Có người tìm dưới lầu.” Là bác quản lý.

“Cháu xuống ngay ạ.”

Dưới lầu, Châu Chính Văn và Diêu Trúc Mai đang đợi.

“Con này,” Diêu Trúc Mai mắt đỏ hoe, “Suýt nữa mẹ đã bị hấn lừa rồi.”

Hấn là ai?

Châu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, Châu Chính Văn giải thích: “Có người gửi thư về nhà.”

Cô hiểu ngay.

Hấn là Đào An Di gửi thư cho cô không thấy phản ứng, nên gửi tiếp về nhà bố mẹ.

“Bố mẹ ăn tối chưa?” Châu Chiêu Chiêu hỏi, “Để con dẫn đi ăn cái đã.”

Diêu Trúc Mai thở dài định nói gì, nhưng bị Châu Chính Văn ngắt lời: “Ừ, đi ăn trước đã.”

Trời đất lớn, ăn uống lớn nhất.

“Chuyện này,” trong bữa ăn, Châu Chiêu Chiêu nói, “Để con tự giải quyết, bố mẹ đừng lo.”

“Cô gái đó, thật sự là thanh mai trúc mã của Duy Lực?” Diêu Trúc Mai hỏi.

Châu Chiêu Chiêu gật đầu.

Diêu Trúc Mai bưng bưng nổi giận.

“Đã có thanh mai trúc mã rồi, sao còn quấy rối con gái tôi?”

Ban đầu, ai là người nhất quyết theo đuổi Châu Chiêu Chiêu, hứa sẽ đối xử tốt với cô?

“Không được, con giải quyết thế nào được?” Diêu Trúc Mai nói, “Nếu không có tấm ảnh, chúng ta đã bị lừa rồi.”

“Vốn chưa gặp phụ huynh nhà họ Dương, nhân dịp bố chưa đi công tác, hãy gặp mặt một lần.” Châu Chính Văn đề nghị, “Cũng làm rõ chuyện này, rốt cuộc là thế nào?”

“Nhà họ tuy có địa vị, nhưng con gái tôi không phải không có lựa chọn.”

“Bố ơi...” Châu Chiêu Chiêu xúc động, nhưng vẫn cố gắng giải thích hộ Dương Duy Lực, “Cô gái đó...”

“Con đừng nói.” Châu Chính Văn ngắt lời, “Bố muốn biết thái độ của Dương Duy Lực và nhà họ Dương.”

“Con gái à,” ông trầm ngâm, “Hôn nhân tưởng là chuyện hai người, nhưng thực chất là hai gia đình.”

“Bố từng nghĩ chỉ cần nhân phẩm tốt, đối xử tốt với con là được.” Ông thở dài, “Nhưng không đúng, con gái bố nâng niu thế nào, nếu nhà họ không trân trọng, chúng ta cũng không cần phải níu kéo.”

“Bố nuôi con, con muốn sống thế nào cũng được.”

Không cần xem mặt người khác.

Đời này vốn đã khát khe với phụ nữ, Châu Chính Văn cố gắng kiếm tiền để làm gì?

Chẳng phải để con cái không khổ như ông ngày trước?

Nếu để Châu Chiêu Chiêu về nhà chồng mà còn chịu ức, vậy đám cưới này không cần thiết!

Chương 140

DTV-EBOOK

Nhưng Dương Duy Lực đang làm nhiệm vụ, Châu Chiêu Chiêu không biết liên lạc bằng cách nào.

“Vậy trước tiên gặp bố mẹ hẳn đã.” Châu Chính Văn nói.

“Nhưng mà...”

“Nghe bố đi, sắp cưới rồi mà...” Diêu Trúc Mai thúc giục.

“Thôi được.” Châu Chiêu Chiêu vốn nghĩ Dương Duy Lực không có nhà, họ tự ý đến có phần không phải.

Nhưng nhìn bố mẹ lo lắng cho mình, cô lại nhớ kiếp trước mỗi khi bị ức hiếp luôn ước giá có bố mẹ ở đây, họ sẽ không để cô chịu thiệt.

“Đừng khóc,” Diêu Trúc Mai thấy mắt con đỏ hoe, xót xa nói, “Có bố mẹ đây, không sợ.”

Châu Chiêu Chiêu biết bà hiểu nhầm, nhưng không giải thích.

Hai vợ chồng Châu Chính Văn ở lại nhà khách trường, sáng hôm sau cả nhà đến nhà Dương Duy Lực.

...

...

Dương Quyên Đình tối qua vận lưng, đang nằm nhờ Hứa Quế Chi bóp.

“Bảo ông yên phận, tưởng mình còn thanh niên mười bảy à?” Bà vừa xoa vừa trách, “Lỡ người ngoài biết được... xấu hổ chết.”

“Tôi không phải...” Dương Quyền Đình đỏ mặt, “Chỉ là...”

Hứa Quế Chi mỉm cười, xoa một lúc rồi dán cao.

Dương Quyền Đình thở phào, “Tay nghề bà vẫn tuyệt vời.”

“Ngày trước làm đồng một nhọc, nếu không nhờ bà, lưng tôi sớm hỏng rồi.” Ông cười cúi xuống gần vợ, “Giờ xem ra vẫn dùng được vài chục năm nữa.”

“Ông cứ nổ.” Bà đỏ mặt đẩy ông ra.

Dương Quyền Đình lại thì thầm vài câu khiến bà đỏ mặt, “Đồ già không biết xấu hổ.”

“Sau khi cưới xong cho thằng út, tôi dẫn bà đi biển chơi.” Ông nói, “Nhớ bà luôn muốn ngắm biển.”

“Ông bận thế, đi được sao?” Hứa Quế Chi lắc đầu, “Để sau đi.”

“Bà lại thế.” Dương Quyền Đình bực mình đứng dậy, “Trong lòng bà, ba thằng con quan trọng hơn tôi.”

Hứa Quế Chi đang định cãi thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai đến giờ này?” Hai vợ chồng nhìn nhau, Dương Quyền Đình chỉnh lại áo, bà ra mở cửa.

“Lão Dương, ra xem ai đến này?”

“Chiêu Chiêu và bố mẹ vợ tới chơi.”

Dương Quyền Đình nhíu mày, dù nghi hoặc nhưng vội vàng ra đón.

Vào nhà, Châu Chính Văn không vòng vo, đưa bức thư cho ông, “Anh xem lá thư này.”

“Đến đột ngột thế này thật thất lễ,” ông nói, “Nhưng đọc xong thư, vợ chồng tôi thức trắng đêm, đứa con này được nuông chiều quá.”

“Nếu có hiểu nhầm gì...” Ông dừng lại để Dương Quyền Đình đọc thư.

“Vô lý, thật vô lý!” Dương Quyền Đình tức giận đập thư xuống bàn, “Châu đệ yên tâm, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Nếu sự thật đúng như thế,” Châu Chính Văn cười, “Thì chỉ có thể nói hai đứa không có duyên.”

“Không, không phải thế,” Hứa Quế Chi nắm tay Diêu Trúc Mai, “Thư này nửa thật nửa giả, cố tình gây hiểu lầm.”

“Đào An Di lớn lên cùng khu với nhà tôi, nhưng tôi đảm bảo thằng út không có tình cảm gì với cô ta.”

Nếu có, đã thành từ lâu.

“Không biết ai viết thư này, sao dám bịa đặt thế?” Bà tức giận.

“Gọi điện cho thằng cả, bảo thằng út về ngay.” Dương Quyền Đình nghiêm mặt, “Phải điều tra rõ ràng.”

Mục đích thực sự của người này là gì?

Chỉ đơn giản là phá hỏng hôn sự của Dương Duy Lực và Châu Chiêu Chiêu?

Dương Duy Lực về rất nhanh, trong điện thoại đã nắm sơ lược tình hình.

Bước vào nhà, ánh mắt đầu tiên tìm Châu Chiêu Chiêu, nhưng cô không những không nhìn anh mà còn cố tình lảng tránh.

Dương Duy Lực: "..."

Trên đường về, anh vẫn rất tự tin, nhưng giờ thấy thái độ của cô, bỗng thấy bất an.

"Em cũng nhận được một bức." Châu Chiêu Chiêu đưa thư cho Hứa Quế Chi.

Nội dung hai bức hơi khác nhau.

Nhưng đại ý đều nói Dương Duy Lực và Đào An Di là thanh mai trúc mã, hy vọng Châu Chiêu Chiêu đừng làm kẻ thứ ba.

Tất nhiên, thư nhấn mạnh viết vì đạo nghĩa.

Đạo nghĩa cái gì?

Cuối thư còn kèm ảnh Dương Duy Lực đánh bóng rổ xong, Đào An Di đưa nước.

Góc chụp rất khéo, khiến hai người trông rất thân mật.

"Chiêu Chiêu, em tin anh không?" Dương Duy Lực nhìn cô, "Anh và cô ta không có gì."

"Bác yên tâm, cháu sẽ điều tra rõ." Anh nói, "Nhưng xin bác tin, cháu và cô ta chỉ là bạn học, không hơn."

"Đúng là cô ta có ý với cháu, nhưng cháu mới biết gần đây."

Trước khi gặp Châu Chiêu Chiêu, Dương Duy Lực luôn thờ ơ với chuyện tình cảm.

Nếu có ai nói anh sẽ yêu một cô gái say đắm thế này, anh đã không tin.

Nhưng giờ mới biết, không phải anh lạnh lùng, mà đúng người chưa xuất hiện.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nói đến đây, anh bỗng bực bội, “Tấm ảnh này có người cố tình chụp, hôm đó anh không nhận nước của cô ta.”

Mọi người trong phòng ngạc nhiên, chưa từng thấy Dương Duy Lực như vậy.

“Chúng tôi tin cháu,” Châu Chính Văn nói, “Nhưng thư đã gửi đến nhà, không thể làm ngơ.”

“Nếu có chuyện, chúng tôi sẽ dạy lại con gái,” ông tiếp tục, “Nếu không, kẻ này cố tình hãm hại, không điều tra rõ, sau này còn gây rối.”

“Phải đấy.” Hứa Quế Chi và Dương Quyền Đình gật đầu.

“Chú nói phải,” Dương Quyền Đình hỏi con trai, “Cháu tính sao?”

“Chiêu Chiêu, nói chuyện riêng với anh được không?” Dương Duy Lực nhìn cô.

“Có gì nói luôn ở đây.” Dương Quyền Đình quát, “Không giải thích rõ, đừng nói chú, bố cũng không tha.”

Nhưng Dương Duy Lực bỏ ngoài tai, bước tới trước mặt Châu Chiêu Chiêu.

Một tay nắm c.h.ặ.t t.a.y cô kéo đứng dậy, tay kia đỡ lấy eo.

Châu Chiêu Chiêu bỗng chốc bị anh ôm chặt trong lòng.

“Dương Duy Lực, anh điên rồi!”

Chương 141

DTV-EBOOK

Làm sao Dương Duy Lực có thể điên được chứ?

Nhưng hiện tại, anh đang rất bức bối, đặc biệt là từ lúc bước vào cửa đến giờ, Chu Chiêu Chiêu thậm chí chẳng thèm liếc mắt nhìn anh một cái. Điều này càng khiến Dương Duy Lực thêm phần nóng lòng.

“Tam tử, con định làm gì vậy?” Hứa Quế Chi vội vàng quát mắng con trai, “Mau buông Chiêu Chiêu ra ngay!”

“Mẹ, con có chuyện riêng cần nói với Chiêu Chiêu, đợi khi hai đứa nói xong, con sẽ giải thích rõ ràng với bác Chu.” Dương Duy Lực mím môi, gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm.

Ánh mắt và thân thể anh đều kiên định như một.

Bất kể ai nói gì, anh cũng sẽ không buông cô ra.

“Đồ ngốc này, con đang phát điên cái gì vậy?”
Dương Quyền Đình mặt đen như mực, giận dữ quát, “Con dám...”

Nhưng lời còn chưa kịp nói hết, Dương Duy Lực đã ôm chặt lấy Chu Chiêu Chiêu, mang cô ra khỏi cửa.

Đúng là đồ bất hiếu!

...

...

Phiêu Vũ Miên Miên

Đúng lúc Dương Duy Khôn - con trai cả nhà họ Dương từ bên ngoài trở về, Dương Quyền Đình lớn tiếng hét lên, “Duy Khôn, mau ngăn cái thằng khốn này lại cho ta!”

Dương Duy Khôn sửng sốt, chưa kịp phản ứng thì Dương Duy Lực đã dắt Chu Chiêu Chiêu rẽ sang phải, biến mất.

“Ba, chuyện gì thế?” Dương Duy Khôn ngơ ngác hỏi.

Sáng sớm vừa đến cơ quan, anh đã nhận được điện thoại từ nhà, bảo anh tìm cách liên lạc với Dương Duy Lực, nói rằng bố mẹ Chu Chiêu Chiêu đã đến nhà, bất kể thế nào cũng phải bắt Dương Duy Lực về nhà ngay.

Trong điện thoại không tiện hỏi nhiều, Dương Duy Khôn xử lý xong công việc liền vội vã trở về, nào ngờ lại chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Nói thật, anh chưa từng thấy Dương Duy Lực hoảng loạn như vậy bao giờ.

Trong ký ức của anh, từ nhỏ đến lớn, đứa em trai thứ ba này đã dám đối đầu với cha, đối xử với mọi người trong nhà cũng lạnh nhạt, thường xuyên khiến Dương Quyền Đình tức giận đến phát điên.

Chưa bao giờ, dù gặp chuyện gì, anh thấy em trai mình sợ hãi điều gì. Nhưng hôm nay, Dương Duy Khôn đã nhìn thấy sự hoảng loạn trong ánh mắt của đứa em này.

Hừm... thật sự rất tò mò.

Àm!

Tiếng đóng cửa mạnh mẽ của Dương Duy Lực.

Bên ngoài, mọi người nhìn nhau ngơ ngác. Không ai ngờ Dương Duy Lực lại có hành động như vậy.

Mọi người nhìn nhau, không biết nói gì.

Cuối cùng, Hứa Quế Chi gượng cười một tiếng, “Để hai đứa chúng nó tự nói chuyện trước đi. Thân gia, mọi người yên tâm, con trai tôi dám đảm bảo, nó sẽ không làm chuyện gì xằng bậy đâu.”

“Chuyện này chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, đưa ra một câu trả lời thỏa đáng cho Chiêu Chiêu và mọi người.”

Vậy thì tốt.

Chu Chính Văn cũng không hoàn toàn tin vào những bức ảnh và nội dung bức thư, nhưng với tư cách là cha của Chiêu Chiêu, một khi đã nhận được lá thư đó thì không thể coi như không có chuyện gì.

Hơn nữa, điều anh muốn biết hơn chính là thái độ của nhà họ Dương.

Hiện tại mà nói, thái độ của nhà họ Dương khiến anh khá hài lòng.

Vì vậy, Chu Chính Văn không làm khó dễ gì thêm. Là một người làm kinh doanh, anh tự nhiên hiểu cách giao tiếp, chẳng mấy chốc hai người đã trò chuyện vui vẻ.

Còn trong phòng, Dương Duy Lực đưa Chu Chiêu Chiêu vào phòng riêng của mình.

“Anh làm gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu trợn mắt nhìn anh, “Hả? Anh còn giận nữa à?”

Người nên giận phải là cô chứ?

“Ừm...”

Nhưng ngay giây phút sau, cô đã bị Dương Duy Lực kéo mạnh vào lòng, đôi môi đỏ mọng của cô lập tức bị anh chiếm đoạt.

“Xèo...”

Dương Duy Lực đau đớn buông cô ra, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, anh phát hiện đôi mắt cô đã đỏ hoe.

“Bé yêu, anh xin lỗi.” Dương Duy Lực càng hoảng hốt hơn, vội vàng nói, “Anh không cố ý, xin lỗi em.”

“Đồ tồi!” Chu Chiêu Chiêu tức giận cắn mạnh vào cánh tay anh.

Dương Duy Lực không phản kháng, để mặc cô gái trút giận.

Cho đến khi trong miệng cảm nhận được vị tanh của máu, Chu Chiêu Chiêu mới buông ra, phát hiện mình đã cắn rách da tay Dương Duy Lực.

“Không sao.” Dương Duy Lực cười hì hì, “Đánh là yêu, mắng là thương, da anh dày lắm, sau này em muốn đánh lúc nào cũng được.”

Người này đúng là quá vô liêm sỉ.

“Đừng có tưởng đùa giống như vậy là xong chuyện,” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói, “Anh còn dám phát điên, làm vậy chỉ khiến mọi người lo lắng thêm.”

“Em không tin anh?” Dương Duy Lực nhìn cô.

“Em có nói là không tin anh đâu?” Chu Chiêu Chiêu tức giận quay đầu sang một bên, “Nếu em không tin anh, hôm nay đã không dẫn bố mẹ đến đây.”

Vậy mà anh ta vừa về đến đã lôi xênh xệch cô vào phòng.

Đúng là!

“Nhưng từ lúc anh về đến giờ, em chẳng thèm nhìn anh một cái.” Anh chăm chú nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Từ lúc anh bước vào cửa đến giờ, em chưa từng dành cho anh một ánh mắt nào.”

Vì vậy, anh mới hoảng loạn.

Chu Chiêu Chiêu đẩy anh ra, “Em chẳng thèm nhìn anh đâu.”

“Em đợi đấy, anh nhất định sẽ cho em một lời giải thích thỏa đáng.” Anh nói.

“Cô ta sẽ không thừa nhận đâu.” Chu Chiêu Chiêu chế nhạo, “Đến lúc đó chỉ cần khóc lóc một chút, ngược lại còn khiến anh vướng vào rắc rối.”

Cả khu đại viện đều biết Đào An Nghi thích Dương Duy Lực, vì chờ anh trở về mà bao nhiêu năm không yêu đương.

Kết quả, Dương Duy Lực lại nói sẽ cưới người khác.

Trong mắt mọi người, Dương Duy Lực chính là một kẻ bội tín vong nghĩa.

Anh còn mặt mũi nào đi tìm Đào An Nghi?

Chỉ cần Đào An Nghi khóc một chút, đồng thời không thừa nhận chuyện này là do cô ta làm, mọi người sẽ quay sang chỉ trích Dương Duy Lực.

Nhưng nhiều hơn cả là sự chỉ trích dành cho Chu Chiêu Chiêu.

Như trong thư đã viết, đa số mọi người sẽ cho rằng Chu Chiêu Chiêu là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm giữa Dương Duy Lực và Đào An Nghi.

“Chuyện này em không cần lo.” Dương Duy Lực khẽ nhếch mép, nở một nụ cười quý dì, “Anh có cách của riêng mình.”

Ban đầu, có một số chuyện Dương Duy Lực không định nói ra.

Dù sao cũng là người cùng khu đại viện, anh thường cũng không về nhà mấy lần, càng không muốn để ý đến những người đó.

Nhưng người ta đã giẫm lên đầu anh, thậm chí còn muốn hắt nước bẩn vào người Chu Chiêu Chiêu, vậy thì đừng trách Dương Duy Lực không khách khí.

Nói xong, Dương Duy Lực nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu im lặng một lúc, căn phòng trở nên yên tĩnh.

“Chu Chiêu Chiêu,” cuối cùng Dương Duy Lực bất an gọi tên cô, “Đừng nói những lời đó.”

“Anh biết em định nói gì sao?” Chu Chiêu Chiêu ngẩng mặt lên nhìn anh, “Ra ngoài đi, đừng để người lớn chờ lâu.”

Cái này... tính là gì đây?

Dương Duy Lực không hiểu, nhưng Chu Chiêu Chiêu đã buông tay anh, mở cửa bước ra.

“Chuyện này giải quyết xong xuôi, rồi hãy nói đến chuyện kết hôn.” Cô gái đứng ở cửa nói một câu.

Rồi nhanh chóng rời đi.

Chỉ để lại Dương Duy Lực một mình trong phòng cười ngốc nghếch.

“Nhất định anh sẽ giải quyết ổn thỏa.” Anh đuổi theo phía sau, “Em cứ chờ xem vở kịch hay nhé.”

Vở kịch hay?

Nói thật, Chu Chiêu Chiêu cũng rất mong chờ.

Lá thư này có lẽ không phải do Đào An Nghi viết, nhưng chắc chắn có liên quan đến cô ta.

Vì cái gì?

Nếu cô là một cô gái không hiểu chuyện, vì lá thư này mà hiểu lầm Dương Duy Lực, thêm vào đó là sự cổ vũ của dư luận, việc chia tay với Dương Duy Lực cũng không phải là không thể.

Chu Chiêu Chiêu kiếp trước có lẽ sẽ như vậy.

Nhưng sau khi trọng sinh, cô không thể vì một lá thư và một tấm ảnh chụp vội mà nghi ngờ Dương Duy Lực.

Vì vậy, cô cũng gửi cho Chu Chính Văn một lá thư.

Chu Chính Văn yêu thương con gái đến nhường nào, chỉ cần hỏi qua một chút là biết.

Ông chắc chắn sẽ đến tìm nhà họ Dương và Dương Duy Lực tranh luận, đến lúc đó Dương Duy Lực sẽ phải đối chất với Đào An Nghi.

Đào An Nghi chắc chắn sẽ không thừa nhận, thêm vào đó cô ta rất giỏi giả vờ, mọi người trong khu đại viện sẽ không nói gì Dương Duy Lực, mà chỉ chĩa mũi dùi vào Chu Chiêu Chiêu.

Dù rốt cuộc Chu Chiêu Chiêu vẫn kết hôn với Dương Duy Lực, nhưng cuộc sống của cô trong khu đại viện sẽ không dễ dàng.

Cuộc hôn nhân của cô và Dương Duy Lực có thể đi được bao xa, cũng khó mà nói trước.

Nhưng cô ta đã tính toán tất cả mọi người, nhưng lại không tính được Dương Duy Lực.

Anh chưa bao giờ là người chịu trận mà không đánh trả, dám trêu vào anh, Đào An Nghi cứ chờ đấy!

Chương 142

DTV-EBOOK

Trong phòng khách, Chu Chính Văn và Dương Quyền Đình đang trò chuyện, Hứa Quế Chi thì kéo Diêu Trúc Mai đi ngắm những bông hoa bà trồng.

Rồi họ thấy hai vợ chồng trẻ lần lượt bước vào.

Nhìn sắc mặt cũng không biết là hòa thuận hay chưa.

Hứa Quế Chi lườm Dương Duy Lực một cái.

Đồ vô dụng, đến vợ mình cũng không dỗ được.

“Chú Chu yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, cho các cháu một lời giải thích thỏa đáng.” Dương Quyền Đình nói.

Nói xong lại liếc nhìn Dương Duy Lực, âm thầm chửi thầm: Tiểu tử khốn nạn!

“Không cần điều tra,” Dương Duy Lực lạnh lùng nói, “Chuyện này cháu tự giải quyết.”

“Giải quyết thế nào?” Dương Quyền Đình mặt lạnh như băng nhìn con trai út.

...

...

Đồ không biết điều, đúng là c.h.ết đi được!

“Vậy theo bố phải làm sao?” Dương Duy Lực cười nhạt, “Cần gì điều tra, không phải Đào An Nghi thì cũng là do cô ta xúi giục.”

“Với cái tính nhu nhược của lão gia nhà họ Đào, chỉ cần cô ta khóc lóc một chút, rồi kéo bố nhớ lại chuyện năm xưa, bố chẳng lại nhượng bộ sao?” Dương Duy Lực giễu cợt, “Chuyện này để cháu xử lý, mọi người đừng can thiệp.”

Mấy năm nay, nhà họ Đào càng ngày càng suy yếu, chỉ còn lão gia Đào gồng gánh. Nhưng lão già càng già càng lắm cảm, bị nhà trưởng dắt mũi, đặc biệt cưng chiều Đào An Nghi hết mực.

Lão gia Đào có ân với Dương Quyền Đình, lại thêm tuổi cao, cuối cùng Dương Quyền Đình chắc chắn sẽ nhân nhượng.

Nhưng bị con trai chống đối trước mặt mọi người, sắc mặt Dương Quyền Đình vẫn khó coi.

“Trước đây cháu không quan tâm mấy chuyện này, không có nghĩa là cháu có thể chịu đựng việc họ hắt nước bẩn lên người mình.” Dương Duy Lực lạnh lùng nói.

Hồi đó anh chỉ có một mình, mặc kệ người ta nói gì.

Nhưng bây giờ khác, họ nói gì về anh cũng được, nhưng không được phép nói xấu Chiêu Chiêu.

Dương Duy Lực vốn là người bảo vệ người nhà, Chu Chiêu Chiêu chính là nghịch lân của anh.

Đã Đào An Nghi thích nghe người khác bàn tán, vậy thì để cô ta nghe cho rõ!

“Duy Lực đã nói có thể xử lý, chú tin cháu sẽ làm tốt.” Chu Chính Văn cười nói, “Dĩ nhiên, nếu Chiêu Chiêu có gì không phải, cháu cứ nói với chú, chú sẽ dạy bảo nó.”

Dù sao thì, nguyên tắc vẫn là bảo vệ con gái mình.

Chiêu Chiêu là con gái, phải che chở nhường nhịn, nếu thật sự có gì không phải, để ông bố già này dạy dỗ.

“Chú yên tâm, Chiêu Chiêu không có gì không phải cả,” Dương Duy Lực nghiêm túc nói, “Nếu có gì sai, thì là do cháu chưa làm tốt.”

“Cháu sẽ cố gắng sửa đổi.”

Dương Quyền Đình: “...”

Sao ông chưa bao giờ phát hiện ra, thằng con út này khéo mồm nói ngọt thế?

Hơn nữa thái độ với Chu Chính Văn, đúng là không thể tốt hơn.

Sao đến lượt ông thì toàn bị gai góc và chê bai?

“Đã gần trưa rồi,” Hứa Quế Chi cười nói, “Chúng ta cùng đi ăn trưa nhé.”

“Chị rất hợp tính với em, chúng mình nói chuyện thêm chút nữa.” Hứa Quế Chi quay sang hỏi Dương Duy Khôn, “Đã đặt phòng chưa?”

“Đặt rồi.” Dương Duy Khôn gật đầu.

Đó là một nhà hàng sang trọng và đặc sắc, phải đặt trước mới có chỗ. Dương Duy Khôn đã dùng quan hệ mới xin được phòng VIP, đủ thấy nhà họ Dương coi trọng nhà họ Chu thế nào.

“Lần sau lên tỉnh, hai anh em mình uống thêm.” Dương Quyền Đình nắm tay Chu Chính Văn.

Sau chuyến này, Chu Chính Văn khá hài lòng với thái độ nhà họ Dương, nhưng trước khi về vẫn dặn

dò con gái: “Sau này gặp chuyện gì, nhất định phải nói với gia đình.”

“Bất cứ lúc nào, bố cũng sẽ đứng sau che chở cho con.”

Chu Chiêu Chiêu mắt cay cay.

Sau bữa trưa, Chu Chính Văn và Diêu Trúc Mai từ chối lời mời ở lại chơi thêm của Hứa Quế Chi, lên xe về huyện.

Hai ngày sau vào cuối tuần, Dương Duy Lực đón Chu Chiêu Chiêu đi xem kịch.

Cuối tuần này trong khu đại viện có buổi biểu diễn văn nghệ, nhưng khi Dương Duy Lực dẫn Chu Chiêu Chiêu đến, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào cô.

Đối với người phụ nữ mà Dương Duy Lực muốn cưới, mọi người đều không hiểu rõ, chỉ thấy cô ta xinh đẹp.

Thì ra, Dương Duy Lực thích kiểu này?

Đào An Nghi tối nay cũng đến, vừa vào đã nghe nói Dương Duy Lực dẫn Chu Chiêu Chiêu tới.

“Đúng là không biết xấu hổ,” Trịnh Tiêu Tiêu đứng cạnh Đào An Nghi tức giận nói, “Cướp bạn trai người ta còn dám xuất hiện.”

Cô ta nói rất to, nhiều người xung quanh đều nghe thấy.

“Đúng vậy.”

Nhiều người phụ họa, “Không hiểu Duy Lực nghĩ gì?”

“Chị An, em thấy không đáng cho chị.” Một cô gái nhỏ bức xúc nói, “Chị đợi anh ta bao nhiêu năm, kết quả anh ta lại đi của gái bên ngoài.”

Đúng là đồ khốn!

“Chị An đừng như vậy,” một chàng trai khác nói, “Em từng coi anh ta là thần tượng, giờ chỉ muốn nhổ nước bọt!”

Đám người này phần lớn đều là con em trong khu đại viện, có fan của Dương Duy Lực, cũng có người hâm mộ Đào An Nghi.

Bầu không khí dần trở nên căng thẳng.

“Mọi người đừng như vậy,” Đào An Nghi cảm động nói, “Nghe được những lời này của mọi người, em cũng thấy đáng rồi.”

“Chỉ là em và anh ấy không có duyên.” Nói đến đây mắt cô đỏ hoe, “Cũng có thể là em không đủ tốt.”

“Sao lại là lỗi của chị?” Trịnh Tiêu Tiêu tức giận, “Rõ ràng là có người không biết xấu hổ cướp bạn trai người ta.”

“Theo em, chị An quá hiền lành.” Trịnh Tiêu Tiêu nói, “Chị nên vả vào mặt con tiểu tam đó.”

Đào An Nghi cười khổ lắc đầu.

Nhìn cô như vậy, mọi người càng phần nộ.

“Một cô nhà quê sao xứng?”

“Chị An, em thực sự thấy không đáng cho chị.” Cô gái nhỏ nói.

“Chị đợi anh ta bao nhiêu năm...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên có tiếng gọi, mọi người quay đầu nhìn, thấy một người đàn ông cầm bó hoa hồng bước về phía Đào An Nghi.

Mặt Đào An Nghi lập tức tái mét.

Nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Đào An Nghi.” Người đàn ông cười gọi tên cô.

“Thiếu Phong, sao anh lại đến đây?” Đào An Nghi ngắt lời, “Chuyện đó để sau nói được không?”

Lại nói thêm, “Em sẽ cố gắng giúp anh.”

“Tối nay không tiện, anh về trước đi?” Đào An Nghi vừa nói vừa kéo Vương Thiếu Hoa, hạ giọng, “Lát em sẽ tìm anh, được không?”

“An An,” Vương Thiếu Hoa hào hứng nói, “Đừng lo, anh đã thuyết phục được gia đình, họ đồng ý cho chúng ta đến với nhau rồi.”

Vương Thiếu Hoa quá phấn khích nên nói rất to.

Mọi người: “...”

Cái gì cơ?

Đồng ý cho hai người đến với nhau?

“Anh biết mấy năm nay em chịu nhiều thiệt thòi, nhưng bây giờ không sao nữa, bó hoa này tặng em, có thích không?” Vương Thiếu Hoa vẫn vui vẻ, nói còn lưu loát hơn bình thường, Đào An Nghi muốn ngắt lời cũng không kịp, “Cả chuyện công tác em cũng không phải lo, họ đồng ý điều em lên Bắc Kinh rồi.”

Điều lên Bắc Kinh?

Ánh mắt mọi người nhìn cô lại càng khác.

Lượng thông tin này hơi nhiều.

Mấy năm nay? Chẳng lẽ Đào An Nghi không phải đợi Dương Duy Lực, mà là bí mật yêu đương với người đàn ông tên Thiếu Hoa này?

Nhưng chưa hết.

“An An, người đàn ông này là ai?” Đột nhiên, một người đàn ông khác bước ra từ đám đông, nắm lấy tay Đào An Nghi, “Em giải thích cho anh rõ!”

“Không phải em nói người em yêu là anh sao?” Người đàn ông nói, “Chuyện công tác anh đã giúp em xong rồi, tờ báo ở Bắc Kinh.”

“Ngoan, đừng giỡn nữa.”

Mọi người: “...?”

Chương 143

DTV-EBOOK

Hai người đàn ông tranh giành một phụ nữ?

Mà nhân vật nữ chính lại là nữ thần bạch nguyệt trong lòng bao chàng trai - Đào An Nghi!

Chuyện này nghe thật khó tin.

Nhưng sự thật đang diễn ra trước mắt.

Hai người đàn ông đang tranh cãi xem ai mới là người Đào An Nghi yêu thật sự.

“An An, em nói anh ta đang nói dối đi.” Vương Thiếu Hoa đỏ mắt tức giận nhìn người đàn ông đối diện.

“An An, hẳn chính là tên vô liêm sỉ cứ bám theo em à?” Lưu Cường hỏi.

“Mày mới là đồ vô liêm sỉ!” Vương Thiếu Hoa nổi giận, cầm bó hoa hồng ném vào Lưu Cường.

“An An? Các người đang làm gì thế?” Đúng lúc này, một người đàn ông khác xuất hiện, ngơ ngác nhìn mọi người.

...

Mọi người cũng ngơ ngác nhìn anh ta.

Phải nói, gu thẩm mỹ của Đào An Nghi rất ổn.

Nhìn ba người đàn ông này, Vương Thiếu Hoa vẫn nhả đầy thư sinh khí, Lưu Cường mạnh mẽ phóng khoáng, còn người mới đến không rõ tên lại mang vẻ lai Tây.

Nói chung, đều rất đẹp trai.

Mỗi người một vẻ!

Nhưng... ba người này có quan hệ gì với Đào An Nghi?

“Người yêu.”

“Bạn trai.”

Vương Thiếu Hoa và Lưu Cường đồng thanh nói, sau đó cùng nhìn về phía người lai Tây.

“Chúng tôi... là bạn thân vô话不谈.” Người lai Tây nói, “An An, đừng đi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Đôi chân Đào An Nghi vốn định bỏ chạy bỗng cứng đờ tại chỗ.

Ba người đàn ông cùng ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cô, tất cả đều muốn hỏi: Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

“Không phải nói cô đợi Dương Duy Lực bao nhiêu năm sao?”

Vậy ba người đàn ông này là gì?

Đào An Nghi muốn khóc, cô cũng muốn biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Tại sao ba người này lại cùng xuất hiện ở đây?

Dương Duy Lực!

Chắc chắn là Dương Duy Lực!

Nghĩ đến đây, Đào An Nghi không khỏi run lên.

Lá thư kia đương nhiên không phải cô viết, nhưng là cô ám chỉ Trịnh Tiêu Tiêu viết.

Cả tấm ảnh kia nữa.

Cô là phóng viên, nhưng bức ảnh đó chụp khi cô chưa vào nghề, là sau này tình cờ có được từ đồng nghiệp.

Cũng chính bức ảnh này khiến Trịnh Tiêu Tiêu tin chắc mối quan hệ tình cảm giữa cô và Dương Duy Lực.

Và Trịnh Tiêu Tiêu cũng là người viết lá thư đó.

Chu Chiêu Chiêu đoán không sai, cô muốn dùng thư và ảnh gây hiểu lầm giữa cô và Dương Duy Lực.

Nếu có thể chia tay thì càng tốt.

Đào An Nghi đã tính toán mọi thứ.

Thậm chí cả kịch bản nếu nhà họ Dương đến chất vấn, cô cũng đã thuộc lòng.

Tiếc rằng, chờ mãi không thấy Chu Chiêu Chiêu hay nhà họ Dương có phản ứng gì.

Không ngờ, Dương Duy Lực lại điều tra ra những chuyện này.

Đào An Nghi không ngốc.

Cô biết rõ thái độ của Dương Duy Lực đối với mình, chẳng khác gì người ngoài.

Nhưng có câu “Trai theo gái cách núi, gái theo trai cách sông.”

Sớm muộn gì Dương Duy Lực cũng phải chịu áp lực gia đình mà lấy vợ.

Lúc đó chẳng phải cô có cơ hội sao?

Nhưng đồng thời cô cũng không muốn “treo cổ” trên cây Dương Duy Lực, nên phải tìm vài “lớp dự phòng”.

Và mấy người này chính là “lớp dự phòng” của cô.

Cô rất thông minh, chỉ có Lưu Cường ở tỉnh thành, hai người kia một ở Bắc Kinh một ở Thượng Hải.

Ba người này có điểm chung là có thể giúp cô xin việc vào tòa soạn ở Bắc Kinh hoặc Thượng Hải.

Đây cũng là đường lui Đào An Nghi chuẩn bị cho mình.

Nếu lá thư và bức ảnh không đạt được mục đích, nếu Dương Duy Lực thật sự cưới Chu Chiêu Chiêu, thì cô sẽ chọn một trong mấy người này.

Ít nhất, họ có thể giúp ích cho sự nghiệp của cô.

Cô luôn nghĩ mình giấu kín, là phóng viên thường xuyên công tác, ai biết được cô có yêu đương hay không?

Phiêu Vũ Miên Miên

Thế là Đào An Nghi yêu xa cùng lúc ba người.

Nhưng ai ngờ, ba người ở ba thành phố khác nhau lại cùng xuất hiện ở đây.

Và đều chất vấn cô: “Ai mới là người em yêu nhất?”

Trong chốc lát, hình tượng thủy chung trong sáng bấy lâu của Đào An Nghi trước mặt mọi người sụp đổ hoàn toàn.

Cái gì đợi Dương Duy Lực bao nhiêu năm?

Đợi Dương Duy Lực mà còn yêu cùng lúc ba người?

“An An?” Trịnh Tiêu Tiêu không thể chấp nhận nổi, cười tự giễu, “Vậy bao nhiêu năm nay chị đều đang diễn sao?”

“Lưới tình của chị giăng rộng thật đấy.”

“Không trách Duy Lực ca không thêm để mắt đến cô ta.”

“Đúng là đồ *** vô liêm sỉ.”

Đào An Nghi trước được tôn lên cao bao nhiêu, giờ rơi xuống đau bấy nhiêu.

“Đào An Nghi, em lừa dối anh!” Lưu Cường nói.

“An An, anh vì em nhịn ăn suốt c.h.ết tranh luận với gia đình, em lại đối xử với anh như vậy.” Vương Thiếu Hoa nói.

“Hóa ra anh không phải duy nhất của em.” Người lai Tây nói.

Ba người đàn ông nhìn cô với ánh mắt chán ghét và thất vọng.

“Vậy em đến với anh chỉ vì muốn xin việc ở Bắc Kinh?”

“Công việc ở Thượng Hải, em đừng mơ.” Lưu Cường tức giận nói.

“Mọi người nghe em giải thích,” Đào An Nghi hoảng hốt, nắm lấy Vương Thiếu Hoa để nói chuyện và tốt bụng nhất, “Thiếu Hoa, em không lừa anh, em thật sự coi anh là người bạn tốt nhất.”

“Thật mà, các anh đều là bạn tốt nhất của em.” Cô vừa khóc vừa nói.

Những người khác: “...”

“Đào An Nghi, chúng ta sẽ gặp lại.” Lưu Cường tức giận bỏ đi.

Người lai Tây cũng tức tối đi theo.

Chỉ còn Vương Thiếu Hoa đứng đó, Đào An Nghi hy vọng nói: “Em không lừa anh.”

Nhưng Vương Thiếu Hoa sao có thể nghe cô?

“Bạn tốt nhất?” Vương Thiếu Hoa cười nhạt, “Bạn tốt nhất?”

Bó hoa hồng tàn lụi trong tay như trò đùa, anh tức giận ném vào người Đào An Nghi: “Cút đi, Đào An Nghi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Cô chẳng bao giờ biết, để được đến với cô, anh đã nỗ lực bao nhiêu.

Anh cố gắng nói tốt cho cô trước mặt bố mẹ, kể cô là cô gái tuyệt vời thế nào.

Nhưng người cha lại nói, Đào An Nghi không như anh nghĩ, cô đến với anh chỉ vì cha anh làm ở Sở Văn hóa Bắc Kinh, có thể giúp cô điều động công tác.

Vương Thiếu Hoa không tin, anh đánh cược với cha, nếu cô không phải người như vậy thì cha phải đồng ý cho họ kết hôn.

Nhưng... anh đợi được cái gì?

“Cái Vương Thiếu Hoa đó,” Chu Chiêu Chiêu hỏi Dương Duy Lực, “Khá tội nghiệp nhỉ?”

Nhìn cũng là người tử tế, vì muốn cưới Đào An Nghi mà thuyết phục gia đình phản đối, tốn bao tâm sức.

Tiếc là Đào An Nghi không xứng.

“Tôi tình cờ quen cha cậu ta.” Dương Duy Lực nói.

Chính anh đã gợi ý, phản đối chỉ khiến Vương Thiếu Hoa càng cứng đầu, chỉ bằng để tự mắt thấy mới chịu buông.

Hơn nữa, còn tranh thủ được ân tình của nhà họ Vương Bắc Kinh.

Dương Duy Lực khẽ nhếch mép.

Muốn lợi dụng anh để xây dựng hình tượng? Cũng phải cân nhắc xem mình có đủ nặng không.

“Vì cô ta, anh sẵn sàng chà đạp lên em như vậy sao?” Đào An Nghi vừa khóc vừa nói, “Hủy hoại thanh danh của em?”

Chương 144

DTV-EBOOK

Đào An Nghi đỏ mắt nhìn Dương Duy Lực đầy tủi thân: “Chúng ta lớn lên cùng nhau, anh không hiểu em là người thế nào sao?”

“Không hiểu,” Dương Duy Lực lạnh nhạt đáp, cầm chỉ về phía đám đông xung quanh, “Bọn họ cũng lớn lên cùng tôi, anh hỏi xem họ có hiểu không?”

Mọi người theo phản xạ lắc đầu.

Cùng lớn lên cũng có nhiều loại, đâu phải bạn thân ngày nào cũng gặp nhau.

Nhưng chợt nhận ra, thì ra trong mắt Dương Duy Lực, Đào An Nghi cũng chỉ như họ?

Chỉ là một đứa trẻ trong khu đại viện? Không hơn không kém?

“Hơn nữa, vị hôn thê của tôi không cần phải dẫm lên ai để tỏa sáng,” anh tiếp tục, “Còn những kẻ muốn hãm hại cô ấy, phải xem tôi có cho phép không.”

“Vậy những người này là anh gọi đến?” Đào An Nghi trừng mắt nhìn Dương Duy Lực.

“Những người này?” Dương Duy Lực cười khẩy, “Tôi bắt họ yêu đương cùng lúc với cô sao?”

...

...

Rõ ràng là cô ta vô liêm sỉ, một lúc đập nhiều thuyền, giờ lộ ra lại đổ lỗi cho người khác?

Có lý lẽ gì như vậy?

Lời Dương Duy Lực vừa dứt, đám đông xung quanh bật cười ồ lên.

Đào An Nghi mặt đỏ bừng, ầm ức nói: “Em thật sự không muốn hãm hại ai. Không biết anh nghe gì mà hiểu lầm em, nhưng em thật sự không có.”

“Em và họ cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường,” Đào An Nghi buồn bã nói, “Em không biết có phải mình làm gì khiến họ hiểu lầm không, nếu có em sẽ đi xin lỗi.”

Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc nhìn Đào An Nghi, cô có thể cảm nhận rõ thái độ mọi người xung quanh đang thay đổi với cô ta.

Trên đời này đúng là có loại người như vậy, làm chuyện khiến người khác ghê tởm nhưng lại có thể xoay chuyển tình thế, khơi dậy lòng bảo vệ của người khác.

Đào An Nghi chính là loại người đó.

Chỉ cần yếu ớt đứng đó, rơi vài giọt nước mắt, lập tức có người xông ra bênh vực.

“An An đừng khóc,” Trịnh Tiêu Tiêu vừa đưa khăn giấy vừa nói, “Rõ ràng là họ tự theo đuổi em, chuyện này không liên quan gì đến em cả.”

“Là lỗi của em.” Đào An Nghi nhận khăn giấy, lau nước mắt nói.

Chu Chiêu Chiêu phát hiện cô ta khóc cũng rất nghệ thuật.

Không phải khóc lóc thảm thiết, cũng không phải lặng lẽ rơi lệ, mà là khóc có chừng mực.

Mỹ nhân rơi lệ khiến người thương.

Đào An Nghi đang biểu diễn sinh động câu nói này trước mặt Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu suýt nữa phải vỗ tay tán thưởng.

Trong thời gian ngắn có thể đưa ra phán đoán, tận dụng ưu thế bản thân để chọn phương án có lợi nhất.

“Chị An không có lỗi.”

“Đúng vậy, lỗi là do họ.”

“Chị càng khóc, càng đúng ý một số người.” Trịnh Tiêu Tiêu nói, vừa nói vừa liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Một số người” đó là ai, không cần nói cũng rõ.

Chu Chiêu Chiêu cười: “Mấy ngày trước tôi nhận được một lá thư, suýt nữa đã tin, nhưng hôm nay xem ra, may mà không tin vào lời xúi giục của người khác.”

“Chiêu Chiêu, thư gì vậy?” Đào Hân Bảo đến muện, tò mò hỏi.

“À,” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Có người viết thư bảo Đào An Nghi và Dương Duy Lực lớn lên cùng nhau, bao năm không yêu đương là để chờ anh ấy.”

“Bảo tôi đừng xen vào tình cảm của họ.”

“Tôi tò mò một chút,” Chu Chiêu Chiêu nhìn Đào An Nghi, “Dương Duy Lực có phải cũng giống Vương Thiếu Hoa, bị cô coi là ‘bạn tốt nhất’ không?”

“Cô có làm gì khiến người ta hiểu lầm không?” Cô huých cùi chỏ vào Dương Duy Lực.

“Nhân tiện hôm nay mọi người đông đủ, nói rõ cho xong,” cô nói, “Anh ấy thường xuyên không về, có lời cũng không có dịp nói.”

“Nếu thật sự có hiểu lầm, giải tỏa là được,” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Rõ ràng anh ấy độc thân chưa yêu ai, tôi không muốn bị nói là kẻ thứ ba.”

“Nhân dịp mọi người đều ở đây, làm chứng nói cho rõ ràng.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Mấy năm nay tôi không về, không ngờ mọi người lại đồn thổi như vậy về tôi,” Dương Duy Lực mỉm cười, “Đào An Phong, cậu nói xem chuyện là thế nào?”

Đào An Phong nghe tên đã biết là em trai Đào An Nghi.

“Cái này... tôi cũng không biết.” Nghe gọi tên, Đào An Phong bản năng đứng thẳng, liếc nhìn chị gái, “Chuyện của chị ấy, tôi không bao giờ dám can thiệp.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Người chị này quá xuất sắc, là bảo bối của cả nhà.

Ai dám quản chuyện của cô ta?

“Vậy cậu từng nghe câu này chưa?” Dương Duy Lực hỏi.

Đào An Phong gật đầu.

Cậu từng là lính dưới quyền Dương Duy Lực, bản năng giữ thái độ kính sợ, lúc nghe thấy chuyện này, suýt sặc.

“Các người nghe ai nói?” Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn mọi người.

Mọi người rụt cổ.

“Lão tử thích ai cần phải giấu giếm để người ta chờ mấy chục năm?” Dương Duy Lực không giận mà uy nghiêm.

Đúng vậy, anh là Dương Duy Lực mà.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về Chu Chiêu Chiêu, người anh thích, nên vội vàng dẫn về ra mắt gia đình.

“Em không viết thư nào,” Đào An Nghi mặt đỏ bừng vội giải thích, “Em thật sự không biết thư gì, cũng không hiểu sao mọi người lại nói vậy?”

“Chúng ta lớn lên cùng nhau, lại là bạn học bao năm,” Đào An Nghi cắn môi đau khổ nói, “Em thừa nhận em từng nghĩ quan hệ chúng ta khác biệt, ít nhất cũng thân thiết hơn người khác.”

“Nhưng em chưa bao giờ nghĩ đến việc phá hoại tình cảm của anh để viết lá thư đó,” Đào An Nghi mặt trắng bệch, kiên cường mà yếu đuối nói, “Đào An Nghi không phải không có người lấy.”

Cũng phải, xem ra cô ta xuất sắc thật, vừa rồi còn có ba người theo đuổi ưu tú kia.

“Thư là tôi viết.” Trịnh Tiêu Tiêu mím môi nói, “Tôi không nhịn được nên viết.”

“Chuyện này không liên quan gì đến An An, cô ấy hoàn toàn không biết.” Trịnh Tiêu Tiêu nhìn Dương Duy Lực, “Tôi nói sai sao?”

“An An thích anh, lẽ nào anh không biết?”

“Cô ấy thích tôi, tôi phải cưới cô ấy?” Dương Duy Lực ánh mắt băng giá nhìn Trịnh Tiêu Tiêu.

Trịnh Tiêu Tiêu ghen lời.

Đúng vậy, nếu thế thì thế giới này chẳng loạn sao?

“Tiêu Tiêu, đừng nói nữa.” Đào An Nghi tủi thân kéo tay Trịnh Tiêu Tiêu, “Là em tự làm tự chịu thôi.”

Nói xong, khóc chạy đi.

Trịnh Tiêu Tiêu muốn đuổi theo, nhưng lại dừng lại, trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Đều tại cô!”

“Tôi khuyên cô lo cho bản thân trước đi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Lo gì?

“Cô nghĩ tùy tiện phỉ báng người khác rồi sẽ không sao?”

Trịnh Tiêu Tiêu giật mình, chợt nhớ ra mình vừa thừa nhận điều gì, nhưng vẫn nói: “Nhưng lá thư đó cũng không ảnh hưởng gì đến các người.”

Chu Chiêu Chiêu cuối cùng cũng hiểu vì sao cô ta bị Đào An Nghi dắt mũi dễ dàng.

Có người sinh ra đã không có não.

Đáng đời bị người ta lợi dụng làm súng.

Đào An Nghi tưởng chuyện này sẽ qua đi, nhưng không ngờ còn hậu vận, mà hậu vận này khiến cô một lần hối hận vì đã trêu vào Dương Duy Lực.

Người đàn ông này, đúng là đáng sợ!

Chương 145

DTV-EBOOK

Sau sự việc này, chỉ cần không phải người quá ngu ngốc hoặc fan cuồng của Đào An Nghi, đều hiểu sự thật là gì.

Trong khu đại viện cuối cùng cũng không còn ai nói câu “Đào An Nghi đợi Dương Duy Lực bao nhiêu năm” nữa.

Càng không ai dám nói Chu Chiêu Chiêu là kẻ thứ ba xen vào giữa Dương Duy Lực và Đào An Nghi.

Hơn nữa, sự việc này còn khiến mọi người trong khu đại viện hiểu được tình cảm của Dương Duy Lực dành cho Chu Chiêu Chiêu.

Đào An Nghi có giỏi giang đến đâu thì sao?

Cô thích Dương Duy Lực, anh ta phải thích lại cô sao?

Hơn nữa, bề ngoài Đào An Nghi có vẻ trong trắng, ai ngờ bên trong lại thâm đặng đến mức cùng lúc yêu ba người.

Đúng là không thể tin nổi.

“Em không biết đâu, chị suýt cười vỡ bụng,” Đào Hân Bảo hào hứng kể cho Chu Chiêu Chiêu nghe, “Sáng nay Đào An Nghi đi làm, gặp một bà cụ nhất định muốn giới thiệu người yêu cho cô ta.”

...

...

Bà cụ này không chỉ giới thiệu người yêu, mà còn tỏ vẻ rất bí mật: “An An à, bà nói cho cháu biết, cháu trai bà giỏi lắm, có thể xin cho cháu vào tòa soạn báo Bắc Kinh.”

Dù sao thì cái “tòa soạn Bắc Kinh” này Đào An Nghi cũng không thoát được rồi.

Đào An Nghi tức đến mức muốn nổ tung, nhưng vẫn phải giữ hình tượng, dù trong lòng giận sôi lên nhưng mặt vẫn phải lịch sự trả lời: “Không cần đâu, cảm ơn bà.”

“Phụt... Giả vờ trình nử cái gì?” Khi cô ta đi khỏi, bà cụ nhổ nước bọt, “Đồ dâm phụ tưởng không ai biết sao?”

Hôm nay Đào An Nghi cố tình đi giày cao gót, vì câu nói của bà cụ mà treọ chân.

“Chắc giờ đang ở bệnh viện rồi,” Đào Hân Bảo vừa cười vừa nói, “Đáng đời, quả báo.”

Cuối cùng cũng có người biết bộ mặt thật của con khốn đó.

Cô ta bức bối bao nhiêu năm, từ nhỏ đến lớn, nói gì cũng không ai tin, thậm chí còn bị nói là ghen tỵ với Đào An Nghi.

Buồn cười, cô ta cần ghen tỵ với con điểm giả nai đó?

“Chiêu Chiêu, em không biết chị vui thế nào đâu,” Đào Hân Bảo ôm lấy Chu Chiêu Chiêu, “ Bao nhiêu năm, cuối cùng cũng lộ rõ bộ mặt thật!”

Chu Chiêu Chiêu không thể hiểu được, nhưng nghĩ đến việc cô ta bị Đào An Nghi đè nén bao năm,

cũng thông cảm.

Tuy nhiên, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Đào An Nghi ban đầu không để ý vết trẹo chân, nào ngờ đến cơ quan thì chân sưng như bánh bao.

Đưa đến bệnh viện chụp X-quang, hóa ra gãy xương phải bó bột nằm viện.

Và màn kịch hay nhất bắt đầu từ đây.

Người đầu tiên đến thăm cô ta là một bác sĩ xuất sắc của bệnh viện, nhân vật trọng điểm được đào tạo.

Ban đầu mọi người nghĩ hai người chỉ là bạn bè, nhưng hóa ra không phải.

Vị bác sĩ này vốn thuộc tuýp trầm lặng, nhưng với Đào An Nghi lại trở thành người đàn ông ấm áp, chăm sóc vô cùng chu đáo.

“Bác sĩ Ngô, đây là...” Khi ký tên ở quầy y tá, một nữ trưởng khoa quen biết cười hỏi.

“Cô ấy là bạn gái tôi,” Bác sĩ Ngô ngượng ngùng nói.

Nữ trưởng khoa ngạc nhiên, nghĩ đến bao cô gái trong viện sẽ đau lòng, “Cậu giấu kín thật đấy.”

“Chủ yếu là cả hai đều bận công việc,” Bác sĩ Ngô cười nói.

Đào An Nghi từng đến bệnh viện tìm anh vài lần, nhưng đều là qua khám bệnh nên mọi người không để ý.

Hơn nữa, Đào An Nghi nói với anh: “Hai đứa đều bận, tạm thời đừng công khai, sau này tào bất ngờ cho mọi người.”

Bác sĩ Ngô hơi do dự.

“Anh không thấy gặp nhau lén lút rất thú vị sao?”
Đào An Nghi thè lưỡi đáng yêu.

Bác sĩ Ngô nghĩ lại, quả thật có chút thú vị, nên gật đầu đồng ý.

Nhưng nào ngờ vừa tiết lộ mối quan hệ, đã có người khác tự nhận là bạn trai Đào An Nghi đến thăm.

“Ôi trời... Đúng là... đẳng cấp!” Nữ trưởng khoa không biết nói gì hơn.

“Tiếc cho bác sĩ Ngô quá,” Một y tá lắc đầu.

Bác sĩ Ngô tuy hơi trầm tính nhưng y thuật tốt, đối đãi với mọi người rất ân cần.

Kết quả bị một con đĩ như vậy lừa gạt.

Chuyện trong khu đại viện nhanh chóng lan đến bệnh viện, dĩ nhiên chuyện bệnh viện cũng truyền về khu đại viện.

Mọi người: “...”

Tưởng kịch bản đã hết, nào ngờ hậu truyện còn gay cấn hơn.

Nữ thần bạch nguyệt Đào An Nghi, hóa ra là con đĩ dâm nhiều thuyền.

Nếu chuyện tối qua còn có người bênh vực Đào An Nghi, thì chuyện bệnh viện khiến tất cả im lặng.

Bao trái tim trai tráng vỡ tan.

Khi Đào An Nghi xuất viện trở về, đón chờ cô là cơn thịnh nộ của lão gia họ Đào.

“Mẹ bảo em một tháng nay đừng về nhà,” Đào Hân Bảo nằm trên giường ăn vặt, “Em không đại chộc giận ông cụ.”

“Mẹ nói,” cô lật người nhìn Chu Chiêu Chiêu đang đọc sách, “Ông cụ định gả cô ta đi ngay.”

“Nhanh thế?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Nhanh?” Đào Hân Bảo cười nhạt, “Trước cứ ảo tưởng, giờ thấy không xong nên gấp gáp thôi.”

Trước đây luôn nghĩ chỉ cần Dương Duy Lực chưa kết hôn, thêm lời đồn “đội Dương Duy Lực”, Đào An Nghi vẫn có hy vọng.

Giờ đây, nhà họ Đào còn mặt mũi nào nhắc đến chuyện này?

Không gả đi ngay thì làm sao?

“Đào An Nghi chịu sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Hiểu sơ qua về tính cách cô ta, khó lòng chấp nhận đầu hàng như vậy.

“Ai biết được?” Đào Hân Bảo nói, “Dù sao, sau này em không phải đối mặt với vẻ giả tạo của cô ta nữa.”

Nghĩ đã thấy vui.

Phiêu Vũ Miên Miên

Như Chu Chiêu Chiêu đoán, hai ngày sau nghe tin Đào An Nghi đi Thâm Quyến.

“Ông cụ nhà em tức đến nhập viện rồi,” Đào Hân Bảo bĩu môi, “Ông cụ dùng quan hệ muốn gả Đào An Nghi cho bác sĩ Ngô, nào ngờ cô ta bỏ trốn.”

Không chỉ bỏ trốn, còn lấy tiền trong nhà đi theo.

Ai ngờ được?

Cô ta không chỉ lấy tiền, còn lấy đi món đồ ông cụ yêu thích nhất.

Không rõ là món gì, nhưng đủ khiến ông cụ tức nhập viện, chắc hẳn rất quý giá.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu cảm thấy chuyện này không đơn giản.

“Em nói, có phải anh đứng sau không?” Cô nhìn Dương Duy Lực.

“Ừ,” Dương Duy Lực không giấu giếm, “Phiền.”

Nếu cô ta không trêu vào Chu Chiêu Chiêu, Dương Duy Lực cũng chẳng thêm quan tâm cô ta yêu mấy người.

Dù sao cũng không liên quan đến anh.

Đào An Nghi tưởng giấu giếm tốt lắm sao? Nhưng cô ta quên mất Dương Duy Lực làm nghề gì rồi.

Lật tẩy chuyện của cô ta dễ như trở bàn tay.

Phải nói chiêu “rút củi dưới đáy nồi” của Dương Duy Lực quá đẹp.

Nhưng chưa kịp vui mừng, một tin dữ ập đến.

Chu Chính Văn gặp nạn.

Chương 146

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn vốn định đi máy bay tham gia hội chợ triển lãm, nhưng không ngờ địa phương đó mấy ngày nay mưa lớn, vé máy bay đã đặt buộc phải hủy.

Vì hội chợ lần này rất quan trọng, vé tàu đã bán hết từ lâu, không còn cách nào khác, Chu Chính Văn đành thuê người lái xe đưa ông đi.

Rồi chiếc xe gặp tai nạn trên đường.

“Người mất tích là sao?” Chu Chiêu Chiêu hốt hoảng nắm c.h.ặ.t t.a.y Dương Duy Lực.

“Bên đó mưa lớn, xe rơi xuống mương,” Dương Duy Lực giải thích, vội an ủi cô, “Em đừng lo, anh sẽ qua đó ngay.”

Anh nhận được điện thoại là lập tức chạy đến báo cho Chu Chiêu Chiêu.

“Chiêu Chiêu,” anh đặt hai tay lên vai cô, “Em yên tâm, anh nhất định sẽ đưa bác về an toàn.”

Nhưng lúc này đầu óc Chu Chiêu Chiêu chỉ còn tiếng ù ù, làm sao nghe được lời hứa của anh?

“Em phải đi tìm bố,” Chu Chiêu Chiêu toàn thân lạnh buốt.

...

...

Rõ ràng kiếp này, Chu Chính Văn hại bố đã bị bắt giam, rõ ràng nguy hiểm của Dương Duy Lực cũng được giải trừ.

Cô tưởng chỉ cần nhắc bố không đi ô tô là được.

Nhưng tại sao!

Tại sao vẫn không thoát khỏi số phận như kiếp trước?

Không, cô không tin!

Trời cho cô cơ hội trọng sinh, sao không cho Chu Chính Văn thoát khỏi tai họa này?

Chu Chiêu Chiêu không chấp nhận.

“Bác sẽ không sao đâu,” Dương Duy Lực dùng lực nắm chặt vai Chu Chiêu Chiêu.

Cơn đau khiến cô tỉnh táo hơn.

“Đúng, bố em nhất định sẽ không sao,” cô lặp lại.

Chỉ là mất tích, chắc chắn sẽ ổn.

“Duy Lực, em muốn đi tìm bố,” Chu Chiêu Chiêu nắm tay anh, “Đưa em đi cùng được không?”

“Được,” Dương Duy Lực gật đầu.

Nhìn cô như vậy, anh không yên tâm để cô ở lại trường, dù không đưa đi cô cũng sẽ tự đi.

Để cô bên cạnh còn an tâm hơn.

“Nhưng em phải nghe theo sự sắp xếp của anh, được không?” Dương Duy Lực nói nhẹ nhàng.

Nơi xảy ra tai nạn gần núi, địa hình phức tạp, giờ lại thêm mưa, tình hình càng khó khăn.

“Vâng, em hứa sẽ nghe lời,” Chu Chiêu Chiêu ngoan ngoãn gật đầu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô hứa sẽ không gây rắc rối.

“Với lại chuyện này đừng cho mẹ em biết,” cô vội nói.

Nhưng đã muộn.

Sau khi Chu Chính Văn gặp nạn, điện thoại đã gọi về trại gà.

Trên đường đi ngang qua huyện Châu Thủy, Chu Chiêu Chiêu nhờ Dương Duy Lực ghé về nhà.

Diêu Trúc Mai lúc này đã mất hết tinh thần, may nhờ có Chu Hạo Đông ở nhà, kịp thời gọi cho cửa hàng gà rán thông báo cho Chu Chiêu Chiêu, biết được cô đã hay tin và đang cùng Dương Duy Lực về.

Anh liên lạc với bạn bè của Chu Chính Văn ở địa phương, cùng nhau nghĩ cách.

“Thím đừng lo, Chiêu Chiêu sắp về rồi, chờ cháu về sẽ cùng đi tìm,” Chu Hạo Đông nói với Diêu Trúc Mai, “Nhất định sẽ đưa bác về.”

“Điều tại tôi,” Diêu Trúc Mai khóc nói, “Lẽ ra tôi nên đi cùng.”

“Thím đi cùng chỉ khiến bác lo thêm,” giọng Chu Chiêu Chiêu vang lên.

“Chiêu Chiêu, các cháu về rồi,” Chu Hạo Đông mừng rỡ.

Không ngờ về nhanh thế.

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu đã bình tĩnh lại trên đường, “Mẹ, chúng con đi tìm bố ngay, nhất định bố sẽ không sao.”

“Không được, mẹ cũng phải đi,” Diêu Trúc Mai khóc lóc, “Mẹ phải đi tìm bố con, ông ấy không thể bỏ mẹ như vậy.”

“Mẹ,” Chu Chiêu Chiêu tức giận, “Bố nhất định sẽ bình an vô sự.”

“Mẹ ở nhà ngoan,” cô an ủi, “Đợi chúng con về.”

Kiếp trước, Chu Chính Văn gặp nạn, Diêu Trúc Mai ngất xỉu, cô vừa lo việc của bố vừa chăm mẹ, không kịp điều tra nguyên nhân.

“Hạo Đông ca, anh ở nhà nhé,” Chu Chiêu Chiêu nói, “À, nhớ gọi điện cho trại giam kiểm tra tình hình Chu Chính Vũ.”

Nếu Chu Chính Vũ còn trong tù, thì đây là tai nạn.

Đúng lúc này, điện thoại reo.

Dương Duy Lực đi nghe máy.

“Sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu tim đập thình thịch.

“Trại giam vừa gọi,” Dương Duy Lực nói, “Chu Chính Vũ đã trốn.”

Từ tối hôm kia đến giờ vẫn chưa bắt được, giờ mới nhớ thông báo cho nhà họ Chu.

Sợi dây trong lòng Chu Chiêu Chiêu đứt đoạn, “Quả nhiên là hắn.”

Diêu Trúc Mai sửng sờ.

Nhưng nhanh chóng hiểu ra ẩn ý trong lời con gái, “Cảnh sát đang truy nã hắn.”

Dương Duy Lực nhú mày, chuyện này phức tạp rồi.

“Alo, Kiến Ba à?” Anh gọi cho Chu Kiến Ba.

Nếu là tai nạn, anh có thể nhờ người địa phương cùng tìm, nhưng nếu Chu Chính Văn bị Chu Chính Vũ bắt cóc?

“Đừng sợ,” gác máy anh nói với Chu Chiêu Chiêu, “Đây thực ra là tin tốt.”

Có nghĩa Chu Chính Văn tạm thời an toàn.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, nói với Chu Hạo Đông, “Hạo Đông ca, nhà cửa nhờ anh.”

“Ừ,” Chu Hạo Đông vốn định đi cùng, nhưng có Dương Duy Lực rồi, anh ở nhà sẽ tốt hơn, “Em yên tâm đi.”

“Trong làng anh cũng sẽ để ý,” anh nói.

Nhờ đâu Chu Chính Vũ chạy về?

“Chu Minh Huyền chiều về,” Chu Chiêu Chiêu viết vội mấy dòng trên giấy, “Anh đưa cậu ấy xem cái này.”

Sau khi dọn dò xong, Chu Chiêu Chiêu cùng Dương Duy Lực lập tức lên đường.

Kiếp trước khi Chu Chính Văn gặp nạn, Chu Minh Huyền tự chạy đi tìm, giữa đường ngã gãy chân thành tật.

Vì thế cậu suy sụp, sau này còn bị Chu Chính Vũ lợi dụng, vu cáo quấy rối phụ nữ.

Đúng lúc gặp đợt truy quét, cậu bị bắt.

Kiếp này, Chu Chính Văn đã gặp nạn, cô không muốn Chu Minh Huyền cũng gặp chuyện.

Hy vọng cậu hiểu được ý của cô.

Nơi Chu Chính Văn gặp nạn ở tỉnh Xuyên, vừa ra khỏi địa phận Thiểm Tây đã có mưa nhỏ.

Đường vào Xuyên khó đi, thêm mưa, may mà Dương Duy Lực mượn được xe địa hình.

Nhưng càng vào sâu, lòng Chu Chiêu Chiêu càng lạnh.

Cô cố gắng nhớ lại chi tiết về vụ tai nạn của bố kiếp trước.

Tiếc rằng lúc đó cô chưa từng trải chuyện lớn, đầu óc trống rỗng.

Bố gặp nạn, mẹ ngất xỉu, chỉ có cô mơ màng nghe theo lời Chu Chính Vũ và Quách Phong Cẩm.

Chu Chiêu Chiêu hận.

Sao mình lại ngu ngốc thế!

Còn lúc này, Chu Chính Văn vừa tỉnh lại, quần áo ướt sũng khiến ông run lên, mắt mờ mịt nhìn người đối diện từ mờ ảo thành rõ nét.

“Quả nhiên là mày!”

Chương 147

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn vừa nói xong, thở dốc nhìn quanh.

Nơi này có lẽ là một ngôi miếu hoang, bên ngoài mưa vẫn nặng hạt.

“Lão Lưu đâu?” Ông khàn giọng hỏi, “Anh ấy thế nào rồi?”

Lão Lưu là tài xế của ông.

Lần này vì gấp đi hội chợ, không đi được máy bay, vé tàu cũng hết, Chu Chính Văn đành thuê xe đi.

Lão Lưu lái xe lâu năm, ông rất tin tưởng nên mới nhờ.

Khi xảy ra tai nạn, ông nhớ mình thấy Lão Lưu trên ghế lái dường như bị thương nặng hơn.

“Mày còn tâm trạng lo cho người khác?” Người đối diện nhổ bãi nước bọt, giọng mỉa mai.

Thân mình còn chưa xong, đã lo cho kẻ khác.

...

...

“Vậy mày muốn thế nào?” Chu Chính Văn thở dài nhìn hẳn.

Thực ra toàn thân ông đau nhức, đặc biệt cánh tay trái bị kẹt trong vụ va chạm, giờ chẳng còn chút sức lực.

Ông thử cử động chân, may mắn vẫn di chuyển được dù bị thương chảy máu.

Chỉ không biết một lúc nữa có đi được không.

Muốn thế nào?

Chu Chính Vũ không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn ra cửa.

“Chính Vũ,” Chu Chính Văn gọi, “Còn nhớ hồi nhỏ không? Cả mùa hè ve sầu sau núi đều bị hai đứa mình bắt hết.”

Hồi đó nhà nghèo đói khổ, bọn trẻ phải tự kiếm ăn.

Mùa hè, đêm đi bắt nhộng ve, trưa không ngủ lấy sào tre đi bắt ve.

Ve bắt về đốt rơm ăn, chỉ một chút thịt nhỏ, không muối không gia vị, nhưng là ký ức đẹp nhất tuổi thơ.

Chu Chính Vũ dường như cũng chìm vào hồi ức.

Hắn nhớ có lần, Chu Chính Văn dẫn hắn vào rừng sâu bắt ve, về bị Trương thị đánh một trận.

Bà cảnh cáo nếu còn dám dẫn em vào chỗ nguy hiểm, sẽ lột da.

Thực ra, ve bắt được phần lớn vào bụng hắn.

Nói thật, từ nhỏ đến lớn, Chu Chính Văn đối đãi với hắn rất tốt.

Trưởng huynh như phụ, chính là nói về ông.

Nhưng giờ, Chu Chính Vũ cười khẩy, “Mày tưởng nói mấy thứ này tao sẽ mềm lòng?”

Hắn là tù vượt ngục, nếu bị bắt lại chỉ có chết.

Vì vậy, hắn đã tìm đường ra, sau khi xong việc sẽ trốn sang Hồng Kông.

Đến đó thì trời cao đất rộng, không ai bắt được nữa.

Nghĩ đến đây, Chu Chính Vũ nở nụ cười.

“Anh,” hắn nhìn trời âm u bên ngoài, “Nói thật, anh đối với em không có gì để chê.”

“Là em có lỗi với anh.” Hắn cười lạnh, “Đã thế thì sai luôn một thể cho xong.”

Cải tà quy chính?

Không thể nào.

Chu Chính Văn cúi mắt nhìn chân mình, tự trách đã quá ngây thơ khi nghĩ hắn còn nhớ tình anh em.

Nhưng giờ mới biết mình sai lầm.

Từ khi nào Chu Chính Vũ trở nên như vậy?

Từ lần đầu hắn hút thuốc bị ông đánh, mà Trương thị không những không trách phạt mà còn mắng ông?

Hay từ khi hắn trêu chọc con gái nhà người ta, bị phụ huynh đuổi đánh?

Hoặc là lúc hắn lén lấy tiền của ông?

Quá nhiều, nhiều đến mức ông không nhớ nổi.

Nhân nào quả nấy.

Chu Chính Văn nhắm mắt nghĩ ngợi, không nói thêm lời nào.

Kẻ đã mất hết nhân tính, nhắc lại tình xưa chỉ là trò hề.

Dù đang giả vờ ngủ, đầu óc ông hoạt động hết công suất.

Tuy trời âm u không xác định được thời gian, nhưng ông đoán đã khá lâu.

Có lẽ Chiêu Chiêu đã biết chuyện, Dương Duy Lực chắc chắn sẽ đến cứu.

Nhưng không biết ông có chờ được không.

Vì vậy phải tự cứu mình.

Nghỉ ngơi lấy sức, chờ thời cơ.

Bên ngoài, mưa như trút nước không ngừng.

Trời xám xịt, đè nặng lòng người.

Đột nhiên, Chu Chính Vũ đứng phắt dậy, cảnh giác lắng nghe.

Có tiếng bước chân? Hay chỉ là gió?

Hắn quan sát kỹ lưỡng.

Có lẽ nghe nhầm.

Chu Chính Vũ lại nhìn ra cửa, người hẹn gặp đáng lẽ đã tới.

Bất an dâng lên.

“Anh, anh luôn tốt với em nhất,” hắn quay lại nói, “Đây là lần cuối, anh chiều em lần này đi.”

“Nghe nói anh có tài khoản ngân hàng lớn.”

“Cho em số tiền đó, chúng ta sẽ hết nợ nần, được không?”

Hết nợ?

Ai nợ ai?

Vào tù đâu phải do ông hại.

Chu Chính Văn kinh ngạc trước logic kỳ quái của hấn.

Vấn giả vờ ngủ, không phản ứng.

Ông đã đoán ra ai giúp Chu Chính Vũ vượt ngục.

Ngoài Thẩm Kiến Tân - người từng giúp ông mở tài khoản đó, còn ai nữa?

Chu Chính Vũ làm sao có bản lĩnh tự vượt ngục?

Không phải ông coi thường em trai, mà hấn đơn giản không có khả năng.

“Con dấu và dấu vân tay của anh,” Chu Chính Vũ nói, “Giúp em lần này đi, trong tù không phải chỗ người ở.”

Nhớ lại những ngày trong tù, hấn suýt khóc.

Bị biết là tội h.i.ếp dân, hấn bị đối xử tàn tệ.

Thậm chí... trở thành đồ chơi cho những tù nhân khác.

Đến giờ nhớ lại, m.ô.n.g hấn vẫn còn đau.

Quá khủng khiếp.

Hấn không chịu nổi thêm nữa.

“Anh, em hứa, sang bên kia em sẽ làm lại cuộc đời.”

Dĩ nhiên phải làm lại - với số tiền đó, hấn sẽ sống xa hoa.

Nhưng trước hết phải lấy được tiền.

“Được,” Chu Chính Văn mở mắt, “Anh có thể cho em số tiền đó, thậm chí giúp em đi nơi em muốn.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Tiền mất có thể kiếm lại.

Nhưng mạng sống chỉ có một.

“Đưa anh ra ngoài, anh sẽ xử lý.”

“Thẩm Kiến Tân không đáng tin.”

So với Chu Chính Vũ, Thẩm Kiến Tân thông minh hơn nhiều, sẽ không để ông sống sót.

“Hắn cũng sẽ không chia tiền cho em.”

Chu Chính Vũ do dự.

Ngay lúc đó, tiếng bước chân gấp gáp vang lên.

Lần này hắn chắc chắn.

Thẩm Kiến Tân đã đến!

Chương 148

DTV-EBOOK

Trong cơn mưa xối xả, một người đàn ông mặc áo mưa đen bước vội vào ngôi miếu hoang.

“Kiến Tân ca, sao giờ mới đến?” Chu Chính Vũ vội vàng hỏi, “Em đợi anh lâu lắm rồi.”

Hắn suýt nữa đã tin lời Chu Chính Văn, tưởng Thẩm Kiến Tân không đến.

“Hắn thế nào rồi?” Thẩm Kiến Tân nhìn người đàn ông đang ngồi dựa tường, mắt lim dim, “Cho hắn uống thuốc chưa?”

“Chưa,” Chu Chính Vũ nói, “Làm rơi xuống nước rồi.”

Thẩm Kiến Tân ghen lời, “Tao không dặn mày cẩn thận sao?”

Rồi hắn lo lắng liếc nhìn Chu Chính Văn đang bất động, kéo Chu Chính Vũ ra ngoài, “Nói khẽ thôi.”

“Hắn tỉnh rồi,” Chu Chính Vũ nói.

Muốn đứng ngoài cuộc? Làm sao được!

...

...

Rốt cuộc chính hắn là người đứng sau mọi chuyện.

Từ việc giúp Chu Chính Vũ vượt ngục, đến sắp đặt vụ tai nạn và những chuyện tiếp theo.

Giờ còn muốn giấu mặt?

Buồn cười thật!

Thẩm Kiến Tân sững sờ, trừng mắt nhìn hắn, hít sâu bình tĩnh lại rồi nói, “Tình hình có biến động.”

Theo kế hoạch ban đầu, sẽ cho Chu Chính Văn uống thuốc mê, lấy dấu vân tay, rồi giả vờ tai nạn chìm c.h.ế.t dưới sông.

Nhưng không ngờ Chu Chính Vũ làm mất thuốc, còn Dương Duy Lực phản ứng quá nhanh.

Giờ không chỉ công an địa phương, mà cả tỉnh Xuyên cũng đã ra quân tìm kiếm Chu Chính Văn.

“Con dấu đâu? Lấy được chưa?” hắn hỏi.

Chỉ cần có con dấu cùng dấu vân tay, hắn có cách biến những thứ Chu Chính Văn gửi ngân hàng thành của mình.

“Không tìm thấy,” Chu Chính Vũ gãi đầu nói, “Lúc hắn bất tỉnh em đã lục soát khắp người, chẳng có gì.”

“Hay là... làm rơi mất rồi?”

Nghĩ đến đây hắn càng bức bối, hối hận.

Thẩm Kiến Tân ngạc nhiên, “Không có? Không thể nào!”

Chu Chính Văn đi hội chợ quan trọng thế này, không mang con dấu thì ký hợp đồng kiểu gì?

Vì vậy, trong mắt hắn con dấu chắc chắn phải có.

Nhưng giờ, thuốc mê làm mất, con dấu không thấy, thì có dấu vân tay cũng vô dụng.

Nghĩ đến những thứ trong ngân hàng, lòng Thẩm Kiến Tân như lửa đốt.

Dù không biết chính xác trong hộp kia có gì, nhưng hẳn nghe đồn đó là của hồi môn Chu Chính Văn chuẩn bị cho con gái, cùng lễ vật cưới hỏi cho con trai.

Nghĩ đến đó, hẳn đau lòng đến nghẹt thở.

“Vậy giờ phải làm sao?” Chu Chính Vũ yếu ớt hỏi, “Hay là... bỏ hẳn ở đây?”

Ít nhất còn sống, tội danh nhẹ hơn g.i.ế.c người nhiều.

“Thả hẳn?” Thẩm Kiến Tân cười lạnh, “Mày nghĩ thả hẳn ra, hẳn sẽ tha cho mày?”

Thẩm Kiến Tân quá hiểu thủ đoạn của Chu Chính Văn.

Không có chút bản lĩnh, làm sao ông có thể nhanh chóng lập nghiệp ở huyện Châu Thủy, xây dựng cơ ngơi lớn mà không bị côn đồ quấy phá?

Chu Chính Vũ run rẩy.

“Cứ theo kế hoạch cũ, mày xử lý hẳn, tao lo chuyện chạy trốn.” Thẩm Kiến Tân nói.

“Thế... thế sao anh không tự làm?” Chu Chính Vũ phản pháo.

Bắt hẳn ra tay thì chính hẳn sẽ thành kẻ g.i.ế.c người.

“Còn muốn sang Hồng Kông không?” Thẩm Kiến Tân cười lạnh, “Chu Chính Vũ, mày còn có quyền lựa chọn sao?”

Đúng vậy, nếu không muốn ngồi tù thì phải nhờ Thẩm Kiến Tân giúp hẳn trốn thoát.

Nhưng kế hoạch ban đầu là chia tiền của Chu Chính Văn rồi mới đi hưởng phúc, giờ chưa thấy đồng nào đã phải đeo thêm tội g.i.ế.c người, Chu Chính Vũ do dự.

“Còn lương lự gì nữa?” Thẩm Kiến Tân nghiêng rặng nói, “Không thì cả hai đều chết.”

Nhưng nếu Chu Chính Văn chết, hắn vẫn có thể tiếp tục làm phó giám đốc ngân hàng như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Vợ con mày, tao sẽ chăm sóc chu đáo.” Thẩm Kiến Tân nói, “Đợi khi mày kiếm được tiền ở Hồng Kông, tao sẽ đưa chúng sang đó.”

“Lúc đó cả nhà mày sẽ đoàn tụ.”

“Chính Vũ, mày suy nghĩ kỹ đi.” Hắn vỗ vai Chu Chính Vũ.

“Chính Vũ,” Chu Chính Văn từ trong miếu gọi to, “Đừng nghe lời hắn, hắn không bao giờ đưa mày sang Hồng Kông đâu.”

Thiểm Tây và Tứ Xuyên đều là vùng nội địa, muốn vượt biên sang Hồng Kông phải đến tận Thâm Quyến. Trên đường đi có quá nhiều rủi ro, nếu Chu Chính Vũ bị bắt, chắc chắn sẽ khai ra Thẩm Kiến Tân.

Thẩm Kiến Tân không ngờ Chu Chính Văn không những tỉnh táo mà còn nghe hết cuộc trò chuyện, nghiêng rặng nói: “Chính Vũ, hắn đã biết hết rồi, không thể mềm lòng được nữa.”

Chu Chính Vũ đương nhiên cũng hiểu.

“Chính Vũ, em còn nhớ chuyện hồi nhỏ không?” Chu Chính Văn nói, “Lần đó anh dẫn em vào

núi bắt ve, em suýt nữa rơi xuống mương.”

“Lúc đó anh đã nắm c.h.ặ.t t.a.y em và nói: ‘Chính Vũ đừng sợ, có anh ở đây’.”

Chu Chính Vũ đương nhiên nhớ.

“Chính Vũ, bây giờ quay đầu còn kịp,” Chu Chính Văn nói, “Anh sẽ xin khoan hồng cho em.”

“Đừng tin hắn,” Thẩm Kiến Tân trừng mắt nhìn Chu Chính Văn, “Hắn chỉ đang muốn chia rẽ chúng ta thôi. Xin khoan hồng? Mà định g.i.ế.c hắn mà hắn còn xin khoan hồng cho mày sao?”

“Mày có tin không, nếu mày bị bắt, hắn sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế để hành hạ mày.”

“Hay mày muốn trở về nhà tù làm đồ chơi cho lũ đàn ông kia?”

Vừa nghe xong, Chu Chính Vũ bản năng run lên.

Không, hắn không muốn trở lại nhà tù nữa.

Không muốn bị chúng làm nhục!

“Chính Vũ.” Chu Chính Văn còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt độc ác của Chu Chính Vũ, ông biết mình không thể nói gì thêm được nữa.

“Anh cả, đừng trách em.” Chu Chính Vũ nhìn chằm chằm vào Chu Chính Văn, “Em cũng muốn sống tốt hơn, em không muốn bị người khác coi thường.”

Nếu lúc đó anh cho em một ít tiền, hoặc chia cho em một nửa trại gà, thì em đã không bị người ta khinh rẻ, Quách Phong Cầm cũng không vì em bất tài mà đi ngoại tình.

Vậy thì, em cũng không phải vì muốn trả thù mà đi h.i.ế.p dân.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cho nên, em vào tù đều là do Chu Chính Văn.

Nhưng hắn không nghĩ rằng, mình có đủ năng lực không? Cho hắn trại gà thì hắn có làm nổi không?

Kiếp trước đó là vì Chu Chính Văn đã xây dựng quy mô trại gà sẵn rồi, hắn chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng thôi.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị ra tay với Chu Chính Văn, bất ngờ hét lên một tiếng.

Mắt hắn bị Chu Chính Văn dùng tay còn lạnh lặn ném tro bụi vào.

Tro bụi có lẽ là từ lần ai đó nhóm lửa trong miếu còn sót lại, lúc hai người đang nói chuyện bên ngoài không để ý, Chu Chính Văn đã lén lấy một nắm.

Chu Chính Văn ôm mắt kêu thét lên, rồi giận dữ lao về phía Chu Chính Văn.

“Tao sẽ g.i.ế.c mày!” Hắn gầm lên.

Nhưng Chu Chính Văn không phải loại người ngồi chờ chết.

Bên ngoài, Thẩm Kiến Tân thấy vậy cũng chạy vào giúp Chu Chính Văn.

Chu Chính Văn một mình chống lại hai người, dù mắt Chu Chính Văn bị đau không nhìn rõ, nhưng ông cũng đang bị thương, đặc biệt là chân trái run rẩy không dám chạm đất.

Nhìn hai kẻ đang tiến lại gần, Chu Chính Văn cảm thấy tuyệt vọng.

Chẳng lẽ hôm nay mình sẽ c.h.ết ở đây?

Ngay lúc đó, bất ngờ từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân...

Chương 149

DTV-EBOOK

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực dù mặc áo mưa đi ủng, nhưng đây lại là núi rừng, nước mưa đã xóa sạch mọi dấu vết.

Việc tìm kiếm trở nên vô cùng khó khăn.

Nhìn mưa mỗi lúc một to, lòng Chu Chiêu Chiêu cũng càng thêm nặng trĩu.

Cô không ngừng hối hận, tự trách bản thân.

Đáng lẽ nên nói rõ với Chu Chính Văn, kể hết mọi chuyện kiếp trước cho ông nghe.

“Cẩn thận!” Dương Duy Lực kịp thời nắm lấy tay cô, ngăn cô ngã xuống, “Nghỉ một chút nhé?”

Đường núi khó đi quá.

“Không cần,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Có người nhìn thấy Thẩm Kiến Tân vào đây, bố em chắc ở quanh đây thôi.”

Nói rồi, cô không khỏi nhìn về phía bóng lưng cao lớn phía trước.

...

...

Trước khi lên đường, Dương Duy Lực đã gọi cho Hầu Kiến Ba nhờ hắn vận dụng quan hệ liên lạc với công an địa phương.

Sau đó lại gọi cho ngân hàng hỏi thăm tung tích Thẩm Kiến Tân, kết quả bên đó nói hắn mấy ngày

không đi làm, lập tức đoán ra Thẩm Kiến Tân chính là đồng bọn của Chu Chính Vũ.

Phiêu Vũ Miên Miên

May mắn trong nhà còn tấm ảnh chụp chung giữa Chu Chính Văn và Thẩm Kiến Tân, mang ảnh đi hỏi khắp nơi, vô tình có ông chủ tiệm tạp hóa nhận ra.

“Người này sáng nay mua thuốc ở đây,” ông chủ nói.

Vì chê bật lửa của tiệm không tốt, còn mắng mấy câu nên ông nhớ rất rõ.

“Vậy đi theo hướng này,” Dương Duy Lực đưa tay ra, “Đường phía trước khó đi lắm.”

Vùng núi này ngoài những thợ săn ngày xưa, giờ hầu như không ai lui tới, tự nhiên không có đường đi rõ ràng, người như Chu Chiêu Chiêu đi rất khó khăn.

Nhưng cô không bỏ cuộc, nghiên răng theo sát bước chân Dương Duy Lực.

“Nhanh xem đây!” Đột nhiên có người phía trước hô lên.

Khi Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực chạy tới, “Chiếc khăn tay này là em tặng bố.”

Họ men theo con suối nơi xảy ra tai nạn tìm xuống, phát hiện chiếc khăn tay này bị mắc ở một tảng đá.

Đó là chiếc khăn tay ca rô Chu Chiêu Chiêu mua tặng bố khi đi bán buôn quần áo.

Thông tin này khiến mọi người phấn chấn.

Ít nhất họ đang đi đúng hướng.

Mọi người bước nhanh hơn.

Đúng lúc đó, họ nghe thấy tiếng gầm gừ.

“Đây là...” Chu Chiêu Chiêu sợ hãi hỏi.

“Hình như là gấu,” người địa phương nói, “Chúng tôi thường nghe thấy tiếng này, nhưng đừng sợ, nghe gần vậy thôi chứ thực ra cách xa lắm.”

Mọi người yên tâm, nhưng lòng Chu Chiêu Chiêu lại thêm lo lắng.

Xa với họ, nhưng nếu với bố cô...

“Đừng sợ,” Dương Duy Lực như hiểu ý cô, nắm c.h.ặ.t t.a.y cô nói, “Sẽ không có chuyện gì đâu.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, bước nhanh hơn.

Đúng lúc đen đủi nhất.

Khi Thẩm Kiến Tân và Chu Chính Vũ đang hợp sức đối phó Chu Chính Văn, bên ngoài vang lên tiếng động.

Thẩm Kiến Tân và Chu Chính Vũ cứng đờ, tưởng công an đã tới.

Nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, may mắn họ chưa kịp làm chuyện không thể cứu vãn, Chu Chính Văn vẫn còn sống.

Như vậy dù bị bắt cũng chỉ phạt tù vài năm.

Nhưng chưa kịp mừng, Chu Chính Văn đã biến sắc, “Đừng động đây, gấu đen.”

Ở nơi hoang dã gặp gấu đen tốt nhất không nên chạy, nếu không sẽ bị nó đuổi theo.

“Không... không phải chứ?” Chu Chính Vũ run lấy bầy, suýt khóc, “Anh, nó... nó đi chưa?”

Trong lòng không ngừng cầu khẩn: “Đừng lại đây, đừng lại đây.”

Nhưng càng như vậy, con gấu dường như nghe thấy lời cầu xin của hắn, đang tiến về phía họ.

Mồ hôi lạnh trên mặt Chu Chính Văn chảy xuống.

Chân Thẩm Kiến Tân cũng run rẩy, vì ánh mắt hắn vẫn trông thấy bóng dáng con gấu.

Nó đang tới chỗ họ sao?

“Chu Chính Văn,” Thẩm Kiến Tân nói nhỏ, “Nếu lần này chúng ta đều sống sót, anh có thể tha cho tôi không?”

Lúc này, hắn còn muốn thương lượng?

“Các người đi đầu thú,” ông nói.

Nhưng vừa dứt lời, Thẩm Kiến Tân đã trừng mắt nhìn ông.

Đầu thú?

Vẫn phải ngồi tù như thường.

“Vậy anh c.h.ế.t đi,” Thẩm Kiến Tân nói.

Kèm theo lời nói là hành động.

Hắn định đẩy Chu Chính Văn về phía con gấu.

Nhưng Chu Chính Văn đâu phải hạng vừa, ngược lại, những năm làm công nhân xây dựng, rồi mở trại gà, sức lực đương nhiên mạnh hơn Thẩm Kiến Tân ngồi văn phòng uống trà.

Thẩm Kiến Tân không đẩy nổi.

Đúng lúc đó, từ xa vang lên tiếng gầm của gấu.

Tiếng gầm này khiến Chu Chính Vũ hoảng loạn, hấn hét lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Lúc này không chạy thì chỉ có chết.

Thẩm Kiến Tân chửi thề một câu, cũng chạy theo.

Động tĩnh của hai người lập tức thu hút sự chú ý của gấu đen, nó đánh hơi rồi đuổi theo.

Chân Chu Chính Văn đau đến mất cảm giác, tay cũng vậy.

Chạy?

Chạy đâu cũng chỉ có chết!

Gàmmmm~~~

Một tiếng gầm nữa vang lên.

“Bố!” Chu Chiêu Chiêu hoảng hốt gọi, “Duy Lực, chắc chắn là bố em.”

Nếu không, gấu không thể gầm như vậy.

“Anh biết,” Dương Duy Lực gọi một người tới, nói với Chu Chiêu Chiêu, “Em đi cùng người này, đừng chạy lung tung.”

“Chiêu Chiêu,” anh nghiêm túc nhìn thẳng mắt cô, “Em tin anh, anh nhất định sẽ đưa bác về an toàn.”

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu không biết trên mặt mình là nước mắt hay nước mưa.

“Em nghe lời, đừng khiến anh phân tâm, được không?” Dương Duy Lực nói.

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu mạnh.

Dương Duy Lực dặn dò người kia xong, lập tức lao đi như tên bắn.

Từng trải qua huấn luyện đặc biệt, lúc này vì phải chăm sóc Chu Chiêu Chiêu nên đi chậm, giờ chỉ trong chớp mắt, anh đã biến mất trong màn mưa.

“A...”

Đúng lúc đó, Chu Chiêu Chiêu dường như nghe thấy tiếng hét.

“Anh có nghe thấy gì không?” Cô hỏi người bên cạnh.

Người đó dừng lại nhú mào, “Mưa to quá, lúc này không nghe rõ lắm.”

“Tôi hình như cũng nghe thấy,” có người phía trước quay lại nói, “Chúng ta cẩn thận chút.”

Họ đều là cảnh sát hoặc người của Hầu Kiến Ba, đều có bản lĩnh, lại đi theo nhóm nên không sợ.

Chu Chiêu Chiêu lo lắng nhìn về phía trước.

Đúng lúc đó, trên trời bỗng có tín hiệu cầu cứu.

“Là đội trưởng,” người đàn ông đi cùng Chu Chiêu Chiêu reo lên, “Là tín hiệu của đội trưởng!”

Chương 150

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực lần theo hướng tiếng động, từ xa đã thấy một ngôi miếu hoang ẩn hiện giữa rừng cây.

Trong màn mưa dường như còn phảng phất mùi m.á.u tanh.

Là quân nhân, Dương Duy Lực có khứu giác cực kỳ nhạy bén, nhanh chóng lần theo mùi m.á.u tìm đến.

Trong miếu có dấu vết đánh nhau, vũng m.á.u trên nền đất. Anh quỳ xuống dùng tay chạm vào vũng máu, chân mày nhíu lại.

Đột nhiên, tai anh khẽ động.

Dương Duy Lực đứng phắt dậy, cảnh giác chạy về hướng có tiếng động.

Cách miếu không xa có một con suối, một bóng người nằm gục trên tảng đá cạnh bờ.

Khoảnh khắc đó, tim Dương Duy Lực như ngừng đập.

Người đàn ông từng bình thản trước mọi sóng gió, giờ phút này lại run sợ.

...

...

Anh gần như không dám bước tới.

Tình cảm cha con Chu Chính Văn và Chu Chiêu Chiêu vô cùng sâu nặng, nếu chuyện gì xảy ra, cô sẽ

đau lòng đến mức nào?

Dù trước đó cô luôn tỏ ra bình tĩnh.

Ư ử...

Người kia chưa chết, đang rên rỉ đau đớn.

Giọng này?

Dương Duy Lực chạy nhanh tới, chỉ thấy người đó nằm sấp trên đá, toàn thân đầm đìa máu, nghiêm trọng nhất là mất một nửa cánh tay.

“Cứu... cứu tôi...” Thẩm Kiến Tân mê man kêu lên.

“Chu Chính Văn đâu?” Dương Duy Lực hỏi.

“Cứu tôi.” Thẩm Kiến Tân đau đớn van xin, “Xin hãy cứu tôi...”

Hắn đau đến mức sợ hãi tột cùng.

Giá như biết trước sẽ gặp gấu đen, hắn đã không tham lam tiền bạc của Chu Chính Văn.

Thẩm Kiến Tân hồi hận rơi nước mắt.

Nhưng đã quá muộn.

Tay còn lại ít bị thương hơn bám vào ống quần Dương Duy Lực, “Xin anh, cứu tôi.”

“Chu Chính Văn ở đâu?” Dương Duy Lực hỏi lại.

Nhưng Thẩm Kiến Tân đã đau đến ngất đi.

Dương Duy Lực quan sát xung quanh, đưa hắn trở lại miếu hoang.

Rồi tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng lần này, dọc theo con suối tìm lên xuống rất xa, vẫn không thấy bóng dáng Chu Chính Văn.

Chu Chính Vũ cũng biến mất.

Hai anh em như bốc hơi khỏi mặt đất.

Điều khiến Dương Duy Lực nghi ngờ là, tiếng gầm của gấu đen lúc này giờ cũng im bật.

Chỉ còn lại dấu chân trên mặt đất, nhưng đến bờ suối thì mất hút.

Lòng Dương Duy Lực chùng xuống.

Dòng nước ở đây chảy xiết, chỉ sơ sẩy là có thể bị cuốn trôi.

Anh quay lại miếu, giờ chỉ còn Thảm Kiến Tân biết rõ chân tướng sự việc.

“Duy Lực.”

“Đội trưởng.”

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu và mọi người cũng đã tới, thấy Dương Duy Lực, cô hỏi, “Anh... có phát hiện gì không?”

Dương Duy Lực nhìn cô, cuối cùng nói, “Phía sau miếu có con suối, anh tìm thấy Thảm Kiến Tân bên bờ.”

Nhưng không thấy Chu Chính Văn.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Bố em sẽ không sao đâu.”

Dương Duy Lực dẫn cô vào miếu, Thảm Kiến Tân vẫn bất tỉnh, máu từ cánh tay cửa đứt vẫn chảy không ngừng khiến hấn ngất lịm.

“Phải đưa hắn đến bệnh viện ngay.” Ai đó nói nhỏ.

Chưa dứt lời, Chu Chiêu Chiêu đã giẫm lên tay hắn.

Người đó lập tức im bật.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cơ đau khiến Thẩm Kiến Tân tỉnh lại.

“Bố tôi đâu?” Chu Chiêu Chiêu quỳ xuống hỏi.

“Gấu... gấu đen...” Thẩm Kiến Tân thều thào mấy chữ rồi lại ngất đi.

“Tỉnh lại!” Chu Chiêu Chiêu lắc hắn, “Gấu đen gì? Tôi hỏi bố tôi đâu?”

“Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực đặt tay lên vai cô, kéo cô đứng dậy, “Hắn ngất rồi.”

“Duy Lực, bố em sẽ không sao.” Chu Chiêu Chiêu nắm c.h.ặ.t t.a.y anh, “Phải không?”

Dương Duy Lực không trả lời, “Anh sẽ cho người đưa hắn đến bệnh viện trước.”

“Hắn hại c.h.ế.t bố em.” Chu Chiêu Chiêu phẫn nộ.

Loại người này, đáng lẽ nên để gấu đen xé xác.

Nhưng tại sao?

Tại sao người gặp nạn lại là Chu Chính Văn?

Chẳng lẽ người tốt đoản mệnh, kẻ ác sống lâu?

“Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực ôm chặt cô vào lòng, “Em bình tĩnh lại, anh...”

“Em không thể bình tĩnh!” Chu Chiêu Chiêu giận dữ, “Tại sao hắn có mặt ở đây?”

“Bố em bị hấn hại chết, em muốn hấn đền mạng!”

“Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực siết chặt vòng tay, “Em bình tĩnh, chúng ta sẽ tìm bác ấy, nhất định tìm được.”

Nhưng liệu có thể?

Thẩm Kiến Tân mất nửa cánh tay nằm bên suối, Chu Chính Văn và Chu Chính Vũ dù không bị gấu ăn thịt, nhưng dòng nước chảy xiết kia, sâu thăm thẳm.

Nếu rơi xuống thì sống c.h.ết khó lường.

Mọi người nhìn nhau, thấy Dương Duy Lực ra hiệu.

Hầu Kiến Ba vội vàng cùng mọi người khiêng Thẩm Kiến Tân đi.

Thành thật mà nói, Chu Chiêu Chiêu lúc này khiến Hầu Kiến Ba cũng phải sợ hãi.

Cái thế ấy, nếu không có Dương Duy Lực ngăn cản, liệu cô có g.i.ết c.h.ết Thẩm Kiến Tân?

Nhưng Hầu Kiến Ba cũng hiểu tâm trạng cô.

Chuyện này xảy đến với ai cũng sẽ phẫn nộ.

“Tìm thấy một chiếc giày.” Đột nhiên có người chạy vào báo, “Tôi tìm thấy chiếc giày này bên suối.”

Chu Chiêu Chiêu đẩy Dương Duy Lực chạy tới xem.

“Giày của Chu Chính Vũ.” Cô ngã phịch xuống đất.

Giày của Chu Chính Vũ bên bờ suối, nhưng người lại biến mất, có lẽ đã bị gấu ăn thịt hoặc rơi xuống nước.

Dương Duy Lực quỳ xuống quan sát kỹ vũng máu trên nền.

Chu Chiêu Chiêu ngẩng người nhìn anh.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía anh, không hiểu anh đang làm gì.

“Có lẽ bác ấy không sao.” Dương Duy Lực nói.

Anh đứng dậy quan sát xung quanh, bất ngờ phát hiện điều gì đó trên cột miếu, vội chạy tới.

“Ở đây cũng có máu.” Anh nói khẽ.

Rồi tiếp tục tìm kiếm, leo lên bệ thờ, “Chỗ này... cũng có...”

Chu Chiêu Chiêu bật dậy, đi theo anh.

“Đây nữa.” Dương Duy Lực quay lại nhìn cô.

Chu Chiêu Chiêu theo bước anh.

Dương Duy Lực đưa tay kéo cô lên.

Chu Chiêu Chiêu căng thẳng nhìn anh, đặt tay lên tay anh, Dương Duy Lực nhẹ nhàng kéo cô đứng cạnh mình.

Từ góc nhìn này, Chu Chính Văn nằm phía sau tượng thần.

Có vẻ như lúc này đã trốn ở đây, rồi ngất đi.

“Không sao đâu.” Dương Duy Lực ôm cô vào lòng.

Nước mắt Chu Chiêu Chiêu bỗng trào ra.

Chương 151

DTV-EBOOK

Khi gặp gấu ngoài tự nhiên, tuyệt đối không được chạy, nếu không sẽ khiến gấu đuổi theo.

Nhưng điều này thực sự thử thách tâm lý con người.

Chu Chính Vũ phía sau không nhìn thấy gấu, chỉ có thể tưởng tượng, rồi tự mình dọa mình.

Vốn dĩ, con gấu có lẽ chỉ đi ngang qua cửa miếu, nhưng hắn vừa hét lên vừa đẩy Thẩm Kiến Tân một cái.

Thế là Thẩm Kiến Tân cũng phải chạy theo.

Gấu đen nghe tiếng động liền đuổi theo, Chu Chính Vũ chạy nhanh như gió.

Xui xẻo thay, hướng hắn chạy lại thẳng ra phía sông, trước mặt là dòng nước chảy xiết, sau lưng là gấu đen hung dữ.

Chu Chính Vũ không suy nghĩ nhảy ngay xuống sông.

Hắn biết bơi, rơi xuống sông vẫn còn cơ hội sống. Nhưng Thẩm Kiến Tân thì khác, hắn không biết bơi.

...

...

Chỉ chân chừ một chút, gấu đã đuổi kịp.

Một cái đớp cắn đứt nửa cánh tay hắn.

Khi gấu tấn công lần thứ hai, dù đau đớn nhưng Thẩm Kiến Tân vẫn né được.

Nơi này địa hình trơn trượt, trong lúc né tránh, con gấu không may trượt chân rơi xuống sông.

Còn Thẩm Kiến Tân thì ngất đi bên bờ sông.

Trở lại phía Chu Chính Văn, ông kiên quyết đứng im bất động.

Phiêu Vũ Miên Miên

Gấu đen vốn đã mù, lại bị tiếng động của Chu Chính Văn và Thẩm Kiến Tân thu hút, nên chạy qua người ông mà đuổi theo hai người kia.

Khi gấu đã đi xa, Chu Chính Văn mới dám cử động, nhưng vấn đề là sau trận đối đầu vừa rồi, ông đã kiệt sức.

Từ sớm, Chu Chính Văn đã quan sát kỹ địa hình ngôi miếu, ông khó khăn trèo lên bệ thờ, thì thâm xin lỗi tượng thần rồi chui vào khe hở phía sau.

Vị trí này vô cùng khéo léo.

Chỉ những người cao lớn đứng sát bệ thờ mới có thể phát hiện ra ông.

Sau khi chui vào được, Chu Chính Văn cũng kiệt sức hoàn toàn, ngất đi.

Khi tỉnh lại, ông đã nằm trong bệnh viện quân y tỉnh Xuyên.

Nhìn tấm ga giường trắng cùng chai truyền dịch trên đầu, Chu Chính Văn tưởng mình đã lên thiên đường.

“Bác đã tỉnh rồi.” Kế tiếp là khuôn mặt Dương Duy Lực cùng giọng nói xúc động, “Bác thấy thế nào? Chiêu Chiêu đi lấy tăm bông rồi.”

Chu Chính Văn đã ngủ li bì suốt ba ngày, môi khô nứt nẻ, Chu Chiêu Chiêu đi tìm tăm bông để thấm nước cho ông.

Chu Chính Văn muốn nói, nhưng do ngủ quá lâu, cổ họng khô rát không phát ra thành tiếng.

“Bác đừng nóng, uống chút nước đã.” Dương Duy Lực pha nước ấm, thử nhiệt độ bằng mu bàn tay rồi đỡ cổ Chu Chính Văn cho ông uống.

“Tôi đang ở đâu?” Ông hỏi Dương Duy Lực.

“Trong bệnh viện,” Dương Duy Lực cười đáp, “Chúng cháu đã cứu bác từ ngôi miếu hoang, giờ chúng ta đang ở bệnh viện quân y tỉnh Xuyên.”

Chu Chính Văn nhớ lại, ông đã dùng hết sức lực cuối cùng trốn sau pho tượng.

Ông mỉm cười, muốn hỏi thêm điều gì đó, nhưng mí mắt nặng trĩu, lại chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại lần nữa, thấy Chu Chiêu Chiêu đang ngủ gật bên giường.

Quầng thâm dưới mắt khiến Chu Chính Văn đau lòng.

Chu Chiêu Chiêu đang ngủ, bỗng cảm thấy có ai đó nắm tay mình, cô mở mắt, thấy người bệnh trên giường đang mỉm cười nhìn cô.

Đó là nụ cười của người cha cô yêu quý nhất.

“Bố!” Chu Chiêu Chiêu lao tới ôm chặt lấy ông, “Bố làm chúng con sợ c.h.ết đi được.”

“Bố không sao.” Chu Chính Văn giơ tay vỗ nhẹ vào lưng con gái.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Diêu Trúc Mai giặt quần áo về thấy chồng con đang trò chuyện, cũng xúc động lau nước mắt.

Mấy ngày qua như một cơn ác mộng.

“Duy Lực đâu?” Chu Chính Văn hỏi.

Lần đầu tỉnh dậy, Dương Duy Lực có ở đó.

“Anh ấy đi xử lý công việc rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đây là bệnh viện quân y, bố cứ yên tâm dưỡng bệnh ở đây.”

Dương Duy Lực đi giải quyết hậu sự, Thẩm Kiến Tân cũng được chuyển đến đây, nhưng tình trạng nghiêm trọng hơn nhiều.

Cánh tay không giữ được.

Hơn nữa, tham gia bắt cóc sẽ phải ngồi tù.

Vừa nghĩ đến đó, cửa phòng bỗng mở.

Nhờ Dương Duy Lực, Chu Chính Văn được bố trí ở phòng bệnh cán bộ, chỉ có hai giường và giường kia chưa có bệnh nhân.

Tiếng gõ cửa vang lên hai cái rồi cửa mở.

Vương Vân - vợ Thẩm Kiến Tân khóc lóc bước vào, quỳ sụp xuống trước giường bệnh, “Chính Văn à, cậu cứu Kiến Tân với.”

Vương Vân vừa khóc vừa nói, “Các cậu bạn thân bao năm, hắn chỉ nhất thời mờ mắt, cậu tha thứ cho

hắn đi.”

“Hắn cũng bất đắc dĩ,” Vương Vân nói, “Cậu biết hoàn cảnh nhà chúng tôi ở họ Thẩm mà.”

Vương Vân vừa vào đã một tràng thanh minh, khiến mọi người trong phòng sững sờ.

Nhưng rất nhanh, không khí trở nên lạnh lẽo.

“Bạn thân bao năm?” Chu Chiêu Chiêu giữ tay bố, lạnh lùng nhìn Vương Vân, “Bạn thân bao năm lại ra tay hại bố tôi?”

“Loại bạn thân này không cần cũng được.”

“Bà còn mặt mũi nào đến đây xin bố tôi tha thứ,” Diêu Trúc Mai cũng đầy phần nộ, “Bà xem hắn làm bố tôi thành ra sao rồi?”

“Nhà bà khó khăn, vậy nhà ai dễ dàng?” Bà chế giễu.

Khó khăn gì mà ở huyện Châu Thủy vẫn sống đàn ông.

Ít nhất không đến nỗi đói khát.

Còn đứa con trai Thẩm Quốc Lương của họ, nuôi như công tử bột.

Thế mà gọi là khó khăn?

Đúng là trò cười cho thiên hạ!

“Chị dâu ơi, xin cậu,” Vương Vân khóc lóc, “Chính Văn, xin hai vợ chồng cậu.”

“Quốc Lương chân đã thế, nếu Kiến Tân lại gặp chuyện, nhà chúng tôi coi như tan nát.”

“Lúc hẳn làm những chuyện này, có nghĩ đến hậu quả không?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bố tôi cũng là trụ cột gia đình chúng tôi.”

“Nếu bố tôi mất, nhà chúng tôi cũng đổ vỡ.”

“Cút ngay đi,” Diêu Trúc Mai tức giận quát, “Không đi tôi gọi bảo vệ đấy.”

“Vương Vân,” Chu Chính Văn nhìn người phụ nữ vẫn im lặng từ nãy, “Chuyện này bà có biết không?”

Vương Vân sững người.

Là vợ chồng, bà không biết sao?

Nhưng bà cùng Thẩm Kiến Tân đều là con bạc, đều nghĩ nếu việc này thành công, cả nhà không những về được tỉnh, mà còn có thể lên Bắc Kinh.

Vì vậy, bà chẳng những không khuyên can mà còn ủng hộ.

Nhưng ai ngờ lại thất bại?

Thẩm Kiến Tân thành tàn phế, còn phải ngồi tù.

Vậy là cả đời này đừng mơ trở về, hơn nữa, những năm qua Thẩm Kiến Tân gây nhiều kẻ thù, còn Thẩm Quốc Lương gây rối trong huyện đều bị hắn dùng quyền lực che đậy.

Nếu Thẩm Kiến Tân không còn?

Vương Vân không dám nghĩ tiếp.

Những người đó, nhất định sẽ xé xác nhà bà ra!

Nghĩ đến đó, Vương Vân run lấy bầy.

Hối hận ư?

Đáng đời!

Chương 152

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn có thể trạng tốt, nhưng dù vậy cũng phải nằm viện gần một tháng mới có thể chuyển về huyện Châu Thủy.

May mắn là, chân bị thương của ông đã được các bác sĩ quân y cứu chữa thành công.

Tuy nhiên, mỗi khi trời mưa hay thay đổi thời tiết, chân ông vẫn sẽ đau nhức.

Nhưng với Chu Chính Văn, điều này không đáng kể, việc giữ được mạng sống đã là may mắn lớn nhất.

Thẩm Kiến Tân cũng may mắn không kém, tưởng chừng mất m.á.u quá nhiều sẽ chết, ai ngờ hắn vẫn sống sót.

Đúng là ứng nghiệm câu “họa hại lưu thiên niên”.

Nhưng họa hại vẫn là họa hại, không chỉ mất nửa cánh tay, mặt trái còn bị gấu quật một nhát.

Vương Vân đến xin tha tội không đạt được mục đích, mà còn bề mặt ra về.

Chờ đợi họ, sẽ là sự trừng phạt của pháp luật.

...

...

Dĩ nhiên, những chuyện này không ảnh hưởng đến Chu Chiêu Chiêu.

Khi Chu Chính Văn bình phục, hôn sự của cô và Dương Duy Lực lại được đưa ra bàn bạc.

Lần Chu Chính Văn gặp nạn, Dương Duy Lực và nhà họ Dương đã giúp đỡ rất nhiều, có được nhiều người cùng tham gia tìm kiếm cứu hộ, đều nhờ anh cả Dương Duy Khôn.

Bạn học của Dương Duy Khôn chính là cục trưởng cục công an nơi xảy ra sự cố.

Khi ông xuất viện, về nhà dưỡng thêm một thời gian, cũng gần đến cuối năm.

Hôn sự của Chu Chiêu Chiêu cũng phải tính toán rồi.

Sắp đến kỳ thi cuối kỳ, Chu Chiêu Chiêu dạo này bận rộn ôn tập, vừa về đến ký túc xá đã nghe mấy cô gái hành lang thì thầm bàn tán: “Nghe nói sau này sẽ dạy lớp mình đấy.”

“Thật sao? Phấn khích quá!”

Thấy Chu Chiêu Chiêu đi tới, mấy cô gái cười nói: “Chiêu Chiêu, cậu nghe tin chưa?”

“Nghe tin gì?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc.

“Giáo sư Từ Cảnh Châu sắp về rồi.” Đào Hân Bảo ôm chặt Chu Chiêu Chiêu, “Nghe nói có thể mấy ngày nữa sẽ lên lớp dạy chúng ta.”

“Từ Cảnh Châu là ai?” Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác hỏi.

Vì chuyện của Chu Chính Văn, cô xin nghỉ một thời gian, về sau toàn bù bài vở, ngày ngày chỉ ở thư viện hoặc phòng tự học, không có thời gian quan tâm chuyện trường lớp.

Không khí im lặng một giây, rồi mấy cô gái tròn mắt nhìn cô, “Cậu không biết Từ Cảnh Châu sao!”

“Anh ấy là giáo sư trẻ tuổi, tài giỏi và đẹp trai nhất trường ta!” Một cô gái hào hứng nói.

Ừ thì, Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Hình như cô có nghe qua, nhưng không để ý lắm.

“Ồ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, rồi xách cặp vào phòng.

Thế thôi sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

Mấy người nhìn nhau, nhưng nhanh chóng lại tiếp tục phấn khích.

Chu Chiêu Chiêu tưởng chuyện này không liên quan đến mình, nào ngờ trên đường đến cửa hàng gà rán chiều nay, đ.â.m phải một người đàn ông.

Chiếc xe đạp mini của Chu Chiêu Chiêu được Dương Duy Lực gửi xe lên tỉnh cho cô dùng.

Và rồi, ở một góc phố, chiếc xe mini của cô đã đ.â.m vào một người.

Người này trên tay đang cầm chiếc bánh hamburger mới ra lò của cửa hàng cô.

Vương Diễm Bình đúng là thiên tài, trong lĩnh vực này cực kỳ có khiếu.

Thấy cửa hàng gà rán làm ăn phát đạt, cô bắt đầu nghiên cứu món hamburger của KFC.

Ai ngờ, thật sự cho ra lò.

Hiện tại hamburger của họ vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm.

“Xin lỗi anh.” Chu Chiêu Chiêu vội vàng xin lỗi, vừa nói vừa cố gắng đứng dậy.

“Khoan đã.” Người đàn ông đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói khá hay, nhưng lại đầy vẻ khó chịu, “Tóc của em mắc vào cúc áo tôi rồi.”

“Ồ, xin lỗi.” Chu Chiêu Chiêu khom người, “Làm ơn giúp em gỡ ra.”

“Đợi chút.” Người đàn ông nhíu mày, cố gắng gỡ tóc ra nhưng càng lúc càng rối.

“Xong chưa ạ?” Tư thế này khiến Chu Chiêu Chiêu rất khó chịu.

Bản năng muốn đứng thẳng lên.

“Sắp xong rồi.” Người đàn ông nói.

Rồi Chu Chiêu Chiêu nghe thấy tiếng “rắc”, sau đó, cô được tự do.

Trên tay người đàn ông, là một chiếc kéo nhỏ và... một lọn tóc của cô.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Anh bị bệnh gì vậy?” Cô tức giận nói, “Tại sao cắt tóc em?”

Tóc của cô!

Bị cắt mất một lọn.

Chu Chiêu Chiêu tức đến nổi suýt xông vào đánh nhau.

Nhìn người ra người ra ngợm, sao không làm chuyện người vậy?

“Xin lỗi, tôi đang vội.” Kết quả, người đàn ông chẳng chút hối lỗi, trái lại còn nhét lọn tóc vừa cắt vào tay Chu Chiêu Chiêu.

“Nhường đường.” Anh ta nói.

Rồi, thản nhiên bỏ đi.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Sao cô lại gặp phải loại người này?

“Khoan đã, anh đứng lại.” Chu Chiêu Chiêu gọi.

Người đó quay đầu nhưng không nói gì, dường như đang chờ cô nói tiếp.

Chu Chiêu Chiêu tức đến phát điên, “Anh cắt tóc em, không có gì để nói sao?”

“Đây là cách giải quyết nhanh nhất.” Người đó đáp.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Tức đến phì cười.

“Nếu em muốn bồi thường,” người đàn ông liếc nhìn cô, rồi lấy ví ra, “Xin lỗi, tôi đang vội.”

Cùng một cách thức như nhét tóc vào tay cô, anh ta đưa cho cô mấy tờ tiền.

Hai mươi đồng.

Với giá cắt tóc hiện tại, đủ cho cô làm một lần uốn đẹp.

Cách làm thô bạo, cũng đầy tính xúc phạm.

“Em bảo anh đứng lại.” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói.

Khi người đàn ông bọc dọc quay đầu, Chu Chiêu Chiêu giận dữ đổ hết chè đậu xanh trong cốc lên người anh ta.

Rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của anh ta, cô oai phong nhét lại tờ hai mươi đồng vào tay anh.

Đồng thời, từ trong túi lấy ra hai mươi đồng khác: “Mua áo sơ mi mới.”

Hai mươi đồng, đủ mua một chiếc áo sơ mi.

Người đàn ông đơ ra tại chỗ.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu đã oai vệ dựng xe lên, một hồi chuông leng keng, cô đạp xe bỏ đi.

Cô thiếu hai mươi đồng đó sao?

Tức c.h.ết đi được!

“Em chưa từng thấy ai nhìn được ra dáng mà hành xử không ra gì như vậy,” đến cửa hàng, Chu Chiêu Chiêu bọc bội tâm sự với Vương Diễm Bình, “À, anh ta còn cầm bánh hamburger thử nghiệm của mình nữa.”

“Từ nay đừng cho loại người vô văn hóa đó nếm thử, chỉ biết chiếm tiện nghi.”

Vương Diễm Bình: “... Người cậu nói có phải mặc áo sơ mi trắng, quần đen không?”

“Đúng vậy, nhưng giờ chắc thành màu xanh rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Lại hỏi, “Cậu quen?”

“Em định nói với chị,” Vương Diễm Bình nói nhỏ, “Bánh hamburger của chúng ta, anh ấy đã góp nhiều ý kiến nên mới ngon như vậy.”

“Là anh ta?” Chu Chiêu Chiêu cũng ngượng chín mặt.

Nhưng, sao có thể?

Càng xấu hổ hơn khi ngày hôm sau lên lớp.

Ai có thể nói cho cô biết, người đàn ông đứng trên bục giảng kia là sinh vật gì không?

Chương 153

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu nhìn người đàn ông đứng trên bục giảng, lập tức nhớ đến lọn tóc bị cắt của mình.

Lúc mới trọng sinh về, mái tóc của Chu Chiêu Chiêu thật sự không thể tệ hơn, sau đó cô chăm sóc tóc rất cẩn thận, sợ nó lại như kiếp trước sinh chấy rồi phải cắt ngắn.

Tóc cô vốn đã đẹp, chăm sóc kỹ lưỡng nên nhanh chóng trở nên đen mượt dày dặn.

Nhưng hôm qua, đã bị người đàn ông đứng trên bục kia - bề ngoài thanh lịch nhưng thô lỗ - cắt mất một lọn.

Về cửa hàng gà rán, cô xoa tóc ra xem, lại tức đến phát điên.

Đúng ngay một lọn ở sát tai, dù cô cố gắng che đi thế nào cũng vẫn lộ ra.

Mái tóc này, buộc phải cắt ngắn rồi.

Nhìn mái tóc chăm sóc bao ngày, Chu Chiêu Chiêu tức đến nghẹn lời.

“Chính là anh ấy, đẹp trai quá.” Đào Hân Bảo bên cạnh vẫn đang mê mẩn, kéo tay Chu Chiêu Chiêu hào hứng, “Chiêu Chiêu nhìn kìa, anh ấy là Từ Cảnh Châu.”

...

...

“Ôi trời, không ngờ lại dạy lớp chúng ta.” Ngay cả Lưu Tương vốn điềm tĩnh cũng phấn khích.

“Người ra người ngợm ra ngợm.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng buông một câu.

“Chiêu Chiêu?” Lưu Tương sửng sốt, ngơ ngác nhìn cô, “Cậu vừa nói gì?”

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu nén giận đáp.

“À này,” Đào Hân Bảo chợt nhớ ra hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Chiêu Chiêu cắt tóc ở tiệm nào thế? Đẹp đấy.”

Chu Chiêu Chiêu chỉ thấy tim mình đau nhói.

Cắt ở đâu?

Tự cắt đấy.

Hôm qua vừa soi gương cắt tóc vừa chửi, không biết vị giáo sư Từ kia có cảm nhận được không?

Vừa nghĩ vậy, đột nhiên Từ Cảnh Châu trên bục hắt xì một cái.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Đáng đời.

“Bạn kia, đứng lên trả lời câu hỏi này.” Đúng lúc Chu Chiêu Chiêu đang mừng thầm, Từ Cảnh Châu đột nhiên lên tiếng, và người bị gọi chính là cô.

Người này nhất định cố ý!

Nhưng vấn đề là, Chu Chiêu Chiêu lúc này chỉ tập trung tức giận và chửi rửa trong đầu, hoàn toàn không nghe Từ Cảnh Châu giảng gì.

“Trong lớp học của tôi, các bạn chú ý nghe giảng, nếu không muốn nghe có thể ra ngoài bất cứ lúc

nào.” Từ Cảnh Châu cúi đầu lật sách, “Tôi sẽ không trừ điểm.”

Không muốn học thì đừng đến, đã đến thì phải nghiêm túc.

Ý là vậy, nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn tức điên lên, người này dám nói cô như thế?

“Cậu... sao vậy?” Đào Hân Bảo bên cạnh hỏi nhỏ.

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu nghiêng răng.

Muốn dùng cách này khiến cô bỏ học? Cô không ngốc thế đâu.

Từ Cảnh Châu? Giáo sư Từ?

Một ngày nào đó cô sẽ vạch trần bộ mặt thật của hắn.

Vì vậy, trong những tiết học sau, Chu Chiêu Chiêu chăm chú nghe giảng, và những câu hỏi ngày càng sắc bén.

Phiêu Vũ Miên Miên

Tuy nhiên, Từ Cảnh Châu thực sự có năng lực, đối với mọi câu hỏi của Chu Chiêu Chiêu đều có thể trả lời, không chỉ vậy còn khen ngợi, “Tư duy của bạn này rất tốt, mọi người nên học hỏi.”

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy, Từ Cảnh Châu đang chế giễu cô, giống như chế giễu kiểu tóc của cô vậy.

Gặp câu hỏi không biết, thậm chí còn xin lỗi, “Xin lỗi, kiến thức này tôi chưa nắm rõ, đợi tôi tra cứu tài liệu rồi trả lời sau.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Chiêu Chiêu, cậu làm sao thế?” Lưu Tương sau giờ học hỏi, “Cậu có hiềm khích gì với giáo sư Từ à?”

Cả buổi học như có s.ú.n.g đạn.

“Không có.” Chu Chiêu Chiêu nghiêng rằng.

Cô không thể nói ra chuyện tóc bị Từ Cảnh Châu cắt, quá xấu hổ.

Từ Cảnh Châu là khi nghe Chu Chiêu Chiêu trả lời câu hỏi, thấy giọng quen quen, lúc đó chưa nhớ ra, nhưng cô gái này vẻ mặt giận dữ, câu hỏi đều rất sắc bén, dường như đang tức giận với anh, anh mới nhận ra.

Nhìn lại mái tóc ngắn của cô, Từ Cảnh Châu cũng hiểu ra.

Nhưng không cảm thấy có lỗi về chuyện hôm qua, bởi theo anh, đó là cách giải quyết nhanh gọn hiệu quả nhất.

Bởi lúc đó tóc rồi khá nghiêm trọng, nếu muốn gỡ ra vừa tốn thời gian chưa chắc thành công, vừa khiến hai người ở tư thế kỳ quặc, dễ gây hiểu lầm.

Còn một lý do nữa, là Từ Cảnh Châu lúc đó nghi ngờ Chu Chiêu Chiêu cũng như những cô gái khác muốn dùng cách kỳ lạ thu hút sự chú ý của anh.

Không phải anh đa nghi, mà là từ khi về nước đến nay, gặp quá nhiều tình huống “tình cờ” kỳ lạ khiến anh không thể không nghi ngờ.

Nhưng chuyện của Chu Chiêu Chiêu, có vẻ thực sự là anh hiểu lầm rồi.

Dù vậy, Từ Cảnh Châu vẫn không nghĩ cách xử lý của mình là sai.

Biết không gỡ được thì tốt nhất là cắt đi cho nhanh.

Chỉ là... anh hình như quên mất tầm quan trọng của mái tóc với con gái.

“Anh đấy,” Phó Lôi nghe xong cũng lắc đầu, “Nếu là tôi, có lẽ sẽ đánh nhau với anh.”

“Tóc quan trọng với con gái lắm,” Phó Lôi nói, “Tính cách này không sửa, đúng là đáng đời không có bạn gái.”

Từ Cảnh Châu lạnh lùng liếc cô một cái, không nói gì.

Phó Lôi nhấp ngụm nước trên bàn nói, “Ngay cả Duy Lực cũng có người yêu rồi, anh phải nhanh lên chứ.”

“Còn em?” Từ Cảnh Châu nhìn cô, “Mấy năm nay vẫn độc thân à?”

Anh không biết, khi hỏi câu này, ánh mắt mình đã lơ đãng nhìn ra cửa sổ, không dám nhìn thẳng vào cô.

Phó Lôi cười không đáp, chỉ giơ tay vẫy về phía cửa, “Đây này.”

Trong lòng, thở phào nhẹ nhõm.

Dương Duy Lực hôm nay đến trường đón Chu Chiêu Chiêu, thấy mái tóc mới của cô cũng hơi bất ngờ.

“Em gặp phải một người cực kỳ đáng ghét,” Chu Chiêu Chiêu cuối cùng cũng tìm được người đồng cảm, “Tóc em vô tình mắc vào áo anh ta, hắn ta lại dùng kéo cắt mất tóc em.”

“Sao trên đời lại có người đáng ghét như vậy chứ!”

Rồi không đợi Dương Duy Lực hỏi, cô tức giận kể lại sự việc.

“Lần sau nếu gặp lại người đó, anh sẽ thay em dạy hắn một bài học.” Dương Duy Lực nói.

Nhưng tóc đã cắt rồi, đánh một trận thì sao?

“Thôi bỏ đi,” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, “Người đó giờ là giáo sư mới về của trường em, bảo bối của mọi người.”

Đánh nhau? Không đáng.

Giáo sư mới về?

Dương Duy Lực khẽ giật mình, nhưng nhanh chóng thấy Phó Lô đang vẫy tay, “Đây này.”

Tiếp đó, anh nghe thấy tiếng Chu Chiêu Chiêu nghiêng rằng, “Chị Phó và người đàn ông ngồi đối diện có quan hệ gì vậy?”

Lại nói, “Người đàn ông đó có làm gì có lỗi với chị Phó không?”

Một vẻ không dám nhìn thẳng, rõ ràng là có tội.

Đúng là đồ khốn!

Chương 154

DTV-EBOOK

Từ Cảnh Châu không ngờ thế giới lại nhỏ bé đến vậy.

Cô gái bị anh cắt tóc hôm đó, không chỉ là học sinh của anh, mà còn là vị hôn thê của Dương Duy Lực!

Trong khoảnh khắc đó, Từ Cảnh Châu hối hận vì sự cầu thả của mình.

“Chị Phó,” Chu Chiêu Chiêu cười chào Phó Lô, rồi nhìn lạnh lùng sang Từ Cảnh Châu, “Không ngờ chị quen giáo sư Từ.”

“Tóc em...” Phó Lô ngạc nhiên nhìn Chu Chiêu Chiêu, rồi liếc Từ Cảnh Châu, hỏi anh, “Người bị em cắt tóc hôm đó là Chiêu Chiêu?”

Từ Cảnh Châu ngượng ngùng gật đầu, “Hôm đó anh đang vội đi gặp hiệu trưởng.”

“Anh vội là lý do để cắt tóc người khác?” Chu Chiêu Chiêu tức giận trừng mắt, thì thầm với Phó Lô, “Chị Phó, sao chị lại quen loại người này?”

“Chị nên tránh xa, không muốn tóc bị cắt đấy.”

Từ Cảnh Châu bất lực nhìn Dương Duy Lực, ý bảo anh kiểm chế bạn gái mình, nào ngờ Dương Duy Lực lại đồng tình gật đầu.

...

...

Từ Cảnh Châu: “...”

Bữa ăn này là bữa khó nuốt nhất từ khi Từ Cảnh Châu về nước.

Anh hối hận vì đã nhận lời Dương Duy Lực đi ăn lẩu.

“Giáo sư Từ không ăn được cay sao?” Chu Chiêu Chiêu giả vờ ngây thơ hỏi, “Nếu không ăn được, em gọi cho anh bát nước sôi chần qua nhé?”

Từ Cảnh Châu thực sự không chịu nổi, định gạt đầu, nhưng thấy Phó Lô ăn ngon lành, đành nghiêng răng nói, “Không sao, anh chịu được.”

“Chịu được cái gì?” Phó Lô cười gọi phục vụ mang bát nước sôi để trước mặt anh, “Không ăn được cay đừng cố, nồi lẩu tam tần cũng ngon.”

Nhưng lẩu tam tần, lúc này Chu Chiêu Chiêu không nói chỉ trẻ con mới ăn, người lớn đều ăn lẩu cay sao?

Giờ mới nhận ra, Chu Chiêu Chiêu đang cố ý.

Nhưng Dương Duy Lực ngồi bên cạnh, anh đành bất lực nói, “Chuyện cắt tóc, xin lỗi vì lúc đó anh không suy nghĩ thấu đáo.”

“Một câu xin lỗi là xong?” Dương Duy Lực bóc tôm cho Chu Chiêu Chiêu, lạnh lùng nhìn anh, “Giáo sư Từ xin lỗi thiếu chân thành quá.”

“Dương Duy Lực,” Từ Cảnh Châu gọi tên anh, “Giờ cậu thành ra thế này rồi sao?”

Sợ vợ đến vậy?

“Sao?” Dương Duy Lực mắt phượng lạnh lùng nhìn anh, “Cậu có ý kiến?”

Từ Cảnh Châu hoàn toàn bất lực, hỏi Phó Lôi, “Thằng này bị quỷ nhập hay sao? Hay là người khác?”

“Thế không tốt sao?” Phó Lôi cười hỏi lại, “Hơn nữa, anh xin lỗi không nên có chút thành ý sao?”

“Vậy cậu muốn gì?” Từ Cảnh Châu nghiêng rằng.

“Cô ấy là học sinh của anh, thôi thì sách trên giá của anh, tùy chọn một cuốn đi.” Dương Duy Lực nói nhẹ nhàng, nhưng Từ Cảnh Châu tức đến phì cười, “Được.”

Ai biết anh đều hiểu, Từ Cảnh Châu rất thích sưu tầm sách, cuốn sách Dương Duy Lực nói chính là bộ sưu tập của anh.

Chu Chiêu Chiêu có chút mơ hồ, nhưng thấy anh đau lòng như vậy, đoán là cuốn sách rất có giá trị, lập tức nở nụ cười tươi hơn.

Biểu hiện này khiến Từ Cảnh Châu kinh ngạc, không hiểu sao Dương Duy Lực lại thích một cô gái... “thực dụng” như vậy.

“Anh đưa em về nhé.” Ăn xong, Từ Cảnh Châu nói với Phó Lôi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Khi hai người đi rồi, Chu Chiêu Chiêu mới hỏi Dương Duy Lực, “Lúc nãy nói gì vậy?”

“Cẩn thận!”

Dương Duy Lực định trả lời, đột nhiên thấy một chiếc xe lao về phía họ, vội ôm Chu Chiêu Chiêu né sang bên.

Chiếc xe đ.â.m sầm vào tường rồi dừng lại.

Mọi người xung quanh sửng sờ, sau đó thấy một người đàn ông say rượu loạn choạng bò ra từ xe.

Mạng lớn thật, may mà tốc độ không nhanh, chỉ đ.â.m vào tường.

Nếu không, hậu quả khôn lường.

“Em không sao chứ?” Dương Duy Lực lo lắng nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Lúc xe lao tới, tim cô như muốn nhảy ra ngoài, may mà Dương Duy Lực phản ứng nhanh.

“Anh đưa em về.” Dương Duy Lực đỡ cô nói.

Lại nhìn người say rượu kia.

“Sao có thể như vậy?” Chu Chiêu Chiêu tức giận, “Say xỉn rồi còn lái xe.”

Chết một mình còn chưa đủ, còn hại người khác.

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu hứa, “Anh uống rượu sẽ không lái xe.”

Chu Chiêu Chiêu tưởng Từ Cảnh Châu sẽ đợi vài ngày mới đưa sách, nào ngờ hôm sau tan học, anh ta mặt lạnh như tiền gọi cô sang một bên, “Cái này cho em.”

“Hả?”

“Hả cái gì?” Từ Cảnh Châu nhú mày, “Nhanh lấy đi trước khi anh đổi ý.”

Nếu không, anh sẽ hối hận.

“Cảm ơn giáo sư Từ.” Chu Chiêu Chiêu không khách khí nhận lấy túi.

“Em... phải trân trọng nó.” Anh dặn dò.

“Em nhất định sẽ.” Chu Chiêu Chiêu vẫy tay định đi.

“Chu Chiêu Chiêu,” Từ Cảnh Châu gọi lại, “Em và Phó Lôi thân thiết lắm à?”

“Bình thường.” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc, “Sao vậy?”

“Không có gì, đi đi.” Anh vẫy tay đuổi.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Nếu không thấy lúc này anh đau lòng như vậy, cô thực sự muốn ném sách vào mặt anh.

Thôi, xem anh là thầy giáo vậy.

Chu Chiêu Chiêu chợt nghĩ đến câu hỏi về Phó Lôi của anh, liên tưởng đến tối qua, bỗng tròn mắt.

Hóa ra lúc vào quán lẩu tối qua cô thấy kỳ lạ, là vì Từ Cảnh Châu và Phó Lôi có gì đó không ổn.

Nhưng cụ thể là gì, Chu Chiêu Chiêu cũng không rõ.

Chu Chiêu Chiêu ôm sách bước ra khỏi giảng đường, định xem là sách gì, ngẩng đầu thấy một người đứng dưới gốc cây.

Mắt đắm lệ nhìn cô.

Như thế Chu Chiêu Chiêu là kẻ phụ bạc vậy.

Đào An Nghi thay đổi từ vẻ kiêu kỳ trước đây, mặt lạnh như băng nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy thương

hại.

“Chiêu Chiêu, chị có thể nói chuyện với em được không?” Thấy cô ra, Đào An Nghi cắn môi nói.

Lúc này vừa tan học, giảng đường đông người qua lại, lập tức có nhiều người tò mò dừng lại.

“Em và chị không có gì để nói.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

“Những tin đồn trong khu đại viện, chị thực sự không biết,” Đào An Nghi oán giận nói, “Em có thể nói với Dương Duy Lực, đừng nhắm vào chị nữa được không?”

“Chị rất thích làm phóng viên, chị muốn mọi người nghe thấy sự thật,” cô rơi lệ nói, “Chị không thể mất công việc này, xin em...”

“Đồng chí Đào An Nghi,” Chu Chiêu Chiêu ngắt lời, “Em thực sự không hiểu chị nói gì, cũng xin chị đừng gây hiểu lầm ở đây.”

“Thứ nhất, bạn trai em là người chính trực, điều này các bạn cùng khóa quân sự đều biết.”

“Thứ hai, chị không thể làm phóng viên, có lẽ là do đức hạnh không đủ, em khuyên chị nên tự xem lại mình.”

“Hỏi thử, một người dấn nhiều thuyền, nhân cách không tốt, có thể đưa tin sự thật sao?”

Mọi người xôn xao.

“Nhưng nếu không phải em, sao chị lại thành ra thế này?” Đào An Nghi mặt trắng bệch nói, “Nếu không có em, anh ấy đã chọn cưới chị rồi.”

“Là em phá hoại chúng chị, giờ còn muốn đuổi chị đi.”

“Không, dù không có Chiêu Chiêu, dù cả đời này anh không kết hôn, cũng sẽ không chọn em.”

“Anh nói gì?” Đào An Nghi mặt trắng bệch không tin nổi nhìn Dương Duy Lực vừa tới, “Chị không tin, anh nói dối.”

Chương 155

DTV-EBOOK

Đào An Nghĩa điên cuồng gào thét.

Không nghi ngờ gì nữa, những lời của Dương Duy Lực đối với cô mà nói chính là một đòn đau đớn tột cùng.

Trước khi nghe những lời này, ít nhất cô còn có thể tự lừa dối bản thân rằng:

Nếu không có sự tồn tại của Chu Chiêu Chiêu, rồi sẽ có một ngày cô kiên trì đến cùng, dùng tấm lòng chân thành của mình để làm tan chảy tảng băng lạnh lùng là Dương Duy Lực.

Nhưng bây giờ, chính đương sự đã thừa nhận rõ ràng: Dù có ai khác hay không, cô cũng không bao giờ có cơ hội.

Điều này khiến Đào An Nghĩa làm sao có thể chấp nhận được?

“Không phải như vậy! Rõ ràng anh đối xử với em khác với những người khác mà!” Đào An Nghĩa lắc đầu, từ chối tin vào lời của Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn cô, “Tôi không thấy cô có gì khác biệt so với người khác.”

“Nếu cô cứ tiếp tục gây rối như thế này, chúng ta sẽ mời người nhà cô đến để nói chuyện rõ ràng.”

...

...

“Vị hôn thê của tôi còn trẻ, đang trong quá trình học tập, cô ấy không nên bị những chuyện này làm phiền.”

“Ban đầu, tôi nghĩ sẽ lưu lại chút thể diện cho gia đình họ Đào, nhưng cô lại liên tục đến quấy rối cô ấy. Tôi không thể để một người không liên quan khiến cô ấy tức giận được.”

Người không liên quan!

Đào An Nghĩa như bị sét đánh, lão đảo lùì lại hai bước.

Đây có phải là Dương Duy Lực lạnh lùng và nguyên tắc mà cô từng biết không?

Anh ta lại có thể bảo vệ người mình yêu đến mức này!

Và còn tự nguyện bị một cô gái quê mùa như Chu Chiêu Chiêu khống chế!

Đào An Nghĩa nhìn Dương Duy Lực trước mặt, chỉ cảm thấy xa lạ đến lạnh người.

Cô không khỏi tự hỏi: Những năm tháng kiên trì của mình rốt cuộc là vì cái gì?

Hôm nay đến đây, có đáng không?

Cô khóc lóc thảm thiết, thu hút không ít người hiếu kỳ đến xem.

Dù ở thời đại nào, chuyện tình cảm nam nữ rồi rầm luôn là đề tài thu hút sự chú ý.

“Nếu đây là cơ hội cuối cùng mà cô không biết trân trọng, vậy thì đừng trách tôi.” Dương Duy Lực lạnh giọng nói.

“Anh... anh muốn làm gì?” Đào An Nghĩa đột nhiên có cảm giác bất an.

“Tôi đã mời bố mẹ cô đến rồi,” Dương Duy Lực nói, “Cô muốn nói gì, vậy hãy nói cho rõ ràng ngay hôm nay.”

Nhưng... cô muốn nói gì?

Kể từ khi chuyện kia bị đồn ra trong đơn vị, cuộc sống của cô trở nên vô cùng khó khăn, bị mọi người xa lánh.

Mấy ngày nay, gia đình đã đồng ý sắp xếp cho cô một công việc ở Thâm Quyến, chỉ chờ cô đến nhận nhiệm vụ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng nếu cứ bỏ đi như thế, Đào An Nghĩa không cam lòng.

Vì vậy, cô đến trường tìm Chu Chiêu Chiêu.

Thực ra cũng không có gì để nói, chỉ là muốn đến gây khó dễ cho cô ta, để bạn học biết được bộ mặt thật của Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng cô không ngờ rằng, vừa đến chưa được bao lâu, Dương Duy Lực đã xuất hiện.

Không phải anh theo dõi cô, mà hôm nay anh định đưa Chu Chiêu Chiêu đi mua sắm.

Ai ngờ lại gặp phải chuyện phiền phức này.

Dương Duy Lực lo lắng nhìn Chu Chiêu Chiêu, không biết cô có tức giận hay không.

“Gọi... gọi người nhà em?” Đào An Nghĩa lắp bắp, “Gọi họ đến làm gì?”

“Cô không phải luôn nói vị hôn thê của tôi phá hoại tình cảm của cô sao? Vậy thì hãy nói rõ ràng, phá hoại như thế nào?”

“Em không muốn!” Đào An Nghĩa run rẩy nói, “Anh định bức tử em sao? Ông nội em sẽ không tha cho em đâu!”

Lão gia trước kia yêu thương cô đến nhường nào, thì bây giờ lại càng muốn cô biến mất khỏi tỉnh thành.

Sáng nay khi cô định chào tạm biệt, lão gia thậm chí không thèm gặp mặt.

Nếu bây giờ biết cô không những không đi, mà còn đến trường gây rối với Chu Chiêu Chiêu, chắc sẽ tức điên lên mất.

“Cô không muốn cũng được.” Dương Duy Lực thản nhiên nói.

Một số chuyện, anh muốn nói rõ trước mặt mọi người.

Việc Dương Duy Lực đột nhiên mời họ đến khiến gia đình họ Đào vô cùng nghi hoặc.

Cha của Đào An Nghĩa thậm chí còn nghĩ: “Phải chăng Duy Lực biết An Nghĩa sắp đi Thâm Quyển, nên đến hòa giải?”

Nhưng khi đến nơi, nhìn thấy Đào An Nghĩa ngồi đó với khuôn mặt tái mét, ông ta hiểu ngay tình hình.

“Mọi người đã đến rồi, vậy hãy nói cho rõ ràng.” Dương Duy Lực vẫn lạnh lùng như thường, không vì sắc mặt khó coi của lão gia họ Đào mà thay đổi.

“Từ nhỏ đến lớn, số lần tôi tiếp xúc với cô ấy đếm trên đầu ngón tay.” Dương Duy Lực nói, “Cô ấy ở trong đại viện nói, tôi chuyên gửi đồ cho cô ấy.”

Anh nhìn cha Đào An Nghĩa, “Lần đó là do bác nhờ tôi điều tra một số chuyện, bác nói không tiện gửi về nhà, nên gửi cho Đào An Nghĩa để tránh sự chú ý.”

“Đúng là có chuyện này.” Cha Đào An Nghĩa mặt đỏ bừng.

Ông không ngờ rằng những món đồ mà con gái khoe là do Dương Duy Lực gửi, lại chính là lần đó.

Ông quay đầu nhìn Đào An Nghĩa.

“Những món đồ nhỏ và sách vở kia,” ông hỏi, “đều là con tự mua phải không?”

Rồi sau đó nói là Dương Duy Lực tặng cô ta.

Vì vậy, cả nhà mới tin rằng Dương Duy Lực có tình cảm đặc biệt với Đào An Nghĩa.

Ít nhất là khác biệt so với những người khác.

Vì thế, khi biết Dương Duy Lực định hôn với người khác, cả nhà lập tức nổi giận.

Đây chẳng phải là lừa gạt họ sao?

Cha Đào An Nghĩa lập tức định đến nhà họ Dương lý luận, nhưng bị Đào An Nghĩa ngăn lại, nói để hai người họ tự giải quyết.

Nhưng kết quả là danh tiếng của Đào An Nghĩa càng thêm tồi tệ!

Vì vậy, khi Dương Duy Lực đề nghị gặp mặt, cha Đào An Nghĩa không do dự đồng ý ngay.

Đào An Nghĩa chỉ đơn thuần muốn trả thù Chu Chiêu Chiêu trước khi rời đi, nếu cô không vui, Chu Chiêu Chiêu cũng đừng hòng yên ổn.

Nhưng cô không ngờ Dương Duy Lực lại ra tay như thế, trực tiếp gọi bố mẹ cô đến.

“Hôm nay cô ấy đến trường tìm vị hôn thê của tôi, đã gây ảnh hưởng không nhỏ.” Dương Duy Lực tiếp tục, “Nếu chú Đào không quản được, vậy tôi sẽ dùng cách của mình để bảo vệ quyền lợi của chúng tôi.”

“Duy Lực, chú xin lỗi cậu,” cha Đào An Nghĩa nói, “Là do chú dạy con không nghiêm.”

“Phương pháp” của Dương Duy Lực?

Anh là quân nhân, hơn nữa hôn nhân của anh và Chu Chiêu Chiêu đã được tổ chức chấp thuận. Nếu Đào An Nghĩa cứ bôi nhọ họ, một khi xử lý nghiêm túc, người chịu thiệt chỉ có thể là Đào An Nghĩa, thậm chí liên lụy đến cả gia đình họ Đào.

Trong nhà họ Đào, Đào An Nghĩa không sợ mẹ, càng không sợ lão gia, nhưng lại sợ nhất chính là cha.

“Bốp!”

Cha Đào An Nghĩa trực tiếp tát một cái vào mặt cô, “Đồ không biết xấu hổ! Bố dạy con như thế à?”

Đứa con gái ngày nhỏ ngoan ngoãn là thế, sao lớn lên lại trở thành như thế này?

“Bố,” Đào An Nghĩa ôm mặt khóc nói, “Đúng, con là đồ không biết xấu hổ, làm mất mặt bố mẹ.”

“Bố có dạy con không?” Cô ngẩng cao đầu, đỏ mắt nhìn cha, “Khi con làm tốt, bố khoe khoang với người khác. Khi con làm sai, bố đánh con.”

“Còn anh,” cô chỉ vào Dương Duy Lực, “Anh tưởng cô ta yêu anh sao? Cô ta chỉ là nhìn vào gia thế của anh, tham phú quý mà thôi!”

Chỉ có cô, mới thật lòng yêu anh.

“Chu Chiêu Chiêu,” cô nhìn chăm chăm vào Chu Chiêu Chiêu, “Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.”

Chương 156

DTV-EBOOK

“Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau”?

Dương Duy Lực đã mời cha Đào An Nghĩa đến tận nơi, lẽ nào lại để mặc cô ta đe dọa Chu Chiêu Chiêu ngay trước mặt mình?

Anh lập tức ra hiệu, mấy người đang ngồi phía xa tiến lên vây lấy Đào An Nghĩa.

“Dương Duy Lực, anh định làm gì?” Đặng Minh Huệ - người vốn đang nhẫn nhịn - giận dữ quát lên, “Tôi xem ai dám động vào con gái tôi!”

Dù Đặng Minh Huệ cũng thất vọng về Đào An Nghĩa, nhưng đó vẫn là con gái ruột của bà.

Hơn nữa, đợi khi cô ta đến Thâm Quyến, đổi môi trường sống rồi bắt đầu lại từ đầu.

Trên đời này đàn ông tốt nhiều vô kể, bà không tin con gái mình xuất sắc như thế lại không tìm được người đàn ông nào hơn Dương Duy Lực?

Nhưng ai ngờ được, Dương Duy Lực lại điều tra ngầm Đào An Nghĩa.

Nếu Đào An Nghĩa thật sự bị những người kia mang đi, thanh danh của cô ta sẽ hoàn toàn sụp đổ.

...

...

Đúng vậy, việc Đào An Nghĩa cùng lúc qua lại với nhiều người đàn ông, Đặng Minh Huệ không cảm thấy có gì sai trái.

Trái lại, bà còn cho rằng con gái mình quá ưu tú nên mới thu hút được nhiều người theo đuổi.

Đây cũng là lý do bà tin rằng Đào An Nghĩa có thể làm lại từ đầu ở Thâm Quyển.

Nhưng nếu bị cơ quan chức năng điều tra, thanh danh của cô ta mới thực sự bị hủy hoại.

Thử hỏi, gia đình quyền quý nào dám cưới một cô gái từng bị cơ quan điều tra làm dâu?

Dù cuối cùng không có vấn đề gì, nhưng đây sẽ là vết nhơ theo cô ta suốt đời.

“Chú Đào nên xem qua những thứ này trước.” Dương Duy Lực rút từ trong cặp ra một số thư từ và áp phích đưa cho cha Đào An Nghĩa.

Đào An Nghĩa nhìn thấy những thứ đó, lập tức lùi lại mấy bước, suýt ngã.

“Không, không phải!” Cô ta giận dữ xông lên, giật lấy rồi xé nát những tờ giấy trong tay cha.

“Đây chỉ là bản sao.” Dương Duy Lực bình thản nói.

Dù cô ta xé nát chúng, cha Đào An Nghĩa vẫn kịp đọc được vài dòng.

Ông nhìn con gái với ánh mắt khó tin, “Con...”

Ông không thể ngờ được, đứa con gái luôn tỏ ra ưu tú trước mặt mình, bản chất lại là một kẻ phản xã hội?

Chẳng lẽ... con bé thực sự bị mua chuộc?

Không, không thể nào.

Cha Đào An Nghĩa sốt ruột nhìn Dương Duy Lực, “Duy Lực, chú thật sự không biết gì về những chuyện này.”

“Chú yên tâm, tổ chức sẽ không oan uổng một người tốt.” Dương Duy Lực trấn an.

“Không, các người không được bắt tôi, tôi không có tội!” Đào An Nghĩa gào lên, “Tôi phải đi Thâm Quyển, tôi là phóng viên, các người đang lạm quyền, tôi sẽ kiện các người!”

“Con đừng nói nữa!” Đặng Minh Huệ vội bịt miệng con gái.

Đứa bé này, điên rồi sao?

“Mẹ ơi, cứu con với, con vừa nói bậy đấy, bố ơi, con chỉ vì ghen tị nên mới như vậy, con biết lỗi rồi.” Đào An Nghĩa khóc lóc van xin.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Cô không thể hiểu nổi Đào An Nghĩa đang nghĩ gì, dù là vì ghen tị, có những việc có thể làm, nhưng có những việc tuyệt đối không được đụng vào.

Đây vốn là một thời kỳ nhạy cảm.

Đào An Nghĩa còn muốn giãy giụa, nhưng mấy người kia không phải dạng vừa, trực tiếp xuất trình thẻ tùy thân rồi áp giải cô ta đi.

“Lão Đào, giờ phải làm sao?” Đặng Minh Huệ khóc lóc nói, “Anh phải cứu An An nhà mình.”

Cha Đào An Nghĩa nhìn Dương Duy Lực, “Duy Lực, cháu... cần phải làm quá tuyệt tình như vậy sao?”

Lời này rõ ràng là trách móc Dương Duy Lực.

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng là ông ta không biết dạy con, giờ lại quay sang trách Dương Duy Lực.

Cô không chịu được.

“Dương Duy Lực nhà tôi tốt bụng mới giúp các vị,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Nếu không phải anh ấy cảnh giác, có lẽ hôm nay người bị điều tra còn có cả chú nữa đấy.”

Cha Đào An Nghĩa lạnh cả sống lưng.

Cuối cùng, ông thở dài đầy hối hận rồi bỏ đi.

Giờ ông phải về nhà bàn bạc với lão gia, hy vọng chuyện của Đào An Nghĩa sẽ không ảnh hưởng đến gia đình họ Đào.

Bước ra khỏi cửa, dáng lưng cha Đào An Nghĩa dường như còng hơn trước.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hậu bối nhà họ Đào quả thực không bằng nhà họ Dương, tương lai...

Vốn hy vọng Dương Duy Lực cưới Đào An Nghĩa để giúp đỡ gia đình, giờ xem ra, không vì chuyện này mà đắc tội với nhà họ Dương đã là may mắn lắm rồi.

“Anh nhìn em làm gì thế?” Khi mọi người đã đi hết, Chu Chiêu Chiêu xấu hổ sờ lên mặt.

Người này, từ nãy đến giờ cứ nhìn chăm chăm vào cô.

“Em đẹp.” Dương Duy Lực nói.

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, hỏi, “Đào An Nghĩa thật sự là... cái đó sao?”

Cô tò mò và kinh ngạc, vì bình thường Đào An Nghĩa không hề có biểu hiện gì.

“Chưa chắc,” Dương Duy Lực nói, “Nhưng những bức thư và lời lẽ đó đúng là do cô ta viết ra.”

“Hơn nữa, cô ta cũng bị một số người để ý rồi.”
Dương Duy Lực hạ giọng.

Người để ý?

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu từng nghe nói, vào những năm 80 có rất nhiều gián điệp ẩn thân trong dân thường, có thể là người bán bánh bao, cũng có thể là nhân viên văn phòng.

Nhưng chỉ cần có cơ hội, họ sẽ phá hoại hoặc dụ dỗ người khác gia nhập tổ chức của họ.

Những người như Đào An Nghĩa, dù không có những phát ngôn kia, cũng là đối tượng trọng điểm của bọn họ.

Huống chi cô ta còn có dấu hiệu như vậy.

“Vậy cô ta đã...” Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi.

“Hiện tại chắc là chưa, nhưng sau này thì khó nói.”
Anh nói, rồi chuyển chủ đề, “Em đói không? Chúng ta đi ăn trưa nhé.”

Chu Chiêu Chiêu sờ bụng, quả thực hơi đói.

Ăn xong, Dương Duy Lực dẫn Chu Chiêu Chiêu đi mua quần áo.

Ngày đầu năm, hai bên gia đình sẽ chính thức gặp mặt, sau đó chọn ngày lành để kết hôn.

Nghĩ đến việc sắp kết hôn, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy như đang mơ.

Kiếp trước, cô bị Chu Mẫn Mẫn hãm hại nên mới phải lấy Dương Duy Lực. Sau khi trọng sinh, Chu Chiêu Chiêu tự phản tỉnh, cô đã quá ngốc nghếch nên mới hiểu lầm một người đàn ông tốt như Dương Duy Lực.

Nhưng lời của Đào An Nghĩa vừa rồi lại khiến cô suy nghĩ.

Liệu kiếp này, cô lấy Dương Duy Lực có thật sự vì tình yêu không?

“Tình yêu... rốt cuộc là gì nhỉ?” Chu Chiêu Chiêu khẽ hỏi.

“Tình yêu à,” Lưu Tương bỗng chen vào nói nhỏ, “Em nhìn cô ấy kìa.”

Chu Chiêu Chiêu theo ánh mắt cô ấy, thấy Lý Đình đang ngồi trên giường cười ngốc nghếch.

“Chuyện gì thế?” Chu Chiêu Chiêu hỏi nhỏ.

“Dạo trước cô ấy đi dự liên hoan đồng hương, quen được một anh chàng.” Lưu Tương giải thích, “Mấy hôm nay hai người thường cùng nhau đi ăn, lên thư viện tự học.”

Mỗi lần trở về, cô ta đều có vẻ mặt ngây ngô như vậy.

“Còn em với người nhà em thì sao?” Lưu Tương bỗng trêu chọc, “Hai người có thường ngọt ngào như vậy không?”

Bình thường?

Chu Chiêu Chiêu định trả lời, bỗng thấy Lý Đình cười ngọt ngào, áp tờ giấy lên mặt.

Đây là?

“Anh chàng đó viết thư tình cho cô ấy.” Lưu Tương thì thầm, “Mỗi ngày một bức, về đến ký túc xá là cô ấy lại như thế này.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Thư tình?

Nói đến, hình như cô chưa từng nhận được thư tình của Dương Duy Lực!

Chương 157

DTV-EBOOK

Dạo gần đây, Chu Chiêu Chiêu có chút m.ô.n.g lung. Nhìn Lý Đình lúc thì cười ngốc nghếch, lúc lại phụng phịu giận dỗi, cô không khỏi tự hỏi mối quan hệ giữa mình và Dương Duy Lực rốt cuộc là thế nào?

“Chẳng lẽ những người yêu nhau đều như vậy sao?” Trong buổi trò chuyện đêm khuya của ký túc xá, Chu Chiêu Chiêu bối rối hỏi mọi người.

“Anh ấy chưa từng nói lời yêu với em?” Lý Đình ngạc nhiên hỏi, “Cũng chưa viết thư tình cho em?”

Chu Chiêu Chiêu giật mình, gật đầu: “Lời yêu... có lẽ từng nói qua, nhưng thư tình thì chưa.”

“Trời ơi, Chiêu Chiêu em dễ chiều quá!” Lý Đình kêu lên, “Sao có thể nhận lời yêu mà chưa từng nhận được một bức thư tình nào?”

Người yêu cô ấy ngày nào cũng viết thư, thế mà cô còn phải cân nhắc kỹ. Còn Chu Chiêu Chiêu, chưa nhận được bức thư nào đã đồng ý?

“Nhưng đó là Dương Duy Lực mà.” Lưu Tương không đồng tình nói, “Bắt anh ấy viết thư tình? Các cậu nghĩ gì vậy?”

Trước đây không hiểu, nhưng sau kỳ quân sự, họ đã biết người yêu của Chu Chiêu Chiêu lợi hại đến mức nào.

Chu Chiêu Chiêu nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào màn mà không nói gì thêm.

...

“...Nhưng cũng không thể một bức thư tình cũng không có chứ,” Lý Đình nói, “Như thế... đâu giống đang yêu đương?”

“Khác gì thời bố mẹ chúng ta đâu?” Cô lẩm bẩm một mình.

Thấy Chu Chiêu Chiêu im lặng, cô vội nói: “Nhưng Chiêu Chiêu, đội trưởng Dương khác với bọn mình mà.”

Nhưng lời an ủi này rõ ràng không có tác dụng với Chu Chiêu Chiêu.

“Chiêu Chiêu,” Đào Hân Bảo lo lắng nhìn cô, “Thực ra tình yêu mỗi người mỗi khác, không nhất thiết phải có thư tình đâu.”

“Vậy sao?” Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác nhìn cô, “Có lẽ vậy.”

Mấy người trong phòng nhìn nhau, Lý Đình càng thấy ân hận, không biết phải khuyên cô thế nào.

Cả phòng vì chủ đề này mà trở nên im ắng.

Chu Chiêu Chiêu tưởng mình sẽ không để ý mấy chuyện này, nào ngờ đêm đó lại mơ thấy Đào An Nghĩa cười nhạo cô: “Em tưởng đã chiếm được trái tim anh ta? Mơ đi!”

“Dương Duy Lực vốn là người không có trái tim, không có tình cảm, làm sao có thể yêu em?”

Cô quay đầu lại, thấy khuôn mặt lạnh lùng của Dương Duy Lực.

Chu Chiêu Chiêu tỉnh giấc từ rất sớm, không ngủ lại được nên cầm sách tiếng Anh ra ngoài học bài.

Ai ngờ xui xẻo gặp phải một đôi tình nhân cũng dậy sớm học bài.

Có lẽ nghĩ sáng sớm sẽ không có ai, họ học được một lúc rồi bắt đầu âu yếm nhau.

Chu Chiêu Chiêu: "..."

Sáng sớm đã bị "ném cầu lương", không nhìn được nên tìm chỗ khác.

Nhưng tâm trí đã không thể tập trung nữa.

Dạo này Chu Chiêu Chiêu rất kỳ lạ, cô thường xuyên quan sát những cặp đôi yêu nhau trong trường.

Rồi nhìn cách họ tương tác, cô càng thêm bối rối.

Kiếp trước, cô luôn hiểu lầm Dương Duy Lực. Sau khi anh qua đời, cô dành rất nhiều thời gian để nhớ về anh.

Vì thế, sau khi trọng sinh, bản năng mách bảo cô nên lấy anh.

Tránh những nguy hiểm kiếp trước, rồi hai người sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng đột nhiên có người nói với cô, tình yêu phải như thế này như thế kia, khiến Chu Chiêu Chiêu không khỏi nghi ngờ bản thân.

Nhìn đi nhìn lại, cô cảm thấy mình và Dương Duy Lực giống như vợ chồng già hơn là người yêu.

Như thế, có ổn không?

Chu Chiêu Chiêu cũng không hiểu.

Dù đã trải qua hai kiếp người, nhưng với tình yêu, cô vẫn như tờ giấy trắng.

Thấm thoát đã đến ngày đầu năm.

Chu Chính Văn và vợ đến tỉnh thành trước một ngày, ở tại khách sạn Dương Duy Lực đã thuê sẵn.

Hôm sau là ngày hai nhà chính thức gặp mặt, cũng là ngày đính hôn của Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực.

Gọi là đính hôn, nhưng thực chất chỉ là thống nhất ngày cưới và lễ vật.

Người lớn nói chuyện, Chu Chiêu Chiêu lại mơ màng.

“Em sao thế?” Dương Duy Lực cúi xuống hỏi ân cần.

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Nhưng suốt buổi lễ, cô như người mất hồn, đến mức Diêu Trúc Mai còn kéo cô vào nhà vệ sinh hỏi nhỏ: “Tối qua không ngủ được sao?”

Sao hôm nay trông em uể oải thế?

“Vâng, em ngủ không ngon.” Chu Chiêu Chiêu trả lời qua loa.

Nhưng không qua mắt được Dương Duy Lực.

“Em bị làm sao vậy?” Khi chỉ còn hai người, anh hỏi khẽ, “Có chuyện gì không vui?”

“Không.” Chu Chiêu Chiêu lại lắc đầu.

Cô tự hỏi, phải chăng mình đang quá đong đánh?

Chẳng qua chỉ là mấy bức thư tình?

Không có thư tình thì không phải tình yêu sao?

“Chiêu Chiêu,” Dương Duy Lực nắm tay cô, thở dài nói, “Em thế này mà bảo không sao?”

Từ khi quen cô đến giờ, hiếm khi thấy cô ủ rũ thế này.

“Hôm nay chỉ là đính hôn, nếu em cảm thấy cười sớm quá...” Anh vừa nói đến đây, Chu Chiêu Chiêu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn.

Anh bật cười, xoa đầu cô: “Không muốn lấy anh hả? Ừm?”

“Em không có.” Chu Chiêu Chiêu vội nói, rồi lại hỏi khẽ, “Anh thấy chúng ta... có phải là người yêu không?”

Cô bối rối quá, muốn hỏi ai đó, nhưng không biết hỏi ai.

“Vậy theo em, thế nào mới là người yêu?” Dương Duy Lực không trả lời, mà hỏi ngược lại.

“Anh kỳ lạ thật, rõ ràng em hỏi trước.” Cô phụng phịu.

“Như Lý Đình ký tức xá em, người yêu cô ấy ngày nào cũng viết thư tình.”

“Anh hiểu rồi, anh sẽ viết cho em.” Dương Duy Lực cười dịu dàng, bóp nhẹ tay cô, “Là anh không chu đáo.”

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn anh: “Thật sao?”

“Ừ.” Anh gật đầu nghiêm túc.

Đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi anh còn tưởng cô hối hận việc đính hôn.

Thấy vậy, Chu Chiêu Chiêu lại hối hận: “Cũng không nhất thiết phải viết đâu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Anh khiến cô cảm thấy mình như đang làm nũng vô lý vậy.

Dương Duy Lực khác với người yêu của Lý Đình. Anh ấy là sinh viên, có nhiều thời gian rảnh.

Còn Dương Duy Lực bận rộn công việc, cô lại đòi anh viết thư tình?

Dương Duy Lực khẽ quỳ một chân, cúi người ngang tầm mắt cô.

Chu Chiêu Chiêu nhìn vào đôi mắt anh, cố gắng tìm kiếm điều gì đó. Nhưng Dương Duy Lực vốn là người giấu kín mọi cảm xúc.

Ánh mắt anh nhìn cô gái nhỏ trước mặt, trong đôi mắt trong veo của cô đầy rẫy sự băn khoăn.

Hai ánh mắt giao nhau.

“Chiêu Chiêu,” anh gọi tên cô, giọng nói dịu dàng đầy trù ối, “Lần đầu tiên yêu một người, xin em chỉ giáo.”

Vì vậy, anh cũng không biết phải làm sao. Nhưng chỉ cần cô đề nghị, anh sẵn sàng thử.

“Xin anh chỉ giáo.” Cô nói.

Chương 158

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy hôm nay thời tiết đẹp lạ thường, bầu trời xanh ngắt điểm xuyết vài áng mây trắng bông bênh. Ánh nắng ấm áp chiếu xuống khiến người ta thấy dễ chịu vô cùng.

Cô tự nhủ, mình và Dương Duy Lực vốn dĩ không giống người khác.

Hoặc có lẽ, như Lý Đình nói, cô là cô gái dễ dãi?

Nhưng như vậy thì sao chứ?

Dương Duy Lực lớn tuổi hơn, nhưng cũng là lần đầu yêu, giống cô - một kẻ không có kinh nghiệm.

Nhưng anh sẵn sàng học hỏi, điều đó với Chu Chiêu Chiêu đã là quá đủ.

Dương Duy Lực thuộc tuýp người hành động, nói là làm.

Ngay hôm sau khi đón Chu Chiêu Chiêu đi mua quần áo, anh đã hoàn thành bức thư tình đầu tiên.

“Về trường rồi hãy đọc.” Dương Duy Lực dặn dò.

...

...

Chu Chiêu Chiêu không biết rằng, sau khi chia tay cô tối qua, Dương Duy Lực đã tập hợp mấy đứa bạn thân để tham khảo cách yêu đương.

Cũng chính lúc này, anh chợt nhận ra lý do Chu Chiêu Chiêu bần khoản - có vẻ họ tiến quá nhanh.

Anh chưa từng thực sự theo đuổi cô gái nhỏ, chưa để cô cảm nhận hương vị tình yêu, đã vội vàng “dụ” cô lên thuyền của mình.

“Giỏi thật, lão Lục không hổ là lão Lục.” Cố Dật Phi vỗ vai anh cười lớn, “Tốc độ thần tốc luôn.”

Ánh mắt lạnh băng của Dương Duy Lục khiến hần phải nuốt lời.

“Được rồi, tôi nhanh, được chưa?” Cố Dật Phi trêu chọc, “Lão Lục hỏi đúng người rồi đấy.”

Hần chỉ về phía Từ Cảnh Châu đang mặt lạnh như tiền, “Còn hơn thằng này.”

Thằng bạn này suốt ngày mặt ủ mày ê như gái góa, nhìn mà phát ngán.

“Cậu nên học lão Duy Lục đi,” Cố Dật Phi nói, “Gái mà cậu thích thì cứ thẳng tiến, tóm cổ về đã rồi tính sau.”

Từ Cảnh Châu thích Phụ Lô - chuyện này chỉ mấy đứa bạn thân biết.

“Cậu hiểu cái đích gì.” Từ Cảnh Châu lạnh nhạt, “Ai cũng như cậu, công tử ăn chơi?”

Rồi quay sang Dương Duy Lục, “Cậu chắc muốn hỏi hần?”

Dương Duy Lục nhìn hần, “Con gái người ta có gì, Chiêu Chiêu nhà tôi cũng phải có.”

Oe...

Vừa dứt lời, Cố Dật Phi đã làm động tác nôn ọe, “Trời ơi, không ngờ cậu lại là Dương Duy Lục như thế này.”

Cái gì mà “người ta có gì, cô ấy cũng phải có”.

Hơn nữa, với phong cách của Dương Duy Lực, không chỉ có, mà còn phải là thứ tốt nhất.

Cố Dật Phi chợt nhận ra, trước mặt Dương Duy Lực, hẳn chỉ là thằng vô dụng.

“Không trách cậu đuổi nhanh thế.” Cố Dật Phi giơ ngón cái, “Để anh em hôm nay truyền thụ hết bí kíp.”

Liếc Từ Cảnh Châu đang giả vờ lạnh lùng nhưng thực ra đang đỏng tai nghe, hẳn nói, “Cậu cút đi.”

Muốn nghe lén? Cửa đóng then cài.

Nhưng ngay sau đó, Từ Cảnh Châu đã vật ngửa hẳn, “Đừng có chân tay lung tung.”

“Đm,” Cố Dật Phi giận dữ, “Mày là người không? Lúc nào luyện cái thủ đoạn này vậy?”

“Cậu không nói nhanh, Duy Lực nổi điên đấy.” Đào Chí Hàn - người đang lặng lẽ uống rượu - lên tiếng.

Hai người lập tức im bật.

“Muốn con gái vui, thư tình là bắt buộc,” Cố Dật Phi ho khan nói, “Tiếp đến là hoa tươi, quần áo túi xách các kiểu.”

“Rồi đi xem phim, tạo chút lãng mạn nho nhỏ.”

“Làm một vòng như vậy, không đứa con gái nào cưỡng lại được.” Cố Dật Phi tự tin nói.

Dương Duy Lực “ừ” một tiếng, “Chỉ thế?”

“Chỉ thế?” Cố Dật Phi cảm thấy bị xúc phạm, “Được rồi, vậy tôi phải ra chiêu độc.”

“Mấy thứ này chỉ dành cho gái bình thường,” hắn nói, “Muốn chiếm trọn một người, muốn cô ấy c.h.ết sống vì cậu, biết điều quan trọng nhất là gì không?”

“Hỏi mấy cậu làm gì,” Cố Dật Phi tự hỏi tự đáp, “Là trái tim.”

“Chị Lôi đến giờ vẫn không quên được huynh Dục, chính là vì lý do này.” Nói đến đây, hắn thương hại vỗ vai Từ Cảnh Châu.

“Cút.” Từ Cảnh Châu lạnh lùng đẩy hắn ra.

“Thật đấy, anh em không lừa cậu,” Cố Dật Phi nói, “Muốn cô ấy quên huynh Dục, cậu phải công phá trái tim.”

Từ Cảnh Châu im lặng.

Dương Duy Lực cũng đang suy nghĩ về lời hắn, thì Cố Dật Phi cười toe toét tiến lại gần, “Thư tình không dễ viết đâu, nhưng anh em có cuốn ‘Tuyệt kỹ viết thư tình’, cậu muốn không...”

Hắn ra hiệu, “Bán rẻ cho cậu.”

“Không cần.” Dương Duy Lực không thèm nhìn, “Sợ ngấy không nuốt nổi cơm.”

Bị làm phản cảm.

“Sao cậu lại thế?” Cố Dật Phi càu nhàu.

“Về.” Dương Duy Lực đứng dậy, nói với Đào Chí Hàn, “Tôi về trước, tối nay tính vào tôi.”

“Không phải, lão Lực, thật không muốn sao?” Cố Dật Phi không cam lòng hỏi theo.

Dương Duy Lực vẫy tay.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Công phá trái tim?” Đào Chí Hàn cười vỗ vai Cố Dật Phi.

“Lúc nào đưa chị dâu cho anh em gặp mặt.”

“Để sau.” Dương Duy Lực nói xong đẩy cửa bước ra.

“Công phá trái tim?” Cố Dật Phi bĩu môi, “Theo tôi, trái tim lão Lục sớm bị người ta chiếm rồi.”

Không thể phủ nhận, hẳn càng tò mò về Chu Chiêu Chiêu.

“Cô gái đó, rốt cuộc thế nào vậy?” Cố Dật Phi hỏi Từ Cảnh Châu.

Thế nào?

Từ Cảnh Châu nghĩ đến khuôn mặt dữ dằn của cô, lại còn cười toe toét để Dương Duy Lực bóc lột hẳn một bộ sách quý, không khỏi rùng mình, “Không dữ đâu.”

Chu Chiêu Chiêu không ngờ mình lại để lại ấn tượng như vậy với Từ Cảnh Châu.

Dương Duy Lực bảo về trường mới đọc thư, dù tò mò nhưng cô vẫn nghe lời.

“Sao hôm nay lại mua quần áo?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Không phải mới mua xong sao?

“Lần trước em thích kiểu đó đã có size của em rồi.” Dương Duy Lực giải thích.

Lần trước bộ đồ Chu Chiêu Chiêu thích chỉ còn size lớn, không có cỡ của cô.

“Em đột nhiên không thích nữa.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Thực ra là bộ đồ hơi đắt, lại không có size nên cô đã xem kiểu khác.

Lương tháng của Dương Duy Lực có hạn, mua vài bộ là hết sạch.

“Thật không thích?” Dương Duy Lực hỏi lại.

“Không thích.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Hay là... đi xem phim đi, nghe nói có phim mới hay lắm.”

Thực ra cô cũng chưa xem, chỉ nghe Lý Đình trong ký túc xá kể.

Hôm nay Lý Đình cũng đi xem với bạn trai.

“Được.” Dương Duy Lực gật đầu.

Trong lòng ghi chú, sau này phải thường xuyên đưa cô đi xem phim.

Nhưng sau khi xem xong, Dương Duy Lực nhúu mày.

Cuốn sổ ghi chú trong lòng phải viết lại: Xem phim được, nhưng tránh mấy phim tình cảm suốt mướt.

Chương 159

DTV-EBOOK

Tỉnh thành quả không hổ là tỉnh thành, ngay cả những bộ phim mới nhất từ Hồng Kông cũng được chiếu ở đây.

Suốt buổi xem phim, Chu Chiêu Chiêu mắt đỏ hoe, đến cuối cùng nước mắt không ngừng rơi.

“Như Hoa đáng thương quá.” Ra khỏi rạp, cô vừa lau nước mắt vừa nói.

Dương Duy Lực kiên nhẫn đưa khăn tay cho cô, “Nhưng cuối cùng cô ấy cũng tỉnh ngộ, quyết định đầu thai kiếp khác cũng là kết cục tốt.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, vừa định nói thì nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Em chỉ thấy Thập Nhị Thiếu quá vô liêm sỉ, anh lại còn thông cảm cho loại người này?”

“Như Hoa có lỗi gì? Cô ấy có tội tình gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Giọng nói này... hình như là Lý Đình.

“Chiêu Chiêu!” Lý Đình cũng nhận ra cô ngay lập tức, “Chào thủ trưởng!”

Cô vô thức định giơ tay chào, lại thấy không đúng, cười nói: “Hai người cũng đi xem phim à?”

...

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu ngẩng lên, thấy mắt Lý Đình cũng đỏ hoe.

Hai người bật cười.

“Đình Đình.” Người yêu Lý Đình gọi từ phía sau.

“Em về trường không?” Lý Đình không thèm để ý, hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Về chứ.” Chu Chiêu Chiêu đáp, “Về cùng nhau nhé?”

Dương Duy Lực đi xe tới, có thể chở thêm họ.

“Cảm ơn Chiêu Chiêu.” Lý Đình cười tươi, khoác tay cô, mặc kệ người yêu đứng sau.

Người yêu cô định nói gì đó, nhưng cuối cùng im lặng, mặt lạnh theo sau.

Chu Chiêu Chiêu lè lưỡi với Dương Duy Lực.

Không hiểu sao hai người này xem phim mà cũng cãi nhau?

Đến cổng ký túc xá, Lý Đình ngượng ngùng cảm ơn Dương Duy Lực: “Cảm ơn đội trưởng Dương.”

Rồi không thèm nhìn Lưu Thao, đi thẳng vào trong.

Lưu Thao đứng suy nghĩ một lúc, cuối cùng đuổi theo: “Em bức bối chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Lý Đình lạnh nhạt.

“Chẳng phải chỉ vì anh nói Thập Nhị Thiếu không có lỗi, em liền giận?” Lưu Thao nói, “Đây chỉ là phim, anh bình luận một câu cũng không được sao?”

“Hơn nữa, nhà bình thường nào muốn cưới kỹ nữ?”

“Anh thấy Như Hoa đáng thương không?” Lý Đình giận dữ hỏi.

“Em không muốn gặp anh mấy ngày tới, chúng ta tạm thời xa nhau đi.”

“Được, muốn chia tay phải không?” Lưu Thao cũng nổi giận, “Chia tay thì chia tay, anh sợ gì?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Sao tự nhiên lại chia tay?

“Hai người bình tĩnh chút đi.” Cô vội can ngăn, “Chỉ là bộ phim thôi mà, sao phải cãi nhau?”

“Chiêu Chiêu.” Lý Đình khóc nức nở, “Em xem anh ấy, rõ ràng đã muốn chia tay từ lâu. Được thôi, chia tay thì chia tay, để chỗ cho con nhỏ lớp em ấy.”

“Em đừng nói nữa.” Chu Chiêu Chiêu vội ngăn cô.

“Nhường chỗ cho ai? Em không ưa anh thì nói thẳng.” Lưu Thao giận dữ, “Cần gì phải viện cớ.”

“Em viện cớ gì...” Lý Đình khóc lóc.

“Đừng khóc nữa.” Chu Chiêu Chiêu không biết an ủi thế nào, “Có gì nói chuyện tử tế với nhau đi.”

“Đi, nói chuyện một chút.” Dương Duy Lực kéo Lưu Thao đi, quay lại nói với Chu Chiêu Chiêu, “Hai em lên trước đi.”

Lý Đình thực ra không thực sự muốn chia tay, có người cho bước lui liền khóc chạy về phòng.

Chu Chiêu Chiêu cũng vội theo sau.

“Em làm gì thế?” Vừa vào phòng đã thấy Lý Đình lấy chiếc hộp quý giá ra lục lọi.

Cô biết, trong hộp này đựng toàn thư tình Lưu Thao viết cho Lý Đình.

“Em trả lại cho anh ta.” Lý Đình vừa khóc vừa định xé chúng.

“Em làm gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu vội ngăn lại, “Bình tĩnh đã.”

Những người khác trong phòng cũng bị dọa đến nơi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lưu Tương tò mò hỏi.

“Em cũng không rõ.” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Xem phim xong tự nhiên cãi nhau.”

Xem phim không phải là chuyện lãng mạn sao?

“Tư tưởng anh ta có vấn đề.” Lý Đình nói, “Lại còn thông cảm cho cái tên Thập Nhị Thiếu đốn mạt đó.”

“Đàn ông và phụ nữ vốn có cách nhìn khác nhau về nhiều chuyện.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng em không thể vì thế mà bảo anh ấy có vấn đề.”

Đến mức chia tay thì càng không nên.

“Đúng vậy, em bình tĩnh đã.” Lưu Tương khuyên, “Lưu Thao tốt thế cơ mà, xem anh ấy viết bao nhiêu thư tình cho em.”

“Thế đội trưởng Dương nhà chị thì sao?” Lý Đình hỏi, “Cùng là đàn ông, anh ấy có thông cảm cho Thập Nhị Thiếu không?”

Chu Chiêu Chiêu bí lời.

Nhớ lại lúc xem phim, anh không nói gì, nhưng cô biết anh không thích kiểu người vô trách nhiệm như Thập Nhị Thiếu.

Nhưng cô không thể nói điều này với Lý Đình.

“Xem đi.” Lý Đình nói, “Đội trưởng Dương sẽ không bao giờ thông cảm cho loại đàn ông vô trách nhiệm trong tình yêu.”

Lý Đình là cô gái mới vào đại học, gia đình khá giả, kỳ vọng vào tình yêu khiến cô khó chấp nhận quan điểm của Lưu Thao.

Nên mới giận dữ.

Nhưng với Chu Chiêu Chiêu từng trải qua sinh tử kiếp trước, cô không hiểu được Lý Đình.

Chẳng lẽ cãi nhau là phải chia tay?

Đêm đó nằm trên giường, Chu Chiêu Chiêu tự hỏi: Rốt cuộc tình yêu là gì?

Cô từng nghĩ, những bức thư tình Lưu Thao viết cho Lý Đình chính là tình yêu.

Nhưng sự việc hôm nay lại khiến cô bối rối.

Một cặp đôi ngọt ngào mấy ngày trước, giờ lại vì một bộ phim mà suýt chia tay.

Đó có phải tình yêu không?

Chu Chiêu Chiêu chìm vào suy nghĩ.

Đêm đó, Lý Đình ngủ ngon lành, còn Chu Chiêu Chiêu trằn trọc không yên.

Sáng hôm sau, cô thâm quầng mắt xuống ký túc xá, bất ngờ thấy Lưu Thao ngốc nghếch đứng dưới lầu, tay cầm bữa sáng.

Là món bánh giòn Lý Đình thích nhất.

Lý Đình vốn còn giận dữ, nhưng không biết Lưu Thao nói gì, cuối cùng cũng ngượng ngùng nhận bánh ăn.

Hai người làm lành rồi sao?

Nhìn bóng lưng họ rời đi, Chu Chiêu Chiêu lại một lần nữa bối rối.

Đồng thời, cô tò mò không biết tối qua Dương Duy Lực nói gì với Lưu Thao?

Khiến chàng trai định chia tay không những thay đổi thái độ, mà còn sáng sớm đứng đợi đỡ bạn gái?

Ái chà!

Chu Chiêu Chiêu vỗ trán.

Trí nhớ mình tệ thật, tối qua vì chuyện của Lý Đình mà quên mất đọc thư tình Dương Duy Lực viết, để trong hộp đầu giường rồi quên bẵng đi.

Nhưng giờ sắp vào học, cô đành vội đến lớp, đợi trưa về mới đọc được.

Cô không biết rằng, lúc này trong phòng có một bàn tay đang với lên giường cô, mở bức thư tình đó ra...

Chương 160

DTV-EBOOK

Buổi học sáng là tiết của Từ Cảnh Châu, người này nhìn trẻ tuổi nhưng yêu cầu lên lớp cực kỳ nghiêm khắc.

Chu Chiêu Chiêu không dám đến muộn, sợ lại bị anh ta bắt lỗi.

Phải nói, Từ Cảnh Châu tuy ăn nói khó nghe nhưng dạy học rất có bản lĩnh.

Đây cũng là môn học Chu Chiêu Chiêu yêu thích nhất.

“Xin lỗi thầy.” Cửa lớp bất ngờ mở, một nữ sinh mặt đỏ bừng bước vào.

Từ Cảnh Châu nhíu mày liếc nhìn rồi tiếp tục giảng bài.

Cô gái thở phào, nhanh chóng tìm chỗ ngồi.

“Cậu đi đâu thế?” Lưu Tương hỏi nhỏ, “Không phải đi sớm hơn bọn mình sao?”

Trương Hồng Quyên không đáp, Lưu Tương cũng không hỏi thêm, sợ bị thầy gọi lên bảng thì toi.

...

...

Sáng nay Chu Chiêu Chiêu đi vội chưa kịp ăn, giờ bụng đói cồn cào, tan học liền cùng Đào Hân Bảo lao thẳng đến căng tin.

Hai người ăn xong mới về ký túc xá.

Khi Chu Chiêu Chiêu lên giường thu dọn, cô phát hiện chiếc hộp để đầu giường có vẻ bị ai đó động vào.

“Có ai lên giường mình không?” Cô hỏi.

Lúc này cả phòng đều có mặt, nghe vậy đều lắc đầu: “Không có.”

Sáng nay mọi người đều đi học cả.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chuyện gì thế?” Lưu Tương với tư cách lớp trưởng kiêm trưởng phòng hỏi.

“Không có gì, chắc mình nhìn nhầm.” Chu Chiêu Chiêu vừa nói vừa lấy bức thư tình của Dương Duy Lực ra.

Trong lòng cũng suy nghĩ về chuyện này.

Ai làm vậy nhỉ?

Phùng Khiêm Khiêm sau sự cố trước đã được chuyển phòng, bạn mới chuyển đến tên Vương Hân Dao, một cô gái chăm chỉ.

Hầu như không thấy cô ấy trong phòng.

Vì cô ấy không ở thư viện thì cũng đang trên đường đến phòng tự học.

Nghe Chu Chiêu Chiêu hỏi, Vương Hân Dao ngẩng lên nhìn rồi lại cúi đầu ăn cơm.

Khi Chu Chiêu Chiêu lên giường, cô ấy đã thu xếp đồ đạc chuẩn bị đến thư viện.

“Hân Dao giỏi thật đấy.” Lý Đình thâm thì sau khi cô ấy đi, “Học giỏi thế còn chăm chỉ nữa, thật không công bằng.”

Dù nói vậy nhưng giờ nghỉ trưa vẫn phải nằm.

Chu Chiêu Chiêu lại nhìn Trương Hồng Quyên, từ sau vụ Phùng Khiêm Khiêm, cô này cũng ít xuất hiện trong phòng.

“Hồng Quyên, sao sáng nay cậu đến muộn?” Lưu Tương hỏi.

“Tớ không lục đồ của Chiêu Chiêu.” Trương Hồng Quyên mặt đỏ bừng nói, “Tớ... tối qua ăn phải đồ hỏng, sáng nay đau bụng.”

Sắc mặt cô ấy quả thực không tốt.

Hơn nữa, từ lúc về đến giờ cô ấy đã đi vệ sinh hai lần.

“Ý tớ không phải thế.” Lưu Tương giải thích, “Thầy Từ rất ghét người đến muộn.”

Cô lo cô ấy sẽ bị trừ điểm.

Nghe vậy, mặt Trương Hồng Quyên càng tái đi, nhưng nghĩ thầy giáo hình như không hỏi tên nên lại yên tâm.

Ở giường trên, Chu Chiêu Chiêu không nghe rõ cuộc trò chuyện, cô đang đọc bức thư tình đầu tiên của mình.

Phải nói, chữ Dương Duy Lực rất đẹp, mạnh mẽ như chính con người anh.

Nhưng... nội dung bức thư khiến người ta bật cười.

Đây là cái gì thế này?

Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt lấy thư che mặt.

Viết... quá đáng xấu hổ.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh anh nghiêm túc ngồi viết những lời này, mặt cô càng đỏ hơn.

Thôi thôi, sau này đừng bắt anh viết nữa!

Xấu hổ quá đi.

Chu Chiêu Chiêu giờ đã hiểu tại sao Lý Đình nhận thư tình lại vừa cười ngốc vừa ngượng ngùng.

Cô bây giờ cũng y hệt.

Ngốc nghếch, nhưng trong lòng ngọt ngào.

Đây có phải cảm giác yêu đương không?

Chu Chiêu Chiêu không rõ.

Ở giường đối diện, Trương Hồng Quyên nhìn Chu Chiêu Chiêu đang lăn lộn một cách ghen tị, rồi nằm xuống nhưng không ngủ, mắt nhìn chăm chăm không biết nghĩ gì.

Thư tình của Dương Duy Lực không chỉ có một bức. Tối đó dù không đến trường, nhưng sáng hôm sau bạn cùng lớp phụ trách nhận thư đưa cho cô một phong bì.

Chỉ nhìn nét chữ trên bì thư, Chu Chiêu Chiêu đã biết đó là thư của Dương Duy Lực.

Khác với lần trước, đây là bức thư có dán tem.

Nhưng giọng điệu bên trong vẫn như cũ, Chu Chiêu Chiêu không khỏi tưởng tượng cảnh Dương Duy Lực ngồi cắn bút viết thư.

Lại bật cười.

Nhưng đọc đến cuối thư, cô mới hiểu tại sao anh dùng cách gửi thư qua bưu điện.

Vì anh viết: “Có đi có lại, bao giờ anh mới nhận được thư hồi âm của em?”

Mong đợi!

Hai chữ này được viết to, đậm nét.

Tinh tế hơn, anh còn chuẩn bị sẵn cả tem dán.

Đây là kiểu không nhận được thư hồi âm không xong.

“Anh ấy muốn em viết thư trả lời, nên không đến tìm em nữa?” Đào Hân Bảo khó tin hỏi, “Thế em có viết không?”

Chà, đây có phải Dương Duy Lực mà cô biết từ nhỏ không?

Nói ra chắc cả đại viện kinh ngạc.

Chu Chiêu Chiêu cười dịu dàng: “Tất nhiên là viết rồi.”

Dù giờ cô vẫn chưa hiểu tình yêu là gì, nhưng đặt mình vào vị trí của anh, nhận được thư của Dương Duy Lực khiến cô vui sướng, cô muốn truyền niềm vui ấy đến anh.

Tình cảm là chuyện của hai người, một phía hy sinh sớm muộn cũng mất cân bằng.

Đào Hân Bảo thè lưỡi: “Nhìn hai người mà em cũng muốn yêu đương.”

“Thì yêu đi.” Chu Chiêu Chiêu vừa viết thư vừa nói.

Rồi bất ngờ ngẩng đầu: “Em vừa nói gì?”

“Em nói,” Đào Hân Bảo nhìn cô, “Nhìn hai người mà em cũng muốn có người yêu.”

“Phù...” Cô thở dài, “Nhưng khó quá.”

“Em thấy bọn mình đang yêu nhau không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Đương nhiên rồi,” Đào Hân Bảo tròn mắt, “Thế không gọi là yêu thì gọi là gì?”

“Nhưng bọn mình đã đính hôn rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Sắp cưới nữa.”

“Vậy... là yêu sau hôn nhân?” Đào Hân Bảo cười tủm tỉm, “Nghe càng đáng ghen tị.”

“Bao giờ em mới tìm được người như vậy đây?” Đào Hân Bảo lại thở dài, “Sao em không sinh sớm hơn vài năm nhỉ?”

Như vậy có lẽ đã gặp được anh ấy sớm hơn.

Đào Hân Bảo bĩu môi nghĩ ngợi.

Chu Chiêu Chiêu cũng suy nghĩ về lời cô ấy.

Yêu sau hôn nhân?

Cô và Dương Duy Lực?

Nghe cũng không tệ!

Nhưng ngày hôm sau về phòng, Chu Chiêu Chiêu phát hiện bức thư của mình dường như lại bị ai đó động vào.

Chương 161

DTV-EBOOK

Bức thư bị động vào.

Chu Chiêu Chiêu phát hiện ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng lần này cô không lên tiếng mà tiếp tục trò chuyện như không có chuyện gì.

Nhưng trong lòng đang suy nghĩ, rốt cuộc ai là người đọc trộm thư của cô?

Người này có thể chỉ vì tò mò, hoặc có mục đích khác, nhưng dù thế nào, hành vi này khiến Chu Chiêu Chiêu vô cùng khó chịu.

Cô quyết định phải bắt bằng được thủ phạm.

Nhưng dùng cách nào đây? Chu Chiêu Chiêu vẫn chưa nghĩ ra.

Hôm nay Dương Duy Lực không nhận được nữa, đúng giờ tan học đã đến đón cô.

“Em chắc chắn có người đọc thư anh viết?” Anh hỏi.

“Lần đầu có thể em nhầm, nhưng lần này em chắc chắn.” Cô gật đầu nghiêm túc.

...

“Anh hiểu rồi.” Dương Duy Lực nói.

“Anh có cách nào không?”

“Thư ngày mai anh sẽ xử lý đặc biệt,” anh nói, “Đảm bảo kẻ đó không thể chối cãi.”

Chu Chiêu Chiêu vui vẻ gật đầu, “Nghĩ đến thư anh viết bị người khác đọc trộm, em thấy kinh tởm quá.”

Như có kẻ rình mò họ từ ngõ hẻm vậy, khiến người ta vô cùng khó chịu.

“Lần sau anh mua cho em cái hộp có khóa.” Anh nói.

“Anh còn định viết tiếp?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn anh, “Thực ra... em chỉ đùa thôi.”

“Anh thấy rất tốt,” Dương Duy Lực nhìn xa xăm nói, “Đợi đến khi chúng ta già, có thể lấy những bức thư này ra đọc lại, cùng nhau hồi tưởng.”

“Cũng có thể cho lũ cháu xem, để chúng học hỏi, xem ngày xưa ông nội đã theo đuổi bà nội thế nào.”

Dương Duy Lực hiểu thế nào là lãng mạn.

Với anh, lãng mạn là hai người nắm tay nhau cùng già đi, nhìn con cháu đầy nhà.

Rồi trong một buổi chiều nắng đẹp, cùng nhau hồi tưởng về tuổi trẻ.

Đó chính là lãng mạn.

Điều lãng mạn nhất anh nghĩ đến, là được bên em cùng già đi.

“Ai đồng ý sinh con với anh?” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt đổi đề tài, “Một lát nữa mua đồ gì ở đầu ngõ nhé?”

Hôm nay là cuối tuần, Hứa Quế Chi gọi điện bảo Dương Duy Lực đưa Chiêu Chiêu về ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên Chu Chiêu Chiêu đến nhà họ Dương sau lễ đính hôn.

“Đồ anh chuẩn bị xong rồi.” Dương Duy Lực nói, “Về thẳng nhà là được.”

Chu Chiêu Chiêu mặc bộ đồ Dương Duy Lực mua mấy hôm trước, vừa vào ngõ đã gặp anh hai cả nhà cũng vừa về.

“Hai đứa về rồi.” Dương Duy Phong bế con gái cười chào em trai.

Sau chuyện của Nhã Nhã, Dương Duy Phong có ấn tượng tốt với em dâu tương lai.

Nhã Nhã dường như rất thích cô, thấy mặt không hề nhút nhát, cười toe toét với Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu vừa giơ tay, bé đã đòi bế ngay.

“Đứa bé này từ nhỏ đã thích người đẹp.” Lưu Quyên Hảo cười nói.

“Nhã Nhã cũng xinh lắm.” Chu Chiêu Chiêu cười nựng bé.

Vào sân không lâu, Dương Duy Lực đã đón Nhã Nhã từ tay cô.

Lưu Quyên Hảo hích chông, ra hiệu bảo anh nhìn xem.

Chỉ bé bé một đoạn ngắn, em trai đã xót vợ, một tay bế con một tay xách đồ.

Chị dâu Triệu Vĩnh Mai từ bếp bước ra, thấy mọi người cùng về, cười nói: “Cơm sắp xong rồi, chuẩn bị dọn bàn đi.”

Chu Chiêu Chiêu tiến đến chào hỏi: “Chị dâu, hôm nay nấu món gì thế? Em phụ chị nhé?”

“Không cần không cần,” Triệu Vĩnh Mai vẫy tay, “Thịt kho tàu, sườn hầm khoai tây, gà xào ớt, cá chẽm hấp, à còn canh dê nữa, với mấy món rau.”

“Trời này ăn canh dê là tuyệt nhất.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Mùa đông ăn canh dê, ấm bụng dễ chịu.

“Đúng vậy,” Hứa Quế Chi cười nói, “Dê non người ta biếu đấy.”

“Chắc ngon lắm.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Mọi người cùng vào nhà, Dương Gia Hân ngồi bên cửa sổ đọc sách, Dương Gia Mặc đang chơi cờ với Dương Quyền Đình, đứa bé cứ vài nước lại đòi đi lại.

“Đã đi quân không hối.” Dương Quyền Đình nói.

“Cháu là trẻ con không phải quân tử, ông nhường cháu chút đi.” Dương Gia Mặc gãi đầu nói, “Cho cháu đi lại một nước thôi, được không?”

“Được rồi.” Dương Quyền Đình nhú mày miễn cưỡng.

“Chú ba,” Dương Gia Mặc thấy Dương Duy Lực mắt sáng rỡ, “Lại giúp cháu với.”

“Đã cho cháu đi lại một nước rồi,” Dương Quyền Đình nói, “Sao còn kêu cứu?”

“Ông đâu có nói không được nhờ người giúp.” Dương Gia Mặc nũng nịu, kéo Dương Duy Lực lại.

Dương Duy Lực định từ chối, nhưng thấy Chu Chiêu Chiêu cũng hứng thú, liền chậm rãi tiến đến.

Xem một lúc, rồi thì thâm vài câu vào tai Dương Gia Mặc.

Nói xong, anh không đi, mà dẫn Chu Chiêu Chiêu cùng xem ván cờ.

Được Dương Duy Lực chỉ điểm, Dương Gia Mặc như được khai sáng.

Nhưng đi vài nước lại bí.

Dương Duy Lực ngồi xổm bên cạnh, tiếp tục hướng dẫn.

“Xem cờ không nói mới là quân tử.” Dương Quyền Đình nghiêm mặt nói.

“Vậy thôi.” Dương Duy Lực vung tay, “Đừng chơi nữa, sắp ăn cơm rồi.”

“Đánh xong ván này.” Dương Quyền Đình giận dữ nói.

Dương Gia Mặc lè lưỡi.

Ông nội cờ vờ, chỉ có cháu chịu chơi cùng. Bố và hai chú đều không thèm đánh với ông, vậy mà ông còn kén cá chọn canh.

Cả nhà đều vây quanh xem hai ông cháu đánh cờ.

“Ye, cháu thắng rồi.” Cuối cùng Dương Gia Mặc reo lên.

Dương Quyền Đình ngạc nhiên nhìn bàn cờ, rồi cười mắng: “Thằng nhóc, không tồi.”

Bởi về sau Dương Duy Lực gần như không chỉ đạo nữa.

Dương Duy Lực nhướng mày.

Lúc ăn cơm, anh ngồi đó bóc tôm cho Chu Chiêu Chiêu một cách tự nhiên.

Tôm cá đều là đồ mới đánh bắt sáng nay, rất tươi.

Nhưng anh bóc tôm trước mặt nhiều người như vậy, khiến Chu Chiêu Chiêu ngượng ngùng.

Dương gia đại ca và nhị ca nhìn nhau.

Không ngờ Dương Duy Lực lại có ngày này.

Luận chiều vợ, vẫn phải là Dương lão tam!

Triệu Vĩnh Mai nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy ngưỡng mộ, rồi lại cúi đầu ăn cơm.

Còn Lưu Quyên Hảo trực tiếp trừng mắt với Dương Duy Phong.

Nhưng anh chàng này chỉ chăm chú gỡ xương cá cho con gái, không thèm để ý đến vợ.

Hứa Quế Chi thì hài lòng nhìn con trai út bóc tôm cho vợ, rồi lại liếc chồng đầy chán ghét.

Làm cha mà không có chút ý thức nào.

Dương Quyên Đình: "..."

Phiêu Vũ Miên Miên

Đúng lúc này, ngoài sân vang lên tiếng nói:

"Hôm nay cả nhà về đông đủ thế? Chị Hứa, chị có nhà không?"

Là Hứa Khánh Phương.

Chương 162

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi thường nói năng nhẹ nhàng, nghe nói thời nhỏ sống ở Giang Nam nên giọng nói mang chút ngọt ngào, khiến người nghe dễ chịu.

Nhưng Hứa Khánh Phương thì ngược lại, giọng to như cái loa.

Không hiểu tự tin từ đâu, mỗi lần nói chuyện chẳng bao giờ để ý người khác đang làm gì, cứ thế xông vào rồi hét toáng lên cho cả nhà biết.

Phượng Thư đời nhà Thanh chưa thấy người đã nghe tiếng, bà này cũng muốn bắt chước.

Bàn ăn, không khí vui vẻ đột nhiên đóng băng.

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Hóa ra không chỉ mình cô không ưa người cô này.

Đáng buồn thay, nhân vật chính lại chẳng nhận ra, tự nhiên bước vào: “Ồ, cả nhà đang ăn cơm à? Vậy tôi đến đúng lúc quá.”

“Vĩnh Mai, mau đi lấy thêm bát đũa nào.” Hứa Khánh Phương ra lệnh.

...

...

Con dâu trưởng này, chẳng có chút nhạy bén nào.

Triệu Vĩnh Mai mặt cứng lại, vừa định đứng dậy đã bị Dương Duy Khôn ngăn lại: “Em cứ ăn đi, anh đi lấy.”

“Để em đi.” Dương Vĩnh Mai cúi đầu nói.

Nếu không, không biết Hứa Khánh Phương còn bịa chuyện gì nữa, thà chịu khó chạy một chút.

“Anh cả cũng biết chiều vợ nhỉ.” Quả nhiên, Hứa Khánh Phương cười nhìn cô nói.

“Chị đến lúc này làm gì?” Hứa Quế Chi hỏi, “Hôm nay nghỉ sao không ăn cơm với nhà chị?”

“Đừng nhắc tới, lũ vong ân bội nghĩa.” Hứa Khánh Phương vừa ăn vừa phàn nàn, “Đều chạy về nhà ngoại hết rồi.”

Chờ mãi không thấy ai về, đành sang nhà Hứa Quế Chi.

Ai ngờ nhà người ta đang đoàn viên vui vẻ.

Nghĩ đến đây, Hứa Khánh Phương bật khóc.

Cả bàn ăn đều đặt đĩa xuống, trừ một người.

Dương Duy Lực.

Anh bóc tôm bỏ vào bát cho Chu Chiêu Chiêu, lau tay nói: “Ăn đi, ngơ ngác gì thế?”

Lại gấp thức ăn cho Hứa Quế Chi: “Mẹ ăn đi, tay nghề chị dâu ngày càng cao siêu.”

Triệu Vĩnh Mai mỉm cười nhạt.

Nhìn Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực ăn ngon miệng, cô cũng vui nhưng phần nhiều là ghen tị.

Hứa Khánh Phương vẫn khóc.

Đột nhiên, Dương Duy Lực đặt đĩa xuống, tiếng động hơi lớn.

Mọi ánh mắt đổ dồn về anh.

Hứa Khánh Phương cũng giật mình, quên mất khóc.

Chỉ thấy Dương Duy Lực cười với bà: “Mọi người ăn trước, cháu đi lấy thứ.”

Nói rồi đứng dậy ra ngoài.

Không đi xa, chỉ đến phòng khách bên cạnh gọi điện: “Con không quan tâm, cho bác hai mươi phút nếu không đến đón thì đừng trách con.”

“Còn nhớ kỹ, sau này nếu để bà ấy đến nhà con khóc lóc...”

Bên kia không biết nói gì, Dương Duy Lực đập mạnh ống nghe.

“Nhìn gì? Sao không ăn tiếp?” Anh ngồi xuống cạnh Chu Chiêu Chiêu, tiếp tục bóc tôm.

“Cháu gọi cho ai?” Hứa Khánh Phương quên mất khóc, hỏi.

“Bác đoán xem?” Dương Duy Lực cười.

Hứa Khánh Phương: “...”

Cười mà như không cười.

“Thôi, chị thấy em cũng chẳng muốn ăn, ra ngoài nói chuyện.” Hứa Quế Chi thở dài nói.

“Nhưng em chưa ăn.” Hứa Khánh Phương không chịu đi, gấp miếng sườn ăn.

Lúc này mới ngừng khóc.

Nhưng sau màn kịch của bà, không khí bàn ăn đã tẻ nhạt.

Bọn trẻ nhảy cảm, nhanh chóng nhận ra tâm trạng người lớn, nhìn họ dò xét.

“Nào, Hân Hân ăn thử tôm này ngon lắm.” Chu Chiêu Chiêu dịu dàng nói.

Bữa cơm vội kết thúc, Lưu Quyên Hảo bế Nhã Nhã, Chu Chiêu Chiêu cùng Triệu Vĩnh Mai vào bếp giúp.

“Hai chị nghỉ đi,” Dương Duy Lực xắn tay áo, “Để bọn em dọn.”

Quay sang anh cả và anh hai: “Đúng không?”

Dương Duy Khôn liếc nhìn, không nói nhưng đã hành động.

Dương Duy Phong thở dài, đứng dậy phụ giúp.

Triệu Vĩnh Mai lúng túng: “Hay... hay để chị làm?”

“Chị dâu cứ nghỉ đi.” Dương Duy Lực cười, “Không sao, bọn em rửa sạch được.”

Triệu Vĩnh Mai còn muốn nói, Chu Chiêu Chiêu đã kéo cô đi: “Chị dâu, anh ấy muốn làm thì để anh ấy làm.”

“Nhưng đàn ông sao vào bếp được?” Triệu Vĩnh Mai nói.

“Anh cả chưa vào bếp bao giờ?” Lưu Quyên Hảo ngạc nhiên.

“Có... cũng có.” Triệu Vĩnh Mai đỏ mặt.

Mới cưới, Dương Duy Khôn thường xuyên rửa bát, nhưng cô thương chồng đi làm vất vả nên không để anh làm.

Sau vài lần từ chối, Dương Duy Khôn không đề cập nữa.

Cô cũng quen rồi.

Hôm nay lại ở nhà mẹ chồng, để đàn ông rửa bát, Triệu Vĩnh Mai sợ mẹ chồng nghĩ mình không biết làm dâu.

Cô từ nông thôn ra, năm xưa nếu không nhà chồng sa cơ, làm sao được vào cửa này.

Vì thế, dù Hứa Quế Chi đối xử công bằng với hai con dâu, Triệu Vĩnh Mai vẫn luôn cảm thấy tự ti.

Cô không khỏi ghen tị với Chu Chiêu Chiêu.

Cùng xuất thân nông thôn, nhưng cô ấy có thể thoải mái nhìn chồng rửa bát.

Rốt cuộc vì sao?

“Cô ơi.” Gia Hân rất thích cô ba tương lai, đưa bức tranh tự vẽ cho xem.

“Con tự vẽ à?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Gia Hân đang học vẽ?”

“Không có,” Triệu Vĩnh Mai vén tóc nói, “Chỉ là nguệch ngoạc thôi.”

“Chị dâu,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Gia Hân có năng khiếu hội họa đấy, nên bồi dưỡng cho cháu.”

Tự vẽ mà sinh động như vậy, đúng là thiên phú.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vẽ vời lung tung,” Triệu Vĩnh Mai không để tâm, “Sách vở còn chẳng chịu học.”

Với cô, vẽ tranh là việc vô bổ.

“Gia Hân có tố chất, chị nên nói với anh cả, đừng bỏ phí.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hơn nữa, vẽ giỏi cũng giúp ích khi thi đại học.”

“Thật sao?” Triệu Vĩnh Mai nghi ngờ, rồi lắc đầu, “Nghe nói học vẽ đắt lắm, con gái mà, thôi đi.”

Ánh mắt hi vọng của Dương Gia Hân dần tắt lịm.

Nhưng đứa bé ngoan, dù thất vọng cũng không nói gì.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, ngấm bức tranh: “Gia Hân, tặng cô bức này nhé?”

“Vâng ạ.” Dương Gia Hân vui vẻ đáp.

“Cô rất thích tranh của con.” Chu Chiêu Chiêu cúi xuống cười, “Vẽ rất đẹp.”

Cô định nói chuyện này với Dương Duy Lực.

Đột nhiên, tiếng Hứa Khánh Phương vang lên.

Chương 163

DTV-EBOOK

Hứa gia có hai cô con gái, Hứa Quế Chi sinh ra khi gia đình còn khá giả, được nuông chiều từ nhỏ.

Nhưng đến khi Hứa Khánh Phương ra đời, Hứa gia bị hãm hại phải dời đến tỉnh thành, cuộc sống sa sút hẳn.

Cha Hứa mất việc, sống nơi đất khách quê người rồi lâm bệnh qua đời, mẹ Hứa cũng theo ông không lâu sau.

Trên đời chỉ còn hai chị em Hứa Quế Chi và Hứa Khánh Phương nương tựa nhau.

May mắn Hứa Quế Chi đã kết hôn với Dương Quyền Đình trước khi cha mất.

Hứa Khánh Phương sau này cũng lấy chồng.

Nhưng không lâu sau, phong trào cách mạng nổ ra, Dương Quyền Đình bị liên lụy phải về quê lao động.

Những năm tháng ấy, nhờ có Hứa Khánh Phương ngầm giúp đỡ, gia đình họ Dương mới vượt qua.

Đây cũng là lý do Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi không muốn trách móc Hứa Khánh Phương.

...

Phiêu Vũ Miên Miên

...

Năm đó, người em gái này sẵn sàng đánh đổi nguy cơ ly hôn để giúp họ.

Ân tình này không thể quên.

Vì thế, Hứa Quế Chi mới gọi em gái vào phòng riêng, vừa khuyên nhủ vừa hỏi thăm mấy đứa cháu.

Ngày thường không về đã đành, cuối tuần cũng không thềm ghé thăm mẹ, thật quá đáng.

Ai ngờ chưa kịp mở lời, Hứa Khánh Phương đã phàn nàn về Chu Chiêu Chiêu.

“Chưa cưới về đã xúi Duy Lực làm khó tôi,” bà ta nói, “Chị không quản thì sau này nhà này còn chỗ cho em đứng nữa không?”

“Tiếp theo sẽ là chị làm mẹ chồng đấy.”

“Em nói gì vậy, đây đương nhiên không phải nhà em,” Hứa Quế Chi cười, “Em đừng có xúi bẩy nữa.”

“Chuyện mẹ chồng nàng dâu, em phải thay đổi tư tưởng đi.” Hứa Quế Chi nói, “Chúng ta đều là phụ nữ, đều từng làm dâu.”

“Em nghĩ lại xem, thời mẹ chồng còn sống em chịu bao nhiêu khổ cực?” Bà chạm vào trán em gái, “Sao lại bắt con dâu chịu khổ như chúng ta ngày xưa?”

“Nhưng... nó nấu ăn dở tệ, không đáng bị nói sao?” Hứa Khánh Phương cãi.

“Dở thì em dạy nó, hoặc tự em nấu,” Hứa Quế Chi đáp, “Dù sao cũng chẳng về mấy lần.”

“Còn em?” Bà lắc đầu, “Mỗi lần về đều ra vẻ mẹ chồng, nó không ngốc, sao phải về để bị mắng?”

“Em có đâu?” Hứa Khánh Phương cảm thấy oan ức.

“Cái miệng em, chị không biết sao?” Hứa Quế Chi nghiêm mặt, “Chị nói trước, nếu không sửa, sau này đừng đến nhà chị nữa.”

“Chị ơi, em là em ruột mà.” Hứa Khánh Phương trợn mắt.

“Em bao nhiêu tuổi rồi, càng sống càng thụt lùi.” Hứa Quế Chi thở dài, “Chị không dọa đâu, cứ thế này sớm muộn cũng bị mọi người xa lánh.”

Vừa dứt lời, tiếng nói bên ngoài vang lên.

Tiếp theo, Hứa Khánh Phương nghe thấy giọng con trai mình: “Mẹ làm gì thế?”

Vừa đến đã trách móc bà, “Nhà con về mẹ chê phiền, con đi rồi mẹ lại sang nhà dì làm gì?”

“Sao? Mẹ không được đến à?” Hứa Khánh Phương giận dữ, “Con dẫn vợ về nhà ngoại rồi, cần mẹ làm gì?”

Con trai bất lực lắc đầu: “Thôi, mình về trước đi.”

Dương Duy Lực chỉ cho hạn 20 phút, trời biết anh ta chạy đến mệt thở không ra hơi.

Nhưng mà, làm sao Dương Duy Lực biết chuyện đó nhỉ?

“Về ngay đi.” Thấy mẹ vẫn không hiểu, con trai kéo bà dậy, “Mẹ ơi là mẹ.”

Không thể yên phận một chút sao?

“Mẹ không về, thái độ gì thế này.” Hứa Khánh Phương tức giận.

“Dì, dì phân xử giúp,” con trai cũng nổi nóng, “Con khó khăn lắm mới thuyết phục được vợ tuần này về nhà, cũng báo trước với mẹ rồi.”

“Vậy mà mẹ? Về đến nhà chẳng thu dọn gì, ngay cả lò sưởi mẹ cũng tắt vì tiếc tiền.” Anh bực tức, “Con nhỏ như vậy, ở nhà sao chịu được?”

“Vừa về đến nơi, mẹ đã chua ngoa đay nghiến, nào là ‘có vợ quên mẹ’,” anh lạnh giọng, “Ai mà muốn về?”

“Chị xem nó kìa.” Hứa Khánh Phương oán giận khóc lóc.

“Chí Vĩ, nói chuyện tử tế với mẹ.” Hứa Quế Chi nhắc nhở, “Mẹ có sai thế nào con cũng không được cãi giọng đó.”

“Về nhà nói tiếp.” Hồ Chí Vĩ nghĩ đến cuộc điện thoại, nhẫn nhịn nói, “Có gì về nhà giải quyết.”

Đừng ở đây làm trò cười.

“Thôi, cháu đến đón rồi thì về đi.” Hứa Quế Chi nói.

Nhìn em gái như vậy, bà cũng đau đầu.

“Anh gọi họ đến?” Bên ngoài, Chu Chiêu Chiêu đưa khăn cho Dương Duy Lực, thì thầm.

Dương Duy Lực vừa rửa tay vừa liếc nhìn căn phòng, “Đừng để ý bà ta, sau này nếu còn nói gì, em cứ thẳng thắn đáp trả.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn anh, mím cười.

Dù sao thì.

Cô không ưa kiểu người như Hứa Khánh Phương.

“May mà cô ấy không phải mẹ anh.” Cô khẽ nói.

Nếu có mẹ chồng như thế, cô phải suy nghĩ lại việc lấy anh.

“Tuần sau bọn em bắt đầu thi rồi.” Cô nói, “Thư tình để sau kỳ thi nhé?”

Dương Duy Lực nhìn cô cười.

“Sao?” Cô hỏi.

“Thực ra, anh không định bắt em ngày nào cũng viết thư hồi âm.” Anh cúi đầu khẽ cười.

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt.

Đúng lúc đó, Hứa Khánh Phương bước ra nhìn thấy.

“Vô liêm sỉ.” Bà ta nhếch mép.

Vừa dứt lời, ánh mắt băng giá của Dương Duy Lực đã đổ dồn về phía bà...

Chương 164

DTV-EBOOK

“Và cả cô nữa,” Hứa Khánh Phương chỉ vào Triệu Vĩnh Mai, “Sao cô dám để chồng vào bếp?”

Bà ta nhìn Dương Duy Khôn vừa từ bếp bước ra đang lau tay, “Chồng cô là cán bộ ngồi phòng lãnh đạo.”

Sao có thể như đàn bà lặn vào bếp nấu nướng?

Hứa Khánh Phương thực sự nghĩ, chị gái mình quá dễ dãi, nuông chiều con dâu thái quá.

“Ai quy định rửa bát phải là phụ nữ?” Dương Duy Khôn mỉm cười, “Dì đừng làm quá lên.”

“Hồ Chí Vĩ,” Dương Duy Lực đột nhiên lên tiếng, “Về nhà nhớ làm nhiều việc vào, đừng để mẹ cậu mất cân bằng tâm lý, sang nhà tôi nhìn ai cũng thấy khó chịu.”

Anh thậm chí không thèm gọi “dì” nữa.

Ánh mắt lạnh băng của anh khiến Hứa Khánh Phương run lên.

Bà ta chưa kịp nói, Hồ Chí Vĩ đã kéo mẹ chạy mất, “Mẹ im đi.”

...

“Kéo mẹ làm gì? Mẹ nói sai đâu.” Hứa Khánh Phương vừa đi vừa cãi, “Chị xem bọn họ...”

Câu sau bị Hồ Chí Vĩ bịt miệng.

Triệu Vĩnh Mai hoảng sợ ôm chặt hai con, lo lắng nhìn Hứa Quế Chi.

Cô biết Hứa Khánh Phương không ưa mình, nhưng không ngờ bà ta dám chỉ trích cả Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu cũng bị sốc.

Cô biết Hứa Khánh Phương hay thích chỉ đạo người khác, nhưng không ngờ lại vô duyên đến thế.

Bà ta bị điên chăng?

“Hôm nay bà ấy lại bị kích động gì à?” Hứa Quế Chi lo lắng.

Hồi đó nhà họ Dương gặp nạn, Hứa Khánh Phương không chịu cắt đứt quan hệ, mẹ chồng họ Hồ muốn con trai ly hôn.

Nhưng con trai kiên quyết không đồng ý.

Bà cụ tìm mọi cách hành hạ Hứa Khánh Phương.

Sau này nhà họ Dương bình yên, nhưng hễ gặp chuyện gì kích động, Hứa Khánh Phương lại trở nên cực đoan.

Nhìn ai cũng thấy bức bối.

“Có bệnh thì chữa.” Dương Duy Lực lạnh nhạt.

Không lý nào để con dâu nhà họ Dương chịu đựng thái độ của bà ta.

Hơn nữa, có thực sự bị kích động mới đến nhà họ gây chuyện không?

Chưa chắc.

Dương Duy Lực không nói với gia đình nhiều, tính anh vốn không thích cãi nhai.

Quan trọng là mẹ anh chỉ có một người em gái, lại là người sáng suốt, không bị ảnh hưởng.

Vì thế, anh mới cho phép bà ta thường xuyên đến nhà.

Nhưng giờ khác rồi, hai chị dâu thế nào anh không quan tâm, nhưng nếu dám đụng đến Chu Chiêu Chiêu, đừng trách anh bất kính.

Ơn nghĩa năm xưa, nhà họ Dương đã trả đủ rồi.

Bà ta còn muốn can thiệp vào cuộc sống của họ?

Không thể.

Những lời này, Dương Duy Lực không nói với Hứa Quế Chi, nhưng những người đàn ông trong nhà phải biết.

Còn hai anh trai thế nào, anh không quan tâm.

“Tôi cưới vợ về, không phải để người khác chỉ trích.” Anh nói.

Dương Duy Khôn và Dương Duy Phong nhìn nhau im lặng.

“Thằng nhóc này, chỉ có mày biết chiều vợ à?” Dương Duy Phong cười mắng.

Chà, trước đây họ tưởng thằng em tính cách lạnh lùng, khó gần, có lẽ sẽ cô độc cả đời.

Ai ngờ nó lại là đứa sợ vợ nhất.

Hứa Quế Chi gọi Dương Duy Lực vào phòng, bàn chuyện cưới xin: “Bố mẹ muốn sau khi cưới, hai đứa chọn thời gian về quê thăm họ hàng.”

Tảo mộ tổ tiên.

“Chiêu Chiêu còn phải đi học,” Dương Duy Lực nhíu mày, “Vây để Tết về vậy.”

Quê lạnh, nhưng có thể chuẩn bị lò sưởi trước.

“Vây em bàn với Chiêu Chiêu,” Hứa Quế Chi nói, “Hay là sang năm Thanh minh xin nghỉ vài ngày?”

“Được.” Dương Duy Lực gật đầu.

Về quê tảo mộ có nhiều việc phải làm.

“Em cần chuẩn bị gì không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Không, em chỉ việc về thôi.” Anh nói.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, cô đều có thể.

Bên này, Lưu Quyên Hảo bóp tay Dương Duy Phong: “Anh xem Duy Lực kìa, trước em còn thương hại em dâu tương lai.”

Lấy phải người lạnh lòng như vậy.

“Bây giờ chưa cưới sinh con mà,” Dương Duy Phong nói, “Hơn nữa, anh chẳng tốt sao?”

“Tốt, nhưng anh chưa từng bóc tôm cho em trước mặt mọi người.” Lưu Quyên Hảo ghen tị.

“Em không thích ăn tôm mà?” Dương Duy Phong ngạc nhiên.

“Có người bóc cho, xem em có thích không.” Lưu Quyên Hảo lờm chờm.

Nhã Nhã chạy đến, cô bế con bỏ đi.

Dương Duy Phong: “...”

Phải tìm em trai nói chuyện mới được.

Chiều vợ thì kín đáo một chút, đừng phô trương thế.

“Em dâu...” Về đến nhà, Triệu Vĩnh Mai nói với Dương Duy Khôn, “Rất thích trẻ con.”

Dương Duy Khôn “ừ” một tiếng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ba đứa trẻ trong nhà thích nhất lại là Dương Duy Lực lạnh lùng, vì nó chơi với chúng rất nhiệt tình.

Còn anh và Dương Duy Phong luôn giữ vẻ nghiêm túc của bậc bề trên.

Dù anh ít khi về nhà.

Thấy chồng thế, Triệu Vĩnh Mai không nói tiếp, chỉ khẽ thở dài: “Sau này ở nhà, anh đừng rửa bát nữa.”

“Đàn ông đại trượng phu không làm việc đó.”

Dương Duy Khôn ngẩng lên nhìn vợ: “Không ai quy định việc gì phải do đàn ông hay phụ nữ làm.”

“Em sợ người khác biết sẽ cười anh.”

“Sống cuộc sống của mình, để ý người khác làm gì?” Dương Duy Khôn định nói tiếp thì chuông điện thoại reo.

Ánh mắt vừa sáng lên của Triệu Vĩnh Mai lại vụt tắt.

Cô không nói gì, chắc chắn là gọi chồng đi làm thêm giờ.

“Có gì mai tính, thế nhé.” Anh đập máy, xoa trán.

“Tối nay lại làm thêm à?” Cô không nhin được hỏi.

“Không đi.” Dương Duy Khôn nhìn vợ, chợt nhận ra không biết từ lúc nào, cô đã già đi nhiều, “Chuyện nhà, em đừng nghĩ nhiều, bố mẹ không phải người như thế.”

Câu này anh đã nói nhiều lần, nhưng không biết vợ có nghe không.

“Em dâu là người tốt, bọn trẻ cũng thích nó, sau khi cưới em có thể dẫn chúng qua chơi.”

Đừng suốt ngày ở nhà tự dằn vặt.

“Ừ.” Triệu Vĩnh Mai gật đầu qua loa như mọi khi, “Em đi lấy đồ thay cho anh.”

Dù cùng xuất thân nông thôn, nhưng cô ấy là sinh viên đại học, cô chỉ là người ít học, cô ấy có muốn tiếp xúc không?

Đang sau, Dương Duy Khôn xoa trán mệt mỏi.

Chu Chiêu Chiêu không biết mình khiến hai chị dâu nghĩ ngợi nhiều, về đến ký túc xá, bức thư của cô lại bị người ta động vào!

Chương 165

DTV-EBOOK

Thời gian này, Dương Duy Lực gần như ngày nào cũng gửi thư cho Chu Chiêu Chiêu. Anh còn chuẩn bị sẵn một chiếc hộp đựng thư đặc biệt cho cô.

Tất nhiên, những bức thư này đều được xử lý đặc biệt.

Dù chiếc hộp vẫn được đặt đúng vị trí cũ, nhưng Chu Chiêu Chiêu tinh ý nhận ra đã có người động vào.

Tối hôm đó, khi mọi người đã về đủ, Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc tuyên bố: “Mọi người đã có mặt, vậy tôi xin nói một việc.”

“Nếu bây giờ tự giác thừa nhận, tôi sẽ bỏ qua.” Cô nhìn mọi người nói.

“Chuyện gì vậy? Chiêu Chiêu?” Lưu Tương thấy thái độ cô, cũng trở nên nghiêm túc, “Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Có người đã xem trộm thư bạn trai tôi viết cho tôi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Cái gì?” Lý Đình tròn mắt, “Sao... sao lại có chuyện này, đó không phải là thư tình của đội trưởng Dương viết cho cậu sao?”

Cô nói đến đây chợt nhớ ra, “Đúng rồi, thư của tôi trước đây cũng có người động vào.”

...

...

Có một lần cô về phòng, phát hiện thứ tự các bức thư bị thay đổi.

Lúc đó, Lý Đình tưởng mình cầu thả xếp nhầm.

“Ai vậy?” Cô nhú mày, “Thật là kinh tởm.”

Chỉ nghĩ đến việc thư tình bị người khác đọc trộm, cô đã thấy buồn nôn.

“Cơ hội chỉ có một lần này,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nếu không tự giác, tôi sẽ báo với giáo viên chủ nhiệm.”

Giáo viên chủ nhiệm?

Lý Đình bụm miệng, “VẬY... tôi không truy cứu nữa.”

Trường đại học không cho phép yêu đương, cô và Lưu Thao đều phải giấu giếm, nếu bị phát hiện thì không xong.

Vì vậy, dù phát hiện thư bị xem, cô cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực thì khác, nghề nghiệp của Dương Duy Lực cùng với việc đã xin phép đơn vị và nhà trường, được cả hai bên đồng ý.

Nên Chu Chiêu Chiêu mới có thể thẳng thắn yêu cầu điều tra.

Nhưng ai ngờ, đây lại là một tên quen tay?

Không chỉ đọc thư tình của cô, mà còn đọc cả thư tình Dương Duy Lực viết cho Chu Chiêu Chiêu.

Thật là táo tợn!

Lý Đình đảo mắt nhìn từng khuôn mặt trong phòng, rốt cuộc là ai đây?

Nhưng ai trông cũng không có vẻ gì là thủ phạm.

“Chiêu Chiêu, cậu chắc chắn có người động vào thư của cậu?” Lưu Tương - lớp trưởng kiêm trưởng phòng hỏi lại.

“Chắc chắn.” Chu Chiêu Chiêu kiên định gật đầu.

“Rốt cuộc là ai, bây giờ đứng ra tôi vẫn có thể cho cơ hội.” Cô nhắc lại.

“Không phải tôi.” Lưu Tương nói, “Tôi không bao giờ làm chuyện này.”

“Cũng không phải tôi.”

“Không phải tôi.”

Mấy người đều tranh nhau minh oan cho bản thân.

“Vậy được,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Chờ giáo viên chủ nhiệm đến vậy.”

“Lưu Tương, làm ơn gọi điện cho cô chủ nhiệm.” Cô nói.

Trong lúc chờ giáo viên, Chu Chiêu Chiêu bình tĩnh sắp xếp lại thư từ, những người khác thấy vậy cũng im lặng.

“Phải chờ bao lâu?” Vương Hân Dao nói, “Một lúc nữa tôi phải đi học tối.”

Cô không phải cố ý, mà thực sự tối nào cũng đến lớp tự học.

Vương Hân Dao cực kỳ không thích bị làm gián đoạn kế hoạch.

“Đúng vậy, Chiêu Chiêu,” Trương Hồng Quyên nói, “Có phải cậu nhìn nhầm không, ai rảnh đi đọc thư của cậu chứ?”

Chu Chiêu Chiêu cười: “Xin lỗi đã làm phiền mọi người, sau khi chuyện này rõ ràng, tôi sẽ mời mọi người ăn cơm tạ lỗi.”

Nghe cô nói vậy, Vương Hân Dao cũng không thể phản đối.

Nhưng lúc này phòng cũng yên tĩnh, cô ngồi lên giường đọc sách.

Trương Hồng Quyên thấy vậy: “Có phải hiểu lầm không?”

“Có phải hiểu lầm hay không, đợi giáo viên chủ nhiệm đến sẽ rõ.” Chu Chiêu Chiêu bình thản nhưng kiên quyết.

Trương Hồng Quyên ngồi phịch xuống giường: “Dù sao tôi không xem.”

“Trương Hồng Quyên,” Đào Hân Bảo chế nhạo, “Chiêu Chiêu đâu có nói là cậu, cậu sốt ruột gì thế?”

“Tôi có sốt ruột đâu?” Cô tức giận, “Chúng ta cùng phòng, cần thiết phải như vậy không?”

“Vì thế mới sợ ‘giặc trong nhà khó phòng’.” Đào Hân Bảo nói.

“Tôi biết các cậu muốn bài xích tôi và Hân Dao, muốn đuổi chúng tôi ra khỏi phòng để chiếm cả phòng.” Trương Hồng Quyên bĩu môi.

Vương Hân Dao bật cười: “Tôi không cảm thấy bị bài xích, đừng kéo tôi vào.”

“Cậu sao thế?” Trương Hồng Quyên nói, “Họ làm gì cũng cùng nhau, không bao giờ gọi chúng ta, không phải bài xích là gì?”

Vương Hân Dao: “Tôi thích một mình.”

Trương Hồng Quyên: “...”

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Sao trước giờ cô không phát hiện Vương Hân Dao lại thú vị thế nhỉ?

Trương Hồng Quyên bắt đầu khóc, kiểu khóc lặng lẽ không thành tiếng.

“Chuyện gì thế?” Giáo viên chủ nhiệm bước vào đúng lúc thấy Trương Hồng Quyên đang khóc, hỏi, “Hồng Quyên, em sao vậy?”

Giáo viên chủ nhiệm tên Trương Hồng Anh, chỉ khác Trương Hồng Quyên một chữ, lại cùng xuất thân nông thôn nên rất quan tâm cô.

Hơn nữa Trương Hồng Quyên học khá, thường xuyên giúp đỡ cô một số việc, nên ấn tượng của cô với học sinh này khá tốt.

Lúc này bước vào thấy cô ngồi khóc, lập tức hỏi: “Em xem trộm thư bạn trai của Chiêu Chiêu à?”

“Không phải em.” Trương Hồng Quyên vội vàng, “Họ bài xích em, em... em làm gì cũng sai.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô tiếp tục khóc lóc oán giận.

“Như thế này,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Tôi không biết cái gọi là ‘bài xích’ của cậu bắt nguồn từ đâu.”

“Hôm nay mời cô giáo đến, là vì thư của tôi bị xem trộm.” Cô nói, “Còn chuyện cậu nói bị bài xích, tôi cho là không có, nếu cậu cho là có, cậu có thể đợi sau khi chuyện này rõ ràng, rồi phản ánh với cô giáo.”

Trương Hồng Quyên lại nghẹn lời.

“Người khác động vào thư cậu, cậu không bắt quả tang, làm sao điều tra?” Cô lẩm bẩm.

“Sao cậu biết tôi không có cách?” Chu Chiêu Chiêu cười.

Mặt Trương Hồng Quyên bỗng tái mét, nhưng chỉ trong chớp mắt.

“Cách gì vậy?” Đào Hân Bảo tò mò.

“Đơn vị của anh ấy có một loại bột đặc biệt, người chạm vào sẽ dính lên tay,” Chu Chiêu Chiêu giải thích, “Chỉ cần nhúng vào nước xử lý đặc biệt sẽ hiện ra.”

“Trời ơi, ghê quá.” Lý Đình hào hứng.

Vì vậy, vẫn phải tìm bạn trai giỏi, như Lưu Thao nhà cô sẽ không nghĩ ra mấy trò này, nên cô chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhưng rốt cuộc là ai?

Thực ra đến lúc này, mọi người đều đã đoán ra.

“Chiêu Chiêu, xin lỗi,” Trương Hồng Quyên khóc nói, “Em... em chỉ tò mò, không biết người khác yêu đương thế nào.”

“Em xin thề, chỉ vì tò mò, không có ý gì khác.”

“Cậu tha thứ cho em lần này nhé?” Cô khóc lóc, “Em xấu xí, gia cảnh lại không tốt, không ai thèm

nhìn em đâu.”

“Xin lỗi, tôi đã cho cậu một cơ hội rồi, tôi không tha thứ.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng. “Cậu xấu xí, không phải do tôi gây ra.”

Chương 166

DTV-EBOOK

“Cậu xấu xí, không phải do tôi gây ra.”

Cả phòng đều giật mình, không ai ngờ Chu Chiêu Chiêu lại nói thẳng như vậy.

Dù sao đi nữa!

Không thể vì cậu xấu xí mà đi đọc trộm thư tình của người khác!

Đây là đạo lý gì?

Trương Hồng Quyên thậm chí ngừng khóc, ngẩng người nhìn Chu Chiêu Chiêu, lại nhìn những người trong phòng: “Cô giáo, em chưa yêu bao giờ, chỉ tò mò thôi. Em biết mình sai, nhưng em chỉ xem thư của họ, không làm gì khác.”

Kể cả tiền để cạnh thư, cô cũng không đụng vào.

Cô thực sự chỉ vì tò mò.

Ban đầu cũng không tò mò lắm, nhưng nhìn Lý Đình lúc khóc lúc cười lúc lại ngẩn ngơ, mới khiến cô tò mò.

Trong thư viết gì mà khiến người ta điên cuồng đến thế?

“Cậu mới điên cuồng!” Lý Đình không nhịn được, “Theo cậu nói, là lỗi của tôi sao?”

Trong ký túc xá đâu chỉ có mình cô, sao người khác không tò mò, chỉ mình cô tò mò?

Nhưng con người là vậy, sau khi đọc thư tình Lưu Thao viết cho Lý Đình, Trương Hồng Quyên lại tò mò Dương Duy Lực viết thế nào.

Thời gian quân sự, Trương Hồng Quyên nghe quá nhiều truyền thuyết về Dương Duy Lực.

Còn Lưu Thao, cô từng gặp khi anh ta đưa Lý Đình về, chỉ là chàng trai bình thường, không thể so với Dương Duy Lực.

Trương Hồng Quyên đọc thư của Lý Đình không bị phát hiện, trong lòng nảy sinh tâm lý may mắn.

Cô tự nhủ, chỉ đọc một bức thôi.

Nhưng thư Dương Duy Lực viết khác hẳn Lưu Thao, khiến cô càng muốn đọc tiếp.

Cứ thế, không thể dừng lại.

Mỗi bức đều muốn đọc.

Càng đọc càng mê.

Rồi mơ ước một ngày mình cũng gặp được người đàn ông như vậy.

Ghen tị với Chu Chiêu Chiêu, sao may mắn thế, tìm được người như Dương Duy Lực.

Tối hôm đó nghe Chu Chiêu Chiêu hỏi Lưu Tương tình yêu là gì, Trương Hồng Quyên sốc đến mức nào.

Trời ơi, chỉ đọc thư của họ thôi cô đã thấy ngọt ngào rồi.

Vậy mà Chu Chiêu Chiêu còn hỏi có phải tình yêu không?

Không phải tình yêu thì tình cảm Dương Duy Lực thể hiện trong thư là gì?

Trương Hồng Quyên cảm thấy bất bình thay cho Dương Duy Lực.

Cô gái như vậy, xứng với anh ta sao?

Chẳng qua chỉ xinh đẹp hơn một chút, có gì đáng nói?

Nhưng giờ đây, lại nghe Chu Chiêu Chiêu nói: “Cậu xấu xí, không phải do tôi gây ra.”

Mặt Trương Hồng Quyên đỏ bừng.

“Cậu xinh đẹp thì sao?” Cô tức giận, “Tôi đã xin lỗi rồi, sao cậu còn khăng khăng thế?”

“Cậu xin lỗi, tôi phải tha thứ, coi như chuyện không xảy ra sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Trương Hồng Quyên nghẹn lời, rồi lại khóc: “Vâng, tôi xấu xí, tôi vô dụng...”

“Cậu muốn tôi làm gì mới tha thứ?” Cô đỏ mắt khóc lóc, “Tự tát vào mặt mình à?”

Nói rồi, cô tự tát vào mặt mình: “Tôi xấu xí, tôi không xứng, xin tha cho tôi...”

Chu Chiêu Chiêu bị dọa, lùi lại hai bước.

Những người khác cũng hoảng hốt: “Trương Hồng Quyên, cậu điên rồi?”

Ai lại tự tát vào mặt mình như vậy?

Hơn nữa còn đánh rất mạnh.

“Đủ rồi, cậu làm gì thế?” Trương Hồng Anh kéo tay cô, “Có chuyện giải quyết chuyện, sao lại tự hành hạ bản thân?”

Truyền ra ngoài thành chuyện gì?

“Cô giáo, em thực sự biết lỗi rồi.” Trương Hồng Quyên khóc nức nở, “Xin cô giúp em nói giúp với Chiêu Chiêu, đừng truy cứu nữa được không?”

“Cả làng em chỉ mình em thi đậu đại học, họ trông chờ em tốt nghiệp về dạy học, để nhiều trẻ em khác cũng đỗ đạt.”

Cô nói đầy bi thương, Trương Hồng Anh cũng phân vân: “Chiêu Chiêu, em xem...”

“Hay là, vì những đứa trẻ trong làng, cho cô ấy một cơ hội đi.” Cô nói.

“Coi như cho cô một chút thể diện.”

Nghe cô nói vậy, Chu Chiêu Chiêu đành đồng ý.

“Cô giáo, lần này em cho cô thể diện, nhưng nếu có lần sau, em sẽ đòi lại cả lần này.” Cô nói.

“Được.” Trương Hồng Anh gật đầu, lại giáo huấn Trương Hồng Quyên: “Em là sinh viên đại học, là người lớn rồi, phải biết chịu trách nhiệm với việc mình làm.”

“Lần này cô giúp em nói giúp, nhưng lần sau...”

“Không có lần sau đâu, không có đâu.” Trương Hồng Quyên lắc đầu, đầy hối hận, “Tò mò hại c.h.ết mềo, em không dám nữa.”

Chu Chiêu Chiêu nhướng mày.

Trương Hồng Quyên nói xong, lại xin lỗi Chu Chiêu Chiêu: “Chiêu Chiêu, xin lỗi, em cam đoan không tái phạm.”

“Cậu tin em đi.”

Cô định nắm tay Chu Chiêu Chiêu, nhưng bị tránh né.

Chu Chiêu Chiêu vén tóc, mỉm cười nhạt: “Hi vọng cậu nhớ kỹ.”

“Chó đen không thể đổi được lông.” Đào Hân Bảo tức giận, “Chiêu Chiêu, cứ tha cho cô ta sao?”

“Không thì sao? Cô giáo rõ ràng thiên vị cô ta mà.” Lý Đình nói nhỏ.

May mà không truy cứu chuyện của cô.

“Sau này cất giữ đồ đạc cẩn thận.” Lưu Tương nói, “Đặc biệt hai cậu, đồ vật quý giá tốt nhất nên khóa lại.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu cũng nghĩ vậy, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Nhưng cô không ngờ, chuyện này về sau lại biến thành Chu Chiêu Chiêu dẫn cả phòng bắt nạt cô gái nông thôn Trương Hồng Quyên.

Khi Lý Đình nghe Lưu Thao kể lại, suýt nữa điên tiết.

“Ai ác đến mức bịa chuyện đen trắng lộn xộn vậy?” Cô nói.

“Chiêu Chiêu, em không biết gì cả.” Trương Hồng Quyên sợ sệt nói, “Hay là hôm đó họ nghe nhầm rồi truyền ra ngoài?”

Cũng có khả năng.

“Vậy thì...” Trương Hồng Quyên nói nhỏ, “Em giải thích với mọi người nhé?”

Giải thích thế nào?

Nói không phải Chu Chiêu Chiêu bắt nạt cô, mà là cô đọc trộm thư của Chu Chiêu Chiêu?

Vậy chuyện của Trương Hồng Quyên sẽ bại lộ?

“Hay là thế này.” Trương Hồng Quyên đề nghị, “Mấy ngày tới chúng ta cùng ăn cơm, cùng lên lớp nhé? Mọi người thấy chúng ta thân thiết, tin đồn sẽ tự tan.”

“Người ngay thẳng không sợ bóng nghiêng.” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt, “Thói quen mỗi người khác nhau, không cần cố như vậy.”

Trương Hồng Quyên cúi đầu, không biết nghĩ gì.

Chu Chiêu Chiêu nhìn cô, nghe cô nói: “Chiêu Chiêu yên tâm, em sẽ giải thích rõ với mọi người, tuyệt đối không để họ hiểu lầm cậu.”

Không hiểu sao, trong đầu Chu Chiêu Chiêu chợt hiện lên câu: “Vô sự mà tặng mỹ nhân, ắt có mưu đồ.”

Chương 167

DTV-EBOOK

Nhưng sau đó Chu Chiêu Chiêu đã quên chuyện này đi, vì cô phải tập trung ôn thi cuối kỳ.

Khi kỳ thi kết thúc, cô lại phải chuẩn bị cho đám cưới.

Tóm lại, thời gian này rất bận rộn, đâu còn thời gian để ý đến những toan tính nhỏ nhoi của Trương Hồng Quyên.

Ai ngờ, Chu Chiêu Chiêu không quan tâm, nhưng Trương Hồng Quyên lại khắc ghi chuyện này.

Đến khi thi xong, Trương Hồng Quyên chặn Chu Chiêu Chiêu ở cửa phòng: “Chiêu Chiêu, đây là món quà cưới em dành dựm mua tặng chị.”

Lúc này mọi người vừa thi xong về, nghe nói là quà cưới cho Chu Chiêu Chiêu, đều tò mò đến xem.

Trương Hồng Quyên mặt mày thành khẩn: “Đây là thứ người nhà thường tặng trong đám cưới quê em, em thuê dơi và lựu, ngụ ý ‘đa tử đa phúc’.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Ý nghĩa tuy tốt lành, nhưng không biết có phải cô suy nghĩ quá không, từ miệng Trương Hồng Quyên nghe sao kỳ kỳ.

...

...

“Hồng Quyên này, món quà của cậu,” ai đó bên cạnh cười nói, “bây giờ là thời kỳ kế hoạch hóa gia

đình, chỉ được sinh một con thôi.”

Trương Hồng Quyên cười gượng: “Em... em chỉ thấy người lớn quê em hay tặng vậy.”

Chu Chiêu Chiêu chợt nhận ra điều kỳ lạ, thường chỉ người lớn tuổi mới tặng chúc “đa tử đa phúc” chứ?

Dù món quà có chân thành hay không, cô cũng không định nhận.

“Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng món quà này tôi không thể nhận.” Cô nói.

“Tại sao?” Trương Hồng Quyên đỏ mắt, “Dù tay nghề em không khéo, nhưng đây là em tỉ mỉ từng mũi kim sợi chỉ thêu ra.”

“Quá trân quý, tôi không dám nhận.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cảm ơn cậu.”

Nói xong cô vào phòng, phía sau Trương Hồng Quyên khóc lóc: “Chuyện đó em đã xin lỗi rồi, không phải bỏ qua rồi sao?”

“Vậy mà,” cô vừa khóc vừa nói, “em đã cố gắng hòa nhập với mọi người, sao các chị không chấp nhận em?”

“Vì em nhà nghèo sao?” Trương Hồng Quyên nói, “Nghèo có tội sao? Em cũng không muốn nhà em nghèo vậy.”

“Đúng rồi, sao có thể như thế?”

“Cái này thêu đẹp quá, không ngờ Trương Hồng Quyên có tay nghề thế.”

“Kế hoạch hóa gì chứ, đây chỉ là lời chúc tốt đẹp, ‘đa tử đa phúc’ hay quá.”

“Trước giờ ấn tượng về cô ấy rất tốt, không ngờ lại là người như vậy, thật ‘biết mặt không biết lòng’.”

“Trương Hồng Quyên đừng khóc nữa, vì người này không đáng.”

“Tin đồn trước giờ còn nghi ngờ, hôm nay tận mắt chứng kiến rồi.”

“Ừ, kêu gì chứ? Chẳng qua may mắn lấy được nhà giàu thôi.”

Trong chốc lát, lời chê bai Chu Chiêu Chiêu đầy rẫy.

Chu Chiêu Chiêu vốn không muốn để ý, nhưng mọi người càng nói càng quá đáng.

Rầm!

Cô mở cửa phòng.

“Là tôi, tôi sẽ không bình luận khi chưa rõ sự thật.” Chu Chiêu Chiêu lạnh giọng.

Nhìn Trương Hồng Quyên: “Trương Hồng Quyên, cậu làm gì, tự nói hay tôi nói?”

“Em... em không biết chị nói gì?” Trương Hồng Quyên cúi đầu, “Nếu chị không thích... là em sai, em sẽ sửa.”

“Vì kế hoạch hóa, tặng ‘đa tử đa phúc’ không phù hợp, em có thể đổi, chị thích gì em học theo.”

Lời vừa dứt, xung quanh xôn xao.

Trời ơi, Chu Chiêu Chiêu ghê gớm thế nào, bắt nạt người ta đến mức này.

“Cậu quá đáng đấy.” Ai đó nói, “Làm người nên lương thiện một chút.”

“Đúng,” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “tôi cũng khuyên một số người nên lương thiện.”

“Tôi không biết mục đích của cậu là gì, nhưng khuyên cậu lần sau hãy hại người khác nhớ lau sạch đuôi.”

Trương Hồng Quyên mặt tái mét, cúi đầu như kẻ bị oan.

“Tin đồn mấy hôm trước là cậu phát tán đúng không?” Cô tiếp tục, “Cậu nói tôi cùng cả phòng cô lập, bắt nạt cậu.”

“Nhưng mọi người có biết trong phòng tôi có ai?”

“Lớp trưởng Lưu Tương là người thế nào ai cũng rõ, cô ấy sẽ cùng tôi làm chuyện xấu sao?”

“Lần trước cậu đọc trộm thư bạn trai tôi, tôi tưởng chúng ta đã rõ ràng, và cho cậu cơ hội.”

“Trước mặt cô chủ nhiệm, cậu hứa thế nào?”

“Kết quả cậu quay ra nói chúng tôi bắt nạt cậu.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Ừ, nhà cậu từ nông thôn, nhưng sinh viên nông thôn nhiều, ai cũng giả bộ khổ sở như cậu sao?”

“Và cả ngoại hình của cậu.”

“Tôi thấy lạ, nông thôn thì sao? Cứ bị cậu lôi ra để mọi người thương hại mãi.”

“Nhà cậu nghèo, nhưng nghèo là có lý sao?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nghèo là được làm chuyện vô liêm sỉ?”

“Nghèo xấu thì chúng tôi phải nhường nhịn cậu?”

Đây là lần đầu Chu Chiêu Chiêu nói nhiều như vậy trước đám đông.

Nói xong cô tức giận nhìn mọi người: “Và các bạn, ít nhất cũng thi đỗ đại học, đừng để người ta xúc phạm trí thông minh của mình.”

Bị vài câu xúi giục đã nổi nóng.

Đúng là không có não.

Nghe cô nói vậy, nhiều người đỏ mặt.

Nhưng nghĩ kỹ, Chu Chiêu Chiêu nói không sai.

“Nhà tôi cũng ở nông thôn, tôi không thấy có gì phải thương hại.”

“Đúng vậy, nhà tôi cũng thế.”

“Tôi tuy xấu, nhưng không thấy mình thua kém ai.”

Trong chốc lát, dư luận đảo chiều.

“Em không có, em chỉ muốn thân thiết với chị, muốn dự đám cưới.” Trương Hồng Quyên lắc đầu.

Mấy hôm trước nhà gửi thư, bảo giới thiệu cho cô con trai lãnh đạo huyện.

Trương Hồng Quyên không muốn lấy, càng không muốn về huyện nhỏ đó.

Nhưng quyết định của bố cô khó thay đổi.

Vì vậy, cô muốn dự đám cưới Chu Chiêu Chiêu, nhân cơ hội quen biết người nhà chú rể, hoặc quân nhân.

Những người đó, hơn hẳn người bố cô chọn.

Bố cô, cô hiểu rõ.

Nếu biết cô quen người ở tỉnh thành, ông sẽ không bắt cô lấy người huyện nữa.

Cô tưởng kế hoạch thành công.

Không ngờ Chu Chiêu Chiêu nhìn thấu.

Trương Hồng Quyên hối hận, giá như trước đây cô cố gắng thân thiết với Chu Chiêu Chiêu.

Cô thực sự không ngờ, Chu Chiêu Chiêu lại thẳng thừng từ chối trước mặt nhiều người như vậy!

Chương 168

DTV-EBOOK

Trương Hồng Quyên hối hận vì sao không sớm gây dựng quan hệ tốt với Chu Chiêu Chiêu. Ai ngờ một cô gái nông thôn lại có thể khiến Phùng Khiêm Khiêm - người thành phố - bị kỷ luật và phải chuyển phòng.

Đều tại Chu Chiêu Chiêu!

Nếu đêm đầu tiên trong buổi trò chuyện ký túc xá, cô ấy nói bạn trai là quân nhân, thì Trương Hồng Quyên đã không đối đầu.

Giờ muốn cải thiện quan hệ cũng khó.

Trương Hồng Quyên không khỏi ghen tị với mối quan hệ thân thiết giữa Lưu Tương và Chu Chiêu Chiêu.

Sau này Dương Duy Lực giới thiệu bạn trai, số phận Lưu Tương sẽ hoàn toàn thay đổi.

Còn mấy tin đồn kia, giả như cô không gây chuyện thì tốt rồi.

Nhưng cô đâu ngờ nhà lại vội vàng muốn “bán” cô đi như vậy!

“Vậy, tin đồn là cậu phát tán?” Lưu Tương lạnh lùng nhìn cô, “Tôi tưởng cậu chỉ hơi phiền phức, nhưng ít nhất bản chất tốt.”

...

“Giờ mới biết mình nhìn người quá kém, người như cậu không chỉ xấu tính mà còn độc ác.” Cô tức

giận.

“Cả phòng cô lập cậu?” Lưu Tương nói tiếp, “Cậu tự biến giường mình thành chuồng lợn, dọn dẹp phòng qua loa, chúng tôi có nói gì đâu?”

“Biết hoàn cảnh khó khăn, mọi người cố gắng tế nhị khi tặng quà để không tổn thương lòng tự trọng của cậu.”

“Đồ dùng chung trong phòng, cậu đóng góp đồng nào? Dùng nhiều nhất lại là cậu.”

“Cậu còn dám nói Chiêu Chiêu cô lập cậu?” Lưu Tương tiếp tục, “Mỗi lần cô ấy về nhà mang đồ ăn, gà rán, cậu có bữa nào không ăn?”

Lại còn là người ăn nhiều nhất.

“Ăn hết vào bụng chó rồi sao?” Cô nghiêm khắc, “Trương Hồng Quyên, cậu tự hỏi lương tâm đi.”

“Em không có,” Trương Hồng Quyên vội biện bạch, “Em biết mọi người quan tâm, nên em muốn sửa sai.”

“Món quà này em thêu rất lâu, tay em...” Cô giơ tay lên.

Mọi người xung quanh hít một hơi, thấy tay cô đầy vết kim châm.

“Vậy cậu đang dùng tình cảm ép buộc Chiêu Chiêu sao?” Đào Hân Bảo nói.

Cô nhìn mọi người: “Có phải các bạn nghĩ vì tặng quà cho Chiêu Chiêu mà thành thế này, nếu không nhận thì quá vô tình?”

Vài người bản năng gật đầu.

Đúng vậy mà?

Cô ấy vất vả thêu tặng, Chu Chiêu Chiêu lại không nhận.

“Nhưng tại sao Chiêu Chiêu phải nhận quà của cậu?” Đào Hân Bảo nói, “Một kẻ đ.â.m sau lưng, các bạn sẽ mời người như vậy đến dự đám cưới?”

“Không sợ cô ta phá hoại hay có mục đích gì sao?” Đào Hân Bảo cười lạnh, “Chiêu Chiêu lấy ai, mọi người biết rồi.”

“Em không có, em chỉ muốn tặng quà.” Trương Hồng Quyên biện giải.

Nhưng lời giải thích nghe thật yếu ớt.

Mục đích?

Mọi người chột hiểu ra.

“Chẳng phải cô ta cũng muốn như Chiêu Chiêu?”

Tìm người thành phố hay quân nhân kết hôn, sao cũng hơn về quê lấy nông dân.

Nhưng cô ta sao so được với Chu Chiêu Chiêu?

Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực quen biết từ trước khi vào đại học, hơn nữa hôn nhân của họ được tổ chức và nhà trường đặc biệt phê duyệt.

Ánh mắt mọi người nhìn Trương Hồng Quyên trở nên khác.

Không ngờ cô ta trầm lặng trong lớp, nhưng lại là người thâm sâu như vậy.

“Hồng Quyên, bao giờ trả tiền tôi?” Một cô gái nhỏ nhẹ hỏi, “Cậu mượn lâu rồi.”

Ban đầu nói mua sách, sau lại bảo mua quà cưới cho Chu Chiêu Chiêu, nhưng giờ cô ấy không nhận.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô gái lo sợ không được trả.

“Nguyệt Nguyệt, cho em thêm vài ngày nữa nhé?” Trương Hồng Quyên nói, “Đợi trợ cấp tháng này phát, em sẽ trả ngay.”

“Tháng trước cậu cũng nói vậy.” Nguyệt Nguyệt khẽ nói.

“Được, trả đây.” Trương Hồng Quyên khóc chạy vào phòng, lấy ví đưa mấy đồng cho Nguyệt Nguyệt, “Trả cậu.”

Vì Nguyệt Nguyệt không kịp giữ, tiền rơi tồm xuống đất.

Trương Hồng Quyên trả cả tiền lẻ, tiền xu rơi lóc cóc.

“Sao cậu thế?” Ai đó tức giận.

Nhưng Trương Hồng Quyên không quan tâm, đẩy đám đông chạy mất.

Vở kịch đến đây kết thúc.

Mọi người giải tán.

Nhưng bàn tán về Trương Hồng Quyên vẫn tiếp diễn.

Dĩ nhiên, Chu Chiêu Chiêu cũng bị nhắc đến, nhưng không ảnh hưởng gì đến cô.

Kết quả thi học kỳ công bố, Chu Chiêu Chiêu đạt điểm khá, còn nhận được học bổng ba.

Đây là nguồn động viên lớn với cô.

...

Hôm nay, Dương Duy Lực hẹn dẫn Chu Chiêu Chiêu chụp ảnh cưới.

Từ đầu năm ngoái, thành phố bắt đầu rộ lên phong trào chụp ảnh cưới.

Nhiều bạn trẻ đua nhau chụp để theo kịp thời đại.

Tiệm ảnh đã được Dương Duy Lực đặt trước, Chu Chiêu Chiêu bị kéo đi trang điểm.

“Em tự trang điểm được không?” Chu Chiêu Chiêu nhìn cô gái bên cạnh bị đánh phấn trắng bệch, vội nói.

“Các chị không cần lo, để em tự làm.”

“Được thôi.” Thợ trang điểm thấy cô kiên quyết, đành đồng ý.

Da Chu Chiêu Chiêu vốn đẹp, cô chỉ kẻ lông mày, đánh má hồng nhẹ là xong.

“Ồ... đẹp quá.” Thợ trang điểm đến xem rồi nói, “Chỉ cần thêm son môi.”

Nhưng son ở đây nhiều người dùng rồi, Chu Chiêu Chiêu không muốn dùng.

“Mấy chị em công sở bây giờ đều tìm cách mua son, đánh son vào sẽ khác hẳn.” Thợ trang điểm cố thuyết phục.

“Chuyện gì?” Dương Duy Lực bước đến.

“Em không muốn dùng son người khác dùng rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Không dùng thì thôi,” Dương Duy Lực nói, “Anh thấy em thế này đẹp rồi.”

“Nhưng đánh son sẽ đẹp hơn.” Thợ trang điểm nói.

“Ý cô là bạn gái tôi không đẹp?” Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn cô ta.

Thợ trang điểm không chịu nổi ánh mắt đó, vội nói: “Đẹp, cô ấy là cô dâu xinh nhất tôi từng thấy.”

“Ý tôi là, nếu đánh son sẽ càng đẹp.”

“Vậy ở đây có son mới không?” Dương Duy Lực hỏi, “Mua một cây cho cô ấy.”

Dùng cây mới là được!

Nhưng nói Chu Chiêu Chiêu không xinh, tuyệt đối không được!

Chương 169

DTV-EBOOK

Bộ ảnh cưới vừa mới chụp xong, chưa kịp in thành phẩm, chủ tiệm ảnh đã vội tìm đến Chu Chiêu Chiêu với lời đề nghị: “Cô chú có thể cho phép cửa hàng in thêm vài bộ ảnh làm mẫu được không? Chúng tôi chỉ tính giá vốn thôi!”

Lời đề nghị được đưa ra rất chân thành. Suốt từ khi trào lưu chụp ảnh cưới nở rộ, bà chủ này thuộc lớp người đầu tiên mở studio ở tỉnh thành, nhưng chưa từng thấy cặp đôi nào ăn ảnh như Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu. Chàng trai tuần tú khôi ngô, thiếu nữ xinh đẹp rạng ngời. Nếu bộ ảnh này được trưng bày, chắc chắn sẽ thu hút vô số cặp đôi đến chụp ảnh.

“Xin lỗi chị, chúng tôi không đồng ý.” Chu Chiêu Chiêu khéo léo từ chối.

Dương Duy Lực có thân phận đặc biệt, tất nhiên không thể để ảnh tùy tiện trưng bày được.

Bà chủ tiệm ảnh dù tiếc nuối nhưng cũng hiểu rõ đôi nam nữ trước mắt không phải người thường. Nếu họ đồng ý thì là may mắn, từ chối cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên, trong lúc chụp ảnh, Chu Chiêu Chiêu đã gợi ý cho bà chủ một điều: lớp trang điểm không nên quá dày, nếu không sẽ khiến người trong ảnh trông khác xa ngoài đời. Dĩ nhiên, điều này cũng tùy trường hợp - lớp make up nhẹ nhàng chỉ phù hợp với

những cô dâu xinh đẹp sẵn như cô. Ngoài ra, cô còn nhắc nhở về cách chọn son môi...

Có thể mở studio chuyên nghiệp, bà chủ tất nhiên có quan hệ rộng. Nhân tiện, bà đã nhập thêm mấy lô son mới, vừa có thể phục vụ khách hàng kén chọn, vừa kiếm thêm chút lợi nhuận.

Sau buổi chụp ảnh, đôi trẻ cùng nhau đến xem nhà mới - một căn hộ thuộc sở hữu của Dương Duy Lực.

“Ở đây gần trường em, sau này muốn về nhà hay ở ký túc xá đều được.” Dương Duy Lực giải thích, “Nội thất anh đã chuẩn bị theo ý em rồi. Hôm nay em xem còn thiếu gì, nhân dịp nghỉ lễ chúng ta cùng đi mua sắm thêm.”

Lời nói ấy khiến trái tim Chu Chiêu Chiêu ngọt ngào. Ở kiếp trước, những khoảnh khắc này đã không xảy ra. Nhưng kiếp này, khi cùng nhau trang hoàng tổ ấm, cô cảm nhận được hơi ấm khó tả.

Tòa nhà gạch đỏ ba tầng, căn hộ của họ nằm ở tầng ba với thiết kế sang trọng hiếm thấy.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đây nguyên là khu biệt thự dành cho giới chức đặc biệt thời trước, thiết kế rất kỹ lưỡng.” Trên đường lên nhà, Dương Duy Lực kể lại lịch sử tòa nhà, “Thời kỳ biến động, các căn hộ bị chia nhỏ. Mãi đến mấy năm gần đây mới được khôi phục nguyên trạng và bán lại.”

Dĩ nhiên, chỉ giới thượng lưu mới có khả năng sở hữu. Dương Duy Lực may mắn nhận được giá nội bộ

nhờ hoàn thành xuất sắc một nhiệm vụ nguy hiểm cho cấp trên.

“Nếu không, sống ở đây sẽ bị quy kết là phạm quy.” Anh cười tự giễu.

Vừa đến cửa, họ gặp một người phụ nữ trung niên đang xách đồ bước ra. Dương Duy Lực chào hỏi thân thiện: “Chị Mã, đây là vợ sắp cưới của em.”

“Nghe nói sắp đám cưới rồi phải không? Chúc mừng hai em!” Chị Mã cười tươi, ánh mắt không giấu nổi sự tò mò khi ngắm nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Dương Duy Lực thì thầm giải thích: “Chị Mã là giám đốc Sở Y tế, người rất nhiệt tình. Em có cửa hàng gà rán, quen biết sẽ có lợi.”

Sau vài câu xã giao, họ bước vào căn nhà của riêng mình.

Căn hộ ba phòng ngủ (hai phòng ngủ, một phòng đọc sách) được bài trí ấm cúng khiến Chu Chiêu Chiêu thích ngay từ cái nhìn đầu tiên. Phòng chính và phòng sách đều tràn ngập ánh sáng tự nhiên. Phòng khách có ban công rộng với cửa sổ lớn. Nội thất đã được chuẩn bị đầy đủ từ bộ sofa đến giường ngủ - tất cả đều là những món cô yêu thích.

Điểm trừ duy nhất là nhà bếp hơi nhỏ, nhưng vẫn đủ dùng. Đặc biệt, căn hộ có nhà vệ sinh riêng - điều xa xỉ thời bấy giờ.

“Nếu em không thích sống ở chung cư, anh còn một căn nhà tứ hợp.” Dương Duy Lực mở cửa sổ, chỉ tay về phía xa, “Nhưng ở đó xa trường em hơn.”

“Anh... có cả nhà tứ hợp nữa?” Chu Chiêu Chiêu giật mình, “Em thích ở đây lắm, chúng mình sống ở

đây nhé!” Nhưng cô vẫn hỏi thăm địa chỉ căn nhà kia.

Trời ạ! Sau này khu vực đó sẽ trở thành khu đất vàng, có tiền cũng khó mua được. Ai ngờ Dương Duy Lực lạng lẽ sở hữu bất động sản giá trị như vậy?

“Con phố kia toàn cửa hàng ăn uống.” Anh chỉ tay về hướng đông nam, “Những ngày em mệt, chúng ta không cần nấu nướng.”

“Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, giọng trầm ấm, “Từ nay, đây sẽ là nhà của chúng ta.”

Nhà ư?

Trái tim Chu Chiêu Chiêu bỗng thắt lại. Kiếp trước, sau khi Chu Chính Văn qua đời, cô sống trong cô độc. Rồi khi Dương Duy Lực gặp nạn, trái tim cô như c.h.ế.t theo. Giờ đây, có người nói với cô rằng nơi này chính là nhà - cảm giác ấy khiến lồng n.g.ự.c cô nghẹn lại, vừa ngọt ngào vừa xót xa.

Dương Duy Lực nhẹ nhàng lồng ngón tay anh vào kẽ tay cô.

Hoàng hôn buông xuống, ánh đèn vàng ấm áp lác đác bật sáng trong các căn hộ. Mái nhà xám bỗng nhuốm màu cam nhạt. Không gian yên tĩnh đến mức Chu Chiêu Chiêu có thể nghe rõ nhịp thở đều đặn của người đàn ông bên cạnh.

Khoảnh khắc này, tâm hồn cô bỗng bình yên lạ thường.

Đây chính là tổ ấm của cô!

Cô sẽ không phải sống trong nỗi sợ hãi những ngày thuê nhà, không còn lo bị đuổi ra đường vì

không đủ tiền trợ.

“Dương Duy Lực.” Cô gọi tên anh.

Ánh hoàng hôn nhuộm lên gương mặt điển trai của anh khi anh quay lại. Nụ cười dịu dàng hiện lên trong ánh chiều tà.

Chu Chiêu Chiêu chớp mắt, bất ngờ chồm lên hôn lên má anh.

“Em rất thích ngôi nhà của chúng ta.” Cô cười hạnh phúc, lặp lại câu nói, “Được lấy anh, em vui lắm.”

Đó là cảm giác chưa từng có trong hai kiếp người.

Ngày cưới càng gần, dù vẫn có chút hồi hộp, nhưng trên hết là niềm hân hoan khó tả. Được cùng người mình yêu xây dựng tổ ấm, trái tim cô tràn ngập hy vọng.

Cô tin, Dương Duy Lực cũng cảm nhận như vậy.

“Đồ ngốc.” Anh bóp nhẹ mũi cô, áp mặt vào vai cô thở dài, “Anh chỉ muốn ngày mai đón em về luôn.”

Trời mới biết, anh đã kìm nén cực khổ thế nào. Cô bé này đâu biết rằng, mọi lý trí của anh đều tan biến khi ở cạnh cô. Lúc này, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng mà thương đến no nê.

À mà... cũng hơi mong nhìn thấy cô khóc trong đêm tân hôn nữa!

Dương Duy Lực thầm cười gian xảo.

Chương 170

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy căn hộ đã đầy đủ, không cần thêm gì nữa, nên Dương Duy Lực không dẫn cô đi mua sắm thêm mà cùng về khu nhà cũ.

Chuyện lần trước với Từ Khánh Phương sau cùng cũng êm xuôi. Nghe nói bà ta về nhà liền bị con trai mắng một trận, lại còn định nhờ Hứa Quế Chi đứng ra bênh vực. Nhưng con trai bà thẳng thừng tuyên bố: “Nếu mẹ dám đến, ngay lập tức ba con và con sẽ bị điều chuyển công tác xa. Một khi đã rời tỉnh, mẹ nghĩ mình có thể ở lại một mình được không?”

“Mẹ muốn gây chuyện cứ việc, con sẽ xin tam ca tách hộ khẩu ra. Mặc kệ mẹ và ba muốn làm gì thì làm!”

Từ Khánh Phương tức đến ngất xỉu, phải nhập viện cấp cứu.

Nằm trên giường bệnh, bà ta mới thấm thía thế nào là “giàu thì thăm, khó thì lảng”. Các con dâu không thèm đến thăm là chuyện đương nhiên, nhưng ngay cả hai đứa con trai cũng chỉ đến qua loa cho xong chuyện. Người ta thường nói “già thì cần bạn”, vậy mà chưa kịp già, chồng bà đã chán ngán việc chăm sóc vợ ốm.

Từ Khánh Phương bực bội hỏi: “Anh đã báo cho chị tôi chưa?”

Ai ngờ Hồ Vệ Quốc nghe xong liền nổi giận: “Gọi chị ấy đến làm gì? Tôi không chăm được cho bà, hay

tôi chăm không chu đáo? Bà lại muốn mách lẻo với chị à?”

Trước đây, bà ta chẳng phải ít lần làm thế. May mà Hứa Quế Chi là người sáng suốt, chỉ nhắc nhở vài câu mỗi khi Hồ Vệ Quốc quá đáng. Nhưng đàn ông nào chịu nổi cảnh suốt ngày bị vợ áp đảo?

Trước kia, Hồ Vệ Quốc nhẫn nhịn vì bà ta còn có giá trị. Nhưng giờ đây, khi Từ Khánh Phương sắp bị nhà họ Dương ghẻ lạnh, hắn còn cần gì phải giữ thể diện?

“Bà im một chút đi!” Hắn lạnh lùng nói, “Nếu còn tiếp tục, chúng ta ly hôn!”

Mấy chục năm chung sống, ngay cả khi nhà họ Dương gặp biến cố, Hồ Vệ Quốc chưa từng dọa ly dị. Từ Khánh Phương không chịu nổi, khóc lóc cáo buộc chồng ngoại tình.

“Cứ gào đi!” Hồ Vệ Quốc cười nhạt, “Tôi đang trong giai đoạn xét duyệt chức vụ trưởng phòng. Nếu bà phá rối, coi như công sức bao năm đổ sông đổ bể. Bà ở lại bệnh viện tự suy nghĩ đi!”

Nói xong, hắn bỏ đi thẳng, chẳng thèm chăm sóc nữa.

Loại đàn bà thích gây sự như bà ta, chắc chắn sống lâu lắm!

Từ Khánh Phương nằm một mình trong phòng bệnh, nước mắt lặng lẽ rơi. Bà không hiểu tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này. Nhưng bà chắc chắn một điều: mình và Chu Chiêu Chiêu tương khắc!

Bằng chứng là trước giờ bà vẫn bình thường, đúng lúc Dương Duy Lực sắp cưới Chu Chiêu Chiêu thì bà

phải nằm viện.

Nhưng bà không nghĩ rằng, nếu không tự mình gây chuyện, ai bắt bà vào viện?

Dương Duy Lực đưa Chu Chiêu Chiêu về nhà. Hứa Quế Chi đang nấu ăn trong bếp, thấy hai người liền trách con trai: “Sao không báo trước để mẹ chuẩn bị thêm món? Chiêu Chiêu đi học vất vả, phải bồi bổ chứ!”

“Con về nhà chưa bao giờ được đối đãi thế này!” Dương Duy Lực giả vờ phụng phịu, “Rốt cuộc ai mới là con ruột của mẹ?”

“Da dày như mày, làm sao sánh được Chiêu Chiêu?” Hứa Quế Chi giơ tay dọa đánh, “Cô ấy ăn uống kham khổ ở trường, về nhà phải bù đắp. Mày cũng đòi ghen à?”

Rồi bà sai luôn: “Đi mua vài món ngon ngoài tiệm về. Mẹ nấu thêm canh là đủ bữa.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Dì ơi, đừng phiền nữa, con ăn gì cũng được!” Chu Chiêu Chiêu vội nói.

“Mẹ cũng thèm đồ tiệm đấy!” Hứa Quế Chi cười hiền, “Bắt thằng này bao cả nhà!”

“Hóa ra mẹ đợi con lãnh lương xong là vô ngay!” Dương Duy Lực bật cười, quay sang nói với Chu Chiêu Chiêu, “Đi xem hôm nay họ có món gì ngon. May ra còn kịp mua đặc sản của quán.”

Chu Chiêu Chiêu đành nghe theo, chào Hứa Quế Chi rồi cùng anh ra ngoài.

Nhưng khi hai người trở về, nhà đã có khách - vợ chồng Dương Quyền Hải, bác ruột của Dương Duy Lực.

Không khí trong phòng khách ngọt ngào. Dương Quyền Đình ngồi im lặng trên ghế chủ tọa, vẻ mặt khó đoán.

Đây là lần đầu tiên Chu Chiêu Chiêu gặp bác Dương. Ông ta có khuôn mặt phúc hậu, gật đầu chào Dương Duy Lực một cách ngượng ngập. Trong khi đó, người phụ nữ đứng cạnh - vợ ông ta - liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu bằng ánh mắt soi mói như đang định giá món hàng.

Cái nhìn đó khiến cô vô cùng khó chịu.

Dương Duy Lực khéo léo đứng che khuất tầm mắt của bà ta. Chu Chiêu Chiêu chợt nhớ ra, kiếp trước từng nghe Chu Mẫn Mẫn nhắc qua: nhà bác Dương ở trọng trạch tổ tiên, nhưng sau bị lừa mất nhà vào tay người khác.

Tính ra, thời điểm này cũng phù hợp.

Chu Chiêu Chiêu định kiếm cớ rời đi, thì Dương Quyền Đình bỗng hỏi bằng giọng ôn hòa: “Hai cháu đi xem nhà rồi à? Chiêu Chiêu thấy thế nào? Nếu không thích chỗ nào cứ bảo Duy Lực sửa.”

“Dạ, cháu rất thích ạ!” Cô mỉm cười, “Nhà ba phòng, gần trường cháu, tiện nghi đầy đủ.”

“Thích là tốt rồi.” Dương Quyền Đình gật đầu hài lòng.

Dương Quyền Hải cúi đầu thấp hơn. Vợ ông, Phùng Tú Cẩm, định lên tiếng nhưng bị chồng ngăn lại.

Nhưng càng bị ngăn cản, lòng bà ta càng bất mãn.

Dương Duy Lực chỉ là cháu trai, cưới vợ đã có nhà ba phòng. Qua vài câu nói của Chu Chiêu Chiêu, Phùng Tú Cầm đoán ngay đó là căn hộ cao cấp.

“Người ta thì ba phòng sang trọng, nhà mình chỉ mong có một phòng ngủ với phòng khách, nhà vệ sinh trong nhà còn không xong!”

Bà ta cay đắng nghĩ thầm.

Cùng là con cháu họ Dương, sao cách biệt lớn thế? Đúng là chồng bà không bằng Dương Quyền Đình, nhưng cũng không đến nỗi quá chênh lệch!

Việc họ đem trọng trạch thế chấp là bất đắc dĩ. Nếu nhà lớn chịu giúp đỡ chút đỉnh, họ đâu đến nỗi bị lừa?

“Con vào bếp phụ dì ạ!” Chu Chiêu Chiêu nhanh chóng rời phòng khách.

Dương Duy Lực cũng theo chân cô ra ngoài.

“Nhà bác anh gặp rắc rối gì à?” Chu Chiêu Chiêu thì thầm.

“Ai biết được?” Dương Duy Lực cười lạnh, “Ông cứ nghĩ mình nợ bác ấy, nên bao nhiêu lỗi lầm đều gán hết. Tiền nhiều thì cứ việc trả!”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

“Đừng lo, không liên quan đến chúng ta.” Anh vỗ nhẹ tay cô.

“Máu chảy ruột mềm, làm sao không liên quan?” Cô thở dài, “Anh nên để ý một chút. Kiếp trước...”

Cô kịp dừng lại. Kiếp trước, Dương Quyền Đình dùng tiền giải quyết chuyện này, nhưng không hiểu sao sau đó lại trở thành vết nhơ trong sự nghiệp của ông.

Chương 171

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực chưa bao giờ hiểu nổi cách Dương Quyền Đình đối xử với anh trai mình. Càng không thể lý giải nguồn cơn mặc cảm của cha.

Theo anh, việc cả nhà họ Dương xưa kia dồn hết tiền bạc cho Dương Quyền Đình ăn học, đơn giản vì ông có năng khiếu, xứng đáng được đầu tư. Còn Dương Quyền Hải không được đi học, chẳng phải do bản thân ông ta không có khả năng tiếp thu sao?

Thế mà Dương Quyền Đình luôn áy náy, cho rằng mình đã chiếm dụng cơ hội của anh trai. Chính vì thế, ông luôn nhường nhịn Dương Quyền Hải trong mọi chuyện.

Đôi khi, Dương Duy Lực còn cảm thấy cha dành tình cảm cho người em hơn cả ba anh em nhà mình.

“Ông ấy đúng là lão già lú lẫn.” Dương Duy Lực cười nhạt, “Trọng trách? Xem lần này cụ giải quyết thế nào.”

Thấy Chu Chiêu Chiêu có vẻ lo lắng, anh xoa đầu cô: “Kệ họ đi. Bác tôi đã làm ông nội rồi, tự biết xoay sở.”

“...Chẳng lẽ lại bắt ông cụ dùng quan hệ xử lý hộ?”

Chu Chiêu Chiêu thè lưỡi. Kiếp trước, cô không rõ chi tiết, nhưng nghe nói chính Dương Quyền Đình đã đứng ra dàn xếp.

“Anh này...” Cô trừng mắt, “Bác ấy cũng vì gia đình, sao anh không thể nói chuyện tử tế?”

Cái vẻ mặt lúc này của anh, đến Dương Quyền Đình còn muốn đánh cho một trận.

“Ông ấy chỉ nghĩ cho thể diện của mình thôi.”
Dương Duy Lực nhếch mép, bỗng nghiêng đầu hỏi,
“Nhưng sao em luôn đứng về phía ông cụ?”

Giọng điệu pha chút ghen tị.

“Đừng để bị lão già ấy lừa.” Anh lại giơ tay định véo má cô.

Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt đẩy tay anh ra: “Lại trêu em! Đáng ghét!”

Hứa Quế Chi bước ra đúng lúc chứng kiến cảnh này, bà mỉm cười hài lòng.

Có lẽ, bà từng lo lắng nhất cho đứa con trai út này. Một kẻ luôn tỏ ra thờ ơ với mọi thứ, đặc biệt là chuyện tình cảm. Bà từng nghĩ Dương Duy Lực sẽ sống cô độc cả đời, nào ngờ đúng lúc tưởng chừng bế tắc nhất, anh lại gặp được ánh sáng.

Lần đó nhận nhiệm vụ ở huyện Chu Thủy, cũng chỉ vì cãi nhau với Dương Quyền Đình. Hứa Quế Chi đã vô cùng lo lắng, thậm chí giận chồng đến mức không nói chuyện suốt thời gian dài.

Hai năm đó, Dương Duy Lực hiếm khi về nhà vào dịp lễ Tết. Mỗi lần trở lại, chỉ là để thăm bà - người mẹ anh luôn nhớ thương. Còn quan hệ với người cha Dương Quyền Đình, ngày càng trở nên xa cách.

Bà từng tìm mọi cách hàn gắn mối quan hệ cha con, nhưng quả thực hai người này quá giống nhau - cả hai đều cứng đầu không kém.

Cho đến một ngày, Dương Duy Lực đột nhiên nói: “Mẹ ơi, con thích một cô gái.”

Đó là lần đầu tiên anh thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình.

Hứa Quế Chi vui mừng khôn xiết. Bà thầm nghĩ, dù cô gái đó là ai, bà cũng sẽ đối xử như con gái ruột.

Nhưng khi gặp Chu Chiêu Chiêu lần đầu, bà hiểu ngay lý do con trai mình say đắm.

Thằng bé có phúc, gặp được cô gái tuyệt vời như thế!

Từ đáy lòng, Hứa Quế Chi yêu quý Chu Chiêu Chiêu. Có lẽ chính cô cũng không nhận ra, kể từ khi có cô bên cạnh, Dương Duy Lực đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây, anh luôn tỏ ra thân thiện với mọi người, nhưng thực chất không ai có thể chạm vào trái tim anh.

Còn bây giờ, dù vẫn thường xuyên cãi vã với Dương Quyền Đình, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy khác biệt.

Anh vẫn quan tâm đến cha mình, chỉ là cách thể hiện vẫn cứng nhắc như xưa.

Ngay cả Dương Duy Lực cũng không nhận ra, anh đã trở nên gần gũi và dịu dàng hơn trước rất nhiều.

Tất cả đều nhờ có Chu Chiêu Chiêu.

Vừa nghĩ vậy, Hứa Quế Chi bước vào phòng khách, cố tình lơ đi ánh mắt toan tính của chị dâu, nói: “Xong chuyện chưa? Mọi người dùng bữa đi!”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chị dâu à...” Phùng Tú Cẩm vội nắm tay bà, nước mắt lưng tròng, “Nghe nói Duy Lực cưới vợ không ở nhà mình? Cháu có căn hộ riêng bên ngoài à?”

Ba phòng ngủ! Rộng thế cơ à?

“Ừ.” Hứa Quế Chi đáp ngắn gọn.

“VẬY... có thể nhờ cháu giúp một việc được không?” Phùng Tú Cẩm dụi mắt, “Nhà chúng tôi thật sự không còn đường lui. Bọn lừa đảo kia quá nguy hiểm, chúng tôi không dám về trọng trạch nữa.”

“Hay là... nhờ Duy Lực cho gia đình tôi mượn tạm căn nhà đó một thời gian? Khi tìm được chỗ ở mới, chúng tôi sẽ dọn ra ngay!”

Chưa nói hết câu, Dương Quyền Hải đã kéo áo vợ liên tục.

“Kéo làm gì? Tôi biết yêu cầu này quá đáng!” Phùng Tú Cẩm khóc lóc, “Nhưng ai bảo anh bất tài để bị lừa?”

“Muốn cả nhà ra đường ăn xin à? Duy Chí đang hẹn hò, bạn gái nó nói không có nhà thì không cưới. Anh muốn con trai ế vợ suốt đời sao?”

Bà ta nói rất nhanh nhưng rõ ràng, khiến ai cũng hiểu được ý đồ của mình.

Hứa Quế Chi bật cười. Bà liếc nhìn chồng với ánh mắt đầy ý vị.

Giờ bà hoàn toàn đồng ý với con trai - ông chồng mình mỗi khi gặp chuyện của Dương Quyền Hải là trở nên mù quáng.

Dương Quyền Đình mặt lạnh như tiền: “Căn nhà đó do Duy Lực tự mua, không liên quan đến chúng

tôi.”

“Còn chuyện trọng trạch, tôi sẽ điều tra rõ ràng. Xã hội này còn có pháp luật!” Ông quát, “Lũ gian manh đó không thể muốn làm gì thì làm!”

“Không được đâu, không thể báo cảnh sát!” Phùng Tú Cầm hoảng hốt, “Mất mặt lắm! Sự nghiệp của Quyền Hải cũng tiêu tan!”

“Hai người không sống ở đó nên không hiểu được. Nếu bọn chúng trả thù, chỉ có gia đình tôi chịu thiệt thôi!”

“Vậy các người định bỏ luôn trọng trạch sao?” Dương Quyền Đình đập bàn đứng dậy.

Ông vốn đang kiểm chế cơn giận để tìm cách giải quyết, nào ngờ chị dâu càng lúc càng vô lý, giờ còn dám nhòm ngó cả nhà của Duy Lực!

“Nếu không dám về trọng trạch, tự đi thuê nhà mà ở!” Dương Quyền Đình nói giọng băng giá, “Việc trọng trạch tôi sẽ xử lý.”

Trước đây vì sợ anh trai suy nghĩ nhiều, ông đã giao giấy tờ nhà đất cho họ giữ. Ai ngờ suýt nữa mất luôn gia sản tổ tiên!

“Sợ bị trả thù mà không dám về, tôi sẽ mua cho các người căn nhà khác.” Ông nhìn thẳng vào mắt họ, “Nhưng từ nay, trọng trạch không còn liên quan gì đến các người nữa.”

“Em... em không có ý đó...” Dương Quyền Hải lắp bắp.

Dương Quyền Đình phát tay: “Về bàn bạc kỹ đi.”

“Nhưng em nói thật chứ?” Phùng Tú Cẩm mắt sáng rực, “Không cần bàn nữa! Chúng tôi chọn nhà mới!”

Trọng trạch cũ kỹ mục nát, bà ta chẳng thiết tha gì!

Chương 172

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi liếc chồng một cái đầy ý vị - bà đã đoán trước kết cục này rồi.

“Anh có thể mua một căn hộ hai phòng gần cơ quan Quyền Hải.” Dương Quyền Đình trầm ngâm nói, “Như vậy tiện đi lại làm việc.”

“Chỉ hai phòng?” Phùng Tú Cẩm giọng chột cao vút, “Hai căn phòng nhỏ xíu mà đòi đổi lấy trọng trạch à?”

Nhà chính ba gian hai chái cùng sân vườn rộng, chỉ đổi được căn hộ bé tí?

Dương Duy Lực còn được ở nhà ba phòng, họ là bậc trưởng bối lại phải chui vào chỗ chật chội? Hơn nữa, con trai sắp cưới vợ, lẽ nào đôi trẻ phải ở chung với bố mẹ?

Một căn hộ hai phòng mà muốn đổi lấy trọng trạch ư?

Phùng Tú Cẩm lườm chồng một cái đầy tức giận.

Bảo là em trai tốt? Tốt cái gì? Giờ còn tính toán cả với người nhà!

...

Làm quan to mà tham lam đến mức tranh giành tài sản tổ tiên?

Ngày xưa cả nhà gom góp tiền cho hần ăn học vì bảo hần thông minh, giờ thành kẻ bạc tình bạc nghĩa muốn chiếm đoạt trọng trạch?

“Chị dâu quên rồi sao? Trọng trạch đã bị các anh chị thế chấp rồi!” Hứa Quế Chi không nhịn được nữa, giọng đầy phẫn nộ.

Muốn lấy lại trọng trạch không tốn tiền à? Cho hai phòng đã là nhân đạo, còn đòi hỏi gì nữa? Lại còn dám nhòm ngó nhà cưới của con trai bà?

“Em à...” Dương Quyền Hải mặt mày ủ rũ nói, “Là anh bất tài, nhưng anh sẽ tự lấy lại trọng trạch.”

“Căn hộ đó anh không thể nhận.” Ông ta quay sang trừng mắt với vợ, “Về nhà!”

“Về nhà nào?” Phùng Tú Cẩm giận dữ hét lên, “Nếu anh có năng lực lấy lại trọng trạch, chúng tôi đã không phải đến đây!”

“Đợi anh nghĩ ra cách thì hoa vàng đã nở hết rồi! Con trai sắp cưới vợ, anh không lo được thì để nó ế suốt đời đi!”

“Em à, ngày xưa nếu không có anh trai đi làm thuê ở lò gạch kiếm tiền nuôi em ăn học, làm gì có em ngày hôm nay?” Phùng Tú Cẩm nói như rót vào tai, “Ân tình đó em không phủ nhận được phải không?”

“Nhưng con người phải có lương tâm. Hôm nay chúng tôi bất lực bị lừa mới tìm đến em. Tất cả cũng chỉ vì con cái, nếu có cách nào khác đâu dám đụng đến trọng trạch!”

Bà ta nói đến đây, giọng nghẹn lại, đưa tay lau nước mắt.

“Đến giờ, cứ trái gió trở trời là lưng anh ấy đau không đứng thẳng được.” Phùng Tú Cẩm tiếp tục, “Chúng tôi cả đời tầm thường, không có bản lĩnh như em. Giờ chỉ mong con cái được hạnh phúc.”

“Sao lại khó khăn thế này?”

“Chị dâu, không phải em không giúp, mà thật sự bất lực.” Dương Quyền Đình thở dài.

“Bất lực?” Phùng Tú Cẩm cười nhạt, “Em đưa căn nhà của Duy Lực cho chúng tôi là được!”

“Nói cái gì vậy?” Dương Quyền Hải giận dữ quát, “Đó là nhà cưới của cháu!”

Sắp cưới vợ rồi mà đòi nhà, để chúng nó ở đâu?

“Tôi nghe nói vợ sắp cưới của Duy Lực nhà giàu lắm.” Phùng Tú Cẩm nói như reo, “Bảo nhà gái sắm của hồi môn một căn là xong!”

“Bà nói cái gì vô lý thế?” Dương Quyền Hải mặt đỏ tía tai.

“Tôi vô lý?” Phùng Tú Cẩm hét lên, “Con trai anh đến cái nhà tập thể còn không có mà ở! Ai vô lý?”

“Dương Quyền Hải, tôi Phùng Tú Cẩm năm xưa đúng là mù quáng mới lấy phải thứ vô dụng như anh!”

Nói xong, bà ta giật tay chồng, xông ra cửa, đụng ngay Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực đứng đó, liền khịt mũi đầy khinh bỉ rồi bước đi.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Em à, dạo này chị ấy vì chuyện nhà cửa nóng ruột quá.” Dương Quyền Hải vội vàng giải thích, “Để vài hôm tôi bảo chị ấy đến xin lỗi hai em.”

“Chỉ là người nhà, chuyện trọng trạch em đừng lo, anh sẽ xử lý.” Dương Quyền Đình nói, “Còn nhà cửa, em chỉ giúp được đến thế này thôi.”

“Anh hiểu.” Dương Quyền Hải thở dài, “Là anh bất tài.”

Dương Quyền Đình khoát tay. Từ nhỏ đến lớn, câu này ông đã nghe quá nhiều lần.

Anh trai là người tốt, chỉ tiếc quá nhu nhược.

“Duy Lực, cháu ngoan.” Dương Quyền Hải vỗ vai cháu trai ở cửa, “Bác có lỗi với cháu.”

Nói rồi, ông ta chấp tay sau lưng, thở dài bước đi, để lại không khí ngột ngạt trong sân.

“Ăn cơm đi.” Hứa Quế Chi lắc đầu nói.

Bữa cơm hôm đó ai cũng ăn không ngon miệng - trừ Dương Duy Lực.

Hắn dường như chẳng bị ảnh hưởng bởi không khí nặng nề, vẫn ăn uống ngon lành.

Chu Chiêu Chiêu bí mật đá nhẹ vào chân anh.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Gì thế?” Dương Duy Lực ngẩng lên, “Muốn ăn gì anh gấp cho.”

Nói xong thật sự gấp thức ăn cho cô.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô đâu có đói bụng? Cô chỉ muốn anh phá tan không khí căng thẳng thôi! Giờ thành ra như cô là đứa tham ăn vậy!

“Chuyện này ông tính giải quyết thế nào?” Khi mọi người ăn xong, Dương Duy Lực buông đũa hỏi cha.

“Con không cần lo, để ta xử lý.” Dương Quyền Đình đáp.

“Xử lý kiểu gì?” Dương Duy Lực cười lạnh, “Lấy tiền dưỡng già của mẹ con ra bao đồng cho họ à?”

Mua nhà? Ông nghĩ dễ thế sao? Hai phòng còn chê, đòi ba phòng?

Lần sau chắc đòi luôn nhà tứ hợp của nhà mình!

“Vậy để trọng trạch rơi vào tay người ngoài?”
Dương Quyền Đình hỏi lại.

“Việc này để con giải quyết.” Dương Duy Lực nói giọng bất cần, “Ông đừng nhúng tay vào, coi như không biết.”

Dương Quyền Đình im lặng.

Sự thật là Dương Duy Lực xử lý sẽ thuận tiện hơn ông.

Phùng Tú Cẩm không hiểu, ở cương vị của ông bây giờ, mỗi hành động đều phải thận trọng.

Đáng tiếc Dương Quyền Hải quá nhu nhược, không áp chế được vợ.

“Nếu mua nhà, tiền ta sẽ chịu.” Dương Quyền Đình nói.

“Lấy tiền dưỡng già của mẹ con ra trả?” Dương Duy Lực chế nhạo, “Chuyện này chưa chắc còn có gì ẩn giấu đằng sau.”

Anh đứng dậy, Chu Chiêu Chiêu cũng đã ăn xong, “Chúng con về trước.”

Nhưng ăn xong đứng dậy đi ngay thế nào được?

“Anh về phòng trước đi.” Cô trừng mắt với anh, “Em dọn dẹp xong sẽ lên sau.”

Dương Duy Lực “hừ” một tiếng, nhưng vẫn cúi xuống giúp cô thu dọn.

“Muốn chơi xỏ ta cũng không dễ đâu.” Dương Quyền Đình lạnh giọng dặn dò, “Con xử lý nhớ đề phòng.”

“Con biết rồi.” Dương Duy Lực đáp lười nhát, “Con làm việc đáng tin hơn ông nhiều, chỉ cần ông đừng lại mềm lòng.”

“Không có lý do gì chúng ta phải mua nhà cho họ.” Anh nói thêm, “Ông cứ coi họ là người nhà, nhưng họ đã coi ông là người thân đâu?”

Chương 173

DTV-EBOOK

Dương Quyền Đình trầm mặc hồi lâu.

“Anh ấy cũng đã làm ông nội rồi, anh còn muốn bao bọc đến bao giờ?” Hứa Quế Chi vỗ tay chồng an ủi, “Hơn nữa, ân tình ngày xưa, chúng ta trả đủ rồi.”

Bao năm nay, bất kể nhà Dương Quyền Hải có chuyện gì, Dương Quyền Đình đều xử lý ngay. Trong khi đó, ba đứa con trai nhà mình từ học hành đến công việc, ông gần như không can thiệp.

Ngược lại, ông còn đối xử với mấy đứa cháu tốt hơn cả con ruột. Từ sắp xếp trường lớp đến công việc sau này, việc nào chẳng nhờ Dương Quyền Đình?

Nếu không, làm sao Dương Quyền Hải có cuộc sống sung túc như bây giờ?

Nhưng lòng tham con người không đáy! Giờ đến trọng trách tổ tiên cũng không giữ nổi, Hứa Quế Chi hiểu nổi lòng chồng lúc này.

“Anh đừng lo chuyện này nữa.” Bà nói, “Để Duy Lực điều tra xem có ai đứng sau không?”

...

“Trọng trách nhà mình chỉ cần hỏi qua là biết thuộc về ai.” Hứa Quế Chi phân tích.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu đồng tình.

Hứa Quế Chi bật cười: “Con bé này, gật đầu cái gì thế?”

“Con không hiểu lắm, nhưng ở làng con không ai thèm mua nhà cũ.” Chu Chiêu Chiêu ngây thơ nói, “Thà mua đất trống xây mới còn hơn.”

Hơn nữa, trọng trạch nhà họ Dương đâu có gì đặc biệt? Kết hợp với kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ có người muốn hãm hại Dương Quyền Đình.

“Anh xem này.” Hứa Quế Chi trêu chồng, “Con bé còn hiểu, vậy mà đại nhân vật như anh lại không thấu.”

Bà thở dài. Đạo lý đơn giản thế, Dương Quyền Hải sống mấy chục năm không thể không biết là bầy, vậy mà vẫn nhảy vào.

Lòng người... thật khó đoán!

Dương Quyền Đình sao không biết? Chính vì biết nên càng thất vọng, càng đau lòng.

Đó là trọng trạch! Là cội nguồn của họ Dương!

Nếu Dương Quyền Hải thiếu tiền mua nhà, có thể bàn với ông.

Dương Duy Lực bật cười khinh bỉ, khiến Dương Quyền Đình khó chịu.

“Bác đừng giận.” Chu Chiêu Chiêu véo Dương Duy Lực một cái, “Nhà ai chẳng có vài người thân khó ưa.”

Dương Duy Lực lại phì cười, xoa đầu cô: “Con bé này còn biết cả chuyện này?”

“Như nhà em, bố đối xử với chú rất tốt, vậy mà chú vẫn luôn tìm cách hại bố.” Chu Chiêu Chiêu lấy ví dụ.

Cô khéo léo đánh vào tâm lý Dương Quyền Đình.
Chú Chu Chính Vũ nhà cô chính là minh chứng sống.

Chu Chiêu Chiêu còn trẻ, vốn định an ủi Dương Quyền Đình, nào ngờ càng khiến ông buồn hơn.

Cô thè lưỡi, không biết phải làm sao.

“Thôi, đừng làm mặt lạnh khiến con bé sợ.” Hứa Quế Chi trách chồng.

“Ta không sao.” Dương Quyền Đình cố gượng cười với Chu Chiêu Chiêu, nhưng nụ cười gượng gạo.

“Bác không cười nổi thì đừng cười.” Dương Duy Lực kéo tay Chu Chiêu Chiêu, “Con đưa cô ấy về trước, chuyện này con sẽ điều tra rõ.”

Dương Quyền Đình tức đến mức muốn cởi dép đánh con trai.

Có đứa con nào dám nói cha như vậy không?

Chu Chiêu Chiêu lại véo anh một cái.

“Em định g.i.ế.c chồng à?” Ra đến cổng, Dương Duy Lực cười hỏi, “Hôm nay véo anh hai lần rồi đấy.”

“Ai bảo anh nói bậy.” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, “Bác đang buồn, anh không thể đỡ lời à?”

“Anh có nói bậy đâu?” Dương Duy Lực xoa cằm, “Nói thật cũng không được?”

Chu Chiêu Chiêu lại muốn véo anh.

“Thôi.” Cô phụng phịu, “Nói không lại anh.”

“Vậy em không cần nói...” Dương Duy Lực chăm chú nhìn đôi môi hồng của cô, “Dùng hành động sẽ hiệu quả hơn.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Đúng là đồ lưu manh!

Lúc nào cũng tỏ ra đứng đắn, nhưng lời nói thì toàn chuyện không đâu.

“Anh đừng hòng.” Cô trừng mắt.

“Anh hòng gì?” Dương Duy Lực cười khể, “Em nghĩ anh đang ám chỉ điều gì?”

Anh cúi xuống gần mặt cô.

“Đồ... biến thái!” Chu Chiêu Chiêu không thể đỡ nổi, d.ấ.m nhẹ vào n.g.ự.c anh, “Em không thêm nói chuyện với anh nữa!”

“Xem em kìa.” Dương Duy Lực thông thả theo sau, “Anh chưa nói gì đã giận.”

“Đáng lẽ anh mới là người phải giận. Anh là chồng em, là người thân thiết nhất.” Anh vừa đi vừa nói, “VẬY mà em luôn đứng về phía ông cụ.”

“Dương Duy Lực, anh có biết điều không?” Chu Chiêu Chiêu dừng lại trừng mắt, “Ai là người ngoài? Đó là bố anh!”

Cô làm vậy cũng chỉ vì anh thôi!

“Em... em cũng chỉ lo cho tương lai.” Cô đỏ mặt, “Anh không muốn sau này con cái cũng đối xử với anh như vậy chứ?”

Dương Duy Lực sững sốt, sau đó cười tươi như hoa.

“Vậy Chiêu Chiêu muốn sinh con trai hay con gái cho anh?” Anh cúi xuống hỏi.

“Ai thèm đẻ con cho anh!” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt, “Em chỉ ví dụ thôi!”

“Anh sẽ không vô trách nhiệm như ông cụ đâu.” Dương Duy Lực nói đầy tự tin, “Anh nhất định sẽ làm một người cha tốt.”

Chu Chiêu Chiêu càng đỏ mặt, vội đổi đề tài: “Trọng trách có lấy lại được không?”

“Tất nhiên.” Dương Duy Lực cười nhìn cô, biết cô ngại nên không trêu nữa, “Anh xử lý thì được, chứ ông cụ thì khó nói.”

Đúng là đồ mặt dày! Lúc nào cũng tự đề cao mình, lại còn dẫm lên uy tín của cha.

Chu Chiêu Chiêu thầm thương cảm cho Dương Quyền Đình.

“Em nhìn anh với ánh mắt gì thế?” Dương Duy Lực nhú mày, “Không tin anh à?”

“Không có.” Chu Chiêu Chiêu vội vàng, “Chỉ là bác ở vị trí nhạy cảm, nhiều người để ý, nên anh xử lý sẽ tốt hơn.”

“Sao nghe kỳ vậy?” Dương Duy Lực mở cửa xe, “Em không thể khen anh một câu sao?”

Anh cúi xuống gần mặt cô, giọng trầm khàn: “Này cô bé, ai mới là chồng em? Hả?”

Đôi mắt phượng lấp lánh nhìn cô chằm chằm, tiếng “hả” kéo dài đầy quyến rũ.

Chu Chiêu Chiêu co rúm ngón chân, bản năng lùi lại.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Sợ rồi?” Anh tiếp tục trêu chọc, cô lùi thì anh tiến.

Cho đến khi gần chạm mặt cô.

“Anh...” Chu Chiêu Chiêu mở to mắt nhìn gương mặt điển trai đang cười gian kia, cuối cùng nhắm tịt mắt lại.

“Sao?” Dương Duy Lực khẽ cười, “Em nghĩ anh sẽ hôn em à?”

Chu Chiêu Chiêu bật mắt, giận dữ định nổi đóa, thì gương mặt anh đã áp sát.

Một cảm giác mát lạnh truyền từ môi...

“Ừm...”

Chương 174

DTV-EBOOK

Như để trừng phạt cô, nụ hôn của Dương Duy Lực lần này mang chút thô bạo.

Chu Chiêu Chiêu có chút chống đỡ không nổi, tay đẩy vào n.g.ạ.c anh, thân hình bản năng ngã về sau.

Nhưng Dương Duy Lực nào dễ dàng để cô trốn thoát như vậy?

Tay phải anh đỡ lấy sau đầu cô, càng hôn sâu hơn.

Nụ hôn này... đến khi Chu Chiêu Chiêu mặt đỏ bừng, sắp ngạt thở, Dương Duy Lực mới buông cô ra.

“Về sau phải luyện tập nhiều hơn.” Dương Duy Lực cười nhìn cô thở hổn hển.

“Anh còn nói!” Cô mắt long lanh giận dữ nhìn kẻ lưu manh này, nào biết lúc này mình chẳng có chút uy h.i.ếp nào, ngược lại càng thêm quyến rũ.

“Thật muốn nhanh nhanh đón em về nhà.” Dương Duy Lực áp trán vào trán cô.

Hôn nhẹ lên bờ môi hơi sưng đỏ của cô, rồi mới cười vui vẻ đi sang phía bên kia, mở cửa lên xe.

...

Thấy cô vẫn ngây người, anh cười, cúi người lại gần.

“Làm gì đó?” Chu Chiêu Chiêu như chim sợ cành cong, vội ngã người ra sau.

“Dây an toàn.” Dương Duy Lực mỉm cười nhìn cô, “Yên tâm, anh không hôn em nữa đâu.”

Đồ người này!

Lúc nghiêm túc thì cứng nhắc như lão cán bộ.

Lúc lưu manh thì đáng ghét vô cùng.

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy nắm đ.ấ.m của mình đang cứng lại.

Dương Duy Lực vui vẻ huýt sáo lái xe, “Tối nay chưa no, lát nữa dẫn em đi ăn xiên nướng.”

“Em không đi.” Chu Chiêu Chiêu mặt lạnh như băng.

“Giận rồi?” Dương Duy Lực cười nhìn cô, “Sao em dễ giận thế?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Giờ lại trách cô?

Lẽ nào cô không nên giận sao?

“Anh sẽ sửa được chưa?” Dương Duy Lực tiếp tục cười nói, “Cùng lắm sau này anh hôn em sẽ báo trước?”

“Im miệng đi!” Chu Chiêu Chiêu tức giận lại véo vào cánh tay anh.

Dương Duy Lực “xì” một tiếng.

“Đau à?” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh hỏi.

“Ừ.” Dương Duy Lực bất đắc dĩ cười, “Em thử để người ta véo cùng một chỗ trong một ngày xem có đau không?”

Chu Chiêu Chiêu nghĩ một chút, hình như cũng có lý.

“VẬY... em xoa cho anh nhé?” Cô dò hỏi nhỏ giọng, “Hay thổi phù cho anh?”

“Thổi phù?” Dương Duy Lực bật cười, “Em đang dỗ trẻ con à?”

“VẬY anh muốn làm sao?” Chu Chiêu Chiêu mặt ửng đỏ, “Người lớn như anh khó dỗ quá.”

“NÀY,” Dương Duy Lực giận đến phì cười, “VẬY là trước em công kích thân thể anh, giờ lại công kích tuổi tác anh?”

Người lớn? Đây là nói anh già sao?

“Rõ ràng trẻ con là anh tự nói.” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, “Em đâu có chê anh già.”

Dương Duy Lực: “...”

Anh cảm thấy trong lòng đột nhiên hơi nghẹn.

“Anh sao vậy?” Kể gây rối còn chẳng biết gì, nghiêng đầu nhìn anh, sau đó nói nhỏ một câu khiến Dương Duy Lực muốn thổ huyết.

“Em thật khó, lẽ nào không cho người ta nói thật sao?”

Câu này nghe sao quen quen?

Dương Duy Lực: “...”

Chẳng phải chính là câu anh nói với Dương Quyền Đình lúc nãy sao?

Cô bé này trả lại nguyên vẹn cho anh rồi.

“Ê,” Dương Duy Lực cười khẩy, răng cửa khể chạm vào môi dưới, “Ghét anh đến thế sao? Hả?”

“Cũng không hẳn,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc suy nghĩ một lúc, “Em chỉ nói sự thật thôi mà.”

“Thực ra... cũng tạm được.”

“Tạm được?” Dương Duy Lực giận đến bật cười, dừng xe bên lề đường.

“Anh định làm gì? Không được đánh người, đánh người là sai đó.” Chu Chiêu Chiêu vội vàng nói.

“Anh mà dám đánh em, em sẽ... em sẽ mách dì, để dì trị anh.” Cô bĩu môi nhìn anh.

“Đúng là con bé ngốc.” Dương Duy Lực véo nhẹ má cô, rồi xoa đầu cô, “Anh làm sao dám? Giờ em có hậu thuẫn rồi.”

Mỗi lần về nhà, ông cụ tuy không nói gì, nhưng mỗi khi Hứa Quế Chi dặn anh phải đối xử tốt với Chu Chiêu Chiêu, ông cụ đều gật đầu lia lịa.

“Vậy anh định làm gì?” Chu Chiêu Chiêu nhú mày không tin, rõ ràng lúc nãy anh định đánh cô mà, đúng không?

“Anh...” Dương Duy Lực nhẹ nhàng búng mũi cô, “Thật sự muốn bị em chọc tức c.h.ế.t mất.”

“Anh đúng là đồ nhỏ mọn.” Chu Chiêu Chiêu che miệng cười.

Dương Duy Lực cười khể, “Chu Chiêu Chiêu, em đang chơi với lửa đấy biết không?”

“Em xin lỗi được chưa?” Chu Chiêu Chiêu vội vàng xin lỗi, “Anh là người lớn, đừng so đo với một cô bé

như em mà.”

“Anh phát hiện ra, miệng lưỡi em còn lợi hại hơn anh,” Dương Duy Lực vừa giận vừa buồn cười, “Rốt cuộc ai mới là người nói không lại ai?”

Ừ thì, Chu Chiêu Chiêu thừa nhận hôm nay mình hơi quá đáng.

“Duy Lực ca,” cô nhẹ nhàng kéo áo anh, “Em xin lỗi, anh đừng giận nữa được không?”

Biết thời thế mới là nữ nhi.

Dương Duy Lực bị cô làm cho giọng khàn đặc, “Chu Chiêu Chiêu, em còn dám thế nữa là anh sẽ ‘xử lý’ em ngay tại chỗ đấy.”

“Xử lý”?

Là sao?

“Vẫn bảo không đánh em.” Chu Chiêu Chiêu oán trách, “Em đã xin lỗi rồi mà.”

Vẽ mặt tội nghiệp.

Dáng vẻ ấy đúng là khiến Dương Duy Lực muốn c.h.ế.t đi sống lại.

“Anh... anh định làm gì?” Chu Chiêu Chiêu mắt đỏ hoe, Dương Duy Lực nắm lấy tay cô, “Em đoán xem?”

Bàn tay cô chạm phải một vật cứng, hình trụ...

Chu Chiêu Chiêu tròn mắt, rút tay lại như bị bỏng, mắt không dám nhìn thẳng vào Dương Duy Lực nữa.

“Anh không định đánh em.” Chỉ nhìn cô như vậy thôi, anh đã có phản ứng rồi, phải làm sao đây?

Đúng là kẻ xấu xa!

Kiếp này cô chưa từng trải qua chuyện này, nhưng kiếp trước hai người là vợ chồng, cô đương nhiên biết “cây gậy” đó đại diện cho cái gì.

Chu Chiêu Chiêu che mặt.

Không muốn nhớ lại cảm giác lúc này, nhưng hình ảnh ấy cứ hiện lên trong đầu...

“Mau đưa em về.” Giọng cô đã nghe nghẹn ngào.

Ký ức kiếp trước ập đến.

Những ký ức không mấy tốt đẹp mà Chu Chiêu Chiêu không muốn nhớ lại.

“Ngoan, đừng khóc.” Dương Duy Lực không ngờ cô lại khóc, nhưng lúc này cô như vậy thật sự khiến người ta muốn bắt nạt.

Chưa kịp bắt nạt đã khóc rồi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực đau đầu.

“Anh xin lỗi, anh sai rồi.” Anh vội vàng xin lỗi, “Chiêu Chiêu tha thứ cho anh nhé?”

Dù có thực sự là lỗi của anh hay không, xin lỗi trước luôn đúng!

“Vậy anh lái xe nghiêm túc đi.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt nói.

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu.

Dù “cậu bé” vẫn căng tức khó chịu, nhưng giờ chỉ có thể giả vờ ngoan ngoãn, không thì cô gái nhỏ giận dữ sẽ rất khó đỡ.

Nhưng chuyện vừa rồi khiến Dương Duy Lực nhận ra một điều.

Anh lo lắng.

Sau khi kết hôn, nếu Chu Chiêu Chiêu vẫn hay khóc như vậy, phải làm sao?

Đáng sợ hơn, cô không biết rằng vẻ mặt sắp khóc ấy càng khiến người ta muốn bắt nạt hơn.

Dương Duy Lực rơi vào tâm trạng ưu phiền.

Cô gái quá mỏng manh, sắp cưới rồi, phải làm sao đây?

Chương 175

DTV-EBOOK

Ánh hoàng hôn chiếu qua cửa kính, phủ lên khuôn mặt Dương Duy Lực một lớp ánh sáng dịu dàng, hàng mi dài in bóng nhẹ dưới mắt.

Vẻ mặt xin lỗi của anh tự nhiên toát lên sự ấm áp.

Khiến Chu Chiêu Chiêu có chút bối rối, cô hồi hận không biết phản ứng ban nãy có quá đáng khiến anh tổn thương không?

“À...” cô ngập ngừng nhìn anh, “Em xin lỗi.”

“Đồ ngốc.” Dương Duy Lực rời một tay khỏi vô lăng vỗ nhẹ lên tay cô, “Em không cần xin lỗi anh.”

“Những lúc như thế này chính là không được nuông chiều,” anh mỉm cười nói, “nếu không anh sẽ được đăng chân lên đăng đầu.”

Muốn nhiều hơn nữa.

Ừ thì, chút áy náy của Chu Chiêu Chiêu cũng tan biến.

Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh, không thèm để ý đến lão già này nữa.

...

Lão già kia vừa lái xe vừa ngẫu ngao hát, vẻ mặt vui vẻ.

Chu Chiêu Chiêu nhìn ra cửa sổ, nghe anh hát bài ca quân đội, khóe môi cũng nhếch lên.

Cảm giác như vậy thật tốt.

Xe chạy thẳng về huyện Chu Thủy, con đường này Chu Chiêu Chiêu đã đi qua nhiều lần trong học kỳ này, nhưng lần này cảm giác hoàn toàn khác.

“Anh sẽ ở lại huyện vài ngày,” Dương Duy Lực vừa tập trung lái xe vừa nói, “em có việc gì cứ gọi điện cho anh.”

Làng quê trong hoàng hôn được bao phủ bởi làn khói mỏng, phía sau là núi xanh nước biếc, vô cùng ấm áp dễ chịu.

Lần này, trong lòng Chu Chiêu Chiêu tràn ngập hạnh phúc và mãn nguyện.

Sống lại kiếp này, cô có được nhiều thứ mà kiếp trước không có: người thân khỏe mạnh, người yêu bên cạnh.

Xe chưa vào đến làng, từ xa đã thấy một cô gái lưng đeo giỏ tre lầm lũi đi trên đường.

Đến gần, Chu Chiêu Chiêu nhận ra đó chính là Chu Mẫn Mẫn.

Nghe tiếng xe, Chu Mẫn Mẫn ngẩng đầu lên, để lộ hai má đỏ ửng vì bị cước.

Mái tóc đen từng là niềm kiêu hãnh của cô giờ xơ xác như nhiều ngày chưa chải.

Chiếc áo khoác cô mặc Chu Chiêu Chiêu cũng nhận ra.

Đó là chiếc áo lông vũ Chu Chính Văn mua cho hai chị em mấy năm trước khi đi công tác ở Hàng Châu.

Lúc đó áo lông vũ mới xuất hiện, giá rất đắt nhưng nhẹ và ấm.

Chu Chiêu Chiêu vô cùng thích.

Tất nhiên Chu Mẫn Mẫn cũng vậy.

Nhưng giờ chiếc áo ấy bẩn đến mức khó nhận ra màu sắc ban đầu.

Khi xe đi ngang qua, Chu Mẫn Mẫn nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, hai người nhìn nhau qua cửa kính, rồi cô vội cúi đầu xuống.

Chu Mẫn Mẫn bây giờ không còn vẻ kiêu ngạo, ngang ngược như xưa.

Năm nay, sau khi bố mẹ lần lượt vào tù, rồi Chu Chính Vũ trốn trại, cuộc sống của Chu Mẫn Mẫn và Trương thị trong làng càng khó khăn.

Trương thị định gả Chu Mẫn Mẫn đi để chuộc Chu Chính Vũ, nhưng con nhà có bố mẹ tù tội thì làm sao lấy được chồng tử tế?

Trừ khi bán vào núi cho những nhà không cưới được vợ.

Nhưng những nhà đó thường là mấy anh em chung nhau một vợ.

Trương thị chưa kịp thỏa thuận thì Chu Chính Vũ đã gặp nạn.

Rơi xuống dòng sông chảy xiết như vậy, khó mà sống sót.

Cái c.h.ết của con trai khiến Trương thị suy sụp, đành giữ Chu Mẫn Mẫn ở nhà làm việc.

Dĩ nhiên, Chu Mẫn Mẫn không cam chịu.

Cô cố tình ăn mặc luộm thuộm như một lớp nguy trang.

Từ khi nhà xảy ra biến cố, trong làng luôn có kẻ nhòm ngó cô.

Những kẻ đó không biết rằng, cô luôn mang theo một con dao, nếu bị dồn vào đường cùng, cô sẵn sàng đ.â.m c.h.ế.t họ.

Ánh mắt Chu Mẫn Mẫn thoáng lóe lên sự tàn nhẫn.

Biết hôm nay Dương Duy Lực đưa Chu Chiêu Chiêu về, Chu Chính Văn và Diêu Trúc Mai đã đợi sẵn từ sớm. Nghe tiếng xe, Chu Minh Huyền chạy ủa ra.

Không lâu sau, trong sân vang lên tiếng nó: “Bố, mẹ, chị và anh về rồi.”

Tiếng “anh về” nghe trợn trư lắm.

Dương Duy Lực nhướng mày, thằng em vợ này không tồi, sau này phải bồi dưỡng thêm.

Chu Chiêu Chiêu thẳng tay tát vào đầu nó.

“Anh về,” Chu Minh Huyền ôm đầu mách, “Chị đánh em.”

Dương Duy Lực nhìn Chu Chiêu Chiêu, thấy cô đang liếc mình.

Anh xoa xoa mũi, thì thầm với Chu Minh Huyền: “Anh về cũng phải nghe lời chị.”

Chu Minh Huyền sững sờ, nhìn Dương Duy Lực rồi lại nhìn Chu Chiêu Chiêu, chê bai: “Chưa cưới đã sợ vợ thế này.”

Vừa dứt lời, tai nó đã bị Diêu Trúc Mai vặn lên: “Mày muốn bị vặn tai phải không?”

“Đau quá đau quá.” Chu Minh Huyền nhăn nhó,
“Mẹ, con biết lỗi rồi.”

Diêu Trúc Mai buông tai nó ra, cười với Dương
Duy Lực: “Lái xe mệt rồi chứ? Vào nhà dùng bữa đi.”

Nói xong nhiệt tình mời Dương Duy Lực vào nhà.

Chu Minh Huyền đứng phía sau như bị sét đánh,
nhìn Dương Duy Lực được đón tiếp nồng hậu, xoa
xoa đầu.

Mình có phải con đẻ không nhỉ?

Lưng bị vỗ một cái: “Ăn cơm đi, đứng ngăn người
ra làm gì?”

Chu Chiêu Chiêu nhú mày nhìn nó: “Hay là thi
cuối kỳ không tốt?”

“Đâu có,” Chu Minh Huyền tự hào nói, “Lần này
em làm bài tốt lắm.”

Chu Chiêu Chiêu không tin: “Lần nào cũng nói
thế.”

Lần nào thi xong cũng tưởng được trăm điểm, kết
quả nhận về toàn gây ông đập lưng ông.

“Mai họp phụ huynh à?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Bố
mẹ bạn, chị sẽ đi thay.”

Chu Minh Huyền hoảng hốt: “Không, không cần
đâu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lại hỏi: “Chị về là để dự họp phụ huynh cho em?”

“Đương nhiên không.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Vẻ mặt Chu Minh Huyền tiu nghỉu, cho đến khi nghe cô nói: “Xong việc dẫn em đi chơi bi-a nhé?”

Mắt Chu Minh Huyền sáng rực, gật đầu lia lịa.

Việc Chu Chiêu Chiêu đi họp phụ huynh cũng không đáng sợ nữa.

“Hai đứa đứng đó thì thâm gì vậy?” Diêu Trúc Mai gọi từ trong nhà, “Vào ăn cơm nhanh lên, đồ ăn nguội hết rồi.”

Chu Minh Huyền thè lưỡi.

Suốt bữa tối, nó cảm thấy mình chắc không phải con đẻ.

Cả bàn không ai thêm đề ý đến nó.

Cuối cùng ăn xong, nó định kiếm cơ chạy đi chơi thì bị Dương Duy Lực gọi lại.

“Anh rể có cái này cho em.” Dương Duy Lực nói.

“Anh Duy Lực, chị không cho em gọi anh là anh rể, bảo chưa cưới mà.” Chu Minh Huyền hỏi, “Cái gì vậy?”

“Gọi anh rể thì có.” Dương Duy Lực giả vờ nghiêm mặt.

Ừ thì, Chu Minh Huyền nghĩ, cũng chẳng còn mấy ngày nữa, lại gọi một tiếng.

Dương Duy Lực dẫn nó ra xe.

“Cái này... cho em thật à?” Mắt nó sáng rực nhìn hộp quà.

“Ừ,” Dương Duy Lực cười, “Chị em bảo năm sau em lên lớp 6, nếu thi tốt nghiệp đạt điểm cao, anh rể sẽ dẫn em đi lái xe tăng thật.”

Món quà anh tặng chính là mô hình xe tăng.

“Thế có được b.ắ.n s.ú.n.g không?” Chu Minh Huyền hỏi.

“Tất nhiên.” Dương Duy Lực đáp.

Chu Minh Huyền lập tức cảm thấy anh rể này quá tuyệt, “Anh rể tốt nhất thiên hạ!”

Chương 176

DTV-EBOOK

Sau bữa tối, Dương Duy Lực định ra về, Chu Chính Văn liền bảo Chu Chiêu Chiêu tiễn anh.

Lúc này trời đã tối hẳn, màn đêm buông xuống phủ một màu xám xịt.

Dương Duy Lực đi rất chậm, bàn tay to ấm áp nắm c.h.ặ.t t.a.y Chu Chiêu Chiêu, “Ngày mai đưa nó đi chơi bi-a, anh sẽ báo trước với câu lạc bộ.”

“Trưa xong việc anh sẽ đón hai chị em đi ăn.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Dương Duy Lực dừng lại nhìn cô, trong mắt ánh lên nụ cười ấm áp, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô để sưởi ấm, “Nhà lạnh hơn tỉnh thành, mặc thêm vào.”

Giờ họ đã đi đến cổng nhà máy, chỗ đỗ xe của anh ngay phía trước không xa, nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn nhìn thấy sự lưu luyến trong ánh mắt anh.

Nhưng rất nhanh đã bị anh kìm nén lại.

Dương Duy Lực buộc mình rời mắt khỏi khuôn mặt cô, thu tay về, “Về đi, ngoài này lạnh.”

...

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh, “Anh lái xe chậm thôi.”

Đúng lúc đó, bỗng có tiếng bước chân.

“Chiêu Chiêu?” Là giọng Chu Hạo Đông.

“Hạo Đông ca?” Chu Chiêu Chiêu vui mừng gọi,
“Anh đi đâu giờ mới về?”

“Anh... anh lên tỉnh thành một chuyến.” Chu Hạo Đông đỏ mặt nói.

Nhưng trời tối rồi, Chu Chiêu Chiêu đương nhiên không nhìn thấy.

“Ồ, biết anh lên tỉnh thành thì cùng về với bọn em rồi.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Chu Hạo Đông liếc nhìn Dương Duy Lực bên cạnh, chào anh rồi đi về phía nhà máy, nghĩ đến tin đồn mình nghe được, chân bước chậm lại, nhưng không dừng hẳn, tiếp tục đi.

Chuyến đó, phải tránh mặt Chu Chiêu Chiêu.

“Sao vậy?” Thấy Dương Duy Lực nhìn theo bóng lưng Chu Hạo Đông, Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không có gì.” Dương Duy Lực nói, lại bảo, “Về đi, kéo lạnh.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu vẫy tay với anh.

Nhưng Dương Duy Lực chỉ đứng đó nhìn cô cười, không nhúc nhích.

“Anh sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu đi đến gần hỏi,
“Đi đi chứ.”

“Em có quên gì không?” Dương Duy Lực nâng mắt nhìn thẳng cô.

“Quên gì?” Chu Chiêu Chiêu không nghĩ ra.

Chỉ thấy Dương Duy Lực dùng ngón trỏ chấm vào má mình.

Lão già này không biết xấu hổ sao?

“Hôn một cái, anh mới đi.” Dương Duy Lực nói.

Đúng là... quá vô liêm sỉ.

Đây, là trước cửa nhà cô đấy.

Chu Chiêu Chiêu nhìn quanh, lúc này hình như bên ngoài cũng không có ai, trời tối đen lại lạnh cóng.

Sau đó, cô nhanh chóng nhón chân, chụt một cái hôn lên má Dương Duy Lực.

Hôn xong chạy mất dép.

Dương Duy Lực cười xoa xoa má mình.

“Chị, chị làm sao vậy?” Trong sân, Chu Minh Huyền hỏi, “Sao mặt đỏ thế?”

“Trời tối em nhìn nhầm đấy.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

Chu Minh Huyền: “...”

Sao tự nhiên thấy lạnh hơn nhỉ?

Sáng hôm sau, Chu Chiêu Chiêu ăn xong cơm liền cùng Chu Minh Huyền đến trường.

“Thực ra, chỉ nhận phiếu điểm thôi mà.” Nó nói, “Em tự đi được, chị cứ phải đi theo.”

“Em sợ thi không tốt bị chị chê cười à?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chị sẽ không chê em đâu.”

Thật á?

Chu Minh Huyền có chút không tin.

Trong trường không có mấy phụ huynh đến, phụ huynh thời này không cuồng nhiệt như đời sau, ép

con học đủ thứ.

Học hành là việc của nhà trường.

Chỉ là, có đứa nhận phiếu điểm xong sẽ bị đánh một trận thôi.

“Chị của Minh Huyền, em ấy học kỳ này tiến bộ nhiều lắm,” thầy giáo đẩy kính lên mũi, ngại ngùng nói, “Gia đình nên khuyến khích em ấy nhiều hơn.”

“Vâng, cảm ơn thầy.” Chu Chiêu Chiêu cười gật đầu.

Thầy giáo xoa đầu Chu Minh Huyền, khẽ hỏi, “Đây là chị ruột em à?”

Chu Minh Huyền gật đầu. “Ừ, chị ruột.”

Thầy giáo còn muốn nói gì đó thì thấy Chu Chiêu Chiêu đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ hơn.

Theo hướng cô nhìn, thầy thấy một người đàn ông điển trai đang đứng không xa nhìn họ.

Sau đó, thầy giáo thấy Chu Chiêu Chiêu cười tươi bước nhanh về phía người đó.

“Người này là?” Thầy hỏi.

“Anh rể tương lai của em.” Chu Minh Huyền tự hào nói, “Anh rể em siêu lắm.”

Thầy giáo như nghe thấy tiếng tim mình vỡ tan.

Không cần Chu Minh Huyền nói, thầy cũng thấy người đàn ông này rất lợi hại, chỉ ánh mắt lạnh lùng vừa rồi cũng đủ khiến người ta cảm thấy áp lực.

Chu Minh Huyền không biết tâm tư của thầy giáo, cậu cũng vui vẻ chạy đến chỗ Dương Duy Lực, “Anh rể, sao anh lại đến?”

“Anh đến đón hai chị em.” Dương Duy Lực nhìn em vợ tương lai dịu dàng, “Sắp xếp xong anh mới đi làm việc.”

Nói xong, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Nhận phiếu điểm chưa? Đi được chưa?”

May mà đến một chuyến, không thì không biết bạn gái mình được nhiều người thích đến thế.

“Xong rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Anh rể, lần này em thi tốt lắm.” Chu Minh Huyền khoe với Dương Duy Lực, “Toán được trăm điểm.”

“Minh Huyền giỏi quá,” Dương Duy Lực nhướng mày, “Lớp 5 rồi vẫn được điểm tuyệt đối.”

“Đương nhiên.” Chu Minh Huyền ưỡn n.g.ự.c tự hào.

Lại liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, thấy chị gái đang nhìn mình bằng đôi mắt hình hạnh nhân đầy hài hước.

Ừ thì, Chu Minh Huyền không kiêu ngạo nữa.

Méo miệng.

“Cũng tạm được.” Chu Chiêu Chiêu khen hai câu, “Nhưng môn Văn phải cố gắng, lần sau hai môn đều trăm điểm nhé.”

“Hả?” Chu Minh Huyền há hốc mồm.

Văn làm sao được trăm điểm?

Chu Chiêu Chiêu chỉ vào Dương Duy Lực, “Anh ấy làm được đấy.”

Siêu phàm luôn.

Lần trước ở nhà tứ hợp trò chuyện với Hứa Quế Chi, bà kể cho cô nghe.

Không thì cô cũng không biết anh học giỏi thế.

Vậy mà còn giả vờ không biết gì đến lớp xóa mù chữ của cô!

“Sao thế?” Dương Duy Lực đang nói chuyện thành tích với Chu Minh Huyền, thấy Chu Chiêu Chiêu trừng mắt nhìn mình.

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chỉ là thấy có người là kẻ lừa đảo lớn.”

Kẻ lừa đảo?

Dương Duy Lực sững lại, rồi cười.

Rõ ràng hiểu cô giận vì chuyện gì.

“Anh phải cảm ơn cô giáo Chu,” Dương Duy Lực mắt cười nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Nhờ có cô ấy, anh mới có được cô bạn gái chu đáo như em.”

Ê, đồ vô liêm sỉ!

Đến câu lạc bộ, Chu Minh Huyền phẫn khích như chim sổ lồng, đòi đánh bi-a với Dương Duy Lực.

“Anh không phải đi làm sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Không sao, chơi với hai em đã.” Dương Duy Lực cười, đưa cơ cho Chu Chiêu Chiêu, “Anh dạy chị em chơi với em.”

“Em sẽ đánh bại hai người.” Chu Minh Huyền hùng hồn tuyên bố.

Mấy phút sau, Chu Minh Huyền đầu hàng, “Chị, chị thật sự không biết chơi à?”

Trên bàn bi-a, toàn bóng của nó còn nguyên.
Trò này chơi kiểu gì được!

Chương 177

DTV-EBOOK

Trên đường đi, Chu Minh Huyền gặp bạn bè liên chuồn mất.

Ở lại chỉ bị “hành” thêm mà thôi.

“Giờ làm gì tiếp?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Dương Duy Lực, “Em mệt rồi, không muốn chơi nữa.”

“Hay là về nhà anh nghỉ ngơi?” Dương Duy Lực đề nghị.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu đồng ý.

Vừa bước ra thì gặp một nhóm người, Dương Duy Lực đỡ eo Chu Chiêu Chiêu che chở bên mình.

Một ánh mắt sắc lạnh đ.âm xuyên tới.

Cảnh tượng này sao quen quá.

Năm xưa, khi Chu Chiêu Chiêu mới trọng sinh về, cũng tại câu lạc bộ này, từng bị bao vây.

...

Thẩm Quốc Lương và Chu Mẫn Mẫn dẫn theo một đám người vây họ trong phòng, tỏ ra bắt gian tại trận.

Nhưng bây giờ, tình thế đã khác xa.

“Chiêu Chiêu, lâu không gặp.” Thẩm Quốc Lương cầm điếu thuốc nhìn cô, “Về khi nào thế?”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu không muốn tiếp chuyện, gật đầu rồi định cùng Dương Duy Lực rời đi.

Ai ngờ những người đứng cạnh Thẩm Quốc Lương không ai chịu nhường đường.

“Sao vội về thế?” Thẩm Quốc Lương cười, “Hay là vì thấy tôi?”

“Anh không có chút tự giác nào sao?” Chu Chiêu Chiêu ngăn Dương Duy Lực lại, lạnh lùng nhìn hắn, “Không mau về rửa mắt đi?”

“Quả nhiên có tình mới quên duyên cũ,” Thẩm Quốc Lương chép miệng.

“Anh? Duyên cũ?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Xứng sao?”

“Tránh ra.” Dương Duy Lực lạnh giọng.

Mấy người khác do dự nhìn Thẩm Quốc Lương, nhưng hắn chỉ cười nhạt, bước tới trước mặt Dương Duy Lực, “Nói chuyện chút?”

“Chúng tôi không có gì để nói với anh.” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt.

“Em không có, nhưng chắc anh ấy có.” Thẩm Quốc Lương bình thản nói, nhìn Dương Duy Lực, “Có một số thứ, anh không muốn biết sao?”

“Nếu không muốn cũng được,” Thẩm Quốc Lương lại cười, “Chỉ là đừng hối hận.”

“Được.” Dương Duy Lực vỗ vai Chu Chiêu Chiêu, “Dù sao cũng rảnh, nghe một chút cũng không sao.”

“Người này giờ có vấn đề, anh cẩn thận.” Chu Chiêu Chiêu dặn dò, “Đừng bị hắn lừa.”

Dương Duy Lực mắt tràn đầy dụ dăng, gật đầu, “Anh sẽ cẩn thận.”

Hai người nói chuyện không hề né tránh, Thẩm Quốc Lương nghe mà tức đến nghiến răng.

Nhớ lại ngày trước cô bám theo hắn, giờ lại để phòng hắn như vậy.

“Đi không?” Thẩm Quốc Lương lạnh giọng.

“Vào trong ngồi đợi anh,” Dương Duy Lực mỉm cười, “Anh sẽ về ngay.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, ngoan ngoãn đi vào trong ngồi.

Thẩm Quốc Lương: “...”

Mẹ nó, ngày trước cô đối với hắn hình như cũng thế, nhưng lại có chút khác.

Nhưng cụ thể khác thế nào, hắn nhất thời không nói rõ được.

Chỉ là... nhìn thấy rất khó chịu.

Người đáng lẽ phải quần quýt bên hắn, giờ lại đi theo người đàn ông khác, hắn nhìn thấy chỉ thấy chói mắt.

“Nói gì?” Dương Duy Lực thản nhiên nhìn Thẩm Quốc Lương.

Anh cũng không muốn nói chuyện với loại người này, nhưng không một lần làm rõ mục đích của hắn để giải quyết, hắn sẽ tiếp tục quấy rối Chu Chiêu Chiêu, như oan hồn không tan.

Dương Duy Lực cực kỳ ghét cảm giác này.

“Đừng tưởng cô ấy đối xử với anh như vậy là thích anh.” Thẩm Quốc Lương âm hiểm nói, “Đợi sau này gặp người khác, cô ấy cũng sẽ...”

“Anh muốn nói chuyện này?” Dương Duy Lực lười biếng nhìn hần, ngắt lời, “Không cần phí thời gian, tôi sẽ không cho ai cơ hội đó.”

“Chiêu trò ly gián vô dụng,” Dương Duy Lực cười nhạt, “Anh muốn nói gì?”

“Nhường cô ấy cho tôi,” Thẩm Quốc Lương nhìn cô gái đang ngồi không xa, “Tôi sẽ đưa anh một số thứ hữu ích.”

“Không thể.” Dương Duy Lực không cần suy nghĩ từ chối thẳng.

Nhường?

Hần đang đùa à?

Chu Chiêu Chiêu là đồ vật sao? Có thể nhường được?

Dương Duy Lực mắt lạnh nhìn Thẩm Quốc Lương, “Lần sau quản tốt cái miệng của anh.”

Nếu còn nghe thấy lời nào tương tự, đánh c.h.ết không tha!

“Được, tôi không nói nữa.” Thẩm Quốc Lương cười nhạt, không tức giận, “Là tôi nói chưa đúng.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy hai người đừng kết hôn,” hần đổi cách nói, “Tôi sẽ đưa thứ trong tay cho anh.”

Ai ngờ vừa nói xong, Dương Duy Lực đã đứng dậy bỏ đi.

“Anh không biết là thứ gì sao?” Thẩm Quốc Lương kéo anh lại, “Thứ này nếu đưa ra, nhà anh sẽ gặp đại họa.”

“Anh không tò mò sao?”

“Đại họa?” Dương Duy Lực cười lạnh, “Vậy anh cứ thử xem.”

Bất kể hắn có thứ gì, chỉ cần anh động lòng muốn xem, đó chính là sự sỉ nhục với Chu Chiêu Chiêu.

Hơn nữa, nhìn thái độ Thẩm Quốc Lương, Dương Duy Lực đoán được phần nào.

“Vì một người phụ nữ, anh sẵn sàng từ bỏ gia đình và tương lai sao?” Thẩm Quốc Lương không thể tin nổi.

Nếu là hắn, ít nhất cũng sẽ cân nhắc xem, hoặc giả vờ đồng ý trước đã.

Nhưng Dương Duy Lực lại khác, hỏi cũng không hỏi liên bỏ đi.

Uổng công hắn bày mưu tính kế, rốt cuộc anh ta dựa vào đâu mà không chút tò mò?

Anh yêu Chu Chiêu Chiêu đến mức này sao?

Thậm chí không tiếc tương lai của mình?

Thẩm Quốc Lương mím môi, “Dương Duy Lực, anh có thể suy nghĩ lại, tôi cho anh thời gian.”

“Không cần,” Dương Duy Lực dừng lại liếc hắn, “Có thử đoạn gì cứ thẳng tới tôi.”

Động đến Chu Chiêu Chiêu, chỉ có đường chết!

Thẩm Quốc Lương: “Vậy chúng ta cứ xem.”

Với Chu Chiêu Chiêu, hắn nhất định phải có được!

Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì.

“Hắn nói gì với anh vậy?” Chu Chiêu Chiêu thấy anh đi tới vội chạy đến hỏi, “Người này có vấn đề, đừng để ý hắn.”

“Ừ, không để ý.” Dương Duy Lực nắm tay cô, mắt cong cong dịu dàng nói, “Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, không thèm nhìn Thẩm Quốc Lương đang đứng u ám một góc, nắm tay Dương Duy Lực hướng ra ngoài câu lạc bộ.

Lúc này bên ngoài không biết từ khi nào đã bắt đầu rơi những bông tuyết, lác đác như lông vũ trắng rơi vào tay liền tan biến.

Nhưng kỳ lạ là, mặt trời lại xuất hiện.

Ánh nắng mùa đông không quá gắt, nhưng cũng đủ ấm, đặc biệt kết hợp với tuyết rơi, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

“Nhìn kìa, tuyết ngũ sắc.” Chu Chiêu Chiêu giơ tay, hào hứng nói.

Tiếc là chưa nói xong, bông tuyết đã tan, nhưng cô không nản, lại đón một bông khác, “Nhìn đi, nhìn đi.”

“Ừ, thấy rồi.” Dương Duy Lực cười nói.

Nhờ có nắng, bông tuyết trắng trên tay cô dường như có màu sắc.

“Thật kỳ diệu, phải không?”

Dương Duy Lực cứ thế nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương.

Cô không biết rằng, cô chính là ánh nắng mùa đông, chiếu rọi vào trái tim anh...

Chương 178

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu sáng nay ăn ít, giờ đã đói, Dương Duy Lực liền dẫn cô đi ăn bánh bao hấp, gọi thêm một đĩa rau trộn.

Ngồi xuống, Chu Chiêu Chiêu mới nghiêm túc hỏi Dương Duy Lực: “Hắn rốt cuộc nói gì với anh?”

Dương Duy Lực cười.

“Nói nhanh đi.” Chu Chiêu Chiêu thúc giục.

Dương Duy Lực không giấu cô, kể lại lời Thẩm Quốc Lương, “Em đừng giận.”

“Đồ khốn nạn!” Chu Chiêu Chiêu sao không giận được?

Cô chỉ muốn đánh hắn một trận.

“Lần trước dạy hắn chưa đủ.” Chu Chiêu Chiêu nghiêng rằng, “Hắn đúng là nào có vấn đề.”

“Đừng để ý hắn,” Dương Duy Lực an ủi, “Loại người này tự có người trị.”

...

“Nhưng em vẫn rất tức.” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, “Ghê tởm quá.”

Rồi gõ lên đầu mình, “Chắc em ngày xưa bị mù, không thì sao lại thích hắn.”

Đáng đánh thật.

“Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, “Anh không cho em tự chê mình.”

“Ngoan, để anh xử lý chuyện này, được không?”
Giọng anh dịu dàng.

Chu Chiêu Chiêu phát hiện anh giờ tính khí tốt hơn, “Anh không tức sao?”

Tất nhiên là tức, đặc biệt khi nghe Thẩm Quốc Lương nói xong, anh muốn đánh hấn.

Nhưng nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu lại bình tĩnh.

Thật ra, trước mặt Thẩm Quốc Lương, Dương Duy Lực đôi khi không tự tin.

Anh sợ nếu đánh hấn, Chu Chiêu Chiêu sẽ thương hại tên khốn đó.

Càng sợ cô nghĩ anh bạo lực.

“...”

Chu Chiêu Chiêu không biết nói gì, mấp máy môi rồi nói, “Tất nhiên em lo rồi.”

“...”

“Em lo anh đánh tên khốn đó rồi liên lụy đến mình, hấn xứng sao? Hấn chỉ là con chuột cống thôi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Còn anh là ai? Anh là Dương Duy Lực.”

“Ừ, hấn không xứng.” Dương Duy Lực lau tay, thông thả nói.

Cảm giác được bạn gái bảo vệ, phải nói là rất đã.

“Vậy anh biết hấn nắm cái gì không?” Chu Chiêu Chiêu cúi đầu, “Đều tại em nhìn người không chuẩn, nếu liên lụy đến nhà anh thì sao?”

Nói xong, cô lại gõ đầu mình.

“Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực nghiêm mặt, “Anh không cho em vì hấn mà làm tổn thương mình.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu ậm ừ.

“Có lẽ chuyện nhà bác là do hấn giật dây,” Dương Duy Lực xoa trán, “Có thể còn liên quan đến bác gái.”

“Cái gì?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

Đúng lúc đó bánh bao được mang lên, Dương Duy Lực không nói tiếp, “Về nhà nói.”

Lúc này quán đông người, không tiện bàn.

Chu Chiêu Chiêu gọi bánh bao, nhưng thấy Dương Duy Lực ăn món xào đồ nguội lại thêm.

Dương Duy Lực cười, gọi thêm bát nhỏ, gấp cho cô một ít, “Ăn đi.”

“Phải nói, ở tỉnh thành em cũng ăn bánh bao, nhưng vẫn thích hương vị quán này.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Nhưng dù ngon, cô cũng không ăn được nhiều.

Dương Duy Lực thấy vậy, lập tức kéo bát cô sang, vài cái đã hết sạch.

“Biết vậy lúc này nên gấp ra trước,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đây là đồ em ăn thừa.”

“Ngon.” Dương Duy Lực nhìn cô.

Không hiểu sao, dù biết anh không nói về bánh bao, Chu Chiêu Chiêu vẫn đỏ mặt.

Ăn xong, ngoài trời vẫn lất phất tuyết, mặt đất phủ lớp trắng mỏng, hai người dạo bộ.

Chu Chiêu Chiêu tiếc nuối, nếu tuyết to hơn có thể đánh nhau bằng tuyết.

Đồng thời lo lắng, “Nếu tuyết to quá thì sao?”

Đám cưới họ định vào 26 tháng Chạp, nếu tuyết lớn, đi lại khó khăn.

“Không đâu,” Dương Duy Lực nói, “Dự báo nói năm nay ấm.”

“Hơn nữa, ngày anh chọn là ngày tốt.”

Ngày anh chọn, đúng vậy, là anh chọn.

Ban đầu Hứa Quế Chi và Diêu Trúc Mai định tổ chức vào tháng 5 năm sau, thời tiết ấm áp.

Nhưng Dương Duy Lực nghĩ phải đợi thêm nửa năm, liền không đồng ý.

Rồi chọn ngày trước Tết.

Phòng Chu Chiêu Chiêu lâu không ở nên không thể vào, hai người đến thẳng phòng Dương Duy Lực.

Vào phòng, Dương Duy Lực bảo cô ngồi xem TV, còn anh đi vệ sinh rồi vào bếp.

Lúc quay ra, anh mang theo đĩa táo cắt gọn ghẽ.

“Ăn chút hoa quả.” Dương Duy Lực ngồi cạnh, đưa đĩa cho cô.

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, liếc nhìn anh, “Anh rửa mặt rồi?”

“Ừ, tiện đánh răng luôn.” Dương Duy Lực cúi đầu nói.

Vừa ăn bánh bao, mùi hơi thở khó chịu.

Chu Chiêu Chiêu che miệng, “VẬY em có cần đánh răng không?”

Nói chuyện gần thế, không biết Dương Duy Lực có ngửi thấy mùi không.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực cười, “Không cần.”

“Em sợ có mùi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Sao anh đánh răng mà không bảo cô đánh?

Dương Duy Lực khẽ cười, rồi chậm rãi cúi người lại gần, “Không thì, để anh giúp em kiểm tra?”

Kiểm tra?

Kiểm tra thế nào?

“Gì cơ?” Chu Chiêu Chiêu làm rơi miếng táo, vội nhặt lên bỏ vào thùng rác, lau tay, không dám nhìn anh, “Cái này... kiểm tra thế nào?”

Không đợi anh trả lời, lại nói, “À... anh muốn xem kênh nào? Ở đây hình như sóng không...”

Chưa nói hết, Dương Duy Lực đã nghiêng người, giọng trầm ấm bên tai, “Chiêu Chiêu muốn thử không?”

Mặt Chu Chiêu Chiêu bừng đỏ.

Lão già này, lại! Dụ! Cô!

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng TV, hai người một nam một nữ cùng phòng.

Dù là mùa đông, dù không có lò sưởi, nhưng nhiệt độ dường như tăng cao.

Lúc này nắng vẫn còn, cố gắng len qua cửa sổ, tạo không khí ấm áp lãng mạn.

Sự mập mờ bắt đầu.

Chu Chiêu Chiêu tự nhiên thấy nóng, còn khát.

Cô vô thức liếm môi, nhưng Dương Duy Lực bỗng động tay.

“Anh...”

Lực của anh không mạnh, Chu Chiêu Chiêu chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào lòng.

“Thử nhé ?”

Chương 179

DTV-EBOOK

Dù là mùa đông, hai người mặc khá nhiều quần áo, nhưng Chu Chiêu Chiêu dường như vẫn có thể cảm nhận rõ ràng cơ bụng săn chắc của anh, bắp tay cuộn cuộn, hơi thở gần kề.

Quen thuộc mà lạnh lẽo.

Cơ thể Chu Chiêu Chiêu bản năng cứng đờ, đổ vào người anh không dám nhúc nhích, giọng nói cũng có chút ngập ngừng, nhưng đồng thời cũng tò mò, “Phải... phải thử thế nào?”

Dương Duy Lực không nói gì, chỉ khẽ cười.

Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt phượng đầy mê hoặc của anh.

Đôi mắt ấy đa tình mà dịu dàng, phía dưới là đôi môi mỏng đang nhếch lên, tiếp tục nhìn xuống, ánh mắt cô dừng lại ở cổ họng đang lặn tăn của anh.

Một lúc, đúng là xem mà say.

Khi cô nhận ra, là nghe thấy tiếng cười của Dương Duy Lực.

Đáng ghét, lão già này lại dùng mỹ nhân kế với cô, nhưng cô lại mắc bẫy.

...

“Anh buông em ra.” Chu Chiêu Chiêu giận dữ.

Dương Duy Lực cười nắm cổ tay cô, kéo vào lòng, “Chưa thử mà, không buông.”

Đúng là vô liêm sỉ.

“Đừng sợ,” giọng anh như có phép thuật, trán áp vào trán cô, “Sẽ không để em thiệt thòi đâu.”

Chu Chiêu Chiêu có chút thả lỏng, nhưng lại nghe anh nói, “Không kiểm tra hàng trước sao? Nhỡ sau này thiệt thì sao?”

Kiểm tra hàng? Thiệt cái gì?

Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác nhìn Dương Duy Lực, chỉ thấy khoe miệng anh nhếch lên, khích lệ nói, “Muốn thử.”

Môi anh áp vào dái tai cô, cảm giác mơ hồ đó, hơi thở nóng hổi, khiến Chu Chiêu Chiêu co quắp ngón chân, toàn thân căng cứng.

Trước đây, anh cũng từng hôn cô.

Nhưng lần này Dương Duy Lực rõ ràng khác trước, giống như một thợ săn kiên nhẫn, đang chơi đùa với con mồi yêu thích.

Nhưng ngay sau đó, thợ săn đột nhiên kéo mạnh con mồi vào lòng, đầu hơi nghiêng, chính xác đối diện đôi môi đỏ của cô.

Dường như mất đi kiên nhẫn, anh nắm cầm cô, trong đôi môi hé mở, lưỡi thăm dò vào, cuốn lấy lưỡi đang rút lui của cô, từng chút từng chút... nuốt chửng...

Như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Tham lam xâm chiếm!

Trong phòng, chỉ có tiếng TV phát ra, xen lẫn tiếng nước bọt.

Và, nhịp tim của hai người sát cánh.

Không biết bao lâu, Dương Duy Lực mới buông cô gái đã mềm nhũn trong lòng, ngón tay nhẹ nhàng lau khô miệng cô, xóa đi vết nước còn sót.

Nhìn cô ngây ngô đỏ mặt, Dương Duy Lực nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Đồ ngốc.”

Chu Chiêu Chiêu chui vào lòng anh, nói giọng nghẹn ngào, “Anh mới ngốc.”

Lồng ngực Dương Duy Lực rung lên vì tiếng cười, “Ừ, anh ngốc.”

“Cấm cười nữa.” Chu Chiêu Chiêu nắm đ.á.m đập vào ngực anh.

Tay ngay lập tức bị Dương Duy Lực nắm lấy, kéo đến một chỗ, “Chào nó đi.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Dương Duy Lực.” Cô đỏ mặt đẩy anh ra, trốn sang một bên, “Anh... anh có thể vô liêm sỉ hơn không?”

Sao có thể? Sao có thể?

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cảm nhận trước đi, hôm nay không thử.” Ai đó nghiêm túc nói, “Đợi lúc khác kiểm tra.”

“Anh cấm nói nữa.” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt.

Đây là sắp cưới rồi, nên tự do phóng túng rồi hả? Không cần mặt nữa à?

Những lời này là lời gì vậy?

À?

Chu Chiêu Chiêu không khỏi nhớ lại kiếp trước, sau khi kết hôn anh như được mở phong ấn.

Đối với chuyện này đặc biệt nhiệt tình.

Không kiềm chế cũng không che giấu.

Cho đến khi thấy cô thực sự bài xích, mới khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước.

Nghĩ đến bản thân kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu lại có chút áy náy.

Dường như ở phương diện này, Dương Duy Lực chưa từng được thỏa mãn và vui vẻ.

Chính xác mà nói, hai người hình như không hợp, mỗi lần đều kết thúc trong bất hòa.

Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu không khỏi lo lắng.

“Đồ ngốc, đang nghĩ gì vậy?” Dương Duy Lực véo má cô, “Biểu cảm này khiến anh suy nghĩ nhiều đấy.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Quyết định không thèm để ý tên khốn này nữa.

“Lại đây.” Dương Duy Lực vẫy tay.

Chu Chiêu Chiêu hừ lạnh.

Dương Duy Lực cười khế đứng dậy, bước về phía cô.

“Anh muốn làm gì?” Chu Chiêu Chiêu bản năng lùi lại, “Em không muốn thử nữa.”

“Ồ,” Dương Duy Lực cúi đầu nhìn cô, “Thì ra lúc này em muốn thử với anh.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Lại đây ăn nốt chút hoa quả này.” Dương Duy Lực kéo tay cô, “Cùng lắm, lần sau anh hôn nhẹ hơn.”

“Anh im đi.” Chu Chiêu Chiêu lấy tay bịt miệng anh.

Nhưng ngay lập tức rút lại.

Tên khốn này.

“Anh không thấy bẩn sao?” Cô trừng mắt.

Liếm lòng bàn tay cô.

“Mùi táo.” Dương Duy Lực cười nói, ngay sau đó bị Chu Chiêu Chiêu nhét vào miệng một miếng táo.

“Ừ, mùi táo.” Cô nhắc lại.

Dương Duy Lực cười, cắn miếng táo cô đút, không biết có phải do cô đút hay không, miếng táo này ngọt lịm.

“Thêm miếng nữa.” Ai đó ra lệnh như ông hoàng.

Chu Chiêu Chiêu liếc anh, nhưng vẫn lấy một miếng từ đĩa.

Khi Dương Duy Lực tưởng cô sẽ đút cho mình, há miệng chờ đợi, Chu Chiêu Chiêu xoay cổ tay, đưa táo vào miệng mình.

“Anh tưởng bỏ.” Cô phụng phịu đắc ý, “Muốn ăn tự lấy.”

“Táo Chiêu Chiêu lấy ngọt hơn.” Dương Duy Lực không giận cười nhìn cô.

Chu Chiêu Chiêu lại bốc một miếng bỏ vào miệng.

Không thèm đút cho anh.

Dương Duy Lực: “...”

Con bé này khá là hẹp hòi.

“À,” Chu Chiêu Chiêu chợt nhớ ra, “Đều tại anh lúc nãy đánh lạc hướng, khiến em quên mất chuyện chính.”

“Đây chính là chuyện chính.” Dương Duy Lực khước miệng cong lên, thỏa mãn sau khi nếm thử khiến anh có vẻ lười biếng.

“Chuyện Thẩm Quốc Lương nói, anh không phải đoán được rồi sao?” Cô nói, “Liên quan đến bác gái? Vậy có phải là chuyện trọng trạch không?”

“Chắc không chỉ vậy.” Dương Duy Lực đưa khăn cho cô lau tay, lại nói, “Cô bé, anh có lẽ phải về mấy ngày.”

Điều tra kỹ chuyện này.

“Vậy anh đi nhanh đi,” Chu Chiêu Chiêu vội vàng nói, “Mau chóng lấy lại trọng trạch, tên khốn đó sao có thể xấu xa như vậy!”

“Ừ,” Dương Duy Lực khước miệng cong cong, tay xoa xoa tay cô, giọng trầm ấm, “Vậy lại đây để anh hôn thêm cái.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Sao lại có loại này?

Đang nói chuyện chính, sao lại quay sang chuyện này.

Cô đá anh một cái, giọng điệu tức giận, “Cả ngày anh chỉ nghĩ đến cái này...”

“Cái này là cái gì?” Dương Duy Lực giọng cười, vẻ nho nhã lịch lãm, nhưng nói ra lời đạo mạo, “Vậy

không thì... ngày mai anh nói tiếp?”

Như vậy không phải cả ngày nữa!

Chương 180

DTV-EBOOK

Ngày mai nói tiếp là sao?

Chu Chiêu Chiêu tròn mắt không tin nổi, lẽ ra không phải nên nói “Được rồi, anh nhất định sẽ sửa” sao?

Ngày mai nói tiếp!

Anh còn có mặt mũi nữa!

“Anh bây giờ thật là...” Chu Chiêu Chiêu bất lực nhìn anh, “Một chút kiêng dè cũng không có!”

Trước đây trước mặt cô còn nói năng chần chu, giờ lại trở nên... phóng khoáng?

Lão nam nhân quả nhiên buông thả bản thân là không cần mặt mũi.

“Già rồi sao?” Dương Duy Lực sờ sờ mặt, “Hôm trước anh đến trường em tìm em, còn có người hỏi anh là sinh viên khoa nào?”

“Có người?” Chu Chiêu Chiêu cười tủm tỉm nhìn anh, “Là con gái chứ gì?”

...

“Sao em biết?” Dương Duy Lực nhướn mày.

“Yêu tinh.” Chu Chiêu Chiêu lẩm bẩm.

Cô sớm biết, khuôn mặt Dương Duy Lực chính là họa thủy, từ khi quen anh đến giờ, bao nhiêu hoa đào ngấm nở.

“Cái gì?” Giọng cô quá nhỏ, Dương Duy Lực nghe không rõ.

“Không có gì,” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, “Vậy anh trả lời người ta thế nào?”

“Anh nói.” Dương Duy Lực dừng lại, nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Gì?” Chu Chiêu Chiêu véo cánh tay anh, giận dữ quay đi, “Anh thích nói hay không tùy, còn treo đầu dê bán thịt chó.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Được rồi, đừng giận,” Dương Duy Lực nhẫn nại cười an ủi, cúi xuống nói nhỏ, “Anh nói, anh đến tìm bạn gái, cô ấy biết anh nói chuyện với con gái khác sẽ không vui.”

Chu Chiêu Chiêu mặt tươi cười, nhưng nhanh chóng kéo mặt lại, “Ai... ai không vui? Anh thích nói với ai thì nói, em không thèm quăn anh.”

“Còn bảo không thèm?” Dương Duy Lực cười, “Môi này có thể treo được bình gốm rồi.”

“Anh phiền phức quá.” Chu Chiêu Chiêu không thèm để ý, đẩy anh sang một bên.

Người này cười gian, như đứa trẻ đi theo sau cô, cô đi đâu anh đi đấy.

“Dương Duy Lực.” Chu Chiêu Chiêu quay lại trừng mắt.

“Đây.” Dương Duy Lực đứng thẳng mỉm cười nhìn cô.

“Anh có thể đừng đi theo em không?” Cô hung hăng nói.

“Nhưng lát nữa anh phải đi rồi,” Dương Duy Lực khó xử nói, “Anh muốn ở bên em thêm chút.”

Ừ thì, Chu Chiêu Chiêu nói xong cũng hơi mềm lòng.

“Lại đây.” Dương Duy Lực nói.

Cô cúi đầu chậm rãi đi tới.

“Á.”

Giây sau, Dương Duy Lực vươn tay dài, kéo cô vào lòng.

“Ngoan, để anh ôm thêm chút.” Anh đặt cằm lên đỉnh đầu cô, nói giọng nhe nhào.

“Thời gian này em muốn đi chơi, cứ bảo Minh Huyền đi cùng,” anh dặn dò, “Anh xong việc sẽ về ngay.”

“Có khó khăn không?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi.

“Chưa biết,” Dương Duy Lực nói, “Bác anh chắc không có gan, chỉ sợ bác gái đã làm gì đó.”

Người phụ nữ này đôi khi ngu muội đáng sợ.

Vì vậy, anh phải về xem ngay.

“Vậy anh đi nhanh đi.” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột nói, “Thẩm Quốc Lương tên khốn đó, quá xấu xa.”

“Gấp đây anh đi thế à,” Dương Duy Lực cười không những không buông mà ôm chặt hơn, đặt cô lên bàn.

“Ê, anh làm gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc hỏi.

Dương Duy Lực cúi xuống bên tai nói nhỏ một câu.

“Anh... vô liêm sỉ.” Cô đỏ mặt không biết nói gì.

“Đợi chút,” Dương Duy Lực cười khẽ, hôn hôn cằm cô, “Hôn thêm chút, không vội.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Hai người âu yếm không biết bao lâu, bên ngoài trời đã tối.

Chu Chiêu Chiêu không nhịn được, đẩy anh, “Không đi nữa thì trời tối mất.”

Người này, thật là biết làm nũng.

“Ừ.” Dương Duy Lực buông cô.

“Lát lái xe chậm thôi, cẩn thận,” Chu Chiêu Chiêu dặn dò, “Làm việc cũng chú ý an toàn, tên đó giờ không có giới hạn.”

Dương Duy Lực lại ừ một tiếng.

“Có thời gian thì gọi điện cho em.” Chu Chiêu Chiêu nghĩ một chút lại nói.

Dương Duy Lực ngẩng mắt, khóe miệng nhếch lên không nói gì.

“Em nghĩ chuyện này anh nên nói với bác, để bác chuẩn bị tâm lý,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục, “Đừng có gì cũng tự gánh, họ là người nhà, bác thực ra không tệ như anh nghĩ đâu.”

“Anh biết rồi,” Dương Duy Lực khóe miệng lại cong lên, bóp bóp mũi cô, “Bà xã tí hon.”

“Cái gì chứ?” Chu Chiêu Chiêu bị bóp mũi không vui phản đối, “Anh cũng vậy mà...”

Mỗi lần cô đi học, chia tay là anh lải nhải không ngừng.

“Ừ,” Dương Duy Lực nghiêm túc xoa đầu cô, “Chiêu Chiêu của anh đã lớn rồi.”

Lại nói, “Thật không muốn để em đi.”

“Không thì, anh đưa em cùng đi nhé?” Dương Duy Lực đột nhiên ôm chặt cô nói.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Bị anh ôm trên bàn, anh chạm vào cô, trán áp trán, vẻ lưu luyến khôn nguôi.

Chu Chiêu Chiêu suýt nữa đã mở miệng đồng ý.

“Anh... bình an.” Cô cúi xuống chủ động hôn lên môi mỏng Dương Duy Lực, nhanh chóng rút lui, “Tập trung làm việc, em sẽ nhớ anh.”

Dương Duy Lực cười khẽ.

Cuối cùng lại không kiềm chế được, người lưu luyến lại là anh?

Trước đây, nếu có ai nói với Dương Duy Lực anh sẽ trở thành như vậy, anh nhất định cho rằng người đó điên rồi, anh sao có thể như thế?

Nhưng sự thật chính là như vậy.

“Đợi về, đợi sau khi kết hôn, sẽ bù đắp thật tốt...”
Dương Duy Lực cúi mắt, nhìn thẳng Chu Chiêu Chiêu, lông mi dài như cánh quạ, bên trong là tình cảm và dục vọng không thể che giấu.

Dường như trong nháy mắt có thể hút lấy hồn phách cô.

Chu Chiêu Chiêu không dám đối mặt, sợ mình sẽ không tìm được đồng ý làm chuyện điên rồ với anh.

Hoặc đồng ý cùng anh lên tỉnh thành.

Nhưng tối qua mới về, hôm nay lại đi?

Hơn nữa không bao lâu nữa là đám cưới, dù Diêu Trúc Mai nói không cần cô lo, nhưng vẫn có chuyện cần bàn.

“Đúng là cô bé lạnh lùng.” Dương Duy Lực cười khẽ véo mũi cô, “Ở nhà ngoan đợi anh đến đón nhé.”

Giọng anh khàn khàn, trầm ấm mê người, thuộc loại chỉ nghe giọng đã đủ khiến tai có thai.

Chu Chiêu Chiêu có chút d.a.o động.

May mắn, Dương Duy Lực lúc này buông cô, “Đi, anh đưa em về...”

“Nhưng mà...”

Khi bế cô xuống bàn, anh lại nói nhỏ bên tai, “Sau này, chúng ta có nên thử ở đây không?”

Chương 181

DTV-EBOOK

Thử... cái gì?

Người đàn ông đứng sát cô, đường nét gương mặt càng thêm điển trai, đôi mắt đầy tình cảm nhìn cô với ánh mắt khát khao.

Sau nụ hôn vừa rồi, bờ môi mỏng của anh dường như còn đọng chút nước, không biết là của anh hay của cô?

Chu Chiêu Chiêu tự nhiên đỏ mặt, đầu óc phản ứng chậm, ánh mắt ngơ ngác nhìn Dương Duy Lực.

Cứ như vậy, ngây ngô...

Đáng ghét là người trước mặt dường như không biết mình đang vô liêm sỉ thế nào, đôi mắt phượng tập trung nhìn cô, không đợi được câu trả lời, anh khẽ mở môi, “Được không?”

Được không?!

Đầu Chu Chiêu Chiêu “ù” một tiếng, như có thứ gì đó nổ tung bên trong, vừa tức giận vừa xấu hổ.

Nhưng đồng thời nhiều hơn là bối rối.

...

Cô không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào?

Thậm chí, Chu Chiêu Chiêu còn nghĩ, có nên cảm ơn Dương Duy Lực kiếp trước không?

Không... phóng túng như vậy?

Nhưng dù là phiên bản lạnh lùng kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu cũng không địch nổi anh trên phương diện đó.

Vì vậy mới sinh ra chán ghét.

Chỉ nghĩ một chút, Chu Chiêu Chiêu đã thấy chân mềm nhũn.

Mà khi bị anh bế xuống bàn, cô thật sự suýt ngã vì không đứng vững.

“Anh mau đi đi.” Chu Chiêu Chiêu “bốp” một cái đập vào tay anh.

Cũng đánh tan không khí lãng mạn trong phòng.

Không đợi anh nói gì, Chu Chiêu Chiêu đã đi đến cửa, mở toang, “Không đi nữa thì trời tối thật đấy.”

“Nhấn tâm thế?” Dương Duy Lực cầm áo khoác trên lưng ghế, vừa mặc vừa nhìn cô cười, “Lại đây.”

“Không.” Chu Chiêu Chiêu đứng nguyên tại cửa.

Lại gần, không biết anh còn nói ra lời gì nữa.

“Vậy để anh vậy.” Dương Duy Lực cầm áo khoác của cô bước tới.

Chu Chiêu Chiêu lúc này mới nhớ ra, lúc nãy vội chạy quên mặc áo.

Dương Duy Lực đi tới, giúp cô mặc áo, “Giơ tay.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Khi nghe tiếng Dương Duy Lực đóng cửa, Chu Chiêu Chiêu mới thở phào.

Nhưng ngay sau đó, tay anh lại đặt lên eo cô.

“Anh...” Chu Chiêu Chiêu muốn anh buông ra,
“Kéo người khác thấy.”

Dù là vợ chồng, thân mật thế này trên đường cũng bị dị nghị.

“Không có ai.” Dương Duy Lực nói nhỏ.

Nhưng khi đến chỗ đông người, anh vẫn buông cô.

Hai người về trại gà trước, giải thích vài câu với Chu Chính Văn và Diêu Trúc Mai, Dương Duy Lực mới lái xe về tỉnh.

Dương Duy Lực đi chưa bao lâu, Chu Minh Huyền về, nhưng vừa về đã bị Diêu Trúc Mai đánh một trận.

Bảo đi chơi với chị, kết quả bỏ mặc chị gái.

“Chị ấy là chị hay em là anh đây?” Chu Minh Huyền bấu môi, khiến Diêu Trúc Mai lại muốn đánh.

“À,” Chu Minh Huyền ôm đầu nói với Chu Chiêu Chiêu, “Chiều nay em về gặp xe anh Duy Lực ở đầu làng.”

“Chu Mẫn Mẫn chặn xe không biết nói gì,” Chu Minh Huyền tức giận nói, “Cô ta không có ý đồ gì chứ?”

Em định chạy lên mắng một trận, nhưng Chu Mẫn Mẫn thấy em liền bỏ chạy.

Dương Duy Lực cũng bảo không sao, không cần lo.

Nhưng Chu Minh Huyền vẫn cảm thấy nên nói với Chu Chiêu Chiêu.

Lại nói, “Chị đối xử tốt với anh ấy chút, kéo bị người khác cướp mất.”

Dù Chu Mẫn Mẫn không thể, nhưng nhờ có người khác xảo quyết hơn?

Với tính cách của chị, mấy ai chịu nổi.

“Yên tâm, anh ấy không như vậy đâu.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Em thấy Minh Huyền nói đúng,” Diêu Trúc Mai lo lắng nói, “Duy Lực đẹp trai, gia thế tốt, lại chăm chỉ, đúng là mẫu con rể lý tưởng.”

“Chiêu Chiêu,” bà vỗ lưng con gái, “Con phải coi chừng.”

“Không có đàn ông nào không ăn vụng đâu.”

“Bố cũng ăn vụng?” Chu Chiêu Chiêu nhìn Diêu Trúc Mai.

“Cái này... bố con chắc không phải loại đó.” Diêu Trúc Mai vỗ đầu con, “Con nghĩ gì vậy?”

“Dương Duy Lực cũng không phải,” Chu Chiêu Chiêu biện hộ, “Hơn nữa nếu anh ấy dễ bị dụ, coi chừng cũng vô ích.”

“Không phải người này thì là người khác.”

“Đàn ông như vậy, không cần cũng được.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Ếch ba chân khó tìm, đàn ông hai chân đầy đường.”

“Lùi một bước, em có tiền sợ gì không tìm được người chung thủy?”

“Cho dù không có, cuộc sống của em cũng rất thoải mái.”

Tuyệt đối không ngu ngốc như kiếp trước, bị lừa dối, rồi co mình trong vỏ ốc nhỏ bé.

“Là của mình thì sẽ là của mình, không phải cưỡng cầu cũng không được.”

Diêu Trúc Mai và Chu Minh Huyền đều bị câu nói này choáng váng, hai người tròn mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, căn phòng im phăng phắc.

Dường như, có tiếng bước chân nhẹ.

Nhưng nhanh chóng biến mất.

“Con... sao có thể nói ra lời như vậy?” Diêu Trúc Mai ngăn người nói, “Không cần đàn ông? Con không muốn kết hôn với Duy Lực nữa sao?”

Diêu Trúc Mai vốn ít học, trước kia chỉ là nội trợ, quanh quẩn trong nhà.

Sau này mới đi học chữ, nhưng kiến thức hạn hẹp.

Vì vậy, lời Chu Chiêu Chiêu với bà quá kỳ quặc.

“May là nói trong nhà,” bà đánh con gái, “Nếu Duy Lực nghe thấy, không hiểu lầm mới lạ.”

“Từ nay không được nói vậy nữa.”

“Ếch gì chứ?” Bà vỗ lưng con, “Ngày ngày nói cái gì vậy?”

“Đọc nhiều sách không tốt, nhìn con bị dạy hư rồi.”

“Mẹ,” Chu Chiêu Chiêu kéo áo mẹ, giải thích, “Duy Lực không phải người như vậy, con cũng sẽ không làm chuyện đó.”

“Chỉ cần anh ấy một lòng với con, con cũng sẽ đối xử chân thành.”

Tình cảm là chuyện hai người, không phải sự hy sinh đơn phương.

Dĩ nhiên, những lời này nói hơi xa.

Và cửa phòng lúc này mở ra, Chu Chính Văn vừa đi vừa nói, “Duy Lực về lấy đồ à?”

“Cái gì?” Ba người trong phòng đồng thanh, “Duy Lực về rồi?”

Chu Chính Văn ngẩn người nhìn họ, gật đầu, “Sao vậy?”

Sao vậy?

Vậy những lời đó đã bị anh nghe thấy sao?!

Chương 182

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực quên lấy đồ, vốn định quay lại lấy, nào ngờ nghe được những lời đó của Chu Chiêu Chiêu.

Thật lòng mà nói, anh khá bất ngờ.

“Có tiền sợ gì không tìm được người chung thủy?”

Đồ vô tâm, anh bao giờ không một lòng với cô chứ?

Tuy nhiên, có một câu Chu Chiêu Chiêu nói rất đúng: dù không có đàn ông, cô vẫn có thể sống tốt.

Dương Duy Lực tin cô có năng lực đó.

Bởi cô gái này bề ngoài mềm yếu nhưng làm việc cực kỳ có kế hoạch và mục tiêu rõ ràng.

Ban đầu, anh chỉ nghĩ cô mở tiệm ăn nhỏ, nào ngờ mới đó mà đã mở rộng quy mô.

Đặt đủ số lượng còn được giao tận nơi?

...

Cái đầu nhỏ này rốt cuộc nghĩ ra sao? Phải chăng vì bản thân lười ra ngoài mua đồ nên mới nghĩ ra dịch vụ này?

Nghĩ đến đây, khóe môi Dương Duy Lực nhếch lên.

Tâm trạng tốt nên anh không để bụng lời Chu Chiêu Chiêu. Anh tin mình sẽ không khiến cô thất vọng.

Nếu một ngày cô muốn rời đi, chắc chắn là do anh chưa đủ tốt.

Nhưng... Dương Duy Lực tự hỏi lòng: Liệu anh có buông tay?

Tay anh siết chặt vô lăng.

Anh cũng không biết nữa.

...

“Sao thế?” Chu Chính Văn nhìn sắc mặt mọi người hỏi.

“Ôi, sao lại trùng hợp thế?” Diêu Trúc Mai thở dài, “Mau giải thích với Duy Lực, kẻ trong lòng anh ấy có bóng gió.”

“Anh ấy không như vậy đâu.” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói.

“Sao lại không?” Diêu Trúc Mai chọc ngón tay vào trán con gái, “Đầu óc con nghĩ gì vậy? Sao lại có suy nghĩ như thế?”

“May là gặp Duy Lực, nếu người khác...”

Như Thẩm Quốc Lương, làm sao có thể lẳng lặng bỏ đi? Chắc chắn sẽ xông vào chất vấn Chu Chiêu Chiêu cho ra nhẽ.

Rồi tức giận.

Hoặc cãi nhau âm ỉ.

Nhớ lại ngày xưa, bà luôn nghĩ Thẩm Quốc Lương chịu lấy con gái nhà quê là họ cao攀 rồi.

Vì vậy, Diêu Trúc Mai luôn tỏ ra hèn mọn trước nhà họ Thẩm.

Mẹ Thắm Quốc Lương - Vương Vân cũng chẳng phải dễ chịu, nói năng lúc nào cũng trịch thượng. Bà tuy khó chịu nhưng vẫn nhẫn nhịn.

Về nhà lại còn dặn con gái: “Quốc Lương nóng tính, con nhường nhịn chút, chiều chuộng anh ấy.”

Nghĩ lại những lời này, Diêu Trúc Mai thấy áy náy vô cùng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Con gái bà ngày xưa chịu bao tủi nhục mới trưởng thành như hôm nay.

Nhìn lại Hứa Quế Chi, dù hai nhà chỉ dùng chung một bữa cơm, nhưng khi chuẩn bị đồ cưới, bà đã gọi điện hỏi ý kiến Diêu Trúc Mai nhiều lần.

Hoặc hỏi xem nhà gái có kiêng kỵ gì không.

Nhà họ Dương là gia thế gì? Nhà họ Thắm làm sao sánh được? Ấy vậy mà họ lại khiêm tốn trong việc cưới dâu.

Gả con vào nhà cao, lấy vợ nhà thấp.

So sánh đôi chút đã thấy rõ sự khác biệt.

“Thôi,” Diêu Trúc Mai nói, “Chuyện của các con bọn mẹ không hiểu nổi, tự các con giải quyết.”

Lại nói, “Chu Mẫn Mẫn muốn làm gì vậy? Còn tưởng nó đáng thương nên mới...”

Nói đến đây bà ngừng lại, vì cả nhà đều đổ dồn ánh mắt về phía bà.

“Mẹ... chỉ là có lần đi ngang cửa hàng thấy nó tội nghiệp, giữa mùa đông mà không có cả hộp kem dưỡng da, tay nứt nẻ hết cả,” Diêu Trúc Mai ngượng

ngừng nói, “Mẹ không đành lòng nên mua cho nó một hộp.”

“Thật sự chỉ có một lần đó thôi,” bà thê thốt, “Với lại cho nó năm mươi đồng.”

Năm mươi đồng thời đó không nhiều nhưng cũng chẳng ít. Diêu Trúc Mai nghĩ sắp Tết rồi, chuyện của người lớn đừng ảnh hưởng đến con cháu.

Số tiền đó đủ để Chu Mẫn Mẫn và Trương thị ăn Tết no đủ.

Ai ngờ, Chu Mẫn Mẫn lại nhắm vào Dương Duy Lực.

Bất kể nó nói gì đi nữa...

Hai nhà đã thù hằn thế này, hôm đó Chu Mẫn Mẫn tuy nhận tiền nhưng theo hiểu biết của Diêu Trúc Mai, đứa bé này trong lòng chắc chắn oán hận.

Vậy, nó có thể nói gì tốt cho Dương Duy Lực?

Quyến rũ Dương Duy Lực?

Không thể nào, Diêu Trúc Mai rất tin vào ánh mắt của Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực.

Vậy chỉ có thể là nói xấu Chu Chiêu Chiêu.

Nếu vậy thì càng đáng ghét, bản thân không tốt đẹp, muốn kéo Chu Chiêu Chiêu xuống bùn cùng sao?

Đúng là loại bạc tình!

“Mẹ đi hỏi nó cho ra nhẽ.” Diêu Trúc Mai càng nghĩ càng tức.

“Thôi, đi hỏi làm gì?” Chu Chính Văn nói, “Hỏi cũng chẳng ra gì đâu.”

“Lại còn bị nó vu oan,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Tức đến phát bệnh thì không đáng.”

Nhưng Diêu Trúc Mai đâu chịu nghe, bà bực tức chạy ra ngoài: “Không được, mẹ phải đòi lại năm mươi đồng.”

Số tiền đó là bà dành dụm bao lâu mới có.

“Em...” Chu Chính Văn chưa nói hết, Diêu Trúc Mai đã chạy như bay ra ngoài.

Ông đành bảo Chu Minh Huyền: “Con đi theo xem sao.”

Chu Minh Huyền: “...”

Thật ra em rất mệt, nhưng thôi, ai bảo em là trụ cột trong nhà?

Sau khi dẫn dò con trai, Chu Chính Văn định tìm cơ hội trò chuyện với con gái, nào ngờ chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa phòng Chu Chiêu Chiêu đóng sập.

Ông đành chát cười.

Về phía Dương Duy Lực, lái xe suốt đêm về tỉnh thành, không vội về nhà mà đến gần trọng trạch.

Những năm trước Dương Quyền Đình bị vu oan phải về quê, lúc đó Dương Duy Lực còn nhỏ, Dương lão thái phu nhân vẫn còn, nên ông gửi con út về quê.

Như vậy đứa trẻ không phải chịu khổ cùng bố mẹ.

Tuổi thơ Dương Duy Lực trải qua ở đây, có niềm vui nhưng cũng không ít nỗi buồn.

Phần lớn nỗi buồn đều đến từ bác gái Phùng Tú Cẩm.

Từ nhỏ Dương Duy Lực đã biết bà này gan rất lớn, nhưng không ngờ lại lớn đến thế!

Sao không bán luôn trọng trạch đi cho xong?

Càng điều tra, lòng anh càng lạnh. Phùng Tú Cẩm sao dám?

Quan trọng nhất là, nhiều người tin bà ta.

Nhờ danh tiếng nhà họ Dương, Phùng Tú Cẩm đã làm thành mấy chuyện.

Dương Duy Lực nhớ lời Chu Chiêu Chiêu: bất kể chuyện gì cũng nên bàn bạc với gia đình, đừng ôm đồm một mình.

Anh suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định về nhà.

Cũng là để Dương Quyền Đình tận mắt nhìn rõ bản chất người anh trai tốt đẹp của mình.

May mà Chu Chiêu Chiêu tinh ý nhắc nhở.

Nếu không thì sao?

Nghĩ đến đây, lưng Dương Duy Lực ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Chiêu Chiêu của anh quả là phúc tướng của nhà họ Dương.

Chương 183

DTV-EBOOK

Dĩ nhiên, Dương Duy Lực không thể vội vã trở về nhà rồi vu khống bá mẫu Phùng Tú Cẩm trước mặt gia đình mà không có bằng chứng xác thực.

Làm sao có thể khẳng định bà ta lợi dụng danh tiếng nhà họ Dương để lừa đảo bên ngoài?

Đừng nói người khác có tin hay không, ngay cả Dương Quyền Đình cũng sẽ không tin.

Trong lòng ông, gia đình người anh trai của mình tuyệt đối là tốt, không thể nào làm ra chuyện xấu xa như vậy.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ông lão này thuộc tuýp người chỉ tin khi có chứng cứ rõ ràng trước mặt.

Mà Dương Duy Lực là ai?

Anh từng làm công tác điều tra hình sự trong quân đội, lại thêm hiểu rõ bản chất của Phùng Tú Cẩm từ nhỏ khi sống cùng bà nội.

Phùng Tú Cẩm bề ngoài tỏ ra gan lớn, nhưng làm việc gì cũng luôn giữ lại đường lui.

Ví như, bà ta chắc chắn sẽ ghi chép lại tất cả những việc mình làm vào một cuốn sổ.

Dương Duy Lực nhú mày nhìn chiếc hộp lấy ra từ hốc lò sưởi.

Phùng Tú Cẩm vẫn như xưa, chẳng chịu rút kinh nghiệm.

...

...

Giấu đồ cũng không biết đổi chỗ.

Ngày nhỏ, bà ta đã thích giấu đồ ở hốc lò này, giờ vẫn y nguyên.

Chỉ có điều, ngày xưa bà giấu phiếu lương thực, giấu tiền, rồi đến khóc nghèo với bà nội, nói nhà không còn gì để mua thức ăn.

Lúc đó, bà nội nuôi anh, lại thêm bị liên lụy vì chuyện của tiểu thúc, cả thể xác lẫn tinh thần đều chịu áp lực nặng nề.

Bà cả mẹ còn ngày ngày đến gây sự, khiến bà nội già đi trông thấy.

Dương Duy Lực không chịu nổi cảnh bà nội vì mình mà phải luôn miệng xin lỗi, nói tốt cho Phùng Tú Cẩm.

Trong cơn tức giận, anh lấy trộm tiền và phiếu lương thực của bà ta, tìm một quán ăn no nê một bữa, còn mang về cho bà nội mấy cái bánh bao nhân thịt.

Nhưng chưa kịp bước vào cửa, anh đã nghe thấy tiếng Phùng Tú Cẩm đang lớn tiếng mắng nhiếc bà nội, cáo buộc bà không biết dạy con, khẳng định chính Dương Duy Lực đã lấy trộm tiền.

Đêm hôm đó, anh không về nhà, nằm trên mái nhà ngắm ánh trăng sáng, trong đầu hiện lên hình ảnh lưng bà nội còng xuống vì mệt mỏi.

Sáng hôm sau, anh đặt mấy cái bánh bao lên bàn, để lại một câu nhắn rồi bỏ đi.

Anh ra sông bắt cá, lên núi đặt bẫy thỏ...

Thời đó tuy quản lý chặt chẽ, nhưng với bản năng nhạy bén, Dương Duy Lực vẫn bán được những thứ kiếm được.

Một tuần sau, anh trở về với làn da đen nhẻm.

Anh đặt toàn bộ số tiền kiếm được lên bàn, ánh mắt lấp lánh nhìn bà nội.

Nhưng thay vì niềm vui, anh thấy bà ôm lấy mình, vừa đánh vào lưng vừa khóc nức nở.

Dương Duy Lực chưa bao giờ thấy bà nội đau khổ như vậy, anh hoảng hốt.

“Đứa trẻ ngốc này,” bà nội ôm chặt anh, nức nở, “Nếu cháu có mệnh hệ gì, bà còn sống sao nổi?”

Sau này anh mới biết, những ngày đó bà nội như phát điên, đi khắp nơi tìm anh.

Bà nội trước kia từng bó chân, dù sau này thả ra nhưng chân vẫn đi lại khó khăn.

Bao nhiêu ngày anh biến mất, bà nội tìm bấy nhiêu ngày.

Số phận bà nội không may mắn, chưa kịp chờ Dương Quyền Đình được phục hồi chức vụ thì đã qua đời.

Không lâu sau khi bà mất, chuyện của Dương Quyền Đình được điều tra rõ ràng, ông được phục chức.

Còn Dương Duy Lực, sau khi để tang bà nội một năm, anh nhập ngũ.

Một lý do khác khiến quan hệ giữa anh và Dương Quyền Đình căng thẳng, chính là anh cho rằng nếu không phải vì ông bỏ mặc mình ở nhà bà nội, Phùng Tú Cẩm đã không thể thường xuyên đến gây sự, và bà nội cũng không phải ra đi sớm như vậy.

...

Tiếng bước chân vang lên, kéo Dương Duy Lực trở về hiện tại.

Anh nhanh chóng thu dọn đồ đạc, rời khỏi tòa nhà tổ tiên.

Chữ của Phùng Tú Cẩm tuy xấu như gà bới, nhưng vẫn có thể nhìn rõ từng dòng.

Dương Duy Lực lướt qua, ánh mắt hẹp lại.

Trong sổ ghi lại những kẻ từng nhân lúc Dương Quyền Đình gặp nạn, muốn thông qua Phùng Tú Cẩm nói giúp vài lời.

Đồng thời, bà ta nhận tiền của họ, cũng đồng nghĩa với việc đưa cái nắm vào tay đối phương.

Ngoài ra còn có những khoản “biểu xén” từ họ hàng xa.

Chắc chắn trước đây họ cũng từng đưa cho Dương Quyền Đình, nhưng bị ông từ chối, nên mới chuyển hướng sang Dương Quyền Hải.

Dù sao, ai biết Dương Quyền Đình đều hiểu, ông rất kính trọng người anh trai này.

Còn Phùng Tú Cẩm, nhận rồi cũng chẳng sao, bởi tính cách Dương Quyền Đình sẽ không trả thù những kẻ từng hãm hại mình.

Với những người họ hàng kia, việc gì giúp được thì bà ta giúp, không giúp được cũng chẳng thềm nhờ đến Dương Quyền Đình.

Nhưng thứ đã vào tay, làm sao có thể trả lại?

Những kẻ đó cũng không dám đổi chất hay đòi Phùng Tú Cẩm hoàn lại.

Chính vì thế, bà ta mới ngang nhiên làm càn.

Nhìn số tiền trong sổ, Dương Duy Lực trầm nghĩ, nếu muốn mua một căn nhà nhỏ cũng không phải không được.

Nhưng Phùng Tú Cẩm sao có thể chịu?

Bị người khác xúi giục, lòng tham vốn đã lớn của bà ta càng phình to hơn.

...

Sáng sớm, Hứa Quế Chi vừa mở cửa đã thấy Dương Duy Lực trở về.

Bà vui vẻ hỏi: “Con bị Chiêu Chiêu đuổi về à?”

Sắp cưới rồi, nhà còn bao nhiêu việc đợi con giải quyết, vậy mà cậu ta lại đưa bạn gái về xong biến mất luôn.

Nhìn sắc mặt anh không vui, bà ngạc nhiên: “Có chuyện gì vậy? Cãi nhau với Chiêu Chiêu rồi à?”

“Không có.” Dương Duy Lực bất lực, “Mẹ đừng mong xui xẻo chứ. Con với Chiêu Chiêu vẫn ổn.”

Cãi nhau? Làm gì có chuyện đó!

“Vậy sao sáng sớm đã mặt nặng mày nhẹ thế?” Bà chỉ hỏi một câu mà bị con trai trả treo mấy câu.

“Ông già đâu?” Dương Duy Lực hỏi.

Vừa dứt lời, Dương Duy Phong - anh cả từ trong phòng bước ra.

Dương Duy Lực sắp kết hôn, gần đây mọi người đều ở đây, đến nửa năm sau đám cưới mới dọn về nhà riêng.

Đây là quy củ của nhà họ Dương.

“Chuyện gì vậy?” Dương Duy Phong nhíu mày đi tới.

Dương Duy Lực ném cuốn sổ cho anh: “Tự xem đi.”

“Cái gì đây?” Dương Duy Phong lật vài trang, khuôn mặt nghiêm nghị đột nhiên âm trầm như trời sắp mưa giông.

Dương Duy Khôn cũng nghe tiếng động thức giấc.

“Sáng sớm đã làm gì ồn ào thế, Duy Lực?” Anh vừa vươn vai vừa đi tới, câu nói sau bỗng dừng lại khi nhìn thấy cuốn sổ trên tay anh cả.

“Chữ này... xấu quá,” anh nói, “Sao giống chữ của bá mẫu thế?”

“Chính là bà ta.” Dương Duy Phong lạnh giọng, “Đây chắc là sổ sách riêng của bà ta.”

Sổ sách riêng!

Hai từ đó vang lên, không khí trong sân đột nhiên ngột ngạt.

...

Cùng lúc đó, tại nhà cũ.

Phùng Tú Cầm hoảng hốt lật tung chiếc hộp, tìm đi tìm lại: “Không thể nào, sao có thể biến mất được?”

“Cái gì không thấy vậy?” Dương Quyền Hải ngơ ngác hỏi, “Mất thì thôi vậy.”

“Ông chẳng hiểu gì cả!” Phùng Tú Cầm gào lên, “Đồ vô dụng!”

Dù cuốn sổ đó rơi vào tay ai, bà ta cũng xong đời.

Chương 184

DTV-EBOOK

Dù cuốn sổ này rơi vào tay ai đi nữa, bà ta cũng xong đời.

Thậm chí, bà ta không hề nghi ngờ Dương Duy Lực lấy sổ, mà chỉ nghĩ có lẽ là những kẻ dính đến nhà tổ tiên.

“Đồ c.h.ế.t tiết! Đồ c.h.ế.t tiết!” Phùng Tú Cẩm điên cuồng đi vòng quanh nhà, miệng không ngừng chửi rủa.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?” Dương Quyền Hải thở dài hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Cuốn sổ nào biến mất?” Ông hỏi, “Nói xem nó như thế nào, không thì tôi mua cho chị cuốn mới.”

“Quyền Hải...” Phùng Tú Cẩm đột nhiên dừng lại, vội vàng nắm lấy tay chồng, “Chúng ta là vợ chồng, em làm những việc này đều là vì gia đình mình.”

“Rốt cuộc em muốn nói gì?” Dương Quyền Hải cũng trở nên căng thẳng, “Có chuyện gì cứ nói ra, chúng ta cùng giải quyết.”

“Không giải quyết được, anh không giải quyết được đâu.” Phùng Tú Cẩm khóc lóc, “Tìm em hai, đúng rồi, tìm em ấy, em ấy chắc chắn có cách.”

Dù sao, họ với Dương Quyền Đình cũng là một nhà, nếu những chuyện trong sổ bị người ngoài biết, đặc biệt là đối thủ của Dương Quyền Đình, thì nhà họ Dương thực sự xong đời.

...

Nhà họ có được như ngày nay đều nhờ Dương Quyền Đình, điểm này Phùng Tú Cẩm rất rõ.

“Em nói rõ rốt cuộc là chuyện gì?” Dương Quyền Hải nói, “Lần trước chuyện nhà tổ tiên đã đưa tiền rồi, không thể đòi thêm nữa.”

Dương Quyền Hải cúi đầu thở dài, “Đều tại anh vô dụng.”

Nói xong, ông vỗ người đứng dậy như chấp nhận số phận, “Đi thôi.”

Vợ già đã như vậy, dù không biết là chuyện gì, nhưng ít khi thấy bà ta hoảng hốt đến thế.

Trong nhà luôn do Phùng Tú Cẩm quyết định, nếu bà ta không giải quyết được, họ sẽ tìm Dương Quyền Đình.

Lần trước chuyện nhà tổ tiên là vậy, lần này dù không biết là chuyện gì, nhưng Phùng Tú Cẩm đã nói tìm Dương Quyền Đình, Dương Quyền Hải chỉ có thể đi theo.

Về phía Dương Duy Lực, vừa khi Dương Duy Khôn nói hai chữ “sổ sách riêng”, Dương Quyền Đình cũng bước ra từ phòng.

Sau đó, ánh mắt cả nhà đều đổ dồn về phía ông.

“Sổ sách riêng gì?” Dương Quyền Đình hỏi, ánh mắt dừng lại trên cuốn sổ trong tay Dương Duy Phong.

Dương Duy Phong đưa sổ cho ông, “Bố xem đi.”

“Lấy ở đâu ra?” Dương Quyền Đình xem xong ngẩng đầu nhú mày hỏi Dương Duy Lực.

“Hốc lò nhà tổ tiên.” Dương Duy Lực sờ mũi nói.

Mấy chữ này vừa thốt ra, mọi người dường như đều nhớ lại chuyện anh từng trộm phiếu lương thực của Phùng Tú Cẩm hồi nhỏ.

“Sao con lại nghĩ đến chỗ đó...” Hứa Quế Chi hỏi.

“Có người muốn thương lượng với con,” Dương Duy Lực nói đến đây mắt càng lạnh, “Nói trong tay có bằng chứng của nhà họ Dương, nên con mới về.”

Nếu không, chỉ vì chuyện nhà tổ tiên, anh lười để ý làm gì.

“Đi gọi bác họ đến.” Dương Quyền Đình lạnh lùng nói.

Dương Duy Phong gật đầu, vào phòng khách gọi điện.

Ai ngờ người bắt máy bên kia là Dương Duy Sử - con trai út của Dương Quyền Hải, “Anh cả, anh tìm bố mẹ cháu làm gì?”

“Họ vừa ra khỏi nhà chắc là đến nhà các chú rồi,” Dương Duy Sử nói, “Chắc lát nữa sẽ tới.”

“Vậy được,” Dương Duy Phong nói, “Cháu bảo anh hai cháu cùng đến nhà các chú một chút.”

Nói xong, không đợi Dương Duy Sử hỏi thêm, anh cúp máy.

“Bác họ chắc lát nữa đến,” Dương Duy Phong thần sắc khó hiểu nói, “Gọi điện nhà không có ai, nói là đến nhà ta.”

Đến làm gì?

Với người nhà họ Dương, không cần nghĩ cũng đoán ra.

Những chuyện như thế này xảy ra quá nhiều rồi.

“Bà ta chắc phát hiện sổ biến mất.” Dương Duy Khôn nói, “Cũng không đến nỗi quá ngu.”

Vừa dứt lời, đã nghe tiếng Dương Duy Lực khinh bỉ.

Nhưng lần này không ai trong sân quả trách anh.

Khi Dương Quyền Hải hai vợ chồng đến, nhà họ Dương đang ăn cơm, trên bàn chỉ có mình Dương Duy Lực ăn ngon lành, những người khác đều không có hứng thú.

Ăn xong, Triệu Vịnh Mai và Lưu Quyên Hảo dẫn các con về phòng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Theo tính cách bà ta, chắc ít nhất còn một cuốn nữa.” Dương Duy Lực nói, “Lúc đó con định tìm, nhưng không kịp thời gian.”

Trời sắp sáng, lại sợ bị phát hiện.

Anh nói câu này nhìn thẳng vào Dương Quyền Đình, ý tứ rất rõ ràng, muốn ông tìm ra cuốn sổ còn lại.

Dương Quyền Đình không lên tiếng, im lặng gấp thức ăn, nhưng cảm giác như ông đột nhiên già đi vài tuổi.

Trước là chuyện nhà tổ tiên, giờ lại thêm sổ sách, quả thực là đòn nặng với Dương Quyền Đình.

Cơm chưa ăn xong, Dương Quyền Hải hai vợ chồng đã đến.

Khi nhìn thấy Dương Duy Lực trong phòng khách, Phùng Tú Cẩm giật mình, trước đó bà ta từng suy đoán ai có thể lấy sổ, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến Dương Duy Lực.

Nhưng giờ đột nhiên nhìn thấy anh, Phùng Tú Cẩm chợt nhớ năm xưa khi giấu phiếu lương thực, chính là bị thằng nhóc này lấy trộm.

Cũng từ đó, bà ta học được cách giấu đồ không để một chỗ.

Phùng Tú Cẩm lên quan sát Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực thờ ơ liếc nhìn bà ta, rồi tiếp tục cúi mắt, như không thấy họ vậy.

Thật là không có giáo dục.

Phùng Tú Cẩm thâm chê trong lòng.

“Hai người đến có việc gì?” Dương Quyền Đình mở lời hỏi, ánh mắt nhìn vào Dương Quyền Hải.

Mà phản ứng đầu tiên của Dương Quyền Hải là nhìn Phùng Tú Cẩm.

Dương Quyền Đình cảm thấy lòng lạnh giá.

Chuyện lớn như vậy, Dương Quyền Hải lại hoàn toàn không biết gì.

Ông ta và Phùng Tú Cẩm chung sống bao nhiêu năm, lẽ nào không biết bà ta là người thế nào?

Đến người bên cạnh mình làm gì cũng không hay, Dương Quyền Đình thực sự không biết nói gì với người anh trai này.

“Là... em hai à, anh phải cứu em.” Phùng Tú Cẩm cắn răng khóc lóc.

“Rốt cuộc là chuyện gì, nói rõ.” Dương Quyền Đình bình thản hỏi.

Dương Duy Lực liếc nhìn ông, thấy ông vẫn như thường lệ, nhấp ngụm trà.

Điều này... khiến Dương Duy Lực đột nhiên không nắm chắc.

Lẽ nào lão già lần này vẫn tiếp tục bao che cho họ?

Đúng lúc này, hai con trai Dương Quyền Hải cũng chạy đến, thấy Phùng Tú Cẩm khóc lóc, liền hỏi Dương Quyền Hải, “Bố, mẹ cháu làm sao vậy?”

Làm sao?

Dương Quyền Hải cũng muốn biết rốt cuộc là làm sao?

“Đúng vậy, bác gái, bác không nói gì chỉ khóc ở đây, hai anh tôi còn tưởng nhà chúng tôi bắt nạt bác.” Dương Duy Lực thông thả nói.

Phùng Tú Cẩm ghen lời.

Bà ta không hiểu sao hôm nay mọi người lại tập trung đông đủ thế?

Nói thế nào đây?

Lẽ nào bắt bà ta thừa nhận trước mặt mình đã lợi dụng Dương Quyền Đình để mưu lợi thế nào?

“Nếu không có việc gì, hai người về trước đi,” Dương Quyền Đình đúng lúc này đứng dậy, “Mấy đứa đi làm đi...”

Ông cũng phải đi làm.

“Em nói.” Phùng Tú Cẩm nghe lời Dương Duy Lực, kỳ thực đã đoán ra cuốn sổ chắc bị anh ta lấy mất.

Bà ta cắn răng quỳ xuống đất.

“Mẹ!”

“Em hai, anh cứu em.”

Chương 185

DTV-EBOOK

Không ai ngờ rằng Phùng Tú Cẩm - người luôn tỏ ra mạnh mẽ - lại quỳ gối khẩn khoản nhờ Dương Quyền Đình giúp đỡ.

Dương Quyền Đình không vội đi nữa, mà ngồi xuống hỏi: “Vậy chị nói xem, chị đã làm gì mà cần tôi giúp?”

Phùng Tú Cẩm nghẹn lời.

“Mẹ!” Dương Duy Châu - con trai cả trầm giọng quát, “Mẹ chỉ khóc mà không nói gì thì có ích gì?”

Anh hiểu rõ tính cách mẹ mình, nếu không phải chuyện lớn, bà ta tuyệt đối không quỳ xin chú hai.

Lại còn trước mặt nhiều con cháu như thế này.

“Mẹ... mẹ đã bán nhà tổ tiên rồi phải không?”
Dương Duy Châu nghiêng răng hỏi.

Chuyện dùng nhà cũ thể chấp, anh cũng vừa nghe được.

Lúc đó suýt ngất xỉu.

...

“Không... không phải!” Phùng Tú Cẩm che mặt khóc lóc, “Tôi... tôi đã nhận hối lộ!”

Nhận hối lộ?

Câu nói này khiến Dương Quyền Hải và hai con trai choáng váng.

“Chị nhận của ai?” Dương Quyền Hải đỏ mắt, hai tay nắm chặt vai bà ta, ép bà nhìn thẳng vào mình, gầm lên: “Chị đã hứa hẹn gì với họ?”

Những người tìm đến nhờ việc, trước đây cũng có người tìm anh, nhưng đều bị anh cự tuyệt. Anh còn dặn đi dặn lại Phùng Tú Cầm chuyện này.

“Em hai ở vị trí đó không dễ dàng, bao nhiêu người đang dòm ngó.”

Phùng Tú Cầm trước mặt anh đồng ý dễ dàng, nào ngờ sau lưng lại nhận hối lộ.

“Đến lúc này rồi, chị còn không chịu nói?” Dương Quyền Hải tức giận hét lên.

Trước đây, Phùng Tú Cầm vốn khinh thường chồng, luôn cho rằng ông ta là kẻ bất tài.

Nhưng lúc này, bà ta lại nghĩ ngay đến chồng, run rẩy khóc lóc: “Tôi... tôi cũng không nhớ rõ...”

Cụ thể là những ai, bà ta không nhớ, nhưng mỗi món đều được ghi chép cẩn thận.

“Bây giờ một cuốn sổ khác đã biến mất.”

Bà ta rút từ trong n.g.ụ.c ra một cuốn sổ nhỏ, “Chỉ còn cái này.”

Trên đó ghi chép chi tiết từng món đồ hoặc tiền bạc bà ta nhận.

Ban đầu, Phùng Tú Cầm nghĩ sau này nếu có chuyện gì còn có bằng chứng tra cứu, phòng bị người ta vu khống.

Nhưng giờ mới nhận ra, thứ này không chỉ là bằng chứng bị vu khống, mà còn là cái nắm c.h.ế.t người.

“Em hai...” Phùng Tú Cẩm khóc lóc, “Nếu cuốn sổ này rơi vào tay người ngoài, nhà ta xong đời.”

“Vậy ra, cây sâm rừng năm xưa tôi vào núi đào cho bà nội, cũng bị chị bán rồi?” Dương Duy Lực tròng mắt lạnh băng, ánh mắt như d.ã.o găm đ.ã.m thẳng vào Phùng Tú Cẩm.

Phùng Tú Cẩm toàn thân run rẩy.

Bà ta... bà ta sao có thể quên mất chuyện này!

Có hai cuốn sổ, cuốn giấu trong hốc lò ghi chép những món nhận trong hai năm gần đây.

Còn cuốn trên người bà ta là những khoản cũ từ nhiều năm trước.

Vừa rồi vội quá, lại bị dọa một phen, Phùng Tú Cẩm quên mất chuyện này.

Đáng lẽ bà ta nên xé trang đó đi.

Hối hận, ân hận.

Bà nội bị bệnh vào mùa thu, tuổi già vốn có nhiều bệnh tật tiềm ẩn, nhưng vì lo lắng cho tiểu thúc và Dương Duy Lực, bà luôn cố gắng chịu đựng.

Lúc đó, Dương Duy Lực nghe nói sâm rừng có thể bồi bổ sức khỏe cho người già.

Thế là, anh một mình vào núi Nam tìm sâm hoang.

Có lẽ trời thương người hiếu thảo, anh thực sự tìm được một cây.

Nhưng cũng phải trả giá đắt, anh trượt chân ngã từ vách núi, để bảo vệ cây sâm trong ngực, trán và người đầy thương tích.

May mắn có đứa trẻ vào núi chơi phát hiện, cho anh uống nước, băng bó vết thương, rồi tìm người đưa anh ra ngoài.

Anh mới thoát c.h.ế.t trong gang tấc.

Nhưng với Dương Duy Lực, chỉ cần cứu được bà nội, mọi thứ đều đáng giá.

Nhưng cuối cùng, bà nội vẫn không qua khỏi mùa đông năm đó.

Nếu bà sống thêm được, sẽ thấy năm sau người con trai út bà lo lắng bình an trở về, đón bà đi hưởng phúc.

Nhưng bà đã ra đi trong mùa đông lạnh giá ấy.

Hôm đó, Dương Duy Lực vẫn nhớ rõ mình hỏi bác: “Tại sao bà nội đã có sâm rồi mà vẫn không khỏe?”

Lúc đó, Dương Quyền Hải trả lời thế nào?

Hình như ông chưa kịp nói, Phùng Tú Cẩm đã nhanh miệng: “Sâm cũng không phải thần dược gì.”

Dương Duy Lực nghĩ, nếu bà nội được dùng cây sâm đó, biết đâu đã sống thêm được vài năm.

“Chị dám!” Anh lạnh lùng bước tới, giọng nói băng giá không chút nhiệt độ.

“Duy Lực!” Dương Quyền Hải đứng chắn trước mặt Phùng Tú Cẩm, “Bình tĩnh lại, dù có cây sâm đó, bà nội cậu cũng...”

Lời còn chưa dứt, Dương Duy Lực đã tung một quyền thẳng vào mặt ông ta.

Dương Quyền Hải không ngờ anh lại ra tay, bị đánh lùi hai bước, ngã vật xuống đất, khóe miệng rỉ

máu.

“Anh ơi!” Phùng Tú Cầm hoảng hốt, lao tới đỡ chồng, giận dữ quay sang Dương Duy Lực: “Cậu sao dám đánh người!”

Đánh người?

Anh đánh chính là Dương Quyền Hải!

Phùng Tú Cầm đáng ghét, nhưng Dương Quyền Hải mới đáng trách nhất.

Sao ông ta có thể mặc kệ vợ bán cây sâm cứu mạng của bà nội?

Đừng nói ông ta không biết.

Phùng Tú Cầm dám động vào đồ của bà nội, chẳng phải do ông ta nuông chiều hay sao?

Một người đàn ông, đến vợ mình cũng không quản nổi, thậm chí khi sự việc vỡ lở, còn nói ra câu như vậy.

“Dù có sâm, bà nội cũng không sống được!”

Vậy là có thể không cho bà dùng, mà mang bán sao?

Đây là lời một người con nên nói?

Dương Duy Lực mặt lạnh như tiền, túm cổ Dương Quyền Hải lên, lại một quyền nữa đập mạnh xuống.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Aaaaa!”

Phùng Tú Cầm rú lên thất thanh: “Giết người rồi!”

“Đừng đánh nữa!” Dương Duy Phong và Dương Duy Khôn kéo anh lại, “Duy Lực, đủ rồi!”

Dương Duy Lực đỏ mắt nhìn chăm chăm Dương Quyền Hải.

“Hai đứa mù à?” Phùng Tú Cầm hét lên với hai con trai, “Không thấy bố bị đánh sao?”

Cứ đứng đó nhìn Dương Duy Lực đánh bố mình?

“Mẹ, mẹ và bố quá đáng.” Dương Duy Châu bất lực nói, “Năm đó Duy Lực vì cây sâm ấy, suýt mất mạng.”

Dương Duy Châu lớn tuổi hơn, nên nhớ rõ chuyện năm xưa.

Dương Duy Lực được đưa đến bệnh viện trong tình trạng hôn mê, nằm liệt giường ba ngày mới qua cơn nguy kịch.

Vậy mà họ không cho bà nội dùng, lại đem bán đi.

Hỏi ai mà không phản nộ?

Làm sao họ có thể ngăn cản?

“Hai đứa phản phúc!” Phùng Tú Cầm giận dữ mắng, lại trừng mắt nhìn Dương Duy Lực, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Dương Quyền Đình.

“Vậy, chuyện này là thật?” Giọng Dương Quyền Đình lạnh như băng.

Phùng Tú Cầm run rẩy, “Tôi... tôi cũng bất đắc dĩ...”

Chương 186

DTV-EBOOK

Lúc đó, gia đình Dương Quyền Đình bị điều đi lao động cải tạo, nhà Dương Quyền Hải cũng bị liên lụy, bị mọi người xa lánh.

Con trai đang lớn ăn khỏe như hổ, lại thêm một Dương Duy Lực đang tuổi ăn tuổi lớn, cả nhà gần như c.h.ết đói.

Bà nội lúc đó đã thập tử nhất sinh, cây sâm rừng kia cũng không cứu được mạng bà, chỉ bằng đổi lấy tiền mua gạo, tiền bà ra đi thanh toán, để cả nhà có thể sống sót.

“Toàn là nói nhảm!” Dương Duy Lực tức giận, mím môi nhìn chằm chằm Phùng Tú Cẩm.

Dù không thích đánh phụ nữ, nhưng lúc này anh thực sự muốn tát vài cái vào mặt người phụ nữ đến giờ vẫn còn giảo biện này.

“Dừng tay!” Dương Quyền Đình trừng mắt với Dương Duy Lực, quát lớn, “Đây là bác của con, con dám đánh người?”

“Ra ngoài quỳ cho ta!”

Dương Duy Lực cười khẩy.

“Em hai, là anh vô dụng, Duy Lực đánh đúng.” Dương Quyền Hải đắng cay nói, “Anh có lỗi với mẹ, anh không phải là người.”

...

...

Sự việc năm đó, kỳ thực ông ta có phát hiện, nếu không, nhà đột nhiên khá giả, không chỉ có gạo mà còn ăn được thịt, tiền đâu ra?

Dương Quyền Hải vừa nói vừa tự tát mình hai cái.

“Anh cả!” Dương Quyền Đình vội vàng ngăn lại, sau đó quỳ thẳng xuống, “Là em có lỗi với anh, có lỗi với mẹ.”

“Bố.” Dương Duy Phong muốn đỡ Dương Quyền Đình dậy, nhưng bị ông vẫy tay ngăn lại.

“Cha mất sớm,” Dương Quyền Đình đau lòng nói, “Người ta nói trưởng nam như phụ, là anh từ nhỏ dìu dắt em, nghe nói em học giỏi, anh đi làm thuê, đến xưởng gạch làm công việc vất vả nhất kiếm tiền đóng học phí cho em.”

“Nói đến có lỗi, là em có tội.” Dương Quyền Đình nghẹn ngào nói.

Lúc mẹ già qua đời, ông không được nhìn mặt lần cuối, để bà ra đi trong niềm tiếc nuối.

“Không, không phải vậy, là anh không quản được vợ.” Dương Quyền Hải ghen giọng nói, “Nuông chiều khiến cô ta ngày càng liều lĩnh, dám nhận cả tiền bẩn như vậy.”

Đây là muốn làm gì?

Đây là muốn đẩy cả nhà họ Dương vào chỗ diệt vong.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hai anh em ôm nhau khóc, những người con cháu khác cũng đau lòng không kém.

“Đều là do anh làm anh cả vô dụng,” Dương Quyền Hải vừa khóc vừa đ.ấ.m vào n.g.ự.c mình, “Anh có lỗi với cha mẹ, có lỗi với các con...”

“Em hai,” Dương Quyền Hải đỏ mắt nói với Dương Quyền Đình, “Chuyện này anh biết không thể giấu được, nhưng vợ anh bao năm vì nhà này cũng tận tâm tận lực...”

Dương Duy Lực cười khẩy.

Hứa Quế Chi véo anh một cái, ra hiệu đừng gây rối.

“Anh là đàn ông, là trụ cột gia đình,” Dương Quyền Hải nói, “Việc cô ta làm, anh làm chồng không giám sát tốt, tất cả là lỗi của anh.”

“Anh cả đời nhu nhược, lần này để anh chịu trách nhiệm.” Ông nói xong, nhìn Phùng Tú Cẩm, “Cô ấy từ khi lấy anh kể vô dụng, bao năm chưa được hưởng phúc là bao.”

“Được không?”

“Anh ơi.” Phùng Tú Cẩm khóc òa lao đến ôm chầm lấy Dương Quyền Hải, “Em sai rồi, em sai rồi.”

Phùng Tú Cẩm không ngờ, người đàn ông bà ta từng khinh thường nhất, cuối cùng lại là người đứng ra bảo vệ, thay bà ta đi tù.

“Chú hai,” hai anh em Dương Duy Châu cũng quỳ xuống, “Cháu biết mẹ cháu phạm sai lầm, càng không nên bán cây sâm đó.”

“Nhưng, có thể xem trên tình anh em chúng cháu, chuyện này giải quyết nội bộ được không?”

“Chúng cháu sẽ trả lại tiền, đồ đạc đền bằng tiền cho người ta.”

Dương Quyền Đình đỡ anh trai dậy, mím môi nhìn hai cháu, cuối cùng lắc đầu thở dài, “Chuyện sâm có thể không truy cứu, nhưng... nhận hối lộ thì không thể.”

“Hơn nữa, không ai biết có phải người ta cố tình gài bẫy hay không.” Dương Quyền Đình nói.

Dù là vì công hay tư, chuyện này đều không thể giải quyết nội bộ.

Dương Duy Châu và Dương Quyền Hải thất vọng không nói gì.

“Thật... thật không thể sao?” Phùng Tú Cẩm nói, lại kêu lên, “Anh ơi, anh cứu em.”

“Em hai, anh cứu em, em không muốn đi tù.” Bà ta khóc lóc.

Đến lúc này, Phùng Tú Cẩm mới thực sự sợ hãi.

Bà ta nắm c.h.ặ.t t.a.y Dương Quyền Hải không buông, “Anh ơi, anh thay em đi, em không muốn bị bắt.”

Cả nhà kinh hãi nhìn bà ta.

Không ai ngờ bà ta lại nói ra lời như vậy, nhưng nghĩ lại cách hành xử bình thường của bà, cũng thấy không có gì lạ.

“Mẹ,” Dương Duy Châu không chịu nổi nói, “Sao mẹ có thể như vậy? Biết hôm nay, tại sao ngày đó?”

Bây giờ biết sợ, lại còn bắt Dương Quyền Hải chịu tội thay.

“Em biết làm sao? Em làm tất cả không phải vì nhà này sao?” Phùng Tú Cẩm khóc than, “Bao nhiêu năm các con ăn uống ở, cưới vợ gả chồng, cái gì chẳng cần tiền?”

Tiền đâu ra?

Không phải do bà ta tích cóp từng chút một sao?

“Nhưng mẹ không thể như vậy.” Dương Duy Châu khóc nói, “Con thà không cần những thứ đó.”

Chỉ cần cả nhà bình an là được.

Nhưng bây giờ nói những lời này, còn có tác dụng gì?

Với những cuốn sổ này, tội của Phùng Tú Cẩm có thể định đoạt, chỉ xem có liên lụy đến ai khác trong nhà họ Dương không.

Tự thú, hai chữ này cuối cùng cũng được thốt ra từ miệng Dương Quyền Đình.

Bởi chỉ có như vậy, mới có thể giảm nhẹ hình phạt.

“Tự thú?” Phùng Tú Cẩm thất vọng lùi lại, ngồi phịch xuống ghế, cười nhạt, “Chỉ cần em tự thú, là có thể bảo vệ chức vụ của anh phải không?”

“Mẹ!” Dương Duy Châu gọi.

Nhưng Phùng Tú Cẩm như không nghe thấy, tiếp tục than khóc, “Em là chị dâu anh, bao nhiêu năm em tận tâm tận lực vì nhà họ Dương, không có công cũng có lao khổ chứ?”

“Đúng, em không cho bà già dùng thâm rùng,” Phùng Tú Cẩm kích động nói, “Nhưng hai năm bà ốm đau, ai là người hầu hạ từng li từng tí? Là em.”

“Lúc đó các anh ở đâu?”

“Bác gái,” Dương Duy Khôn nói, “Bác chăm sóc bà nội cả nhà đều biết ơn, nhưng bác không thể vì thế mà nhận tiền người ta.”

Nếu không phải vì bà chăm bà nội hai năm, chuyện sâm đã có thể bỏ qua như vậy sao?

“Đã có người lấy chuyện này uy h.i.ếp con rồi.”
Dương Duy Lực lạnh lùng nói, lại liếc nhìn Dương Quyền Đình, vươn vai, “Giải quyết thế nào mọi người bàn đi.”

Lão già tuy có chuyện không ổn, nhưng không đến nỗi mù quáng.

“Từ nhỏ con đã không ưa ta.” Phùng Tú Cẩm hằn học trừng mắt Dương Duy Lực, “Con luôn mong ngóng cơ hội trả thù ta phải không? Giờ cuối cùng cũng để con chộp được.”

“Biết con tàn nhẫn như vậy, sớm muộn gì ta cũng...”

“Tự thú, ta sẽ đi tự thú.”

Chương 187

DTV-EBOOK

Những chuyện về sau, Dương Duy Lực không thêm quan tâm nữa.

Dù trong nhiều việc, cách xử lý của anh khác hẳn với Dương Quyền Đình, kiểu ai cũng chẳng ưa nổi ai.

Nhưng chuyện này đã bị đưa ra ánh sáng, anh tin Dương Quyền Đình sẽ biết cân nhắc.

Tự thú, là lựa chọn tốt nhất cho cả Phùng Tú Cẩm lẫn nhà họ Dương.

Nhưng Dương Quyền Đình sao có thể để anh đi dễ dàng thế?

“Không mau qua xin lỗi bác đi!” Ông quát lớn.

Với thân phận của Dương Duy Lực, cháu đánh bác, nếu chuyện này lộ ra, sự nghiệp của anh coi như xong.

Vì vậy, dù thế nào, lời xin lỗi là bắt buộc.

Nhưng bắt Dương Duy Lực xin lỗi? Làm sao có thể?

...

...

Dù Dương Quyền Hải không biết chuyện này, nhưng... chẳng phải càng đáng giận sao?

Đến việc mẹ già ốm đau có dùng thuốc hay không còn không rõ, ông ta còn dám nhận mình là người hiếu thảo?

Xin lỗi? Không đời nào!

“Không trách cháu,” Dương Quyền Hải vẫy tay,
“Là tôi không làm gương tốt cho con cháu.”

Dương Duy Lực cười nhìn Dương Quyền Đình,
khiến ông tức giận muốn dạy dỗ anh.

“Thôi, đi với mẹ xem chuyện cưới xin đi,” Hứa Quế Chi vội vàng ngăn lại, thấy Dương Duy Lực còn định nói, bà trừng mắt, “Con im đi.”

Hai cha con này thật đúng là...

Phiêu Vũ Miên Miên

“Con có nói gì đâu?” Dương Duy Lực lẩm bẩm.

Dương Quyền Đình tức giận muốn phun máu.

Lại nghe anh nói tiếp, “Bố xử lý nhanh đi, đừng ảnh hưởng hôn sự của con.”

“Con cắt ngay!” Dương Quyền Đình không nhịn nổi, cầm chén trà ném tới.

Nhưng Dương Duy Lực là ai, đã né tránh từ lâu.

Rầm! Chén vỡ tan tành.

Dương Duy Lực nhún vai, “Nóng nảy thật, nhưng nhầm người rồi.”

Khí thế đó, như thể anh là kẻ oan ức vậy.

“Con đi nhanh đi,” Hứa Quế Chi kéo anh đi, “Đừng chọc giận bố nữa.”

Ông lão hôm nay đã tức giận rồi, đừng làm ông ốm thêm.

Phùng Tú Cẩm đi tự thú, Dương Quyền Đình cũng đã nộp đơn tự kiểm tra lên cơ quan chức năng,

khủng hoảng nhà họ Dương coi như giải quyết xong. Giờ Dương Duy Lực chỉ quan tâm đến hôn sự của mình.

Không gì có thể ngăn cản anh kết hôn.

Thẩm Quốc Lương?

Hắn ta cũng xứng?

Dương Duy Lực khẽ nhếch mép, xem ra anh vẫn còn quá lương thiện, để cho tên khốn này đến giờ vẫn còn lớn vồn khắp nơi.

Dương Duy Lực theo Hứa Quế Chi về phòng, bà chỉ vào đồ đạc trong phòng, “Con xem còn thiếu gì không?”

“Mẹ, cảm ơn mẹ, tốt rồi ạ,” Dương Duy Lực nói.

Dù sao, sau khi cưới nửa năm anh sẽ dẫn Chu Chiêu Chiêu ra ngoài ở, chỉ cuối tuần và ngày lễ mới về.

Đây là quy củ nhà họ Dương.

Dương Duy Lực xoa mặt, “Giá như đẩy sớm ngày cưới lên thì tốt.”

Ai ngờ đúng lúc này lại xảy ra chuyện của Phùng Tú Cẩm.

Nói không ảnh hưởng tâm trạng là giả dối.

Hứa Quế Chi vỗ lưng anh, “Lớn rồi mà còn như trẻ con.”

“Trước con không yêu đương, mẹ ngày ngày nhắc. Giờ con yêu đương muốn cưới nhanh, mẹ lại chê,” Dương Duy Lực nói.

Hứa Quế Chi lười tranh cãi, chọc vào trán anh, “Mẹ đợi Chiêu Chiêu vào cửa, sẽ có người dạy dỗ con.”

Nhưng Hứa Quế Chi dù sao cũng đã lớn tuổi, thời gian này bận rộn lo đám cưới cho Dương Duy Lực, lại thêm chuyện hôm nay, giờ đã mệt mỏi lắm rồi.

Thu dọn xong việc nhà, bà trở về phòng, thấy Dương Quyền Đình mặt lạnh ngồi đó, không biết đang nghĩ gì.

Vợ chồng trẻ sống với nhau đến già, Hứa Quế Chi thương chồng, đi tới đỡ ông, “Lên giường nằm nghỉ đi.”

Dương Quyền Đình thở dài, dựa vào tay bà đứng dậy, “Để anh xoa bóp cho em.”

Hứa Quế Chi ngày trẻ cũng là tiểu thư được cưng chiều, nhưng sau này gia đình biến cố, thêm mấy năm lao động vất vả ở quê làm tổn thương lưng.

Những năm nay dù có bồi bổ, nhưng hễ làm việc nặng là lưng lại đau.

Dương Quyền Đình từ lúc bà bước vào đã nhận ra.

“Không đau lắm, anh cũng nghỉ đi,” Hứa Quế Chi nói.

Nhưng Dương Quyền Đình đã bắt đầu xoa bóp.

“Em biết anh buồn,” Hứa Quế Chi nghiêng người, để lưng cho chồng, lúc nói không nhìn thấy biểu cảm của Dương Quyền Đình.

“Chuyện của mẹ, anh đừng quá đau lòng, lúc đó... chúng ta cũng bất đắc dĩ,” bà nhẹ giọng nói.

Hoàn cảnh lúc đó, đương nhiên không thể đưa bà già theo chịu khổ.

Tốt nhất là để bà ở lại thành phố với anh cả.

“Ừ, anh biết,” giọng Dương Quyền Đình chán nản, Hứa Quế Chi quay người lại, thấy mắt ông đỏ ngầu, càng thêm xót xa.

Nắm c.h.ặ.t t.a.y ông.

“Mẹ mà biết anh tự trách như vậy, chắc sẽ đau lòng lắm,” Hứa Quế Chi nói, “Anh có khó khăn của anh, bà hiểu.”

Chính vì thế mà Dương Quyền Đình càng đau lòng.

“Ừ,” ông gằn giọng, cúi đầu vào lòng vợ.

Hứa Quế Chi hiếm khi thấy ông như vậy.

Bà vỗ nhẹ lưng ông, an ủi.

Dương Quyền Đình không mất kiểm soát quá lâu, một lúc sau buông tay vợ.

“Nói thật, bác cả cũng thật, chuyện lớn như vậy mà không hề hay biết,” nghĩ đến đây Hứa Quế Chi tức giận.

Cây sâm đó là con trai bà liều mạng tìm về cho bà nội.

Kết quả bị bán đi.

Ngày xưa, bà nội dù không ưa cô con dâu lớn này, nhưng cũng không đối xử tệ.

Sao bà ta có thể nhẫn tâm như vậy!

“Thôi, đừng nói nữa,” Dương Quyền Đình khó chịu.

“Không nói thì thôi,” Hứa Quế Chi đẩy tay ông, cười lạnh, quay vào trong giường, “Nói đến anh trai là anh quý như vàng, nhưng nhìn thái độ của anh với Duy Lực xem.”

“Lúc nào cũng gầm gừ trừng mắt.”

“Lần này nếu không có Duy Lực, không biết nhà họ Dương sẽ ra sao,” nghĩ đến đây Hứa Quế Chi vẫn thấy sợ.

Dương Quyền Đình nhúc nhích đầu, “Dù sao đó cũng là bác của nó...”

Sao có thể đánh người lớn?

“Bác thì sao? Làm chuyện như vậy không đáng đánh à?” Hứa Quế Chi bĩu môi, “Theo em đánh còn là nhẹ.”

Dương Quyền Đình: “...”

“Được, anh trai anh là báu vật, con trai em là cỏ rác,” Hứa Quế Chi trừng mắt, “Anh đi ở với nhà anh trai đi, đừng lên giường em.”

“Em nói cái gì thế?” Dương Quyền Đình bóp trán, “Anh không có ý đó.”

“Hừ,” Hứa Quế Chi cười lạnh, “Con trai em sắp cưới vợ rồi, sau này anh còn đối xử với nó như vậy, em sẽ dọn ra ngoài ở với chúng nó.”

Còn lão già ngoan cố này, để ông ta một mình mà sống!

“Dù sao lão già bướng bỉnh này đi đâu cũng khiến người ta phát ngán.”

Dương Quyền Đình: “...”

Ông không ngờ mình lại có ngày trở thành kẻ cô độc.

Chương 188

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không hề biết chuyện xảy ra ở nhà họ Dương tại tỉnh thành, sáng sớm hôm sau đã bị Diêu Trúc Mai kéo dậy.

“Dậy nhanh lên, hôm nay còn nhiều việc phải làm lắm.” Diêu Trúc Mai gọi con gái dậy.

Hôm nay là mừng 8 tháng Chạp, từ sáng sớm Diêu Trúc Mai đã nấu xong một nồi cháo lạp bát.

“Con dậy rồi.” Chu Chiêu Chiêu nheo mắt, đợi Diêu Trúc Mai đi ra lại ngã vật xuống giường.

Trong sân thoang thoang mùi cháo lạp bát mẹ nấu, chỉ ngửi thôi đã thấy ngon.

Chỉ là kiếp này, họ không cần mang cháo sang biếu nhà Chu Chính Vũ nữa.

Ngửi mùi thơm, Chu Chiêu Chiêu lại chìm vào giấc ngủ.

Nhưng chưa ngủ được bao lâu, Chu Minh Huyền đã gõ cửa, “Chị ơi, anh rể tới rồi.”

Chu Chiêu Chiêu bật mở mắt.

...

...

Dương Duy Lực tới rồi?

Không biết chuyện hôm qua xử lý thế nào.

Cô vội vàng mặc quần áo, trước khi mở cửa còn chỉnh lại mái tóc rối bù trong gương.

Biết anh tới sớm thế, cô đã không ngủ nướng thêm chút nữa.

Vừa bước ra đã nghe Chu Minh Huyền nói, “Anh rể bảo đi ăn cháo lạp bát trước, chị cứ từ từ sửa soạn.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chu Minh Huyền, em có thể hét to hơn không?

Để cả xưởng biết chị ngủ nướng, người yêu tới rồi vẫn chưa dậy?

Khi cô chỉnh tề bước ra, Dương Duy Lực cũng vừa ăn xong.

Hai người hôm nay đi đăng ký kết hôn nên Dương Duy Lực ăn mặc khá trang trọng.

Thực ra họ có thể đăng ký tại đơn vị của Dương Duy Lực, nhưng quá xa nên hai người quyết định làm thủ tục tại huyện với giấy tờ đã thẩm tra.

Tình cờ thay, cả hai đều mặc áo sơ mi trắng bên trong.

Chu Chiêu Chiêu còn trang điểm nhẹ, đặc biệt tô son Dương Duy Lực tặng trước khi ra khỏi nhà.

Phải nói, thoa son lên trông da dễ sáng hẳn.

“Chú trai, lại gần thêm chút nữa.” Ông lão chụp ảnh cười hiền hậu, “Bao năm chưa thấy cặp nào đẹp đôi như hai cháu, chỉ có điều chú trai hơi nghiêm nghị quá.”

Dương Duy Lực: “...”

Ông lão mắt kém à?

Rõ ràng anh đã cười mà còn bảo nghiêm nghị?

“Vợ xinh thế này, có gì không vui?” Ông lão cười, “Nhìn về phía tôi, tấm ảnh này theo các cháu cả đời, phải chụp cho đẹp.”

Tách!

“Cảm ơn bác.” Chu Chiêu Chiêu cười tươi, đưa gói kẹo mừng đã chuẩn bị sẵn.

Ra khỏi cửa phòng đăng ký, Chu Chiêu Chiêu ngẩng ngó tấm giấy đỏ trong tay, xem kỹ tấm ảnh.

Ông lão này nghe nói được mời lại vì chụp ảnh rất đẹp.

Quả nhiên bắt được thần thái của hai người, nhất là nụ cười mỉm của Dương Duy Lực, vô cùng ấm áp.

“Vợ yêu.” Dương Duy Lực nhìn cô gái bên cạnh, nắm lấy tay Chu Chiêu Chiêu, “Đi ăn mừng nhé?”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

“Vợ yêu.” Dương Duy Lực lại gọi.

“Sao thế?” Cô ngẩng lên, thấy anh cười nói, “Không có gì, chỉ muốn gọi thôi.”

Nụ cười của anh khiến đôi mắt phượng như có móc câu, khiến người ta say mê.

Hai người đến quán Đông Trấn ngon nhất Chu Thủy huyện dùng bữa.

Hôm nay đúng lập bát, đường phố đã thấp thoáng không khí Tết, may mắn gặp được đầu bếp già còn làm, Dương Duy Lực đặc biệt gọi món bánh hộp thịt.

Đây là món thịt duy nhất Chu Chiêu Chiêu thích mà không thấy ngán.

Chu Chiêu Chiêu đến giờ vẫn không tin nổi mình đã là phụ nữ có gia đình.

Kiếp trước, sau khi đăng ký kết hôn, Dương Duy Lực cũng đề nghị đi ăn mừng nhưng bị cô từ chối.

Lúc đó tâm trạng cô luôn nghĩ lấy anh là hết đường phát triển.

Thậm chí không muốn cho anh nắm tay, mặt lạnh tanh chụp xong ảnh, chẳng thèm nhìn giấy đăng ký đã bỏ đi.

Cô quên mất lúc đó biểu cảm của Dương Duy Lực thế nào, nhưng chắc chắn không tươi như bây giờ, ăn cơm cũng cười.

Vốn dĩ anh là người ít cười.

Đúng lúc có người quen bước vào, nhận ra anh liền chào, “Duy Lực, về khi nào thế?”

“Vừa về không lâu.” Dương Duy Lực đứng dậy bắt tay, giới thiệu Chu Chiêu Chiêu, “Đây là vợ tôi.”

Người đó: “... Cậu được đấy, cưới lúc nào mà tôi không biết?”

“Hôm nay mới đăng ký, đang ăn mừng đây.” Dương Duy Lực mỉm cười, “Lúc đám cưới nhớ đến nhé.”

Hai người nói chuyện giữa quán Đông Trấn, không hạ giọng khiến xung quanh tò mò nhìn.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Ăn xong, Dương Duy Lực lại dẫn cô đến trường phát kẹo mừng và thiệp mời cho hiệu trưởng cùng các thầy cô.

“Tôi biết ngay hồi đó cậu có ý đồ.” Hiệu trưởng chỉ Dương Duy Lực cười, “Đột nhiên xin đi học bổ túc, lại chỉ vào lớp Chu Chiêu Chiêu, không có mưu đồ gì sao được?”

Nhưng thấy hai người hạnh phúc, hiệu trưởng cũng an lòng.

“Nhưng Duy Lực à,” hiệu trưởng trù mếu nói, “Con gái học đại học không dễ, cậu phải trân trọng Chiêu Chiêu.”

Đừng để gia đình trói buộc cô ấy.

“Thầy yên tâm,” Dương Duy Lực cười, “Cô ấy muốn làm gì tôi cũng ủng hộ.”

“Vậy thì tốt.” Hiệu trưởng gật đầu.

Tiếp đó, Dương Duy Lực dẫn Chiêu Chiêu đến đơn vị cũ, lúc này cô mới nhận ra anh được lòng mọi người đến thế.

“Anh định mời tất cả à?” Chu Chiêu Chiêu tròn mắt, “Vậy phải đặt bao nhiêu bàn?”

“Vui mà.” Dương Duy Lực cười, “Không sao, ai không đến được tôi sẽ mời riêng ở Đông Trấn.”

Tóm lại, chủ yếu là vui vẻ và công bố cho thiên hạ biết.

Ra khỏi đơn vị, trời lất phất mưa tuyết, đường phố vắng hơn, Dương Duy Lực nắm tay Chu Chiêu Chiêu, đút vào túi áo ngoài, tay kia đẩy xe đạp, hai người thong thả bước.

“Chiêu Chiêu.”

Đúng lúc này, có người gọi.

Cô quay đầu, thấy một chàng trai cắt tóc đen, mặc áo gió đen đứng bên kia đường, xác nhận là cô liền bước tới.

“Vương Hải Dương?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Anh... về khi nào vậy?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Về được mấy ngày rồi.” Vương Hải Dương liếc nhìn bàn tay đan vào nhau, cười nói, “Chuyện của hai người tôi nghe rồi, chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Chiêu Chiêu cười.

“Giờ tôi ở Thâm Quyến, khá ổn.” Vương Hải Dương chủ động chia sẻ, “Có dịp đến Thâm Quyến nhớ tìm tôi.”

Anh rút bút và sổ từ túi, viết số điện thoại đưa cho Chu Chiêu Chiêu.

“Ừ.” Cô gật đầu.

Nhìn hai người rời đi, Vương Hải Dương lắc đầu cười, cũng quay gót.

Chương 189

DTV-EBOOK

Thời gian ở Thâm Quyến, từng có lúc vô cùng khó khăn.

Có mấy lần suýt bỏ cuộc, trong đầu Vương Hải Dương lại hiện lên lời Chu Chiêu Chiêu nói hôm đó.

“Vương Hải Dương, anh định tiếp tục sống mờ mịt như vậy sao?”

“Anh đừng lúc nào cũng u mê thế, anh và Thẩm Quốc Lương khác nhau.”

Trước đây, anh luôn nghĩ Chu Chiêu Chiêu nói vậy là để chia rẽ tình bạn giữa anh và Thẩm Quốc Lương.

Nhưng có lần Thẩm Quốc Lương đ.â.m xe máy vào người, hấn không sao mà đưa tiền cho một đàn em nhận tội thay.

Từ lúc đó, Vương Hải Dương hiểu Chu Chiêu Chiêu không phải đang chia rẽ, mà thực sự mỗi người một khác.

Khi biết anh đi, Thẩm Quốc Lương cãi nhau kịch liệt, thậm chí không cho ai tiễn anh, như muốn đoạn tuyệt.

Người anh từng coi là huynh đệ, lại không bằng một Chu Chiêu Chiêu bị họ chế giễu hàng ngày.

...

...

Sau này, khi lập nghiệp ở Thâm Quyến, có lần gọi điện về, anh nghe được vài chuyện về Thẩm Quốc

Lương và Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Vương Hải Dương ngoảnh lại nhìn bóng lưng đã xa của Chu Chiêu Chiêu.

Anh còn nhiều điều muốn nói với cô, như việc lần này về định rủ mấy đứa bạn thân cùng ra ngoài lập nghiệp.

Ở cái xó nhỏ này với Thẩm Quốc Lương chỉ phí thời gian, chi bằng ra ngoài gây dựng sự nghiệp.

Vương Hải Dương vốn thông minh, sau khi ra ngoài anh nhận ra chỉ cần chịu khó thì nhất định có cơm ăn.

Nhờ từng học lái xe với Thẩm Quốc Lương, khi phát hiện vận tải là miếng bánh ngon, anh quyết tâm thi bằng lái.

Chuyến về này khiến Vương Hải Dương thấm thía sự lạc hậu của quê nhà, nhưng cũng nhìn thấy nhiều cơ hội.

Như chiếc đồng hồ điện tử vài đồng ở Thâm Quyến, nơi này bán tới mấy chục.

Nếu nhập một lô về, lời biết bao nhiêu?

Đấy mới chỉ là chiếc đồng hồ nhỏ.

Vương Hải Dương cũng nghe nói về quán gà rán của Chu Chiêu Chiêu cạnh trường cấp ba, lập tức đến thưởng thức.

Thành thật mà nói, hương vị không thua kém gì KFC, thậm chí theo anh còn ngon hơn.

Dân dĩ thực vi thiên, KFC có thể chiếm lĩnh thị trường nhanh chóng, anh tin quán của Chu Chiêu Chiêu cũng không kém.

“Hải Dương,” về đến nhà, mẹ anh lại nhắc, “Mai đi gặp mặt nhé, mẹ đã hẹn người ta rồi.”

Không hiểu sao, trong đầu Vương Hải Dương hiện lên hình ảnh Chu Chiêu Chiêu.

Anh lắc đầu, muốn xua đi.

“Không đi?” Mẹ thất vọng, “Bao giờ mới dẫn vợ về cho mẹ?”

“Mẹ, không vội,” Vương Hải Dương cười, “Đợi con kiếm tiền xây lại nhà rồi tính.”

“Lúc đó dễ hơn.” Anh nói thêm.

Hiện giờ, nhà đất nện còn dột, về quê không có chỗ ngủ, lấy vợ về ở đâu?

Mẹ anh nghĩ cũng phải.

Thở dài: “Con giờ có chí, mẹ mừng.”

Vẫn hơn ngày trước lêu lổng với lũ bạn.

Vương Hải Dương chợt nói: “Mẹ, bạn con sắp cưới, nên tặng gì nhỉ?”

“Mấy đứa đó à?” Mẹ hỏi.

“Chiêu Chiêu,” anh nói, “Cô bé từng đến nhà mình.”

“Chiêu Chiêu à, cô bé tốt bụng,” mẹ anh nói, “Hè rồi mẹ ngã phải nhập viện, tình cờ gặp cô ấy, còn mua hoa quả đến thăm mẹ.”

“Sắp cưới rồi à?” Mẹ tiếc nuối, “Cô bé tốt quá.”

Chỉ tiếc con trai bà không có phúc.

“Tặng gì cũng được, tấm lòng là chính,” mẹ nói, “Mẹ dệt mấy bộ chăn ga, con chọn cái đẹp mang đi, cũng là chút lòng.”

“Được.” Vương Hải Dương cười.

Mẹ nhìn con trai, lắc đầu.

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện này, cô không ngờ hôm nay gặp Vương Hải Dương.

“Vui lắm à?” Dương Duy Lực đột nhiên hỏi.

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Em thấy giờ anh ấy làm ăn khá lắm.”

Ít nhất, khi nói về Thâm Quyến, ánh mắt anh rạng rỡ.

Ngày trước, tiếp xúc với Vương Hải Dương, cô biết anh ta khác biệt.

Nên đã nhắc nhở khi thấy anh ta lêu lổng với Thẩm Quốc Lương.

May mắn là anh ta nghe theo.

“Anh nói em có vui không?” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười đắc ý.

Dương Duy Lực véo tay cô, im lặng.

“Sao thế?” Cô nghi hoặc.

“Ghen,” anh nói, “Em không thấy chồng em đang ghen à?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Hả?

“Trước mặt anh vui vì đàn ông khác, anh không được ghen?” Dương Duy Lực lại véo cổ tay cô.

Chu Chiêu Chiêu bật cười: “Gì chứ? Anh cũng ghen với anh ấy?”

Người đó chỉ là bạn bình thường thôi.

Dương Duy Lực bóp mũi cô: “Không quan tâm.”

Cô tưởng ai cũng nghĩ như cô sao?

Vừa rồi khi Vương Hải Dương đứng bên đường gọi tên cô đầy vui mừng, Dương Duy Lực đã thấy thứ gì đó trong ánh mắt anh ta.

Ánh mắt ấy không đơn giản chỉ là bạn bè.

Cho đến khi nghe cô nói sắp cưới, sự ngỡ ngàng và tiếc nuối thoáng qua trong mắt Vương Hải Dương.

Dương Duy Lực khẽ nhếch mép, dừng hòng.

“Anh có lý lẽ chút đi,” Chu Chiêu Chiêu tức cười, “Em với anh ấy nói chuyện đếm trên đầu ngón tay.”

“Vớ lại, em đâu như người nào, lúc nào cũng có bạn thơ ấu, tri kỷ gì đó.” Cô lạnh lùng nhìn anh, “Không thì em ngập trong bể giấm mắt.”

“Chu Chiêu Chiêu, chúng ta không lật lại chuyện cũ nhé?” Dương Duy Lực nghiêm mặt véo má cô, “Em gán cho anh bao nhiêu tội rồi?”

“Anh khơi chuyện trước mà.” Cô giận dỗi.

“Anh sai rồi, được chưa?” Dương Duy Lực đeo bám, “Vợ yêu, đừng giận nữa.”

“Vậy em đánh anh đi.” Anh giả vờ kéo tay cô đánh mình.

“Em không thèm.” Cô giật tay lại.

“Vợ ngoan, anh biết vợ thương anh nhất.” Dương Duy Lực kéo tay cô áp lên ngực, thì thầm, “Thích thì sờ, không thích thì đánh, anh không nhỏ nhen thế đâu.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Lại còn nói lời khiêu khích?

Nhưng vừa lên cầu thang, họ đã thấy một bóng người đứng đó.

Ừm, một người phụ nữ!

Chương 190

DTV-EBOOK

Mấy ngày trước đèn hành lang bị hỏng, đến giờ vẫn chưa ai sửa.

Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu đi lên đã quen với bóng tối, nên ngay lập tức nhìn thấy cô gái ngồi xổm trước cửa nhà Dương Duy Lực.

Nghe tiếng động, cô gái ôm chặt gói đồ trong lòng, cảnh giác nhìn người tới.

Dương Duy Lực: “...”

Chưa kịp nói gì, đã thấy Chu Chiêu Chiêu nhìn anh bằng đôi mắt biết cười.

Đây vẻ trêu chọc.

“Anh... anh cũng không biết chuyện này là thế nào.” Dương Duy Lực xoa mũi ngượng ngùng.

Anh nghe tiếng cười khẽ của Chu Chiêu Chiêu.

Rồi bị cô véo vào eo, “Ừ, em biết.”

...

Cô tuy cười nhưng Dương Duy Lực cảm nhận được sự ngẩn ngơ.

Cái véo không đau, chỉ hơi nhột.

“Vợ ngoan, anh thật không biết, chúng ta đi xem sao.” Anh nhin cười nói.

“Ai là vợ anh,” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, “Nói năng cho đàng hoàng.”

Giờ này đã buông thả đến mức sắp thành thú rồi.

“Anh Dương.”

Cô gái ngồi xổm nghe tiếng liền gọi, “Anh cuối cùng cũng về.”

Nói xong òa khóc.

Và... đ.â.m vào người Dương Duy Lực.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dương Duy Lực vội giơ hai tay, “Cô... cô là ai?”

Anh đẩy cô ta ra, giải thích với Chu Chiêu Chiêu, “Vợ yêu, đây... là ngoài ý muốn, đừng giận.”

“Vợ yêu?” Cô gái mới phát hiện ra cô gái xinh đẹp bên cạnh Dương Duy Lực.

“Anh Dương, em là Tiểu Tiểu mà.” Cô khóc nói, “Nhà em gặp nạn, em... em không có chỗ nào để đi.”

“Tiểu Tiểu?” Dương Duy Lực nghiêm mặt, “Vào nhà nói chuyện.”

Bên ngoài lạnh lắm.

Chu Chiêu Chiêu định về phòng mình, nhưng chưa kịp mở cửa đã bị Dương Duy Lực kéo vào phòng anh.

“Anh Dương, chị này là ai vậy?” Tiểu Tiểu vào nhà, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Cô ấy nhỏ tuổi hơn em.” Dương Duy Lực lạnh nhạt nói, “Là vợ anh, Chu Chiêu Chiêu.”

Rồi nói với Chu Chiêu Chiêu, “Đây là em gái đồng đội Tổng Quốc Cường của anh, Tống Tiểu Tiểu.”

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười chào, “Xin chào.”

Chị?

Cô ta trông còn rất trẻ mà?

Dương Duy Lực đã không khách khí đáp trả.

“Anh kết hôn rồi?” Tống Tiểu Tiểu ngạc nhiên nhìn Dương Duy Lực, rồi chua xót nói, “Lần trước không nghe anh nhắc.”

Cô vô thức ôm chặt gói đồ.

“Ừ,” Dương Duy Lực dường như không muốn giải thích nhiều, lạnh nhạt hỏi, “Nhà em gặp nạn thế nào?”

“Tuyệt đê sập nhà.” Tống Tiểu Tiểu cúi đầu khóc, “May là ban ngày em cảnh giác chạy ra, không thì... cả đời không gặp lại anh.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dù thông cảm hoàn cảnh của Tống Tiểu Tiểu, nhưng cách nói chuyện của cô ta khiến cô khó chịu.

“Năm ngoái không bảo người sửa mái nhà rồi sao?” Dương Duy Lực mang hai cốc nước, đưa Chu Chiêu Chiêu trước, rồi mới đưa cô ta, “Uống nước đi.”

“Có lẽ tuyết rơi quá nhiều.” Tống Tiểu Tiểu đỏ mắt nói, “Anh Dương, giờ em không có nhà, đành... đến nhờ anh.”

“Anh không chê em chứ?” Cô nhìn Dương Duy Lực đáng thương, lại e dè liếc Chu Chiêu Chiêu, “Em... em không biết anh đã kết hôn.”

Đầu năm, anh cử binh lính đến sửa nhà, cô đã hỏi khéo, họ đều nói Dương Duy Lực chưa có người yêu.

Nhưng Tống Tiểu Tiểu đâu biết, đó là lính mới, sao biết chuyện này?

“Nhờ anh?” Dương Duy Lực khẽ cười, “Tối nay muộn rồi, anh đưa em đến nhà nghỉ trước.”

Vừa dứt lời, Tống Tiểu Tiểu nói, “Không cần tốn tiền nhà nghỉ đâu, em ngủ với chị ấy được mà.”

Cô chỉ Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, không nói gì.

“Không được,” Dương Duy Lực nói, “Cô ấy không quen ngủ với người lạ.”

“Đi, anh đưa em đến nhà nghỉ.” Nói xong, không đợi Tống Tiểu Tiểu phản ứng, anh lấy khăn choàng của Chu Chiêu Chiêu quàng cho cô.

Nhìn Tống Tiểu Tiểu đứng im, “Sao? Đi nào.”

Tống Tiểu Tiểu ầm ỨC cúi đầu theo ra cửa.

Chu Chiêu Chiêu không đi, ngồi xuống nói, “Anh đưa cô ấy đi, em mệt rồi, không muốn động đây.”

“VẬY... cũng được.” Dương Duy Lực nhìn cô nói, “Em nghỉ đi, anh về ngay.”

“VẬY tối nay anh ngủ ở đây?” Tống Tiểu Tiểu khẽ hỏi.

“Không được sao?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn cô ta, “Tôi và anh ấy là vợ chồng hợp pháp, ngủ cùng nhau có gì sai?”

Tống Tiểu Tiểu như bị đả kích, cúi đầu thấp hơn.

Dương Duy Lực thấy vậy nhức đầu, bóp trán nói, “Đi thôi.”

“Anh Dương,” đi được một đoạn, Tống Tiểu Tiểu ầm ỨC hỏi, “Anh thật sự kết hôn với cô ấy rồi à?”

“Ừ.” Dương Duy Lực đáp.

“Nhưng cô ấy có vẻ tính khí không tốt.” Tống Tiểu Tiểu khẽ nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực dừng bước nhìn cô.

Tống Tiểu Tiểu cảm thấy da đầu tê dại, nhưng vẫn nói nốt, “Em thấy cô ấy có vẻ không thích em.”

“Cô ấy và em có quan hệ gì đâu,” Dương Duy Lực kiên nhẫn nói, “Thích hay không thích em làm gì?”

Tống Tiểu Tiểu ghen lời.

Nước mắt lập tức rơi, “Anh Dương đừng giận, em không có ý đó.”

“Ừ,” Dương Duy Lực hơi hột đáp, rồi dẫn cô vào nhà nghỉ gần đó, “Đi.”

Làm xong thủ tục, đưa cô đến cửa phòng, anh định rời đi.

“Anh Dương, anh không vào sao?” Tống Tiểu Tiểu ngăn lại.

“Muộn rồi, không tiện.” Dương Duy Lực nói, “Em yên tâm ở đây, dưới nhà có chỗ ăn, đây là 20 tệ em cầm tạm, sáng mai xuống ăn sáng.”

“Trưa anh đến đón.” Anh đưa tiền rồi quay lưng đi nhanh.

Đằng sau, Tống Tiểu Tiểu nắm chặt tờ tiền, cố kìm nước mắt.

Dương Duy Lực về nhà rất nhanh, mở cửa thấy Chu Chiêu Chiêu đang ngồi bên bàn đọc sách, trong lòng nhẹ nhõm.

Anh sợ quay về không thấy cô.

“Ồn thỏa rồi?” Thấy anh về, Chu Chiêu Chiêu đứng dậy hỏi.

“Ừ.” Dương Duy Lực cười, “Anh giải thích chuyện hôm nay.”

“Ồ,” Chu Chiêu Chiêu đặt sách xuống, “Tối nay muộn rồi, mai nói sau.”

Nói xong mở cửa định đi.

“Em định làm gì?” Dương Duy Lực kéo tay cô.

“Về phòng em ngủ.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Dương Duy Lực: “...”

Chương 191

DTV-EBOOK

Cánh cửa đóng sầm lại.

Dương Duy Lực vội vàng chạy theo, thấy Chu Chiêu Chiêu đang lục túi tìm chìa khóa.

“Chiêu Chiêu.” Anh bước tới lúc cô vừa mở cửa.

“Chúng ta nói chuyện.” Anh nắm tay cô nghiêm túc.

“Dương Duy Lực, hôm nay em thực sự mệt rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Anh yên tâm, em không hiểu lắm gì đâu.”

Dương Duy Lực cười khẩy, “Vậy mà bảo không hiểu lắm?”

“Hay là,” ánh mắt phượng chăm chú nhìn cô, “vừa đăng ký xong đã muốn đá anh?”

“Anh nói gì thế?” Chu Chiêu Chiêu tức cười, bước vào phòng, “Dù đã đăng ký nhưng chưa tổ chức tiệc cưới mà.”

“Anh cũng biết, nơi này phải làm tiệc mới tính.” Cô vừa thay giày vừa nói.

...

“Vậy em qua phòng anh ngủ,” Dương Duy Lực nói, “Anh ngủ bên này.”

Lại nói, “Bên anh đã thông gió rồi.”

“Không cần,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Em vào lấy đồ thôi, không ngủ ở đây.”

Phòng này lâu không người ở, dọn dẹp cũng mất thời gian, chỉ bằng về thẳng trại gà.

“Cũng được,” Dương Duy Lực gật đầu, cúi xuống gần cô, “Để những điều đẹp để cho đêm động phòng hoa chúc.”

“Em phát hiện anh ngày càng trở trên.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt, “Phải chăng đã đuổi được em rồi nên buông thả?”

“Không hẳn,” Dương Duy Lực dựa cửa thản nhiên, “Ăn uống t.i.n.h d.ụ.c là bản năng, không cần né tránh.”

“Hơn nữa, bình thường phải kiểm soát cảm xúc,” anh tiếp tục, “Nếu trước mặt em mà còn phải giả vờ không thích, thì khổ lắm.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Sao giờ em mới phát hiện anh biết nói thế?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, “Đi thôi, đưa em về.”

“Về thật à?” Dương Duy Lực ôm cô, “Tối nay ngủ bên anh, anh cam đoan không làm gì, được không?”

“Em...”

“Em n.忍.心 để anh một mình th.守 phòng sao?” Anh gục đầu vào cổ cô, giọng yếu ớt.

Chu Chiêu Chiêu suýt mềm lòng trước vẻ đáng thương này.

Nhưng cuối cùng vẫn cương quyết, “Đưa em về đi, bố mẹ biết hôm nay ta đăng ký, chắc đang đợi.”

Dương Duy Lực thở dài, thấy cô kiên định, đành nói, “Vây thôi.”

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, đẩy anh, “Đừng giả bộ.”

Giả vờ đáng thương cho ai xem?

Về đến nhà, Diêu Trúc Mai và Chu Chính Văn quả nhiên chưa ngủ.

“Mẹ tưởng tối nay không về.” Diêu Trúc Mai cười, cầm giấy đăng ký xem kỹ, “Áo trắng chụp ảnh cưới đẹp thật.”

Dù là ảnh đen trắng, nhưng hai người mặc áo trắng, tóc gọn gàng, rất đẹp đôi.

Bàn tay thô ráp nhẹ nhàng chạm vào ảnh, càng xem càng hài lòng.

“Hay mình cũng đi đăng ký?” Tối nằm trên giường, Chu Chính Văn nghĩ đến ánh mắt vợ khi xem giấy đăng ký của con, nói.

Họ cưới chỉ làm tiệc, chưa từng đăng ký.

“Được không?” Diêu Trúc Mai quay người nhìn chồng, “Con cái lớn rồi, giờ đi đăng ký...”

Cảm thấy ngại.

“Có gì không được?” Chu Chính Văn nắm tay vợ, “Ta làm tiệc 26 tháng Chạp, vậy 26 đi đăng ký.”

Nói xong, ông trở mình

“Anh...” Diêu Trúc Mai đẩy nhẹ, không lay chuyển được, đành miễn cưỡng đồng ý.

Trong phòng, Chu Chiêu Chiêu tiễn Dương Duy Lực, ngay cả giấy đăng ký cũng bị anh lấy đi, lý do là để anh giữ.

Anh không tin tưởng cô đến vậy sao?

Chu Chiêu Chiêu bấu môi, nhưng vẫn ôm chần lăn qua lăn lại trên giường.

Không ngờ đá phải tử đầu giường, đau đến mức rên lên, ngồi dậy xoa xoa.

Cô và Dương Duy Lực đã kết hôn rồi.

Kiếp này, không có tiếng xấu oan uổng, không có Chu Mẫn Mẫn gièm pha, họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Cùng lúc đó, tại một ngôi nhà ở Tân Trại thôn, Chu Mẫn Mẫn cắn răng không kêu lên.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô nắm chặt ga giường, để mặc người đàn ông trên người mình.

“Sao? Trước đây em không thích lắm sao?”

Thẩm Quốc Lương bóp cằm cô, “Giờ thấy anh không tiền không thế rồi chê?”

“Yên tâm,” anh thì thầm, hơi thở nóng phả vào mặt Chu Mẫn Mẫn, “Anh đi nhất định sẽ dẫn em theo.”

Chu Mẫn Mẫn cứng đờ.

Thẩm Quốc Lương lại cười khẽ, “Sẽ rất kích thích, đến đó anh cho em ăn sung mặc sướng.”

“Thật sao?” Chu Mẫn Mẫn động lòng, “Nhưng... chúng ta không biết nói tiếng.”

“Bên đó có phố Hoa kiều,” Thẩm Quốc Lương nói, “Vàng bạc đầy đường, chỉ cần ra được, nhất định kiếm được tiền.”

“Quốc Lương ca,” Chu Mẫn Mẫn cuối cùng cũng xiêu lòng, ôm lấy anh, “Vậy anh dẫn em đi.”

Nơi cô không nhìn thấy, khóe miệng Thẩm Quốc Lương nhếch lên đầy châm biếm.

Chân anh không lạnh lặn, lần đầu tìm Chu Mẫn Mẫn, cô ta dám chê.

“Theo anh, anh đảm bảo em sẽ sống tốt hơn cô ta.”

“Cô ta” là ai, cả hai đều hiểu.

Chu Mẫn Mẫn như gặp được cứu tinh.

Cô mơ ước vượt mặt Chu Chiêu Chiêu.

Mơ ước những kẻ khinh rẻ cô phải hối hận.

“Quốc Lương ca, anh đối với em thật tốt.” Chu Mẫn Mẫn cười khúc khích, lần này không nhịn nữa, mà phát ra từng tràng tiếng rên.

“Ngoan, dù biết em dâm nhưng khẽ thôi.” Thẩm Quốc Lương đ.â.m mạnh, “Xong việc chúng ta đi ngay, đừng gây rắc rối.”

Nói xong, không đợi cô trả lời, đã bịt miệng cô.

Phòng bên, Trương thị giận dữ chửi “đồ dâm phụ”, rồi quay lại ngủ.

Nhưng... không tài nào ngủ được.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, bà định sang nói chuyện với Chu Mẫn Mẫn, nhưng mở cửa không thấy ai.

Chỉ còn lại mùi hôi trong không khí, giấy vệ sinh vương vãi và ga giường nhơ nhuốc...

Quần áo thường ngày của Chu Mẫn Mẫn cũng biến mất.

Trương thị thốt lên, “Hỏng rồi.”

Bà vội chạy về phòng, mở tờ lịch trên tường, lấy ra cục đất phía sau.

Nơi bà cất tiền.

Nhưng giờ đây, trống rỗng.

Tiền bà dành dụm cùng trang sức đều biến mất.

“Đồ c.h.ế.t tiệt!”

Chương 192

DTV-EBOOK

Trương thị lại như điên cuồng đi tìm một chỗ giấu của quý khác, nơi mà bà ít khi động tới, chứa đựng tiền mua quan tài của bà.

Bà chạy ra nhà vệ sinh phía sau, nhà vệ sinh nông thôn thường được xây bằng đá.

Kho báu của bà được giấu dưới những viên đá này.

Trương thị cười.

Nơi này, không ai có thể nghĩ tới.

Bà tự tin ngồi xổm xuống, không quan tâm mùi hôi thối, nhắc viên đá lên.

Dưới đó là một chiếc hộp sắt.

Khóe miệng Trương thị nhếch lên đầy châm biếm.

Gừng càng già càng cay.

...

Chu Mẫn Mẫn dù có xảo quyết đến đâu cũng không ngờ bà giấu đồ ở nhà vệ sinh, bởi cô ta luôn ghét nơi này nhất.

“Thối quá,” Trương thị không biết rằng, trên chiếc xe đang chạy đi nơi khác, Chu Mẫn Mẫn khinh bỉ nói, “Bà ấy sẽ không bao giờ biết tôi phát hiện ra chỗ giấu đồ như thế nào.”

Càng không thể biết, cô ta không lấy đi thỏi vàng trong hộp, mà chỉ đổi chỗ giấu, thay bằng viên đá.

Còn lúc này, Trương thị cầm chiếc hộp nặng trĩu, lòng lại yên tâm phần nào.

Nhưng khi mở hộp ra, bà phát hiện bên trong không phải vàng, mà là... đá.

“Chu Mẫn Mẫn!” Trương thị gào lên.

Nếu Chu Mẫn Mẫn ở đây, chắc chắn sẽ bị Trương thị cắn c.h.ết ngay lập tức.

Tiếc là cô ta không có mặt.

Và cũng không thấy được sau khi hét tên cô, mặt Trương thị bắt đầu co giật không kiểm soát.

Đúng, đây là dấu hiệu của đột quy.

Trương thị không muốn bị đột quy, nhưng điều này không phải do bà quyết định.

Đầu tiên là mặt co giật, sau đó đến một cánh tay...

“Không tốt rồi, Trương thị bị đột quy!” Lúc này, Trương thị nghe thấy ai đó hét lên.

May mắn thay, hàng xóm phát hiện kịp thời, lập tức kêu cứu.

Dù Trương thị độc ác, nhưng gặp chuyện như vậy, dân làng vẫn nhiệt tình đưa bà đến thầy lang.

Châm vài mũi, tay và mặt Trương thị đỡ co giật.

Nhưng miệng vẫn nói không rõ.

“Châu Mẫn Mẫn (Chu Mẫn Mẫn) ăn cắp tiền của tôi.” Trương thị giận dữ gào lên.

Nhưng ngay lập tức im bật.

“Đã thế này rồi còn không yên?” Thầy lang nghiêm mặt, “Bà muốn nằm liệt giường cả đời sao?”

Trương thị im miệng.

Nhưng trong lòng m.á.u chảy thành sông.

Bà làm gì có nhiều tiền, chỉ là trước đây Chu Chính Văn thường cho, nhưng cũng không cho thỏi vàng.

Trương thị gan lớn, số vàng này bà ăn cắp từ nhà địa chủ những năm cải cách ruộng đất.

Bà từng trải qua thời đó, biết chỉ có vàng là an toàn nhất.

Ngay cả những năm đói kém, bà cũng không đem vàng ra đổi gạo.

Những thỏi vàng yên ổn nằm dưới hố xí suốt bao năm.

Nhưng giờ, tất cả đã bị Chu Mẫn Mẫn lấy đi.

Đồ bạc béo, giá như năm đó bóp c.h.ế.t cô ta.

Trương thị tức đến thở gấp.

Trong khi đó, Chu Chiêu Chiêu nhìn thứ đặt trước mặt, nghi hoặc hỏi, “Đây là gì?”

“Mở ra xem.” Dương Duy Lực nhếch miệng chỉ chiếc hộp.

Đúng, loại hộp cơm bằng nhôm giống của Trương thị, nhưng khác biệt.

“Vàng?” Chu Chiêu Chiêu mở hộp, thấy những thỏi vàng xếp ngay ngắn.

Cô ngẩng lên nhìn Dương Duy Lực, “Anh... nhận hối lộ?”

“Dương Duy Lực, anh không được phạm sai lầm.” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột, “Số vàng này chúng ta

không thể nhận.”

Đây là thứ nguy hiểm.

Cô biết Dương Duy Lực có năng lực, kiếp trước theo anh chưa bao giờ lo cơm áo.

Dù là trong quân ngũ hay sau này làm kinh doanh, anh đều như có thiên phú.

Đều rất thành công.

Tất nhiên, nếu không gặp nạn.

“Nghĩ gì đấy?” Dương Duy Lực cười véo mũi cô, “Vợ tôi tư tưởng còn cao thâm thế?”

“Em đang nói nghiêm túc.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt.

“Không hổ là vợ tôi,” Dương Duy Lực hôn nhẹ lên môi cô, “Đúng là tiền bất chính, nhưng chỉ em mới có thể nhận.”

“Tiền bất chính?” Chu Chiêu Chiêu tròn mắt, dù thông minh đến đâu cũng không ngờ đây là tiền mua quan tài của Trương thị.

Dương Duy Lực vẫy tay, cô nghiêng người lại gần.

“Của bà ấy?” Chu Chiêu Chiêu mắt tròn xoe, nghe nói giấu trong nhà vệ sinh, lập tức lùi lại.

“Anh đã thay rồi.” Dương Duy Lực cười nhìn cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sao có thể để vợ ngửi mùi đó? Dương nhiên đã rửa nhiều lần, đảm bảo không còn mùi mới mang tới.

“Thứ này, em tìm chỗ chôn đi.” Dương Duy Lực nói, “Vài năm nữa đào lên.”

“Nên chôn ở đâu?” Chu Chiêu Chiêu bối rối.

“Hay anh xử lý?” Cô đẩy hộp về phía anh.

“Đúng là cô gái lười.” Dương Duy Lực xoa đầu cô, “Không sợ anh chiếm đoạt?”

Anh phát hiện Chu Chiêu Chiêu có niềm tin kỳ lạ vào mình, từ cái nhìn đầu tiên.

“Không phải của chúng ta sao?” Chu Chiêu Chiêu ngẩn người, “Dương Duy Lực, chúng ta sắp giàu rồi à?”

Cả hộp vàng, xếp chặt nịch, không phải kẹo đâu.

“Giờ mới nhận ra?” Dương Duy Lực véo má cô, “Đúng vậy, tiểu phú bà giờ đã có tiền, có ngại nuôi trai bao không?”

Người này, mặt dày thật!

Ai lại tự nhận mình là trai bao?

“Anh cũng không trắng,” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh đầy chê bai, “Nhưng xem mặt mũi còn được, tạm nuôi vậy.”

“Được rồi,” Dương Duy Lực bắt chước trên TV, đưa tay cho cô, “Bà chúa đi cẩn thận.”

“Ừ, Tiểu Dương tử biểu hiện tốt, thưởng!”

Hai người diễn như thật, nhìn nhau bật cười.

Trương thị trở thành “Tường Lâm Tẩu”.

Ngày ngày ngồi trước cửa, gặp ai cũng kể tội Chu Mẫn Mẫn.

“Tôi thật ngốc, thật đấy,” Trương thị khóc lóc, “Đáng lẽ không nên thương hại mà để nó ở nhà, nên

gả đi sớm.”

Gả đi, vàng của bà đã không mất.

Chu Mẫn Mẫn, đồ tiện nhân!

Còn lúc này, Chu Mẫn Mẫn đang ôm chặt cánh tay, sợ hãi hỏi, “Quốc Lương ca, chúng ta phải ở đây bao lâu nữa?”

Chương 193

DTV-EBOOK

Đây là một con tàu đen, trên tàu toàn là những kẻ liều mạng, mang án hoặc không thể sống ở quê nhà, nghe nước ngoài trả lương cao nên cũng đi theo.

Tóm lại, đủ loại người.

Bị nhốt trong không gian chật hẹp này, không khí càng trở nên ngột ngạt.

Cùng với những ánh mắt soi mói không mấy thiện chí.

Khiến Chu Mẫn Mẫn không khỏi thu mình lại.

Cô bản năng nép vào phía Thẩm Quốc Lương, “Quốc Lương ca...”

“Im đi.” Thẩm Quốc Lương gắt.

Chu Mẫn Mẫn mím môi không dám khóc cũng không dám làm nũng nữa.

Cô quên mất, Thẩm Quốc Lương cũng được Vương Vân nuông chiều từ nhỏ, làm sao chịu được cảnh này?

...

Hắn tưởng người liên lạc sẽ sắp xếp chỗ ngồi tốt, nào ngờ tên khốn đó không chỉ nuốt tiền mà còn suýt nữa không xong việc.

May mà hắn nhanh trí.

Nhẫn nhịn thôi, phải nhẫn nhịn.

Thẩm Quốc Lương tự nhủ, đến Mỹ rồi sẽ khá hơn.

Một đại ca quen biết từng kể cho hắn về cuộc sống ở Mỹ, đó chính là thứ hắn mong muốn.

Sau này, khi kiếm được bọn tiền, hắn sẽ trở về khiến tất cả phải quỳ dưới chân.

Còn Chu Mẫn Mẫn giờ đã hối hận.

Giá như không theo Thẩm Quốc Lương, đến nơi xa lạ không biết tiếng, bị lừa cũng không hay.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nghĩ đến số vàng giấu được, nếu đến nơi không ai biết, cô có thể sống sung sướng.

Tại sao lại theo Thẩm Quốc Lương trốn ra nước ngoài?

Ở nơi này, với những người này, Chu Mẫn Mẫn thấy vô cùng bất an.

Đúng lúc này, con tàu đột nhiên chao đảo.

“Chuyện gì vậy?” Ai đó khóc lóc, “Không phải chìm tàu chứ? Tôi không muốn chết!”

Tiếng khóc này lây lan nhanh chóng.

“Đúng vậy, có chuyện gì thế?”

“Tôi muốn quay về, không đi Mỹ nữa.”

Có người nói lên suy nghĩ của Chu Mẫn Mẫn, nhưng lập tức bị ngăn cản, “Nghĩ gì vậy? Giữa biển làm sao quay đầu?”

Chu Mẫn Mẫn cúi đầu lặng lẽ rơi nước mắt.

Nhẫn nhịn thôi, đến Mỹ rồi sẽ tốt.

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện này, sau khi tìm được nơi cất giấu an toàn cho số vàng, cô vô cùng

phấn khích.

Nhưng chẳng mấy chốc cô không còn thời gian nghĩ ngợi nữa, vì ngày cưới đã đến.

Sáng sớm, Dương Duy Lực dẫn người đến đón dâu, tám chiếc xe hơi Hồng Kỳ đen xếp hàng dài tiến vào Tân Trại thôn, thẳng đến cổng trại gà.

Hai chữ: Hoàn tráng!

Bởi lẽ, thời buổi này cưới hỏi có được xe hơi đã là hiếm, đa phần là xe kéo có mái che bằng chiếu, treo câu đối đỏ là thành xe hoa.

Có người dùng xe ngựa đón dâu.

Thậm chí mượn xe đạp hàng xóm chở vợ về.

Nhưng như Dương Duy Lực, dẫn theo tám chiếc Hồng Kỳ, quả là lần đầu thấy.

“Không phải Chu Chiêu Chiêu lấy tài xế sao?” Dân làng nghi hoặc, “Tài xế mà oai thế?”

Hay giờ tài xế đều oai như vậy?

“Tài xế là chuyện cũ rồi,” có người nói, “Nghe nói là công tử nhà giàu đi thể nghiệm dân tình.”

“Không thì Chu Chính Văn gả con gái cho tài xế sao?”

Chu Chính Văn là ai?

Học hành thông minh, làm ăn càng láu lỉnh, ai tính nổi?

Hơn nữa, người làng trọng nam khinh nữ. Chu Chính Văn ngược lại, cưng chiều con gái.

Chiều đến mức như công chúa.

Làm sao nữ để con gái chịu khổ?

Xe đầu dừng lại, Dương Duy Lực bước xuống trong bộ vest chỉnh tề. Vẻ điềm đạm cùng bông hoa đỏ trên n.g.ực khiến anh trông dịu dàng và rạng rỡ hơn.

Chu Chiêu Chiêu tối qua trằn trọc mãi mới ngủ được, nào ngờ vừa chợp mắt đã bị Diêu Trúc Mai kéo dậy.

“Dậy đi, để anh Hạo Đông đưa đi làm tóc.” Diêu Trúc Mai nói.

Chu Chiêu Chiêu dạ rồi lại ngủ tiếp.

Khi Diêu Trúc Mai vào lần nữa, thấy cô vẫn nằm.

“Bốn giờ sáng đã đi làm tóc.” Trên xe, Chu Chiêu Chiêu ngáp dài, “Nhất định phải đi sao?”

“Đi nhanh.” Diêu Trúc Mai đưa quả trứng, “Ăn tạm trên đường.”

Lại bảo Chu Hạo Đông, “Hạo Đông, lái nhanh đi.”

Sợ Chu Chiêu Chiêu thay đổi ý định.

Thời buổi này chưa phổ biến làm tóc trang điểm, nhưng gần đây ở Bắc Thủy thôn bỗng rộ lên phong trào cô dâu trang điểm.

Diêu Trúc Mai đi ăn cỗ thấy cô dâu đẹp, nghĩ con gái mình còn đẹp hơn, nếu trang điểm chắc càng lộng lẫy.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu ngồi trên giường buồn ngủ rũ.

Cô thực sự rất mệt.

Nhưng đúng lúc đó, tiếng hô vang lên: “Chú rể đến đón cô dâu rồi!”

Cánh cửa phòng mở ra, Dương Duy Lực dẫn người bước vào.

Hôm nay anh khác hẳn mọi ngày.

Chu Chiêu Chiêu không chớp mắt nhìn anh.

Bông hoa đỏ khiến vẻ điềm đạm trở nên rực rỡ, đôi mắt phượng đầy tình cảm nhìn cô dâu.

Chu Chiêu Chiêu e thẹn quay mặt, không dám đối diện ánh mắt chân thành ấy.

“Cô dâu xinh quá, chú rể nhìn không chớp mắt.”
Một bác lớn tuổi trên chộc.

Chu Chiêu Chiêu càng đỏ mặt.

Dương Duy Lực bước tới, quỳ xuống, giọng trầm ấm: “Chiêu Chiêu, anh đến đón em về nhà.”

Về nhà.

Chu Chiêu Chiêu thấy lòng ấm áp, khẽ gật đầu.

Dương Duy Lực nhặt đôi giày đỏ bên giường, xỏ vào chân cô.

Nhưng chưa kịp đặt chân xuống, anh đã bế cô lên.

“Á.” Chu Chiêu Chiêu giật mình.

“Ôm chặt vào.” Dương Duy Lực mỉm cười nói.

Chu Chiêu Chiêu vòng tay qua cổ anh.

Anh bước những bước dài, ôm cô dâu ra khỏi phòng.

Đến trước mặt Chu Chính Văn và Diêu Trúc Mai, đặt cô xuống, hai người quỳ lạy cha mẹ.

“Bố, mẹ,” Dương Duy Lực kiên định nói, “Con sẽ đối tốt với Chiêu Chiêu, xin bố mẹ yên tâm.”

“Thằng khốn này,” khi xe hoa đã đi xa, Chu Chính Văn mới kìm nén xúc động, nói, “Lái xe nhanh thế?”

Chương 194

DTV-EBOOK

Hôn lễ được tổ chức tại một khách sạn ở tỉnh thành, bày hơn mười bàn tiệc.

Những vị khách đến đều là nhân vật có địa vị, chỉ riêng đồng nghiệp và đồng đội của Dương Quyền Đình đã chiếm ba bàn, cộng thêm bạn bè của ba anh em nhà họ Dương... Trong số này còn có người thường xuyên xuất hiện trên thời sự tỉnh.

Trời ơi!

“Chu Chính Văn kiếm được rế quý thật!” Máy người bạn làm ăn của Chu Chính Văn thì thầm.

Bởi những nhân vật này không phải cứ có tiền là quen được.

“Không phải nói là tài xế sao?”

Tài xế?

Nếu có tài xế giỏi giang thế này làm rế, họ cũng muốn!

Trong tiệc cưới, Dương Duy Lực dẫn Chu Chiêu Chiêu đi chúc rượu, chú rế cao lớn tuấn tú, cô dâu thon thả xinh đẹp.

...

Ai nhìn cũng thấy là một cặp xứng đôi, khiến người ta không rời mắt.

“Cuối cùng cậu cũng kết hôn rồi.” Bạn bè Dương Duy Lực trêu chọc, “Lại còn lấy được cô gái xinh thế.”

Trước đây họ luôn nghĩ Dương Duy Lực sẽ độc thân cả đời, nào ngờ đi Chu Thủy huyện về đã bảo yêu một cô gái.

Yêu đến mức muốn cưới!

Lúc đó họ khuyên thế nào nhỉ?

Nghĩ cô gái này chắc mê gia thế Dương Duy Lực, nhưng anh khẳng định không phải.

Phần lớn là bạn thuở nhỏ của Dương Duy Lực, chứng kiến vô số lần anh từ chối tỏ tình của các cô gái.

Thậm chí từng nghi ngờ, phải chăng anh là hòa thượng kiếp trước nên mới lạnh lùng thế?

Ai ngờ được?

Tặng băng lớn lại đồ.

Nhìn nụ cười đặc ý kia, thật khó coi.

Nhưng ai bảo hôm nay là chú rể?

“Nào, uống rượu.”

...

Hôm nay Dương Quyền Đình cũng rất vui, bị đồng đội kéo uống rượu, “Cuối cùng cũng cưới được vợ.”

Nhiệm vụ này không hoàn thành, ông không yên tâm.

Nhưng nhìn Chu Chiêu Chiêu đi chúc rượu cùng Dương Duy Lực, Dương Quyền Đình lại thấy áy náy.

Con dâu là đứa trẻ tốt, nhưng tính khí con trai như bông hoa cắm trên đồng phân bò?

Dương Quyền Đình lắc đầu, chắc do say rượu.

Sau này, phải đối tốt với con dâu hơn.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ Dương Quyền Đình lại nghĩ thế về mình và Dương Duy Lực, sau tiệc cưới, mọi người về tứ hợp viện, bắt đầu trò mạt sát động phòng.

Đám bạn Dương Duy Lực đã nghĩ ra vô số trò để trêu chọc.

Nhưng chủ yếu là nhắm vào anh, Chu Chiêu Chiêu chỉ cần phụ họa hoặc cười theo.

Dương Duy Lực hôm nay tính khí rất tốt, đón nhận mọi trò nghịch.

“Các người đợi đấy, đến lượt cưới xem tao trả thù.” Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn mấy đứa chưa vợ.

Đã cưới rồi thì không trả thù được, nhưng chưa cưới sẽ trả gấp đôi.

“Chị dâu còn vui hơn cả bọn em.” Một thanh niên đỏ mặt nhìn Chu Chiêu Chiêu, thì thầm hỏi người bên cạnh, “Chị dâu có chị em gái chưa chồng không?”

“Hay hỏi anh Lực?” Người kia xúi giục.

Thôi... bỏ đi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Anh ta vội lắc đầu.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt, Chu Chiêu Chiêu chợt nhớ lại kiếp trước, đám cưới của họ cũng có mặt những người này, nhưng sau tiệc chỉ nói chuyện một lúc rồi về.

Tại sao không mạt sát động phòng?

Chu Chiêu Chiêu không vui, ngay cả lúc bãi đường cũng mặt lạnh.

Nghĩ lại, lúc đó cô thật ngốc.

Cuối cùng tiễn khách xong, Chu Chiêu Chiêu ngồi trên giường quan sát tân phòng.

Đồ đạc đầy đủ, thậm chí có cả bàn trang điểm tinh xảo, rõ ràng được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Kiếp trước Dương Duy Lực từng đề nghị tổ chức ở tỉnh thành, nhưng bị cô từ chối.

Cô nghĩ hôn nhân không tình yêu không cần phô trương.

Trong đầu Chu Chiêu Chiêu chợt hiện lên biểu cảm của Dương Duy Lực khi nghe câu đó.

Anh dừng lại nói, “Phòng... đã dọn xong rồi.”

Giọng rất nhỏ, lúc đó Chu Chiêu Chiêu không nghe rõ, hỏi lại, “Anh nói gì?”

Dương Duy Lực lắc đầu.

Không hiểu sao, giờ đây cảnh tượng đó lại hiện lên rõ ràng trong đầu.

Trái tim Chu Chiêu Chiêu đau nhói.

Chắc hẳn lúc đó anh cũng chuẩn bị tân phòng tử mỉ như hôm nay.

Khi anh hân hoan báo với cô, lại bị cô vô tình đá bay thiện ý.

Chu Chiêu Chiêu không dám nghĩ, lúc đó Dương Duy Lực cảm thấy thế nào.

Còn đêm tân hôn, cụ thể không nhớ rõ, nhưng nhớ là cô rất bài xích anh, thêm kích thước không phù hợp, khiến cả hai đều tổn thương.

Kích thước không phù hợp?

Nghĩ đến đây, mặt Chu Chiêu Chiêu đỏ bừng, cơ thể căng thẳng khi nghe tiếng mở cửa.

Dương Duy Lực bước vào, tay cầm bát mì, “Đói chưa? Mẹ nấu cho em, lại đây.”

Anh đặt bát lên bàn, đôi mắt phượng đầy tình cảm nhìn cô, “Lò sưởi nóng quá à? Sao mặt đỏ thế?”

“Không... không có.” Chu Chiêu Chiêu cúi đầu lấp bấp.

Bên tai vang lên tiếng cười khẽ của Dương Duy Lực, “Ăn đi.”

Chu Chiêu Chiêu không đói lắm, nhưng nghe nói là Hứa Quế Chi nấu, nên đứng dậy đi tới.

“Nhiều quá, ăn không hết.” Một bát mì to.

“Không sao, ăn được bao nhiêu hay bấy nhiêu, anh ăn phần còn lại.” Dương Duy Lực kéo ghế cho cô, “Ăn đi.”

Nhưng bị anh nhìn chăm chăm, Chu Chiêu Chiêu không nuốt nổi.

“Được, không nhìn nữa.” Dương Duy Lực cười đi lấy quần áo thay.

Khi quay lại, Chu Chiêu Chiêu đã ngừng ăn.

“Ăn ít thế?” Dương Duy Lực cười, “Đồ vệ sinh anh chuẩn bị xong rồi, đi đi.”

Nói xong ngồi xuống ăn ngấu nghiến, mấy cái đã hết sạch mì.

Trong phòng có nhà vệ sinh nhỏ, kem đánh răng đã được chuẩn bị sẵn.

Chu Chiêu Chiêu đánh răng xong, vừa rửa mặt thì Dương Duy Lực đã mở cửa.

“Xong ngay.” Cô vội nói.

“Ừ.” Dương Duy Lực đứng cạnh, cũng rất nghiêm túc (giả vờ) đánh răng.

Vừa đánh răng vừa chăm chú (dán mắt) nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Khiến cô như cừu non chờ làm thịt.

Muốn ra ngoài, nhưng cửa bị thân hình cao lớn của anh chặn.

Súc miệng xong, đôi mắt đen huyền đầy ý cười, “Xong chưa?”

Nói rồi kéo cô ra khỏi nhà vệ sinh.

Rầm! Cánh cửa đóng sầm lại.

Như đóng quá nhanh nên âm thanh hơi lớn.

Chương 195

DTV-EBOOK

Tiếng đóng cửa vang lên khiến Chu Chiêu Chiêu giật mình.

“Ờ...” Cô nuốt nước bọt, muốn nói gì đó nhưng không biết phải nói gì.

“Gì vậy?” Dương Duy Lực không chớp mắt nhìn cô.

“Anh chưa đánh răng?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Vợ yêu, anh đánh răng rồi.” Dương Duy Lực cúi xuống gần cô, “Hay em nếm thử?”

“Nếm... em không... ưm...” Chu Chiêu Chiêu còn chưa nói hết câu, Dương Duy Lực đã áp môi vào, hôn nhẹ một cái rồi rời ra.

Hôn xong, anh nhướn mày chờ cô trả lời.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Có vị bạc hà mát lạnh.

...

Khoan đã, cô đang nghĩ gì thế này?

“Anh chưa tắm.” Chu Chiêu Chiêu thấy anh vẫn nhìn mình chăm chăm, vội nói.

Dương Duy Lực ghen lời.

Định nói sáng đã tắm rồi, nhưng nghĩ đến chuyện tối nay, liền nhanh nhẩu: “Được, anh đi tắm.”

Quay lại hôn cô một cái: “Đợi anh.”

Chu Chiêu Chiêu ngồi bên cửa sổ, nhìn theo bóng lưng anh, thấy anh lấy quần áo, mở cửa phòng tắm, chẳng mấy chốc đã nghe tiếng nước chảy rào rào.

Không hiểu sao, trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh anh đang tắm.

Dường như, có thể qua tiếng nước mà đoán được lúc này anh đang kỳ cọ hay xà bông tắm?

Chu Chiêu Chiêu vỗ nhẹ vào má mình - vừa rửa mặt xong mà giờ đã nóng bừng lên.

Chắc chắn là cô bị ồm rồi.

Cô đứng dậy ra cửa sổ, hé mở một chút, luồng gió lạnh lập tức ủa vào.

Khiến cô dần bình tĩnh lại.

Có gì đâu? Kiếp trước cô đã từng làm với Dương Duy Lực rồi, sợ cái gì chứ?

Chu Chiêu Chiêu tự nhủ trong lòng như thế.

Đúng lúc này, Dương Duy Lực bước ra.

Anh mặc chiếc áo phông xanh đậm, quần đùi đen, khăn tắm quàng trên cổ, vừa đi vừa lau mái tóc ngắn.

Có lẽ người chưa lau khô đã mặc áo nên chiếc áo xanh bó sát, làm nổi bật đường nét vai lưng cùng cơ bắp cuộn cuộn ở cánh tay.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí, Chu Chiêu Chiêu vội quay mặt đi.

“Sao lại mở cửa sổ, lạnh đấy.” Anh bước tới nói, “Vừa tắm xong mà.”

Rồi đóng cửa sổ giúp cô.

Khi anh đến gần, Chu Chiêu Chiêu có thể ngửi thấy rõ mùi xà bông trên người anh - vẫn phảng phất hương bạc hà mát lạnh.

Rất dễ chịu.

Chu Chiêu Chiêu nuốt nước bọt.

Kiếp trước dù chỉ có một người, nhưng với những gì cần làm trong đêm động phòng, cô hiểu rất rõ.

Chỉ là, những ký ức không vui kiếp trước đã để lại nỗi ám ảnh trong cô.

Không được hèn.

Chu Chiêu Chiêu lại tự động viên mình.

Nào ngờ gã đàn ông này đúng là một tên lưu manh chính hiệu.

Dương Duy Lực khẽ cúi xuống, nụ cười phảng phất trên môi: “Vợ yêu, em đang sợ hả?”

Đầu óc Chu Chiêu Chiêu “ù” một tiếng.

“Đừng sợ, anh sẽ nhẹ nhàng thôi.” Dương Duy Lực nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Em sợ cái gì?” Chu Chiêu Chiêu cố tỏ ra mạnh mẽ, liếc nhìn anh từ đầu đến chân, “Em sợ anh không được chứ?”

“Sợ anh?”

Sợ anh cái gì?

“Em đọc sách thấy nói...” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt nói, “Lần đầu không đều rất nhanh sao?”

Kiếp trước cô không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ hai người vật lộn rất lâu nhưng cảm giác không tốt.

Đau đến mức cô khóc thét lên, rồi mọi chuyện kết thúc vội vàng.

Nhanh?

Dương Duy Lực: "..."

Anh cúi sát vào tai cô thì thầm: "Vợ yêu, từ này sau này đừng nói ra nữa."

Rồi nghiêng rằng: "Một lát nữa em sẽ biết."

Chu Chiêu Chiêu chợt nhận ra, mình vừa đánh thức một con sư tử đang ngủ.

Nhưng Dương Duy Lực đã quyết không để cô nói thêm lời nào nữa.

Nhanh?

Anh sẽ dùng hành động để chứng minh từ này không hợp với mình.

Nhưng khi thấy ánh mắt e sợ của cô, lòng anh lại mềm đi.

Cô còn quá nhỏ, còn anh... đúng là một lão già rồi.

Dương Duy Lực tự mắng mình: Đồ súc sinh!

"Cô bé ngốc nghếch." Giọng anh khàn đặc, trán áp vào trán cô, "Anh sẽ nhẹ nhàng, được chứ?"

"Hôm nay chúng ta thử trước, nếu em không thích hay khó chịu, cứ bảo anh dừng lại."

"Thật sao?" Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ nhìn anh.

Ngay lập tức bàn tay to lớn của Dương Duy Lực che mắt cô: "Đừng nhìn anh như thế."

“Thật đấy.” Anh thở gấp, “Nếu anh không kiểm chế được, em cứ cắn, véo anh, làm gì cũng được.”

Chết người thật.

Chỉ nhìn cô thôi, anh đã muốn bắt nạt cô thật mạnh.

Sợ một lát nữa sẽ không tìm được.

Nhưng Dương Duy Lực quên mất, đây cũng là lần đầu tiên của anh.

Tuy nhiên, anh không phải hoàn toàn không có kinh nghiệm. Hồi ở quân ngũ, nghe lũ lính già kể chuyện.

Đêm đêm họ cũng bàn luận những chuyện nhạy cảm.

Lúc đó dù chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng anh cũng bị ép nghe vài câu.

Giờ hối hận vì không chú ý lắng nghe.

Nhưng có một điều anh nhớ kỹ: Phải kiên nhẫn.

Nói xong, anh im lặng, đôi mắt sâu thẳm không chớp nhìn cô, như muốn nuốt chửng cô vào lòng.

Ánh mắt ấy như ngọn lửa, thiêu đốt toàn thân Chu Chiêu Chiêu.

Khi cô sắp bùng cháy, Dương Duy Lực cúi xuống, như đang tìm kiếm góc độ hoàn hảo, rồi đôi môi chính xác đáp xuống môi cô.

Ban đầu chỉ chạm nhẹ vài cái.

Môi anh mỏng nhưng mềm mại, cùng lúc nóng bỏng.

Không hài lòng với sự chạm nhẹ đó, bàn tay lớn có lực của anh ôm lấy sau đầu cô.

Cúi xuống nếm thử đôi môi đỏ mọng của cô.

Kiên nhẫn.

Từ này được Dương Duy Lực thể hiện tối đa.

Nhưng với Chu Chiêu Chiêu, nụ hôn như kéo dài cả thế kỷ.

Đầu óc cô như thiếu oxy, muốn nắm lấy thứ gì đó nhưng lại muốn nhiều hơn.

Vô thức, cô siết chặt cánh tay Dương Duy Lực.

Đúng lúc này, tên khốn ấy dừng lại khi cô khao khát nhất, hơi thở nóng hổi phả vào cổ cô, giọng trầm khàn vang lên: “Cô bé ngốc, nhớ thở.”

Không ai hôn đến mức mặt đỏ bừng vì ngạt thở cả.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Đang định nói gì đó, thì thấy Dương Duy Lực nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nụ cười bất cần nở trên môi.

Rồi cô lại nghe thấy giọng anh: “VẬY, ĐÃ SẴN SÀNG CHƯA, CÔ GÁI CỦA ANH?”

“Anh bắt đầu đây.”

Hơi thở anh nặng nề và nóng bỏng, mỗi lời nói như luồng điện chạy dọc sống lưng khiến Chu Chiêu Chiêu toàn thân tê dại.

Bắt đầu... rồi sao?

Chương 196

DTV-EBOOK

Căn phòng chìm vào yên lặng trong chốc lát, chỉ còn tiếng thở gấp của người đàn ông và hơi thở nhẹ nhàng của người phụ nữ.

Hai người nằm thẳng trên giường, không ai nói gì.

Một lúc sau, Chu Chiêu Chiêu xoay người nằm nghiêng, ôm lấy cánh tay Dương Duy Lực, mặt cọ nhẹ vào anh.

“Vừa rồi không kiểm soát tốt.” Dương Duy Lực nghiêng răng nói, rồi lật người chồm lên, hai tay chống hai bên Chu Chiêu Chiêu, mắt không rời khỏi cô, “Chuyện vừa rồi em quên đi, không tính.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Muốn cười nhưng cố nhịn.

Cô thực sự không nhớ kiếp trước Dương Duy Lực có như bây giờ không, lần đầu còn chưa kịp gì đã kết thúc vội vàng.

Nhưng lúc này Dương Duy Lực như một con sư tử giận dữ, cô phải giữ thể diện cho anh.

“Được rồi, em quên, chuyện vừa rồi em không nhớ gì hết.” Cô nghiêm túc nói.

...

Tất nhiên, nếu bỏ qua nụ cười khóe miệng, sẽ thuyết phục hơn.

Dương Duy Lực: “...”

Lúc này, nói gì cũng vô ích, chỉ có thể dùng hành động.

“Lát nữa khiến em khóc.” Anh thì thầm.

Nói rồi cúi xuống hôn lên đôi môi đang cười.

Lần này khác hẳn những lần trước, như mang theo trừng phạt, cũng như con sư tử sắp nổi giận.

Cơn bão này ập đến dữ dội.

Chu Chiêu Chiêu không đỡ nổi.

Lúc này cô mới nhận ra, mình cười có vẻ hơi sớm.

Một lúc sau, trong phòng vang lên tiếng khóc xin tha của cô gái.

Rồi biến thành tiếng rên rỉ, lại thành tiếng chửi mắng...

Phiêu Vũ Miên Miên

Ánh trăng lén qua khe mây, liếc nhìn cảnh tượng trong phòng, rồi e thẹn trốn vào mây.

Nhưng cuộc chiến trong phòng vẫn chưa kết thúc.

Chu Chiêu Chiêu hối hận.

Cô không nên trêu con sư tử này!

Ai ngờ được, người đàn ông lần đầu chỉ vài nhát, về sau lại có sức công phá kinh khủng thế.

“Đồ lừa đảo! Đồ bịp bợm!” Chu Chiêu Chiêu giờ mệt đến mức không còn sức véo anh.

Vừa rồi ai bảo, nếu cô không muốn hay không thoải mái, cứ bảo dừng.

Cô đã véo đã đánh, nhưng không ảnh hưởng gì đến anh.

“Là em thương anh.” Tên vô liêm sỉ này nằm trên giường cười.

Chu Chiêu Chiêu chỉ còn cách trừng mắt.

Cô không thương anh chút nào, “Da anh dày quá.”

Cô cũng muốn véo mạnh, nhưng không véo nổi!

“Là lỗi của anh.” Dương Duy Lực cúi xuống xin lỗi, “Vợ yêu, tha thứ cho anh đi.”

Chu Chiêu Chiêu hừ hừ.

“Sao?” Anh thấy cô không nói, lại hỏi, “Lần này em có sửng không?”

“Im đi.” Cô đỏ mặt.

“Có gì mà ngại?” Dương Duy Lực nghiêm túc nói, “Vợ chồng trao đổi chuyện này bình thường mà. Hơn nữa, nếu em không nói, anh không biết, lần sau vẫn thế thì chẳng phải thành súc sinh rồi?”

Không quan tâm cảm giác đối phương.

“Anh không thể đứng đắn chút à?” Chu Chiêu Chiêu che mặt không muốn nói.

Nhưng anh cứ liên tục hỏi cô có sửng không.

Không có câu trả lời sẽ không buông tha.

“Sửng... sửng.” Chu Chiêu Chiêu tức giận hét lên.

“Sửng thì sửng, không cần hét to thế.” Dương Duy Lực miễn cưỡng nằm xuống, khóe miệng nhếch lên.

“Lần đầu vừa rồi, là anh sai sót.” Anh giải thích.

Chu Chiêu Chiêu lại hừ hừ phản đối.

“Ừa?” Anh đặc biệt để ý chuyện này, nghe tiếng hừ liền nói, “Em không hài lòng? Vậy làm lại lần nữa nhé?”

“Em không.” Chu Chiêu Chiêu thực sự sợ anh.

Vừa rồi đã bị anh hành hạ suýt chết.

Dù phần lớn thời gian rất sướng, nhưng cũng mệt lắm.

“Ừ, thể lực em không tốt.” Dương Duy Lực suy nghĩ, “Hay là, khi anh ở nhà dẫn em tập thể dục hàng ngày.”

Tập thể dục?

Không, Chu Chiêu Chiêu chỉ muốn từ chối.

Nhưng anh đã quyết định đây là ý hay.

Thành thật mà nói, tối nay anh nhịn vì là lần đầu của cô.

Nếu theo đúng sức anh, phải vài hiệp nữa mới thật sự đã.

Chu Chiêu Chiêu chỉ có thể nói, đàn ông mới khai hoa thật đáng sợ.

“Em làm gì đấy?” Thấy cô định ngồi dậy, Dương Duy Lực vội hỏi, “Anh hứa không động vào em nữa, đừng chạy!”

Sợ Chu Chiêu Chiêu bỏ trốn?

Chu Chiêu Chiêu: “... Anh im miệng đi.”

Nếu không, cô thực sự muốn chạy mất.

“Vậy em làm gì?” Dương Duy Lực hỏi, “Anh giúp.”

“Em muốn đi tắm.” Chu Chiêu Chiêu ngồi dậy,
“Người dính nhớp khó chịu lắm.”

Dương Duy Lực: “Vừa rồi không lau rồi sao?”

“Không thoải mái.” Cô gái bướng bỉnh lè nhè, nhất quyết xuống giường.

Dương Duy Lực thở dài, đành ngồi dậy, bế cô vợ vừa chạm đất đã mềm nhũn vào phòng tắm.

“Thả em xuống.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt, “Em thực sự không chịu nổi nữa.”

Dương Duy Lực nhìn gương mặt đỏ ửng sau cuộc yêu của cô, bị cô trừng mắt, cơ thể lại phản ứng.

“Đừng động đây.” Anh nén giọng, “Anh chỉ bế em đi tắm thôi.”

Lại nói, “Hay em muốn trong phòng tắm...”

“Im đi.” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt dữ tợn, chân đá vào anh.

Nhưng đá vài cái đã hết sức.

Dương Duy Lực lại cười khẽ bế cô lên.

“Đồ vô tâm.” Anh lẩm bẩm, cởi bộ đồ ngủ cô vừa mặc, “Phiền phức.”

Vừa rồi cứ đòi mặc.

“Anh còn nói.” Chu Chiêu Chiêu muốn khóc vì sự trơ trẽn của anh.

“Được rồi, không nói nữa, bà hoàng của anh.” Anh vội xin tha, “Đừng khóc nữa, em khóc anh lại n.ứ.n.g mất.”

“Anh!” Chu Chiêu Chiêu trợn mắt.

Dương Duy Lực thở dài, cẩn thận tắm rửa cho cô,
“Yên tâm, chồng em không phải súc sinh đâu.”

Để cô tựa vào người, anh tắm xong lau khô, mặc đồ ngủ rồi bế lên giường, sau đó mới đi vệ sinh dọn dẹp.

Chỉ là lần này... rửa hơi lâu.

Anh không biết, trên giường Chu Chiêu Chiêu khẽ mỉm cười, cuộn trong chăn ngủ say.

Mơ... một giấc mơ đẹp!

Chương 197

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu tỉnh dậy vào sáng hôm sau, căn phòng yên tĩnh lạ thường.

Cô ngơ ngác ngồi dậy, nhìn quanh căn phòng lạ lẫm, rồi mới nhớ ra mình đã lấy chồng.

Cánh cửa lúc này được mở nhẹ nhàng từ bên ngoài.

“Tỉnh rồi?” Dương Duy Lực bước vào, nhưng không lại gần ngay, mà đứng xa cởi áo khoác rồi đi rót nước mang tới, “Uống nước đi.”

“Sao không gọi em dậy?” Giọng Chu Chiêu Chiêu khàn đặc, cúi đầu uống hết ly nước, “Làm dâu ngày đầu tiên đã ngủ nướng.”

Tối hôm trước, Diêu Trúc Mai còn dặn dò, dù đêm tân hôn có mệt mấy, sáng hôm sau cũng phải dậy sớm.

“Thời gian này ở với mẹ chồng, sáng sớm phải tỉnh táo đừng ngủ nướng.” Diêu Trúc Mai nói, “Sau này dọn về nhà riêng, muốn ngủ đến mấy giờ cũng được.”

Nhưng ở nhà chồng, phải giả vờ một chút.

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu không tiếp xúc với Hứa Quế Chi, càng không dọn vào tứ hợp viện.

...

Nhưng sau này cô tiếp xúc nhiều cô dâu mới, cũng hiểu tình hình của họ.

Không có cô dâu nào ngủ đến tận 9 giờ sáng hôm sau đám cưới.

“Không sao.” Dương Duy Lực cười, “Mẹ biết em tối qua vất vả, sáng nay còn nấu trứng đường cho em.”

Mẹ chồng nấu cơm cho con dâu?

Chu Chiêu Chiêu chưa từng thấy, muốn dậy nhưng chân vẫn đau.

“Đừng vội.” Dương Duy Lực đỡ cô, “Chị hai cũng vừa dậy.”

“Anh vừa ra, mẹ bảo nếu em ngủ thì đừng gọi, để ngủ thêm.”

Còn chị dâu cả thì không chịu ngồi yên, sáng nào cũng dậy sớm.

Chị hai dẫn theo con nhỏ, Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, vẫn nhanh chóng xuống giường.

Dù đã ngủ một đêm, nhưng giờ chân cô vẫn mềm nhũn.

Dương Duy Lực đưa tay định đỡ, nhưng bị cô tránh ra.

Dương Duy Lực sờ mũi cười khẽ.

Tiếng cười này nghe kêu ngạo quá, Chu Chiêu Chiêu tức giận ném gối vào anh.

Dương Duy Lực bắt lấy gối không những không giận, ngược lại còn cười toe toét ôm chặt cô, “Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng.”

Chu Chiêu Chiêu thở gấp, cắn răng véo anh, “Tối nay anh ngủ dưới đất.”

Dương Duy Lực: “...”

Vợ hình như hơi giận?

Khi Chu Chiêu Chiêu vào đánh răng, nhìn mình trong gương mà giặt mình.

Cô gái mắt long lanh này là mình sao?

Còn nữa, cổ đầy dấu hôn.

Dương Duy Lực!

Cô giận đến mức muốn kéo anh vào đánh một trận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Cổ đầy dấu hôn thế này, làm sao ra ngoài gặp người?

Phiêu Vũ Miên Miên

May là đang mùa đông, Chu Chiêu Chiêu tìm chiếc áo len cổ cao màu trắng mặc vào, che đi những vết đó.

Ra khỏi phòng, gặp chị dâu Triệu Vịnh Mai dẫn con gái từ bếp ra, cô bé thấy Chu Chiêu Chiêu liền reo lên, “Thím ơi!”

Chu Chiêu Chiêu cũng thích cô bé, cười chào.

Triệu Vịnh Mai nhìn Chu Chiêu Chiêu, trước đây đã biết em dâu xinh đẹp, nhưng sau một đêm lại càng rực rỡ hơn.

Không khỏi ghen tị nhìn cô.

Nhớ lại ngày xưa mình cưới, sáng sớm đã dậy nấu cơm cho cả nhà, sau đó mẹ chồng bảo ngủ thêm, nhưng cô đâu dám?

Chồng cô Dương Duy Khôn cũng bảo không cần dậy sớm, nhưng anh ấy vốn không ngủ nướng, chồng đã dậy làm dâu sao yên tâm ngủ tiếp?

“Dậy rồi, lát nữa ăn cơm.” Triệu Vịnh Mai cười nói với Chiêu Chiêu.

“Làm phiền chị rồi.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt.

Triệu Vịnh Mai cũng cười theo.

Cô gái xinh xắn thế này, không trách Dương Duy Lực say đắm, lắc đầu, “Chị đi xem Gia Mặc viết chữ xong chưa.”

Chồng cô mỗi ngày đều giao bài tập viết chữ cho con.

“Vâng, chị.” Chu Chiêu Chiêu thở phào, thấy Hân Hân đang nháy mắt với mình.

“Chiêu Chiêu dậy rồi.” Hứa Quế Chi ở phía sau gọi, vẫy tay, “Lại đây.”

Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt đi tới, “Mẹ, có gì con giúp không?”

“Có.” Hứa Quế Chi cười, chỉ vào bát, “Giúp mẹ uống hết bát canh gà này.”

Cái này...

Chu Chiêu Chiêu xúc động nhìn bát canh gà hầm lâu, nói, “Cảm ơn mẹ.”

“Đứa trẻ ngốc, có gì mà cảm ơn.” Hứa Quế Chi ân cần nói, “Thằng Duy Lực có gì không phải, con cứ nói, mẹ dạy nó.”

Bà không có con gái, nên đối xử với ba cô con dâu như con ruột.

Lần đầu mỗi cô dâu, bà đều hầm canh gà bồi bổ.

Tất nhiên không chỉ Chu Chiêu Chiêu có, trong nhà còn nhiều nguyên liệu, ba con dâu và bà đều

được một phần.

Đây là quy củ nhà họ Dương.

Bữa sáng có cháo kê, Hứa Quế Chi sợ Chu Chiêu Chiêu không quen còn bảo Dương Duy Lực mua quẩy và bánh bao ở đầu phố, cùng với đồ ăn thừa từ tiệc cưới, rất phong phú.

Trên bàn ăn, Lưu Quyên Hảo liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu nhiều lần, cảm thấy em dâu càng ngày càng xinh.

“Chiêu Chiêu.” Sau bữa ăn, Lưu Quyên Hảo hỏi nhỏ, “Em dùng kem dưỡng gì vậy? Sao da em trắng hơn trước?”

“Chỉ là kem dưỡng bình thường.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Lát nữa em đưa chị xem.”

“Được không?” Lưu Quyên Hảo cười, “Có tiện không?”

Từ khi sinh con, da cô ấy bị vàng và xuất hiện nám, nhìn làn da trắng mịn của Chu Chiêu Chiêu, cô thực sự ngưỡng mộ.

“Được chứ.” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Em đi lấy ngay.”

Nói rồi vào phòng, lấy lọ kem dưỡng đưa cho chị dâu.

“Cái này... là Nhã Sương phải không?” Lưu Quyên Hảo nhìn nói, “Chắc đấy lắm.”

Chu Chiêu Chiêu bất ngờ, lẽ ra Dương Duy Phong và Lưu Quyên Hảo đều có việc làm, mua kem dưỡng không phải vấn đề.

Sao có vẻ như cô ấy không dám dùng.

Nhưng cô không tiện hỏi, chỉ cười.

Đúng lúc này, điện thoại reo.

Án của Phùng Tú Cẩm đã có kết quả.

Dù sau này cô ta đã trả lại hối lộ, nhưng vẫn phải chịu án tù.

Ba năm tù giam.

Trong phòng, Dương Quyền Đình đang kiểm tra cháu đọc sách, nghe tin thở dài.

Đứng dậy về phòng, không ăn sáng.

Nhưng trưa hôm đó, Dương Quyền Hải và con trai đã tới.

Chương 198

DTV-EBOOK

Mấy ngày không gặp, Dương Quyền Hải gầy hảnh đi một vòng, tinh thần uể oải, trông như người mất hồn, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình thường.

Dù sao hôm nay cũng là ngày thứ hai sau đám cưới của Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu. Hôm qua họ chỉ xuất hiện qua loa, nếu hôm nay đến nhà mà lại ủ rũ thì chẳng khác nào tự mình gieo nghi ngờ cho người khác.

Dương Duy Tông đi cùng, cùng với đứa em trai đã biệt tăm mấy ngày — Dương Duy Chu.

Chỉ có điều, sắc mặt Dương Duy Tông không được tốt lắm.

Phùng Tú Cẩm nhận hối lộ, một số còn giữ lại chưa dùng, nhưng phần lớn đã tiêu xài hết. Mấy ngày qua, để bù đắp số tiền đó, anh và cha đã vắt óc suy nghĩ.

Nhưng điều khiến anh tức giận nhất chính là Dương Duy Chu.

Phùng Tú Cẩm thiên vị con út, phần lớn những thứ bà nhận hối lộ đều dồn hết cho Dương Duy Chu.

Dương Duy Tông muốn giao nộp lại những thứ này trước, hy vọng được khoan hồng xử lý.

...

...

Nhưng Dương Duy Chu nhất quyết không thừa nhận những thứ đó đã vào tay mình, hoặc viện cớ đã dùng hết rồi.

Anh bảo Duy Chu đi tìm lại, nhưng Duy Chu tỏ thái độ “chết thì chết”, kiểu “em tìm không ra thì sao?”.

Tức đến mức Duy Tông đau cả ngực.

Đáng giận hơn nữa là, mẹ vừa vào tù, Dương Duy Chu đã bắt đầu gây rối trong nhà, đòi nhà đòi cưới vợ.

Khi nhìn thấy Dương Duy Lực, ánh mắt Duy Chu như d.a.o đâm, dán chặt vào người anh ta.

Hắn đổ hết tội lỗi của Phùng Tú Cẩm lên đầu Dương Duy Lực.

Nếu Phùng Tú Cẩm không vào tù, hắn đã có nhà, người yêu đã đồng ý cũng không vì chuyện này mà chia tay.

Biết đâu, hắn cũng đã sớm cưới vợ, ấm êm bên lò sưởi.

Nhưng bây giờ? Đừng nói đến vợ, ngay cả tìm bạn gái cũng khó! Người ta nghe nói mẹ hắn vào tù, ai dám gả con gái cho hắn?

Tại sao Dương Duy Lực lại cưới được vợ xinh đẹp, còn hắn thì đến tay con gái cũng không chạm được?

Thật không công bằng!

Lòng ghen tị khiến Dương Duy Chu khi nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, ánh mắt như dính chặt vào cô.

Vì chuyện của Phùng Tú Cẩm, hôm đám cưới Dương Duy Lực, họ chỉ xuất hiện qua loa.

Cô dâu của Duy Lực cũng chỉ nhìn thoáng qua từ xa, chưa kịp ngắm kỹ.

Lúc đó chỉ thấy cô ấy rất xinh.

Nhưng không ngờ lại xinh đến thế này!

Trước đây, Dương Duy Chu từng chế nhạo Dương Duy Lực: *“Đàn bà thành phố c.h.ế.t hết rồi hay sao? Phải lấy một con nhà quê.”*

Nhưng bây giờ nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, *“Chết tiệt! Nếu con nhà quê nào cũng xinh thế này, tao cũng muốn!”*

“Cái Dương Duy Chu đó nhìn em khiếp quá.” Khi trở về phòng, Chu Chiêu Chiêu nói với Dương Duy Lực.

“Hắn oán hận anh đấy.” Dương Duy Lực khẽ nhếch môi, nụ cười đầy châm biếm, “Sau này em gặp hắn thì tránh xa, đừng tiếp xúc.”

Đặc biệt là ánh mắt Duy Chu vừa nhìn Chiêu Chiêu khiến Duy Lực cảnh giác.

Hắn muốn trả thù anh thế nào cũng được, nhưng nếu dám đụng đến Chu Chiêu Chiêu, thì đừng trách anh không nể tình huynh đệ.

Dù sao giữa họ cũng chẳng có tình nghĩa gì.

Những năm trước, khi anh bị gửi về quê, kẻ bắt nạt anh nhiều nhất chính là Dương Duy Chu.

Tên này vốn dĩ là loại người xảo quyệt, đã hãm hại Duy Lực không ít lần.

Nhưng Duy Lực cũng không phải dạng vừa, luôn trả đũa gấp bội.

Vì vậy, từ nhỏ đến lớn, hai người chẳng ưa gì nhau.

“Ừm.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu. Kiếp trước, cô từng gặp Dương Duy Chu. Nghe nói sau khi Dương Duy Lực chết, hắn đặc biệt từ tỉnh thành đến huyện Chu Thủy tìm cô.

Lúc đó, cô nghe nói hắn là em họ của Duy Lực, nên ra tiếp.

Ai ngờ tên khốn này dám động tay động chân, còn nói mấy câu như *“Muốn đẹp thì phải mặc đồ tang”*.

Nhưng lúc đó, Chu Chiêu Chiêu đã không còn là cô gái ngây thơ nữa. Sau khi Dương Duy Lực chết, không biết bao nhiêu kẻ độc thân đến quấy rối cửa nhà cô.

Cô thẳng tay tát một chai ớt vào mặt hắn.

Nghe nói, hắn đau đến mức suýt mù mắt.

Kiếp này, có Dương Duy Lực và gia đình họ Dương che chở, cô không sợ.

Nếu Dương Duy Chu vẫn không biết điều như kiếp trước, cô không ngại tặng hắn thêm một chai ớt nữa!

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng Dương Duy Lực lại không nghĩ như vậy.

Chỉ cần nhớ lại ánh mắt Duy Chu nhìn Chiêu Chiêu sáng nay, anh đã muốn móc mắt hắn ra.

Tính cách Dương Duy Chu thế nào, từ nhỏ đã rõ.

Anh sẽ không để một quả b.o.m hẹn giờ như thế tồn tại bên cạnh Chiêu Chiêu.

Vì vậy, vài ngày sau, vào một buổi sáng, khi cả nhà họ Dương vừa ăn cơm xong, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Cửa mở ra, một cô gái vừa khóc vừa chạy vào, quỳ sụp xuống: “Chú hai, chú phải làm chủ cho cháu!”

Chú hai?

Dương Quyền Đình nhìn cô gái đang quỳ dưới đất. Cô ta cao khoảng một mét bảy, dáng người hơi đậm, nước da màu nâu khỏe mạnh.

“Cháu là...?” Dương Quyền Đình xác nhận mình không quen cô gái này.

“Cháu tên Hứa Tú Linh, là bạn gái của Dương Duy Chu.” Hứa Tú Linh khóc nức nở, “Mấy hôm trước cháu yêu Duy Chu, hắn hứa sẽ làm rể nhà cháu.”

“Nhưng hôm qua hắn phản bội.” Hứa Tú Linh nói, “Hắn ngủ với cháu rồi phủi sạch, không có chuyện như vậy!”

Ngủ? Ngủ với nhau?

Là cái “ngủ” mà anh nghĩ không?

“Trên giường hắn hứa rất ngọt, nói sẽ về nhà thương lượng rồi đến nhà cháu làm rể.” Hứa Tú Linh tiếp tục, “Nhưng chờ mấy ngày không thấy hắn đâu.”

“Cháu thấy không ổn nên đi tìm, kết quả... hắn phủ nhận hết.”

“Hắn không nhận.”

“Cháu nghe nói chú là người công bằng nhất, xin chú làm chủ cho cháu!” Hứa Tú Linh khóc lóc.

“Mày nói bậy!” Dương Duy Chu nghe tin chạy đến, vừa nghe thấy câu này liền giận dữ quát, “Tao khi nào ngủ với mày? Đừng vu oan cho người tốt!”

Hắn vội vàng minh oan với Dương Quyền Đình: “Chú hai, chú nhìn cái dáng của cô ta đi, to lớn thô kệch, làm sao tao thích được?”

Hắn không mù, sao lại thích một người đàn bà giống đàn ông như thế?

“Cháu vu oan?” Hứa Tú Linh giận dữ đứng phắt dậy, xông tới tóm lấy Dương Duy Chu.

Duy Chu loạng choạng suýt ngã, vội đứng thẳng dậy: “Mày... mày là đồ điên! Tao không thèm động vào người mày đâu!”

Lại quay sang Dương Quyền Đình: “Chú hai, đừng tin lời con này, không có chuyện đó!”

“Sao không có?” Hứa Tú Linh khóc lóc, “Cháu bảo không có lẽ nghĩa không tiện, hắn thể sống thể c.h.ết nói không phụ cháu.”

“Cháu mới đồng ý.”

“Mày nói bậy!” Dương Duy Chu nói.

“Cháu không nói bậy!” Hứa Tú Linh đỏ mặt, “Trên lưng hắn có vết cháu cào, có thể làm chứng.”

“Đó... đó là của tao với người khác.” Dương Duy Chu đáp ứng.

“Còn cái... cái đồ của hắn, có một nửa vết bớt.” Hứa Tú Linh đỏ mặt, giờ cũng không kịp ngại ngùng nữa.

Cái đồ đó... có vết bớt?

Bằng chứng này quá đủ sức thuyết phục!

Chương 199

DTV-EBOOK

Những chỗ riêng tư như thế, nếu không có quan hệ thân mật thì không thể nào biết được.

Dương Duy Chu còn định thanh minh, nhưng Dương Quyền Đình chỉ lạnh lùng liếc hắt một cái, rồi đỡ Hứa Tú Linh dậy: “Vào nhà nói chuyện.”

Quay sang Dương Duy Phong: “Đi gọi bác của cháu đến.”

Khi Dương Quyền Hải hốt hải chạy tới, Hứa Tú Linh đã được an ủi, đang uống nước.

Nhà cô chỉ có mỗi mình cô, cha mẹ luôn muốn tìm một người rể nối dõi.

Nhưng cô quá cao lớn, thô kệch, ít ai chịu nổi.

Gặp được Dương Duy Chu cũng là chuyện tình cờ. Hôm đó hắn say rượu nằm vật ra đường như đồng bùn, Tú Linh đi ngang thấy vậy sợ hắn c.h.ết c.óng nên đưa về nhà.

Ai ngờ tên khốn này lại động tay động chân. Ban đầu Tú Linh không đồng ý, nhưng không cưỡng lại được những lời ngon ngọt của Duy Chu.

...

...

Thêm nữa, bao năm bị chê bai, đây là lần đầu tiên cô được khen ngợi như vậy.

Thế là nửa ép nửa theo.

Nhưng Dương Duy Chu mặc quần xong liền phải sạch, miệng hứa hẹn về nhà thương lượng với gia đình.

Kết quả chờ mấy ngày không thấy bóng dáng.

Bố mẹ họ Hứa những ngày này thở dài náo nức, họ chỉ có một đứa con gái, đương nhiên xót xa vô cùng.

Hứa Tú Linh là cô gái có chính kiến, tìm hiểu kỹ rồi thẳng thừng đến nhà Dương Quyền Đình kêu oan.

Cô tin rằng, một người liêm chính như ông sẽ không để cháu trai mình ức hiếp người khác.

“Mày ép tao uống rượu, cưỡng ép tao quan hệ với mày.” Dương Duy Chu lạnh lùng nói, “Nếu nói lừa gạt, chính nhà mày lừa tao trước.”

“Im miệng!” Dương Quyền Đình quắc mắt nhìn Duy Chu.

Bình thường ông rất hòa nhã với các cháu, hiếm khi lộ vẻ lạnh lùng như vậy, khiến Duy Chu sợ hãi co rúm người.

Nhìn thái độ nhút nhát của Dương Quyền Hải, Dương Quyền Đình càng thêm bực bội.

Sau hai từ “im miệng” của ông, cả phòng im phăng phắc. Hứa Tú Linh lo lắng cúi đầu uống nước.

“Bố mẹ cháu đâu?” Dương Quyền Đình xoa trán hỏi.

“Ở... ở ngoài cửa ạ.” Tú Linh nói, “Hai cụ sức khỏe không tốt, cháu sợ các cụ xúc động nên không dám mời vào.”

Quả là đứa con hiếu thảo.

Ánh mắt Dương Quyền Đình nhìn cô càng thêm triu mến.

Nhưng nghĩ đến đứa cháu trai kia, đầu ông lại đau như búa bổ.

So sánh với thằng con trai thứ ba của mình, tuy thường xuyên khiến ông tức điên người, nhưng trước đại sự thì không bao giờ mờ ám, càng không làm chuyện ngu xuẩn như thế này.

“Bố nhìn con kiểu gì thế?” Ai ngờ vừa liếc nhìn Dương Duy Lực bằng ánh mắt ôn hòa, hắn đã né đi, “Nhìn ghê quá.”

Dương Quyền Đình: ”...”

Lại muốn đánh hắn một trận.

“Mời bố mẹ cháu vào đi.” Ông không để ý đến Duy Lực nữa, nói với Tú Linh.

Chuyện lớn như vậy, cần phải nói chuyện với phụ huynh bên nữ.

“Không cần đâu ạ.” Tú Linh lắc đầu, “Bác cứ nói với cháu, cháu có thể tự quyết định.”

Dương Quyền Đình càng thêm thiện cảm.

Đúng là cô gái tốt.

So với thằng Duy Chu đứng kế bên, nếu là Duy Lực, ông đã tát cho mấy cái rồi.

“Cháu muốn thế nào?” Ông ôn tồn hỏi.

Hứa Tú Linh liếc nhìn Dương Duy Chu.

Duy Chu lùi lại, nói: “Nhìn gì? Tối hôm đó tao say, còn mày tỉnh táo.”

“Đừng có mơ dùng chuyện này để...”

“Đủ rồi, câm miệng!” Dương Quyền Đình quát.

Rồi chỉ vào Duy Chu, nói với Tú Linh: “Nếu cháu có yêu cầu gì, chỉ cần không trái pháp luật, bác sẽ đáp ứng.”

“Không cần đâu bác.” Tú Linh nhìn Duy Chu, quay sang cười nói, “Hắn đã cướp đi trinh tiết của cháu, thì chính là hắn vậy.”

“Không đời nào!” Dương Duy Chu hét lên, “Tao không lấy con mụ dữ như mày đâu!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ.

“Cháu theo dì vào trong.” Hứa Quế Chi tiếp nhận ánh mắt của chồng, vẫy tay gọi Tú Linh.

Thực ra mọi người đều biết cô gái này, con gái nhà họ Hứa cách đó mấy con phố. Nhà họ Hứa chỉ có một đứa con, nên muốn tìm rể nối dõi, nhưng mãi vẫn chưa tìm được.

Theo Hứa Quế Chi, Hứa Tú Linh chỉ thiết thòi ở ngoại hình, còn lại đều rất tốt.

Nhà họ Hứa mở tiệm xoa bóp, nổi tiếng khắp vùng, gần đây còn mở thêm chi nhánh ở phía đông thành phố.

Tú Linh là người quản lý, được cha truyền nghề, là đời thứ 39 của Hứa gia chính tông.

Một cô gái tốt như vậy, không nên vướng vào Dương Duy Chu.

Vì vậy, Dương Quyền Đình mới nói như thế.

Nhưng không ngờ cô gái này lại quá kiên quyết.

“Dì đừng khuyên cháu nữa.” Vào phòng, Tú Linh cười nói, “Cháu biết hết rồi.”

“Thực ra cháu đã biết rõ Dương Duy Chu là người thế nào.” Cô nói, “Vô chí hướng lại nhu nhược, loại người này dễ điều khiển nhất.”

Hứa Quế Chi: "...”

Nói những lời này trước mặt dì, có thích hợp không?

“Dì biết hoàn cảnh nhà cháu, cháu cần một người rể.” Tú Linh mỉm cười, “Nhưng những người khác đều tham tiền hoặc tiệm xoa bóp của cháu.”

“Dương Duy Chu đẹp trai, sau này sinh con chắc cũng xinh.” Cô nói đến đây hơi ngại ngùng, “Vậy là hẳn đi.”

Dễ điều khiển, lại đẹp trai.

Thế là đủ rồi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nhưng tính cách hẳn...” Hứa Quế Chi thở dài, “Trên đời này sẽ có người biết trân quý cháu.”

“Dì ơi, cháu không thể chờ thêm nữa.” Tú Linh chân thành nói, “Bố cháu sức khỏe không tốt, cháu cần lập gia đình sớm.”

Nếu không, họ hàng nhà họ Hứa sẽ nhòm ngó tiệm xoa bóp.

“Thực ra cháu cũng có mưu tính.” Tú Linh xấu hổ nói, “Những người kia kiêng dè nhà họ Dương, không dám làm quá.”

Nói cách khác, cô đã tính toán cả Dương Duy Chu lẫn nhà họ Dương.

Nhưng Dương Quyên Đình và Hứa Quế Chi vẫn hết lòng vì cô.

“Xin lỗi dì.” Cô cúi đầu chân thành xin lỗi.

Nhưng cô không còn cách nào khác.

Dương Duy Chu đồng ý hay không, có quan trọng không?

Không hề.

“Cô gái này không tệ.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em nói, cô ấy có kiềm chế được Dương Duy Chu không?”

Nhỡ đâu hắn ta ngoại tình thì sao?

Dương Duy Lực chỉ cười nhạt.

“Sao... anh lại cười kỳ vậy?” Chiêu Chiêu nghi ngờ hỏi.

Thường khi hắn cười như thế này, tức là có người sắp gặp họa.

“Rồi em sẽ biết.” Hắn đáp.

Chương 200

DTV-EBOOK

Dương Duy Chu muốn phản kháng? Muốn nói không đồng ý?

Không được!

Có thể không ép hắn kết hôn, nhưng đã cướp đi trình tiết của cô gái mà không chịu trách nhiệm, thì chỉ có đường vào tù.

Giữa tù và hôn nhân, Dương Duy Chu đương nhiên biết phải chọn cái nào.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hơn nữa, Hứa Tú Linh chỉ là hơi to con một chút, ngoài ra, cô ta không thua kém gì hắn.

Cưới được vợ như vậy, dù là làm rể cũng là Dương Duy Chu được lợi.

Dương Duy Chu bất mãn: “Chú hai, chú không thể như vậy!”

“Như thế nào?” Dương Quyền Đình lạnh lùng nhìn hắn, quay sang hỏi Tú Linh: “Cháu đã quyết định chưa?”

Hứa Tú Linh nhìn khuôn mặt điển trai của Duy Chu, gật đầu.

...

...

“Sau này nếu hắn dám làm gì sai trái, cháu cứ tìm chú.” Dương Quyền Đình liếc nhìn giữa hai chân

hắn, “Chú sẽ giáo dục hắn.”

Dương Duy Chu: ”...”

Chú hai trước đây đâu có như thế này? Trước đây chú rất hiền lành, sao bây giờ trông đáng sợ vậy?

Vừa nãy chú nhìn chỗ nào của hắn?

Duy Chu bản năng kẹp chặt hai chân.

Giáo dục?

Sao hắn cảm giác như chú hai muốn đánh gãy “chân thứ ba” của hắn vậy?

Dương Quyên Hải hoàn toàn không có ý kiến, Duy Chu làm rể nhà họ Hứa cũng tốt, khỏi phải lo mua nhà cho con trai.

Hơn nữa nhà họ Hứa có cửa hàng, Tú Linh lại là người có năng lực, sau này không sợ Duy Chu đói chết.

Có gì không tốt?

Thế là hai nhà nhanh chóng thống nhất ngày cưới.

Trước khi Dương Duy Chu kịp nghĩ ra cách phản kháng, hắn đã bị đẩy lên kiệu rước về nhà họ Hứa.

Tốc độ kết hôn nhanh đến chóng mặt.

Đêm tân hôn, Duy Chu lại một lần nữa bước vào động phòng.

Dù hắn luôn miệng nói mình bị ép buộc.

Có bị ép hay không Chu Chiêu Chiêu không biết, chỉ biết khi hai người về nhà thăm hỏi, ánh mắt Duy Chu không dám nhìn lung tung nữa.

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Ba ngày sau, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực chuẩn bị về nhà.

Nhưng trước khi Chiêu Chiêu về, trại gà đón một vị khách.

“Đại ca Vương?” Chu Chính Văn ngạc nhiên khi thấy Vương Hữu Phúc, nhưng vẫn cười đón, “Gió nào đưa đại ca đến đây?”

“Ha ha, lão ca đi Tân Cương ngang qua đây, tiện thể ghé thăm em.” Vương Hữu Phúc cười nói.

“Tân Cương?” Chính Văn vừa mời khách vào vừa nói, “Đại ca làm ăn ngày càng phát đạt.”

“Trước nghe nói đại ca ở biên giới Tây Nam?” Anh nghi ngờ hỏi.

Người bạn thân đã nhắc nhở anh nên cảnh giác với Vương Hữu Phúc.

“Bên đó giờ loạn lắm.” Người đó nói, “Hút chích, cờ bạc, đá gà, đủ thứ tệ nạn.”

Không phải nơi dành cho người bình thường.

Không ngờ giờ hẳn ta lại xuất hiện trong sân nhà mình.

Chu Chính Văn bề ngoài không lộ vẻ gì, nhiệt tình mời khách vào.

“Thấy trong sân còn dán chữ hỷ, nhà có việc vui à?” Vương Hữu Phúc cười hỏi.

“Đúng vậy, mấy hôm trước con gái kết hôn.” Chính Văn cười, “Hôm nay về nhà.”

“Ồ?” Vương Hữu Phúc nhíu mày, “Em không đúng rồi, con cái lấy vợ gả chồng lớn chuyện thế mà không báo lão ca.”

Chính Văn chỉ cười.

Đang nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng Chu Chiêu Chiêu, Chính Văn vội chạy ra.

“Hai đứa về rồi.” Diêu Trúc Mai nắm tay con gái ngấm ngĩa, “Về là tốt rồi.”

Nhìn hai đứa tình cảm nồng đượm, bà yên tâm phần nào.

“Đây là rể của Chiêu Chiêu?” Vương Hữu Phúc đột nhiên lên tiếng.

Hắn nghe nói con gái Chính Văn lấy một tài xế.

Nhưng người đàn ông trước mắt cao lớn hiên ngang, khí chất bất phàm, ánh mắt sắc lạnh khi nhìn hắn khiến Vương Hữu Phúc phải rùng mình.

Khí chất quý tộc cùng uy áp khó tả toát ra từ người này.

Đây... là tài xế?

Rõ ràng không phải người thường, nếu không Chính Văn đâu gả con gái cưng?

Vương Hữu Phúc lại nhìn Chính Văn, trước giờ cứ tưởng em trai này chân thật, không ngờ lại giấu diếm.

Kết thông gia tốt như vậy mà không mời hắn, rõ ràng không muốn giới thiệu.

May mà hôm nay hắn đến.

“Vào đây.” Diêu Trúc Mai kéo tay con gái, “Mẹ con mình nói chuyện.”

Bà nóng lòng muốn hỏi thăm cuộc sống của con gái ở nhà họ Dương.

Còn Vương Hữu Phúc, bà không muốn tiếp đãi chút nào.

Tại sao?

“Tên này phong cách có vấn đề, đồ vô liêm sỉ.” Diêu Trúc Mai thì thầm với con gái, “Già rồi còn không biết xấu hổ, nuôi bồ nhí.”

Trước đây khi cùng Chính Văn đến Hàng Châu, bà tưởng người phụ nữ đi cùng Vương Hữu Phúc là vợ, còn thân thiết trò chuyện. Ai ngờ sau mới biết chỉ là bồ nhí.

“Sao lại có đàn bà trơ trẽn thế? Biết người ta có vợ còn chen vào.” Bà tức giận, “Vương Hữu Phúc cũng đồ bỏ đi, có vợ rồi còn lăng nhăng.”

“Nếu không phải hôm nay con về, mẹ đã đuổi cổ hẳn ra đường rồi.”

Ngẩng lên thấy con gái đang ngây người, bà lo lắng hỏi: “Sao thế? Duy Lực hay nhà họ Dương bắt nạt con à?”

“Không có.” Chiêu Chiêu vội nói, “Con chỉ hơi thiếu ngủ.”

Nói đến đây mặt đỏ bừng.

Đàn ông mới khai hoang quả thực đáng sợ.

Từ đêm đầu tiên, cánh cửa mới của Dương Duy Lực đã mở toang.

Khả năng học hỏi của hần siêu phàm, trên phương diện này càng không ngoại lệ.

Vì vậy, hai đêm qua Chiêu Chiêu quá mệt mỏi.

Có khi đã ngủ say, nhưng... Dương Duy Lực vẫn không biết mệt mỏi “cày cuốc”.

Ngoài hai lần đêm đầu tiên, ngày thứ hai là mấy lần nữa?

Khoảng bảy tám lần.

Sáng dậy chân cô như bước trên bông, mềm nhũn không đứng vững.

Nhưng giờ cô không quan tâm chuyện đó, mà là Vương Hữu Phúc hôm nay.

Kiếp trước, tên này chính là huynh đệ tốt của Chu Chính Vũ.

Nhưng đáng cười là, chính “huynh đệ tốt” này đã lừa Chính Vũ rất nhiều tiền.

Chính Vũ nghiện cờ b.ạ.c cũng vì hần, thường xuyên sang Myanmar đánh bạc.

Quan trọng nhất, tên này nghiện thuốc phiện và háo sắc.

Nhớ lại ánh mắt hần nhìn mình kiếp trước, Chiêu Chiêu thấy ghê tởm.

Nghĩ đến đây, cô nheo mắt - phải nghĩ cách để bỏ tránh xa tên khốn này!

Chương 201

DTV-EBOOK

Trước đây, Vương Hữu Phúc chỉ nghe Chu Chính Văn khoe con gái xinh đẹp.

Lúc đó hắn luôn nghĩ Chính Văn là kẻ cuồng con, thối phồng sự thật.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng khi tận mắt thấy Chu Chiêu Chiêu, mắt Vương Hữu Phúc sáng rực.

Đi khắp nơi bao năm, hắn chưa từng thấy cô gái nào xinh đến thế.

Như tiên nữ giáng trần.

Trời ơi, không trách Chính Văn suốt ngày khoe con gái.

Nếu có đứa con gái xinh thế này, hắn cũng khoe khoang suốt ngày.

“Chu Chính Văn, con gái cậu xinh quá.” Vương Hữu Phúc cười nói, “Không trách cậu lúc nào cũng nhắc đến.”

Hắn định nhìn kỹ Chiêu Chiêu thêm, nhưng một người đàn ông cao lớn đã đứng chắn trước tầm mắt.

...

...

“Anh này...” Hắn vừa mở miệng đã tắc tị.

Đối mặt với ánh mắt lạnh băng của Dương Duy Lực, dù là kẻ từng trải như Vương Hữu Phúc cũng

thấy sợ hãi.

Hắn đang sợ một thằng nhóc!

“Con rể tôi.” Chính Văn cười giới thiệu.

“Không phải... nghe nói là...” Hai chữ “tài xế” bị nuốt chửng.

Bởi Dương Duy Lực không hề giống tài xế chút nào.

Vương Hữu Phúc có đủ nhãn lực để nhận ra điều đó.

“Tốt, cậu tìm được rể quý.” Hắn gượng gạo khen vài câu, chỉ vì nhìn vợ người ta vài giây mà đã bị ngăn cản.

Lại nói: “Hai đứa cưới tôi không đến, hôm nay gặp đúng dịp phải uống vài chén.”

“Tất nhiên.” Dương Duy Lực mỉm cười.

“Ha ha ha.” Vương Hữu Phúc quay sang Chính Văn, “Con rể cậu chắc uống giỏi lắm.”

Vương Hữu Phúc vốn là tay tửu lượng tốt, thấy thái độ của Duy Lực, hắn muốn dạy cho hắn một bài học.

Dạy bằng cách nào?

Đương nhiên là uống rượu.

Về nhà vợ mà say xỉn, chẳng phải rất mất mặt sao?

Chu Chính Văn cười, không nói gì.

Dù Vương Hữu Phúc uống giỏi, nhưng Dương Duy Lực mấy năm trong quân đội cũng không phải tay vừa.

Nhưng bắt hẩn đấu rượu với Vương Hữu Phúc?

Chu Chính Văn không muốn.

Tại sao phải làm vậy?

“Chiều nó còn phải lái xe, không uống được.” Chính Văn vẫy tay, “Lâu lắm mới gặp, để tôi tiếp đại ca vài chén.”

“Bố vợ thương con rể quá.” Vương Hữu Phúc giơ ngón tay cái, cũng hiểu mục đích chuyến đi này, liền cười nói: “Vậy hai ta không say không về.”

Dương Duy Lực nheo mắt nhìn Vương Hữu Phúc, rồi đi tìm Chiêu Chiêu.

“Em có vẻ ghét người đó?” Hẩn hỏi.

Từ giây phút đầu gặp Vương Hữu Phúc, hẩn đã thấy sự chán ghét trong mắt cô.

Đây là lần đầu hẩn thấy cô có biểu cảm như vậy.

Chu Chiêu Chiêu đang rửa tay, dừng lại rồi bình thản nói: “Tên đó vô liêm sỉ, có vợ rồi còn nuôi bồ nhí.”

“Lát nữa em sẽ nói bố hạn chế tiếp xúc, kéo bị lây thói xấu.”

Lại nói thêm: “Anh cũng đừng tiếp xúc nhiều.”

“Ừ.” Dương Duy Lực cười, “Đừng tức, chúng ta sẽ lờ hẩn đi.”

“Tên này xảo quyết lắm.” Chiêu Chiêu lo lắng cho Chính Văn, “Lát nữa anh giúp bố tránh uống nhiều, đừng để say.”

Nếu không tỉnh táo, dễ bị Vương Hữu Phúc giảng bầy.

Nghĩ lại kiếp trước, hẳn có thể lôi Chu Chính Vũ vào hố, lần này chắc cũng muốn kéo Chính Văn xuống nước.

“Em cảm giác hẳn không có ý tốt.” Chiêu Chiêu nói nhỏ, “Anh để ý giúp em.”

“Anh hiểu rồi.” Dương Duy Lực xoa đầu cô, “Yên tâm.”

Quả nhiên, Chiêu Chiêu đoán không sai, Vương Hữu Phúc chính là mang ý đồ xấu.

Hắn thua bạc ở Myanmar, nợ nần chồng chất, suýt mất mạng.

Người dẫn hắn đi đã xin tha, cho hắn cơ hội dẫn thêm một người giàu đến thì sẽ tha.

Wang Hữu Phúc mới biết mình sa vào bẫy.

Nhưng đã quá muộn.

Giờ đây dù có áy náy, nhưng nghĩ đến tính mạng, hắn lại trở nên kiên quyết.

“Cậu không biết đâu.” Vương Hữu Phúc say sưa kể, “Khi viên đá được mở ra, cảm giác ấy thật không gì sánh bằng.”

“Ồ?”

Chính Văn có chút hứng thú, hỏi: “VẬY ĐẠI CA MỞ ĐƯỢC GÌ?”

Wang Hữu Phúc đương nhiên không thể nói mình trắng tay, sau khi thổi phồng một hồi, liền hỏi: “Cậu muốn đi thử không?”

“Đại ca sẽ dẫn cậu mở mang tầm mắt.”

Chu Chính Văn cười lắc đầu, rót rượu: “Mở mang tầm mắt thì không cần, nhà còn nhiều việc, tôi không đi xa được.”

“Chỉ vài ngày thôi.” Vương Hữu Phúc cười, “Như đi công tác ấy.”

“Cậu kiếm nhiều tiền để làm gì?” Hấn tiếp tục dụ dỗ, “Không thể chỉ vì con cái, chúng ta cũng phải biết hưởng thụ.”

“Thôi bỏ đi.” Chính Văn nói, “Cờ bạc đá quý không dành cho người bình thường.”

Nói rồi chạm ly với Vương Hữu Phúc, uống cạn: “Tôi khuyên đại ca cẩn thận, đây chính là cờ bạc.”

Dù chưa từng đến đó, nhưng Chính Văn không ngốc.

Cờ bạc nhìn thì kích thích, nhưng nhiều người trắng tay, hấn không nghĩ mình đủ bản lĩnh.

“Ha ha ha...” Vương Hữu Phúc cười trù, không trả lời, chỉ nói: “Uống rượu.”

Hai người chạm ly tiếp tục uống.

Mấy lần sau, Vương Hữu Phúc lại định nhắc đến chủ đề cờ bạc, nhưng đều bị Chính Văn lái sang chuyện khác.

Đang uống rượu, bên ngoài lại có người đến.

Lần này là một người phụ nữ.

“Khốn kiếp, đồ vô liêm sỉ.” Diêu Trúc Mai tức giận, nói với Chính Văn, “Mau đuổi hấn và con đi kia đi.”

“Con gái về nhà, hấn dẫn bồ nhí đến làm gì?” Bà giận dữ.

Chính Văn cũng không ngờ Vương Hữu Phúc trơ trên thế, nhìn con gái đang im lặng nhưng rõ ràng không vui, quyết định: “Được, tôi sẽ mời hấn đi.”

Dù sao cũng là người ít qua lại, không cần vì hấn mà cả nhà mất vui.

“Khách sạn?” Vương Hữu Phúc do dự, liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh rồi gật đầu: “Được.”

Ra khỏi trại gà, người phụ nữ tủi thân nói: “Anh Vương, người bạn đó của anh rõ ràng coi thường em.”

“Thôi nào.” Vương Hữu Phúc véo m.ô.n.g cô ta, “Hấn là đồ cổ hủ, chúng ta không thèm chấp.”

“Nhưng em có cô bạn thích đúng loại đàn ông cổ hủ đấy.”

“Anh phải nghĩ cách giúp cô ấy.”

Chương 202

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên không biết những chuyện này. Trời tuy lạnh nhưng hôm nay nắng đẹp, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống khiến người ta dễ chịu.

Con gái về nhà, bố mẹ tất nhiên phải chuẩn bị đồ ăn ngon để thiết đãi.

Về nhà chồng cũng không thể quá muộn. Vừa ăn trưa xong, dù trong lòng không nở, Diêu Trúc Mai vẫn thu xếp đồ đạc, giục Chiêu Chiêu về sớm.

“Đợi thêm thời gian nữa anh sẽ đưa em về ở vài ngày.” Trên đường đi, thấy cô buồn, Dương Duy Lực nắm tay cô nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Chiếc xe hơi lăn bánh về thành phố. Ánh nắng ấm áp không biết từ lúc nào đã khuất sau núi.

Trước cổng tứ hợp viện, vừa dừng xe, Dương Duy Lực đã thấy một bóng người lao ra.

Phản xạ đầu tiên của hắn là kéo Chiêu Chiêu che phía sau.

Khi nhận ra người đó là Tống Tiểu Tiểu, Duy Lực mới thu lại nắm đấm, lạnh lùng nói: “Lần sau đừng đột nhiên xuất hiện như vậy.”

...

...

Nếu hắn không kịp thu tay, một quyền này đập vào, Tống Tiểu Tiểu chắc chắn không chịu nổi.

Tống Tiểu Tiểu cũng bị dọa sợ. Cô không ngờ Dương Duy Lực lúc này lại... đáng sợ đến thế.

“Em... em không dám nữa.” Cô đỏ mắt nói.

Hôm đó Tống Tiểu Tiểu đến tìm Dương Duy Lực, vốn hy vọng dù hắn không muốn nhưng ít nhất cũng sẽ không bỏ mặc cô.

Nhưng ai ngờ Dương Duy Lực lại lạnh nhạt đến thế.

Tống Tiểu Tiểu một mực cho rằng chắc chắn là Chu Chiêu Chiêu đã thổi phồng bên tai hắn.

Sau đó, khi Duy Lực đến khách sạn tìm cô vào ngày hôm sau, Tống Tiểu Tiểu đã biến mất.

Cô vốn nghĩ dù không có Dương Duy Lực giúp đỡ, Tống Tiểu Tiểu vẫn có thể tạo dựng sự nghiệp ở thành phố.

Nhưng thực tế chứng minh cô quá ngây thơ.

Không tìm được việc, suýt nữa bị bọn lừa đảo bán lên núi làm vợ người ta.

Tống Tiểu Tiểu sợ hãi vô cùng.

May mà cô lanh lợi, biết địa chỉ nhà Dương Duy Lực ở thành phố, nên mới tìm đến đây.

Cũng biết được sau khi cô rời đi không lâu, Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu đã tổ chức hôn lễ.

Tống Tiểu Tiểu hối hận vì sự nóng nảy lúc đó. Nếu cô không bỏ đi, sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Biết đâu, Dương Duy Lực đã không kết hôn với Chu Chiêu Chiêu?

“Anh Dương, cuối cùng em cũng tìm được anh.” Tống Tiểu Tiểu xúc động nói.

Vừa dứt lời, mắt cô tối sầm, cả người ngã về phía trước.

“Vợ.” Dương Duy Lực tuy nhanh chóng đỡ lấy cô, nhưng đồng thời gọi tên Chu Chiêu Chiêu.

Hắn sợ vợ ghen.

“Đưa vào trong đi.” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt nhìn hắn.

Dương Duy Lực cười ngượng ngùng, lén hôn lên má cô: “Vợ yêu, em tốt nhất.”

Chu Chiêu Chiêu đi theo phía sau.

“Chuyện gì thế?” Hứa Quế Chi và Dương Duy Phong nghe tiếng động chạy ra hỏi.

“Anh cầm lấy.” Dương Duy Lực đẩy người về phía Duy Phong, lạnh lùng nói, “Anh ôm đi, em ôm sợ vợ ghen.”

Dương Duy Phong: ”...”

Hắn sợ vợ ghen, chẳng lẽ mình không sợ?

“Dương Duy Lực, mày giỏi lắm.” Dương Duy Phong tức giận nghiến răng.

Nhưng vẫn đành ôm Tống Tiểu Tiểu vào nhà.

“Cô gái này, chẳng lẽ là nợ tình của mày?” Đặt người xuống, Duy Phong cười gian xảo nói.

Hắn cố tình đào hố cho Duy Lực, trả thù vì vừa này bị tính toán.

Nhưng vừa dứt lời đã bị mẹ đánh vào đầu: “Nói bậy gì thế?”

“Đi mời lương y Lưu đầu ngõ đến khám.” Hứa Quế Chi nói.

Dương Duy Phong ôm đầu, hậm hực bước ra ngoài tìm bác sĩ.

Dương Duy Lực xoa xoa mũi, lén đến bên Chu Chiêu Chiêu, định nói gì đó thì thấy cô đã đi đến cạnh Hứa Quế Chi: “Mẹ, để con làm.”

“Con nghỉ đi.” Hứa Quế Chi nói, “Ngồi xe lâu mệt lắm.”

Lại nói thêm: “Mẹ làm bánh rán, con đói thì ăn trước đi.”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu: “Con không đói, bố chưa về à?”

“Về rồi lại đi.” Hứa Quế Chi lau mặt cho Tống Tiểu Tiểu, vỗ tay Chiêu Chiêu: “Không sao đâu.”

Chu Chiêu Chiêu thấy ấm lòng.

Không lâu sau, lương y Lưu đến, khám xong nói: “Có lẽ vì đói và lạnh nên ngất đi, lát nữa cho ăn chút cháo là tỉnh.”

Đúng lúc trong bếp có nồi cháo kê, Hứa Quế Chi liền bảo Triệu Vĩnh Mai múc một ít dứt cho Tống Tiểu Tiểu.

Quả nhiên, không lâu sau Tống Tiểu Tiểu tỉnh lại.

Nhìn thấy Triệu Vĩnh Mai, cô òa khóc: “Dì ơi, cuối cùng cháu cũng gặp được dì.”

Triệu Vĩnh Mai: ”...”

Bị một cô gái lớn gọi là dì, đây là lần đầu tiên.

Dù biết mình trông già trước tuổi, lại không biết ăn mặc, nhưng bị một cô gái hơn hai mươi gọi là dì, sắc mặt bà không được vui.

“Cô đói hoa mắt rồi à?” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nói, “Chị dâu, đưa cơm cho cô ấy tự ăn đi.”

Triệu Vĩnh Mai đưa bát cháo cho cô.

Tống Tiểu Tiểu: ”...”

Chị dâu?

Đây không phải mẹ Dương Duy Lực!

Lập tức xấu hổ cúi đầu ăn cháo.

“Hai đứa đi ăn cơm đi.” Hứa Quế Chi nói với hai con dâu, “Bọn trẻ giờ cũng đói rồi.”

“Vâng ạ.” Chu Chiêu Chiêu khoác tay Triệu Vĩnh Mai, không thèm nhìn Dương Duy Lực, bước đi.

Dương Duy Lực muốn nói mình cũng đói muốn đi ăn, nhưng bị Hứa Quế Chi trừng mắt.

Chuyện này không giải quyết xong còn muốn ăn cơm?

“Chiêu Chiêu.” Triệu Vĩnh Mai cúi đầu nói nhỏ, “Cô gái đó trông không ổn, đợi tỉnh lại bảo Duy Lực đưa đi ngay.”

Vừa nãy nhìn thấy ánh mắt cô ta láo liên, rõ ràng không phải người an phận.

“Cảm ơn chị dâu.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Em tin Duy Lực và mẹ sẽ xử lý tốt.”

Triệu Vĩnh Mai gật đầu.

Nhìn làn da trắng nõn của Chiêu Chiêu, bà ghen tị hỏi: “Em thường dùng kem dưỡng gì mà da trắng thế?”

“Chỉ là loại Nhũ Sương thôi.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Nhưng em có vài mẹo dưỡng da, lát nữa ăn xong sẽ nói cho chị.”

“Được.” Triệu Vĩnh Mai mắt sáng rực.

Nói thật, người phụ nữ nào không muốn có làn da đẹp, trẻ trung?

Bà cũng muốn đứng cạnh Dương Duy Khôn mà không bị chê là không xứng.

“Nhưng có đắt không?” Bà do dự hỏi.

Theo bà biết, Lưu Quyên Hảo mỗi tháng đầu tư vào da mặt rất nhiều tiền. Nhưng cô ấy có công việc, còn bà thì không.

“Không đắt lắm đâu.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Thật ghen tị với các em.” Triệu Vĩnh Mai thở dài, “Có học thức, tìm việc cũng dễ.”

“Chị dâu muốn tìm việc?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

“Chị biết tìm việc gì?” Triệu Vĩnh Mai tự giấu cười, “Bây giờ việc đâu dễ kiếm.”

Bà thở dài ngao ngán.

Chương 203

DTV-EBOOK

Nếu như trước kia ở quê, Triệu Vĩnh Mai dù không tìm được việc vẫn có thể làm ruộng, trồng rau bán kiếm thêm thu nhập.

Nhưng đây là thành phố, nhà chỉ có mảnh đất nhỏ trong sân tứ hợp, mà cũng bị chia cho bố mẹ chồng trồng trọt.

Giờ nhiệm vụ của bà chỉ là chăm sóc chồng, nuôi dạy con cái.

Dù ngày nào cũng bận rộn.

Nhưng Triệu Vĩnh Mai luôn cảm thấy không thể tiếp tục như vậy mãi.

Nhưng một người phụ nữ ít học như bà, có thể làm gì? Đi rửa bát thuê?

Ngay cả việc đó cũng không dễ kiếm.

Triệu Vĩnh Mai thở dài.

Chu Chiêu Chiêu cũng không nói gì thêm. Thực ra cô hoàn toàn có thể đề cập chuyện cửa hàng gà rán với Vĩnh Mai.

...

...

Dù sao, Triệu Vĩnh Mai nấu ăn cũng rất khéo.

Nhưng cô mới về nhà chồng, những lời này không tiện nói, cần bàn bạc với Dương Duy Lực trước. Nếu

Vĩnh Mai vẫn muốn làm việc, cô cũng có thể tạo điều kiện, chỉ nói: “Rồi sẽ có cơ hội thôi.”

Triệu Vĩnh Mai tưởng cô đang an ủi, mỉm cười gật đầu, hai người cùng đi chuẩn bị bữa tối.

Dương Gia Hân và Dương Gia Mặc đều rất quý cô dâu mới, thấy cô đến, Hân cười tươi ngồi xuống bên cạnh.

Ngoan ngoãn đáng yêu.

Chu Chiêu Chiêu thích lắm, ba người cùng nhau thì thầm trò chuyện.

Khi Dương Duy Lực bước vào, thấy vợ mình đang kể chuyện gì đó khiến cháu gái bật cười.

Thấy hẳn, Dương Gia Hân vội đứng dậy: “Chú.”

Dương Duy Lực gật đầu, đi tới: “Đang nói chuyện gì thế?”

Chu Chiêu Chiêu hừ một tiếng, đứng lên đi xới cơm.

Dương Gia Mặc bĩu môi: “Chú làm gì khiến cô dâu giận thế?”

Dương Duy Lực: “...Trẻ con đừng tò mò.”

“Cháu không tò mò.” Dương Gia Mặc nghiêm mặt, giống hệt bố, “Nếu chú làm cô dâu buồn, sau này cháu không chơi với chú nữa.”

“Này, con quay của cháu là ai làm đấy?” Dương Duy Lực giả vờ gõ nhẹ lên đầu cậu bé.

“Cháu... cháu trả lại chú.” Dương Gia Mặc mím môi.

Dù sao cũng không thể vì con quay mà mất lập trường.

“Nhóc con.” Dương Duy Lực vỗ lưng cậu bé, “Đi chơi đi, chú đi dỗ cô dâu.”

Dương Gia Mặc còn muốn nói gì nhưng bị chị gái kéo đi.

“Chỉ biết bắt nạt trẻ con.” Chu Chiêu Chiêu thấy hần tới, vừa xới cơm vừa nói, “Vớ lại, em không cần chú dỗ đâu.”

“Chú muốn làm gì thì làm, đừng ở đây được voi đòi tiên.”

“Anh được voi đòi tiên gì?” Dương Duy Lực hạ giọng, “Em còn chưa cho anh no nê.”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Đồ vô liêm sỉ!

Không thèm để ý, cô bưng cơm ra phòng khách, gọi Dương Gia Mặc mời mọi người ăn cơm.

Dương Duy Lực xoa xoa mũi.

Trong phòng, Tống Tiểu Tiểu ăn xong cháo kê lại ngủ thêm một giấc mới tỉnh.

Tỉnh dậy thấy mình trong một căn phòng, không có ai nhưng nghe thấy tiếng nói bên ngoài.

Cô nằm trên giường ấm áp, bao ngày nay chưa từng được yên bình như lúc này.

Nếu có thể, cô không muốn dậy, chỉ muốn ngủ mãi thế này.

Giá như, đây là nhà cô thì tốt biết mấy.

Tống Tiểu Tiểu nghĩ thầm.

Khi cô mở cửa bước ra, tiếng nói trong phòng khách càng rõ: “Đây là cô dâu làm cho cháu, cháu thích cô dâu nhất.”

Một giọng trẻ con lạnh lạnh vang lên.

Rồi là tiếng cười trong phòng khách.

Khi Tống Tiểu Tiểu bước vào, tiếng cười đột ngột dừng lại.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô gái tỉnh rồi à.” Một người phụ nữ lớn tuổi nhìn cô ân cần hỏi, “Thấy trong người thế nào?”

“Tốt, tốt hơn nhiều rồi.” Tống Tiểu Tiểu e dè nói, mắt đảo quanh, thấy Dương Duy Lực liền sáng lên, “Anh Dương.”

Nói xong, cô hớn hở bước tới.

Dương Duy Lực lười nhác ngược mắt nhìn, khóe miệng nhếch lên nhưng là nói với Chu Chiêu Chiêu: “Vợ yêu, em có mệt không, muốn đi nghỉ không?”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, nói với Hứa Quế Chi: “Mẹ, con đi nghỉ trước.”

Còn Tống Tiểu Tiểu, cô không muốn tiếp.

“Ừ, đi đi.” Hứa Quế Chi vẫy tay.

Tống Tiểu Tiểu tròn mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu rời đi.

Cô ta dám bỏ đi như vậy sao?

Bố mẹ chồng đang ngồi đây, cô ta dám đi ngủ không hầu hạ?

Con dâu ngỗ nghịch như vậy để làm gì?

“Anh Dương, vợ anh được chiều quá đấy.” Tống Tiểu Tiểu bĩu môi, “Cả nhà đang ngồi đây, cô ta dám đi ngủ trước.”

Ở quê cô, đã bị tát vào mặt rồi.

“Mày là cái thá gì?” Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn cô.

“Vợ của Dương Duy Lực tao, cũng đến lượt mày bình phẩm?” Hần cười nhạt, nhưng nụ cười không chạm đến mắt.

Dương Duy Lực chưa từng nói nặng với Tống Tiểu Tiểu như vậy, khiến cô đứng chôn chân tại chỗ.

“Em chỉ muốn tốt cho anh.” Tống Tiểu Tiểu giãy nảy, “Ở quê em...”

“Đây không phải quê mày.” Dương Duy Lực cắt ngang, “Tao nợ anh mày chút tình chiến hữu, không phải nợ mày.”

“Từ khi anh mày mất, tao tự hỏi đã làm đủ.” Hần đứng dậy nói tiếp, “Lo tang lễ bố mẹ mày, xin việc cho mày.”

“Tình chiến hữu với anh mày, tao đã trả xong.” Hần cười nhạt, “Không ngờ nuôi lớn cái tâm của mày, tưởng mày là ai? Dám quản chuyện của tao.”

Bố mẹ hần còn chưa nói gì, mày là cái thá gì dám lên tiếng?

Tống Tiểu Tiểu mặt tái mét: “Không phải vậy, em chỉ tốt bụng...”

“Cất cái tốt bụng rẻ tiền của mày đi.” Dương Duy Lực lạnh lùng nói, “Từ giờ, tao cũng không tốt bụng nữa.”

Vốn dĩ, cái c.h.ết của đồng đội là nỗi đau với hắn. Những năm qua, Dương Duy Lực luôn giúp đỡ gia đình các đồng đội đã khuất.

Hắn luôn nghĩ mình phải làm gì đó cho họ.

Với những người khác, hắn đều gửi tiền đúng hạn. Riêng nhà Tống Tiểu Tiểu, vì thân thiết với anh cô nên Dương Duy Lực đã nhiều lần đến thăm.

Thậm chí, tang lễ bố mẹ Tống Tiểu Tiểu cũng do hắn lo liệu.

Không ngờ lại nuôi lớn cái tâm của Tống Tiểu Tiểu.

Tưởng mình là ai?

Không tốt bụng nữa?

Ý gì?

Tống Tiểu Tiểu sững sờ.

Nhưng rồi cô nhanh chóng hiểu.

Vì Dương Duy Lực nói không giúp là thật.

“Anh Dương, em biết lỗi rồi, em không dám nữa, đừng bỏ mặc em.” Tống Tiểu Tiểu khóc lóc.

Nhưng cô không gặp được Dương Duy Lực, bị cậu ruột đến đón đi.

“Cháu đã hơn hai mươi tuổi rồi.” Cậu cô nói, “Ở quê đã lấy chồng từ lâu, nghịch ngợm mấy năm nay cũng đủ rồi.”

Chương 204

DTV-EBOOK

Hôm nay nắng đẹp, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống khiến người ta dễ chịu mà không lo bị cháy nắng.

Sau bữa sáng, Chu Chiêu Chiêu cùng Hứa Quế Chi ra vườn chăm sóc những chậu hoa.

“Đợi trời ấm lên, mẹ sẽ chuyển các con ra ngoài vườn.” Hứa Quế Chi âu yếm nói với những bông hoa yêu quý.

Chu Chiêu Chiêu chăm chú lắng nghe bí quyết chăm hoa của bà.

“Bắt con gái theo mẹ làm mấy việc này, chán lắm nhỉ?” Hứa Quế Chi ngẩng lên nhìn gương mặt trắng nõn của cô, mỗi nụ cười đều khiến người ta phải chú ý.

“Không đâu, con thích lắm.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, “Trước giờ con cứ tưởng chỉ cần tưới nước là đủ, không ngờ tưới nước cũng có kỹ thuật riêng.”

“Ha ha, hiếm có người thích như con.” Hứa Quế Chi vui vẻ cười, rồi nhìn Chiêu Chiêu nói, “Hôm nay là 18 tháng Chạp, con biết ngày mai là ngày gì không?”

Hai người kết hôn vào mùng 6 tháng Chạp, không ngờ đã ở đây hơn chục ngày.

“Ngày gì ạ?” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ một lúc, “Còn mấy ngày nữa mới đến tiền Táo quân mà.”

...

...

“Chẳng lẽ bắt đầu dọn dẹp rồi sao?” Cô lại hỏi.

“Bé ơi bé à, đừng thèm, qua rằm tháng Chạp là Tết.”

Hôm nay đã 18 tháng Chạp, cũng đến lúc chuẩn bị đồ Tết.

“Không phải.” Hứa Quế Chi cười, “Là sinh nhật thằng ba.”

Thấy Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác, bà tiếp tục, “Thực ra nó lớn rồi, nhà mình cũng không có thói quen tổ chức sinh nhật, chỉ là ăn một bát mì trường thọ thôi. Mẹ nói với con là vì trước nay đều do mẹ làm, năm nay nó lấy được cô vợ khéo tay như con, con chỉ cần nấu cho nó bát mì là được.”

“Thế là xong sinh nhật.”

Từ khi Hứa Quế Chi về nhà họ Dương, mỗi khi có người sinh nhật, tối hôm trước đều ăn một bát mì trường thọ.

Trước đây, món mì này đều do Hứa Quế Chi làm. Sau này các con lập gia đình riêng, việc này do họ tự lo.

Khi Dương Duy Khôn và Dương Duy Phong mới cưới, Hứa Quế Chi cũng nhắc nhở Triệu Vĩnh Mai và Lưu Quyên Hảo như vậy.

Giờ với Chu Chiêu Chiêu cũng thế.

Vợ chồng yêu thương nhau, tự khắc sẽ nhớ những chi tiết này.

Tất nhiên, khi con dâu sinh nhật, Hứa Quế Chi không chỉ nhắc các con, mà còn tự tay chuẩn bị quà.

Không cần quà quý giá, nhưng là tấm lòng của mẹ.

“Mẹ yên tâm, chiều con sẽ nhào bột.” Chu Chiêu Chiêu tươi cười nói, “Tối nay sẽ làm cho anh ấy.”

“Chúng ta để anh ấy đoán xem, bát mì trường thọ này là của ai?” Cô khẽ nói.

“Cái miệng nó sành sỏi lắm, chắc đoán ra ngay.” Hứa Quế Chi cười, “Không phải khoe khoang sao?”

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Hứa Quế Chi miệng lúc nào cũng chê Dương Duy Lực, nhưng ánh mắt lại rất tự hào về cậu con trai này.

Chu Chiêu Chiêu nghĩ, cô đã biết Dương Duy Lực giống ai rồi.

“Chuyện cô gái họ Tống kia,” Hứa Quế Chi thở dài, “con đừng để bụng, không phải mẹ bệnh con trai, nhưng tính thẳng ba từ nhỏ đã thích thứ gì tốt nhất.”

“Người bình thường nó không thèm để mắt.”

“Mẹ đang khen con đấy ạ?” Chu Chiêu Chiêu cười hỏi.

“Đương nhiên, con dâu mẹ là số một,” Hứa Quế Chi cười lớn, “chỉ cần không mù là biết chọn.”

“Nhưng chuyện này thẳng ba cũng có lỗi,” Hứa Quế Chi nói, “quá trọng tình nghĩa, quên mất lòng tham không đáy.”

Rốt cuộc là do hấn xử lý không tốt, nên mới có hoa đào rác này.

“Duy Lực đã nói với con chưa?” Hứa Quế Chi hỏi.

“Mẹ nói về những đứa trẻ mồ côi hấn chu cấp ạ?” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Con biết, rất ngưỡng mộ anh ấy.”

“Vậy thì tốt,” Hứa Quế Chi vỗ tay cô, “con cũng không cần lo tiền bạc, thằng con này đầu óc lắm, ba anh em nó thông minh nhất.”

“Nuôi vợ không thành vấn đề.” Bà nói.

“Mẹ, mẹ quên con cũng kiếm được tiền mà.” Chu Chiêu Chiêu cười.

“Ha ha ha, đúng,” Hứa Quế Chi cười lớn, “mẹ quên mất, con dâu mẹ cũng giỏi giang lắm!”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Thằng ba nhà mẹ, đúng là nhặt được báu vật.” Hứa Quế Chi vui vẻ nói.

Trước đây bà lo nhất cho cậu con trai út, từng nghĩ Dương Duy Lực sẽ sống độc thân, không ngờ lại dẫn về một cô vợ tốt như vậy.

Giờ Hứa Quế Chi ngủ cũng cười.

Tối đó, khi Dương Duy Lực về nhà, hấn phát hiện không khí có gì đó khác lạ. Nhìn nụ cười đầy tình mẫu tử của Hứa Quế Chi, hấn hỏi: “Mẹ, hôm nay mẹ nhặt được tiền à? Cười ghê quá.”

Hứa Quế Chi: “Con đừng mở miệng.”

“Tại sao?”

“Con mở miệng là mẹ muốn đánh.” Hứa Quế Chi nghiêng rằng, “Không nói gì thì nhìn cái mặt còn chịu được.”

Dương Duy Lực: ”...”

Thì ra hẳn thành trai bao rồi?

“Vợ con đâu?” Dương Duy Lực hỏi.

“Mẹ giấu rồi.” Hứa Quế Chi trừng mắt.

Thằng này, ngày nào về cũng câu đầu tiên là “Vợ tôi đâu?”

Như thể sợ người khác không biết hẳn có vợ vậy.

“Cô dâu, cô đừng lấy chú cháu nữa.” Trong phòng, giọng Dương Gia Mặc vang lên, “Đợi cháu lớn, cháu sẽ lấy cô.”

Dương Duy Lực: ”...”

Một ngày không về, đã có người tranh vợ hẳn?

“Dương Gia Mặc,” Dương Duy Lực vừa đi vào vừa nói, “Cháu nói cái gì?”

Dương Gia Mặc: ”...Chú, chú về lúc nào vậy?”

“Vừa về, ngay lúc cháu nói cướp vợ chú.” Dương Duy Lực thẳng thắn nói.

“Anh về rồi.” Chu Chiêu Chiêu liếc hẳn, “Có đứa trẻ con cũng so đo.”

Dương Duy Lực: ”...”

Cúi xuống thì thầm bên tai cô: “Đừng nhìn anh như vậy.”

Chu Chiêu Chiêu: ”...Sao vậy?”

Chẳng qua chỉ liếc một cái thôi mà?

“Anh sẽ cương.” Dương Duy Lực thốt ra ba từ.

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Bóp mạnh vào eo hắn: “Nói chuyện nghiêm túc.”

“Anh xin lỗi.” Dương Duy Lực vội nói.

Chu Chiêu Chiêu hừ lạnh đi vào bếp, lát sau bưng ra một bát mì đặt trước mặt hắn.

Giữa bát là một quả trứng ốp la đẹp mắt, xung quanh xếp rau xanh và thịt băm gọn gàng.

Trông rất hấp dẫn.

“Chúc mừng sinh nhật,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mẹ nói ngày mai là sinh nhật anh.”

“Chúc chú sinh nhật vui vẻ.” Dương Gia Mặc và Dương Gia Hân cũng chạy tới, “Chú nếm thử tay nghề cô dâu đi.”

Dương Duy Lực cười, ánh mắt ý nhị nhìn Chu Chiêu Chiêu, rồi cúi đầu ăn.

“Ngon.” Hắn nói.

Lúc này Chu Chiêu Chiêu chưa hiểu ý nghĩa ánh mắt đó, mãi đến tối, khi hắn như sói đói vồ lấy, quần lấy cô nửa đêm.

“Ngày mai là sinh nhật anh.”

Hắn dùng lý do này để dụ dỗ cô đủ kiểu...

Chương 205

DTV-EBOOK

Khi mệt mỏi đến mức không muốn mở mắt, Chu Chiêu Chiêu nhớ lại lời mẹ chồng Hứa Quế Chi: “Thằng đó không được khen, khen một cái là vênh váo ngay.”

Không chỉ không thể khen, mà còn là loại được đăng chân lên đăng đầu.

Cả đêm lấy sinh nhật làm cớ.

Miệng nói lời hoa mỹ, nếu cô không thoải mái thì đánh hấn.

Nhưng cô mệt đến mức không muốn mở mắt, lấy đâu sức mà đánh?

“Không thì em chửi anh đi,” hấn cúi xuống thì thầm, “anh rất thích nghe em chửi anh.”

Cô càng chửi dữ, hấn càng hưng phấn.

“Dương Duy Lực,” Chu Chiêu Chiêu tức giận, “đồ súc sinh.”

Đúng, chính là súc sinh, thích nhìn cô bất lực nhưng lại đầy quyền rũ.

...

...

Đôi khi, Chu Chiêu Chiêu rất tò mò, dường như Dương Duy Lực trong chuyện này luôn không biết chán.

Thực ra, dù cô có tỏ thái độ lạnh nhạt, nhưng chỉ cần có cơ hội là hấn leo thang.

Dù sao cũng không chịu thiệt.

Có... ngon đến vậy sao?

Trước khi trời sáng, Chu Chiêu Chiêu tội nghiệp lại bị hấn kéo vào lòng.

Hấn biết cô mệt, mệt đến mức không muốn nhúc nhích, nhưng nghĩ đến việc hai ngày nữa phải đi làm nhiệm vụ, may mắn lắm mới kịp về ăn Tết.

Nhịn đói lâu như vậy, phải bù đắp trước.

Chu Chiêu Chiêu quá mệt, đẩy tay hấn ra, cuộn chăn lăn sang phía khác.

Dương Duy Lực phía sau không tức giận, cười cười lại đuổi theo, ôm cô từ phía sau, hôn lên cổ.

“Đừng nữa,” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói, “mau ngủ đi.”

“Chiêu Chiêu,” Dương Duy Lực lại hôn một cái, “hôm nay sinh nhật anh, lần cuối cùng nhé?”

“Vừa nãy anh đã nói lần cuối rồi.” Chu Chiêu Chiêu muốn khóc, giọng đầy uất ức, “Em mệt lắm rồi.”

Thực sự rất mệt, vừa mệt vừa buồn ngủ.

“Ngày mai anh đi làm nhiệm vụ,” hấn áp sát nói bên tai, “ước chừng nửa tháng mới về.”

Làm nhiệm vụ!

Chu Chiêu Chiêu vốn đang nhắm mắt buồn ngủ lập tức mở to, “Đi đâu? Nguy hiểm không?”

Cô suýt quên mất, nguy hiểm trên người Dương Duy Lực vẫn chưa giải trừ.

“Ừ,” Dương Duy Lực thấy cô tỉnh táo, lại bắt đầu không yên phận.

“Dương Duy Lực,” Chu Chiêu Chiêu khẽ nói, “anh hứa với em bình an trở về, em sẽ tùy anh.”

“Được.” Dương Duy Lực véo mũi cô, “Anh nhất định sẽ bình an trở về.”

“Có cô vợ xinh đẹp như hoa như ngọc này giữ hồn anh mà.”

Chu Chiêu Chiêu: “Anh im miệng đi.”

Giờ cô mới hiểu tại sao ban ngày Hứa Quế Chi bảo Dương Duy Lực đừng nói nữa.

Rõ ràng có khuôn mặt điển trai.

Dương Duy Lực: “...”

Một ngày bị hai người phụ nữ yêu quý nhất bảo im miệng, cũng hơi chạm tự ái.

Nhưng hắn luôn dày mặt trong chuyện này.

“Im miệng thì im miệng.”

Không được nói thì có thể dùng hành động.

.....

Chu Chiêu Chiêu ngủ đến trưa mới tỉnh, bị đói đánh thức.

Tỉnh dậy muốn nói nhưng cổ họng khó chịu như bị tắt tiếng.

Dương Duy Lực trong chuyện này rất tinh tế, trên đầu giường để sẵn một cốc nước ấm.

Chu Chiêu Chiêu uống cạn ly nước, cảm thấy cơ thể dần hồi phục.

Cô nằm thừ người ra, mắt đờ đẫn nhìn lên trần nhà, cố nhớ lại đêm qua hai người đã “chiến đấu” bao nhiêu lần. Chỉ nhớ đến lúc sau, cô đã ngủ thiếp đi, nhưng hần vẫn...

Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu bất lực che mặt.

Thật quá điên rồ!

Hơn nữa, đây là nhà tứ hợp, cả đại gia đình cùng sống chung. Cô ngủ đến giờ này chưa dậy, ngoài hai đứa nhỏ ra, ai mà không đoán được chuyện gì đã xảy ra?

Đột nhiên nhớ ra điều gì, Chu Chiêu Chiêu bật ngồi dậy, với tay mở ngăn kéo đầu giường.

Rồi cô lại đổ vật xuống giường, dường như không tin nổi, lại ngồi dậy nhìn vào ngăn kéo vẫn đang hé mở.

Bên trong xếp ngay ngắn mấy hộp nhỏ.

Những chiếc hộp này còn có kích cỡ, kiểu trước Chu Chiêu Chiêu cũng quen thuộc, là loại Dương Duy Lực thường dùng.

Nhưng... số lượng này có phải hơi nhiều quá không?

Thời buổi này, hần kiếm đâu ra nhiều bao cao su như vậy?

Không trách đêm qua dùng hết cái này đến cái khác?!

Cơ thể cô giờ đau nhức ê ẩm, nhưng trách ai được?

Chỉ có thể trách mình quá mềm lòng, nghĩ đến sinh nhật hần nên nuông chiều một lần.

Kết quả... tên khốn này như được tự do, hoàn toàn không kiêng dè gì.

Điên cuồng, thật sự quá điên cuồng!

Tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, là Dương Duy Lực.

Chu Chiêu Chiêu vội nằm xuống giả vờ ngủ.

Cô thực sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt Dương Duy Lực lúc này, dù rất đẹp trai, nhưng cô đang rất tức giận.

Bước chân Dương Duy Lực rất nhẹ, dừng lại bên giường, liếc nhìn chiếc ly nước đã cạn trên đầu giường và ngăn kéo chưa đóng kín.

Khóe miệng hần nhếch lên, ngồi xuống bên giường.

“Vẫn chưa tỉnh à?” Hần khẽ nói, rồi lại cười khẽ, “Vậy đúng lúc anh đếm xem tối qua dùng mấy cái nhỉ?”

Nói xong, hần thật sự mở ngăn kéo lấy ra một hộp.

“Một, hai...”

“Dương Duy Lực!” Chu Chiêu Chiêu không giả vờ được nữa, tức giận quát lên.

“Không ngủ nữa à?” Khóe miệng hần nhếch lên đầy hài lòng, “Vậy đúng lúc hai ta cùng đếm nhé?”

“Anh có biết xấu hổ không vậy?” Chu Chiêu Chiêu không muốn nói chuyện với hần nữa.

“Xấu hổ thì nhin đôi,” Dương Duy Lực cất gọn đồ trong ngăn kéo, “Thể lực em không ổn rồi, tối qua toàn là anh vận động...”

“Dương Duy Lực!” Chu Chiêu Chiêu giận dữ hét lên, tay nhanh như chớp ném chiếc gối bên cạnh về phía hắn.

Lần này, khác hẳn mọi khi, Dương Duy Lực không đỡ lấy mà giả bộ yếu ớt ngã lăn ra đất một cách rất “diễn xuất”.

Chu Chiêu Chiêu càng tức điên lên.

Bất chấp cơ thể đau nhức, cô bật dậy xông tới.

Vừa đ.ấ.m vừa đá vào người hắn.

Nhưng n.g.ự.c hắn cứng như đá, đánh đến nỗi tay cô đau như.

“Thôi nào, đều là lỗi của anh, lần sau anh sẽ cải thiện,” Dương Duy Lực ngồi dậy ôm cô vào lòng, “cố gắng bớt đi một lần.”

“Anh còn dám nói.” Chu Chiêu Chiêu lại muốn đánh hắn.

“Ai bảo em ngon quá cơ chứ.” Dương Duy Lực cười lớn hôn một cái thật mạnh lên má cô, nhanh chóng bế cô lên trước khi cô kịp phản ứng, “Đi vệ sinh rồi ăn cơm thôi.”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Giữa trưa như thế này, cô không muốn ra ngoài chút nào, xấu hổ c.h.ế.t đi được.

“Đừng sợ, mẹ rất thoáng mà.” Dương Duy Lực an ủi.

“Đây đâu phải chuyện thoáng không thoáng!” Chu Chiêu Chiêu bĩu môi.

“À này...” Cô chợt nhớ ra điều gì, mặt đỏ bừng hỏi khẽ, “Tối qua... tiếng có to không? Phòng này cách âm thế nào?”

“Bây giờ mới nghĩ đến chuyện này, có hơi muộn không?” Dương Duy Lực bật cười, xoa xoa đầu cô, “Đừng suy nghĩ lung tung, đây chẳng phải là chuyện bình thường của vợ chồng sao?”

Chu Chiêu Chiêu nhắm nghiền mắt, chẳng muốn nói gì nữa.

Đáng lẽ không nên chiều hấn thật...

Nhưng tên kia hoàn toàn không tự biết, giơ tay ra trước mặt Chu Chiêu Chiêu: “Hôm nay sinh nhật anh, quà đâu?”

“Em định dùng một bát mì trường thọ đánh bạt anh sao?”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nắm đ.ấ.m của cô lại ngửa ngáy!

Muốn đ.ấ.m người lắm rồi!

Chương 206

DTV-EBOOK

Quà tất nhiên là có.

Nhưng nhìn bộ dạng đặc ý của hắn, Chu Chiêu Chiêu lại muốn đ.ă.m cho một quả.

Nhưng nghĩ đến kiếp trước đã phụ tình hắn, khiến hắn ra đi trong thất vọng, cô lại thấy xót xa.

Vì vậy, dù mệt đến mức không mở nổi mắt, cô vẫn chiều theo hắn.

“Tối qua em đâu có...”

“Nhắc đến chuyện tối qua nữa là anh xuống đất ngủ đấy.” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói.

“He he,” Dương Duy Lực cười khẩy, “Em nở lòng à?”

Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, “Quà trong ngăn tủ trang điểm của em, anh tự lấy đi.”

Cô chẳng muốn nói chuyện với hắn nữa.

...

...

“Cái này là?” Dương Duy Lực lấy ra một chiếc hộp nhỏ, hỏi, “Bình an khẩu?”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Món quà cô chuẩn bị từ lâu, hôm đi chợ gặp một bà lão bán đồ cổ, cô trúng ngay chiếc bình an khẩu bằng ngọc Hòa Điền.

Phiêu Vũ Miên Miên

Viên ngọc mịn màng, nhìn thấy nó Chu Chiêu Chiêu liền nghĩ ngay đến Dương Duy Lực, không mặc cả đã mua ngay.

Chỉ là không biết tặng hần thế nào.

Biết tin sinh nhật Dương Duy Lực, cô liền nghĩ đến món quà này.

“Ừ,” cô khẽ nói, “Bình an vô sự.”

Đó là nguyện vọng lớn nhất của cô.

Dương Duy Lực cười, bước đến ôm chặt cô hôn mấy cái, “Anh rất thích.”

Lại nhớ đến nỗi sợ hãi cô từng bộc lộ, hần nghiêm túc nói, “Anh nhất định sẽ bình an.”

“Cùng em sinh con, nhìn nó lớn lên, lấy vợ gả chồng, còn em sẽ luôn ở bên anh.” Giọng hần dịu dàng, “Anh sẽ không rời xa em.”

Chu Chiêu Chiêu liếc hần.

Tên này như trâu điên, hôn đến môi cô sưng hết cả lên.

“Anh cố ý đúng không?” Cô bực mình nói, “Giờ ra ngoài xấu hổ c.h.ết đi được.”

“He he, lỗi của anh.” Dương Duy Lực lại cười ngốc nghếch, “Tại em ngon quá.”

Đã nếm mùi ngon, ai còn muốn ăn chay?

“Đeo giúp anh.” Dương Duy Lực đưa bình an khấu cho Chu Chiêu Chiêu.

Đàn ông đeo đồ này có sao? Nếu là trước đây, Dương Duy Lực cũng sẽ khinh thường.

Nhưng nếu đeo nó khiến vợ yên tâm, thì đeo có sao?

Hơn nữa, đây là quà sinh nhật vợ tặng.

“Thế nào?” Dương Duy Lực hờn hỉnh hỏi, “Có bị chồng đẹp trai mê hoặc không?”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Thôi, ra ngoài ăn cơm vậy, xấu hổ chút cũng chẳng sao.

Dương Duy Lực cười để cô đi, cẩn thận cất bình an khẩu vào trong áo.

Nhưng đến cửa lại nghĩ lại, lôi ra đeo bên ngoài cho mọi người thấy.

Xong mới hài lòng đi theo.

Chu Chiêu Chiêu đói bụng, Hứa Quế Chi thấy cô liền bưng bát cháo kê, “Sáng nấu rồi hâm nóng đây.”

Lại nói, “Ăn tạm chút, trưa ăn cơm luôn.”

“Mẹ, con xin lỗi...”

“Đứa này, xin lỗi gì?” Hứa Quế Chi cười, “Có gì đâu.”

Ai chẳng từng trải qua thời trẻ.

Dù ông nhà bà nghiêm khắc, nhưng thời trẻ cũng có lúc bùng bột.

Vừa nói xong, Dương Duy Lực đã bước vào.

Dáng vẻ ngẩng cao đầu ưỡn ngực, có gì đó không đúng.

Hứa Quế Chi liếc nhìn, không hỏi.

Dương Duy Lực lại cố ý đi qua đi lại mấy vòng, thấy mẹ vẫn im lặng, liền nhìn sang Triệu Vĩnh Mai.

“Em trai, đừng nhìn chị thế.” Triệu Vĩnh Mai sợ hãi nói, “Chị... chị không biết gì hết.”

Dương Duy Lực: ”...”

Không biết gì? Mắt bị mù à, không thấy bình an khẩu trên cổ anh sao?

Đúng lúc Lưu Quyên Hảo bước vào, liền trông thấy.

“Ủa?” Cô tò mò nhìn cổ Dương Duy Lực, “Em trai, đeo cái gì thế?”

Đồ gì?

Dương Duy Lực mặt xị xuống.

“Bình an khẩu.” Hắn đặc ý nói.

“À, bình an khẩu.” Lưu Quyên Hảo gật gù, “Nhưng không phải trẻ con mới đeo sao?”

Dương Duy Lực vừa cười đã tắt.

“Ai nói chỉ trẻ con đeo?” Hắn lạnh lùng cất bình an khẩu vào áo, “Vợ tặng quà sinh nhật, người lớn đeo được.”

“À, đúng rồi.” Triệu Vĩnh Mai chột hiều, “Bảo sao cứ đi qua đi lại, hóa ra khoe quà.”

Cổ rướn như công múa.

Hứa Quế Chi bật cười, “Như công xòe đuôi ấy.”

“Mẹ.” Dương Duy Lực bất lực, “Vợ con...”

“Anh im đi.” Chu Chiêu Chiêu chạy đến bịt miệng hắn.

Xấu hổ quá.

Một món quà mà khoe khoang thế.

Ai ngờ Dương Duy Lực li.ế.m vào tay cô.

Chu Chiêu Chiêu rút tay lại, trừng mắt.

“Ôi,” Lưu Quyên Hảo cười nói, “Em trai hạnh phúc quá nhỉ.”

“Ai ngờ Diêm Vương lạnh lùng ngày xưa giờ thành thế này.” Cô giơ ngón cái, “Em dâu giỏi lắm.”

“Chị dâu.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt.

“Thôi, đừng trêu nó nữa.” Hứa Quế Chi bênh vực, “Con ra ngoài đi, vợ con nhát gan, không như con da dày.”

Dương Duy Lực ừ một tiếng, quay ra.

Bên ngoài, Chu Chiêu Chiêu nghe thấy hắc khoe với Dương Duy Phong: “Vợ tặng quà sinh nhật.”

Dương Duy Phong: ”...”

Quà sinh nhật thì ai chả có? Khoe cái gì?

“Anh không có.” Dương Duy Lực kiêu ngạo.

“Anh cả.” Dương Duy Phong ra hiệu, hai anh em hợp sức muốn bắt nạt Dương Duy Lực.

Nhưng Dương Duy Lực nhanh nhẹn trốn thoát.

“Làm anh không biết nhường em.” Hắc cười trêu, “Quà đâu?”

“Không có.” Dương Duy Phong tức cười.

Trong phòng, Chu Chiêu Chiêu tròn mắt.

Cô chưa bao giờ thấy Dương Duy Lực như thế này!

Chương 207

DTV-EBOOK

Nói là không có, nhưng thực ra là có.

Khi Chu Chiêu Chiêu đang ngâm chân chuẩn bị đi ngủ, Dương Duy Lực đã hớn hở bước vào với món quà trên tay.

“Cái gì đây?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Quà.” Dương Duy Lực mỉm cười đáp, “Anh cả và anh hai tặng.”

Thật ra họ cũng có chuẩn bị quà?

“Vây sinh nhật họ, anh thường tặng gì?” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi.

“Tôi là em, tại sao phải tặng quà?”

Dương Duy Lực trả lời một cách đầy tự tin.

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

...

Rồi cô thấy Dương Duy Lực ngồi xuống giường xem quà, quay lại nói với cô: “Yên tâm đi, dù mỗi năm sinh nhật họ tôi không nhất định có nhà, nhưng Tết về cũng mang quà cho họ.”

Quà cáp cũng chỉ là tấm lòng.

Năm nay đúng dịp anh ở nhà, nên hai anh trai mới tặng quà.

Chu Chiêu Chiêu cười: “Anh cả anh hai đối với anh đều rất tốt.”

“Còn tôi thì không tốt?” Dương Duy Lực ghen tị nhìn cô, “Sao em cứ khen họ hoài, khen bố xong đến anh em.”

“Này, tôi mới là chồng em.”

Vừa nói hắn vừa đi tới ngồi xuống lau chân cho Chu Chiêu Chiêu: “Đồ vô tâm.”

Chu Chiêu Chiêu cười khúc khích, nghiêng người hôn lên má hắn: “Ai vô tâm?”

Người đẹp dưới ánh đèn.

Chu Chiêu Chiêu vốn đã xinh đẹp, giờ ngồi dưới ánh đèn càng làm nổi bật làn da trắng nõn, óng ánh.

Khi cô nghiêng người, mùi hương thoang thoảng phảng phất khiến m.á.u dồn lên đầu.

Trong khoảnh khắc đó, Dương Duy Lực nghĩ, có thể trao cả mạng sống cho cô.

Và ngay sau đó, cô đã bị hắn bế lên giường.

Nhận ra ý đồ của hắn, Chu Chiêu Chiêu vội cuộn chăn trốn sang phía khác.

Nhưng Dương Duy Lực đâu dễ để cô trốn thoát?

Hắn nhanh chóng theo sau, ôm cô từ phía sau hôn lên cổ: “Châm lửa xong muốn chạy à?”

Chu Chiêu Chiêu nắm chặt chăn, cố gắng thoát ra.

Dương Duy Lực đã men theo cổ cô hôn đến vai.

“Đau.” Chu Chiêu Chiêu khẽ thốt lên.

Dương Duy Lực dừng lại, bất lực nằm xuống bên cạnh, đợi hơi thở đều trở lại.

Rồi cười nhạt, đứng dậy đổ nước ngâm chân.

Quay lại nằm ngoan ngoãn trong chăn.

Một lúc sau, một bàn tay mềm mại thò vào chăn hắt.

“Chu Chiêu Chiêu,” giọng Dương Duy Lực khàn đặc, “Anh sẽ coi đây là lời mời của em.”

“Em vẫn muốn đau nữa à?”

Bàn tay trắng nõn lập tức rút lại.

Chu Chiêu Chiêu nói: “Ngủ đi, buồn ngủ quá.”

Dương Duy Lực cười, hôn lên tay cô rồi nằm yên vị.

Một lúc sau hỏi: “Đau lắm à?”

Chu Chiêu Chiêu giả vờ ngủ không trả lời.

Lại nghe hắt nói: “Vậy là anh cũng khá lắm.”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Chưa từng thấy ai tự phụ như vậy!

Sáng hôm sau, khi Dương Duy Lực vừa thức dậy, Chu Chiêu Chiêu cũng tỉnh giấc.

“Mấy giờ rồi?” Cô mơ màng hỏi.

“Còn sớm, em ngủ thêm đi.” Dương Duy Lực cúi xuống hôn cô, “Anh chuẩn bị đi rồi.”

Chu Chiêu Chiêu bỗng tỉnh táo: “Đi... nhiệm vụ?”

Hắt đã nói trước đó.

“Ừ,” Dương Duy Lực vừa cài cúc áo vừa nói, “Nếu buồn thì rủ Đào Hân Bảo đi chơi.”

“Tiền và sổ tiết kiệm để trong ngăn tủ, nhớ cất kỹ.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh đã nói với mẹ rồi, trời lạnh không có việc gì, em cứ ngủ thêm.”

Chu Chiêu Chiêu không tài nào ngủ được nữa, ngồi trên giường nhìn hấn thu dọn đồ.

“Sao thế?” Dương Duy Lực ngẩng lên thấy cô chăm chăm nhìn mình, cười hỏi, “Không ngủ anh à?”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Vừa cưới đã phải xa nhau, thật không nỡ.

Nhưng không còn cách nào khác, hấn là quân nhân, tuân lệnh là thiên chức.

“Em dậy làm gì?” Dương Duy Lực đề cô xuống giường, “Nếu không ngủ được thì nằm thêm chút.”

“Em dậy tiễn anh.” Cô kiên quyết.

Kiếp trước, mỗi lần hấn đi cô đều mong hấn đi nhanh, đương nhiên không tiễn.

Sau khi Dương Duy Lực gặp nạn, Chu Chiêu Chiêu luôn nghĩ, nếu hấn sống lại, dù mệt mỏi thế nào cô cũng sẽ tiễn hấn.

Nhớ lại cảnh hấn dừng lại lưu luyến nhìn cô nói: “Anh đi nhé, em chăm sóc tốt cho bản thân đợi anh về.”

Nhưng cô không đợi được hấn trở về.

Thấy cô kiên quyết, Dương Duy Lực không ngăn cản nữa, mỉm cười nói: “Mặc thêm áo, trời lạnh lắm.”

Chu Chiêu Chiêu im lặng gật đầu.

Dương Duy Lực tự tay quàng khăn cho cô: “Ngoan, anh sẽ về sớm.”

“Nếu muốn về thăm bố mẹ, nói với mẹ, bà sẽ sắp xếp xe.”

Hắn cứ lải nhải như vậy, Chu Chiêu Chiêu không nói gì nhưng liên tục gật đầu.

“Được rồi,” Dương Duy Lực ôm cô vào lòng, “Sau này quen sẽ đỡ hơn.”

“Dương Duy Lực, anh đeo bình an khẩu chưa?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Nhất định phải bình an trở về.”

“Anh biết.” Dương Duy Lực nói, “Anh còn có người để nhớ.”

Vì cô, hắn sẽ không liều lĩnh.

Hai người bước ra khỏi phòng, trời vẫn còn tối, nhưng đèn phòng Hứa Quế Chi đã sáng.

“Mẹ, sao mẹ cũng dậy?” Dương Duy Lực hỏi.

“Con đi, mẹ không ngủ được.” Hứa Quế Chi khoác áo nói, “Chiêu Chiêu cũng dậy rồi?”

“Mẹ.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Con tiễn Duy Lực, mẹ vào nghỉ đi.”

“Không sao.” Hứa Quế Chi vẫy tay, cùng cô tiễn Dương Duy Lực ra cổng.

Ánh đèn vàng kéo dài bóng hắn, Dương Duy Lực xách túi bước đi dứt khoát.

Đi được một đoạn, hắn quay lại nhìn hai người phụ nữ yêu quý đứng trước cổng, mỉm cười: “Vào đi.”

Đến khi bóng hắt khuất sau con ngõ, Hứa Quế Chi nắm tay Chu Chiêu Chiêu: “Vào thôi con.”

“Mẹ vào nghỉ đi, con vào bếp nấu cơm.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cười về đến giờ cô chưa từng nấu bữa sáng cho cả nhà.

“Được, mẹ phụ con.” Hứa Quế Chi cười nói, “Lần đầu nó đi nhiệm vụ mẹ cũng thế, thằng con út này cẩn thận, không bao giờ hành động bừa.”

Chu Chiêu Chiêu giật mình.

Một ý nghĩ thoáng qua nhưng quá nhanh khiến cô không kịp nắm bắt.

Chương 208

DTV-EBOOK

Sau khi Dương Duy Lực rời đi, Chu Chiêu Chiêu chẳng được nghỉ ngơi mấy ngày đã phải bắt tay vào chuẩn bị Tết.

Là con dâu mới lại sống chung, cô dậy sớm vào bếp giúp Triệu Vĩnh Mai.

Nhà họ Dương đông người, cần chuẩn bị nhiều thứ, nhưng may mắn Hứa Quế Chi và Triệu Vĩnh Mai đều có kinh nghiệm, Chu Chiêu Chiêu chỉ cần phụ giúp.

Sau khi cúng ông Táo ngày 23 tháng Chạp, Chu Chiêu Chiêu xin phép Hứa Quế Chi về huyện Chu Thủy.

Ban đầu, Hứa Quế Chi định nhờ tài xế của Dương Quyền Đình đưa cô về, nhưng Chu Chiêu Chiêu từ chối.

Dương Quyền Đình ở vị trí nhạy cảm, vốn đã có nhiều người để ý.

Thêm chuyện nhà cổ và Phùng Tú Cẩm, Dương Duy Chu làm rě, nhà họ Dương đang là tâm điểm.

Giờ càng ẩn mình càng tốt.

Dương Quyền Đình biết chuyện gật đầu: “Đứa này biết điều.”

...

Lại nói với Hứa Quế Chi: “Tính thẳng ba nóng nảy, bà đối xử tốt với Chiêu Chiêu vào, kéo...”

Câu sau chưa dứt đã bị Hứa Quế Chi ngắt lời: “Thằng ba biết chiều vợ, hơn mấy người khác nhiều.”

“Ông lúc nào cũng bới lông tìm vết, vợ chồng chúng nó hạnh phúc lắm, ông đừng lo.”

“Vả lại, tôi đâu phải mẹ chồng độc ác, tôi đối xử tệ với con dâu nào?”

“Thôi được rồi,” Dương Quyền Đình xoa trán, “Ý tôi không phải vậy.”

Hứa Quế Chi hừ lạnh.

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện này, cô về hôm nay cũng là tùy hứng, nào ngờ vừa đến đầu làng đã gặp Vương Hữu Phúc dắt bò.

“Ồ, không phải Chiêu Chiêu sao?” Vương Hữu Phúc thấy Chu Chiêu Chiêu mắt sáng rực, cười nói, “Hôm nay về thăm à?”

Mấy hôm trước hắn đến trại gà nhưng không gặp cô.

Không ngờ hôm nay lại gặp.

Chu Chiêu Chiêu thoáng chán ghét, lạnh nhạt hỏi: “Chú Vương chưa về ăn Tết à?”

“Không vội.” Vương Hữu Phúc cười.

Nghĩ thầm: Tao chưa dụ được Chu Chính Văn đi Nam, sao về được?

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhìn hắn, liếc qua người phụ nữ bên cạnh rồi đi về phía trại gà.

“Mày để ý đôi mắt mày đấy.” Đằng sau, người phụ nữ bóp mạnh tay Vương Hữu Phúc, “Gần dính vào

người ta rồi.”

“Làm gì có,” Vương Hữu Phúc hôn cô ta một cái, “Không đâu.”

Chu Chiêu Chiêu xinh như vậy, đàn ông nào chẳng thèm, nhưng Vương Hữu Phúc biết mình không có phúc.

Hắn có thể dụ Chu Chính Văn đi cờ bạc, nhưng không dám đụng đến Chu Chiêu Chiêu.

Với tính cách Chu Chính Văn cứng chiều con gái, sẵn sàng liều mạng.

Chưa kể chồng Chu Chiêu Chiêu, nhìn đã biết không phải hạng vừa.

Trên đời gái đẹp nhiều vô số, có tiền thì gái tự tìm đến.

Không cần vì Chu Chiêu Chiêu mà hại chính mình.

Nhưng ngấm nghĩa thì được.

Chu Chiêu Chiêu tức giận, bước đi nhanh hơn, chẳng mấy chốc bỏ xa Vương Hữu Phúc.

Cô tưởng hắn đã rời đi, nào ngờ vẫn còn ở Chu Thủy, xem ra nếu không dụ được Chu Chính Văn, hắn sẵn sàng ăn Tết tại đây.

“Chiêu Chiêu, sao con về?” Diêu Trúc Mai đang phơi quần áo thấy con gái mặt nặng nề bước vào, “Cãi nhau với Duy Lực à?”

“Không ạ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Anh ấy đi công tác, con về thăm.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lại khẽ nói: “Mẹ, sao người đó chưa đi?”

Diêu Trúc Mai đang định hỏi ai, đã thấy Vương Hữu Phúc ôm một phụ nữ ăn mặc thời trang bước vào.

Bà lập tức biến sắc.

“Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, bố mà chơi với loại này, mẹ nghĩ xem.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Diêu Trúc Mai: “Con bé này nói gì thế? Bố con không phải người như vậy.”

“Bố không phải, nhưng người ta tự dính vào thì sao?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhìn người phụ nữ đó, chẳng lẽ không biết Vương Hữu Phúc có gia đình?”

Cũng có lý.

Nhất là người phụ nữ đó nhìn đã không đứng đắn.

Nhưng Vương Hữu Phúc cũng chẳng ra gì.

Diêu Trúc Mai tính tình thẳng thắn, nghĩ vậy liền hắt nước giặt đồ vào họ.

“Ái chà...” Vương Hữu Phúc đang suy nghĩ, bất ngờ bị nước lạnh tạt vào mặt, dù né tránh nhưng vẫn bị ướt một phần.

“Ôi, sao lại là chú?” Diêu Trúc Mai nói, “Tôi không nhìn thấy, xin lỗi nhé.”

Nói xong, bà nhìn người phụ nữ đang khinh khỉnh nhìn mình: “Này, lão Vương, đây là ai thế?”

“À...” Vương Hữu Phúc cười gượng, tưởng Chu Chính Văn và Diêu Trúc Mai đã biết, nào ngờ bà hỏi thẳng, “Con gái nuôi của tôi.”

“Con gái nuôi...” Diêu Trúc Mai không biết nói gì, nhìn người phụ nữ mặt trắng bệch, mĩa mai cười, “Con gái nuôi lớn thế này à, chị dâu nhà chú biết không?”

Vương Hữu Phúc cười gượng: “Chuyện đàn ông, đàn bà đừng xen vào.”

“Xen cái nổi gì.” Diêu Trúc Mai nhổ nước bọt, “Vợ chú không quan tâm là chuyện của chú, đừng lôi bố nó vào, không tôi liều mạng với chú đấy.”

“Sắp Tết rồi, tôi không cần chú biếu quà, mau cắt đi cùng con gái nuôi của chú.”

“Bà thật quá đáng.” Vương Hữu Phúc không ngờ Diêu Trúc Mai lại thẳng thừng như vậy, tức giận nói, “Tôi không chấp, tôi tìm Chu Chính Văn.”

“Chính Văn, mau ra đây.” Hấn vừa nói vừa đi vào, “Xem vợ anh kia... đúng là đàn bà lắm điều.”

“Lão Vương,” Chu Chính Văn vốn không muốn ra, nhưng không muốn hấn xúc phạm vợ mình, mặt lạnh bước ra, “Chuyện lần trước, tôi đã nói rõ.”

“Tôi không hứng thú với chuyện đó,” ông tiếp tục, “Anh không cần khuyên nữa.”

“Chu Chính Văn tôi không tham vọng lớn, làm ăn nhỏ đủ nuôi gia đình là được.” Ông nói.

Còn chuyện cờ bạc kiếm tiền?

Đừng đùa, nếu dễ kiếm tiền thế, Vương Hữu Phúc đã nghĩ đến ông?

Vô có tặng quà, ắt có mưu đồ, Chu Chính Văn không phải kẻ ngốc.

Chỉ là không ngờ Vương Hữu Phúc lại kiên trì đến vậy.

Vậy chỉ chứng tỏ hắn muốn nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, Chu Chính Văn càng không vui.

“Anh... thật nhu nhược, không biết tốt xấu.” Vương Hữu Phúc tức giận nói, “Tôi coi anh là huynh đệ.”

“Từ nay đoạn tuyệt.”

Chương 209

DTV-EBOOK

Mãi đến khi ra khỏi trại gà, Vương Hữu Phúc vẫn không hiểu tại sao Chu Chính Văn lại không động lòng.

Hắn không ngờ rằng chính “con gái nuôi” này khiến Diêu Trúc Mai và Chu Chiêu Chiêu cực kỳ chán ghét hắn.

Theo quan điểm của Vương Hữu Phúc, đàn ông đi xa kiếm gái là chuyện bình thường.

Không thì kiếm tiền nhiều để làm gì?

Chẳng phải để hưởng thụ sao?

Còn vợ ở nhà, chỉ có Chu Chính Văn nuôi chiều vợ thành đàn bà lăm điều, mấy nhà khác vợ đều ngoan ngoãn.

Dù biết chồng ngoại tình cũng không dám hé răng.

“Anh Vương,” người phụ nữ bên cạnh hỏi nhỏ, “Vậy giờ anh tính sao?”

“Lão tử không tin cái tà này,” Vương Hữu Phúc nhổ nước bọt, “Con bé kia của em bao giờ đến?”

...

...

“Tính toán khoảng hai ngày nữa.” Người phụ nữ nói.

Từ hôm bị đuổi khỏi nhà Chu Chính Văn, cô đã gọi điện cho tiểu muội.

Tính cả thời gian mua vé và đi đường, sắp đến rồi.

“Vậy thì tốt.” Vương Hữu Phúc cười, “Khi con bé đến, chúng ta sẽ...”

Hắn thì thầm bên tai cô, “Khi sự thành, em sẽ được hậu đãi.”

“Vậy em thay tiểu muội cảm ơn anh Vương.” Người phụ nữ cười tình tứ.

Tiểu muội là đứa mê trai, từ lần đầu gặp Chu Chính Văn đã thích, lần này cuối cùng có cơ hội.

Để xem ai cười sau cùng.

Người phụ nữ ngoái lại nhìn trại gà phía xa, đều là đàn bà, chỉ là may mắn sinh ra tốt hơn chút.

Đợi đàn ông nhà chúng mày lên giường bọn tao, xem còn kiêu ngạo gì nữa.

Hừ... nếu được một đêm với con rể Chu Chính Văn, cô cũng không uống kiếp này.

Không biết con bé nhà họ Chu chịu nổi không nổi.

Nghĩ đến đây, người phụ nữ bỗng hưng phấn.

Lần sau, lần sau gặp người đàn ông đó, cô nhất định phải thử.

Biết đâu... hắn mù mắt một lúc?

Vậy cô chẳng lợi to?

Nghĩ thôi đã thấy sướng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mày đang mơ tưởng gì?” Bàn tay mập mạp của Vương Hữu Phúc véo má cô, lạnh lùng nói, “Đừng phá hỏng việc của tao.”

“Dĩ nhiên không rồi, em hiểu.” Người phụ nữ vội thu hồi tâm tư.

Chu Chính Văn lúc này xoa trán nhìn vợ con, “Anh hứa từ nay đoạn tuyệt với hần.”

Nhưng lời hứa này rõ ràng không có trọng lượng.

“Vậy bố định thế nào?” Chu Chiêu Chiêu thất vọng nhìn Chu Chính Văn, “Bố nghĩ hần sẽ bỏ cuộc dễ dàng thế sao?”

“Hôm nay coi như rách mặt, hần không thể trơ trên hơn được...”

“Vậy chúng ta đánh cược,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Xem ngày mai hần còn ở đây không?”

“Không phải ở khách sạn Đông Trấn sao?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mai gọi điện hỏi lễ tân xem hần trả phòng chưa là biết.”

Chu Chính Văn gật đầu, “Được.”

“Nếu họ đi, là con nghĩ nhiều,” Chu Chiêu Chiêu không dừng lại ở đó, tiếp tục, “Nhưng nếu đến mức này hần vẫn không đi, bố phải suy nghĩ kỹ.”

“Nghĩ gì?” Diêu Trúc Mai nghi hoặc, “Nhà mình còn bảo bối gì đáng để hần mưu tính?”

Người khác thì còn có thể, nhưng Vương Hữu Phúc dù sao cũng giàu hơn nhà họ.

Làm ăn lớn lắm.

“Không nghe hần nói sao?” Chu Chiêu Chiêu bực mình, “Cờ bạc đá quý đấy.”

“Bố mẹ có biết dân cờ b.ạ.c là loại người nào không?”

Đặc biệt thời buổi này, biên giới còn hỗn loạn, rõ ràng là muốn kéo Chu Chính Văn nhảy hố.

“Giờ phải làm sao?” Diêu Trúc Mai lo lắng hỏi, “Đồ khốn kiếp, tôi tưởng hần chỉ có vấn đề phong cách.”

Không ngờ lại muốn hại nhà mình.

Chu Chiêu Chiêu không trả lời, mà nhìn Chu Chính Văn.

“Con nói đi, phải làm gì?” Chu Chính Văn thở dài cười, “Con gái bố đã lớn rồi.”

Độ nhạy bén này không phải ai cũng có.

“Báo cảnh.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Báo cảnh?” Chu Chính Văn nhú mày.

“Con nghi ngờ hần bị khống chế, phía sau có thể là một đường dây lớn.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cô nói không phải không có căn cứ, kiếp trước Vương Hữu Phúc chính là như vậy, sau khi bị lừa, không những không báo cảnh mà còn gia nhập băng nhóm.

Nạn nhân của hần không chỉ mỗi Chu Chính Vũ.

Chỉ là Chu Chính Vũ phản ứng nhanh, phát hiện bất ổn liền bỏ chạy.

Chu Chiêu Chiêu cũng là một đêm nằm mơ nhớ lại chuyện kiếp trước.

“Nhưng...”

Chu Chính Văn còn muốn nói, bị Chu Chiêu Chiêu ngắt lời, “Bố đừng lo, con sẽ nói với Hâu Kiến Ba.”

“Nếu điều tra ra là hiểu lầm, con sẽ xin lỗi hấn.” Cô nói.

Chu Chính Văn vẫy tay, “Thôi, nghe con vậy.”

Từ khi Dương Duy Lực đi, Hâu Kiến Ba cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Trước kia cùng hấn, luôn có nhiều vụ án, cuộc sống đầy đủ.

Nhưng bây giờ, dù cũng có án, nhưng sao cảm thấy thiếu gì đó.

Trước Tết bận rộn, nhưng có Dương Duy Lực ở không lo.

Dương Duy Lực...

Chu Chiêu Chiêu chính là lúc này tìm đến.

“Sao em đến? Duy Lực đâu?” Hâu Kiến Ba nhìn ra phía sau, “Hai người không về cùng?”

Giọng điệu đầy thất vọng.

Chu Chiêu Chiêu cười nhìn hấn, “Biết hai anh tình cảm sâu đậm.”

Nếu không, cô phải ghen rồi.

Lại nói, “Đi công tác rồi.”

Hâu Kiến Ba lập tức hiểu, là đi làm nhiệm vụ.

“Vậy em tìm anh có việc gì?” Hấn hỏi.

Chu Chiêu Chiêu kể chuyện Vương Hữu Phúc, cùng nghi vấn của mình.

“Quả thực không ổn.” Hầu Kiến Ba hào hứng, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Mấy ngày trước cấp trên vừa phát hành văn kiện về các vụ lừa đảo, nhưng bọn chúng rất tinh ranh, chưa tóm được.

Nếu từ Vương Hữu Phúc tìm ra manh mối, đó là lập đại công.

“Nếu đúng, anh đãi em ăn.” Hầu Kiến Ba phấn khích nói.

Không cần đợi đến mai, tối hôm đó Vương Hữu Phúc lại gọi điện rủ Chu Chính Văn đi chơi, “Anh nhất định phải đến, tôi quen mấy người bạn mới giới thiệu cho anh.”

“Mau lên, đảm bảo có bất ngờ.”

Hắn vừa cười nói điện thoại vừa nhìn người phụ nữ ngồi xa.

Hiền thực và yên tĩnh.

Không chỉ Chu Chính Văn, ngay cả hắn nhìn cũng động lòng.

Chỉ tiếc người ta để mắt đến Chu Chính Văn.

“Tiểu muội của em giỏi lắm.” Vương Hữu Phúc cười khẩy, “Chu Chính Văn không thoát được đâu.”

Như thế này mà không động lòng, còn là đàn ông nữa sao?

Chương 210

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn vốn không phải người tò mò, lại biết Vương Hữu Phúc có vấn đề, làm sao có thể ngốc đến mức nghe một cú điện thoại là đi ngay?

Bài học lần trước chưa đủ sao?

Vương Hữu Phúc chờ mãi không thấy Chu Chính Văn đến, tức giận muốn đập bàn, “Đừng lo, tôi gọi điện nữa.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không cần.” Người phụ nữ mỉm cười nói, “Nếu hấn đến, đã không phải là Chu Chính Văn.”

Vương Hữu Phúc: ”...”

Vậy là Chu Chính Văn cao thượng, còn hấn là đồ hèn?

“Cảm ơn mọi người,” người phụ nữ tiếp tục cười, “Chuyện này để tôi tự giải quyết, các bạn đừng lo.”

Nói xong, cô đứng dậy thanh lịch, nâng ly với Vương Hữu Phúc và người tình, “Khúc Nhã Hân ở đây cảm ơn mọi người.”

Nếu không phải họ gọi cô đến, có lẽ cô vẫn chưa dám quyết tâm.

...

...

Còn Chu Chính Văn, cô sẽ chủ động một lần.

Thành hay không, đều là số mệnh.

Chu Chính Văn cúp máy, sắc mặt rất khó coi, không ngờ đến mức này Vương Hữu Phúc vẫn không buông tha.

Bất ngờ gì?

Hắn không muốn biết chút nào.

Sắp Tết rồi, hắn còn bận thu nợ, trả lương và phúc lợi cho nhân viên.

Dù chỉ tốt nghiệp cấp ba, nhưng Chu Chính Văn rất chú trọng phúc lợi nhân viên.

Mỗi người cuối năm được nhận hai cân thịt ba chỉ, ba cân táo và kẹo.

Đãi ngộ như vậy quá tốt.

Dù không phải biên chế, nhưng mấy nhà biên chế được thế?

Vì vậy, mọi người đều làm việc hết mình.

Kiểm tiền không ngon sao? Cần gì những thứ linh tinh?

Nhưng đôi khi Chu Chính Văn không muốn, không có nghĩa chuyện sẽ không xảy ra.

Hôm sau, khi Chu Chính Văn dẫn Chu Chiêu Chiêu lên huyện mua đặc sản, gặp Khúc Nhã Hân.

Chu Chính Văn vào trong bàn chuyện với chủ cửa hàng, Chu Chiêu Chiêu đợi ở ngoài, bỗng thấy một người phụ nữ thanh lịch như tiên nữ xuất hiện.

Khúc Nhã Hân đi ngang qua.

Nhưng nhanh chóng rời đi.

Người phụ nữ như vậy, trước giờ chưa từng thấy ở Chu Thủy, đương nhiên thu hút nhiều ánh nhìn.

Nhưng cô ta dường như không để ý.

Chu Chiêu Chiêu nhú mày.

Người phụ nữ này, cô biết.

Chuyện kiếp trước.

Đó là một năm sau khi Chu Chính Văn mất, khi Chu Chiêu Chiêu đến nhà Chu Chính Vũ mượn tiền chuẩn bị đồ cúng giỗ.

Nhưng chưa kịp vào cửa đã nghe thấy Chu Chính Vũ cãi nhau với Quách Phong Cẩm.

Không nhớ vì sao cãi nhau, chỉ nhớ hôm đó không mượn được tiền, cuối cùng đành đi tảo mộ với tay không.

Trên đường gặp một người phụ nữ.

Chu Chiêu Chiêu chưa từng thấy ai đẹp như vậy, thanh lịch đầy khí chất.

Hai người nhìn nhau.

Chu Chiêu Chiêu thấy đôi mắt đẹp của cô sững sờ.

Chuyện buồn?

Hay bị bắt nạt?

Người phụ nữ mỉm cười lạnh lùng, nhìn thấy đồ trong tay cô, hình như muốn nói gì nhưng cuối cùng im lặng.

Nụ cười đó, đến giờ Chu Chiêu Chiêu vẫn nhớ.

Nhưng kiếp này, người phụ nữ chưa từng xuất hiện lại đến Chu Thủy sớm hơn.

Cô ta vì điều gì?

Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu nhìn hướng người phụ nữ đi, lúc này Chu Chính Văn cũng ra, “Xem gì chăm chú thế?”

“Một người phụ nữ rất đẹp,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Con chưa từng thấy ai khí chất như vậy ở huyện mình.”

“Bố có gặp chưa?”

“Khí chất?” Chu Chính Văn nhíu mắt suy nghĩ, “Có một người.”

“Nhưng tiếc quá.”

Những năm này Chu Chính Văn đi nhiều, gặp đủ loại phụ nữ.

Gợi cảm, bình thường, thanh tao...

Duy nhất, khi Chu Chiêu Chiêu nhắc đến khí chất, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một người.

“Bố từng gặp một cô gái khi đi công tác Giang Tây,” Chu Chính Văn cười nói với con gái, “Là người xuất thân thư hương, mang khí chất nho nhã của Giang Nam.”

“Vậy tại sao lại tiếc?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Chu Chính Văn ngậm ngừng, thở dài.

“Nhà gặp chuyện, cô ấy sống không tốt.” Nói xong, hắn lại đi trả giá với chủ cửa hàng.

“Ông là khách quen, tôi đâu dám lừa.” Chủ cửa hàng nói.

“Vậy được, gói hết cho tôi.” Chu Chính Văn cười, “Đây là quà biếu thông gia, phải loại tốt nhất.”

Ai chẳng biết thông gia hân ở tỉnh thành?

Chủ cửa hàng vỗ ngực, “Tất nhiên không làm ông mất mặt.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn nụ cười của Chu Chính Văn, những câu hỏi trong lòng không biết mở lời thế nào.

Giờ cô đã chắc chắn, người phụ nữ kiếp trước chính là người đi tảo mộ Chu Chính Văn.

Vì hôm đó khi cô đến, đã thấy rất nhiều đồ cúng.

Đều không phải thứ địa phương có.

Nhưng thấy Chu Chính Văn không để tâm đến người phụ nữ đó, Chu Chiêu Chiêu không biết hỏi thế nào.

Cô muốn hỏi: “Người phụ nữ khí chất như vậy, bố có từng động lòng?”

“Hôm nay con sao thế?” Chu Chính Văn xách đầy đồ ra, không cho Chu Chiêu Chiêu đỡ, hỏi, “Như có tâm sự.”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Còn lo chuyện Vương Hữu Phúc?” Chu Chính Văn cười, “Đừng lo, bố có chừng mực.”

Thực ra, khi Chu Chiêu Chiêu nhắc đến người phụ nữ khí chất, Chu Chính Văn đã đoán ra.

Chỉ là trong mắt hân, Chu Chiêu Chiêu vẫn là cô bé, không muốn kể những chuyện bản này.

Chuyện người lớn, để người lớn giải quyết.

“Con cứ làm điều mình thích.” Chu Chính Văn miễn cưỡng cười, “Bố rất hài lòng với hiện tại.”

Cha mẹ còn khỏe, dù bà đôi lúc không minh mẫn, nhưng vẫn ổn.

Hàng ngày làm vườn, thăm chuồng gà, hay đi câu cá.

Bình yên hạnh phúc.

Diêu Trúc Mai không bị Trương thị và Quách Phong Cầm xúi giục, giờ cũng sáng suốt, dù học chữ như cực hình nhưng không tệ.

Con trai Chu Minh Hiên giờ cũng chăm học.

Con gái lấy chồng tốt, gia đình hòa thuận.

Chu Chính Văn còn thiếu gì?

Còn Vương Hữu Phúc, nếu không tránh được, thì giải quyết thôi.

“Cuối cùng anh cũng đến gặp tôi.” Người phụ nữ nói.

“Không, tôi đến không phải vì cô.”

Chương 211

DTV-EBOOK

Bầu trời bên ngoài đột nhiên trở nên u ám, những bông tuyết bắt đầu rơi lả tả.

“Hay là con về sớm đi,” Diêu Trúc Mai nhìn tuyết bên ngoài nói, “Tuyết lớn quá thì khó về lắm.”

“Bố đi đâu mẹ không lo sao?” Chu Chiêu Chiêu bất lực hỏi.

“Lo gì?” Diêu Trúc Mai ngạc nhiên nhìn cô, “Bố con bao nhiêu tuổi rồi, sóng gió gì chưa từng trải?”

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Cũng... có lý.

Nhưng đến trưa vẫn không thấy Chu Chính Văn về, Chu Chiêu Chiêu bắt đầu lo lắng.

Ngay cả Diêu Trúc Mai cũng sốt ruột.

“Con lên huyện tìm bố.” Chu Chiêu Chiêu nói.

...

...

Bên ngoài tuyết đã rơi dày, trời âm u như sắp có bão tuyết.

“Mẹ đi với con.” Diêu Trúc Mai đứng dậy phủi quần áo.

Chu Chiêu Chiêu định từ chối, nhưng nghĩ đến chuyện kiếp trước, cuối cùng không phản đối.

Vừa ra khỏi cửa đã bị cái lạnh buốt giá xuyên thấu, hai mẹ con dìu nhau bước về phía huyện.

Trong khi đó, tại khách sạn Đông Trán, một đôi nam nữ ngồi ở bàn gần cửa sổ.

Cả hai đều im lặng, cuối cùng Chu Chính Văn cười nhạt nâng ly uống ngụm nước.

“Tôi sớm nên đoán, người Vương Hữu Phúc nói chính là cô.” Hắc lắc đầu đặt ly xuống.

Lý do hắc quen Khúc Nhã Hân, cũng là thông qua Vương Hữu Phúc.

Ban đầu không biết cô làm nghề gì, dù sau này biết cũng không khinh thường, chỉ thấy cô đáng thương.

Tiếc cho tài năng.

Biết Khúc Nhã Hân có tình cảm đặc biệt với mình, Chu Chính Văn đã nói rõ.

Dù nói rất tế nhị, giữ thể diện cho cô.

Nhưng Khúc Nhã Hân thông minh, chắc chắn hiểu.

“Cô không nên đến,” Chu Chính Văn nói, “Đây là lần cuối tôi gặp cô.”

Lại nói, “Vương Hữu Phúc có vấn đề, khuyên cô không nên qua lại.”

“Anh đang lo cho tôi sao?” Khúc Nhã Hân nhìn hắc.

“Không,” Chu Chính Văn lạnh lùng đáp, “Chúng ta không quen biết, tại sao tôi phải lo?”

“Chỉ là lời khuyên chân thành.” Hắc nói, “Nếu cô muốn hiểu theo cách đó, thì từ ‘thương hại’ có lẽ chính xác hơn.”

Lo lắng?

Không thể nào.

Ánh mắt Khúc Nhã Hân vụt tối, “Anh thật sự quên rồi sao?”

“Cái gì?” Chu Chính Văn liếc nhìn đồng hồ, “Có chuyện gì nói nhanh đi.”

Khúc Nhã Hân cười khẽ.

“Nếu không có gì,” Chu Chính Văn đứng dậy, “Xin đừng xuất hiện trước mặt vợ con tôi nữa, tôi không muốn họ hiểu lầm.”

Chỉ người thân mới xứng được lo lắng.

“Không có gì, xin lỗi đã làm phiền anh.” Khúc Nhã Hân nói.

Những lời định nói, nuốt trôi vào trong.

Cô nhìn theo bóng lưng Chu Chính Văn.

Trước khi đi, nghe thấy hân nói với nhân viên: “Đồ tôi gói mang về đâu rồi? Con gái tôi rất thích.”

Nhìn bóng hình đó, nước mắt Khúc Nhã Hân rơi.

Lần đầu họ gặp, là mười lăm năm trước, khi cả hai còn trẻ.

Khi nhà họ Khúc chưa gặp biến cố.

Chắc đó là lần đầu Chu Chính Văn đến Giang Tây, gặp cô đang cãi nhau với gia đình. Hân bị mất cắp nhưng vẫn nhường phần ăn duy nhất cho cô.

Hân nói: “Khó khăn mấy cũng không sợ, chỉ cần còn người là có tất cả.”

Khúc Nhã Hân được bảo bọc quá kỹ, còn Chu Chính Văn từ nhỏ mất cha, một mình gánh vác gia đình.

Hắn như cỏ dại bên vách đá, còn cô như đóa hoa trong nhà kính.

Cô bị thu hút bởi chàng trai tràn đầy sức sống này.
Nhưng chưa kịp hỏi tên, người nhà đã tìm thấy cô.
Sau đó, hai người không gặp lại.
Rồi nhà họ Khúc gặp nạn.

Những ngày tháng đen tối, Khúc Nhã Hân nhớ lời Chu Chính Văn, cắn răng chịu đựng.

Hắn nói: “Khó khăn rồi sẽ qua, sau đêm đen là bình minh.”

Nhưng chàng trai năm đó đã quên cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nước mắt không biết từ lúc nào đã rơi.

Chu Chính Văn bước ra khỏi khách sạn, lòng nhẹ nhõm.

Thực ra lần đầu gặp Khúc Nhã Hân, hắn đã nhận ra.

Giả vờ không quen, một là tránh phiền phức, hai là giữ thể diện cho cô.

May mà không nhận.

Chu Chính Văn kéo áo, giữ chặt đồ đã gói kỹ đi nhanh về phía nhà.

Tuyết giờ đã phủ trắng mặt đất.

“Mai bảo Hạo Đông đưa Chiêu Chiêu về sớm.” Hấn trầm nghĩ, “Không biết tuyết rơi đến bao giờ.”

Nhưng ngay sau đó va phải mấy người.

“Xin lỗi.” Chu Chính Văn vội xin lỗi, cúi đầu định đi, nhưng đối phương chặn lại.

“Có chuyện gì?” Hấn nghi ngờ hỏi.

“Chu Chính Văn?” Người cầm đầu cười, “Quen Vương Hữu Phúc chứ?”

“Không thân.” Chu Chính Văn đáp.

Người đó tắc lưỡi: “Kệ mày thân hay không, hấn nợ tiền bảo tao tìm mày đòi.”

“Không có lý nào,” Chu Chính Văn lạnh giọng, “Tôi không quen, tại sao phải trả thay?”

“Kệ tao,” người cầm đầu nói, “Mày đi với bọn tao.”

“Các anh,” Chu Chính Văn bình tĩnh, “Đây là Chu Thủy.”

Không phải sân nhà chúng mày.

“Vậy thì sao?” Người cầm đầu không sợ, cười nham hiểm, “Nghe nói mày có thằng con trai? Lâu rồi chưa gặp nó nhỉ?”

“Các người làm gì con tôi?” Chu Chính Văn trừng mắt, “Nếu nó có may mắn tổn hại, tôi sẽ không tha.”

“Yên tâm, mày là thượng khách, bọn tao không động đến trẻ con.”

Wong Hữu Phúc nói Chu Chính Văn cứng chiêu con gái, khuyên bắt con gái hấn.

Nhưng tên cầm đầu không tin, con gái lấy chồng là người nhà người ta.

Con trai mới là tự gia.

Quả nhiên, Chu Chính Văn mềm lòng.

“Các người giấu con tôi ở đâu?” Chu Chính Văn liếc nhìn phía xa, “Tôi phải gặp nó ngay.”

“Không thấy mặt, một xu cũng không có.”

Người cầm đầu cười to.

Sớm ngoan ngoãn như vậy có phải tốt không?

Chương 212

DTV-EBOOK

Tuyết càng lúc càng dày, từng mảng lớn rơi lả tả từ bầu trời âm u, xen lẫn những cơn gió lạnh thổi qua khiến người ta run rẩy.

“Mẹ, chân mẹ có sao không?” Chu Chiêu Chiêu đỡ Diêu Trúc Mai ngồi xuống trước cửa một nhà dân.

“Mẹ không sao.” Diêu Trúc Mai vẫy tay.

Chân bà vừa trượt vào một hố nhỏ khiến bà ngã. “Suốt đường không thấy bóng dáng bố cháu, không biết có phải chúng ta đi lạc hướng rồi không?”

“Chắc không đâu.” Chu Chiêu Chiêu nói. “Có lẽ do tuyết rơi quá lớn, bố trú tạm ở đâu đó rồi.”

Diêu Trúc Mai lắc đầu.

Chu Chính Văn không phải loại người như vậy. Biết con gái về nhà ngoại mà còn đi tránh tuyết sao? Dù trời có đổ lửa, ông cũng sẽ quyết tâm trở về.

Vì vậy, hoặc là ông bị vướng vào chuyện gì đó, hoặc là đã xảy ra chuyện rồi.

...

Nghĩ đến đây, bước chân Diêu Trúc Mai càng trở nên vội vàng. “Chiêu Chiêu, không biết bố cháu có sao không?”

Nghe mẹ nói vậy, Chu Chiêu Chiêu cũng lo lắng.

Hai mẹ con dìu nhau hướng về phía huyện lỵ.

“Mẹ, mẹ nhìn xem đây là gì?” Đến gần huyện, Chu Chiêu Chiêu chợt nhìn thấy một vật gì đó treo trên cây bên đường.

Đó là một chiếc mặt dây chuyền nhỏ – món quà cô tự tay làm tặng Chu Chính Văn. Những năm qua, ông luôn đeo nó bên mình chưa từng tháo xuống.

“Bố chắc chắn gặp chuyện rồi.” Chu Chiêu Chiêu nhìn chiếc mặt dây, giọng trầm xuống. “Mẹ, chúng ta phải đến đồn công an ngay.”

“Không thể nào... Chỉ là đi ăn cơm với người ta thôi mà?” Diêu Trúc Mai cảm thấy chân mình như bước trên bông, miệng lẩm bẩm. “Sao lại thành ra chuyện thế này?”

“Vương Hữu Phúc – tên khốn kiếp đó!” Bà nghiến răng nguyên rủa.

“Đội trưởng Hâu đâu?” Vừa đến đồn, Chu Chiêu Chiêu vội hỏi.

“Đội trưởng Hâu không có ở đây.” Một cảnh sát trẻ trả lời.

Dĩ nhiên, anh ta không thể tiết lộ vị đội trưởng đi đâu.

“Tôi muốn báo án, bố tôi gặp nguy hiểm rồi!” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột nói.

“Được rồi, đừng nóng vội.” Viên cảnh sát trẻ an ủi.

Trong lòng thầm nghĩ, hôm nay sao nhiều người đến báo án thế? Vừa rồi Đội trưởng Hâu rời đi cũng vì có người báo tin... Chu Chính Văn gặp nạn. Nghe xong, đội trưởng lập tức bỏ hết công việc đang làm để đi tìm.

“Bố tôi tên Chu Chính Văn...” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Khoan đã, Chu Chính Văn?” Viên cảnh sát dừng bút, ngẩng lên nhìn cô. “Nửa tiếng trước cũng có một phụ nữ đến báo án, nói Chu Chính Văn gặp nguy hiểm.”

“Đội trưởng Hầu đã đi tìm rồi.”

Một phụ nữ?

Là ai vậy?

“Không, bố con không thể nào...” Diêu Trúc Mai ngồi phịch xuống ghế dài, mặt tái nhợt. “Sao lại là một phụ nữ?”

Trước đây, có người từng nhắc bà phải cảnh giác, sợ rằng Chu Chính Văn cũng như đám đàn ông khác, có tiền là thay lòng đổi dạ. Bà kiên quyết bảo không đời nào, bà hiểu chồng mình, ông ấy không phải loại người như thế.

Vậy mà giờ đây, người đến báo án lại là một phụ nữ?

“Mẹ, có thể chỉ là người qua đường thấy bố gặp nạn nên báo cảnh sát thôi.” Chu Chiêu Chiêu an ủi.

“Phải, chắc chắn là vậy.” Diêu Trúc Mai gật đầu.

Viên cảnh sát trẻ cúi mặt không nói gì.

Thật ra, người phụ nữ đến báo án kia có một khí chất rất đặc biệt. Anh chưa từng gặp ai như vậy – không hẳn là xinh đẹp, ít nhất không bằng Chu Chiêu Chiêu trước mặt, nhưng toát lên vẻ quyến rũ pha lẫn nét đoan trang hiếm có. Anh ta cũng không tìm được mà liếc nhìn vài lần.

Nhưng những điều này anh biết không nên nói ra.

Anh chỉ có thể an ủi: “Đội trưởng chúng tôi đã đi tìm rồi, hai người ngồi đây chờ nhé?”

Ngoài trời tuyết vẫn rơi dày đặc.

“Vâng.” Chu Chiêu Chiêu đồng ý.

Diêu Trúc Mai mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Hai mẹ con ngồi im lặng trong đồn công an chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng phút, trời bên ngoài càng lúc càng tối, tuyết rơi ngày càng dày.

“Sao vẫn chưa về?” Diêu Trúc Mai liên tục ngoái nhìn ra cửa.

Trái tim Chu Chiêu Chiêu cũng chìm xuống, thời gian càng lâu chứng tỏ việc tìm kiếm càng khó khăn.

Nhưng cô không thể nói điều này với mẹ.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu vô cùng hối hận. Khi biết Chu Chính Văn đi gặp Vương Hữu Phúc, lẽ ra cô nên ngăn cản.

Nói cho cùng, cô còn quá non nớt, nghĩ về người khác quá tốt đẹp.

Cô tưởng Vương Hữu Phúc đến Chu Thủy huyện chỉ có một mình, nào ngờ hắn không chỉ muốn hại Chu Chính Văn, mà còn bán đứng ông.

Thấy Chu Chính Văn không chịu nhả vào bẫy, hắn liền điên cuồng nghĩ ra kế này.

Bắt Chu Chính Văn trả nợ thay hắn?

Phiêu Vũ Miên Miên

Mơ đi!

Chu Chính Văn có liên quan gì đến hắc đầu, sao phải gánh nợ thay?

Nhưng bọn kia không quan tâm, miễn là có tiền trả, ai cần biết anh với Vương Hữu Phúc là thân hay sơ?

Không biết điều?

Một khi bị chúng để mắt tới, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Chu Chính Văn chính là kẻ xui xẻo đó.

Thân hay không, hoặc trả tiền, hoặc đi theo chúng về để người nhà mang tiền đến chuộc.

Chu Chính Văn định chống cự, nhưng đối phương là ba gã đàn ông lực lưỡng, lại có chuẩn bị trước, làm sao ông địch nổi?

Đàn ông phải lén để lại dấu hiệu, hy vọng Chu Chiêu Chiêu phát hiện và kịp thời báo cảnh sát.

Chỉ là, ông không ngờ người báo án lại không phải Chu Chiêu Chiêu, mà là Khúc Nhã Hân.

Sau khi báo cảnh sát, Khúc Nhã Hân lần theo dấu vết đuổi theo. Tuy là phận nữ nhi yếu đuối, nhưng những năm tháng sóng gió đã rèn giũa bà trở nên cứng cỏi, không còn là cô gái ngày xưa bỏ nhà đi trong bối rối.

Hầu Kiến Ba cũng vô cùng bất ngờ. Người phụ nữ đến báo án trông mong manh là vậy, nhưng lại kiên cường và quyết đoán đến thế.

Khiến anh không khỏi nể phục.

Chỉ tiếc, họ đã đánh giá thấp khả năng của nhóm người kia.

Hầu Kiến Ba lau vết m.á.u trên khóe miệng, cắn chặt răng rồi vỗ vai người đàn ông bên cạnh: “Cảm ơn, huynh đệ.”

Nhưng người đàn ông kia không đáp lời, mà nhanh chóng tiến về phía Chu Chính Văn.

Cách vài bước, anh dừng lại, nhìn người đàn ông nằm trên đất và người phụ nữ đang quỳ bên cạnh.

Người phụ nữ lo lắng lấy khăn tay lau vết m.á.u trên mặt Chu Chính Văn: “Anh không sao chứ?”

Chu Chính Văn tránh tay bà, tự dùng tay lau miệng: “Lần này, cảm ơn cô.”

Nếu không có Khúc Nhã Hân báo cảnh sát và dẫn đường, có lẽ ông đã không may mắn như vậy.

Nhưng điều đó không có nghĩa ông có thể chấp nhận bà.

Chu Chính Văn ngẩng lên nhìn người đàn ông đứng đối diện, gương mặt thoáng chút ngượng ngùng: “Cậu về rồi.”

“Ừ, về đón Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực đưa tay kéo Chu Chính Văn đứng dậy.

Anh cũng không ngờ mình xuất hiện đúng lúc như vậy, vừa kịp nhận được tín hiệu cấp cứu của Hầu Kiến Ba.

Và chứng kiến cảnh tượng không nên thấy.

Bố vợ đích thân của mình, dường như có quan hệ không bình thường với người phụ nữ này.

“Không phải như cậu nghĩ đâu,” Chu Chính Văn ngượng ngịu giải thích. “Tôi và cô ấy không có quan hệ gì.”

Gương mặt người phụ nữ lập tức tái mét.

Chương 213

DTV-EBOOK

Tuyết ngoài trời càng lúc càng dày, trời sắp tối hẳn.

“Không được, mẹ phải đi tìm bố con.” Diêu Trúc Mai không thể ngồi yên nữa, đứng phắt dậy định lao ra ngoài. “Mẹ phải đi tìm ông ấy.”

“Nhưng mẹ đâu biết bố ở đâu?” Chu Chiêu Chiêu kéo bà lại. “Thời tiết thế này, chúng ta chỉ có thể chờ thôi.”

Dù trong lòng cô cũng sốt ruột vô cùng.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu buộc phải tự nhủ mình phải bình tĩnh.

Cô liên tục nhắc nhở bản thân, kiếp nạn trước của Chu Chính Văn đã qua, lần này cũng sẽ hóa giải được.

Đúng lúc hai mẹ con giằng co, thậm chí Chu Chiêu Chiêu sắp nhượng bộ, thì bên ngoài đồn công an bỗng vang lên tiếng ồn ào.

“Bố kìa!” Diêu Trúc Mai mắt nhìn thấy Chu Chính Văn, vội chạy ra. “Anh sao thế? Có sao không?”

Sắc mặt Chu Chính Văn không được tốt, một phần vì bị lạnh, phần khác do bị mấy tên kia đánh khi chống cự.

...

“Anh không sao.” Ông cố nén đau nói. “Làm hai người lo lắng rồi.”

“Không sao là tốt rồi.” Diêu Trúc Mai ghen ngào đỡ chồng ngồi xuống.

Lúc này bà mới nhận ra Dương Duy Lực cũng có mặt.

“Lần này may có công an và Duy Lực.” Chu Chính Văn nói. “Nếu không, anh khó thoát lắm.”

Nếu để bọn chúng đưa ông ra khỏi Chu Thủy huyện, Hầu Kiến Ba sẽ rất khó truy tìm.

“Người phụ nữ đó là ai?” Diêu Trúc Mai liếc nhìn Khúc Nhã Hân đứng cách đó không xa, linh cảm mách bảo bà người này không đơn giản.

“Về nhà anh sẽ nói với em, được không?” Chu Chính Văn dịu dàng đáp.

Lúc này còn phải làm lời khai và xử lý nhiều việc, không phải thời điểm thích hợp.

Diêu Trúc Mai cắn môi gật đầu.

Bà lại liếc nhìn người phụ nữ mặt tái mét đứng xa xa, tay bầu chặt vạt áo.

Ngay sau đó, một bàn tay thô ráp, hơi lạnh nắm c.h.ặ.t t.a.y bà.

Là Chu Chính Văn.

Ông không nói lời nào, nhưng cái siết tay kiên định như truyền đi thông điệp rõ ràng.

Cảm giác bất an và tự ti khi nhìn thấy người phụ nữ kia trong Diêu Trúc Mai dần tan biến.

Khi bà ngẩng đầu lên, người phụ nữ đã biến mất.

Có lẽ vào trong làm lời khai rồi?

Diêu Trúc Mai không để ý nữa.

“Sao anh lại ở đây?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên hỏi Dương Duy Lực.

“Đón em về, tình cờ gặp chuyện này.” Anh đáp, mắt đảo quanh người cô. “Em không sao chứ?”

“Anh không sao chứ?”

Hai người đồng thanh.

“Không sao.”

Lại cùng lúc đáp.

Mọi người trong đồn: “...”

Đừng bắt họ chứng kiến cảnh tình tứ này.

Đúng lúc đó, bên ngoài lại ồn ào. “Các anh thả tôi ra! Tôi không phải người ở đây, các anh không có quyền bắt tôi!”

Giọng nói nghe quen quen.

Khi người đó bị đưa vào, mọi người nhận ra đó chính là Vương Hữu Phúc.

Đáng lẽ hắn đã trốn đi từ lâu, nhưng khi bọn người kia đi bắt Chu Chính Văn, hắn cũng định chạy trốn.

Phiêu Vũ Miên Miên

May thay, trước đó Chu Chiêu Chiêu đã nhờ Hầu Kiến Ba theo dõi Vương Hữu Phúc, chỉ cần hắn có động tĩnh khả nghi là bắt ngay.

Dù đúng sai thế nào, cứ bắt về điều tra trước.

Không ngờ lại đúng.

“Tên này quá xảo quyệt.” Viên cảnh sát trẻ bắt người nói. “Độc ác thật.”

Một mặt dụ người đi bắt Chu Chính Văn, mặt khác lén chuồn mất.

Kết bạn với loại người như thế này, Chu Chính Văn đúng là xui xẻo tám đời.

“Lần này nếu không có Duy Lực kịp thời đến, chúng ta chưa chắc đã thành công.” Hầu Kiến Ba bắt tay Dương Duy Lực. “Thật muốn giữ cậu lại đây luôn.”

Họ phối hợp ăn ý đến mức chỉ cần một ánh mắt là hiểu ý nhau.

Sau khi Dương Duy Lực đi, Hầu Kiến Ba cố gắng tìm người thay thế nhưng không được.

Dương Duy Lực mỉm cười, hai người chạm nắm đàn nhẹ.

Cách chào hỏi của đàn ông.

“Ngoài cảm ơn Duy Lực, còn phải cảm ơn người phụ nữ kia.” Hầu Kiến Ba nói với Chu Chiêu Chiêu. “Nếu không có sự nhạy bén của cô ấy, chúng tôi khó tìm được bố em.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn theo hướng anh chỉ, thấy người phụ nữ cũng đang nhìn lại.

Ánh mắt họ chạm nhau trong không khí, người phụ nữ khẽ mỉm cười rồi quay đi.

Nữ cảnh sát đang nói gì đó, cô ấy gật đầu đoan trang.

Khí chất toát ra không hợp với không khí hỗn loạn nơi đây.

“Cảm ơn cô.” Chu Chiêu Chiêu bước tới nói.

“Không cần, tôi chỉ làm điều nên làm.” Giọng người phụ nữ lạnh lùng, gật đầu với Chu Chiêu Chiêu. “Không cần bận tâm.”

Cô quay sang hỏi nữ cảnh sát: “Đồng chí, tôi có thể về chưa?”

“Được rồi.” Nữ cảnh sát có thiện cảm với cô, cười đáp.

“Thời tiết xấu thế này, để chồng tôi đưa cô về khách sạn nhé.” Chu Chiêu Chiêu đề nghị.

Khúc Nhã Hân sửng sốt, lắc đầu: “Không cần, tôi có tài xế riêng.”

Nói xong, cô lại liếc nhìn Chu Chính Văn, thấy ông vẫn không để ý tới mình, mặt thoáng buồn rồi bình thản trở lại.

“Tôi luôn muốn xem nơi này có gì đặc biệt.” Cô khẽ nói.

Như tự nhủ, lại như nói với Chu Chiêu Chiêu.

Cô luôn thắc mắc nơi này có gì khiến ông ấy say mê, dù bên ngoài bao điều hấp dẫn.

Giờ, cô đã hiểu.

Khúc Nhã Hân mỉm cười nhìn cô gái trước mặt: “Bảo trọng.”

Lời chào này, là gửi đến ông ấy.

Nói xong, cô quay người bước thẳng ra cửa, dừng lại một chút như chờ đợi điều gì, rồi bước tiếp dứt

khoát hơn.

Có những chuyện, một khi đã lỡ là qua đi mãi mãi.

Tiếc là trước đây cô không hiểu, cứ mãi vương bạn.

Kết quả hôm nay cũng tốt.

Buông bỏ được tâm niệm, cô như được tái sinh.

Nhẹ nhõm.

“Nếu anh muốn đuổi theo,” Diêu Trúc Mai khẽ kéo tay Chu Chính Văn. “Thì cứ đi đi.”

“Dù sao cô ấy cũng cứu anh.” Thấy chồng nhìn mình, bà nói. “Em... sẽ không trách anh lần này đâu.”

Chu Chính Văn bật cười.

Nhưng ông vẫn không nhúc nhích, chỉ siết c.h.ặ.t t.a.y vợ: “Gặp làm gì? Nói gì cũng đã nói hết rồi.”

“Anh nói trước, anh và cô ấy không có gì hết.”

Hoàn toàn trong sáng.

“Về sau em không được lấy chuyện này làm khó anh đâu.” Ông đùa.

Khúc Nhã Hân đẹp thật, trò chuyện với cô cũng khiến Chu Chính Văn thoải mái.

Nhưng chỉ vậy thôi.

Trên đời này, phụ nữ trẻ đẹp nhiều vô số.

Chu Chính Văn là ai?

Là chồng của Diêu Trúc Mai, là cha của hai đứa con.

Điều này, ông chưa bao giờ quên.

Chương 214

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn rốt cuộc đã không đi gặp Khúc Nhã Hân.

Từ trước đến nay, ông chưa từng có tình cảm gì với cô ấy, những điều cần nói đã nói hết, gặp mặt thêm cũng vô ích.

Ngược lại, chỉ khiến Diêu Trúc Mai thêm bất an, không cần thiết.

Khi rời đồn công an, tuyết đã tạnh nhưng trời cũng tối hẳn.

“Đi thôi.” Dương Duy Lực nói.

Anh lái xe đến đón Chiêu Chiêu, giờ trời tối đen, đêm nay không thể về nhà, đành phải ở lại trại gà.

Sát Tết, Dương Duy Lực lần này mang theo rất nhiều quà biếu nhà vợ.

Đổi lại, khi về cũng chất đầy một xe quà đáp lễ.

Chu Thủy huyện gần Tần Lĩnh, sản vật núi rừng phong phú.

...

Về đến tỉnh thành, Hứa Quế Chi tròn mắt nhìn đống sản vật chất đầy xe: “Nhà thông gia quá khách sáo.”

Nhà họ ở tỉnh thành, Dương Quyền Đình cũng có địa vị, nhưng muốn kiếm được nhiều đặc sản núi rừng thế này cũng không dễ.

Xem ra nhà vợ đã rất dụng tâm.

Cận kề năm mới, mỗi ngày đều bận rộn: hấp bánh hoa, hầm thịt, rán nem...

Chị dâu Triệu Vịnh Mai khéo tay, nấu nướng rất có hoa tay.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu có kinh nghiệm từ cửa hàng gà rán, món nem rán của cô đặc biệt ngon, ngoài giòn trong mềm.

Vừa ra lò đã hấp dẫn lũ trẻ, chúng háo hức nhìn cô.

“Ăn đi.” Chu Chiêu Chiêu bỏ vào bát cho mỗi đứa một ít. “Một lát nữa còn có gà rán nữa.”

Nem cần rán lại mới giòn, nhưng bọn trẻ không thể chờ thêm.

Ôm bát chạy ra ngoài.

Ngồi trên bệ đá trước cửa ăn ngon lành, nhanh chóng thu hút bạn bè: “Gia Mặc, cậu ăn gì mà thơm thế?”

“Nem rán của dì nhỏ tở làm.” Dương Gia Mặc bỏ một viên vào miệng, tiếng giòn tan vang lên. “Ngon lắm.”

Bọn trẻ xung quanh nuốt nước miếng ừng ực.

“Một lát nữa dì nhỏ còn làm gà rán cho tụi tớ nữa.” Dương Gia Mặc tiếp tục khoe. “Ngon như ở tiệm KFC ý.”

“Cậu nói phét.” Đào Tiểu Bảo nói. “Không thể ngon bằng KFC được.”

Dương Gia Mặc lườm nó, đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Lần trước dì nhỏ mang gà rán về, nó tưởng mua ở KFC, ai ngờ là tự làm.

Dì còn hứa Tết sẽ làm cho cả nhà.

Giờ chính là Tết mà.

Gà đã được ướp gia vị từ tối qua.

Dì sợ xương gà hóc nên đã nhờ chú Duy Lực lọc xương hết rồi.

Nem đã ngon thế này, gà rán chắc còn ngon hơn.

“Cho tớ ăn thử một viên được không?” Một cậu bé nói.

“Nè.” Dương Gia Mặc hào phóng chia cho mỗi đứa một viên.

“Của tớ đâu?” Đào Tiểu Bảo hỏi.

“Cậu chê dì nhỏ tớ, tớ không cho.” Dương Gia Mặc nói.

Đào Tiểu Bảo thấy các bạn ăn ngon lành, bật khóc.

Vừa khóc vừa chạy về nhà.

Phiêu Vũ Miên Miên

Giữa đường đ.â.m sầm vào một người: “Cô... cô ơi... hu hu...”

“Sao thế?” Đào An Di kéo cháu trai hỏi. “Ai bắt nạt cháu?”

“Dương Gia Mặc... dì nhỏ nhà nó rán nem ngon lắm... nó không cho cháu ăn.” Đào Tiểu Bảo vừa khóc vừa nói.

Dì nhỏ Dương Gia Mặc?

Chẳng phải là Chu Chiêu Chiêu sao?

Sắc mặt Đào An Di lạnh ngay.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu đến tỉnh thành, cô trở thành trò cười cho cả khu tập thể.

Hình tượng tiểu thư thanh lịch ngày nào sụp đổ, từ ứng cử viên con dâu lý tưởng trở thành đồ thừa thừa.

Càng lên cao, ngã càng đau.

Mấy tháng nay, cô cố thu mình, ít về khu tập thể.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu như cố tình chọc tức cô.

Vừa lúc mọi người bắt đầu quên chuyện của cô, hai người đó lại tổ chức hôn lễ long trọng cuối năm.

Cô lại bị đem ra so sánh.

Đủ thứ lời đàm tiếu.

Nhưng chung quy đều là may mà Dương Duy Lực không lấy cô, xem Chu Chiêu Chiêu tốt thế nào.

Tốt cái nỗi gì!

Bọn người này chỉ biết nịnh bợ, không qua là nhà họ Dương đang thịnh, Dương Duy Lực lại lập công, sang năm sẽ thăng chức.

Đến lúc đó, chúng lại còn nói nhiều hơn.

“Nem rán quái quỷ gì mà ngon.” Đào An Di tức giận. “Chiều cô dẫn cháu đi ăn KFC.”

“Gà rán hamburger ngon hơn nhiều.”

“Nhưng... nhưng Dương Gia Mặc bảo dì nhỏ nó làm gà rán ngon hơn KFC.” Đào Tiểu Bảo nức nở.

“Còn nói tôi qua chú nó đã lọc xương hết rồi, sợ mắc xương.”

“Đừng khóc nữa.” Đào An Di quát. “Dì nhỏ dì nhỏ, khóc nữa cô không dẫn đi đâu.”

Đào Tiểu Bảo sợ hãi.

Nhìn khuôn mặt méo mó của cô, cậu bé sợ đến mức không dám khóc nữa.

Nắc lên nói: “Cô đừng giận, cháu đi xin Dương Gia Mặc cho ăn gà rán.”

Nói xong, không đợi Đào An Di phản ứng, quay đầu chạy mất.

Cô này đáng sợ quá.

Thà đi năn nỉ Dương Gia Mặc còn hơn đi ăn KFC với cô.

Hơn nữa, cậu muốn xem gà rán của dì nhỏ nó có ngon thật không?

Đào An Di: “...”

Thằng nhãi ranh, tức đến mức muốn tóm về đánh cho một trận.

Mặt đen như mực tiếp tục đi, nghe thấy người ta bàn tán: “Nhà ai rán gì mà thơm thế?”

Đào An Di: “...”

Chuyện này không qua được nữa sao?

“Là cô vợ trẻ nhà Duy Lực đang rán nem đấy.” Bác Vương hàng xóm cười nói. “Cháu trai tôi vừa khoe, định hỏi xem làm thế nào mà khiến thằng bé kén ăn nhà tôi thèm thuồng thế.”

“Rán nem? Phí biết bao nhiêu dầu mỡ.” Mẹ Đào An Di chua ngoa. “Con dâu mới này không phải nhà quê sao? Chẳng biết tiết kiệm gì cả.”

“Bà không biết rồi.” Bác Vương bĩu môi. “Cô ấy nhà quê thật, nhưng giàu lắm đấy.”

“Vừa rồi còn chở cả xe quà biếu nhà họ Dương.”

Chà chà, nhìn mà phát thèm, không phải cứ có tiền là mua được.

“Giàu thì giỏi à?” Mẹ Đào An Di trợn mắt. “Mấy năm gần đây chính sách nới lỏng, chứ như ngày trước...”

Không bị đem ra đấu tố à?

Bác Vương không tranh cãi, biết nhà họ Đào không ưa nhà họ Dương, liếc nhìn Đào An Di: “An Di về rồi à? Hai mẹ con nói chuyện đi.”

Nói xong, đi tìm cháu trai.

Còn chuyện hỏi cách làm gà rán, đợi lúc khác hỏi cũng được.

“Đồ tiểu nhân...” Mẹ Đào An Di tức giận.

Lại hỏi con gái: “Hôm nay xem mắt thế nào rồi?”

Chương 215

DTV-EBOOK

Dù danh tiếng Đào An Di đã hỏng, nhưng chỉ cần gia đình họ Đào còn, cô vẫn có giá trị trên thị trường hôn nhân.

Chỉ là chất lượng người mai mối giờ đây không thể so với trước kia.

Ngày trước là Đào An Di chọn người, giờ là người ta chọn cô.

Đủ loại đối tượng được giới thiệu, thậm chí có cả người đã ly hôn dắt theo con.

Khiến Đào An Di tức điên lên.

Nhưng biết làm sao được? Những người cô từng có cảm tình giờ thấy cô là tránh xa, sợ bị cô bám lấy.

Buồn cười thật.

Đào An Di đến mức đó sao?

Ngày trước không ưa, giờ vẫn không ưa.

...

Nhưng thực tế dạy cô phải biết điều, người cô thích đều không thích cô, thậm chí có mấy người vừa thấy cô có ý định, lập tức đi xem mắt kết hôn ngay.

Nhanh đến mức khiến mặt Đào An Di nóng bừng vì xấu hổ.

Tất cả đều là do Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực.

Nếu không có họ, cô đâu đến nỗi này.

“An An.” Mẹ Đào An Di thở dài. “Con cứ kén chọn thế này, sau này... người như hôm nay cũng khó tìm.”

Hôm nay giới thiệu đã là khá tốt, dù ly hôn có con nhưng chức vụ trong quân đội không thấp.

“Con gái sau này cho của hồi môn gả đi là xong.” Mẹ cô nói. “Con... suy nghĩ kỹ đi.”

Đào An Di mím môi không nói.

Cô thực sự rất phân vân.

“Tiểu Trần... dù sao cũng cao hơn Dương Duy Lực một bậc.” Mẹ cô lại nói. “Sau này khó tìm được người như vậy lắm.”

Người trẻ tuổi có thành tựu như Dương Duy Lực rất hiếm, đa phần đều thăng tiến bình thường như Trần Quốc Bân.

Dĩ nhiên, không thể nói Trần Quốc Bân không tốt, năng lực của anh ta cũng rất mạnh nên mới được thăng chức.

Đây cũng là lý do mẹ cô hy vọng Đào An Di nắm bắt cơ hội.

Ngoài việc đã ly hôn có con gái, Trần Quốc Bân không thua kém Dương Duy Lực là mấy.

“Mẹ, để con suy nghĩ thêm.” Đào An Di mặt tái nhợt nói.

Trên đường về, hai mẹ con phải đi qua cửa nhà họ Dương, thấy lũ trẻ đang tụ tập, trong đó có cháu nội Đào Tiểu Bảo.

“Chị xinh đẹp, gà rán của chị ngon quá.” Đào Tiểu Bảo nói.

Mẹ Đào An Di: “...”

Đào An Di: “...”

Chị xinh đẹp?

Ai? Chu Chiêu Chiêu?

“Đào Tiểu Bảo!” Đào An Di thấy quá xấu hổ, tức giận quát. “Về nhà ngay!”

“Cháu không về.” Đào Tiểu Bảo bĩu môi. “Cháu muốn ăn gà rán. Gà rán của chị xinh đẹp ngon lắm.”

Đào An Di: “...”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Về nhà ngay!” Mẹ Đào An Di giật tay Đào Tiểu Bảo. “Chiều cô dẫn cháu đi KFC.”

“Cháu không ăn KFC, cháu chỉ ăn gà rán của chị xinh đẹp...”

Nhưng dù Đào Tiểu Bảo phản kháng thế nào, bà vẫn lôi cậu về.

Đào Tiểu Bảo vừa khóc vừa gào.

Tiếng khóc vang xa.

“Chu Chiêu Chiêu, cô hài lòng chưa?” Đào An Di nhìn cô với ánh mắt âm lãnh. “Tâm địa cô đen tối thật.”

Cô ta muốn mọi người đều ghét mình sao?

Nhớ lại ngày trước Đào Tiểu Bảo rất quý cô.

“Cô nghĩ quá nhiều rồi.” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nói. “Đừng tự cho mình là quan trọng.”

Nói xong, không để ý đến biểu cảm thay đổi của Đào An Di, chia hết gà rán cho lũ trẻ xung quanh, dắt tay Dương Gia Mặc. “Về nhà thôi.”

“Tạm biệt chị xinh đẹp.” Bọn trẻ vẫy tay, lại liếc nhìn Đào An Di với vẻ không hài lòng.

Nếu không phải cô ta, chị xinh đẹp đã nói chuyện với chúng thêm một lúc nữa.

Bọn trẻ tản đi, chỉ còn Đào An Di đứng đó.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đúng lúc một cơn gió lạnh thổi qua, cô run lên.

Không thể tiếp tục thế này được.

Cô không thể để Chu Chiêu Chiêu mãi đè đầu cưỡi cổ.

“Sao thế?” Hứa Quế Chi từ bếp đi ra, thấy Chu Chiêu Chiêu dắt Dương Gia Mặc mặt mày ủ rũ về. “Ai bắt nạt cháu?”

Dương Gia Mặc vốn được lũ trẻ trong khu yêu quý, lại còn mang đồ ăn đi, thế mà bị bắt nạt?

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu Dương Gia Mặc. “Đi tìm chị chơi đi.”

“Bà ơi, cháu không thích cô của Đào Tiểu Bảo.”
Dương Gia Mặc giận dỗi nói. “Ghét cô ta.”

Hứa Quế Chi ngạc nhiên.

Dương Gia Mặc tính tình giống Dương Duy Lực, ít khi bộc lộ rõ ràng việc ghét ai.

Bà cũng hiểu ra.

“Không thích thì không chơi.” Hứa Quế Chi xoa đầu cháu. “Từ nay không tiếp xúc nữa.”

“Cô ta còn trách dì nhỏ.” Dương Gia Mặc nói. “Rõ ràng là cô ta đáng ghét.”

Dì nhỏ tốt bụng thế, làm đồ ăn cho chúng, lại tôn trọng trẻ con, không như Đào An Di lúc nào cũng ra vẻ ta đây, muốn mọi người phải xoay quanh mình.

Đúng là ảo tưởng mình là công chúa của khu tập thể.

Dương Gia Mặc nói xong chạy đi.

Cậu quyết định từ nay không chơi với Đào Tiểu Bảo nữa.

“Mẹ, con không sao.” Chu Chiêu Chiêu cười nói. “Cô ta không ảnh hưởng được đến con đâu.”

“Vậy thì tốt.” Hứa Quế Chi vui vẻ nói, lại lắc đầu. “Đứa bé đó, sao lại trở thành như vậy nhỉ?”

“Thôi, không nói đến cô ta nữa.” Hứa Quế Chi nói. “Vừa nãy Duy Lực gọi điện, chiều đưa con đi phố Hoa Kiều mua sắm.”

Đứa con trai này trước giờ không biết tán gái, ai ngờ giờ lại là đứa biết chiều vợ nhất trong ba anh em.

Đưa vợ đi mua quần áo mới.

Nhưng Hứa Quế Chi không ghen tị chút nào, bà là mẹ chồng thông minh, vợ chồng con cái hạnh phúc là bà vui rồi.

“Con đã mua nhiều quần áo rồi mà, còn đi làm gì nữa?” Chu Chiêu Chiêu nói.

Trước khi cưới đã mua mấy bộ rồi.

“Đó là đồ con gái, giờ khác rồi.” Hứa Quế Chi cười.
“Tết mua quần áo mới cho vợ là chuyện đương nhiên, đi đi.”

Lại nói thêm. “Anh cả nhà con cũng đi rồi đấy.”

“Mẹ.” Chu Chiêu Chiêu gọi. “Mẹ tốt quá.”

Hứa Quế Chi mỉm cười. “Con bé này.”

Nhà họ Đào không được hòa thuận như vậy.

Đào Tiểu Bảo khóc lóc chạy về, mách mẹ. “Cô không cho con ăn gà rán, bà còn đánh con.”

Thực ra mẹ Đào An Di đâu có đánh, chỉ là lúc kéo tay làm cậu đau.

“Ý gì đây?” Mẹ Đào Tiểu Bảo Vương Hồng tức giận.
“Mẹ đánh con tôi?”

Đúng lúc mẹ con Đào An Di về, Vương Hồng chất vấn ngay. “Mẹ, mẹ đánh Tiểu Bảo nhà tôi à?”

“Tiểu Bảo là cháu đích tôn nhà họ Đào, sao mẹ nỡ đánh?”

“Mẹ không đánh nó.” Mẹ Đào An Di giải thích.

Nhưng Vương Hồng không tin, cứ động đến Đào An Di là con trai bà phải nhường.

“Ăn chút đồ ăn có sao đâu?” Vương Hồng tức giận.
“Vì Đào An Di mà chúng ta phải đoạn tuyệt với nhà họ Dương sao?”

Chương 216

DTV-EBOOK

Vương Hồng vô cùng tức giận.

Mấy tháng nay vì chuyện của Đào An Di, họ phải chịu bao nhiêu lời chế giễu?

Trước đây hai nhà quan hệ tốt, mọi chuyện còn dễ nói.

Giờ đây, người ngoài nhìn vào mà đối xử, biết họ bất hòa với nhà họ Dương, cũng xa lánh họ.

Cộng thêm những chuyện Đào An Di gây ra sau này, ngay cả bà làm chị dâu cũng thấy xấu hổ.

Hồi đó bà còn tưởng Đào An Di tốt, nhiệt tình giới thiệu đối tượng cho cô.

Ai ngờ bề ngoài thanh cao, nội tâm lại dâm dăng đến thế.

Giờ về nhà mẹ đẻ, người nhà còn trách bà sao lại giới thiệu người như vậy cho họ hàng?

Thế mà cả nhà vẫn cưng chiều cô ta.

...

Dù phạm sai lầm lớn thế, cả nhà vẫn nghĩ cách bao che.

Đào An Di gây họa bên ngoài, người nhà phải giải quyết hậu quả.

Bố mẹ chồng, ông nội, thậm chí cả chồng bà, đều nuông chiều Đào An Di, mọi người trong nhà đều phải nhường nhịn cô ta.

Vì sao?

Đào An Di là người nhà họ Đào, chẳng lẽ con trai bà không phải?

Tại sao chồng phải nhường Đào An Di, con trai bà cũng phải!

“Vì cô ta, chúng ta phải đoạn tuyệt với nhà họ Dương sao?”

“Vì cô ta, con tôi không được quyền kết bạn nữa sao?”

“Tại sao?” Vương Hồng lớn tiếng chất vấn.

“Vương Hồng.” Đào An Huy - anh trai Đào An Di gọi vợ. “Em nói bậy gì thế?”

“Tôi nói bậy? Tôi nói sự thật.” Vương Hồng nói. “Cả nhà các anh xem lại đi, cứng chiều cô ta thành cái gì rồi?”

“Con gái tôi không cần em dạy.” Mẹ Đào An Di mặt lạnh như tiền. “Dù tôi có đánh Tiểu Bảo, tôi là bà nội, đánh thì sao?”

“Phải, tôi cũng không dạy con gái vô liêm sỉ như vậy.” Vương Hồng nói. “Nhưng con trai tôi cũng không phải để bà đánh.”

“Em...” Mẹ Đào An Di sắc mặt biến đổi, tay giơ lên định tát, nhưng cuối cùng không dám hạ xuống.

“Em nói bậy gì thế.” Đào An Huy kéo vợ. “Mau xin lỗi mẹ và An An đi.”

“Không.” Vương Hồng lạnh lùng nhìn chồng. “Đào An Huy, từ khi tôi về nhà này, làm con dâu hay làm chị dâu, tôi tự hỏi đã làm đủ tốt.”

“Nhưng các anh không thể quá đáng.” Vương Hồng nói, liếc nhìn mẹ chồng đang giơ tay định đánh mình. “Chúng ta nên tĩnh tâm lại.”

Nói xong, dắt Đào Tiểu Bảo đi về phía cửa.

“Phản thiên rồi.” Mẹ Đào An Di ôm n.g.ự.c nói.
“Huy Huy, xem em cưới phải vợ gì đi.”

“Anh cả, đều là lỗi của em, em không nên ở nhà này, em nên tùy tiện lấy ai đó.” Đào An Di mắt đỏ hoe nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Lại nói với mẹ. “Mẹ, em đồng ý lấy Trần Quốc Bân.”

“Tiểu muội.” Đào An Huy gọi Đào An Di. “Người đó đã ly hôn, còn có con nữa.”

“Em còn lựa chọn nào khác sao?” Đào An Di tự giễu cười, lại nói với Vương Hồng đang đi ra cửa. “Chị dâu, chị không cần ép em thế, em sẽ lấy chồng.”

Vương Hồng cười nhạt. “Đừng, em thích lấy ai thì lấy, đừng làm như tôi ép em.”

“Tôi không dám.” Vương Hồng nói.

“Em ấy đã thế rồi, em không thể nói chuyện bình thường sao?” Đào An Huy tức giận nói.

“Em ấy thế nào?” Vương Hồng vốn định đi, nhưng nghe vậy lập tức nổi giận. “Đừng có tỏ ra mình đáng thương.”

“Trần Quốc Bân là trung đoàn trưởng, điểm này đã hơn Dương Duy Lực.” Vương Hồng cười nhạt.
“Đừng coi người khác là đồ ngốc.”

Đào An Di mặt cứng đờ.

Bản năng giải thích với anh trai và mẹ. “Em... em không...”

“Mẹ biết, khổ con gái mẹ rồi.” Mẹ Đào An Di nói xong liếc Vương Hồng.

Còn Vương Hồng sau khi nói xong cũng không để ý nữa, dắt con đi thẳng.

Vừa ra đến cổng, gặp Đào phụ quay về, thấy Vương Hồng và Đào Tiểu Bảo khóc hỏi. “Sao thế này?”

“Cô bắt nạt cháu, bà đánh cháu.” Đào Tiểu Bảo mách. “Bố còn mắng mẹ.”

“Bố.” Vương Hồng chào rồi dắt con đi tiếp.

Đào phụ đứng sau: “...”

Định gọi lại, nhưng cuối cùng không mở miệng, quay vào nhà.

Chuyện nhà họ Đào không ảnh hưởng đến nhà họ Dương.

Chiều hôm đó, Chu Chiêu Chiêu cùng Dương Duy Lực đi phố Hoa Kiều.

“Nghe nói năm ngoái có hàng mới về.” Dương Duy Lực nói. “Em xem có thích không.”

Quần áo của Chu Chiêu Chiêu thực ra đã nhiều, nhưng Dương Duy Lực muốn mua cho cô, cô vui vẻ nhận.

“Được.” Cô cười nói. “Mua cho bố mẹ nữa nhé.”

“Chỉ có bố mẹ thôi?” Dương Duy Lực có chút ghen nói.

“Tất nhiên còn có anh nữa.” Chu Chiêu Chiêu nói.
“Nhưng năm nay anh thử đổi phong cách nhé?”

Đồ Dương Duy Lực mặc toàn tông màu tối, trông già đi.

“Kiểu này?” Khi Chu Chiêu Chiêu lấy bộ đồ ra, Dương Duy Lực nhíu mày.

“Trẻ trung lắm.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Trẻ trung” hai chữ đ.â.m thẳng vào tim Dương Duy Lực.

Khi anh mặc ra, cả cửa hàng đều dừng lại nhìn.

“Bộ này... còn không?” Một thanh niên hỏi. “Tôi cũng muốn mua.”

Dương Duy Lực: “...”

Cậu này mới hơn hai mươi.

“Tôi cũng muốn.” Một cậu khác trông chưa đầy hai mươi nói. “Mẹ, con muốn mua bộ này đón Tết.”

Vẫn còn tuổi xin tiền bố mẹ.

Dương Duy Lực hài lòng nhìn vợ, vẫn là vợ anh có mắt.

“Nhân viên, còn bộ này không?” Người mẹ kia rõ ràng giàu có, hỏi thẳng.

“Xin lỗi, chỉ còn một bộ.” Nhân viên áy náy nói.

“Một bộ?” Người mẹ nói. “Con trai tôi kén lắm, hiếm khi thích đồ nào.”

Lại nhìn Dương Duy Lực, nhưng người này khí chất quá mạnh, khó nói chuyện.

Quả nhiên, Dương Duy Lực nói với nhân viên.
“Viết hóa đơn đi.”

“Cả bộ này ạ?” Nhân viên ngây người.

“Ừ, cả bộ.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, lại bảo người mẹ kia. “Chị có thể cho con trai thử bộ này.”

Hợp khí chất cậu hơn.

“Vâng.” Người mẹ vui vẻ đáp.

Khi Dương Duy Lực trả tiền xong quay lại, cậu bé kia cũng mặc xong, quả nhiên rất đẹp.

Nhân viên cười không ngậm được miệng.

Chỉ nhờ Dương Duy Lực và cậu bé đứng đó một lúc, cô đã bán được mấy bộ rồi.

Nhưng, tại sao Đào An Di cũng ở đây? Và bên cạnh còn có một người đàn ông.

“Anh thử bộ này đi? Em thấy anh mặc sẽ rất đẹp.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chương 217

DTV-EBOOK

Trần Quốc Bân có khuôn mặt vuông chữ điền, toát lên vẻ chính trực.

Lúc này đứng đây, nhìn bộ đồ Đào An Di đưa, cặp lông mày rậm nhíu lại.

Đào An Di trong lòng cũng rất căng thẳng, dù sao đây mới là lần thứ hai cô gặp Trần Quốc Bân.

Tất nhiên, ý nghĩa lần thứ hai khác lần đầu.

Nó cho thấy cô sẵn sàng tìm hiểu với Trần Quốc Bân.

Khi nhận được tin này, Trần Quốc Bân cũng không tin nổi, bởi Đào An Di là phóng viên báo chí, lại xinh đẹp, còn anh chỉ là gã thô kệch đã ly hôn lại dắt theo con gái.

Gia đình giới thiệu mấy người, nhưng nghe anh ly hôn có con, đều từ chối ngay.

Dĩ nhiên, cũng có người đồng ý, nhưng Trần Quốc Bân lại không ưng.

Lần đầu gặp Đào An Di, anh bị thu hút bởi nhan sắc và khí chất của cô.

...

Nhưng anh biết, phụ nữ tri thức như cô sao có thể để mắt tới mình?

Thế mà ngày sau, người mai mối bảo Đào An Di muốn gặp lại.

Gặp lại nghĩa là gì?

Nghĩa là cô có cảm tình với Trần Quốc Bân, muốn tìm hiểu, thậm chí tiến tới hôn nhân.

Trần Quốc Bân đương nhiên vui mừng.

Nhân lúc sắp đang nóng, anh lập tức hẹn Đào An Di đi xem phim, mua sắm, không tiếc tiền.

Khiến anh có thiện cảm là Đào An Di không phải loại tham lam.

Anh định tặng quần áo, cô không từ chối, nhưng đề nghị đáp lễ.

Anh tặng cô, cô cũng mua cho anh.

Chỉ là bộ đồ này... có quá trẻ trung không?

Trần Quốc Bân do dự, bản năng muốn từ chối.

Nhưng anh biết, từ chối ngay lần đầu sẽ khiến cô gái mất mặt.

Đang lưỡng lự thì Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu tới.

“Dương Duy Lực.” Trần Quốc Bân nhận ra ngay, cười bắt tay. “Mày nghỉ phép à?”

“Ừ.” Dương Duy Lực cũng bắt tay, cười đáp. “Lâu không gặp.”

“Phải rồi.” Trần Quốc Bân cười. “Hai năm rồi chưa gặp.”

Nhìn Chu Chiêu Chiêu, anh hỏi: “Bạn gái?”

“Không.” Dương Duy Lực nhẹ nhàng giới thiệu. “Vợ tôi, Chu Chiêu Chiêu.”

Lại giới thiệu Trần Quốc Bân. “Sếp cũ của tôi.”

Trần Quốc Bân cười lắc đầu, biết anh nói vậy để giữ thể diện cho mình.

Nhưng Đào An Di nghe thấy hai chữ “sếp cũ”, lập tức thấy việc lấy Trần Quốc Bân có thêm lý do.

Cô phải lấy người giỏi nhất.

Mà giỏi nhất trong mắt cô, là phải hơn Dương Duy Lực.

Chức vụ cao hơn cũng được.

Cô cười đứng cạnh Trần Quốc Bân.

“Đây là đồng chí Đào An Di.” Trần Quốc Bân giới thiệu. “Phóng viên báo tỉnh.”

“Duy Lực, Chiêu Chiêu.” Đào An Di mỉm cười chào.

Như thế họ quen biết thân thiết, không hề có hiềm khích.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu nhẹ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực còn trực tiếp hơn, không thềm đáp lễ.

Không phải hẹp hòi, mà thấy không cần thiết.

Trần Quốc Bân thô kệch không hiểu ẩn ý, cười hỏi: “Các cậu quen nhau à?”

Lại nói: “À, các cậu đều ở tỉnh thành.”

Chỉ có anh là người ngoại tỉnh, nhưng có lãnh đạo quen ở đây nên mới giới thiệu đối tượng.

“Hai người cứ tự nhiên.” Dương Duy Lực không muốn nói thêm. “Chúng tôi đi trước.”

Nói xong, vào lấy hóa đơn đưa nhân viên, cầm đồ đã mua, nắm tay Chu Chiêu Chiêu đi thẳng.

“Thằng này.” Trần Quốc Bân không lạ với thái độ của anh, cười lắc đầu. “Tính khí vẫn thế.”

Hồi cùng đơn vị, mặt nó lạnh như băng.

Họ từng nghĩ nó không biết cười.

“Đồng chí Trần, anh muốn thử bộ này không?”
Đào An Di giận sôi người nhưng không biểu lộ.

Ngược lại tươi cười nói: “Anh mặc vào rất phong độ.”

Phải nói, khi Đào An Di bỏ hình tượng cao ngạo, muốn lấy lòng ai thì không gì không thành.

Vốn là “trẻ trung”, nhưng tuổi tác là chủ đề nhạy cảm.

“Phong độ” khiến Trần Quốc Bân bớt đề phòng.

Quả nhiên, nghe xong vẻ kháng cự trên mặt anh giảm hẳn.

Cuối cùng, do dự một chút rồi cầm đồ vào phòng thử.

Nếu không nhầm, Dương Duy Lực cũng mua kiểu tương tự.

Chỉ là anh hơn nó hơn chục tuổi.

Nghĩ vậy, Trần Quốc Bân cười khổ.

Nhưng vẫn thử.

Bước ra, anh thấy mình không còn là mình nữa.

Nhưng Đào An Di lại sáng mắt lên: “Đẹp lắm.”

Nhân viên: “...”

Vì chưa thấy ai đẹp thật.

Nhưng đây là đồ của cửa hàng, không ai từ chối khách hàng.

Lập tức cũng bắt đầu khen.

Trần Quốc Bân: "..."

Đẹp thật sao?

Mãi đến khi mua xong, anh vẫn hoài nghi.

"Lần sau đến nhà em, anh mặc bộ này nhé." Đào An Di nói.

Đến nhà cô?

Trần Quốc Bân mắt sáng lên, gật đầu lia lịa: "Đồng chí Đào, em biết đến nhà em nghĩa là gì không?"

"Quốc Bân, em gọi anh thế được không?" Cô e thẹn nói. "Em biết chứ."

Lại nói: "Nếu anh không ngại."

"Đồng chí Đào, em..."

"Gọi em An Di hoặc An An đi." Đào An Di nói.

"An... An Di, anh đồng ý." Trần Quốc Bân mừng đến nỗi nói lắp. "Nhưng... khi nào thì tiện?"

Anh là người quyết đoán.

Đã xác định thì phải hành động ngay.

"Người hẹn hò với Đào An Di là ai vậy?" Khi đi xa, Chu Chiêu Chiêu hỏi Dương Duy Lực.

"Chắc là vậy." Dương Duy Lực đáp.

"Anh ấy từng là sếp của anh?" Chu Chiêu Chiêu thở dài.

Nếu vậy, Đào An Di lại có cơ vênh váo.

Hơn nữa, nếu là lãnh đạo, sau này có phải thường xuyên gặp mặt không?

“Trước đây thôi.” Dương Duy Lực nhìn cô, bóp nhẹ tay cô. “Giờ không còn nữa.”

Vậy là, âm mưu của Đào An Di sẽ thất bại?

Chương 218

DTV-EBOOK

Chuyện này không ảnh hưởng nhiều đến Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực, nhưng chỉ hai ngày sau, Chu Chiêu Chiêu đã nghe tin Đào An Di sắp kết hôn.

“Kết hôn?” Chu Chiêu Chiêu vô cùng ngạc nhiên.

Dù sao, mấy ngày trước họ mới thấy cô ta đi xem mắt với Trần Quốc Bân ở phố Hoa Kiều.

“Xem mắt mà hợp nhau thì tiến triển nhanh cũng bình thường,” Hứa Quế Chi nói, “Nghe nói người kia không phải dân địa phương, nhân kỳ nghỉ phép đến xem mắt.”

Một năm chỉ có ít ngày nghỉ phép, nếu không quyết định ngay, có lẽ phải đợi rất lâu nữa.

Trong thời gian đó, biết đâu lại xảy ra chuyện gì?

Nhà họ Đào khó khăn lắm mới tìm được một chàng rể tạm ổn, đương nhiên muốn nhanh chóng ổn định.

Hơn nữa, vì chuyện của Đào An Di, chị dâu nhà họ Đào đã dẫn con về nhà mẹ đẻ mấy ngày rồi.

Nếu không giải quyết xong chuyện của Đào An Di, e rằng chị dâu sẽ đòi ly hôn mất.

...

“Con coi như không biết chuyện này,” Hứa Quế Chi nói, “Đến lúc đó mẹ sẽ đi dự.”

Vẻ mặt đầy hứng thú của bà khiến Chu Chiêu Chiêu bật cười, “Vâng ạ.”

Tuy nhiên, Đào An Di không mời Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu, nhưng Trần Quốc Bân lại tìm gặp Dương Duy Lực.

“Ít nhất cũng từng là huynh đệ, em không thể không đến dự đám cưới của anh chứ?” Trần Quốc Bân tự tay mang thiệp mời đến cho Dương Duy Lực.

“Anh ở tỉnh thành không quen nhiều người,” Trần Quốc Bân nói, “Huynh đệ, em phải giúp anh một tay.”

Vốn dĩ, anh không định tổ chức đám cưới linh đình lần thứ hai này.

Nhưng Đào An Di là con gái chưa chồng, lấy anh đã là thiệt thòi, nếu không tổ chức long trọng thì đâu phải với cô ấy? Đâu phải với danh dự nhà họ Đào?

“Haizz,” Trần Quốc Bân thở dài, “Nên anh đành phải đến nhờ em vậy.”

Người anh có thể nhờ giúp đỡ, chỉ có Dương Duy Lực.

“Đây là số điện thoại,” Dương Duy Lực viết cho anh một số, “Anh gọi trực tiếp tìm người này giải quyết chuyện xe.”

Xe đám cưới, nhà họ Đào yêu cầu không thể ít hơn năm chiếc Hồng Kỳ.

Đây chẳng phải là bắt chước quy mô đám cưới của Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực sao?

Điều này khiến Trần Quốc Bân đau đầu không ít.

Thời buổi này xe vốn đã khó tìm, huống hồ phải toàn xe Hồng Kỳ, càng khó hơn.

“Nhưng yêu cầu em làm phù rể thì không được.”
Dương Duy Lực nói.

Thậm chí, ngày cưới anh còn không muốn đi.

Trần Quốc Bân vỗ vai anh, “Làm khó em rồi, ân tình này anh ghi nhận.”

Vốn dĩ, anh cũng không định mời phù rể, khi Đào An Di đề nghị mời Dương Duy Lực, anh đã từ chối ngay.

Phù rể phải là người chưa lập gia đình.

Mời người vừa mới cưới làm phù rể, không hợp lý chút nào.

Giờ nghe Dương Duy Lực nói vậy, anh cũng thấy trong dự đoán.

Dương Duy Lực giúp anh mượn xe đã là quá tốt rồi.

“Lão Trần,” Dương Duy Lực gọi anh lại, “Có vài lời muốn nói với anh.”

“Gì vậy?” Trần Quốc Bân lấy điếu thuốc từ túi ra mời, nhưng bị Dương Duy Lực từ chối, “Không hút, Chiêu Chiêu nhà tôi không thích mùi thuốc.”

Từ khi ở cùng Chu Chiêu Chiêu, cô không thích mùi thuốc, nên Dương Duy Lực bỏ hẳn thuốc lá.

Trần Quốc Bân: “...”

Cũng không ép, tự châm một điếu hút, “Em định nói chuyện Đào An Di phải không?”

“Đúng vậy.” Dương Duy Lực gật đầu.

Thực ra, chuyện này nên nói với anh sớm hơn, chỉ là Trần Quốc Bản và Đào An Di kết hôn quá nhanh.

Mới mấy ngày đã cưới?

Trần Quốc Bản hút một hơi thuốc, nghe xong lời Dương Duy Lực, nói, “Thực ra hôm đó anh cũng đoán có chuyện gì đó.”

Đào An Di mời anh đến nhà, trong lòng vui mừng nhưng cũng phân vân, nhưng cuối cùng vẫn quyết định cho cô một cơ hội.

Nếu trước khi đến nhà, cô chủ động nói với anh, thì dù trước đây cô và Dương Duy Lực có chuyện gì, chỉ cần cô đồng ý lấy anh, anh sẽ cưới.

“Tôi hôm đó cô ấy đã nói với anh chuyện giữa các em, cũng tỏ ra hối hận,” Trần Quốc Bản nói, “Duy Lực, anh nghĩ ai mà không có lỗi lầm? Cô ấy đã nhận ra sai lầm, lại chủ động nói với anh.”

“Anh thấy thế là đủ rồi.”

“Bản thân điều kiện của anh cũng không tốt, lấy được cô ấy coi như là leo cao.”

Dương Duy Lực trầm mặc một lúc, cuối cùng vỗ vai anh, “Anh đã hiểu rõ là được.”

Trần Quốc Bản hút hết điếu thuốc, ném xuống đất dập tắt, “Ừ.”

Đã hiểu rõ.

Lấy được cô vợ có học thức như vậy, chưa kể sự giúp đỡ từ nhà họ Đào, ngay cả trong quân ngũ có cô vợ như thế cũng rất có mặt mũi.

Anh còn gì không hiểu rõ chứ?

Đám cưới được tổ chức rất long trọng, cũng tại khách sạn Hoa Kiều, như thể đang đấu với Chu Chiêu Chiêu vậy.

Thực sự khiến cả khu tập thể xôn xao một phen.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến cuộc sống của Chu Chiêu Chiêu.

Thoáng cái đã đến Tết, năm nay nhà họ Dương đón xuân vô cùng náo nhiệt.

Những năm trước mỗi dịp Tết đến, Hứa Quế Chi lại lo lắng cho hôn sự của cậu con trai út.

Năm nay không những không phải lo, mà còn rất tự hào khi ra ngoài.

Nhà ai có được cô dâu tốt như nhà bà chứ?

Lúc này, cô dâu tốt đang giận dữ xoa lưng, “Đồ khốn này.”

Cô đá một cái định đẩy Dương Duy Lực ra, nhưng hấn lại vô liêm sỉ đeo bám lên.

“Vợ yêu, hôm nay là ba mươi Tết, em nữ lòng nào để anh một mình trong đêm quan trọng thế này sao?” Dương Duy Lực không hề giận, ngược lại còn trơ trẽn nói.

“Để anh tính cho em nghe.” Hấn bắt đầu bẻ ngón tay, “Từ giờ đến khi em đi học lại chỉ còn nửa tháng.”

“Tuần sau em lại đến kỳ kinh nguyệt,” hấn tiếp tục, “Lại thêm một tuần không được.”

“Còn cơ thể nhỏ bé của em, cách một ngày phải nghỉ ngơi một lần.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Em tính xem, tối nay không được, tối mai phải sắp xếp đồ đi chúc Tết nhà ngoại.”

“Mùng hai về nhà ngoại, biết đâu em lại ở lại một đêm, vậy là anh lại không được?”

“Cứ trừ dần như vậy, em nói xem còn được mấy lần?”

“Em không thương anh, thì cũng thương ‘Tiểu Dương’ một chút chứ.” Hắc uý khuất nói.

Tiểu Dương?

Chu Chiêu Chiêu lúc đầu không hiểu, cho đến khi hắc kéo tay cô chạm vào một chỗ.

“Đồ biến thái.” Chu Chiêu Chiêu tức giận đá một cái.

Chưa đá trúng đã bị hắc túm lấy chân hôn nhẹ một cái, “Vợ yêu...”

Giọng nói của hắc như có ma lực, khiến Chu Chiêu Chiêu toàn thân tê dại, ngón chân cũng co quắp lại.

Thế là, Chu Chiêu Chiêu lại bị hắc lừa như chiếc thuyền con giữa biển lớn.

Trong cơn bão không ngừng... chao đảo!

Khi Chu Chiêu Chiêu tỉnh lại, bên ngoài trời đã sáng rõ.

“Đốt pháo đây... Đón năm mới rồi...”

Bên ngoài, tiếng trẻ con reo hò hòa cùng tiếng pháo, thật là náo nhiệt.

Chu Chiêu Chiêu nằm trên giường, nở nụ cười hạnh phúc.

Kiếp này, mọi người đều bình an, thật tốt biết bao.

Chương 219

DTV-EBOOK

Kiếp trước, cái Tết năm đó Chu Chiêu Chiêu trải qua có thể nói là bi thảm vô cùng.

Chồng gặp nạn mất tích, cha cũng tai nạn qua đời.

Dân làng đồn đại Chu Chiêu Chiêu là sao xấu, khắc c.h.ế.t Dương Duy Lực rồi lại khắc c.h.ế.t Chu Chính Văn.

Mọi người đều tránh xa cô như tránh tà.

Giờ đây, cô kết hôn với Dương Duy Lực, họ có đám cưới long trọng, giờ còn sống cùng nhà họ Dương.

Những điều này kiếp trước chưa từng xảy ra.

Khiến Chu Chiêu Chiêu càng bất ngờ hơn là sáng mừng một Tết còn được nhận lì xì.

“Mẹ, con lớn rồi mà.” Chu Chiêu Chiêu nhìn phong bì trên tay, ngại ngùng.

Cô đã là người có gia đình rồi.

...

“Cứ cầm đi, con dù lớn đến đâu trong lòng mẹ vẫn là trẻ con,” Hứa Quế Chi cười nói, “Ngay cả chị dâu con cũng có mà.”

“Con cảm ơn mẹ.” Chu Chiêu Chiêu lòng ấm áp.

“Lấy được Duy Lực, phúc lớn nhất của con là có mẹ chồng như mẹ.” Cô cười nói, “Con hạnh phúc lắm.”

“Là Duy Lực có phúc lấy được con.” Hứa Quế Chi nói, “Con không biết hai năm trước mẹ còn chẳng muốn ra khỏi nhà vào dịp Tết.”

Mấy người già kia chuyên chọc vào nỗi đau, gặp mặt là hỏi: “Nhà cậu ba có người yêu chưa?”

Hoặc khoe khoang con cái họ đã lập gia đình hay có cháu rồi.

Tức c.h.ết đi được.

Hôm nay, bà sẽ chần chu ăn mặc, trang điểm thật đẹp ra ngoài.

Đúng rồi, mặc chiếc áo phao màu đỏ Chu Chiêu Chiêu tặng, vừa ấm vừa đẹp.

Lúc đó sẽ khoe cho họ xem.

Con cái các người cưới sớm thì sao? Xem con dâu nhà tôi hiếu thảo thế nào, đi chơi còn không quên mua quần áo cho hai vợ chồng già.

“Anh định đi đâu thế?” Đang nghĩ thì thấy Dương Quyền Đình cũng bước ra.

Mặc đúng bộ đồ mới Chu Chiêu Chiêu tặng.

“Ra ngoài đi dạo.” Dương Quyền Đình vừa quàng khăn vừa nói.

Hứa Quế Chi nhìn ông từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên, “Khăn này là Chiêu Chiêu đan cho anh đúng không?”

“Ừ, sao? Không được quàng à?” Ông không tự nhiên nói, “Hôm nay gió hơi lớn.”

Hứa Quế Chi mỉm cười, không bóc mẽ.

Mùng một Tết năm nào gọi cũng không chịu ra khỏi nhà, hôm nay lại chĩnh tề ăn mặc muốn đi chơi.

“Anh nhìn gì thế?” Dương Quyền Đình hỏi.

“Em xem hôm nay mặt trời mọc đằng nào?” Hứa Quế Chi cười.

Dương Quyền Đình: “...”

Biết bà đang trêu mình, ông làm mặt nghiêm túc, “Bà già này, không hiểu nói gì.”

Nói xong, đưa cho Chu Chiêu Chiêu một phong bì, “Anh... đi dạo một chút.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Cứ cầm đi.” Hứa Quế Chi cười nói với cô, “Một lát nữa bảo thằng ba dẫn con đi chơi.”

Bà cũng phải nhanh chóng thu dọn ra ngoài.

Hôm nay, không khoe được đến mức mọi người đỏ mặt thì coi như bà thua.

“Bố mẹ vội ra ngoài làm gì thế?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc hỏi.

“Đi tán gẫu.” Triệu Vĩnh Mai cười nói, “Năm nào thằng ba chưa lấy vợ, mọi người cứ lấy chuyện đó nói, năm nay hai đứa cưới nhau rồi, bố mẹ cuối cùng cũng trút được bực tức.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô không ngờ lại vì lý do này.

Đang nói chuyện, thấy Dương Duy Lực cũng Dương Gia Mặc trên vai bước vào.

Dương Gia Mặc vô cùng phấn khích.

“Mẹ, chúng cháu thắng rồi.” Dương Gia Mặc chưa tới nơi đã vẫy tay reo hò, “Chú giỏi lắm.”

Thì ra, cậu bé từ sáng sớm đã kéo Dương Duy Lực ra khu tập thể chơi.

Mùng một Tết hàng năm, bọn trẻ thường tụ tổ chúc vài trò thi đấu, năm nay là cuộc đua công trẻ trên vai.

Phiêu Vũ Miên Miên

Với Dương Duy Lực, chuyện này quá dễ dàng.

Năm trước cũng có, nhưng Dương Duy Lực chẳng thèm tham gia.

Năm nay chú dễ tính quá.

“Dì nhỏ, cái này là cho dì.” Dương Gia Mặc đưa một con tò he, “Chú thắng được.”

“Dì không ăn, để Mặc Mặc ăn đi.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, lại đưa cho cậu bé phong bì đã chuẩn bị sẵn, “Chúc Mặc Mặc năm mới vui vẻ, khỏe mạnh.”

“Cảm ơn dì nhỏ.” Dương Gia Mặc vui vẻ nói to, “Chúc dì nhỏ năm mới vui vẻ.”

Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cậu bé, lại đưa cho Dương Gia Hình một phong bì, “Hình Hình năm mới vui vẻ.”

“Dì nhỏ năm mới vui vẻ.” Dương Gia Hình nói.

“Em tỉnh rồi?” Dương Duy Lực nhìn cô dịu dàng nói, “Thu dọn một chút, lát nữa anh dẫn em đi trượt băng.”

Mùng một Tết toàn là các trò chơi, thời trẻ Dương Duy Lực thường cùng bạn bè đi trượt băng trên hồ

công viên.

Hồi đó chơi rất phóng khoáng.

Nhưng sau này ít khi đi.

Dù vậy, trượt băng vẫn là một trong những môn thể thao yêu thích của Dương Duy Lực.

“Trượt băng?” Chu Chiêu Chiêu chưa kịp nói, Dương Gia Hình bên cạnh đã mắt sáng lên, “Là hồ trong công viên phải không ạ?”

Dương Duy Lực gật đầu.

Ánh mắt Dương Gia Hình càng thêm rạng rỡ.

“Đi cùng không?” Chu Chiêu Chiêu hiếm khi thấy cô bé hoạt bát như vậy, cười hỏi.

“Cháu...” Dương Gia Hình bản năng nhìn Triệu Vịnh Mai.

Cô bé muốn đi, nhưng sợ làm phiền chú và dì.

“Muốn đi thì cùng đi.” Chu Chiêu Chiêu không đợi Triệu Vịnh Mai mở miệng, đã nói, lại hỏi Dương Duy Lực, “Được không?”

Dương Duy Lực vốn định hẹn hò riêng tư, nhưng đôi mắt long lanh đầy mong đợi của vợ khiến anh không thể từ chối.

“Hai đứa đi đi, nó còn nhỏ biết trượt gì mà đi?” Triệu Vịnh Mai nói.

“Chị, cho Hình Hình đi cùng đi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Lại thêm con cũng không biết trượt, để Duy Lực dạy cả hai.”

Triệu Vịnh Mai còn muốn nói, thấy con gái nhìn mình đầy mong đợi, “Mẹ, cho con đi đi, con nhất

định sẽ ngoan.”

Dương Gia Hình từ nhỏ đã ngoan ngoãn, hiếm khi nũng nịu như vậy, Triệu Vịnh Mai mềm lòng, áy náy nói với Chu Chiêu Chiêu, “Vậy... làm phiền Chiêu Chiêu rồi.”

“Không phiền đâu,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, lại bảo Dương Gia Hình, “Mau đi đeo khăn găng tay, chúng ta xuất phát thôi.”

Dương Gia Mặc cũng muốn đi, nhưng bị Triệu Vịnh Mai ngăn lại, “Lớn thêm chút nữa hẵng đi.”

Không thể để cả hai đứa theo Chu Chiêu Chiêu, Tết nhất, vợ chồng trẻ cần thời gian riêng tư.

“Vui thế?” Dương Duy Lực theo cô vào phòng, thấy cô vừa hát vừa đứng trước gương quàng khăn.

“Được đi chơi đương nhiên vui rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói, lại trừng mắt hằn, “Hôm nay anh phải dạy em trượt băng thật tốt, không được nghịch ngợm.”

Không phải cô nghĩ nhiều, mà từ khi kết hôn, Dương Duy Lực đã hoàn toàn buông thả.

Vừa rồi còn trước mặt Triệu Vịnh Mai và bọn trẻ, véo... tay cô.

Cái kiểu nhẹ nhàng... tê tê đó...

Đúng là!

Chương 220

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu sớm biết rằng mỗi mùa đông, mặt hồ trong công viên đóng băng rất cứng, nên có rất nhiều người đến đây trượt băng.

Có lẽ hôm nay là mừng một Tết, tuy còn sớm nhưng đã có vài người đến trượt.

“Nào.” Dương Duy Lực cười xỏ giày trượt cho Chu Chiêu Chiêu.

“Thay giày luôn sao?” Chu Chiêu Chiêu hơi sợ, “Hay là... em đi dạo trên băng trước đã?”

“Mang giày vào rồi thử.” Dương Duy Lực nói, “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Hắn cúi xuống thay giày cho Chu Chiêu Chiêu và Dương Gia Hân.

Dương Gia Hân từng trượt băng đôi lần, biết chút ít, Dương Duy Lực để cô bé bám tay mình đứng dậy.

“Em không dám.” Chu Chiêu Chiêu ngồi xổm dưới đất, nhất quyết không chịu đứng lên, “Em sợ.”

Đôi mắt cô ươn ướt nhìn Dương Duy Lực, giọng nói mang theo sự yếu đuối mà chính cô không nhận ra.

...

...

Dương Duy Lực: "...”

Phải làm sao?

Đột nhiên không muốn dạy cô trượt băng nữa, chỉ muốn lập tức đưa cô về nhà, dạy cô vài trò... thú vị khác.

“Anh đỡ em.” Dương Duy Lực kìm nén dục vọng đang bốc lên, hạ giọng nói.

“Cô dâu, đừng sợ.” Dương Gia Hân bên cạnh cũng cổ vũ.

Chu Chiêu Chiêu không thể thua một đứa nhỏ được.

Cắn răng nắm tay Dương Duy Lực đứng dậy, nhưng vừa đứng lên đã suýt ngã ngã, may mà Dương Duy Lực phản ứng nhanh, ôm cô vào lòng.

“Lỗi của anh, chưa giải thích kỹ.” Dương Duy Lực xin lỗi trước, bắt đầu từ từ dạy cô trượt băng.

Bởi hân phát hiện, nếu không bình tĩnh, có lẽ sẽ không kìm được mà đưa cô về.

Phải nói, khi Dương Duy Lực nghiêm túc dạy, Chu Chiêu Chiêu học rất nhanh, ngay cả Dương Gia Hân bên cạnh cũng đã có thể trượt một đoạn ngắn.

“Dương Duy Lực, em biết trượt rồi!” Chu Chiêu Chiêu trượt một đoạn rồi hào hứng gọi.

Nhưng ngay sau đó, nghe thấy tiếng “Á” của cô.

Vui quá hóa buồn là vậy.

Ngã một cú đau điếng.

Chu Chiêu Chiêu: ”...”

Mông cô đau quá.

“Cô dâu, cô có sao không?” Dương Gia Hân chạy đến lo lắng hỏi.

Chu Chiêu Chiêu: "..."

Muốn khóc, nhưng khóc không được.

Xấu hổ quá.

"Không sao chứ?" Dương Duy Lực đến đỡ cô, "Đau m.ô.n.g à?"

"Không." Chu Chiêu Chiêu nhăn mặt đứng dậy.

Dù có đau, cũng không thể mất mặt trước mặt Dương Gia Hân chứ?

Nhưng ngay sau đó, cả người cô nhẹ bẫng, bị Dương Duy Lực bế công chúa lên.

"Anh bỏ em xuống." Chu Chiêu Chiêu vội nói.

Giữa thanh thiên bạch nhật bế lên, bị người ta tố cáo phong khí không tốt thì sao?

"Anh là chồng em, em bị thương anh bế là đương nhiên." Dương Duy Lực nói.

Dương Gia Hân bên cạnh le lưỡi, đi theo.

Phải nói, được hân bế mà trượt băng cảm giác rất đã.

Đến bờ, Dương Duy Lực nhẹ nhàng đặt cô xuống, "Đỡ hơn chưa?"

"Ồ, xem ai đây?" Chu Chiêu Chiêu chưa kịp đáp, đã nghe giọng nói đùa cợt, "Không phải hoàng tử trượt băng Dương Duy Lực sao?" Chu Chiêu Chiêu quay đầu, thấy một gã đàn ông đi tới.

Mặc đồ lòe loẹt, quần ống loa, tóc uốn xoắn thời thượng.

Trên tay còn vác một cái máy cassette.

Dương Duy Lực liếc nhìn hắn, không thềm đáp, tiếp tục hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Ổn chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

“Chà chà...” Gã lờ loẹt huyết sáo, “Nghe nói Dương Duy Lực sau khi cưới thay đổi, tôi tưởng người ta nói quá, không ngờ hôm nay tận mắt chứng kiến.”

“Không giới thiệu một chút?” Hắn cúi xuống nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Ồn ào.” Dương Duy Lực thốt ra hai từ.

Gã đàn ông không giận, cười nhạt nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Chào em dâu, tôi là Chu Nham Bằng.”

“Biến.” Vừa dứt lời, Dương Duy Lực đá hắn một cước, “Nói chuyện nghiêm túc.”

“Tôi nói gì không nghiêm túc?” Chu Nham Bằng cười, “Anh độc đoán thế, sao dụ được em dâu lấy anh?”

“Gọi chị dâu.” Dương Duy Lực đá thêm cái nữa, “Trước mặt vợ tao để ý chút.”

“Gọi chị dâu cũng được,” Chu Nham Bằng nhếch miệng, “Dám thi không? Thắng tao sẽ gọi.”

“Ở đây?” Dương Duy Lực nhìn đám người đang trượt.

“Dễ thôi.” Chu Nham Bằng cười, quay ra hô, “Bật nhạc.”

Người kia bấm nút, tiếng nhạc rock vang lên.

Chẳng mấy chốc, đám đông tụ tập lại, “Bằng ca, anh đến rồi.”

Có người hô.

“Thông báo một chuyện,” Chu Nham Bằng giơ tay ra hiệu, “Đây là huynh đệ của tôi Dương Duy Lực, nhưng ai là huynh ai là đệ thì chưa rõ.”

“Hai đứa sinh cùng ngày.”

“Nên tôi nghĩ ra cách, thi trượt băng, ai thắng làm anh, thua làm em.”

“Mọi người có muốn xem không?”

“Có!” Đám đông hô vang.

“Vậy nhờ mọi người đứng trên bờ, nhường chỗ cho bọn tôi.”

“Được!” Nhiều người đồng thanh.

Và rất nhanh, mặt băng trống trơn.

“Sao nào?” Chu Nham Bằng đặc ý nhìn Dương Duy Lực, “Thi hay không?”

Dương Duy Lực không vội, buộc lại dây giày cho Chu Chiêu Chiêu, hỏi, “Em có muốn xem không?”

Chu Chiêu Chiêu mắt sáng rực, gật đầu.

“Chờ anh.” Dương Duy Lực xoa đầu cô đầy cưng chiều.

Chu Nham Bằng: ”...”

Đồng ý thì đồng ý, cần gì cho chó độc thân như tao ăn cầu lương?

“Thi thế nào?” Khi hấn đang ngẩn người, Dương Duy Lực hỏi.

“Hay là chơi khó hơn?” Chu Nham Bằng nói, “Mấy năm không trượt, cho anh khởi động trước?”

“Không cần.” Dương Duy Lực nói, “Nói đi, thi gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cưới vợ xong khác thật,” Chu Nham Bằng cười, “Hay là mỗi người bế một người, xem ai về đích trước?”

Vừa nãy hắn thấy Dương Duy Lực bế vợ.

Trông khá thú vị.

“Anh có vợ à?” Dương Duy Lực liếc nhìn.

Chu Nham Bằng: “Coi thường ai? Không vợ thì không kiếm bạn gái?”

“Nào...”

“Chu Nham Bằng.” Cô gái bên cạnh lạnh lùng nhìn hắn.

“Hi hi, Mão Tiểu Khê, em có muốn không?”

Chương 221

DTV-EBOOK

Nhìn bộ dạng đáng đ.ấ.m của hần, Mao Tiểu Khê rất muốn nói “không thi đâu”, nhưng cô cũng hiểu rằng hôn sự giữa mình và gã này chắc chắn không thể tránh được.

Dù sao cũng phải cho hần chút thể diện.

Cô liền đảo mắt một cái, nói: “Thi thì thi, chỉ sợ lúc thua lại mặt mũi không còn.”

Chu Nham Bằng: “...”

Đồ tiểu yêu tinh, chưa bắt đầu đã chửi hần thua rồi!

“Nếu thua, người phải cùng ta gọi một tiếng ‘chị dâu’.” Hần hừ một tiếng.

“Gọi thì gọi, có được một người chị xinh đẹp như vậy, tôi vui còn không kịp nữa là.” Mao Tiểu Khê liếc mắt nháy nháy với Chu Chiêu Chiêu, “Đúng không nào, chị xinh đẹp?”

“Ta còn chưa thi đây!” Chu Nham Bằng tức giận gào lên.

Hần còn chưa kịp động thủ, Mao Tiểu Khê đã đầu hàng mất rồi!

...

“Ái! Người làm gì thế?” Mao Tiểu Khê đột nhiên kêu lên, chỉ thấy Chu Nham Bằng nghiêng răng béc cô lên, “Đừng cựa quậy, không biết bản thân mình nặng bao nhiêu à?”

Mao Tiểu Khê: “...”

Cô cao 1m63, nặng chưa đầy 50kg mà gọi là béo?

“Chu Nham Bằng, buông ta xuống! Muốn bế ai thì bế!” Mao Tiểu Khê tức giận hét.

Dám nói cô béo?

“Còn đau không?” Dương Duy Lực không để ý đến hai người kia, nhẹ nhàng hỏi Chu Chiêu Chiêu. Thấy cô lắc đầu, hắn mới nói: “Vậy để anh bế em.”

Nói xong, hắn cúi người, ôm cô vào lòng theo kiểu công chúa.

“Có nặng không?” Chu Chiêu Chiêu khẽ hỏi.

“Không, nhẹ lắm.” Dương Duy Lực mỉm cười, “Về nhà phải ăn nhiều vào.”

Mao Tiểu Khê bên cạnh: “...”

“Người phụ nữ này, sao dám véo ta?” Chu Nham Bằng kêu lên.

“Bởi vì ngươi đáng đời!” Mao Tiểu Khê trừng mắt.

Học theo Dương Duy Lực đi, đồ ngốc!

Cùng là đàn ông, sao chênh lệch thế?

“Đồ đàn bà này...” Chu Nham Bằng nghiến răng, “Đợi đấy, xem ta đánh bại hắn thảm bại thế nào!”

Hắn từng thua Dương Duy Lực, nhưng mấy năm nay không ngừng luyện trượt băng. Trong khi đó, theo hắn biết, Dương Duy Lực suốt mấy năm chưa từng trượt băng lần nào.

Lần này, hắn chắc chắn thắng!

Nhưng nghĩ là một chuyện, khi thực sự thi đấu, Chu Nham Bằng mới nhận ra: cha vẫn là cha!

“Dương Duy Lực tên khốn này dám lừa ta!” Chu Nham Bằng ôm Mao Tiểu Khê, nghiêng răng nói.

“Buông ta xuống!” Mao Tiểu Khê chán ghét nói, “Kém cỏi thì đổ lỗi cho ai?”

Đúng là đồ vô dụng!

“Ngươi...” Chu Nham Bằng đảo mắt, “Chẳng phải do ngươi béo quá, ta suýt ôm không nổi à?”

“Đồ yếu đuối...” Mao Tiểu Khê cũng không chịu thua, trả lại hắn một cái nhếch môi.

Chu Nham Bằng tức đến nổ tung.

Nhưng Mao Tiểu Khê không thềm để ý, cười tươi chạy đến bên Chu Chiêu Chiêu: “Chị xinh đẹp...”

Chợt nhận ra có lẽ người kia không hơn tuổi mình, liền nói: “Em tên Mao Tiểu Khê, năm nay 20 tuổi. Vừa rồi bị tên Chu Nham Bằng khốn nạn kia lôi đi... Nếu chị lớn tuổi hơn...”

“Chị tên Chu Chiêu Chiêu,” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, “năm nay 22 tuổi, hơn em hai tuổi.”

“Vậy em gọi chị là Chiêu Chiêu tử nhé!” Mao Tiểu Khê cười nói, “Nhưng trông chị trẻ lắm, như mới 18 vậy.”

“Họ Chu?” Chu Nham Bằng đi tới nghe thấy, lập tức nhao vào, “Vậy chúng ta là một nhà rồi, không trách thấy quen quá!”

Vừa dứt lời, hắn nhận được tiếng khinh bỉ của Mao Tiểu Khê.

“Mao Tiểu Khê!” Chu Nham Bằng nghiêng rằng.

“Nghe thấy rồi, tai em không điếc.” Mao Tiểu Khê chán ghét nói, “Hét to thế làm gì?”

Nói xong, cô quay sang Chu Chiêu Chiêu: “Chiêu Chiêu tỷ, đi trượt băng thôi!”

“Chị... chị trượt chưa tốt lắm.” Chu Chiêu Chiêu ngại ngùng nói.

“Vậy để em...” dạy chị — hai chữ chưa kịp thốt ra, Mao Tiểu Khê đã cảm nhận ánh mắt lạnh lùng sau lưng. Cô bật cười: “Để anh ấy dạy chị đi, anh ấy trượt siêu đỉnh!”

“Này, Mao Tiểu Khê, người dám khen đàn ông khác trước mặt ta, coi ta là đồ c.h.ế.t à?” Chu Nham Bằng trợn mắt.

Lại còn khen Dương Duy Lực! Hẳn trượt giỏi, nhưng Chu Nham Bằng cũng không kém!

“Kẻ thua trận.” Dương Duy Lực lạnh lùng bốn chữ.

Chu Nham Bằng: “...”

Đập bàn! Không thể nói chuyện được nữa!

“Thử lại nhé?” Dương Duy Lực đến bên Chu Chiêu Chiêu, giọng dịu dàng.

Chu Nham Bằng dụi mắt.

Thật hiếm thấy, lại được chứng kiến “Dạ Xoa” dịu dàng thế này!

“Ừm.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Dương Duy Lực nắm tay cô, kiên nhẫn dạy từng động tác.

“Ghen tị quá...” Mao Tiểu Khê nhìn hai người xa xa, thở dài.

“Sao? Muốn ta dạy không?” Chu Nham Bằng hừ hừ.

Mao Tiểu Khê lườm hắn một cái, trượt đến bên Dương Gia Hình: “Để chị dạy em nhé!”

“Cảm ơn chị!” Dương Gia Hình cười ngọt.

“Miệng ngọt thế!” Mao Tiểu Khê vui sướng, dạy càng nhiệt tình.

Chu Nham Bằng bên cạnh vuốt cằm: “Biết trượt rồi còn giận, đúng là ‘nữ tử cùng tiểu nhân nan dưỡng’!”

Anh chàng vác máy ghi âm: “...Vậy có bật nhạc disco không?”

“Bật! Bật to lên!” Chu Nham Bằng cười ha hả, “Tết nhất phải náo nhiệt chứ!”

Trong chốc lát, cả mặt hồ rộn ràng tiếng nhạc.

“Bạn anh vui tính thật.” Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn Chu Nham Bằng.

Ngay lập tức, Dương Duy Lực xoay mặt cô lại: “Chồng em đang ở đây.”

Còn dám nhìn đàn ông khác?

“Đồ ghen!” Chu Chiêu Chiêu khẽ mắng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nãy nhìn anh, ánh mắt em không như thế này.”
Dương Duy Lực khẽ cười, thì thầm bên tai.

Đặc biệt khi hắn ôm cô lao về đích, ánh mắt cô đầy ngưỡng mộ và yêu thương.

Giờ lại đi nhìn người khác?

“Im đi!” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt, buông tay tự trượt đi.

“Dương Duy Lực!” Cô đột nhiên gọi, “Lần này em thực sự biết trượt rồi!”

Không như lần trước, vừa nói xong đã ngã đau điếng.

Lần này, cô đã làm đúng theo hướng dẫn của hắn.

“Em sắp bay lên rồi!” Cô giang tay, Dương Duy Lực âm thầm bảo vệ phía sau.

“Tình cảm chú cháu và chị dâu thật tốt.” Mao Tiểu Khê chân thành nói.

Nãy nói ghen tị chỉ để trêu Chu Nham Bằng, nhưng giờ cô thực sự ngưỡng mộ Chu Chiêu Chiêu.

Ánh mắt cô hướng về Chu Nham Bằng, hắn đang hò hét tức giận vì chuyện gì đó.

Ôi...

So sánh mới thấy đau lòng!

Chu Nham Bằng chợt thấy lạnh gáy, nhìn Mao Tiểu Khê đang trừng mắt: “Lại làm sao?”

Sao cứ nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ thế?

Hay là... cô quá thích hắn?

Chu Nham Bằng vuốt cằm, tự tin gật đầu — chắc chắn là vậy!

Chương 222

DTV-EBOOK

Thoáng chốc đã đến ngày 14 tháng Giêng, hôm nay là ngày khai giảng của Chu Chiêu Chiêu.

Sáng sớm, cô nằm dài trên giường xoa lưng ê ẩm, chẳng muốn nhúc nhích chỉ muốn trốn trong chăn.

Tất cả đều tại Dương Duy Lực!

Phiêu Vũ Miên Miên

Tối qua, miệng hần ngọt như mật ong.

Chu Chiêu Chiêu phát hiện Dương Duy Lực dường như đã nắm được điểm yếu của cô.

Chỉ cần hần ử rữ nói: “Em sắp đi học rồi, kỳ nghỉ của anh cũng sắp hết. Không có em bên cạnh, anh sợ ngủ không nổi.”

Lại còn thêm câu: “Lần sau gặp lại không biết đến khi nào.”

Chu Chiêu Chiêu lập tức mềm lòng trước câu “không biết đến khi nào” ấy.

Cô luôn nhớ về kiếp trước, lúc hần chuẩn bị đi, chỉ muốn ăn một bát cơm rang trứng do cô nấu, nhưng lúc đó cô giận nên không làm cho hần.

...

Vì sao mà giận?

Trước đây Chu Chiêu Chiêu không nhớ rõ, nhưng có lần khi hai người đang ân ái, cô chợt nhớ ra.

Chính là vì hần đòi hỏi, nhưng cô không cho.

Cơn giận ấy khiến cô không nấu cho hân bữa nào, để hân ra đi với cái bụng rỗng.

Dĩ nhiên, cũng không chạm vào cô.

Giờ mỗi lần nhớ lại, Chu Chiêu Chiêu đều hối hận sao lúc đó mình có thể cứng đầu đến thế!

Rồi cô lại không kìm được lòng muốn bù đắp cho hân.

Tối qua cũng vậy.

Ban ngày đi chơi đã mệt rũ rượi, nhưng Dương Duy Lực vẫn không buông tha.

Nhưng khi mở ngăn kéo, phát hiện đã hết.

“Sao nhanh thế?” Hân ngạc nhiên.

Chu Chiêu Chiêu ở dưới đây hân ra, từ sau kết hôn đến giờ hân dùng nhiều như vậy mà không biết sao?

Cô không khỏi há hê: “Vậy em ngủ trước vậy.”

Nói xong không quan tâm biểu cảm của Dương Duy Lực, tự mình nhắm mắt ngủ.

Bên ngoài đen kịt, không biết bao lâu sau, khi Chu Chiêu Chiêu đang ngủ say, Dương Duy Lực đột nhiên phủ lên người cô.

Giấc ngủ kiên cố như thành trì của cô bị hân xâm chiếm từng chút...

Có lẽ vì sắp xa nhau một thời gian, Dương Duy Lực dường như muốn “trả trước” tất cả.

Cả đêm đó, Chu Chiêu Chiêu không hiểu hân lấy đâu ra sức lực.

Còn cô thì mệt đến nỗi không nhấc nổi tay.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Chu Chiêu Chiêu chợt nghĩ ra một vấn đề: “Anh... lấy đâu ra?”

Trong ngăn kéo không phải đã hết rồi sao?

Dương Duy Lực không trả lời, chỉ cười hôn lên trán cô: “Ngoan, ngủ đi.”

Ngón tay thô ráp của hắn nhẹ nhàng xoa lên đôi môi đỏ hồng, lòng tràn ngập thỏa mãn.

Vòng tay dài ôm lấy người phụ nữ đang ngủ say, hắn cũng mãn nguyện chìm vào giấc ngủ.

Chu Chiêu Chiêu vỗ nhẹ vào mặt, ngồi dậy khỏi giường, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, vội kéo chăn đắp lên người, giả vờ ngủ.

Cánh cửa khẽ mở, Dương Duy Lực bước vào, tay cầm ly nước.

“Còn ngủ nữa?” Giọng hắn đầy vương vấn và lười biếng, “Ngủ thêm chút nữa là muộn nhập học đấy.”

Chu Chiêu Chiêu giật mình ngồi bật dậy, “xì” một tiếng.

“Còn đau?” Dương Duy Lực lo lắng hỏi, “Tối qua không phải đã bôi thuốc rồi sao?”

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt: “Anh không biết tại ai hả?”

Dương Duy Lực xấu hổ gãi mũi: “Đừng giận nữa vợ yêu, để anh giúp em mặc đồ nhé?”

“Không cần!”

Giúp mặc đồ? Mặc xong rồi lại cởi ra à?

Dương Duy Lực lại bối rối.

Hình như làm chuyện xấu nhiều quá, giờ không còn uy tín trước mặt vợ rồi.

Chu Chiêu Chiêu uống xong ly nước, cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn, không thèm để ý Dương Duy Lực, tự mình mặc đồ đi vệ sinh cá nhân.

Đang sau, Dương Duy Lực gỡ đầu, tối qua hình như hơi quá đà...

Đột nhiên, cửa phòng tắm mở ra, Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn hẳn: “Em hỏi anh, tối qua đồ đó anh lấy ở đâu ra?”

Dương Duy Lực: “...”

Hắn không muốn nói, sợ Chu Chiêu Chiêu tức giận.

“Anh không nói cũng được.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Từ nay về sau đừng hòng đụng vào em.”

Cái này... sao được?

“Anh nói ra em đừng giận nhé?” Dương Duy Lực cười nịnh.

Chu Chiêu Chiêu quay lưng định đóng cửa.

Nhưng bị Dương Duy Lực ngăn lại.

“Vợ yêu đừng giận, anh nói, anh nói thật đây!” Dương Duy Lực van xin.

Nếu người ngoài nhìn thấy cảnh này, chắc kinh ngạc đến rơi hàm.

Dương Duy Lực kêu ngạo lại có lúc như thế này.

Chu Chiêu Chiêu không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn hẳn.

Dương Duy Lực gãi đầu cười khẽ: “Mượn... mượn từ nhà anh hai.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô! Đã! Đoán! Ra! Mà!

Trên đời này sao lại có người mặt dày như Dương Duy Lực!

“Sao anh dám đi mượn... thứ đó!”

Chu Chiêu Chiêu mặt đỏ bừng, tức giận đẩy hẳn ra: “Anh ra ngoài đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Thanh danh một đời của cô, bị Dương Duy Lực hủy hết rồi!

Sau này, làm sao cô đối diện với anh hai và chị dâu?

“Anh sai rồi, anh sai rồi.” Dương Duy Lực không ngừng xin lỗi.

Nhưng lúc đó đã lên cơn, làm sao dừng được?

Chu Chiêu Chiêu không thèm để ý hẳn, lạnh lùng bước ra khỏi phòng, ai ngờ vừa ra đến sân đã gặp Lưu Quyên Hảo.

Lưu Quyên Hảo đang chơi với Nhã Nhã, thấy cô liền cười chào.

Có lẽ vì cảm thấy có lỗi, dù Lưu Quyên Hảo vẫn như xưa, Chu Chiêu Chiêu lại không dám nhìn thẳng.

Trong lòng lại mắng Dương Duy Lực một trận.

Bữa sáng, Hứa Quế Chi phát hiện con trai út và con dâu có chút không ổn.

Rõ ràng là con trai làm con dâu giận rồi.

Hừm... sáng sớm đã gấp đồ ăn, bóc trứng, nhưng Chiêu Chiêu chẳng thèm đếm xỉa.

Đồ hăn gấp, Chu Chiêu Chiêu để nguyên trên đĩa. Trứng hăn bóc, cô đưa ngay cho Dương Gia Hình: “Hình Hình, ăn trứng đi.”

Dương Duy Lực: “...”

Cả nhà đều nhìn về phía hăn, nhưng kẻ mặt dày này chẳng hề để tâm.

“Đáng đời, cứ trêu chọc Chiêu Chiêu hiền lành.” Ăn xong, Hứa Quế Chi gọi Dương Duy Lực vào mắng một trận, “Mau đi dỗ vợ đi.”

Dương Duy Lực: “...”

Nhưng vợ nhỏ giận thật khó dỗ.

Hăn muốn xách hành lý, Chu Chiêu Chiêu cũng không ngăn, muốn làm thì làm, nhưng đừng hòng cô liếc mắt nhìn.

Cuối cùng, Dương Duy Lực chỉ biết đứng nhìn Chu Chiêu Chiêu bước vào ký túc xá không ngoảnh lại, đành lòng cười một tiếng.

Biết làm sao được?

Ai bảo hăn trêu chọc cô ấy chứ?

Chỉ mong tối nay đón cô về có thể dễ được...

Chương 223

DTV-EBOOK

Lượt xem: 400

Hằng năm vào rằm tháng Giêng, thành phố tổ chức hội hoa đăng ở hồ Khúc Trì, thu hút rất đông người đến xem.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu lại không biết chuyện này.

Trên đường lên lầu, cô đã hơi hối hận.

Không nên lạnh nhạt với Dương Duy Lực lâu như vậy.

Nhưng nghĩ lại chuyện hần dám đi mượn “đồ đó” từ anh hai Dương, cô lại thấy mình làm đúng.

Tất nhiên, Chu Chiêu Chiêu không ngờ rằng sau khi tiễn cô, Dương Duy Lực đã đi gặp một người.

“Hôm nay là gió gì thổi anh tới đây?” Người đàn ông cười khẩy, nhưng ngay sau đó đã cầm con d.a.o mổ trên bàn phóng thẳng về phía Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực không chút bất ngờ, né vài chiêu rồi giật lấy con dao.

“Em không thể nghĩ ra chiêu mới à?” Dương Duy Lực vút con d.a.o đi, chê bai.

...

“Sao anh không để em thắng một lần?” Viên Lăng cười nói.

Lần nào tấn công cũng bị Dương Duy Lực né tránh, khiến hắn cảm thấy bất lực.

“Nói đi, tìm em làm gì?” Viên Lăng hỏi, “Lần trước lấy thuốc kháng sinh, lần này muốn gì?”

Gã này mặt dày, đến đây chắc chắn không có chuyện tốt.

“Cần...” Dương Duy Lực nói một câu.

“Dương Duy Lực!” Viên Lăng hét lên, “Anh tưởng đây là chỗ nào? Em là bác sĩ ngoại khoa chính quy đấy!”

Thuốc kháng sinh thì có, nhưng bao cao su thì làm sao có?

Cái đó phải đến phòng kế hoạch hóa gia đình hoặc khoa sản chứ?

Tìm bác sĩ ngoại khoa xin bao cao su?

Viên Lăng cảm thấy bị xúc phạm.

“Lấy hay không?” Dương Duy Lực liếc nhìn, “Anh không ép.”

Cái kiểu đó gọi là không ép?

Rõ ràng là nắm được điểm yếu của hắn rồi lợi dụng.

“Dương Duy Lực, anh... anh đợi đấy!” Viên Lăng tức giận chỉ tay, “Chẳng qua là em thích người ta bị anh biết thôi mà?”

“Anh muốn nói thì nói đi, em không sợ!”

Nhưng bao cao su thì c.h.ết cũng không đi lấy.

“Cũng không phải không được.” Dương Duy Lực đứng dậy khỏi bàn, lười biếng đuổi người rồi đi về phía cửa.

“Nếu em không sợ, anh sẽ đi nói với chị Tần Phương rằng em thích...”

“Dương Duy Lực, anh đúng là đồ khốn!” Viên Lăng nhẩy dựng lên, “Kiếp trước em làm gì nên tội mới quen anh?”

Nói xong, hắn tức giận đóng sầm cửa lại.

Dương Duy Lực không tức, thông thả ngồi xuống ghế, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Dương Duy Lực hé mắt, thấy một nữ y tá đứng đó, mặt đỏ bừng: “Anh... anh có muốn uống nước không?”

Cô ta cầm một ly nước, ngượng ngùng nhìn Dương Duy Lực.

“Tôi đã kết hôn.” Dương Duy Lực lạnh lùng nói rồi tiếp tục nhắm mắt.

Nữ y tá lập tức òa khóc, chạy mất.

Nhưng Dương Duy Lực hoàn toàn không để tâm.

Mãi đến khi cửa bị đá mở - đúng, là bị đá - Viên Lăng xuất hiện, tay cầm một túi đồ, tức giận ném lên bàn.

“Cầm đồ của anh và biến đi!” Hắn gắt gỏng.

“Cảm ơn.” Dương Duy Lực cười, thu dọn đồ đạc, “Lần sau hết lại tìm em.”

“Anh coi đây là chỗ gì?” Viên Lăng tức đến phát điên.

Sao hần lại quen phải tên yêu quái này?

Dương Duy Lực cười, vẫy tay ra về.

“Nhiều thế, không sợ kiệt sức à?” Viên Lăng lẩm bẩm.

“Em lo cho bản thân đi,” Dương Duy Lực đứng ở cửa ngoái lại nói, “Với cái thân hình như em...”

“Biến đi, đừng bao giờ quay lại!” Viên Lăng hét.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực không chút bận tâm, cầm đồ rời đi.

Qua chuyện này, hần rút ra bài học: thứ này phải chuẩn bị đầy đủ, ở mọi nơi có thể.

Nhờ đâu?

Nhờ đâu hần bỗng hứng lên, nhờ đâu vợ hần đồng ý?

Không có đồ bảo hộ, chẳng phải mất hứng sao?

Chu Chiêu Chiêu không biết rằng vì chuyện này, Dương Duy Lực đã bắt đầu tích trữ khắp nơi.

Về sau, khi cô phát hiện không chỉ trong ngăn tủ đầu giường, mà cả ngăn kéo, ban công, ghế sofa, thậm chí cả trong bếp đều có.

Dương Duy Lực như một con chuột túi, giấu khắp nơi, bất cứ chỗ nào hần nghĩ có thể xảy ra “chuyện ấy”.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Khi Chu Chiêu Chiêu về đến ký túc xá, các bạn đã đến đông đủ. Thấy cô xuất hiện, mọi người im lặng một lát rồi đồng loạt hét lên.

“Áaaaaa...”

“Chu Chiêu Chiêu, nghe nói cậu kết hôn rồi?”

“Cảm giác kết hôn thế nào?”

Mấy cô gái thi nhau hỏi, khiến tâm trạng u ám của Chu Chiêu Chiêu tan biến.

“Ừ, kết hôn rồi.” Cô cười đáp.

“Ký túc xá có quy định, ai có người yêu phải đi cả phòng,” Lý Đình cười nói.

“Đúng rồi, cậu đã kết hôn thì phải bắt Dương Duy Lực đi cùng tôi,” Đào Hân Bảo phụng phịu.

Chỉ lúc này, cô mới dám gọi Dương Duy Lực là “Dương lão tam”.

“Được, sẽ đi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng các bạn ơi, để mình vào cởi đồ uống nước cái đã.”

Từ khi cô xuất hiện, mọi người đã kéo lại chất vấn không ngừng.

Mấy cô gái lại cười ồ lên.

Đào Hân Bảo kéo tay Chu Chiêu Chiêu: “Cậu biết chị họ tớ kết hôn không?”

Rồi bữu môi: “Cái gì cũng muốn so sánh với cậu, ngay cả xe hoa cũng phải so. Cậu không thấy mặt mẹ chị ấy đâu...”

“Khoe khoang không ngừng, cuối cùng bị tát vào mặt.”

Bà Đào như muốn trút hết ầm ỨC trước đây, khoe khoang về mình giỏi thế nào, trong thời gian ngắn đã xin được năm chiếc xe Hồng Kỳ.

Đó không phải chuyện dễ.

Nhưng khoe thì khoe, lại còn chê bai Dương Duy Lực, khiến người ta không nhận được.

“Nếu nói giỏi thì phải kể đến Dương lão tam, mấy chiếc xe này đều do anh ta xin đấy.” Có người nói.

Không khí lập tức đóng băng.

Mọi người vốn nể mặt nhà họ Đào, lại thêm ngày vui nên không nói gì.

Nhưng giờ thì khỏi cần.

Đào Hân Bảo nghĩ đến mặt mũi chị họ và bác gái lúc đó, bụng cười muốn vỡ.

“Đáng đời!” Cô hả hê nói.

Nhưng rồi lại lo lắng: “Nghe Đào An Di nói, Trần Quốc Bân và Dương Duy Lực là huynh đệ tốt?”

Nếu vậy, Chu Chiêu Chiêu sẽ khó xử.

“Chắc vậy.” Chu Chiêu Chiêu véo má Đào Hân Bảo, “Lo làm gì, đó là chuyện của đàn ông.”

Cô chẳng quan tâm, nếu Đào An Di dám khiêu khích, cô sẽ không khách khí.

Còn nếu Dương Duy Lực dám có ý kiến?

Hừ, hần cũng sẽ ăn đòn!

Chương 224

DTV-EBOOK

Bữa cơm đó cuối cùng đã không thể diễn ra, vì nhiệm vụ đột xuất, Dương Duy Lực thậm chí không kịp đưa vợ đi xem hoa đăng đã bị triệu hồi tham gia nhiệm vụ.

Trên đường trở về, hắn gặp Trần Quốc Bân cũng đang vội vã quay lại.

Hai người nhìn nhau, im lặng gật đầu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Khi Chu Chiêu Chiêu biết Dương Duy Lực đi làm nhiệm vụ, đã là đêm Nguyên Tiêu.

“Không có cách nào liên lạc được sao?” Cô thất vọng hỏi.

Lại hối hận vì hôm qua không nên giận hắn.

Dường như, mọi thứ lại trở về như kiếp trước.

“Đừng lo lắng,” Hứa Quế Chi ân cần vỗ tay cô, “Con cứ học tốt, hắn sẽ sớm trở lại thôi.”

Nhưng người mẹ nào lại không lo lắng cho con mình?

...

Dù lo lắng, nhưng không thể bộc lộ trước mặt con dâu.

Đêm đó, Chu Chiêu Chiêu ngủ ở tứ hợp viện, trong phòng vẫn lưu lại hơi thở của Dương Duy Lực.

Cô ôm chiếc gối của hắn, ngửi mùi quen thuộc, nhưng trần trọc mãi không ngủ được.

Trong đầu luôn hiện lên hình ảnh Dương Duy Lực lúc rời đi kiếp trước.

Lo lắng, lưu luyến và đau lòng.

Cứ thế, cô chìm vào giấc ngủ mơ màng, nhưng giấc mơ cũng chẳng yên ổn.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, đầu óc nặng trĩu, những giấc mơ đêm qua đã tan biến.

Nhưng còn phải đi học sớm, cô đành vật mình ra khỏi giường.

Vừa ra khỏi chăn đã rùng mình vì lạnh, Chu Chiêu Chiêu lại nhớ đến Dương Duy Lực.

Hắn luôn sưởi ấm quần áo trong chăn để cô mặc không bị lạnh.

Còn có cả ly nước ấm hắn mang tới.

Chu Chiêu Chiêu muốn khóc.

Vừa chuẩn bị xong xuôi, Hứa Quế Chi từ bếp bước ra, thấy cô liền sững sờ, rồi xót xa nói: “Mang đồ ăn này đi đường.”

Lại nói: “Đừng vội, để bố con đưa một đoạn.”

Vốn định không nhờ, nhưng thấy mắt Chu Chiêu Chiêu đỏ hoe, Hứa Quế Chi đau lòng.

Cô dâu mới cưới, chưa kịp nồng ấm đã phải xa cách, cô gái nào chẳng buồn?

Dương Quyền Đình im lặng một chút, nói với Chu Chiêu Chiêu: “Đi thôi.”

Cũng thuận đường, đưa một đoạn không sao.

“Không tiện đâu ạ?” Chu Chiêu Chiêu bản năng nói.

Dù sao đây là xe công của Dương Quyền Đình, cô ngồi liệu có ảnh hưởng không?

“Không sao.” Dương Quyền Đình ân cần nhìn cô, “Thỉnh thoảng một hai lần không ảnh hưởng.”

Hơn nữa, dù có ngồi thì sao?

“Con cảm ơn bố.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, lại nhận đồ ăn sáng từ Hứa Quế Chi, “Cảm ơn mẹ.”

“Bố ăn sáng chưa ạ?” Cô hỏi.

Dương Quyền Đình đã dậy từ sớm và ăn rồi.

“Duy Lực không ở nhà, có việc gì cần cứ nói với bố mẹ.” Trên xe, Dương Quyền Đình nói.

“Cảm ơn bố.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu cười, “Con sẽ làm vậy.”

Dương Quyền Đình mỉm cười hiền hậu.

Tài xế lái xe ra khỏi khu tập thể, đến cổng gặp Đào An Di. Thấy xe dừng kiểm tra, Đào An Di mắt sáng lên, tươi cười bước tới.

“Chú Dương buổi sáng tốt lành,” cô ta ngọt ngào chào, “Hôm nay cháu vừa có việc đến cơ quan chú, nhờ chú cho đi nhờ một đoạn được không ạ?”

“An Di à,” Dương Quyền Đình hạ cửa kính cười nói, “E là không tiện, cháu tự đi nhé.”

Nói xong, ông kéo cửa kính lên.

Qua khe hở, Đào An Di nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu ngồi cạnh Dương Quyền Đình.

Nụ cười trên mặt cô ta lập tức đóng băng.

Không tiện?

Vì Chu Chiêu Chiêu trên xe không tiện, hay vì lý do gì khác?

Đào An Di căn môi đứng như trời trồng.

Nhất định sẽ có ngày, cô ta sẽ khiến mọi người nhìn rõ bộ mặt thật của Chu Chiêu Chiêu, nhất định sẽ vượt qua Chu Chiêu Chiêu.

Nghĩ vậy, Đào An Di không quan tâm ánh nhìn xung quanh, ngẩng cao đầu bước đi.

Chỉ là, khi chen lên xe buýt, ngửi thấy mùi trong xe, cô ta suýt nữa phát điên.

Nhưng cô ta không tự trách mình, mà đổ lỗi hết cho Chu Chiêu Chiêu.

Nếu không phải cô ta, Dương Quyền Đình đã cho cô ta lên xe rồi.

Chu Chiêu Chiêu ngồi trên xe, thấy Dương Quyền Đình từ chối Đào An Di, bất an nói: “Bố, không thì con xuống phía trước đi ạ.”

Nhờ ảnh hưởng đến bố thì sao?

“Con bé này.” Dương Quyền Đình bật cười.

“Cứ yên tâm ngồi đi, ngày nào dùng xe đưa đón cũng không sao, quyền này lãnh đạo vẫn có.” Tài xế Tiểu Trương phía trước cũng cười.

“Lãnh đạo chúng ta rất biết bảo vệ người nhà.” Tiểu Trương tiếp tục đùa.

“Lái xe cho cẩn thận.” Dương Quyền Đình cười nói.

Tiểu Trương ngồi ngay ngắn tập trung lái xe.

Chu Chiêu Chiêu sững sờ, rồi bừng tỉnh cười tươi.

Dĩ nhiên không tiện cho người ngoài đi nhờ, hơn nữa Đào An Di ngồi xe Dương Quyền Đình, khó tránh khỏi nghi ngờ mượn thế.

Cô ta đến cơ quan Dương Quyền Đình làm việc, mọi người thấy cô ta ngồi xe ông, chẳng phải sẽ nể mặt sao?

Chu Chiêu Chiêu lúc này mới hiểu ra.

Hóa ra là vậy.

Tưởng là vì mình, hóa ra lại tự làm mình quan trọng.

“Cảm ơn bố.” Chu Chiêu Chiêu chân thành nói.

Xe nhanh chóng đến trường, Chu Chiêu Chiêu xuống xe chào Dương Quyền Đình rồi định đi.

“Chiêu Chiêu.” Dương Quyền Đình gọi, cô quay lại, thấy ông lấy ví ra một ít tiền, “Mang đi mua đồ ăn ngon.”

“Bố, con có tiền rồi.” Chu Chiêu Chiêu vội vàng từ chối.

Đừng nói cô còn có cửa hàng gà rán, ngay cả Dương Duy Lực trước khi đi cũng giao nộp sổ tiết kiệm cho cô.

Sao có thể nhận tiền của Dương Quyền Đình?

“Cứ cầm đi,” Dương Quyền Đình nói, “Không đi là muộn học đấy.”

“Vâng, con cảm ơn bố.” Chu Chiêu Chiêu vội nhận tiền, nhưng định dùng số tiền này mua quà cho Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi.

“Lãnh đạo, con dâu của ngài tốt thật.” Khi Chu Chiêu Chiêu đi rồi, Tiểu Trương vừa lái xe vừa nói.

Dương Quyền Đình không nói gì, nhưng mặt lộ vẻ hài lòng, cuối cùng mới nói: “Duy Lực vận khí tốt.”

Ngốc mà có phúc.

Ban đầu đưa hân đến huyện Chu Thủy làm tài xế là để mài giũa tính khí, ai ngờ tính khí không bớt, lại đem về được cô con dâu biết điều như vậy.

Đôi khi, ngay cả Dương Quyền Đình cũng phải phục vận may của Dương Duy Lực.

Tuyệt địa phản công, luôn có thể tìm thấy ánh sáng trong bóng tối.

Chu Chiêu Chiêu không biết những điều này, càng không biết rằng cảnh cô xuống xe đã bị người khác nhìn thấy.

Và điều đó sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến cô.

Chương 225

DTV-EBOOK

Chuyện là thế này.

Có người nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu từ một chiếc xe hơi đen bước xuống, sau đó lại thấy cô nhận tiền từ một người.

Số tiền bao nhiêu bị họ bỏ qua.

Thậm chí, những chi tiết đó không quan trọng.

Quan trọng là chiếc xe hơi và tiền.

Vậy, vấn đề đặt ra là, người này rốt cuộc có quan hệ gì với Chu Chiêu Chiêu?

Mọi người đều biết, bố của Chu Chiêu Chiêu chỉ là một thương nhân ở huyện Chu Thủy.

Hơn nữa, khi nhập học, Chu Chính Văn còn đến tiễn cô, nhiều người đã thấy ông.

Lúc đó, họ đâu có đi xe hơi.

...

Thế là, có người bắt đầu đồn rằng Chu Chiêu Chiêu có một “bố nuôi”, một bố nuôi giàu có và quyền thế.

Khi Chu Chiêu Chiêu biết được, chuyện đã lan ra cả trường.

“Thảo nào đi học tự cũng bị người ta chỉ trích.” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói.

“Cậu không tức sao?” Lưu Tương hỏi.

“Tức chứ,” Chu Chiêu Chiêu nhú mày, “Phải tìm xem lời đồn này bắt nguồn từ ai.”

Nhưng khó lắm.

“Vậy phải làm sao?” Lý Đình lo lắng nói, “Mấy người này phiền phức thật, chẳng có chút kiến thức gì.”

Làm sao Chu Chiêu Chiêu có thể nhận bố nuôi?

“Đừng lo, đợi thêm chút nữa, nếu có chuyện gì xảy ra, chuyện này sẽ bị lãng quên.” Chu Chiêu Chiêu vừa làm bài vừa nói.

Cô tức giận, nhưng không thể gặp ai cũng giải thích đó không phải bố nuôi mà là bố chồng.

Dĩ nhiên, nếu lời đồn vẫn tiếp tục, cô sẽ không ngần ngại bảo vệ quyền lợi của mình.

“Giá như anh Duy Lực ở đây.” Đào Hân Bảo lẩm bẩm.

“Thôi nào,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Không phải chuẩn bị cho cuộc thi hợp xứng sao? Các cậu có ý tưởng gì không?”

Tháng ba nhà trường có cuộc thi hợp xứng, các khoa sẽ chọn đội xuất sắc nhất để thi đấu cấp trường.

“Chọn bài hát nào, và sắp xếp thế nào?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Giáo viên chủ nhiệm giao nhiệm vụ này cho Chu Chiêu Chiêu, đây là lần đầu cô đảm nhận hoạt động lớn như vậy, trong lòng không khỏi lo lắng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Hay là hát nhạc đỏ đi.” Lưu Đình đề xuất.

Nhạc đồ hào hùng, và ít khi bị sai sót.

“Này, Hân Bảo,” Chu Chiêu Chiêu đột nhiên gọi, “Cậu nhảy rất giỏi đúng không?”

“Tạm tạm thôi.” Đào Hân Bảo ngại ngùng nói, “Cậu quên rồi sao? Tổ vào trường là nhờ năng khiếu múa đấy.”

Nếu không, với cái đầu này, làm sao đồ được đại học tỉnh?

“Tổ có một ý tưởng.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chúng ta có thể thêm phần múa vào hợp xướng.”

Hợp xướng mà có múa?

Cả phòng đều sửng sốt, Lưu Tương hào hứng nói: “Chiêu Chiêu, nói rõ hơn đi.”

“Các cậu thấy đấy, nếu chỉ hát hợp xướng thì đơn điệu quá. Ý tổ là, chúng ta có thể thêm một điệu múa đơn hoặc một tiểu phẩm,” Chu Chiêu Chiêu ngồi thẳng dậy, “Và ngay cả hợp xướng cũng có nhiều cách thể hiện.”

Chứ không phải kiểu mọi người cùng hát một cách đơn điệu.

“Ý này hay đấy.” Lý Đình vui mừng nói, “Vừa mới lạ vừa hợp thời.”

“Ngày mai tổ sẽ báo với cô Trương.” Lưu Tương nóng lòng nói, “Giờ tổ đã háo hức rồi.”

“Vậy bây giờ chúng ta bàn xem hát bài gì nhé?” Chu Chiêu Chiêu đề nghị.

“Này, các cậu quên hỏi ý kiến tổ rồi.” Đào Hân Bảo lên tiếng.

“Cậu có ý kiến gì?” Hai người đồng thanh hỏi.

Cả phòng bật cười.

“Đồng chí Đào Hân Bảo, cậu nghĩ sao?” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc hỏi.

“Ôi, Chiêu Chiêu xấu tính quá.” Đào Hân Bảo làm bộ đánh cô.

“Hân Bảo ngoan,” Chu Chiêu Chiêu cười xin tha, “Làm ơn đi mà.”

Cô nói với giọng điệu ngọt ngào, dáng vẻ yếu điệu, khuôn mặt hồng hào rạng rỡ.

Đào Hân Bảo làm sao chịu được kiểu nũng nịu này, lập tức gật đầu lia lịa.

“Được, được, được.” Cô liên tục nói, “Tớ sẽ múa thật đẹp.”

Nói xong mới nhận ra mình bị Chu Chiêu Chiêu lừa, “Chiêu Chiêu dùng mỹ nhân kế giỏi thật.”

Cô tự hỏi, không biết trước mặt Dương Duy Lực, cô có như vậy không?

Cũng trách sao Dương Duy Lực - tảng băng lạnh lùng - lại bảo vệ cô như bảo vệ con người của mình.

Người con gái như thế, ai mà không yêu?

Mấy người vui vẻ một lúc, Lưu Tương nghiêm túc nói: “Chuyện hôm nay đừng lan truyền ra ngoài.”

Nếu không lớp khác bắt chước thì không hay.

Mọi người đều hiểu, gật đầu đồng ý.

Thấy trời đã khuya, Chu Chiêu Chiêu ngáp dài nằm xuống, trong lòng vẫn nghĩ về Dương Duy Lực,

không biết giờ này hân thế nào rồi?

Nhưng Dương Duy Lực đang làm nhiệm vụ, hoàn toàn không thể liên lạc.

Đề xuất của Chu Chiêu Chiêu được giáo viên chủ nhiệm tán thành, và giao nhiệm vụ này cho cô cùng Lưu Tương phụ trách.

Còn lời đồn về “bố nuôi” thậm chí đã lan đến tai giáo viên chủ nhiệm.

Hôm đó, cô Trương đặc biệt gọi Chu Chiêu Chiêu đến hỏi chuyện.

“Cô Trương, em đã kết hôn rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Trương Hồng Anh biết điều này.

Người yêu của Chu Chiêu Chiêu thuộc đơn vị đặc biệt, khi kết hôn còn phải làm báo cáo xin phép nhà trường.

“Hôn nhân trong đơn vị đặc biệt được pháp luật bảo vệ,” Chu Chiêu Chiêu nhẹ nhàng nói, “Hiện tại em không muốn quan tâm đến lời đồn, nhưng nếu nó tiếp tục lan rộng, em sẽ dùng biện pháp pháp lý để bảo vệ quyền lợi của mình.”

Nếu cô Trương không gọi, cô cũng sẽ chủ động tìm.

Vì từ đầu cô đã không định tự mình truy tìm kẻ phát tán tin đồn.

Trương Hồng Anh nhú mày: “Em yên tâm, việc này cô sẽ báo cáo nhà trường xử lý.”

Hôn nhân của Chu Chiêu Chiêu được pháp luật bảo vệ, nếu cô thật sự dùng biện pháp pháp lý, người xấu hổ sẽ là nhà trường.

Trương Hồng Anh lại lần nữa đánh giá học sinh này.

Từ khi nhập học đến nay, mọi chuyện khiến cô càng thấy Chu Chiêu Chiêu không đơn giản.

Như chuyện này, cô nghe đồn nhưng không hề biểu hiện gì. Nếu hôm nay cô không gọi, Trương Hồng Anh đã tưởng Chu Chiêu Chiêu sẽ im lặng cho qua.

Không ngờ cô lại cứng rắn như vậy.

Giờ, Trương Hồng Anh phải lo lắng: “Chiêu Chiêu đừng nóng, khoa và nhà trường sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Em tin tưởng cô và nhà trường sẽ bảo vệ chúng em.” Chu Chiêu Chiêu ủy khuất nói, “Hôm nay cũng là cô hỏi, nếu không em... định cho qua luôn.”

“Nhưng nghĩ đến anh ấy đang xả thân bảo vệ Tổ quốc, mà có người lại đặt điều như vậy, em... thấy rất buồn.”

“Nếu có gì không phải...”

“Em làm rất tốt,” Trương Hồng Anh nghiêm khắc ngắt lời, “Những chuyện như thế này tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Hai ngày sau, kết quả xử lý được công bố.

Chương 226

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu vốn cũng đoán được, chuyện này chắc chắn là do người trong lớp phát tán.

Cô không tự phụ đến mức nghĩ mình là nhân vật nổi tiếng toàn trường.

Những người biết cô chủ yếu là bạn cùng lớp và cùng khoa.

Dĩ nhiên, dù là sinh viên khoa khác, phần lớn cũng không có xung đột gì với cô, không cần thiết phải nhân một cảnh tượng mà phát tán tin đồn.

Vì vậy, Chu Chiêu Chiêu đoán người này, nhiều khả năng là người cùng lớp hoặc cùng khoa.

Nhưng cô không ngờ rằng, lại là cô ta.

“Tại sao?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc nhìn cô ta nói.

“Không tại sao cả, chỉ đơn giản là nhìn cậu không thuận mắt.” Hứa Thiên Thiên - cô gái gầy gò nhất lớp nói.

“Cậu nghĩ tôi tin lý do này sao?” Chu Chiêu Chiêu cười khẩy, “Hay là cậu không muốn đi học nữa?”

...

“Đừng dọa tôi.” Hứa Thiên Thiên nói, “Tôi không sợ đâu.”

“Cô ấy không dọa cậu.” Trương Hồng Anh lạnh mặt nói, “Thái độ của cậu bây giờ sẽ quyết định hình phạt của khoa dành cho cậu.”

“Tôi khuyên cậu nên suy nghĩ kỹ về vấn đề của Chiêu Chiêu.” Trương Hồng Anh cũng thất vọng với cô ta.

Bởi vì ấn tượng của cô về Hứa Thiên Thiên luôn là một học sinh ngoan ngoãn, biết điều và không có gì nổi bật.

Nhưng không ngờ cô ta lại làm chuyện như vậy.

Hứa Thiên Thiên nghe nói có thể bị đuổi học liền hoảng hốt, không còn chút cứng rắn nào nữa, vội kéo tay Trương Hồng Anh: “Cô Trương, em... em chỉ vì ghen tị nên mới nói vậy.”

“Chu Chiêu Chiêu, tôi xin lỗi cậu, cậu tha thứ cho tôi, đừng kiện tôi, được không?” Cô ta khóc lóc nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Giờ thì lại biết thảm thiết rồi.

“Cậu quá xuất sắc, ánh mắt mọi người đều dồn về cậu,” kể cả Từ Hùng Phi.

Cô và Từ Hùng Phi học cùng trường cấp ba.

Trong mắt cô, Từ Hùng Phi là một người xuất sắc.

Cô luôn âm thầm thích Từ Hùng Phi, cũng luôn cố gắng để tiếp cận anh ta.

Để có thể thi đỗ cùng trường đại học với Từ Hùng Phi, Hứa Thiên Thiên đã giảm mười cân, đêm nào cũng thức khuya học bài.

Vốn tưởng rằng vào đại học sẽ tốt hơn, nhưng lại xuất hiện Chu Chiêu Chiêu.

Đầu tiên là giành mất vị trí lớp trưởng của Từ Hùng Phi, sau đó lại thu hút sự chú ý của anh ta.

“Chúng tôi là bạn học, và tan học còn đi cùng chuyến xe buýt về nhà.” Hứa Thiên Thiên nói.

Ban đầu, cô nghe Từ Hùng Phi nói về việc tiếc nuối vì không trúng cử lớp trưởng.

Nhưng sau này, càng ngày càng nghe thấy tên Chu Chiêu Chiêu trong miệng anh ta.

Anh ta nói rất ngưỡng mộ cô.

Tình cảm của đàn ông với phụ nữ đều bắt đầu từ sự ngưỡng mộ.

Hứa Thiên Thiên bắt đầu ghen tị.

Nếu không có Chu Chiêu Chiêu, có lẽ giờ cô đã tỏ tình với Từ Hùng Phi rồi.

Chỉ vì cô ta, giờ chẳng còn gì.

Tình cờ hôm đó cô nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu từ một chiếc xe hơi đen bước xuống.

Hứa Thiên Thiên có chị gái làm nhân viên bán hàng ở bách hóa, thường kể cho cô nghe những chuyện tầm phào.

Ai đó trong cửa hàng nhận ai làm bố nuôi, rồi từ nhân viên bán hàng được điều lên văn phòng.

Ra vào bằng xe hơi, làm việc trong phòng máy lạnh.

Vì vậy khi thấy Chu Chiêu Chiêu từ chiếc xe đen bước xuống, Hứa Thiên Thiên liền nghĩ đến câu nói của chị gái.

Bố nuôi?

Cô ta ở trong lớp tồn tại rất mờ nhạt, ngoài Từ Hùng Phi và một cô gái cùng phòng, hầu như không

nói chuyện với ai khác.

Đương nhiên không biết Chu Chiêu Chiêu có người yêu, càng không biết cô đã kết hôn.

“Tôi xin lỗi cậu.” Hứa Thiên Thiên khóc lóc nói, “Cậu tha thứ cho tôi đi.”

“Cậu thật là...” Trương Hồng Anh nghe xong không biết nói gì hơn.

Lại nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Chiêu Chiêu, cậu xem nên xử lý thế nào?”

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười: “Cô Trương, em nghe theo quyết định của khoa.”

“Bây giờ cả trường đều biết em có bố nuôi, em tin khoa sẽ xử lý ổn thỏa.”

Trương Hồng Anh ghen lời.

Chu Chiêu Chiêu từ vụ Trương Hồng Oanh trước đây đã biết, cô Trương này rất giỏi hòa hoãn.

Đây vấn đề cho cô, cô ta sẽ không mất lòng ai, vẫn là một giáo viên tốt.

“Cậu xem thế này được không,” Trương Hồng Anh nói, “Tôi bắt cô ấy xin lỗi cậu trước mặt cả lớp, chuyện này coi như kết thúc.”

“Nếu đưa lên trường, Hứa Thiên Thiên có thể bị kỷ luật.” Trương Hồng Anh tiếp tục, “Cậu rộng lượng một chút, các em thi đỗ đại học đều không dễ dàng.”

“Cô Trương, biết thi đỗ đại học không dễ thì nên trân trọng cơ hội học tập.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chứ không phải tùy tiện bịa chuyện về bạn học.”

“Nếu gặp người yếu đuối, có khi đã nhảy lầu tự tử rồi?”

“Các cô có nhất định phải đến mức đó mới thấy nghiêm trọng sao?”

“Đừng kích động, cô không có ý đó.” Trương Hồng Anh vội nói.

“Vậy ý cô là gì?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Vì đứa trẻ biết khóc thì có sữa uống sao?”

“Cô ta vấy bẩn danh dự của em, khiến em không thể ngẩng đầu lên trong trường,” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói, “Em không tha thứ là em nhỏ nhen sao?”

“Cô không có ý đó.” Trương Hồng Anh chỉ biết thở dài, “Cậu đừng kích động như vậy.”

“Cô Trương, d.a.o không c.h.é.m vào người cô nên cô không đau.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

“Cậu học sinh này, sao có thể nói chuyện như vậy?” Trương Hồng Anh cũng nổi giận, “Chuyện nhỏ nhặt thế này, cùng lớp xin lỗi là xong.”

“Cảm ơn cô Trương, cảm ơn Chu Chiêu Chiêu.” Hứa Thiên Thiên vội cúi đầu xin lỗi, “Em không dám nữa đâu.”

Thật sự không dám rồi.

Chu Chiêu Chiêu này không dễ chọc chút nào.

“Em không tha thứ.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt nói, “Nếu cô Trương không xử lý được, em sẽ nhờ lãnh đạo khoa giải quyết.”

“Nếu khoa không cho em kết quả hài lòng, em sẽ tìm lãnh đạo trường.”

“Sao cậu cứng đầu thế?” Trương Hồng Anh nói, “VẬY Ể CÔ ẤY XIN LỖI TRƯỚC TOÀN KHOA, THẾ ĐƯỢC CHƯA?”

“Chu Chiêu Chiêu, còn ba năm làm bạn nữa, hãy độ lượng một chút.” Trương Hồng Anh kiên nhẫn khuyên.

“Em thật sự biết lỗi rồi.” Hứa Thiên Thiên nhìn Chu Chiêu Chiêu đáng thương.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu cười.

Trước đây cô chỉ nghĩ Trương Hồng Anh giỏi hòa hoãn, giờ mới biết không phải vậy.

Hôm nay gọi cô đến xử lý chuyện, thực ra là muốn dẹp yên chuyện này.

Ba năm làm bạn cũng là nhắc nhở cô, Trương Hồng Anh còn là giáo viên chủ nhiệm của cô ba năm nữa?

“Xin lỗi, cô Trương,” Chu Chiêu Chiêu nhẹ nhàng nói, “Em không chấp nhận.”

“Em nghĩ, nên để lãnh đạo khoa xử lý chuyện này.”

“Thầy Lưu, thầy nghĩ sao ạ?” Chu Chiêu Chiêu đột nhiên nói.

Thầy Lưu... phải chăng là... trưởng khoa?

Trương Hồng Anh đứng sững người tại chỗ.

Chương 227

DTV-EBOOK

Trương Hồng Anh quay đầu lại, thấy trưởng khoa Lưu đứng đó, mặt lạnh như tiền.

Cô không chắc liệu ông có nghe thấy những lời mình vừa nói hay không.

“Tr...trưởng khoa.” Trương Hồng Anh ấp úng.

Đứng cạnh trưởng khoa còn có viện trưởng và một vị lão thành, Trương Hồng Anh thấy quen nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

“Cô xử lý sự việc như thế này à?” Trưởng khoa Lưu giận dữ nói.

“Em...em chỉ không muốn chuyện đi quá xa.” Trương Hồng Anh giải thích.

“Bố, sao bố lại đến?” Giọng Chu Chiêu Chiêu vang lên ngắt lời cô.

Bố?

Chu Chiêu Chiêu đang gọi ai vậy?

...

Trương Hồng Anh biết Chu Chính Văn, ngày nhập học ông để lại ấn tượng khá sâu.

Nhưng người đàn ông trước mặt rõ ràng không phải Chu Chính Văn.

Chẳng lẽ là...

“Chuyện lớn thế này, Duy Lực không ở nhà, bố phải đến trường làm rõ.” Dương Quyền Đình nói.

Ông nhìn sang Hứa Thiên Thiên đang sợ hãi: “Cháu gái, có những lời không thể tùy tiện nói ra đâu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cháu...cháu xin lỗi.” Hứa Thiên Thiên cũng ấp úng như Trương Hồng Anh.

Nếu trước đây cô ta còn hoài nghi người đàn ông kia là bố nuôi của Chu Chiêu Chiêu, thì giờ đây, sự thật đã rõ ràng rành rành.

“Chu Chiêu Chiêu là con dâu của tôi,” Dương Quyền Đình nói, “Hai đứa kết hôn cũng được nhà trường phê duyệt.”

Thủ tục đầy đủ.

“Hôm trước thuận đường đưa cháu đi học, không ngờ lại gây hiểu lầm lớn thế.” Ông nhẹ nhàng nói.

“Thật xấu hổ.” Viện trưởng nói, “Xảy ra chuyện như vậy mà khoa không xử lý kịp, lại để ngài phải tới tận nơi.”

“Không sao,” Dương Quyền Đình ngồi xuống vẫy tay, “Chỉ cần xử lý ổn thỏa là được.”

Ông quay sang Chu Chiêu Chiêu: “Không phải đã bảo rồi sao? Duy Lực không ở nhà, có việc gì cứ nói với bố.”

“Bọn trẻ bây giờ, toàn báo tin tốt giấu tin xấu.”

Một câu đã đưa Chu Chiêu Chiêu ra khỏi vòng nghi ngờ.

Thực ra không phải Chu Chiêu Chiêu báo với ông, mà là Hứa Quế Chi làm đồ ăn muốn gửi cho cô. Ông

bảo tài xế Tiểu Trương mang tới, ai ngờ Tiểu Trương không những không giao đồ mà còn tức giận kể lại những uất ức Chu Chiêu Chiêu chịu đựng ở trường.

“Cháu bé rất hiểu chuyện.” Viện trưởng nịnh nọt.

Chu Chiêu Chiêu đứng cạnh Dương Quyền Đình, lòng ấm áp vô cùng. Cảm giác có người che chở, thật tuyệt!

“Chiêu Chiêu, cháu muốn xử lý thế nào?” Dương Quyền Đình hỏi.

“Cháu muốn cô ấy xin lỗi trên loa phát thanh toàn trường trong ba ngày liên tiếp.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Không...” Hứa Thiên Thiên phản đối ngay.

Xin lỗi trên loa toàn trường, sau này cô ta còn mặt mũi nào đến trường?

“Vậy cứ thế.” Trưởng khoa Lưu nói.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu mỉm cười: “Còn việc nhà trường xử lý thế nào, đó là quyết định của lãnh đạo, cháu không ý kiến.”

Trưởng khoa Lưu: “...”

“Chu Chiêu Chiêu,” Hứa Thiên Thiên lập tức hiểu ra, khóc lóc nói, “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi trên loa toàn trường được không?”

Nếu nhà trường còn xử lý nữa, chẳng phải sẽ bị kỷ luật sao?

Bọn họ hiện được phân công việc làm, nếu bị kỷ luật sẽ để lại vết nhơ trong hồ sơ, sau này tốt nghiệp khó xin được đơn vị tốt.

Hơn nữa, hồ sơ này sẽ theo cô ta cả đời.

“Xin đừng kỷ luật tôi.” Hứa Thiên Thiên khóc nức nở, “Tôi thật sự biết lỗi rồi, tôi không dám nữa đâu.”

Nhưng sao được?

Như Chu Chiêu Chiêu nói, may mà cô tâm lý vững.

Nếu là người yếu đuối, có lẽ đã nghĩ đến tự tử rồi.

Thời đại này tuy không có mạng xã hội, nhưng bị cả trường chỉ trích không phải ai cũng chịu nổi.

Hôm nay Hứa Thiên Thiên có thể tùy tiện bôi nhọ người khác, ngày mai không biết sẽ làm gì nữa.

Kể bịa chuyện chỉ cần mở miệng, người mình oan chạy đứt hơi.

Hôm nay không dạy cho cô ta bài học, ngày mai cô ta sẽ tiếp tục hãm hại người khác.

Hơn nữa, nhìn thái độ Hứa Thiên Thiên, có lẽ cô ta không thật sự hối lỗi.

Cô ta nhận lỗi chủ yếu vì sợ bị kỷ luật.

Hứa Thiên Thiên khóc thảm thiết.

Nhưng chuyện sau đó còn khiến cô ta đau lòng hơn.

Từ Hùng Phi biết chuyện này là do mình, cũng đến xin lỗi Chu Chiêu Chiêu: “Tôi và Hứa Thiên Thiên chỉ là bạn học, không hơn. Tôi chưa từng có lời lẽ nào khiến cô ấy hiểu lầm.”

“Nhưng vẫn rất xin lỗi.”

Chuyện này tuy không phải do anh ta, nhưng lại bắt nguồn từ anh ta.

Nói cho cùng, anh ta đã đánh giá thấp lòng ghen tị của phụ nữ.

Anh ta biết Hứa Thiên Thiên có tình cảm với mình, vậy mà vẫn khen ngợi một người phụ nữ khác trước mặt cô ta.

Chu Chiêu Chiêu vốn ấn tượng tốt với Từ Hùng Phi, nhưng nghe xong những lời anh ta nói, bỗng thấy buồn nôn.

Hứa Thiên Thiên xin lỗi trên loa ba ngày liền, còn bị nhà trường kỷ luật, tinh thần suy sụp hoàn toàn.

Bây giờ cô ta mới thấu hiểu tâm trạng Chu Chiêu Chiêu trước đây.

Đi đến đâu cũng bị người ta chỉ trích.

“Cảm ơn bố.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Làm bố phải chạy tới đây.”

“Con bé này,” Dương Quyền Đình lại một lần nữa cảm thán, “Duy Lực đúng là vận may ngập tràn.”

Kiểm đầu ra cô vợ tốt như vậy.

Ông lại hỏi: “Nếu bố không đến, cháu định xử lý thế nào?”

“Cháu nghĩ khoa sẽ giải quyết, nếu không hài lòng, cháu có thể sẽ báo cảnh sát.” Chu Chiêu Chiêu ngượng ngùng nói, “Duy Lực đang xả thân ngoài kia, cháu không thể để anh ấy chịu oan ức.”

Dương Quyền Đình nhìn cô.

Cô gái mới hơn hai mươi tuổi, nhưng khi nói những lời này lại vô cùng kiên định.

Vì vậy, cô làm những điều này không phải vì bản thân, mà là vì Dương Duy Lực.

Không thể để Dương Duy Lực vừa bảo vệ Tổ quốc, vừa chịu tiếng bị cấm sùng.

So với người cha như ông, dường như ông đã làm quá ít cho con trai.

Dương Quyền Đình bắt đầu tự vấn.

“Đi thôi, mẹ cháu bảo hôm nay nhất định phải đón cháu về, nói là sẽ bồi bổ cho cháu.” Dương Quyền Đình cười nói.

Chu Chiêu Chiêu cười tươi: “Vậy cháu có phúc rồi.”

Trong khi đó, ở nơi làm nhiệm vụ, Dương Duy Lực bất ngờ hắt xì: “Chắc là vợ nhớ mình rồi.”

Anh ta vừa nói xong, Trần Quốc Bân và những người khác đồng loạt đảo mắt: “Lại bốc phét.”

“Ngày nào cũng nhắc vợ, tha cho bọn tôi đi.”

“Đúng vậy, đội trưởng Dương, tha cho đám độc thân chúng tôi đi.”

“Đội trưởng Trần cười muộn hơn anh, có như anh đâu.” Cuối cùng có người nói.

Trần Quốc Bân cười.

Anh ta và Dương Duy Lực hoàn toàn khác nhau.

Sao lại có chút ghen tị với tên này nhỉ?

Chương 228

DTV-EBOOK

Sự việc này thực ra không ảnh hưởng nhiều đến Chu Chiêu Chiêu, ba ngày phát thanh nhanh chóng kết thúc, tiết mục hợp xướng và vũ đạo của cô cũng đã được quyết định.

Đến ngày thi đấu, màn hợp xướng của lớp cô khiến mọi người sửng sốt.

Không chỉ giành giải nhất khoa để tham dự cuộc thi toàn trường, cuối cùng còn đoạt giải nhất.

Khi nhận giải, nụ cười trên mặt Trương Hồng Anh mới thật sự chân thành.

Vì chuyện của Hứa Thiên Thiên, cô suýt mất chức giáo viên chủ nhiệm.

Về nhà còn bị chồng mắng một trận.

Anh ta nói lớp cô có quan hệ tốt như vậy mà không tìm hiểu trước, giờ đắc tội người ta, muốn hàn gắn cũng khó.

Trương Hồng Anh biết gì đâu, lúc đó cô chỉ muốn hóa giải chuyện lớn thành nhỏ.

Nhưng ai ngờ Chu Chiêu Chiêu lại có thân phận lớn như vậy, cô về tra báo chí mới phát hiện cô là con dâu của vị kia!

...

Giờ cô chỉ cầu mong thời gian sẽ khiến Chu Chiêu Chiêu quên đi chuyện này.

Chu Chiêu Chiêu không biết suy nghĩ của cô, ngày ngày vẫn như trước.

Đi học, cuối tuần về nhà Hứa Quế Chi bồi bổ cho cô.

Thoáng chốc học kỳ kết thúc, nhưng Dương Duy Lực vẫn chưa về, thậm chí không một tin tức.

Kỳ nghỉ hè Chu Chiêu Chiêu cũng không rảnh rỗi, cùng Vương Diễm Bình chuẩn bị mở chi nhánh mới cho cửa hàng gà rán.

Hiện tại, cửa hàng gà rán trước cổng trường đã ổn định, Chu Chiêu Chiêu muốn mở thêm một cửa hàng tương tự ở trường khác.

Cửa hàng đã tìm từ trước, kỳ nghỉ hè bắt đầu trang trí và đào tạo nhân viên, đúng lúc học sinh khai giảng, phát tờ rơi quảng cáo, chắc chắn kinh doanh cũng tốt.

Cứ bận rộn như vậy, Chu Chiêu Chiêu chạy đi chạy lại,

Dù thường đi xe buýt, nhưng một hôm soi gương bỗng phát hiện mình đen hắc.

Giữa chừng, cô tranh thủ về nhà một chuyến, ai ngờ vừa gặp Chu Minh Huyền, cậu bé liền nói: “Ôi, chị cuối cùng cũng đen hơn em rồi.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Tổn thương cực lớn.

Gặp Khấu Cẩm Khê, cô ấy cũng ngạc nhiên: “Chiêu Chiêu dạo này làm gì mà đen thế?”

Chu Chiêu Chiêu lại một lần nữa bị tổn thương.

“À, nói cho cậu chuyện này,” Khấu Cẩm Khê ngại ngùng nói, “Mình có người yêu rồi.”

“Khi nào vậy?” Chu Chiêu Chiêu vui mừng hỏi, “Là ai thế? Mình có quen không?”

“Là bạn cũ lớp mình,” Khấu Cẩm Khê nói, “Mấy lần mình về Chu Thủy đi xe gặp anh ấy.”

“Là sinh viên trường Bách khoa bên cạnh.”

Qua lại vài lần, hai người nảy sinh tình cảm.

“Mình chưa nói với mẹ,” Khấu Cẩm Khê khẽ nói, “Cậu giữ bí mật giúp mình nhé.”

“Sao không nói?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc, “Dì không cho cậu yêu đương à?”

Dù sao họ cũng đã trưởng thành, yêu đương lên lút cũng tốt mà.

“Nhà anh ấy nghèo lắm, sợ mẹ mình không đồng ý.” Khấu Cẩm Khê thở dài.

Chu Chiêu Chiêu không biết nói gì, chỉ biết vỗ tay an ủi bạn.

Cũng không thể nói Hà Phương sai, một người phụ nữ một mình nuôi con gái thành tài, tự nhiên không muốn con chịu khổ.

“Cậu đừng lo,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Dù thế nào mình cũng vui cho cậu.”

“Có dịp hai người gặp nhau nhé.” Khấu Cẩm Khê cười tươi nói.

Chu Chiêu Chiêu bất giác nghĩ về Khấu Cẩm Khê kiếp trước.

Kiếp trước Khấu Cẩm Khê vẫn vào đại học tỉnh, nhưng năm hai đã nghỉ học vì Hà Phương bệnh nặng.

Sau đó vì thường xuyên đến bệnh viện, cô quen bác sĩ Lý Phong. Lý Phong theo đuổi điên cuồng, rồi vì bệnh tình của Hà Phương, Khấu Cẩm Khê đành đồng ý kết hôn.

Nhưng ai ngờ Lý Phong là người có tính kiểm soát cực mạnh.

Thậm chí có thể nói là điên cuồng.

Khi Hà Phương khỏe lại, Khấu Cẩm Khê muốn đi học tiếp, Lý Phong không đồng ý, sau không rõ vì lý do gì lại đồng ý, nhưng anh ta thường xuyên bỏ việc đến trường tìm cô.

Nếu thấy Khấu Cẩm Khê nói chuyện với nam sinh nào, anh ta sẽ đánh người đó như điên.

Hầu hết nam sinh trong lớp đều bị anh ta đánh, đến nỗi sau này cả nữ sinh cũng không dám nói chuyện với Khấu Cẩm Khê.

Sợ bị đánh.

Lúc đó Chu Chiêu Chiêu bận việc gia đình, nhưng tin tức về Khấu Cẩm Khê vẫn đến tai cô.

Chu Chiêu Chiêu không bao giờ quên cảnh tượng lần đó gặp Khấu Cẩm Khê.

Khấu Cẩm Khê vốn đã gầy, nhưng lần đó còn gầy trơ xương.

Ánh mắt từng lấp lánh giờ trống rỗng, khi thấy Chu Chiêu Chiêu, nước mắt khô cạn bỗng tuôn rơi.

Cô ôm chặt Chu Chiêu Chiêu, “Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu...”

Liên tục gọi tên cô.

“Mình ở đây, mình ở đây.” Chu Chiêu Chiêu đau lòng, không hiểu sao Khấu Cẩm Khê lại thành ra thế.

Hai người phụ nữ đáng thương ôm chặt lấy nhau, như muốn sưởi ấm cho nhau.

Không lâu sau, Chu Chiêu Chiêu nghe tin Khấu Cẩm Khê tự sát.

Khi cô đến nơi, thấy Hà Phương ôm xác con gái khóc lóc, Lý Phong muốn lại gần nhưng Hà Phương cầm kéo.

“Đồ điên, mày hành hạ con tao thành thế này, tao làm ma cũng không để mày động vào nó.” Hà Phương chỉ kéo vào Lý Phong.

Chu Chiêu Chiêu cùng Hà Phương chôn cất Khấu Cẩm Khê.

Vài ngày sau, nghe tin Lý Phong c.h.ế.t trước mộ Khấu Cẩm Khê.

Sự việc này chấn động cả huyện Chu Thủy.

Có người nói Lý Phong đáng đời, cũng có người nói anh ta là kẻ chung tình.

Đủ mọi lời đồn đoán.

“À này Chiêu Chiêu,” Khấu Cẩm Khê khẽ nói, “Hiện có một người khác cũng theo đuổi mình, phiền quá.”

“Ai?” Chu Chiêu Chiêu giật mình hỏi.

“Một bác sĩ bệnh viện,” cô nói, “Mẹ mình hôm trước trượt chân, mình đến lấy thuốc gặp anh ta.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu tim đập nhanh.

“Người đó tên Lý Phong phải không?” Cô hỏi.

“Đúng rồi, sao cậu biết?” Khấu Cẩm Khê nói, rồi lại hỏi, “Hay là anh ta cũng...”

“Không có.” Chu Chiêu Chiêu vội nói, “Lần này mình về chính là vì chuyện này.”

“Chuyện gì?” Khấu Cẩm Khê hỏi.

“Mình nằm mơ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mình mơ thấy một người đàn ông có tính kiểm soát điên cuồng, anh ta theo đuổi cậu, rồi khi có được cậu liền muốn nhốt cậu vào túi.”

“Làm gì có người như vậy?” Khấu Cẩm Khê cười.

Nhưng vừa nói xong, đã thấy Chu Chiêu Chiêu mặt lạnh.

“Nhưng giấc mơ đó, giống thật lắm.”

Chương 229

DTV-EBOOK

Vốn tưởng rằng Khấu Cẩm Khê gặp được chàng trai trường Bách Khoa, có người yêu thì số phận kiếp này sẽ thay đổi.

Nhưng ai ngờ Lý Phong vẫn xuất hiện.

Điều này khiến Chu Chiêu Chiêu không thể không đề phòng.

Vì vậy, cô mới mạo hiểm bịa ra giấc mơ đó.

“Cẩm Khê, cậu tin mình đi,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Nhất định phải tránh xa người này.”

“Chiêu Chiêu...” Khấu Cẩm Khê có chút không hiểu.

“Trong giấc mơ của mình, cuối cùng cậu không chịu nổi sự kiểm soát và giam cầm của hắn nên đã tự sát.” Chu Chiêu Chiêu khóc nói, “Dì vì cái c.h.ết của cậu không chống chọi được một năm cũng qua đời.”

“Cẩm Khê, cậu nhất định phải tin mình.” Cô siết c.h.ặ.t t.a.y bạn.

“Được rồi, Chiêu Chiêu, mình tin cậu.” Khấu Cẩm Khê bị Chu Chiêu Chiêu dọa sợ.

...

“Xin lỗi, Cẩm Khê,” Chu Chiêu Chiêu lấy lại bình tĩnh, “Lúc này mình hơi mất kiểm soát.”

“Không sao.” Khấu Cẩm Khê cười vui vẻ gục đầu lên vai cô, “Mình biết cậu quan tâm mình.”

Lại nói, “Nhưng lát nữa mình phải đi lấy thuốc cho mẹ, cậu đi cùng mình nhé?”

“Được, mình đi lấy cho cậu,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cậu ở nhà đợi mình.”

“Mình đi cùng...”

“Mình muốn ăn sủi cỏ cậu gói,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cậu mau đi làm đi, đừng có lười.”

“Ai lười chứ.” Khấu Cẩm Khê phụng phịu, “Vây được rồi, cậu đi lấy thuốc, mình đi nhào bột.”

“Yên tâm, mình đi xe đạp nhanh lắm.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cô đi xe đạp mini đến nhà Khấu Cẩm Khê.

Chu Chiêu Chiêu không hề bất ngờ khi gặp Lý Phong ở bệnh viện.

Thấy một cô gái lạ đến lấy thuốc, Lý Phong hơi ngạc nhiên: “Xin chào, bạn đến lấy thuốc cho Hà Phương phải không?”

“Đồng chí này, bạn có việc gì?” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt hỏi.

“Trước đây không phải là một cô gái khác đến lấy thuốc sao?” Lý Phong hỏi, “Hôm nay sao cô ấy không đến?”

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn hắn: “Không biết.”

Dĩ nhiên cô sẽ không nói gì với Lý Phong, nhưng trong lòng cũng hơi nặng nề.

Lý Phong rõ ràng đang chờ Khấu Cẩm Khê.

Theo lời Khấu Cẩm Khê, Lý Phong chỉ gặp cô một lần.

Chỉ gặp một lần mà đã có tính kiểm soát mạnh như vậy.

Điều này khiến Chu Chiêu Chiêu nổi da gà khi nhìn thấy hắn.

Lý Phong sững sờ, không ngờ Chu Chiêu Chiêu lại lạnh nhạt như vậy, sắc mặt đương nhiên không vui.

Muốn bước tới tranh luận với Chu Chiêu Chiêu, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Hắn không có tư cách.

Trên đường về nhà Khấu Cẩm Khê, Chu Chiêu Chiêu luôn nghĩ cách xử lý chuyện này.

“Sao mặt mày ủ rũ thế?” Hà Phương quan tâm hỏi.

Có lẽ do tâm trạng tốt, sức khỏe bà giờ đã khá hơn trước.

Vốn sau khi đoàn tụ với Khấu Ninh Sơn, bà định theo ông, nhưng công việc của ông mang tính bảo mật, địa điểm làm việc cũng không thể có người ngoài.

Hà Phương suy tính, dù sao bà làm việc ở đây cũng ổn, hơn nữa vài năm nữa có thể nghỉ hưu sớm.

Thế là bà quay lại làm việc.

“Mình gặp một người ở bệnh viện.” Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn Khấu Cẩm Khê.

Khấu Cẩm Khê mặt cũng tái mét.

Trước đó cô còn nghĩ Chu Chiêu Chiêu làm quá, bị một giấc mơ dọa sợ, không đến mức.

Nhưng không ngờ, Lý Phong thực sự đang chờ cô ở đó.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hà Phương hỏi.

Chu Chiêu Chiêu lại kể lại giấc mơ của mình.

“Lại có chuyện như vậy,” Hà Phương nghe xong cũng lo lắng, “Thà tin có chứ đừng tin không.”

Chủ yếu, giấc mơ của Chu Chiêu Chiêu quá đáng sợ.

Khiến Hà Phương không thể không nghiêm túc.

“Thuốc ở bệnh viện tạm không lấy nữa,” Hà Phương nói, “Mấy ngày nữa mẹ xin nghỉ, hai mẹ con đến chỗ bố ở vài ngày.”

Sau khi khai giảng, Khấu Cẩm Khê lên trường, hai người càng ít gặp nhau hơn.

“Cứ làm thế đi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Khấu Cẩm Khê: “...Vậy cũng được.”

Cô thực ra hơi tiếc, dù sao bạn trai cũng ở Chu Thủy, thỉnh thoảng họ còn có thể gặp nhau.

Chu Chiêu Chiêu tự nhiên hiểu ý cô, vỗ tay bạn: “Mấy ngày nữa là khai giảng rồi.”

Giờ đã là đầu tháng tám.

“Ừm.” Khấu Cẩm Khê gật đầu.

Định chiều đi nói với bạn trai, hẹn gặp lại ở tỉnh.

Nhưng không ngờ, trên đường đi tìm bạn trai, cô lại gặp Lý Phong.

“Khấu Cẩm Khê.” Lý Phong mỉm cười nhìn cô, “Thật trùng hợp, em ở đây làm gì thế?”

Khấu Cẩm Khê nghĩ, sáng hăn đã chờ mình ở bệnh viện, giờ chắc cũng cố ý.

Cái gọi là trùng hợp nhiều quá, chắc chắn có vấn đề.

Nếu trước đây cô chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng, thì giờ đã hiểu vì sao Chu Chiêu Chiêu lại căng thẳng như vậy.

Cô lo lắng nắm tay bạn trai.

“Sao thế?” Lưu Trác Lễ - bạn trai Khấu Cẩm Khê lo lắng nhìn bạn gái.

Còn ánh mắt Lý Phong lại dừng ở chỗ hai người nắm tay.

“Không có gì.” Khấu Cẩm Khê cười nhạt, rồi gạt đầu với Lý Phong chào hỏi, kéo áo Lưu Trác Lễ định đi, “Chúng ta đi thôi.”

“Đợi đã.” Lưu Trác Lễ lại cười nói với Lý Phong, “Anh Phong, lâu rồi không gặp.”

Lại nói, “Anh quen Cẩm Khê à?”

Cẩm Khê?

Cái tên này nghe hay đấy.

Lý Phong gạt đầu, chỉ Khấu Cẩm Khê: “Bạn em?”

“Bạn gái em.” Lưu Trác Lễ ngại ngùng nói, “Nhưng mẹ em chưa biết, anh giữ bí mật giúp em nhé.”

“Được, anh đi thăm dì.” Lý Phong nói với anh ta, “Hai đứa đi chơi đi.”

Lại nói, “Có tiền không? Lại đây.”

Hắn lấy tiền trong túi đưa cho Lưu Trác Lễ: “Mời bạn gái ăn gì ngon đi.”

“Em có rồi.” Lưu Trác Lễ từ chối, vẫy tay cười.

“Anh ấy là anh họ cậu?” Khấu Cẩm Khê khẽ hỏi.

“Ừ, anh họ thứ hai,” Lưu Trác Lễ nói, “Mẹ em và mẹ anh ấy là chị em ruột.”

Chỉ tiếc, chị em ruột nhưng số phận khác nhau, những năm nhà anh khó khăn nhờ nhà Lý Phong giúp đỡ mới sống được.

“Những năm đó nếu không có dì, em cũng không thể thi đỗ đại học.” Lưu Trác Lễ nói.

Khấu Cẩm Khê cười nhạt.

“À này,” cô đột nhiên nói, “Ngày mai chúng mình không ở Chu Thủy, thời gian này cậu đừng tìm mình nữa.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đợi đến trường rồi tính sau nhé.”

“Sao thế?” Lưu Trác Lễ lo lắng hỏi, “Có phải mẹ em biết chuyện chúng mình rồi không đồng ý?”

Không phải,” Khấu Cẩm Khê lắc đầu, “Là mình phải về quê với mẹ một thời gian.”

“À,” Lưu Trác Lễ gật đầu, “Vậy anh có thể viết thư cho em không?”

“Thôi đi,” Khấu Cẩm Khê từ chối khéo, “Cũng sắp đến ngày khai giảng rồi, đừng phí tiền tem thư làm gì.”

Lưu Trác Lễ buồn bã cúi đầu: “Vậy cũng được.”

“Sắp gặp lại nhau ở trường rồi mà.” Khấu Cẩm Khê an ủi.

Nhưng rõ ràng chàng trai vẫn không vui, hai bàn tay nắm chặt rồi lại buông lỏng.

Chỉ tiếc lúc này Khấu Cẩm Khê đang bận nghĩ về mối quan hệ giữa anh ta và Lý Phong nên không nhận ra điều đó.

Chương 230

DTV-EBOOK

Sau khi chia tay Lưu Trác Lễ, Khấu Cẩm Khê trở về nhà.

“Thế nào? Đã nói xong chưa?” Chu Chiêu Chiêu vẫn ở nhà cô, lúc này cô nói đi ra ngoài, Chu Chiêu Chiêu không đi theo mà ở lại cùng Hà Phương.

“Đồ đạc mua xong chưa?” Hà Phương từ bếp bước ra, liếc nhìn con gái.

“Rồi.” Khấu Cẩm Khê cười gượng gạo, “Mua xong rồi.”

Lại nói, “Mẹ, con vừa gặp người đó lúc mua đồ, con thấy sợ lắm.”

“Chúng ta đi ngay đi.”

Hà Phương nghe xong thở phào nhẹ nhõm, “Đừng sợ, có mẹ và bố con đây, hấn dám ép chúng ta sao?”

Nếu là mấy năm trước chỉ có hai mẹ con, Hà Phương sẽ lo lắng.

Nhưng bây giờ, chồng bà là nhân viên được nhà nước bảo vệ, có chồng làm chỗ dựa, phía sau còn có cả đất nước, họ không còn là người bị bắt nạt mà không dám phản kháng như trước.

...

“Nếu hấn dám nghĩ bậy, mẹ sẽ không tha cho hấn.” Hà Phương nói.

“Đúng vậy, đừng sợ.” Chu Chiêu Chiêu an ủi.

Hà Phương nhẹ nhàng xoa đầu con gái, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

“Thôi được rồi,” bà nói, “Đi cùng Chiêu Chiêu thu dọn đồ đạc đi.”

Khấu Cẩm Khê ngoan ngoãn gật đầu.

Hôm nay cô bị dọa hơi nhiều.

“Chiêu Chiêu, làm thế nào bây giờ?” Vừa vào phòng nhỏ, Khấu Cẩm Khê liền khẽ nói, “Lúc này mình gặp Lưu Trác Lễ, lại gặp cả Lý Phong.”

“Cậu biết không? Họ lại là anh em họ.”

Chu Chiêu Chiêu cũng giật mình, không biết nói gì, “Vậy cậu định làm sao?”

“Mình cũng không biết,” Khấu Cẩm Khê thở dài, “Đi từng bước vậy.”

“Mình đã nói với Lưu Trác Lễ, đến trường rồi mới liên lạc lại.”

Sau này nếu có thể ở lại tỉnh thành thì tốt, như vậy sẽ ít gặp Lý Phong hơn.

“Nhưng nghe Lưu Trác Lễ nói, nhà Lý Phong giúp họ rất nhiều, quan hệ hai nhà không phải muốn cắt đứt là được.” Khấu Cẩm Khê bình tĩnh lại nói.

“Đến lúc đó, có lẽ mình sẽ chia tay anh ấy.”

“Rồi xem sao.” Cô xoa xoa mặt nói.

Lúc này đầu óc cô rất rối, “Biết đâu chúng ta nghĩ quá nhiều rồi.”

Chu Chiêu Chiêu thấy vậy, chỉ biết ôm cô an ủi.

Vừa thu xếp đồ xong, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa, Hà Phương hỏi vọng ra, “Ai đấy?”

“Là cháu, dì ạ.” Giọng nói bên ngoài vang lên, nhưng Hà Phương không nhận ra.

Tuy nhiên Chu Chiêu Chiêu và Khấu Cẩm Khê đồng thời nhận ra, “Là Lý Phong.”

Sao hắc dám, tự tiện đến nhà như vậy!

“Hai đứa vào trong đi.” Hà Phương dù sao cũng từng trải, nói với hai người, “Đừng ra ngoài.”

Hai người nghe lời gật đầu, đóng cửa lại.

“Là bác sĩ Lý à.” Hà Phương nghi hoặc hỏi, “Cháu tìm dì có việc gì thế?”

“Dì ơi, cháu vào nhà nói chuyện được không?” Lý Phong nói.

“E là không tiện,” Hà Phương cười nói, “Nhà dì chỉ có hai mẹ con, cháu có việc gì cứ nói ở đây đi.”

“Hôm nay cháu không thấy Khấu Cẩm Khê đến lấy thuốc, không yên tâm nên đến xem.” Lý Phong vừa nói mắt vừa cố nhìn qua Hà Phương vào trong nhà.

Tiếc là hắc không thấy gì.

Vốn dĩ hắc định nhân lúc Khấu Cẩm Khê đến lấy thuốc từ từ tiếp cận khiến cô có cảm tình.

Nhưng không ngờ hôm nay đột nhiên đổi người.

Sau đó, Khấu Cẩm Khê lại hẹn hò với em họ mình.

Lý Phong không thể ngồi yên.

Hắn đi quanh nhà Khấu Cẩm Khê rất lâu, cuối cùng nghĩ ra lý do này.

“Bây giờ bác sĩ đều tận tâm như cháu à,” Hà Phương cười nói, “Dì khám cũng không phải ở khoa của cháu.”

“Không sao, cô bé lấy thuốc hôm nay như con gái dì vậy.” Bà cười nói, “Không phiền bác sĩ Lý lo lắng, chúng ta cũng không có quan hệ gì, cháu như vậy dì chịu không nổi.”

Ngay cả bệnh nhân và bác sĩ cũng không tính.

Trước đây, Hà Phương có lẽ còn nghĩ Chu Chiêu Chiêu chỉ nằm mơ, không nghiêm trọng thế.

Nhưng người này trước tình cờ gặp, giờ lại thẳng thừng tìm đến nhà.

Trong lòng nghĩ gì, còn cần nói sao?

Lý Phong không ngờ Hà Phương lại không cho mặt mũi, lúc này cười gượng nói, “Vậy là cháu nhiều chuyện rồi, cháu đi đây.”

Nói xong, lui thủi rời đi.

Hà Phương thở phào nhẹ nhõm đóng cửa lại.

“Mẹ, làm thế nào bây giờ?” Khấu Cẩm Khê sợ hãi hỏi.

“Đừng sợ,” Hà Phương nói, “Mẹ vốn định con đi học mẹ ở nhà không việc gì, nghỉ hưu sớm cũng được.”

“Nhưng từ khi mẹ bị thương, mẹ nghĩ nên ở bên con nhiều hơn.”

“Còn công việc, mẹ có thể xin nghỉ hưu sớm.”

“Dù sao giờ có lương của bố con, không sợ không có tiền ăn.” Bà nói.

“Dì ơi, bây giờ cải cách mở cửa rồi, trong thành phố nhiều doanh nghiệp nhỏ và cửa hàng, dì làm kế toán, sau này kiếm việc làm thêm dễ lắm.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Như cửa hàng nhỏ của cháu, cháu còn muốn nhờ dì làm sổ sách nữa.”

“Thật sao?” Hà Phương cười nói, “Vậy thì tốt quá.”

Lại an ủi Khấu Cẩm Khê, “Mẹ không tin hẳn dám đuổi theo chúng ta đến tỉnh thành?”

“Dù có thật sự đến, con quên thân phận của bố con rồi sao?”

Lúc này Hà Phương vô cùng biết ơn sự trở lại của Khấu Ninh Sơn, ít nhất đã cho hai mẹ con họ thêm chỗ dựa.

Vì đột nhiên phải làm thủ tục nghỉ hưu sớm, ngày hôm sau Hà Phương và Khấu Cẩm Khê không rời Chu Thủy ngay.

Hà Phương sáng sớm đã đến cơ quan làm việc, để Khấu Cẩm Khê một mình ngủ đến khi tự tỉnh.

Đồ đạc trong nhà đã thu dọn gần xong, cô rảnh rồi không việc gì, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định đi tìm Lưu Trác Lễ.

Nhưng cô không ngờ rằng, chính lúc này lại xảy ra chuyện.

Khấu Cẩm Khê nghĩ vẫn nên nói rõ với Lưu Trác Lễ, sau khi vệ sinh cá nhân xong, ăn chút đồ ăn sáng Hà Phương để lại trên bàn rồi ra khỏi nhà.

Nhà cô ở phía đông nam huyện Chu Thủy, còn nhà Lưu Trác Lễ ở tây bắc, muốn đến phải đi qua cả con phố lớn.

Có lẽ là tâm linh tương thông, giữa đường cô gặp Lưu Trác Lễ, nhìn thấy Khấu Cẩm Khê, Lưu Trác Lễ mắt sáng lên.

“Cẩm Khê, em đến tìm anh à?” Anh cười nói, “Anh cũng đang định đi tìm em đây.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Hai người trẻ có vô số chuyện để nói.

“À, anh dẫn em đi ăn nhé.” Lưu Trác Lễ nói, “Nhà hàng Đông Trấn.”

Khấu Cẩm Khê muốn nói nhà hàng Đông Trấn đắt lắm, đừng đi nữa, nhưng thấy anh vui vẻ như vậy, đành kìm lòng không nói.

Nhưng không ngờ đến nhà hàng Đông Trấn Khấu Cẩm Khê mới biết, không chỉ có hai người, mà còn có cả Lý Phong.

“Lưu Trác Lễ, đây là anh mời em ăn cơm sao?” Khấu Cẩm Khê tức giận nói.

“Xin lỗi,” Lưu Trác Lễ ngượng ngùng nói, “Anh họ mời anh ăn cơm, anh nghĩ... dẫn em đi cùng.”

Chủ yếu, anh không có tiền. Vừa hay gặp Khấu Cẩm Khê, liền dẫn theo luôn.

Khấu Cẩm Khê: “...”

“Lần này thôi, sau này anh không như vậy nữa.” Lưu Trác Lễ cầu xin.

Sau này anh nhất định kiếm tiền, mời cô ăn thật ngon.

Khấu Cẩm Khê: “...”

Nếu thời gian có thể quay ngược, Khấu Cẩm Khê tuyệt đối không đồng ý yêu cầu của Lưu Trác Lễ, cô sẽ chọn rời đi ngay lập tức.

Tiếc là lúc này cô vẫn còn ảo tưởng về Lưu Trác Lễ.

Chương 231

DTV-EBOOK

Lý Phong đứng đó mỉm cười, Lưu Trác Lễ ánh mắt đầy van xin nhìn Khấu Cẩm Khê.

“Khấu Cẩm Khê?” Lý Phong cười nói, “Nếu không ngại thì cùng ăn cơm nhé.”

“Dạo trước anh đi công tác, định mời Trác Lễ ăn cơm mà cứ trì hoãn đến hôm nay.” Lý Phong giải thích.

Như thế gián tiếp nói bữa cơm hôm nay chỉ là trùng hợp.

Khấu Cẩm Khê cười nhạt ngồi xuống.

Nơi công cộng thế này, cô không tin Lý Phong dám làm gì.

Trước đây Khấu Cẩm Khê từng đến nhà hàng Đông Trán, đi cùng Chu Chiêu Chiêu hoặc Hà Phương.

Cô biết đồ ăn ở đây ngon, đặc biệt là bánh mì thịt, làm rất đúng điệu.

Béo mà không ngấy.

...

Nhưng hôm nay cô không ăn, chỉ động đũa vài cái.

“Không hợp khẩu vị à?” Lưu Trác Lễ hỏi, lại nói, “Vậy em uống chút nước đi.”

“Đồ ăn ở đây ngon lắm, anh thích nhất là bánh mì thịt,” Lưu Trác Lễ nói, “Em thử đi, không ngấy đâu.”

“Cảm ơn.” Khấu Cẩm Khê nói.

Lý Phong bên cạnh nhìn thấy vậy cũng không lên tiếng nữa, chỉ đứng dậy khỏi ghế, “Anh đi lấy thứ gì đó, hai đứa ăn trước đi.”

Khi hắn đi rồi, Khấu Cẩm Khê cảm thấy thoải mái hẳn.

“Xin lỗi em, Cẩm Khê,” Lưu Trác Lễ giải thích, “Anh không nên giấu em, nhưng anh họ với anh rất thân.”

“Em yên tâm, anh nhất định học hành chăm chỉ, sau này kiếm tiền chúng ta không nấu cơm ở nhà nữa, bữa nào cũng ra ngoài ăn.” Anh vỗ n.g.ự.c nói.

“Em muốn ăn gì anh cũng mua cho.”

Khấu Cẩm Khê cười nhạt, trong lòng cảm thấy không thoải mái, với lời Lưu Trác Lễ chỉ đáp lại bằng nụ cười.

Cô phát hiện, hình như sau khi bình tĩnh lại, cảm giác với Lưu Trác Lễ đã thay đổi.

Trước đây, anh cũng từng nói những lời tương tự.

Anh nói: “Cẩm Khê, nhà anh bây giờ tuy không giàu, nhưng em yên tâm, sau này anh kiếm tiền nhất định đều dành cho em.”

Anh lại nói: “Cẩm Khê, đừng nhìn anh không có tiền bây giờ, sau này anh nhất định kiếm được rất nhiều tiền, anh sẽ cho em cuộc sống tốt.”

Anh còn nói: “Cẩm Khê, anh thật lòng thích em, tuy bây giờ anh chưa có gì, nhưng sau này nhất định sẽ có.”

Trước kia, Khấu Cẩm Khê sẽ nghĩ chàng trai này rất cầu tiến, là người rất nỗ lực.

Nhưng sau này, nghe nhiều rồi cô không còn xúc động nữa.

Như bây giờ, nghe anh nói: “Sau này em muốn ăn bao nhiêu bánh mì thịt anh cũng mua, ăn không hết cũng không sao.”

Khấu Cẩm Khê không nói gì, cô thực ra muốn nói, cô căn bản không thích ăn bánh mì thịt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng nói những lời này có ý nghĩa gì?

Lưu Trác Lễ căn bản không nghe vào, những gì anh cho là đúng, thì nhất định tồn tại.

“Cẩm Khê, bạn cậu Chu Chiêu Chiêu, nghe nói mở cửa hàng gà rán ở trường rất kiếm tiền?” Lưu Trác Lễ nói.

“Sao thế?” Khấu Cẩm Khê đột nhiên có linh cảm không hay.

Quả nhiên sau đó nghe anh nói: “Em nghĩ sao, nếu chúng ta cũng mở một cửa hàng như vậy gần trường, có kiếm được tiền không?”

“Mở cửa hàng? Cần rất nhiều tiền đấy, anh có không?” Khấu Cẩm Khê hỏi.

“Anh nghĩ thế này,” Lưu Trác Lễ hào hứng nói, “Chúng ta có thể góp vốn, mời bạn em cùng góp, như

vậy tiền lãi chia đôi.”

“Góp vốn kiểu gì?” Khấu Cẩm Khê không hiểu.

“Là bạn em bỏ tiền mở cửa hàng, chúng ta quản lý.” Lưu Trác Lễ vỗ n.g.ự.c nói, “Em yên tâm, anh nhất định quản lý tốt.”

Khấu Cẩm Khê: “...”

Vậy là anh ta định lừa đảo trắng trợn sao?

Trong lòng không khỏi chua xót, sao mình lại thích một người như vậy?

“Em nghĩ thế nào?” Anh cẩn thận hỏi.

“Không ổn chút nào.” Khấu Cẩm Khê cười lạnh nói, “Anh nghĩ người khác đều ngu ngốc chỉ mình anh thông minh phải không?”

“Lừa đảo trắng trợn?” Cô mĩa mai cười, cố kìm nước mắt không chảy, “Anh sớm đã tính toán kỹ rồi phải không?”

Biết cô và Chiêu Chiêu thân thiết, nên mới tìm cách tiếp cận cô.

“Sao em lại nổi giận thế?” Lưu Trác Lễ không hiểu, “Rõ ràng là chuyện đôi bên cùng có lợi, với lại bạn em cũng không thiệt.”

“Anh chỉ nói thử, biết đâu Chu Chiêu Chiêu đồng ý?” Anh nói, “Em lại ở đây làm người tốt.”

Giọng điệu đầy bất mãn.

“Cái vẻ tự cho mình thông minh của anh, thật xấu xí.” Cô lạnh lùng nói.

“Ai tự cho mình thông minh?” Lưu Trác Lễ tức giận nói, “Anh không phải muốn chúng ta có cuộc

sống tốt hơn sao?”

Chúng ta?

Khấu Cẩm Khê cười nhạt, cô chắc chắn từ ‘chúng ta’ này không bao gồm cô.

“Sao thế?” Lý Phong lúc này vừa hay quay lại, tay cầm ly nước, “Đây, ném thử đi.”

“Nước sấu, rất kích thích vị giác. Thích hợp uống mùa hè.” Hần lại nói, đặt hai ly nước sấu trước mặt Khấu Cẩm Khê và Lưu Trác Lễ.

“Cãi nhau à?” Hần tùy ý hỏi.

Khấu Cẩm Khê không trả lời, nhưng cổ họng hơi khô, liền cầm ly nước sấu lên uống.

Quả thật, ly nước sấu mát lạnh chua ngọt này rất ngon.

“Anh mua ở đâu vậy?” Cô hỏi, “Huyện chúng ta cũng có bán thứ này sao?”

Lát nữa cô sẽ mua ít mang về cho Chiêu Chiêu và Hà Phương.

Ngon thật.

Cô lại uống thêm vài ngụm.

“Ở phố cổ có một quán,” Lý Phong nói, “Trong đó có cho đá.”

Thảo nào.

Còn lúc này, Chu Chiêu Chiêu đạp xe đi tìm Khấu Cẩm Khê, ai ngờ gõ cửa một hồi không thấy động tĩnh.

“Cô bé đi ra ngoài rồi.” Hàng xóm nghe tiếng mở cửa nói.

Chu Chiêu Chiêu cảm ơn rồi đạp xe quanh huyện tìm kiếm.

Đi một vòng không thấy Khẩu Cẩm Khê đâu.

Lúc này nắng gắt, khiến cô vừa nóng vừa khát.

Vừa hay thấy phía trước có người bán nước sấu, Chu Chiêu Chiêu vội đạp xe đến mua.

“Nước sấu của bà, ngay cả bác sĩ Lý ở bệnh viện cũng khen ngon.” Bà cụ bán hàng tự hào nói, “Có cho đá nên đắt hơn chút, yên tâm đi, mua không hối hận đâu, ngon tuyệt.”

“Lý Phong?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Đúng rồi, vừa nãy cậu ta đến đây mua một ly ba ly đấy.”

Ba ly?

“Bà biết cậu ta mua mang đi đâu không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Bà cụ cười tủm tỉm nhìn cô.

Chu Chiêu Chiêu: “...Làm ơn cho cháu một ly nước sấu.”

“Đi về hướng đó rồi.” Bà cụ vui vẻ nhận tiền, chỉ về phía đông nói, “Chắc là đến nhà hàng Đông Trán ăn cơm.”

“Bác sĩ Lý là người cầu kỳ.” Bà cười nói.

Ăn cơm ít khi ra ngoài, trừ nhà hàng Đông Trán.

“Nước sấu ngon thật.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cô một tay uống nước sấu, một tay nhấc bổng xe đạp lên đường.

Bà cụ phía sau tròn mắt.

Xe đạp còn đi kiểu đó được?

Còn lúc này, Khấu Cẩm Khê chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng...

Chương 232

DTV-EBOOK

Nhà hàng Đông Trán được coi là một trong những nhà hàng tốt nhất ở huyện Chu Thủy, Chu Chiêu Chiêu trước đây cũng rất thích đến đây ăn.

Cô cũng thích ăn bánh mì thịt ở đây, không hiểu sao ở nhà làm mãi không ra được hương vị này.

Chu Chính Văn thân với đầu bếp ở đây, khi Chu Chiêu Chiêu bước vào vừa gặp học trò của đầu bếp, cười chào cô: “Chiêu Chiêu, đến ăn cơm à? Tôi đi xem còn không.”

Chủ yếu là xem bánh mì thịt còn không.

“Anh Tiểu Trương, em không đến ăn.” Chu Chiêu Chiêu nhìn quanh một lượt, không thấy Khấu Cẩm Khê, liền kéo anh ta hỏi: “Anh có thấy một cô gái không, tuổi tầm em.”

Trưa nay khách đông, chắc cũng khó nhớ.

“Đợi chút, tôi đi hỏi.” Tiểu Trương nói.

Anh ta ở trong bếp, cũng không thấy khách bên ngoài.

“Vâng, cảm ơn anh Tiểu Trương.” Chu Chiêu Chiêu đi theo, Tiểu Trương hỏi nhân viên phục vụ.

...

“Trưa nay có mấy cô gái đến ăn.” Nhân viên nhớ lại, “Không biết cô hỏi là ai?”

“Lý Phong cô biết không?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bác sĩ bệnh viện huyện.”

“À, anh ta à.” Nhân viên nói, “Có một cô gái hình như say rượu. Họ mới đi không lâu.”

“Say rượu?” Chu Chiêu Chiêu nắm tay nhân viên hỏi, “Ở đây có bán rượu sao?”

“Có rượu nhị đầu cốt mà.” Nhân viên nói, “Nhưng không nhớ họ có gọi rượu không.”

Nhưng dù có gọi rượu, Khấu Cẩm Khê biết Lý Phong là người thế nào, cô cũng sẽ không uống.

Trừ khi...

Chu Chiêu Chiêu lúc này đã tưởng tượng ra nhiều tình huống.

“Ở đây có điện thoại không?” Cô vội hỏi nhân viên.

“Có... có.” Nhân viên bị vẻ mặt cô dọa đến ấp úng.

Nói xong dẫn Chu Chiêu Chiêu đến quầy lễ tân.

Chu Chiêu Chiêu trực tiếp quay số, điện thoại đổ chuông mấy lần, cô lo lắng lắm bấm: “Mau nghe máy đi.”

May thay khi Chu Chiêu Chiêu sắp hết kiên nhẫn, điện thoại được bắt máy, giọng Hầu Kiến Ba vang lên: “Ai đấy?”

“Anh Hầu, em là Chu Chiêu Chiêu.” Cô lo lắng nói, “Khấu Cẩm Khê gặp chuyện rồi.”

“Khấu Cẩm Khê?” Giọng Hầu Kiến Ba căng lên, anh cùng Dương Duy Lực phụ trách nhiệm vụ đó, đương nhiên biết Khấu Cẩm Khê là ai, “Em đừng gấp, nói rõ từ từ.”

“Em đang ở nhà hàng Đông Trán, nhân viên ở đây nói Khấu Cẩm Khê bị Lý Phong ở bệnh viện huyện và Lưu Trác Lễ dìu đi.”

“Nói Cẩm Khê say rượu, nhưng Cẩm Khê căn bản không biết uống rượu, cô ấy cũng không uống rượu.”

Hai chữ “không biết” này mang nghĩa khác nhau.

“Em đợi đấy, anh đến ngay.” Hầu Kiến Ba nói xong cúp máy.

“Nghiêm... nghiêm trọng thế sao?” Nhân viên ngỡ ngác hỏi, “Họ nói đưa cô ấy đi nghỉ mà.”

Hơn nữa là người quen biết.

Huyện Chu Thủy nhỏ thế này, chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt dám làm chuyện bất chính?

Không thể nào!

Chu Chiêu Chiêu quá lo xa rồi.

Nhân viên và Tiểu Trương nhìn nhau, nghĩ thầm.

Chu Chiêu Chiêu không để ý đến họ, đi ra cửa đợi Hầu Kiến Ba, huyện Chu Thủy nhỏ, Hầu Kiến Ba lái ô tô đến nên cũng khá nhanh.

“Chuyện gì thế?” Chu Chiêu Chiêu lên xe, anh hỏi.

“Lý Phong có ý đồ xấu với Cẩm Khê,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em nghi ngờ hắn bỏ thuốc vào đồ uống của Cẩm Khê.”

Bỏ thuốc?

Phiêu Vũ Miên Miên

Hầu Kiến Ba tay nắm vô lăng khựng lại, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, thấy cô mặt lạnh như tiền, trong

lòng cũng nặng trĩu.

“Tìm được người trước đã.” Anh nói.

Nhà Lý Phong ở đâu Chu Chiêu Chiêu không biết, nhưng nhà Lưu Trác Lễ ở đâu, cô nghe Khấu Cẩm Khê nói qua hướng đó.

Hơn nữa, cô nghi ngờ nếu hai người này muốn đưa Khấu Cẩm Khê về nhà, chắc chắn là nhà Lưu Trác Lễ.

Thứ nhất, nhà Lưu Trác Lễ chỉ có mẹ anh ta, ban ngày đi làm thuê không có nhà.

Thứ hai, nhà hàng Đông Trấn cách nhà Lưu Trác Lễ khá gần.

“Em đoán đúng đấy,” Hầu Kiến Ba đánh lái, hướng về nhà Lưu Trác Lễ, “Chúng ta đi xem trước.”

Xe dừng ở đầu ngõ, Chu Chiêu Chiêu và Hầu Kiến Ba xuống xe, cô gọi một đứa trẻ: “Chị hỏi chút chuyện, nếu em trả lời, chị cho em cái kẹo này.”

“Vâng ạ.” Đứa trẻ nhìn thấy kẹo sữa trong tay Chu Chiêu Chiêu mắt sáng lên.

“Nhà Lưu Trác Lễ ở đâu?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Em chơi ở đây lâu chưa? Vừa rồi có thấy anh ấy không?”

“Có, cùng bác sĩ Lý.” Đứa trẻ nói, “Bác sĩ Lý trước khám bệnh cho em.”

Nên nó nhận ra.

“Nhà anh ấy ở đâu?” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột hỏi.

Đứa trẻ chỉ về phía trước: “Nhà thứ ba từ cuối, dễ nhận lắm, nhìn là biết ngay.”

Nói xong, giật lấy kẹo sữa từ tay Chu Chiêu Chiêu rồi chạy mất.

Hầu Kiến Ba và Chu Chiêu Chiêu nhìn nhau, đi về hướng đứa trẻ chỉ.

Đến nơi cô mới hiểu tại sao đứa trẻ nói dễ nhận.

Vì chỉ có nhà này không có hàng rào.

Trong nhà dường như có người đang nói chuyện, Hầu Kiến Ba dẫn Chu Chiêu Chiêu lén đến bên cửa sổ.

Chỉ nghe thấy giọng Lưu Trác Lễ: “Anh Phong, bây giờ làm sao? Cẩm Khê cô ấy làm sao vậy?”

“Trác Lễ, từ nhỏ đến lớn anh đối với em thế nào?” Lý Phong không trả lời, lại hỏi một câu chẳng liên quan.

Lưu Trác Lễ sững sờ, sau đó gật đầu: “Dĩ nhiên là tốt rồi, anh Phong có gì ngon đều nhường em.”

Nhưng cái này liên quan gì đến Cẩm Khê?

“Thực ra anh không dám nói với em, sợ em nghe xong sẽ giận.” Lý Phong nói, “Em sẽ giận anh không?”

“Cái này...”

“Cũng phải,” Lý Phong không đợi anh ta trả lời nói tiếp, “Dù sao em cũng lớn rồi, vào đại học rồi, với anh cũng xa cách.”

“Anh Phong, anh nói gì thế? Em sao có thể giận anh?” Lưu Trác Lễ nói.

“Em... với Cẩm Khê quen nhau từ trước Tết?” Lưu Trác Lễ do dự hỏi.

“Ừ.” Lý Phong đắm đuối nhìn Khấu Cẩm Khê đang nằm trên giường, nói: “Chúng tôi thực ra là một đôi.”

“Cái gì?” Lưu Trác Lễ kinh ngạc nói to.

“Đúng vậy, chúng tôi quen nhau từ trước Tết, và yêu nhau.” Lý Phong nói, “Chỉ là, anh làm chuyện không phải khiến cô ấy giận, nên cô ấy mới... tìm em.”

“Nên Trác Lễ, em có thể trả lại cô ấy cho anh không?”

“Không thể nào.” Lưu Trác Lễ lắc đầu, “Cẩm Khê không phải người như vậy.”

“Trước đây cô ấy chưa từng có người yêu.” Lưu Trác Lễ nghiêm túc nói, “Cô ấy sẽ không làm chuyện này đâu.”

Vậy chẳng phải là gái lăng nhăng sao?

Cẩm Khê cô gái lương thiện như vậy, sẽ không vì trả thù Lý Phong mà yêu anh ta.

“Thế nên anh mới nói em không tin.” Lý Phong tự giễu cười, “Nhưng đây là sự thật.”

Lưu Trác Lễ: “...”

“Em nghĩ xem, mỗi lần cô ấy về, có phải đều đến bệnh viện không?” Lý Phong tiếp tục.

“Dĩ nhiên, em cũng có thể nói là cô ấy đi lấy thuốc cho mẹ.”

Lưu Trác Lễ: “...”

Chương 233

DTV-EBOOK

Lưu Trác Lễ cảm thấy trong đầu mình lúc này có hai tiếng nói đang tranh cãi.

Một bên nói: “Tin lời anh ấy đi, Khấu Cẩm Khê đúng là mỗi lần về đều đến bệnh viện.”

Bên kia nói: “Đừng tin lời anh ta, đến bệnh viện là để yêu đương à? Bác sĩ bệnh viện nhiều như vậy.”

“Nhưng anh Phong em biết mà, anh ấy chưa từng nói dối.”

“Ai biết anh ta tính toán gì, đừng tin là được.”

Hai tiếng nói trong đầu anh tranh cãi kịch liệt, tiếng nào cũng to hơn, khiến Lưu Trác Lễ đau đầu.

Anh đỏ mắt nhìn Lý Phong: “Anh, rốt cuộc anh muốn gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nói nhiều như vậy, mục đích là gì?

Lý Phong ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái trên giường, cười nói: “Anh chỉ muốn ở bên cô ấy.”

...

Ở bên, chính xác là nghĩa đen của từ này.

“Em ra ngoài đi.” Lý Phong nói, “Anh muốn ở bên cô ấy một lúc, lát nữa cô ấy tỉnh dậy sẽ không giận nữa.”

Thật sự là vậy sao?

Lưu Trác Lễ không tin: “Anh, anh không phải...”

Định nhân lúc cô ấy bất tỉnh làm chuyện gì chứ?

“Cô ấy không ngoan như vậy, phải trừng phạt một chút chứ?” Lời anh chưa nói hết, Lý Phong đã ngắt lời.

Trừng phạt?

Trừng phạt cái gì?

Giọng điệu của Lý Phong khiến Lưu Trác Lễ nhớ lại con thỏ nhỏ Lý Phong từng nuôi hồi nhỏ, con thỏ nghịch ngợm trốn khỏi lồng.

Lúc đó Lý Phong thích con thỏ lắm, tối nào cũng ôm ngủ.

Kết quả, chỉ vì con thỏ bỏ trốn, khi tìm lại anh ta lột da nó ngay lập tức.

Đúng vậy, trực tiếp lột da.

Lưu Trác Lễ không bao giờ quên được cảnh tượng đầm m.á.u đó.

Có lẽ cũng vì vậy, sau này Lý Phong thi vào trường y làm bác sĩ ngoại khoa?

Nghĩ đến đây, người anh run lên.

“Ra ngoài đi.” Lý Phong nhẹ nhàng nói, nhưng giọng điệu không cho phép Lưu Trác Lễ chống đối.

Bước ra ngoài, Lưu Trác Lễ mới vỗ vào mặt mình.

Thật là mê muội, sao mình lại nghe lời đi ra như vậy?

Nhưng muốn vào lại, lại không còn dũng khí.

“Em yên tâm,” giọng Lý Phong vang lên, “Thứ em muốn, anh sẽ bù lại cho em sau.”

Lý Phong nhờ người nước ngoài mua một chiếc máy ảnh, là thứ anh ta hằng mong ước.

Hơn nữa, có máy ảnh này, đám người trong trường còn dám coi thường anh ta nữa sao?

Còn Khấu Cẩm Khê, nghĩ đến đây Lưu Trác Lễ dừng bước.

Dù sao cô ấy và Lý Phong trước đã là người yêu, giờ lại tìm anh ta, là cô ấy đùa giỡn anh ta trước, vậy đừng trách anh ta.

Lưu Trác Lễ nghĩ như vậy, trong lòng không còn chút áy náy nào.

Bước đi cũng nhẹ nhõm hơn.

Chu Chiêu Chiêu đứng ngoài nhìn thấy dáng vẻ đó, chỉ muốn xông lên đánh cho anh ta một trận.

Lý Phong đã đáng ghét, Lưu Trác Lễ này cũng chẳng khác gì.

Nhưng Hầu Kiến Ba kéo cô lại.

Chỉ vào bên trong.

Chu Chiêu Chiêu lông tóc dựng đứng.

Và ngay khi cô cùng Hầu Kiến Ba chuẩn bị xông vào, Khấu Cẩm Khê trên giường đột nhiên có động tác.

Xoẹt một tiếng.

Lý Phong sờ lên mặt, ngón tay dính máu.

Ngẩng đầu lên thấy đôi mắt linh động của Khấu Cẩm Khê đang chăm phần nhìn mình, Lý Phong khoe miệng nhếch lên, l.i.ế.m m.á.u trên tay.

“Em tỉnh từ lâu rồi?” Tuy là hỏi, nhưng giọng điệu khẳng định.

“Đồ vô liêm sỉ.” Khấu Cẩm Khê chửi.

Tay nắm chặt chiếc kéo: “Đê tiện vô liêm sỉ.”

Cô tỉnh từ lúc nãy, nhưng toàn thân không có sức, và cô đang nghĩ cách tự cứu.

Rồi nhìn thấy chiếc kéo bên cạnh giường.

Nhân lúc Lý Phong và Lưu Trác Lễ nói chuyện, cô cố gắng với tay mấy lần, may mà chiếc kéo không xa lắm, cuối cùng cũng cầm được.

Nghe đoạn hội thoại của hai người, thấy Lưu Trác Lễ không chút nghi ngờ những lời trơ trẽn của Lý Phong, Khấu Cẩm Khê chỉ muốn tát mình một cái.

Sao cô có thể mù quáng đến mức yêu Lưu Trác Lễ?

Thậm chí vì anh ta còn giấu cả người mẹ đã nuôi mình từ nhỏ!

“Anh hơi tò mò,” Lý Phong lau vết m.á.u nói, “Sao em đột nhiên thay đổi thái độ với anh?”

Hai ngày trước vẫn bình thường mà.

“Em phát hiện anh thích em từ khi nào?”

Anh tự nhận mình giấu rất kỹ, với Khấu Cẩm Khê anh thực ra biết cô sớm hơn cô tưởng.

Hành động thực sự cũng từ khi cô về hè mới bắt đầu.

Vốn định từ từ tiến tới, không ngờ cô gái này nhạy cảm như vậy, lập tức phát hiện ra ý đồ của anh.

Lại cự tuyệt dứt khoát như thế.

Khiến Lý Phong trở tay không kịp.

Nhưng con người là vậy, càng không được càng muốn, đặc biệt là khi thấy cô cười ngọt ngào với thằng đàn Lưu Trác Lễ.

Lý Phong cảm thấy Khấu Cẩm Khê mắt có vấn đề.

Một người đến bữa ăn ở nhà hàng Đông Trán cũng không mời nổi bạn gái, sau này còn mong gì sống tốt với hắn?

Vì vậy, khi thấy cô muốn uống nước, Lý Phong lập tức đi ra ngoài.

Bà lão bán nước sáu trưa nay anh ra ngoài đã thấy ở đó.

Mua nước sáu, thêm chút gia vị, dĩ nhiên thứ này anh làm tạm, hiệu quả không tốt lắm.

Vì vậy, Khấu Cẩm Khê tỉnh dậy anh không phát hiện, còn để cô làm bị thương mình.

Nhưng không sao.

“Cẩm Khê,” Lý Phong cười nói, “Lát nữa dì em đi làm về, hôm nay còn có mấy đồng nghiệp của dì.”

Chuyện này, sáng nay gặp mẹ Lưu Trác Lễ anh nghe bà nói.

“Em nghĩ, hai chúng ta trai gái ở chung một phòng, họ nhìn thấy sẽ nghĩ gì?” Lý Phong cười nói.

Anh quay lưng vào cửa sổ, nên không thấy Chu Chiêu Chiêu và Hầu Kiến Ba đứng ngoài.

Nhưng Khấu Cẩm Khê đối diện lại nhìn thấy, và thấy Chu Chiêu Chiêu ra hiệu, lập tức yên tâm.

Nghe vậy cười lạnh: “Đồ khốn, anh nghĩ như vậy em sẽ khuất phục sao?”

Dù không có Chu Chiêu Chiêu đến, dù thật sự bị người khác nhìn thấy, thanh danh hủy hoại, cô cũng không lấy thú vật này.

“Bố mẹ anh đều là bác sĩ, anh cũng là bác sĩ,” Lý Phong nhú mày nói, “Anh tự hỏi điều kiện của anh cũng không tệ, sao em lại không ưa?”

Anh không hiểu.

“Nhưng cũng không sao, em không lấy?” Lý Phong leo lên giường, “Nếu em trở thành người của anh thì sao?”

Vốn dĩ, anh không định cướp đi sự trong trắng của cô.

“Đừng lại gần, không tin em g.i.ế.c anh.” Khấu Cẩm Khê giơ kéo lên.

“Lên đi,” Lý Phong chỉ vào n.g.ự.c mình, “Đâm vào đây này.”

“Đồ điên.” Khấu Cẩm Khê hét.

“Đồ khốn.” Hầu Kiến Ba xông vào nắm cổ áo Lý Phong đ.ấ.m thẳng một quả.

“Em không sao chứ?” Chu Chiêu Chiêu vội đỡ Khấu Cẩm Khê.

“Chiêu Chiêu.” Khấu Cẩm Khê dùng hết sức lực cuối cùng, gọi tên cô rồi ngất đi.

“Đây... là sao vậy?”

Chương 234

DTV-EBOOK

Mẹ Lưu Trác Lễ hôm nay mời mấy đồng nghiệp về nhà chơi, không ngờ về đến nơi lại thấy mấy người lạ.

“Các người đang làm gì thế?” Bà hỏi lại lần nữa, rồi nhìn thấy Lý Phong mặt mày bầm dập liền hét lên, “Phong nhi? Cháu bị làm sao vậy?”

“Dì...” Lý Phong nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Cầm Khê.” Chu Chiêu Chiêu lo lắng lắc người Khấu Cầm Khê trong lòng, nhưng cô vẫn bất tỉnh, “Anh Kiến Ba, mau lại xem...”

“Cầm Khê.” Tiếng Chu Chiêu Chiêu chưa dứt, Lý Phong đã lao tới, “Cô ấy sao vậy?”

“Cút đi.” Chu Chiêu Chiêu đẩy hăn ra, nói với Hầu Kiến Ba, “Anh Kiến Ba, đưa Cầm Khê đến bệnh viện trước đi.”

Lại lạnh lùng liếc Lý Phong, “Mày đợi đấy.”

Hầu Kiến Ba bế Khấu Cầm Khê, hai người vừa ra cửa đã thấy đồng nghiệp của anh tới, anh ra lệnh, “Bắt Lý Phong và Lưu Trác Lễ lại, nhốt riêng.”

“Không, các anh dựa vào cái gì bắt họ?” Mẹ Lưu Trác Lễ hoang mang.

...

Lưu Trác Lễ vội vàng chạy từ sân sau ra, thấy tình hình không ổn liền định bỏ chạy, nhưng đã bị công

an phát hiện, “Đứng lại, không được động đây.”

Lưu Trác Lễ vẫn muốn chạy, tường sau nhà anh thấp, chỉ cần trèo qua là thoát.

Suýt chút nữa đã trốn thoát, nhưng bất ngờ bị một cú đá.

Phụt!

Lưu Trác Lễ phun một ngụm m.á.u ngã xuống đất.

Mẹ anh hét lên, còn Lưu Trác Lễ đã bị công an tóm lấy, “Còn chạy nữa?”

Lưu Trác Lễ loạn choạng, xấu hổ lau m.á.u ở khóe miệng, “Đồng chí, tôi là học sinh.”

“Học sinh mà thấy chúng tôi chạy cái gì?” Công an nói, “Đi theo chúng tôi về điều tra.”

Không có tội thì không cần chạy.

Lưu Trác Lễ còn muốn biện minh, đã thấy Khẩu Cẩm Khê bất tỉnh được Hầu Kiến Ba bế lên xe.

“Cẩm Khê, cô ấy sao vậy?” Anh đỏ mắt hỏi.

Nhưng không ai trả lời.

“Anh họ, anh làm gì Cẩm Khê vậy?” Lưu Trác Lễ lại hỏi Lý Phong.

Lý Phong: “...”

Biết anh ta ngu, nhưng không ngờ ngu đến thế.

Lạnh lùng liếc nhìn, chưa kịp nói đã bị công an khác áp giải lên xe.

“Đây... rốt cuộc là sao vậy?” Mẹ Lưu Trác Lễ hoảng loạn.

Đứa cháu trai xuất sắc và đứa con tự hào của bà lại bị công an bắt.

“Các anh biết hắn là ai không?” Bà chặn công an không cho bắt Lý Phong, “Hắn là Lý Phong, bác sĩ bệnh viện huyện, Lý Cương là bố hắn.”

“Bố hắn là ai cũng vô dụng.” Công an lạnh lùng nói.

Mẹ Lưu Trác Lễ không tin, trong mắt bà anh rể là người có thể làm mọi thứ, nghe công an nói vậy chỉ biết trừng mắt nhìn viên công an trẻ, rồi nhìn hắn áp giải cháu trai mình vào xe.

“Dì, đừng lo, cháu không sao.” Lý Phong cười với bà.

Mẹ Lưu Trác Lễ nước mắt lập tức rơi.

“Dì yên tâm, dì nhất định sẽ nhờ bố cháu cứu cháu ra.” Bà nói.

Bà cũng muốn nói vài lời đe dọa với công an, nhưng đến miệng lại không dám.

Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn mẹ Lưu Trác Lễ, Lý Cương? Dù là Cương gì cũng vô dụng.

“Dẫn đi.” Hầu Kiến Ba ra lệnh.

“Đây là chuyện gì vậy?” Máy người mẹ Lưu Trác Lễ mời về nhà kinh ngạc hỏi.

“Hiểu lắm, chắc chắn là hiểu lắm.” Bà nói, “Hôm nay không tiếp các chị được rồi.”

Nói xong, khóa cửa chạy ra ngoài.

Bà phải nhanh chóng báo tin này cho anh rể.

Nhưng không ngờ khi Lý Cương đến hỏi chuyện, người trong công an phường như thống nhất khẩu hiệu, không ai nói gì.

Muốn gặp người?

Xin lỗi, không được.

Lý Cương cũng mù tịt.

Theo như ông biết, cô gái Khấu Cẩm Khê kia cũng không có gì đặc biệt?

Mẹ cô chỉ là một kế toán già, sắp nghỉ hưu.

Gia thế cũng không có gì đáng chú ý.

Nếu phải nói, thì chỉ có bạn thân của Khấu Cẩm Khê là Chu Chiêu Chiêu, nhưng năng lực của Chu Chính Văn ông biết, tay không dài đến thế.

Càng không vì bạn của con gái mà đối đầu với ông.

Hay là con trai thật sự làm chuyện ngu ngốc gì rồi?

Trong bệnh viện, Khấu Cẩm Khê cuối cùng cũng tỉnh lại, khi thấy mẹ và Chu Chiêu Chiêu lo lắng, cô òa khóc.

Bất kỳ ai gặp chuyện như vậy cũng không chịu nổi, huống chi cô chỉ là một đứa trẻ.

Hà Phương xót xa xoa lưng con gái, “Đừng sợ, đừng sợ, bố con sắp về rồi.”

Sau này không ai dám bắt nạt họ nữa.

Khấu Ninh Sơn đang làm thí nghiệm, nghe điện thoại của vợ tức giận đến mức không thể tiếp tục.

“Cả đời này ta trung thành với quốc gia có công với tổ chức,” Ông nghẹn ngào nói, “Nhưng duy nhất, có lỗi với hai mẹ con họ.”

Vốn tưởng mình trở về, cuộc sống của hai mẹ con sẽ tốt hơn.

Không ngờ, vẫn không bảo vệ được họ.

Nghe tin Khấu Cẩm Khê suýt bị hãm hại, Khấu Ninh Sơn tự tát mình ba cái, lập tức muốn xông ra g.i.ế.c tên Lý Phong kia.

“Kỹ sư Khấu, bình tĩnh,” Cấp dưới an ủi ông, “Chúng tôi sẽ liên hệ địa phương ngay, sắp xếp xe đưa ông đến bệnh viện.”

Chuyện này, không chỉ Khấu Ninh Sơn, ngay cả họ nghe xong cũng phẫn nộ.

May mà chưa thành, không thì hậu quả khôn lường.

Thí nghiệm của Khấu Ninh Sơn cũng vào giai đoạn then chốt, lúc này xảy ra chuyện, lãnh đạo viện nghiên cứu cũng sốt ruột.

Sau đó, lãnh đạo bắt đầu gây áp lực.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không có lý nào đồng chí của chúng ta làm việc trong điều kiện khó khăn như vậy, mà hậu phương lại không ổn.” Lãnh đạo nói, “Như vậy khiến đồng chí quá phẫn nộ.”

Phải xử lý nghiêm minh.

Lý Cương nhờ đủ mối quan hệ, nhưng ở công an như đá đụng phải sắt.

Mẹ Lưu Trác Lễ thấy vậy đành cắn răng đến bệnh viện, “Cầm Khê, cầu xin cháu, hãy xem Trác Lễ thích cháu một trận mà tha cho nó lần này đi.”

“Nó thi đỗ đại học không dễ đâu.” Bà nói.

Nếu phải ngồi tù, nó sẽ có án tích, đơn vị nào dám nhận?

Con trai bà coi như hồng.

“Xin cháu...”

Hà Phương lúc này mới biết con gái mình yêu con trai người phụ nữ này.

Nếu không vì Lưu Trác Lễ, cô đã không đi ăn với tên biến thái Lý Phong, càng không uống nước sấu bị bỏ thuốc.

“Mày còn mặt mũi nào đến cầu xin con tôi,” Hà Phương tức giận nói, “Cút, mày cút ngay.”

Sao có thể vô liêm sỉ đến thế!

“Chị góa con cô,” Mẹ Lưu Trác Lễ nói, “Thôi được, nếu chị đồng ý không kiện, tôi sẽ bảo Trác Lễ cưới con gái chị.”

Đây là nhượng bộ lớn nhất bà có thể làm.

Nếu không vì chuyện này, bà sao có thể để con trai lấy một đứa con gái không rõ cha là ai.

“Cút đi!” Hà Phương giận dữ quát.

“Ai bảo con bé không có cha?”

Chương 235

DTV-EBOOK

Trước khi trở về nước, Khấu Ninh Sơn từng nhiều lần tưởng tượng về cuộc sống của Hà Phương và con gái.

Một người phụ nữ đơn thân nuôi con, mẹ góa con cô, không biết đã bị người ta bắt nạt như thế nào.

Nhưng tất cả những suy đoán trong đầu ông đều không thể sánh được với sự chấn động khi tận mắt chứng kiến!

Nếu nói mẹ của Lưu Trác Lễ chỉ là một công nhân sắp mất việc, thì Hà Phương lại là kế toán nắm giữ tài chính trong văn phòng.

Dù là đơn vị lớn hay nhỏ, người làm kế toán cũng luôn được nể trọng.

Thế nhưng, suốt bao năm qua, chỉ vì không có chồng, Hà Phương ở cơ quan luôn phải sống dè chừng, sợ một bước đi sai sẽ đắc tội với người khác.

Khó khăn lắm bà mới nuôi con gái vào được đại học, chồng cũng trở về, tưởng rằng mọi khổ đau đã qua đi, nào ngờ lại gặp phải chuyện như thế này.

Hà Phương giận dữ nhìn mẹ Lưu Trác Lễ - người đang ra vẻ ban ơn cho con gái mình, bước tới tát thẳng một cái.

Một người trí thức mà bị dồn đến mức này!

...

“Phụt! Con trai mụ là thứ rác rưởi, không xứng đáng mang giày cho con gái tôi!” Bà hét lên trong phần nộ.

“Con gái mày là đồ số sát...” Mẹ Lưu hét lại, “Khắc c.h.ế.t cha nó, ai thêm!”

“Ai bảo nó không có cha?” Giọng Khấu Ninh Sơn vang lên, “Ai bảo cha nó chết?”

“Anh... anh về rồi...” Hà Phương ôm mặt khóc nức nở, “Anh xem con gái chúng ta...”

Khấu Cẩm Khê đã tỉnh lại, nhưng vì những lời của mẹ Lưu mà xấu hổ không dám ngẩng mặt.

Dĩ nhiên không phải vì bà ta chửi cô là “đồ xui xẻo, khắc cha”, mà là vì mẹ Lưu căn bản coi thường cô.

Những lời đó như thể đang ban phát cho cô vậy.

Cô từ khi nào lại trở thành đối tượng được người ta “thương hại”?

Phiêu Vũ Miên Miên

Lưu Trác Lễ luôn nói với cô rằng mẹ anh rất thích cô.

Nghĩ đến đây, Khấu Cẩm Khê lại tự giễu bản thân, cười lạnh: “Bà yên tâm, dù cả đời này không lấy chồng, đi tu, tôi cũng sẽ không bao giờ bước vào nhà họ Lưu!”

“Khấu Cẩm Khê tôi chưa đến nỗi phải nhận sự thương hại từ con trai bà!”

“Cẩm Cẩm, con gái ngoan...” Khấu Ninh Sơn vui mừng nói, “Đừng sợ, có bố ở đây, bố nuôi con.”

“Ông... là cha nó?” Mẹ Lưu lắc đầu, “Không thể nào! Ai chẳng biết Hà Phương là góa phụ?”

“Đồng chí Khấu, phòng điều trị đặc biệt đã sắp xếp xong, có thể chuyển con gái đồng chí ngay bây giờ.” Vừa lúc mẹ Lưu dứt lời, một người mặc đồng phục bước vào nói.

Tiếp theo, ngay cả viện trưởng bệnh viện cũng nghe tin chạy đến.

“Đồng chí Khấu, xin yên tâm, chúng tôi sẽ kiểm tra toàn diện và điều trị dứt điểm cho con gái đồng chí.”

“Làm phiền các vị.” Khấu Ninh Sơn lịch sự đáp.

“Không dám, không dám! Những người như đồng chí, cống hiến cho đất nước, là đối tượng chúng tôi kính trọng nhất. Đây là vinh dự của chúng tôi.” Viện trưởng khiêm tốn nói.

Mẹ Lưu đứng bên cạnh, há hốc mồm.

Vì Lý Phong và vợ chồng Lý Cương đều là bác sĩ của bệnh viện, bà ta quá hiểu viện trưởng này có địa vị thế nào.

Là người mà Lý Cương phải nịnh bợ.

Vậy mà giờ đây, nhân vật tầm cỡ như vậy lại cúi đầu trước cha của Khấu Cẩm Khê. Điều này khiến mẹ Lưu chấn động sâu sắc.

Nếu... Khấu Cẩm Khê trở thành con dâu bà, liệu bà có được hưởng đãi ngộ tương tự?

Nhưng bà vừa nói những gì?

Bà đã cố tình hạ thấp Khấu Cẩm Khê hết mức có thể.

Lý do đơn giản: con trai bà giỏi giang như vậy, lấy một cô gái không cha như Khấu Cẩm Khê chẳng phải là quá dư dả?

Nhưng bây giờ, cha Khấu Cẩm Khê đã trở về, nghe giọng điệu của viện trưởng còn là nhân vật cực kỳ lợi hại, mẹ Lưu bắt đầu hối hận.

Châu Chiêu Chiêu quan sát biểu cảm của bà ta, khẽ huých Khấu Cẩm Khê, ra hiệu cho cô nhìn mẹ Lưu.

Chỉ thấy mẹ Lưu đột nhiên nở nụ cười âu yếm: “Cẩm Cẩm, này bà nói vậy, con đừng để bụng nhé!”

“Tiểu Lễ trong lòng chỉ có mình con thôi.” Mẹ Lưu vội nói, “Con đừng nghe lão bà này nói nhảm, con cứu nó đi, sau khi hai đứa kết hôn, bà sẽ coi con như bà hoàng!”

Nói xong, bà ta giả vờ tạt mình mấy cái.

Độ mạnh của những cái tát khiến mọi người trong phòng đều nhú mào.

“Bà mơ đi!” Khấu Cẩm Khê lạnh lùng nói, sau đó quay sang Khấu Ninh Sơn, “Bố, con không muốn nhìn thấy bà ta nữa, bố giúp con báo cảnh sát, nói có người quấy rối con.”

“Khấu Cẩm Khê, sao con có thể như vậy?” Mẹ Lưu giận dữ nhảy dựng lên, “Con và Tiểu Lễ đã có tình cảm với nhau rồi mà...”

“Im miệng!”

“Câm đi!”

Khấu Ninh Sơn và Châu Chiêu Chiêu đồng thanh lạnh lùng quát.

Mẹ Lưu giật nảy mình.

“Mau đuổi bà ta đi!” Viện trưởng vội ra lệnh.

“Viện trưởng Vương, tôi là dì của Lý Cương, chúng ta từng cùng ăn cơm...” Mẹ Lưu vội nói.

“Mau đuổi cổ ra ngoài!” Viện trưởng Vương ghê tởm nói.

Đồng thời, ông cũng ghi nhớ Lý Cương vào danh sách đen.

Kết quả xét nghiệm m.á.u của Khấu Cẩm Khê đã có: trong m.á.u cô quả nhiên có thành phần thuốc an thần.

Lý Phong vào tù là điều không tránh khỏi, Lưu Trác Lễ cũng là đồng phạm.

Khi tin tức truyền ra, mẹ Lưu ngã quy xuống đất, khóc lóc thảm thiết.

Nhưng còn cách nào?

Bằng bác sĩ của Lý Phong bị thu hồi, ngay cả Lý Cương cũng bị liên lụy, phải nhường lại chức trưởng khoa cho người khác.

Mãi đến lúc này, Lý Cương mới biết con trai mình đã đắc tội với nhân vật nào.

Nhưng đã quá muộn.

Vì sự việc này, Hà Phương nhanh chóng làm thủ tục nghỉ hưu non, thu dọn đồ đạc, cùng con gái theo

xe Khẩu Ninh Sơn tạm thời chuyển đến căn nhà do đơn vị ông cấp.

“Đây là căn nhà đồng chí Khẩu đã đăng ký từ trước, chúng tôi vừa sơn lại, cần thêm thời gian cho bay hết mùi.” Vị lãnh đạo phụ trách giải thích.

“Phiền hai vị tạm thời ở đây vài ngày.”

Đây cũng là cách đơn vị thể hiện sự coi trọng với Khẩu Ninh Sơn.

Hà Phương đã quen với cuộc sống khổ cực, căn phòng này với bà đã là quá tốt, tạm thời ở đây hoàn toàn không thành vấn đề.

Châu Chiêu Chiêu không ngờ chỉ về quê vài ngày mà xảy ra chuyện lớn như vậy.

Nhưng thấy bạn thân thoát khỏi kiếp nạn kiếp trước, cô cũng vui mừng.

Thẩm thoát đã vào thu, Duy Lực vẫn không có tin tức gì. Lần này, ngay cả Hứa Quế Chi cũng lo lắng.

“Trước đây thằng bé đi làm nhiệm vụ, tôi cũng không thấy bồn chồn thế này.” Hứa Quế Chi nói với Dương Quyền Đình, “Nhưng mỗi lần nghe tiếng điện thoại, nhìn ánh mắt mong ngóng của Chiêu Chiêu... lòng tôi như thắt lại.”

“Ông không thể hỏi thăm giúp được sao?” Bà giận dữ véo ông một cái.

“Bà nói chuyện thì nói, sao còn tấn công cá nhân?” Dương Quyền Đình xoa xoa cánh tay, nhìn vợ, “Bà cũng là cán bộ lâu năm, từng trải qua thử thách của tổ chức, lẽ nào không hiểu đạo lý này?”

“Thích nói chuyện với ông lắm!” Hứa Quế Chi tức giận trợn mắt, ôm gối bước ra ngoài.

“Bà đi đâu?” Dương Quyền Đình hỏi.

Chẳng lẽ định phân phòng?

“Tôi đi ngủ với con dâu, ai thềm ở với ông lão này!” Hứa Quế Chi nói.

Dương. Ông lão. Quyền Đình: ”...”

Địa vị trong gia đình dường như ngày càng thấp.

Nhưng ai ngờ, nửa đêm, một tiếng hét thất thanh của Hứa Quế Chi vang lên!

Chương 236

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực đã đi nhiều tháng rồi, Châu Chiêu Chiêu tuy miệng không nói, nhưng mỗi cuối tuần về nhà đều mong ngóng một chút tin tức nào đó. Dù cô biết tính Dương Quyền Đình sẽ không bao giờ can thiệp chuyện này.

Mỗi khi chuông điện thoại reo, trái tim cô lại thầm hy vọng đó là Duy Lực.

Dù mỗi lần đều thất vọng, nhưng dường như chỉ cần được về nhà vào cuối tuần, tâm hồn cô mới tạm yên ổn.

“Mẹ?” Khi mở cửa, Châu Chiêu Chiêu hơi ngỡ ngàng.

“Chiêu Chiêu, tối nay mẹ ngủ cùng con được không?” Hứa Quế Chi giận dữ nói, “Mẹ cãi nhau với ông lão đáng ghét đó rồi!”

Châu Chiêu Chiêu mím môi cười: “Mẹ vào đây ngay đi ạ.”

Giờ đã là mùa thu, đêm se lạnh.

Mà cãi nhau gì chứ? Tình cảm vợ chồng Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi vốn dĩ tốt đẹp lắm.

Chẳng qua Hứa Quế Chi thấy Chiêu Chiêu buồn bã nên tìm cách qua ngủ cùng cô mà thôi.

...

“Mẹ ơi,” nằm trên giường, Châu Chiêu Chiêu cười hạnh phúc, “Mẹ kể cho con nghe chuyện của mẹ và

bố đi.”

“Chuyện của ông lão đó có gì hay đâu?” Hứa Quế Chi cười.

Nhưng không chống lại được sự nũng nịu của con dâu, bà đành nhớ lại rồi bật cười:

“Hồi xưa bố con là thằng nhóc nghèo, nhưng mê đọc sách lắm.” Bà nhớ lại cảnh họ gặp nhau ở thư viện năm nào.

Hai người cùng với một cuốn sách, rồi cái duyên cứ thế mà nảy nở.

Hứa Quế Chi thuở nhỏ gia đình chưa sa sút, là tiểu thư khuê các, khiến Dương Quyền Đình như tìm được tri kỷ.

“Ông ấy đúng là đồ ngọc.” Bà nói.

Sau này, mẹ bà biết ông thích đọc sách nên tặng mấy cuốn thư viện không có.

Dương Quyền Đình coi như báu vật, mỗi lần mượn sách đều bọc cẩn thận, trả lại nguyên vẹn.

Tình cảm của họ, dường như nảy sinh từ những lần mượn trả ấy, nhưng cũng có lẽ không phải.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Hứa Quế Chi thở dài.

Mấy chục năm qua, kỳ thực là bà đã liên lụy Dương Quyền Đình quá nhiều.

“Thôi, từ nay mẹ không gọi ông ấy là lão già nữa.” Bà đột nhiên mỉm cười nói.

“Giờ khuya rồi, để lúc khác mẹ kể tiếp nhé.” Thấy Chiêu Chiêu mắt đã díp lại mà còn cố thức, bà âu

yém kéo chăn cho con dâu, “Ngủ đi con.”

“Vâng ạ.” Châu Chiêu Chiêu mỉm cười.

Đêm qua cô nhớ Duy Lực không ngủ được, nếu không đã chẳng bỏ lỡ cơ hội nghe chuyện tình của bố mẹ chồng.

Thôi thì để dịp khác vậy.

Hứa Quế Chi đợi đến khi nghe nhịp thở đều đặn bên cạnh, xác nhận Chiêu Chiêu đã ngủ say, mới yên tâm nhắm mắt.

Nhưng nửa đêm, bà chợt nghe tiếng cửa “cót két” mở. Dù rất khẽ, nhưng người già vốn ngủ không sâu, bà vẫn phát hiện ra.

Bà giả vờ ngủ tiếp, khi người đó đến gần liền với tay định cầm đồ vật trên bàn ném ra.

Khiến bà kinh ngạc là Chiêu Chiêu cũng tỉnh giấc từ lúc cửa mở, và cũng đang chuẩn bị... ném đồ!

Đúng là mẹ chồng nàng dâu!

Ngay cả tư thế ném đồ cũng giống nhau.

Kết quả là kẻ đáng thương bị hai cốc nước bay về phía... Dương Duy Lực.

May mà anh phản xạ nhanh, bắt được cả hai chiếc cốc.

Nhưng cốc bắt được, nước thì đổ hết lên người.

“Duy Lực!”

“Thằng ba!”

Hai người phụ nữ đồng thanh.

“Bật!” Hứa Quế Chi bật đèn, nhìn thẳng con trai lấm lem nước, hai mẹ con lại đồng loạt... bật cười.

Cười thành tiếng luôn.

“Có chuyện gì thế?” Dương Quyền Đình nghe động chạy tới, thấy Duy Lực mặt ủ mày ê chùi đầu.

“Mày về lúc nào vậy?” Ông hỏi.

Nếu hỏi ai là “cao thủ bồ đao” trong nhà họ Dương, Châu Chiêu Chiêu nghĩ ngay lúc này chính là Dương Quyền Đình.

“Sao người mày ướt hết thế?”

Dương Duy Lực: ”...”

Anh không muốn trả lời, chỉ nhìn Hứa Quế Chi: “Mẹ, sao mẹ lại ngủ phòng con?”

Nếu không phải mẹ ở đây, làm gì có trò bi hài này?

Hứa Quế Chi liếc Dương Quyền Đình một cái.

Dương Quyền Đình: ”...”

Liên quan gì đến ông?

Ông quay sang trừng mắt với Duy Lực: “Lần sau về nhà đừng lén lút thế!”

Như kẻ trộm vậy, không gây hiểu lầm mới lạ!

Dương Duy Lực bị trừng mắt cũng chẳng muốn cãi: “Mẹ về phòng mẹ ngủ đi.”

Hứa Quế Chi: “Biết rồi! Chiêu Chiêu ngủ tiếp đi nhé.”

“Vâng ạ.” Châu Chiêu Chiêu ngoan ngoãn đáp.

Đợi mọi người đi hết, cô nhìn Duy Lực rồi bật cười.

“Còn cười?” Dương Duy Lực mắt phượng liếc cô, “Sao mẹ lại ngủ đây?”

“Đến ngủ với con chứ sao!” Cô nũng nịu, “Ai bảo anh đi biệt tích mấy tháng liền?”

Khiến cô lo lắng, mẹ chồng không yên tâm nên qua ngủ cùng.

“Là lỗi của anh.” Anh áy náy nắm tay cô, “Lần sau anh cố gắng liên lạc khi có thể.”

Ít nhất sẽ không như lần này, biến mất nửa năm trời.

“Cũng không trách anh được.” Cô cúi đầu vâng vâng ngón tay anh, “Anh đi làm nhiệm vụ, con biết anh không muốn thế.”

Quy định là thế, nếu liên lạc được, cô tin anh đã gọi từ lâu.

“Ngoan, đi ngủ đi.” Dương Duy Lực nhớ lời mẹ, xoa đầu cô, “Anh đi tắm cái đã.”

“Em đợi anh.” Cô nói.

Nhưng khi Duy Lực ra khỏi phòng tắm, tiểu kiều thê đã yên vị trên giường ngủ say từ lúc nào.

Anh thở dài, quay lại tắm nhanh rồi lên giường, kê đầu cô lên cánh tay mình, ôm chặt vợ vào lòng.

Châu Chiêu Chiêu gửi mùi quen thuộc, tìm tư thế thoải mái rồi ngủ tiếp.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cùng lúc đó, trong một căn nhà khác ở khu tập thể, tình cảnh của Trần Quốc Bân không ấm áp như Dương Duy Lực.

Anh bắt lực nhìn tiểu thê mới cười, áy náy nói: “Anh cũng không còn cách nào khác, kỷ luật tổ chức phải tuân thủ.”

“Em cho anh vào đi.” Anh năn nỉ.

Cửa mở “bịch” một tiếng, Đào An Nghi ghét bỏ nói: “Người anh bốc mùi gì thế? Xông lên mũi!”

Trần Quốc Bân: “Anh... anh đi tắm ngay.”

Vì nôn nóng về nhà, anh và Duy Lực đều không kịp tắm rửa.

Anh chợt tự hỏi, không biết Châu Chiêu Chiêu có ghét bỏ Dương Duy Lực như vậy không?

Chương 237

DTV-EBOOK

Châu Chiêu Chiêu tỉnh dậy, tưởng mình vừa trải qua một giấc mơ.

Nhưng khi cảm nhận hơi ấm từ cơ thể người đàn ông bên cạnh, cô mới nhận ra đó không phải là mơ.

Dương Duy Lực thực sự đã trở về.

Thấy anh vẫn đang ngủ, quàng thân dưới mắt rõ rệt, Chiêu Chiêu xót xa nép vào lòng anh không dám cử động.

Duy Lực rất nhạy cảm, chỉ cần cô động đây là anh sẽ tỉnh giấc.

Không ngờ, cô lại thiếp đi lần nữa.

Khi tỉnh dậy lần thứ hai, Duy Lực đã không còn ở bên.

Chiêu Chiêu vội nhìn đồng hồ - đã hơn 10 giờ sáng.

Cô mặc quần áo, vệ sinh cá nhân rồi bước ra ngoài, nghe thấy tiếng Duy Lực và Hứa Quế Chi đang trò chuyện trong bếp.

...

“Con bé này miệng không nói nhưng trong lòng lo lắng,” Hứa Quế Chi vừa nhồi bột vừa nói với con trai, “Sau này con phải đối xử tốt với nó, nếu dám bắt nạt, mẹ không tha đâu.”

“Mẹ, con biết rồi.” Duy Lực cười, đặt rau hẹ đã nhặt lên thớt rồi đi rửa tay, “Con sẽ đối xử tốt với nó.”

Hứa Quế Chi phẩy tay.

“Con đi xem nó dậy chưa.” Duy Lực vừa định mở cửa đã thấy Chiêu Chiêu đi về phía bếp, “Tỉnh rồi? Đói không?”

“Chưa đói lắm.” Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Sao lại không đói?” Hứa Quế Chi ở trong bếp nói, “Mau đi lấy đồ ăn cho vợ.”

Chiêu Chiêu đỏ mặt.

Duy Lực cười, lấy đồ ăn còn nóng trong nồi ra. Chiêu Chiêu ngồi ăn ở bàn bếp, bên cạnh là Duy Lực và Hứa Quế Chi - một người nhồi bột, một người đánh trứng.

“Hôm nay làm bánh chẻo hai loại nhân, lát nữa thằng ba băm thịt giúp mẹ.” Hứa Quế Chi nói.

“Xèo!” Bà đổ trứng vào chảo, múc ra một đĩa nhỏ đưa cho Chiêu Chiêu, “Trứng mới rán, ăn đi con.”

“Con cảm ơn mẹ.” Chiêu Chiêu nói ngọt ngào.

Đôi lúc cô cảm thấy mình thật may mắn, có lẽ tình mẫu tử không nhận được từ Diêu Trúc Mai thời thơ ấu, giờ đều được đền đáp nơi Hứa Quế Chi.

“Ăn ít thôi, trưa còn ăn bánh chẻo.” Hứa Quế Chi cười, “Bữa sáng lót dạ chút là được.”

Chiêu Chiêu gói bánh chẻo rất đẹp, nhưng Duy Lực thì vụng về, lúc thì ép không chặt, lúc lại làm rách vỏ.

“Ôi trời, sao mẹ lại đẻ ra đứa con ngốc thế này?” Hứa Quế Chi chê bai, liếc nhìn Dương Quyền

Đình đang nhổ cỏ ngoài sân, “Chắc do di truyền từ bố mày rồi.”

“Này, đừng tưởng nói xấu sau lưng là tôi không nghe thấy nhé.” Dương Quyền Đình ngoài sân đột nhiên đứng dậy nói.

Dương Duy Lực: ”...”

Không ngờ một ngày, anh - người luôn xuất sắc, lại bị cả bố lẫn mẹ chê cùng lúc.

Chiêu Chiêu đứng sau bật cười.

“Cười gì?” Duy Lực ngẩng đầu nhìn cô, chẳng lẽ cô cũng chê anh?

“Không có,” Chiêu Chiêu nén cười, “Gói bánh chẻo vốn đã khó mà.”

Quả nhiên vợ mình vẫn là ngọt ngào nhất.

Anh gật đầu nghiêm túc.

Đúng là khó thật.

Nhưng hôm nay anh quyết tâm học bằng được.

“Để em chỉ anh.” Chiêu Chiêu như đoán được suy nghĩ của anh, cười hiền đi tới nói khẽ, “Đừng dùng lực quá mạnh.”

“Phải dùng lực vừa phải.” Ngón tay trắng nõn của cô khéo léo miết nhẹ, một chiếc bánh chẻo xinh xắn đã hoàn thành.

“Hay em dạy anh cách gói khác, tuy không nhanh nhưng không bị rách.” Chiêu Chiêu kiên nhẫn hướng dẫn Duy Lực.

Hứa Quế Chi nhìn hai đứa con với ánh mắt trìu mến.

Trong lòng bà không khỏi cảm thán, quả nhiên người đời đều theo đuổi những thứ đẹp đẽ, hai đứa đứng cùng nhau thật hài hòa.

Nhìn thôi đã thấy vui mắt.

Khi Dương Quyền Đình bước vào, Hứa Quế Chi bữu môi ra hiệu cho ông nhìn đôi trẻ.

Dương Quyền Đình: "..."

Ông không muốn "ăn cướp lương", tốt nhất nên ra ngoài tiếp tục nhổ cỏ.

Hứa Quế Chi trừng mắt nhìn theo.

Đồ lão già không có chút tình điệu gì!

Trưa ăn cơm xong, chiều Duy Lực dẫn Chiêu Chiêu đi mua sắm. Đã lâu không về, giờ vào thu rồi, đương nhiên phải mua cho cô vài bộ quần áo mới.

Ai ngờ trùng hợp thế nào, tại Trung tâm Thương mại Hoa Kiều lại gặp Trần Quốc Bân và Đào An Nghi.

Nhưng sắc mặt Đào An Nghi có vẻ không được vui.

"Lão Dương!" Trần Quốc Bân thấy Duy Lực như bắt được phao cứu sinh, vội bước tới bắt tay.

"Đây là em dâu?" Anh nhìn Chiêu Chiêu.

"Vợ tôi, Châu Chiêu Chiêu." Duy Lực giới thiệu, "Hai người cũng đi mua sắm à? Vậy thì..."

Hai chữ "không làm phiền" còn chưa kịp thốt ra, đã bị Trần Quốc Bân ngắt lời: "Gặp nhau là có duyên, hay mình cùng đi nhé?"

Trời ơi, giờ Trần Quốc Bân mới biết đi mua sắm với phụ nữ lại khổ sở đến thế.

“Lão huynh,” anh hạ giọng cầu khẩn, “Xin cậu
đẩy.”

Sau chuyện này, anh nhất định phải hỏi Duy Lực
bí quyết, xem sao anh ta lại có thể vui vẻ đi mua sắm
với vợ như vậy?

Trời ơi, thật là cực hình!

Mỗi bộ quần áo nhìn chẳng khác gì nhau, nhưng
vẫn phải chỉ ra điểm đẹp, hoặc khác biệt so với bộ
trước.

Anh thử nói “màu sắc khác nhau”?

Đào An Nghi lập tức biến sắc: “Rõ ràng phong cách
hoàn toàn khác mà!”

Quần áo còn phân biệt phong cách nữa sao?

À, còn cả bộ đồ anh đang mặc nữa, cảm giác gì
cũng không đúng, nhưng Trần Quốc Bân không dám
nói.

Nói ra, Đào An Nghi lại giận.

Duy Lực liếc nhìn Chiêu Chiêu, nhưng vẫn kiên
quyết từ chối, vỗ vai Trần Quốc Bân: “Xin lỗi.”

Để Đào An Nghi đi cùng? Anh không phải tự
chuốc khổ vào thân sao?

Hưởng thụ thế giới hai người không tốt sao? Lại
còn phải nhìn mặt Đào An Nghi ư?

Anh thấy ghê lắm.

Sắc mặt Đào An Nghi thoáng biến, nhưng ngay lập
tức lại cười: “Đội trưởng Dương vẫn còn để bụng
chuyện cũ sao?”

Câu hỏi này thật khó trả lời.

Nói “còn để bụng”, chẳng phải là vẫn còn tình cảm với Đào An Nghi?

Nói “không để bụng”, vậy sao không đồng ý đi cùng Trần Quốc Bân?

“Chuyện cũ nào?” Duy Lực cười.

Đá quả bóng trở lại.

Trần Quốc Bân: “Xem tôi vụng về quá, hai người hiếm khi có thời gian riêng, là tôi không chu đáo.”

Anh vỗ trán một cái.

Đào An Nghi mặt càng khó coi: “Trần Quốc Bân, ý anh là gì?”

“Nếu không muốn đi cùng em thì nói thẳng ra!” Cô tức giận quay người bỏ đi.

Trần Quốc Bân: ”...”

Lúc này cũng hơi bực mình.

Từ hôm qua đến giờ, anh luôn cúi mình dỗ dành cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ai bảo vừa kết hôn đã đi công tác nửa năm?

Vì cảm thấy có lỗi với tiểu thê, Trần Quốc Bân luôn nhường nhịn Đào An Nghi. Nhưng vấn đề là, đi mua sắm thật sự không phải sở trường của anh.

“Tôi là thằng nhà quê, bảo tôi phân biệt bộ này đẹp xấu thế nào so với bộ kia?”

Trần Quốc Bân uống một ngụm nước, thở dài.

Anh bỗng hoài nghi, cuộc hôn nhân này liệu có tốt đẹp?

Chương 238

DTV-EBOOK

Đào An Nghi tức giận bỏ đi, tưởng rằng Trần Quốc Bân sẽ đuổi theo, nào ngờ đứng chờ mãi trước cửa Trung tâm Thương mại Hoa Kiều vẫn không thấy bóng dáng anh ta, càng thêm phần nộ.

Chiếc giày da đen nhỏ xinh đá mạnh vào cột trụ bên đường, kết quả là ngón chân đau điếng.

“Châu Chiêu Chiêu!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Con người thật kỳ lạ, rõ ràng Chiêu Chiêu chẳng nói gì, người từ chối là Dương Duy Lực, nhưng Đào An Nghi lại đổ hết lỗi lên đầu cô.

Trần Quốc Bân than thở với Duy Lực vài câu rồi ngượng ngùng nói với Chiêu Chiêu: “Xin lỗi em dâu, để hai người chứng kiến trò hề.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nói xong đứng dậy: “Vậy tôi không làm phiền hai người nữa.”

“Không sao đâu, anh Trần đừng bận tâm.” Chiêu Chiêu lắc đầu.

Nhìn bóng lưng Trần Quốc Bân xa dần mang theo chút tiêu điều, cô không khỏi thở dài.

“Sao thế?” Duy Lực hỏi.

...

“Em chỉ cảm thán, kết hôn cần phải thận trọng.” Cô nói.

Dù là hôn nhân đầu hay hôn nhân sau.

Như Trần Quốc Bân và Đào An Nghi thế này, tương lai chắc chắn sẽ còn đau đầu.

“Mặc kệ họ,” Duy Lực nói, “Mình sống tốt cuộc sống của mình là được.”

Chỉ là, lúc này Duy Lực nói hay lắm, nhưng sau này anh mới biết, chuyện hôm nay chỉ là khởi đầu.

Mối quan hệ giữa anh và Trần Quốc Bân còn dài lắm.

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Dù gặp hai người kia khiến tâm trạng không vui, nhưng hai người vẫn trân trọng khoảng thời gian bên nhau.

Bởi tối nay Chiêu Chiêu phải về trường học buổi tối.

“Anh mua cho em nhiều quần áo quá rồi?” Thấy anh lại định thanh toán, Chiêu Chiêu nói, “Đồ của em đủ mặc rồi mà.”

“Vẫn chưa đủ.” Duy Lực nói, “Anh chỉ muốn mua cho em, muốn nhìn em mặc thật xinh đẹp.”

Lời vừa dứt, khiến những người xung quanh ghen tị đến phát điên.

Đặc biệt là nhân viên thu ngân, liếc nhìn Duy Lực mấy lần.

Người đàn ông tốt thế này, sao cô không gặp được nhỉ?

Người ngoài có lẽ không biết Duy Lực tiêu bao nhiêu tiền nên không choáng, nhưng cô là người

trực tiếp thu tiền anh ta.

Số tiền đó, cô tính sơ qua đã bằng nửa năm lương của cô.

So người với người thật c.h.ết đi được!

Chiêu Chiêu kéo áo Duy Lực, anh không thể khiêm tốn chút sao?

Duy Lực đầu để ý, anh chỉ nói thật lòng, thích nhìn vợ mình xinh đẹp.

Đẹp lắm.

Nếu không, anh cố gắng kiếm tiền để làm gì?

Chẳng phải để cô sống thoải mái hơn sao?

Cuối cùng Đào An Nghi cũng bị Trần Quốc Bản đuổi kịp, dễ dàng đưa trở lại Trung tâm Thương mại Hoa Kiều.

Theo ý Trần Quốc Bản, vừa xảy ra chuyện không vui ở đây, chi bằng đổi trung tâm khác.

Nhưng Đào An Nghi nhất quyết không nghe, cứ phải vào đây.

Rồi nhận luôn “quả bom” thứ hai từ Dương Duy Lực và Châu Chiêu Chiêu.

Trùng hợp thay, hai người thanh toán cùng một nhân viên thu ngân.

Chỉ nghe cô ta nói với đồng nghiệp: “Tôi ghen tị đến c.h.ết đi được, bao năm nay chưa thấy ai chiều vợ như thế.”

“Mua nhiều quần áo thế, tiền bằng nửa năm lương tôi.”

Quan trọng là người đàn ông chi tiền không chút do dự.

“Gặp được người đàn ông tốt thế này sớm hơn, còn lâu cô bé kia mới có cửa.” Nhân viên nói.

Cô nhất định sẽ giữ chặt lấy.

“Thôi đi,” đồng nghiệp cười, “Cô xem vợ anh ta xinh thế nào đã, nếu tôi có cô vợ xinh thế, bán mạng cũng được.”

Dù hai người không nêu tên, nhưng Đào An Nghi và Trần Quốc Bân đoán ngay họ đang nói về ai.

Trần Quốc Bân thở dài, may mà không đi cùng Duy Lực, không thì bị so sánh thành tro bụi.

Không phải anh keo kiệt, không muốn tiêu cho Đào An Nghi.

Mà hoàn cảnh hai người khác nhau.

Trần Quốc Bân xuất thân nghèo khó, nay có chút thành tựu cũng muốn giúp đỡ gia đình.

Lại thêm đứa con gái nhỏ gửi ở quê cho bố mẹ nuôi.

Hàng năm phải gửi tiền về, tiền để dành vốn đã ít.

Cưới Đào An Nghi lại yêu cầu cao, tiền tiết kiệm gần như cạn kiệt.

Nên không thể như Duy Lực, đem hết lương chi cho vợ.

Nhưng Đào An Nghi không nghĩ vậy.

Châu Chiêu Chiêu có gì, cô cũng phải có.

Anh không có tiền, cô có.

Và...

“Xài tiền đàn ông có gì hay?” Cô cười nhạt, “Tự kiếm tiền mới là bản lĩnh, muốn mua gì thì mua.”

Nói xong đặt hóa đơn lên bàn: “Tính tiền.”

Nhân viên thu ngân: "...”

Hôm nay thật mở mang tầm mắt, đủ loại người đều gặp.

Cô mỉm cười nhạt, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh Đào An Nghi, dường như hiểu ra điều gì đó.

Đào An Nghi thấy ánh mắt ấy, suýt nữa nổi điên.

“Người phụ nữ này bị bệnh à?” Khi cô đi xa, nhân viên hỏi đồng nghiệp, “Nãy cô ta trưng mắt với tôi làm gì? Tôi có ép cô ấy mua đâu.”

“Ừa, không có tiền thì đừng có làm ra vẻ.”

Đào An Nghi chưa đi xa nghe rõ môn một, suýt nữa trượt chân vì giày cao gót, may mà Trần Quốc Bân nhanh tay đỡ.

Trần Quốc Bân bỗng bật cười.

Có lẽ anh có chút máu... bị hành hạ, cảm thấy Đào An Nghi lúc này khá đáng yêu.

Chiêu Chiêu không biết chuyện đó, cô và Duy Lực về nhà dọn đồ, Hứa Quế Chi lại chuẩn bị đồ ăn ngon.

Mỗi lần cô về trường, bà đều chuẩn bị đủ thứ.

Ăn không hết?

Không đời nào, trong ký túc xá đông người, mỗi người vài miếng là hết.

Ăn tối xong lúc chưa đến 6 giờ, Duy Lực đưa Chiêu Chiêu về trường bằng xe buýt.

Một tay xách túi quần áo, một tay xách đồ ăn Hứa Quế Chi chuẩn bị.

Hai người lên xe từ trạm giữa, hầu như không có chỗ trống.

Nhưng hôm nay may mắn, mới đi một trạm đã có người xuống, Duy Lực vội nhường chỗ cho Chiêu Chiêu.

Anh đứng cạnh, tay xách đồ bảo vệ cô.

Nhưng niềm vui không kéo dài lâu.

Vừa xuống xe đến cổng trường Chiêu Chiêu, đã thấy đám đông tụ tập.

“Châu Chiêu Chiêu, Khẩu Cẩm Khê, các người hãm hại con trai ta, ta cũng không để các người yên thân!” Tiếng hét điên cuồng của mẹ Lưu vang lên.

“Người này bị điên à?”

Chương 239

DTV-EBOOK

Mẹ Lưu như kẻ điên, quỳ gối trước cổng trường gào khóc.

Giáo viên trong trường chạy ra khuyên can, nhưng đều vô ích.

“Có chuyện gì mời bác vào văn phòng nói chuyện.” Giáo viên nói, “Ở đây làm ồn cũng không giải quyết được gì.”

“Con trai tôi sắp c.h.ế.t rồi, hai con đĩ này vẫn ung dung đi học, sao tôi không làm lo được?” Mẹ Lưu tóc tai bù xù, ánh mắt âm lãnh.

Giáo viên khuyên can bị ánh mắt đó dọa giật mình.

Người này chắc có vấn đề thần kinh, nhìn mắt đáng sợ quá.

Mẹ Lưu khắc ghi lời kẻ kia dặn, dù giáo viên thuyết phục thế nào cũng không chịu vào trường.

Bởi vào đó, nhà trường cùng phe với Châu Chiêu Chiêu, sẽ không tin lời bà.

Con trai bà trong tù chịu bao cực hình, lần thăm nuôi trước đã gây trơ xương.

...

Đứa con đại học bà vất vả nuôi dưỡng, bị Khấu Cẩm Khê con đĩ đó hãm hại.

Còn Lý Phong nữa.

Đứa cháu trai bác sĩ tài giỏi, cả đời bị nó hủy hoại.

Tức nhất là, cả nhà chị gái bà cũng bị liên lụy.

Mẹ Lưu tức điên người, trước đây nhờ chị gái và con trai đại học, bà được nịnh bợ bao nhiêu.

Nhưng từ khi xảy ra chuyện, bà nếm trải đủ nhân tình thế thái.

Người ta tránh bà như tránh tà, thậm chí còn có kẻ đến chà đạp.

Bố chồng chị gái tức quá nhập viện, chị gái ngày ngày khóc lóc, cuộc sống bà cũng khổ sở.

Tất cả là do Khấu Cẩm Khê và Châu Chiêu Chiêu gây ra!

Bà không yên, cũng không để hai con dĩ này yên thân!

“Nếu bác cứ thế, chúng tôi buộc phải báo cảnh sát.” Cuối cùng giáo viên tức giận nói.

Đừng tưởng ngôi đây là xong.

“Báo đi! Cảnh sát đến tôi sẽ đ.â.m đầu vào đây c.h.ế.t luôn, để mọi người xem nhà trường bao che kẻ xấu, bức tử phụ huynh!” Mẹ Lưu gào lên.

Giáo viên: ”...”

Không ngờ gặp phải kẻ cứng đầu, giờ phải làm sao?

Đúng lúc đó, một người đàn ông xông tới, túm lấy mẹ Lưu đánh túi bụi.

Vừa đánh vừa quát: “Con điên này, còn chưa đủ rắc rối sao?”

“Ái! Đồ sát nhân đánh tôi!” Mẹ Lưu ôm đầu.

Nhưng tay đàn ông mạnh như sắt, đánh đau thấu xương. Ban đầu bà còn chống cự, sau chỉ biết co rúm chịu trận.

“Lời mắt là mày chạy ra ngoài làm loạn.” Người đàn ông vừa đánh vừa nói.

Đám đông xung quanh sửng sốt.

Người phụ nữ này là điên thật sao? Còn người đàn ông là chồng bà ta?

Giáo viên cũng ngỡ ngác, nhưng đồng thời thở phào.

Nếu để bà ta tiếp tục gào thét trước cổng trường, còn ra sao!

Nhưng đánh người thế cũng không ổn.

“Đừng đánh nữa, sắp c.h.ế.t người rồi.” Giáo viên vội ngăn lại.

“Cô không biết, con điên này ba ngày không đánh là leo lên nóc nhà.” Người đàn ông tức giận nói, “Suốt ngày gây chuyện.”

“Thầy giáo, làm phiền rồi.” Anh ta cười xã giao.

“Không sao.” Giáo viên phẩy tay, “Anh mau đưa bà ấy về đi.”

Tốt nhất canh chừng kỹ, đừng để chạy ra cắn người nữa.

“Tôi... không phải...” Mẹ Lưu đau đớn, cố gắng đứng dậy giải thích, nhưng người đàn ông mạnh mẽ túm cổ áo lôi bà đi.

“Lần này lại nhận tiền của ai?” Anh ta tức giận nói, “Tôi thật đen đủi lấy phải con đàn bà tham tiền như mày!”

Một câu giải thích hành vi của người phụ nữ.

Thì ra nhận tiền người ta đến đây gây rối?

Khẩu Cẩm Khê và Châu Chiêu Chiêu thật xui xẻo, không biết đắc tội với ai?

“Ông không phải chồng tôi...” Mẹ Lưu cuối cùng cũng kêu lên được.

“Vương Thúy Hương, đừng tưởng tao không dám ly hôn!” Người đàn ông giận dữ nói, “Vì mấy đồng bản mà mày nói lời trái lương tâm.”

“Phải, tao đánh mày, nhưng mày nghĩ xem bao năm mày gây bao rắc rối?”

“Vương Thúy Hương, tao cũng là người.” Người đàn ông nói đến đây bỗng rơm rớm nước mắt, “Mày thế này, chẳng phải đã báo ứng lên con trai rồi sao?”

Vương Thúy Hương giật mình.

Nghe xong, đám đông vốn có chút phần nộ với hành vi đánh phụ nữ, giờ cũng thông cảm cho người đàn ông.

Có người vợ như vậy, anh ta cũng khổ tâm lắm.

Vương Thúy Hương nhất thời không biết nói gì.

Nếu không phải chồng bà c.h.ế.t mấy năm trước, có lẽ bà đã tin lời người đàn ông này.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nghĩ đến đây, toàn thân bà run lên, lông tóc dựng đứng.

Nhận nhầm người ư?

Không hề, bà tên là Vương Thúy Hương, người này biết rõ mọi thứ về bà.

“Ông là ai?” Đến nơi vắng vẻ, bà giãy ra hỏi.

“Tôi?” Người đàn ông cười lạnh, khiến Vương Thúy Hương lại nổi da gà, “Không phải chồng bà sao?”

“Chồng tôi c.h.ế.t rồi.” Vương Thúy Hương nén giận nói.

Bà goá phụ nuôi con trai thành tài, không có vài thủ đoạn sao được?

Vương Thúy Hương tự cho rằng mấy năm nay chưa gặp đối thủ, nhưng giờ bà nhận ra mình đã gặp phải cao thủ.

“Đại ca, có gì mình nói chuyện.” Vương Thúy Hương cười nhạt nói.

“Cũng được.” Người đàn ông nhìn bà, “Chỉ một cơ hội, xem bà có nắm bắt không.”

Vương Thúy Hương: ”...”

“Ai đứng sau xúi giục bà?” Không đợi bà suy nghĩ, anh ta hỏi.

“Làm gì có...” Vương Thúy Hương ánh mắt trốn tránh, định nói dối, nhưng gặp ánh mắt lạnh lùng kia, lời nói nghẹn lại.

“Suy nghĩ kỹ.” Anh ta nói, “Dĩ nhiên, bà có thể không nói, chỉ mất thêm vài ngày thôi.”

Họ sẽ tự điều tra.

“Đại ca, tôi thật không biết.” Vương Thúy Hương nói, “Chỉ biết là đàn ông, giọng khàn khàn, ngoài ra không rõ.”

Hắn che mặt, bà không nhìn thấy gì.

“Tôi thật không biết gì.” Vương Thúy Hương nói khẽ, “Hắn dặn xong, đưa tôi một xấp tiền.”

Bà nghĩ vừa kiếm tiền vừa trả thù, tại sao không?

Không ngờ vấp phải vố đau.

“Giờ tôi đi được chưa?” Vương Thúy Hương sợ hãi hỏi.

“Được.” Người đàn ông gạt đầu.

Vương Thúy Hương như trút được gánh nặng.

“Cứ thế cho bà ta đi sao?” Không xa, Châu Chiêu Chiêu hỏi, nhìn chồng bên cạnh, “Cảm ơn anh.”

Chương 240

DTV-EBOOK

Từ lúc nhìn thấy Vương Thúy Hương trước cổng trường, Châu Chiêu Chiêu đã hoàn toàn choáng váng.

Đầu tiên là Vương Thúy Hương đến gây rối, sau đó đột nhiên xuất hiện một người đàn ông tự nhận là chồng của bà ta.

Suốt quá trình đó, Chiêu Chiêu đều đầy nghi hoặc.

Nhưng nhìn vẻ mặt bình thản của người đàn ông bên cạnh, cô không thể không đoán ra người đó là do ai thuê.

Chỉ là, anh ta bắt đầu xử lý việc này từ khi nào?

“Sao em không biết gì hết?” Cô nhìn Dương Duy Lực, “Anh không phải vừa mới về sao?”

Dương Duy Lực ánh mắt nhìn xa xăm: “Hầu Kiến Ba nói với anh.”

Trước khi đi nhiệm vụ, anh đã dặn Hầu Kiến Ba chăm sóc gia đình nhạc phụ.

Chiêu Chiêu giờ đã là dâu họ Dương, nếu có chuyện gì ở tỉnh thành, đừng nói lão già, hai người anh của anh cũng có thể bảo vệ cô.

...

Người nhà họ Dương vốn rất bảo thủ.

Như chuyện Dương Quyền Đình đưa Châu Chiêu đi học.

Chỉ là anh không ngờ lần này Khấu Cẩm Khê lại gặp chuyện, mà Chiêu Chiêu bị liên lụy.

Ban đầu, Lý Phong và Lưu Trác Lễ bị kết án, chuyện đáng lẽ đã kết thúc, nhưng một sự việc khiến Duy Lực chú ý.

Tinh thần Vương Thúy Hương có chút không ổn.

Có lẽ bản thân bà ta cũng không nhận ra, thực ra trước đó Vương Thúy Hương đã có một số triệu chứng, như khi hai đồng nghiệp nói chuyện, bà sẽ nghi ngờ họ đang nói xấu mình.

Trên đường về nhà, có đứa trẻ cười với bà, bà sẽ mắng chúng, cho rằng chúng muốn cướp đồ của bà.

Hoặc luôn nghi ngờ, cảm thấy có người muốn hại mình.

“Đây đều là dấu hiệu của bệnh tâm thần.” Dương Duy Lực nói.

Anh cho người theo dõi bà ta chính là sợ bà ta đột nhiên phát điên, gây hại cho gia đình họ Châu hoặc Chiêu Chiêu.

Không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Khi phát hiện bà ta lén lút đi xe đến tỉnh thành, Duy Lực đã tìm người chuẩn bị.

Chỉ là, Vương Thúy Hương này rất ranh mãnh, suýt nữa thì mất dấu.

“Vậy rốt cuộc là ai?” Chiêu Chiêu suy nghĩ.

“Sớm muộn cũng sẽ tìm ra.” Duy Lực nắm tay cô đi vào trường.

Chiêu Chiêu liếc anh một cái, rút tay lại.

“Lát nữa em phải nói với Cẩm Khê, nhất định phải cẩn thận.” Cô nói.

Cảm giác địch nhân trong bóng tối còn mình ở nơi sáng quả thật không tốt chút nào.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Duy Lực nói.

Lần nhiệm vụ này, anh có lẽ sẽ ở lại kinh đô một thời gian dài.

Nhưng không ngờ đêm đó Chiêu Chiêu đã gặp ác mộng.

Khi bị Lưu Tương đánh thức, cô mặt mày tái nhợt, mồ hôi đầm đìa: “Chiêu Chiêu, cậu gặp ác mộng rồi.”

Ánh mắt Chiêu Chiêu trống rỗng, mãi đến khi Đào Hâm Bảo đưa nước cho uống, cô mới tỉnh táo trở lại.

“Mình làm sao thế?” Cô khẽ hỏi.

“Mình đang ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng hét của cậu,” Lưu Tương nói, “Hết hồn, cậu không biết mình gặp ác mộng sao?”

Chiêu Chiêu lắc đầu.

Lúc này cô không thể nhớ mình đã mơ thấy gì, nhưng người đầy mồ hôi khiến cô vô cùng khó chịu.

“Các cậu ngủ tiếp đi, mình đi tắm cái đã.” Nói xong cô bước xuống giường.

“Cần mình đi cùng không?” Đào Hâm Bảo hỏi.

Khu vực vệ sinh ở bên ngoài.

Chiêu Chiêu lắc đầu: “Không sao, mình sẽ về ngay.”

Hôm sau lên lớp, Chiêu Chiêu không có tinh thần, mất tập trung mấy lần, có lần thậm chí không nghe thấy câu hỏi của giáo sư.

“Có phải tối qua không ngủ ngon không?” Vị giáo sư rất thông cảm, nói, “Không trả lời được cũng không sao, ngồi xuống đi.”

Chiêu Chiêu áy náy cười với giáo sư.

“Chiêu Chiêu,” Tan học, các bạn trong lớp vây quanh nói, “Cậu đừng tin lời xằng bậy của mấy người đó, chúng mình đều biết bà ta là kẻ điên.”

Ý nói chuyện xảy ra trước công trường.

Chiêu Chiêu giật mình, cũng không giải thích, chỉ cảm ơn các bạn.

Nhưng tối hôm đó, Chiêu Chiêu không gặp ác mộng nữa, tâm trạng cô cũng thoải mái hơn.

“Chiêu Chiêu.” Vừa tan học, Chiêu Chiêu đã thấy Dương Duy Lực hai tay chống nạnh đứng cách cửa lớp không xa, dáng vẻ đẹp trai khiến nhiều nữ sinh không khỏi liếc nhìn.

Chiêu Chiêu thật hạnh phúc, lấy được người chồng chu đáo như vậy.

Đẹp trai quá.

Giá sau này mình cũng tìm được người yêu như thế.

Những nữ sinh đang tưởng tượng gì, Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết, cô nhanh chóng bước tới: “Hôm nay không bận sao?”

“Có chút việc.” Duy Lực nói, lại nói thêm, “Đi ăn cơm đã.”

“Đến canteen lớn?” Chiêu Chiêu nhìn dáng vẻ của anh, hỏi.

“Ừ.” Duy Lực tự nhiên cầm lấy sách của cô, “Em chưa mời anh ăn cơm trường của em bao giờ.”

Thấy Chiêu Chiêu nhìn mình đầy nghi hoặc, Duy Lực nghiêm túc nói.

“Vậy đi.” Chiêu Chiêu gật đầu, “Thực ra đồ ăn trường em rất ngon.”

Chỉ là thực tập sinh phụ trách luôn chiêu cố cô, mỗi lần đều lấy rất nhiều.

Lần này, Chiêu Chiêu tưởng cũng không ngoại lệ, nào ngờ khi thấy cô và một người đàn ông thân mật đi tới, thực tập sinh sững sờ.

Thẩm Trường Lâm bên cạnh huých anh ta: “Đứng hình gì thế? Mau lấy cơm đi.”

Lại hạ giọng: “Tao đã nói với mày rồi, cô ấy có chồng rồi.”

Tiếc là anh ta không tin.

Hôm nay xem ra nên tin rồi.

“Trường Lâm, hôm nay cậu cũng ở đây à.” Chiêu Chiêu cười đi tới, đưa hộp cơm cho anh, “Cho mình thêm một suất thịt kho.”

Nói xong đưa phiếu ăn cho thực tập sinh bên cạnh.

Thực tập sinh: ”...”

Lặng lẽ nhận phiếu.

“Làm ơn trả lại tiền thừa.” Chiêu Chiêu nhìn chăm chăm vào chàng trai đang ngây người nói.

Cô đưa nhiều tiền hơn, cần được trả lại.

“Ừ ừ, xin lỗi.” Thực tập sinh luống cuống, lại đưa phiếu của Chiêu Chiêu trả lại.

Thẩm Trường Lâm thấy không ổn, liền lấy phiếu trả lại tiền thừa cho Chiêu Chiêu: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Chiêu Chiêu lắc đầu, nói với Duy Lực, “Đi ăn thôi.”

Duy Lực thản nhiên đi theo cô, đi được mấy bước quay đầu lại nhìn thực tập sinh kia.

Đành rằng vợ anh quá xuất sắc.

“Sao anh biết?” Chiêu Chiêu đầy nghi hoặc hỏi anh, “Em đã giải thích với anh ta rồi.”

“Mẹ nói, trong canteen có người rất chiều cổ em, nuôi em béo lên.” Duy Lực nói.

Anh là ai?

Chỉ một câu đơn giản như vậy, mà đối phương còn là sinh viên, anh không hiểu sao được?

Chiêu Chiêu: ”...”

Bình giám khổng lồ!

“Sao thế?” Thấy cô không động đũa, Duy Lực nghi hoặc hỏi.

“Béo quá, phải giảm cân.”

Duy Lực: ”...Thực ra vợ không béo chút nào, như thế này là vừa đẹp, mau ăn đi.”

Nói xong, cười nịnh đưa đồ ăn tới trước mặt cô,
vội chuyển đề tài: “Vương Thúy Hương biến mất rồi.”

Chương 241

DTV-EBOOK

“Nói rõ xem, sao lại biến mất?” Châu Chiêu Chiêu lúc này không quan tâm mình có béo hay không, vội hỏi.

“Ừ, trốn rồi.” Dương Duy Lực gấp thức ăn cho cô, “Đồ ăn trường em cũng không tệ, khá ngon.”

Không thể phủ nhận, canteen trường đại học tỉnh thành khá tốt, cộng thêm Thảm Trường Lâm đặc biệt chiều cố, phần ăn rất đầy đủ.

Vừa dứt lời, Chiêu Chiêu đã véo eo anh.

Đây cũng là chỗ duy nhất có thể véo được chút thịt của anh.

“Đau quá,” Duy Lực cố ý rên lên, nhăn mặt, nhưng biểu cảm lại không như vậy, “Vợ à, em định g.i.ế.c chồng sao?”

“Dương Duy Lực!” Chiêu Chiêu trừng mắt.

Anh cười, “Em đoán xem?”

“Chẳng lẽ anh cố ý thả bà ta đi?” Cô chột hiểu ra, “Anh muốn thông qua bà ta tìm ra kẻ đứng sau?”

...

“Vợ tôi thông minh quá.” Duy Lực vừa ăn vừa nói.

Chiêu Chiêu đảo mắt.

Người này, đúng là bình giám khổng lồ.

Duy Lực tuyên bố chủ quyền xong, nhanh chóng ăn hết phần cơm, kiên nhẫn đợi Chiêu Chiêu ăn

xong, tự nhiên cầm bát đĩa đi rửa sạch.

Không ngờ cảnh tượng này lại rơi vào mắt các cô gái đang lén nhìn, càng tăng thêm cảm tình.

“Anh ấy thật lịch sự.” Có người thì thầm.

Lịch sự?

Nếu Chiêu Chiêu biết có người dùng từ này để miêu tả Duy Lực, chắc chắn sẽ nói: “Toàn là giả tạo.”

Người này, sau lưng không biết mặt dày đến mức nào.

“Mấy hôm trước em tìm cho mẹ một lão trung y, ước chừng lúc này cụ đã về rồi.” Chiêu Chiêu nói với Duy Lực, “Cuối tuần này em muốn đến thăm cụ.”

Hứa Quế Chi từ khi sinh Duy Lực nghe nói để lại di chứng, thường xuyên đau lưng, dạo gần đây dường như càng nặng.

Vị lão trung y này kiếp trước Chiêu Chiêu đã nghe danh, nghe nói y thuật rất cao siêu, trước kia khám bệnh ở kinh đô, sau này ẩn cư ở Nam Sơn.

Hè này Chiêu Chiêu đã đi tìm mấy lần, nhưng một lần cụ vào núi hái thuốc chưa về, lần thứ hai nghe nói đi thăm bạn già.

“Được, anh đi cùng em.” Chuyện này Duy Lực biết, lặng lẽ nắm tay Chiêu Chiêu.

Hứa Quế Chi cũng nhắc mấy lần, nhưng anh không để ý lắm.

Nên mẹ mới nói: “Sinh con trai chẳng để làm gì, vẫn là con gái biết quan tâm.”

“Còn bố nữa,” Chiêu Chiêu nói, “Lúc đó khám cho cả hai người.”

Thực ra, chứng đau lưng của Hứa Quế Chi không phải quan trọng nhất, mà là Dương Quyền Đình có bệnh ngầm, cụ thể là bệnh gì, Chiêu Chiêu không rõ.

Chỉ là, lúc cô chết, nghe nói Dương Quyền Đình vì bệnh này mà suy sụp.

“Ừ, nghe theo em.” Duy Lực trầm mặc một lúc nói.

Lại nói, “Sau này mình sinh một cô con gái nhé.”

Chiêu Chiêu: “...”

Rõ ràng đang nói chuyện khám bệnh, sao đột nhiên thành chuyện sinh con?

Hơn nữa, nhất định phải sinh con gái?

“Nếu sinh con trai thì sao?” Chiêu Chiêu hỏi, “Bây giờ nhà nước kế hoạch hóa gia đình mà.”

Chỉ được sinh một.

Duy Lực ghen lời.

Chiêu Chiêu bật cười.

Cuối tuần, Duy Lực mượn xe chở Chiêu Chiêu đến nơi vị lão trung y ở.

“Không có nhà sao?” Chiêu Chiêu không khỏi thất vọng, lại hỏi, “Cụ vẫn chưa về à?”

“Mấy hôm trước mới về, nhưng hôm qua thiếu một vị thuốc, hôm nay lại vào núi rồi.” Tiểu đồ đệ của lão tiên sinh nói.

“Ước chừng chiều tối mới về.” Anh ta lại nói thêm.

Chiêu Chiêu vốn tưởng họ đến đủ sớm, không ngờ lão tiên sinh còn sớm hơn.

Giờ phải làm sao?

“Đi núi nào vậy?” Duy Lực hỏi.

“Cái này sư phụ có nói qua.” Tiểu đồ đệ nói, “Ở Thanh Ngọc Phong.”

Duy Lực gật đầu, nói với Chiêu Chiêu: “Anh vào núi tìm xem.”

“Hay là đi cùng đi.” Chiêu Chiêu nói, thấy Duy Lực định từ chối, vội nói thêm, “Coi như hôm nay mình đi ngao du sơn thủy vậy.”

Được thôi.

Như vậy cũng không tệ.

Tiểu đồ đệ vốn định khuyên, thấy vậy cũng không nói gì thêm: “Thanh Ngọc Phong khá dốc, hai vị cẩn thận.”

Chiêu Chiêu và Duy Lực cảm ơn tiểu sư phụ, cùng nhau leo núi.

Thanh Ngọc Phong không chỉ dốc, mà còn khá cao, Chiêu Chiêu leo được một đoạn đã không chịu nổi, chống eo thở hổn hển.

Ngẩng đầu lên, thấy Duy Lực đang cười với cô.

“Thân thể em vẫn cần rèn luyện thêm,” anh nói, “Không thì chưa được mấy đã không chịu nổi, không muốn nữa.”

Chiêu Chiêu trừng mắt.

Cô chỉ đang thở thôi, chứ không nói không chịu nổi hay không muốn, mấy lời này thường chỉ xuất

hiện vào buổi tối.

Người này, lại bắt đầu giả vờ nghiêm túc không biết xấu hổ.

Duy Lực không tức giận, lại thích Chiêu Chiêu trừng mắt như vậy, đi đến trước mặt cô, cúi người xuống.

“Làm gì thế?” Chiêu Chiêu hỏi.

“Lên đây, anh cõng em.” Duy Lực nói.

“Em nặng lắm.” Chiêu Chiêu nói, có người không phải nói cô béo rồi sao?

“Châu Chiêu Chiêu, em hiểu lầm chồng mình rồi sao?” Duy Lực quay đầu lại cười nhìn cô, “Với thân hình nhỏ nhắn này, dù béo thêm mười mấy hai mươi cân cũng không thành vấn đề.”

“Vậy em không thành heo rồi.” Chiêu Chiêu tức giận leo lên lưng anh, “Anh đừng cố, nếu không được thì đặt em xuống.”

“Phụ nữ,” Duy Lực bất lực nói, “Hai chữ ‘không được’ đừng bao giờ dùng lên người đàn ông của em.”

Nhưng anh vẫn đặt cô xuống ở chỗ bằng phẳng.

Không phải anh không cõng nổi, mà là để cô vận động một chút, gặp chỗ ngắm cảnh đẹp, hai người dừng lại chơi một lúc.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, đến gần trưa thì lên đến đỉnh Thanh Ngọc Phong.

Nhưng khiến Chiêu Chiêu thất vọng là suốt đường đi không gặp được vị lão tiên sinh cô tìm.

“Lại đây ăn chút gì đi.” Duy Lực lấy từ trong túi đồ ăn sáng Hứa Quế Chi chuẩn bị cùng bánh quy.

Hai người ra ngoài vốn lấy có đi chơi.

Anh tìm một tảng đá lớn, bày đồ ăn ra đưa cho Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cảnh ở đây đẹp quá.” Chiêu Chiêu ngẩng nhìn nói, “Em lần đầu leo núi cao như vậy.”

Hai người trên núi ăn uống, vui đùa một lúc, Duy Lực mới dẫn Chiêu Chiêu xuống núi.

Có đoạn đường không dễ đi, anh cũng cô.

Đúng lúc Chiêu Chiêu tưởng không gặp được lão trung y, nào ngờ ở ngã rẽ gặp một lão tiên sinh gánh giỏ tre từ phía khác đi tới.

Ánh mắt thoáng thấy có người từ đường núi đi xuống, lão tiên sinh sững sốt, sau đó mỉm cười thân thiện.

Chiêu Chiêu vội nhảy xuống từ lưng Duy Lực.

“Xin hỏi ngài có phải là lão tiên sinh Trương Thu Hoa không?”

Chương 242

DTV-EBOOK

Vị lão tiên sinh trước mặt mặc áo đạo bào, tuổi ngoài năm mươi, ánh mắt trong sáng, dáng người đạo mạo, để một chòm râu nhỏ, toát lên vẻ tiên phong đạo cốt.

Nghe lời Châu Chiêu Chiêu, ông liếc nhìn cô một cái: “Chính là lão phu.”

“Lão tiên sinh, quả nhiên là ngài!” Chiêu Chiêu vui mừng reo lên.

Lại nói: “Trước đây con đã đến hai lần, một lần ngài vào núi, một lần ngài đi thăm bạn.”

“Lần này lại gặp ở đây, quả thật có duyên phận.”

Cô vui vẻ nói.

Dương Duy Lực đứng phía sau: ”...”

Tìm ba lần mới gặp, đây gọi là duyên phận?

Nhưng lời này, anh sẽ không bóc phốt Chiêu Chiêu trước mặt người khác, mà bước lên chào hỏi lão trung y, đồng thời nhận lấy chiếc giỏ tre trên lưng ông.

...

Phiêu Vũ Miên Miên

Nào ngờ lão tiên sinh cười từ chối: “Mấy vị thuốc này không nặng, cậu trai lo chăm vợ cho tốt là được.”

Một câu khiến Chiêu Chiêu lại đỏ mặt.

Duy Lực thấy ông kiên quyết, cũng không nói thêm gì.

Nhưng không ngờ lúc xuống núi, Chiêu Chiêu như quên mất sự tồn tại của anh, đi sát bên Trương Thu Hoa, lúc hỏi thăm về được liệu, lúc lại bàn chuyện dưỡng sinh.

Trương Thu Hoa không hề tỏ ra khó chịu, ngược lại rất kiên nhẫn trả lời từng thắc mắc của Chiêu Chiêu.

Dương Duy Lực đứng phía sau, ánh mắt đảo qua lại giữa hai người, phải thừa nhận vị lão tiên sinh này học thức uyên thâm, bất kể Chiêu Chiêu hỏi gì đều có thể đáp lại.

Duy Lực: "..."

Anh phát hiện ra, vợ mình có vẻ rất ưa chuộng những lão đầu có thực học tuổi tác cao.

Lão già nhà anh là vậy, vị tiên sinh trước mặt cũng vậy.

Anh bĩu môi.

Khi ba người xuống tới chân núi, trời đã xẩm tối, Trương Thu Hoa nói chuyện vui vẻ với Chiêu Chiêu, liền mời họ về nhà dùng bữa.

Ăn cơm xong, trời đã tối hẳn.

"Ngày mai nếu có thời gian, có thể đến một chuyến." Lão tiên sinh nói.

Nếu là người khác, có lẽ ông đã không đồng ý.

Nhưng đối diện ánh mắt thành khẩn đầy hi vọng của Chiêu Chiêu, cộng thêm hai người nói chuyện rất

hợp, Trương Thu Hoa không nỡ từ chối.

Vừa dứt lời, quả nhiên thấy Chiêu Chiêu vui mừng khôn xiết.

“Vậy chúng ta hẹn ngày mai, con sẽ đến đón ngài.” Chiêu Chiêu hào hứng nói.

“Lưng mẹ đau dữ dội lắm sao?” Trên xe, Duy Lực không khỏi lo lắng hỏi, “Đã chụp phim ở bệnh viện chưa?”

Nói cho cùng, anh vẫn tin tưởng kết quả chụp chiếu từ bệnh viện hơn.

“Con không biết nữa, có lẽ là chưa chụp.” Chiêu Chiêu nói.

Duy Lực ghen lời.

Chưa chụp phim, lẽ ra nên đến bệnh viện kiểm tra trước rồi mới tìm bác sĩ chứ?

“Vị lão trung y này rất giỏi.” Chiêu Chiêu nói, “Không cần chụp phim cũng có thể khám được.”

Lại nói thêm: “Ngày mai tiện thể bắt mạch cho bố luôn, đằng nào cũng hiếm khi có cơ hội.”

Duy Lực: “Anh cảm thấy, hình như mẹ chỉ là cái cố, mục đích thực sự của em là bắt mạch cho lão già nhà mình?”

Chiêu Chiêu giật mình, nhưng bề ngoài không hề thay đổi, liếc anh một cái: “Anh lại nói gì thế?”

“Em nói xem, nếu anh để râu thì sao?” Duy Lực không trả lời, cúi người hỏi.

Dù lão già nhà anh không để râu, nhưng khí chất có chút giống Trương Thu Hoa.

“Vậy thì đừng lên giường của em.” Chiêu Chiêu lập tức quay mặt ra cửa sổ, không thèm để ý anh.

Duy Lực xoa xoa cằm, dường như vẫn đang cân nhắc khả năng này.

“Dương Duy Lực,” Chiêu Chiêu quay người véo tay anh, “Nếu anh dám để râu, đừng mơ chuyện đó nữa.”

Vốn dĩ lúc cao hứng, anh đã thích dùng râu cọ vào người cô, nếu còn cố ý nuôi râu dài...

Chiêu Chiêu không dám tưởng tượng.

“Yên tâm, anh không để.” Duy Lực cười.

Nhưng Chiêu Chiêu luôn cảm thấy nụ cười này của anh mang đầy ẩn ý.

Trong nhà ở tỉnh thành, Hứa Quế Chi lại đứng trước cửa ngóng ra ngõ.

“Vẫn chưa về?” Dương Quyền Đình đặt cuốn sách xuống, nhìn vợ, “Trước đây thằng ba đi đâu có thấy bà lo lắng thế.”

“Da nó dày như thế lo làm gì?” Hứa Quế Chi nói, “Chiêu Chiêu đi cùng lên núi, tôi sợ thằng nhãi không biết phân寸 lại dẫn vào núi hoang.”

Thằng bé này trước đây mỗi khi nghỉ phép đều thích leo núi hoang.

Đang nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng xe.

“Chắc là chúng về rồi.” Hứa Quế Chi vui mừng nói.

Vừa dứt lời, đã thấy Chiêu Chiêu nhanh chóng chạy vào.

“Có chuyện gì thế?” Hứa Quế Chi vội hỏi, “Đói bụng rồi à?”

“Mẹ, mẹ biết hôm nay chúng con leo núi gặp ai không?” Chiêu Chiêu mắt sáng rực hỏi.

“Ai?” Hứa Quế Chi rất hợp tác hỏi.

“Lão tiên sinh Trương Thu Hoa.” Chiêu Chiêu nói.

“Trương Thu Hoa?” Hứa Quế Chi nhất thời không nhớ ra là ai.

Dương Quyền Đình nói: “Là một lão trung y?”

“Bố biết ông ấy?” Chiêu Chiêu hơi bất ngờ, vậy thì không cần cô giới thiệu thêm.

“Nghe danh.” Dương Quyền Đình gật đầu.

“Hôm nay leo núi gặp ông ấy, mẹ không phải bị đau lưng sao? Con mời ông ấy ngày mai đến khám cho mẹ.” Chiêu Chiêu cười nói.

“Con gái ngoan, thật có tâm.” Hứa Quế Chi mắt đỏ hoe.

Bà bị đau lưng đã lâu, không phải quá đau, chỉ là lúc nấu ăn hoặc làm việc lâu thì không thẳng lưng được.

Chuyện này cả nhà đều biết, nhưng chỉ có Chiêu Chiêu để tâm.

“He he,” Chiêu Chiêu cười ngây ngô, “Đây là tình cờ gặp thôi mà.”

Duy Lực ngẩng đầu nhìn cô: “Tình cờ ba lần, hôm nay mới gặp.”

Chiêu Chiêu: “...”

Chưa thấy ai đi bóc phốt vợ như anh.

Hứa Quế Chi nước mắt lưng tròng, nắm tay Chiêu Chiêu: “Con gái ngoan.”

Chiêu Chiêu không biết phải làm sao, chờ người ra.

“Xem tôi này,” Hứa Quế Chi nói, “Đói rồi chứ? Mau đi ăn cơm đi.”

“Vâng,” Chiêu Chiêu cười đáp, lại nhìn Dương Quyền Đình đang đọc sách, “Bố, ngày mai bố có rảnh không?”

Dương Quyền Đình liếc nhìn vợ đỏ mắt, gật đầu: “Có nhà.”

Bác sĩ đến khám cho vợ, làm chồng tất nhiên phải có mặt.

“Vậy bố cũng bắt mạch nhé.” Chiêu Chiêu nhìn Dương Quyền Đình đầy hi vọng, “Tiện thể thôi mà.”

Dương Quyền Đình: “...Vậy cũng được.”

Vừa dứt lời, Hứa Quế Chi trong lòng cũng thở phào.

Bà rất sợ ông lão bướng bỉnh này sẽ từ chối.

Quả nhiên vẫn là Chiêu Chiêu của bà.

Con trai nuôi cũng bằng không.

Dương Duy Lực: “...”

Tại sao bỗng nhiên lại trùng mắt với anh? Hôm nay anh cũng có đi mà!

Chương 243

DTV-EBOOK

Dương Quyền Đình mắc bệnh ngầm, chuyện này ngoài Hứa Quế Chi ra không ai biết.

Một là, căn bệnh này thật khó nói ra. Hai là, ông quá bận, không có thời gian nhập viện điều trị.

Vì vậy, cứ thế kéo dài mãi.

Đôi khi Hứa Quế Chi thật sự lo lắng ông sẽ kéo bệnh nhẹ thành bệnh nặng.

Nhưng ông lão này cứng đầu lắm, bà nói thế nào cũng không nghe, có lúc bức quá còn to tiếng với bà.

Người ngoài chỉ thấy Hứa Quế Chi lấy được người chồng tốt, giờ ở tỉnh thành cũng có địa vị.

Nhưng chỉ có bà biết, Dương Quyền Đình đi đến vị trí hôm nay đã chịu đựng bao nhiêu, áp lực lớn thế nào.

“Chiêu Chiêu có tâm,” tối nằm trên giường, Hứa Quế Chi lại cảm thán, “Ông lão trung y đó giỏi lắm sao?”

Có thể được chồng bà nhắc đến, hẳn là rất giỏi.

...

“Cũng có vài phần bản lĩnh.” Dương Quyền Đình nói, “Trước đây từng nghe danh, nhưng sau mấy năm đó nghe nói chạy về quê.”

Nhiều người tìm nhưng không gặp.

Hơn nữa, sau mấy năm đó nghe nói tính khí cũng không tốt, khám bệnh tùy duyên.

Tùy duyên thế nào?

Là hợp duyên thì rất tốt bụng.

“Thằng ba có phúc,” Hứa Quế Chi nghe xong cảm thán, “Anh có thấy Chiêu Chiêu nhà mình là sao phúc không?”

Dương Quyền Đình lật người.

“Bốp” một tiếng, m.ô.n.g ông bị vợ tát không khách khí.

“Đừng tưởng em không biết anh đang nghĩ gì?” Hứa Quế Chi nói, “Chẳng qua là cho người ta xem cái m.ô.n.g thôi mà.”

“Em... không thể nói chuyện bình thường sao?” Dương Quyền Đình quay lại nhìn vợ đầy bất lực.

“Nói chuyện bình thường? Nói bình thường anh có nghe không?” Hứa Quế Chi cúi người nhìn ông cười.

“Em lại định làm gì?” Dương Quyền Đình cảnh giác nhìn bà.

Chỉ thấy bà véo tai mình: “Chà... tai anh đỏ lên rồi.”

Dương Quyền Đình: ”...”

Không thể nói chuyện được nữa.

Quay người, cho bà thấy cái lưng.

Nhưng ngay sau đó, vai ông đã bị vợ ôm chặt, giọng nói đau lòng vang lên: “Hiếm khi Chiêu Chiêu

có tấm lòng hiếu thảo như vậy, ngày mai anh để lão trung y khám cho đi?”

“Mười mấy năm rồi, anh không thương bản thân, em còn thương đây.” Hứa Quế Chi buồn bã nói.

Nói cho cùng, vẫn là di chứng từ những năm bị đi đày, từ đó về sau căn bệnh này cứ bám lấy Dương Quyền Đình.

Bà đã thử đủ mọi cách, nhưng cũng chỉ đỡ được một thời gian.

Nhìn ông mỗi sáng khó chịu, làm vợ Hứa Quế Chi đau lòng lắm.

“Hả?” Bà thúc thúc chồng.

“Xem em kìa,” Dương Quyền Đình quay người lau nước mắt cho vợ, “Anh đâu có nói không cho khám, em đã bắt đầu ca thán rồi.”

“Đã làm bà nội rồi, sao còn khóc nhè thế?”

“Em cứ khóc,” Hứa Quế Chi bịt môi trũng mắt, “Ai bảo anh không nghe lời? Anh không đồng ý, em còn khóc cho anh xem.”

“Ai nói làm bà nội rồi thì không được khóc?”

“Được rồi được rồi, nghe theo em hết.” Dương Quyền Đình cười nói, “Nhà mình em làm chủ, chỉ là đừng khóc nữa, em thương anh, anh cũng thương em.”

Hứa Quế Chi bật cười: “Già rồi còn nói mấy lời này ngượng c.h.ế.t đi được.”

Lại tát ông một cái: “Vậy quyết định thế nhé, ngày mai nhất định để lão trung y khám cho anh.”

Dương Quyền Đình: "..."

Sáng hôm sau, Dương Duy Lực lái xe đi đón Trương Thu Hoa, đi về mất khá nhiều thời gian, đến nơi đã hơn 10 giờ.

Lão tiên sinh tuy ngày thường rèn luyện sức khỏe, leo núi không thành vấn đề, nhưng ngồi xe lại hơi say, xuống xe mặt mày không được tươi tỉnh.

Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi cùng Chiêu Chiêu đứng đón ở cửa, Dương Quyền Đình nói: "Lâu nay nghe danh lương y Trương."

"Đồng chí Dương quá khách sáo." Trương Thu Hoa cười vuốt râu, ánh mắt đảo qua hai người.

Mời khách vào phòng khách, Trương Thu Hoa uống chút nước sấu Chiêu Chiêu chuẩn bị, lập tức thấy dễ chịu hơn, bắt đầu bắt mạch cho Hứa Quế Chi.

Phụ nữ lớn tuổi thường có một số bệnh phụ khoa, thêm vào đó lúc sinh Duy Lực không kiêng cử tốt, nên để lại chứng đau lưng.

Cũng không phải vấn đề quá lớn.

"Uống vài thang thuốc điều trước," Trương Thu Hoa nói, "Tôi sẽ dạy bà một bài quyền, mỗi ngày tập ba lần, kiên trì nửa năm thì chứng đau lưng sẽ khỏi."

"Cảm ơn ngài quá." Hứa Quế Chi nghe nói có thể khỏi, mắt đỏ hoe.

Bệnh đau lưng không phải bệnh nặng, nhưng cứ âm ỉ hành hạ người ta rất khó chịu.

Nhưng bà không thể phàn nàn mãi, sợ người ta chán.

Nhưng căn bệnh này cứ bám lấy bà không buông.

“Cô bé,” Trương Thu Hoa giả vờ không thấy Hứa Quế Chi đỏ mắt, cười với Chiêu Chiêu, “Bài quyền này, con cũng nên tập theo.”

Chiêu Chiêu: ”...”

Cái này thì không cần đâu?

“Tốt cho sức khỏe phụ nữ, nếu kiên trì tập, sau này sinh con cũng đỡ khổ.” Trương Thu Hoa bổ sung.

“Tập.” Duy Lực nghiêm túc gật đầu.

Nếu lúc trước anh còn cho rằng lão trung y này là lang băm, thì giờ đây anh sẵn sàng tin tưởng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chiêu Chiêu: ”...”

Sự tin tưởng này có hơi nhanh không?

“Ngài yên tâm, tôi sẽ giám sát cô ấy.” Duy Lực lại nói thêm.

“Như vậy thì tốt.” Trương Thu Hoa cười lớn.

Nói xong, ông bảo tiểu đồ đệ trải giấy viết đơn thuốc, Chiêu Chiêu thấy vậy liền ra hiệu với Duy Lực.

Tiếc là anh chàng vừa nãy còn hoạt bát, giờ lại giả vờ không thấy.

Chiêu Chiêu suýt nữa muốn đá anh một cái.

“Em sao thế?” Duy Lực cúi người hỏi nhỏ, “Mắt không thoải mái à?”

“Đến rồi thì đến.” Chiêu Chiêu nói khẽ.

Duy Lực cuối cùng cũng hiểu ý Chiêu Chiêu vừa nãy nháy mắt liên tục.

Liếc nhìn Dương Quyền Đình, thấy lão già nhà mình thản nhiên, không hề có ý định nhờ khám, thậm chí chẳng buồn hé răng.

Anh xoa xoa mũi, nói với Hứa Quế Chi: “Mẹ, lương y Trương hiểm khi đến, hay là để ông ấy bắt mạch cho bố luôn đi.”

“Tuổi già rồi, biết đâu có bệnh gì ẩn...”

Chưa nói hết câu, Dương Quyền Đình đã trừng mắt nhìn anh.

Duy Lực: ”...”

Anh làm thế là vì ai? Chẳng phải vì ông tốt sao?

“Tôi khỏe lắm, không cần bắt mạch.” Dương Quyền Đình nghe vậy sắc mặt không vui.

Chiêu Chiêu lúc này chỉ muốn bịt miệng Duy Lực lại.

Thằng này không thể nói chuyện bình thường được sao?

“Im miệng đi.” Hứa Quế Chi tức giận trừng mắt.

Hai cha con này, không hiểu sao cứ như khắc khẩu từ kiếp trước.

Bà vất vả thuyết phục Dương Quyền Đình đồng ý chữa bệnh, giờ chắc khó rồi.

“Mẹ, con chợt nhớ có thứ quên lấy, con ra ngoài một chút.” Chiêu Chiêu nói.

Cô thật sự muốn kéo Duy Lực đi theo, nhưng hai người già khám bệnh, con trai phải ở bên, biết đâu có chuyện gì...

“Dẫn thằng ba đi theo, để nó giúp con tìm.” Hứa Quế Chi ghét bỏ nói.

“Vâng.” Chiêu Chiêu thấy bà nói vậy liền gật đầu, không quan tâm Duy Lực có đồng ý hay không, kéo anh ra ngoài.

Duy Lực: ”...”

Anh còn muốn biết tình hình sức khỏe của lão già thế nào cơ mà!

Chương 244

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực bước đi không cam lòng, ba bước một lần ngoái lại suýt khiến Dương Quyền Đình tăng huyết áp.

Vừa ra khỏi phòng khách, anh vẫn nghe thấy giọng Duy Lực: “Em kéo anh đi, lỡ ông già...”

“Câm miệng đi.” Châu Chiêu Chiêu bịt miệng anh, trừng mắt nói khế, “Nói nhiều thì tối nay đừng mơ lên giường em.”

Duy Lực mắt sáng rực, vội làm động tác kéo khóa miệng.

Về đến phòng, anh liền ôm chặt vợ: “Em nói đấy nhé, tối nay anh muốn thế này.”

Chiêu Chiêu tức giận muốn đánh người, đẩy anh ra: “Đầu óc anh không nghĩ được chuyện gì khác sao?”

“Anh không lo bệnh của bố à?” Cô trừng mắt.

“Có chứ,” Duy Lực ngồi ngả người trên ghế, chân dài duỗi thẳng, “Nhưng nếu anh ở đó, ông già sẽ không chịu khám đâu.”

“Vậy anh cố ý à?” Chiêu Chiêu bực tức véo mũi anh, “Sao không nói năng tử tế? Bố suýt tăng huyết áp vì anh đấy.”

...

Lỡ xảy ra chuyện gì, anh hối hận cả đời cũng không kịp.

“Yên tâm, từ nhỏ đến lớn vẫn thế, nếu anh đột nhiên hiếu thuận, ông ấy sẽ thấy kỳ quặc lắm.” Duy Lực nói.

Chiêu Chiêu lại muốn đánh người.

“Hơn nữa, nhìn mẹ là biết bố bệnh gì rồi.” Duy Lực tiếp tục, “Không nghiêm trọng đâu.”

Nếu thật sự nguy hiểm, Hứa Quế Chi đã không để anh đi.

Phải nói, phân tích của Duy Lực rất hợp lý.

Nhưng Chiêu Chiêu vẫn không chịu nổi thái độ đó, đá anh một cái: “Ngồi không ra ngồi.”

“Em biết em giống ai không?” Duy Lực cười nhạt.

“Giống ai?” Chiêu Chiêu tò mò.

“Ông già đấy.” Duy Lực liếc cô nửa cười nửa không, “Đôi lúc anh nghĩ, chắc hai nhà nhầm con rồi, em như con gái ruột của ông ấy, còn anh như rể đến ở.”

Chiêu Chiêu tức giận đá thêm một cái.

Nhầm con kiểu gì? Hai người đâu cùng tuổi, anh hơn cô nhiều tuổi thế kia.

“Anh phát hiện em ngày càng bạo lực với anh.” Duy Lực giả vờ đau đớn nói.

“Ai bảo anh suốt ngày nói bậy.” Chiêu Chiêu quay người ngồi trước bàn trang điểm, cô vừa nói tìm đồ, thực ra không sai.

“Hơn nữa,” vừa lục trong hộp trang điểm, cô vừa nói, “Bố dù sao cũng là bề trên, anh không thể nói năng tử tế à?”

Cứ chọc tức ông ấy, lỡ xảy ra chuyện gì, hối hận không kịp.

Duy Lực xoa xoa mũi.

Từ nhỏ anh không ngoan ngoãn như hai anh trai, nghịch ngợm lắm, Dương Quyền Đình mỗi lần gặp đều muốn dạy dỗ.

Nhưng Duy Lực đâu phải loại nghe lời, tất nhiên sẽ cãi lại.

Lâu dần, cách hai cha con cư xử trở thành như hiện tại.

Bảo anh nói chuyện lễ phép với Dương Quyền Đình? Chưa kể Duy Lực thế nào, Dương Quyền Đình chắc sẽ nghi ngờ anh có ý đồ gì.

Trong phòng khách, sau khi Duy Lực và Chiêu Chiêu đi rồi, Dương Quyền Đình mời Trương Thu Hoa vào phòng ngủ.

Đã quyết tâm chữa bệnh, khám nghiệm tất nhiên không thể thiếu.

“Trước đây có khám qua, bác sĩ nói có thể phẫu thuật.” Dương Quyền Đình nói, “Nhưng chỗ đó khó mổ.”

Không đến mức bất đắc dĩ, bác sĩ cũng không khuyên phẫu thuật.

Vì vậy, bao năm nay ông cứ chịu đựng như vậy.

“Những năm trước cơ thể suy nhược, thêm tuổi cao không rèn luyện, thật sự không nên phẫu thuật.” Trương Thu Hoa vừa khám vừa nói.

“Công việc quan trọng nhưng cũng phải giữ gìn sức khỏe.” Ông cảm thán, “Tôi sẽ dạy ông bài Thái Cực Quyền, sau này sáng sớm hai vợ chồng cùng tập.”

Dương Quyền Đình đâu dám không nghe.

“Lương y Trương, bệnh của ông ấy...?” Hứa Quế Chi lo lắng hỏi.

“Có thể chữa,” Trương Thu Hoa cười, “Chỉ là hơi phiền phức, sau khi chữa khỏi phải kiêng khem một thời gian.”

Đúng lúc Duy Lực đang ở nhà, sáng nào anh cũng lái xe đón Trương Thu Hoa đến chữa bệnh cho Dương Quyền Đình.

Duy Lực muốn hỏi bệnh tình, nào ngờ vừa mở miệng đã bị Hứa Quế Chi tát một cái: “Không có chuyện gì thì hỏi làm gì?”

Duy Lực: "...”

Anh hiếm khi hiểu thuận một lần, kết quả bị hiểu lầm.

“Nếu thật sự có chuyện gì, đừng giấu anh em.” Anh nghiêm mặt nói.

“Có phải tôi hiểu lầm nó không?” Hứa Quế Chi nhìn bóng lưng con trai hỏi.

Dương Quyền Đình không nói gì.

Cũng hơi bất ngờ trước lời nói của con.

Ngay chiều hôm đó, anh cả và anh hai đều dẫn con về.

“Chuyện lớn thế này, sao không nói với chúng con?” Dương Duy Khôn đỏ mắt hỏi.

“Có phải chuyện gì đâu.” Hứa Quế Chi nói, “Các con bận việc, chạy đi chạy lại mệt lắm.”

“Bố bệnh mà không phụng dưỡng, là bất hiếu.” Dương Duy Khôn nói.

“Thôi, đừng văn vể với mẹ.” Hứa Quế Chi trừng mắt nhìn con cả, “Các con về, bố mẹ rất vui.”

Lại nói: “Bố đang nghỉ ngơi, anh cả vào thăm là được.”

“Những người khác đừng làm phiền ông ấy.”

Chủ yếu, anh cả trưởng tử chín chắn, nên nói rõ bệnh tình, những người khác thôi, để ông già giữ thể diện.

Mọi người nghe nói không sao, cũng yên tâm.

Tất nhiên, công lao của Chiêu Chiêu Hứa Quế Chi không quên nhắc: “Các con đều hiếu thuận cả.”

Hai con dâu lớn cũng tốt, nhưng không ai như Chiêu Chiêu, coi họ như cha mẹ ruột.

Hứa Quế Chi không cảm động là giả.

Ngay cả Dương Quyền Đình, sáng nay thức dậy cũng cảm thán: “Chiêu Chiêu thật có tâm.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Quyền Đình bệnh, Dương Duy Khôn và Dương Duy Phong bàn nhau về chăm sóc, nhưng đều bị Hứa Quế Chi đuổi đi.

“Nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏe.” Bà nói, “Các con ở nhà ông ấy không yên tĩnh được.”

“VẬY MẸ VẬT VẢ THÊM.” DƯƠNG DUY KHÔN VỖ VAI EM TRAI.

DẠO NÀY DUY LỰC SÁNG NÀO CŨNG ĐÓN ĐƯA LƯƠNG Y.

TIẾC LÀ LÃO TRƯỞNG GIỮ KÍN, DUY LỰC DÒ HỎI MẤY LẦN, ÔNG LÃO KHÔNG HÉ RẰNG.

NHƯNG DÙ KHÔNG NÓI, NHÌN CÁCH ÔNG GIẤU GIẾM, DUY LỰC CŨNG ĐOÁN RA.

ÔNG GIÀ DÙ THẾ NÀO CŨNG CHỈ LÀ PHẠM NHÂN THÔI.

DUY LỰC NGHĨ VẬY, MẶT MÀY THOẢI MÁI BƯỚC ĐI, ANH CÒN PHẢI ĐÓN VỢ.

DƯƠNG QUYỀN ĐÌNH: ”...”

THẰNG BẤT HIỂU NÀY, VỪA CÓ CHÚT CẢM ĐỘNG, LẠI BIẾN MẤT NGAY.

Chương 245

DTV-EBOOK

Hôm nay là thứ Bảy, ngày mai được nghỉ, trước đây anh không ở tỉnh thành, Chiêu Chiêu nếu rảnh thì về nhà, không thì ở lại trường.

Giờ Duy Lực đã về, đương nhiên phải đón vợ.

“Bệnh của bố thế nào rồi?” Lên xe, Chiêu Chiêu hỏi.

“Em tự tìm bác sĩ, không biết sao?” Duy Lực nói, sợ cô trách liền nhanh chóng thêm, “Chữa được hơn nửa rồi, giờ đã có thể xuống giường đi lại.”

Mấy ngày trước, ông phải nằm sấp trên giường.

Nói xong, lại cảm thấy nói quá nhiều, liền đổi đề tài: “Anh tưởng em sẽ lo lắng bệnh tình của ông ấy, thường xuyên gọi điện về nhà hỏi thăm.”

Không ngờ, cô chỉ gọi một lần, sau đó không hỏi nữa.

“Em gọi điện ít quá sao?” Chiêu Chiêu lo lắng hỏi.

“Anh nói bậy đấy.” Duy Lực cười toe toét.

...

Chiêu Chiêu cũng cười, nụ cười khiến Duy Lực cảm thấy lưng lạnh toát: “Em định làm gì?”

Anh né sang một bên, tưởng cô định véo mình.

“Da dày như thế, em không véo đâu, đau tay lắm.” Chiêu Chiêu thở dài, “Em nghĩ, anh luôn cãi lại

bố, thực ra là muốn thu hút sự chú ý của ông ấy phải không?”

Duy Lực giật mình, lập tức đỏ mặt cười nhạt: “Anh không phải trẻ con ba tuổi, cần gì sự chú ý của ông ấy.”

“Vậy lúc nhỏ là có đúng không?” Chiêu Chiêu bật cười.

“Châu Chiêu Chiêu.” Duy Lực đỏ cả tai, “Còn cười, tối nay xem anh xử lý em thế nào.”

“Xử lý” này không phải đánh đập, mà là ý nghĩa khó nói thành lời của hai người.

Chiêu Chiêu: ”...”

Đột nhiên hối hận trêu chọc con sói này.

Đêm đó, Chiêu Chiêu quả nhiên không ngủ ngon. Duy Lực dường như muốn đòi lại cả tuần công lương.

Trước khi ngủ không nói, nửa đêm Chiêu Chiêu đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy n.g.ự.c nặng trĩu, như bị gì đó quấn lấy.

Phiêu Vũ Miên Miên

Tiếp theo, có thứ gì đó đ.â.m vào mình.

Chưa kịp kêu, môi đã bị ai đó phong kín.

Đồ vô liêm sỉ.

“Anh không ngủ sao?” Tranh thủ lúc rảnh, Chiêu Chiêu tức giận đẩy con gấu lớn trên người, nửa đêm như thế, có để người ta ngủ không.

“Trước đó em nói mọi người chưa ngủ, sợ có tiếng động, anh chưa thỏa mãn.” Duy Lực ầm ức, “Giờ đêm khuya thanh vắng, đúng lúc lắm.”

Chiêu Chiêu: "..."

Xong việc, Duy Lực nghịch mái tóc đen rối bù của cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ửng hồng sau khi ân ái, cứ thế chơi đùa.

"Anh vẫn không buồn ngủ?" Chiêu Chiêu bị anh làm phiền, cố mở mắt nhìn, "Hay có chuyện gì?"

Duy Lực hiếm khi không nói lời có màu sắc, mà trầm mặc nhìn cô, hôn lên khóe mắt ướm át.

"Không có gì, chỉ là nhìn mãi không chán, lúc này em đẹp nhất." Anh cúi người hôn thêm một cái.

Chiêu Chiêu cảnh giác nhìn anh: "Em thật sự không chịu nổi nữa."

Vừa rồi điên cuồng thế nào, mấy thứ trong thùng rác có thể chứng minh.

Lần nữa, ngày mai cô sẽ tàn phế mất.

"Ngoan, ngủ đi." Khóe miệng anh nhếch lên, cánh tay dài ôm chặt cô.

Chiêu Chiêu yên tâm nhắm mắt.

...

Càng về cuối quá trình điều trị càng đau đớn, dù chỉ hơn một tuần nhưng Dương Quyền Đình gầy hẳn đi.

Sau điều trị là dưỡng bệnh, việc này Chiêu Chiêu không giúp được gì, nhưng Chu Chính Văn nghe tin Dương Quyền Đình bệnh, thỉnh thoảng nhờ Chu Hạo Đông khi gà vào tỉnh thành thì ghé nhà họ Dương vài con.

Gà gửi nhà họ Dương không phải gà nuôi công nghiệp, mà là giống gà ta Chu Chính Văn mới nhập về, nuôi thả trong vườn, hầm canh là ngon nhất.

Vốn định đến thăm, nhưng Chiêu Chiêu gọi điện nói đang dưỡng bệnh, đợi khỏe hẳn sẽ đến.

Sau hơn mười ngày điều trị, thêm thời gian dưỡng bệnh, Dương Quyền Đình cuối cùng cũng khỏi.

Thoáng chốc, Chiêu Chiêu đã thi xong kỳ học, bắt đầu kỳ nghỉ đông.

Tỉnh thành cũng đón trận tuyết lớn nhất từ đầu đông đến giờ.

Nửa đêm, Dương Duy Lực và Dương Quyền Đình đã ra ngoài.

Tuyết quá lớn, nhiều nhà bị đè sập, không ít người đang ngủ bị chôn vùi.

“Không biết tuyết rơi đến khi nào?” Hứa Quế Chi nhìn tuyết bên ngoài thở dài.

“Chắc vài ngày nữa.” Chiêu Chiêu nói, “Mẹ đừng quá lo lắng.”

Cô nói không phải không có căn cứ, trận tuyết này kéo dài nhiều ngày, cứ rơi rồi tạnh, đến 28 tháng Chạp mới dứt.

Hơn nữa là trận tuyết lớn nhất mấy năm nay, nhiều nhà bị sập, đường sá tắc nghẽn.

Chiêu Chiêu từng nghe người làng kể, dân quê còn đỡ, mùa đông nhà nào cũng dự trữ cải củ, g.i.ế.c lợn, tạm đón năm mới.

Nhưng dân thành phố khổ hơn, vì tuyết lớn, rau không vận chuyển được, giá rau đắt cắt cổ.

Mãi sau Tết tuyết tan mới có rau ăn.

“Mẹ, rau nhà mình đủ không?” Nghĩ đến đây, Chiêu Chiêu hỏi.

“Còn một ít, không nhiều.” Hứa Quế Chi nói, nhưng nhìn thời tiết thế này, bà không muốn ra ngoài mua.

“Vậy con đi với mẹ mua rau nhé.” Chiêu Chiêu nói, “Tối bố về, mình ăn lẩu gà.”

Mùa đông ăn ấm bụng.

“Cũng được.” Hứa Quế Chi do dự, “Mặc thêm áo vào.”

Hai mẹ con bọc kín, mỗi người xách một giỏ đi chợ.

Ra đến cổng, Chiêu Chiêu chợt nghĩ: “Mẹ, con đi lấy xe đạp của mẹ, lát treo giỏ cũng đỡ nặng.”

Hứa Quế Chi vốn định nói tuyết lớn đẩy xe bất tiện, nhưng nhìn giỏ của Chiêu Chiêu, đành gật đầu.

Vì tuyết lớn, hôm nay chợ không đông, Chiêu Chiêu không khách khí, mua nửa bao khoai tây và củ cải, thêm bảy tám cây cải thảo.

“Con gái,” Hứa Quế Chi tròn mắt, “Sao mua nhiều thế?”

“Mẹ, có xe đạp đẩy, không nặng đâu.” Chiêu Chiêu cười ngây ngô, “Rau để nhà không hỏng được.”

“Mua đủ rồi, mấy hôm nữa trời lạnh không phải ra ngoài.” Cô cười hì hì.

Người xung quanh vốn kinh ngạc, giờ hiểu ra, thì ra là cô gái lười biếng.

Nhưng “cô gái lười” không chỉ mua rau, còn mua khá nhiều thịt, chỉ là cô đánh giá thấp độ khó khi đẩy xe đạp trên đường tuyết.

Đẩy không nổi, còn suýt ngã, làm sao đây?

Đột nhiên, một bàn tay lớn từ phía sau vươn tới.

Chương 246

DTV-EBOOK

Châu Chiêu Chiêu không ngờ đẩy xe đạp trên đường tuyết lại khó đến thế, dù cô và Hứa Quế Chi một trước một sau giữ xe.

Nhưng rốt cuộc đã đánh giá quá cao sức lực của mình.

Đột nhiên một cơn gió thổi tới, hai người không khỏi nghiêng về một hướng.

Ngay khi sắp ngã, một bàn tay lớn chìa ra đỡ lấy xe.

Hai người quay đầu, thấy Trần Quốc Bân đứng phía bên kia xe, người đẩy tuyết cười nói: “Hai người mua nhiều rau thế?”

“Hiếm khi ra ngoài, nên mua nhiều một chút.” Chiêu Chiêu cười đáp, “Đồng chí Trần vừa về à?”

“Ừ.” Trần Quốc Bân gật đầu.

Thời gian không đi nhiệm vụ, anh sống tại nhà Đào An Nghi.

“Để tôi đẩy xe giúp.” Anh nói, “Tuyết lớn quá.”

...

“Đúng vậy.” Hứa Quế Chi nhìn trời tuyết, “Phiền cháu quá.”

“Bác đừng khách sáo,” Trần Quốc Bân cười, “Tôi và Duy Lực là huynh đệ sinh tử, chuyện nhỏ thôi.”

Anh và Dương Duy Lực có thể giao phó sinh mạng cho nhau.

Phải nói, có đàn ông giúp đỡ thật khác, Chiêu Chiêu chỉ cần đỡ Hứa Quế Chi đi về là được.

Về đến cổng, Trần Quốc Bân nhanh chóng dỡ rau thịt trên xe xuống bếp.

“Bác, đồ đã xếp xong, cháu về trước.” Anh cười nói với Hứa Quế Chi và Chiêu Chiêu.

“Cảm ơn cháu nhiều.” Hứa Quế Chi nói.

“Đồng chí Trần,” Chiêu Chiêu gọi lại, nhắc nhở, “Không biết tuyết rơi đến bao giờ, nếu được nên dự trữ rau củ, sắp Tết rồi.”

“Vâng, cảm ơn nhắc nhở, tôi sẽ nói với nhà.” Trần Quốc Bân gật đầu.

“Mua rau?” Nhưng khi anh đề nghị Đào An Nghi và Đặng Minh Huệ dự trữ rau, hai người đều tỏ vẻ khinh thường, Đào An Nghi nói, “Bình thường sao phải mua nhiều?”

“Tiểu Trần,” Đặng Minh Huệ vỗ tay con gái, cười nói, “Nhà ta chỉ mua rau tươi mỗi ngày.”

“Rau tươi mới giàu dinh dưỡng.”

“Nhưng tuyết không biết khi dừng, tôi sợ sau khó mua.” Trần Quốc Bân kiên nhẫn giải thích.

“Dù người khác không mua được,” Đào An Nghi nói, “Nhờ quan hệ của bố cũng kiếm được rau.”

“Vậy cũng được,” Trần Quốc Bân cười, “Tôi thấy nhà Duy Lực dự trữ nhiều rau, nên hơi lo.”

Nói thật, địa vị Dương Quyền Đình còn cao hơn cả phụ thân Đào An Nghi, nghe nói mỗi tháng đều có thực phẩm đặc biệt.

Hơn nữa, theo kinh nghiệm của anh, tuyết sẽ không ngừng trong thời gian ngắn, mua rau dự trữ là cần thiết.

Còn hơn lúc không có rau ăn.

“Châu Chiêu Chiêu quê mùa, biết gì?” Đào An Nghi cười nhạt, “Cô Hứa quá chiều chuộng, cô ấy muốn gì cũng được.”

Vừa nói xong, đã bị mẹ kéo áo.

Cô quên mất, Trần Quốc Bân cũng từ nông thôn lên.

Đào An Nghi liếc nhìn anh, thêm một câu: “Em không nói anh.”

Trần Quốc Bân: ”...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Không cần giải thích thế đâu.

Nhưng anh đã nhắc nhở, họ không nghe thì không phải lỗi của anh.

Trần Quốc Bân không biết, sau khi anh đi, Chiêu Chiêu lại ra ngoài một lần nữa.

Lần này không rủ Hứa Quế Chi đi cùng: “Mẹ, con ra mua thêm chút đồ.”

“Con bé này...” Hứa Quế Chi không biết nói gì hơn.

“Mẹ ở nhà gọi điện cho chị dâu, bảo họ mua thêm rau đi.” Chiêu Chiêu nói.

“Hồi nhỏ có cụ già trong làng dạy con, thời tiết thế này thường sẽ mưa tuyết nhiều ngày.” Cô chỉ lên trời, “Nhà mình đông người, mua nhiều cũng ăn hết nhanh thôi.”

Hơn nữa, mùa đông rau để được lâu.

Vừa nãy cô đã gọi cho Vương Diễm Bình, định gọi Chu Chính Văn nhắc nhở chú ý chuồng gà kéo bị tuyết đè, nào ngờ ông gọi tới trước.

“Bên đó thế nào?” Chu Chính Văn hỏi, “Hôm nay Hạo Đông chở chuyển gà cuối lên tỉnh, con bảo Tiểu Vương gửi thêm cho nhà mình.”

Cửa hàng có thể bán ít đi, nếu tuyết rơi nhiều ngày, thịt cũng khó bán.

“Năm nay thời tiết lạ, con bảo nhà mua thêm rau,” Chu Chính Văn nói, “Ở quê còn đỡ, thành phố đường tắc nghẽn, rau không vào được.”

Hứa Quế Chi đứng bên nghe điện thoại, lúc trước còn nghĩ Chiêu Chiêu quá lo xa, giờ nghe Chu Chính Văn nói cũng chú ý hơn.

“Con đợi mẹ gọi xong rồi đi cùng.” Hứa Quế Chi không yên tâm Chiêu Chiêu.

“Mẹ ở nhà đi, lần này con không mua nhiều, chỉ mua gia vị thôi.” Chiêu Chiêu nói.

Chủ yếu Hứa Quế Chi tuổi cao, đường tuyết đi khó khăn.

“Vậy con cẩn thận.” Hứa Quế Chi thấy cô kiên quyết, đành đồng ý.

Chiêu Chiêu ra ngoài ba lần, mua đủ mọi thứ cần thiết, cuối cùng mệt nhoài ngồi phịch xuống ghế.

“Uống chút canh gà đi.” Hứa Quế Chi hầm gà từ lúc cô ra ngoài.

“Không biết bố và Duy Lực thế nào rồi?” Bà lo lắng.

Trời tối dần, tuyết vẫn không ngừng, cả đêm đó Dương Quyền Đình và Duy Lực không về.

Sáng hôm sau, trời có vẻ muốn quang, tuyết cuối cùng cũng tanh.

Chưa kịp ăn sáng, đã nghe tiếng động bên ngoài, Dương Gia Du và Dương Gia Huyền chạy vào: “Bà ơi, mau ra giúp.”

Thì ra Triệu Vịnh Mai đưa hai con về.

“Mẹ,” Triệu Vịnh Mai cười với hai người, “Hôm qua nghe điện thoại con đi mua đồ ngay.”

“Chồng con bảo tuyết có thể còn rơi, nên đưa chúng con về đây.”

Có chuyện gì cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.

“Nên thế.” Hứa Quế Chi gật đầu, “Chưa ăn sáng đúng không? Đi ăn ngay đi.”

Ăn xong, Dương Duy Phong cũng đưa vợ con về.

“Mẹ, đơn vị con còn bận, con đi trước.” Anh vội vàng nói rồi đi.

Chiều hôm đó, Chu Hạo Đông chở gà lên.

Chiêu Chiêu thấy tuyết lớn, giữ anh ở lại: “Đường nguy hiểm, anh ở lại tỉnh đi.”

Anh có chỗ ở tạm trong thành phố.

Khi mọi người tưởng tuyết đã ngừng, nửa đêm, tuyết lại rơi.

Lần này lại rơi suốt ngày đêm.

Hơn nữa, có vẻ còn lớn hơn hôm qua.

Chương 247

DTV-EBOOK

Giữa chừng, Dương Quyền Đình có về nhà một chuyến, thấy rau củ đầy đủ, dặn dò mọi người không ra ngoài, thay quần áo ấm rồi lại vội vã đi.

May là học sinh đã nghỉ đông, không thì các trường đại học trong tỉnh cũng đủ đau đầu.

“May mà Chiêu Chiêu có nhãn quan.” Triệu Vĩnh Mai đi đổ rác về, mặt mừng rỡ nói, “Mẹ không biết đâu, ngoài kia người ta tranh nhau mua rau điên cuồng lắm.”

Tuyết rơi liên tục ba ngày, nhiều người đã nhận ra cần phải dự trữ rau.

Nghĩ như vậy rất nhiều, thêm vào đó cửa hàng rau hai ngày nay không nhập được rau tươi, người dân hoảng loạn.

Sắp Tết rồi, cả năm dành dụm, chính là để dịp này.

Đào An Nghi và mẹ cũng hoảng hốt.

Đặng Minh Huệ luôn đề cao ăn đồ tươi nhất, nên trong nhà không có dự trữ.

May mắn mẽ rau vừa gửi đến có hai củ khoai tây để được lâu, các loại rau khác sáng nay đã hết.

...

“Không phải nói hôm nay tuyết ngừng sao?” Đặng Minh Huệ tức giận nói, “Vậy khi nào mới có rau?”

Đào An Nghi vừa bước ra, đã thấy mẹ giận dữ cúp điện thoại.

“Mẹ, thế nào rồi?” Cô lo lắng hỏi, “Vẫn không có rau à?”

“Những người này thật là...” Đặng Minh Huệ phân nộ.

“Biết thế nghe lời tiểu Trần rồi.” Bà bóp thái dương nói.

Giờ đây, “không có gạo chịu sao nổi cái kho”.

Cả nhà mấy miệng ăn.

“Mẹ, hay là sang nhà họ Dương mượn chút?” Đào An Nghi nói.

Nhà họ dự trữ nhiều rau mà.

“Con bé Châu Chiêu Chiêu sao mà may thế,” Đặng Minh Huệ nói, “Cái này cũng đoán trúng được.”

Đáng ghét nhất là họ không tin.

Nếu tin, mua sẵn rau rồi bán ra, kiếm bộn tiền.

Đặng Minh Huệ hối hận vô cùng.

Giờ cả tỉnh thành, ai có rau, dù là củ cải khoai tây, cũng phát tài.

Tiếc là lúc Trần Quốc Bân nhắc, bà còn chằm chọc anh không có kiến thức.

Nhà họ Đào bao giờ ăn rau mà phải thế này?

Nhưng giờ bị tát vào mặt.

Đang nghĩ thì Trần Quốc Bân vội vã về, tay xách một túi.

“Mẹ, con nhờ người kiếm chút rau.” Anh phủi tuyết trên túi, “Không biết nhà đủ rau chưa? Nếu đủ thì...”

“Rau gì thế?” Đặng Minh Huệ vội hỏi.

“Chỉ kiếm được cải thảo và khoai tây.” Anh cũng phải vất vả lắm mới có.

“Tiểu Trần có tâm quá.” Đặng Minh Huệ cười tươi.

Dù chỉ là cải và khoai, nhưng Trần Quốc Bản mới đến tỉnh, trong tình cảnh khan hiếm rau, kiếm được thế đã tốt lắm.

Nhưng Đào An Nghi không nghĩ vậy.

“Con muốn ăn rau xanh.” Cô bấu môi, “Suốt ngày khoai tây, sắp thành khoai rồi.”

Từ nhỏ sống trong dinh thự, dù những năm khó khăn cũng chưa từng khổ thế.

Trần Quốc Bản nghe vậy, nụ cười trên mặt hơi gượng: “An Nghi, rau xanh giờ khó kiếm lắm.”

Cải và khoai này cũng phải rất vất vả mới có.

“Lấy anh có ích gì?” Đào An Nghi tiếp tục, “Đến rau cũng không kiếm được.”

“Con kia.” Đặng Minh Huệ gọi lại, xin lỗi Trần Quốc Bản, “Tiểu Trần, đứa bé này từ nhỏ được nuông chiều, cháu đừng để bụng.”

“Mẹ, không sao.” Trần Quốc Bản cười nói.

Lại an ủi Đào An Nghi: “Em chịu khó chút, chúng tôi đang dọn đường, sớm có rau tươi thôi.”

Lại nói: “An Nghi, mẹ, bên đó còn nhiệm vụ, con không ở lâu được.”

“Vậy cháu đi đi.” Đặng Minh Huệ vội cười nói.

Lại đẩy con gái: “An Nghi, tiễn tiểu Trần.”

Trần Quốc Bân nhìn Đào An Nghi, thấy cô vẫn giận, cười với Đặng Minh Huệ: “Ngoài trời lạnh, cháu đi trước.”

Nói xong, lại liếc nhìn Đào An Nghi, quay người biến mất trong tuyết.

“Con này,” Đặng Minh Huệ tức giận nói, “Tính khí này chỉ có tiểu Trần chịu được.”

“Vẫn là không có bản lĩnh.” Đào An Nghi nói, “Không thể so với Dương Duy Lực.”

Nếu là Dương Duy Lực, kiểu gì cũng kiếm được đồ ăn mang về.

“An Nghi!” Đặng Minh Huệ quát lớn, “Mẹ cảnh cáo con, suy nghĩ này rất nguy hiểm.”

“Dương Duy Lực tốt thế nào, cũng là chồng người ta.” Bà tiếp tục, “Anh ta không có tình cảm với con, tốt cũng vô dụng.”

“Lỗi tại mẹ,” Đặng Minh Huệ ngồi cạnh con, chọc vào trán, “Nuôi con thành kiêu ngạo thế này.”

“Mẹ, con không phục.” Đào An Nghi khóc òa trong lòng mẹ, “Con thích anh ấy bao năm, sao Châu Chiêu Chiêu có thể chiếm được trái tim anh ta?”

Cô ta có gì hơn cô?

Nếu không phải Châu Chiêu Chiêu, cô đâu phải lấy Trần Quốc Bân một người đã ly hôn.

“Con à.” Đặng Minh Huệ xót xa vỗ vai con, cuối cùng nói, “Nếu là mẹ, mẹ sẽ sống tốt với tiểu Trần, để Dương Duy Lực hối hận.”

Chứ không phải so sánh Trần Quốc Bân với Dương Duy Lực suốt ngày.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tiểu Trần không có quan hệ ở tỉnh thành, nhưng nơi khác rất xuất sắc.” Đặng Minh Huệ đứng dậy, “Con suy nghĩ kỹ đi.”

“Đừng lấy sở trường người khác so sánh sở đoản mình.” Bà nói, “Nghĩ xem làm sao phát huy ưu điểm của mình.”

Không lẽ thiên hạ chỉ còn mỗi Dương Duy Lực?

Đào An Nghi trầm mặc ngồi đó.

Không ngờ một lúc sau có tiếng gõ cửa, cô đứng dậy mở, ngạc nhiên: “Sao anh lại về?”

“Rau xanh em muốn.” Trần Quốc Bân cười toe toét, giơ túi lên.

“Anh kiếm ở đâu thế?” Đào An Nghi kinh ngạc.

Lại còn nhanh thế.

“Em đừng giận,” Trần Quốc Bân nói, “Vừa ra gặp Châu Chiêu Chiêu, xin cô ấy chút.”

Mặt dày xin đấy.

“Ai cần lòng tốt của cô ta.” Đào An Nghi tức giận đập rơi túi rau.

Lá rau vung vãi khắp sàn.

“Đói c.h.ết con cũng không ăn đồ bố thí của cô ta.” Đào An Nghi khóc chạy về phòng.

Chỉ còn Trần Quốc Bân đứng đó, thở dài nhặt từng chiếc lá, nhìn ngắm rồi bỏ vào bếp rồi quay đi.

Chương 248

DTV-EBOOK

Trận tuyết này mãi đến 29 tháng Chạp mới thực sự ngừng.

Sáng sớm, Chiêu Chiêu tỉnh dậy, bất ngờ thấy ánh nắng lọt qua khe rèm, cô vui mừng bật dậy khỏi giường.

May nhà có lò sưởi, sáng ra không quá khó chịu.

“Dì ơi, ra đắp người tuyết đi.” Vừa ra khỏi phòng đã thấy Dương Gia Mặc và Dương Gia Hân đang chơi đắp người tuyết trong sân.

Đằng xa, cô thấy Dương Duy Lực cầm chổi quét sân.

“Anh về lúc nào vậy?” Chiêu Chiêu mắt sáng rực.

Mấy ngày nay Duy Lực hiếm khi về, có về cũng vội vã.

“Vừa về.” Anh cười.

Không vào phòng sợ làm phiền cô ngủ.

...

“Để em, anh nghỉ một chút đi.” Chiêu Chiêu xót chồng.

Mắt anh thâm quầng như gấu trúc, chắc mấy ngày nay không ngủ đủ.

“Ăn xong rồi ngủ.” Nói xong anh tiếp tục quét tuyết.

Chiêu Chiêu nghĩ cũng phải.

Nhưng chưa kịp ăn, đã có người tới.

Từ khi Dương Duy Châu làm rể nhà hứ Hứa, Chiêu Chiêu ít gặp nhà lớn họ Dương.

Gặp lại Dương Quyền Hải, cô suýt không nhận ra.

“Bác, bác đến có việc gì?” Duy Lực quay lại thấy Dương Quyền Hải đứng cửa, muốn vào lại không dám.

Nhìn thật đáng ghét.

“Bố cháu có nhà không?” Dương Quyền Hải hỏi.

Trong nhà này, ai là người ông sợ nhất?

Không phải em trai Dương Quyền Đình, mà là cháu trai út Dương Duy Lực.

“Không có.” Duy Lực nói, “Bác có việc gì?”

“Không... không có.” Dương Quyền Hải ấp úng.

Duy Lực: ”...”

Rõ ràng anh nói rất bình thường, không hiểu ông sợ cái gì?

“Thật không có việc?” Anh nhìn dáng vẻ ông nói.

Ngay sau đó, Dương Quyền Hải bật khóc: “Thằng ba à, cứu bác gái cháu đi.”

“Bác gái?” Duy Lực nghi hoặc, “Bà ấy sao vậy?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Trước vì nhận hối lộ bị tù, giờ không ổn rồi sao?

“Hôm nay trại gọi điện, bà ấy bệnh rồi,” Dương Quyền Hải nói, “Trong tù điều kiện tồi tệ, sức khỏe vốn không tốt, sợ không qua nổi mùa đông này.”

Vì vậy, ông muốn bàn với Dương Quyền Đình xem làm thế nào.

“Nghe nói có thể bảo lãnh chữa bệnh?” Dương Quyền Hải nhìn Duy Lực đầy hi vọng, “Cháu xem có thể giúp...”

“Bà ấy sắp c.h.ế.t rồi?” Duy Lực hỏi.

Dương Quyền Hải ghen lời.

Vợ ông chỉ khóc trong điện thoại, nói không chịu nổi, nên ông vội tìm Dương Quyền Đình tìm cách.

Nhưng... nghe giọng chưa đến mức nguy kịch.

Thằng ba này, sao lại chúc người lớn chết?

Dương Quyền Hải nghĩ vợ mình vốn mạnh mẽ, giờ khóc lóc thảm thiết, trong lòng càng bất mãn với Duy Lực.

“Bệnh rồi?” Duy Lực nhú mày suy nghĩ, “Bác chờ cháu ăn xong, cháu đi cùng bác vào trại.”

Dương Quyền Hải muốn nói không cần, nhanh tìm cách đưa người ra, nhưng gặp ánh mắt Duy Lực, lời nói ghen trong cổ họng.

“Vậy được, cháu ăn nhanh đi.” Dương Quyền Hải nói.

“Mấy ngày rồi anh không ngủ.” Chiêu Chiêu không vui nhìn Dương Quyền Hải, xót chồng.

Phùng Tú Cẩm tự làm tự chịu, giờ dù bệnh cũng có chồng con lo, cần gì Duy Lực ra mặt.

“Không sao.” Duy Lực nắm tay cô xoa xoa, “Em cùng mẹ chuẩn bị đồ Tết đi, anh lát về ngay.”

“Nhanh thì trưa còn kịp ăn bánh bao mới hấp.”

Dương Quyền Hải nghe vậy càng khó chịu.

Nhà họ chuẩn bị Tết, còn nhà ông tan cửa nát nhà, giờ đến nhà tổ cũng không được ở.

Nhưng ông không nghĩ, đây là lỗi của ai?

Là Dương Quyền Đình hay Duy Lực ép họ bán nhà tổ?

Dù Thẩm Quốc Lương lúc đó vì trả thù Duy Lực dùng thủ đoạn, nhưng “ruồi không đập bát nước không vơi”.

Nếu họ không tham lam, không chủ động mắc bẫy, nhà tổ đâu đến nỗi không được ở?

“Anh cả, vào ăn chút gì đi.” Hứa Quế Chi nói với Dương Quyền Hải đứng đó mặt âm u.

Nói xong, bà vào phòng khách.

Dương Quyền Hải nghĩ gì, Hứa Quế Chi sau nhiều năm làm thân cũng đoán được.

Đúng như câu nói - người đáng thương ắt có chỗ đáng ghét.

Bà không muốn quản, để con trai lo.

Duy Lực ăn rất nhanh, may về còn xe, đợi Dương Quyền Hải ăn xong phóng thẳng đến trại giam Phùng Tú Cẩm.

Đi cả buổi sáng không về.

Dương Quyền Đình mệt mỏi trở về.

Lão già mấy ngày không về, luôn túc trực tuyến đầu, giờ tuyết tạnh, đường thông, rau thịt bắt đầu lưu thông bình thường.

Ông mới có chút thời gian nghỉ ngơi.

Dương Quyền Đình cẩn thận, về tắm rửa rồi mới ngủ.

Vốn định ngủ say, nhưng tiếng nói bên ngoài càng lúc càng lớn, nghe như Dương Quyền Hải, ông không tài nào ngủ được.

Nhưng không vội ra, mà nghe một lúc.

“Bà ấy như thế rồi, cháu còn nói không sao?” Dương Quyền Hải tức giận, “Rốt cuộc cháu không muốn cứu bà ấy ra.”

“Cháu biết,” Dương Quyền Hải bực tức nói ra, “Cháu không phải hận bác gái suýt làm cháu điếc tai hồi nhỏ sao?”

“Bao nhiêu năm rồi, cháu vẫn nhớ hận.”

“Điếc tai?” Hứa Quế Chi kinh ngạc nhìn Dương Quyền Hải, “Anh vừa nói gì? Sao bà ấy suýt làm con tôi điếc?”

Bao nhiêu năm, Duy Lực chưa từng nói với bà chuyện này.

Hứa Quế Chi nước mắt lưng tròng, “Hoàn cảnh lúc đó, chúng tôi gửi thẳng ba nhà anh, có gửi cả phiếu lương thực và tiền.”

“Anh hứa thế nào với tôi?” Bà đỏ mắt, “Anh nói sẽ chăm sóc tốt, tôi mới đồng ý để nó lại.”

Phải hận thù thế nào, mới suýt làm điếc tai con bà.

“Không... không phải vậy, nó quá nghịch ngợm.” Dương Quyền Hải muốn giải thích, “Ăn trộm

còn không nhận.”

“Con tôi không ăn trộm.” Hứa Quế Chi lớn tiếng.

Con trai bà, bà hiểu rõ, sao có thể ăn trộm?

“Vậy bác đến giờ vẫn không tin, thứ đó là Dương Duy Châu lấy?” Duy Lực cười nhạt nói.

“Dù Dương Duy Châu đã thừa nhận.”

Thừa nhận trực tiếp, nhưng ông vẫn không tin.

Chương 249

DTV-EBOOK

Dương Quyền Hải muốn giải thích điều gì đó, nhưng Dương Duy Lực chỉ lắc tay một cái, chẳng muốn nghe thêm nữa.

Anh sợ rằng nếu ngồi nghe thêm, mình sẽ bị vị bác đầu óc như bã đậu này làm cho tức c.h.ết mất.

“Đệ muội, sự tình không phải như vậy đâu.”
Dương Quyền Hải quay sang định giải thích với Hứa Quế Chi.

“Vậy là như thế nào?” Hứa Quế Chi cười nhạt, lau khóe mắt, “Là tôi có lỗi với con tôi, lẽ ra tôi không nên tin tưởng các anh chị.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cũng là do cô làm mẹ bất cẩn, dù khổ cực thế nào năm đó cũng nên để cả nhà đoàn tụ.

“Đệ đệ đâu rồi?” Dương Quyền Hải ngó nghiêng trong phòng, “Để tôi nói chuyện với cậu ấy.”

Giải thích với Hứa Quế Chi, một người phụ nữ, chắc chẳng thể nào rõ ràng được.

“Chuyện gì thế?” Dương Quyền Đình nghe tiếng khóc của vợ, không nằm yên trong phòng được nữa, vội bước ra.

“Đệ đệ, cậu tới rồi.” Dương Quyền Hải suýt nữa bật khóc, hối hả nói, “Vợ anh trong tù khổ lắm, sắp không chịu nổi rồi, cậu có thể...”

...

“Bác,” Dương Duy Lực ngắt lời ông ta, “Bác sĩ bệnh viện đã đưa ra giấy chẩn đoán rồi, sao bác vẫn không tin?”

Anh cười nhạt, “Hay là bác chỉ muốn tin vào điều bác mong muốn?”

Giống như chuyện năm xưa vậy.

Dù rốt cuộc đã xác minh là Dương Duy Chu trộm đồ, dù Dương Duy Chu cũng đã thừa nhận, nhưng trong lòng Dương Quyền Hải, kẻ trộm vẫn là anh.

“Giấy chẩn đoán gì vậy?” Dương Quyền Đình hỏi.

“Sáng nay bác chưa kịp ăn cơm, nói là bác gái trong tù sắp không chịu nổi, muốn chúng tôi làm thủ tục bảo lãnh cho bà ấy ra ngoài chữa bệnh.”
Dương Duy Lực thản nhiên nói.

Thực ra, khi anh đến trại giam và nhìn thấy dáng vẻ của Phùng Tú Cẩm, anh đã biết bà ta đang giả vờ.

Không biết bà ta dùng cách gì, lại thuyết phục được cảnh sát trại giam gọi điện thoại giúp.

Dương Duy Lực để Dương Quyền Hải chấp nhận sự thật, đã tự mình đưa Phùng Tú Cẩm cùng nhân viên trại giam đến bệnh viện kiểm tra.

Kết quả kiểm tra quả thật rất... tât vào mặt.

Ngoài lượng đường trong m.áu hơi cao, mọi chỉ số khác đều bình thường.

Còn việc bà ta thường xuyên chóng mặt, hoa mắt, có lẽ là do đường huyết cao gây ra.

Thời buổi này mức sống mọi người đều không cao, nhiều người thực chất bị hạ đường huyết.

Phùng Tú Cẩm ngồi tù lâu như vậy, vẫn bị cao đường huyết.

“Không phải, bác sĩ có bị hấn mua chuộc không?” Phùng Tú Cẩm khóc lóc nói, “Tôi người mệt mỏi, chóng mặt buồn nôn, sao lại bảo là không có bệnh?”

Câu nói này, vừa là nói với bác sĩ, nhưng đồng thời cũng khắc sâu vào lòng Dương Quyền Hải.

Ông ta dường như cũng nghĩ như vậy.

Dù sao, Dương Duy Lực chính là không muốn cho Phùng Tú Cẩm được bảo lãnh ra ngoài.

Dương Quyền Đình nhìn anh trai, vừa thất vọng vừa mệt mỏi nói, “Đại ca, nếu anh không tin lời của Duy Lực, thì để Duy Tông làm đơn xin lại, tìm một bệnh viện nào đó mà anh tin tưởng đi.”

Dương Quyền Hải: “...Tôi nghe nói cũng không nhất thiết phải đến bệnh viện, chỉ cần có giấy chứng nhận là được.”

Lời Dương Quyền Hải vừa dứt, cả phòng khách yên ắng đến mức nghe cả tiếng kim rơi.

Dương Duy Lực bật cười khẩy.

Anh đứng dậy nắm tay Chu Chiêu Chiêu, “Đi thôi, về phòng ngủ với anh.”

Mẹ kiếp, mấy ngày tuyết rơi bên ngoài làm việc còn không mệt bằng về nhà bị Dương Quyền Hải làm cho tức chết.

Thà ngủ một giấc cho khỏe còn hơn ngồi đây nói chuyện với cái đầu đầy nước của ông ta.

Còn việc ông già muốn giải quyết thế nào, kệ ông ấy.

“Em đi lấy ít bánh bao cho anh.” Chu Chiêu Chiêu thương xót nói, “Bây giờ bánh bao chắc đã chín rồi, anh với bố mấy ngày nay vì chuyện tuyết rơi xoay như chong chóng, mấy ngày không ngủ, ăn xong mau đi nghỉ đi.”

Lời cô nói, kỳ thực cũng là nói cho Dương Quyền Hải nghe.

Dương Quyền Đình và Dương Duy Lực đâu như Dương Quyền Hải, chỉ biết lo cho mảnh đất nhỏ của mình.

Họ còn trọng trách trên vai, mấy ngày nay vì thiên tai tuyết rơi không ngừng chạy ngược xuôi, lấy đâu ra thời gian rảnh mà lo cho chuyện của Phùng Tú Cẩm?

Dương Duy Lực có thể chạy một chuyến như vậy, Chu Chiêu Chiêu đã thấy xót xa lắm rồi, giờ thấy Dương Quyền Hải còn nghi ngờ anh, trong lòng càng thêm khó chịu.

“Bác,” cô thấy Dương Quyền Hải dường như còn tức giận, không nhịn được nói, “Cháu là dâu mới về nhà họ Dương, lẽ ra không có quyền lên tiếng.”

“Nhưng bác làm như vậy khiến người ta quá phần nộ, cháu không thể không đứng ra nói vài lời bênh chồng mình.” Cô đỏ mắt nói.

“Từ ngày tuyết rơi đến giờ, họ ra ngoài lo chuyện chính sự, chỉ về nhà được hai ba lần, thay quần áo xong là đi ngay.”

“Bác cũng có mắt, bác nhìn xem, họ mệt đến mức nào rồi?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Duy Lực sáng nay bác đến mới vừa về nhà, còn bố thì trưa mới về.”

“Vừa nghe chuyện của bác, Duy Lực có nửa lời phản nản nào không? Anh ấy lập tức dẫn bác đi trại giam ngay.”

“Dù năm xưa các bác vô tình suýt làm anh ấy điếc tai, anh ấy cũng chưa từng kể với ai.”

“Thế mà bác đối xử với anh ấy như thế nào?” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói, “Bác lại còn nghi ngờ anh ấy mua chuộc bác sĩ?”

Cô cười nhạt, “Trước đó anh ấy có biết gì đâu?”

Dương Quyền Hải bản năng gật đầu.

“Suốt đường đi, anh ấy có rời khỏi bác không?” Chu Chiêu Chiêu lại tiếp tục.

“Mua chuộc bác sĩ? Dương Duy Lực nhà tôi không có bản lĩnh và năng lực lớn như vậy đâu.” Cô nói, “Nếu ai dám vấy bẩn lên người anh ấy, tôi là người đầu tiên không tha.”

Một tràng nói ra, khiến Dương Quyền Hải mặt đỏ như gấc.

Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi cũng cảm thấy xấu hổ.

Con cái bị oan ức, lẽ ra nên do cha mẹ đứng ra bảo vệ, nhưng kết quả lại để cô con dâu út trong nhà ra mặt.

Nhìn lại Dương Duy Lực, cái đuôi của anh ta sắp vênh lên trời rồi.

Chút áy náy vừa dâng lên trong lòng Dương Quyền Đình, khi thấy bộ dạng kiêu ngạo của con trai, lập tức tan biến.

“Cháu dâu,” Dương Quyền Hải ngượng ngùng nói, “Bác không có ý đó.”

“Bác không nói ra, nhưng ý tứ trong lời nói đã rõ ràng.” Chu Chiêu Chiêu thẳng thắn.

Dương Quyền Hải im bặt, không nói được gì nữa.

“Bố, mẹ, hôm nay con có lỗi.” Chu Chiêu Chiêu quay sang nói với Dương Quyền Đình, “Anh ấy là chồng con, con không đành lòng nhìn anh ấy chịu oan ức như vậy.”

“Bác, cháu xin lỗi.” Nói xong, cô nắm tay Dương Duy Lực, “Đi nào, ra bếp lấy bánh bao, ăn xong mau đi ngủ đi.”

Rất là dứt khoát.

Dương Duy Lực nhìn cô mà lòng tràn đầy vui sướng.

Cảm giác được người khác bảo vệ, quả thật rất tuyệt.

“Đại ca, anh...” Chu Chiêu Chiêu đi đến cửa nghe thấy giọng Dương Quyền Đình, “Là tôi có lỗi với con cái, anh cũng đã làm ông nội rồi, sau này...”

Dương Duy Lực khựng lại, nhưng ngay sau đó lại kéo tay Chu Chiêu Chiêu đi tiếp.

Ông già này ý gì đây?

Định gián tiếp xin lỗi anh sao?

Hừ, còn phải xem anh có muốn nhận hay không.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chương 250

DTV-EBOOK

Cuối cùng sự việc được giải quyết thế nào, Chu Chiêu Chiêu không hỏi thêm nữa.

Nhìn Dương Duy Lực ăn ngấu nghiến năm cái bánh bao to chỉ trong nháy mắt, cô thực sự không biết nói gì hơn.

Nhưng nghĩ đến việc mấy ngày nay anh ở ngoài ăn không ngon ngủ không yên, lòng cô lại mềm xuống.

“Thương anh à?” Dương Duy Lực ngồi xồm dưới đất vừa ăn bánh bao vừa uống nước do Chu Chiêu Chiêu pha, đôi mắt đỏ ngầu nhưng sáng rực nhìn cô.

Ánh mắt đó quá rõ ràng, làm sao Chu Chiêu Chiêu không hiểu?

Cô lập tức trùng mắt với anh.

Dương Quyền Đình là một người em tốt, nhưng với Dương Duy Lực, ông không phải người cha tốt.

Tất nhiên, điều này cũng liên quan đến tính cách thẳng thừng của Dương Duy Lực.

Như lúc này, rõ ràng Chu Chiêu Chiêu đang xót xa vô cùng, vậy mà anh chỉ nghĩ đến chuyện giường chiếu.

...

Chút xót thương của Chu Chiêu Chiêu tan biến.

“Một lát nữa em còn phải hấp bánh hoa,” cô trùng mắt nói với Dương Duy Lực, “Anh tự đi vệ sinh cá

nhân rồi ngủ đi.”

Người tuy không có mùi, nhưng dù sao cũng ở ngoài mấy ngày rồi.

“Được,” Dương Duy Lực lười nhìn cô, “Không tắm rửa dám lên giường của em sao?”

Thực ra trước đây anh cũng khá sạch sẽ, nhưng từ khi ở cùng Chu Chiêu Chiêu, anh phát hiện mình sống quá xuề xòa.

Mùa hè ngày nào cũng phải tắm, mùa đông ngày nào cũng phải rửa chân.

Tất nhiên, đánh răng là bắt buộc sáng tối, còn không được ăn tỏi, nếu ăn tỏi phải đánh răng lại.

Không thì đừng nói hôn, sờ cũng không cho sờ.

Đôi khi Dương Duy Lực làm việc mệt quá muốn lười biếng một chút, chỉ cần Chu Chiêu Chiêu ở nhà, đôi mắt cô như có radar lập tức phát hiện anh có lười hay không.

Nhưng lạ thay, anh lại thích bị cô quản như vậy.

Thậm chí còn cảm thấy, được cô quan tâm như thế rất hạnh phúc.

Còn ở phòng khách, Dương Quyền Đình cũng bị lời của anh trai làm cho choáng váng.

“Đại ca, anh vừa nói gì?” Ông không kịp phản ứng nên hỏi lại.

“Nếu cậu không giúp tôi, vậy tôi chỉ còn cách ly hôn với bà ấy thôi.” Dương Quyền Hải nói.

Hứa Quế Chi cũng bị câu nói này làm cho sững sốt.

“Không phải...” Bà không biết nói gì hơn.

Vừa rồi còn khẳng khẳng đòi bảo lãnh Phùng Tú Cẩm ra ngoài chữa bệnh, xem có thể hoãn thi hành án không.

Một giây trước còn đầy tình cảm, sao đột nhiên lại đòi ly hôn?

Sự thay đổi trước sau quá lớn, vợ chồng Dương Quyền Đình nhất thời không theo kịp.

“Các người không biết đâu,” trong phòng không còn con cháu, Dương Quyền Hải thoải mái bộc bạch, buồn bã nói, “Từ khi bà ấy vào tù, tôi sống những ngày như địa ngục vậy.”

Dương Duy Chu làm rể nhà vợ, không thể dọn đến ở cùng, Dương Duy Tông thì muốn anh qua ở, nhưng mới qua vài ngày, hai vợ chồng đã cãi nhau mấy lần.

Anh không muốn nhìn sắc mặt con dâu.

Thế là tự dọn về nhà, nhưng nhà không có đàn bà, cuộc sống thật khó khăn.

Trước đây Phùng Tú Cẩm tuy chuyên quyền, tham tiền, nhưng mỗi dịp Tết nhà cửa vẫn đầy ắp tiếng cười.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sắm Tết, hầm thịt, hấp bánh, rán nem tuy không ngon lắm nhưng đủ cả.

Lúc đó hai con trai cũng ở nhà, hàng xóm láng giềng cũng niềm nở.

Tết cũng ra Tết.

Nhưng bây giờ, căn nhà lạnh lẽo không một bóng người, đừng nói sắm Tết, ngay cả ba bữa ăn của anh cũng là vấn đề.

“Đệ đệ, tôi chịu không nổi nữa rồi.” Dương Quyền Hải ngồi xổm ôm đầu nói.

Phùng Tú Cẩm còn phải ngồi tù mấy năm nữa, nghĩ đến những ngày tháng này Dương Quyền Hải không chịu nổi.

“Cậu nói tôi phải làm sao?”

Dương Quyền Đình trầm mặc.

Một nỗi thất vọng và mệt mỏi dâng lên.

Anh trai ông trước đây không như thế này.

Sao giờ lại trở nên vô trách nhiệm và hèn nhát đến vậy? Ích kỷ và yếu đuối.

Chuyện Phùng Tú Cẩm nhận hối lộ, ông không tin Dương Quyền Hải hoàn toàn không biết.

Dương Quyền Đình bỗng như già đi mấy tuổi, lão đảo lúi lại suyt ngã, may mà Hứa Quế Chi nhanh tay đỡ ông, “Anh ơi, cẩn thận.”

Dương Quyền Hải ngẩng lên nhìn em trai, rồi lại cúi gằm mặt.

“Đại ca,” Hứa Quế Chi không vui nói, “Chị ấy dù sao cũng sinh cho anh hai đứa con trai.”

“Lúc chị ấy phạm tội, sao anh không nói?”

Lúc đó nếu nói ra còn dễ giải quyết, bây giờ sau bao lâu rồi đột nhiên đòi ly hôn.

Thật là buồn cười.

“Anh muốn ly hôn, hai đứa con có biết không?”
Hứa Quế Chi hỏi.

Dương Quyên Hải co rúm người, “Chúng nó không quan tâm tôi, việc của tôi cũng không cần chúng nó quản.”

Hứa Quế Chi ghen lời.

Bà bật cười vì tức giận.

Nếu không thương chồng, bà cũng muốn quay đi ngay.

“Tôi đi gọi điện.” Bà thở dài nói.

Dương Quyên Hải muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng không nói gì.

Hôm nay cơ quan vẫn chưa nghỉ Tết, Hứa Quế Chi gọi thẳng đến chỗ làm của Dương Duy Tông và nhà Hứa Tú Linh.

Trời lạnh, Hứa Tú Linh và Dương Duy Chu đều ở nhà, nhắc máy xong thu xếp qua ngay.

Rồi họ nhìn thấy Dương Quyên Hải co ro đứng đó.

“Ba, ba làm sao thế?” Dương Duy Chu nói, “Gọi chúng con qua có việc gì?”

Trời lạnh thế này, ở nhà cho ấm, phải chạy sang đây, lạnh c.h.ết đi được.

Hứa Tú Linh vỗ vai anh ta một cái, anh ta lập tức im bật.

Hứa Quế Chi nhìn thấy cảnh này thấy lạ, hình như Hứa Tú Linh đã thuận phục được Dương Duy Chu.

Chỉ tội nghiệp cô gái nghe nói muốn có thai mà mãi không được, gần đây đang tìm mấy bài thuốc

dân gian.

“Đợi anh con đến rồi nói chuyện.” Hứa Quế Chi nói.

Dương Duy Tông một lúc sau mới đạp xe đạp cộc cạch đến, thở không ra hơi chưa kịp uống ngụm nước nóng đã nghe tin động trời của cha.

Anh ta phun ngụm nước trong miệng ra.

“Ba, ba nói gì cơ?” Dương Duy Tông kinh ngạc, “Ly hôn với ai?”

Không trách anh ta ngạc nhiên, từ nhỏ đến lớn việc nhà đều do Phùng Tú Cẩm quyết định, Dương Quyền Hải vốn là người không có chính kiến.

Người như vậy lại đòi ly hôn với Phùng Tú Cẩm?

“Ba,” Dương Duy Tông cười gian xảo, “Ba chẳng lẽ có người mới rồi à?”

Dương Quyền Hải ngẩng phắt lên.

“Người mới gì, đừng có nói bậy.” Ông tức giận nói.

Nhưng giọng điệu lại lộ rõ sự hốt hoảng.

Hứa Quế Chi thực sự không biết nói gì, thật sự có người mới rồi sao?

“Vậy cuối cùng có ly hôn không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Dương Duy Lực, “Thế sao ông ấy còn muốn bảo lãnh Phùng Tú Cẩm?”

“Bảo lãnh thành công có thể xin tạm tha.” Dương Duy Lực nói.

Thì ra là vậy.

Chương 251

DTV-EBOOK

Dương Quyền Hải cũng không phải hoàn toàn vô tình với Phùng Tú Cẩm, dù sao cũng là vợ chồng mấy chục năm.

Nên khi Phùng Tú Cẩm từ trong tù gọi điện cầu cứu, Dương Quyền Hải thực lòng muốn đưa bà ta ra ngoài.

Tất nhiên, nói về người mới, thì quả thật là có.

Nơi Dương Quyền Hải ở có một người phụ nữ nuôi con gái nhỏ, không biết hai người quen nhau thế nào, qua lại vài lần rồi nảy sinh tình cảm.

Người phụ nữ thấy ông ta một mình ăn uống qua loa, thường xuyên nấu đồ ăn mang sang.

Cũng không làm gì quá giới hạn.

Nhưng chính điều đó lại khiến Dương Quyền Hải động lòng, nảy sinh ý định ly hôn với Phùng Tú Cẩm.

Nếu Phùng Tú Cẩm được tạm tha, ông ta sẽ tiếp tục sống với bà.

Còn nếu không, ông ta sẽ ly hôn.

...

Đằng nào bà ta cũng ở tù, lẽ nào ông phải chờ đợi suốt đời?

Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

“Bác anh thật đáng ghét.” Cô bĩu môi nói.

Dù Phùng Tú Cẩm chẳng phải người tốt, nhưng đối với Dương Quyền Hải và hai con trai, bà ta không có gì để chê.

Xã hội này quá khắt khe với phụ nữ.

Đàn ông muốn phụ nữ thủ tiết sau khi chồng chết, còn đàn ông vợ mất chưa đầy ba tháng đã tìm người mới.

Nếu Dương Quyền Hải là người vào tù mà Phùng Tú Cẩm đòi ly hôn, cả xã hội sẽ nguyên rửa bà ta không tiếc lời.

“Sao em đá anh?” Dương Duy Lực ngơ ngác hỏi, “Em ghét ông ấy, anh cũng ghét mà.”

Đá anh làm gì?

Anh có làm gì đâu?

“Đàn ông đều như nhau.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Biết đâu sau này anh gặp cô gái xinh đẹp nào đó rồi đi không nổi?”

“Nói bậy.” Dương Duy Lực ôm chặt cô, “Cả đời này anh chỉ vì một người phụ nữ mà đi không nổi.”

“Chưa chắc.” Chu Chiêu Chiêu hừ lạnh.

“Em...” Dương Duy Lực tức đến cắn nhẹ ngón tay cô, “Đồ vô tâm.”

“Vậy em nói xem, nếu một ngày anh c.h.ế.t đi, em sẽ làm gì?” Ánh mắt phượng của anh chăm chú nhìn cô.

Rất mong chờ câu trả lời của cô.

“Em à,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Chắc chắn sẽ tìm người đẹp trai hơn anh.”

“Cho anh tức chết.”

Vừa nói xong, cô lẩn ra mép giường định chạy đi, nhưng vẫn chậm một bước.

Bị cánh tay dài của Dương Duy Lực kéo lại.

“Đẹp trai hơn?” Dương Duy Lực nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ừ, đẹp trai hơn, giỏi giang hơn, còn biết nói ngọt hơn anh.” Chu Chiêu Chiêu chu môi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Có ai phục vụ em trên giường như anh không?”
Dương Duy Lực hừ lạnh.

“Thì...”

Hai chữ “tất nhiên” chưa kịp thốt ra đã chìm trong nụ hôn ngọt ngào của anh.

Về sau khi tỉnh táo lại, Chu Chiêu Chiêu quyết định không bao giờ nói anh không tốt trên giường nữa.

Đúng là muốn mất mạng.

Còn tên khốn đó thì sướng rên.

Đáng ghét là đang nói chuyện Dương Quyền Hải, cuối cùng người chịu trận lại là cô.

Vì chuyện của Dương Quyền Hải, nhà họ Dương không có cái Tết yên ổn.

Hôm đó hai anh em Dương Duy Tông suýt đánh nhau với Dương Quyền Hải.

Ly hôn với Phùng Tú Cẩm?

Cũng được, vậy sau này đừng mong họ phụng dưỡng.

“Cứ thử với con kia xem?” Dương Duy Chu cười khẩy, “Không làm nhục nó, tao không phải Dương Duy Chu.”

Dương Quyền Hải tức đến mức muốn đánh con.

“Đánh đi,” Dương Duy Chu đưa đầu tới, “Tốt nhất chọc thủng luôn, vào tù cho ở cùng mẹ.”

Suýt nữa làm Dương Quyền Hải tức chết.

“Không ai quan tâm tao, tao sắp c.h.ế.t đói rồi, tìm người chăm sóc có gì sai?” Dương Quyền Hải cũng nổi giận.

Lập tức suýt đánh nhau với Dương Duy Chu.

Nếu trước đó còn do dự, sau sự việc này càng quyết tâm ly hôn với Phùng Tú Cẩm.

Ai nói cũng không nghe.

Sự việc giằng co mãi, đến đúng ba mươi Tết, khi Dương Quyền Đình dẫn cả nhà về nhà thờ tổ.

Ai ngờ Dương Quyền Hải dẫn cả người phụ nữ kia đến.

“Một mình tôi không làm hết, cô ấy đến phụ giúp.” Dương Quyền Hải giải thích với em trai.

“Bảo cô ta đi ngay.” Dương Quyền Đình mặt lạnh như tiền, suýt ngất vì tức.

Dương Quyền Hải còn muốn nói gì, nhưng người phụ nữ kéo áo lắc đầu.

“Bát đĩa rửa xong rồi, bếp cũng dọn sạch sẽ rồi,” cô ta cười hiền hòa, “Tôi về trước.”

Câu sau là nói với Dương Quyền Hải.

“Tôi tiễn cô.” Dương Quyền Hải áy náy nói.

“Anh...” Dương Quyền Đình tức giận muốn nói gì, bị Hứa Quế Chi ngăn lại, “Trời mưa trời gió, càng ngăn càng phản kháng.”

“Tĩnh táo đi,” Hứa Quế Chi nói, “Tuổi tác đã cao, sức khỏe là của mình, đừng vì hấn mà sinh bệnh.”

Dương Quyền Đình thở dài.

Già đầu rồi mà còn nổi loạn như trẻ con, ông thấy ngọt ngạt.

“Chuẩn bị cúng tổ tiên chiều nay đi.” Hứa Quế Chi nói, “Con cháu tự có phúc, hưởng chi là hấn, kệ hấn đi.”

Cha mẹ đã mất rồi, không lẽ em trai phải ngăn cản?

Cũng không ngăn được.

Ai ngờ lời bà vừa dứt, bên ngoài đã vang lên tiếng ồn ào.

Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi vội chạy ra, thấy Dương Duy Chu đang đánh nhau với Dương Quyền Hải.

Hóa ra Dương Duy Chu vừa về, bắt gặp cha đưa người phụ nữ kia ra cổng.

“Đây là nhà thờ tổ họ Dương, mẹ tôi chưa chết.” Dương Duy Chu gầm lên.

“Hét cái gì?” Dương Quyền Hải cũng nổi giận, “Cô ấy chỉ đến giúp một tay thôi.”

Hai cha con cãi nhau rồi xông vào đánh.

“Dừng lại ngay.” Dương Quyền Đình quát, “Không sợ xấu hổ à?”

“Xin lỗi.” Người phụ nữ cúi đầu xin lỗi cả nhà, “Tôi về trước.”

Câu cuối nói với Dương Quyền Hải.

Dương Quyền Hải muốn đuổi theo, nhưng trước ánh mắt của cả nhà, đành kìm lại, nhưng nhìn Dương Duy Chu đầy hận ý.

Dương Duy Chu không quan tâm, hừ lạnh, “Cô ta đừng mơ bước vào cửa nhà họ Dương.”

“Mày cũng không phải người nhà họ Dương nữa.” Dương Quyền Hải nói.

Liếc nhìn Dương Quyền Đình rồi bỏ vào phòng.

Tưởng rằng vở kịch này tạm dừng ở đây, ai ngờ tối đó khi họ hàng đến thắp hương, Dương Quyền Hải lại đưa ra chuyện này.

“Thấy tôi làm nhục gia tộc, tôi có thể rời khỏi họ Dương.” Ông ta nghiêm túc nói, “Nhất định phải ly hôn.”

Nói xong, bỏ mặc gia đình náo loạn, bỏ đi.

Để lại đống hỗn độn cho Dương Quyền Đình.

Chương 252

DTV-EBOOK

Lòng đàn ông khi đã lạnh lòng cũng thật đáng sợ, nhất là những người như Dương Quyền Hải vốn hiền lành chân chất.

Nhưng chính những người này lại rất cứng đầu, một khi đã quyết tâm thì nhất định phải làm cho bằng được.

Dù tất cả mọi người đều phản đối, ông ta sẵn sàng ra đi tay trắng cũng phải hoàn thành việc này.

Dù sao đi nữa, cũng phải ly hôn.

“Vợ con quây quần sum họp hạnh phúc,” ông ta nhìn mọi người trong nhà nói, “Tôi chỉ muốn tìm một người biết quan tâm chăm sóc mình, lẽ nào lại sai sao?”

“Đợi bà ta ra tù? Ai biết tôi còn sống được mấy năm?” Nếu lúc đó sắp chết, mấy năm này chẳng phải càng đáng thương hơn sao?

Đổ lỗi thì chỉ tại bà ta quá tham lam.

“Anh đã suy nghĩ kỹ chưa?” Dương Quyền Đình nhìn Dương Quyền Hải nói, “Sẽ không còn liên quan gì đến họ Dương.”

“Suy nghĩ kỹ rồi.” Dương Quyền Hải nghiêng răng nói.

...

Người phụ nữ kia cũng thật đáng thương, từ cô ta Dương Quyền Hải có được sự dịu dàng mà bao năm

qua chưa từng nhận từ Phùng Tú Cẩm.

Tối đó về nhà, Dương Quyền Đình tức đến mất ngủ.

Dương Duy Lực lại vui vẻ nói, “Không ngờ bác ta trông hiền lành chất phác thế mà lại có khí phách như vậy.”

Thà rời khỏi họ Dương cũng phải ly hôn.

Hứa Quế Chi tức giận trừng mắt anh.

“Mẹ đừng trừng mắt con, nói thật cũng không được sao?” Dương Duy Lực nói, rồi quay sang Chu Chiêu Chiêu, “Em đói không? Anh đi làm chút đồ ăn nhé.”

Vì chuyện của Dương Quyền Hải, mọi người đều không có tâm trạng ăn uống ở nhà thờ tổ.

“Hay là ăn lẩu đi.” Chu Chiêu Chiêu đề nghị, “Cho không khí náo nhiệt.”

Không thể vì chuyện này mà ảnh hưởng không khí đón Tết của gia đình.

Đây là lần đầu tiên cô đón Tết ở nhà Dương Duy Lực.

“Được, anh đi rửa rau chuẩn bị đồ.” Dương Duy Lực vui vẻ nói, “Anh hai, đi cùng chọn đồ ăn đi.”

Dương Duy Phong: “...”

Anh vốn định nằm nghỉ một chút, vậy mà bị lôi đi làm việc.

Chu Chiêu Chiêu bảo Dương Duy Lực chặt một con gà hầm lên, trong lúc chuẩn bị rau thì nồi gà cũng chín tới.

Dùng nước gà làm nước lẩu, thêm chút gia vị xào lên, khi Dương Duy Phong bưng rau đã rửa vào, không nhận được khen, “Thơm quá.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Không thể chỉ ăn lẩu không, Triệu Vịnh Mai nhanh tay xào thêm mấy món.

Mùi thức ăn thơm phức lan tỏa khắp bếp.

Cảm giác này mới giống đêm giao thừa.

“Đang Tết nhất, đừng có mặt ủ mày chau.” Hứa Quế Chi chọc ông lão, “Mấy đứa cố gắng tạo không khí đây.”

“Tôi không biết sao?” Dương Quyền Đình nói.

Khi hai vợ chồng bước vào, nồi lẩu đã chuẩn bị xong, nhìn những khuôn mặt tươi cười của con cháu, lòng Dương Quyền Đình được an ủi phần nào.

May mắn thay, mấy đứa con đều ngoan ngoãn hiếu thuận.

Chu Chiêu Chiêu vốn nghĩ việc ly hôn của Dương Quyền Hải còn kéo dài, nào ngờ mừng mười Tết Dương Duy Lực về bảo cô, “Hôm nay bác ly hôn rồi.”

Chu Chiêu Chiêu đang đọc sách, ngẩng đầu nhìn anh, “Phùng Tú Cẩm đồng ý rồi?”

Làm sao bà ta đồng ý được?

Trừ khi bà ta điên.

“Đồng ý rồi,” Dương Duy Lực nói, “Có lẽ ông ấy nắm điểm yếu của Phùng Tú Cẩm.”

Nếu không, làm sao bà ta chịu ly hôn.

“Dù Phùng Tú Cầm không phải người tốt,” Chu Chiêu Chiêu nói rồi liếc nhìn Dương Duy Lực, “nhưng bác anh cũng chẳng ra gì.”

Đúng là kẻ bạc tình.

“Người này, nói ông ấy thì nói, vô cớ trừng mắt với anh làm gì?” Dương Duy Lực cười nói, “Anh đã bảo ông ấy là ông ấy, anh là anh.”

“Hừ, xem biểu hiện của anh sau này thế nào.” Chu Chiêu Chiêu nói, rồi nghiêm túc nhìn anh, “Nếu, em nói là nếu sau này anh thật sự...”

“Chu Chiêu Chiêu,” Dương Duy Lực ngắt lời cô, “Không có cái nếu nào em nói cả.”

“Ai mà biết được?” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhìn anh, “Nhỡ đâu có cô gái nào xinh hơn em, da trắng hơn em, biết đâu anh lại động lòng?”

“Đúng vậy,” Dương Duy Lực ôm cô vào lòng, “Cô gái vừa xinh đẹp vừa trắng nõn đó, chẳng phải là em sao?”

Chu Chiêu Chiêu véo nhẹ tay anh, bị câu nói này làm cho vui lòng.

Tuy nhiên, điều bất ngờ hơn là Dương Quyền Hải kết hôn lại rất nhanh sau khi ly hôn.

Mùng sáu tháng hai, Dương Quyền Hải dẫn người phụ nữ tên Lý Hồng Mai đi đăng ký kết hôn.

Dù Dương Quyền Hải nói sẽ tách khỏi họ Dương, nhưng rốt cuộc Phùng Tú Cầm tự nguyện ly hôn, nên sau khi kết hôn ông ta vẫn dẫn Lý Hồng Mai đến nhà Dương Quyền Đình ra mắt.

Chu Chiêu Chiêu quan sát kỹ người phụ nữ tên Lý Hồng Mai.

Trông có vẻ trẻ hơn Phùng Tú Cẩm nhiều, nhan sắc bình thường, nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ dịu dàng mà Phùng Tú Cẩm không có.

Có thể trong thời gian ngắn chinh phục được Dương Quyền Hải, khiến ông ta kiên quyết bất chấp phản đối của gia tộc để đến với mình, đúng là không đơn giản.

Nhưng nhìn biểu hiện của Dương Quyền Hải hôm nay có thể thấy, Lý Hồng Mai là người khôn ngoan.

Cư xử đúng mực, không để ai bắt bẻ được điều gì.

“Hy vọng người này sẽ an phận.” Sau khi hai người rời đi, Hứa Quế Chi nói.

“An phận hay không, cũng không liên quan đến chúng ta.” Dương Quyền Đình nói.

Trải qua chuyện này, từ nay anh không muốn quan tâm đến chuyện của người anh trai này nữa.

Mặc kệ ông ta muốn làm gì thì làm.

Đến tháng ba, Dương Duy Lực lại đi công tác, mãi cuối tháng tư mới về.

Lần này trở về, khuôn mặt anh đen nhẻm.

Khi đến đón Chu Chiêu Chiêu tan học, cô suýt không nhận ra.

“Sao đen thế này?” Cô không nhịn được hỏi, nào ngờ Dương Duy Lực lập tức căng thẳng, “Vậy sao? Không còn đẹp trai nữa à?”

Sau hai năm chung sống với Chu Chiêu Chiêu, anh phần nào cảm nhận được, ban đầu cô thích anh có lẽ là vì khuôn mặt này.

Giờ khuôn mặt không còn đẹp trai, liệu cô có còn thích anh nữa không?

Tất nhiên, Chu Chiêu Chiêu không hề hờn như vậy.

Nhưng nhìn cô vợ xinh đẹp như hoa, đứng đó trắng nõn nà, giữa đám đông có thể nhận ra ngay.

Lại là sinh viên trường đại học tốt nhất tỉnh, vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, đương nhiên có nhiều người theo đuổi.

Dù biết Chu Chiêu Chiêu đã có chồng.

Nhưng sao nào?

Mấy năm nay không như thập niên bảy mươi, ly hôn không còn bị dư luận lên án.

Vì vậy vẫn có một số người theo đuổi cô, dù Dương Duy Lực đã đến trường tuyên bố chủ quyền, nhưng vô dụng.

Nên khi nghe Chu Chiêu Chiêu nói vậy, Dương Duy Lực bản năng trở nên căng thẳng.

“Không đâu, càng thêm nam tính.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Vừa dứt lời, đã thấy đôi mắt Dương Duy Lực sâu thẳm nhìn cô.

Lúc này Chu Chiêu Chiêu chưa nhận ra nguy hiểm đang đến, mãi đến tối, cô mới cảm nhận được người đàn ông trưởng thành này đúng là muốn mạng!

Mỗi lần đoàn tụ sau xa cách, anh như không bao giờ biết đủ là gì.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Dương Duy Lực ôm Chu Chiêu Chiêu đã ngủ mê, tắm rửa thay đồ thay ga cho cô, rồi mới mãi nguyện ôm vợ nhỏ ngủ.

Trước khi ngủ, hình như có việc gì quên chưa nói với cô.

Nhưng cơn buồn ngủ ập đến, thôi để mai tính tiếp.

Chương 253

DTV-EBOOK

Kỳ nghỉ 1/5 kéo dài ba ngày, Dương Duy Lực đưa Chu Chiêu Chiêu về trấn Chu Thủy nghỉ hai ngày.

Lúc trở về, không ngoài dự đoán, họ mang theo đủ thứ đầy ắp.

Châu Chính Văn muốn nhét tất cả những gì có thể vào cốp xe cho con gái.

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Chu Chiêu Chiêu đến cửa hàng gà rán.

Hiện tại cửa hàng kinh doanh rất tốt, các chi nhánh ở các trường khác cũng đều đắt khách.

Thấy Chu Chiêu Chiêu đến, Vương Diễm Bình tươi cười nói, “Đúng lúc em đang định báo cáo sổ sách tháng trước với chị đây.”

Hàng tháng họ đều kiểm tra sổ sách vào cuối tháng.

“À, chỗ dự án chị nhờ em tìm hiểu em đã hỏi rồi,” Vương Diễm Bình nói khẽ với Chu Chiêu Chiêu, “Nhưng có phải hơi xa trung tâm không?”

“Bây giờ thấy xa nhưng sau này chưa chắc,” Chu Chiêu Chiêu nhờ Vương Diễm Bình tìm hiểu một dự án ở khu vực sau này sẽ là khu công nghệ cao của tỉnh, “Em nghe nói cấp trên có quy hoạch cho khu đó.”

...

Và khu vực đó sau này vì có trường học chất lượng cao mà giá bị đẩy lên trời.

“Chị Diễm Bình, nếu chị có tiền em khuyên chị cũng nên mua,” Chu Chiêu Chiêu nghĩ đến cảnh phụ huynh sau này phải vất vả để con vào trường đó, rồi nhìn Yaya đáng yêu đang ngó mình, cười nói với Vương Diễm Bình.

“Được,” Vương Diễm Bình vốn còn do dự, nghe Chu Chiêu Chiêu nói vậy gật đầu quyết đoán, “Mua!”

Nhà lớn không đủ tiền thì mua căn nhỏ.

Nhưng khi chiều hôm đó cùng Chu Chiêu Chiêu đi xem dự án, sau khi xem nhà mẫu, chị căn rằng mua một căn lớn.

Tất nhiên, Chu Chiêu Chiêu mua một lúc hai căn và một cửa hàng.

Một căn tương đương với Vương Diễm Bình, căn còn lại lớn hơn nhiều.

Mua xong nhà, Chu Chiêu Chiêu thở phào nhẹ nhõm, còn Vương Diễm Bình mặt mày ủ rũ, tiền dành dụm bao lâu giờ hết sạch.

Không những hết tiền, mỗi tháng còn phải trả nợ ngân hàng.

Người thời này rất áp lực với việc mắc nợ.

“Yên tâm đi, tiêu tiền mới có động lực kiếm thêm, và sẽ kiếm được nhiều hơn,” Chu Chiêu Chiêu khoác tay Vương Diễm Bình nói.

Ai ngờ hôm sau gặp Châu Hạo Đông đến giao gà, nghe tin Vương Diễm Bình cùng Chu Chiêu Chiêu

mua nhà ở khu vực hoang vu, sau khi tìm hiểu kỹ, anh ta cũng mua một căn.

Ký hợp đồng, tay Châu Hạo Đông run run, nhưng cuối cùng cũng ký.

Nếu mẹ anh biết anh dùng tiền dành xây nhà để mua căn nhà ở nơi chim không thềm đậu này, liệu bà có đánh gãy chân anh không?

Nghĩ đến đây, chân Châu Hạo Đông hơi mềm, nhưng nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt anh trở nên kiên định.

Những chuyện này Chu Chiêu Chiêu không hề hay biết.

Lúc này cô đang ngạc nhiên nhìn Dương Duy Lực, mắt đỏ hỏn, “Vậy là anh sắp đi Tây Bắc rồi sao?”

“Ừ,” Dương Duy Lực kìm nén cảm giác muốn xoa đầu cô gật đầu, “Bên đó thành lập đơn vị mới, cần anh qua.”

“Xin lỗi em, vợ yêu,” Dương Duy Lực nói.

Anh vốn định đợi hai năm nữa khi Chu Chiêu Chiêu tốt nghiệp sẽ xin điều chuyển về đơn vị gần tỉnh.

Nhưng không ngờ tổ chức đột nhiên quyết định thành lập đơn vị tác chiến mới ở Tây Bắc, và cả anh lẫn Trần Quốc Bình đều bị điều động tới đó.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hơn nữa, lệnh điều động có hiệu lực ngay lập tức.

“Đây là tiền thưởng nhiệm vụ lần trước, em cầm đi,” anh đưa cho cô một phong bì, “Sổ tiết kiệm vẫn

để trong ngăn kéo, thấy em ít dùng, muốn mua gì cứ mua, đừng tiết kiệm.”

“Hết tiền anh lại kiếm được,” anh nắm tay Chu Chiêu Chiêu dặn dò, “Khi nào rảnh anh xin nghỉ về thăm em.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu biết, đơn vị mới thành lập làm sao có thời gian rảnh.

“Nếu kỳ nghỉ hè anh không về được, em sẽ đi thăm anh,” Chu Chiêu Chiêu cũng không nỡ xa anh, nói.

Bây giờ mới tháng năm, đến kỳ nghỉ hè không còn bao lâu nữa.

“Được,” Dương Duy Lực gật đầu đồng ý.

Nhưng khi đến nơi, tận mắt chứng kiến sự hoang vu và khó khăn trên đường đi, anh lại không nỡ để Chu Chiêu Chiêu vất vả đi xa như vậy đến thăm mình.

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Vì biết nơi đó rất khắc nghiệt, thấy còn chút thời gian, Chu Chiêu Chiêu kéo Dương Duy Lực đến Trung tâm thương mại Hoa kiều.

Quần áo Dương Duy Lực mặc do đơn vị phát, nhưng đồ dùng như d.a.o cạo râu, kem dưỡng da... bên đó chắc khó mua.

“Anh là đàn ông...”

“Anh vốn đã lớn tuổi hơn em, nếu không chú ý giữ gìn sau này ra ngoài, em không muốn người ta hỏi có phải anh đang dẫn con gái đi chơi không.”

Anh chưa nói hết câu, Chu Chiêu Chiêu đã nghiêm mặt nói.

Dương Duy Lực ghen lời.

Sờ mặt mình, rồi nhìn cô vợ trắng nõn, hình như... có chút như vậy.

“Nhưng không được mua nhiều quá,” anh vội ngăn Chu Chiêu Chiêu đang định mua sắm thỏa thích, “Đường xa, nhiều thứ bất tiện.”

Chu Chiêu Chiêu đành chịu, nhưng nói thêm, “Đến nơi nhớ gọi điện về nhà, thiếu gì em gửi cho.”

Dương Duy Lực trong lòng nghĩ, nơi đó chắc một thời gian chưa tiện nhận đồ gửi, nhưng mặt vẫn vui vẻ gật đầu.

Vợ có tấm lòng như vậy, sao anh không vui?

So với Dương Duy Lực, phía Trần Quốc Bình không được hòa thuận như vậy.

Nghe tin Trần Quốc Bình bị điều đi Tây Bắc, Đào An Nghi là người phản đối đầu tiên, “Anh đi đó thì em sao?”

Họ mới cưới chưa lâu, lẽ nào phải sống xa nhau như vậy?

“Hơn nữa, lúc kết hôn anh nói thế nào?” Đào An Nghi tức giận nói, “Anh nói sẽ cố gắng xin điều chuyển về tỉnh.”

Vậy mà chưa bao lâu, anh lại đi Tây Bắc.

Dù Thiểm Tây thuộc Tây Bắc, nhưng nơi Trần Quốc Bình đến là biên cương, nghe nói còn là sa mạc đá.

Điều này khiến Đào An Nghi lớn lên ở tỉnh thành không thể chấp nhận nổi.

“An Nghi, anh thật sự xin lỗi,” Trần Quốc Bình kiên nhẫn giải thích, “Đây là sự sắp xếp của tổ chức, anh chỉ có thể tuân lệnh.”

Đó là thiên chức của anh.

Nhưng với người vợ trẻ hơn mình vài tuổi, anh vẫn cảm thấy có lỗi.

Nhưng giữa nhà và nước, người quân nhân chỉ có một lựa chọn.

Đó là tuân lệnh.

“Mong em hiểu cho,” anh áy náy nói.

“Em không hiểu nổi,” Đào An Nghi khóc lóc đẩy Trần Quốc Bình rồi chạy vào phòng.

“Tiểu Trần à, đứa bé này không nỡ xa anh,” Đặng Minh Huệ thay con gái giải thích, “Đợi nó nghĩ thông sẽ ổn thôi.”

Ai ngờ lại như vậy?

Nhưng Trần Quốc Bình đi đó nghe nói sẽ được thăng chức, theo bà là chuyện tốt.

Ra ngoài rèn luyện vài năm, nhà họ lại vận động một chút, khi trở về chức vụ càng không phải bàn.

Tiếc là con gái họ nuôi chiều quá.

“Anh vào nói chuyện với nó,” Đào phụ lạnh mặt nói, “Theo tôi, đợi tiểu Trần ổn định bên đó, An Nghi đi theo anh.”

“Làm vợ quân nhân phải có nhận thức của vợ quân nhân.”

Chương 254

DTV-EBOOK

Từ Trung tâm thương mại Hoa kiều trở về, Chu Chiêu Chiêu không nghỉ ngơi mà tiếp tục mua thịt bò và ớt ở chợ.

Dương Duy Lực rất thích ăn sốt thịt bò cô làm.

“Em làm nhiều một chút để anh mang theo ăn với bánh mì,” vừa khuấy sốt thịt bò trong nồi, cô vừa nói với Dương Duy Lực, “Đến mùa thu em sẽ lên núi hái nấm rừng làm sốt cho anh.”

Thời tiết này không làm nhiều sốt thịt bò được, nhưng cô làm thêm sốt ớt đỏ.

Cô không tiếc dầu, lớp dầu phủ trên sốt ớt giúp bảo quản được lâu hơn.

Tóm lại, từ khi biết Dương Duy Lực sắp đi Tây Bắc, Chu Chiêu Chiêu như cô gái ốc bện rộn không ngừng.

“Đợi thêm thời gian nữa em sẽ muối dưa chua và ớt,” cô nói, “Đến kỳ nghỉ hè em mang sang cho anh.”

Lải nhải không ngừng.

Đột nhiên, Dương Duy Lực ôm cô từ phía sau.

...

“Sao thế?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Không có gì, để anh ôm một chút,” giọng Dương Duy Lực khàn đặc.

Hứa Quế Chi bước vào thấy cảnh này, lập tức lùi ra ngoài.

Kiếp trước trước khi gặp nạn, anh muốn ăn cơm rang cô làm nhưng Chu Chiêu Chiêu đã không làm cho anh.

Đó là điều Chu Chiêu Chiêu hối hận nhất.

Nên kiếp này, mỗi lần Dương Duy Lực đi công tác xa, cô đều cố gắng nấu cho anh bữa ăn ngon.

Lần này càng đặc biệt.

Như muốn mang theo tất cả những gì có thể.

Trên xe, Trần Quốc Bình nhìn đồng hồ lĩnh kỉnh Dương Duy Lực mang theo với ánh mắt đầy ghen tị.

“Vợ tôi chuẩn bị đấy,” Dương Duy Lực còn cầu nhàu, “Không mang không được.”

“Sợ tôi bên đó thiếu thốn không tiện.”

Trần Quốc Bình: “...”

Anh ta có nói gì đâu?

Chẳng nói gì, thằng này khoe khoang cái gì thế?

Cực kỳ không muốn nói chuyện với hắn.

Nhưng Dương Duy Lực lạnh lùng ít lời ngày xưa đã biến mất, giờ chỉ thấy lắm nhảm không ngừng.

Cảm giác của Trần Quốc Bình lúc này như có con ruồi vo ve bên tai.

Có người chào Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực: “Ừ, vợ tôi chuẩn bị đấy, bắt mang theo, không mang là giận đấy.”

Có người chào Trần Quốc Bình.

Dương Duy Lực: “Đúng vậy, sao cậu biết vợ tôi chuẩn bị cho tôi thế?”

Trần Quốc Bình: “...”

Biết cái khổ gì, người ta đang chào anh ta đấy, đồ khốn!

Trần Quốc Bình nhắm mắt, không thèm để ý thằng khốn này, nhưng Dương Duy Lực sao dễ dàng bỏ qua.

Chọc chọc anh ta.

Thấy Trần Quốc Bình không phản ứng, lại chọc thêm phát nữa.

“Gì đấy?” Trần Quốc Bình mở mắt trừng hăn.

“Sao cậu cáu kỉnh thế?” Dương Duy Lực nhìn anh ta, “Vợ cậu không chuẩn bị đồ, liên quan gì đến tôi?”

Trần Quốc Bình: “Tôi xin cậu, đội trưởng Dương, cậu im đi được không?”

“Vốn định hỏi cậu đói không, muốn ăn bánh cuốn vợ tôi làm không,” Dương Duy Lực lắc đầu vô tội, “Thôi, không hỏi nữa, chắc cậu không đói đâu.”

Trần Quốc Bình: “...”

Ai biết hăn định hỏi cái này?

Hơn nữa, giờ anh ta đã tức no rồi, ăn cái gì!

Chẳng qua là bánh cuốn thôi mà!

Anh ta không ăn!

Nhưng khi Dương Duy Lực lấy bánh cuốn ra ăn, Trần Quốc Bình sờ mặt mình.

Hơi đau.

Đây không phải bánh cuốn bình thường.

Ngon, thật sự rất ngon!

“Thơm quá, cho tôi một cái,” Trần Quốc Bình không khách khí giắt lấy bánh cuốn Dương Duy Lực vừa lấy ra, ăn ngấu nghiến.

Ngon, thật là ngon!

Dương Duy Lực bên cạnh: “...”

Đồ già vô liêm sỉ.

May mà Chu Chiêu Chiêu làm nhiều, anh lại lấy ra một cái khác ăn.

“Gì nữa?” Thấy Trần Quốc Bình nhìn mình như chó Husky, Dương Duy Lực cảnh giác bảo vệ bánh cuốn.

“Ờ...” Trần Quốc Bình ngượng ngừng nói, “Nãy ăn nhanh quá chưa kịp nếm vị, cho thêm cái nữa đi.”

Chưa kịp nếm vị? Lại đòi thêm?

“Không có,” Dương Duy Lực cự tuyệt thẳng thừng.

Dù vợ làm nhiều nhưng đường còn dài.

“Không cho à?” Trần Quốc Bình cười, tiến lại gần nói nhỏ, “Cậu nghĩ tôi dụ dỗ mấy người kia, cậu một đầu bốn có thắng không?”

Ánh mắt anh ta liếc nhìn đồng nghiệp trong toa.

Mấy người này không thân như anh ta với Dương Duy Lực, nhưng đều là đồng đội sắp cùng đơn vị mới.

Dù không thân, nhưng dụ được thì ai cưỡng lại sự cám dỗ của đồ ăn ngon?

Hơn nữa, sau này đều là đồng đội.

Cướp nhau ăn bánh cuốn có sao?

Dương Duy Lực: "...Không ngờ cậu lại là người như vậy."

Âm hiểm thật.

Nhưng... Dương Duy Lực dễ bị đe dọa thế sao?

Lập tức mang bánh cuốn chia cho mấy người đang thêm nhỏ dãi kia.

Đường còn dài, vợ chuẩn bị nhiều đồ, chia bớt đi sau này đỡ bị nhòm ngó.

Không lẽ lần nào cũng phải chia?

Trần Quốc Bình: "..."

Thằng khốn.

Nhưng sau đó, Dương Duy Lực vẫn lấy đồ ăn Chu Chiêu Chiêu chuẩn bị chia cho anh ta một ít.

Không cách nào, người này quá đáng thương.

Trần Quốc Bình: "..."

Cái xe lửa này không thể ngồi được nữa.

Trước đây không cảm thấy, giờ so sánh với Dương Duy Lực, trong lòng thấy khó chịu vô cùng.

Đặc biệt lúc lên đường, Đào An Nghi vì tức giận còn không tiễn anh ta.

Chuẩn bị đồ?

Càng không thể.

Nghĩ đến chuyện trước lúc đi, Trần Quốc Bình bóp thái dương, đau đầu vô cùng.

Ý của Đào phụ là đợi Trần Quốc Bình ổn định bên đó, xem có thể điều Đào An Nghi sang không.

Một là vợ chồng xa cách không tốt, hai là danh tiếng Đào An Nghi trong tỉnh không hay, đi vài năm trở về, chuyện cũ cũng phai mờ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Tiếc là Đào An Nghi không hiểu dụng ý của cha, trong nhà gào thét ầm ĩ.

Còn lúc anh ta đi cũng không ra mặt.

Tính cách này, sau này không biết có hòa thuận được với mẹ và con gái không?

Nghĩ đến đây Trần Quốc Bình càng đau đầu.

Dương Duy Lực vỗ vai anh ta, không nói gì.

Nói đến chọn vợ, vẫn là anh có con mắt tinh đời.

Nghĩ đến việc Chu Chiêu Chiêu kỳ nghỉ hè sẽ đến thăm, Dương Duy Lực tràn đầy năng lượng.

Nhưng khi xuống tàu, lại ngồi xe lắc lư bảy tám tiếng mới đến nơi, Dương Duy Lực không muốn Chu Chiêu Chiêu đến nữa.

Nhiều người xuống xe là nôn thốc nôn tháo, huống chi là Chu Chiêu Chiêu.

Đồng thời, anh càng nghiêm túc với công việc này.

Chỉ có xây dựng nơi này tốt, sau này vợ đến mới không khổ.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Dương Duy Lực sau khi xuống xe.

Chỉ là, anh không ngờ rằng vài tháng sau Chu Chiêu Chiêu sẽ mang đến cho anh một bất ngờ lớn.

Chương 255

DTV-EBOOK

Tiền Dương Duy Lực đi, Chu Chiêu Chiêu sợ mình lại suy nghĩ lung tung, nên dồn hết tâm trí vào việc học.

Chu Chiêu Chiêu không nghĩ mình tái sinh sẽ thông minh hơn người khác hay có năng lực gì vượt trội.

Ngược lại, cô luôn cho rằng mình không phải người thông minh nhất, ít nhất trong ngôi trường đại học hàng đầu này, cô chỉ là một sinh viên bình thường.

Vì vậy cô luôn chăm chỉ học tập.

Nhờ sự thúc đẩy của Chu Chiêu Chiêu, cả phòng ký túc xá đều học chăm chỉ, ngay cả Đào Hân Bảo vốn lười biếng cũng bắt đầu đọc sách.

“Chẳng lẽ... sắp thi rồi sao?” Cô thì thầm hỏi Lý Đình.

“Không mà.” Lưu Đình nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Tớ không muốn nước đến chân mới nhảy nữa.”

Kỳ thi năm ngoái ôn bài đến phát khổ.

Thế là khi các bạn phòng bên sang chơi, cũng giật mình, “Các cậu... sao chăm chỉ thế?”

...

Rồi về phòng mình, “Chu Chiêu Chiêu bọn họ đang học đấy, tớ cũng phải học thôi.”

Người được học bổng còn chăm thể, họ không lý do gì lại chơi.

Rồi phòng bên cạnh... lan tỏa đến cả tầng này đều học bài.

Chu Chiêu Chiêu kỹ năng nói tiếng Anh không tốt, nên sáng nào cũng dậy sớm đến góc tiếng Anh của trường.

Một lần tình cờ, cô thấy tạp chí “Thanh Niên Văn Trích” đăng tuyển bài, Chu Chiêu Chiêu ngửa tay gửi một bài.

Không ngờ lại được đăng.

Dù nhuận bút lần này chỉ ba mươi tám tệ, nhưng với Chu Chiêu Chiêu đó là trải nghiệm khác biệt.

Lần nhuận bút này như mở ra cánh cửa mới cho cô.

Hể rảnh là cô lại viết lách, không chỉ gửi cho “Thanh Niên Văn Trích”, cô còn gửi cho “Tri Âm” và “Độc Giả Văn Trích”.

Có bài đăng, có bài không.

Bài không đăng cô cũng không nản, tiếp tục viết.

Từ nhỏ Chu Chiêu Chiêu đã thích nghe kể chuyện, Châu Chính Văn mua cho cô rất nhiều truyện tranh.

Mỗi lần Châu Chính Văn đi công tác về, cô đều đòi ông kể chuyện thú vị dọc đường.

Từ khi bắt đầu viết bài, Chu Chiêu Chiêu phát hiện mình hình như đã tìm thấy điều thực sự yêu thích.

Việc Chu Chiêu Chiêu gửi bài không giấu mọi người trong phòng, nhưng ai cũng đang học, lại thấy

cô suốt ngày cặm cụi viết tính toán, nên không nghĩ đến.

Họ không hỏi, Chu Chiêu Chiêu cũng không nói.

Mãi đến khi cô nhận được tạp chí mẫu, cả phòng vẫn tưởng cô mua ở ngoài.

Thậm chí còn cùng đọc tạp chí.

Không chỉ đọc, đêm khuya còn bàn luận về bài viết trong đó.

Không ai đoán được tác giả bài họ đang bàn chính là bạn cùng phòng.

“Chiêu Chiêu, cậu ngủ rồi à?” Lý Đình đột nhiên gọi, “Sao không nói gì vậy?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô nên nói gì? Rằng tác giả Tố Minh Nguyệt họ đang bàn chính là cô?

Bút danh Tố Minh Nguyệt lấy từ câu thơ “Chiêu chiêu tố minh nguyệt” trong nhạc phủ.

Nhưng bài thơ đó không có trong chương trình thi, chắc ít người biết, nên khó đoán ra là cô.

Nghĩ vậy, Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Không, tớ thấy các cậu nói đều có lý.”

Cô gửi cho “Tri Âm” một truyện về nữ cảnh sát, không ngờ được cả phòng yêu thích.

Cốt truyện này dựa trên câu chuyện có thật Dương Duy Lực kể, cô trau chuốt lại rồi viết ra.

Không ngờ nhuận bút lần này khá cao.

Thứ bảy nghỉ học, cô về nhà tứ hợp, khi giúp Hứa Quế Chi rửa cà rốt, khi tưới rau giúp Dương Quyền Đình.

Cuộc sống trôi qua bận rộn nhưng viên mãn.

Khi Dương Duy Lực gọi điện về, Chu Chiêu Chiêu đang cùng Hứa Quế Chi phơi đậu rồng trong sân.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nghe nói Tây Bắc thiếu rau, họ tranh thủ trời nắng phơi đậu rồng khô để mang theo, ngâm nước rồi xào ăn.

Đúng vậy, Chu Chiêu Chiêu luôn chuẩn bị cho chuyến đi thăm Dương Duy Lực hè này.

Khi chuông điện thoại reo, Chu Chiêu Chiêu như có linh cảm, bỏ ngay đậu chạy vào phòng khách.

“Anh cuối cùng cũng gọi điện về.” Vừa nghe thấy giọng nói bên kia, cô đã lớn tiếng, “Bên đó thế nào rồi?”

“Ổn,” giọng Dương Duy Lực như hòa cùng tiếng gió cát, “Mới đến nơi mới bận quá, nhiều việc phải làm lắm.”

Hôm nay mới có thời gian gọi điện.

“Em nghe thấy tiếng gió,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bên đó gió cát nhiều à?”

“Không nhiều, hôm nay đột nhiên nổi gió thôi.” Dương Duy Lực bậm môi đang khô nứt nẻ, cố gắng giữ giọng bình thường, “Tháng ba tư gió cát hơi nhiều, giờ đỡ rồi.”

May là họ đến đúng lúc, tháng năm vừa qua mùa gió cát.

Một tháng nữa sẽ có trái cây.

Chỉ là nước khan hiếm quá, muốn uống nước cũng khó.

Nhưng việc đầu tiên họ làm là dẫn nước từ hồ chứa Hồng Sơn về căn cứ mới.

Sau này sẽ đỡ khổ hơn.

Nghĩ vậy, anh lại bậm môi, “Vợ yêu, nhớ em lắm.”

“Em đã hỏi vé tàu rồi, đến lúc mua được vé em sẽ mua ngay.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chưa đầy hai tháng nữa là gặp nhau.”

Lại nói, “Đoán xem em đang làm gì? Em đang cùng mẹ phơi đậu rồng, dưa muối cũng làm rồi, đến lúc làm bánh bao dưa chua, cá dưa chua cho anh ăn.”

Cô nói huyền thuyên, thấy Hứa Quế Chi bước vào vội nói, “À, mẹ cũng ở đây, anh nói chuyện với mẹ đi.”

Không đợi Dương Duy Lực trả lời, cô đưa máy cho Hứa Quế Chi.

Hứa Quế Chi cũng nhớ con trai, hỏi từ ăn ngủ đến công việc, lần này Dương Duy Lực không đùa cợt mà kiên nhẫn trả lời, dù bà hỏi đi hỏi lại.

“Mẹ,” anh đột nhiên gọi, “Mẹ nghĩ cách để Chiêu Chiêu đi một chuyến.”

Hứa Quế Chi giật mình, rồi cười bảo Chiêu Chiêu, “Chiêu Chiêu, con ra bếp xem lửa còn cháy không?”

Đợi Chu Chiêu Chiêu đi rồi, bà hỏi, “Có chuyện gì à?”

“Bên này điều kiện khắc nghiệt lắm, mẹ giúp con nghĩ cách đừng để Chiêu Chiêu đến vào hè.” Dương Duy Lực nói.

Anh im lặng một lúc, “Đợi thêm đi.”

Đợi nơi này tốt hơn, hãy đến.

Chương 256

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi xót xa vô cùng.

Đây là lần đầu tiên bà nghe con trai nói điều kiện khắc nghiệt.

Con trai bà, bà hiểu rõ nhất, dù khó khăn đến đâu cũng chưa từng nghe anh nói khổ sở.

Lần này lại thốt ra lời như vậy, bà khó hình dung nơi đó khắc nghiệt đến mức nào.

“Con phải tự chăm sóc mình.” Hứa Quế Chi thương con nói.

“Con ổn.” Dương Duy Lực cười đáp, lại nói, “Điện thoại không nói lâu được, lần sau con gọi lại.”

“Vậy con...”

“Mẹ...”

Hai người chưa nói hết câu, đường dây đã đứt.

...

May là những điều cần nói đã nói xong.

“Mất tín hiệu rồi.” Hứa Quế Chi nhìn Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác nói, “Đợi xem một lát nữa có gọi lại không?”

Bên này, Trần Quốc Bình thấy Dương Duy Lực gác máy ngẩn người, đi tới hỏi, “Xong rồi?”

“Chưa,” Dương Duy Lực nói, “Mất tín hiệu.”

Trần Quốc Bình: “...”

Anh ta còn chưa kịp gọi.

Không cam lòng nhấc máy lên, quả nhiên không có tín hiệu.

Một lúc sau, lại thử lần nữa, điện thoại cuối cùng cũng sửa xong.

Sau bao gian nan, cuối cùng cũng gọi được đến nhà họ Đào, nhưng chuông reo mãi không ai bắt.

Trần Quốc Bình sốt ruột, đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng còi tập trung khẩn cấp.

Thôi, Trần Quốc Bình không cố nữa, gác máy chạy vội ra ngoài.

Còn bên này, Đào An Nghi vừa mở cửa, tiếng chuông điện thoại cũng tắt ngúm.

“Ai gọi đây?” Đặng Minh Huệ ở sau hỏi.

“Không bắt kịp, không biết.” Đào An Nghi bữu môi ngồi phịch xuống ghế sofa, “Không ai nghe lát nữa sẽ gọi lại.”

Nhưng đợi mãi chẳng thấy đâu.

“Cô ta là cái thá gì, thâm niên không bằng tôi, năng lực không bằng tôi mà cũng được đề cử.” Đào An Nghi tức giận nói.

“An Nghi,” Đặng Minh Huệ nhìn con gái, “Con có biết tại sao bố con muốn sắp xếp cho con đi đó không?”

“Muốn đề đầu người khác, con phải bỏ ra nhiều hơn họ.” Bà nói, “Chuyện đó rất cuộc ảnh hưởng đến con.”

“Bọn họ chỉ là ghen tị.” Đào An Nghi nói, lại thêm, “Tôi nhất định không đi, xem họ làm gì được tôi.”

“Con cứng đầu quá.” Đặng Minh Huệ bắt lặc.

Dũng khí nhất thời, không bằng dùng nhu thắng cương.

“Tiểu Trần cũng ở đó, hai đứa tranh thủ vun đắp tình cảm, con cũng không nhỏ nữa, nhân cơ hội này sinh con luôn.”

Đặng Minh Huệ phân tích tỉ mỉ, “Hai năm sau trở về, mẹ sẽ trông cháu giúp, con tập trung vào sự nghiệp.”

“Lúc đó ai còn nhớ chuyện hai ba năm trước?” Bà tiếp tục, “Hơn nữa, đi một chuyến như vậy, con sẽ có nhiều ưu thế cạnh tranh hơn.”

Dù sao cũng là từ nơi khó khăn trở về.

“Để con nghĩ thêm.” Đào An Nghi hình như bị thuyết phục, lại nói, “Trần Quốc Bình đến giờ còn chưa gọi điện về.”

“Giờ con mới nhớ đến anh ta?” Đặng Minh Huệ trừng mắt, “Cái tính cách của con, cách đối đãi với đàn ông, con thật sự phải học Chu Chiêu Chiêu.”

“Tôi học cô ta?” Đào An Nghi cười nhạt.

“Con đừng coi thường cô ta.” Đặng Minh Huệ cười nói, “Chỉ cần nhìn cách cô ta lấy được lòng Dương Duy Lực, lại được lòng Hứa Quế Chi.”

“Ắt hẳn phải có bản lĩnh.” Đặng Minh Huệ nghiêm mặt nói, “An Nghi, nếu con cứ tự phụ như vậy, sau này thiệt thòi vẫn là con.”

Đào An Nghi im lặng, nhưng Đặng Minh Huệ biết con gái đã nghe lời mình.

Biết nghe lời khuyên là tốt.

“Con có biết không, lần này đi cùng tiểu Trần còn có Dương Duy Lực.” Đặng Minh Huệ nói.

Quả nhiên thấy Đào An Nghi giật mình, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Mẹ đoán không lầm thì Chu Chiêu Chiêu sẽ sang đó, có khi hè này đã đi.” Bà nói, “Con nghĩ xem, cô ta đi được, tại sao con không?”

“Nếu là mẹ, mẹ sẽ đi trước thiết lập quan hệ,” Đặng Minh Huệ tiếp tục, “Chu Chiêu Chiêu dù sao còn đang đi học.”

Đợi đến lúc cô ta sang đó sẽ phát hiện không có chỗ đứng.

Đó mới là lúc xem hay.

Ánh mắt Đào An Nghi lại sáng lên.

Đặng Minh Huệ cũng chỉ nói vừa đủ, có những việc nói nhiều quá cũng cần con gái tự ngộ ra.

Chu Chiêu Chiêu bên này không biết những chuyện đó, đường dây đứt đoạn vốn là chuyện thường, đợi một lúc không thấy gọi lại, cô cùng Hứa Quế Chi tiếp tục phơi đậu rồng.

Hứa Quế Chi nhìn những sợi đậu trong tay, mắt chột cay cay.

Con trai bảo bà nghĩ cách, bà phải làm sao đây?

Dương Duy Lực thương Chu Chiêu Chiêu, không muốn cô đến nơi khắc nghiệt.

Chu Chiêu Chiêu thương Dương Duy Lực, muốn chuẩn bị đủ thứ, sợ anh ăn không ngon, dù quần áo ấm trong quân đội không thiếu.

Quân đội hàng năm đều phát quần áo, chất lượng rất tốt, nhiều người dân thường ao ước có được bộ quân phục.

Chu Chiêu Chiêu ngày ngày tính toán ngày mua vé.

Cô chưa từng nghĩ, Dương Duy Lực không muốn cô đi.

“Mẹ sao thế?” Chu Chiêu Chiêu nhanh chóng nhận ra sự khác thường của Hứa Quế Chi, hỏi.

“Không có gì,” Hứa Quế Chi lắc đầu cười, “Một lát nữa lát đậu bên kia lại nhé.”

Chu Chiêu Chiêu muốn hỏi thêm, nhưng thấy bà đã bình thường, nên không nói gì nữa.

Giữa tháng sáu, khoản vay mua nhà của Chu Chiêu Chiêu được giải ngân, cô cùng Vương Diễm Bình làm xong thủ tục căn nhà thì cũng sắp đến kỳ thi cuối kỳ.

Căn nhà cô mua là nhà xây sẵn, Chu Chiêu Chiêu định sau kỳ nghỉ hè từ chỗ Dương Duy Lực về sẽ bắt tay vào việc trang trí.

Nghĩ đến đây, cô lại nhớ Châu Chính Văn trước khi mở trại gà từng làm xây dựng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sau này quen giám đốc trại gà quốc doanh, được ông ta đánh giá cao lại có chút vốn liếng, nên mở trại gà hiện tại.

Mấy người làm cùng ông cũng xuất thân từ xây dựng.

Chuồng gà do Châu Chính Văn cùng họ xây.

Nếu ông mở công ty trang trí nội thất, có khi sẽ kiếm được nhiều tiền.

Dù sao thị trường hiện giờ hình như chưa có công ty trang trí nào.

Chu Chiêu Chiêu vì muốn trang trí nhà nên tìm hiểu kỹ hơn.

Càng nghĩ càng thấy khả thi.

Trại gà rui ro lớn, chỉ cần dịch gà là có thể phá sản.

Vừa hay cuối tuần này được nghỉ hai ngày, cô báo với Hứa Quế Chi rồi vội vã bắt xe về nhà.

Chương 257

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu vừa xuống xe, bước vào làng đã có người chào, “Chiêu Chiêu về đây.”

Lại có người hỏi, “Sao cháu rể không đưa về?”

Bình thường đều là Dương Duy Lực lái xe đưa cô về.

Chẳng lẽ hai người cãi nhau?

Thế là khi Chu Chiêu Chiêu về đến trại gà, tin đồn cô cãi nhau với chồng bỏ về nhà đã lan truyền khắp nơi.

Chu Chiêu Chiêu không biết, nếu biết cũng chỉ cười bất lực.

Ai ngờ vừa vào trại gà, lại thấy mẹ Châu Hạo Đông là Hồ thị đang ngồi trong phòng khách khóc lóc.

Bên cạnh, Diêu Trúc Mai đang an ủi bà.

Thấy Chu Chiêu Chiêu về, Châu Chính Văn giật mình, “Sao con chạy về?”

...

Lại hỏi, “Duy Lực đâu?”

“Anh ấy đi công tác rồi.” Chu Chiêu Chiêu cười chào Hồ thị, ánh mắt nghi hoặc nhìn Châu Hạo Đông đang ngồi im lặng mặt xám xịt.

“Vừa hay em gái cũng về, để Chiêu Chiêu phân xử.” Hồ thị kéo Chu Chiêu Chiêu vừa về khóc lóc, “Chiêu Chiêu, con xem anh ta.”

“Dì, dì đừng khóc, có chuyện gì thế?” Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác, cô thực sự không giải an ủi người khác, huống chi còn không biết chuyện gì.

Chẳng lẽ, Châu Hạo Đông không chịu đi xem mắt?

Nhưng Chu Chiêu Chiêu nhìn Châu Hạo Đông, cô đại khái đoán ra nguyên nhân.

Châu Hạo Đông có tình cảm với Vương Diễm Bình, nhưng Vương Diễm Bình giờ chỉ chú tâm làm ăn kiếm tiền, hình như không nhận ra ý của anh.

Lẽ nào vì chuyện này?

Hồ thị không đồng ý nên cãi nhau?

“Con hỏi anh ta,” Hồ thị tức giận chỉ Châu Hạo Đông, “Đến giờ vẫn không chịu nói, tiền dùng vào việc gì?”

“Con nói xem, không xây nhà thì ai chịu lấy con?” Hồ thị khóc lóc.

“Con mua nhà rồi.” Châu Hạo Đông nói, “Con thấy Chiêu Chiêu đều mua nhà ở tỉnh thành, con cũng mua một căn.”

“Căn nhà đó hai năm nữa xây cũng không muộn.” Châu Hạo Đông nói, “Nhà ở tỉnh thành...”

“Cái gì?” Hồ thị trợn mắt nhìn con trai, lại nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Con mua nhà Chiêu Chiêu không biết.” Anh nói.

“Chị dâu,” Châu Chính Văn đỡ Hồ thị ngồi xuống, “Có gì từ từ nói.”

Lại nghiêm mặt với Châu Hạo Đông, “Rốt cuộc là chuyện gì? Con nói rõ đi.”

“Con thấy giờ mua nhà ở tỉnh thành, tốt hơn là xây lại nhà cũ trong làng.” Châu Hạo Đông nói, “Chính sách mới mở cửa, giá chưa cao, con tranh thủ lúc có thể mua liền một căn.”

“Còn nhà trong làng, năm nay xây hay năm sau cũng không khác nhau mấy.”

“Việc lớn như mua nhà, con không bàn với mẹ.” Hồ thị tức không chịu nổi, “Mẹ thấy con càng ngày càng tự quyết.”

“Dì,” Chu Chiêu Chiêu cười rót cho bà ly nước, “Thực ra lúc cháu mua nhà cũng định rủ anh Hạo Đông.”

Chỉ là nghĩ anh còn phải xây nhà nên không nói.

“Nhưng mà cưới vợ...”

“Anh Hạo Đông có học thức, lại chịu khó,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Sau này có khi còn cưới được vợ thành phố.”

“Dì,” Chu Chiêu Chiêu nắm tay bà, “Dì tin cháu, căn nhà này sau này bán lại cũng lời rất nhiều.”

“Cháu biết dì lo lắng gì,” thấy Hồ thị muốn nói, Chu Chiêu Chiêu cười, “Dì nghĩ xem, giờ người đến hỏi anh Hạo Đông có nhiều không?”

Hồ thị gật đầu.

Trước đây, đâu có.

Nhưng giờ tuy nhiều, nhưng ai cũng nói, chỉ cần xây lại nhà là cưới.

Giờ tiền đều bị Châu Hạo Đông mang lên tỉnh mua nhà, trong làng lấy đâu tiền xây.

Hồ thị lo lắng vô cùng.

Chu Chiêu Chiêu nhìn Châu Hạo Đông, thấy anh mím môi như đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng nói, “Mẹ, trong lòng con đã có người rồi.”

“Cái gì?” Hồ thị vui mừng đứng bật dậy, “Là con nhà ai?”

“Chuyện này tối con về nói với mẹ.” Châu Hạo Đông nói, “Là lỗi của con, mua nhà không bàn với mẹ.”

“Là con nhà thành phố à?” Hồ thị yên tâm, “Không sao không sao, nhà ta vài năm nữa xây cũng được.”

Miễn là cưới được vợ là được.

Châu Hạo Đông thấy vậy muốn nói gì, cuối cùng lại nhin.

“Cô gái đó làm nghề gì?” Ai ngờ bà không hỏi thì thôi, hỏi là hỏi liền.

“Người này mọi người đều quen.” Châu Hạo Đông nghĩ một lát nói.

“Anh Hạo Đông.” Chu Chiêu Chiêu lo lắng gọi, theo cô lúc này nói chuyện Vương Diễm Bình không phải thời cơ tốt.

Nhưng Châu Hạo Đông cười, “Chiêu Chiêu, nếu anh không có chút trách nhiệm này, thì cũng không xứng đáng theo đuổi cô ấy.”

Cũng không trách cô ấy suốt thời gian qua thờ ơ với những ám chỉ của anh.

“Làm sao vậy?” Hồ thị ngơ ngác nhìn hai người, ánh mắt trở nên nghiêm túc, “Hạo Đông, con không

phải thích người không nên thích chứ?”

Nên mới do dự như vậy.

“Mẹ, mẹ đừng sốt ruột nghe con nói,” Châu Hạo Đông bước tới ngồi xổm trước mặt Hồ thị, “Không phải người không nên thích, cô ấy là người rất tốt.”

“Vậy là ai?” Hồ thị sốt ruột hỏi.

“Diễm Bình.” Châu Hạo Đông nói.

“Ai?” Hồ thị nghe cái tên này chưa kịp phản ứng.

Còn Diêu Trúc Mai và Châu Chính Văn đều giật mình.

“Vương Diễm Bình.” Châu Hạo Đông bình thản nói, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

“Có phải cô gái đầu năm mẹ lên tỉnh khám bệnh, cô ấy xếp hàng giúp mẹ không?” Hồ thị nói, “Là cô Vương trí thức thanh niên làng ta ngày trước?”

Châu Hạo Đông gật đầu.

Hơi căng thẳng nắm chặt ống quần, chờ đợi phản ứng của mẹ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ai ngờ Hồ thị lại cười ha hả vỗ vai con trai, “Nếu là cô gái đó thì tốt quá.”

“Mẹ, Diễm Bình với Chu Đại Chí có một con gái.” Châu Hạo Đông lại nói thêm, “Cô ấy...”

“Mẹ biết,” Hồ thị nói, “Diễm Bình là cô gái tốt, chỉ tại bà Chu và Chu Đại Chí độc ác.”

“Thằng nhóc,” bà đánh nhẹ vào lưng Châu Hạo Đông, “Trong lòng con, mẹ già là người cổ hủ lạc hậu

sao?”

Châu Hạo Đông sững sờ, một lúc sau mới tỉnh táo, xúc động nói, “Mẹ, con cảm ơn mẹ.”

“Có gì mà cảm ơn, chỉ cần con tốt là mẹ vui.” Hồ thị cười nói, “Đúng là nên mua nhà ở tỉnh thành.”

Vương Diễm Bình dẫn con lên tỉnh làm việc.

“Mẹ, cô ấy chưa đồng ý với con,” Châu Hạo Đông xấu hổ nói, “Con thấy cô ấy cùng Chiêu Chiêu đều mua nhà, nên cũng mua một căn gần đó.”

Hồ thị ngẩn người, không biết nói gì.

Cả nhà đều bật cười trước vẻ ngốc nghếch của anh.

“Yên tâm, tết năm nay nhất định rước dâu về cho mẹ.” Châu Hạo Đông nói.

Trước còn lo Hồ thị không đồng ý, giờ không còn lo lắng, anh có thể thoải mái theo đuổi.

“Con về làm gì thế?”

Chương 258

DTV-EBOOK

“Bố,” sau khi Hồ thị rời đi, Chu Chiêu Chiêu theo Châu Chính Văn vào văn phòng, “Con nhớ trước đây bố làm xây dựng, sao sau lại không làm nữa?”

“Sao đột nhiên hỏi chuyện này?” Châu Chính Văn đặt đồ trong tay xuống nhìn cô.

“Con tò mò thôi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Xây dựng đang làm tốt, sao đột nhiên dừng?”

“Hồi đó trẻ nóng tính,” Châu Chính Văn cười nói, “Không chịu nổi khí, nên dẫn bác Tam Dương mấy người về.”

Giờ nghĩ lại, nếu tiếp tục làm, có khi đã khác.

“Sao đột nhiên hỏi chuyện này?” Ông nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Con mua nhà rồi mà,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bố không nghĩ cách trang trí sao?”

Việc này, Châu Chính Văn thật sự chưa nghĩ tới.

Lúc mua nhà nghe theo lời khuyên của Chu Chiêu Chiêu, ông mua hai căn hộ lớn cùng con gái, cả căn nhỏ bên cạnh cũng mua luôn.

...

Tính sau này hai đứa ở gần, hai vợ chồng ở căn nhỏ, mùa xuân thu về quê, mùa đông lên thành phố hưởng hệ thống sưởi.

“Ý con là?” Ông hiểu tính con gái, không phải tự dưng về hỏi chuyện này.

“Bố, bố nghĩ tương lai thị trường bất động sản thế nào?” Cô không trả lời, lại hỏi.

“Tương lai à,” Châu Chính Văn cười, “Nhìn bọn trẻ các con đều muốn lên thành phố, giá nhà sẽ tăng.”

Họ thì không sao, nhưng người trẻ ai muốn ở quê?

Mấy năm trước mọi người còn ngại làm ăn sợ bị bắt, nhưng hai năm nay đã khác.

Người nhanh nhạy đã lên thành phố, làm công nhân hay buôn bán nhỏ, đều hơn làm ruộng.

“Vì vậy, bố,” Chu Chiêu Chiêu mắt sáng lấp lánh nhìn ông, “Bố không nghĩ quay lại nghề cũ? Cùng bác Tam Dương mở công ty trang trí?”

“Công ty trang trí?” Châu Chính Văn nhú mày.

“Đúng,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu nghiêm túc, “Nhà mình, giao cho người khác trang trí con không yên tâm.”

Châu Minh Huyền vừa chạy vào: “...”

Vậy là?

Không yên tâm nên phải mở công ty trang trí?

Cái quái gì thế này?

“Con nói rõ hơn đi.” Châu Chính Văn hứng thú.

Chu Chiêu Chiêu lấy giấy bút trên bàn, vừa nói vừa vẽ.

Châu Chính Văn trước làm xây dựng, cùng Chu Tam Dương mấy người học nghề bài bản.

Cũng vì tay nghề quá tốt nên bị ghen ghét.

Nhưng suy cho cùng, ông vẫn thích nghề này.

Giờ nghe con gái nói, lòng ông xao động.

Đặc biệt nghĩ đến mấy người bạn năm xưa.

“Con về nghe nói bác Tam Dương giờ đang làm công nhật?” Chu Chiêu Chiêu nói.

Lúc mở trại gà, Châu Chính Văn cũng nghĩ đến họ.

Nhưng mấy người này cứng đầu, có hai người đến trại gà làm, còn Chu Tam Dương biết mình không hợp nên không làm phiền.

Dù sao năm đó nếu không phải họ nóng tính, Châu Chính Văn đâu đến nỗi bị liên lụy.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy đi,” Chu Chiêu Chiêu thấy ông lâu không nói, lại tiếp, “Mấy căn nhà nhà mình bố phải lo trang trí chứ.”

“Được,” Châu Chính Văn cười nhìn con gái, “Mấy hôm nữa bố lên tỉnh xem xét.”

Chuyện Chu Chiêu Chiêu nói, không phải ông không động lòng.

Mấy năm làm ăn, Châu Chính Văn đi nhiều thấy rộng, Chu Chiêu Chiêu vừa nói ông đã hiểu.

Đây đúng là miếng bánh lớn.

Nghĩ vậy, Châu Chính Văn hài lòng nhìn con gái.

“Vậy mai bố đưa con đi luôn.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Tiện thể đưa con về.”

Bây giờ tỉnh Thiểm Tây nghỉ hai ngày cuối tuần, tối chủ nhật cô có tiết học tối.

“Được, đưa con gái về.” Châu Chính Văn chiều con gái, đâu có không đồng ý.

Diêu Trúc Mai vừa vào đã nghe câu này, nhưng bà vào là để tán gẫu với Chu Chiêu Chiêu.

“Anh Hạo Đông thích Diễm Bình từ khi nào vậy?” Diêu Trúc Mai hỏi.

Trời ơi, Vương Diễm Bình ly hôn còn dẫn theo con gái, Châu Hạo Đông là trai tân, hình như còn nhỏ hơn một tuổi.

“Chị Diễm Bình chưa đồng ý đâu,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt nói, “Mẹ đừng nói với ai nhé.”

“Điều này mẹ còn không biết?” Diêu Trúc Mai trừng mắt.

Chính vì biết, lại không thể nói với ai, nên mới tìm Chu Chiêu Chiêu.

“Con ít đến cửa hàng, ít gặp anh Hạo Đông, không biết anh ấy thích chị Diễm Bình từ khi nào.” Chu Chiêu Chiêu nhún vai.

“Lúc này con đoán từ việc anh ấy mua nhà.”

Châu Hạo Đông mua nhà cùng tòa với Vương Diễm Bình, lúc đầu cô tưởng trùng hợp, giờ mới biết là muốn gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

Diêu Trúc Mai thấy không có gì để tán, liền vào bếp nấu đồ ngon.

Mỗi lần về, bà đều gói bánh cho Chu Chiêu Chiêu, nhưng hôm nay cô về đột xuất, không kịp gói bánh nên làm mì xào thịt cô thích.

Sáng hôm sau, Châu Chính Văn lái xe tải của Châu Hạo Đông chở Chu Chiêu Chiêu lên tỉnh.

Giao hàng cho cửa hàng gà rán và mấy nhà hàng lớn xong, họ đến khu nhà Chu Chiêu Chiêu mua.

Hôm nay phòng bán hàng vắng, tiền quản lý đang buồn ngủ gật, bỗng nghe tiếng bước chân vội đứng dậy.

Rồi thấy nhân viên dẫn Chu Chiêu Chiêu và một người đàn ông trung niên vào.

Lần trước mua nhà chỉ một mình Chu Chiêu Chiêu.

Tiền quản lý nhìn thấy cô như thấy cha mẹ, vội đón lên, “Đồng chí Chu, cô đến có việc gì? Nhà có vấn đề sao?”

“Không phải.” Chu Chiêu Chiêu giới thiệu, “Đây là bố tôi.”

“Đồng chí Châu, chào ông.” Tiền quản lý bắt tay, trong lòng thắc mắc: Làm sao có thể mạnh tay đưa nhiều tiền cho con gái mua nhà như vậy?

Bỗng tim đập mạnh, lẽ nào đến trả nhà?

Ông ta vẫn tưởng tiền mua nhà của Chu Chiêu Chiêu là từ gia đình, chỉ là người nhà không tiện xuất hiện.

“Tôi nghe nói ở đây có nhà mẫu, bố tôi muốn xem qua.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Tiền quản lý thở phào, xem nhà chứ không trả nhà là được, “Chuyện này à, để tôi đưa hai vị đi xem.”

Đối với khách hàng mua nhiều căn một lúc, thái độ của tiền quản lý ấm áp như mùa xuân.

Tiếc là bầu không khí nhanh chóng bị phá vỡ.

“Tiền quản lý, ông mau đến xem, khu biệt thự có người đang gây rối.”

Chương 259

DTV-EBOOK

Gây rối?

Sắc mặt tiền quản lý không được tốt lắm.

Đặc biệt còn có khách ở đây, hai người này vốn chỉ tiêu thoải mái, ông ta đang định sau khi xem nhà mẫu sẽ dẫn sang khu biệt thự.

Biết đâu đấy?

Con gái mua nhà hào phóng, bố chắc chắn không keo kiệt.

Vốn tính toán kỹ lưỡng, ai ngờ xảy ra chuyện.

Gây rối!

“Xin lỗi hai vị,” tiền quản lý mặt mày khó coi, xin lỗi hai cha con Châu Chính Văn, “Hai vị đợi một chút, tôi xử lý chút việc rồi quay lại ngay.”

Nói xong vội vàng bước ra.

...

“Ai gây rối thế?” Tiền quản lý hạ giọng hỏi.

“Là mấy người kia.” Nhân viên nói.

“Đi, qua xem.” Châu Chính Văn nhú mày nhìn hướng hai người, “Hình như nghe thấy tên người gây rối giống tên bác Tam Dương.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Châu Chính Văn biết Chu Tam Dương vẫn đang làm công trình xây dựng.

Chuyện trùng hợp đến thế.

Chu Chiêu Chiêu và Châu Chính Văn chưa đến nơi, đã nghe nhân viên của tiền quản lý hét, “Chu Tam Dương, anh bỏ đồ xuống trước đã, tiền công chúng tôi đã trả rồi...”

“Trả? Chúng tôi chưa thấy đồng nào.” Chu Tam Dương rõ ràng đang kích động, vung rìu trong tay, “Đây là tiền mồ hôi nước mắt của chúng tôi.”

Tiền học của con còn nợ trường, bố vợ ốm nằm viện, đang chờ tiền cứu mạng.

Bảo anh không sốt ruột, làm sao không sốt ruột?

“Anh đừng làm càn,” nhân viên nói, “Đây là tiền quản lý của chúng tôi, có gì nói chuyện tử tế.”

“Nói chuyện tử tế? Tôi đến đây nói tử tế bao nhiêu lần rồi, có ai thèm nghe không?” Chu Tam Dương tức giận nói.

Không.

Không lừa gạt thì cũng đùn đẩy.

Bố vợ còn nằm viện chờ tiền phẫu thuật.

Nghĩ đến đây, Chu Tam Dương càng kích động, thậm chí nghĩ nếu tiền quản lý không trả tiền, anh sẽ xông lên liều mạng.

“Tam Dương.”

Đúng lúc này, Chu Tam Dương bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Giọng này... lẽ nào anh hoa mắt?

Sao nghe giống Châu Chính Văn thế, người đứng đằng kia sao giống Châu Chính Văn thế?

Chu Tam Dương dụi mắt.

“Anh hai.” Anh đỏ mắt nhìn Châu Chính Văn.

Không phải hoa mắt, là thật, Châu Chính Văn ở đây.

Chu Tam Dương như đứa trẻ bị ức hiếp gặp được người nhà, mắt đỏ hoe nhìn ông.

“Đừng sợ.” Châu Chính Văn bước tới, lấy cây rìu trong tay anh, nói, “Có anh hai ở đây, không ai dám bắt nạt em.”

Nói đến đây, ánh mắt lạnh lùng nhìn tiền quản lý.

“Hiểu lầm, toàn là hiểu lầm.” Tiền quản lý vội giải thích, “Tiền chúng tôi đã trả cho người phụ trách của các anh rồi.”

“Ai?” Châu Chính Văn nhìn Chu Tam Dương hỏi.

“Hà Nhị.” Chu Tam Dương cúi đầu nói.

“Hà Nhị?” Châu Chính Văn nhíu mày, “Anh không dặn em đừng làm việc với hắn sao?”

Người đó bất lương, chuyện này không phải không làm được.

“Anh hai,” Chu Tam Dương đau khổ nói, “Công việc khó kiếm lắm.”

Hà Nhị chịu nhận anh đã may mắn, còn dám kén chọn gì?

Nhưng ai ngờ Hà Nhị dám nuốt tiền công của họ?

Họ không tìm thấy Hà Nhị, đành đến đây tìm.

“Tiền công bao nhiêu?” Châu Chính Văn hỏi.

“Một trăm hai.” Chu Tam Dương mặt mày ủ rũ.

Nếu không phải số tiền lớn, anh đã không đến mức như kẻ vô lại gây rối.

“Một trăm hai?” Châu Chính Văn gật đầu, “Tiền này anh đòi giúp em.”

“Anh hai, anh đừng quản...” Chu Tam Dương ngại ngùng nói, “Hà Nhị tên khốn đó...”

Mấy năm trước bị Châu Chính Văn áp đảo, nên trong lòng oán hận, Châu Chính Văn không cần vì anh mà tức giận với loại tiểu nhân này.

“Không sao, đối phó hắn anh có nhiều cách.” Châu Chính Văn nói.

Tiền quản lý mừng rỡ, có người giúp giải quyết chuyện đau đầu, “Châu lão bản, vậy... hai vị xem khi nào đi xem nhà mẫu?”

“Bây giờ.” Châu Chính Văn nói, lại bảo Chu Tam Dương, “Em cũng đi xem cùng.”

Chu Tam Dương muốn nói không đi, nhưng nhìn ánh mắt Châu Chính Văn, từ chối không nổi nói ra.

Nhà mẫu có gì mà xem, đều là họ trang trí, đường dây điện đều do anh làm, nhắm mắt cũng vẽ được.

“Bác Tam Dương, bác giỏi quá.” Chu Chiêu Chiêu mắt sáng lấp lánh nhìn Chu Tam Dương.

“Chiêu Chiêu,” Chu Tam Dương cười, “Bác giỏi cái gì? Bố cháu mới là số một.”

Anh giơ ngón tay cái.

“Chút bản lĩnh của bác đều là anh hai dạy.” Anh cảm thán nói.

Tiền quản lý bên cạnh kính ngọc nhìn Châu Chính Văn.

Sao ông ta biết Chu Tam Dương?

Không phải vì gây rối, mà vì người này có tay nghề cao.

Không ngờ lại là học từ bố cô bé này.

Chuyện trang trí, dù Châu Chính Văn mấy năm không làm, nhưng vốn là dân xây dựng, thêm lời giới thiệu của Chu Tam Dương, xem qua nhà mẫu đã hiểu ngay.

“Em làm ra cái này?” Châu Chính Văn nheo mắt nhìn nhà mẫu.

“Hà Nhị mời một nhà thiết kế làm.” Chu Tam Dương nói.

Theo anh, nhiều chỗ chỉ là hào nhoáng.

Như cái tủ rượu kia, anh thấy không cần thiết, gia đình bình thường ai rảnh làm tủ rượu?

Nhưng Hà Nhị không nghe, cho rằng như vậy rất sang.

Hơn nữa, hần là tên nghiện rượu, cái tủ rượu này quá hợp khẩu vị.

Xem xong nhà mẫu, Châu Chính Văn dẫn Chu Tam Dương ra ngoài, vào nhà hàng gọi phòng riêng ăn cơm.

“Chiêu Chiêu có nhà cần trang trí,” ông vỗ vai Chu Tam Dương, “Có muốn đến không?”

“Chắc chắn rồi.” Chu Tam Dương cười nói, nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Nhà của Chiêu Chiêu bác nhất

định phải đến.”

Đứa trẻ nhìn lớn lên.

“Yên tâm, bác sẽ trang trí thật đẹp.” Anh cười nói.

“Cảm ơn bác Tam Dương.” Chu Chiêu Chiêu cười tươi.

“Tam Dương, còn ai cùng em không?” Châu Chính Văn vỗ vai anh, “Gọi tất cả về.”

“Anh hai?” Chu Tam Dương không hiểu ý ông, nghi hoặc nhìn, ly rượu trong tay quên uống.

“Anh định thành lập đội trang trí.” Châu Chính Văn cười, nhìn Chu Tam Dương, “Em có muốn tham gia không?”

Chu Tam Dương thần sắc ngơ ngác.

Câu này, hình như mười mấy năm trước cũng từng nghe.

“Anh muốn làm xây dựng, em có muốn đi không?”

Hình ảnh như dừng lại ở thời điểm đó.

Chỉ là, lúc đó họ trẻ người non dạ, giờ đã trải qua mài giũa của xã hội, gai góc đều mòn.

Nhưng nhiệt huyết vẫn còn.

“Làm!”

Làm mẹ nó đi!

Chương 260

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không ngờ, vốn định dẫn Châu Chính Văn xem nhà mới để thuyết phục ông, lại có thu hoạch bất ngờ như vậy.

Nhìn nụ cười trên mặt Châu Chính Văn và Chu Tam Dương, dù không hiểu hết ý nghĩa, nhưng cô cảm nhận rõ Chu Tam Dương đã thay đổi.

Từ một người uể oải, giờ ánh mắt lóe lên tia sáng.

Cùng một con người.

Tiền quản lý bên cạnh cũng kinh ngạc, nghe tin Châu Chính Văn mở đội trang trí càng bất ngờ.

Tay nghề Chu Tam Dương ông ta biết rõ, nhìn cách anh ngưỡng mộ Châu Chính Văn, lẽ nào người này... rất giỏi?

Nhưng chỉ bằng vài câu đã kéo một người từ bờ vực tuyệt vọng trở lại, phải nói Châu Chính Văn thật đáng nể.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Tiền quản lý vội đưa danh thiếp cho Châu Chính Văn, “Nếu mở đội trang trí, chúng ta có thể hợp tác.”

“Được, tiền quản lý.” Châu Chính Văn cười bắt tay.

...

Nhìn bóng lưng họ rời đi, nhân viên thắc mắc, “Quản lý, đội trang trí còn chưa thấy đâu, sao ông đưa danh thiếp?”

Hay là người này rất lợi hại?

“Anh biết tại sao tôi dùng đội của Hà Nhị không?”
Tiền quản lý cười, “Chính vì tay nghề của Chu Tam Dương mấy người.”

Nếu không có Chu Tam Dương, Hà Nhị làm được cái gì?

Kết quả tên khốn đó còn nuốt tiền công.

Đúng là muốn chết.

Giờ Châu Chính Văn dẫn Chu Tam Dương mở đội, tiền quản lý vốn khinh nhân phẩm Hà Nhị, đưa danh thiếp chỉ là kết giao.

Biết đâu sau này có cơ hội hợp tác?

Châu Chính Văn không biết những lời này.

Nghe Chu Tam Dương nói, nụ cười trên mặt ông càng tươi.

Hai người uống thêm rượu.

Tại sao?

Chu Tam Dương hôm nay đến biệt thự không phải một mình, còn có người khác.

Họ phân công nhau.

“Họ đi tìm Hà Nhị rồi, không biết thế nào?” Chu Tam Dương thở dài.

“Ăn no chưa?” Châu Chính Văn hỏi.

“No rồi.” Chu Tam Dương vỗ bụng cười, “Lâu lắm mới được ăn ngon thế này.”

Chủ yếu là no nê.

“Ăn xong thì làm chính sự.” Châu Chính Văn đứng dậy, bảo Chu Chiêu Chiêu, “Con tự về trường, bố

không tiền.”

“Ở đây có xe buýt thẳng đến trường, không cần bố đưa.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Bố, đòi tiền đừng đánh nhau.”

“Sau này mở công ty, bố có thể thuê luật sư,” cô nói, “Còn hợp đồng lao động...”

“Bố biết rồi.” Châu Chính Văn cười hài lòng, “Làm thì làm cho nghiêm túc, không kiêu du kích đâu.”

Chu Chiêu Chiêu yên tâm.

“Chiêu Chiêu là đứa tốt.” Chu Tam Dương cảm thán.

Đưa con gái lên xe buýt, Châu Chính Văn nhờ Chu Tam Dương dẫn đi tìm bạn cũ.

Quả nhiên mấy người kia cũng không tìm được Hà Nhị.

“Hà Nhị dễ tìm.” Châu Chính Văn cười hút thuốc, “Quan trọng là tìm được làm sao bắt hẵn nhả tiền.”

Còn luật sư Chu Chiêu Chiêu nói, với loại Hà Nhị vô dụng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng sau này mở công ty, luật sư chắc chắn phải thuê.

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện này.

Về đến trường, cô xuống phòng bác quản lý xem, quả nhiên trong đồng thư có thư của mình.

Cô gửi bài cho mấy tạp chí, lần này là “Thanh Niên Văn Trích” hồi âm, trong phong bì có kèm 36 tệ.

Là tiền nhuận bút truyện ngắn hơn 2000 chữ của cô.

Tính ra, mỗi nghìn chữ được 12 tệ.

Với Chu Chiêu Chiêu, đây là động lực lớn.

Kèm theo thư là một cuốn tạp chí, truyện ngắn của cô đăng trong đó.

Ở cuối tạp chí có thông báo tuyển chọn tiểu thuyết dài kỳ.

Chu Chiêu Chiêu mãi đọc, suýt va vào người ở cầu thang.

Về đến phòng, cô leo lên giường nằm suy nghĩ, hào hứng lấy bút giấy ghi chép.

Lưu Tương về tưởng phòng không ai, một lúc sau nghe tiếng động trên giường, giật mình.

“Xin lỗi, mình đang viết mãi quá.” Cô ngượng ngùng nói.

Nhìn thấy thông báo tuyển chọn, đầu óc tràn đầy ý tưởng, phải ghi lại ngay kẻo quên.

“Bạn đang làm gì thế?” Lưu Tương tò mò hỏi.

“Viết chút truyện.” Cô đáp.

“Bạn biết không?” Lưu Tương cười nói, “Cả phòng đều bị bạn lôi cuốn học tập.”

“Lôi cuốn?” Chu Chiêu Chiêu không hiểu.

“Bạn học giỏi lại chăm chỉ, mọi người đương nhiên noi theo.” Cô nói, “Chiêu Chiêu, kỳ thi này bạn có nhiều đối thủ lắm.”

Cô ta là một.

“Lần này, mình nhất định giành học bổng.” Lưu Tương nắm tay nói.

“Được thôi.” Chu Chiêu Chiêu cười.

Đang nói chuyện, nghe tiếng bác quản lý, “Chu Chiêu Chiêu, có người tìm.”

Lúc này ai tìm cô?

Lẽ nào là bố?

Chu Chiêu Chiêu vội mặc áo xuống lầu, ai ngờ lại thấy Phòng Nhất Minh và Thẩm Trường Lâm.

Hai người này học khoa máy tính, cao hơn Chu Chiêu Chiêu một khóa, Thẩm Trường Lâm sau này thành nhân viên giao hàng của hàng gà rán của cô.

Trước không quen biết, nhưng từ khi Thẩm Trường Lâm giao hàng, Phòng Nhất Minh hay đặt đồ, nên hai người thân thiết hơn.

“Hai bạn tìm mình?” Chu Chiêu Chiêu đi tới, “Có chuyện gì ở cửa hàng?”

“Cửa hàng không sao.” Thẩm Trường Lâm vội nói, “Là bọn mình... có chút việc muốn nhờ.”

Anh ta ngượng ngùng.

Suy nghĩ mãi, người có thể mượn tiền chỉ có Chu Chiêu Chiêu.

“Có thời gian không? Tìm chỗ nói chuyện?” Phòng Nhất Minh hỏi.

“VẬY ĐẾN CỬA HÀNG GÀ RÁN ĐI.” Chu Chiêu Chiêu nghĩ một lát, “Đợi mình lên lấy đồ.”

Lên lầu lấy túi xách.

“Mượn tiền?” Cô ngạc nhiên nhìn Phòng Nhất Minh.

Cậu ta không giống thiếu tiền.

Chương 261

DTV-EBOOK

Phòng Nhất Minh bị ánh mắt Chu Chiêu Chiêu nhìn không thoải mái, xoa mũi nói: “Ờ... bọn mình muốn mở công ty, cần vốn khởi nghiệp.”

Vốn dĩ Phòng Nhất Minh cũng nghĩ đơn giản, mở công ty thì vay tiền người nhà là được.

Nhưng ai ngờ vừa nói ra, người đầu tiên phản đối lại là mẹ anh - người yêu thương anh nhất.

“Con không lo làm việc ổn định, mở công ty cái gì?” Mẹ anh tức giận nói, “Tốt nghiệp xong bố con đã xếp chỗ làm cho rồi.”

Vào cơ quan nhà nước hưởng biên chế.

Bao người mơ ước không được, với Phòng Nhất Minh lại dễ dàng.

Nhưng giờ anh lại lập công ty máy tính, mở công ty có gì tốt?

Dù Phòng Nhất Minh giải thích thế nào, mẹ anh vẫn không đồng ý, còn cấm người nhà cho vay.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ai dám cho Phòng Nhất Minh vay tiền, sau này chuyện của anh ta sẽ do người đó chịu trách nhiệm.

...

Phòng Nhất Minh trước đây rất ngỗ ngược, hai năm nay vào đại học mới đỡ, nếu lại hư đốn, ai dám quản?

Đương nhiên không ai dám cho vay.

Mẹ Phòng Nhất Minh rất hài lòng, không có tiền xem anh lấy gì mở công ty.

Phòng Nhất Minh cũng cứng đầu, càng cấm càng muốn làm cho bằng được.

Nhưng tiền... vay ai đây?

Anh hỏi mấy đứa bạn cũ, kết quả bọn chúng trước kia anh em kháo kháo, giờ tránh mặt hoặc than nghèo.

Nói chung là không có tiền.

Tức đến nỗi Phòng Nhất Minh về ký túc xá ngồi thở một lúc lâu.

Nhưng nhìn ánh mắt Thẩm Trường Lâm, anh buộc phải thừa nhận mình đã nói quá lời.

“Giờ tính sao?” Hai người ngồi xồm ngoài ban công, Phòng Nhất Minh đưa Thẩm Trường Lâm điếu thuốc, Thẩm Trường Lâm vốn không hút thuốc cũng đón lấy.

Hút hai hơi đã ho sặc sụa.

“Mình nghĩ ra một người.” Anh ta ho đến chảy nước mắt, vội dập thuốc.

“Ý cậu là?” Phòng Nhất Minh nhìn anh, hai người đồng thanh nói tên Chu Chiêu Chiêu.

“Mình có thể viết giấy vay, cậu có thể tính lãi,” Phòng Nhất Minh nghiêm túc cam kết, “Sau này nhất định sẽ trả.”

“Mình không cho vay.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Phòng Nhất Minh và Thẩm Trường Lâm ngạc nhiên nhìn cô, không ngờ cô từ chối thẳng thừng.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, công ty mạng của họ chưa ai nghe qua.

Không vay cũng đúng.

Hai người thất vọng, nhưng cũng thấy hợp lý.

Kết quả nghe Chu Chiêu Chiêu nói tiếp, “Nhưng mình có thể đầu tư.”

“Đầu tư? Nghĩa là sao?” Phòng Nhất Minh nhíu mày.

“Tức là mình góp vốn, hai cậu góp công nghệ.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng yên tâm, mình không can thiệp vào quản lý hay kỹ thuật.”

“Mình chỉ bỏ tiền, sau này chia lợi nhuận.”

Kiếp trước đi tỉnh mua thuốc, cô tình cờ nghe nói miền Nam có người mở công ty mạng, kiếm bộn tiền.

“Xây nhà, khối vuông, kiếm tiền tỷ.”

Xây nhà là bất động sản, khối vuông là cái máy tính vuông vức.

Chu Chiêu Chiêu nhớ câu này.

Cô nhờ Thẩm Trường Lâm giao đồ ăn, cũng có ý này.

Giờ đúng dịp, cô đương nhiên không cho vay mà đầu tư, để tiền đẻ tiền.

Đẻ thật nhiều tiền.

Để sau này nằm giường đếm tiền chơi.

“Cậu không sợ bọn mình thua lỗ sao?” Phòng Nhất Minh sững sốt hỏi.

Những đứa bạn thân còn sợ mất tiền không dám cho vay.

“Kinh doanh có lời có lỗ.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nhưng hai cậu sẽ để mình lỗ chứ?”

“Không.” Phòng Nhất Minh nghiêng rằng.

Anh đã dồn hết tâm huyết vào công ty này.

“Đúng, không.” Thẩm Trường Lâm nói.

Hai người đều không có đường lui, chỉ có thành công.

“Vậy hợp tác vui vẻ nhé.” Chu Chiêu Chiêu đứng dậy bắt tay hai người.

Ba người thống nhất như vậy.

Mấy năm sau, ai ngờ chính tại quán gà rán nhỏ bé này, một huyền thoại công ty mạng ra đời.

Trong một buổi phỏng vấn, khi phóng viên hỏi Phòng Nhất Minh khoảnh khắc cảm động nhất là khi nào, vị CEO này trầm ngâm một lúc rồi nói:

“Quán gà rán.”

Khoảnh khắc cảm động nhất, là khi Chu Chiêu Chiêu đứng lên cười rạng rỡ nói: “Hợp tác vui vẻ!”

Sau này, dù nghe câu này nhiều lần, nhưng không lần nào sánh bằng.

Tiến hai người đi, Chu Chiêu Chiêu thấy ánh mắt lo lắng của Vương Diễm Bình, “Nhớ...”

“Không sao.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Vương Diễm Bình nhận ra, dường như trong lòng cô không có gì là to tát.

“Mất tiền có thể kiếm lại.” Cô nói, rồi kéo Vương Diễm Bình xem bản vẽ.

“Chị thấy trang trí thế này được không?”

Vương Diễm Bình sững sốt, “Nhà còn có thể làm thế này sao?”

Như mở ra thế giới mới.

Đang nói chuyện, bỗng nghe tiếng Châu Hạo Đông.

“Anh Hạo Đông đến rồi.” Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn Vương Diễm Bình, thấy mặt chị ấy đỏ lên, vội quay đi.

Vậy... có phải chứng tỏ Vương Diễm Bình cũng không hoàn toàn vô cảm với Châu Hạo Đông?

“Em... em ra cửa hàng xem.” Vương Diễm Bình thấy ánh mắt trêu chọc của Chu Chiêu Chiêu, mặt càng đỏ.

Dù có con gái, nhưng cô kết hôn sớm, tuổi tác cũng tương đương Châu Hạo Đông.

Anh ta có tình cảm với cô, Vương Diễm Bình không phải không biết.

Nhưng cô luôn cảm thấy mình không xứng.

Vương Diễm Bình ly hôn còn dẫn con, ở đây khó tìm người.

Cô cũng không muốn tùy tiện lấy ai đối xử không tốt với Yaya, nhảy từ hố lửa này sang hố lửa khác.

Vì vậy, cô giữ quan điểm thà thiếu còn hơn tạp.

Hơn nữa, nhà ngoại cũng đã ổn định, không ai thúc cô tái hôn.

Cuộc sống của Vương Diễm Bình quá thoải mái.

Nhưng Châu Hạo Đông khác, anh thật lòng tốt với Yaya, trước không có ý gì cũng rất yêu quý bé.

Người như vậy thích mình, Vương Diễm Bình không động lòng sao được?

Nhưng cô biết mình không xứng, để sau này không vui vẻ mất tình bạn.

Nhưng Châu Hạo Đông rõ ràng không nghĩ vậy.

“Diễm Bình, mẹ anh đồng ý chuyện của chúng ta rồi.” Châu Hạo Đông vừa thấy Vương Diễm Bình đã hào hứng nói.

Nói xong mới phát hiện bên cạnh cô còn có người.

“Chiêu Chiêu? Sao em ở đây?”

Chương 262

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không ngờ Châu Hạo Đông lại nói như vậy, bật cười, “Em... em đi đây.”

“Em đừng đi.” Vương Diễm Bình nắm tay cô không cho đi, “Anh ấy đang nóng đầu, đợi một lát cho nguội.”

Châu Hạo Đông xấu hổ gãi đầu, “Chiêu Chiêu, anh không có ý đó.”

“Thôi được rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Em biết anh không có ý đó đâu, mau nói chuyện vui với chị Diễm Bình đi.”

Lại nói với Vương Diễm Bình, “Em về trường đây, tối còn có tiết nữa.”

Vương Diễm Bình nghe vậy mới yên tâm.

Đợi Chu Chiêu Chiêu đi rồi, cô mới nhìn Châu Hạo Đông đang ngồi căng thẳng.

Bước tới ngồi đối diện anh.

“Diễm Bình.” Châu Hạo Đông gọi cô.

...

Vương Diễm Bình hơn Châu Hạo Đông một tuổi, không biết từ khi nào, cách anh gọi cô đã từ ‘chị Diễm Bình’ thành ‘Diễm Bình’.

Có lẽ, từ lúc đó anh đã có ý này rồi.

“Anh đừng nói, để em nói trước.” Vương Diễm Bình ngắt lời anh.

Châu Hạo Đông gật đầu, “Em nói đi.”

“Anh biết nhà họ Chu đối xử với Yaya thế nào,” Vương Diễm Bình nói, “Em vốn định cả đời không kết hôn nữa.”

Châu Hạo Đông nghe vậy, tay trên đùi siết chặt, “Em yên tâm, anh sẽ đối xử tốt với Yaya, còn hơn cả với bản thân.”

Vương Diễm Bình cười, “Anh đừng sốt ruột.”

“Không sốt ruột, không sốt ruột.” Châu Hạo Đông lau mồ hôi trán.

“Em biết anh tốt với Yaya,” Vương Diễm Bình nói, “Thời gian qua anh đối xử với bé thế nào em đều thấy.”

“Em chỉ sợ sau này...” Cô dừng lại.

Lòng người đều thiên vị.

Bây giờ Châu Hạo Đông chưa có con, đương nhiên tốt với Yaya, nhưng sau này nếu có con riêng, liệu còn đối xử tốt không?

“Anh có thể không cần con.” Châu Hạo Đông kiên định nói, “Sau này Yaya sẽ là con của anh.”

Vương Diễm Bình sửng sốt.

Mắt nhìn chăm chăm Châu Hạo Đông, rồi trong ánh mắt kiên định của anh, cô cười, cười trong nước mắt.

“Hạo Đông, cảm ơn anh.” Cô nói, “Anh nói vậy là đủ rồi.”

“Em đừng không tin,” Châu Hạo Đông vội nói, “Anh nghe nói bệnh viện cũng có thể làm thủ thuật

cho nam giới.”

Làm xong sẽ không thể có con.

“Em không phải không tin,” cô lắc đầu, “Em chỉ muốn nói, tương lai còn dài, anh có suy nghĩ này với em và Yaya đã rất quý.”

Còn tương lai, thời gian sẽ trả lời.

Nếu anh thật sự vì có con mà đối xử không tốt với Yaya, cô có thể dẫn bé đi.

Dĩ nhiên, đó chỉ là dự phòng.

Chiêu Chiêu từng nói, cuộc sống là do mình tạo ra, muốn sống thế nào thì phải nỗ lực theo hướng đó.

Cô nghĩ, cuộc sống hiện tại so với mấy năm trước đã khác xa, ngày khó khăn nhất cũng qua rồi.

“Vậy ý em là?” Châu Hạo Đông thận trọng hỏi.

“Ý em là,” Vương Diễm Bình cười, “Em đồng ý thử với anh, em cũng sẽ cố gắng để mẹ anh chấp nhận em và Yaya.”

Châu Hạo Đông nháy mắt lên.

“Ừi.” Anh đau đến nổi mặt nhăn nhó.

Đùi đập vào bàn, đau đến nổi hít một hơi, nhưng không quan tâm, nắm tay Vương Diễm Bình, “Diễm Bình, em nói thật chứ?”

“Tất nhiên.” Vương Diễm Bình cười, “Anh đã đi 99 bước, bước này để em bước.”

Nói xong, cô thật sự bước một bước đến trước mặt Châu Hạo Đông, “Em muốn thử yêu anh.”

“Nếu...”

“Không có nếu nào.” Châu Hạo Đông kéo cô vào lòng, “Không có nếu nào, anh sẽ đối xử tốt với em và Yaya cả đời.”

“Á.” Vừa dứt lời đã nghe tiếng Yaya, cô bé bịt mắt, “Con không thấy gì hết.”

Nói là không thấy, nhưng lại tò mò nhìn qua kẽ tay.

“Con bé tinh nghịch.” Vương Diễm Bình đỏ mặt ôm con, “Mẹ hỏi con chuyện này.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Là muốn bác Hạo Đông làm bố con phải không?” Yaya mắt long lanh nhìn mẹ, “Con muốn bác Hạo Đông làm bố.”

Yaya do trải nghiệm thời thơ ấu, trưởng thành sớm hơn bạn cùng tuổi, Châu Hạo Đông đối xử tốt với bé, bé đều biết.

Thậm chí, bác Hạo Đông còn hay lén nhìn mẹ, Yaya đã phát hiện từ lâu.

Bé biết, bác Hạo Đông thích mẹ.

Dĩ nhiên, lúc đầu Yaya cũng lo lắng, sợ mẹ bị bác Hạo Đông cướp mất, thậm chí có thời gian hay cáu kỉnh vô cớ với Châu Hạo Đông.

Nhưng Châu Hạo Đông như không biết, vẫn đối xử tốt như cũ.

Chiều chuộng bé.

Tính cách vui vẻ lạc quan của Yaya bây giờ, phần lớn là ảnh hưởng từ Châu Hạo Đông.

Bé không còn sợ Châu Hạo Đông cướp mẹ nữa, mà mong bác Hạo Đông trở thành bố.

Vì vậy, khi thấy hai người ôm nhau, Yaya rất vui.

“Được không mẹ?” Yaya nói xong, nhìn mẹ đầy lo lắng.

Sợ mẹ giận, hoặc thất vọng.

Nhưng không.

“Mẹ đừng khóc.” Yaya hoảng hốt, dùng tay áo lau nước mắt cho mẹ.

“Mẹ vui thôi.” Vương Diễm Bình áp trán vào trán con, “Xin lỗi Yaya.”

Cô luôn nghĩ yêu thương con là đủ, không ngờ con vẫn khao khát tình phụ tử.

“Mẹ, con yêu mẹ.” Yaya ôm chặt cổ mẹ.

Châu Hạo Đông mỉm cười hạnh phúc bước tới, ôm cả hai mẹ con.

Khiến Vương Diễm Bình đỏ mặt.

Đây dù là tầng hai, nhưng vẫn là cửa hàng.

Nếu có người lên nhìn thấy thì không hay.

Cô không biết, Chu Chiêu Chiêu lúc xuống đã dặn mọi người không lên.

Châu Hạo Đông sợ Vương Diễm Bình đổi ý, ngày hôm sau đã mang nhẫn cầu hôn chuẩn bị từ lâu đến.

“Có cần về nhà em không?” Anh hỏi Vương Diễm Bình.

Thăm hỏi gia đình.

“Lấy chồng lần hai tự quyết.” Vương Diễm Bình nói, “Về đó để bị chặt c.h.é.m thêm lần nữa?”

Không phải ngốc.

“Nếu phải về,” Vương Diễm Bình chột nghĩ ra cười nói, “Thì về nhà Chiêu Chiêu.”

Nếu không có Chu Chiêu Chiêu, đã không có cô ngày hôm nay.

Hơn nữa, Diêu Trúc Mai đối xử với Yaya như cháu ruột, dù lên tỉnh vẫn thường nhờ Châu Hạo Đông mang đồ cho bé.

Khi là đồ ăn, khi là quần áo tự may.

“Được.” Châu Hạo Đông gật đầu.

Nghe lời vợ.

Chương 263

DTV-EBOOK

Sau khi hai người bàn bạc xong xuống lầu, phát hiện Chu Chiêu Chiêu vẫn còn ở dưới chưa đi.

Nhìn thấy hai người xuống lầu, Yaya vui vẻ được Châu Hạo Đông bế, cô đoán chuyện đã thành.

“Chiêu Chiêu.” Vương Diễm Bình thấy Chu Chiêu Chiêu vẫn hơi ngại ngùng, nhưng Châu Hạo Đông không nhận được vui mừng, muốn chia sẻ với cô.

Trong lòng anh, Chiêu Chiêu như em gái ruột.

“Khi nào em nghỉ hè, bọn anh muốn về nhà thăm chú và dì.” Châu Hạo Đông nói, “Định đoạt chuyện của bọn anh.”

Đây là coi nhà họ Châu như nhà ngoại.

Chu Chiêu Chiêu cũng rất vui, nhưng cô sắp thi cuối kỳ, vốn định nói đợi thi xong, nhưng thấy Châu Hạo Đông sốt ruột, đổi ý nói, “Vậy cuối tuần này đi.”

Cuối tuần này nghỉ một ngày.

“Được, lúc đó anh lái xe đón.” Châu Hạo Đông nói.

...

Anh sẽ đến trước một ngày, mua đồ ở tỉnh.

Thống nhất thời gian xong, Chu Chiêu Chiêu về trường, hẹn Phòng Nhất Minh hai hôm nữa chuyển tiền.

Sau đó, Phòng Nhất Minh và Thẩm Trường Lâm bắt đầu tìm địa điểm, vì là tiền của Chu Chiêu Chiêu,

hai người không dám tìm chỗ quá tốt.

Chu Chiêu Chiêu đến xem, một căn phòng nhỏ đặt ba máy tính, dây điện chằng chịt.

Cô không hiểu, nhưng cảm thấy môi trường này có vẻ không tốt.

“Đợi có tiền sẽ tìm chỗ tốt hơn.” Phòng Nhất Minh nói.

Chu Chiêu Chiêu hơi ngạc nhiên.

Phòng Nhất Minh có vẻ rất bình thản, không còn cách nào, một xu cũng làm khó anh hùng.

Thời gian qua anh đã nếm đủ nhân tình thế thái.

Trước đây không để ý đến tiền bạc, giờ anh cũng quyết tâm làm nên chuyện để mọi người nhìn lại.

“Chuyện khác em không nói, ở đây phải lấp điều hòa.” Chu Chiêu Chiêu ra khỏi phòng cảm thấy như được hồi sinh.

Trong đó không biết do máy móc hay phòng hướng tây, quá nóng bức.

Phòng Nhất Minh xúc động muốn khóc.

Anh cũng định nói vậy, nhưng ngại quá, chỉ mua một cái quạt.

Nhưng vẫn quá nóng.

“Tiết kiệm chỗ cần tiết kiệm, chi tiêu chỗ cần chi tiêu.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Ra khỏi văn phòng, cô mời hai người ăn cơm, suýt làm Phòng Nhất Minh cảm động rơi nước mắt.

Trời ơi, cảm giác ăn mì tôm với dưa muối mỗi ngày thật kinh khủng.

“Chuyện ăn uống cũng vậy,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Em không muốn việc chưa thành, hai anh đã gục.”

“Từ nay không được ăn dưa muối nữa.” Cô nói.

Lúc này vào trong, thấy túi dưa muối trong thùng rác.

Phòng Nhất Minh hai người xấu hổ.

“Không phải tiết kiệm, chỉ là đôi khi không kịp.” Anh nói.

“Gần đây có quán ăn, hai anh có thể thương lượng giao đồ.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hoặc tìm ai nấu ăn ngon, trả tiền hàng tháng.”

Cô tin nhiều người sẵn sàng.

“Em... quen một chị ở đây.” Thẩm Trường Lâm nói nhỏ, “Em có thể nhờ chị ấy.”

Chị này rất tốt.

“Vậy được, dù sao cũng đừng ăn dưa muối nữa.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Ăn xong cô về.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô không biết, sau khi cô đi, Phòng Nhất Minh vô vai Thẩm Trường Lâm, “Chúng ta phải làm tốt.”

Ít nhất, xứng đáng với sự tin tưởng và quan tâm của Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện này, Châu Hạo Đông và Vương Diễm Bình về nhà họ Châu, lại đến gặp mẹ Châu Hạo Đông là Hồ thị.

Hồ thị rất hài lòng với Vương Diễm Bình.

Nắm tay cô bảo đừng để ý chuyện cũ.

Vương Diễm Bình sau khi gặp Hồ thị cũng hoàn toàn yên tâm.

Cô cũng nói rõ chuyện nhà ngoại với Hồ thị, “Em không muốn qua lại với họ nữa.”

Hồ thị vỗ tay cô, “Đứa bé, từ nay đây là nhà em, cả nội ngoại.”

Khiến Vương Diễm Bình lại đỏ mặt.

Hai người nhanh chóng tổ chức hôn lễ.

Mấy năm nay Châu Hạo Đông kiếm được tiền, dù mua nhà ở tỉnh nhưng Hồ thị cũng dành dụm tiền cưới vợ cho con.

Vì vậy lễ vật cho Vương Diễm Bình không thiếu thứ gì.

Vương Diễm Bình từ trại gà xuất giá, Diêu Trúc Mai coi như con gái, sắm sửa đầy đủ.

Tóm lại, hôn lễ này vô cùng náo nhiệt.

Dĩ nhiên, cũng nhiều người bàn tán.

Dù sao chuyện ly hôn giữa Vương Diễm Bình và Chu Đại Chí cũng âm ỉ.

Ai ngờ, lúc đó mọi người lo lắng một người phụ nữ dẫn con sau này làm sao?

Kết quả cô ấy về tỉnh còn mở cửa hàng (họ không biết cửa hàng này của Chu Chiêu Chiêu).

Hôm nay nhìn thấy cô dâu suýt không nhận ra, đây là Vương trí thức năm xưa suýt bị Chu Đại Chí đánh chết?

Sao như biến thành người khác vậy.

Trẻ trung xinh đẹp.

Những kẻ chê Châu Hạo Đông lấy vợ lớn tuổi hơn đều hết chê.

Vợ xinh đẹp tri thức thế này, họ cũng muốn.

Nhìn Châu Hạo Đông cười như kẻ ngốc, càng nhìn càng tức.

Nhưng có người lại ghen tị.

“Nhà Hạo Đông nếu xây lại thì tốt.”

Ý nói không phải tốt bụng nhắc nhở, mà là châm chọc, “Trong làng nhà họ xấu nhất.”

Thời này nhà nào cũng là nhà đất, nhưng sau khi Châu Chính Văn xây nhà gạch hai tầng, mấy nhà có điều kiện cũng bắt đầu tích gạch.

Dù không được như nhà họ Châu, nhưng cũng có vài nhà xây nhà gạch ba gian.

Còn lại là nhà đất.

Dĩ nhiên, nhà Châu Hạo Đông cũng là nhà đất, nhưng đã xây lâu, giờ không còn tốt.

Dù người làng nói gì, Châu Hạo Đông vẫn là người vui nhất.

“Năm sau anh sẽ xây lại nhà, nhà gạch đỏ.” Tối đó Châu Hạo Đông ôm vợ mãi nguyên nói.

Không lâu sau đám cưới Châu Hạo Đông, Chu Chiêu Chiêu cũng bận rộn.

Cô bận gì?

Bận thu xếp đồ đạc đi Tây Bắc tìm Dương Duy Lực.

Cô định cho anh một bất ngờ.

“Ông già, giờ tính sao?” Hứa Quế Chi nhìn Chu Chiêu Chiêu vui vẻ thu đồ, trong lòng không yên, “Mau nghĩ cách đi.”

Làm sao ngăn Chu Chiêu Chiêu không đi Tây Bắc?

Cùng lúc đó, nhà họ Đào, Đào An Nghi rất không muốn đi Tây Bắc.

“Con không muốn đi? Nghe nói con dâu nhà họ Dương đã mua vé chuẩn bị đi rồi.” Đào phụ lạnh lùng nói, “Đợi cô ta chiếm lợi thế, lúc đó đừng khóc.”

Đào An Nghi nghiêng răng, “Đi, đi ngay lập tức.”

Đào An Nghi vừa đồng ý, Đào phụ sợ cô đổi ý, lập tức mua vé đưa đi.

Còn bên này, Chu Chiêu Chiêu đang háo hức chuẩn bị đi thì gặp trục trặc.

Chương 264

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi nhất quyết không đồng ý để Chu Chiêu Chiêu đi đến vùng đó.

Bà vẫn nhớ như in lời Dương Duy Lực nói, điều kiện bên đó hiện tại không được tốt lắm, chỉ riêng việc đi đường đến căn cứ đã phải chuyển xe mấy lần.

Đầu tiên phải ngồi tàu hỏa hơn ba mươi tiếng, sau đó chuyển sang xe trung chuyển chuyên dụng của căn cứ, phải trải qua năm sáu tiếng đồng hồ nữa mới đến được nơi họ đóng quân.

Tàu hỏa thì còn đỡ, mua vé giường nằm ngủ hai đêm là tới.

Nhưng vấn đề là năm sáu tiếng ngồi ô tô, đường đến căn cứ thời điểm này chưa được trải nhựa, toàn là đường đất.

Đoạn vào căn cứ khoảng hơn một tiếng đồng hồ còn là đường núi, cực kỳ khó đi.

Dương Duy Lực một người đàn ông to khỏe mà đi một chuyến còn thấy mệt phờ người, huống chi là Chu Chiêu Chiêu.

Vì vậy, anh không muốn để cô đến đây chịu khổ, đợi khi anh ổn định xong xuôi rồi hãy đến.

Nhưng vấn đề là Chu Chiêu Chiêu không biết những chuyện này, cô chỉ một lòng nghĩ rằng sắp được gặp Dương Duy Lực.

...

...

Thậm chí, ngay cả bài báo cô đăng trên báo cũng đã chuẩn bị sẵn, định mang đến cho anh xem.

Nhưng Hứa Quế Chi không cho cô đi, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy rất phiền não.

“Cái gì?” Chu Chiêu Chiêu trở lại trường lấy đồ, nghe Lưu Tương đang nói chuyện.

“Cậu nói gì về việc đi chi viện giáo dục vậy?” Cô tò mò hỏi Lưu Tương, “Là đi đâu thực tập giao lưu thế?”

“Dạo trước cậu bạn nên tớ không nói,” Lưu Tương giải thích, “Trường mình năm nay hè có sắp xếp đợt thực tập giao lưu ở Tân Cương, ban đầu đã định xong nhân sự rồi, ai ngờ Vương Ninh lớp bảy bị sỏi mật phải phẫu thuật.”

Mấy ngày trước khi lên đường đau đến mức không chịu nổi, đưa vào viện mới biết là sỏi mật phải mổ gấp.

Gọi là thực tập giao lưu, nhưng thực chất cũng giống đi chi viện giáo dục, chỉ có điều chi viện giáo dục phải ít nhất ba năm, còn hoạt động này chỉ cần một năm.

Nhiều sinh viên muốn đi loại hình thực tập này, một mặt là nhiệt huyết, nhưng phần lớn hy vọng sau khi về sẽ được phân công vào đơn vị tốt hơn.

Như Chu Chiêu Chiêu không quan tâm đến phân công, đương nhiên ít để ý đến mấy chuyện này.

“Cậu biết là ở đâu tại Tân Cương không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Tân Cương rất rộng mà.

“Cậu định làm gì?” Lưu Tương liếc nhìn cô, “Đừng bảo là cậu...”

“Chính là...” Chu Chiêu Chiêu thở dài kể lại chuyện, “Ban đầu nói rõ ràng thế mà giờ mẹ chồng tớ lại không cho đi, tớ sợ không biết anh ấy bên đó có chuyện gì không?”

Nếu Hứa Quế Chiêu nói rõ ràng thì còn đỡ, nhưng bà chỉ nhất quyết không cho đi mà không nói lý do, khiến Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ lung tung.

“Nên nghe cậu nói thế, tớ như người c.h.ế.t đuối vợ được cộc vậy.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“Nói thật, nếu cậu hỏi tớ mấy hôm trước thì chắc tớ cũng không biết ở đâu.” Lưu Tương nói.

Vì Vương Ninh bị ốm, lãnh đạo bảo cô liên hệ gấp các bạn cùng lớp, nên cô mới biết địa điểm thực tập.

“Nhưng nghe các anh chị khóa trước nói, nơi đó rất nghèo và đi lại khó khăn lắm,” Lưu Tương khuyên Chu Chiêu Chiêu, “Chắc không cùng chỗ với người nhà cậu đâu.”

Cô nói địa chỉ xong, Chu Chiêu Chiêu trầm ngâm một lúc.

Sau đó cô lấy ra địa chỉ Dương Duy Lực viết thư cho mình xem, “Hình như không cùng một nơi.”

Lưu Tương cũng không rõ, cúi xuống nghiên cứu, “Mã hộp thư này không xác định được vị trí cụ thể, nhưng dấu bưu điện hình như cùng một châu.”

Nhưng cả hai đều hiểu, dù cùng một châu nhưng với diện tích Tân Cương rộng lớn, khoảng cách giữa hai nơi có khi rất xa.

“Hay là cậu đừng đi nữa.” Lưu Tương nói.

Dương Duy Lực không muốn cô đi, ắt có lý do.

“Tớ chỉ sợ anh ấy gặp chuyện gì đó bên đó.” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Anh ấy luôn chỉ báo tin tốt chứ không nói điều xấu.”

Hy vọng là cô suy nghĩ quá.

Chu Chiêu Chiêu đoán không sai, Dương Duy Lực thực sự bị thương.

“Cậu chắc không nói với nhà à?” Trần Quốc Bình nhìn người nằm trên giường bệnh hỏi, “Hay để người nhà đến chăm sóc cậu đi.”

“Nếu cậu dám gọi điện,” Dương Duy Lực toàn thân băng bó, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Quốc Bình, “Tao với mày không còn là chiến hữu nữa.”

“Cậu đúng là...” Trần Quốc Bình không biết nói sao.

Làm nhiệm vụ vì cứu một người dân mà bị thương, gãy mấy chỗ. May mà mạng lớn không trúng chỗ hiểm, không thì bộ quân phục này cũng không mặc được nữa.

Nhưng chỗ gãy quá nhiều, nên giờ chỉ có thể băng bó cố định trên giường.

Ăn cơm cũng phải nhờ người đút.

Vì vậy, Trần Quốc Bình mới đề nghị để người nhà tức Chu Chiêu Chiêu đến chăm sóc.

Bây giờ đang là hè mà, đến chăm cũng không ảnh hưởng học hành.

Nhưng người này cứng đầu không chịu nghe.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trần Quốc Bình thở dài, thôi đành chịu, anh ta không đồng ý cũng đành bó tay, “Tao đi bàn với bác sĩ.”

Xem có thể tìm được y tá nào cẩn thận chăm sóc không.

Dĩ nhiên, đơn vị cũng cử người chăm sóc Dương Duy Lực, nhưng người đó cùng làm nhiệm vụ cũng bị thương.

Chỉ là nhẹ hơn, bị trật chân.

Không biết có phải vì tâm trạng không ổn không, mấy ngày nay Chu Chiêu Chiêu luôn cảm thấy khó chịu.

Đêm còn mơ thấy ác mộng.

Dĩ nhiên, cô không nói với Hứa Quế Chiêu, sợ bà lo lắng.

Mãi đến tối qua, cô lại mơ thấy một giấc mơ không lành.

Mơ thấy kiếp trước Dương Duy Lực đi công tác, gặp lũ quét, anh vì cứu một người dân bị đè dưới xà nhà.

Cảnh tượng trong mơ quá chân thực.

Đến mức tỉnh dậy Chu Chiêu Chiêu vẫn không quên được ánh mắt tuyệt vọng của Dương Duy Lực, cùng tiếng anh gọi tên cô.

“Thủ trưởng,” người hộ lý mới vừa giúp Dương Duy Lực lau tay vừa nói, “Đêm qua ngài lại gọi tên chị nhà rồi.”

Người hộ lý trước bị thương, nên anh mới có cơ hội được điều đến đây phục vụ thủ trưởng.

Cũng mới biết thủ trưởng của mình chính là Dương Duy Lực nổi tiếng.

Hộ lý Điền Thủ Thành mặt tròn, cười lên có hai lúm đồng tiền.

Dương Duy Lực không nói gì.

Còn lúc này, Trần Quốc Bình nhận điện thoại giật mình, cúp máy liền gọi hộ lý, “Lái xe, đi đón người.”

Vợ Dương Duy Lực không đến, nhưng vợ hắn thì lại chạy tới.

Trần Quốc Bình cười không ngậm được miệng.

Đào An Di chán ghét nhìn quanh, từ khi xuống tàu cô đã cảm thấy chán ghét vùng đất hoang vu này.

Là thành phố thủ phủ mà không có tí cây xanh nào.

Xỉn màu.

Còn cái nhà khách tồi tàn này là cái gì? Mùi hôi thối.

Không, chính xác là cả thành phố đều có mùi tanh.

Đào An Di hối hận, chỉ muốn mua vé tàu về ngay lập tức.

Cô đúng là điên rồi mới đồng ý theo cha đến cái chỗ chim không thềm ỉa này.

Khi Trần Quốc Bình lái sáu tiếng đến văn phòng, thấy Đào An Di đang cãi nhau với người ta.

“Đây là cái chỗ quái quỷ gì vậy?”

Chương 265

DTV-EBOOK

Đào An Di hoàn toàn suy sụp.

Mỗi phút mỗi giây đều là sự hối hận.

Nhân viên văn phòng biết cô là gia đình của Trần Quốc Bình, đặc biệt mua món mì trộn đặc sản địa phương về.

Nhưng Đào An Di không chỉ tỏ vẻ chán ghét, mà ăn hai miếng đã nhổ ra.

“Đây là đồ ăn cho lợn à?”

Triệu chủ nhiệm - người tận tình chạy đến một nhà hàng nổi tiếng địa phương để mua đồ ăn - mặt mày khó coi.

Nếu không vì nể mặt Trần Quốc Bình, ông ta đã muốn hất đĩa mì vào mặt Đào An Di rồi.

Đồ ăn cho lợn?

Món mì trộn này không phải ai cũng có tiền mà ăn được!

...

...

Biết từ căn cứ đến đây đường xa, Triệu chủ nhiệm nén giận sắp xếp cho Đào An Di đi nghỉ ngơi.

Nhưng Đào An Di vừa bước vào phòng đã lập tức quay ra: “Trong này có mùi.”

Mùi?

Mùi gì?

Nhân viên vệ sinh vô cùng ảm ức: “Thưa chủ nhiệm, phòng này tôi vừa dọn xong.”

Chính vì biết cô ta khó tính nên đã dọn dẹp kỹ lưỡng, làm gì có mùi gì?

Đây có phải người nhà không vậy? Sao miệng lưỡi độc địa và khó chiều đến thế?

Họ đã cố gắng dùng những thứ tốt nhất để tiếp đãi cô ta rồi, còn muốn thế nào nữa?

Chẳng qua chỉ là vợ của một trung đoàn trưởng thôi mà?

Lần trước gia đình cấp trên đến đây cũng không thấy như thế này, người ta còn rất lịch sự cảm ơn, nói cô vất vả nữa.

“Cô đi làm việc đi.” Triệu chủ nhiệm nói với nhân viên vệ sinh, rồi quay sang Đào An Di: “Xin lỗi đồng chí Đào, điều kiện chúng tôi chỉ có vậy thôi.”

Nói xong liền định rời đi.

Chính vì thế mới có câu nói lúc nãy của Đào An Di.

Đúng vậy, đây chính là chỗ quái quỷ, cô ta không muốn ở lại dù chỉ một giây.

Cô ta muốn về nhà ngay lập tức!

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Trần Quốc Bình, ý nghĩ này càng mãnh liệt hơn.

“Tôi muốn về.” Cô ta lạnh lùng nói với Trần Quốc Bình.

Trần Quốc Bình cũng đau đầu, giờ anh mới hiểu tại sao Dương Duy Lực không muốn gia đình đến.

Loại người như Đào An Di, vừa xuống tàu đã không chịu nổi, hướng chỉ đến căn cứ còn phải ngồi thêm sáu bảy tiếng ô tô.

Hơn nữa vì chưa làm đường, có đoạn đường núi nên đi lại cực kỳ khó khăn.

Không chỉ khiến người ta chóng mặt, mà còn như muốn rã cả xương.

Vì vậy, khi cô ta nói muốn về, Trần Quốc Bình không chần chừ đồng ý ngay.

“Được, anh mua vé cho em.” Trần Quốc Bình nói.

Ai ngờ đến quầy vé, dù xuất trình giấy tờ của Trần Quốc Bình cũng không còn vé: “Xin lỗi đồng chí, chuyến sớm nhất phải đến ngày kia.”

“Ngày mai cũng có, nhưng chỉ còn vé đứng.”

Vé ngồi đã hết.

Đứng ba bốn mươi tiếng đồng hồ?

Còn không bằng g.i.ế.c Đào An Di luôn cho xong.

Không thể đi được, đành phải tạm thời ở lại đây.

Mặt Đào An Di không một chút tươi tỉnh, dù Trần Quốc Bình hạ mình đến đâu cô ta vẫn tỏ vẻ chán ghét.

Tuy nhiên, món thịt nướng ở đây thực sự rất ngon.

Đào An Di ăn liền hai xiên thịt nướng rồi mới gật đầu hài lòng.

Cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

“Em tạm thời ở lại văn phòng, ngày kia hộ lý của anh sẽ đưa em ra ga.” Sau bữa ăn, nhân lúc Đào An Di tâm trạng tốt, Trần Quốc Bình vội nói.

“Thế anh thì sao?” Đào An Di không hài lòng nhìn anh.

Cô ta đến đây là vì ai? Người này lại giao cô ta cho người ngoài, không chịu đưa tiễn.

“Duy Lực bị thương,” Trần Quốc Bình nói, “Hiện tại trong đoàn chỉ còn mình anh, thực sự không thể đi được.”

Hôm nay có thể đến đây cũng là cố gắng tranh thủ thời gian.

“Ai bị thương?” Đào An Di mắt chớp chớp hỏi, “Dương Duy Lực? Nặng không?”

“Rất nặng.” Trần Quốc Bình nói, “Nhưng em về đừng nói với nhà họ Dương, Duy Lực không muốn gia đình lo lắng.”

Đào An Di gật đầu, hỏi tiếp: “Thế Chu Chiêu Chiêu đâu? Anh ta bị thương mà Chu Chiêu Chiêu không đến chăm sóc sao?”

“Đã có nhân viên y tế bệnh viện rồi.” Trần Quốc Bình cười khổ.

Đào An Di cúi đầu không biết đang nghĩ gì, đúng lúc này có người gõ cửa: “Phó đoàn Trần, có điện thoại của đồng chí, gọi từ Thiểm Tây.”

Thiểm Tây?

Là nhà họ Đào chăng?

Trần Quốc Bình cùng Đào An Di đi nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia là cha Đào An Di, ban đầu gọi đến đơn vị Trần Quốc Bình không có, nên chuyển đến đây.

“Chắc con đã gặp An An rồi chứ?” Ông Đào hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trần Quốc Bình đáp lại, nhưng ngay sau đó nói: “Điều kiện bên này quá kém, bố ạ, con muốn để An An về.”

Đào An Di giật mình.

Không ngờ anh ta lại trực tiếp nhận trách nhiệm việc này.

“Điều kiện kém thì sao?” Ông Đào nói, “Theo bố biết, trong căn cứ cũng có rất nhiều gia đình khác ở đó chứ?”

Chỉ là đơn vị của Trần Quốc Bình và Dương Duy Lực là mới thành lập.

Nhưng căn cứ này không phải mới, vốn đã có từ trước, hơn nữa còn có nhiều gia đình quân nhân ở cùng.

Trần Quốc Bình ngẹn lời.

“Đưa máy cho nó.” Ông Đào tức giận nói.

Đào An Di không muốn nghe điện, nhưng cô ta sợ nhất trong nhà chính là ông Đào, nên đành phải cầm máy.

Quả nhiên ông Đào bắt đầu mắng: “Giảng đạo lý từng chút một, dù là người đất sét cũng phải hiểu

chút ít chứ?”

“Nếu con muốn tiếp tục sống như vậy, thì muốn làm gì tùy con.” Ông Đào giận dữ nói.

“Nếu con muốn chồng con có tương lai thăng tiến hơn, thì con phải ở lại đó.” Ông Đào nói.

Đào An Di mím môi không nói gì.

Cô ta đương nhiên hiểu ý cha mẹ, nếu có thể lôi kéo được những gia đình quân nhân kia, chức vụ của Trần Quốc Bình chắc chắn sẽ thăng tiến.

Thậm chí, có thể cao hơn cả Dương Duy Lực.

Trước đây, chính điều này đã thuyết phục Đào An Di, khiến cô ta cắn răng ngồi ba bốn mươi tiếng tàu hỏa đến đây.

“Đào An Di, con là đứa trẻ thông minh, con biết phải chọn thế nào.” Ông Đào nói xong liền cúp máy.

Bỏ mặc Đào An Di đứng đó một mình.

Trần Quốc Bình nhìn cô ta đáng thương cũng hơi mềm lòng, đi đến cầm điện thoại: “Anh gọi lại cho bố.”

“Không cần.” Đào An Di mắt đỏ ngầu giật lấy điện thoại, “Em không về nữa.”

“Em không tin em không sống được ở đây.” Cô ta quay mặt đi vừa khóc vừa nói.

Cô ta nhất định phải làm tốt hơn cả Chu Chiêu Chiêu.

Nhất định.

Dương Duy Lực xót Chu Chiêu Chiêu không muốn cô ấy đến nơi này, cô ta nhân cơ hội này phải tranh

thủ lôi kéo những gia đình quân nhân kia.

Sau này dù Chu Chiêu Chiêu có đến hay không, Đào An Di trên vùng đất hoang vu này, đã thắng cô ta rồi.

Chu Chiêu Chiêu không hề biết trong căn phòng văn phòng căn cứ, đã xảy ra chuyện như vậy.

Kể từ sau giấc mơ Dương Duy Lực bị thương, cô đã nộp đơn xin tham gia hoạt động thực tế.

Cô muốn đến Tân Cương tham gia hoạt động thực tiễn.

Chương 266

DTV-EBOOK

“Con cái này...” Hứa Quế Chi cầm tờ thông báo trên tay, không biết nói gì hơn.

“Thôi, chuyện của bọn trẻ để chúng tự giải quyết đi.” Dương Quyền Đình nói, “Chiêu Chiêu lần này đi thực tế cũng chưa hẳn là không tốt.”

Ít nhất cũng có lợi cho công việc sau này.

“Bố mẹ yên tâm đi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Con sẽ tự biết chăm sóc bản thân.”

Đỗ Quế Chi nhìn nụ cười trên mặt con dâu, càng thêm xót xa: “Mẹ đi chuẩn bị đồ ăn cho con mang lên tàu ngay.”

Rồi quay sang Dương Quyền Đình: “Mẹ không quan tâm trường sắp xếp thế nào, bố phải xoay cho con vé giường nằm.”

Người khác bà không quản, nhưng Chiêu Chiêu là con dâu, đặc quyền này nhất định phải có.

“Anh bảo Tiểu Triệu đi sắp xếp.” Dương Quyền Đình nói.

Con dâu đi dù là thực tập hay tìm con trai, họ đều phải ủng hộ.

...

...

Quyền lợi nhỏ này vẫn có thể xoay được.

Thậm chí Dương Quyền Đình còn bảo tài xế đưa cả hai vợ chồng lên tàu tiến Chu Chiêu Chiêu.

Lại còn mua vé sân ga để đưa con dâu lên toa giường nằm ổn định xong mới xuống.

Khiến mọi người trên tàu tưởng Hứa Quế Chi là mẹ ruột của Chu Chiêu Chiêu.

“Mẹ cô chiều cô thật đấy.” Một chị lớn tuổi ghen tị nói.

Chu Chiêu Chiêu cười, không giải thích đó là mẹ chồng, chỉ gật đầu: “Vâng.”

Ai ngờ vừa nói xong, Hứa Quế Chi đã vội vàng lên tàu lần nữa: “Xem mẹ này, quên mất thứ quan trọng thế này.”

“Đây là số điện thoại của thằng khốn ấy, con cất kỹ nhé.” Bà đặt tờ giấy vào tay Chu Chiêu Chiêu, “Nếu nó dám bắt nạt con, về đây mẹ sẽ dạy nó một bài học.”

Chị kia nghe mù mờ: “Bác không phải mẹ ruột của cô ấy à?”

“Ồ, tôi là mẹ chồng.” Hứa Quế Chi cười, “Nhưng cũng như mẹ ruột vậy.”

Bà thật lòng xót xa cho Chiêu Chiêu, ai bảo bà không sinh được con gái?

Chị kia: “...”

Nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt đầy ghen tị.

Tàu sắp chạy, Hứa Quế Chi dù không nữ cũng phải xuống.

Cuối cùng, tàu cũng khởi hành.

Chu Chiêu Chiêu không rảnh rồi, cô thu dọn đồ đạc rồi nhờ chị kia trông hộ, định đi tìm Lưu Tương.

Lần này Lưu Tương cũng tham gia, nhưng trường chỉ mua vé ngồi cho họ.

Nhưng khi đi qua toa ăn nhìn thấy toa vé ngồi phía sau chật ních người, Chu Chiêu Chiêu lập tức từ bỏ ý định tìm Lưu Tương.

Trời ơi, lối đi cũng đầy người, đáng sợ quá.

Lưu Tương lúc này cũng muốn khóc, ai ngờ tàu lại đông đến thế.

Lại đang là mùa hè, mùi mồ hôi cùng các thứ mùi khác hòa lẫn, khiến người ta buồn nôn.

Nhưng biết làm sao được, vẫn phải chịu đựng, tàu mới chỉ đi được một lúc.

Đến chiều, Lưu Tương không chịu nổi nữa.

Mấy bạn cùng đi cũng mặt mày xanh xám.

“Tớ đi vệ sinh chút.” Lưu Tương nói, “Nhân tiện tìm Chiêu Chiêu.”

Rồi nhờ bạn trông đồ hộ.

Vừa đứng dậy, một người đàn ông trung niên đã nhanh chóng chiếm chỗ.

Lưu Tương đành phải chen lấn đi về phía toa vệ sinh.

Tưởng vào được nhà vệ sinh sẽ đỡ, ai ngờ mở cửa suýt hét lên.

Hóa ra trong đó cũng có người.

Người đó đang ngủ gục trong toilet, thấy có người mới miễn cưỡng đứng dậy.

Lưu Tương đi vệ sinh xong, cẩn rằng đi tiếp về phía toa giường nằm.

May là toa cô ngồi không xa toa giường của Chu Chiêu Chiêu lắm, chỉ qua ba toa ngồi và một toa ăn là tới.

Nhân viên tàu định không cho qua, nhưng khi Lưu Tương xuất trình thẻ sinh viên Đại học Tỉnh Thành mới đồng ý.

Khi tìm thấy Chu Chiêu Chiêu, Lưu Tương cảm thấy mình như được hồi sinh.

“Uống nước đi.” Chu Chiêu Chiêu vội rót nước, lại lấy bánh và thịt bò kho mẹ chồng chuẩn bị, “Ăn chút gì đi.”

Lưu Tương đói lả, từ sáng lên tàu đến giờ chưa uống ngụm nước nào.

May mà mang theo bình thủy tinh, giờ uống nước Chu Chiêu Chiêu rót liền mấy ngụm.

“Khát c.h.ế.t đi được.” Cô thở phào, “Cậu không biết đường đi kinh khủng thế nào đâu.”

“Chiều nghỉ ở đây đi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Tối xem có ra toa ăn ngồi được không?”

Toa giường chắc không cho ngồi qua đêm.

Nhưng bảo Lưu Tương mua vé giường thì điều kiện gia đình cô không cho phép.

“Toa ăn có cho ngồi không nhỉ?” Lưu Tương do dự.

Chủ yếu là mùi toa ngồi quá kinh khủng.

“Tối cậu mua một bữa ăn tối ở đó.” Chu Chiêu Chiêu nói nhỏ, “Xem họ có cho ngồi qua đêm không.”

Lưu Tương nghĩ rồi lắc đầu: “Thôi bỏ đi.”

Một bữa ở toa ăn không hề rẻ.

Chu Chiêu Chiêu không nói thêm, chỉ lấy đồ ăn mẹ chồng chuẩn bị chia cho bạn: “Ăn nhiều vào.”

Lưu Tương ngại ngùng, cô chỉ mang theo chút bánh bao và trứng mua ở căng tin trường.

“Tớ đang thèm bánh bao trường mình.” Cô cười, cùng Chu Chiêu Chiêu trao đổi bữa ăn.

Buổi chiều ngủ một giấc, tối Lưu Tương mới quay về toa ngồi.

“Cậu với bạn thân ghê.” Chị kia cười nói với Chu Chiêu Chiêu.

“Ừ, chúng tớ cùng phòng ký túc xá.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

Lưu Tương thường ngày cũng hay giúp đỡ cô.

Chị kia nhìn Chu Chiêu Chiêu chăm chú: “Các cô là sinh viên đại học à? Đến Tân Cương làm gì thế?”

“Đi thực tập.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Chị kia ngạc nhiên nhìn cô, rồi chân thành nói: “Các cô đáng khâm phục đấy.”

Đặc biệt là cô gái trước mặt, nhìn đã biết là được gia đình nuông chiều.

“Điều kiện Tân Cương rất khắc nghiệt.” Chị kia nhắc nhở thiện ý.

Chu Chiêu Chiêu nói cô biết.

Nhưng dù đã chuẩn bị tinh thần, khi nhìn thấy sa mạc mênh mông, cô vẫn choáng váng.

Cô không biết đơn vị của Dương Duy Lực có phải cũng ở nơi hoang vu thế này không.

Phiêu Vũ Miên Miên

Có lẽ, còn tồi tệ hơn cô tưởng.

“Chị ơi, ở Tân Cương chỗ nào viết thư lại dùng số vậy?” Chu Chiêu Chiêu nghe nói chị này là người Tân Cương, bèn hỏi.

“À, cái này chị biết, binh đoàn hay quân đội đều dùng số.” Chị kia cười nói, “Nhà cô có người trong quân đội à?”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, ánh mắt hướng ra sa mạc bên ngoài cửa sổ.

Không biết giờ này Dương Duy Lực đang làm gì?

Còn người đang bị nhớ nhung thì hoàn toàn không biết Chu Chiêu Chiêu đã trên đường đến Tân Cương.

Khi điện thoại reo, anh đương nhiên không thể nghe, hộ lý cúp máy rồi chạy vào báo cáo.

“Đỡ tôi dậy.” Dương Duy Lực muốn ngồi dậy, nhưng hộ lý đâu dám cho?

Bác sĩ dặn ít nhất phải nằm nửa tháng mới được ngồi.

“Vậy... cậu đi đón người giúp tôi.” Dương Duy Lực nói với hộ lý.

“Không... không đón được.”

Chương 267

DTV-EBOOK

Hộ lý ấp úng nói xong, rồi sợ hãi nhìn thủ trưởng, chỉ thấy gương mặt lãnh đạo lạnh như băng.

“Không đón được?” Anh nhú mày.

“Thưa thủ trưởng, em đứng đợi ở cửa ra rất lâu, nhưng không thấy họ ra.” Hộ lý cẩn thận bổ sung, “Em còn làm cái biển to dùng để cầm, sợ không nhìn thấy.”

Nhưng đợi đến khi mọi người ra hết rồi vẫn không thấy Chu Chiêu Chiêu.

“Không sao, cậu ra ngoài đi.” Dương Duy Lực nằm trên giường không biết đang nghĩ gì, chỉ thốt ra câu này.

Sao lại không đón được nhỉ?

“Khoan...” Anh gọi hộ lý lại, “Cậu liên hệ với trưởng ở Thiểm Tây, hỏi xem họ thực tập ở đâu.”

“Vâng.” Hộ lý nói xong chạy ngay, phải tìm người gấp mới được.

...

...

Cửa đóng lại, phòng bệnh cán bộ chỉ còn Dương Duy Lực một mình, anh nằm đó cố gắng ngồi dậy.

Nhưng động tác tưởng chừng đơn giản này với người bị thương nặng như anh lại cực kỳ khó khăn.

Đúng lúc này, cửa bất ngờ mở ra.

“Lão Dương, cậu làm gì thế?” Trần Quốc Bình vội chạy tới đỡ Dương Duy Lực nằm xuống, “Liều lĩnh.”

“Y tá đâu? Hộ lý đâu?” Anh mặt xám xịt nói, “Muốn gì thì bấm chuông gọi, tự ý động đây làm gì?”

Nếu anh không đến kịp, Dương Duy Lực suýt nữa đã rơi khỏi giường.

Mà rơi xuống thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Tôi không sao.” Dương Duy Lực cười, “Nhìn cậu sợ thế.”

“Không sợ mới lạ.” Đào An Di đi theo vào nói, “Cậu thế này, vợ cậu biết không?”

“Đi xem các phòng bệnh khác xem, ai ốm mà chẳng có người nhà chăm.” Đào An Di bất mãn nói, “Nhà cậu thì kiêu kỳ quá đấy.”

Trần Quốc Bình liếc nhìn cô.

Nhớ lại cảnh Đào An Di ngồi xe anh lái đến đây hôm trước.

Khóc lóc ăn vạ một trận.

Đến mấy ngày rồi vẫn mặt lạnh như tiền, đủ thứ chê bai.

Nào là nước có mùi, cơm khó ăn, không khí khô hanh bụi bặm.

“Đúng là chỗ không phải cho người ở.” Đào An Di tức giận nói.

“Đào An Di.” Trần Quốc Bình nghiêm mặt, “Chú ý lời nói của em.”

Sao lại không phải chỗ người ở?

Thế những người ở căn cứ này là gì?

Hơn nữa, điều kiện bây giờ đã tốt hơn trước nhiều, nghe nói căn cứ cũ trong núi Hồng còn khổ hơn.

Sau này chuyển ra sa mạc, bao nhiêu công sức mới xây dựng được nơi cây cối um tùm như hiện tại.

Chỉ riêng việc có nước uống, là nhờ bao chiến sĩ đào hồ chứa nước trong núi Hồng dẫn về.

Tiền nhân trồng cây, hậu nhân hưởng mát, không biết ơn thì thôi, lại còn chê bai.

Trước đây, Trần Quốc Bình vẫn nghĩ Đào An Di nhỏ tuổi hơn, lại là tiểu thư nhà họ Đào được cưng chiều nên nhẫn nhịn.

Nhưng cô ta ngày càng quá đáng.

Trần Quốc Bình hiếm khi gọi đầy đủ tên Đào An Di, thường nói năng nhẹ nhàng, ít khi nghiêm khắc thế này.

Thành thật mà nói, Đào An Di hơi sợ kiểu này.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cảm giác giống như bố cô lúc nổi giận.

Lại không có Đặng Minh Huệ hậu thuẫn, nên giờ cô cũng không dám hung hăng.

Nhưng theo Trần Quốc Bình đến thăm Dương Duy Lực, rồi bóng gió chê Chu Chiêu Chiêu thì cô vẫn làm được.

Tiếc là đối tượng nghe là hai người đàn ông, không hiểu mấy lời vòng vo.

Dĩ nhiên, hai người cũng biết Đào An Di không ưa Chu Chiêu Chiêu, nên chỉ coi như gió thoảng.

Dương Duy Lực lúc này đầu óc chỉ nghĩ Chu Chiêu Chiêu đi đâu, không nghe thấy cô nói gì.

Còn Trần Quốc Bình thì ánh mắt cảnh cáo Đào An Di.

Đưa cô đến là nghĩ phụ nữ tinh tế, xem có gì giúp được không.

Ai ngờ lại khiến Dương Duy Lực thêm phiền.

Chốc lát hối hận, biết thế không đưa cô đến.

Đào An Di còn muốn đào hố cho Chu Chiêu Chiêu, nhưng Dương Duy Lực đã nói: “Lão Trần, cậu về đi.”

Mang theo người này đến, ồn ào quá.

“Xin lỗi lão Dương.” Trần Quốc Bình ngượng ngùng nói.

Định mang đến giúp, ai ngờ lại phá.

Dương Duy Lực hiểu tính anh, không nói gì, nhưng Đào An Di thì bất mãn.

“Anh ta tưởng anh ta là ai,” vừa ra khỏi viện Đào An Di đã lải nhải, “Tôi đến thăm còn không biết điều.”

“Giỏi thì gọi Chu Chiêu Chiêu đến đi?”

“Đào An Di,” Trần Quốc Bình dừng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, “Đến giờ em vẫn còn thích anh ấy à?”

Đào An Di trợn mắt nhìn Trần Quốc Bình, rồi đỏ mặt: “Trần Quốc Bình đồ khốn!”

Cô đâu phải loại mê trai đến mức tự hạ thấp mình?

Dương Duy Lực không thích cô, lại nhiều lần làm cô mất mặt trước đám đông, cô đâu phải kẻ thích bị ngược đãi, tình cảm ngày xưa sớm tiêu tan rồi.

Nên khi Trần Quốc Bình hỏi vậy, cô tức điên lên.

“Tôi không thích anh ta.” Cô đỏ mặt nói.

“Tốt,” Trần Quốc Bình gật đầu, “Anh chỉ muốn em biết, anh và Dương Duy Lực là chiến hữu có thể trao gửi sinh mạng cho nhau.”

“Nếu em không thể hòa hợp với họ, anh cũng không ép,” anh tiếp tục, “Cứ coi họ như người lạ.”

Tình chiến hữu giữa anh và Dương Duy Lực là chuyện của họ.

Đào An Di không hợp với Chu Chiêu Chiêu, cũng không cần ép mình giả vờ.

Như vậy cuối cùng càng tệ.

Cứ coi như người dưng, ai cũng thoải mái.

Đào An Di tức ngất ngư.

Đàn ông nhà người ta đều bảo vệ vợ, còn người này... vì cái gọi là tình chiến hữu mà nói với cô như vậy.

Nhưng giờ cô biết làm sao?

Đến nơi rồi mới phát hiện, nếu Trần Quốc Bình không đồng ý, cô không thể rời căn cứ.

“Yên tâm, anh sẽ sống tốt với em.” Trần Quốc Bình nói.

Tất nhiên, nếu cô cũng muốn.

Còn Chu Chiêu Chiêu bị nhớ nhưng lúc này mới cùng Lưu Tương được lãnh đạo địa phương đón về chỗ ở.

“Cuối cùng cũng đến nơi.” Lưu Tương mặt xanh như tàu lá nói.

Chương 268

DTV-EBOOK

Vốn dĩ, tàu đã đến đúng giờ, nhưng trên đường đi lại xảy ra một chuyện khiến Chu Chiêu Chiêu và mọi người ra khỏi nhà ga muộn hơn dự kiến.

Chu Chiêu Chiêu và Lưu Tương không ngồi cùng toa, sau khi xuống tàu, cô cầm hành lý đi về phía họ thì bất ngờ đ.â.m phải một người phụ nữ đang bế một đứa trẻ.

Dù Chu Chiêu Chiêu đã nhanh chóng xin lỗi, người phụ nữ kia lại trợn mắt quát: “Mắt mù rồi à?”

Rồi bà ta ôm chặt đứa bé định bỏ đi.

“Mắt ai mù thì chưa biết chừng.” Chu Chiêu Chiêu chặn lại, giọng lạnh lùng, “Xin lỗi đi.”

“Buông ra!” Người phụ nữ tức giận hét lên.

“Rõ ràng là bà ôm con đ.â.m vào tôi, tôi đã xin lỗi rồi, bà còn chửi người.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt nói to, “Bé con là có quyền vô lý à?”

“Xin lỗi, nhất định phải xin lỗi!” Cô kiên quyết không cho bà ta đi.

...

...

“Tôi không rảnh cãi với đồ nhãi ranh như mày.” Người phụ nữ không ngờ cô lại cứng đầu như vậy, tức giận giật tay định bỏ đi, miệng còn lẩm bẩm, “Đồ rác rưởi!”

“Bà lại chửi nữa rồi.” Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt, giọng đầy uất ức, “Chẳng lẽ vì bà lớn tuổi hơn nên có quyền bắt nạt người khác sao?”

Những người xung quanh ban đầu còn cho rằng Chu Chiêu Chiêu quá khắt khe, chỉ là một câu chửi thôi, có gì to tát đâu mà không bỏ qua cho xong. Nhưng khi thấy người phụ nữ tiếp tục mắng nhiếc, cùng vẻ mặt đỏ bừng đầy tủi thân của cô gái trẻ, họ bắt đầu thấy bà ta quá đáng.

“Dù sao cũng không được chửi người ta, mau xin lỗi cô gái đi.” Một người đàn ông trung niên lên tiếng.

“Đúng đấy, rõ ràng là bà đ.â.m vào cô ấy.”

Đám đông dần nghiêng về phía Chu Chiêu Chiêu.

Người phụ nữ thấy tình hình không ổn, vốn không muốn xin lỗi, định mở miệng chửi tiếp thì bất ngờ nhận được ánh mắt ra hiệu từ một đồng bọn đang lẩn trong đám đông. Bà ta đành cắn răng nói với Chu Chiêu Chiêu: “Xin lỗi.”

“Khoan đã.” Chu Chiêu Chiêu vẫn không buông tha, lo lắng hỏi, “Chị ơi, lúc nãy va chạm mạnh thế, sao em bé không khóc gì cả?”

“Cháu không bị làm sao chứ? Có nên đưa đi bệnh viện kiểm tra không?”

“Không cần, con tôi khỏe lắm, chẳng sao cả.” Người phụ nữ tỏ ra bức bối, “Không phải lo.”

“Nhưng tại sao cháu không phản ứng gì?” Chu Chiêu Chiêu kiên trì, “Để tôi đưa đi viện cho yên tâm.”

“Chị yên tâm, dù là chị đ.â.m vào tôi, nhưng tôi cũng có trách nhiệm, viện phí tôi sẽ chi trả.”

“Đúng là lắm chuyện!” Người phụ nữ gắt gỏng, “Tôi đang vội, không cần cô quan tâm.”

“Kỳ lạ thật.” Chu Chiêu Chiêu nhú mày, “Chị có thật là mẹ đẻ của đứa bé này không?”

“Một người mẹ bình thường nghe con có vấn đề, lẽ nào lại không lo lắng?”

Dù gia đình giàu hay nghèo, đứa con bị bệnh đều khiến cha mẹ sốt ruột. Nhưng người phụ nữ này lại tỏ ra thờ ơ, chỉ muốn nhanh chóng rời đi, thậm chí là chạy trốn.

Chu Chiêu Chiêu vốn đã nghi ngờ, giờ càng thêm chắc chắn.

“Cô đừng hòng vu oan!” Người phụ nữ giận dữ, “Tôi đã xin lỗi rồi, cô còn muốn gì nữa?”

“Thấy cô là học sinh nên tôi không làm khó, mau tránh ra, tôi còn bận.”

Bà ta định bỏ chạy, nhưng Chu Chiêu Chiêu nhanh hơn.

“Chặn cô ta lại!” Cô hô lên.

Ngay lập tức, Lưu Tương và mấy người bạn chạy tới chặn đường.

“Chị không phải mẹ đứa bé.” Chu Chiêu Chiêu lạnh giọng tuyên bố.

Khi câu nói vừa dứt, cô cảm nhận rõ ánh mắt độc địa của người phụ nữ, cùng một cái nhìn nguy hiểm từ phía đám đông.

Bà ta có đồng bọn!

Chu Chiêu Chiêu lập tức nhận ra, nhưng giờ đã không còn đường lui.

Người phụ nữ thấy bị vây hãm, càng thêm hoảng hốt: “Tôi không rảnh nghe cô nói nhảm!”

Nhưng đám đông đã vây kín, bà ta không thể thoát được.

Hơn nữa, Lưu Tương và mấy người bạn cũng đã khóa chặt mọi lối đi.

Muốn chạy? Không thể!

Cuối cùng, nhân viên nhà ga thấy đám đông xôn xao liền chạy tới, đưa cả hai đến đồn công an trong ga.

Người phụ nữ không chịu đầu hàng, trên đường đi bất ngờ ném đĩa bé vào tay Chu Chiêu Chiêu, nhảy xuống đường tàu định bỏ trốn.

Chỉ cần thoát khỏi đây, bà ta sẽ an toàn.

Không ai ngờ bà ta liều lĩnh như vậy, nhân viên nhà ga vội vàng đuổi theo.

May mắn thay, trong đám đông có một người lính, anh ta vút hành lý, lao như bay về phía người phụ nữ.

Chỉ một lát sau, anh ta dẫn bà ta trở lại trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Vì sự việc này, Chu Chiêu Chiêu và mọi người phải làm việc với công an, nên không thể ra khỏi nhà ga đúng giờ.

Đó cũng là lý do hộ lý không đón được cô.

Trạm y tế trong ga kiểm tra đứa bé và phát hiện bất thường: “Có lẽ đã bị cho uống thuốc an thần.”

Vì thế, dù động tĩnh lớn thế nào, nó vẫn không tỉnh.

Cuối cùng, đứa bé được đưa đến bệnh viện. Uống thuốc an thần khi còn quá nhỏ, có lẽ phải rửa dạ dày.

Chu Chiêu Chiêu và mọi người cũng liên lạc được với lãnh đạo đơn vị thực tập.

Ban đầu, họ tưởng địa điểm thực tập nằm trong thành phố Hóa Địa, nhưng vị lãnh đạo lại thông báo phải đi tiếp bằng ô tô.

“Xe này là chúng tôi mượn từ huyện.” Vị lãnh đạo giải thích, “Đường đến nơi hơi khó đi.”

Về sau, Chu Chiêu Chiêu mới hiểu “khó đi” đến mức nào.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô vốn là người thường xuyên đi xe, tự tin rằng mình không say.

Nhưng lần này, sau năm sáu tiếng vật lộn trên đường, cô đã phải “cố gắng” một bữa nôn thật đẹp mắt.

Đường núi quanh co, gập ghềnh, thật sự quá khủng khiếp.

“Thật ngại quá.” Vị lãnh đạo áy náy nói, “Đường chưa được tu sửa, nhưng sắp rồi.”

Nghe nói căn cứ sắp thành lập một đơn vị mới, chuyên lo việc sửa đường.

Sắp sửa?

Vậy khi họ trở về Thiểm Tây, có lẽ đường đã thông?

Nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì đến họ lúc này.

Mấy người say xe, nôn mửa suốt đường khiến tốc độ di chuyển chậm hẳn.

Đáng lẽ chỉ mất năm sáu tiếng, cuối cùng họ phải mất tới bảy tiếng mới đến nơi.

“Nghỉ ngơi đi, tối mai chúng tôi sẽ tổ chức liên hoan chào mừng.” Vị lãnh đạo nói.

Nói rồi, ông để lại một người hướng dẫn rồi vội vã rời đi.

Chu Chiêu Chiêu và mọi người nhìn nhau, ngơ ngác.

Nơi này... điều kiện quá sức tưởng tượng!

Nhà đất nện đã đành, ngay cả nước sinh hoạt cũng thiếu thốn.

Một cô gái yếu bóng vía đã không tìm được nước mắt.

“Thôi, đã đến rồi thì cùng nhau dọn chỗ ở trước đi.”

“Mệt quá, tối nay phải ngủ một giấc cho đã.”

Chương 269

DTV-EBOOK

Sau khi mọi người dọn dẹp xong chỗ ở, người dân địa phương mang đồ ăn đến. Điều khiến họ bất ngờ là dù nơi này nghèo khó, bữa ăn lại là bánh mì trắng và canh thịt cừu hầm.

Tân Cương có sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, dù là mùa hè nhưng đêm vẫn lạnh. Một bát canh thịt cừu vào bụng khiến ai nấy đều ấm lòng.

“Canh thịt cừu ngon tuyệt!” Lưu Tương suýt rơi nước mắt, “Chẳng hề có mùi hôi.”

Ở thành phố, họ thỉnh thoảng cũng được uống canh thịt cừu, nhưng luôn cảm thấy có mùi nồng. Thế mà hôm nay, canh không chỉ thơm ngon mà còn có vị ngọt dịu.

Không gia vị cầu kỳ, chỉ muối và rau mùi. Nhưng chính những nguyên liệu đơn giản nhất lại tạo nên hương vị chân phương nhất.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu tán thưởng, “Ngon thật.”

Bánh mì cũng có mùi thơm nhẹ của sữa.

...

...

Mấy chàng trai chẳng buồn nói chuyện, chỉ tập trung ăn uống. Dù trường có trợ cấp, nhưng gia đình họ đều khó khăn, nên luôn phải tiết kiệm để gửi về nhà. Đây là lần đầu tiên họ được ăn no nê như thế.

Ngon, thỏa mãn!

“Nghe nói ở đây trái cây nhiều vô kể, thịt bò thịt cừu còn rẻ hơn rau,” một nam sinh hào hứng nói, “Nếu đúng vậy thì tuyệt quá!”

Được ăn thịt và bánh mì trắng mỗi ngày, cuộc sống hóa ra không tệ như tưởng tượng.

“Mơ giữa ban ngày à?” Giáo viên phụ trách cười, “Đây mới là ngày đầu.”

Ăn bánh mì trắng mỗi ngày? Không đời nào!

“Vậy được uống canh thịt cừu thế này cũng mãn nguyện rồi,” nam sinh cười hiền.

Điều này... thì có thể.

Nhưng họ đến đây không phải để hưởng thụ, mà là để thực tập.

Hôm sau, khi đến trường, cả nhóm sửng sốt trước cảnh tượng những đứa trẻ nơi đây.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Những đứa trẻ đến trường đều là nhờ chúng tôi thuyết phục, miễn học phí và thưởng 5 tệ,” hiệu trưởng giải thích, “Nhưng nhiều phụ huynh nhận tiền xong liền bắt con nghỉ học.”

Về sau, trường đành quy định phải học đủ ba năm mới được nhận tiền.

Và... số học sinh giảm mạnh.

“Mời các bạn vào,” hiệu trưởng dẫn đường, lũ trẻ tò mò nhìn họ rồi bỏ chạy.

Chu Chiêu Chiêu chú ý một bé gái cũng em đi học.

“Em ấy... mẹ bỏ đi, bố tàn tật nhưng vẫn muốn con được học chữ,” hiệu trưởng thở dài, “Nên đành

mang theo em trai.”

Trừ Chu Chiêu Chiêu, những người còn lại đều xuất thân từ nông thôn, nhưng chưa từng thấy cảnh ai cõng em đi học.

Họ nhìn nhau, đầy xúc động.

“Nhưng mà,” hiệu trưởng bỗng cười hi vọng, “Ít lâu nữa trường sẽ chuyển vào trong căn cứ.”

“Điều kiện sẽ tốt hơn nhiều.” Ông nói mà mắt rưng rưng.

“Thầy cứ nhắc đến căn cứ, đó là nơi nào vậy?” Một nam sinh hỏi.

Hiệu trưởng nói tên, khiến cả nhóm tròn mắt: “Nơi phóng đi quả tên lửa đầu tiên của nước ta?”

Hiệu trưởng ngạc nhiên: “Các bạn không biết sao?”

Ông tưởng họ đã rõ từ trước.

Mọi người lắc đầu.

Hiệu trưởng cười: “Ngày mai tôi sẽ dẫn các bạn vào tham quan.”

Mấy chàng trai nghe vậy mắt sáng rực.

Căn cứ không phải nơi ai muốn vào cũng được, phải có người dẫn mới vào được.

Hơn nữa, mỗi người đàn ông đều ấp ủ giấc mơ quân ngũ. Dù không thể nhập ngũ, được vào tham quan cũng đủ mãn nguyện cả đời.

“Không ngờ lại có phúc lợi thế này!” Ai đó reo lên.

Lại hỏi: “Vậy khi trường sáp nhập vào căn cứ, địa điểm thực tập của chúng tôi sẽ là trong đó sao?”

“Đúng vậy,” hiệu trưởng gật đầu.

Nếu không phải vì trường quá ít học sinh, sắp đóng cửa, căn cứ đã không nghĩ ra cách này.

Bằng không, làm gì có cơ hội ngàn năm một thuở?

Vào được căn cứ, vấn đề ăn uống của lũ trẻ sẽ được giải quyết, giáo viên cũng chất lượng hơn.

Ít nhất, không như hiện tại chỉ có ông và hai giáo viên khác phụ trách nhiều lớp cùng lúc.

Hiệu trưởng già khom lưng.

Ước mơ duy nhất của ông là lũ trẻ nơi đây có thể rời Hồng Sơn để nhìn ra thế giới.

Sau khi giới thiệu, hiệu trưởng phân công nhiệm vụ.

Chu Chiêu Chiêu phụ trách lớp ba.

“Các em đều ngoan,” hiệu trưởng nói, “Các bạn cần gì cứ nói, tôi sẽ cố gắng đáp ứng.”

“Thầy yên tâm, chúng tôi sẽ dạy các em thật tốt,” Lưu Tương kiên định nói.

Chu Chiêu Chiêu và mọi người đồng tình.

“Cảm ơn các bạn, thay mặt lũ trẻ cảm ơn các bạn,” hiệu trưởng xúc động nói.

Hàng năm, nếu không có những sinh viên tình nguyện đến đây, ngôi trường này đã không thể tồn tại.

May quá!

Ngày tốt lành của lũ trẻ đã đến!

Nghĩ đến đó, nụ cười trên khuôn mặt già nua của hiệu trưởng càng rạng rỡ.

Nhận lớp xong, Chu Chiêu Chiêu và mọi người bắt tay ngay vào việc.

Họ không vội dạy học mà làm quen với học sinh trước.

Lũ trẻ tò mò về những giáo viên mới, dù các anh chị lớp trên đã quen với việc mỗi năm lại có giáo viên tình nguyện đến rồi đi.

Khiến Chu Chiêu Chiêu bất ngờ là bé gái cũng em lại học lớp cô.

“Em trai em ngoan lắm,” cô bé sợ bị từ chối thì thào, “Nó không khóc đâu.”

“Không sao,” Chu Chiêu Chiêu cúi xuống xoa đầu em, “Khóc cũng không sao cả.”

Cô bé nở nụ cười tươi.

Áo em chằng chịt vá vả nhưng sạch sẽ, em trai trên lưng cũng được chăm sóc cẩn thận.

Chu Chiêu Chiêu còn phát hiện, cô bé này viết chữ đẹp nhất lớp.

“Mẹ em dạy em viết,” cô bé nói rồi im lặng, tiếp tục viết.

Bố em dù tàn tật vẫn cố cho con gái đi học, dù mẹ đã bỏ đi, ông vẫn mong con được học chữ như mẹ nó.

Ít nhất, nếu có bỏ đi, cũng không đến nỗi mù chữ.

Chu Chiêu Chiêu không nói gì, chỉ xoa đầu em: “Em sẽ học được thật nhiều chữ.”

Khi Chu Chiêu Chiêu đang xúc động trước những đứa trẻ đáng yêu ấy, cô không ngờ rằng mình sẽ sớm gặp người mà cô luôn tìm kiếm - Dương Duy Lực - theo một cách không thể ngờ tới.

Chương 270

DTV-EBOOK

Hôm sau là Chủ nhật, trường nghỉ học nên hiệu trưởng già đề nghị dẫn mọi người tham quan căn cứ.

Hàng năm, những sinh viên đến thực tập đều được ông sắp xếp một chuyến thăm căn cứ trước tiên.

Một là để các sinh viên sau chặng đường dài mệt mỏi có dịp thư giãn. Hai là muốn họ hiểu thêm về mảnh đất này - nơi có những con người thầm lặng cống hiến.

Biết đâu trong số những sinh viên ưu tú do quốc gia đào tạo này, sẽ có người muốn ở lại xây dựng nơi đây?

Đó là tâm nguyện riêng của hiệu trưởng già.

Dù sao, được vào tham quan căn cứ khiến Chu Chiêu Chiêu và mọi người vô cùng háo hức.

Dù thường xuyên lui tới khu tập thể, Chu Chiêu Chiêu chưa từng đặt chân vào doanh trại quân đội. Cô và những người khác đều mang trong mình sự ngưỡng mộ đặc biệt với nơi này.

Khi nhìn thấy người lính gác nghiêm trang tại cổng chính, những gương mặt đang tươi cười bỗng trở nên trang nghiêm.

...

...

Xem hiệu trưởng làm thủ tục, người lính gác chào rồi cho phép họ vào, mấy đứa trẻ háo hức đến mức không thốt nên lời.

“Chiêu Chiêu?” Lưu Tương thấy cô không theo kịp, nghi hoặc gọi, “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Lúc này cô đã mơ màng nghĩ đến Dương Duy Lực - đơn vị mới thành lập của anh có giống nơi này không?

Giữa một vùng hoang mạc mênh mông, lặng lẽ công hiến.

Căn cứ rất rộng, có bốn cổng. Cổng Đông là cổng chính, nhưng từ cổng Bắc đi về phía bắc không xa là thị trấn nơi trường học của hiệu trưởng tọa lạc, nên lối này thường đông người qua lại.

Từ cổng Bắc đi vào, bất ngờ có một dãy nhà với biển hiệu quán ăn và cửa hàng tạp hóa.

“Đây đều là cửa hàng do gia đình quân nhân mở.” Hiệu trưởng giải thích khi thấy mọi người ngạc nhiên.

Dù căn cứ mới thành lập hơn hai mươi năm, nhưng ngay từ đầu đã có những người thân sắn sàng theo chồng, cha đến vùng đất khắc nghiệt này.

Sau khi kinh tế mở cửa, một số người có tay nghề hoặc ý tưởng kinh doanh đã mở những cửa hàng như thế này.

Căn cứ có nhà ăn tập thể, nhưng khi nhớ hương vị quê nhà, mọi người vẫn thích ghé các quán nhỏ này.

“Đặc biệt là cuối tuần, nơi này đông lắm.” Hiệu trưởng nói.

Ông không biết rằng mỗi khi nhắc đến căn cứ, ánh mắt ông lấp lánh niềm tự hào khó tả.

“Từ ngã tư này, rẽ phải là bệnh viện của căn cứ, rẽ trái là đường Học Viện.”

Đường Học Viện tất nhiên là nơi có trường học.

Hiện tại chỉ có trường mẫu giáo và tiểu học, trường cấp hai đang được xây dựng.

“Đi thẳng con đường này trước, lát nữa quay lại sẽ thăm trường cuối cùng.” Hiệu trưởng chỉ tay về phía trước, “Tôi sẽ dẫn các bạn xem căn cứ của chúng ta.”

Lúc này, ông như trở thành một phần của nơi này.

Tại bệnh viện, Dương Duy Lực cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói với hộ lý: “Cậu liên hệ lại lần nữa, nếu vẫn không được thì tôi sẽ tự tìm cách.”

Hộ lý gọi điện đến trường nhưng không ai bắt máy.

Hứa Quế Chi và mọi người cũng đã gọi điện, nhưng bên đó không biết cụ thể Chu Chiêu Chiêu thực tập ở trường nào.

Tuy nhiên, sau khi nhận điện thoại của Dương Duy Lực, Hứa Quế Chi đã đến trường hỏi thăm.

Bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

Dương Duy Lực bất lực nằm trên giường bệnh. Sao mọi chuyện lại trùng hợp đến vậy?

Giá như anh không bị thương...

Chu Chiêu Chiêu không biết Dương Duy Lực đã suýt bỏ mặc chốn thương để đi tìm cô.

Lúc này, cô đang cùng hiệu trưởng tham quan căn cứ: “Đây là Bộ Tư lệnh của căn cứ.”

Đối diện Bộ Tư lệnh là hội trường và quảng trường. Hiệu trưởng cho biết hai năm gần đây, vào các buổi tối mùa hè, quảng trường thường tổ chức biểu diễn văn nghệ.

“Các bạn được vào đây tham quan là nhờ chú tôi đấy.” Vương Quyền, cháu trai hiệu trưởng, tự hào nói.

Trên đường đi, hiệu trưởng gặp lãnh đạo hậu cần căn cứ nên giao nhiệm vụ dẫn đoàn cho Vương Quyền.

“Người bình thường đến cổng Bắc cũng không được vào đâu.” Vương Quyền tiếp tục.

Dù là sinh viên đại học, nhưng trong mắt anh ta, những người trong quân đội mới thực sự đáng ngưỡng mộ.

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười không nói gì.

“Cô này,” Vương Quyền tinh mắt thấy nụ cười của cô, tưởng cô đang chế nhạo, liền nói, “Tôi nói thật đấy. Dù các bạn là sinh viên đại học, nhưng quân đội không phải muốn vào là được.”

“Vâng, chúng tôi biết ơn vì điều này.” Chu Chiêu Chiêu vẫn tươi cười.

Vương Quyền bỗng thấy ngượng ngùng.

Cô gái này cười đẹp quá, khiến anh ta có chút xấu hổ.

“Kia là đơn vị nào vậy?” Chu Chiêu Chiêu chỉ về phía một khu vực mới xây đối diện cổng Đông.

“Đúng rồi, đó là đơn vị mới thành lập năm nay, nghe nói mới được một ‘Vương Bình’ từ nơi khác về.” Vương Quyền thần bí nói.

Vương Bình?

Chu Chiêu Chiêu khẽ mỉm cười.

“Cô đừng không tin,” Vương Quyền thấy biểu cảm của cô, vội nói, “Người này cực kỳ lợi hại.”

“Ồ? Lợi hại thế nào?” Một nam sinh hào hứng hỏi.

Con trai vốn dĩ rất hâm mộ những điều như thế.

“Vương Bình, nghe nó binh lính do anh ta huấn luyện đều là nhất.” Vương Quyền giơ ngón cái lên, “Bản thân anh ta hàng năm đều giành giải quán quân toàn năng.”

Quán quân toàn năng?

Chu Chiêu Chiêu nghe đến ba chữ này, lòng đập mạnh, chợt nảy ra ý nghĩ: “Vậy... anh có biết tên người đó không?”

Vương Quyền lộ vẻ khó chịu.

“Tên chỉ huy làm sao có thể tiết lộ cho người ngoài biết.” Anh ta nói.

Đây là bí mật, ngay cả chú anh ta cũng không rõ.

“Tôi nói nhỏ này, trong quân đội thấy gì nghe gì cũng không được tùy tiện nói ra ngoài.” Vương Quyền thần bí thì thào.

“Tại sao?” Nam sinh tò mò.

“Nghe nói bên ngoài có rất nhiều gián điệp,”
Vương Quyền nói, “Biết đâu ai là ai? Nếu lộ tên tuổi
gây chuyện thì sao?”

Mọi người tròn mắt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Vẫn còn gián điệp?

Đất nước giải phóng bao nhiêu năm rồi mà vẫn có
kẻ không từ bỏ ý đồ xấu!

Vương Quyền hài lòng nhìn những khuôn mặt
kinh ngạc.

Anh ta không nói khoác, nghe nói trong các trang
trại gần đây thực sự có gián điệp.

Chúng luôn rình rập dụ dỗ binh lính ta.

Dù không phải người ở đây, nhưng ý thức cảnh
giác phải luôn đề cao.

Phải chi anh ta được nhập ngũ ở đây thì tốt biết
mấy.

Tiếc là... không đủ tiêu chuẩn, chỉ biết ngưỡng
mộ mà thôi.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

“Các người làm gì ở đây?”

“Bây giờ ai muốn vào cũng được hay sao?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Giọng nói này sao quen thế!

Chương 271

DTV-EBOOK

Không xa, mấy người phụ nữ xách giỏ nhìn Vương Quyền và mọi người với ánh mắt không thiện cảm. Một người trong số đó, mặc đồ như cán bộ, càng nhìn họ với vẻ khinh thường.

“Bây giờ đúng là loại rác rưởi nào cũng có thể vào quân đội,” người phụ nữ đó nhăn mặt nói, “Chị Lưu, hôm trước chính là người này đã xúc phạm tôi.”

“Bà nói vậy,” Vương Quyền tức giận đáp, “Rõ ràng là bà đ.â.m vào tôi, còn mắng tôi không có mặt. Tôi mới nói mấy câu đó thôi.”

“Có lẽ phải báo với đội cảnh vệ, quản lý cổng vào phải nghiêm ngặt hơn. Không phải lúc nào cũng để mèo chó lọt vào, nhìn phát bực.” Người phụ nữ nhún mày, giọng đầy chê bai.

Vương Quyền tức đến mức muốn khóc.

Người phụ nữ này nhìn ngoại hình cũng đẹp, ăn mặc chỉn chu, nhưng sao lời nói lại độc địa đến thế!

Lúc này, Vương Quyền chỉ còn biết đứng im, chẳng còn chút tự hào nào so với lúc trước trước mặt Chu Chiêu Chiêu và mọi người.

Anh ta không muốn phản bác sao?

Dĩ nhiên là có.

...

Nhưng những người này đều là gia đình quân nhân, chỉ những người có chồng từ cấp tiểu đoàn trở

lên mới được theo quân.

Anh ta không dám đắc tội.

Vì vậy, dù hôm đó rõ ràng không phải lỗi của mình, anh ta vẫn phải nhẫn nhịn.

Nhưng anh ta không ngờ, người phụ nữ này lại nhớ dai đến vậy. Chỉ là va chạm nhỏ, cô ta có làm sao đâu, sao có thể cay nghiệt đến thế?

Vương Quyền cảm thấy mình thật yếu đuối, muốn khóc.

Ngay lúc đó, một giọng nói vang lên:

“Mấy ngày không gặp, Đào An Di, cái miệng bà vẫn hôi như xưa.”

Đào An Di nghe thấy giọng nói, ngẩng đầu lên, mắt không chớp nhìn cô gái đứng không xa Vương Quyền, lấp bắp:

“Cô... cô sao lại ở đây?”

Thật là sống lâu gặp quái!

Không phải nói Chu Chiêu Chiêu mất tích sao?

Sao đột nhiên xuất hiện, mà còn ở đây nữa?

Ngay sau đó, mặt Đào An Di đen lại.

Cái gì gọi là miệng hôi? Cô ta nói toàn sự thật thôi!

“Chúng tôi được lính gác kiểm tra và cho phép vào,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Vì vậy, bà có lẽ cần xin lỗi chúng tôi!”

Vương Quyền nghe thấy, bản năng đứng thẳng người, gật đầu đồng tình.

“Ai biết các người có phải kẻ xấu không?” Một người phụ nữ bên cạnh Đào An Di lườm nguýt, “Bên ngoài bây giờ nhiều kẻ xấu lắm.”

Kẻ xấu bên ngoài, chính là gián điệp mà Vương Quyền vừa nhắc đến.

“Đúng vậy, bởi kẻ xấu không viết chữ ‘xấu’ lên trán,” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Vậy các bà có phải cũng là kẻ xấu không?”

“Cô nói bậy, chúng tôi là gia đình quân nhân!” Người phụ nữ lập tức phản pháo, nhấn mạnh, “Gia đình quân nhân!”

Hiếu không?

“Chúng tôi là sinh viên thực tập từ Thiểm Tây,” Lưu Tương vội giải thích, “Hôm nay hiệu trưởng dẫn chúng tôi vào tham quan, không phải kẻ xấu.”

“Ai mà biết được.” Người phụ nữ đó lại lườm một cái.

Đào An Di đứng bên cạnh cũng không giải thích gì, ngược lại còn hả hê xem kịch.

“Đủ rồi,” người phụ nữ được Đào An Di gọi là “chị Lưu” lên tiếng, “Đã giải thích rõ ràng thì thôi đi.”

Hàng năm, Thiểm Tây đều cử sinh viên đến đây thực tập một năm, vừa là thực tập vừa hỗ trợ xây dựng địa phương.

Đều là những người đáng được tôn trọng.

“Chị Lưu...” Vương Phán Hoa không ngờ chị Lưu lại nói vậy, mặt tái mét, “Em chỉ là...”

“Không phải định đi chợ sao?” Chị Lưu không để ý đến Vương Phán Hoa, nói với những người khác, “Đi thôi.”

Vương Phán Hoa và Đào An Di đều thở phào nhẹ nhõm.

“Khoan đã.” Chu Chiêu Chiêu gọi họ lại, “Xin hỏi một chút...”

“Mau đi thôi, lát nữa thịt bò hết mất.” Đào An Di khoác tay chị Lưu kéo đi.

“Tôi là gia đình của Dương Duy Lực.” Chu Chiêu Chiêu trực tiếp nói to.

Đào An Di buông tay chị Lưu, trong lòng thầm chửi một câu.

“Phó đoàn trưởng Dương?” Vương Phán Hoa há hốc mồm nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Chị Lưu cũng ngạc nhiên, “Cô... vừa nói gì? Cô là gia đình của Dương Duy Lực? Là em gái của anh ấy sao?”

Nhưng hình như chưa nghe nói Dương Duy Lực có em gái, nhà anh toàn con trai mà.

Nhưng cô gái trước mặt lại quá trẻ.

Vừa rồi không phải đã giới thiệu rồi sao? Họ là sinh viên Thiểm Tây đến thực tập.

“Tôi là người yêu của anh ấy,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Xin hỏi đơn vị của anh ấy có ở đây không?”

Vương Quyên bên cạnh cũng tròn mắt.

Hóa ra trước đó anh ta còn khoe khoang trước mặt Chu Chiêu Chiêu, giờ thì bị “tát” thẳng mặt.

Mà Chu Chiêu Chiêu còn không chấp nhận, giúp anh ta đáp trả.

Vương Quyên càng thấy xấu hổ.

“Đúng, là ở đây,” chị Lưu cười tiến lên bắt tay cô, “Xin lỗi vì hiểu lầm, tại cô trông quá trẻ.”

Cô tưởng là họ hàng nào đó, không ngờ lại là vợ sắp cưới.

“Ôi, cô đến là tốt quá,” chị Lưu thở phào, “Dương Duy Lực có người chăm sóc rồi.”

“Anh ấy sao vậy?” Giọng Chu Chiêu Chiêu run nhẹ.

“Cô... không biết sao?” Chị Lưu liếc nhìn Đào An Di, “Hai người không quen nhau sao?”

Lẽ nào Đào An Di không nói gì?

“Tôi vừa đến Tân Cương,” Chu Chiêu Chiêu giải thích, “Chưa biết anh ấy ở đây.”

Càng không biết anh bị thương!

Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu tức đến mức muốn đ.ấ.m Dương Duy Lực một trận.

Chị Lưu nhìn Đào An Di với ánh mắt kỳ lạ, thấy cô ta đỏ mặt, chị cười rồi nói với vẻ lo lắng của Chu Chiêu Chiêu:

“Đừng lo, anh ấy không sao rồi, chỉ cần nằm viện dưỡng thương một thời gian.”

Dù chị nói vậy, Chu Chiêu Chiêu vẫn không yên tâm khi chưa gặp được Dương Duy Lực.

“Lưu Tương, các cậu tiếp tục tham quan nhé, tôi muốn đến bệnh viện.” Chu Chiêu Chiêu nói với Lưu Tương.

Cô nhớ lúc này Vương Quyền có nói, từ cổng Bắc vào, rẽ phải là bệnh viện.

“Đi, tôi dẫn cô đi.” Chị Lưu nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nhưng chị không phải...” Chu Chiêu Chiêu ngại ngùng, hình như chị định đi chợ.

“Không sao, chợ ngày khác đi cũng được.” Chị Lưu nói, rồi quay sang Đào An Di và mấy người khác, “Các cô đi đi.”

“Chị Lưu, để em dẫn cô ấy đi.” Đào An Di nói, “Chị đi mua thịt đi, con trai chị sắp thi cấp ba, cần bồi bổ nhiều.”

Con trai chị Lưu năm nay lên lớp chín, thường học trong thành phố, chỉ nghỉ hè mới về.

Sắp khai giảng rồi, chị Lưu định mua sườn và thịt bò về bồi bổ cho con.

Nhưng bây giờ... chị do dự.

“Không cần đâu, tôi biết đường rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mọi người cứ đi đi.”

“Không được, tôi phải đưa cô đến nơi.” Chị Lưu kiên quyết, “Đưa xong tôi đi chợ, có gì mua nấy.”

Chu Chiêu Chiêu thấy vậy không nói thêm nữa.

Cô chỉ muốn nhanh đến bệnh viện.

Nhưng cô không ngờ, khi đến bệnh viện, cô sẽ gặp một cảnh tượng như thế này.

Chương 272

DTV-EBOOK

Trong bệnh viện, ánh mắt lạnh lùng của Dương Duy Lực đầy vẻ bất mãn nhìn người đối diện.

Cô y tá tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng áp lực lớn, nói: “Em... em đến chăm sóc anh được không?”

Thấy Dương Duy Lực không nói gì, cô tiếp tục tự giới thiệu.

“Em là y tá, hiểu rõ hơn cách chăm sóc vết thương của anh.” Cô y tá nói, “Hơn nữa, chúng ta đều trong quân đội, em tin chúng ta có chung chí hướng và sở thích.”

Còn vợ của Dương Duy Lực, nghe nói chỉ là người nhà quê, có gì chung để nói chuyện?

Hơn nữa, trong quân đội không thiếu trường hợp tìm được bạn đời mới, rồi ly hôn với vợ cũ ở quê.

Cô y tá nghĩ, cô không ngại Dương Duy Lực ly hôn.

Chẳng qua là đã kết hôn một lần thôi, đàn ông tái hôn mới biết yêu thương vợ.

Vả lại, với địa vị hiện tại của Dương Duy Lực, cô lấy anh sẽ trở thành phu nhân đoàn trưởng, chứ không phải là một y tá nhỏ bị người ta bắt nạt.

...

...

Hơn nữa, nhiều y tá trong bệnh viện cuối cùng cũng lấy được các sĩ quan cấp cao.

Một số sĩ quan tuổi đã cao.

Dương Duy Lực thì khác, anh còn trẻ, là sĩ quan trẻ tuổi nhất căn cứ, tương lai vô cùng rộng mở.

Ánh mắt ngưỡng mộ của cô y tá nhìn anh, cô biết mình xinh đẹp, càng biết cách phô diễn ưu thế của mình.

Như lúc này, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn anh, sẽ khiến đàn ông tự tin hơn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nghiêng nửa khuôn mặt này, tạo cảm giác e ấp, dễ khiến người khác chú ý.

Bộ đồ y tá được cô âm thầm cải biến, khoe ra thân hình tuyệt mỹ.

Đôi mắt kiên định đầy ngưỡng mộ nhìn người đàn ông trên giường bệnh: “Thưa chỉ huy, em nhất định sẽ chăm sóc anh chu đáo, giúp anh sớm bình phục.”

Vì vậy, anh hãy mau đồng ý đi.

Cô y tá nắm chặt tay, ép mình chịu đựng ánh mắt lạnh lẽo từ người đàn ông trên giường bệnh.

Cô biết, đây giống như một cuộc đấu trí, cô chịu đựng được thì sẽ thắng.

Hơn nữa, cô tin đây nhất định là thử thách của chỉ huy dành cho cô, chỉ cần vượt qua, cô sẽ thành công.

Chị Lưu Lưu Thục Mai không ngờ mình dẫn Chu Chiêu Chiêu đến lại gặp phải cảnh tượng này.

Thật quá xấu hổ.

Cô y tá này thế nào vậy? Không biết Dương Duy Lực đã có gia đình sao?

Lại còn bám vào như thế, thật không biết xấu hổ.

Đào An Di đi cùng trong lòng vui sướng khôn xiết.

Chu Chiêu Chiêu không phải rất đặc ý sao? Tưởng rằng lấy được Dương Duy Lực là giỏi lắm.

Nào ngờ, giờ đây Dương Duy Lực sắp cho cô mọc sừng rồi.

Cô đột nhiên cảm thấy Chu Chiêu Chiêu đến thật đúng lúc, vừa kịp thấy cô y tá đang “tỏ tình” với Dương Duy Lực.

Dù không nói thẳng, nhưng ai cũng hiểu, nhiều y tá trong bệnh viện chính nhờ cách chăm sóc này mà nảy sinh tình cảm.

Nghĩ đến đây, Đào An Di nhướn mày nhìn Chu Chiêu Chiêu bên cạnh.

Lưu Thục Mai tức giận muốn xắn tay áo xông vào, nào ngờ bị Chu Chiêu Chiêu ngăn lại.

“Không tệ.” Chu Chiêu Chiêu đẩy cửa bước vào, cười nói, “Đồng chí này chuyên môn giỏi như vậy, sao anh không đồng ý?”

“Em...”

“Em là ai?” Cô y tá đang mong chờ câu trả lời của Dương Duy Lực, nào ngờ bị ngắt lời.

Lại còn là một cô gái trẻ rất xinh đẹp, da trắng sáng.

Y tá Vương Tình luôn tự tin mình xinh đẹp, ít nhất trong bệnh viện này, cô thuộc diện xinh nhất, nên yêu cầu cũng cao.

Trong bệnh viện có nhiều người muốn cưới cô, dĩ nhiên cũng có lãnh đạo, nhưng Vương Tình đều không thèm để ý.

Người trẻ tuổi thì chức vụ không cao, cô lấy về chỉ khổ thêm.

Người có chức vụ thì tuổi lại quá lớn, cô không thích.

Duy chỉ có Dương Duy Lực đáp ứng cả hai yêu cầu của cô.

Còn chuyện anh đã kết hôn, Vương Tình tự động bỏ qua.

Chỉ cần cô có đủ thủ đoạn, chỉ cần Dương Duy Lực đồng ý để cô chăm sóc, cô có thể khiến anh động lòng.

Cuối cùng, sẽ vì cô mà ly hôn với người vợ quê mùa kia.

Đó là kế hoạch của Vương Tình.

Nhưng cô không ngờ, vào thời khắc quan trọng nhất, lại xuất hiện một cô gái xinh đẹp hơn cô.

Vương Tình lập tức cảnh giác.

Chẳng lẽ người này cũng muốn tranh giành Dương Duy Lực?

Hơn nữa, từ khi cô gái này bước vào, ánh mắt Dương Duy Lực như dính chặt vào cô ấy.

Điều này khiến Vương Tình có cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ.

Không được như vậy.

“Đây là phòng bệnh của chỉ huy, người không liên quan không được vào.” Vương Tình nghiêm mặt quát, “Mời cô lập tức ra ngoài.”

“Mời em ra ngoài.” Ánh mắt lạnh lùng của Dương Duy Lực lên tiếng.

Vương Tình trong lòng vui mừng, cuối cùng chỉ huy cũng nói chuyện với cô, còn bảo cô gái xinh đẹp kia ra ngoài.

Chẳng lẽ cô có hi vọng rồi?

“Sao cô còn không đi?” Thấy cô gái không nhúc nhích, Vương Tình nhíu mày nói, “Không đi tôi gọi người đẩy.”

Thế nhưng, lời vừa dứt, Dương Duy Lực đã bất mãn bấm nút gọi.

Rất nhanh, hành lang vang lên tiếng bước chân.

Bác sĩ và trưởng khoa y tá chạy vào, nhìn thấy người trong phòng đều ngây người, bác sĩ hỏi: “Anh có chỗ nào không ổn sao?”

Nói rồi định kiểm tra cho Dương Duy Lực.

“Em ở đây làm gì?” Trưởng khoa y tá nghi hoặc nhìn Vương Tình, sắc mặt trở nên khó coi.

Làm đến vị trí trưởng khoa, bà đã từng thấy đủ loại yêu quái.

Cộng thêm Vương Tình vốn là người có tham vọng, nhưng bà không ngờ tham vọng của cô lại dùng lên người Dương Duy Lực.

Từ ngày đầu nhập viện, Dương Duy Lực đã tuyên bố rất rõ ràng mình đã có gia đình.

Tuyên bố thế nào?

Yêu cầu bác sĩ và y tá chăm sóc anh phải là nam:
“Tôi sợ vợ tôi hiểu lầm.”

Lúc đó khoa xương khớp không có y tá nam, phải đặc cách điều một binh sĩ từ phòng vật lý trị liệu đến chăm sóc anh.

Cộng thêm hộ lý của anh.

Hầu như không có y tá nữ nào vào phòng anh, trừ bà trưởng khoa đã ngoài bốn mươi.

Hơn nữa, mỗi lần họp khoa đều nhắc nhở các y tá, không được gây sự.

Nhưng ai ngờ, vẫn có người lợi dụng kẽ hở.

“Người này chạy vào đây nói nhảm một trận,”
Dương Duy Lực bất mãn chỉ tay vào Vương Tình,
“Mọi người xử lý giúp.”

Rồi không chớp mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, ánh mắt tràn đầy dịu dàng và xúc động: “Cuối cùng em cũng đến rồi.”

Vợ yêu?

Vợ!

Vương Tình tròn mắt, mặt đỏ bừng, chỉ muốn có một cái hang chuột để chui xuống.

Ai ngờ đào tường lại đào trúng mặt chính chủ.

Nghĩ lại những lời mình nói, cùng những suy nghĩ tự cho là đúng, Vương Tình chỉ muốn biến mất ngay lập tức.

“Không cần,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Không phải nói chuyên môn rất cao sao? Vậy cứ ở lại đi.”

Dương Duy Lực: “...”

Những người khác trong phòng: “...”

Chương 273

DTV-EBOOK

Vương Tình tròn mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời.

“Sao thế?” Thấy mọi người đều ngạc nhiên, Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Đồng chí này không phải nói chuyên môn rất cao, có thể giúp anh nhanh hồi phục sao?”

“Có nhân tài chuyên môn như vậy, tại sao không dùng?” Cô hỏi Dương Duy Lực.

“Anh nghe lời em.” Dương Duy Lực nhìn cô với ánh mắt đầy chiều chuộng.

Anh biết cô làm vậy ắt có lý do.

Chu Chiêu Chiêu liếc anh một cái.

“Em...” Vương Tình lúc này khi nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu đã mất hết khí thế.

Ưu thế duy nhất của cô là ngoại hình.

Nhưng đứng trước Chu Chiêu Chiêu, cô bị lu mờ thành một người đen nhẻm và gầy gò.

...

...

Vương Tình xinh đẹp, nhưng vì nữ quân nhân thường xuyên huấn luyện nên da không trắng.

Trước đây, trong bệnh viện mọi người đều như nhau, nên không có gì để so sánh.

Nhưng giờ đứng cùng một phòng bệnh, nhìn làn da trắng sáng của Chu Chiêu Chiêu, Vương Tình hối hận vì đã bôi quá nhiều phấn lên mặt.

Không so sánh thì không thấy đau lòng?

Chính là cảnh của cô lúc này.

Quan trọng nhất là, cô gái này lại đồng ý để cô ở lại chăm sóc Dương Duy Lực, có phải là kiểu chăm sóc cô nghĩ không?

Vương Tình không khỏi động lòng.

Dù sao thì...

Ở đây cũng không phải không thể thao túng.

Biết đâu, chỉ huy lại thích kiểu người như cô?

Xinh đẹp có tác dụng gì? Không ai thích một bình hoa mãi được.

Nghĩ đến đây, Vương Tình đột nhiên tự tin trở lại.

“Em có thể.” Cô gật đầu sốt sắng.

“Em có thể cái gì?” Trưởng khoa y tá giọng cũng gấp gáp, nhưng đầy áy náy, “Xin lỗi Phó đoàn trưởng Dương, làm phiền ngài rồi, tôi đưa cô ấy đi ngay.”

Cái Vương Tình này ỷ mình xinh đẹp, tưởng mình có vài ba cái vốn sao?

Bản thân mình thế nào không biết sao?

Người chích thuốc còn không xong, dám ở đây nói với Dương Duy Lực là mình giỏi.

Giỏi cái nổi gì!

Để cô ta ở lại chăm sóc Dương Duy Lực?

Trưởng khoa y tá cảm thấy xấu hổ thay!

Hơn nữa cô ta còn ôm ý đồ bắn thủ như vậy, khiến trưởng khoa càng sốt ruột.

Vợ Dương Duy Lực nhìn như một đứa trẻ, trẻ tuổi không hiểu những mảnh khoe này.

Nhưng bà không thể đồng ý, để Vương Tình làm hỏng danh tiếng khoa xương.

Dù mấy năm nay danh tiếng bệnh viện không tốt, đặc biệt là vài y tá làm chuyện xấu, nhưng đó là khoa khác.

Các cô gái khoa bà đều tốt cả.

Ngay cả Vương Tình, trước đây có vài lãnh đạo để mắt muốn mai mối, nhưng đều bị từ chối, trưởng khoa tưởng cô là người tốt.

Ai ngờ, người ta nhắm cao hơn, thẳng vào người ưu tú nhất.

Nhưng dù ưu tú thế nào cũng là đàn ông nhà người ta rồi.

Trưởng khoa cảm thấy bực bội.

Vốn khoa đã sắp xếp cho Vương Tình đi đào tạo tháng 10, định bồi dưỡng thành cốt cán.

Kết quả... họ đều bị tát vào mặt.

Người có tư tưởng đạo đức có vấn đề như vậy, bồi dưỡng thành cốt cán sau này còn làm họ xấu hổ hơn nữa.

“Không cần, cô ấy nói giỏi như vậy thì cứ để lại thử xem.” Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn Vương Tình.

Nếu không có màn kịch của cô ta, giờ anh đã có thể nói chuyện thỏa thích với vợ rồi.

“Chiêu Chiêu,” Lưu Thục Mai kéo tay Chu Chiêu Chiêu nói nhỏ, “Cô gái này nhìn là biết không có ý tốt...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Giọng bà tuy nhỏ, nhưng phòng bệnh cán bộ không lớn lắm, mọi người trong phòng đều nghe thấy.

Vương Tình mặt cắt không còn hột máu.

Thậm chí, còn đầy phần uất nhìn Lưu Thục Mai một cái, rồi cúi đầu.

“Cảm ơn chị Lưu,” Chu Chiêu Chiêu cười cảm kích với Lưu Thục Mai, “Nhưng không sao, người ta chuyên nghiệp mà.”

Suốt từ nãy, Chu Chiêu Chiêu không thèm liếc mắt nhìn Dương Duy Lực.

“Vợ yêu.” Dương Duy Lực lại gọi cô một tiếng đầy thiết tha, nhưng Chu Chiêu Chiêu đang nói chuyện với Lưu Thục Mai, hoàn toàn không nghe thấy.

Còn Vương Tình đã nhanh chân đến gần: “Phó đoàn trưởng Dương, anh có chỗ nào không ổn không?”

“Anh có muốn uống nước không?” Cô quan tâm hỏi.

Dương Duy Lực: “...”

Rất muốn ném người ồn ào này ra ngoài, nhưng lời vợ anh không dám không nghe.

Đặc biệt là lúc Chu Chiêu Chiêu đang giận.

Đúng vậy, khi cô giận thường sẽ không thềm nói chuyện với anh.

Đào An Di: “...”

“Chị Lưu, người ta không lo thì chúng ta đi thôi,” cô nói với Lưu Thục Mai, “Kể có người không biết điều tốt.”

Lời nói xuyên tạc quá rõ ràng, nhưng Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn không để ý, ngược lại còn cười nói với Lý Thục Mai: “Chị Lưu, chị đi bận việc đi.”

“Cảm ơn chị.” Cô chân thành nói.

“Vậy tôi đi,” Lưu Thục Mai vẫn không yên tâm, nói, “Nếu có chuyện gì cứ tìm tôi, nhà tôi là chính ủy, không sợ hấn...”

Liếc nhìn Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực: “...”

“Vâng.” Chu Chiêu Chiêu mắt cong cong đầy cảm động, “Nếu có chuyện gì em nhất định sẽ nhờ chị Lưu và chính ủy làm chủ cho em.”

Lưu Thục Mai thấy cô nói vậy mới yên tâm rời đi.

Trong phòng, bác sĩ kiểm tra cho Dương Duy Lực xong, liền dẫn trưởng khoa y tá đầy lo lắng ra khỏi phòng.

“Vợ yêu.” Dương Duy Lực lại gọi Chu Chiêu Chiêu, nhưng cô không thềm đáp, chỉ lạnh lùng cười.

Vương Tình: “...”

Lại có người dám cười nhạo Dương Duy Lực.

Nhưng mắt cô chớp chớp, lúc thì mang nước cho Dương Duy Lực, lúc lại định cắt hoa quả cho anh.

Dương Duy Lực không muốn ăn, nhưng Chu Chiêu Chiêu lại nhàn nhạt nói: “Y tá Vương chuyên nghiệp quá, hoa quả cắt đẹp thật.”

Dương Duy Lực: “...”

“Phó đoàn trưởng Dương, em dứt cho anh nhé.” Vương Tình đầy hi vọng nhìn anh nói.

Dương Duy Lực rùng mình, mặt lạnh như tiền: “Tôi tự ăn.”

Cầm hoa quả nhìn Chu Chiêu Chiêu, nhưng cô không thèm nhìn anh, đang cầm bút viết gì đó.

Dương Duy Lực cứ thế đăm đũa nhìn cô.

Vương Tình bên cạnh không nhịn được nói: “Phó đoàn trưởng Dương, em thấy tư thế nằm của anh hơi lâu rồi, em giúp anh lật người nhé.”

Cô là người chuyên nghiệp.

Bệnh nhân không thể nằm một tư thế quá lâu, dễ nổi mẩn.

“Không cần.” Dương Duy Lực ánh mắt băng giá nhìn Vương Tình, khiến cô giật mình.

“Làm gì thế?” Chu Chiêu Chiêu lúc này mới nhìn thẳng Dương Duy Lực, “Y tá Vương cũng có ý tốt, anh hung dữ làm gì?”

“Y tá Vương, phiền cô giúp anh ấy lật người.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Vương Tình nhìn Chu Chiêu Chiêu, lại nhìn Dương Duy Lực.

Đầu cô không kịp xoay chuyển.

Tình hình hình như không như dự đoán.

Hai người này sao có vẻ không ổn thế?

Người phụ nữ kia hoàn toàn không để ý?

Trong lòng cô không khỏi mừng thầm.

Chẳng lẽ hai người này không có tình cảm? Hoặc tình cảm rất nhạt?

Vậy cô chẳng phải có cơ hội rồi sao?

Chương 274

DTV-EBOOK

So với sự vui mừng và phấn khích của Vương Tình, Dương Duy Lực trong lòng càng khó chịu hơn.

Lúc này, anh hiểu rõ Chu Chiêu Chiêu đang rất tức giận, thậm chí là cực kỳ tức giận.

“Chiêu Chiêu, anh xin lỗi, anh sai rồi.” Dương Duy Lực nhân lúc Vương Tình ra ngoài lấy nước, vội vàng xin lỗi.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu dường như không nghe thấy, vẫn cúi đầu chăm chú làm việc của mình.

“Chiêu Chiêu.” Anh lại gọi cô một tiếng.

Lần này, Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu lên và nhìn anh: “Có chuyện gì?”

“Anh không khỏe sao?” Cô lại hỏi.

Dương Duy Lực gật đầu.

“À, không khỏe à,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Vậy đợi y tá Vương quay lại, anh nói với cô ấy đi.”

...

Dương Duy Lực: “...”

“Chiêu Chiêu, anh biết mình sai rồi, xin lỗi em, đừng giận nữa.” Anh nói, “Đừng không thêm nói chuyện với anh.”

“Em có không nói chuyện với anh đâu,” Chu Chiêu Chiêu cúi đầu nói, “Em đang bận soạn giáo án, và em cũng không phải người chuyên nghiệp.”

“Vết thương của anh cần người chuyên nghiệp chăm sóc mới được.”

Còn cô, chỉ cần ngồi đây quan sát là đủ.

“Anh không cố ý giấu em,” Dương Duy Lực giải thích, “Chỉ là...”

“Chỉ là gì?” Chu Chiêu Chiêu đặt bút xuống, bình tĩnh nhìn anh.

Nhưng Dương Duy Lực biết, cô càng bình tĩnh thì càng tức giận.

“Anh sợ mọi người lo lắng.” Dương Duy Lực thở dài nói, “Đừng tự làm khổ mình, được không?”

“Em giận cái gì?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Em không giận chút nào, có người thay em chăm sóc anh, em càng nhàn hạ.”

Dương Duy Lực: “...”

Sao càng giải thích cô càng giận thế?

Thôi được, Dương Duy Lực không hiểu nổi.

Căn phòng đột nhiên yên tĩnh lạ thường. Khi Vương Tình quay lại, cô thấy Dương Duy Lực đang chăm chú nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Còn Chu Chiêu Chiêu thì cúi đầu trên bàn viết lách gì đó, hoàn toàn không thèm để ý đến anh.

Vương Tình không hiểu nổi.

Thông thường, vợ nghe chồng bị thương không phải rất lo lắng sao?

Sao đến Chu Chiêu Chiêu lại bình tĩnh đến thế?

Nhưng tình cảm hai người càng không tốt, càng có cơ hội.

“Thưa chỉ huy, em quay lại rồi.” Vương Tình nghĩ vậy, liền cười ngọt ngào với Dương Duy Lực, “Để em kiểm tra tình trạng của anh nhé?”

Trời nóng như thế này, dù phòng bệnh ở tầng hai nhưng vẫn rất oi bức.

Dương Duy Lực liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, thấy cô không phản ứng gì, đành lạnh lùng nhìn Vương Tình, ánh mắt như muốn g.i.ết người.

“Nếu anh cảm thấy không tiện, lát nữa hộ lý đến em sẽ hướng dẫn anh ấy giúp anh lau người.” Vương Tình cười gượng nói.

Nói xong còn liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Cô không muốn nhường cơ hội này cho Chu Chiêu Chiêu, nên chỉ có thể để hộ lý làm.

Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn không có ý kiến, tiếp tục im lặng viết lách.

Vì vậy, trong phòng chỉ còn tiếng Vương Tình lảm nhảm không ngừng.

Lúc thì: “Thưa chỉ huy, em rửa chút nho, anh thử đi.”

Lúc lại: “Thưa chỉ huy, đến giờ lật người rồi.”

Một lúc sau: “Thưa chỉ huy, uống thuốc đi.”

...

Đầu Dương Duy Lực muốn nổ tung.

Đặc biệt là mỗi khi anh quát Vương Tình, cô ta lại dùng ánh mắt oán trách nhìn Chu Chiêu Chiêu, rồi

Chu Chiêu Chiêu sẽ bệnh cô ta: “Là bệnh nhân thì phải có ý thức, phải hợp tác.”

Dương Duy Lực: “...”

May mắn thay, khi hộ lý Điền Thủ Thành đến, Dương Duy Lực cuối cùng cũng thấy tia hy vọng.

“Mau đưa cô ta ra khỏi đây cho tôi.” Anh chỉ tay vào Vương Tình.

Điền Thủ Thành: “...”

Chuyện gì thế này?

Nhưng khả năng thi hành mệnh lệnh của anh ta luôn tốt, dù trong lòng có nghi hoặc cũng sẽ làm xong rồi tính.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện hai người, lại đều là nữ, khiến tiểu Điền vô cùng bối rối và căng thẳng.

Sau khi nhập viện, chỉ huy đã đặc biệt dặn dò: anh đã có gia đình, để tránh rắc rối không cần thiết, chỉ sắp xếp nam giới chăm sóc.

Hôm nay anh chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ mà đến muộn một chút, sao lại đột nhiên có thêm hai nữ đồng chí?

“Đứng đó làm gì?” Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn Điền Thủ Thành, “Đuổi người ồn ào này ra khỏi phòng tôi.”

Vương Tình: “...”

Người ồn ào?

Là cô ư?

Không khỏi tức giận nhìn Dương Duy Lực.

“Đồng chí này,” Điền Thủ Thành nói với Vương Tình, “Mời đồng chí ra ngoài.”

Vương Tình lại nhìn Chu Chiêu Chiêu, lúc này người phụ nữ này không phải đang giúp cô sao?

Nào ngờ Chu Chiêu Chiêu chỉ lạnh lùng nhìn ba người họ trong phòng, sau đó lặng lẽ thu dọn bút và vở, rồi đứng dậy.

“Em về đây.” Cô nói.

“Em định đi đâu?” Dương Duy Lực sốt ruột hỏi, thấy Chu Chiêu Chiêu nhìn lại, vội bổ sung, “Anh bảo tiểu Điền đưa em đi.”

“Về trường.” Cô nói, “Không cần đưa, em biết đường.”

Rồi chỉ tay vào Vương Tình: “Cô ấy chuyên nghiệp, cứ để lại đi.”

Dương Duy Lực: “...Vợ yêu...”

Chu Chiêu Chiêu quay đầu nhìn anh.

“VẬY... vậy khi nào em đến thăm anh?” Anh yếu ớt hỏi.

Chu Chiêu Chiêu cười: “Em không phải người chuyên nghiệp, ngày mai nếu tan học sớm em sẽ đến.”

“VẬY anh bảo tiểu Điền đón em.” Dương Duy Lực đầy hy vọng nhìn cô.

“Cũng được, không có người đón em cũng không vào được.” Chu Chiêu Chiêu nói, “VẬY 11 giờ sáng nhé.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lúc đó cô hẳn đã tan học.

“Được.” Dương Duy Lực cười tươi rói.

Điền Thủ Thành đứng hình.

Vợ yêu?!

Tai anh có vấn đề gì không?

Vừa rồi, chỉ huy gọi cô gái xinh đẹp này là “vợ yêu”.

Có phải ý anh nghĩ không?

“Thưa chỉ huy, cô ấy... sao đột nhiên đến căn cứ?”
Điền Thủ Thành hỏi, “Em đợi ở ga lâu lắm mà không thấy.”

“Đi tra một chút,” Dương Duy Lực nói, “Chắc là trường bên ngoài.”

Lại nói: “Mang người này đi luôn.”

Chỉ tay vào Vương Tình đầu đầu nói.

Giờ Chu Chiêu Chiêu đã đi, anh không cần phải chịu đựng sự ồn ào của Vương Tình nữa.

“Ngày mai 11 giờ, mang đến lại.” Anh tiếp tục dặn dò.

Mang?

Vương Tình tròn mắt, đây là từ gì thế?

Cô đâu phải đồ vật mà phải mang đi mang lại.

Nhưng ngay sau đó cô đã hiểu.

Tiểu Điền hộ lý gầy gò cao lớn này, thật sự đã “mang” cô đi.

Mà còn là mang đi một cách dễ dàng.

“Đồ man rợ, thả tôi xuống.” Vương Tình tức điên lên, giãy giụa muốn thoát khỏi tay anh ta.

Nhưng tiểu Điền này đúng là không biết từ đâu ra sức mạnh, Vương Tình hoàn toàn không phải đối thủ.

“Nhớ kỹ, trước 11 giờ ngày mai, không được xuất hiện trong phòng bệnh.” Điền Thủ Thành nói xong liền đi.

Anh còn phải xem Chu Chiêu Chiêu về trường an toàn chưa.

Chương 275

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu có khả năng định hướng tốt, khi đi ra cổng Bắc, lính gác chỉ liếc nhìn cô một cái, không hỏi gì liền để cô đi qua.

Từ cổng Bắc đến trường còn một đoạn đường, có đoạn hai bên trống ngô, đi một mình ở đây cô vẫn hơi sợ.

Dù sao đây cũng là nơi xa lạ, lại là Tân Cương.

“Đồng chí.”

Đúng lúc này, phía sau bỗng vang lên tiếng gọi, Chu Chiêu Chiêu quay lại thấy Điền Thủ Thành đang vội vã chạy tới.

“Có chuyện gì?” Cô hỏi.

“Em tiễn chị một đoạn.” Điền Thủ Thành nhe hàm răng trắng tinh cười nói, “Đưa chị tới nơi em sẽ về ngay.”

Chu Chiêu Chiêu không từ chối, nhân tiện cũng muốn hỏi thăm về việc Dương Duy Lực bị thương thế nào.

Cả ngày hôm nay cô không thềm nói chuyện với anh, chỉ đến hỏi bác sĩ chi tiết về tình trạng vết thương, nhưng không rõ nguyên nhân.

...

...

Có thể nhân cơ hội này hỏi Điền Thủ Thành.

“Đáng lẽ chỉ huy không cần bị thương.” Nhắc tới chuyện này, Điền Thủ Thành tức giận nói, “Người đã cứu được rồi, cô ta lại đòi vào lấy đồ.”

Vì một món đồ vợ vẫn đó, Dương Duy Lực phải quay vào thêm lần nữa, rồi xảy ra chuyện.

“Đồng chí Chu,” Điền Thủ Thành nghiêm mặt nói, “Lão đại cũng không cố ý giấu chị, từ ngày nhập viện anh ấy đã yêu cầu bệnh viện bố trí bác sĩ nam và nhân viên chăm sóc nam.”

“Cô kia nhân lúc em vắng mặt cố tình bám lấy lão đại, chị đừng bị lừa.” Điền Thủ Thành sốt ruột nói, “Lão đại không phải người như thế.”

“Lão đại?” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh.

“Hehe,” Điền Thủ Thành nhe răng cười ngây thơ, “Bọn em đều không thích gọi phó đoàn trưởng, thích gọi lão đại hơn.”

Dĩ nhiên, lão đại chỉ là cách gọi thân mật, trong bệnh viện vẫn phải gọi chỉ huy hoặc phó đoàn trưởng Dương.

Vừa rồi chỉ vì quá sốt ruột.

“Em bao nhiêu tuổi?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Hả?” Điền Thủ Thành xoa đầu, không theo kịp mạch suy nghĩ của cô, “Em năm nay tròn 17 tuổi.”

“Ồ, vậy sau này gọi chị đi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Hả?” Điền Thủ Thành lại ngây người, rồi cười toe toét, “Vâng, chị.”

“Chị ơi, chị có thể tha thứ cho lão đại không?” Điền Thủ Thành cười nịnh.

“Con nít này lo chuyện bao đồng quá?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Em không phải con nít.” Điền Thủ Thành uốn n.g.ự.c nói, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, cảm thấy cô cũng không hơn mình bao nhiêu.

Có lẽ còn nhỏ tuổi hơn anh.

“Được rồi,” Chu Chiêu Chiêu chỉ tay về phía trước, “Đến trường rồi, em về đi.”

“Không được,” Điền Thủ Thành cứng cổ nói, “Lão đại dặn phải đưa chị vào tận trường.”

Chu Chiêu Chiêu đành tiếp tục đi.

Điền Thủ Thành còn muốn nói, nhưng cô không thềm đáp.

Đến trường, mấy người bạn thấy cô về đều thở phào, Lưu Tương vội chạy tới, “Sao rồi? Gặp được người yêu chưa?”

“Gặp rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chính là anh ấy.”

“Vậy sao chị về?” Lưu Tương hỏi nhỏ, “Trường hợp của chị đặc biệt, có thể bàn với hiệu trưởng...”

“Chuyện này tính sau,” Chu Chiêu Chiêu nắm tay cô, “Trong viện đã có người chuyên nghiệp chăm sóc anh ấy rồi.”

Chuyên nghiệp!

Điền Thủ Thành mặt đen lại, giờ nghe hai chữ này là sợ.

Chắc lão đại cũng vậy.

Lúc này trong bệnh viện, Dương Duy Lực cười lạnh nhìn y tá đang tiêm cho mình, “Chuyên

nghiệp?”

Y tá run tay, suýt khóc, “Xin... xin lỗi, em không cố ý.”

“Ra ngoài.” Kiên nhẫn của Dương Duy Lực đã cạn.

Nghĩ đến hai chữ “chuyên nghiệp”, thái dương anh lại đau.

Ngày mai, phải làm sao để dỗ vợ đây?

Điện Thủ Thành cảnh giác nhìn hai nam sinh đang nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu, xác định họ không có ý đồ gì mới yên tâm.

“Chị, em về trước.” Anh vẫy tay chào.

“Chị thật sự không cần vào viện?” Lưu Tương lo lắng hỏi, “Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Nếu cần giúp, cứ nói với em.” Cô nghiêm túc nói, “Không cần phải chịu đựng.”

Chu Chiêu Chiêu cười cảm kích, “Yên tâm, chị không chịu đựng đâu.”

Lại nói, “Em nói đúng, chị không cần phải chịu đựng.”

Lưu Tương nghe vậy mới yên lòng.

Một lúc sau, hiệu trưởng già tìm tới, từ xa đã gọi, “Trời ơi, ta nói người như chỉ huy Dương, vợ chắc cũng xuất chúng lắm.”

“Không ngờ ta lại có duyên gặp được.”

“Đồng chí Chu à, cô giấu kín quá vậy.” Hiệu trưởng cười.

“Không phải, tại em cũng không biết anh ấy ở đây.” Chu Chiêu Chiêu giải thích.

“Vậy là duyên phận.” Hiệu trưởng cười lớn, “Trước không biết, giờ chỉ huy Dương bị thương, cô là vợ nên chăm sóc anh ấy.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lớp học của cô...”

“Không cần điều chỉnh, em sẽ cố gắng sắp xếp.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Em muốn nhanh làm quen với các em.” Cô cười nói, “Hơn nữa, nghe nói tháng 9 các em sẽ chuyển vào căn cứ, lúc đó càng thuận tiện.”

Lúc đó tan học cô sẽ vào viện.

Còn hai ngày này, Chu Chiêu Chiêu muốn Dương Duy Lực chịu khó, để anh biết cô rất giận, không thì lần sau anh vẫn sẽ liều mạng, chỉ báo tin tốt.

Hiệu trưởng già suy nghĩ rồi gật đầu, “Chỉ huy Dương bên đó ổn chứ?”

“Anh ấy có người chuyên nghiệp rồi.” Chu Chiêu Chiêu cười.

Điền Thủ Thành vừa mua đồ xong nghe hai chữ này lại nổi da gà.

Giờ cứ nghe là đau đầu.

Chẳng lẽ vì không chuyên nghiệp nên không muốn chăm sóc lão đại?

Không được, Điền Thủ Thành sốt ruột.

“Đây là đồ lão đại nhờ mua cho chị.” Anh đặt đồ xuống rồi vội về, phải báo với lão đại ngay.

Bác sĩ y tá dù chuyên nghiệp mấy cũng không bằng người nhà chăm sóc tận tình.

Dương Duy Lực trầm nghĩ: Tao không biết à? Tao không muốn à?

Chẳng qua là làm vợ giận thôi.

“Vậy em đuổi y tá kia đi.” Điền Thủ Thành buồn bã nói.

“Không phải do cô ta, là do tao.” Dương Duy Lực cười khổ.

Giờ anh đã hiểu.

Chu Chiêu Chiêu giận vì anh giấu việc bị thương nên mới lạnh nhạt.

Mà lần này là thật sự giận, rất khó dỗ.

Dương Duy Lực đau đầu.

Chương 276

DTV-EBOOK

Buổi chiều hôm đó, Chu Chiêu Chiêu đến lớp học. Những gì cô viết vẽ trong phòng bệnh của Dương Duy Lực thực ra là chuẩn bị cho bài giảng. Nhìn vào ánh mắt sáng ngời của lũ trẻ, cô nghĩ rằng trong một năm này, cô nhất định phải cố gắng hết sức để dạy chúng học thật nhiều điều. Những ghi chép trong sổ tay chính là những phương pháp cô nghĩ ra.

Buổi chiều hôm đó, cô không vội lên lớp ngay mà cùng bọn trẻ tự giới thiệu bản thân, chơi trò chơi và hát hò. Điều khiến Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên là bọn trẻ ở đây dường như rất thích ca hát và nhảy múa. Cả buổi chiều, chúng trôi qua trong không khí vui vẻ.

Nhưng không phải lúc nào cũng chỉ chơi. Trong quá trình chơi, Chu Chiêu Chiêu còn dạy chúng những bài thơ cổ, sau đó để bọn trẻ hát theo giai điệu quen thuộc. Một buổi chiều, chúng vừa chơi vừa học.

Hiệu trưởng già đứng ngoài cửa sổ quan sát một lúc lâu, phát hiện ra rằng bọn trẻ học được nhiều bài thơ hơn cả khi ông dạy.

...

...

Những lời định nói đành nuốt lại.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không để chúng chỉ hát hò mãi. Sau khi chơi đùa, cô bắt đầu dạy học. Cô nhận thấy kiến thức của bọn trẻ còn yếu, nên lại kiên

nhân giảng dạy từ từ. Bọn trẻ đều rất thích cô giáo xinh đẹp, dịu dàng này, chúng chăm chú nghe giảng.

Đứa trẻ cũng em đi học tên là Vương Thái Hồng. Nghe nói lúc sinh ra cô bé, trời vừa mưa xong xuất hiện cầu vồng, nên bố đặt tên con gái là Thái Hồng. Chu Chiêu Chiêu còn phát hiện, trí nhớ của Vương Thái Hồng rất tốt, chỉ cần dạy hai ba lần là cô bé đã thuộc lòng bài thơ. Hơn nữa, những kiến thức trước đây cô bé cũng nắm vững nhất. Chỉ có điều, cô bé hơi nhay cảm, luôn sợ bị cô giáo ghét vì mang em đến lớp, nên không dám nhìn thẳng vào Chu Chiêu Chiêu. Nhưng trong ánh mắt lại chất chứa khát khao học hỏi và tò mò về cô giáo, thỉnh thoảng lại lén quan sát cô khi không bị để ý.

Đúng lúc này, em trai cô bé bỗng khóc. Chu Chiêu Chiêu thấy Vương Thái Hồng cứng người, sau đó nước tiểu của em trai nhỏ giọt xuống đất. Thực ra em bé rất ngoan, cả buổi chiều không khóc lần nào, ánh mắt tò mò nhìn cô giáo xinh đẹp giống hệt chị gái. Nhưng cuối cùng vẫn là trẻ con, khó chịu là khóc ngay.

“Xin lỗi cô giáo.” Vương Thái Hồng sợ hãi, liên tục cúi đầu xin lỗi, “Em đưa em ra ngoài.” Quần em bé đã ướt, nhưng cô bé có mang theo quần dự phòng, ra ngoài thay là được.

“Không sao.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, đặt tay lên vai cô bé, “Vào phòng cô thay đi.” Nói xong, cô để bọn trẻ trong lớp tự ôn bài thơ, còn mình thì dẫn Vương Thái Hồng vào phòng.

Trong trường có phòng cho giáo viên ở, nhưng phải ở chung hai người một phòng. Cô ở cùng Lưu

Tương. Vương Thái Hồng nhìn tấm ga giường màu hồng xinh xắn trong phòng cô giáo, không nỡ đặt em trai lên đó, liền đặt cậu bé lên bàn gỗ. Trước khi Chu Chiêu Chiêu kịp phản ứng, cô bé đã nhanh nhẹn thay quần cho em, lấy từ trong túi ra một chiếc bánh mì khô đưa cho cậu bé: “Ăn đi.” Sau đó lại lấy cốc thủy tinh mang theo cho em uống nước. Động tác thuần thục khiến Chu Chiêu Chiêu cay mắt.

Cậu bé cũng quen như vậy, giờ đã đói, vừa nhai bánh vừa ê a với chị. “Cô giáo, xin lỗi cô.” Vương Thái Hồng ôm em trai, lại lần nữa xin lỗi Chu Chiêu Chiêu, “Từ nay em sẽ cho em uống ít nước hơn.”

“Không cần.” Chu Chiêu Chiêu bước đến vuốt tóc hai chị em, “Từ nay có việc gì cứ đến phòng cô.” Nhìn hai đứa trẻ gầy gò, cô quay đi lau vội giọt nước mắt.

“Cô giáo tốt quá.” Vương Thái Hồng cười tươi. Đây là cô giáo tốt nhất mà cô bé từng gặp, không hề ghét bỏ hai chị em.

Chu Chiêu Chiêu xót xa xoa đầu cô bé. Nhìn ánh mắt giống nhau của hai chị em, cô thầm nghĩ, mình phải làm gì đó cho chúng.

Sáng hôm sau, sau khi tan học, cô nhờ Lưu Tương trông lớp rồi vội vã đi ra cổng trường. Dù giận Dương Duy Lực, nhưng trong lòng cô vẫn lo lắng cho anh. Vừa đến cổng, Điền Thủ Thành đã đợi sẵn, còn có cả tài xế lái xe đến đón.

“Chị Chiêu Chiêu, lên xe đi.” Điền Thủ Thành vẫy tay gọi cô.

“Đường ngắn thế này mà cũng phải đi xe?” Chu Chiêu Chiêu cười, bước lên ghế sau.

“Hôm nay nắng to.” Điền Thủ Thành từ ghế phụ quay lại nói, “Anh Duy Lực đặc biệt xin xe đấy.” Thực ra đây là xe của Dương Duy Lực, anh có quyền sử dụng.

Tài xế Lưu Điền lén liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, sau đó tập trung lái xe. Anh vô cùng phấn khích, đây chính là chị dâu huyền thoại mà mọi người đồn đại, quả nhiên xinh đẹp. Hôm qua tin tức truyền đến doanh trại, mọi người đều kinh ngạc, muốn xem thử người phụ nữ nào có thể khiến anh Duy Lực phải xiêu lòng. Điền Thủ Thành về khen Chu Chiêu Chiêu như tiên nữ giáng trần. Nói thật, nhiều người trong doanh trại không tin. Lưu Điền cũng là một trong số đó. Nhưng giờ đây, đúng là tiên nữ thật rồi.

“Anh ấy hôm nay thế nào?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Chị đến rồi, anh ấy khỏe hơn hôm qua nhiều.” Điền Thủ Thành cười nói.

“Ồ, vậy là y tá chuyên nghiệp kia có hiệu quả.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu nghiêm túc.

Lại là chuyên nghiệp! Điền Thủ Thành mặt cứng đờ, muốn khóc. “Chị ơi, anh ấy khỏe là vì chị đến đó.” Anh lại một lần nữa khẳng định. Tuyệt đối không phải vì cái Vương Tình nào đó.

Hôm qua Vương Tình nhân lúc mọi người đi vắng lại chạy vào phòng bệnh của anh Duy Lực, định tiêm cho anh. Nhưng mấy lần không thành, cuối cùng bị lãnh đạo bệnh viện phê bình nặng nề và điều xuống dưới học lại, luyện tập kỹ thuật. Vì vậy, hôm nay chắc chắn không thấy y tá đáng ghét đó nữa.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sáng nay Điền Thử Thành mang đồ ăn sáng đến bệnh viện, kỳ lạ là Dương Duy Lực - người thường dậy sớm dọn dẹp xong xuôi - hôm nay mới ngủ dậy. “Anh, tối qua mất ngủ à?” Điền Thử Thành thương hại hỏi.

“Không.” Dương Duy Lực mặt lạnh như tiền nói, kéo ống tay áo lên, “Chỗ này đau quá.”

“Anh!” Điền Thử Thành hốt hoảng, “Tay anh sao thế này?” Chỗ tiêm trên cánh tay Dương Duy Lực bầm tím một mảng lớn.

“Em đi gọi bác sĩ.” Điền Thử Thành lo lắng nói, định chạy đi.

“Dừng lại.” Dương Duy Lực gọi anh ta, “Đến trường đón vợ anh về, không có cô ấy không được.”

Điền Thử Thành: “...”

Không có cô ấy không được? Chẳng lẽ chị Chiêu Chiêu đến còn giỏi hơn bác sĩ?

Chương 277

DTV-EBOOK

Điền Thủ Thành quả thực là một cảnh vệ viên xuất sắc. Dù trong lòng không hiểu tại sao thủ trưởng không gọi bác sĩ mà lại yêu cầu Chu Chiêu Chiêu đến khi cánh tay bị bầm tím do tiêm không đúng cách, nhưng nhiệm vụ của anh là tuân lệnh và chấp hành. Vì vậy, sau khi nhận chỉ thị, anh lập tức chạy đi đón Chu Chiêu Chiêu.

Về phía Chu Chiêu Chiêu, trường học bắt đầu học lại vào cuối tháng Tám, cô đang cùng các em học sinh trong lớp đọc sáng bài học của ngày hôm đó. Bỗng nhiên, Điền Thủ Thành xuất hiện với vẻ mặt đầy lo lắng, mồ hôi nhễ nhại.

“Chuyện gì thế?” Chu Chiêu Chiêu hỏi vội, “Có phải Dương Duy Lực...”

“Chị ơi, chị đến bệnh viện ngay đi, cánh tay của thủ trưởng bầm tím một mảng lớn,” Điền Thủ Thành nói với giọng buồn bã, “Đau đến nổi đêm qua anh ấy không ngủ được.”

Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi lại, “Sao lại bầm tím? Trước đây không kiểm tra sao? Bác sĩ nói gì?”

Điền Thủ Thành im lặng một lúc rồi mới nói, “Thủ trưởng không cho bác sĩ khám, chỉ muốn gọi chị đến.”

Nghe xong, Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Đợi tôi sắp xếp một chút.” Cô quay vào lớp, gọi Vương Thái Hồng nhờ trông nom lớp học, sau đó tìm Lưu Tương

nờ dạy thay. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, cô đến gặp hiệu trưởng già xin phép nghỉ.

“Cháu cứ đi đi,” hiệu trưởng già đồng ý ngay khi nghe tin Dương Duy Lực cần Chu Chiêu Chiêu.

Khi đến bệnh viện, phòng bệnh của Dương Duy Lực vắng lặng. Chu Chiêu Chiêu bước vào hỏi, “Bác sĩ đâu? Chỗ nào bấm tím, cho tôi xem?”

Dương Duy Lực đưa cánh tay ra, nơi tiêm bị bầm tím một mảng lớn. “Đau không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Đau,” Dương Duy Lực trả lời ngay.

Chu Chiêu Chiêu bật cười, “Đau do vết tiêm hay vết thương?”

Dương Duy Lực im lặng, sau đó gọi, “Vợ...”

Chu Chiêu Chiêu quay ra gọi Điền Thử Thành, “Đi lấy ít khoai tây.”

Điền Thử Thành nhanh chóng đi lấy khoai tây từ nhà bếp bệnh viện. Chu Chiêu Chiêu gọt vỏ, thái lát mỏng rồi bảo Điền Thử Thành đắp lên vết bầm. Nhưng Điền Thử Thành khéo léo nói, “Chị ơi, việc này cần tỉ mỉ, chị làm đi.”

Dương Duy Lực hài lòng nhìn Điền Thử Thành, thầm nghĩ có thể bồi dưỡng thêm cho cậu ta.

Chu Chiêu Chiêu đắp khoai tây lên vết bầm và dặn, “Để dành một ít, lát nữa thay miếng khác.”

“Còn em?” Dương Duy Lực hỏi vợ.

“Em phải về trường dạy học,” Chu Chiêu Chiêu trả lời, “Các em học sinh đang chờ.”

Dương Duy Lực im lặng, kể khổ nhục của anh không thành công.

“Tiểu Điền, cậu ở lại chăm sóc anh ấy,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nếu có gì gọi điện cho trường.”

“Chị không quay lại nữa sao?” Điền Thủ Thành hỏi.

“Em đến đây là để thực tập, dạy học là công việc của em,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói.

Dương Duy Lực gọi cô lại, “Chiêu Chiêu.”

“Gì nữa?” Chu Chiêu Chiêu quay đầu hỏi.

“Anh xin lỗi,” Dương Duy Lực nói, giờ anh thực sự nhận ra lỗi lầm của mình.

“Xin lỗi vì điều gì?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Anh không sai, anh sợ chúng em lo lắng nên không nói, có gì sai đâu?”

Dương Duy Lực im lặng, từ nhỏ đến lớn anh luôn tự mình chịu đựng mọi vết thương, lần này mới khiến anh suy nghĩ lại. Nhưng nếu lần sau gặp chuyện tương tự, anh vẫn sẽ chọn cách im lặng.

“Ha,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Vậy anh cứ một mình trong phòng bệnh đi.”

“Không phải vậy,” Dương Duy Lực vội nói, “Vợ, anh thật sự biết lỗi rồi, lần sau anh nhất định sẽ nói với em.”

“Lần sau?” Chu Chiêu Chiêu tức giận, “Anh còn muốn có lần sau nữa sao?”

Cô nhìn anh, người không thể tự lật mình, mắt đỏ hoe, “Khi anh cứu người, anh có nghĩ đến chúng em

không? Có nghĩ đến em không? Anh có coi em là vợ, là người nhà không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh có,” Dương Duy Lực vội nói, “Đừng khóc nữa, được không?”

“Không, anh không hề nghĩ như vậy,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Anh nghĩ em còn nhỏ, không chịu được chuyện này... Anh dưỡng thương đi, em về trường dạy học đây.”

Lần này, Dương Duy Lực không giữ cô lại nữa. Anh nhìn cô rời đi trong im lặng.

Điền Thủ Thành đứng ở cửa, lo lắng hỏi, “Thủ trưởng...”

“Anh không sao, cậu đi tiễn cô ấy về đi,” Dương Duy Lực lắc đầu. Anh cần thời gian suy nghĩ.

Điền Thủ Thành chạy theo Chu Chiêu Chiêu, nhưng cô ngăn lại, “Nếu là để giải thích cho Dương Duy Lực thì không cần, đây là chuyện giữa hai chúng tôi.”

“Em lo lắm,” Điền Thủ Thành nói, “Thủ trưởng không phải người như vậy, anh ấy chỉ sợ chị lo thôi.”

“Em biết anh ấy không muốn em lo,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Thôi, trẻ con đừng quan tâm chuyện người lớn, về chăm sóc thủ trưởng đi.”

Điền Thủ Thành bĩu môi, “Em 17 tuổi rồi, không phải trẻ con nữa.”

Trong bệnh viện, Dương Duy Lực trầm ngâm suy nghĩ. Anh có thực sự không coi Chu Chiêu Chiêu là vợ, là người nhà? Không, cô ấy là vợ anh. Nhưng

đúng như cô nói, anh sợ cô lo lắng, sợ cô không chịu được nên chọn cách giấu giếm.

“Điều quan trọng nhất giữa vợ chồng là sự chân thành,” anh nhớ lại lời Chu Chiêu Chiêu, “Nếu em cũng giấu giếm anh vì nghĩ tốt cho anh, anh có chấp nhận không?”

Chương 278

DTV-EBOOK

Không, anh không hề muốn như vậy.

Anh muốn tham gia vào mọi việc của Chu Chiêu Chiêu. Đó cũng là lý do mỗi khi rảnh rỗi, anh đều đến trường đón cô. Anh không muốn bỏ lỡ bất cứ chuyện gì của cô, dù là tốt hay xấu. Và Chu Chiêu Chiêu cũng vậy.

Nếu như hôm qua, Dương Duy Lực chỉ đơn thuần nhận ra mình sai vì thấy cô giận, thì bây giờ anh thực sự hiểu được vấn đề. Anh vốn ghét kiểu “vì tốt cho người” này, vậy tại sao lại áp dụng tiêu chuẩn kép với chính mình?

...

Tiếc là bây giờ anh chưa thể nói những điều này với Chu Chiêu Chiêu, chỉ có thể tập trung vào việc phục hồi cùng bác sĩ.

Tuy nhiên, Chu Chiêu Chiêu không phải vì giận mà bỏ mặc anh. Sau giờ tan học, cô thường nấu canh xương mang đến bệnh viện, ăn tối cùng anh và ngủ lại trên giường bệnh kế bên để chăm sóc. Nhưng sáng sớm, khi Điền Thủ Thành đến, cô lại trở về trường dạy học.

Trường có một nhà bếp nhỏ, vợ của hiệu trưởng già nấu ăn cho các giáo viên. Chu Chiêu Chiêu nhờ bà mua nguyên liệu, tranh thủ giờ nghỉ hoặc tự học để hầm xương. Đôi khi, cô còn làm thêm vài món ăn hoặc gói bánh chưng mang đến cho Dương Duy Lực.

Thời gian trôi qua, Chu Chiêu Chiêu bận rộn chạy đi chạy lại giữa trường và bệnh viện, cơ thể gầy đi trông thấy. Dương Duy Lực nhìn mà xót xa, nhưng không ngờ chuyện cãi nhau giữa hai người đã bị lan truyền ra ngoài.

Các gia đình trong khu tập thể bàn tán đủ điều. Một số ủng hộ Dương Duy Lực, cho rằng anh quá chiều vợ, bị thương nặng mà không nói, thật là yêu thương vợ quá mức. Nhưng cũng có người phản đối:

“Rõ ràng là cô ta quá yếu đuối.”

“Nếu đáng tin cậy, sao Dương đội trưởng lại không nói với cô ta?”

“Còn dám giận Dương phó đoàn trưởng, thật không biết điều.”

Những người gọi “Dương đội trưởng” là vợ của đồng đội cũ, còn “Dương phó đoàn trưởng” là chức vụ hiện tại của anh. Chỉ trong thời gian ngắn, Chu Chiêu Chiêu bị gán cho hình ảnh một cô gái yếu đuối, không đáng tin cậy.

Đào An Di nghe những lời này, khóe miệng nhếch lên, không hề có ý định giải thích giúp Chu Chiêu Chiêu. Cô ta muốn nhân cơ hội này kết thân với các chị em trong khu tập thể, cô lập Chu Chiêu Chiêu, khiến cô không thể chịu đựng được mà rời đi. Lúc đó, Đào An Di cũng có lý do để thoát khỏi nơi này.

Chu Chiêu Chiêu không biết những chuyện này, dù có biết cũng không để tâm. Hiện tại, cô quá bận rộn.

Ngày 1 tháng 9, trường học chính thức chuyển vào khu căn cứ. Chu Chiêu Chiêu không còn bận rộn

như trước vì có thêm nhiều giáo viên là gia đình quân nhân. Thay vì phải dạy tất cả các môn, giờ đây cô chỉ phụ trách môn Văn cho lớp 3 và 4.

Công việc ở trường giảm bớt, nhưng tạp chí lại khiến cô bận rộn. Trước khi đến Tân Cương, cô đã gửi bài cho hai tạp chí và nhận được phản hồi, mong muốn hợp tác lâu dài. Ban đầu, tạp chí liên lạc qua điện thoại nhà, Hứa Quế Chi xác nhận không phải lừa đảo rồi chuyển thông tin cho Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Biên tập viên tạp chí Thanh Niên – Đường Đường – tưởng tượng tác giả viết những bài tình cảm sâu sắc phải là một người trung niên, nào ngờ lại là một sinh viên đại học. Cô ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng:

“Tổng biên tập của chúng tôi muốn mời bạn trở thành cộng tác viên thường xuyên, với giá 18 tệ/1.000 chữ.”

18 tệ/1.000 chữ, viết 2.000 chữ là 36 tệ. Dù là cuối thập niên 80, mức giá này thuộc hàng cao so với các tạp chí khác (thường từ 10-20 tệ). Tuy nhiên, Chu Chiêu Chiêu không muốn ký hợp đồng độc quyền, vì như vậy cô chỉ có thể viết cho một tạp chí.

“Vậy thì giá sẽ thấp hơn, 15 tệ/1.000 chữ,” Đường Đường nói sau khi tham khảo ý kiến tổng biên tập.

Chu Chiêu Chiêu đồng ý, hai bên thống nhất thỏa thuận. Tuy nhiên, do khoảng cách địa lý xa xôi, bài viết gửi đi phải mất một tháng mới đến tòa soạn.

Sau khi gửi bài, Chu Chiêu Chiêu không bận tâm nữa mà thẳng tiến đến bệnh viện. Vết thương của

Dương Duy Lực đã đỡ hơn, anh đang trong giai đoạn phục hồi. May mắn thay, lúc anh nhập viện có một giáo sư ngoại khoa từ Đại học Quân y đến hỗ trợ, nếu không, bệnh viện địa phương khó lòng xử lý được ca phẫu thuật phức tạp này.

Khi Chu Chiêu Chiêu đến, cô phát hiện Dương Duy Lực không đi tập phục hồi mà trong phòng có mấy người lạ.

“Chuyện gì thế?” Cô bước vào, đặt cặp sách lên bàn, nhìn Dương Duy Lực hỏi.

“Người là ai?” Một cô gái trong nhóm người kia lên tiếng.

“Vợ anh đây,” Dương Duy Lực nói, sau đó quay sang giải thích với Chu Chiêu Chiêu, “Bác sĩ bảo chờ một lát mới tập.”

“Ừm,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Vậy đây là...?”

Dương Duy Lực mặt lạnh như băng, ánh mắt lướt qua đám người kia. Ban đầu định nói anh tự giải quyết được, nhưng nhớ lại lời cô, anh thở dài:

“Là người anh cứu, giờ đến gây rối đây.”

Chu Chiêu Chiêu: “?”

Chương 279

DTV-EBOOK

Từng chữ một thì cô hiểu, nhưng ghép lại thành câu thì lại không hiểu nổi?

Dương Duy Lực cứu người, giờ người đó lại đến gây rối với ân nhân của mình?

Đây là ý gì?

Chu Chiêu Chiêu nhú mày nhìn mấy người trong phòng, đặc biệt là cô gái đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình.

“Đồng chí Dương, đây đều là hiểu lầm thôi,” một người đàn ông trung niên cười gượng nói.

“Hiểu lầm?” Dương Duy Lực chưa kịp nói, Chu Chiêu Chiêu đã lên tiếng.

Tay cô không ngừng lấy hộp cơm từ trong túi ra:

“Canh cá hầm cho anh, anh thử xem.”

Rồi quay sang người đàn ông trung niên:

“Vậy ông nói xem, hiểu lầm thế nào?”

Người đàn ông ngáp ngừng, liếc nhìn người phụ nữ và cô gái bên cạnh.

...

“Tôi là ai?” Chu Chiêu Chiêu nhìn thẳng vào cô gái, “Tôi là vợ anh ấy.”

“Chồng tôi vì cứu cô suýt mất mạng,” giọng cô lạnh như băng, “nằm viện cả tháng trời vẫn chưa khỏi hẳn.”

“Trong thời gian đó, các vị không đến thăm cũng đành,” cô chế nhạo nhìn họ, “Nhưng giờ đến đây làm gì? Hối tội à?”

“Không dám, không dám,” một người lớn tuổi áy náy nói.

“Không dám?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Vậy các vị đang làm gì đây?”

Không phải hối tội, nhưng cả đám ùn ùn kéo đến, coi cô là mù sao?

“Cô là vợ anh ấy?” Cô gái mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm Chu Chiêu Chiêu, vẻ mặt kinh ngạc, “Vậy tôi phải làm sao?”

Làm sao là thế nào?

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười:

“Cô có cha có mẹ, lại tự có tay chân, sao lại hỏi ‘tôi phải làm sao?’”

“Đồng chí này, đừng giận, nghe tôi giải thích,” người lớn tuổi thở dài, “Không phải chúng tôi không muốn đến thăm đồng chí Dương, mà là Đình Đình cũng bị thương, vừa khỏi là chúng tôi đến ngay.”

“Ông là?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tôi là cha cô ấy.” Người này nói với vẻ tự hào.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Xin lỗi, cô cứ tưởng người đàn ông trung niên kia mới là cha cô gái.

“Vậy các vị đến đây với mục đích gì?” Chu Chiêu Chiêu nhú mào nhìn đám người trong phòng,

“Không biết anh ấy là bệnh nhân cần nghỉ ngơi sao?”

“Hay đây là cách các vị đối xử với ân nhân cứu mạng mình?”

Nụ cười trên mặt người lớn tuổi khựng lại.

“Anh ấy ôm tôi, phải cưới tôi.” Cô gái ngang ngược nói.

Chu Chiêu Chiêu tức đến phát cười, quay sang bảo Điền Thủ Thành:

“Gọi y tá vào, đuổi mấy người này ra.”

Ôm một cái phải cưới? Đạo lý nào vậy?

“Người này sao vô lý thế!” Người đàn ông trung niên tức giận.

“Tôi vô lý?” Chu Chiêu Chiêu giận dữ, “Chồng tôi vì cứu cô ta suýt mất mạng, nằm viện hơn tháng trời các vị chẳng thèm ngó ngang.”

“Giờ đến đây đòi cưới xin? Cô tưởng cô là ai?”

“Tôi không quan tâm phong tục chỗ các vị thế nào,” Chu Chiêu Chiêu bất mãn nói, “Nhưng bây giờ là xã hội mới, nhà Thanh sụp đổ lâu rồi.”

Cô gái bị dồn đến chân tường, chỉ biết tức giận nhìn Chu Chiêu Chiêu. Nhưng cô không thèm để ý, đưa canh cho Dương Duy Lực:

“Chuyện gì thế này?”

Thật nhức đầu.

“Xin lỗi.” Dương Duy Lực nói, “Đừng giận, anh sẽ gọi người xử lý.”

Anh cũng tức đến phát điên.

“Anh không cưới tôi, tôi sẽ chết.” Hứa Đình vừa khóc vừa nhìn Dương Duy Lực, “Thà c.h.ế.t đi còn hơn.”

Vừa dứt lời, cô ta đã gặp phải ánh mắt băng giá của Dương Duy Lực.

“Sao anh hung dữ thế?” Hứa Đình sợ hãi núp sau lưng người đàn ông trung niên, “Anh trai...”

Người đàn ông che chở cho cô: “Đừng sợ, có anh đây.”

Điền Thủ Thành cùng y tá trưởng và bác sĩ nhanh chóng đến, yêu cầu gia đình Trác Đình rời đi, không làm ảnh hưởng đến Dương Duy Lực.

Nhưng gia đình này đâu dễ dàng chịu đi?

Đỗ Đình Đình khóc lóc ăn vạ, người lớn tuổi run rẩy, khiến y tá và bác sĩ cũng bó tay.

“Muốn anh cưới em?” Dương Duy Lực cười lạnh, “Lấy cái c.h.ế.t để ép buộc?”

“Thủ trưởng Dương, các anh là quân đội, là quân nhân, không được ức h.i.ếp dân thường.” Người đàn ông trung niên cứng cổ nói.

“Đúng, là quân nhân, chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ nhân dân.” Dương Duy Lực lạnh lùng đáp, “Nhưng các người không xứng.”

“Tôi nghi ngờ mấy người này không phải dân thường, mà là bị gián điệp mua chuộc.” Anh ra lệnh cho thuộc hạ, “Bắt giữ lại, gọi phó đoàn trưởng Trần đến.”

“Các anh dựa vào đâu bắt chúng tôi? Chúng tôi là dân thường!” Người đàn ông la lên, “Không sợ chúng

tôi tố cáo lên cấp trên sao?”

“Tôi... tôi đau tim quá...” Người lớn tuổi ôm ngực, “Các anh muốn bức tử chúng tôi sao?”

Chu Chiêu Chiêu tức giận, chưa từng thấy ai vô liêm sỉ đến thế.

“Đây là bệnh viện, khám ngay cũng được.” Bác sĩ lạnh lùng nói.

Người lớn tuổi: “...”

Diễn Thủ Thành và người được gọi đến lập tức bắt giữ người đàn ông trung niên, Trác Đình và người lớn tuổi.

Trần Quốc Bình vội vã đến, cũng đầy bức tức.

“Đ*t mẹ,” anh vừa vào đã chửi, “Chuyện gì thế này?”

Tốt bụng cứu người lại bị vạ, nghĩ đã thấy buồn nôn.

“Việc này giao cho anh,” Dương Duy Lực nói, “Tra xét kỹ càng.”

Không đến sớm không đến muộn, đúng lúc đoàn kiểm tra đến.

Điều này khiến Dương Duy Lực không khỏi nghi ngờ.

“Tôi hiểu.” Trần Quốc Bình gật đầu, “Chính ủy cũng dặn vậy.”

“Em dâu đâu?” Anh hỏi Dương Duy Lực, “Nhớ giải thích rõ ràng với cô ấy.”

“Cô ấy sẽ không hiểu lắm.” Dương Duy Lực nói.

“Cũng phải,” Trần Quốc Bình suy nghĩ, “Nhưng tốt nhất là nói rõ.”

Anh tiếp tục, “Tôi đi xử lý việc này đã.”

Sự việc này ảnh hưởng không tốt, cần giải quyết nhanh.

Chu Chiêu Chiêu trở về trường dạy học, nhưng sau giờ lên lớp, càng nghĩ càng tức.

Không có lý nào Dương Duy Lực liều mình cứu người lại bị lừa đảo ngược.

Chồng cô, cô sẽ bảo vệ.

“Thái Hồng, em biết thôn này ở đâu không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Vương Thái Hồng.

“Cô giáo, cô đến đó làm gì?” Vương Thái Hồng ngượng ngùng cười, “Đó là làng của em đấy.”

“Nhà em ở đó à?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, rồi mỉm cười, “Vậy em có quen trưởng thôn không? Cô có việc muốn nhờ.”

Wương Thái Hồng gật đầu.

Tuy nhiên, dân làng họ sống khá phân tán.

Chương 280

DTV-EBOOK

Trần Quốc Bình tức đến nổ tung.

Tính khí nóng nảy của anh ta suýt nữa đã khiến anh đánh cho mấy người kia một trận, thật chẳng khác gì đi đánh trận.

“Chúng nó nói theo gia huấn nhà họ Trác, con gái bị đàn ông ôm thì phải lấy người đó, không thì phải chết,” Trần Quốc Bình tức giận nói.

Gia huấn cái con khỉ! Rõ ràng là muốn bám lấy Dương Duy Lực.

Như keo dính, mà còn là loại không mang ý tốt.

“Tôi điều tra thấy Trác Đình và anh trai đã đến vườn nho vài lần,” Trần Quốc Bình nói với Dương Duy Lực, “Vườn nho đó chắc chắn có vấn đề.”

Vấn đề gì thì chưa rõ.

“Tối nay tôi định cho Lục Tử và mấy người đi do thám,” Trần Quốc Bình nói.

Dương Duy Lực lắc đầu, “Chắc người ta đã chuẩn bị rồi.”

...

Đối phương rõ ràng có chuẩn bị, không thể nào ngồi đó chờ họ tìm bằng chứng.

“Nhưng thăm dò vẫn cần thiết,” Dương Duy Lực nói, “Nhà họ không có gì khả nghi sao?”

Chim bay qua còn để dấu vết, không tin không lưu lại manh mối.

“Tôi nghe nói Trác Đình từng có người yêu, nhưng ông già không đồng ý, sau đó người đó biến mất,” Trần Quốc Bình nói, “Có người bảo thấy ở vườn nho, cũng có người bảo đã chết...”

Nhưng không chắc chắn.

Vườn nho đó cũng kỳ lạ, gần núi Hồng, nghe nói thường có gấu xuất hiện.

“Có thể bắt đầu từ đây,” Dương Duy Lực nhíu mày.

Anh có cảm giác có gì đó không ổn, nhưng không nắm được.

“À, em dâu sao không thấy đến?” Trần Quốc Bình hỏi.

Hôm nay đến hai lần đều không thấy Chu Chiêu Chiêu.

“Chiều nay cô ấy có tiết dạy,” Dương Duy Lực nói.

Trần Quốc Bình thở dài, “Nghe nói hai người cãi nhau, giảng hòa chưa?”

Anh nghe Đào An Di lẩm bẩm vài câu, nói Chu Chiêu Chiêu quá kiêu kỳ, Dương Duy Lực nhập viện mà không chăm sóc, còn giận dỗi.

“Đã ổn rồi,” Dương Duy Lực nói.

Nhưng vừa hòa lại gặp chuyện này, thật đen đủi.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu đang cùng Vương Thái Hồng về làng.

Đến giờ cô mới biết ngôi làng này rộng đến mức nào, không như ở Thiểm Tây, làng này sát làng kia.

“Ba,” Vương Thái Hồng gọi người đàn ông đang phơi ớt trong sân, “Đây là cô giáo Châu, cô muốn gặp trưởng thôn.”

Vương Quốc Phú, cha của Thái Hồng, là người tàn tật không có hai chân.

Đang ngồi xồm dùng cào nhỏ đảo ớt, nghe con gái nói vội bỏ cào xuống, “Cô giáo... mời vào nhà.”

Lại nói, “Thái Hồng, lấy ghế mời cô giáo ngồi, hái nho sau vườn...”

“Không cần đâu, ba Thái Hồng,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Tôi có chút việc muốn hỏi ông và trưởng thôn.”

Vương Quốc Phú nghe vậy càng căng thẳng, “Có phải Thái Hồng mang em đi học làm phiên ai không? Tôi... tôi bảo cháu để em ở nhà, tập trung học hành.”

“Không phải đâu, ba Thái Hồng đừng lo,” cô vội nói, “Tôi muốn hỏi về nhà họ Trác.”

“Nhà họ?” Vương Quốc Phú nhíu mày, “Cô giáo tìm họ làm gì? Người họ Trác tuy ở làng ta nhưng rất phức tạp.”

Họ Trác từ núi Hồng dời xuống đây, nghe nói tộc này biết vu thuật.

“Sống trong làng nhưng ít giao thiệp với dân làng,” ông giải thích.

Hơn nữa, nơi họ Trác ở cách xa làng.

Nơi đó cũng rất kỳ lạ.

“Tôi nghe nói tiếng tăm họ Trác trong làng không tốt lắm?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Đây là điều Vương Thái Hồng kể.

“Đúng vậy, rất hống hách,” Vương Quốc Phú nói.

Nói đến đây, ông nhớ lại việc mình mất đôi chân cũng liên quan đến họ Trác.

Vương Quốc Phú trước đây là người có tiếng trong làng, biết chữ nhờ theo học thầy đồ ngày xưa. Khi chính sách mở cửa, ông bắt đầu làm ăn.

Nhưng có lần vào núi Hồng gặp tai nạn, mất đôi chân.

“Tôi chỉ vô tình đi qua đất của họ, họ liền thả chó cắn,” ông nói, “Nếu không lăn xuống núi, có lẽ đã thành mồi cho chó của họ.”

Lúc đó căn cứ quân sự chưa dời khỏi núi Hồng, có binh sĩ đi qua cứu ông, đưa vào bệnh viện quân y.

Dù vậy, đôi chân không giữ được.

Nhưng sống sót đã là may mắn.

Từ đó, vợ bỏ đi, chỉ còn ông và hai con cùng nhau chống chọi.

“Vậy sau đó ông không khiếu nại gì sao?” Chu Chiêu Chiêu tức giận hỏi.

“Khiếu nại?” Vương Quốc Phú lắc đầu, “Họ không bao giờ thừa nhận.”

Những năm qua không chỉ mình ông gặp nạn ở đó.

Hơn nữa, ông luôn cảm thấy mình nhìn thấy điều không nên thấy.

Phải chăng người trong vườn nho có vấn đề?

“Sau này, người ta đồn có gấu xuất hiện, dân làng tránh xa,” Vương Quốc Phú nhanh chóng dập tắt ý nghĩ này.

Thậm chí đồn rằng họ bị gấu cắn.

Nghĩ đến đây, ông cười khổ.

Làm gì có gấu, chỉ là mưu đồ của họ Trác để hù dọa.

“Cô giáo, họ Trác không dễ đối phó, tốt nhất đừng dây vào...” Vương Quốc Phú khuyên Chu Chiêu Chiêu.

Nếu có thể, đừng liên quan đến họ Trác.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ chỉ đến nhà Vương Quốc Phú hỏi thăm lại thu thập được nhiều thông tin đến vậy.

“Vậy bây giờ có cần gặp trưởng thôn không?” Vương Quốc Phú hỏi, “Nhưng trưởng thôn cũng không giải quyết được việc của họ Trác.”

Họ Trác, trưởng thôn cũng bó tay.

“Tạm thời chưa cần,” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ, “Ba Thái Hồng, tôi có thể nhờ ông một việc được không?”

“Cô giáo cứ nói,” Vương Quốc Phú gương mặt đen sạm ánh lên hy vọng, “Tôi là phế nhân, không biết giúp được gì cho cô?”

Từ khi thành tàn tật, ít người trong làng qua lại với ông, huống chi là nhờ vả.

Cảm giác được người khác cần đến khiến Vương Quốc Phú xúc động muốn rơi nước mắt.

“Hôm nay tôi chỉ đến thăm gia đình Thái Hồng,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chuyện họ Trác, tôi không biết, ông cũng chưa nói gì.”

Vương Quốc Phú giật mình, rồi gật đầu, “Cô giáo yên tâm, tôi hiểu.”

Đúng vậy, không cần thiết đối đầu với họ Trác.

Ánh mắt ông thoáng chút thất vọng, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô giáo, Thái Hồng ở trường có làm phiền cô không?” Vương Quốc Phú hỏi.

“Không, cháu học rất chăm và thông minh,” Chu Chiêu Chiêu nhìn Vương Thái Hồng mỉm cười, “Tôi hy vọng cháu có thể tiếp tục đi học.”

Vương Quốc Phú chua xót.

Ông cũng muốn con gái học tiếp, nhưng tiền đâu?

Tiểu học còn có thể công em đi học, trung học thì sao?

Vương Quốc Phú thở dài.

Họ không biết rằng, lúc này, một bóng người đang lén lút áp sát tường nhà.

Chương 281

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt đầy vẻ phong trần và cô độc, đôi mắt cô cũng cay cay.

“Chuyện là thế này,” cô nói, “Tôi muốn tài trợ cho Vương Thái Hồng đến khi cô ấy tốt nghiệp cấp ba.”

Vương Quốc Phú và Vương Thái Hồng, hai cha con, đều sống sờ.

Vậy... cô giáo vừa nói gì?

Tài trợ cho cô ấy... cái gì?

“Tất nhiên, nếu Thái Hồng thi đậu đại học, tôi sẽ tiếp tục tài trợ đến khi cô ấy hoàn thành chương trình học,” Chu Chiêu Chiêu bổ sung thêm.

“Vì vậy, Thái Hồng, em nhất định phải cố gắng nhé,” cô mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Vương Thái Hồng, “Cô giáo chờ tin tốt lành của em.”

“Cô giáo... thật sao?” Vương Thái Hồng bật khóc, ôm chặt lấy Chu Chiêu Chiêu.

Từ ngày cha đưa cô đến trường, cô đã biết rằng mình phải học thật giỏi để không phụ công lao của cha.

...

...

Vì vậy, dù phải cống em trai đi học, dù bị bạn bè chế giễu, cô vẫn không từ bỏ.

Cha từng nói, thế giới bên ngoài rất tuyệt vời, cô muốn ra ngoài nhìn ngắm một lần.

Cô không muốn giống những cô gái khác trong làng, cả đời chưa từng bước chân ra khỏi ngọn núi Hồng. Đến tuổi thì lấy chồng, sinh con rồi nuôi con.

Cả đời chỉ quanh quẩn nơi nhỏ bé này.

Mỗi mùa hè, đơn vị quân đội đều tổ chức các buổi biểu diễn văn nghệ, Vương Thái Hồng không bỏ lỡ buổi nào.

Có lần, cô thấy một đứa trẻ cũng đứng trên sân khấu.

Sau đó, cô gặp đứa trẻ đó ở hậu trường, nó nói là đi theo mẹ.

Nó mặc chiếc váy trắng xinh đẹp, biết rất nhiều thứ, kể cho cô nghe về thành phố của nó - một nơi cô chưa từng nghe đến.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Vương Thái Hồng bùng cháy một khát khao mãnh liệt: nhất định phải bước ra ngoài, nhìn thế giới rộng lớn kia.

Nhưng đồng thời, cô cũng hiểu rằng, cha già yếu, em trai còn nhỏ, kết quả tốt nhất của cô chỉ là học hết tiểu học rồi lấy chồng.

Như vậy, gia đình mới có người phụ giúp.

Vì thế, cô trân trọng từng giây phút ở trường, chăm chú nghe giảng và làm bài tập.

Người khác biết gì, cô phải biết; người khác không biết, cô cũng phải học.

Bởi cô biết, sau này sẽ không còn cơ hội ngồi trong lớp học yên ổn như bây giờ.

Nhưng giờ đây, có người nói với cô: “Em có thể học, không chỉ cấp hai, cấp ba, thậm chí nếu thi đậu đại học, cô sẽ tài trợ cho em.”

Làm sao cô không cảm động cho được?

“Cô giáo... thật sao?” Vương Thái Hồng vừa khóc vừa nói, “Em nhất định sẽ học thật giỏi, em nhất định sẽ thi đậu đại học.”

“Tốt lắm,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, xoa đầu cô bé, “Chỉ cần em muốn học, cô sẽ tài trợ.”

“Cảm ơn cô giáo,” Vương Thái Hồng nói xong liền định quỳ xuống, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu ngăn lại, “Em làm gì thế?”

“Đồ ngốc, chỉ cần em học tốt là được,” cô lắc đầu.

“Nhất định, nhất định sẽ học tốt,” Vương Quốc Phú cũng đỏ mắt nói.

Bên ngoài bức tường, có người lặng lẽ rời đi.

Đi được một đoạn, hắt gặp một người khác.

“Mập, có chuyện gì?”

“Chỉ là thăm hỏi gia đình,” người mập nói, “Tôi đã nói rồi, loại phụ nữ vô học như cô ta có thể làm được gì? Đừng quá căng thẳng.”

Tài trợ cho con gái nhà tàn phế học đại học?

Thật là nực cười.

“Đi thôi, không cần quan tâm,” người mập nói.

Người đối diện do dự một chút, sau đó gật đầu, “Không có chuyện gì thì tốt.”

Lại nói thêm, “Bây giờ là thời điểm then chốt, chúng ta phải khiến bộ phận thí nghiệm mới của họ không thể thành lập.”

Vì vậy, làm nhục thanh danh Dương Duy Lực, ít nhất khiến hắn tự lo không xuể, thì họ mới có cơ hội gây rối.

“Lục ca yên tâm, sẽ không hỏng việc đâu,” người mập cười nói, “Mấy người nhà họ Trác không phải dễ đối phó.”

Người được gọi là Lục ca gật đầu.

Nếu Trác Đình có thể thành công lấy được Dương Duy Lực thì tốt nhất, nếu không cũng không sao.

Ít nhất, sự việc này sẽ làm tổn hại thanh danh của Dương Duy Lực, tốt nhất là khiến vợ chồng họ rạn nứt.

Như vậy, những chuyện sau này sẽ dễ dàng hơn.

Dù kết quả cuối cùng thế nào, mục đích của họ cũng đã đạt được.

Hắn không như người mập tứ chi phát triển nhưng đầu óc đơn giản, tưởng rằng chỉ cần một chuyện này có thể hạ bệ Dương Duy Lực?

Không thể nào.

Nhưng trước hết làm nhục thanh danh, sau đó thêm vài chuyện khác, hắn không tin lãnh đạo căn cứ vẫn sẽ tin tưởng Dương Duy Lực như trước.

Chỉ cần đuổi được hắn đi, bộ phận thí nghiệm mới thành lập cũng sẽ tan thành mây khói.

Trần Quốc Bình chỉ là kẻ thô lỗ, không làm nên trò trống gì.

Cấp trên đã giao nhiệm vụ: bằng mọi giá không để bộ phận thí nghiệm thành lập.

Dù không thể phá hủy, cũng phải khiến nó không phát huy được tác dụng.

Sự xuất hiện của Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn là ngoài ý muốn, nhưng khiến vợ chồng họ rạn nứt cũng là một thành công.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lục Tử lộ vẻ ngưỡng mộ.

Đại ca quả là đại ca, ngay cả sự cố ngoài ý muốn cũng có thể lợi dụng để phục vụ mục đích của họ.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của bà ta.

Lục Tử rất tự tin vào nhiệm vụ này.

Chu Chiêu Chiêu không hề hay biết những chuyện này, sau khi rời nhà Vương Thái Hồng, cô đến bệnh viện.

Trong đơn vị, chuyện nhà họ Trác vẫn chưa xử lý xong.

“Ý em là...?” Dương Duy Lực nắm tay vợ, cảm kích hỏi, “Nơi Vương Quốc Phú bị thương có điểm không ổn?”

“Đúng vậy,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Anh ấy nói là rất gần nhà họ Trác.”

Không biết trong nhà họ Trác có ai liên quan không.

Hơn nữa, những người trong làng gần đó gặp chuyện, phần lớn đều từng đến khu vực ấy.

“Chiêu Chiêu,” Dương Duy Lực mỉm cười nhìn cô, “Em đúng là phúc tinh của anh.”

Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng hừ một tiếng, “Bây giờ em đang nghi ngờ, liệu vụ tai nạn đó có phải cũng do họ dàn dựng không.”

Dương Duy Lực nhướn mày, cười không nói.

“Ý anh là gì?” Chu Chiêu Chiêu nhìn hắn, sắc mặt đột nhiên tái đi, “Không lẽ thật sự là do họ gây ra?”

“Những người này điên rồi sao? Sao họ có thể làm vậy!”

“Lòng dạ muốn diệt ta chưa từng chết, nên mọi thủ đoạn đều có thể sử dụng,” Dương Duy Lực nói, “Nhưng...”

Lời hắn chưa dứt, Chu Chiêu Chiêu đã giận dữ bước đi.

“Em đi đâu?” Hắn gọi theo, nhưng Chu Chiêu Chiêu giận đến mức muốn giết người, mắt đỏ nhìn Dương Duy Lực, “Chuyện này anh đừng can thiệp.”

Dương Duy Lực: “...”

Hắn sờ mũi, trong khoảnh khắc, có một suy nghĩ thoáng qua: muốn nói hết mọi chuyện với Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng Chu Chiêu Chiêu đã đi mất.

“Nghe nói cô muốn gặp tôi?” Trác Đình hiện vẫn bị giam trong một phòng bệnh, thấy Chu Chiêu

Chiêu bước vào, liền kiêu ngạo nói, “Tôi sẽ không
nhượng bộ...”

Bốp!

“Cô dám đánh tôi?” Trác Đình ôm mặt, ánh mắt
như muốn phun lửa, “Cô dám đánh tôi, tôi nói cho cô
biết...”

Bốp! Lại một tiếng nữa.

Trác Đình gần như phát điên.

Người phụ nữ này... cô ta sao dám?!

Chương 282

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu vẫn muốn đánh cô ta.

Mỗi lần nghĩ đến loại người rác rưởi như thế này đã khiến Dương Duy Lực nằm liệt giường suốt một thời gian dài, cô lại càng tức giận.

Cô chỉ muốn xông lên, đánh cho cô gái trước mặt một trận thật đau.

“Gia đình các người có thể tùy tiện đánh người như vậy sao?” Người đàn ông trung niên giận dữ gào thét từ phòng đối diện.

Họ đều bị nhốt riêng biệt.

“Gia đình?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, giọng đầy mỉa mai, “Các người đều muốn cướp chồng của tôi rồi, tôi không được đánh cô ta sao?”

“Loại người vô liêm sỉ, bội bạc như ngươi, tôi thấy một lần đánh một lần.” Chu Chiêu Chiêu vung vẩy cổ tay, ánh mắt lạnh lùng.

“Tôi liều mạng với ngươi!” Trác Đình điên cuồng xông lên định đánh Chu Chiêu Chiêu, nhưng Điền Thủ Thành đứng bên cạnh đâu phải hạng vô dụng, làm sao có thể để cô ta chạm được vào người Chu Chiêu Chiêu?

Bốp! Một cái tát nữa vang lên.

...

...

“Người biết hành động của người gọi là gì không?”
Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, giọng đầy châm biếm,
“Gọi là đê tiện.”

“.....”

Trong phòng bệnh của Dương Duy Lực, Trần Quốc Bình nhìn anh với ánh mắt phức tạp, “Cậu cứ để vợ cậu đi đánh người như vậy sao?”

“Cậu nói gì thế? Ai bảo tôi bảo cô ấy đi?” Dương Duy Lực nhất quyết không nhận cái tội này, “Vợ tôi chỉ là xót cho tôi, tức giận thôi.”

“Nhưng phải nói, mấy cú đánh ngẫu nhiên của Chu Chiêu Chiêu thật sự rất đúng lúc,” Trần Quốc Bình nói, “Nếu không, bọn họ cứ co cụm ở đó không chịu lộ diện, chúng ta có biện pháp cũng không thể thi triển.”

Bây giờ người đã lộ mặt, sự việc không còn nằm trong tầm kiểm soát của họ nữa, mà phải theo nhịp điệu của chúng ta.

Khóe miệng Dương Duy Lực khẽ nhếch lên, quả nhiên Chu Chiêu Chiêu chính là phúc tinh của anh.

“Nhưng cậu giấu việc bị thương, khiến cô ấy tức giận như vậy,” Trần Quốc Bình cười, “Cậu không sợ sau chuyện này, cô ấy sẽ không thèm để ý đến cậu nữa sao?”

“Chuyện này cậu đừng lo,” Dương Duy Lực bốp trán, “Bên kia sắp xếp thế nào rồi?”

“Lát nữa khi cậu lên sân khấu, đừng để lộ sơ hở.” Anh tiếp tục, “Tôi nằm ở đây sắp mốc meo rồi.”

“Tôi biết.” Trần Quốc Bình gằn giọng, “Lũ khốn này, tôi cũng muốn xử lý chúng càng sớm càng tốt.”

Nếu không, cứ như ruồi bâu vo ve bên người, thật sự rất khó chịu.

“Cậu chờ xem đi, lát nữa tôi sẽ diễn một vở kịch lớn.” Trần Quốc Bình cười nói.

Nói xong, anh quay người đi ra ngoài, đến cửa lại dừng lại, quay đầu nhìn người đàn ông trên giường bệnh, “Tiếc là cậu không được xem.”

“Cút đi!” Dương Duy Lực vừa tức vừa buồn cười.

Anh không cần xem anh ta diễn kịch.

Chỉ là sau khi Trần Quốc Bình rời đi, Dương Duy Lực suy nghĩ về một vấn đề mà anh ta vừa nói.

Thực ra vết thương của anh không nghiêm trọng như lời đồn bên ngoài.

Tất cả chỉ là khói lửa để đánh lạc hướng bọn họ mà thôi.

Họ đã theo dõi bọn kia từ lâu, nhưng lũ này rất thông minh, ẩn nấp trong nhóm người họ Trác.

Nhóm người này rất kỳ lạ, không giao thiệp với bên ngoài.

Họ không ra ngoài, Dương Duy Lực và đồng đội dù có nhiều biện pháp cũng khó thi triển.

Đúng lúc này, Chu Chiêu Chiêu xuất hiện.

Trác Đình chờ gần một tháng mới lộ diện, chắc hẳn đã điều tra nền tảng của Chu Chiêu Chiêu và quan sát cô để đánh giá mức độ thương tích thực sự của Dương Duy Lực.

Lúc này, Dương Duy Lực càng không thể để Chu Chiêu Chiêu biết anh chỉ bị thương nhẹ, thực ra đã khỏe từ lâu.

Anh sợ Chu Chiêu Chiêu để lộ sơ hở, bị đối phương lợi dụng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lắm lúc sau này phải quỳ gối xin lỗi.” Dương Duy Lực nghĩ.

Dù sao, chỉ cần trừ khử được khối u ác tính này, anh sẵn sàng đổ dành vợ bằng mọi cách.

Trong khi đó, Trần Quốc Bình ung dung đi đến nơi giam giữ.

Người đàn ông trung niên thấy anh đến, mặt thoáng vui mừng, nhưng chỉ trong chốc lát, sau đó lại giả vờ hiền lành.

“Phó đoàn Trần, cuối cùng ngài cũng đến rồi.” Người đàn ông vội vàng chỉ vào mặt Trác Đình, giọng đầy phẫn nộ, “Ngài xem gia đình của các ngài đánh em gái tôi thành ra thế nào rồi.”

“Chuyện này các ngài phải cho chúng tôi một lời giải thích.” Người đàn ông nói tiếp, “Còn việc nhốt chúng tôi ở đây là có ý gì? Tôi muốn gặp thủ trưởng của các ngài, tôi muốn khiếu nại.”

“Đồng chí Trác bình tĩnh,” Trần Quốc Bình vội vàng xoa dịu, “Quân đội chúng tôi rất công bằng và lý trí.”

“Chỉ là việc này xử lý hơi khó khăn,” Trần Quốc Bình thở dài, “Tôi cũng muốn giúp các người.”

“Haizz...”

Anh thở dài một tiếng đầy nặng nề.

“Phó đoàn Trần,” người đàn ông trung niên hạ giọng nói với Trần Quốc Bình, “Có thể nói chuyện riêng một chút được không?”

Trần Quốc Bình liếc nhìn xung quanh, rồi bước vào, “Ở đây đều là người của tôi, anh muốn nói gì cứ nói.”

“Phó đoàn Trần có muốn bỏ chữ ‘phó’ đi không?”
Người đàn ông chăm chú nhìn anh.

Ánh mắt anh thoáng chút kinh ngạc, xen lẫn một chút toan tính.

Đúng rồi.

Người lính không muốn làm tướng không phải là lính tốt.

Họ đã điều tra rõ, Trần Quốc Bình và Dương Duy Lực cùng được điều động đến đây, cả hai đều là phó đoàn.

Vị trí đoàn trưởng sẽ được quyết định giữa hai người.

Nhưng Dương Duy Lực luôn áp đảo Trần Quốc Bình một bậc.

Ban đầu, hẳn còn nghĩ phải dùng cách nào để dụ Trần Quốc Bình đến, nào ngờ anh ta tự động tìm tới.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, chính ủy bận rộn, Dương Duy Lực còn nằm viện, việc này đương nhiên chỉ có Trần Quốc Bình xử lý.

Quả nhiên trời cũng đang giúp họ.

Khóe miệng người đàn ông trung niên nhếch lên, cười nói, “Có lẽ chúng ta có thể hợp tác.”

.....

Bên này, Chu Chiêu Chiêu sau khi đánh người vẫn rất tức giận, liền chạy đến nhà Lưu Thục Mai.

Trong lòng cô có một dự cảm mơ hồ.

Dù kế hoạch của Dương Duy Lực là gì, với tư cách là vợ anh, bị người khác tranh chồng, cô nhất định phải tìm chính ủy để đòi lại công bằng.

“Chiêu Chiêu, đừng buồn,” Lưu Thục Mai nắm tay Chu Chiêu Chiêu, an ủi, “Sao lại có loại người vô liêm sỉ như vậy chứ?”

Chuyện này xảy ra với ai cũng khó chấp nhận, càng nghĩ càng tức giận.

Làm gì có chuyện như thế này?

Cứu người lại bị vu oan.

Rõ ràng biết người ta đã có vợ rồi vẫn cố chen vào, không phải vô liêm sỉ thì là gì?

“Chính là đê tiện.” Cô tức giận nói, “Em yên tâm, lát nữa khi nhà chị Phùng về, nhất định sẽ đứng ra bảo vệ em.”

Việc Chu Chiêu Chiêu tìm chính ủy, ngay khi cô bước vào nhà Lưu Thục Mai, đã có người thông báo cho người đàn ông trung niên qua cửa sổ.

Chỉ là lúc này, hắn đã không còn lo lắng.

Đi thì đi, không đi hắn mới thấy lạ.

Càng tốt, nếu làm âm lên, mọi chuyện sẽ càng náo nhiệt, lúc đó sẽ có kịch hay để xem.

“Anh, em thật sự có thể lấy được anh ta không?”
Trác Đình hỏi người đàn ông trung niên.

“Có.” Người đàn ông trả lời không chút do dự.

Nhưng điều mà con ngốc này không biết là, ngày
cô lấy được Dương Duy Lực cũng là ngày cô chết.

Bởi vì chỉ khi cô chết, họ mới có thể gây chuyện.

Chương 283

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau, người đàn ông trung niên cùng Trác Đình và những người khác đã được thả ra.

Chu Chiêu Chiêu biết được chuyện này khi Lưu Thục Mai vội vã tìm cô sau giờ học.

“Tôi đã cãi nhau với lão Phùng nhà tôi,” Lưu Thục Mai tức giận nói, “Sao có thể thả con tiện nhân đó ra được?”

Họ nói rằng cuộc điều tra đã kết thúc, mấy người đó không có vấn đề gì.

Nhưng chuyện giữa Trác Đình và Dương Duy Lực vẫn chưa được giải quyết, chỉ là thả người ra thôi.

Chính vì thế, Lưu Thục Mai càng tức điên lên.

“Đây gọi là chuyện gì chứ?” Lưu Thục Mai thở dài, “Chúng ta làm gia đình quân nhân vốn đã hy sinh quá nhiều, giờ còn phải chịu đựng những chuyện như thế này.”

Nghĩ đến đây, bà chỉ thấy chua xót.

Trong khu gia đình quân nhân, đủ loại lời đồn lan truyền.

...

...

Chu Chiêu Chiêu đứng sững người, nhất thời không biết phải nói gì.

Kết quả này ngược lại khiến cô càng thêm khẳng định sự việc thật kỳ lạ.

“Chiêu Chiêu,” Lưu Thục Mai không biết suy nghĩ trong lòng cô, nhìn thấy cô như vậy chỉ thấy xót xa, “Sao số phận người phụ nữ chúng ta lại khổ đến thế?”

Đặc biệt là làm gia đình quân nhân, trên phải phụng dưỡng cha mẹ, dưới phải dạy dỗ con cái, mọi trách nhiệm trong nhà đều đè nặng lên vai họ.

“Chị ơi, cảm ơn chị đã nói với em những điều này,” Chu Chiêu Chiêu chân thành nói, “Em phải đi tìm anh ấy hỏi cho rõ.”

Nói xong, cô vội vã chạy về phía bệnh viện.

Nhưng trong mắt người ngoài, đó là hình ảnh Chu Chiêu Chiêu tức giận đi tìm Dương Duy Lực để làm rõ sự tình.

Trên đường đến bệnh viện, Chu Chiêu Chiêu cũng nghĩ về chuyện này, không biết một người bình thường biết được sự việc sẽ có thái độ như thế nào.

“Dương Duy Lực!” Khi đẩy cửa phòng bệnh bước vào, Chu Chiêu Chiêu giận dữ hét lên, “Em cần anh giải thích!”

Cánh cửa đóng sầm lại.

Người bên ngoài không nghe thấy bên trong nói gì, nhưng từ tiếng đóng cửa có thể đoán ra, Chu Chiêu Chiêu hẳn là rất tức giận.

Chưa kịp đoán thêm, đã nghe thấy tiếng đồ vỡ loảng xoảng bên trong.

Như có thứ gì đó bị ném xuống đất.

Chà... cơn giận này không nhỏ chút nào.

Các y tá và bác sĩ bên ngoài nhìn nhau, nhưng không ai dám gõ cửa.

“Liệu có chuyện gì không?” Một y tá nhỏ hỏi khẽ.

Nhưng không ai trả lời.

Trong phòng, sau khi Chu Chiêu Chiêu ném cái cốc trên bàn xuống đất, Dương Duy Lực giơ ngón tay cái ra hiệu khen ngợi.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu hỏi nhỏ.

“Tiếp tục đi,” Dương Duy Lực dùng cầm chỉ về phía bình nước nóng trên tủ, “Ném nó đi.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Đừng hỏi gì cả,” nhân lúc cô giận dữ xông đến định tranh luận với anh, Dương Duy Lực nói nhỏ, “Hãy cãi nhau ầm ĩ với anh.”

“Mấy ngày tới đừng đến bệnh viện,” anh tiếp tục dặn dò, “Đợi chuyện này kết thúc, anh sẽ giải thích cho em.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Dương Duy Lực, đồ khốn!” Chu Chiêu Chiêu tức giận ném bình nước nóng xuống đất, “...Ly hôn...”

Lần này tiếng hét rất to, khiến mấy người đang xem bên ngoài giật nảy mình.

Cái gì? Khốn nạn? Ly hôn?

Đang định lắng nghe kỹ hơn thì thấy cửa phòng mở ra.

Chu Chiêu Chiêu lấy tay che miệng, khóc chạy ra ngoài.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Trước đây thấy Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu bên nhau, ai cũng ngưỡng mộ cô được anh cưng chiều.

Nhưng bây giờ... chỉ thấy thật đáng thương.

Chẳng lẽ thật sự muốn ly hôn rồi sao?

Mấy ngày sau đó, các chị em hiếu kỳ phát hiện Chu Chiêu Chiêu không đến bệnh viện, mà suốt ngày ở trường.

“Cô ấy thậm chí không mang cơm cho chồng,” một chị kinh ngạc nói, “Chẳng phải là đang nhường chồng cho người ta sao?”

Lúc này không ở bên chồng, lại còn giận dỗi đòi ly hôn.

Thật là không khôn ngoan chút nào.

“Nghe nói cô ấy được chiều đến mức ngang ngược lắm mà?” Ai đó nói.

Nhưng dù có ngang ngược đến đâu cũng không nên giận dỗi lúc này chứ.

“Cô ấy vốn là như vậy,” Đào An Di mỉm cười nói, “Làm việc gì cũng chỉ theo tính cách của mình.”

“Không hề biết nghĩ cho đại cục,” cô nói một cách đạo mạo, “Các sếp chắc chắn sẽ xử lý chuyện này, kết quả là cô ta chưa nói gì đã tự mình làm âm lên rồi.”

“Làm như vậy không phải là cách giải quyết vấn đề,” Đào An Di nhân cơ hội này nói cho đã, “Không

chỉ khiến Dương Duy Lực mất mặt trước mọi người, còn làm quan hệ quân dân thêm căng thẳng.”

“Thật chẳng đáng,” cô thở dài.

Đồng thời cảm thấy may mắn, giá như lúc trước cô không lấy Dương Duy Lực, nếu không người đến đây làm loạn hôm nay chính là cô rồi.

Xem kịch của Chu Chiêu Chiêu vẫn tốt hơn là xem kịch của chính mình.

Hơn nữa, trong lòng Đào An Di còn có một chút phần khích khó tả.

Nếu Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu ly hôn, thì thật thú vị.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Đào An Di đều cảm thấy rất đã.

Chỉ muốn ngay lập tức khiến Dương Duy Lực ly hôn với Chu Chiêu Chiêu, sau đó cưới cô gái họ Trác kia.

Dù cô cũng rất ghét hành vi vong ân bội nghĩa của Trác Đình, nhưng so với việc nhìn Chu Chiêu Chiêu đau khổ, chuyện ghét bỏ có là gì?

Loại con gái như Trác Đình, dễ đối phó lắm.

Những lời bàn tán về Chu Chiêu Chiêu trong khu gia đình, người trong cuộc hoàn toàn không biết.

Lúc này, cô véo mũi Vương Thái Hồng, “Được rồi, thay quần cho em xong thì vào lớp đi.”

“Chuyện người lớn, trẻ con đừng lo lắng lung tung,” cô cười nói, “Cô không sao đâu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô giáo, cô nhất định phải mạnh mẽ lên,” Vương Thái Hồng không biết phải an ủi người cô giáo mà mình yêu quý nhất thế nào, chỉ có thể dùng lời người khác an ủi mình để an ủi Chu Chiêu Chiêu.

“Ừ, cô sẽ mạnh mẽ,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Thực ra cô chẳng có chuyện gì cả, mấy ngày nay không muốn ra ngoài chỉ là không muốn mọi người nhìn thấy sơ hở.

Bây giờ cô trông chẳng giống người sắp bị bỏ rơi chút nào.

Đã mấy ngày không gặp Dương Duy Lực, không biết bên đó sự việc xử lý thế nào rồi?

Khi Đào An Di xuất hiện, Chu Chiêu Chiêu không hề ngạc nhiên.

Ngược lại, nếu cô ta không đến, Chu Chiêu Chiêu mới thấy lạ.

“Đến xem kịch hả?” Cô nhướn mày nhìn Đào An Di, “Tiếc quá, ở đây không có kịch cho cô xem đâu.”

“Miệng lưỡi cứng ngắc,” Đào An Di cười, “Cô tưởng làm loạn như vậy là giải quyết được vấn đề sao?”

“Quân đội vẫn thả người ta ra rồi.”

Chu Chiêu Chiêu không nói gì.

“Vậy mà cô còn giận dỗi cãi nhau với Dương Duy Lực,” Đào An Di đảo mắt, “Thật là ngu ngốc.”

“Cô chỉ đang đẩy Dương Duy Lực ra xa hơn thôi.”

Lúc này không nghĩ cách giữ chặt trái tim đàn ông, lại còn cãi nhau với Dương Duy Lực, thật không biết trong đầu cô đang nghĩ gì.

“Dù tôi rất ghét cô, nhưng cũng không thích cái cô họ Trác kia,” Đào An Di lạnh lùng nói, “Tốt nhất cô hãy giữ chặt Dương Duy Lực, đừng để tôi thua quá thảm.”

Thua Chu Chiêu Chiêu không xấu hổ, nhưng cô Trác Đình kia là cái gì?

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Lối tư duy này cũng thật là độc nhất vô nhị.

Chương 284

DTV-EBOOK

Hôm sau, Chu Chiêu Chiêu lại đến tìm chính ủy Phùng Kiến Quốc, lần này cô thẳng tiến đến cơ quan.

Tiếc rằng vừa đến cổng, cô đã bị lính gác chặn lại: “Chính ủy của chúng tôi không có ở đây.”

Không chỉ chính ủy vắng mặt, mà cả phó đoàn trưởng Trần Quốc Bình cũng không có. Nói chung, tất cả những người có quyền quyết định đều “biến mất”.

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười: “Trốn tôi đấy hả?”

Được, nếu họ muốn trốn, thì cô cũng chẳng cần phải khách sáo nữa.

“Con bé này định đi đâu thế?” Một người đang lén theo dõi Chu Chiêu Chiêu thầm nghĩ, “Hương này sao giống như đường đến Bộ Tư lệnh vậy?”

Bởi vì nếu trở về trường, cô sẽ đi con đường trong khuôn viên, chứ không phải lối này.

Nhưng nếu Chu Chiêu Chiêu đến Bộ Tư lệnh gây rối, thì sẽ rất thú vị. Nếu cô chọc giận cấp trên, chức phó đoàn trưởng của Dương Duy Lực cũng sẽ chấm dứt.

...

...

Nghiêm trọng hơn, có lẽ anh ta còn không giữ được bộ quân phục trên người.

Quả nhiên, Chu Chiêu Chiêu tiến thẳng đến Bộ Tư lệnh, nhưng lính gác không cho cô vào.

Người theo dõi phía sau chỉ thấy cô đứng giữa quảng trường đối diện, khuôn mặt lộ vẻ giằng xé giữa bức bối, buồn bã và tức giận.

Nhưng một người phụ nữ yếu đuối như cô, gặp chuyện này thì còn biết làm sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

Rốt cuộc, cũng là do người đàn ông cô lấy không đủ mạnh mẽ.

Dù là “binh vương” đi chăng nữa, vẫn không thể bảo vệ được vợ mình.

Hắn ta chỉ là một tên tiểu tốt, nhưng cũng hiểu phải yêu thương vợ.

Chu Chiêu Chiêu đứng đó một lúc lâu, cuối cùng đành bất lực rời đi.

Nhìn thấy cô cúi đầu, thất vọng bước đi, người theo dõi cũng cảm thấy chạnh lòng.

Rõ ràng hai vợ chồng họ rất yêu thương nhau, vậy mà giờ lại thành ra thế này.

Thôi, cũng chỉ tại cô chọn nhầm người quá xuất sắc.

Thấy Chu Chiêu Chiêu về thẳng ký túc xá và không bước ra ngoài nữa, hắn suy nghĩ một lát rồi quay về báo cáo.

Chu Chiêu Chiêu về phòng và không đi đâu nữa, bên ngoài, những lời đồn về cô và Dương Duy Lực ngày càng nhiều.

Đủ thứ chuyện được bịa đặt.

Tuy nhiên, phần lớn các gia đình quân nhân đều đứng về phía Chu Chiêu Chiêu. Dù cho họ thấy cô hơi kiêu kỳ, nhưng đó không phải là lý do để Trác Đình có thể cướp chồng người ta.

Cũng có người lo lắng cho Chu Chiêu Chiêu.

Bây giờ không phải là lúc đấu đá với Dương Duy Lực, mà phải cùng chồng chung sức đối phó với kẻ ngoài kia chứ?

Quá kiêu kỳ, quá ngang ngược!

Tính cách như vậy, dù không có Trác Đình, sau này hai vợ chồng cũng khó mà bền lâu.

Trong khi Chu Chiêu Chiêu không đến bệnh viện, thì Dương Duy Lực trong viện cũng mặt lạnh như băng.

Dù anh không nói gì, nhưng các bác sĩ và y tá đến kiểm tra hàng ngày đều cảm thấy sợ hãi.

Không thể trách được, Dương Duy Lực khi lạnh lùng trông thực sự đáng sợ.

Điều này càng củng cố tin đồn về việc Chu Chiêu Chiêu bỏ chạy khỏi bệnh viện và đòi ly hôn.

Chẳng lẽ, họ thực sự muốn ly hôn?

Tin tức nhanh chóng lan đến gia đình họ Trác ở Hồng Sơn. Trác Đình đặc ý nói: “Em đã bảo người phụ nữ đó nóng nảy và thiếu suy nghĩ, anh trai cứ quá cẩn thận.”

“Khi em lấy được Dương Duy Lực, anh em mình có thể tự do ra vào căn cứ.” Trác Đình cười khẩy, “Muốn

làm gì chẳng được.”

Người đàn ông trung niên mỉm cười: “Em gái của ta quả nhiên giỏi giang.”

Trước đây, họ cũng từng nghĩ đến việc đưa người vào quân đội, nhưng những vị trí quan trọng đều đã có gia đình, còn những người độc thân như Trác Đình thì không thể vượt qua khâu kiểm tra lý lịch.

Vì vậy, họ mới nghĩ ra kế này, tạo ra tình huống để Dương Duy Lực cứu Trác Đình.

Sau khi có tiếp xúc thân mật, họ dùng gia quy để ép Dương Duy Lực phải cưới Trác Đình.

Nếu Dương Duy Lực đồng ý thì tốt, nếu không, họ sẽ dàn dựng việc Trác Đình tự tử, khiến anh ta bị vạ lây.

Tương lai của Dương Duy Lực coi như chấm dứt.

Bộ phận thí nghiệm mới thành lập mà không có Dương Duy Lực, thì chẳng khác nào con gấu mất vuốt, không thể làm nên chuyện.

Sau khi dỗ dành Trác Đình, người đàn ông trung niên rời khỏi nhà họ Trác và đi vào một con đường mật đạo dẫn đến ngôi nhà sang trọng.

Hắn không biết rằng, từ lúc rời khỏi nhà họ Trác, đã có người bí mật theo dõi, cho đến khi hắn vào trong ngôi nhà đó.

Nơi này vô cùng bí mật, nếu không tận mắt chứng kiến, ít ai có thể liên tưởng giữa nhà họ Trác và nơi này.

Chu Chiêu Chiêu không hề biết những chuyện này.

Diễn phải diễn cho trọn vẹn.

Cô không chỉ không đến bệnh viện thăm Dương Duy Lực, mà những người tinh ý trong trường còn nhận ra Chu Chiêu Chiêu ngày càng tiêu tụy.

Vương Thái Hồng, một học sinh rất quý cô giáo của mình, vô cùng lo lắng. Nhưng cô bé biết mình không giúp được gì, chỉ có thể cố gắng học tập thật tốt để cô giáo không phải phiền lòng.

Sự tiêu tụy của Chu Chiêu Chiêu được mọi người nhìn thấy rõ. Dù một số chị em cho rằng cô quá yếu đuối, nhưng phần lớn đều thông cảm với cô.

Cũng thật trùng hợp, chính ủy phụ trách bộ phận thí nghiệm đi công tác, còn lãnh đạo căn cứ cũng đến Bắc Kinh dự lễ kỷ niệm Quốc khánh.

Nói cách khác, Chu Chiêu Chiêu quá xui xẻo khi không có ai đứng ra bảo vệ cô lúc này.

Nhưng mọi người không biết rằng, vào một đêm nọ, cửa phòng ký túc xá của Chu Chiêu Chiêu bị mở nhẹ.

Một bóng người lén vào.

Người trong phòng dường như đã biết trước, dù không bật đèn, nhưng dưới ánh trăng, cô vẫn nhận ra người đến.

“Vợ.” Giọng Dương Duy Lực vang lên.

“Vết thương của anh thực sự không sao chứ?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, định bật đèn nhưng bị Dương Duy Lực ngăn lại: “Anh chỉ ở đây một lát rồi đi.”

Những ngày qua, Chu Chiêu Chiêu tiêu tụy một phần là do cô trang điểm nhẹ, phần khác là vì đợi

Dương Duy Lực đến giải thích.

Nhưng từ sau trận “cãi nhau” ở bệnh viện, anh đã không xuất hiện suốt mấy ngày.

Vì thế, quãng thâm dưới mắt cô ngày càng rõ.

“Xin lỗi em, để em phải chịu thiệt thòi.” Dương Duy Lực định tiến lại gần, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu đẩy ra: “Nói chuyện nghiêm túc đi, em chưa chắc đã tha thứ cho anh đâu.”

“Chắc em đã nghe chuyện có gián điệp ở vườn nho bên ngoài rồi phải không?” Dương Duy Lực nói.

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên: “Chẳng lẽ đó là thật?”

Gián điệp ư? Cô luôn nghĩ đó chỉ là tin đồn.

Đây là căn cứ quân sự, làm sao họ dám hoạt động trắng trợn như vậy?

“Những chuyện đó chỉ là nghi binh.” Dương Duy Lực véo nhẹ mũi cô, vẻ mặt ngây ngô của cô lúc này thật đáng yêu.

“Chúng tôi phát hiện có kẻ đứng sau, nhưng hẳn ta rất thận trọng, chúng tôi chưa tìm ra.” Anh tiếp tục.

“Ghét quá.” Chu Chiêu Chiêu vỗ tay anh ra, “Nói nhanh đi.”

“Lần này anh đi cứu người cũng là do họ sắp đặt.” Dương Duy Lực giải thích, “Thực ra chúng tôi đã phát hiện nhà họ Trác có vấn đề, nên mới tương kế tựu kế.”

Anh giả vờ bị thương nặng.

Nhưng không ngờ đối phương rất cảnh giác, lại im hơi lặng tiếng.

Dương Duy Lực đang nghĩ cách nào để dụ họ hành động, thì Chu Chiêu Chiêu xuất hiện, phá vỡ kế hoạch của họ.

“Vậy phải đợi đến bao giờ?” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Em không thể cứ mãi như thế này được.”

“Anh đến đêm nay chính là để nói với em về chuyện này.” Dương Duy Lực hôn nhẹ lên tay cô, “Sắp xong rồi.”

Quả nhiên, mọi chuyện diễn ra rất nhanh!

Ngày trước lễ Quốc khánh, một sự kiện lớn đã xảy ra tại căn cứ.

Chương 285

DTV-EBOOK

Hầu hết gia đình các cán bộ trong căn cứ đều nghe đồn rằng, trong những vườn nho bên ngoài căn cứ có gián điệp. Ngay cả những người mới đến cũng được nhắc nhở: “Ra ngoài tuyệt đối không được vào những vườn nho đó.”

Nhưng ai ngờ được, kẻ gián điệp thực sự lại ẩn náu ngay dưới mũi họ.

Bên ngoài cổng Bắc của căn cứ có một số cửa hàng, đều do gia đình các cán bộ mở. Đi thẳng từ cổng Bắc về phía Bắc sẽ đến thị trấn gần căn cứ nhất. Nhờ vị trí thuận lợi, thị trấn này khá phồn thịnh.

Điều gây ấn tượng nhất là ở phía Tây Bắc thị trấn có một tòa nhà nguy nga tráng lệ. Nghe nói đó là dinh thự của lão gia Ô Y Ba Nhĩ, một nhân vật có uy tín lớn trong vùng. Ông ta được biết đến như một nhà từ thiện, tài trợ cho nhiều trẻ em đi học, lại còn xây dựng viện dưỡng lão cho người già trong thị trấn.

...

...

Bất cứ ai nhắc đến lão gia này đều phải giơ ngón tay cái khen ngợi. Nhưng ai ngờ, kẻ gián điệp lớn nhất lại chính là “lão gia đức cao vọng trọng” Ô Y Ba Nhĩ. Đáng kinh ngạc hơn, lão gia này thực chất lại là một phụ nữ.

Nếu không nhờ sự nhạy bén của Dương Duy Lực, phát hiện ra “Ô Y Ba Nhĩ giả” có vấn đề, có lẽ lần này bà ta đã trốn thoát.

“Làm sao anh phát hiện ra lão gia Ô Y Ba Nhĩ có điểm bất thường?” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi Dương Duy Lực.

Điều này quả thực quá chấn động.

“Bàn tay,” Dương Duy Lực trả lời, “trên mu bàn tay của lão gia đó có một lớp chai dày.”

Loại chai này thường xuất hiện ở những người thường xuyên luyện tập súng. Vì vậy, anh mới nhận ra manh mối.

Tuy nhiên, Dương Duy Lực không lộ ra, mà âm thầm quan sát những người trong phòng. Sự hiện diện của người phụ nữ kia rất mờ nhạt. Nếu không phát hiện ra Ô Y Ba Nhĩ là giả, anh cũng không để ý đến bà ta.

Nhưng một khi đã chú ý, anh liền phát hiện thêm nhiều điều kỳ lạ. Khi có người đặt câu hỏi, ánh mắt họ lại liếc nhìn người phụ nữ đó.

Dương Duy Lực là ai?

Một người được điều đến bộ phận thử nghiệm quan trọng, lại khiến đối phương e ngại đến mức tìm cách phá hoại, khả năng trinh sát của anh vốn đã rất mạnh.

Sau đó, những người này bị bắt giữ và thẩm vấn riêng.

“Họ ẩn náu sâu như vậy, chắc không nhiều người biết thân phận thật của người phụ nữ đó đâu,” Chu

Chiêu Chiêu nói.

Những kẻ cần trọng như vậy thường sẽ không để lộ danh tính thật.

“Không nhiều,” Dương Duy Lực gật đầu, vuốt tay vợ, “nhưng Trác Đình lại biết.”

Người đàn ông trung niên kia là anh trai của Trác Đình, cũng là tay chân thân tín của người phụ nữ.

Trác Đình không thể ngờ rằng anh trai ruột của mình lại định g.i.ế.c cô trong đêm tân hôn với Dương Duy Lực, sau đó đổ tội cho anh.

Khi nghe những lời này, Trác Đình hoàn toàn sửng sốt.

Cô vốn được cưng chiều từ nhỏ, không chịu nổi kích động này, nên đã khai ra tất cả. Những gì cô biết, không biết, thậm chí cả suy đoán, đều bị moi ra hết.

“Giờ đã chuyển lên cấp trên điều tra,” Dương Duy Lực nằm dài trên giường, vui vẻ nói, “chắc sẽ moi được nhiều thứ.”

“Và em cũng lập công lần này,” anh nắm tay cô, “nhưng phần thưởng có lẽ không công khai.”

Chu Chiêu Chiêu vừa nghe câu đầu còn hứng khởi, liền bị câu sau dội gáo nước lạnh, tức giận đ.ấ.m nhẹ vào người anh.

“Đừng nóng, nghe anh nói hết,” anh cười, hôn nhẹ lên môi cô đang phùng ra, “phần thưởng của em sẽ được chuyển qua anh.”

Nói đến đây, anh cảm thấy áy náy: “Anh xin lỗi.”

Anh biết rõ thái độ của những gia đình trong căn cứ dành cho Chu Chiêu Chiêu, cùng những lời đàm tiếu sau lưng. Nếu có thể công khai phần thưởng, những cái miệng đó sẽ im bật.

“Em không sao,” Chu Chiêu Chiêu nói, “miễn là anh đừng gây thêm chuyện nữa là được.”

Hết ý tá lại đến người báo ân, cô không chịu nổi những kích thích kiểu này.

“Còn nữa,” Chu Chiêu Chiêu nhớ đến chuyện anh giả bị thương, “lần này vì tình huống đặc biệt nên em tạm tha, nhưng không có lần sau!”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh hiểu, anh hiểu,” Dương Duy Lực vội vàng nắm tay cô đặt lên n.g.ự.c mình, “anh cam đoan đây là lần cuối.”

Hừm...

Chu Chiêu Chiêu hừ một tiếng, rút tay lại: “Em đói rồi.”

“Anh đi nấu cơm ngay,” Dương Duy Lực nói, “em muốn ăn gì?”

“Anh tự quyết đi.” Chu Chiêu Chiêu lật người, “Em ngủ một lát đã.”

“Được.” Dương Duy Lực đứng dậy, đắp chăn cho cô, “Lúc nào cơm chín anh sẽ gọi em.”

Đêm qua Dương Duy Lực không về, Chu Chiêu Chiêu lo lắng mấy ngày nay nên ngủ không ngon. Sáng nay cô dậy sớm lên lớp dạy hai tiết, giờ mọi chuyện đã ổn, cơn buồn ngủ ập đến.

Thương vợ, Dương Duy Lực vội vào bếp nấu ăn.

Căn nhà này là nhà do căn cứ phân cho anh. Những cán bộ có chức vụ như anh khi điều đến đây đều được phân nhà sẵn.

Khu nhà dành cho cán bộ đoàn trong căn cứ là tòa nhà ba tầng, nhà Chu Chiêu Chiêu ở tầng hai, phía Đông.

Trần Quốc Bình mang đồ đến, ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức từ nhà Dương Duy Lực.

“Sao giờ này đã ăn cơm rồi?” Lúc này mới hơn 10 giờ sáng, chẳng phải giờ ăn.

“Ai mà biết được.” Đào An Di mặt lạnh như tiền nói.

Vụ nhà họ Trác đã kết thúc, giờ cả căn cứ đều biết Dương Duy Lực lập công, Trần Quốc Bình lại còn nói Chu Chiêu Chiêu mới đến căn cứ lần đầu, họ nên đến thăm.

Sáng sớm đi mua sữa và hoa quả, lại còn kéo cả cô ta đi theo. Đào An Di không muốn đến chút nào.

“Hay mình về trước đi,” cô nói, “người ta đang ăn cơm mà.”

“Ăn cơm thì càng tốt.” Trần Quốc Bình nói xong liền gõ cửa, “Anh quên ngày mai anh phải đi công tác rồi à?”

Chính xác là chiều nay phải đi.

Đào An Di: “...”

Dương Duy Lực vừa nấu xong, định đi gọi vợ dậy ăn cơm thì nghe tiếng gõ cửa.

Anh mở cửa, thấy khuôn mặt vuông vức của Trần Quốc Bình.

“Có việc gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

Trần Quốc Bình: “...”

Đây là không có ý định mời họ vào nhà sao?

Sau đó, anh nghe thấy giọng nói của Dương Duy Lực: “Vào đi, nhẹ tay thôi.”

Trần Quốc Bình: “...”

Vẫn không hiểu.

Nhưng Đào An Di đằng sau đã cười khẩy: “Thật là không biết xấu hổ, giờ này còn không chịu dậy.”

Trần Quốc Bình lúc này mới hiểu, trừng mắt nhìn Đào An Di, đặt đồ xuống.

“Lão Dương, ngày mai tôi đi công tác, mấy hôm nay toàn chuyện linh tinh nên chưa kịp thăm hỏi em đâu.”

“Đồ tôi để đây nhé.” Anh nói xong liền kéo Đào An Di đi, “Không làm phiền nữa, chúng tôi đi đây.”

Đào An Di: “... Trần Quốc Bình, anh bị điên à?”

Cô không muốn đến, anh cứ kéo đi. Đến nơi chưa kịp uống nước đã bảo về.

“Ai mới là vợ của anh?”

Chương 286

DTV-EBOOK

Trần Quốc Bình không ngờ Chu Chiêu Chiêu vẫn còn ngủ vào giờ này, không khỏi có chút ngỡ ngàng.

Dù cùng là phó đoàn trưởng với Dương Duy Lực, nhưng tương lai nhiều khả năng Dương Duy Lực sẽ được thăng chính đoàn, còn anh sẽ là phó của anh ta.

Hôm nay dẫn Đào An Di đến, cũng là muốn tạo cơ hội hòa giải giữa hai người.

Sau này cùng làm việc, nếu gia đình bất hòa sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của họ.

Tiếc là Đào An Di không hiểu được tấm lòng của Trần Quốc Bình, chỉ nghĩ anh khiến cô mất mặt.

“Tôi lấy phải anh rồi,” vừa về đến nhà Đào An Di đã khóc lóc, “Người ta chiều vợ, không nỡ gọi vợ dậy. Còn anh?”

“Gọi tôi dậy từ sớm, kết quả bị hắt hủi, chẳng được mời nước mời trà gì cả.”

Chuyện này, Trần Quốc Bình cũng thấy áy náy.

“Anh cũng không ngờ,” anh xin lỗi vợ, “Em đừng giận nữa, sáng chạy thể dục anh thấy cô ấy đi dạy mà.”

...

...

Không nói thì đỡ, càng nói Đào An Di càng phẫn nộ.

“Vậy là cô ta cố tình không muốn gặp chúng ta?”
Đào An Di giận dữ nói, “Chu Chiêu Chiêu tưởng mình là ai? Tiên nữ giáng trần à? Cả thế giới phải xoay quanh cô ta?”

“Em đừng giận nữa, có khi dậy sớm rồi ngủ lại ấy mà.” Trần Quốc Bình nói.

“Ha ha,” Đào An Di cười nhạt, “Anh biết rõ thế?”

Trần Quốc Bình đỏ mặt, “Ý anh là, có lẽ họ cũng có lý do, không phải cố ý tránh mặt.”

Anh ân hận vô cùng, biết thế không đi cho xong.

Dương Duy Lực không biết vợ chồng Trần Quốc Bình về nhà còn cãi nhau.

Chu Chiêu Chiêu vốn ngủ nhẹ, nghe tiếng động bên ngoài đã tỉnh giấc.

“Ai đến thế?” Khi cô chỉnh tề bước ra, khách đã về, chỉ còn Dương Duy Lực đang bày bát đĩa, dưới đất để một thùng sữa và hộp bánh quy.

“Lão Trần,” Dương Duy Lực nói, “Bảo là em đến căn cứ lâu rồi mà chưa sang thăm.”

“Sao anh không giữ lại ăn cơm?” Chu Chiêu Chiêu ngượng ngùng nói, “Biết thế em không ngủ nữa.”

Thật là thất lễ.

“Không cần để ý.” Dương Duy Lực nói, “Anh hiểu ý anh ta.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lúc anh ta đi công tác, anh sẽ nói chuyện.”
Dương Duy Lực nói.

Trần Quốc Bình dẫn Đào An Di đến, chẳng qua muốn hòa giải mâu thuẫn giữa cô và Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng những việc Đào An Di đã làm, nhiều lắm họ chỉ có thể “nước sông không phạm nước giếng”, coi như người dưng.

Quan trọng nhất, Dương Duy Lực không muốn Chu Chiêu Chiêu phải chịu thiệt.

Không thích mà phải ép mình tiếp xúc, không cần thiết.

“Có ảnh hưởng đến anh và lão Trần không?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng, “Nếu có, em thực ra cũng không sao.”

“Không.” Dương Duy Lực cười, “Nhưng nếu Trần Quốc Bình dễ dàng bị Đào An Di chi phối, thì cũng chẳng sao.”

Anh không ngại đổi một người phối hợp.

“Vậy được rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Món đậu cà này ngon lắm.”

Hai người ăn xong, Dương Duy Lực mới đến đơn vị.

Vụ Trác gia vẫn cần anh theo dõi.

Bọn chúng đã bám rễ ở đây nhiều năm, biết đâu có đồng chí nào đó bị mua chuộc?

Vừa nghĩ vậy, Dương Duy Lực đã được Phùng chính ủy gọi vào văn phòng.

Một tiếng sau, anh mặt nặng bước ra, họp ngắn với cấp dưới rồi vội vã về nhà.

“Sao lại về?” Chu Chiêu Chiêu đang phơi quần áo ngoài ban công, thấy anh về thắc mắc.

Anh vừa nói trưa không về ăn cơm mà.

“Chiêu Chiêu,” anh khẽ nói, “Anh phải đi công tác.”

Gấp thế?

Chu Chiêu Chiêu bỏ quần áo đi vào, Dương Duy Lực đã vào phòng ngủ chuẩn bị đồ.

“Những người đó phải đưa về Bắc Kinh thẩm vấn,” Dương Duy Lực nói, “Cấp trên giao anh nhiệm vụ này.”

Lòng Chu Chiêu Chiêu thắt lại, “VẬY... có nguy hiểm không?”

Bọn chúng đều là phần tử nguy hiểm mà.

“Đừng sợ, ở nhà đợi anh.” Dương Duy Lực cười, “Mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa rồi.”

Sao có thể không sao?

Chu Chiêu Chiêu vẫn lo lắng, Dương Duy Lực véo nhẹ má cô, thì thầm bên tai một câu.

Mặt Chu Chiêu Chiêu đỏ bừng, nhưng vẫn gật đầu nhẹ.

Dương Duy Lực cười mãn nguyện, Chu Chiêu Chiêu lại bầu vào eo anh.

Nhưng eo anh chẳng có chút mỡ thừa, chỉ khiến tay cô đau.

Dương Duy Lực sẽ đi vào tối, giờ về báo để cô chuẩn bị tinh thần.

Anh cảm thấy có lỗi.

Từ khi cô đến đây, dường như lúc nào cũng khiến cô lo lắng.

“Đồ xấu xa.”

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt.

Nhưng ngay lập tức đã bị anh bế lên.

Chu Chiêu Chiêu vội ôm lấy cổ anh, “Anh...”

Chưa kịp nói, cô đã được đặt nhẹ nhàng lên giường, sau đó là những nụ hôn nồng nhiệt của Dương Duy Lực.

“Chưa... tắm...” Chu Chiêu Chiêu ngập ngừng trong nụ hôn.

Dương Duy Lực ngừng lại, cười véo mũi cô.

Chu Chiêu Chiêu rất coi trọng vấn đề này, ban đầu Dương Duy Lực còn nghĩ cô cầu kỳ.

Cho đến một lần tình cờ đọc sách thấy ghi, đàn ông không chú ý vệ sinh sẽ khiến phụ nữ mắc bệnh, rất khổ sở.

Từ đó anh mới nghiêm túc.

Dù Chu Chiêu Chiêu không nói, anh cũng sẽ dừng lại.

“Cùng nhau.” Dương Duy Lực hôn cô, thì thầm, “Có thể thử.”

Thử gì?

Khi dòng nước từ vòi sen chảy trên da, ngón chân Chu Chiêu Chiêu co quắp lại.

Cô thế sẽ không bao giờ làm chuyện này ở đây nữa.

Thật... quá xấu hổ!

Có lẽ vì không gian mới, tư thế mới, Dương Duy Lực đặc biệt hăng say.

Khi nằm trên giường, Chu Chiêu Chiêu mệt đến nỗi không muốn nhúc nhích tay.

Thiu thiu ngủ, cô nghĩ may mà chiều nay không có tiết.

Không thì chắc c.h.ế.t mất!

Dương Duy Lực hôn lên trán vợ, “Anh đi đây.”

“Đồ đạc chuẩn bị xong chưa?” Chu Chiêu Chiêu cố mở mắt, “Em... tiễn anh.”

“Em ngủ đi.” Anh lại hôn cô, “Cơm anh nấu rồi, để trong nồi hâm, dậy thì ăn.”

“Anh đi vắng, em nhớ chăm sóc bản thân, có việc gì thì tìm chính ủy hoặc chị Lưu.”

Thấy cô mơ màng, Dương Duy Lực lắc đầu cười.

Lần sau phải dặn dò trước khi “làm chuyện ấy” mới được.

Chương 287

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu tỉnh dậy, trời đã tối. Cô liếc nhìn đồng hồ, lúc này đã là tám giờ tối. Thì ra cô đã ngủ từ ba giờ chiều đến giờ.

Căn phòng yên ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ nhà hàng xóm. Cô chợt nhận ra, Dương Duy Lực đã đi rồi.

Trên bàn có một bức thư, nét chữ của Dương Duy Lực mạnh mẽ và rõ ràng. Trong thư, anh dặn dò đủ thứ. Điều khiến Chu Chiêu Chiêu bất ngờ là anh nói đơn vị sẽ cử người mang rau và trứng đến nhà họ mỗi tuần một lần. Như vậy, cô sẽ không phải lo đi chợ.

Sau bữa tối, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy tinh thần sảng khoái, không còn chút buồn ngủ nào.

...

...

Những ngày này có nhiều việc, bản thảo của cô vẫn chưa viết xong. Chu Chiêu Chiêu cầm bút ngồi vào bàn bắt đầu viết. Đến khi tiếng kèn tắt đèn vang lên, cô mới nhận ra mình đã viết liền mấy tiếng đồng hồ. Nhưng nhìn lại bản thảo, cô cảm thấy vui vẻ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Những ngày Dương Duy Lực đi vắng, viết bản thảo, gửi bài và lên lớp đã trở thành thói quen của Chu Chiêu Chiêu. Thời gian trôi qua nhanh hơn cô tưởng.

Tuy nhiên, điều khiến Chu Chiêu Chiêu không ngờ là rau và trứng mà Dương Duy Lực dặn dò trong thư sẽ được giao hàng tuần, nhưng đã hai tuần trôi qua, cô vẫn chưa nhận được gì.

Liệu họ có quên không? Nhưng không thể nào, Dương Duy Lực đi công tác nhưng cô vẫn ở nhà, đây cũng là phúc lợi dành cho gia đình quân nhân.

Sau khi gửi xong bản thảo, công việc ở trường cũng không quá bận, Chu Chiêu Chiêu quyết định tìm Lưu Thục Mai để hỏi rõ.

“Sao chị vẫn chưa nhận được rau và trứng?” Lưu Thục Mai ngạc nhiên, nhíu mày.

“Có lẽ anh lính trẻ quên giao rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói. “Chị Mai, em muốn hỏi việc giao rau có ngày cố định không?”

“Thường thì nếu không có gì đặc biệt, sẽ là 10 giờ sáng thứ Ba,” Lưu Thục Mai suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Lúc đó à,” Chu Chiêu Chiêu nhíu mày. “Thứ Ba em có tiết cả sáng lẫn chiều.”

Nên thường trưa cô không về nhà, chỉ nghỉ ngơi một chút trong văn phòng hoặc tranh thủ viết bản thảo.

“Vậy có khả năng bị người khác lấy không?” Lưu Thục Mai nói.

Có vẻ khả năng này cao hơn. Thời buổi này vật chất không dư dả, chức vụ của Dương Duy Lực cao, không chỉ rau củ đa dạng mà còn có cả trứng. Chắc hẳn có người thèm muốn.

“Trước hết nên hỏi anh lính giao đồ đã,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Lưu Thục Mai cũng đồng ý. “Đi, chị đi cùng em đến đơn vị của họ.”

“Làm phiền chị quá,” Chu Chiêu Chiêu muốn từ chối.

Lưu Thục Mai lại nói: “Trước khi đi, Duy Lực có đến gặp chị, nhờ chị giúp đỡ em nếu có chuyện gì.”

“Chuyện nhỏ thế này không thể để em thất vọng với quân đội được.” Tư tưởng của Lưu Thục Mai rất cao, cô nói tiếp: “Đi thôi, làm rõ chuyện này.”

Hơn nữa, cô là vợ của chính ủy, các chị em ở đây đều mặc định có việc gì thì tìm cô, mà cô lại rất quý Chu Chiêu Chiêu, nên chủ động đề nghị.

“Chị biết Tiểu Triệu đó,” trên đường đi, cô nói với Chu Chiêu Chiêu. “Không phải là nó đâu.”

Một anh lính trẻ ăn cắp mấy thứ đó? Bán lấy tiền? Nếu bị quân đội phát hiện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Lần này, sau khi đăng ký, họ vào thẳng cổng đơn vị thí nghiệm. Lưu Thục Mai rõ ràng đã đến đây nhiều lần, nhanh chóng dẫn Chu Chiêu Chiêu đến nhà ăn lớn của đơn vị.

Lúc này chưa đến giờ ăn, nhưng còn chưa đầy một tiếng nữa là đến giờ cơm, nên trong nhà ăn mọi người đang rất bận.

Thấy Lưu Thục Mai đến, trưởng phòng hậu cần vội chạy ra. “Chị Lưu, chị đến có việc gì à?”

“Đến hỏi chút chuyện, không biết có tiện không?”
Lưu Thục Mai nói.

Cô quên mất rằng quân đội ăn cơm sớm hơn nhà họ một tiếng. Họ ăn trưa lúc 11 giờ 30.

“Không sao,” trưởng phòng hậu cần cười, mời họ vào phòng bên cạnh, định đi lấy nước nhưng bị Lưu Thục Mai ngăn lại. “Đây là vợ của phó đoàn trưởng Dương, mấy tuần nay các anh có giao rau và trứng cho nhà chị ấy không?”

Sắc mặt trưởng phòng hậu cần thay đổi. “Sao? Chị ấy không nhận được à?”

“Mỗi tuần chúng tôi đều giao đủ theo tiêu chuẩn,” anh giải thích, vẻ lo lắng.

Tuần này nếu anh nhớ không nhầm, còn có một hộp sữa gửi cho Chu Chiêu Chiêu nữa.

“Em không thấy,” Chu Chiêu Chiêu nói. “Vì vậy, anh có thể gọi anh lính giao đồ đến đây không?”

“Tất nhiên rồi,” trưởng phòng hậu cần nói, đứng dậy đi ra ngoài, sau đó nghe thấy giọng anh ta. “Gọi Triệu Tiểu Mao chạy đến đây ngay.”

Đang ra lệnh cho anh lính bên ngoài.

Triệu Tiểu Mao đến rất nhanh, thấy Lưu Thục Mai liền cười toe toét. “Chị Lưu cũng đến à.”

Không hề có vẻ gì là hoảng sợ, anh ta hỏi trưởng phòng hậu cần. “Trưởng phòng, anh gọi em có việc gì?”

Trưởng phòng hậu cần kể lại việc Chu Chiêu Chiêu chưa nhận được gì.

Triệu Tiểu Mao sốt ruột. “Sao lại không có chứ? Em đều treo ở cửa nhà chị ấy mà.”

Lại hỏi. “Nhà chị có phải là tòa 44, đơn nguyên 1, số 201 không?”

“Đúng vậy,” Chu Chiêu Chiêu trả lời.

Triệu Tiểu Mao càng thấy khó hiểu. “Em không giao nhầm đâu.”

Sau đó, anh ta kể chi tiết vị trí nhà Chu Chiêu Chiêu. “Em đợi trước cửa nhà chị khoảng một tiếng, chị không về, nên em treo đồ lên tay nắm cửa.”

“Có phải bị người khác lấy không?” trưởng phòng hậu cần nói.

Triệu Tiểu Mao lo lắng đến mức muốn khóc.

Sự việc này xét cho cùng là do anh ta lười một chút.

Anh ta hoàn toàn có thể mang đồ về, sau khi giao xong cho nhà khác, nếu Chu Chiêu Chiêu về thì giao lại. Hoặc nếu cô không có nhà, anh ta có thể mang về, đợi cô về rồi giao sau.

“Không sao, ngày mai là thứ Ba, lần này chúng ta sẽ bắt gian tại trận,” Lưu Thục Mai nói.

Nhưng không ai ngờ, người lấy đồ của Chu Chiêu Chiêu lại là một bà lão ở tầng một.

Bà lão họ Cổ, ngày thường lúc nào cũng mặt lạnh, lại rất thích giảng đạo lý.

Hàng ngày Chu Chiêu Chiêu đi làm về cũng thường gặp bà, bà Cổ đối với cô cũng khá tốt.

Bị bắt tại trận, bà Cổ thoáng hoảng hốt, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Đồ đạc cho nó cũng chẳng dùng được gì, suốt ngày ra ngoài đả mồi,” bà Cổ nói. “Tôi lấy một ít thì sao?”

Đúng như tên gọi, bà Cổ là người cổ hủ và nghiêm khắc.

Thái độ và lời nói của bà khiến Chu Chiêu Chiêu buồn cười. “Không sao, nhưng hành vi không hời hợt mà lấy này của bà khác gì kẻ trộm?”

Mặt bà Cổ càng khó coi.

“Tôi không phải kẻ trộm!”

Chương 288

DTV-EBOOK

Bà Cổ trong khu này cũng là một nhân vật khá nổi tiếng.

Dĩ nhiên, cái danh tiếng ấy không phải là thứ gì tốt đẹp, mà là sự keo kiệt đến mức khắc nghiệt của bà.

Bà đối xử với bản thân và gia đình cực kỳ tiết kiệm, từ ăn mặc đến sinh hoạt, keo kiệt đến mức khiến người ta cảm thấy hơi quá đáng.

Như lúc này, bà lão mặc bộ quần áo vá chằng vá đụp, mặt đầy vẻ giận dữ nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Tôi không có trộm đồ nhà cô.”

“Rau để ở cửa không có người lấy, tôi mới mang về,” bà thẳng lưng nói, “Tôi thấy phí quá.”

Bà không phải là kẻ trộm.

Bà chỉ thấy những thứ rau củ ấy không ai lấy, tiếc quá nên mới mang về nhà.

“Hơn nữa, một người phụ nữ như cô ở nhà ăn được bao nhiêu?”

Bà Cổ bĩu môi.

...

...

Để trong nhà rồi cũng hỏng, chi bằng cho họ ăn.

“Đây là đồ của nhà tôi, dùng hay không là việc của tôi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Tôi còn chưa từng thấy ai

trộm đồ của người khác mà nói ngang nhiên như vậy.”

“Cô bảo ai trộm đồ?” Bà Cổ dường như bị chọc giận, xông tới chỉ tay vào mũi Chu Chiêu Chiêu: “Cô bảo ai trộm đồ?”

Chu Chiêu Chiêu cũng không ngờ bà ta đột nhiên xông tới, ngón tay kia suýt chút nữa đã chọc vào mắt cô.

Cô sợ hãi lùi lại hai bước, mặt tái mét.

“Bà làm gì thế?” Lưu Thục Mai tức giận nói, “Có chuyện gì không thể nói rõ ràng, sao lại động tay động chân?”

“Rõ ràng là bà lấy trộm đồ của người ta, bà còn có lý lẽ gì nữa?” Vị tiểu đội trưởng cũng tức giận nói.

“Ôi, n.g.ự.c tôi đau quá,” bà Cổ ôm n.g.ự.c khóc lóc, “Các người cứ bắt nạt tôi đi.”

Thật chưa từng thấy loại người vô liêm sỉ như vậy.

“Cổ Trạch Phong đâu?” Tiểu đội trưởng hỏi người lính giao rau, “Đến đơn vị gọi anh ta về ngay.”

Nhà tiểu đội trưởng ở tòa nhà dành cho sĩ quan phía trước, trùng hợp thay, lại cùng tòa với nhà bà Cổ. Tính cách của bà ta, anh cũng nghe qua vài lần.

Mặc dù tiết kiệm là một đức tính tốt, nhưng không ai thích người ngoài xen vào cuộc sống của mình.

Bà Cổ chính là loại người như vậy.

Bà sống cực kỳ tiết kiệm, dù điều kiện ở đây không tệ, nhưng bà vẫn ngày ngày ăn dưa muối và bánh

ngô. Gia đình bà cũng phải ăn theo kiểu đó.

Bà Cổ rất mạnh mẽ, con trai và con dâu không dám phản kháng, chỉ tội nghiệp cho đứa cháu gái hơn hai tuổi, gầy gò đến thảm thương.

Tiểu đội trưởng thỉnh thoảng về nhà nhìn thấy đứa bé, cũng mang cho chút bánh mì trắng từ đơn vị.

Có lần bị bà Cổ nhìn thấy, bà ta liền giật lấy chiếc bánh mì, còn mắng tiểu đội trưởng là muốn hư hỏng đứa trẻ nhà bà.

Tiểu đội trưởng tức đến mức không nói nên lời.

Chỉ là, tòa nhà của họ cách nhà Chu Chiêu Chiêu khá xa, làm sao bà Cổ biết được nhà cô không lấy rau?

Tiểu đội trưởng thắc mắc điều này.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tôi tự mình nhìn thấy,” bà Cổ ngượng ngùng nói, “Cô ta ngày nào cũng ăn mặc lòe loẹt đi dạy học, nhìn đã biết là không biết nấu ăn.”

Những thứ đó để ở nhà cô, phí quá.

Chu Chiêu Chiêu cười: “Tôi tự kiếm tiền tự tiêu, liên quan gì đến bà?”

Con người không thể sống một cách tử tế, cứ phải như bà Cổ, giống kẻ ăn mày sao?

“Cô như vậy là không được,” bà Cổ giận dữ nói, “Đây chính là tư bản chủ nghĩa, tôi có thể đến căn cứ tố cáo cô.”

“Tốt quá, tố cáo luôn đi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Rau và trứng nhà tôi treo ở cửa tốt lành, sao lại bị trộm?”

Bà Cổ há miệng, không nói gì nữa.

Một lúc sau, Cổ Trạch Phong chạy đến, mồ hôi nhễ nhại.

Trên đường đi, anh đã nghe kể về việc bà Cổ làm, vừa đến liền xin lỗi Chu Chiêu Chiêu: “Chị ơi, thật xin lỗi, em nhất định sẽ nói rõ với mẹ, không để bà ấy lấy đồ nhà chị nữa.”

“Chỉ nhà tôi thôi sao?” Chu Chiêu Chiêu bật cười vì cách suy nghĩ của anh ta.

Cổ Trạch Phong ngượng ngùng: “Dĩ nhiên là không được lấy của ai hết.”

Nhưng anh cũng biết tính cách của mẹ mình, nói bao nhiêu cũng không nghe.

Chỉ là, Chu Chiêu Chiêu là vợ của Dương Duy Lực, mà Dương Duy Lực lại là người đứng đầu bộ phận thử nghiệm trong tương lai. Còn anh, trùng hợp thay, vừa được lãnh đạo gọi lên nói chuyện, có thể sẽ được điều đến bộ phận thử nghiệm.

Vì vậy, dù thế nào cũng không thể làm mất lòng Chu Chiêu Chiêu.

Bà Cổ còn muốn nói gì đó, nhưng bị Cổ Trạch Phong kéo chặt lại, nói nhỏ: “Mẹ ơi, nếu mẹ muốn cả nhà ta về quê, thì cứ tiếp tục gây chuyện đi.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn kỹ Cổ Trạch Phong, anh mặc quân phục màu xanh, thắt dây lưng da, nhưng bụng vẫn hơi nhô ra.

Tạo nên sự tương phản rõ rệt với dáng người gầy gò của bà Cổ.

Nhưng nếu Chu Chiêu Chiêu nhìn thấy vợ con của Cổ Trạch Phong, cô sẽ thấy sự khác biệt còn rõ rệt hơn.

Việc bà Cổ thích chiếm tiểu tiện, Cổ Trạch Phong cũng biết, nhưng anh không ngờ lần này bà lại dám làm chuyện lớn như vậy.

Bà Cổ không muốn về quê chút nào, ở đây tốt hơn quê nhiều, lập tức ngậm miệng lại.

“Rau, sữa và trứng giao đến hai lần gần đây,” tiểu đội trưởng nhú mày nói, “Mau về nhà lấy lại đây.”

Lúc này, bà Cổ bùng nổ.

Người ở đây không biết, ở quê bà có biệt danh là “gà từ”, người khác là gà trống không nhả lông, còn bà có từ tính, không những không nhả lông mà còn có thể vặt lông người khác.

Đồ đã vào tay bà, đừng hòng lấy lại.

Hơn nữa, những thứ đó đã bị bà xử lý hết rồi, muốn cũng không lấy lại được.

“Vâng, vâng,” Cổ Trạch Phong vội nói, “Em đi lấy ngay.”

“Lấy gì? Không có,” bà Cổ lớn tiếng, “Chẳng còn gì cả.”

Cổ Trạch Phong đau đầu nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ giấu những thứ đó ở đâu rồi?”

Bởi vì cuối tuần trước anh về nhà, vẫn chỉ thấy dưa muối và cháo kê, chưa từng thấy bóng dáng rau củ nào.

Vì vậy, Cổ Trạch Phong đoán chắc mẹ đã giấu đi.

“Tôi... tôi ăn hết rồi,” bà Cổ thần sắc kỳ lạ nói,
“Đúng vậy, tôi lén ăn một mình hết rồi.”

Dù sao, ăn rồi thì không thể nhả ra được.

Bà Cổ nghĩ vậy, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, ý nói:
Tôi ăn hết rồi, cô làm gì được tôi?

Chu Chiêu Chiêu không làm gì được bà, nhưng ở
đây còn có Cổ Trạch Phong.

“Đền bằng tiền đi,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Dù bà Cổ có trả lại rau và sữa, cô cũng không dùng
nữa.

“Cái gì? Sao cô không đi cướp luôn đi?” Bà Cổ nghe
nói đền tiền, lập tức nổi giận, “Cô đúng là loại đàn bà
tham tiền.”

“Đồ căn cứ phát cho mà cô cũng dám bán,” bà Cổ
đầy vẻ chính nghĩa nói.

“Đúng là đồ nhà quê, thứ gì cũng thèm.”

Ngay lúc lời nói của bà vừa dứt, bên ngoài bỗng
vang lên tiếng nói: “Cô Chu, xin lỗi nhé, tôi không
biết đây là sữa nhà cô, nếu biết tôi đã không mua.”

Mua?

Chương 289

DTV-EBOOK

Người vừa đến là người Chu Chiêu Chiêu quen biết, chính là mẹ của Ngô Diệu Diệu trong lớp cô - Dương Khiển Vân.

Trên tay bà ta còn xách một hộp sữa.

“Cô Chu, thật xin lỗi,” Dương Khiển Vân áy náy nói, “Tôi không biết số sữa này là họ lấy từ nhà cô.”

Nếu biết, bà ta sao dám mua?

Chu Chiêu Chiêu là giáo viên chủ nhiệm của con gái bà, chỉ mới dạy vài tháng mà thành tích của con bé đã tiến bộ rõ rệt.

Giờ đây con bé rất hứng thú học tập, nên bà mới nghĩ mua chút sữa bồi bổ cho con.

Không ngờ đây lại là số sữa bà Cổ trộm từ nhà Chu Chiêu Chiêu.

Vậy bà ta sao dám nhận?

Nghe tin là lập tức mang đến trả ngay.

...

...

Bà Cổ: “...”

Cổ Trạch Phong: “...Mẹ, mẹ thật sự đem bán những thứ đó rồi?”

“Không có, con đừng bịa chuyện,” bà Cổ vội vàng biện bạch.

Nhưng lời vừa dứt, đã có người khác đến “tát” thêm cái nữa.

“Cô Chu,” một người nhà quân nhân khác xách giỏ trứng bước vào, “Đây là số trứng tôi mua từ bà ngoại của Viên Viên.”

“Nhưng có mấy quả con tôi đã ăn mất rồi, tôi xin bồi thường bằng tiền, cô thấy được không?”

Người này Chu Chiêu Chiêu không quen, là một phụ nữ trung niên, nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của bà ta, cô gật đầu đồng ý: “Được.”

Mắt bà Cổ tròn tròn: “Mẹ của Tiểu Tiểu, con gái bà không phải đang ở cũ sao?”

Mua trứng của bà là để bồi bổ cho con gái lúc ở cũ.

“Bà bảo với tôi là bà đi mua từ ngoài làng,” mẹ Tiểu Tiểu nói.

Nên bà mới lấy.

Nếu biết là bà trộm của Chu Chiêu Chiêu, bà sao dám mua? Vậy bà thành người gì?

Một hai người đều đến trả đồ, đồng thời đòi bà Cổ hoàn tiền: “Tiền thì bà phải trả lại cho chúng tôi.”

“Không có tiền,” bà Cổ nói, “Ai biết mấy người lấy đâu ra những thứ này, biết đâu các người cố tình hại tôi.”

Dù sao bà cũng không thừa nhận mình trộm đồ rồi đem bán.

“Rõ ràng là bà bán cho chúng tôi, còn cả rau nữa, nếu bà không muốn nhận, tôi có thể gọi người hôm

đó mua đồ của bà đến đổi chất,” Dương Khiển Vân nói.

Bà Cổ cũng bảo với bà ta, gà này là bà mua từ dân làng.

Bà Cổ bị đẩy vào thế bí, suýt nghẹn thở.

Đến lúc này, Cổ Trạch Phong còn không hiểu sao?

“Mẹ, sao mẹ lại làm thế?” Cổ Trạch Phong đau lòng nói, “Ở đơn vị có ăn có mặc đầy đủ, nhà mình đâu phải...”

Câu nói của anh dừng lại.

Nhà anh đâu có đầy đủ?

Thật ra, nhà anh quả thật không có.

Từ khi anh điều chỉnh chức vụ, được đón gia đình lên ở cùng, vợ con và mẹ già đều đến đơn vị.

Mẹ anh cả đời sống khổ cực giản dị, nên gia đình vẫn giữ thói quen như ở quê: dưa muối và bánh mì.

Cổ Trạch Phong vì thường xuyên ở đơn vị, ít về nhà, lại quen ăn uống như vậy từ nhỏ, nên không thấy có vấn đề gì.

Nhưng giờ nghĩ lại, điều kiện ở đơn vị tốt hơn ở quê nhiều, không cần phải sống khổ sở như vậy.

Cổ Trạch Phong chợt nhớ lời vợ từng nói: “Con còn nhỏ, có thể mua cho cháu ít sữa bột hoặc sữa không?”

Lời vừa dứt, bà Cổ đã mắng nhiếc: “Đồ đàn bà tham ăn, không có sữa cho con bú lại nghĩ đến chuyện xa xỉ.”

“Sữa bột? Mua về chắc toàn vào bụng mày.”

“Đừng có mơ.”

“Nhà ta lấy phải mày là xui xẻo tám đời, nuôi con không xong thì mày còn làm được gì?”

Cảnh tượng tiếp theo là vợ anh im lặng chịu đựng lời mắng của mẹ, đầu cúi thấp dần, không dám nói nửa lời, chỉ ôm chặt con gái.

Cuối cùng, Cổ Trạch Phong không chịu nổi, kéo mẹ lại: “Chẳng qua là sữa bột thôi, lương tháng của con đâu đến nỗi không mua nổi.”

Bà Cổ trừng mắt nhìn con dâu.

Hôm sau, Cổ Trạch Phong quả nhiên mua một hộp sữa về, nhưng sau đó không biết con gái có được uống không, vì anh đi công tác dài ngày.

Khi trở về, vợ cũng không nhắc đến chuyện mua sữa nữa, anh cũng quên luôn.

Giờ đây, không hiểu sao ký ức đó lại hiện lên rõ ràng như vậy.

Ánh mắt Cổ Trạch Phong rơi vào đứa trẻ mà mẹ Tiểu Tiểu dẫn theo.

Đứa bé này anh quen biết, là cháu ngoại của mẹ Tiểu Tiểu, cùng tuổi với Viên Viên nhà anh, nghe nói là đứa trẻ sinh non.

Cùng là trẻ 2-3 tuổi, đứa bé này đã chạy nhảy khắp nơi, còn con gái anh gầy gò, đi lại chậm chạp.

Anh luôn nghĩ do con gái sinh ra không được bú sữa mẹ đầy đủ, nhưng đứa trẻ sinh non này lại khỏe mạnh hơn con anh.

Cổ Trạch Phong không khỏi suy nghĩ: Tại sao lại như vậy?

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ ngợi, anh phải giải quyết chuyện trước mắt.

“Cô Chu, tiểu đội trưởng, mọi người yên tâm, đồ mẹ tôi lấy tôi nhất định sẽ trả lại, tiền cũng sẽ hoàn đủ.”

Câu sau là nói với mẹ Tiểu Tiểu và những người khác.

Bà Cổ ngồi phịch xuống đất, khóc lóc thảm thiết: “Đồ phá gia chi tử, lấy gì mà trả?”

“Đây là g.i.ế.c ta rồi,” bà Cổ vừa khóc vừa kêu, “Khổ thân ta bón cơm bón cháo nuôi mày khôn lớn, lại đưa mày vào quân ngũ.”

“Giờ mày sống sung sướng, còn anh trai mày ở quê vẫn ăn rau ăn cháo.”

“Mày trả, mày lấy gì trả?”

Số tiền đó, bà đã gửi về quê cho anh trai xây nhà rồi, trên người bà không còn đồng nào.

“Vậy tiền bán đồ đâu?” Cổ Trạch Phong mặt đen lại hỏi.

Mới mấy ngày, không lẽ tiêu hết rồi?

Chu Chiêu Chiêu và mọi người đều sửng sốt.

Thì ra, bà ta đem cả rau củ và sữa do đơn vị cấp đi bán?

Thật là... toan tính quá!

“Ta không biết,” bà Cổ ngang ngược nói, “Đòi tiền thì không có.”

“Mọi người về đi,” Chu Chiêu Chiêu bị bà ta làm đau đầu.

Bà Cổ mừng rỡ, định lăn ra khỏi đất bỏ đi, nhưng lại nghe Chu Chiêu Chiêu nói: “Việc này nên báo cáo lên cấp trên.”

Dùng phúc lợi của đơn vị để buôn bán, đây là điều không thể chấp nhận.

“Đồng chí Chu, tiểu đội trưởng,” Cổ Trạch Phong sốt ruột, “Ngày mai tôi nhất định trả lại đồ.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lúc này không nói rõ thời gian, nghe báo lên cấp trên liền hứa trả ngay?

Chu Chiêu Chiêu không nói gì, nhìn tiểu đội trưởng.

“Tiểu Cổ à, việc này không biết thì thôi, đã biết thì phải báo cáo lên trên,” tiểu đội trưởng nói.

Nếu không, đó là sự thiếu trách nhiệm của anh.

Mặt Cổ Trạch Phong tái mét.

Lần này, có lẽ anh thật sự bị mẹ hại rồi.

Nhưng biết làm sao được?

Nhìn thái độ của bà Cổ, có lẽ đây không phải lần đầu.

Chương 290

DTV-EBOOK

Cuối cùng, bà Cổ bị Cổ Trạch Phong kéo đi một cách thô bạo.

Không đi thì ở lại tiếp tục gây chuyện sao?

Những việc sau đó Chu Chiêu Chiêu không quan tâm nữa, nhưng chiều hôm sau khi cô từ trường về, Cổ Trạch Phong đã mang tiền đến trả.

Sữa và trứng thì thu hồi được, nhưng rau củ đã bị người mua ăn hết rồi.

Cổ Trạch Phong đành phải bồi thường bằng tiền.

“Tôi thay mẹ xin lỗi cô,” Cổ Trạch Phong cúi người trước mặt Chu Chiêu Chiêu, “Xin lỗi, tôi sẽ quản lý bà ấy chặt hơn từ nay về sau.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu không muốn nói nhiều với anh ta, chỉ gật đầu.

Tưởng chừng chuyện này đã qua đi, nhưng ngày hôm sau Lưu Thục Mai đã tìm đến.

“Cô có biết bà cổ già kia dùng tiền vào việc gì không?” Lưu Thục Mai hỏi.

...

...

Nhà cô ấy gần nhà Chu Chiêu Chiêu, trước đây không hiểu rõ tính cách của Chu Chiêu Chiêu, nhưng giờ đã hiểu và khá thích con người cô.

“Làm gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi.

“Gửi hết về quê rồi,” Lưu Thục Mai lắc đầu, “Nghe nói là để xây nhà cho anh cả.”

“Tôi nghe nói bà cổ này ở đơn vị ăn tiêu dè sẻn là để dành tiền cho anh cả nhà.”

Thiên vị đến mức không còn biết đâu là giới hạn.

“Cô có biết bé Viên Viên nhà Cổ Trạch Phong không? Gần ba tuổi rồi mà trông còi cọc hơn cả đứa bé hai tuổi,” Lưu Thục Mai thở dài.

Mọi người đều tưởng bà cổ tiết kiệm vì bản thân cũng sống khắc khổ.

Nhưng hóa ra là do thiên vị.

Lại là tư tưởng trọng nam khinh nữ, cho rằng anh cả sinh con trai, còn Cổ Trạch Phong sinh con gái, ăn uống tốt cũng vô ích, chỉ phí phạm.

Nghe mà phát bực!

“Vay tiền của Cổ Trạch Phong...” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Chẳng lẽ là đi vay?”

“Làm gì có,” Lưu Thục Mai cười.

Cổ Trạch Phong cũng vì chuyện này mà đau lòng lắm. Bà cổ rất ranh mãnh, giấu tiền đi chờ khi tích cóp đủ liền gửi về quê.

Không ngờ lại bị Cổ Trạch Phong phát hiện.

“Nghe nói giờ bà ta còn đang ** nằm liệt giường đấy,” Lưu Thục Mai châm biếm nói, rồi lại thở dài, “Vợ Cổ Trạch Phong đang phải hầu hạ, thật đáng thương.”

Cổ Trạch Phong lấy tiền đi, bà cổ liền trút giận lên đầu vợ anh - Vương Hiếu Quyên.

“Đây cũng là một người đáng thương,” Lưu Thục Mai lắc đầu, “Gặp phải người mẹ chồng độc đoán như bà cố.”

Vừa độc đoán lại vừa thiên vị!

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười không nói gì.

Phiêu Vũ Miên Miên

Kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng ghét.

Bé Viên Viên nhà Cổ Trạch Phong cô cũng từng gặp.

“Người khác thế nào tôi không biết,” cô nói, “Nhưng tôi nhất định sẽ không để con gái mình như vậy.”

Vương Hiếu Quyên có tay có chân, dù là vì con, cũng phải nuôi dưỡng con tử tế.

Nhưng đứa bé kia gây gò đến mức nhìn mà đau lòng.

Lưu Thục Mai suy nghĩ một chút, cô cũng có con, nghĩ lại đúng là như vậy.

Quả nhiên vẫn là Chu Chiêu Chiêu.

“À này,” Lưu Thục Mai không muốn nói chuyện bà cố làm mất vui, liền đổi chủ đề, “Cuối tuần này chúng tôi định vào thành phố mua đồ dùng mùa đông, cô đi không?”

Ở đây sau tháng mười là bắt đầu lạnh rồi.

“Đi chứ,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Nói đến đây, từ khi đến nơi cô chưa đi đâu cả, “Đi bằng cách nào?”

“Thứ bảy này có xe của căn cứ, chúng ta đi xe đó,” Lưu Thục Mai nói, “Điểm đón ở quảng trường, chín giờ sáng.”

Lại nói tiếp, “Nếu cô đi thì tôi mua vé luôn.”

“Vâng, cảm ơn chị Thục Mai,” Chu Chiêu Chiêu đứng dậy lấy tiền vé từ ngăn kéo đưa cho cô.

Lưu Thục Mai cũng không khách sáo, nhận tiền rồi ngồi nói chuyện một lúc trước khi đi mua vé.

Đến thứ bảy, Chu Chiêu Chiêu và Lưu Thục Mai cùng đến quảng trường, phát hiện hôm nay có khá nhiều người vào thành phố.

Điều bất ngờ là trong đám đông lại thấy bóng dáng Vương Hiểu Quyên.

Không mang theo con.

Khi thấy Lưu Thục Mai nhìn mình, Vương Hiểu Quyên e dè chào họ.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô đâu có ăn thịt người, sao cảm giác Vương Hiểu Quyên có vẻ sợ cô thế?

“Cô ấy sợ mẹ chồng,” Lưu Thục Mai cười giải thích khi Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Cô là người đã khuất phục được bà cố.”

“Hoặc cũng có thể hiểu sự sợ hãi đó là sự ngưỡng mộ.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô hoàn toàn không muốn sự ngưỡng mộ này.

Chu Chiêu Chiêu tưởng mình sẽ không có giao tiếp gì với Vương Hiểu Quyên, nhưng sau khi xuống

xe, cô ấy lại đi theo họ.

“Hiếu Quyên, con đi thành phố thì ai trông con cho?” Lưu Thục Mai hỏi.

“Tôi... tôi nhờ người khác trông hộ một lúc,” Vương Hiếu Quyên căng thẳng kéo vạt áo trả lời.

Chu Chiêu Chiêu muốn mua sách và đồ dùng học tập cho học sinh nên tách ra đi trước.

Không ngờ Vương Hiếu Quyên vẫn đi theo sau.

“Cô đi theo tôi, có việc gì sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Vương Hiếu Quyên mím môi không nói, Chu Chiêu Chiêu thấy vậy cũng không ép, tiếp tục đi đến hiệu sách.

Khi cô chọn sách bên trong, Vương Hiếu Quyên đứng đợi ở ngoài.

Chu Chiêu Chiêu mua xong đồ ra ngoài, nhìn cô ấy một cái, Vương Hiếu Quyên vẫn căng thẳng kéo vạt áo.

“Trưa rồi,” Chu Chiêu Chiêu thấy vậy cũng mềm lòng, “Đi ăn cơm đi.”

Vương Hiếu Quyên ngẩng đầu nhìn Chu Chiêu Chiêu, rồi lắc đầu, “Tôi... tôi mang theo đồ ăn rồi, cô ăn đi.”

Nhưng vẫn đi theo sau.

Chu Chiêu Chiêu cũng hết cách, tìm một quán cơm gọi hai món và hai bát cơm, “Ăn đi.”

Cô lạnh lùng đưa bát cơm cho Vương Hiếu Quyên, “Không ăn thì để lại cho chủ quán.”

Vương Hiếu Quyên do dự một chút, cuối cùng không cưỡng lại được mùi thơm của thức ăn, ngồi xuống ăn.

Cô ấy không nhớ đã bao lâu rồi mình không được ăn cơm trắng ngon như thế này, ký ức bỗng ùa về.

Hồi nhỏ, cô ấy từng được ăn cơm trắng như vậy, không chỉ một lần.

Chỉ là đã quá lâu, khiến cô suýt quên mất mình cũng từng là đứa trẻ nhà khá giả.

Đang suy nghĩ, bát cơm bỗng được gấp thêm thức ăn.

“Ăn đi, chỉ ăn cơm không thì sao được,” giọng nói của Chu Chiêu Chiêu vang lên.

Nước mắt Vương Hiếu Quyên bỗng trào ra.

Cô ấy không nói gì, Chu Chiêu Chiêu cũng giả vờ không thấy, bữa cơm trôi qua trong không khí như vậy.

Chu Chiêu Chiêu tưởng Vương Hiếu Quyên sẽ nhờ cô giúp đỡ, nhưng sau bữa ăn cô ấy vẫn im lặng, tiếp tục đi theo Chu Chiêu Chiêu.

Mãi đến khi Chu Chiêu Chiêu vào cửa hàng.

Vương Hiếu Quyên mím môi do dự, cuối cùng vẫn không nói ra.

“Cô muốn mượn tiền à?” Chu Chiêu Chiêu không nhận được nữa liền hỏi, nhưng cô ấy lắc đầu.

Chu Chiêu Chiêu định hỏi tiếp, Vương Hiếu Quyên bỗng quay người bỏ chạy.

Để lại Chu Chiêu Chiêu đứng ngơ ngác: “...”

Chương 291

DTV-EBOOK

Trên xe trở về, Chu Chiêu Chiêu kể lại chuyện này nhỏ giọng với Lưu Thục Mai. Lưu Thục Mai cũng giật mình, đoán rằng: “Có lẽ cô ấy muốn nhờ cô giúp đỡ?”

Lại nói tiếp: “Nhưng chuyện này cô đừng quan tâm, mẹ chồng cô ta không phải dạng vừa đâu.”

“Việc lần này của cô chắc chắn đã khiến bà ta ghi hận, từ nay nên tránh xa gia đình đó ra.”

Không phải là sợ họ, chỉ là không cần thiết phải vì một con chuột mà làm vỡ bình ngọc.

“Tôi biết.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Vương Hiểu Quyên cũng lên xe, vô tình liếc nhìn về phía Chu Chiêu Chiêu, rồi lại cúi đầu lặng lẽ ngồi xuống.

Đúng là một người kỳ lạ.

Chu Chiêu Chiêu cũng không để tâm đến chuyện này.

Về sau, Chu Chiêu Chiêu luôn tự hỏi, nếu hôm đó cô kiên nhẫn hơn một chút, liệu sự việc có khác đi không?

...

Nhưng thế giới này không có nhiều “nếu như” đến vậy.

Chu Chiêu Chiêu không chỉ mua áo bông cho mình mà còn mua cho Dương Duy Lực, dù anh ấy ở đơn vị hầu như không mặc quần áo thường.

Ban đầu cô định rủ Lưu Tương cùng đi, nhưng Lưu Tương cho rằng đồ trong cửa hàng đắt quá, nên tự mua bông và vải về may áo.

Bông ở Tân Cương nổi tiếng chất lượng tốt, hôm sau Chu Chiêu Chiêu lại nhờ Lưu Thục Mai dẫn ra ngoài căn cứ mua bông, đóng máy chần bông gửi về cho Hứa Quế Chi và Diêu Trúc Mai.

Bông ở đây vừa tốt vừa rẻ, để tiết kiệm tiền bưu điện, mọi người đều gửi bưu phẩm thường.

Khi đến bưu điện, Lưu Thục Mai cũng đi cùng: “Chị Thục Mai, chị Vương Hồng, thật sự cảm ơn các chị.”

Trong thời gian Dương Duy Lực không có nhà, may mà có Lưu Thục Mai và Vương Hồng giúp đỡ, nếu không cô thật sự không biết gì cả.

Vương Hồng sống đối diện nhà Chu Chiêu Chiêu, vì giỏi làm đồ ăn nên mở một tiệm mì ở cổng bắc, kinh doanh khá tốt.

Thường ngày làm đồ ăn cũng hay mang sang cho Chu Chiêu Chiêu.

Hôm nay chị ấy không ra tiệm, đến giúp Chu Chiêu Chiêu gửi chần bông.

“Có gì đâu?” Vương Hồng dáng người đầy đặn, mặt hồng hào cười nói: “Đàn ông họ là đồng đội, đàn bà chúng ta cũng là đồng đội.”

Đều là vì ủng hộ chồng mà chạy ra biên cương này.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đúng vậy.” Lưu Thục Mai cười: “Chúng ta cũng là đồng đội.”

Vương Hồng mượn xe đẩy chở chặn bông, trước đây họ cũng từng đóng chặn bông gửi về nhà, nhưng không ai hào phóng như Chu Chiêu Chiêu, một lúc đóng tới sáu chặn bông mới.

Nếu không phải Lưu Thục Mai ngăn lại, có lẽ Chu Chiêu Chiêu còn làm thêm mấy cái nữa.

Nhưng chỉ vậy thôi, cô còn gửi rất nhiều bông về, tiền bưu điện cũng là một khoản không nhỏ.

Chu Chiêu Chiêu không biết rằng, việc gửi chặn bông về nhà đã khiến cô một lần nữa trở thành chủ đề bàn tán của các gia đình quân nhân.

“Một lúc đóng sáu chặn bông mới, trời ơi, tốn bao nhiêu tiền vậy?”

“Đúng đấy, Dương đội trưởng ngoài mặt trận chịu khổ, cô ta ở nhà tiêu tiền như nước, thật không nên.”

“Mọi người không biết đâu, mấy hôm trước cô ta vào thành phố mua bao nhiêu là đồ.”

“Chà... cô ta định chuyển hết nhà họ Dương đi à?”

“Lấy vợ vẫn phải lấy người biết chi tiêu.”

Chỉ trong chốc lát, danh tiếng của Chu Chiêu Chiêu là người tiêu xài hoang phí, không biết quản lý gia đình đã lan truyền khắp nơi.

Người trong cuộc hoàn toàn không biết, dù biết cũng không để ý.

Tiệm gà rán kinh doanh tốt, mỗi tháng lãi ròng rất cao, cộng thêm thu nhập từ nhuận bút, đóng mấy cái

chăn bông thì sao?

Hơn nữa, bông Tân Cương vừa rẻ vừa tốt, gửi cho hai bên gia đình mỗi người một cái, lại gửi cho anh chị Dương Duy Lực mỗi người một cái, còn gửi cho Vương Diễm Bình và Chu Hạo Đông mỗi người một cái.

Như vậy mà cô còn chưa đóng chăn mới cho mình nữa.

“Nhiệm vụ trái phiếu này phải làm sao đây?”

Chu Chiêu Chiêu cùng Lưu Thục Mai dùng vải dầu bọc chăn bông rồi nhét vào bao tải.

Xác nhận không bị thấm nước, mới đến quầy nộp tiền, rồi nghe thấy hai nữ nhân viên đang phàn nàn.

Trái phiếu?

Chu Chiêu Chiêu không nhớ rõ kiếp trước nghe ai nói, chỉ nhớ hình như nếu mua trái phiếu lúc này, chắc chắn sẽ có lời.

“Đồng chí, tôi muốn hỏi, lúc này các đồng chí nói đến trái phiếu phải không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi hai nữ nhân viên.

Hai người nhìn nhau, một người tỏ vẻ khó chịu: “Đúng là trái phiếu, nhưng chúng tôi sắp tan ca rồi.”

Chu Chiêu Chiêu bọc chăn bông mất nhiều thời gian, giờ gần đến giờ nghỉ trưa.

“Có bán không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Có chứ, cô muốn mua à?” Một người mặt tròn cười nói: “Đây là trái phiếu nhà nước phát hành, nhà

nước ta ít khi phát hành trái phiếu lắm, tôi nói thật, cô mua sẽ không hối hận đâu.”

“Có những loại nào?” Chu Chiêu Chiêu thật sự hứng thú, lại hỏi.

Người mặt tròn định nói, bị người bên cạnh ngăn lại: “Mua không? Không mua thì đi đi, sắp tan ca rồi.”

Sắp đến giờ ăn trưa, đừng ảnh hưởng đến họ.

Chu Chiêu Chiêu sững người, nụ cười trên mặt lạnh đi.

“Không sao,” nữ nhân viên mặt tròn lắc đầu với đồng nghiệp: “Xin lỗi, tôi sẽ giới thiệu về trái phiếu cho các chị.”

Vương Hồng lại kéo nhẹ Chu Chiêu Chiêu: “Cái... cái trái phiếu này là gì vậy?”

“Là nhà nước vay tiền dân,” Chu Chiêu Chiêu giải thích: “Rồi trả lãi.”

Nhà nước còn vay tiền dân?

Vương Hồng và Lưu Thục Mai tròn mắt, lại có chuyện như vậy?

“Nếu lo lắng, có thể mua loại ngắn hạn, một năm,” nữ nhân viên không ngờ Chu Chiêu Chiêu hiểu về trái phiếu, vui mừng nói: “Chỉ là lãi suất không cao bằng.”

Người bên cạnh bữu môi, đã lấy hộp cơm chuẩn bị đi ăn.

Trước đây họ cũng gặp mấy chị em này, hỏi nhiều rồi cuối cùng không mua đồng nào.

“Tốt nhất là mua loại hai năm, lãi cao hơn.”

Nhưng phải hai năm, nếu có chuyện gì?

Dĩ nhiên, Vương Hồng không nói ra.

“Vậy mua loại hai năm đi,” Chu Chiêu Chiêu cười: “Mua như thế nào?”

“Cô thật sự muốn mua à?” Lưu Thục Mai kéo Chu Chiêu Chiêu, cô chỉ gặp người quen nói chuyện một chút, sao Chu Chiêu Chiêu đã đi mua trái phiếu rồi?

Trái phiếu này trước đây cô cũng nghe nói, nhưng cảm giác như là chuyện không hay.

“Chị,” Chu Chiêu Chiêu hạ giọng: “Nếu có tiền, chị cũng nên mua một ít.”

Theo cô biết, vài năm nữa muốn mua trái phiếu còn phải nhờ quan hệ.

“Thật sự muốn mua à?” Vương Hồng không dám tin.

“Đây là nhà nước phát hành, có lẽ nhà nước đang gặp khó khăn nên cần vay tiền dân,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói: “Hai năm sau tình hình tốt lên, nhà nước sẽ trả cả gốc lẫn lãi.”

“Tôi thấy rất tốt, mua trái phiếu tiền sẽ sinh lời.” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục: “Để ở nhà, nếu có người muốn mượn, chúng ta cho mượn hay không?”

Câu cuối này thực ra là nói cho Lưu Thục Mai nghe.

Nhà Phùng Kiến Quốc ở quê, lại là chính ủy nên hàng năm có nhiều người đến mượn tiền.

Vì chuyện này, Lưu Thục Mai không ít lần phàn nàn Phùng Kiến Quốc.

Nói anh không biết từ chối.

“Được, mua.” Lưu Thục Mai nghiêng rằng.

Cô không tin, mua thành trái phiếu rồi, họ còn mượn thế nào?

Nhà Vương Hồng không có người mượn tiền, nhưng thấy Lưu Thục Mai mua, cô cũng hơi động lòng.

Nhưng khi nghe số tiền Chu Chiêu Chiêu định mua trái phiếu, cả hai đều kinh ngạc.

“Cô định mua bao nhiêu?”

“Năm nghìn.”

Chương 292

DTV-EBOOK

Nữ đồng chí mặt tròn Tạ Linh Lệ gần như không dám tin vào tai mình.

Cô ngây người nhìn Chu Chiêu Chiêu rồi hỏi lại: “Cô... muốn mua bao nhiêu?”

Giọng nói run run, sợ mình nói không rõ khiến người này đổi ý không mua nữa.

“Năm nghìn,” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc nhìn cô hỏi, “Có thể mua nhiều như vậy không?”

“Ồ?” Tạ Linh Lệ vội gật đầu, “Dĩ nhiên là được.”

Nhưng... đây là năm nghìn đồng, không phải năm mươi hay năm trăm.

Nhiều tiền như vậy, không chỉ hoàn thành chỉ tiêu mà còn xong luôn cả năm.

Thậm chí, cô có thể trở thành người đầu tiên trong ngân hàng hoàn thành nhiệm vụ cả năm.

“Vậy cô đợi nhé, chúng tôi về lấy tiền ngay,” Chu Chiêu Chiêu nói, đi vài bước rồi quay lại, “Cô sắp tan ca rồi phải không?”

...

...

Tạ Linh Lệ bản năng gật đầu, nhưng ngay lập tức nói: “Không sao, tôi đợi cô.”

Ăn cơm là gì chứ?

Vị thần tài này cô nhất định phải nắm bắt.

Từ Nhã Nghi bên cạnh gần như không tin vào mắt mình, nhưng nghe Chu Chiêu Chiêu nói về lấy tiền, cười khinh bỉ: “Hóa ra là kẻ khoác lác.”

Năm nghìn đồng?

Cô ta tưởng mình là ai?

Có thể dễ dàng lấy ra năm nghìn đồng mua trái phiếu?

Điên rồi sao!

Vì vậy cô khẳng định Chu Chiêu Chiêu về lấy tiền chỉ là cái cớ, để không mất mặt trước mọi người.

“Nhã Nghi, đừng nói vậy,” Tạ Linh Lệ kéo nhẹ áo Từ Nhã Nghi, lại tươi cười nói với Chu Chiêu Chiêu: “Cô đi đi, tôi đợi ở đây.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên không để ý lời châm chọc của Từ Nhã Nghi, quay lại cười nói với Tạ Linh Lệ: “Cô đi ăn trưa đi, chiều làm việc tôi sẽ quay lại.”

Nói xong, cùng Lưu Thục Mai và Vương Hồng rời đi.

“Đi thôi,” sau khi họ đi, Từ Nhã Nghi gọi Tạ Linh Lệ, “Mau đi ăn đi, nghe nói hôm nay căng tin có sườn kho, tôi phải lấy nhiều một chút.”

Nếu đi muộn, có khi nước sườn cũng không còn.

“Cô đi đi,” Tạ Linh Lệ cười không động đậy, “Tôi chưa đói.”

“Cô thật sự đợi cô ta sao?” Từ Nhã Nghi cười nhạo, “Ngốc thật, loại người này tôi thấy nhiều rồi, cô ta sẽ

không quay lại đâu.”

Nhìn bề ngoài có vẻ giàu có, nhưng bây giờ loại khoe khoang quá nhiều.

Cái gì mà mở miệng là năm nghìn đồng trái phiếu.

Năm nghìn đồng?

Cả đời cô ta có thấy nhiều tiền như vậy không?

Nhưng Tạ Linh Lệ không nghe, cô cũng đành chịu.

Từ Nhã Nghi đến căng tin, có người hỏi: “Tiểu Tạ sao không đến?”

Từ Nhã Nghi kể lại chuyện này như trò cười: “Cô ấy quá muốn hoàn thành nhiệm vụ, đến lời nói dối như vậy cũng tin.”

“Năm nghìn đồng?” Người đó chép miệng, “Ai giàu vậy?”

“Vì vậy,” Tạ Linh Lệ cười nhạo, “Lừa đảo rõ ràng như vậy mà còn tin, cơm cũng không ăn.”

Đúng là đồ ngốc.

Nhưng “đồ ngốc” Tạ Linh Lệ không nghĩ vậy.

Theo cô, ánh mắt Chu Chiêu Chiêu rất chân thành, nói chuyện cũng nghiêm túc, nên cô tin tưởng.

Dù Chu Chiêu Chiêu bảo cô đi ăn trưa, chiều quay lại.

Nhưng đây là giao dịch năm nghìn đồng, cô sợ nếu không ở đó khi Chu Chiêu Chiêu đến, sẽ mất cơ hội.

Tuy nhiên, cô không ngồi không đợi, mà lấy sách chuyên môn ra đọc.

Dù là nhân viên ngân hàng, nhưng cô rất chăm chỉ. Sau khi đất nước mở cửa đại học, Tạ Linh Lệ nghĩ trình độ học vấn sẽ ngày càng quan trọng.

Vì vậy, khi chưa lập gia đình, cô đã thi vào hệ tại chức ngành kế toán. Gần đến kỳ thi, cần ôn tập kỹ.

Bên này, Chu Chiêu Chiêu cùng hai chị đi ra khỏi ngân hàng, Lưu Thục Mai không nhận được nữa: “Chiêu Chiêu, cô thật sự muốn mua nhiều trái phiếu như vậy sao?”

“Đúng vậy, Chiêu Chiêu, Dương đội trưởng không có nhà, cô không đợi anh ấy về bàn bạc sao?” Vương Hồng nói.

Chủ yếu, đây là năm nghìn đồng.

Mua hết thành trái phiếu, nếu Dương Duy Lực về cãi nhau với Chu Chiêu Chiêu thì sao?

“Chiêu Chiêu, đây không phải chuyện nhỏ, cô nên...”

“Không cần đâu, các chị,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Số tiền này đều là tôi kiếm được, nhà tôi không quản đâu.”

Lưu Thục Mai và Vương Hồng tròn mắt.

Chu Chiêu Chiêu kiếm được?

Lương quân nhân một tháng được bao nhiêu đâu, cô đã kiếm được năm nghìn đồng?

“Tôi mở hai cửa hàng ở Thiểm Tây, kinh doanh khá tốt,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nhưng xin các chị

giữ bí mật giúp tôi.”

Không phải gia đình quân nhân nào cũng tốt, có người không có việc làm, suốt ngày thích soi mói chuyện người khác.

Chu Chiêu Chiêu không muốn tiếp xúc với những người này.

“Chúng tôi hiểu,” Lưu Thục Mai và Vương Hồng nhìn nhau, đầy ngưỡng mộ.

Hóa ra, là tiền Chu Chiêu Chiêu tự kiếm được, trẻ tuổi mà kiếm được nhiều tiền như vậy, thật giỏi.

“Nhưng tôi không phải vì mình kiếm được tiền nên dụ các chị mua,” Chu Chiêu Chiêu giải thích, “Trái phiếu này là cơ hội tốt, có thể vài năm nữa muốn mua cũng không dễ.”

Cô nói thật, vài năm sau muốn mua phải nhờ quan hệ.

Lưu Thục Mai rất đồng ý: “Tôi cũng nghĩ vậy, nhà nước vay tiền chắc chắn sẽ trả.”

Vương Hồng vốn do dự, nghe vậy nghiêng rằng: “Vậy... tôi cũng mua một nghìn đi.”

“Một nghìn?” Lưu Thục Mai tròn mắt, “Vương Hồng không ngờ cô cũng mạnh tay đấy.”

Bình thường trông rất tiết kiệm, giờ lại mua một nghìn đồng trái phiếu.

Nhưng chắc cửa hàng của cô cũng kiếm được tiền!

“Thế cô mua bao nhiêu?” Vương Hồng hỏi.

“Tôi định mua hai nghìn,” Lưu Thục Mai cười, “Tính toán kỹ rồi, lãi suất hai năm 14%, mua hai

ngàn mỗi tháng có thêm tiền sinh hoạt.”

Hơn hai mươi đồng, lương công nhân bây giờ được bao nhiêu đâu.

Chu Chiêu Chiêu giơ ngón tay cái: “Vẫn là chị Thục Mai biết tính toán.”

Lưu Thục Mai n.g.ự.c ưỡn ra tự hào: “Đương nhiên, tôi rất giỏi tính toán.”

Đáng ra tay thì phải ra tay, không sau này hối hận cũng không kịp.

Đây là Lưu Thục Mai, cũng là điểm Chu Chiêu Chiêu thích ở cô.

“Vậy chúng ta mau về lấy sổ tiết kiệm đi,” Vương Hồng hào hứng nói.

Ba người phụ nữ vội vã trở về, không ngờ giữa đường gặp Đào An Di.

“Chị Thục Mai,” Đào An Di như không thấy Chu Chiêu Chiêu, cười chào Lưu Thục Mai.

“Cô đi đâu đấy?” Lưu Thục Mai hỏi.

“Bưu điện bảo có bưu kiện, tôi đi xem,” Đào An Di nói xong đặc ý nhìn Chu Chiêu Chiêu, khoe khoang: “Chắc lại là mẹ tôi gửi đồ đến, thật phiền phức.”

Chu Chiêu Chiêu không thèm để ý, tiếp tục đi về nhà.

Cô phải mau ăn trưa rồi đi mua trái phiếu.

Trái phiếu kia!

Chương 293

DTV-EBOOK

Đào An Di thấy Chu Chiêu Chiêu không để ý đến lời mình, cảm giác như đ.ấ.m vào bông, vô cùng bức bối.

Âm thầm liếc cô một cái, rồi quay đầu đi thẳng về phía bưu điện.

“Chúng ta ăn cơm trưa xong rồi mới đi mua chứ?” Vương Hồng hỏi.

Không hiểu sao, sau khi nghe phân tích của Chu Chiêu Chiêu và Lưu Thục Mai, cô lo sợ trái phiếu sẽ hết.

Vì vậy, cô chỉ muốn về nhà lấy tiền ngay lập tức.

“Đi làm việc chính trước đã,” Lưu Thục Mai lớn tuổi hơn hai người, nói, “Xong việc thì đến cổng Bắc ăn mừng.”

Lúc này không ai có tâm trạng nấu ăn.

“Cũng được,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Vậy chúng ta về nhà lấy sổ tiết kiệm trước.”

Dù sao cũng phải đến ngân hàng rút tiền, không cần đi nhiều nơi, xong việc rồi đi ăn cũng tốt.

...

Ba người nói làm là làm, chia tay nhau rồi về nhà lấy sổ tiết kiệm.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhà Lưu Thục Mai chưa có mẹ chồng đến, còn Vương Hồng thì có mẹ chồng ở nhà, nhưng bà không bao giờ can thiệp vào việc kinh doanh của con dâu.

Người già chỉ lo lắng một điều: Con trai và con dâu cưới nhau mấy năm rồi mà vẫn chưa có con.

Đôi khi bà muốn khuyên Vương Hồng đóng cửa hàng, ở nhà chuẩn bị sinh con, nhưng bị từ chối.

Vì chuyện này, hai mẹ con cũng không ít lần cãi nhau.

Giờ thấy Vương Hồng về nhà, bà hỏi: “Gửi chăn bông xong rồi à?”

“Xong rồi,” Vương Hồng vừa đi một buổi sáng chưa uống nước, về nhà uống một hơi cạn ly nước lớn, rồi vội vào phòng ngủ lấy sổ tiết kiệm.

Không ngờ mẹ chồng đi theo vào, tò mò hỏi: “Gửi chăn bông tốn nhiều tiền lắm nhỉ?”

Mấy cái chăn bông đã tốn kém không ít, bà già vốn tiết kiệm, nhìn mà đau lòng.

Đây đâu phải gả con gái, một lúc làm sáu cái chăn mới cùng bao nhiêu là bông.

Trong lòng bà già, Chu Chiêu Chiêu đã bị dán nhãn là người tiêu xài hoang phí, không biết tính toán.

Vì vậy, bà không thích Vương Hồng qua lại nhiều với Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng chồng của Chu Chiêu Chiêu là Dương Duy Lực, lãnh đạo của con trai bà.

Nếu không giúp đỡ, sợ Chu Chiêu Chiêu thổi gió bên tai Dương Duy Lực, ảnh hưởng đến tiền đồ của con trai.

“Vợ Dương đội trưởng không biết tính toán gì cả,” mẹ chồng Đinh thị thấy Vương Hồng không trả lời, bĩu môi nói, “Mua nhiều bông như vậy, nhà ai sống như thế bao giờ.”

Dương Duy Lực lần này mang theo một số thuộc hạ cũ, mọi người quen gọi anh là đội trưởng, con trai Đinh thị - Trương Kiến Thiết là một trong số đó.

“Mẹ, con thấy Chu Chiêu Chiêu rất tốt, mẹ đừng lo nữa,” Vương Hồng cười nói.

“Biết kiếm tiền mới dám tiêu tiền,” cô nói, “Chiêu Chiêu tiêu nhiều như vậy, chứng tỏ cô ấy có khả năng kiếm được nhiều như thế.”

“Cô ta là sinh viên nghèo, biết làm gì?” Đinh thị nhăn mặt nói, nhưng nhanh chóng thêm vào, “Nhưng cô ta may mắn, lấy được Dương đội trưởng.”

Thuộc hạ cũ đều biết, gia thế Dương Duy Lực rất mạnh.

Vương Hồng mở miệng định nói, chợt nhớ lời dặn của Chu Chiêu Chiêu, cuối cùng im lặng.

“Con lấy sổ tiết kiệm làm gì vậy?” Đinh thị mắt tinh nhìn thấy, vội hỏi.

Dù tiền là do con dâu kiếm được, nhưng trong mắt bà, đó là tiền của cả nhà, không phải của riêng Vương Hồng.

“Đi làm chút việc,” Vương Hồng nói.

Cô không giải thích với Đinh thị về việc mua trái phiếu, vì biết nếu nói ra, bà sẽ không cho mua.

Giống như việc bà cho rằng Chu Chiêu Chiêu gửi nhiều chăn bông về quê là lãng phí.

Vương Hồng từng gửi chăn bông cho nhà ngoại, suốt tháng đó Đinh thị mặt mày khó chịu.

Ám chỉ cô quá thiên vị nhà ngoại, không nghĩ cho gia đình nhỏ.

Nhưng cô biết rõ, Đinh thị đã làm hai chăn bông gửi về cho con gái mình.

Chỉ là cô chưa bao giờ nhắc đến chuyện này trước mặt bà.

Gia đình mà, mẹ thương con gái cũng là chuyện bình thường.

“Việc gì mà không nói với mẹ?” Đinh thị cười, “Có người bàn bạc cũng tốt.”

“Không cần đâu mẹ,” Vương Hồng bỏ sổ vào túi xách đi ra cửa, “Con có việc, trưa không về ăn cơm.”

Đinh thị: “...”

Dù trước đây Vương Hồng cũng từng nói vậy, nhưng lần này bà cảm thấy không bình thường.

Tiếc là Vương Hồng không giải thích, nói xong liền ra khỏi nhà.

Sau đó, Đinh thị nghe thấy tiếng Vương Hồng chào Chu Chiêu Chiêu ở ngoài cửa.

“Xong rồi? Đi thôi,” Vương Hồng nói.

Đinh thị: “...”

Bà mở cửa phụt một cái: “Vương Hồng, con với Chiêu Chiêu đi làm gì vậy?”

Vương Hồng không ngờ bà hỏi dồn như vậy.

Khựng lại một chút.

Chu Chiêu Chiêu cười, định nói thì bị Vương Hồng ngắt lời: “Mẹ, chúng con đang vội, không nói chuyện với mẹ được.”

Nói xong, kéo Chu Chiêu Chiêu đi xuống cầu thang.

Đằng sau, Đinh thị nghiêng răng nguyên rửa trong lòng.

Bà nói rồi, từ khi thân với Chu Chiêu Chiêu, con dâu chẳng có chuyện gì tốt.

Giấu bà?

Đinh thị nghĩ một chút, rồi cũng đi theo.

Bà nhìn thấy Lưu Thục Mai đang đứng ở ngã ba đợi họ, không biết Chu Chiêu Chiêu nói gì, chỉ thấy Lưu Thục Mai cười tít cả mắt.

Sao Lưu Thục Mai cũng đến?

Đinh thị không biết làm sao, quay đầu đi về hướng đơn vị của con trai.

Bà muốn nói với con trai, Vương Hồng mang sổ tiết kiệm đi với Chu Chiêu Chiêu, không biết làm gì.

Bà không quản được con dâu, thì để con trai quản, đừng để tiền nhà bị tiêu hết mà không hay.

Trở lại chuyện Đào An Di, khi cô đến bưu điện đã tan ca, chỉ có một nữ nhân viên ngồi ở quầy xem tài liệu, cô mừng rỡ.

“Đồng chí, tôi đến lấy bưu kiện,” Đào An Di nói, “Phiền đồng chí lấy giúp tôi.”

“Xin lỗi,” Tạ Linh Lệ lắc đầu lịch sự, “Bưu kiện không thuộc phần tôi quản, đồng chí phải đợi đồng nghiệp tôi đi làm mới lấy được.”

“Vậy đồng chí đi lấy giúp tôi đi,” Đào An Di nói, “Bưu kiện này rất quan trọng với tôi.”

Có bưu kiện này, cô có thể khoe khoang với các gia đình quân nhân.

Chu Chiêu Chiêu đến đây lâu rồi mà chưa thấy nhà gửi đồ gì cho cô.

Suy cho cùng, là không được yêu quý mà thôi.

“Đồng chí, thật xin lỗi,” Tạ Linh Lệ nói, “Xin hãy quay lại vào giờ làm việc chiều.”

“Cửa kho đã khóa, tôi không thể lấy giúp đồng chí được.”

“Đồng chí...” Đào An Di tức giận, cho rằng cô ta đang đùa cợt mình.

Nhưng ngay lúc này, có vài người khác bước vào.

“Linh Linh, người phụ nữ đó đến chưa?” Là giọng Từ Nhã Nghi.

“Chưa... chưa đến,” Tạ Linh Lệ trả lời.

“Tôi nói rồi mà, họ là lừa đảo, cô không tin,” Từ Nhã Nghi tiếp tục, “Cơm trưa cũng không ăn, ngồi đây đợi vô ích, đi ăn đi.”

Tạ Linh Lệ do dự.

“Ai đó, đến lấy đồ giúp tôi,” Đào An Di nói.

“Chưa làm việc,” Từ Nhã Nghi đảo mắt, “Đợi đến giờ làm việc chiều quay lại.”

Đào An Di: “...”

Cảm giác muốn nổ tung!

Chương 294

DTV-EBOOK

Đào An Di còn định nói gì đó, thì thấy người đối diện chỉ vào đồng hồ treo tường - đã 1 giờ 30.

Căn cứ nghỉ trưa từ 1 giờ.

“Nhưng các đồng chí vẫn ở đây mà?” Đào An Di nói.

Dù sao người vẫn ở đây, giúp lấy bưu kiện có sao đâu?

“Chúng tôi đang đợi người,” Từ Nhã Nghi cười nhạo, nói với Tạ Linh Lệ, “Không phải tôi xem thường họ, nhưng mở miệng là năm nghìn trái phiếu, cô ta tưởng mình là ai?”

“À, cô biết cô ta làm gì không?” Từ Nhã Nghi buồn chuyện, “Cô ta là vợ của Dương đội trưởng mới chuyển đến đây.”

“Dương đội trưởng sáng suốt như vậy, sao lại lấy phải người vợ lười biếng hoang phí thế nhỉ?”

Lúc ăn trưa, có người nói cho cô biết người phụ nữ kia là vợ Dương Duy Lực.

Từ Nhã Nghi tức đến phát điên.

...

Lần đầu gặp Dương Duy Lực ở bưu điện căn cứ, cô đã phải lòng ngay.

Khí chất nam nhi phóng khoáng lại đẹp trai, quá hấp dẫn.

Tối hôm đó, Từ Nhã Nghi nhờ chị gái ở ban chính trị quân đội điều tra thông tin Dương Duy Lực.

Cô đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Từ Nhã Nghi được chị xếp vào làm ở ngân hàng, nhờ ngoại hình ưa nhìn cùng chị gái có chức vụ, cô luôn được săn đón.

Rất nhiều người muốn mai mối cho cô.

Nhưng Từ Nhã Nghi chẳng ưng ai, cho đến khi gặp Dương Duy Lực.

Người đàn ông này hoàn toàn đúng gu Từ Nhã Nghi, khiến cô nhìn một lần là không thể quên.

Cô muốn chị gái làm mối, muốn lấy Dương Duy Lực.

Nhưng chị gái nghe tên liền lắc đầu.

Trước khi Dương Duy Lực đến căn cứ, họ đã điều tra hồ sơ, anh đã kết hôn rồi.

Lại còn lấy một cô gái quê mùa.

Nghe tin này, Từ Nhã Nghi như bị sét đánh.

Ông trời thật bất công!

Sao để cô gặp Dương Duy Lực, lại để cô gặp quá muộn?

Nếu gặp sớm hơn, Từ Nhã Nghi tin người lấy anh chắc chắn là cô.

Nhưng chuyện này không thể nói ra, càng không thể để người khác biết.

Nếu không, thanh danh cô sẽ hỏng, không thể tìm được đối tượng tốt nữa.

“Đồ nhà quê mà tiêu tiền như nước,” Từ Nhã Nghi tiếp tục, “Cô nghĩ Dương đội trưởng biết chuyện có ly hôn không?”

Nếu ly hôn, cô có cơ hội chẳng?

Nghĩ đến đây, mắt Từ Nhã Nghi sáng rực.

Đào An Di nghe đến ngậy người: “Cô nói Chu Chiêu Chiêu muốn mua năm nghìn trái phiếu?”

“Cô ta điên rồi!”

Đào An Di không biết diễn tả cảm xúc lúc này thế nào.

“Cô ta chỉ khoác lác thôi,” Từ Nhã Nghi cười nhạo, “Cô xem, giờ vẫn chưa thấy đâu.”

Tạ Linh Lệ muốn nói có lẽ họ ăn trưa xong mới đến, nhưng thấy hai người này chỉ trích Chu Chiêu Chiêu, cô không muốn giải thích nữa.

“Xin đừng nói vậy,” Tạ Linh Lệ lạnh mặt ngắt lời, “Đồng chí Chu không phải người như thế.”

“Hơn nữa, mua trái phiếu rất tốt. Chúng ta là nhân viên ngân hàng, nên hiểu rõ điều này.”

Từ Nhã Nghi bĩu môi: “Tôi chỉ không muốn nói thẳng thôi.”

“Nếu thật sự tốt, sao cấp trên lại giao nhiệm vụ này? Nếu tốt, sao mọi người không mua?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô sẽ không mua.

Không phải đồ ngốc.

Đào An Di đồng tình gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chu Chiêu Chiêu đúng là đồ phá gia chi tử,” Đào An Di nghiêng rằng, “Tiền đó là Dương Duy Lực đánh đổi bằng mạng sống.”

“Ồ,” đúng lúc này có giọng nói vang lên, “Sao cô biết rõ tiền nhà tôi ai kiếm, lại còn biết đánh đổi bằng mạng sống thế?”

Đào An Di không cần quay đầu cũng biết ai đang nói.

Chẳng phải Chu Chiêu Chiêu sao?

Đào An Di mặt đỏ bừng.

Câu nói này như thể cô luôn rình mò cuộc sống nhà Dương Duy Lực.

“Đàn ông họ làm nhiệm vụ, nào chẳng nguy hiểm tính mạng?” Đào An Di gượng gạo nói, “Cô dám lấy tiền mồ hôi nước mắt của anh ấy mua trái phiếu?”

“Chu Chiêu Chiêu, cô quá không biết trời cao đất dày.”

“Trái phiếu có gì sai?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng cười, “Tôi đâu có đi đánh bạc.”

“Đây chính là đánh bạc,” Đào An Di nói.

“Vậy theo cô, trái phiếu nhà nước phát hành là cờ bạc?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nhận thức của cô quá thấp.”

“Nói thẳng ra, nhà nước phát hành trái phiếu vì đất nước đang khó khăn cần nhân dân giúp đỡ. Dù nhà nước không trả lại, tôi cũng vui lòng.”

“Tôi tuy không có chí lớn, nhưng cũng muốn đóng góp chút sức lực cho đất nước.”

Người này đúng là điên rồi.

“Nói hay lắm.” Đúng lúc này, cửa ngân hàng xuất hiện mấy người trông như lãnh đạo, người đứng đầu vỗ tay, “Rất hay.”

“Nhưng đồng chí yên tâm, nhà nước sẽ không vay tiền không trả. Tôi xin đảm bảo bằng danh dự cá nhân.”

Hơn nữa, không chỉ trả đủ, còn giúp người mua trái phiếu kiếm lời.

Tiếc là hiện tại ít người có tầm nhìn xa như cô gái này.

“Lãnh đạo đã nói vậy, tôi mua thêm chút nữa vậy.” Chu Chiêu Chiêu cười.

“Phiền cô kiểm tra giúp sổ tiết kiệm này còn bao nhiêu tiền.” Cô nói với Tạ Linh Lệ đang ngây người.

“Ồ?” Tạ Linh Lệ tỉnh lại, “Vâng, vâng.”

Rồi run rẩy cầm sổ tiết kiệm, nhưng thao tác rất chuyên nghiệp kiểm tra số dư.

“Tháng trước có ba khoản thu nhập, tổng ba nghìn bảy trăm sáu mươi tám đồng,” cô nói với Chu Chiêu Chiêu, “Cộng thêm ba khoản này, hiện tại sổ có...”

Mắt cô tròn xoe, “Mười tám nghìn chín trăm hai mươi ba đồng sáu hào!”

Lên đến hơn một vạn tám!

Thời buổi này, nhà nào có một vạn đồng đã là đại gia.

Cô gái trẻ này trong sổ đã có hơn một vạn tám!

“Tốt,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Ba khoản này chắc là nhuận bút tiểu thuyết đăng nhiều kỳ tháng trước, đúng như dự tính.

“Vậy mua một vạn tám trái phiếu đi.” Cô cười nói với Tạ Linh Lệ.

Nếu không có gì thay đổi, vài ngày nữa sẽ có thêm nhuận bút chuyển đến.

“Cái gì?”

Mấy người trong sảnh đều kinh ngạc.

Đây là... đem toàn bộ tài sản mua trái phiếu?

Điên rồi! Chu Chiêu Chiêu chắc chắn điên rồi!

Chương 295

DTV-EBOOK

Đầu những năm 90, không chỉ ở Tân Cương, ngay cả Thiểm Tây, số hộ gia đình có tài sản trên một vạn đồng cũng không nhiều. Nhà nào có tiền tiết kiệm vượt mức một vạn đồng, chắc chắn là nhân vật ngẩng cao đầu trong làng.

Huống chi đây lại là vùng biên cương Tân Cương, giao thông không thuận tiện, kinh tế cũng kém phát triển.

Lương một tháng của Dương Duy Lực với cấp bậc trung đoàn trưởng chỉ hơn hai trăm đồng, dù không ăn không tiêu cả năm cũng chỉ để dành được chưa đến ba nghìn đồng.

Chu Chiêu Chiêu mạnh tay như vậy, một lần mua trái phiếu đến một vạn tám, không điên thì là gì?

Hơn nữa, số tiền này của cô từ đâu ra?

Chẳng lẽ... Dương Duy Lực tham ô?

Dĩ nhiên, người có suy nghĩ này chỉ có Từ Nhã Nghi, những người khác không nghĩ vậy.

Từ Nhã Nghi tròn mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Số tiền này có nguồn gốc minh bạch không?”

“Từ Nhã Nghi!”

...

Lời cô vừa dứt, chưa kịp nói hết câu đã bị giám đốc quát: “Chú ý lời nói của mình.”

Nguồn gốc minh bạch là sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

Đây là nghi ngờ tiền của người khác có vấn đề à?

“Thế nào?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn Từ Nhã Nghi đầy ác cảm với mình, “Tôi chỉ mua trái phiếu thôi, cô còn muốn điều tra nguồn gốc tài sản của tôi sao?”

“Nếu vậy thì thôi,” cô nói, “Cuối tuần tôi sẽ vào thành phố hỏi xem.”

Cô không tin, một thành phố lớn lại không có nơi bán trái phiếu?

Hơn nữa, đây không phải thời đại sau này khi trái phiếu được săn đón.

Hiện tại mọi người chưa hiểu rõ về trái phiếu, nhiều người không muốn mạo hiểm.

Dĩ nhiên, người có tầm nhìn cũng không ít, kiếp trước cô từng đọc báo thấy có người từ vùng xa xôi như Tây Bắc mua trái phiếu giá rẻ, sau đó chuyển sang Thượng Hải bán, chỉ chênh lệch giá đã kiếm được rất nhiều tiền.

Chu Chiêu Chiêu không định làm vậy, cô chỉ muốn nhân lúc mọi người chưa chú ý mua nhiều một chút.

Nhưng nếu vì thế bị hiểu lầm, thậm chí liên lụy đến Dương Duy Lực, Chu Chiêu Chiêu chắc chắn không muốn.

“Đồng chí, hiểu lầm rồi.” Giám đốc vội nói.

“Hiểu lầm?” Chu Chiêu Chiêu thẳng thắn nói, “Đồng chí của các vị suýt nữa đã nói thẳng tiền này là tiền bẩn.”

“Thế nào? Cô không có tiền thì không cho người khác giàu hơn cô sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạo, “Người khác giàu hơn cô, tiền đó liền không trong sạch, là tà đạo?”

“Không phải ý đó...” Giám đốc vội cười xin lỗi.

Đùa sao, một vạn tám trái phiếu, theo ông biết, mấy chi nhánh ngân hàng gần đây may ra có được một nghìn đồng đã là tốt lắm.

Nếu chi nhánh của ông bán được một vạn tám trái phiếu, cuối năm bình chọn sẽ rất vẻ vang.

Trong lòng giám đốc, dường như đã thấy ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người và sự tán dương của lãnh đạo khi họp cuối năm.

Nhưng giờ ông nghe thấy gì?

Chu Chiêu Chiêu sẽ đi nơi khác mua trái phiếu?

Làm sao được!

“Từ Nhã Nghi, còn không mau xin lỗi đồng chí này.” Nghĩ đến đây, giám đốc nghiêm mặt quát.

Từ Nhã Nghi sao có thể xin lỗi Chu Chiêu Chiêu?

Như vậy chẳng phải thừa nhận lời Chu Chiêu Chiêu nói, thừa nhận cô thật sự không bằng Chu Chiêu Chiêu?

“Giám đốc, nghi ngờ của em không phải không có căn cứ,” Từ Nhã Nghi bĩu môi nói, “Đồng chí này là giáo viên thực tập, em chỉ cẩn thận...”

Nếu có một vạn tám đồng, ai còn đi làm cái nghề giáo viên thực tập làm gì?

Ở vùng hoang mạc đầy gió cát này, ăn không ngon, gió bão lại nhiều.

Có số tiền đó, ai chịu khổ như vậy?

Dù sao, cô sẽ không.

Vì vậy, bản năng khiến Từ Nhã Nghi cho rằng tiền của Chu Chiêu Chiêu không minh bạch.

“Im đi, linh tinh.” Giám đốc nghiêm khắc quát.

“Chà chà...” Lưu Thục Mai cười nói, “Lần đầu thấy chuyện lạ như vậy, nếu các vị không tin tưởng, vậy chúng tôi không mua nữa?”

Giám đốc: “...”

Lo lắng đến mức tóc hói sắp rụng hết.

“Thật đấy, từ khi nào người ở đây tầm nhìn hẹp vậy?” Vương Hồng cũng nói theo, “Đây là ngân hàng đấy, sao cảm giác tầm nhìn còn hẹp hơn chúng tôi?”

Dù đây là vùng xa xôi, nhưng không phải chưa từng thấy một hai vạn đồng.

Đâu phải mấy chục vạn hay cả triệu.

Từ Nhã Nghi mặt đỏ bừng, mắt ướn nhìn giám đốc: “Giám đốc, em không có ý đó.”

“Còn không mau xin lỗi,” giám đốc nghiêm mặt nói, “Nếu không muốn làm ở đây nữa thì đi, đừng liên lụy chúng tôi.”

Từ Nhã Nghi mặt tái mét, cúi đầu nói với Chu Chiêu Chiêu: “Chu Chiêu Chiêu, xin lỗi, mong cô bỏ qua cho tôi.”

Xin lỗi mà còn tỏ ra oan ức.

Chu Chiêu Chiêu không thềm để ý lời xin lỗi, nói với giám đốc và Tạ Linh Lệ: “Vậy chúng tôi có thể mua trái phiếu không?”

“Dĩ nhiên được.” Giám đốc và Tạ Linh Lệ đồng thanh nói.

“Giám đốc, để em giúp cô ấy làm nhé?” Từ Nhã Nghi vội nói.

Mặt Tạ Linh Lệ tái đi.

Nếu để Từ Nhã Nghi làm, nghiệp vụ này sẽ tính cho cô ta.

Những thứ khác Tạ Linh Lệ có thể không so đo, nhưng bán trái phiếu hoàn thành nhiệm vụ có thưởng.

Với đơn hàng của Chu Chiêu Chiêu, cô chắc chắn nhận được tiền thưởng.

Lần này cấp trên để kích thích họ tuyên truyền trái phiếu, cũng bỏ ra nhiều công sức, thậm chí nói rõ năm người đầu sẽ có thưởng phong phú.

Ngay cả hạng năm cũng có mười đồng tiền mặt và bộ ba phần thưởng.

Mười đồng với Tạ Linh Lệ không đáng kể.

Cô chủ yếu muốn bộ ba phần thưởng đó.

Tạ Linh Lệ sắp kết hôn trong vài tháng tới, bộ ba này vừa làm của hồi môn, vừa thể diện lại đẹp.

Nhưng giờ Từ Nhã Nghi đòi làm giúp, lòng Tạ Linh Lệ chùng xuống.

Đừng thấy giám đốc mắng Từ Nhã Nghi lúc này, nhưng họ là người nhà, sao có thể để cô ta thật sự

thôi việc?

Vị trí này nhiều người nhòm ngó, sớm đã là một người một việc, chỉ cần cô ta nghỉ, ngay ngày mai đã có người thay thế.

Từ Nhã Nghi cũng biết điểm này, nên vội xin lỗi Chu Chiêu Chiêu.

“Cho em cơ hội chuộc lỗi.” Cô nói xong liền cười.

Không chỉ vậy, còn định lấy sổ tiết kiệm từ tay Tạ Linh Lệ, nhưng chưa kịp với tới đã bị một bàn tay khác lấy đi.

“Cô không phải nghi ngờ tiền của tôi sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạo, “Chúng tôi không dám làm phiền cô.”

“Phiên đồng chí này giúp chúng tôi làm.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Tạ Linh Lệ nói.

“Hơn nữa, sau này tôi mua trái phiếu hay gì đều sẽ thông qua cô gái này.” Cô chỉ Tạ Linh Lệ.

Nước mắt Tạ Linh Lệ bỗng trào ra, xúc động nói: “Vâng, xin chờ một chút, tôi làm ngay.”

“Còn của tôi.”

“Của tôi nữa.”

Lưu Thục Mai và Vương Hồng cũng đưa sổ tiết kiệm cho Tạ Linh Lệ.

Từ Nhã Nghi: “...”

Đây... là bao nhiêu tiền?

Chương 296

DTV-EBOOK

Từ Nhã Nghi ghen tức đến phát điên.

Cô thở gấp nhìn Tạ Linh Lệ thao tác thành thực, chỉ vài động tác đã hoàn thành thủ tục mua trái phiếu cho Chu Chiêu Chiêu.

“Chị đợi chút, em làm xong cho đồng chí Chu trước.” Vừa xử lý nghiệp vụ, cô vừa nói với Lưu Thực Mai và Vương Hồng.

“Cô làm chưa đúng đâu.” Từ Nhã Nghi lạnh lùng nói.

Giờ cô nhìn Tạ Linh Lệ cũng thấy bực bội.

Nếu không phải cô ta cứ đợi ở đây làm trái phiếu cho mấy người Chu Chiêu Chiêu, cô đã không mất mặt đến thế.

Vì vậy, khi phát hiện Tạ Linh Lệ thao tác sai, cô thẳng thừng chỉ trích.

“Tuyên truyền trái phiếu mấy ngày rồi, nghiệp vụ cô vẫn thế này sao?” Cô thở dài.

Mặt Tạ Linh Lệ thoáng chút hoảng hốt, nhưng nhanh chóng nghiêm túc lại: “Thao tác của em không sai, em làm đúng theo quy trình đào tạo.”

...

Ban đầu nghe Từ Nhã Nghi nói mình làm sai, Tạ Linh Lệ hơi hoang mang, tưởng thật sự có sai sót. Nhưng kiểm tra kỹ lại, không thấy vấn đề gì.

“Cách cô làm... không đúng.” Từ Nhã Nghi chế nhạo, “Phải làm thế này mới đúng.”

Nói xong, cô chỉ vào tài liệu trên bàn Tạ Linh Lệ.

“Em tuân thủ đúng quy trình đào tạo.” Tạ Linh Lệ kiên quyết nói, thêm vào: “Xin đừng làm phiền em xử lý nghiệp vụ.”

Từ Nhã Nghi ghen lời: “Giám đốc!”

Cô quay lại nhìn giám đốc, ý tứ rõ ràng.

Người thao tác sai như vậy còn được tiếp tục làm việc?

“Để tôi xem.” Giám đốc cũng nghe thấy tranh luận.

Từ Nhã Nghi dù sao cũng là nhân viên lâu năm, ông tưởng cô chỉ ra lỗi để Tạ Linh Lệ sửa thì xong, đây chuyện nội bộ, nếu bị khách hàng phát hiện nghiệp vụ kém thì mất mặt lắm.

Vì vậy khi Từ Nhã Nghi lên tiếng, ông không ngăn cản, chỉ mong Tạ Linh Lệ sửa sai rồi cho qua.

Ai ngờ Tạ Linh Lệ cứng đầu, khẳng khẳng mình đúng.

Từ Nhã Nghi cũng không dễ bắt nạt, lập tức mời giám đốc phân xử.

“Vâng.” Tạ Linh Lệ mỉm cười, giải thích thao tác vừa rồi cho giám đốc.

“Vậy chị Nhã Nghi thấy em sai chỗ nào?” Giải thích xong, cô nhìn Từ Nhã Nghi hỏi.

Trước đây, Tạ Linh Lệ có lẽ không tranh cãi, vì Từ Nhã Nghi là đàn chị, lại có quan hệ với giám đốc, cô

không muốn đắc tội.

Nhưng giờ, Từ Nhã Nghi liên tục muốn cướp khách hàng chất lượng của cô.

Cô coi trọng tình đồng nghiệp, nhưng người ta lại không ngừng đ.â.m sau lưng.

Vậy đừng trách cô không khách khí.

Dĩ nhiên, cách xử lý của Tạ Linh Lệ vẫn ôn hòa, ít nhất là giữ thể diện cho Từ Nhã Nghi.

Nhưng Từ Nhã Nghi không nghĩ vậy, cô thậm chí cho rằng nụ cười Tạ Linh Lệ là khiêu khích.

Chỉ vì bán được một vạn tám trái phiếu mà dám cãi lại cô?

Cô bất mãn chỉ ra lỗi của Tạ Linh Lệ: “Cách cô làm sai rồi.”

Giám đốc: “...”

Tạ Linh Lệ: “...”

Không khí đóng băng trong giây lát.

“Cứ tiếp tục làm đi.” Giám đốc bảo Tạ Linh Lệ.

“Nhưng...” Từ Nhã Nghi còn muốn nói, bị ánh mắt lạnh lùng của giám đốc chặn lại.

Từ Nhã Nghi: “...”

Vừa rồi còn tự tin, giờ mặt đỏ bừng, cảm giác bị tát vào mặt nóng rát.

Cô tưởng người khác là trò hề, ai ngờ chính mình mới là kẻ lỗ bịch.

Phiêu Vũ Miên Miên

Từ Nhã Nghi trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, giậm chân bỏ chạy.

“Giám đốc,” Chu Chiêu Chiêu nhẹ nhàng nói, “Nơi đây phục vụ quân nhân và gia đình trong căn cứ, thái độ như vậy không ổn đâu.”

“Chúng tôi đến mua trái phiếu, sao như đi vay tiền vậy.”

Từ Nhã Nghi kiêu ngạo như vậy, trước giờ không ít lần khiến khách hàng tức giận.

Chu Chiêu Chiêu không biết, có lần một binh sĩ gửi tiền về nhà, xếp hàng chờ Từ Nhã Nghi, đúng lúc cô đang nói chuyện với người quen.

Cứ thế bỏ mặc anh ta đứng chờ.

Binh sĩ sốt ruột vô cùng, nhà đang chờ tiền gấp, thúc giục hai lần, Từ Nhã Nghi tức giận bỏ đi luôn.

Anh thúc giục à?

Thì đứng đó mà chờ!

Mãi đến chiều Tạ Linh Lệ đi làm, thấy binh sĩ mắt đỏ ngầu đến làm thủ tục.

Từ Nhã Nghi còn không cho Tạ Linh Lệ giúp anh ta, cuối cùng người lính suýt khóc, một chàng trai to cao đứng bất lực trông thật đáng thương.

Tạ Linh Lệ không quan tâm Từ Nhã Nghi, vẫn giúp anh ta.

Vì chuyện này, Từ Nhã Nghi mấy ngày không nói chuyện với cô.

Giờ lại xảy ra chuyện tương tự, hai người coi như xé mặt.

Nhưng Tạ Linh Lệ không hối hận.

Cô chán ghét thái độ của Từ Nhã Nghi từ lâu.

Họ là nhân viên ngân hàng, nhưng không có nghĩa cao quý hơn người.

Như Chu Chiêu Chiêu nói, đối tượng họ phục vụ là quân nhân và gia đình trong căn cứ.

Những người sẵn sàng đến nơi khắc nghiệt này cống hiến, đều đáng được tôn trọng.

Người yêu của Tạ Linh Lệ cũng là quân nhân, cô không thể hành xử như Từ Nhã Nghi.

“Đúng vậy,” giám đốc gật đầu, “Chúng tôi sẽ tăng cường ý thức phục vụ.”

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

Không nói thêm gì, khiến giám đốc càng thêm xấu hổ.

Lưu Thục Mai và Vương Hồng ban đầu định mua ít thôi, nhưng thấy Chu Chiêu Chiêu mạnh tay vậy, cũng nhanh chóng tính toán lại.

“Cho tôi mua hết ba nghìn đồng trong sổ này thành trái phiếu.” Vương Hồng đưa sổ cho Tạ Linh Lệ, “Sau này trái phiếu của tôi chỉ mua qua cô.”

Còn Từ Nhã Nghi? Thôi đi, Vương Hồng chán ghét cô ta từ lâu.

Mấy lần đến gửi tiền, cô ta chẳng bao giờ vui vẻ.

Lời Chu Chiêu Chiêu nhắc nhở cô, mình đến gửi tiền chứ không phải vay, cần gì phải nhìn mặt cô ta?

Giám đốc: “...”

Ông biết Vương Hồng, chủ tiệm mì ở cổng Bắc, thường đến gửi tiền.

Hóa ra Từ Nhã Nghi cũng đắc tội người này.

Hôm nay không đến, ông còn không biết Từ Nhã Nghi làm ăn thế nào.

Lưu Thục Mai muốn mua nhiều hơn, nhưng cô chỉ là nội trợ, số tiền này dành dụm mấy năm trời.

Mua một nghìn trái phiếu đã là giới hạn.

Tuy nhiên, sự việc hôm nay khiến cô nảy sinh ý định đi làm.

Không thể mãi sống dựa vào lương của Phùng Kiến Quốc.

Nhưng làm gì, cô chưa nghĩ ra.

Có lẽ nên hỏi Chu Chiêu Chiêu, xem cô ấy có ý tưởng gì không.

Chu Chiêu Chiêu không biết những suy nghĩ này, ba người càng không ngờ, trong lúc họ đi ăn trưa, chuyện này đã lan truyền khắp căn cứ, thậm chí gây chấn động lớn.

Chương 297

DTV-EBOOK

Sau khi Vương Hồng rời đi, Đinh thị càng nghĩ càng thấy không ổn, lại thấy cô đi cùng Chu Chiêu Chiêu, muốn đi theo nhưng cuối cùng không dám, mà đến đơn vị tìm con trai.

Con trai Đinh thị - Trương Kiến Thiết năm nay mới điều đến cơ quan làm tham mưu, nghe bảo vệ nói mẹ đến tìm, tưởng nhà có chuyện, vội vàng chạy ra cổng.

“Con trai, may quá gặp được con.” Đinh thị như kiến bò trên chảo nóng, kéo Trương Kiến Thiết vào bóng râm đối diện cổng.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?” Trương Kiến Thiết hỏi.

“Con dâu mẹ hôm nay đột nhiên về lấy sổ tiết kiệm đi,” Đinh thị nói, “Mẹ thấy cô ta đi cùng vợ Dương đội trưởng ở tầng dưới.”

“Chu Chiêu Chiêu đó tiêu xài hoang phí lắm, đừng để con dâu bị ảnh hưởng xấu.”

Chưa thấy nhà nào tiêu tiền như Chu Chiêu Chiêu, một lúc đóng sáu chần bông còn mua bao nhiêu là bông.

Nghĩ đến đây, Đinh thị đau thắt ngực.

“Mẹ à,” Trương Kiến Thiết bất lực nói, “Tiền trong sổ là do Vương Hồng tự kiếm, cô ấy muốn làm gì là quyền của cô ấy.”

...

Trước đây vì chuyện tiền bạc, Đinh thị từng cãi nhau với Vương Hồng.

Khi Vương Hồng muốn mở tiệm, Đinh thị phản đối, bà cho rằng đàn bà chạy ra ngoài làm gì?

Sao không tranh thủ trẻ đẻ con?

Nhỡ mở tiệm rồi sinh hư, sau này khó quản lý.

Vì vậy Đinh thị kịch liệt phản đối.

Nhưng Vương Hồng vẫn mở tiệm, không chỉ mở mà kinh doanh rất tốt, Đinh thị thấy vậy cũng im lặng.

Nhưng bà lại nhòm ngó tiền lãi hàng tháng của tiệm.

Lương của Trương Kiến Thiết do Đinh thị nắm giữ, sau khi cưới Vương Hồng, cô từng đề nghị quản lý tiền lương.

Nhưng Đinh thị khóc lóc đòi chết, Trương Kiến Thiết đành nhượng bộ.

“Người trẻ tiêu xài phung phí, tiền để mẹ giữ mẹ có tiêu đâu, toàn để dành cho các con.”

Bà thật sự cũng để dành cho hai vợ chồng.

Nhưng vấn đề là mỗi lần Vương Hồng cần tiền mua đồ, Đinh thị đều ngăn cản, bảo cô hoang phí.

Vì vậy, khi tiệm mở ra, Vương Hồng tự quản lý tiền.

Đinh thị rất bất mãn, cãi vã nhiều lần nhưng Vương Hồng không nhượng bộ.

Cuối cùng bị dồn vào đường cùng, Vương Hồng nói: “Không thì ly hôn vậy.”

Ly hôn? Làm sao được.

“Sao không được?” Vương Hồng chế nhạo, “Lương con trai bà nắm giữ, tôi cần tiền thì bà bảo hoang phí.”

“Trước không mở tiệm, bà không cho tiền còn mắng tôi không kiếm tiền chỉ biết tiêu, không biết chăm sóc chồng.”

“Giờ tôi mở tiệm kiếm tiền, bà lại bảo mãi làm ăn không để con.”

“Để con là việc một mình tôi sao?” Vương Hồng tức giận, “Nếu muốn con trai ly hôn, được, bảo anh ta viết báo cáo ngay đi.”

Đinh thị sao dám để con ly hôn?

Trương Kiến Thiết tính tình trầm lặng, may mắn vào quân ngũ mới có tương lai.

Vương Hồng lại lạnh lợi đảm đang, trong ngoài đều giỏi.

Nếu ly hôn, Vương Hồng có thể tìm người tốt hơn, nhưng con trai bà khó tìm được vợ giỏi như vậy.

Đặc biệt tiệm Vương Hồng kinh doanh tốt, kiếm được tiền.

Đinh thị càng không dám nói nữa.

Nhưng chuyện này bà vẫn ghim trong lòng.

Hôm nay thấy Vương Hồng lấy sổ tiết kiệm, bản năng mách bảo Đinh thị phải báo với con trai.

Tiền tuy không do bà quản, nhưng trong lòng Đinh thị, tiền tiệm của Vương Hồng cũng là tiền con trai.

Nhưng bà không ngờ Trương Kiến Thiết lại nói vậy.

Đinh thị bực tức vỗ lưng con: “Đồ ngốc, tiệm của vợ con chẳng phải của con sao? Tiền cô ta kiếm chẳng phải của con sao?”

“Mẹ ơi, mẹ không thể yên ổn mấy ngày sao?” Trương Kiến Thiết cũng bất lực, “Hồi mở tiệm không nói rõ rồi sao? Tiền tiệm Vương Hồng kiếm là của riêng cô ấy.”

“Vậy cô ta lấy số đi làm gì cũng phải nói với con chứ?” Đinh thị nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nhỡ cô ta có ý đồ gì, con ngốc thế, lúc đầu không nên để cô ta giữ tiền.” Nghĩ đến đây, Đinh thị đau thắt ngực.

“Đó là tiền cô ấy kiếm, cô ấy muốn tiêu sao tùy ý.” Trương Kiến Thiết vẫn khăng khăng, “Mẹ à, Vương Hồng là người tốt, cô ấy không làm chuyện gì sai trái đâu.”

Khuyên bảo mãi, cuối cùng cũng dỗ được Đinh thị về, Trương Kiến Thiết mới đầu đầu trở vào đơn vị.

Đinh thị thấp thỏm trở về, vừa đến gần khu gia đình quân nhân đã thấy đám đông tụ tập bàn tán sôi nổi.

“Chu Chiêu Chiêu kiếm đâu ra nhiều tiền thế?” Có người nói, “Một phát một vạn tám, trời ơi.”

Cả đời bà chưa thấy nhiều tiền như vậy.

“Vương Hồng cũng ghê phết.”

Một vạn tám?

Đang nghi hoặc, Đinh thị nghe thấy người ta nhắc đến con dâu.

Người này bà cũng quen, là Vương đại nương không ưa bà, chỉ nghe bà ta nói với vẻ ghen tị: “Tiệm Vương Hồng mở chưa lâu mà đã rút ba nghìn đồng!”

“Ba nghìn đồng nào?” Đinh thị xông tới suýt đ.âm vào Vương đại nương, “Bà nói ba nghìn đồng gì? Vương Hồng lấy ba nghìn đồng làm gì?”

“Ồ, bà không biết à.” Vương đại nương cười, “Tôi thật ghen tị bà có cô con dâu giỏi giang.”

Lời này không phải châm chọc, mà bà thật sự ngưỡng mộ.

Nhà nào có thể rút ba nghìn đồng một lúc?

Số tiền này có thể mua nhà ở tỉnh thành rồi.

Nhưng Đinh thị nghe lại hiểu thành ý khác, bà cho rằng Vương đại nương đang chế nhạo mình.

“Nghe nói Vương Hồng cùng Chu Chiêu Chiêu và chị Lưu Thục Mai mua ba nghìn đồng trái phiếu.” Một chị khác nói.

“Chà... không ngờ vợ Dương trung đoàn trưởng hào phóng thế.” Có người nói, “Không phải nghe nói là nhà quê sao?”

“Bây giờ sinh viên đại học đều giàu thế à?”

“Trái phiếu là gì vậy?” Ai đó không hiểu hỏi, “Nghe cứ sai sai?”

“Nhỡ là lừa đảo thì sao.” Có người thì thảo, “Nhiều tiền thế... nếu...”

“Đồng chí Đào, không đến nỗi chứ?” Vương đại nương nhìn Đào An Di, “Đó là bưu điện, sao có thể lừa tiền dân?”

Người vừa nói lừa đảo chính là Đào An Di.

“Bưu điện dĩ nhiên không lừa dân,” Đào An Di cười nói, “Ý tôi là cái gọi là trái phiếu này, nhờ có người mượn danh bưu điện thì sao?”

Đinh thị đầu óc trống rỗng.

“Hỏng rồi hỏng rồi.” Bà đỡ dẫn nói, bỗng đập đùi khóc lóc, “Tôi đã bảo không thể để cô ta giữ tiền mà, đồ phá gia chi tử.”

Nói xong, bà ngã ra sau bất tỉnh.

Chương 298

DTV-EBOOK

Không ai ngờ Đinh thị đột nhiên ngất xỉu, mọi người hoảng loạn, có người đi gọi người, có người về nhà lấy nước.

“Đừng hoảng loạn,” Vương đại nương hô to, “Mọi người tránh ra, để tôi.”

Bà xắn tay áo bấm huyệt nhân trung của Đinh thị.

Lực tay thật mạnh.

Đinh thị đau đến mức tỉnh ngay, “Mau, mau gọi Vương Hồng về.”

“Không đưa đến bệnh viện sao?” Có người lo lắng hỏi.

“Đi... đi gọi Vương Hồng về.” Đinh thị nghiến răng nói.

Bây giờ gọi Vương Hồng về, ba nghìn đồng còn có thể lấy lại, nếu muộn thì không kịp.

Wương đại nương hiểu rõ ý đồ của bà, nhưng nghĩ lần này Vương Hồng thật sự quá đáng.

...

Ba nghìn đồng nói mua trái phiếu là mua, không bàn với Đinh thị cũng thôi, sao không thảo luận với chồng?

Bà lập tức nhờ người đến tiệm mì cổng Bắc tìm Vương Hồng, lại nhờ người khác đến đơn vị tìm Trương Kiến Thiết.

Ai ngờ người đến cổng Bắc không tìm thấy Vương Hồng, còn Trương Kiến Thiết vừa vào văn phòng chưa làm gì đã nghe nói: “Mẹ anh ngất xỉu rồi.”

Trương Kiến Thiết: “...”

Sợ hãi vội xin phép lãnh đạo rời đi.

Dù lãnh đạo đồng ý ngay, nhưng Trương Kiến Thiết vẫn thấy không ổn.

Mấy hôm trước lãnh đạo mới nhấn mạnh trong cuộc họp, đơn vị đang bận, đừng để việc cá nhân ảnh hưởng công việc.

Vậy mà lãnh đạo vừa dặn xong, anh đã làm ngược lại.

Trương Kiến Thiết vừa vào khu gia đình, đã có người nhanh chóng kể lại sự việc.

“Trái phiếu?” Trương Kiến Thiết dừng bước, “Vợ tôi mua ba nghìn đồng trái phiếu?”

Trái phiếu là gì Trương Kiến Thiết đương nhiên biết, báo chí có nói.

Nhưng Vương Hồng có thể bỏ ra ba nghìn đồng mua trái phiếu, điều này khiến anh khá bất ngờ.

Tiệm mì cổng Bắc mới mở một năm đã kiếm được nhiều tiền thế?

Đương nhiên, anh hiểu tại sao mẹ ngất xỉu.

Nghĩ đến đây, Trương Kiến Thiết đau đầu.

Vừa mở cửa đã nghe tiếng khóc của Đinh thị: “Tôi đối xử với con dâu không tồi, nhưng cô ta luôn đề phòng tôi, chuyện lớn như vậy cũng không bàn bạc.”

“Muốn mua là mua ngay.” Đinh thị đang kể lễ tội lỗi của Vương Hồng với Triệu đại nương - người bạn cùng tuổi.

“Cô ta tưởng mình là ai?” Đinh thị khóc lóc, “Nếu không phải con trai tôi tốt bụng, bao năm không thể được đứa con nào, thời xưa đã bị đuổi đi rồi.”

Triệu đại nương cười gượng.

Vương Hồng thường đối xử tốt với mọi người, cũng rộng rãi, bà không muốn cùng Đinh thị nói xấu cô ta.

“Bà đừng nóng vội, đợi cô ấy về hỏi rõ ràng.” Triệu đại nương an ủi, “Vương Hồng là người chín chắn, sẽ không làm liều đâu.”

Nhưng đó là ba nghìn đồng, Triệu đại nương thật sự hiểu tại sao Đinh thị sốt ruột.

Nếu thật sự như Đào An Di nói, bị lừa thì ai chịu nổi?

Nghĩ đến đây, Triệu đại nương chợt nhớ lời Đào An Di.

“Nhà Dương đội trưởng điều kiện tốt, số tiền này không đáng kể,” Đào An Di giả vờ thương xót, “Nhưng với gia đình bình thường, ai chịu nổi?”

“Chị Thục Mai và chị Vương Hồng quá bông bột.” Nói xong còn lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

“Đúng là quá bông bột.” Triệu đại nương lắc đầu.

Đồng thời trong lòng cũng đánh giá Chu Chiêu Chiêu là người không chín chắn, hay gây chuyện.

Nếu không phải cô ta dụ dỗ, Lưu Thục Mai và Vương Hồng vốn rất chắc chắn, sao có thể làm chuyện quá đáng như vậy?

Khá nhiều người có suy nghĩ tương tự.

Chu Chiêu Chiêu không biết những điều này, cô cùng Lưu Thục Mai và Vương Hồng đến cổng Bắc, nhưng hai người nói đã ăn quán ở đó rồi, nên ba người ra ngoài ăn.

Sau bữa ăn quay lại tiệm mì của Vương Hồng, nhân viên báo tin Đinh thị ngất xỉu.

Vương Hồng giật mình, vội vã trở về khu gia đình.

Trên đường gặp vài người, nhìn thấy cô liền nói: “Vương Hồng, mau đòi lại tiền đi, đừng để bị lừa.”

“Đúng đấy, mẹ chồng sốt ruột đến ngất xỉu rồi.”

Vương Hồng: “...”

Bị lừa là sao?

Nhưng mấy người đó nhìn Chu Chiêu Chiêu rồi im lặng bỏ đi.

“Chắc nói cô bị tôi lừa?” Chu Chiêu Chiêu cười.

“Vô tri.” Vương Hồng nói, nhưng cảm thấy đau đầu, mẹ chồng cô thấy gió là bão mưa.

Chắc đã biết chuyện cô mua trái phiếu, nên bắt đầu gây chuyện.

“Chị Vương Hồng,” Chu Chiêu Chiêu gọi cô lại nói, “Nếu mẹ già thật sự không đồng ý, chị có thể giả vờ đồng ý, ba nghìn đồng tôi có thể cho chị mượn trước.”

Cô biết, Vương Hồng dùng hầu hết tiền tiết kiệm mua trái phiếu.

“Đây là tiền tôi kiếm, tôi muốn tiêu sao tùy ý,” Vương Hồng nói, “Hồi mở tiệm, Trương Kiến Thiết đã hứa với tôi.”

“Cảm ơn Chiêu Chiêu.” Dù sao Vương Hồng vẫn rất biết ơn.

Ba nghìn đồng, không phải ba hào, Chu Chiêu Chiêu sẵn sàng cho mượn.

Nhưng đôi khi thật trở trêu, người không thân thích lại sẵn sàng ủng hộ cô, còn gia đình lại luôn kéo chân.

Vương Hồng nhiều lúc cảm thấy mệt mỏi, nhiều việc xử lý không thống nhất với Trương Kiến Thiết.

Như kinh doanh tiệm mì, cô luôn muốn trang trí lại, thêm món mới, nhưng Trương Kiến Thiết cho rằng hiện tại kinh doanh tốt, không cần thay đổi.

Kết quả, mấy tiệm bên cạnh làm ăn phát đạt hơn.

“Chuyện này cũng do tôi gây ra,” Chu Chiêu Chiêu áy náy nói, “Tôi chỉ nghĩ cùng nhau kiếm tiền, nhưng không cân nhắc kỹ.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không trách em,” Vương Hồng vẫy tay, “Mẹ chồng nhòm ngó tiền của tôi không phải một ngày hai ngày, may mà mua trái phiếu xong bà không dòm ngó nữa.”

Lưu Thục Mai lắc đầu, may bà cụ nhà cô mất sớm, nhưng ông cụ cũng hay gây chuyện, dù ở xa nhưng thỉnh thoảng lại nhẩy dựng lên.

Vừa đến cầu thang đã nghe tiếng khóc của Đinh thị.

Vương Hồng nhú mày bước nhanh hơn.

Cửa mở ra, Trương Kiến Thiết mặt nhăn nhó: “Sao giờ mới về?”

Vương Hồng: “...”

Mỉm cười: “Ăn cơm xong nghe nói mẹ ốm, vội về ngay.”

Trương Kiến Thiết cũng nhận ra giọng điệu lúc này không hay: “À, lúc này tôi hơi nóng.”

Anh cũng bực bội, mẹ trong phòng cứ trách anh bất hiếu, lấy vợ quên mẹ.

Anh thắc mắc, chẳng phải chỉ vì tiền tiệm vợ không giao cho bà sao?

“Nghe nói em mua trái phiếu?” Trương Kiến Thiết nói nhỏ, “Mạo hiểm quá.”

Vương Hồng: “...”

Cảm giác mệt mỏi lại ập đến, nhưng cô vẫn kiên nhẫn giải thích: “Đó là trái phiếu nhà nước phát hành, chắc chắn có lời.”

Trương Kiến Thiết: “Nhưng em cũng nên bàn với chúng tôi chứ.”

Ba nghìn đồng, nói mua là mua.

Chương 299

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không biết Vương Hồng về nhà xử lý thế nào.

Ban đầu cô định đi cùng, nhưng nghĩ lại, Đinh thị vốn đã cho rằng cô dẫn dắt Vương Hồng hư hỏng, gặp mặt chỉ khiến tình hình thêm căng thẳng.

Vì vậy cô cùng Lưu Thục Mai về nhà.

“Chị, nếu có chuyện gì nhớ hô to một tiếng, chúng em lên ngay.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Nhà cô ở tầng hai, nhà Vương Hồng tầng ba.

Hiện tại, tiếng khóc của Đinh thị vẫn vang xuống, xen lẫn giọng nói của Vương Hồng.

Chu Chiêu Chiêu và Lưu Thục Mai nhìn nhau, cả hai đều lo lắng.

Nếu vì chuyện này mà Vương Hồng và Trương Kiến Thiết rạn nứt, đó không phải điều Chu Chiêu Chiêu mong muốn.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đừng tự trách,” Lưu Thục Mai nắm tay cô nói, “Chuyện này không liên quan đến em, em cũng chỉ tốt lòng.”

...

Hử.

Chu Chiêu Chiêu thở dài, không lâu sau lại nghe tiếng khóc của Đinh thị, rồi tiếng đóng cửa, tiếp theo

là tiếng gõ cửa nhà cô.

“Tham mưu Trương?” Chu Chiêu Chiêu mở cửa ngạc nhiên.

Cô tưởng là Vương Hồng.

“Đồng chí Chu,” Trương Kiến Thiết mặt mày khó coi, “Tiền trái phiếu Vương Hồng mua, cô có thể trả lại không? Đó là đồng tiền xương m.á.u của cô ấy.”

“Trương Kiến Thiết, mày bị điên à?” Vương Hồng xõa tóc chạy xuống, quát Trương Kiến Thiết, “Tôi mua trái phiếu liên quan gì đến Chiêu Chiêu?”

Cô tự nguyện mua, không phải bị Chu Chiêu Chiêu lừa.

Hơn nữa, cô lớn tuổi thế này, chẳng lẽ không có chút phán đoán? Trái phiếu này thật sự là cơ hội tốt.

Nếu không sợ ảnh hưởng vốn lưu động, cô đã mua nhiều hơn.

Cô tưởng Trương Kiến Thiết về đơn vị, ai ngờ xuống chất vấn Chu Chiêu Chiêu.

Không điên thì là gì?

“Vậy trước đây sao không mua?” Trương Kiến Thiết mặt đỏ lên, “Đúng, tiền là của em, nhưng cũng là của gia đình.”

“Anh không đồng ý mua trái phiếu.”

“Mọi người vào nhà nói chuyện đi.” Chu Chiêu Chiêu nhẹ nhàng nói, “Đứng ngoài này cãi nhau cũng vô ích.”

Nói xong, cô mở cửa mời Trương Kiến Thiết và Vương Hồng vào.

Dưới nhà đã tụ tập nhiều người hiếu kỳ.

“Xin lỗi Chiêu Chiêu,” Vương Hồng áy náy nói, “Chuyện này không liên quan đến em.”

“Em biết, chị Vương Hồng.” Chu Chiêu Chiêu siết nhẹ tay cô.

Trương Kiến Thiết vào nhà giặt mình, không ngờ Lưu Thục Mai cũng ở đây, lập tức ngượng ngùng.

Nhưng nghĩ đến mục đích của mình, anh lại hăng giọng: “Chị Thục Mai cũng ở đây à.”

“Ừ,” Lưu Thục Mai cũng không ngờ Trương Kiến Thiết lại mù quáng thế, mỉm cười nói, “Tham mưu Trương, chuyện trái phiếu tôi cũng mua, hoàn toàn không như lời đồn.”

“Chị Thục Mai,” Trương Kiến Thiết cười khổ, “Dù tốt đến mấy cũng không liên quan đến nhà tôi, tôi không thể để mẹ già nằm liệt giường vì chuyện này.”

Kiểm được tiền hay không với anh không quan trọng, ngay cả khi Vương Hồng không mở tiệm, cuộc sống vẫn ổn.

Trương Kiến Thiết chỉ muốn gia đình hòa thuận, mọi người vui vẻ.

“Tôi không có chí lớn,” anh nói, “Chỉ mong gia đình hạnh phúc.”

Nhưng giờ vì trái phiếu mà nhà cửa náo loạn, anh cảm thấy số tiền này không nên kiếm.

“Dù cuối cùng thành một vạn đồng, tôi cũng không hối hận.” Trương Kiến Thiết nói.

Chỉ mong mẹ và vợ có thể sống hòa thuận.

“Cái gọi là hòa thuận của anh, là bắt tôi nhượng bộ.” Vương Hồng chế nhạo.

Trương Kiến Thiết mặt đỏ bừng, nói: “Chúng ta là con cháu, hơn nữa mẹ cũng vì chúng ta tốt.”

Vương Hồng không nói nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Trương Kiến Thiết.

Câu này, cô đã nghe quá nhiều lần.

Mỗi khi xung đột với Đinh thị, Trương Kiến Thiết lại nói vậy.

Lần trước mở tiệm, nếu không dọa ly hôn, có lẽ đã không mở được.

Vương Hồng cảm thấy mệt mỏi.

“Trái phiếu tôi sẽ không trả,” cô bình thản nói, “Chuyện này không liên quan Chiêu Chiêu, nếu anh còn làm phiền cô ấy, chúng ta ly hôn.”

“Chị Vương Hồng.” Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc gọi.

Vì chuyện này mà ly hôn, thật không đáng.

“Em có thể đừng mỗi lần xảy ra chuyện là dọa ly hôn không?” Trương Kiến Thiết tức giận nói, “Anh nói cho em biết, Vương Hồng, đừng tưởng anh sợ em.”

“Ly hôn thì ly hôn, ai sợ ai?” Anh hét lên.

Rồi lạnh lùng nhìn Chu Chiêu Chiêu, chế nhạo: “Sao? Giờ khiến vợ chồng tôi ly hôn, cô thấy vui chưa?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dương Duy Lực hoàn thành nhiệm vụ gấp trở về, rút ngắn hành trình hai ngày.

Bước vào khu gia đình, anh vẫn nghĩ Chu Chiêu Chiêu sẽ ngạc nhiên thế nào khi gặp mình.

Nhưng trước tiên phải về tắm rửa, mấy ngày không cạo râu.

Quần áo cũng phải thay.

Cô vợ nhỏ sạch sẽ, một ngày không tắm đã không chịu nổi, huống chi đi xa nhiều ngày, không thể để vợ thấy bộ dạng này.

Lúc này Dương Duy Lực vẫn tưởng Chu Chiêu Chiêu ở trường, nên về nhà trước.

Nhưng chưa đến nơi, đã thấy đám đông tụ tập trước nhà.

Thính lực tốt giúp anh nghe rõ họ bàn tán gì.

“Chu Chiêu Chiêu này, bản thân hoang phí còn bày đặt dụ dỗ Vương Hồng và Lưu Thục Mai.”

“Đúng đấy, một phát một vạn tám mua trái phiếu, may Dương đội trưởng chưa về, không thì tức chết.”

“Vương Hồng trước giờ khôn thế, sao theo Chu Chiêu Chiêu lại dại dột thế,” có chị lắc đầu, “Vì trái phiếu mà suýt ly hôn, đáng không?”

“Chu Chiêu Chiêu này, thật hại người.”

“Đúng vậy, từ khi cô ta đến, khu gia đình náo loạn hẳn.”

“Dương đội trưởng sao lấy phải cô vợ gây rối thế nhỉ.” Lời vừa dứt, người đó cảm thấy lưng lạnh buốt, quay lại thì kinh hãi bịt miệng.

Những người xung quanh cũng phát hiện, rồi nhìn thấy Dương Duy Lực mặt lạnh đứng đó.

Đám đông bị khí thế của anh áp đảo, vội tan tác.

Dương Duy Lực lạnh lùng lên lầu, đúng lúc nghe câu nói của Trương Kiến Thiết.

Anh đá một cú rầm vào cửa.

“Vợ chồng anh chị cãi nhau, liên quan gì đến vợ tôi?”

Chương 300

DTV-EBOOK

Cánh cửa bị đá mạnh từ bên ngoài khiến mọi người trong phòng giật mình.

Tiếp theo là giọng nói lạnh lùng của Dương Duy Lực.

Trương Kiến Thiết bản năng run lên.

Dù cùng đơn vị, nhưng hai người chưa từng tiếp xúc, chỉ thỉnh thoảng gặp nhau trên cầu thang gác đầu chào.

Có lẽ do khí chất Dương Duy Lực quá mạnh, bị ánh mắt lạnh như băng đó nhìn chằm chằm, Trương Kiến Thiết sợ đến mức không dám đối mặt.

Hậu thuẫn của Chu Chiêu Chiêu đã trở về!

“Dương đoàn trưởng, anh vừa về có thể chưa hiểu rõ...” Trương Kiến Thiết gượng gạo nói.

Chưa nói hết câu đã bị Dương Duy Lực ngắt lời: “Ồ, vậy sao? Vậy anh nói rõ cho tôi nghe.”

Trương Kiến Thiết: “...”

...

Chu Chiêu Chiêu vẫn bình thản đứng đó.

“Chờ chút.” Khi Trương Kiến Thiết chuẩn bị nói, Dương Duy Lực lại ngắt lời, vào phòng khách lấy một chiếc ghế.

Tưởng anh định ngồi nghe, ai ngờ Dương Duy Lực đặt ghế trước mặt Chu Chiêu Chiêu: “Ngồi nghe.”

Trương Kiến Thiết: “...”

Hai người còn lại trong phòng: “...”

Đợi Chu Chiêu Chiêu ngồi xuống, Trương Kiến Thiết mới hoàn hồn, ấp úng kể lại sự việc.

“Hai chị cũng ngồi đi.” Dương Duy Lực lại lấy thêm hai ghế cho Lưu Thục Mai và Vương Hồng, rồi nhìn Trương Kiến Thiết.

“Vậy, liên quan gì đến vợ tôi?” Dương Duy Lực nhẹ nhàng hỏi.

Trương Kiến Thiết: “...Nếu... nếu không phải cô ấy dẫn dắt, Vương Hồng sao có thể mua.”

Hừ.

Vương Hồng cười nhạo: “Tôi đâu phải trẻ ba tuổi, bị ép mua sao?”

Mặt Trương Kiến Thiết đỏ bừng.

Khí thế yếu hèn, nài nỉ: “Vương Hồng, xem mẹ tôi còn nằm trên giường, em trả lại ba nghìn đồng trái phiếu đi.”

“Trả?” Vương Hồng cười, “Thủ tục đã xong, không trả được.”

Trương Kiến Thiết: “...”

Liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Chuyện này do cô ta gây ra, không thể đứng nhìn chứ?

“Tôi nói cho anh biết, Trương Kiến Thiết, trái phiếu tôi muốn mua, không liên quan ai.” Vương Hồng tức giận đến mức suýt thổ huyết.

“Tiền tôi tự kiếm, tôi thấy trái phiếu có lời, muốn mua thì mua, nếu không phục thì đi làm đơn ly hôn.” Vương Hồng nghiêng răng nói.

“Đừng lúc nào cũng lấy mẹ anh ra nói, nếu anh nghe lời mẹ đến thế, thì nên ly hôn với con gà mái không đẻ như tôi.” Vương Hồng mắt đỏ ngầu.

Những lời này, đều là Đinh thị chửi sau lưng cô, tưởng cô không biết.

“Chị Vương Hồng.” Chu Chiêu Chiêu thương cảm nhìn cô.

“Chiêu Chiêu, xin lỗi, làm liên lụy đến em.” Vương Hồng nói trong nước mắt, rồi nhìn Dương Duy Lực nghiêm nghị, “Xin lỗi Dương đoàn trưởng, để Chiêu Chiêu chịu oan.”

“Tôi sẽ chứng minh cho Chiêu Chiêu trong khu gia đình.” Cô kiên định nói.

“Không cần đâu chị Vương Hồng,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Người ngay thẳng không sợ nghi ngờ.”

Hơn nữa, chẳng bao lâu nữa tin tức trái phiếu tăng giá sẽ lan truyền, lúc đó họ sẽ nhận ra hôm nay mình ngu ngốc thế nào.

“Ba nghìn đồng trái phiếu đó, tôi chuyển nhượng cho em.” Vương Hồng trầm ngâm một lúc rồi nói.

“Chị suy nghĩ kỹ chưa?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Chu Chiêu Chiêu có ký ức kiếp trước, nên biết chắc trái phiếu sẽ có lời, còn Vương Hồng dựa vào nhạy bén thương trường.

“Suy nghĩ kỹ rồi,” Vương Hồng gật đầu, “Nếu em khó khăn...”

“Chúng tôi có tiền.” Dương Duy Lực - người im lặng từ lúc Chu Chiêu Chiêu nói chuyện - lên tiếng.

Anh nhìn Trương Kiến Thiết: “Nếu chuyển nhượng, không được hối hận, sau này lời lỗ đều không liên quan các anh.”

“Tôi biết.” Trương Kiến Thiết mím môi.

Ban đầu nghe Vương Hồng nói, anh mừng thầm, nhưng khi Dương Duy Lực nói không hối hận, lại do dự.

Nhờ đâu, thật sự có lời?

“Chưa đủ.” Dương Duy Lực nhẹ giọng, “Anh cần viết giấy cam kết.”

“Bảo mẹ già anh điếm chỉ.” Anh bổ sung.

Đỉnh thị điếm chỉ?

Vậy càng không thể hối hận.

Trương Kiến Thiết lại do dự, nhìn Vương Hồng, nhưng cô không thèm nhìn lại, chỉ nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu và Lưu Thục Mai.

Nghe Dương Duy Lực nói, cô gật đầu: “Nên làm vậy.”

Để sau này có lời, Đỉnh thị không đến quấy rối Chiêu Chiêu.

Trương Kiến Thiết: “...”

Dù hối hận không muốn bán, nhưng bị Vương Hồng và Dương Duy Lực ép, đành phải chuyển nhượng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tôi viết.” Anh nghiêng rằng, “Mẹ tôi không biết chữ, điểm chỉ được không?”

“Được.” Dương Duy Lực nói, rồi bảo Lưu Thục Mai: “Chị Thục Mai, tôi muốn mời người làm chúng, chị thấy ai phù hợp?”

“Vậy mời Vương đại nương đi.” Lưu Thục Mai đã không chịu nổi từ lâu, suy nghĩ rồi nói, “Là mẹ tổng công trình sư Vương bên bộ kỹ thuật.”

Wương đại nương này chính là người không ưa Đình thị, nhưng thông minh hiểu chuyện hơn nhiều.

Lại có uy tín trong khu gia đình.

“Nếu mọi người đồng ý, tôi đi gọi ngay.”

Không cần bà đi gọi, Vương đại nương đang nghe ngóng dưới nhà.

Nghe có người gọi, bà nói ngay: “Tôi ở dưới này, lên ngay.”

Tiếng cười ồ lên dưới nhà.

Wương đại nương không ngại, thẳng bước lên lầu.

Giờ bà có thể chính thức “ăn dưa” rồi.

Còn Đình thị, lúc này cũng hết chóng mặt, được con trai mời xuống nhà Dương Duy Lực.

Với Dương Duy Lực, Đình thị có phần sợ, nhưng nghĩ đến ba nghìn đồng, lại thấy thoải mái.

Bà cho rằng Dương Duy Lực nên quản lý vợ tốt hơn.

Ai ngờ vừa nói ra đã bị anh ngắt lời: “Đây là chuyện nhà tôi, không phiền các anh lo.”

“Chiêu Chiêu dù mua một vạn tám hay năm vạn tám trái phiếu, tôi đều không ý kiến.”

Đinh thị ghen lời.

Xấu hổ lắc tay bỏ đi.

Thấy Trương Kiến Thiết vẫn đờ đẫn, bà kéo con trai theo, phía sau là giọng Vương đại nương: “Vẫn là Dương đoàn trưởng biết chiều vợ.”

“Xin lỗi anh.” Khi mọi người rời đi, Chu Chiêu Chiêu mới đến bên Dương Duy Lực, “Làm phiền anh.”

“Em có gì phải xin lỗi?” Dương Duy Lực cười véo tay cô, “Đợi anh tắm rửa, chúng ta đi mua thêm.”

Mua thêm gì?

Chương 301

DTV-EBOOK

Mãi đến khi Chu Chiêu Chiêu bị Dương Duy Lực dẫn đến trước cửa bưu điện, cô mới chợt nhận ra, “Anh... ý anh là vẫn muốn mua tiếp sao?”

“Đương nhiên rồi,” Dương Duy Lực cười đầy cứng chiều, nếu không phải vì hoàn cảnh không phù hợp, anh đã muốn bóp nhẹ vào mũi vợ mình rồi, “Em kiếm tiền, gia đình nhỏ của chúng ta cũng được hưởng chút phúc lợi.”

Trước khi hai người kết hôn, Dương Duy Lực đã nói rõ, tiền Chu Chiêu Chiêu kiếm được là của riêng cô, còn tiền của anh sẽ dành cho gia đình nhỏ này. Tuy nhiên, số tiền Dương Duy Lực có không nhiều, chỉ còn lại hơn hai nghìn tệ, dĩ nhiên là đã trừ đi ba nghìn tệ đưa cho Vương Hồng.

Khi thấy hai người bước vào, Tạ Linh Lệ hơi ngạc nhiên, đồng thời cũng lo lắng, “Chiêu Chiêu, em ổn chứ?”

Những chuyện xảy ra ở khu nhà gia đình lúc này đã được những người thân thiết với Từ Nhã Nghi lan truyền khắp nơi. Tạ Linh Lệ lúc này rất lo lắng rằng chồng của Chu Chiêu Chiêu cũng giống như Trương Kiến Thiết, không cho cô mua trái phiếu chính phủ. Nếu vậy thì thật khó xử.

Một mặt, cô hy vọng Chu Chiêu Chiêu có thể kiên định không lùi bước, bởi trái phiếu này thực sự sẽ sinh lời. Mặt khác, cô cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ của mình. Nhưng nếu chồng Chu Chiêu Chiêu

không đồng ý, cô cũng không thể nói gì, bởi không thể vì việc này mà ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng họ.

“Em không sao,” Chu Chiêu Chiêu cảm động trước ánh mắt quan tâm của cô, mỉm cười nói, “Đây là chồng em, anh ấy nghe nói về trái phiếu nên muốn mua thêm một ít.”

Tạ Linh Lệ “à” lên một tiếng, dường như chưa hiểu ý Chu Chiêu Chiêu. Mua thêm một ít là sao? Chẳng phải họ đã mua rồi sao?

“Đúng vậy, tôi muốn cùng vợ mua thêm trái phiếu để kiếm chút tiền tiêu vặt,” Dương Duy Lực cười nói.

Chu Chiêu Chiêu liếc anh một cái đầy ý nhị.

Dương Duy Lực cười, đưa sổ tiết kiệm cho Tạ Linh Lệ, “Mua hai nghìn tệ.”

Tạ Linh Lệ: “...”

Mãi đến khi cầm sổ tiết kiệm trên tay, cô mới chợt hiểu, Dương Duy Lực không phải không đồng ý cho vợ mua trái phiếu, mà là muốn mua thêm. Hai nghìn tệ... khoan đã, từ khi nào hai nghìn tệ trong mắt cô lại trở thành “chỉ có”?

Tạ Linh Lệ cảm thấy ngại ngùng. Hai nghìn tệ là một số tiền không nhỏ. Như cô, cũng chỉ dám lén lút dùng năm trăm ba mươi tệ tiền tiết kiệm cùng ba trăm tệ chồng hỗ trợ để mua trái phiếu. Tổng cộng hai người còn chưa đủ một nghìn.

Dương Duy Lực xuất tay là hai nghìn tệ, cộng với số tiền Chu Chiêu Chiêu đã mua trước đó, họ đã mua tổng cộng hai vạn tệ trái phiếu, chưa kể ba nghìn tệ

của Vương Hồng! Chà... thật giàu có. Cũng không lạ họ giàu như vậy, bởi họ có tầm nhìn.

So sánh với Vương Hồng, rõ ràng đã có ba nghìn tệ và đã mua trái phiếu, nhưng lại chuyển nhượng cho Chu Chiêu Chiêu. Sau này khi trái phiếu sinh lời, họ chỉ có thể hối hận và ghen tị mà thôi.

Tạ Linh Lệ vừa nghĩ vừa làm việc nhanh chóng, thao tác thành thục giúp Dương Duy Lực mua hai nghìn tệ trái phiếu.

Từ Nhã Nghi đứng bên cạnh, mắt không rời Dương Duy Lực. Nếu ngày xưa cô kết hôn với anh, giờ đã có hai nghìn tệ trái phiếu và nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh Dương,” Từ Nhã Nghi nghĩ vậy liền cười tiến lên nói, “Anh có thể để em giúp anh mua trái phiếu không? Xin anh, giúp em một chút đi. Nhiệm vụ trái phiếu của em vẫn chưa hoàn thành xu nào.”

Vì quan hệ với Chu Chiêu Chiêu, vừa mở cửa chiều nay đã có mấy chị đến mua trái phiếu, tuy không nhiều, cao nhất cũng chỉ ba bốn trăm tệ, nhưng không hiểu sao họ đều tìm Tạ Linh Lệ. Suýt nữa Từ Nhã Nghi tức điên lên.

Dĩ nhiên, cô cũng muốn họ tìm mình, nhưng họ chỉ nhìn cô rồi lịch sự từ chối: “Tiền của chúng tôi ít, để Tiểu Tạ làm là được.” Đơn giản là không muốn tìm cô.

Từ Nhã Nghi tức giận bỏ ra ngoài hít thở, ai ngờ vừa quay lại đã thấy Dương Duy Lực cũng đến mua trái phiếu. Dĩ nhiên, Chu Chiêu Chiêu đứng cạnh

Dương Duy Lực bị cô lừa đi hoàn toàn. Giờ đây, cô không muốn nhìn thấy người phụ nữ này dù chỉ nửa con mắt.

Dương Duy Lực hơi ngẩn người, Tạ Linh Lệ siết chặt cuốn sổ tiết kiệm trong tay. Đây không phải lần đầu Từ Nhã Nghi cướp khách hàng của cô. Dù nhiệm vụ của cô đã hoàn thành nhờ đơn hàng của Chu Chiêu Chiêu, nhưng bị cướp khách ngay trước mặt, Tạ Linh Lệ dù không có tính khí cũng thấy khó chịu.

“Nhã Nghi, đơn hàng của vị đồng chí này em đang làm rồi,” cô mỉm cười nói.

“Ồ, chẳng phải vẫn chưa xong sao?” Từ Nhã Nghi nói, “Hơn nữa, lúc này em không có ở đây.”

Hàm ý là nếu cô ở đó, Dương Duy Lực chắc chắn không tìm Tạ Linh Lệ.

Chu Chiêu Chiêu nhìn Dương Duy Lực mỉm cười, chỉ nghe anh nói: “Đồng chí này, cô là ai? Tôi không có em gái.” Mẹ anh Hứa Quế Chi chỉ sinh ba con trai.

Từ Nhã Nghi đang cười bỗng sững sờ, miệng run run vì tức giận: “Anh... anh sao có thể như vậy?”

“Làm việc đi,” Dương Duy Lực không thêm để ý đến cô, tiếp tục nói với Tạ Linh Lệ, “Phiền cô.”

“Không có gì,” Tạ Linh Lệ tỉnh táo lại, mỉm cười đáp.

Một số người không biết lượng sức mình, cũng không có cách nào. Nhưng nhìn Dương Duy Lực thẳng tay hạ nhục Từ Nhã Nghi, Tạ Linh Lệ cảm thấy vô cùng thoả mãn. Cả ngày hôm nay cô phải chịu đựng tính cách tiểu thư của Từ Nhã Nghi.

“Sao anh có thể nói không quen em?” Từ Nhã Nghi trợn mắt nói, “Chị gái em là Từ Nhã Hân ở ban chính trị.”

“Xin lỗi, chị Từ tôi quen,” Dương Duy Lực lắc đầu, “Nhưng cô thì thực sự không có ấn tượng.”

Anh không nói dối, cũng không phải vì Chu Chiêu Chiêu đứng đó mới nói vậy. Dương Duy Lực nghiêm túc lục lại trí nhớ, thực sự không có chút ấn tượng nào về người này.

Từ Nhã Nghi bật khóc. Bị hạ nhục thẳng thừng như vậy. Cô luôn thù địch với Chu Chiêu Chiêu chính là vì Dương Duy Lực. Nhưng không ngờ anh thậm chí không nhận ra cô, hoặc không nhớ cô. Từ Nhã Nghi cảm thấy tất cả nhiệt huyết của mình đã đổ sông đổ bể.

Dương Duy Lực sao có thể đối xử với cô như vậy!

“Cô ấy sao vậy?” Dương Duy Lực ngẩng đầu thấy Từ Nhã Nghi giận dữ liếc mình rồi dậm chân khóc chạy đi, bối rối hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Anh... nói sai gì sao?”

Chu Chiêu Chiêu bật cười, lắc đầu: “Không sai, anh làm rất đúng.”

Được vợ khen, Dương Duy Lực bản năng người thắng hơn.

Tạ Linh Lệ: “...”

Cô dường như phát hiện ra điều gì đó. Hóa ra, vị đội trưởng Dương nổi tiếng khi ở nhà lại là một người sợ vợ như vậy. Chỉ được vợ khen vài câu mà miệng đã cười tән mang tai. Về sau, cô nhất định sẽ kể với chồng mình phát hiện này, để anh ấy học hỏi

theo đội trưởng Dương. Xem anh ấy bảo vệ vợ thế nào. Cái tát vào mặt này thật quá đã!

Chương 302

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực dùng hành động thực tế của mình để thể hiện sự ủng hộ dành cho vợ, điều này đã gây nên một làn sóng nhỏ trong khu gia đình quân nhân.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu đến căn cứ, Dương Duy Lực ban đầu nằm viện, nên cư dân trong khu nhà ít có cơ hội gặp hai người. Sau khi anh xuất viện, Chu Chiêu Chiêu cũng chuyển đến ở hẳn, mọi người mới có dịp tiếp xúc.

Nhưng chưa được mấy ngày, Dương Duy Lực lại đi công tác, lần này lại biệt tích một thời gian dài. Dù đây là chuyện bình thường trong quân ngũ, nhưng vẫn có những kẻ thích buôn chuyện, không ưa gì người khác hạnh phúc, bắt đầu bịa đặt đủ thứ.

Rồi tin đồn Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu tình cảm rạn nứt lan truyền khắp nơi.

Chu Chiêu Chiêu mua một vạn tám ngàn tệ trái phiếu, đúng lúc Dương Duy Lực trở về, nhiều phụ nữ trong khu nhà đã háo hức chờ đợi vị đội trưởng oai phong lẫm liệt kia “dạy dỗ” vợ mình một trận.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược!

Không những không trách mắng, anh còn hí hửng mang theo tiền tiết kiệm riêng đến bưu điện, cùng vợ mua thêm trái phiếu.

...

“Chẳng lẽ trái phiếu đó thật sự có lãi?” Một số người nhanh trí bắt đầu suy nghĩ, rồi vội vàng về hỏi

chồng mình.

“Đội trưởng Dương không phải loại người vì chiều vợ mà làm liều đâu,” Triệu Phong Kỳ trả lời vợ mình Vương Tiên Hoa, “Em về xem sổ tiết kiệm nhà mình còn bao nhiêu, mang hết đi mua trái phiếu đi.”

“Mua hết?” Vương Tiên Hoa tròn mắt, “Thế nhà mình ăn gì?”

“Bốn ngày nữa là lĩnh lương rồi,” Triệu Phong Kỳ bật cười, “Nghe anh không sai đâu, đội trưởng Dương không bao giờ tùy tiện.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Anh còn dặn thêm: “Sau này em nên chơi nhiều với vợ đội trưởng. Người như họ thông minh, nhà mình theo sau cũng được hưởng chút lợi.”

Vương Tiên Hoa vội vã về nhà lấy sổ tiết kiệm, nhưng khi đến bưu điện, đã thấy năm sáu người xếp hàng trước.

Từ Nhã Nghi tức giận đến mức muốn nổ tung. Cô ngồi một góc, gương mặt lạnh như băng, ánh mắt đầy u ám nhìn Tạ Linh Lệ bận rộn tiếp khách.

Dù Tạ Linh Lệ có đề nghị các quân nhân phu nhân sang quây bên cạnh để giảm tải, nhưng không ai chịu di chuyển. Họ thà xếp hàng chờ còn hơn phải đối mặt với vẻ mặt khó đỡ của Từ Nhã Nghi.

“Đều là mua trái phiếu như nhau, cần gì phải hạ mình?” Một người lẩm bẩm.

Tạ Linh Lệ không ngờ tình huống này, nhưng cô cũng chẳng sợ ánh mắt thù hận của Từ Nhã Nghi nữa.

“Chị Tạ, chúng tôi đặc biệt tìm đến chị đây!” Sáng hôm sau, khi Tạ Linh Lệ đến làm, cảnh tượng trước bưu điện khiến cô choáng váng - một hàng dài người đang chờ đợi.

Giám đốc bưu điện vội vã gọi cô vào: “Tiểu Tạ, trái phiếu của chúng ta sắp hết rồi! Thành phố sẽ điều động thêm, lãnh đạo cấp trên cũng sắp xuống đây!”

Ánh mắt ông nhìn cô đầy trù mến: “Cố gắng lên, tương lai của cô rộng mở lắm!”

Và còn một tin vui nữa - Chu Chiêu Chiêu sẽ nhận được phần thưởng đặc biệt từ cấp trên vì đã ủng hộ trái phiếu quốc gia.

Nhưng phần thưởng lớn nhất... vẫn còn ở phía trước!

Chương 303

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết rằng sau một đêm bàn bạc, rất nhiều quân nhân phu nhân đã mang tiền tiết kiệm của gia đình đi mua trái phiếu ngay sáng hôm sau.

Cô càng không ngờ rằng việc mình mua trái phiếu lại khiến lãnh đạo bưu điện chú ý, thậm chí còn mang theo một tấm cờ lụa đỏ đến tặng cô.

“Tình quân dân cá nước”.

Một quân nhân phu nhân có ý thức cao, ủng hộ xây dựng đất nước như cô, xứng đáng nhận được phần thưởng này.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu đang ngồi ăn sáng, tay xoa nhẹ eo thon. Đêm qua chiến trường quá... kịch liệt.

“Trứng xào rau mồng tơi ngon quá,” cô nói.

Dương Duy Lực dậy sớm nấu cháo khoai lang, ăn kèm với món này vừa miệng.

Đang nói chuyện, tiếng cãi vã từ tầng trên lại vang xuống.

...

Theo quy định, chức vụ của Dương Duy Lực đáng lẽ phải được ở khu nhà dành cho cán bộ đoàn như Phùng Kiến Quốc. Nhưng khi chuyển đến, vì chỉ có một mình, anh đã nhường chỗ cho đồng đội, còn

mình chọn một căn nhỏ hơn ở khu nhà cán bộ doanh.

Tiếng cãi nhau trên lầu một lúc sau im bật, tiếp theo là tiếng đóng cửa rầm rầm. Dựa vào bước chân vội vã, có lẽ là Trương Kiến Thiết vừa đi ra ngoài.

Một lúc sau, Vương Hồng mới xuất hiện, đầu cúi thấp, quàng khăn voan đi đến cửa hàng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lục ca, em có nên khuyên chị ấy mua trái phiếu không nhỉ?” Chu Chiêu Chiêu nhìn theo bóng lưng Vương Hồng, nói.

Biết đâu, nếu không có chuyện này, Vương Hồng và Trương Kiến Thiết đã không cãi nhau.

“Không liên quan đến em,” Dương Duy Lực đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng nói, “Dù không có em, họ vẫn sẽ cãi nhau như vậy.”

Thực ra, tình cảm giữa hai người không phải không có, nhưng không thể vượt qua được sự can thiệp của Đinh thị - một người mẹ chồng độc đoán.

Đinh thị là quả phụ, một mình nuôi hai con trai khôn lớn. Khi Trương Kiến Thiết - con út có chút thành tựu trong quân ngũ, bà liền từ quê lên sống cùng.

Ban đầu, mọi chuyện cũng bình thường. Nhưng Đinh thị vốn quen nắm quyền trong nhà, nên khi vào gia đình nhỏ của con trai, bà cũng muốn mình là người quyết định mọi thứ.

Đầu tiên, bà yêu cầu Trương Kiến Thiết giao nộp toàn bộ phụ cấp, rồi mỗi tháng tự tay phát tiền sinh

hoạt cho Vương Hồng. Sau này, khi Vương Hồng mở tiệm mì, bà lại muốn kiểm soát sổ sách.

Mấy năm nay, hai người liên tục cãi vã vì chuyện này. Từ ngày Dương Duy Lực chuyển đến, anh đã nghe không ít lần tiếng cãi nhau từ tầng trên.

Đinh thị muốn nắm tài chính, Vương Hồng kiên quyết không đồng ý. Ban đầu, Trương Kiến Thiết còn đứng về phía vợ, khuyên giải mẹ. Nhưng nếu Đinh thị là người dễ bảo, thì đã không phải là Đinh thị rồi.

Cứ mỗi lần con trai bênh vợ, bà lại khóc lóc, kể lể về những năm tháng khổ cực nuôi hai anh em khôn lớn. Dần dà, Trương Kiến Thiết cũng sinh bất mãn với vợ.

Anh cho rằng Vương Hồng nên nhường nhịn mẹ già. Tiền cửa hàng giao cho mẹ quản lý có sao đâu? Cuối cùng bà cũng chỉ tích cóp cho họ mà thôi.

Nhưng Vương Hồng không chấp nhận. Cô một tay gây dựng cửa hàng, sao phải giao tiền cho mẹ chồng? Lương chồng không đưa vợ đã đành, tiền cửa hàng cũng muốn đoạt lấy?

Trương Kiến Thiết thì cho rằng vợ không thấu hiểu áp lực của anh. Giữa công việc căng thẳng và mâu thuẫn gia đình, anh ngày càng mệt mỏi.

Cả ba người đều chất chứa oán giận, xung đột là điều không thể tránh khỏi.

Dương Duy Lực không nói ra, nhưng anh đoán nếu Trương Kiến Thiết không thay đổi, ly hôn chỉ là vấn đề thời gian. Dù là quân hôn khó giải quyết, nhưng hai năm gần đây cũng đã có vài trường hợp. “Em nghĩ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “trái phiếu chắc

chấn sẽ tăng giá. Khi đó, em sẽ trả lại phần lợi nhuận cho chị Vương Hồng.”

Tất nhiên, với điều kiện Trương Kiến Thiết và Đinh thị không được biết.

“Được,” Dương Duy Lực véo nhẹ má cô, “Bây giờ, xin hỏi cô gái xinh đẹp này có thể ngừng nhíu mày được không?”

Chu Chiêu Chiêu liếc anh một cái, “Em có nhíu mày đâu?”

Hôm nay là thứ Năm, Chu Chiêu Chiêu có hai tiết học buổi sáng. Sau bữa sáng, Dương Duy Lực đưa cô đến trường.

“Trưa muốn ăn gì?” Đến cổng trường, anh hỏi, “Anh sẽ làm.”

Anh vừa hoàn thành nhiệm vụ, được nghỉ một ngày.

“Gói bánh chưng đi,” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ một chút rồi nói, “Em thèm bánh chưng nhân trứng hẹ của mẹ quá.”

Thực ra, là nhớ nhà.

Dương Duy Lực gật đầu, “Được, anh đi chợ ngay.”

Về phần nhào bột, anh chưa thành thạo lắm, nhưng có thể hỏi người khác. Anh nhớ Diêu Trúc Mai - vợ Phùng chính ủy gói bánh rất ngon, từng được thưởng thức một lần.

Trên đường đến cửa hàng rau quả của căn cứ, Dương Duy Lực đi ngang qua bưu điện, thấy mọi người đang đốt pháo. Nhưng anh không để ý, chỉ lướt qua rồi vội đi mua đồ.

Căn cứ có khu nhà kính trồng rau, cung cấp thực phẩm tươi mỗi ngày. Hôm nay may mắn, Dương Duy Lực mua được họ tươi.

Anh tính mua thêm trứng, ngó sen và thịt để làm hai loại nhân. Bỗng nghe hai người phụ nữ đang bàn tán xôn xao:

“Nghe nói trái phiếu hôm qua mua đã tăng giá rồi!”

Sáng nay, nhiều người đến xếp hàng mua thì phát hiện giá đã nhích lên. Nhiều người tiếc nuối vì đã không mua ngay khi nghe tin.

“Tăng bao nhiêu vậy?” Có người hào hứng hỏi, “Hôm qua tôi cũng mua một ít, không biết lãi được bao nhiêu?”

“Nghe nói tăng 8 hào,” người kia đặc ý nói.

Hôm qua, chị ta quyết định dốc hết tiền tiết kiệm mua trái phiếu. Sáng nay giá tăng, chị đã lãi hơn bốn mươi tệ.

Trời ơi, một ngày kiếm được bốn mươi tệ, một tháng sẽ là hơn một nghìn tệ! Điều này trước đây chị không dám nghĩ tới.

Tuy nhiên, nhân viên bưu điện cũng cảnh báo đây chỉ là biến động trong ngày, không đảm bảo sẽ tiếp tục tăng, thậm chí có thể giảm. Nhưng mọi người đều bỏ qua lời này.

Lúc này, có người hối hận vì đã không mua, kẻ tiếc vì mua ít, nhưng phần đông đều ngưỡng mộ một người - Chu Chiêu Chiêu.

Chỉ một ngày, cô đã kiếm được bao nhiêu tiền rồi?

Nhắc đến Chu Chiêu Chiêu, mọi người không thể không nghĩ đến Vương Hồng. Nhớ lại cảnh Đinh thị dùng cái c.h.ế.t để ép Vương Hồng ký chuyển nhượng ba nghìn tẻ trái phiếu cho Chu Chiêu Chiêu.

Mọi người bỗng tò mò: Nếu Đinh thị biết trái phiếu tăng giá, biểu hiện của bà sẽ như thế nào?

Chắc chắn sẽ rất kịch tính!

Còn lúc này, Chu Chiêu Chiêu đang ngây người nhìn tấm cờ lụa trong tay Tạ Linh Lệ, không biết nên nói gì.

“Đây là tặng em ư?” Cô cười hỏi.

Chương 304

DTV-EBOOK

Tám cờ lụa đã được lãnh đạo bưu điện cho người chuẩn bị từ tối hôm qua.

Dù bưu điện này nằm trong căn cứ quân sự, nhưng là đơn vị địa phương. Hai năm gần đây, họ tuyển dụng vài người thân của cán bộ căn cứ, nhưng quan hệ với đơn vị quân đội vẫn không thực sự thân thiết.

Khi biết Chu Chiêu Chiêu là quân nhân phu nhân, lại là vợ của Dương Duy Lực - trưởng phòng thí nghiệm mới, lãnh đạo bưu điện lập tức đưa ra quyết định.

Ông giao nhiệm vụ khẩn cấp cho giám đốc: “Nhất định phải hoàn thành tám cờ lụa trước sáng mai, dù có phải trả thêm tiền cũng được.”

Ông muốn nhân cơ hội này đưa tên tuổi bưu điện vươn xa.

Cờ lụa chỉ là cách để thắt chặt quan hệ với quân đội, nhưng quan trọng hơn là tuyên truyền, giúp các gia đình hiểu hơn về trái phiếu.

Chính sự kiện này đã thay đổi nhận thức của lãnh đạo bưu điện về các quân nhân phu nhân.

Hóa ra, những người phụ nữ tưởng chừng chỉ li tính toán này lại có nguồn tài chính không hề nhỏ.

...

Dĩ nhiên, không phải ai cũng như Chu Chiêu Chiêu, có thể dễ dàng bỏ ra hàng vạn tệ.

Nhưng nếu mỗi người góp một trăm, mười người đã là một nghìn tệ - một khoản không nhỏ đối với bưu điện nhỏ này.

Ai ngờ, chính nơi đây lại trở thành điểm sáng trong hội nghị biểu dương toàn tỉnh.

Khi tên bưu điện được xướng lên, nhiều lãnh đạo từ các địa phương khác đều ngỡ ngàng: “Đây là nơi nào? Sao chưa từng nghe qua?”

Sau khi tìm hiểu, họ bày tỏ sự khâm phục: “Tư tưởng của các quân nhân phu nhân thật sự tiến bộ, âm thầm đóng góp cho sự phát triển đất nước.”

Từ đó, một phong trào học tập theo các quân nhân phu nhân đã được phát động khắp tỉnh.

Sự việc sau đó còn được lãnh đạo căn cứ nhắc đến trong hội nghị biểu dương toàn quân, ca ngợi họ là “hậu phương vững chắc”.

Đương nhiên, Chu Chiêu Chiêu và Lưu Thục Mai - hai đại diện tiêu biểu - đã được trao bằng khen.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Hiện tại, Chu Chiêu Chiêu đang vô cùng xúc động khi nhận tấm cờ lụa.

Đi kèm còn có phần thưởng ba trăm tệ từ bưu điện.

Nhưng không gì sánh bằng giá trị biểu tượng của tấm cờ.

Cô cũng cảm nhận rõ những ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị xung quanh.

Chỉ qua hai ngày ngắn ngủi, Chu Chiêu Chiêu đã nhận rõ bản chất nhiều người.

Dù là trường học, nhưng nhiều giáo viên cũng là quân nhân phu nhân, không thiếu kẻ đố kỵ, so bì.

Khi biết cô mua trái phiếu số lượng lớn, đủ loại bình phận được thốt ra.

Sáng nay, khi Dương Duy Lực đưa cô đến trường, một người phụ nữ lớn tuổi còn “tốt bụng” nhắc nhở anh: “Vợ anh tiêu xài hoang phí, anh phải biết kiểm soát.”

Lại có người nói với cô: “Hai người chưa có con, không biết nuôi dạy trẻ tốn kém thế nào, nên phải dành dụm chút tiền.”

May mắn, phần đông đều chân thành lo lắng cho cô: “Nếu thua lỗ thì sao?”

Người lo nhất là Lưu Tương. Khi Chu Chiêu Chiêu mua trái phiếu, cô cũng được mời cùng tham gia, nhưng vì không có nhiều tiền nên đã từ chối.

Chiều hôm đó, nghe những lời đồn đại về Chu Chiêu Chiêu, cô tức giận chạy thẳng đến bưu điện.

Lưu Tương chỉ dành dụm được hơn một trăm tệ, giữ lại ít tiền mặt phòng thân, số còn lại đều mua trái phiếu.

Cô không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn dùng hành động ủng hộ Chu Chiêu Chiêu.

Khi trở lại trường, cô bị Vương Viên Viên - đồng nghiệp trong văn phòng chế giễu: “Ít tiền thế mà

cũng đòi theo đuôi người ta.”

Lưu Tương không đáp lại. Mấy người bạn cùng đến cũng đã ghé bưu điện, ai nấy đều mua một ít.

Tiền tuy ít, nhưng thái độ phải rõ ràng.

Sự ủng hộ nhiệt tình này khiến Chu Chiêu Chiêu vô cùng cảm động.

Thực ra, cô chỉ muốn kiếm chút lợi nhuận từ cơ hội này, không ngờ lại gây ra nhiều chuyện đến thế.

Đêm qua, Lưu Tương trần trọc không yên, nghe chuyện Vương Hồng và Trương Kiến Thiết đã định tìm Chu Chiêu Chiêu ngay, nhưng lại nghe tin Dương Duy Lực dẫn cô đi mua thêm trái phiếu.

Sáng nay thấy anh đưa vợ đi làm, cô mới yên tâm. Nhưng vì có tiết dạy, chưa kịp hỏi han thì đã thấy đoàn người bưu điện mang cờ lụa đến.

Sau đó, mấy nam sinh hào hứng khoe với cô: “Trái phiếu chúng em mua hôm qua đã tăng giá rồi!”

Nghe nói tăng tám hào.

Với họ, tám hào đủ cho một ngày ăn uống tiết kiệm.

Hôm qua còn bị chế giễu, hôm nay đã được minh oan.

Mấy cậu học trò n.g.ự.c ưỡn, mặt mũi hãnh diện nhìn Chu Chiêu Chiêu cùng tám cờ lụa.

Dù cờ không tặng họ, nhưng hễ ủng hộ trái phiếu, đều xứng đáng được chia vinh quang.

Hai học sinh từ nơi khác chuyển đến mặt xám ngoét.

Chính họ là những kẻ chế nhạo các nam sinh hôm qua, giờ đây cảm thấy mặt nóng ran.

Ai ngờ được kết quả này?

“Đừng vội đắc ý,” có người lẩm bẩm, “Hôm nay tăng, biết đâu mai lại giảm?”

Hoặc giả, tin tăng giá chỉ là chiêu trò của bưu điện để dụ dỗ người mua trái phiếu ế ẩm.

Không chỉ trong trường, nhiều người trong căn cứ cũng nghĩ vậy.

Trong số đó có Đào An Di.

“Cô ta may mắn thật,” Đào An Di tức giận vò nát lá rau trong tay, ném vào thùng rác, “Nhưng biết đâu chỉ là tin vịt.”

Điều khiến cô bức bối hơn là Trần Quốc Bình hôm qua vội vã về nhà, bảo cô mang sổ tiết kiệm đi mua trái phiếu.

Đào An Di miệng thì đồng ý, nhưng thực tế chẳng thèm đi.

Đi làm gì?

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô vốn không tin vào chuyện này, lại còn khuyên mấy quân nhân phu nhân khác đừng mua, chỉ vì không muốn Chu Chiêu Chiêu toại nguyện.

Giờ cô hối hận, nhưng vấn đề là Trần Quốc Bình tưởng cô đã mua rồi.

Vậy giờ phải làm sao để có tiền lời nộp cho chồng?

Càng tức hơn khi Chu Chiêu Chiêu thật sự kiếm được tiền!

Đúng là con nhà buôn, toàn thân bốc mùi tiền bạc.

Cùng cảm giác chần động và không tin tưởng, còn có Đinh thị và Trương Kiến Thiết.

Sao lại tăng giá?

Hay chỉ là chiêu trò của bưu điện?

“Con trai, con không có bạn học làm ở sở chính phủ sao?” Đinh thị nắm tay Trương Kiến Thiết, sốt sắng nói, “Gọi điện hỏi thử xem.”

“Mau đi hỏi đi!”

Chương 305

DTV-EBOOK

Vương Hồng kể từ sau ngày cãi nhau với Trương Kiến Thiết đã dọn ra sống ở tiệm mì.

Tầng hai của tiệm có một phòng nhỏ, trước đây dùng để chứa đồ linh tinh, giờ được dọn dẹp lại, kê thêm một chiếc giường xếp nhờ người quen xoay sở. Tạm bợ nhưng cũng đủ để ở.

Cô muốn tĩnh tâm, suy nghĩ thấu đáo về chuyện giữa mình và Trương Kiến Thiết, rốt cuộc nên đi về đâu.

Chuyện trái phiếu chính phủ tăng giá, cô còn chưa biết. Mãi đến khi nhân viên đi chợ nghe được tin, mừng quá quên cả mua rau, chạy như bay về báo cho Vương Hồng:

“Chị Vương Hồng ơi, tăng rồi, tăng rồi!” Cô nhân viên vừa thở hổn hển vừa nói.

“Giá rau tăng rồi?” Vương Hồng đang nói chuyện với đầu bếp, thấy Tiểu Vương xông vào, liền hỏi.

“Không phải, là trái phiếu! Ba ngàn tệ chị mua đó,” Tiểu Vương hào hứng nói, “Tăng rồi, tăng tám hào rồi!”

Vừa nói xong, cô ta lại buồn bã cúi đầu.

Dù tăng bao nhiêu cũng chẳng liên quan đến họ nữa, ba ngàn tệ trái phiếu của Vương Hồng đã chuyển nhượng cho Chu Chiêu Chiêu rồi.

...

Nghĩ lại mà đau lòng.

Giá như số trái phiếu này còn trong tay Vương Hồng thì tốt biết mấy.

Mấy năm qua, Vương Hồng vất vả gây dựng tiệm, Tiểu Vương theo cô từ đầu, thấy rõ nỗi khổ ấy.

Đinh thị cứ vài ngày lại gây chuyện một lần, đáng ghét nhất là thái độ của Trương Kiến Thiết, lần nào cũng bắt Vương Hồng nhường nhịn.

Lấy cớ “bề trên phải nhường”, nhưng có ai làm bề trên mà bắt nạt người khác như thế không?

Nhưng nếu Đinh thị biết trái phiếu tăng giá, liệu có tức đến phát điên không?

Mấy ngày nay, Đinh thị giả vờ ốm vì chuyện trái phiếu. Dù Vương Hồng đã chuyển nhượng cho Chu Chiêu Chiêu, ba ngàn tệ cũng lấy lại được, nhưng diễn phải cho trọn vẹn.

Bà ta còn phải “ốm” thêm vài ngày nữa mới khỏi.

Vì thế, Đinh thị ngồi nhà chẳng biết chuyện bên ngoài.

Nhưng Trương Kiến Thiết thì khác.

Vừa đến cơ quan chưa được bao lâu, anh ta đã thấy ánh mắt đồng nghiệp nhìn mình có gì đó kỳ lạ.

Không phải anh ta đa nghi, mà thật sự có vài người nhìn anh ta như muốn nói điều gì đó, khiến Trương Kiến Thiết tò mò.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Trương Kiến Thiết kéo một đồng đội thân thiết hỏi: “Mọi người sao thế? Nhìn tôi như vậy là có ý gì?”

“Anh chưa biết sao?” Tiểu Tống ngạc nhiên nhìn anh ta, thở dài nói, “Trái phiếu của anh, thật sự đã chuyển nhượng cho đội trưởng Dương rồi?”

“Ừ.” Trương Kiến Thiết mỉm cười, “Đã ký giấy tờ rồi. Đội trưởng Dương chiều vợ quá đấy.”

Ba ngàn tệ, đưa ra dễ dàng như không, chẳng chớp mắt.

Nhưng cũng phải, nghe nói nhà anh ta là cán bộ cao cấp, gia đình giàu có nên không sợ lỗ ba ngàn tệ.

“Nhà tôi không có gia thế, ba ngàn tệ đó là Vương Hồng làm ăn vất vả kiếm được,” Trương Kiến Thiết nói, “Tôi không muốn công sức của cô ấy thành mây thành khói.”

Nói xong lại tỏ ra đầy tình cảm.

Tiểu Tống nhìn anh ta với ánh mắt kỳ lạ, rồi vỗ vai cười: “Anh à, chuyện kiếm tiền tôi nghĩ nên nghe Vương Hồng.”

Vương Hồng có thể kinh doanh tiệm mì tốt như vậy, chứng tỏ cô ấy có tầm nhìn.

Không như họ, nhay bén trong chuyện này không đủ.

Vì thế, Tiểu Tống nghe theo vợ. Vợ anh ta nghe tin Chu Chiêu Chiêu và Vương Hồng mua trái phiếu, lập tức rút sổ tiết kiệm đi mua.

Làm ăn có thể không đủ thông minh, nhưng đi theo người khôn ngoan kiếm chút lợi nhỏ thì được.

Đó là lời vợ anh ta nói.

“Gì cơ?” Trương Kiến Thiết rõ ràng không hiểu.

“Anh chưa nghe câu nói này sao?” Tiểu Tống nói, “Nghe lời vợ giàu sang phú quý.”

“Trái phiếu hôm nay mở cửa đã tăng giá, tám hào,” Tiểu Tống giơ ngón tay ra hiệu số tám, “Nếu ba ngàn tệ đó chưa cho đi, anh nghĩ hôm nay kiếm được bao nhiêu?”

Tiểu Tống tiếc nuối vỗ vai Trương Kiến Thiết rồi bỏ đi, để lại anh ta đứng ngẩn ngơ một mình.

Vậy là, trái phiếu tăng giá rồi? Kiếm được tiền rồi?

Kiếm được bao nhiêu?

Dù nhiều đến đâu cũng chẳng liên quan đến họ nữa!

Ai bảo anh ta không nghe lời Vương Hồng? Nếu lúc đó kiên quyết một chút, liệu số trái phiếu đó có còn thuộc về họ?

Phiêu Vũ Miên Miên

Trương Kiến Thiết cảm thấy không thể nghĩ tiếp nữa, nhưng không kìm được.

Anh ta nhớ lại ánh mắt thất vọng của Vương Hồng khi nói: “Nếu sau này trái phiếu tăng giá, tôi hy vọng anh sẽ không hối hận.”

Lúc đó anh ta đã trả lời thế nào?

“VẬY chỉ chúng tôi Trương Kiến Thiết không có phận kiếm được số tiền này.” Giọng anh ta lạnh lùng.

Nhưng bây giờ, Trương Kiến Thiết muốn nói rằng anh ta không hối hận!

Mới ngày đầu tăng tám hào thôi, biết đâu ngày mai lại giảm?

Biết đâu là bưu điện tung tin để lừa mọi người mua trái phiếu?

Nhưng... khi Trương Kiến Thiết trở lại văn phòng, ánh mắt mọi người càng khó tả hơn.

Trương Kiến Thiết: "..."

Rồi anh ta nghe thấy một đồng nghiệp hỏi nhỏ Tiểu Tống: "Tống ca, nhà anh mua bao nhiêu trái phiếu?"

"Hê hê," Tiểu Tống ngượng ngùng cười, "Cũng chỉ hơn tám trăm tệ thôi."

"Hoàn cảnh nhà tôi mọi người cũng biết," Tiểu Tống xấu hổ gãi đầu, "Số tiền này là vợ tôi dành dụm từ đồng lương ít ỏi."

Điều khiến Trương Kiến Thiết kinh ngạc là anh ta lại mua tới tám trăm tệ trái phiếu!

Điên rồi sao?

Hoàn cảnh nhà Tiểu Tống cả văn phòng đều biết, bố mẹ ở quê ốm yếu, phụ cấp của anh ta gần như gửi hết về nhà.

Vợ Tiểu Tống được đơn vị ưu ái, sắp xếp làm công việc dọn dẹp trong quân đội.

Lương mỗi tháng không nhiều, hơn hai mươi tệ, nhưng xong việc về nhà ngay, có thời gian chăm lo gia đình.

Không ngờ họ còn dành dụm được hơn tám trăm tệ!

Càng không ngờ là đem hết số tiền đó mua trái phiếu.

Họ không sợ lỗ sao?

Nhờ đây là lừa đảo thì sao?

“Không ngờ anh lạng lẽ mua nhiều thế!” Có người vỗ vai Tiểu Tống nói.

“Đều là vợ tôi,” Tiểu Tống cười ngượng nghịu, “Tiền đó là cô ấy dành dụm.”

Trương Kiến Thiết: “...”

Câu này nghe sao quen quá?

“Nói vậy không đúng,” có người lắc đầu, “Dù là tiền vợ dành dụm, nhưng cũng là tiền chung của gia đình.”

Đúng vậy, Trương Kiến Thiết gật đầu.

Dù sao đó cũng là tiền chung, sao có thể để cô ấy muốn làm gì thì làm?

“À, hoàn cảnh nhà tôi mọi người đều biết,” Tiểu Tống thở dài, “Phụ cấp của tôi gần như gửi hết về quê, vợ tôi vẫn chịu sống với tôi, không ca thán, một lòng vì gia đình. Nếu tôi còn tính toán tiền lương của cô ấy, thì tôi còn là người nữa không?”

“Hơn nữa, cô ấy mua trái phiếu cũng là để kiếm tiền, vì gia đình nhỏ của chúng tôi.” Tiểu Tống nói.

Anh ta rất không tán thành cách làm của Trương Kiến Thiết.

Sao có thể để mẹ già muốn làm gì thì làm?

Trước đây anh ta cũng khuyên, nhưng Trương Kiến Thiết luôn mặt đau khổ nói: “Đó là mẹ tôi, là bề trên, tôi biết làm sao?”

Bề trên thì làm sao?

Làm con, làm chồng không biết hòa giải, ngược lại
bắt vợ nhường nhịn, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Chương 306

DTV-EBOOK

Đáng tiếc, Trương Kiến Thiết chẳng chịu nghe.

Không những không nghe, mỗi lần gặp chuyện như vậy lại còn than thở với Tiểu Tổng, trách Vương Hồng không thông cảm cho mình.

Tiểu Tổng: “...”

Mỗi lần như vậy, anh ta chẳng biết phải nói gì nữa.

Vương Hồng không ly hôn với Trương Kiến Thiết đã là may lắm rồi, còn bắt cô ấy phải hiểu cho anh ta? Mặt anh ta dày thật đấy!

Về sau, gặp chuyện tương tự, Tiểu Tổng cũng chẳng thêm khuyên nữa, biết khuyên cũng vô ích, chỉ tổ tự chuốc khí vào mình, hà tất?

“Sao anh có thể chắc chắn trái phiếu sẽ tiếp tục tăng giá?” Trương Kiến Thiết cười nhạt, “Nhỡ may nó giảm giá, tiền của các anh coi như đổ sông đổ bể hết.”

Tiểu Tổng: “...”

Thôi, biết anh ta đang không vui, cũng chẳng thêm chấp nhậ làm gì.

...

...

Đúng lúc này, nhân viên dưới cơ quan mang báo mới lên.

Trương Kiến Thiết trước đây ít khi đọc báo, nhưng hôm nay trong lòng bức bối, chẳng muốn nói chuyện với ai, liền bảo nhân viên đưa báo cho mình.

Báo trong văn phòng họ có cả báo quân đội lẫn báo địa phương.

Trương Kiến Thiết cầm tờ báo quân đội lên đọc, đồng nghiệp bên cạnh đành phải xem tờ báo địa phương.

Ai ngờ, ở trang tài chính lại có một tin khiến anh ta trợn mắt.

“Cái này... cái này...”

Đồng nghiệp chẳng biết nói sao, liếc nhìn tờ báo rồi lại nhìn Trương Kiến Thiết.

Thôi, nhìn Trương Kiến Thiết một cái cũng đủ an ủi cái tâm hối hận vì không mua được trái phiếu của mình.

Dù sao, anh ta là muốn mua nhưng không mua được, coi như chưa từng có.

Còn Trương Kiến Thiết, rõ ràng là một trong những người đầu tiên mua trái phiếu cùng vợ đội trưởng Dương, lại còn mua tới ba ngàn tệ.

Thế mà lại tự tay đẩy mất cơ hội kiếm tiền ngon lành này.

Đáng lẽ anh ta phải là người khiến cả văn phòng ghen tị, nhưng giờ đây...

Thật chẳng biết nói gì hơn.

“Sao thế?” Trương Kiến Thiết thấy đồng nghiệp cứ nhìn báo rồi lại nhìn mình, lấy làm lạ liền hỏi.

“Anh tự xem đi.” Đồng nghiệp đưa tờ báo cho anh ta.

Dù sao Trương Kiến Thiết sớm muộn cũng biết.

Đây là tờ Nhân Dân Nhật Báo của cơ quan họ đặt mua, trang tài chính đăng bài cổ vũ mọi người ủng hộ trái phiếu chính phủ.

Nhân Dân Nhật Báo chính là cánh gió chỉ chiều chính sách.

Vậy thì, trái phiếu sẽ giảm giá?

Làm sao có chuyện đó?

Trương Kiến Thiết nhất thời cũng chẳng biết nói gì.

Cái lý do duy nhất anh ta dùng để tự an ủi mình cũng không còn, chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người đều đầy chế giễu.

Đáng lẽ, anh ta mới là người đáng ngưỡng mộ nhất ở đây.

Trong lòng Trương Kiến Thiết ngọt ngào và hối hận vô cùng.

Bên này, Đinh thị cũng chẳng khá hơn.

Bà ta nằm nhà mãi chịu không nổi, nghĩ phải ra ngoài đi dạo, tiện thể khoe khoang.

Con dâu có giỏi đến mấy thì sao?

Bà ta bảo không mua là không được mua, dù có mua trước báo sau cũng phải mang đi trả lại.

Nhà này vẫn là do Đinh thị làm chủ.

Thế là, nằm thêm một lúc, Đinh thị chỉnh chu lại trang phục rồi xuống lầu.

Hôm nay bà ta tâm trạng vui vẻ, vừa đi vừa ngắm cảnh ven đường.

Cách nhà họ không xa có một cây du già to lớn, các bà vợ thường tụ tập dưới gốc cây để buôn chuyện.

Nhưng lạ thay, hôm nay tới đó lại chẳng có ai?

Đinh thị chép miệng, bà ta đã chuẩn bị sẵn cả đồng chuyện để khoe, giờ chẳng có ai nghe, thật khó chịu.

Không nản lòng, Đinh thị tiếp tục đi tiếp, dù sao khu này cũng không lớn, nếu không ở đây thì hẳn là ở sân vận động.

Ai ngờ vừa đi được một đoạn đã thấy một nhóm người đi tới.

Không biết đang bàn tán gì, ai nấy mặt mũi đều hớn hở.

Đinh thị mắt tinh, nhanh chóng nhận ra trong đó có bà lão thân với mình, lập tức gọi to: “Chị Trương, mọi người đi đâu thế?”

Bà Trương liếc nhìn Đinh thị, chẳng thèm đáp.

Tại sao không đáp?

Bà ta trong lòng vẫn còn oán giận Đinh thị.

Lẽ ra bà ta cũng định mua trái phiếu, nhưng bị Đinh thị ngăn lại, nói xấu Chu Chiêu Chiêu đủ điều, nào là tiêu tiền hoang phí, trẻ người non dạ...

Bảo bà ta đừng a dua theo, “cẩn thận mất sạch tiền hòm”.

Thế là, bà ta đã không mua.

Giờ chỉ biết đứng nhìn người khác kiếm tiền.

“Ôi, nằm mãi cũng chán, tôi đi tìm mọi người nói chuyện cho vui.” Đinh thị đắc ý nói.

Bà Trương: “...”

Thường ngày vẫn hay cùng nhau ngồi lê đôi mách, bà Trương nào có không biết Đinh thị đang toan tính gì?

Bà Trương cười nhạt: “Vậy thì bà có phúc.”

“Đương nhiên,” Đinh thị tiếp tục khoe, “Con trai con dâu tôi đều nghe lời lắm.”

“Tôi bảo sợ bị lừa, con dâu liền đi đòi tiền về ngay.”

Hừ, đòi bằng cách nào mọi người chẳng biết sao?

Nhưng đòi về hay lắm, đòi về mới tốt, đòi về mới tuyệt!

Bà Trương giờ đây rất ghét Đinh thị, nghĩ vậy liền muốn chọc tức bà ta một phen.

Nếu không, bức dọc trong lòng biết trút vào đâu?

Nghĩ vậy, bà Trương cười nói với Đinh thị: “Chúng tôi... đi xem náo nhiệt.”

“Náo nhiệt gì thế?” Đinh thị tò mò hỏi.

“Bà chưa biết à?” Bà Trương cười đáp, “Sáng sớm nay thành phố cử người đến trao thưởng và tặng cờ lưu niệm cho cô giáo Chu.”

“Cô... cô giáo Chu nào?” Đinh thị nhất thời chưa hiểu.

“Chính là Chu Chiêu Chiêu, vợ đội trưởng Dương đấy.” Có người giải thích.

“Ôi chị ơi, chị không thấy cảnh tượng lúc đó đâu,” Bà Trương bùm miệng cười, “Lãnh đạo căn cứ cũng đến, khen ngợi Chu Chiêu Chiêu hết lời.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô ta có gì đáng khen chứ?” Đinh thị trợn mắt, “Chắc là nhờ vào chồng thôi.”

Đồ vô tích sự, nếu không có Dương Duy Lực, cô ta là cái thá gì?

“Liên quan gì đến đội trưởng Dương?” Có người chế giễu, “Lãnh đạo khen Chu Chiêu Chiêu ủng hộ trái phiếu chính phủ, nên đặc biệt trao thưởng và tặng cờ.”

“À, còn nữa,” Bà Trương cười nói, “Tiểu Lưu cũng được nhận đấy.”

Tiểu Lưu chính là Lưu Thục Mai.

“Dù chỉ mua một ngàn tệ trái phiếu, nhưng lãnh đạo nói đều là những người dám ăn cua đầu tiên, cần được khích lệ.”

“Ôi,” Bà Trương giả vờ tiếc nuối, “Nếu bà không ép Vương Hồng trả lại ba ngàn tệ, nhà bà cũng được nhận cờ lưu niệm đấy.”

“Không chỉ cờ, còn có tiền thưởng nữa.” Một chị vợ lớn tiếng nói.

Chị ta tên Lưu Quyên, thân với Vương Hồng, từ lâu đã ghét cách làm của Đinh thị, suốt ngày lên mặt mẹ chồng can thiệp vào chuyện vợ chồng người ta.

“Chị Thục Mai được thưởng một trăm tệ cùng cờ lưu niệm,” Lưu Quyên cười nhìn Đinh thị, “Nếu bà không ép Vương Hồng trả lại ba ngàn tệ trái phiếu, nhà bà không những được cờ mà còn nhận ba trăm tệ tiền thưởng nữa.”

Đinh thị: “...Không thể nào!”

Tiền thưởng gì? Cờ lưu niệm gì?

Điên rồi!

Chương 307

DTV-EBOOK

Đinh thị nhất quyết không tin vào sự thật này.

Thế nhưng, những người xung quanh đã bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Ôi, thật ghen tị với chị Thục Mai, theo chân Chu Chiêu Chiêu mua trái phiếu.”

Họ mua muộn nên không có cờ lưu niệm và tiền thưởng, nhưng cũng được khen ngợi bằng lời.

Lãnh đạo căn cứ và lãnh đạo bưu điện đánh giá rất cao những người vợ có tư tưởng tiến bộ như họ.

Lãnh đạo căn cứ còn nói, nếu không có những người vợ chăm chỉ hy sinh này, sẽ không có sự phát triển và mở rộng của căn cứ ngày nay.

Nhìn xem, xây dựng căn cứ tươi đẹp cũng có phần đóng góp của họ, không phải chỉ là chuyện của đàn ông nhà họ.

“Vì vậy chúng ta không thể phủ nhận tuổi già được,” bà Trương cười nói, “Vẫn là người trẻ có học khác hẳn.”

Đây là nói về Chu Chiêu Chiêu.

...

...

Trái phiếu họ không dám mua, nhưng Chu Chiêu Chiêu lại mua một lúc nhiều như vậy.

“Chẳng qua chỉ là một lá cờ lưu niệm và chút tiền thưởng thôi mà?” Đinh thị siết chặt nắm đ.ấ.m nói.

Không sao, nhà họ không thèm.

“Không chỉ vậy đâu,” bà Trương nói, “Chị em à, chị không biết sao? Trái phiếu hôm nay tăng giá rồi.”

“Tăng chừng này,” bà ta giơ lên tám ngón tay, “Chị tính xem, nếu nhà chị có ba ngàn tệ trái phiếu, một ngày kiếm được bao nhiêu?”

Đinh thị chệnh choạng.

Kiếm được bao nhiêu?

Bà ta không muốn tính, nhưng trong đầu đã hiện lên một con số, chưa kể ba trăm tệ tiền thưởng và lá cờ lưu niệm.

Có lá cờ này, treo trong cửa hàng của Vương Hồng chính là một tấm biển sống.

Hơn nữa, được lãnh đạo căn cứ để ý, con trai Trương Kiến Thiết muốn thăng tiến chẳng phải là chuyện sớm muộn sao?

Đinh thị hồi hận thấu xương.

Nhưng trước mặt đám người đang chờ xem kịch này, bà ta không thể thua.

“Có gì đâu,” Đinh thị cười nói, “Ba ngàn tệ con dâu tôi dùng để mở rộng cửa hàng, sau này kiếm lại được hết.”

Vương Hồng luôn muốn mở rộng và trang trí lại cửa hàng, nhưng Đinh thị luôn lấy lý do không cần phí tiền để từ chối.

Hàm ý của Đinh thị là nhà họ có cửa hàng, không thiếu chút đó.

Rồi bà ta làm phật lòng tất cả mọi người.

Đột nhiên thấy thương cảm cho Vương Hồng, sao lại lấy phải người chồng như vậy, gặp phải người mẹ chồng như thế này.

Lưu Quyên không muốn nói chuyện với Đinh thị nữa, quay người bỏ đi.

Cô ta định đến cửa Bắc tìm Vương Hồng, chắc chắn cô ấy cũng đã biết chuyện này rồi.

Nhưng không ngờ lại thấy Chu Chiêu Chiêu ở tiệm mì.

Lưu Quyên không quen biết Chu Chiêu Chiêu, hai người gật đầu chào nhau, Chu Chiêu Chiêu nói xong chuyện cũng không ở lại lâu.

Cô ấy vừa đến để nói với Vương Hồng, ba ngàn tệ trái phiếu đó cô ấy có thể đến lấy bất cứ lúc nào.

Vẫn với giá như cũ.

Nhưng cũng khuyên cô ấy đừng nói với Đinh thị, hãy dùng chuyện này để dạy cho Đinh thị một bài học.

Tuy nhiên, Vương Hồng không nhận lòng tốt của cô ấy.

Kết quả này dường như cũng nằm trong dự đoán của Chu Chiêu Chiêu.

“Cảm ơn em, Chiêu Chiêu.” Vương Hồng mấy ngày nay sống trong cửa hàng, sắc mặt không được tốt, trông hơi tiêu tụy.

Trương Kiến Thiết chỉ đến gọi cô ấy một lần vào ngày đầu, sau đó không thấy quay lại nữa.

Điều này khiến trái tim Vương Hồng thêm lạnh giá.

Phiêu Vũ Miên Miên

Mà lúc này, Chu Chiêu Chiêu mới quen không lâu lại có thể làm chuyện như vậy, trả lại trái phiếu cho cô ấy.

Vương Hồng nói không cảm động là giả.

Buồn cười thay, người thân thiết nhất của cô ấy luôn tính toán tiền bạc của cô, còn Chu Chiêu Chiêu dù biết trái phiếu đã tăng giá vẫn đề nghị trả lại số trái phiếu trước đây.

Ân tình này, Vương Hồng sẽ nhớ suốt đời.

“Chị Vương Hồng,” Chu Chiêu Chiêu nắm tay cô ấy nói, “Nếu có gì cần giúp đỡ, chị cứ nói với em.”

“Có chuyện gì muốn tâm sự hay cần người góp ý, đừng giữ trong lòng nhé.” Cô ấy lo lắng nói.

Vương Hồng mấy ngày nay sống trong cửa hàng, vì chuyện trái phiếu mà vợ chồng rạn nứt, đây là điều Chu Chiêu Chiêu không muốn thấy.

Nhưng đồng thời cũng rất tức giận.

Trương Kiến Thiết không biết điều kiện sống của Vương Hồng ở đây sao?

Loại đàn ông tồi này, theo Chu Chiêu Chiêu nói, phải dạy cho một bài học thích đáng.

“Cảm ơn em,” Vương Hồng như hiểu suy nghĩ của cô ấy nói, “Em yên tâm, chị sẽ chăm sóc tốt cho bản

thân. Chị rất biết ơn em, Chiêu Chiêu, em đã giúp chị hiểu ra nhiều điều.”

Có lẽ, nếu không gặp Chu Chiêu Chiêu, trước những hành động của Đinh thị và Trương Kiến Thiết, cô ấy sẽ chọn nhẫn nhịn, cho đến khi một ngày không thể chịu đựng được nữa.

Nhưng bây giờ, cô ấy không muốn nhẫn nhịn nữa, và tại sao phải nhẫn nhịn? Càng nhẫn nhịn, đối phương càng không kiêng nể.

Dù con đường cô ấy sắp chọn là một con đường đầy chông gai, nhưng Vương Hồng không sợ.

“Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.” Lúc này Chu Chiêu Chiêu chưa biết suy nghĩ của Vương Hồng, dù biết cũng không quá ngạc nhiên.

Chỉ là, Trương Kiến Thiết là quân nhân, hôn nhân quân đội khó ly hôn lắm.

Vì vậy, Vương Hồng mấy ngày nay ở lại cửa hàng, cũng là biết khó ly hôn, chỉ chờ xem có cơ hội nào không.

Đinh thị không biết những chuyện này, sau khi nghe xong lời mọi người, đầu óc bà ta ong ong.

Chỉ cảm thấy số tiền lớn như vậy đã vượt khỏi tay mình.

“Không được, không thể như vậy.” Đinh thị không quan tâm mọi người có đang chế giễu mình hay không, lập tức đi tìm con trai.

Trương Kiến Thiết nghe nói Đinh thị ở ngoài tìm mình, bản năng là không muốn ra.

Anh ta tự biết, Đinh thị đã biết tin rồi.

Nhưng cũng biết, nếu không ra gặp, Đinh thị sẽ không chịu đi.

Không chỉ vậy, Đinh thị thậm chí sẽ đi tìm Vương Hồng.

Nghĩ đến Vương Hồng, lòng Trương Kiến Thiết lại chùng xuống.

Vương Hồng từ ngày hoàn tất thủ tục chuyển nhượng ba ngàn tề trái phiếu cho Chu Chiêu Chiêu, đã mang quần áo đến sống ở tiệm mì.

Tối hôm đó anh ta đã đi tìm Vương Hồng, nhưng cô ấy không chịu về, thậm chí còn nói vài lời rất khó hiểu.

Lúc đó Trương Kiến Thiết đang tức giận, và cho rằng Đinh thị không nói sai, cô ấy không nên không bàn bạc với gia đình mà mua nhiều trái phiếu như vậy.

Nhưng bây giờ, trái phiếu tăng giá nhiều như vậy chứng minh điều gì?

Chúng mình quyết định trước đây của Vương Hồng là đúng, chúng mình họ thật sự không có tầm nhìn.

Giờ, Trương Kiến Thiết hối hận, nhưng lại không đủ can đảm đi tìm Vương Hồng.

Rồi hai người cứ thế giằng co.

“Con mau đi tìm Vương Hồng,” Đinh thị vừa thấy con trai đã vội nói, “Bảo cô ấy đi tìm Chu Chiêu Chiêu đòi lại ba ngàn tề trái phiếu.”

Ba ngàn tề, nghe nói sau này còn tăng nữa, sẽ kiếm được bao nhiêu tiền chứ!

“Đòi lại?” Trương Kiến Thiết tự giễu cười nói, “Đòi lại bằng cách nào?”

Họ đã ký giấy tờ rồi, lại còn có người chứng kiến.

Đinh thị: “...Lẽ nào không có pháp luật sao?”

“Đó vốn là tiền của Vương Hồng nhà ta mua mà!”
Đinh thị khóc lóc gào lên.

Lúc này, Vương Hồng đã trở thành người nhà họ.

Trước đây, Vương Hồng là đứa con gái bất hiếu, là đồ vô tích sự của nhà họ Vương!

Chương 308

DTV-EBOOK

Trước đây, điều Đinh thị tự hào nhất chính là có một đứa con trai ngoan ngoãn nghe lời.

Dù con dâu Vương Hồng có giỏi giang đến đâu, nhưng nhà này vẫn là do bà ta làm chủ.

Bởi vì Trương Kiến Thiết là đứa con hiếu thảo, bất kể Đinh thị có gây chuyện thế nào, anh ta đều đứng về phía bà, bảo Vương Hồng nhẫn nhịn thêm một chút.

Nhưng bây giờ, dù Đinh thị có nói gì đi nữa, Trương Kiến Thiết cũng không đồng ý.

Anh ta vẫn còn biết xấu hổ.

“Mẹ, chuyện này không thể được,” Trương Kiến Thiết nói, “Nếu mẹ còn muốn con có chút thể diện ở đây, thì đừng đi tìm Chu Chiêu Chiêu đòi lại ba ngàn tệ trái phiếu nữa.”

Lúc trước họ đã không cho mình đường lui nào rồi.

“Con dâu con không phải thân với Chu Chiêu Chiêu sao?” Đinh thị vẫn không bỏ cuộc, “Loại tiền này đáng lẽ phải tự động trả lại chứ?”

“Còn nói thân với nhau nữa.” Đinh thị bĩu môi.

...

...

Nếu thân thiết, sao có thể tự kiếm tiền mà nhìn bạn bè đau khổ?

Trương Kiến Thiết cười khổ.

“Con không mở miệng được, để mẹ đi.” Đinh thị nói, “Mẹ đi tìm Vương Hồng nói chuyện, biết đâu người ta trả lại thì sao?”

“Cùng lắm, mẹ sẽ xin lỗi Chu Chiêu Chiêu, nói mẹ có mắt như mù.” Đinh thị nghiêng răng nói.

Miễn là đòi lại được, bà ta làm gì cũng được.

“Mẹ.” Trương Kiến Thiết tức giận nói, “Mẹ còn thấy chúng con bị người ta chê cười chưa đủ sao?”

“Chê cười thì chê, mẹ không sợ,” Đinh thị nói, “Miễn là đòi lại được trái phiếu.”

“Thôi, chuyện này mẹ tự lo.” Đinh thị nói.

Đến lúc mất mặt cũng là mất mặt bà ta, không liên quan đến con trai.

Trương Kiến Thiết muốn ngăn Đinh thị, nhưng bà ta nói xong quay đi luôn, anh ta đuổi theo hai bước rồi dừng lại.

Thực ra, trong lòng anh ta có một chút hy vọng.

Nhỡ may thì sao?

Vương Hồng tiễn Chu Chiêu Chiêu xong liền bắt đầu bận rộn với cửa hàng. Giờ đã đến trưa, nhiều học sinh đến ăn mì, cửa hàng cô đông nghịt khách.

Thịt bò Tân Cương ngon, món mì khô thịt bò hầm của cửa hàng rất được ưa chuộng.

Vương Hồng vừa nghỉ ngơi một lúc đã nghe tiếng bước chân ở cửa.

“Chào mừng...” Vương Hồng vô thức ngẩng đầu, thấy Đinh thị bước vào, cô lạnh lùng nói, “Bác đến có

việc gì?”

Nghe xem, đây gọi là nói gì?

Đến có việc gì? Chuyện lớn như vậy, lẽ nào bà ta không được đến sao?

“Mấy ngày nay con không về nhà, mẹ đến thăm con chút.” Đinh thị nén sự bức bối trong lòng, cười nói, “Dù bận cũng phải chú ý sức khỏe.”

“Về nhà đi, mẹ nấu canh gà bồi bổ cho con.” Bà ta tươi cười nịnh nọt.

“Không cần đâu, con ở đây rất tốt.” Vương Hồng lạnh nhạt nói, “Bác còn việc gì không? Không có thì con bận lắm.”

“Vương Hồng,” Đinh thị hiềm khi không nổi giận, thăm dò hỏi, “Hôm nay Chu Chiêu Chiêu có đến tìm con không?”

Vương Hồng cười, “Có.”

Vừa nghe xong, Đinh thị mắt sáng lên, gấp gáp hỏi, “VẬY... cô ấy có nói gì không?”

Vương Hồng tiếp tục cười, “Bác muốn cô ấy nói gì?”

Đinh thị: “...”

Muốn nói gì là sao?

“Tất nhiên là mẹ muốn...” Bà ta dừng lại, nhìn Vương Hồng, “Vương Hồng, mẹ biết vì chuyện lần này con có ý kiến với mẹ.”

“Nhưng mẹ cũng không còn cách nào khác, nếu con giải thích với mẹ trái phiếu là gì, có thể kiếm tiền, mẹ đã không ngăn cản rồi.” Đinh thị nói.

Dù sao, bây giờ bà ta cứ bám vào điểm này.

Nếu con bàn với mẹ, thì mẹ đã không phản đối.

Phiêu Vũ Miên Miên

Vương Hồng cười, “Vâng, lỗi của con.”

“Bây giờ không phải lúc nói ai đúng ai sai.” Đinh thị nghe xong thấy lòng nhẹ nhõm, cảm thấy Vương Hồng vẫn rất tốt.

Tiếp tục nói, “Hồng Hồng à, đó là ba ngàn tệ trái phiếu đấy, vốn là do con mua.”

“Con thân với Chiêu Chiêu như vậy, có thể nói với cô ấy, chúng ta trả lại ba ngàn tệ, cô ấy trả lại trái phiếu cho chúng ta không?”

Vương Hồng không nói gì, chỉ nhìn Đinh thị cười.

“Được không?” Đinh thị bị cô nhìn mà sồn gai ốc, nhưng vẫn cười nói, “Con đi nói giúp mẹ nhé?”

“Cô ấy có trách thì trách cái miệng của mẹ,” Đinh thị giả vờ tự tát vào miệng mình.

Trước đây bà ta từng làm vậy, nhưng chưa kịp tát đã bị Vương Hồng ngăn lại.

Nhưng lần này, Vương Hồng không động đậy, tay Đinh thị giơ lên một lúc, xấu hổ lại hạ xuống.

“Đều tại mẹ có mắt như mù, nhưng cũng không thể trách mẹ được, mẹ là bà già nông thôn không biết chữ, có tầm nhìn gì chứ?” Đinh thị buồn bã nói.

“Nếu Chu Chiêu Chiêu không đồng ý, mẹ sẽ xin lỗi cô ấy, mẹ làm gì cũng được.” Đinh thị nói.

Miễn là đòi lại được trái phiếu.

“Hả?” Đinh thị nói xong, háo hức nhìn Vương Hồng.

“Trước khi đến đây, bác có đi tìm Trương Kiến Thiết không?” Vương Hồng nhìn Đinh thị hỏi.

“Hả? Ừ.” Đinh thị thở dài, “Mẹ và Kiến Thiết đều rất hối hận, nhưng Kiến Thiết nói không đòi lại được, bảo mẹ đừng đòi.”

Vương Hồng lại cười, “Thì ra anh ấy biết bác đến đây.”

Vậy thì, còn mong đợi gì nữa?

“Hả?” Đinh thị không hiểu cô đang nghĩ gì, nhưng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, đang định hỏi thì nghe Vương Hồng nói, “Bác đi đi, trái phiếu không liên quan gì đến con.”

“Sao lại không liên quan?” Đinh thị đứng dậy, muốn khóc, “Đó vốn là do con mua mà.”

Sao lại không liên quan chứ?

“Có phải Chu Chiêu Chiêu không chịu trả không?” Đinh thị nghiến răng, “Mẹ biết ngay cô bé này bụng dạ đen tối...”

“Là con,” Vương Hồng lạnh lùng nhìn Đinh thị, “Là con không muốn nhận.”

“Chiêu Chiêu trưa nay đã đến tìm con, muốn trả lại cho con.” Vương Hồng cười nhạt nói, “Nhưng tại sao con phải nhận?”

“Đó không phải là... tại sao con không nhận?” Đinh thị tức giận hét lên.

“Bởi vì con không còn mặt mũi nào.” Vương Hồng nói, “Bởi vì con biết xấu hổ.”

“Trước đây giả vờ ốm gây chuyện với con, ép Chiêu Chiêu bỏ tiền mua lại trái phiếu, lại còn nói xấu cô ấy trong sân,” Vương Hồng tự giễu cười nói, “Bác có mặt mũi nào mà nói chuyện đòi lại?”

“Con... nhà họ Trương sao lại cưới phải đứa con dâu ngu ngốc như con vậy?” Đinh thị tức đến phát điên.

Chu Chiêu Chiêu đã muốn trả lại rồi, vậy mà cô ta lại không nhận.

“Vậy bác có thể bảo con trai ly hôn với con.” Vương Hồng lạnh lùng nói, “Bảo anh ấy viết báo cáo, chúng tôi ly hôn.”

Đinh thị: “...”

Mấp máy môi, “Ly hôn?”

“Đồ sát tinh này, té ra là có ý đồ này,” Đinh thị khóc lóc, “Con... có phải đã có người khác rồi không? Nên mới không muốn về nhà?”

“Ba ngàn tệ trái phiếu của Chu Chiêu Chiêu, con đã nhận rồi phải không?”

Vậy là, có tiền rồi, muốn vứt bỏ họ sao?

Không đời nào!

Đinh thị càng nghĩ càng tức giận, bà ta nói sao dạo này Vương Hồng không về nhà mà ở lại cửa hàng.

Thì ra là có ý đồ này.

Bà ta tức giận nói: “Muốn ly hôn? Không có cửa đâu.”

Đừng nói đến chuyện ly hôn ảnh hưởng xấu đến tiền đồ của Trương Kiến Thiết, chỉ riêng ba ngàn tệ trái phiếu trước mắt này, bà ta cũng không thể để Vương Hồng toại nguyện.

“Mẹ nói cho con biết, Vương Hồng,” Đinh thị chỉ thẳng vào mặt cô, “Muốn ly hôn? Con mơ đi.”

Vương Hồng ngoài việc chưa sinh con, nhưng thực ra làm dâu rất tốt.

Trong nhà ngoài cửa đều là một tay cô lo liệu, lại còn biết kiếm tiền.

Loại dâu như vậy khó tìm lắm đấy.

Đinh thị tuy trước mặt Trương Kiến Thiết luôn chê bai Vương Hồng đủ điều, nhưng trong lòng bà ta rất rõ, nếu không có cô dâu đảm đang như Vương Hồng lo liệu, nhà họ làm sao có được như ngày hôm nay?

...

Chương 309

DTV-EBOOK

Bởi vì Vương Hồng biết kiếm tiền, nên bà ta mới có khả năng giúp đỡ đứa con trai khác.

Nhìn Đinh thị bỏ đi trong cơn giận dữ, Vương Hồng cười chua xót.

Cô cũng biết điều này rất khó.

Chỉ là một lần thử nghiệm, kết quả Đinh thị đã nổi giận như vậy.

Ý nghĩ ly hôn trong đầu Vương Hồng không phải lần đầu tiên xuất hiện, mỗi khi Trương Kiến Thiết bắt cô nhường nhịn, ý nghĩ này luôn hiện lên.

Trước đây, cô sẽ tự tìm rất nhiều lý do cho bản thân và Trương Kiến Thiết, nhưng sau đó cô mệt mỏi, không muốn tự lừa dối mình nữa.

Cô thà ở lại cửa hàng cả ngày, dù đã rất mệt, cũng không muốn sớm trở về ngôi nhà đó.

Ngôi nhà khiến cô ngạt thở.

Có một thời gian, Vương Hồng nghĩ mình là kẻ dị biệt, chưa bao giờ dám nói với ai về ý định ly hôn.

Bởi vì cô biết, chỉ cần nói ra, sẽ có rất nhiều người bảo cô có phúc không biết hưởng.

Chẳng qua chỉ là có một bà mẹ chồng khó tính thôi mà?

Trên đời này bà mẹ chồng độc ác còn thiếu gì? Lẽ nào ai cũng phải ly hôn?

Hơn nữa, Đình thị tuổi đã cao, chỉ cần kiên nhẫn chờ bà ta c.h.ế.t đi.

Khi bà ta c.h.ế.t rồi, ngày tốt lành của Vương Hồng chẳng phải sẽ đến sao?

Trước đây, Vương Hồng cũng từng nghĩ như vậy.

Kiên nhẫn đi, cuộc sống của ai cũng khó khăn, đều là những chuyện vụn vặt.

Nếu cô dám đề cập đến ly hôn, những lời dị nghị của người đời sẽ nhấn chìm cô.

Mãi cho đến sau này, cô bắt đầu nghe đến một cái tên, tên của người phụ nữ tên Chu Chiêu Chiêu.

Đó là vợ của đội trưởng Dương Duy Lực.

Vương Hồng nghe nhiều nhất từ miệng Đình thị, Chu Chiêu Chiêu là một người phụ nữ ngang bướng, không biết điều và ích kỷ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hoàn toàn không xứng với đội trưởng Dương.

Nếu không gặp Chu Chiêu Chiêu, thậm chí không tiếp xúc với cô ấy, sau khi nghe nhiều tin đồn như vậy, có lẽ Vương Hồng cũng sẽ nghĩ như thế.

Nhưng vào hôm đó trong lầu cầu thang, cô suýt ngã xuống vì mất tập trung do không muốn về nhà, chính Chu Chiêu Chiêu đã bảo vệ cô, và vì thế bị thương.

Vì cảm thấy có lỗi, hai người dần dần có sự tiếp xúc, và cô cũng dần hiểu rõ cô gái này.

Bạn nói cô ấy không biết những lời đàm tiếu trong khu tập thể sao?

Nhưng cô ấy nói: “Cuộc sống là của chính mình, chỉ là những người không quan trọng thôi, để họ nói gì thì nói, cũng không thể ăn thêm được miếng thịt nào.”

Vương Hồng bị thu hút bởi vẻ điềm đạm đó của cô ấy.

Suốt một thời gian dài, Vương Hồng thường nhớ lại hôm đó khi cô ấy giúp cô bôi thuốc, cô ấy đã rất bình thản nói ra những lời đó.

Đúng vậy, cuộc sống là do chính mình quyết định.

Còn cô thì sao?

Vương Hồng chìm vào suy tư.

Mãi cho đến sự việc lần này, khi Trương Kiến Thiết nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu, khi anh ta lại dùng những lời lẽ cũ để yêu cầu cô nhượng bộ, khi anh ta một lần nữa bạo hành cô.

Vương Hồng đột nhiên cảm thấy, cuộc sống như vậy không có gì để mong đợi.

Kiên nhẫn sao?

Kiên nhẫn chờ Đinh thị c.h.ết đi?

Vậy thì tuổi thanh xuân của cô đâu?

Vương Hồng may mắn duy nhất là hiện tại cô và Trương Kiến Thiết chưa có con, nếu không, để đứa con của cô lớn lên trong môi trường như vậy sao?

Không, Vương Hồng lắc đầu. Cô không muốn.

Lời ly hôn vừa nói ra, Vương Hồng như mất hết sinh khí, ngồi thừ người trên ghế.

“Chị Vương Hồng.” Nhân viên Tiểu Vương lo lắng nhìn cô, “Chị không sao chứ?”

Sao... lại muốn ly hôn?

Nhưng có mấy lần sáng sớm cô ấy đi làm thấy Vương Hồng đang dọn dẹp cửa hàng, cô ấy vô tình chạm vào cánh tay cô, kết quả thấy cô nhăn mặt rất đau.

Tiểu Vương giật mình.

Về sau mới biết là bị Trương Kiến Thiết đánh.

Tiểu Vương khi đó vô cùng chấn động, bởi vì trong ấn tượng của cô, Trương Kiến Thiết là người rất lịch sự, mấy lần đến cửa hàng nói chuyện với Vương Hồng cũng rất dịu dàng.

Cô không thể tưởng tượng nổi, người này khi đánh người lại có thể tàn nhẫn đến vậy, mà còn chọn những chỗ người ngoài không nhìn thấy.

Tâm địa như vậy, thật đáng sợ.

“Em không sao.” Vương Hồng cười, “Đừng lo.”

Trước đây, bị Trương Kiến Thiết đánh, cô cảm thấy xấu hổ nên không nói với người ngoài, mãi cho đến khi bị Tiểu Vương tình cờ nhìn thấy.

Vì vậy Tiểu Vương mới lo lắng như thế.

Đình thị rời cửa hàng mì, càng nghĩ càng tức, vốn định đi tìm Trương Kiến Thiết mách lẻo, nhưng đi được nửa đường lại quay về.

Con trai buổi sáng đã có chút không kiên nhẫn rồi.

Chu Chiêu Chiêu không biết những chuyện này, ngày hôm sau là cuối tuần, căn cứ sẽ có xe đưa mọi

người vào thành phố, Dương Duy Lực sớm đi mua hai vé.

Chu Chiêu Chiêu đến đây đã lâu, anh chưa từng dẫn cô đi mua sắm ở trung tâm thương mại.

“Người đưa đi điều tra thế nào rồi?” Tối hôm đó, sau khi ân ái, Chu Chiêu Chiêu hỏi Dương Duy Lực.

“Giữa chừng xảy ra chút chuyện, nhưng may là đã chuẩn bị trước,” Dương Duy Lực nói, “Cũng có kinh không có hại.”

“Hiện giờ vẫn đang điều tra, khoảng thời gian này căn cứ có lẽ sẽ không yên ổn.” Dương Duy Lực ôm vợ nói.

Những người đó ở đây không phải một ngày hai ngày, có một số đã thâm nhập vào căn cứ của họ.

Nghe nói, có người bị mua chuộc bán tin tức cho họ.

Những ai, tin rằng không lâu nữa sẽ bị phát hiện.

Khiến Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên là lần này vào thành phố lại gặp Vương Hiểu Quyên.

Vương Hiểu Quyên nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu cũng giật mình, vốn định nói gì đó, nhưng thấy Dương Duy Lực đứng bên cạnh, liền sợ không dám lại gần nữa.

Chu Chiêu Chiêu chỉ từ xa gật đầu với cô ấy, không quan tâm nữa.

Xe chạy, phía trước có hai đứa trẻ khóc lóc hoặc chơi đùa ồn ào, khiến Chu Chiêu Chiêu đau đầu.

Hai đứa trẻ đang la hét phía trước, đột nhiên cảm thấy lạnh sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt của Dương Duy Lực.

Sợ đến mức khóc òa lên.

Hai người mẹ thấy vậy vội vàng dỗ dành con mình, nhưng với Dương Duy Lực, họ không dám nói gì.

Sau một hồi dỗ dành, cuối cùng cũng ru được hai đứa nhỏ ngủ, trong xe cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, nhớ lại lần trước vào thành phố cũng gặp hai chị vợ này, khi đó có người nhắc nhở họ quản lý con cái, nói nhỏ một chút, kết quả bị hai chị vợ này mắng lại.

“Trẻ con còn nhỏ như vậy, nó có thể kiểm soát được gì?”

“Người lớn như anh rồi, không thể nhường trẻ con một chút sao, tranh giành với chúng làm gì?”

Bây giờ, nhìn hai chị vợ này vẻ mặt tức giận nhưng không dám nói gì, Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Không biết sau này khi họ có con, Dương Duy Lực có phải cũng sẽ nghiêm nghị như vậy không?

“Sao thế?” Dương Duy Lực thấy sắc mặt cô hơi tái, hỏi.

“Không có gì, hơi say xe thôi.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Dương Duy Lực đưa vai ra, “Tựa vào nghỉ một lúc đi.”

Chương 310

DTV-EBOOK

Vốn dĩ Chu Chiêu Chiêu không bị say xe, nhưng lần này không hiểu sao lại say đến mức vật vã.

Hai đứa trẻ phía trước tỉnh dậy, nhìn thấy dáng vẻ của Chu Chiêu Chiêu liền cười lớn: “Mẹ ơi, cô ấy xấu quá.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dù không còn sức lực, nhưng lời nói của đứa trẻ này thật đáng bị đánh.

Dương Duy Lực một ánh mắt lạnh lùng phóng tới, đứa trẻ lập tức im bật.

Chu Chiêu Chiêu rất khó chịu, không để ý đến biểu cảm của Dương Duy Lực.

“Xuống xe chúng ta đến bệnh viện kiểm tra ngay.” Dương Duy Lực nói.

Trước đây Chu Chiêu Chiêu đến căn cứ ngồi xe lâu như vậy cũng không thấy say xe đến mức này.

“Không sao, em nghỉ một chút sẽ đỡ.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Có lẽ sáng nay em ăn quá no.”

...

...

Dương Duy Lực vốn định dẫn cô đi mua sắm quần áo, nhưng thấy cô uể oải, liền đưa cô đến một công viên yên tĩnh nghỉ ngơi.

Ban đầu anh định đến nhà hàng trong nhà, nhưng Chu Chiêu Chiêu cảm thấy không khí ngột ngạt, nên đã đến công viên.

“Em đợi anh một chút.” Dương Duy Lực thấy phía xa có người bán trái cây, liền nói với Chu Chiêu Chiêu, “Anh đi mua ít quýt cho em ăn.”

Chu Chiêu Chiêu ăn quýt thấy đỡ hơn nhiều, cũng có tinh thần đi mua sắm.

“Mua quần áo, mua xong anh dẫn em đi ăn ngon.” Dương Duy Lực thấy tinh thần cô khá hơn, lòng cũng yên.

Chu Chiêu Chiêu không được khỏe, đi một lúc đã mệt, Dương Duy Lực liền dẫn cô đi ăn.

Kết quả Chu Chiêu Chiêu cũng không có hứng thú ăn uống lắm.

Dương Duy Lực lo lắng đến mức tóc cũng muốn rụng.

May mắn duy nhất là lúc về, nhờ mấy quả quýt, Chu Chiêu Chiêu không say xe nhiều, có một đoạn cô ngủ gục trên vai anh.

Dương Duy Lực chợt nhớ lúc lên xe, Vương Hiểu Quyên e dè đến bên anh thì thầm: “Có phải là có thai không?”

Phản ứng đầu tiên của anh là không thể nào.

Họ luôn có biện pháp phòng tránh.

Nhưng nghĩ lại, đêm anh đi làm nhiệm vụ, vốn đã kết thúc, nhưng sau đó lại trong nhà tắm...

Phải chăng lúc đó đã có thai?

Dương Duy Lực nhìn cô gái của mình với ánh mắt trìu mến, thành thật mà nói, anh chưa chuẩn bị tinh thần để có con.

Bây giờ đơn vị mới thành lập chưa lâu, tình hình bên ngoài cũng không ổn định, anh không có nhiều thời gian chăm sóc Chu Chiêu Chiêu, cũng không muốn cô vất vả.

Dĩ nhiên, nếu con đến, anh cũng sẽ cố gắng hết sức chăm sóc Chu Chiêu Chiêu và con.

“Thế nào?” Xuống xe, Dương Duy Lực vội vàng đỡ Chu Chiêu Chiêu, “Em thấy đỡ hơn chưa?”

“Anh đừng như vậy,” Chu Chiêu Chiêu gạt tay anh, “Anh làm như em bị bệnh vậy.”

“Đừng nói vậy.” Dương Duy Lực hiếm khi lạnh lùng quát cô.

Chu Chiêu Chiêu: “...Anh sao vậy?”

Sao lại căng thẳng thế?

“Không có gì.” Dương Duy Lực xoa mũi, “Đói không? Về nhà cất đồ xong chúng ta ra cửa Bắc ăn, không nấu nướng nữa.”

“Được.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cô cũng mệt, không muốn nấu nướng.

Ai ngờ hai người vừa về đến khu gia đình, đã thấy có người đợi dưới nhà.

Không phải đợi họ, vì đây cũng là nhà của Đinh thị.

Nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực về, Đinh thị mắt sáng lên: “Chiêu Chiêu, cuối cùng cũng

về rồi.”

Bà ta cười nịnh nọt tiến lên: “Ôi, đội trưởng Dương thương em thật, mua nhiều đồ thế.”

Trong lòng đau như cắt.

Tiền mua quần áo này có lẽ là từ ba ngàn tệ trái phiếu của nhà họ kiếm được.

Chu Chiêu Chiêu bị sự nhiệt tình của Đinh thị làm cho bối rối, nhưng nhanh chóng hiểu ra, Đinh thị có lẽ vì ba ngàn tệ trái phiếu mà đến.

Cô gạt đầu lạnh nhạt, cùng Dương Duy Lực tiếp tục đi.

“Chiêu Chiêu,” Đinh thị mặt thoáng khó chịu, “Bác đợi em lâu lắm rồi.”

Nghe vậy, Chu Chiêu Chiêu không thể coi như tình cờ gặp rồi đi luôn, dừng lại nhìn Đinh thị: “Đợi em? Bác Đinh, có việc gì sao?”

“Có việc ngày mai nói sau,” Dương Duy Lực ngắt lời, “Vợ tôi không được khỏe, lát nữa tôi phải đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Không được khỏe?

Đinh thị nghe xong muốn nhổ nước bọt, lừa ai chứ?

Nhưng nhìn kỹ Chu Chiêu Chiêu, mặt hơi tái, có vẻ thật sự không khỏe.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hay là sợ bà ta đòi ba ngàn tệ trái phiếu, giả vờ ốm đây?

Nhưng bà ta không dám nói thẳng trước mặt Dương Duy Lực.

“Đội trưởng Dương, tôi sai rồi,” Đinh thị biết điều, quyết định không vòng vo, vội nói, “Xin hai người tha thứ cho tôi.”

Lúc này là chiều tối, nhiều người đang ngồi tán gẫu trong sân, Đinh thị nói to, dù không ai đến xem nhưng tai đều động lên.

Bà ta tự tát vào miệng mình: “Đều tại cái miệng này của tôi suốt ngày nói bậy, hai người rộng lượng, đừng chấp nhất với bà già nông dân ít học như tôi.”

“Được không?”

Cái tát bất ngờ này khiến Chu Chiêu Chiêu giật mình.

Sao lại có người tự nhiên tự tát mình thế?

Nhưng cũng hiểu mục đích của Đinh thị, lạnh mặt nói: “Bác làm gì thế? Vừa gặp đã tự tát, chúng tôi có nói gì đâu.”

“Mọi người đến xem, làm chứng giúp chúng tôi.”

Đinh thị cười gượng, không ngờ Chu Chiêu Chiêu lại gọi người làm chứng.

“Bác quá nóng vội, chỉ muốn xin lỗi em thôi.” Đinh thị vội nói, “Em đừng giận nhé.”

“Nói đi, có việc gì?” Dương Duy Lực mất kiên nhẫn.

“Lúc đó tôi già rồi hồ đồ, ba ngàn tệ trái phiếu hai người có thể trả lại cho chúng tôi không?” Đinh thị nghiêng răng nói.

“Tiền thưởng và cờ chúng tôi không lấy nữa, chỉ xin lại ba ngàn tẻ trái phiếu thôi.”

Chu Chiêu Chiêu nghe mà phì cười.

Gọi là không lấy tiền thưởng và cờ nữa?

Nói như những thứ đó vốn là của nhà họ vậy.

“Không được.” Dương Duy Lực thẳng thừng từ chối.

Đinh thị: “...”

Cả đồng lời chuẩn bị kệt cứng trong cổ họng.

“Đội trưởng Dương, thương tình bà già tôi đi,”
Đinh thị khóc lóc, “Vì mấy cái trái phiếu này mà nhà tôi sắp tan nát rồi.”

“Vương Hồng mấy ngày nay ở tiệm mì không về, hai người nữ lòng nhìn nhà tôi gia đình ly tán sao?”

Bà ta không dám kéo Dương Duy Lực, liền hướng về Chu Chiêu Chiêu trông yếu đuối hơn: “Chiêu Chiêu, bác xin lỗi em...”

“Em còn giận, bác quỳ xuống đây.” Vừa nói bà ta vừa định quỳ.

“Bác...” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột muốn ngăn Đinh thị.

Nếu để bà ta quỳ trước mặt mọi người, thanh danh và uy tín của Dương Duy Lực sẽ tiêu tan.

Cô không thể để một bà già như vậy hủy hoại thứ anh dùng mạng sống đổi lấy.

Nhưng lúc này, Chu Chiêu Chiêu đột nhiên thấy mắt tối sầm, sau đó không biết gì nữa.

“Chiêu Chiêu!”

Chương 311

DTV-EBOOK

Đinh thị đứng c.h.ế.t trần.

Bà ta còn chưa kịp quỳ, lời sau còn chưa nói xong, sao Chu Chiêu Chiêu đã ngắt đi rồi?

“Tôi có nói gì đâu.” Đinh thị vội vàng biện minh cho mình.

Nhưng Dương Duy Lực đã vội bế Chu Chiêu Chiêu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn bà ta, “Nếu vợ tôi...”

Lời không may anh không muốn nói, nhưng ánh mắt băng giá đó khiến Đinh thị như rơi vào hầm băng giữa mùa đông, không dám nhúc nhích.

“Tôi...”

Đinh thị muốn giải thích, nhưng chỉ thấy bóng lưng vội vã của Dương Duy Lực, cùng những lời lên án xung quanh.

“Bà già này sống lâu mà chẳng khôn ra.”

“Xem bà ta làm Chiêu Chiêu tức đến mức nào rồi.”

...

...

“Thật là vô liêm sỉ, đồ đã chuyển nhượng cho người ta rồi còn đòi lại.”

“Quỳ gối cái gì? Chẳng qua là thấy cô ấy trẻ không có người lớn ở đây mà bắt nạt thôi.”

Trong chốc lát, mặt Đinh thị nóng bừng, “Tôi không có ý đó.”

“Cô bé kia ranh ma lắm, bình thường sao có thể ngắt được?”

“Bà càng nói càng vô liêm sỉ,” bà Vương tức giận mắng, “Ý bà là Chiêu Chiêu cố tình giả vờ hại bà sao?”

“Phụt, thật là không biết xấu hổ.”

Đinh thị: “...”

Bà ta muốn giải thích, nhưng không ai nghe nữa, lúc này mọi người đều đang lo lắng cho Chu Chiêu Chiêu.

“Cô gái tốt bụng quá,” có người nói, “Biết con gái tôi sắp thi đại học, cố tìm mấy bạn đại học của mình soạn tài liệu ôn tập cho nó xem.”

Những việc này đáng lẽ không cần làm, nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn làm, chỉ vì hôm đó về nhà gặp con gái bà buồn bã bên đường.

Chu Chiêu Chiêu trò chuyện một lúc, hai ngày sau mang tài liệu đến cho con bà.

Những tài liệu đó con bà giữ như báu vật, ngày nào cũng ôm xem.

Trước kia chán nản, giờ như được tiếp thêm sinh lực.

Thành tích, dĩ nhiên cũng tăng lên nhiều.

“Hôm trước con bé Nhã Nhã đau bụng tôi không có nhà, là cô ấy dẫn nó đến bệnh viện, giúp đăng ký khám rồi tiêm thuốc...” Một cán bộ nữ liếc Đinh thị, “Có người, lòng dạ đen tối lắm.”

Lúc nào cũng nghĩ cách hãm hại người khác, cuối cùng trời xanh cũng không dung.

Muốn ép Chu Chiêu Chiêu trả lại ba ngàn tề trái phiếu?

Phụt, vô liêm sỉ!

Đinh thị: “...”

Còn muốn nói gì, nhưng những ánh mắt không thiện cảm xung quanh khiến bà ta há miệng, “Tôi...”

Không nói được nữa, đành lủi thủi chạy về nhà.

Không hiểu đám đàn bà rảnh rỗi này ăn phải bả gì, lại đi bênh vực Chu Chiêu Chiêu mới đến?

Chắc là vì Dương Duy Lực.

Phụt, làm ra vẻ chính nghĩa, kỳ thực chỉ là lũ xu nịnh.

Đinh thị vừa leo cầu thang vừa nguyên rửa trong lòng.

Ái chà!

Những người bên ngoài chưa tan đột nhiên nghe tiếng kêu thất thanh của Đinh thị từ cầu thang.

“Cứu người, cứu mạng!” Tiếng kêu thảm thiết của Đinh thị vang lên.

Mọi người nhìn nhau, “Đây... là ngã?”

Đáng đời.

Có người khẽ nói, nhưng cũng là suy nghĩ chung.

“Làm sao giờ? Có nên vào xem không?”

Nghe tiếng có vẻ ngã khá nặng.

“Vào xem hết đi,” bà Vương nói, “Nếu có gì mọi người cũng làm chứng cho nhau.”

Mọi người gật đầu.

Bước vào cầu thang thấy Đinh thị nằm rên rỉ, “Cứu tôi, đau quá.”

Có người định giúp, nhưng bị ngăn lại, “Tôi nghe nói ngã kiểu này không được di chuyển bừa, nhỡ nặng thêm thì sao?”

“Đúng rồi, tôi chạy đi gọi bác sĩ.”

“Tôi đi gọi Trương Kiến Thiết.”

Hai cô gái trẻ nói.

Đinh thị: “...”

Muốn kêu họ đỡ mình dậy, nhưng nghe vậy cũng không dám động dậy, đành rên đau đớn.

May thay, căn cứ không quá lớn, Trương Kiến Thiết và xe cấp cứu đến gần như cùng lúc.

Bác sĩ kiểm tra sơ bộ, “Có thể gãy xương.”

Đinh thị: “...”

Biết vậy sáng nay không đi chặn Chu Chiêu Chiêu, giờ vừa làm người ta ngất, mình cũng chịu khổ.

Còn lúc này, Dương Duy Lực cũng sống sờ.

Có thai?

Nhưng... không phải có an toàn sao?

“An toàn?” Bác sĩ nhìn Dương Duy Lực, “Dùng biện pháp còn không chắc chắn 100%, huống chi an toàn.”

Dương Duy Lực im lặng.

Hôm nay trực là trưởng khoa sản Phạm Thúy Linh, bà cũng quen Dương Duy Lực, chồng bà

thường nhắc đến anh.

Thấy vậy bà cười nói, “Đi xét nghiệm m.á.u trước đã.”

Bà viết đơn, “Nếu thật có thai cũng là chuyện tốt mà?”

Dương Duy Lực tuổi này cũng nên nghĩ đến chuyện có con.

“Nhưng cô ấy vừa ngắt...” Dương Duy Lực lo lắng.

“Khí huyết xung đột, thêm ồm nghén yếu sức,” Phạm Thúy Linh nói, “Đợi kết quả xét nghiệm đã.”

Dù vậy, Dương Duy Lực vẫn lo, sợ sinh con ảnh hưởng sức khỏe Chu Chiêu Chiêu.

Phạm Thúy Linh: “...”

Nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu đã tỉnh, bà hiểu nỗi lo của Dương Duy Lực.

“Cô bé này mới mười tám tuổi?” Phạm Thúy Linh hỏi.

Dương Duy Lực: “...”

Anh có phải thú vật đâu?

Chu Chiêu Chiêu cười, “Em hai mươi ba tuổi rồi.”

“Chưa qua sinh nhật hai mươi ba.” Dương Duy Lực bổ sung.

“Trông trẻ quá,” Phạm Thúy Linh cười, nói với Dương Duy Lực, “Vậy anh lo gì?”

Dương Duy Lực: “...Tôi thường xuyên không ở nhà.”

Nhờ cô ấy có chuyện gì không ai chăm sóc.

Phạm Thúy Linh trầm ngâm, đây cũng là vấn đề.

Hơn nữa, nhiều quân nhân phu nhân ở đây từng trải qua, kể cả bà.

Suốt thai kỳ chồng đi làm nhiệm vụ, thậm chí lúc sinh ký giấy tờ cũng tự mình.

“Vậy thì...”

“Em có thể.” Phạm Thúy Linh chưa nói xong, Chu Chiêu Chiêu đã lên tiếng, “Bác sĩ Phạm, đừng nghe anh ấy nói, em có thể.”

Chu Chiêu Chiêu vừa tỉnh, đầu còn choáng váng, đã nghe cuộc trò chuyện giữa Dương Duy Lực và Phạm Thúy Linh.

Sao lại có thai được?

Dĩ nhiên, cô cũng nghĩ đến lần cuồng nhiệt đó, sao lại trùng hợp thế?

Đây chắc là món quà trời ban cho họ.

Nghĩ vậy, cô trùng mắt Dương Duy Lực, “Anh không muốn...”

Sinh con sao?

Mấy từ cuối cô không dám nói ra, sợ đứa bé trong bụng nghe thấy, nước mắt đã ứa ra.

Dương Duy Lực: “...”

Sao lại khóc?

“Không phải,” anh vội ngồi xuống an ủi vợ, “Anh chỉ sợ em chưa đủ sức khỏe, không tốt cho em.”

“Vô lý,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hôm nay chỉ là tai nạn, em chỉ... say xe, thêm bị Đình thị chọc tức quá.”

Cô khỏe mạnh mà.

“Dương Duy Lực,” thấy anh vẫn không đồng ý, cô ra đòn cuối, “Anh không yêu em nên mới không muốn có con sao?”

Dương Duy Lực: “...”

“Không phải,” anh âu yếm vén tóc cho cô, nói nhẹ nhàng, “Chúng ta đợi kết quả, nếu ổn thì sinh.”

Biết làm sao?

Vợ đã nghi ngờ tình yêu của anh rồi.

Cô khóc, Dương Duy Lực đành nhượng bộ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Phạm Thúy Linh đứng bên: “...”

Chán thật, tối về kể lại cho chồng nghe, xem có đúng là người anh ta thường nhắc không.

Chương 312

DTV-EBOOK

Thép đã tôi nay đành mềm lại.

Hôm nay, Phạm Thúy Linh thực sự chứng kiến cảnh tượng này.

Đội Dương Duy Lực đã dành xong Chu Chiêu Chiêu, cô mới chợt nhận ra mình đang ở văn phòng bác sĩ, mà còn là phòng trưởng khoa sản.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trong chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên.

“Được rồi, mau đưa vợ đi kiểm tra đi.” Phạm Thúy Linh cười nói, “Mày cũng có ngày hôm nay đấy.”

Mặt Chu Chiêu Chiêu lại càng đỏ hơn.

Cô bám mạnh vào tay Dương Duy Lực, nhưng anh không những không tức giận, ngược lại càng âu yếm hơn.

Phạm Thúy Linh: “...”

Bà đã no căng bụng vì đồng “thức ăn cho chó” này rồi.

...

...

Dương Duy Lực dắt (đỡ) Chu Chiêu Chiêu đi xét nghiệm máu, nếu không phải cô phản đối, anh có thể bế cô đi khắp các khoa.

Trên đường đi, họ gặp Đình thị đang được đưa vào viện.

Chủ yếu là, tiếng rên rỉ của bà ta quá lớn.

“Bà ấy bị làm sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu hơi ngạc nhiên, nhưng nhìn tình cảnh đó, trong lòng có chút thỏa mãn.

Đáng đời, ai bảo dám hại thanh danh Dương Duy Lực trước mặt mọi người.

Trời có mắt.

Đinh thị đang rên rỉ, chợt thấy Chu Chiêu Chiêu đứng ở sảnh bệnh viện, mắt đầy hận thù nhìn cô.

Con nhỏ này, chắc chắn vừa nãy giả vờ ngất.

Chu Chiêu Chiêu không cần nghĩ cũng biết bà ta đang nghĩ gì, cũng lạnh lùng nhìn lại.

May là lúc đó có Dương Duy Lực bên cạnh, nếu không... nếu con cô có chuyện gì, cô sẽ liều mạng với Đinh thị.

“Đi thôi, không cần quan tâm bà ta.” Dương Duy Lực liếc nhìn Đinh thị, nói.

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Dương Duy Lực đưa cô đi lấy máu, trước mặt họ là một người mẹ dẫn theo cô bé, cô bé nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt e dè.

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười dịu dàng với cô bé.

Không biết có phải vì mang thai không, giờ cô nhìn đứa trẻ nào cũng thấy đáng yêu.

Cô bé muốn khóc, nhưng thấy vẻ mặt Chu Chiêu Chiêu, lại nín lại, “Chị ơi, chị có khóc không?”

Chu Chiêu Chiêu giật mình, thích thú với tiếng “chị”, cười nói, “Chị không khóc đâu, tiêm như muỗi

đốt thôi, không đau.”

Dương Duy Lực bên cạnh: “...”

Tâm trí bay về lần Chu Chiêu Chiêu sốt anh đưa đi tiêm, ai là người khóc thảm thiết hơn cả trẻ con?

“Vậy em cũng không khóc.” Cô bé gắng gượng nói.

Chu Chiêu Chiêu cảm động, “Ừ, chúng ta đều không khóc.”

Cô bé: “...”

Sao câu này nghe kỳ kỳ?

Đến lượt cô bé, dù nước mắt lưng tròng, nhưng thấy Chu Chiêu Chiêu đứng đó, cô bé vẫn cười.

Cố gắng không khóc.

Em là em bé dũng cảm, chị cũng vậy.

Chỉ là, nụ cười chị dành cho em sao hơi lạ?

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Vừa rồi chỉ lo an ủi cô bé, quên mất mình cũng sợ tiêm.

“Dương Duy Lực,” Chu Chiêu Chiêu đột nhiên gọi anh, “Chúng ta còn kiểm tra gì nữa không?”

Dương Duy Lực, “Phải lấy m.á.u xác nhận trước.”

Nếu thật có thai, mới làm các kiểm tra khác.

“Vậy... có thể siêu âm không?” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cô nghe nói mang thai phải kiểm tra nhiều lần, siêu âm cũng làm nhiều.

“Chiêu Chiêu...” Dương Duy Lực bắt lực gọi.

“Chị ơi, đến lượt chị rồi.” Cô bé mắt ướt nhìn cô.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Liếc nhìn hàng người phía sau, cô xấu hổ nắm áo Dương Duy Lực bước lên trước bàn lấy máu.

“Đừng sợ, xong ngay thôi.” Y tá nhìn Chu Chiêu Chiêu đẩy ngưỡng mộ nói.

“Chị cố lên,” cô bé lạnh lạnh nói, “Không đau đâu, như muỗi đốt thôi.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cảm ơn, đây là lời chị vừa nói với em.

Chiến sĩ trẻ phía sau nhin không được bật cười.

Anh ta nhận ra Dương Duy Lực, từng nghe anh nói chuyện khi mới nhập ngũ.

Không ngờ, vị vua quân đội nghiêm khắc lại có cô vợ mềm yếu như vậy.

Hơn nữa, Dương Duy Lực bất lực nhưng rất chiều chuộng.

Thật là... ngọt ngào.

Y tá lấy m.á.u cố gắng nhẹ nhàng, sợ cô khóc.

Nhưng nếu Chu Chiêu Chiêu khóc, liệu có thể thấy cảnh Dương Duy Lực dỗ vợ?

Dĩ nhiên chỉ nghĩ vậy thôi, cô không dám xem trò vui của Dương Duy Lực.

“Cố chút, không đau đâu.” Bên tai, giọng Dương Duy Lực dịu dàng vang lên.

Trời ơi, giọng nói này có thể khiến tai người ta mang thai!

Dịu dàng vô cùng!

Y tá xúc động, tay hơi run, đột nhiên cảm giác lạnh toát khiến cô bình tĩnh lại.

Không được sai sót.

Lấy m.á.u xong, y tá toát hết mồ hôi, bên tai là giọng Dương Duy Lực: “Cảm ơn, vất vả rồi.”

Rồi thấy anh đỡ Chu Chiêu Chiêu đến ghế ngồi đối diện, “Đau không?”

Y tá ngẩng đầu, dường như nghe Chu Chiêu Chiêu nói nhỏ: “Đau.”

“Giỏi lắm.” Dương Duy Lực khen vợ.

Chu Chiêu Chiêu xấu hổ đỏ mặt.

Ngẩng đầu thấy cô bé giơ ngón tay cái: “Chị giỏi quá.”

Không khóc.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô không cảm thấy được an ủi.

Ngẩng đầu gặp ánh mắt hài hước của Dương Duy Lực.

“Giỏi thật.” Anh nói.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Thật là mất mặt.

Kết quả phải một tiếng sau mới có, hai người vốn định về nhà rồi đi ăn, giờ đến bệnh viện kiểm tra, bụng Chu Chiêu Chiêu đã đói cồn cào.

Cửa Bắc gần bệnh viện, Dương Duy Lực dẫn Chu Chiêu Chiêu đi ăn, gặp Vương Hồng vội vã từ cửa

hàng bước ra.

“Em không sao chứ?” Vương Hồng lo lắng hỏi,
“Chị vừa về, nghe nói em ngất rồi.”

Hơn nữa là bị Đinh thị làm cho tức đến ngất.

Vương Hồng áy náy: “Xin lỗi em, Chiêu Chiêu, làm phiền em rồi.”

Hoặc là cô đánh giá thấp sự vô liêm sỉ của Đinh thị.

Cô tưởng sau khi bị từ chối, Đinh thị không dám tìm Chu Chiêu Chiêu, nhưng không ngờ bà ta lại vô sỉ đến vậy.

Bà ta không cần cả tiền đồ của Trương Kiến Thiết nữa sao?

“Chị Vương Hồng, chị không cần xin lỗi, chuyện này không liên quan đến chị,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Em không sao mà.”

Vương Hồng thở phào: “Nhưng cũng không được chủ quan, ăn cơm chưa? Chị nấu món ngon cho em.”

Còn Đinh thị gãy chân vào viện, đáng đời.

“Chưa ăn.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Chị Vương Hồng, em có thai rồi.”

“Thật sao? Tốt quá.” Vương Hồng vui mừng, nhưng đồng thời càng áy náy hơn.

Chương 313

DTV-EBOOK

Kết quả xét nghiệm của Chu Chiêu Chiêu quả thực đã có thai.

“Các chỉ số đều bình thường.” Phạm Thúy Linh cười nói, “Em bé rất khỏe mạnh.”

“Cần chú ý những gì?” Dương Duy Lực lo lắng hỏi.

“Ba tháng đầu không nên làm việc quá sức,” Phạm Thúy Linh nhìn Dương Duy Lực, cười nói, “Cũng không cần quá căng thẳng.”

Dương Duy Lực: “...”

Sao anh không căng thẳng được?

“Bác sĩ, bác có thể nói chi tiết một chút không?”
Dương Duy Lực lấy từ túi ra một cây bút, mượn Phạm Thúy Linh một tờ giấy, chăm chú ghi chép, “Tôi sợ quên.”

Nhìn kỹ, tay anh lúc viết còn run rẩy.

Mọi người có tưởng tượng được không?

...

...

Dương Duy Lực, đội trưởng Dương oai phong lắm liệt của chúng ta, người có thể bình tĩnh trước mọi biến cố.

Vừa rồi khi nhìn thấy kết quả xét nghiệm của Chu Chiêu Chiêu, anh thậm chí đi lại còn không vững.

Bạn có tưởng tượng được không?

Thật là... may lúc đó không có nhiều người, bác sĩ xét nghiệm chỉ cười hiểu ý.

Lúc này thấy anh lại căng thẳng hỏi đủ thứ, còn chăm chú ghi chép, mặt Chu Chiêu Chiêu đỏ bừng.

Nhưng trong lòng lại ấm áp.

Tay cô đặt lên bụng, nơi có một sinh linh bé nhỏ, bây giờ, bố của bé đang rất nỗ lực học hỏi.

Cuối cùng, Dương Duy Lực cũng hỏi xong “mười vạn câu hỏi vì sao”, Phạm Thúy Linh cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Hoặc anh có thể đến thư viện tìm hiểu, tôi nhớ thư viện căn cứ chắc có sách loại này.” Phạm Thúy Linh nói.

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.” Dương Duy Lực nghiêm túc nói, “Sau này còn phiền bác sĩ nhiều.”

Toàn khoa sản, Phạm Thúy Linh là bác sĩ giỏi nhất, Dương Duy Lực muốn nhờ bà chăm sóc Chu Chiêu Chiêu.

“Không phiền đâu.” Phạm Thúy Linh cười nói, “Đều là việc nên làm.”

“À, còn nữa,” bà cười nói, “Ba tháng đầu không được quan hệ.”

Mặt Chu Chiêu Chiêu lại đỏ bừng.

Tối qua, họ còn mãi mê. May thay, em bé vẫn khỏe mạnh.

“Tôi biết.” Dương Duy Lực nói khẽ.

Phạm Thúy Linh cười.

Thanh niên ham muốn cũng là chuyện thường, nhưng có thai rồi phải kiêng, không thì nguy hiểm.

Chỉ là... đội trưởng Dương hình như mới về không lâu?

Phạm Thúy Linh lắc đầu cười.

“Bác sĩ, hôm nay bác vui quá.” Y tá bước vào, thấy bác sĩ đang cười, tò mò hỏi.

“À.” Phạm Thúy Linh cười nói, “Chỉ là nghĩ đến chuyện vui thôi.”

“Em cũng có chuyện vui,” y tá buôn chuyện, “Nghe nói vợ đội trưởng Dương có thai, đội trưởng Dương nhận kết quả xét nghiệm còn đi loạng choạng nữa.”

“Có chuyện này sao?” Phạm Thúy Linh không biết, cười nói, “Không ngờ đấy.”

“Vâng, bọn em ghen tị lắm.” Y tá nói.

Ai ngờ Dương Duy Lực lạnh lùng lại có mặt này.

Nhưng cũng chứng minh, anh rất yêu vợ và đứa con chưa chào đời.

Dĩ nhiên, cũng có kẻ ghen ăn tức ở: “Dương Duy Lực căng thẳng, chỉ vì đứa bé trong bụng thôi.”

Anh ta lo cho con, đâu phải lo cho mẹ nó.

Nhưng y tá không tin, khi Chu Chiêu Chiêu ngất, Dương Duy Lực bế vào khoa sản, mặt anh tái mét.

Khi bác sĩ nói có thể có thai, Dương Duy Lực còn định không muốn giữ đứa bé.

Vậy rốt cuộc anh lo cho ai, rõ như ban ngày.

Còn về phần Đinh thị, chân quả nhiên gãy xương.

Nếu là người trẻ, dưỡng một thời gian là khỏi.
Nhưng Đinh thị đã ngoài sáu mươi, bác sĩ nói phải
nửa năm mới hồi phục.

Hơn nữa, phải dưỡng tốt, không thì để lại di
chứng.

Đinh thị nghe xong, suýt ngất.

“Con dâu đâu?” Bà ta nắm tay Trương Kiến Thiết,
“Mày gọi nó đến, tao bị thế này, nó Chu Chiêu Chiêu
đừng hòng giữ ba ngàn tệ trái phiếu của tao.”

Nghe đi, đến giờ bà ta vẫn không quên ba ngàn tệ
trái phiếu.

Còn Trương Kiến Thiết, trên đường về đã nghe
người gọi kể rõ đầu đuôi.

Lúc đó trong lòng anh ta cũng có ý kiến với Dương
Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã.

Trương Kiến Thiết cũng cho rằng, Chu Chiêu
Chiêu nên trả lại ba ngàn tệ trái phiếu.

Vốn là của Vương Hồng mua, Vương Hồng thân
với Chu Chiêu Chiêu thì nên chủ động trả lại.

Giờ nghe lời Đinh thị, trong lòng anh ta rất tán
thành.

Mẹ anh đã bị trừng phạt rồi, trái phiếu cũng nên
trả lại chứ?

Còn chuyện Chu Chiêu Chiêu ngất, Trương Kiến
Thiết và Đinh thị cố tình lờ đi.

“Tôi đi gọi cô ấy.” Trương Kiến Thiết nghe xong nói.

Dù không đòi trái phiếu, mẹ chồng nhập viện, Vương Hồng cũng phải đến chăm sóc chứ?

Vương Hồng: “...Ừ, biết rồi.”

“Em thái độ thế à?” Trương Kiến Thiết tức giận nói, “Mẹ gãy chân nhập viện, em không lo lắng chút nào sao?”

Vương Hồng cười nhạt: “VẬY anh muốn em làm gì? Khóc à?”

Trương Kiến Thiết ghen lời.

Mẹ anh chưa chết, khóc cái gì?

“Anh đến viện trước, em làm chút đồ ăn mang đến.” Vương Hồng nói.

Trương Kiến Thiết sắc mặt mới dịu xuống.

Nhìn anh ta, Vương Hồng mím môi không nói nữa, vào bếp bảo đầu bếp nấu cho Đinh thị một bát mì.

Đinh thị phẫu thuật vào chiều tối, Vương Hồng đến lúc bà ta đang truyền dịch, thấy người đến liền than thở.

“Mẹ khổ quá!” Bà ta khóc lóc, “VÌ nhà này, cuối cùng...”

“Mẹ, ăn cơm đi.” Vương Hồng ngắt lời, đặt hộp cơm lên bàn, “Con nấu mì cho mẹ.”

“Con đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói có thể ăn.”

Ăn xong một tiếng là đến giờ phẫu thuật.

“Mẹ bị thế này, em chỉ cho mẹ ăn thứ này thôi?”
Đinh thị không hài lòng, đập mạnh hộp cơm xuống bàn.

“Vậy mẹ muốn ăn gì?” Vương Hồng không tức giận, nhẹ nhàng hỏi.

Một nữ cán bộ trung niên ở giường bên khuyen:
“Chị ơi, mì cũng tốt rồi.”

Mới nhập viện, con dâu nấu mì cũng không sai.

Chỉ là Đinh thị trong lòng có bực, nên cố tình gây chuyện.

“Ăn gì bổ nấy,” Đinh thị nói, “Sao không hầm chân giò cho mẹ?”

“Thời gian gấp quá, không kịp.” Vương Hồng nói,
“Mẹ tạm ăn, ngày mai con nấu.”

“Không được, tối nay mẹ phải ăn.” Đinh thị nói.

Ra về mẹ chồng hết cỡ.

“Được, lát nữa con về mua chân giò hầm.” Vương Hồng không tức giận, cứ đòi gì làm nấy.

Đinh thị đắc ý, nữ cán bộ bên cạnh lắc đầu không tán thành.

Những chuyện này, Chu Chiêu Chiêu không hề hay biết.

Chương 314

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực đưa Chu Chiêu Chiêu về nhà, lập tức đi mua đồ ăn nấu cơm.

Khi Chu Chiêu Chiêu tỉnh dậy, đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn trong nhà.

“Ăn xong anh sẽ đến thư viện một chút.” Dương Duy Lực vừa gấp đồ ăn cho Chu Chiêu Chiêu vừa nói.

Chu Chiêu Chiêu giật mình, “Anh thật sự định đi mượn sách sao?”

“Ừ.” Dương Duy Lực cười, hoàn toàn không thấy có gì sai, “Em nghỉ ngơi vài ngày, trường học anh sẽ xin phép cho em.”

Lại nói thêm, “Khi em khỏe hơn, nhớ gọi điện về nhà báo tin vui.”

“Vậy ăn xong đi gọi luôn nhé?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em thấy giờ em ổn rồi.”

Dương Duy Lực nhú mày nhìn cô.

“Hơn nữa, không phải có anh ở bên em sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

...

...

“Được thôi.” Dương Duy Lực suy nghĩ một chút, “Anh đang nghĩ, có nên gọi mẹ anh qua chăm sóc em không?”

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Nhưng bố cũng cần người chăm sóc mà.”

“Gọi điện báo tin trước đã.” Dương Duy Lực nói.

Còn lý do không gọi Diêu Trúc Mai, Hứa Quế Chi đã từng chăm ba đứa cháu, có kinh nghiệm.

Còn Diêu Trúc Mai với những chuyện trước đây, Dương Duy Lực vẫn không hoàn toàn tin tưởng nhạc mẫu.

Ăn xong, Dương Duy Lực nhanh chóng dọn dẹp bếp xong, dắt tay Chu Chiêu Chiêu ra cửa Bắc gọi điện, gọi xong sẽ quay lại thư viện mượn sách.

Vì là gọi điện riêng, nên không thể gọi trong doanh trại.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối đến nhà họ Dương, tối nay anh cả anh hai đều dẫn con về nhà ăn cơm.

Nghe tiếng chuông, Dương Gia Mạch nhanh nhẩu bắt máy, “Chú Dương hả? Thím đâu rồi?”

Dương Duy Lực: “...”

Nhóc con, có thím quên chú.

“Gọi bà ra nghe máy.” Dương Duy Lực cười tức nói.

“Cho thím nghe máy.” Dương Gia Mạch không sợ Dương Duy Lực, lại còn bắt chước giọng điệu của anh.

Đúng là đáng bị đánh!

Dương Duy Lực cười tức, đưa điện thoại cho Chu Chiêu Chiêu, “Cháu trai tìm cháu dâu.”

Chu Chiêu Chiêu?

Nhưng vẫn nhận máy, nghe thấy giọng hào hứng của Dương Gia Mạch, “Thím ơi, báo tin vui, cháu được đại diện thành phố đi thi cờ vua toàn quốc rồi!”

Dương Gia Mạch rất thích chơi cờ, khi Dương Duy Lực ở nhà thường đòi anh chơi cùng.

“Oa,” Chu Chiêu Chiêu thán phục, “Mạch Mạch giỏi quá!”

Không trách cả nhà đều về ăn cơm.

Dương Gia Mạch lại nói gì đó khiến Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Nhưng nhanh chóng điện thoại được Hứa Quế Chi nhận lấy, “Chiêu Chiêu, bên đó thế nào rồi?”

Đứa bé này, khiến người ta thương không nổi.

“Mẹ, bên này chúng con ổn cả,” Chu Chiêu Chiêu ngọt ngào nói, liếc nhìn Dương Duy Lực thấy anh gật đầu, cô tiếp tục, “Chúng con có tin vui muốn báo với mẹ.”

“Tin vui gì?” Hứa Quế Chi cười hỏi, “Trái phiếu tăng giá rồi à?”

Chu Chiêu Chiêu mua trái phiếu cũng nói với gia đình, còn khuyên hai chị dâu nếu có tiền nhàn rỗi nên đầu tư.

Bà cũng mua một ít cùng hai con dâu, kiếm chút lời.

“Đúng rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nhưng không phải chuyện đó, mẹ ơi, mẹ sắp làm bà nội nữa rồi.”

“Ha ha,” Hứa Quế Chi chưa kịp hiểu, “Ừ, thằng Mạch Mạch này làm rạng danh nhà họ Dương... cái

gì? Làm bà nội... cái gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mẹ,” Dương Duy Lực cúi xuống gần điện thoại nói, “Con dâu nhỏ của mẹ có thai rồi.”

Lời vừa dứt, một tiếng “rầm” vang lên.

Sau đó, điện thoại vội vàng được nhặt lên, “Chiêu Chiêu, các con còn đó không?”

“Mẹ quá vui, làm rơi điện thoại,” Hứa Quế Chi vui mừng nói, “Có thai tốt quá, được bao lâu rồi?”

Dương Duy Lực hiếm khi kiên nhẫn giải thích.

Hứa Quế Chi bật loa ngoài để mọi người cùng nghe.

Hai chị dâu cũng xúm lại, họ có kinh nghiệm, bắt đầu chia sẻ.

Dương Duy Lực cầm bút ghi chép nhanh, “Chị hai, nói chậm thôi em ghi không kịp.”

Nhà họ Dương ở Thiểm Tây, phòng khách đang ồn ào bỗng im bật.

Mọi người nhìn nhau.

Ghi cái gì?

Thì ra anh ta đang ghi lại lời họ nói?

Dương Duy Lực, mày cũng có ngày hôm nay.

Cuối cùng, Hứa Quế Chi nhận lại điện thoại dặn dò thêm, rồi mới cúp máy.

Chu Chiêu Chiêu lại gọi đến trại gà, nhưng không ai bắt máy, giờ này có lẽ mọi người đang ăn cơm.

Cô đành cúp máy, đợi vài ngày nữa báo tin.

Bên này, Hứa Quế Chi cúp máy mà nụ cười không ngớt, nhưng một lúc sau lại nhú mày.

“Bà đang nghĩ đến chuyện Chiêu Chiêu có thai?”
Thấy vợ trần trọc, Dương Quyền Đình hỏi.

“Ừ,” Hứa Quế Chi thở dài, “Chiêu Chiêu còn trẻ, tính chất công việc của thằng ba khiến tôi lo không chăm sóc được.”

Nhưng nếu bà đi, lại không yên tâm để ông ở nhà một mình.

“Không thì đợi sau Tết,” Hứa Quế Chi nói, “Tôi qua?”

Nếu không đi, để hai đứa nhỏ ở đó, bà không yên tâm.

“Được.” Dương Quyền Đình đáp chần nói, “Muốn đi thì đi luôn, bên đó mùa đông dài lắm.”

Sau Tết đi, đường xá khó khăn.

“Tôi chỉ không yên tâm ông.” Hứa Quế Chi ôm chồng, “Ở nhà còn có người nhắc ông ăn uống đúng giờ.”

Bà không ở nhà, ông già này chắc chắn sẽ quên ăn.

Bận lên là quên hết, làm sao nhớ được giờ ăn?

“Tôi hứa, sẽ ăn uống đúng giờ, được chưa?” Dương Quyền Đình vỗ tay vợ.

“Vậy bảo thằng cả dọn về ở cùng.” Hứa Quế Chi nói, “Có nó trông chừng, tôi yên tâm hơn.”

Con dâu cả nấu ăn cũng ngon.

“Được.” Dương Quyền Đình ôm vợ cảm thán, “Thoáng cái, đứa con út cũng sắp làm bố rồi.”

“Ừ,” Hứa Quế Chi nói, “Chúng ta cũng già rồi.”

“Không già.” Dương Quyền Đình hôn lên đầu vợ, “Trong lòng tôi, bà mãi là cô gái ngồi vẽ tranh dưới hiên nhà năm nào.”

Năm đó, ông đến nhà bà, lần đầu gặp mặt.

Bà mặc chiếc áo dài caro hồng nhạt, dịu dàng ngồi dưới hiên vẽ cảnh sân vườn.

Khoảnh khắc ấy, khắc sâu vào lòng Dương Quyền Đình.

Bao năm qua, chưa từng quên.

Con cái có lớn thế nào, bà vẫn là cô gái nhỏ thuần khiết trong lòng ông.

Nửa tháng sau, Hứa Quế Chi được Dương Quyền Đình sắp xếp người đưa lên tàu.

Có người đi công tác qua căn cứ, thuận đường đưa bà đi cùng.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực không biết chuyện này, Đình thị xuất viện, còn đổ lỗi việc mình bị thương lên đầu Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực.

Chương 315

DTV-EBOOK

Nửa tháng Đinh thị nằm viện, Vương Hồng sụt mất mười cân.

Mỗi ngày phải hầm canh khác nhau, ba bữa đều phải đủ dinh dưỡng, con trai bà ta là Trương Kiến Thiết ban ngày còn phải đi làm, nên đêm đến Vương Hồng phải túc trực.

Đêm đến người khác đều ngủ, Đinh thị lại lúc kêu đau chân bắt Vương Hồng xoa bóp, lúc lại bảo đi vệ sinh, bắt Vương Hồng phục vụ.

Nói chung, đủ kiểu hành hạ.

Không chỉ cả bệnh viện, mà ngay cả khu gia đình đều biết, Đinh thị nằm viện hành hạ Vương Hồng đến mức không ra hình người.

Lý do, ai cũng hiểu.

Đó là vẫn còn hạn chuyện ba ngàn tệ trái phiếu.

Chu Chiêu Chiêu không trả lại trái phiếu, bà ta ngày nào cũng hành hạ Vương Hồng.

Vương Hồng có thể làm gì?

...

...

Chữ hiếu đề lên đầu, dù có giỏi giang đến đâu cũng phải khuất phục.

Khuất phục cái nỗi gì!

Chu Chiêu Chiêu vì chuyện mang thai nên không ai nói với cô, ai ngờ một hôm cô về văn phòng lấy đồ, nghe được mấy đồng nghiệp bàn luận chuyện này.

“Cũng không trách Chiêu Chiêu,” Lưu Tương nói, “Dù sao chuyện này cũng là lỗi của Đinh thị.”

“Vương Hồng cũng đáng thương, sao gặp phải mẹ chồng như vậy.”

“Chồng cô ta không quản sao?”

“Đúng thế, lấy phải đàn ông như vậy cũng đủ xui.” Một giáo viên nói, “Vì vậy mấy đứa chưa lập gia đình phải mở to mắt.”

“Tốt nhất, tìm người như chồng cô Chu.”

Có bản lĩnh lại biết chiều vợ.

Trên đường về, Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ mãi, cô không ngờ Đinh thị vì chuyện này mà hành hạ Vương Hồng.

“Nghĩ gì thế?” Lưu Thục Mai gọi Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Gọi mấy tiếng không nghe thấy.”

“Nghĩ về chị Vương Hồng.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chị Thục Mai, chị nói xem lúc đó em có nên...”

“Có gì không nên?” Lưu Thục Mai ngắt lời, “Chuyện này em không sai, sai là do Đinh thị.”

Chu Chiêu Chiêu ầm lòng, “Rốt cuộc chị Vương Hồng thế nào?”

Vương Hồng cô biết không phải kiểu bị mẹ chồng hành hạ mà không biết phản kháng.

Chu Chiêu Chiêu có suy nghĩ mơ hồ, nhưng không chắc.

Cô tìm Vương Hồng hai lần, nhưng đều không gặp, Tiểu Vương nói đi bệnh viện rồi.

“Ôi, Trương Kiến Thiết cũng không ra gì, sao để mẹ mình đối xử với vợ như vậy?” Lưu Thục Mai tức giận nói.

May mà chị không có mẹ chồng.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu có.

Nghĩ vậy, chị hỏi, “Em có báo tin có thai cho nhà chồng chưa?”

“Rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Họ nói sao?” Lưu Thục Mai lo lắng hỏi, “Một mình em, chồng em lại thường xuyên đi công tác.”

Không có người chăm sóc sao được?

“Anh ấy nói trước Tết không có nhiệm vụ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đợi sau Tết thời tiết ấm hơn sẽ tính.”

Lúc đó đúng vào giai đoạn giữa thai kỳ, cô một mình cũng ổn.

“Vì vậy làm vợ quân nhân khổ lắm.” Lưu Thục Mai thở dài, “Có việc gì cứ nói với chị, đàn ông họ là đồng đội, đàn bà chúng ta cũng vậy.”

“Cảm ơn chị, em sẽ nhờ.” Chu Chiêu Chiêu cảm động nói.

“Chúng ta không cần khách sáo.” Lưu Thục Mai nói.

Hai người vừa đi vừa nói, tình cờ gặp Vương Hồng đang mang cơm cho Đinh thị.

“Chị Vương Hồng.” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Sao chị... gầy thế này.”

Vương Hồng trước không béo, nhưng giờ gầy đến mức gió thổi cũng bay.

“Chiêu Chiêu, chị Thục Mai.” Vương Hồng cười chào, tránh né câu hỏi của Chu Chiêu Chiêu, “Em phải mang cơm cho mẹ chồng, không nói chuyện được.”

“Chị Vương Hồng.” Chu Chiêu Chiêu gọi.

Vương Hồng dừng lại, nghĩ một lát nói, “Chiêu Chiêu, em không sao, đừng lo.”

“Ôi...” Lưu Thục Mai thở dài, “Cô ấy không muốn kéo chúng ta vào.”

Dù sao Đinh thị cũng như cao dán, bị dính vào thì khó mà gỡ.

Nhưng hai người không ngờ, sự nhượng bộ của Vương Hồng khiến Đinh thị và Trương Kiến Thiết càng ngày càng lấn tới.

Đinh thị về nhà, Chu Chiêu Chiêu thường xuyên nghe tiếng bà ta quát tháo hoặc chửi Vương Hồng trên lầu.

Vương Hồng mỗi lần về bước chân càng vội, mấy lần gặp dưới lầu, cô đều cúi đầu không nhìn ai rồi đi vội.

Đằng sau, là ánh mắt đồng cảm và bàn tán của mọi người.

Nhưng Vương Hồng dường như không để ý, ngày nào cũng bận rộn.

Sáng sớm đi chợ mua đồ cho cửa hàng, trưa về nhà phục vụ Đình thị, về muộn một chút là bị chửi.

Dường như, nhượng bộ chỉ khiến Đình thị càng hung hăng, tiếng chửi ngày càng to.

Nhà họ gần đường, nhiều người đi làm về nghe rõ tiếng chửi của Đình thị.

Những lời ấy thật khó nghe.

Dĩ nhiên, có người thân với Trương Kiến Thiết tìm anh ta, “Vương Hồng cũng vất vả lắm, mà đừng có phúc không biết hưởng.”

“Một bên là mẹ, một bên là vợ, tao biết làm sao?”
Trương Kiến Thiết vẫn nụ cười hiền lành bất lực,
“Giờ tao về nhà cũng đau đầu.”

Người kia ghen lời.

Muốn nói gì, nhưng thấy anh ta không nghe, đành thôi.

Nhưng sau đó nói với bạn khác, “Tao thấy hần căn bản không muốn quản.”

Đàn ông thật sự muốn quản, sao để mẹ hành hạ vợ?

Nói cho cùng, Trương Kiến Thiết trong lòng cũng muốn nhân cơ hội này áp chế Vương Hồng.

Ai bảo vợ hần giỏi hơn, kiếm tiền nhiều hơn?

Người đồng đội thở dài, “Hần sau này sẽ hối hận.”

Dù ly hôn quân nhân khó, nhưng không thể ngược đãi người ta như vậy.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng đến tai lãnh đạo.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Có cần anh tìm Trương Kiến Thiết nói chuyện không?” Tối ăn cơm, nghe tiếng cãi nhau trên lầu, Dương Duy Lực hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Không cần.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Em cảm thấy chị Vương Hồng đang tính toán gì đó.”

“Ly hôn?” Dương Duy Lực nói.

Chu Chiêu Chiêu tròn mắt, “Như vậy được sao?”

“Chỉ do Đinh thị thì không.” Dương Duy Lực nói, “Đinh thị dù sao cũng là mẹ chồng, không phải chồng.”

Trừ khi... Trương Kiến Thiết có vấn đề gì đó, Vương Hồng mới ly hôn được.

Nhưng Dương Duy Lực chợt nghĩ ra điều gì, nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Có lẽ còn cách khác.”

“Cách gì?” Chu Chiêu Chiêu thất vọng nói, “Trừ khi Trương Kiến Thiết không phải quân nhân.”

Nhưng sao được?

Trương Kiến Thiết còn trẻ, dù chuyển ngành cũng phải vài năm nữa.

“Mau ăn cơm, đừng nghĩ nữa.” Dương Duy Lực xoa đầu cô.

Nhưng hình như có chuyện gì anh quên nói với Chu Chiêu Chiêu, là chuyện gì nhỉ?

Chương 316

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau, khi Dương Duy Lực đến đơn vị mới chợt nhớ ra điều mình quên nói với Chu Chiêu Chiêu.

Chết tiệt!

Dương Duy Lực vỗ trán.

Mấy ngày nay bận quá, tối qua về vội vàng nấu cơm cho Chu Chiêu Chiêu, rồi lại quay về đơn vị, quên mất chuyện Hứa Quế Chi sắp đến.

May mà phòng khách bên cạnh anh đã dọn dẹp từ trước.

Dù sao trưa về nói với Chu Chiêu Chiêu cũng được, thường xe từ căn cứ đến đây chiều mới tới.

Ai ngờ vừa đến đơn vị, Dương Duy Lực nhận được tin: “Hôm nay có diễn tập thực chiến.”

Diễn tập thực chiến kéo dài ba ngày, trong thời gian này không được liên lạc với bên ngoài.

“Có khó khăn gì không?” Cấp trên hỏi.

...

...

“Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Dương Duy Lực nói.

“Đây là lần diễn tập thực chiến đầu tiên kể từ khi thành lập bộ thử nghiệm, rất quan trọng với các anh.” Thủ trưởng nói, “Tôi hy vọng các anh có thể

đồn hết tâm sức, coi đây như một trận chiến thực sự, nhất định phải thắng!”

“Tuân lệnh!” Dương Duy Lực và Trần Quốc Bình đồng thanh đáp.

Lúc này, còn thời gian đâu để nghĩ chuyện khác? Xe đã chiến bên ngoài đã sẵn sàng.

Dương Duy Lực dừng chân khi lên xe, nhìn về phía khu gia đình.

“Chỉ ba bốn ngày thôi.” Trần Quốc Bình vỗ vai anh nói.

Anh cũng đã làm cha, hiểu nỗi lo của Dương Duy Lực.

Nhưng nhiệm vụ trước mắt, họ phải nhanh chóng hoàn thành diễn tập để sớm trở về.

Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết, cô thức dậy thì Dương Duy Lực đã đi từ lâu, nhưng như thường lệ, trên bàn vẫn có bữa sáng anh chuẩn bị.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu mang thai, hẳn có thời gian Dương Duy Lực đều nấu ăn cho cô.

Anh còn đặt sữa từ nhà dân bên ngoài, người này có thể vào căn cứ, mỗi sáng mang sữa đến trước cửa nhà Chu Chiêu Chiêu.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu uống sữa Dương Duy Lực hâm nóng, bật radio nghe tin tức.

Trên lầu hôm nay khá yên tĩnh, Chu Chiêu Chiêu ăn sáng vẫn còn bị nghén.

Không ăn được nhiều, nhưng uống chút sữa cũng bổ sung dinh dưỡng.

Vì mang thai, tiết dạy của cô ở trường cũng giảm bớt, dù sao họ cũng chỉ là thực tập.

Vừa bước ra cửa, thấy Trương Kiến Thiết từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu cũng không chào hỏi, thẳng bước xuống lầu.

Chu Chiêu Chiêu nhìn lên trên, lắc đầu.

Giờ cô không phải theo dõi buổi sáng, đến trường học sinh vừa tập thể dục xong, chuẩn bị vào tiết đầu.

Khi Chu Chiêu Chiêu bước vào lớp, Dương Duy Lực cũng lên xe chỉ huy.

Trên lầu, Đinh thị ăn sáng xong lại bắt đầu gây chuyện: “Nhà bí quá, mày cống tao xuống lầu, tao phơi nắng một chút.”

“Nhưng chân bác...” Vương Hồng do dự, nhà họ ở tầng ba, cống xuống sợ té lại.

“Mày cố tình không cho tao ra ngoài.” Đinh thị bắt đầu gào lên, “Chưa thấy đứa con dâu nào độc ác như mày, mày muốn tao c.h.ế.t ngạt sao?”

“Mày có tác dụng gì?” Đinh thị tiếp tục, “Ba ngàn tệ trái phiếu cũng không đòi được.”

Nghe nói, mấy ngày nay trái phiếu lại tăng giá.

Đinh thị giờ hối hận thấu xương, nhưng Vương Hồng lại cứng đầu, dù bà ta nói gì cũng không chịu đi đòi.

Dù bị Trương Kiến Thiết đánh một trận, vẫn không nhượng bộ.

Thật tức c.h.ế.t đi được.

Theo bà ta, đánh còn quá nhẹ, đàn bà phải dạy mới biết điều.

“Được.” Vương Hồng nghĩ một lát, cúi đầu nói.

“Cả ngày bộ mặt treo lên cho ai xem?” Đinh thị tức giận nói, “Mày không thấy xui xẻo à, mặt nhăn nhó thế là muốn tao c.h.ết sớm sao?”

Vương Hồng không nói gì, thu dọn đồ đạc, mang ghế của Đinh thị xuống trước.

Lên cầu thang đi ngang cửa nhà Chu Chiêu Chiêu, cô dừng lại một chút, nhưng nhanh chóng leo lên tầng ba.

Khi đưa Đinh thị từ tầng ba xuống, mồ hôi đã ướt đầm lưng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Sao mày vụng về thế?” Đinh thị mắng, “Mày muốn tao nhập viện lần nữa à?”

“Đồ độc ác, muốn tao c.h.ết phải không?”

Dưới lầu, mấy bà già đang ngồi tán gẫu, nhìn Đinh thị mắng Vương Hồng như mắng kẻ thù.

Mấy bà lắc đầu.

Đinh thị này quá đáng quá.

Người ta bảo ốm đau lâu ngày con hiếu cũng hóa bất hiếu, Vương Hồng là con dâu mà làm đến mức này đã quá tốt.

Hầu hạ ăn uống, còn muốn thế nào?

Nhưng cũng có người cho rằng Đinh thị không sai: “Làm con dâu phải như vậy, ngày xưa không biết hầu hạ mẹ chồng, sớm bị đuổi về rồi.”

Người này là mẹ Cổ Trạch Phong, Cổ thị.

Bố Cổ Trạch Phong là rể, Cổ thị thấy con trai út có chức quyền, lập tức theo lên đơn vị, để chồng và con cả ở quê.

Lần trước Cổ thị lấy đồ người ta gửi cho nhà Chu Chiêu Chiêu đem bán, bị phạt, Cổ Trạch Phong còn phải kiểm điểm trong đơn vị.

Vì chuyện này, Cổ thị luôn ghim hận Chu Chiêu Chiêu.

Thấy chuyện Đinh thị, Cổ thị tranh thủ dạy con dâu Vương Hiểu Quyên: “Mày thấy cái cô Chu Chiêu Chiêu hại người chưa, sau này đừng có học theo.”

Vương Hiểu Quyên im lặng không nói.

Nhưng Cổ thị không để ý, con dâu bà vốn ít nói.

“Vương Hồng trước đây ngang ngược thế, giờ chẳng phải ngoan ngoãn hầu hạ?” Cổ thị đắc ý nói, “Lấy quân nhân là phúc của các mày.”

Đừng có phúc không biết hưởng.

Nói xong, Cổ thị ngẩng cao đầu đi xem nào nhiệt, phía sau Vương Hiểu Quyên mắt lấp lánh.

Cô cúi xuống ôm con gái: “Con ngoan, mẹ hấp trứng cho con ăn.”

Tiền mua trứng là chồng lén đưa.

Sau sự việc đó, Cổ Trạch Phong mỗi tháng lén đưa cô mấy đồng, bảo mua đồ ăn cho con.

“Dì Chiêu Chiêu là người tốt,” Vương Hiểu Quyên khẽ nói với con, “Nếu không có dì, con không có trứng ăn đâu.”

Hôm đó, Chu Chiêu Chiêu mời cô ăn cơm, trước khi đi nói một câu: “Nếu là chị, chị sẽ không để con gái chịu khổ cùng.”

“Nghĩ cách đi, con cũng có bố mà.”

“Chị c.h.ế.t đi, chị nghĩ Cổ thị sẽ kiếm cho con dì ghẻ thế nào?”

“Hay chị nghĩ Cổ Trạch Phong có thể chăm sóc tốt cho con?”

Hôm đó cô không hiểu sao lại đi theo Chu Chiêu Chiêu, càng không biết cô ấy làm sao nhận ra cô có ý định tự tử?

Bát mì đó cô ăn trong nước mắt.

Đúng vậy, cô không thể chết, c.h.ế.t thì nhẹ nhàng, nhưng con gái cô cả đời cũng hỏng.

Về nhà cô luôn nghĩ về lời Chu Chiêu Chiêu, con có bố.

Tối đó xong việc, cô khóc trong lòng Cổ Trạch Phong.

Trước đây, những lời đó cô không dám nói. Về sau mới phát hiện, có những chuyện nói ra cũng không đáng sợ như tưởng tượng.

Cổ Trạch Phong nói anh sẽ nghĩ cách, còn nói khổ hai mẹ con cô rồi.

Vương Hiếu Quyên nghĩ đến đây, mỉm cười.

Đây mới chỉ là bắt đầu, cô tin mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Chương 317

DTV-EBOOK

Đây là một vùng hoang mạc không bóng người, phía trước không xa là một ngọn núi đỏ, trên núi thỉnh thoảng thấp thoáng vài cây du kiên cường.

Một chiếc xe jeep lao nhanh tới.

“Bác cố gắng thêm chút nữa,” người đàn ông ở ghế phụ nói với người ngồi phía sau, “Đi qua ngọn núi đỏ này một lúc nữa sẽ thấy một ốc đảo, đó chính là căn cứ.”

Hứa Quế Chi ngồi phía sau gật đầu: “Tôi không sao, có thể chịu được.”

Tàu hỏa đi giường nằm, lắc lư ba ngày mới tới Tân Cương.

Tưởng rằng đến Tân Cương sẽ sớm tới nơi, ai ngờ được thông báo: “Chúng ta cần nghỉ lại đêm nay, sáng mai xuất phát sớm.”

Như thế, đến căn cứ cũng phải chiều.

Hứa Quế Chi cảm thán, những người tới đây đều là người có tấm lòng vĩ đại.

Âm thầm làm những việc kinh thiên động địa.

...

...

Nhưng chiếc xe phải đi vòng quanh núi đỏ tận ba tiếng mới ra được.

Đúng như lời người kia nói, ra khỏi núi đỏ không lâu đã nhìn thấy ốc đảo phía xa.

Tạo dựng được ốc đảo giữa hoang mạc này là nhờ công sức của biết bao người.

Đường vào căn cứ được xây rất tốt, sau khi làm thủ tục đăng ký, xe đi vào trong đơn vị.

Hai bên đường chính trồng hai hàng liễu, bên ngoài lại trồng hai hàng bạch dương.

Cây cối xanh tốt, vệ sinh sạch sẽ.

Hoàn toàn khác biệt với hoang mạc bên ngoài.

“Tôi sẽ đưa bác đến nhà đội trưởng Dương trước,” người phía trước nói, anh biết chỗ ở của Dương Duy Lực, “Bây giờ đội trưởng Dương chắc đang làm việc.”

“Cảm ơn chú Hà,” Hứa Quế Chi cười nói, “Suốt chặng đường nhờ có chú.”

Tiểu Hà là người được cử đưa tài liệu lần này.

“Bác khách sáo quá,” Tiểu Hà cười đáp, “Đây là khu gia đình, dãy nhà phía trước là nơi ở của đội trưởng Dương.”

Hứa Quế Chi quan sát xung quanh, thực sự tốt hơn cô tưởng tượng.

“Tốt quá,” cô cảm thán, “Thật sự rất tốt.”

Xây dựng được một thành phố giữa hoang mạc thật phi thường.

Hôm nay khu gia đình náo nhiệt vì Đình thị xuống lầu, quan sát kỹ chỉ có Đình thị và Cổ thị đang nói chuyện, những người khác im lặng.

Xem náo nhiệt.

“Đàn bà đúng là phải đánh đập mới nghe lời,”
Đinh thị nói, “Suốt ngày mắng chửi mới ngoan.”

“Thế con dâu bà đòi được ba ngàn tệ trái phiếu chưa?” Cổ thị hỏi.

“Đòi?” Đinh thị khinh bỉ nói, “Con dâu gốc của tôi còn tưởng nó thân với Chu Chiêu Chiêu lắm.”

“Kết quả chẳng ra gì, thấy có lời liền không thèm nhìn.”

“Chu Chiêu Chiêu này, không ra gì,” Cổ thị bĩu môi.

“Đúng vậy,” Đinh thị như tìm được đồng minh, vội nói, “Tôi thật lo cho mẹ đội trưởng Dương, nếu biết con dâu tiêu tiền như nước, bà ta sẽ nói gì?”

“Nói gì?”

Hứa Quế Chi chưa kịp xuống xe đã nghe thấy ai đó nhắc tên Chu Chiêu Chiêu.

Lúc đầu cô tưởng nghe nhầm, ngồi trong xe không xuống, ai ngờ nghe được lời Đinh thị.

Mẹ chồng Chu Chiêu Chiêu, chẳng phải là cô sao?

Hứa Quế Chi vừa định xuống xe, đã nghe một bà khác nói: “Nói gì? Chắc chắn bảo đội trưởng Dương ly hôn.”

“Một phát tay hai vạn tệ trái phiếu, hoang phí quá,” Cổ thị tiếp tục, “Nhiều tiền thế không gửi ngân hàng, lỗ thì sao?”

“Là tôi, ba ngày không đánh là leo lên nóc nhà,”
Đinh thị nói, “Nhìn con dâu tôi, mấy hôm nay bị dạy dỗ đã ngoan ngoãn.”

“Chu Chiêu Chiêu may mắn vì mẹ chồng không ở đây,” Cổ thị nói, “Nếu ở đây, chắc chắn bắt đội trưởng Dương ly hôn.”

“Tôi không biết,” Hứa Quế Chi đẩy cửa xe bước ra, mặt lạnh như băng, “Sáng sớm thế này, hai vị từ đâu chui lên vậy?”

Phụt!

Tiểu Hà phía sau nhin không được bật cười.

Vương Hồng đang định lên tiếng: “...”

Câu này quá đỉnh.

Từ... đâu chui lên?

Chẳng phải đang chửi họ là xác c.h.ết từ thời nhà Thanh chui ra từ mộ sao?

Thật thú vị.

Dù không biết người này là ai, nhưng khí chất khiến người ta biết không phải hạng tầm thường.

“Bà là ai?” Đinh thị phản ứng đầu tiên, quát Hứa Quế Chi, “Sao dám chửi người?”

“Tôi là ai?” Hứa Quế Chi cười, “Bà có thể thay nhà tôi quyết định đuổi con dâu, tôi không được chửi bà?”

“Bây giờ là thời đại nào rồi, còn hành hạ con dâu,” cô lạnh lùng nhìn hai người, “Các bà cũng là phụ nữ, càng nên hiểu nỗi khổ của con dâu.”

Hứa Quế Chi khi mới về nhà họ Dương cũng từng bị mẹ chồng hành hạ, phải sinh ba con trai thái độ bà mới dịu lại.

Sau này lại vì phong trào không sống chung, quan hệ mẹ chồng nàng dâu mới không căng thẳng.

Vì vậy khi có con dâu, cô cố gắng làm một người mẹ chồng thông cảm.

Cô không có con gái, luôn coi con dâu như con đẻ.

Chỉ có Chu Chiêu Chiêu, cả ngoại hình lẫn tính cách đều hợp mắt Hứa Quế Chi.

Cô đối xử với Chu Chiêu Chiêu như con gái ruột.

Dĩ nhiên, cũng có phần yêu con yêu cháu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Vốn đã thiên vị con út, lo lắng con không tìm được vợ, giờ mang về cô vợ như tiên nữ, sao không nâng niu?

Hơn nữa, nhà họ Dương luôn bảo vệ người nhà.

Chửi con dâu cô, coi mẹ chồng là đồ bỏ sao?

Hay nghĩ cô không tới đây, không ai đỡ đầu Chu Chiêu Chiêu?

“Con dâu tôi tiêu tiền hoang phí?” Hứa Quế Chi chế giễu, “Biết tiêu mới biết kiếm.”

“Các bà không kiếm được tiền, nên ghen tị người khác tiêu?” Cô cười lạnh, “Hơn nữa, đàn ông không cho vợ tiêu tiền, không mua đồ cho vợ, thì lấy vợ làm gì?”

“Lấy về để các bà hành hạ sao?”

“Vậy tôi sẽ tìm lãnh đạo đơn vị nói chuyện,” cô tiếp tục, “Bây giờ phụ nữ là một nửa thế giới, sao tới các bà lại thành gánh nặng?”

“Người nhà chăm sóc con cái, giúp chồng yên tâm công tác, sao không đáng được tôn trọng?”

Đinh thị, Cổ thị: “...”

Sao lại nâng lên tầm cao thế?

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Ấm lòng.

Những quân nhân phu nhân đang lắng nghe: “...”

Xúc động.

Cuối cùng, có người thay họ nói lên tiếng lòng!

Chương 318

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu kết thúc hai tiết học, lại đến văn phòng trò chuyện với Lưu Tương một lúc, sau đó mới thu dọn đồ đạc về nhà.

Ai ngờ từ xa đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Giọng nói này, lẽ ra không nên xuất hiện ở đây mới phải!

Vậy mà nó lại xuất hiện ngay tại đây.

Chu Chiêu Chiêu vừa định nhanh chóng bước lên phía trước, đã nghe thấy Hứa Quế Chi đang nghiêm khắc dạy bảo Đinh thị và Cổ thị: “Hai người từ đâu chui ra thế?”

Thế nào là mắng người không cần dùng đến từ thô tục? Câu nói này quả thực quá nghệ thuật.

“Mẹ, mẹ đến rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu xúc động bước tới nói.

“Vừa mới tới.” Hứa Quế Chi nhìn con dâu với ánh mắt trù mến, “Sao gầy đi thế?”

Lại nói tiếp: “Đừng lo, mẹ đến rồi, sẽ chăm sóc con chu đáo, bồi bổ lại.”

...

...

Mọi người xung quanh: “...”

Thì ra là mẹ ruột đến, không trách lại nói chuyện như vậy.

Nhưng dù sao cũng thật đáng ghen tị, có một người mẹ ruột yêu thương mình như vậy, biết Chu Chiêu Chiêu mang thai, không ngại đường xa đến chăm sóc.

“Dương Duy Lực đâu?” Hứa Quế Chi hỏi, “Bố con đã gọi điện bảo nó là mẹ sẽ đến, nó không nói với con sao?”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Thằng con trai hư này,” Hứa Quế Chi vừa tức vừa buồn cười, “Mẹ ruột đến cũng không thêm quan tâm, con trai để làm gì? Vẫn là con dâu của mẹ tốt nhất.”

Ánh mắt của mọi người xung quanh, bà đều nhìn thấy, nói như vậy cũng là để cho người khác biết, đây là con dâu của bà.

Con dâu như con gái ruột vậy.

“Lại đây, xem mẹ mang gì cho con.” Hứa Quế Chi vẫy tay gọi Chu Chiêu Chiêu, “Mấy chiếc chăn bông con gửi về quá ư là thoải mái.”

“Hai chị dâu của con cũng nhờ mẹ cảm ơn con,” Hứa Quế Chi vừa cười vừa nói, “Còn có những thứ họ mang cho con, mẹ chỉ mang theo một phần, phần còn lại đều gửi bưu điện về sau.”

“Hai ngày nữa bảo thằng thứ ba đi lấy.”

Bà vừa nói, người lái xe đã mở cốp xe ra, mọi người chỉ thấy trong cốp xe chất đầy hai thùng đồ lớn.

“May mà có đồng chí Hà giúp đỡ.” Hứa Quế Chi nói.

Nhìn thì không nhiều, nhưng khi thu dọn, cái này cũng muốn mang, cái kia cũng muốn mang.

Kết quả là thu dọn được nhiều đồ như vậy, thùng đồ còn là Dương Quyền Đình cùng bà đi mua mới, có bánh xe, nếu không bà sao có thể mang nổi nhiều đồ như vậy?

“Cháu giúp bác mang lên.” Tiểu Hà vội vàng nói.

“Cảm ơn bác.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Hứa Quế Chi nắm tay Chu Chiêu Chiêu, ân cần hỏi: “Dạo này thấy người thế nào? Muốn ăn gì, lát nữa mẹ làm cho con.”

Mọi người xung quanh: “...”

Thì ra thực sự là mẹ chồng!

Mặt hơi nóng.

Một số người bắt đầu suy nghĩ về những lời Hứa Quế Chi đã nói: “Đúng vậy, chúng tôi tuy không có công việc, nhưng chăm sóc gia đình, kèm cặp con cái học hành, những việc này chẳng lẽ không phải là cống hiến sao?”

“Nếu có thể, ai mà không muốn đi làm chứ?” Một người vợ quân nhân nói.

Nếu để cô ấy lựa chọn giữa việc làm công việc nhà lặp đi lặp lại hàng ngày và kèm cặp con học bài với đi làm, cô ấy chắc chắn sẽ chọn đi làm.

Ai mà muốn kèm con học bài? Ai mà muốn trở thành một con sư tử cái trong nhà?

“Đúng vậy, nếu không có chúng tôi tạo ra hậu phương vững chắc, đàn ông họ có thể yên tâm làm

việc không?”

“Chúng tôi một ngày làm việc nhà, nấu ăn, chăm con, cũng rất vất vả.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Con cái ngoan ngoãn học giỏi, thì là do bản thân chúng thông minh, còn nếu không ngoan, thì đều là lỗi của người mẹ, tất cả đều là lỗi của mẹ!” Có người vừa khóc vừa nói.

Nhà cô ấy chính là như vậy, dường như đứa trẻ là của riêng cô ấy, người bố chẳng bao giờ quan tâm, về nhà chỉ nằm đó, chai nước mắm đổ cũng không thềm nhặt.

Con học không tốt, làm mất mặt anh ta, anh ta liền mắng cô ấy và đứa trẻ.

Con học tốt, thì lại khoe con trai mình thông minh.

Nhưng anh ta chẳng bao giờ nhìn thấy sự vất vả phía sau của cô ấy, đêm nào cũng thức khuya cùng con học bài.

Trong chốc lát, các bà vợ dường như tìm được tiếng nói chung, cùng nhau bày tỏ nỗi lòng.

Những điều này đều nằm ngoài dự đoán của Chu Chiêu Chiêu.

Khi lên lầu, Hứa Quế Chi lạnh lùng liếc nhìn Đinh thị và Cổ thị, hai bà lão này đối xử không tốt với Chiêu Chiêu nhà bà, bà đã nhớ rồi.

“Chiêu Chiêu, hai bà lão kia có bắt nạt con không?” Vừa về đến nhà, sau khi tiểu Hà đặt hành lý

xuống rồi đi, Hứa Quế Chi liền nắm tay Chu Chiêu Chiêu quan tâm hỏi.

“Dương lão tam làm cái gì vậy?” Bà tức giận nói, “Liền vợ của mình cũng không bảo vệ được, đồ vô dụng.”

“Không phải đâu mẹ,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Hai bà lão này...”

Chu Chiêu Chiêu vừa rót nước cho Hứa Quế Chi, vừa kể lại những chuyện xảy ra từ khi bà đến đây.

“Thật là không biết xấu hổ,” Hứa Quế Chi cười nhạo nói, “Bà ta còn dám đến hỏi con đòi ba ngàn tệ trái phiếu.”

Lại lắc đầu: “Chỉ tiếc cho người con dâu này.”

Có thể chịu được áp lực, không bắt Chu Chiêu Chiêu trả lại ba ngàn tệ, chỉ điểm này thôi, Vương Thái Hồng cũng là một người không tồi.

Ít nhất trong nhà này còn có người tỉnh táo.

Chu Chiêu Chiêu không nói với bà việc cô ấy cảm thấy Vương Thái Hồng có thể muốn ly hôn, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của cô.

“Không quan tâm những chuyện này nữa,” Hứa Quế Chi nhìn Chu Chiêu Chiêu trù mến nói, “Nhiệm vụ quan trọng nhất của con bây giờ là chăm sóc tốt bản thân, mấy bà lão này để mẹ xử lý.”

Hứa Quế Chi ánh mắt lấp lánh nói: “Trước đây họ bắt nạt con vì không có ai đứng ra bảo vệ, giờ mẹ đến rồi, xem họ còn dám bắt nạt con không.”

Hôm nay chỉ là cho họ thử một chút, ngày khác bà sẽ gặp riêng hai bà lão này.

“Có mẹ, con là bảo bối.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nói.

“À này,” Hứa Quế Chi hỏi, “Sao Dương lão tam đến giờ vẫn chưa về?”

Bây giờ đã là giờ nghỉ trưa rồi, sao không thấy nó về nấu cơm cho vợ?

“Hôm nay chắc có việc gì đó bận.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mẹ, chúng ta đừng nấu cơm nữa, ra cổng Bắc ăn cơm bốc đi.”

“Ở đây có một quán cơm bốc rất ngon.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Được, con muốn ăn gì chúng ta đi ăn đó.” Hứa Quế Chi nói, “Đợi mẹ cất đồ đã, phòng khách là phòng nào?”

Chu Chiêu Chiêu định giúp, nhưng Hứa Quế Chi không cho: “Ba tháng đầu phải đặc biệt chú ý.”

Bà tự tay cất đồ vào phòng khách, trước khi ra cửa lại mang theo cho Chu Chiêu Chiêu một cốc nước: “Đi đường khát thì uống.”

Còn Chu Chiêu Chiêu chỉ cần đi theo là được.

Dưới lầu, những người bàn tán vẫn chưa tan, họ nhìn thấy Hứa Quế Chi dắt tay Chu Chiêu Chiêu đi xuống.

“Chiêu Chiêu đi đâu thế?” Có người quen với Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Đây là mẹ của cậu à?”

“Đây là mẹ chồng mình, họ Hứa.” Chu Chiêu Chiêu giới thiệu, “Mình muốn ra cổng Bắc ăn cơm bốc.”

Hứa Quế Chi cũng chào mọi người: “Sau này con dâu mình có chuyện gì, mọi người cứ tìm mình.”

Tư thế bảo vệ người nhà được thể hiện rõ ràng.

Mọi người: “...”

Chương 319

DTV-EBOOK

Hai người ăn cơm xong trở về mới nghe nói Dương Duy Lực hôm nay có cuộc diễn tập thực chiến đột xuất.

Hứa Quế Chi tức giận mắng mấy câu: “Thằng này liền mẹ ruột cũng không thêm nhớ đến nữa rồi.”

“Mẹ, mẹ đừng giận, anh ấy dạo này bận lắm, vừa phải chăm sóc con, lại còn bao nhiêu việc ở cơ quan.” Chu Chiêu Chiêu vội vàng giải thích hộ Dương Duy Lực.

“Con bé ngốc này, lại còn bênh nó nữa.” Hứa Quế Chi trách nhẹ, “Đợi nó về mẹ sẽ dạy cho nó một bài học, lúc đó con đừng dại đột mà bênh nó nữa, biết chưa?”

“Con biết rồi, mẹ tốt với con quá.” Chu Chiêu Chiêu cười ngọt ngào nói.

Trên đường về, lại nghe thấy giọng nói của Đinh thị từ tầng trên vọng xuống.

Chu Chiêu Chiêu đôi khi tự hỏi, bà lão Đinh thị tuổi đã cao, sao lại có nhiều năng lượng đến thế, lúc nào cũng chỉ biết chửi mắng người khác.

Cô thực sự lo lắng không biết Vương Hồng sống trong môi trường như vậy có thể chịu đựng được bao lâu.

“Thường xuyên như vậy sao?” Hứa Quế Chi hỏi.

...

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu trầm mặc một lúc rồi nói, “Mẹ, con muốn giúp chị Vương Hồng, nhưng con không biết phải làm thế nào?”

Quan trọng là, ly hôn trong hoàn cảnh này quá khó khăn.

“Cách giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn.” Hứa Quế Chi nói, “Và mẹ cảm thấy người bạn này của con không phải là người không có kế hoạch.”

“Chúng ta hãy quan sát thêm.” Hứa Quế Chi an ủi.

“Không biết Duy Lực và mọi người diễn tập thế nào rồi?” Chu Chiêu Chiêu lại bắt đầu lo lắng cho chồng mình.

Đây là lần diễn tập thực chiến quy mô lớn đầu tiên kể từ khi thành lập Bộ Thử nghiệm, có thể coi là một bài kiểm tra quan trọng.

Bài kiểm tra xem họ có đạt chuẩn hay không.

Đối với Dương Duy Lực và đồng đội, đây là một thử thách vô cùng quan trọng.

Sự thành lập của Bộ Thử nghiệm đã đổ bao tâm huyết của nhiều người.

“Đừng lo, thằng bé này ở những mặt khác có thể không chắc, nhưng trong những chuyện này thì chưa bao giờ thua.” Hứa Quế Chi không chút lo lắng, cười nói.

“Chúng ta không quan tâm đến nó nữa, con đi ngủ một lát đi, lát nữa mẹ gọi con.” Hứa Quế Chi nói.

Do chênh lệch múi giờ, giờ làm việc buổi chiều ở đây muộn hơn so với tỉnh Thiểm Tây, Chu Chiêu

Chiêu đang mang thai cũng dễ buồn ngủ, gật đầu đi vệ sinh cá nhân rồi lên giường ngủ.

Hứa Quế Chi đóng cửa phòng cho cô, đi vào nhà tắm lấy chậu quần áo ra giặt.

Ai ngờ chưa được bao lâu, tầng trên lại bắt đầu ồn ào, thậm chí còn có tiếng đập phá đồ đạc.

Hứa Quế Chi liếc nhìn cánh cửa phòng ngủ, lau tay rồi đi lên gõ cửa.

Cửa mở ra, Trương Kiến Thiết đứng đó, thoáng chút ngạc nhiên khi thấy bà, tưởng là Chu Chiêu Chiêu.

“Bác tìm ai ạ?” Trương Kiến Thiết hỏi.

“Tôi tìm anh.” Hứa Quế Chi nói, “Anh tránh ra để tôi vào.”

“Bác có việc gì nói ở đây cũng được.” Trương Kiến Thiết dùng thân người chặn cửa.

Hứa Quế Chi: “...”

“Được, vậy anh gọi Vương Hồng ra đây.” Hứa Quế Chi tức giận nói.

“Vương Hồng không có ở nhà.” Trương Kiến Thiết nói, “Bác có việc gì cứ nói với tôi.”

“Tốt.” Hứa Quế Chi không tranh cãi nhiều, trực tiếp nói, “Đây là thời gian mọi người nghỉ ngơi, mong anh giữ yên tĩnh.”

“Nếu tiếp tục ồn ào ảnh hưởng đến người khác, tôi sẽ tìm lãnh đạo căn cứ để giải quyết.”

“Được, tôi biết rồi.” Trương Kiến Thiết mặt âm trầm nói.

“Biết thì tốt.” Hứa Quế Chi lạnh giọng, “Lần sau còn gây ồn ào như vậy, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

“Trước đây tôi không ở đây, các người bắt nạt con dâu tôi, bây giờ thử động vào nó xem.”

Nói xong, bà tức giận đi xuống cầu thang.

Đang sau, Trương Kiến Thiết nhìn theo bóng lưng của bà, ánh mắt âm u, rồi lạnh lùng đóng cửa.

Trong phòng, Vương Hồng co ro trong góc, nghe tiếng bước chân toàn thân run rẩy.

“Hong Hong.” Trương Kiến Thiết hối hận chạy đến ôm lấy cô, nhưng Vương Hồng lại co rúm người tránh xa, “Anh xin lỗi, Hong Hong, anh lại không kiềm chế được bản thân.”

Câu nói này, từ lần đầu anh đánh cô, anh đã nói như vậy.

Vương Hồng cúi đầu không nói gì.

Bạt! Bạt! Trương Kiến Thiết tự tát vào mặt mình mấy cái, “Hong Hong, anh thực sự biết lỗi rồi, em tha thứ cho anh đi.”

“Đủ rồi đấy.” Đinh thị từ phòng bên cạnh bực tức nói, “Đừng có mà không biết điều.”

Trên đời này làm gì có đàn ông nào không đánh vợ?

Ngày xưa, bà cũng bị chồng là bố của Trương Kiến Thiết đánh như vậy.

Đàn bà con gái, ai mà chẳng bị chồng đánh? Nhẫn nhịn một chút, nghe lời một chút là xong.

Ai như con trai bà, đánh vợ xong còn phải xin lỗi?

Vì vậy bà mới nói như vậy.

Vương Hồng vẫn không nhúc nhích. Lúc này, tiếng kèn hiệu lệnh vang lên, Trương Kiến Thiết nhìn cô một cái, “Hai ngày tới em đừng ra ngoài, đợi qua đợt này rồi hãy đi.”

Hôm nay anh không kiểm chế được, đánh vào mặt Vương Hồng khá mạnh, vết bầm tím rõ ràng ở khóe mắt.

“Em ngoan nhé.” Anh mặc lại quần áo chỉnh tề, cúi người nói với Vương Hồng, “Tiền anh sẽ kiếm, sau này em không cần phải ghen tị với người khác.”

Vương Hồng vẫn im lặng. Trương Kiến Thiết cười, “Chẳng phải ba ngàn tệ sao? Anh đã đưa em rồi mà?”

Lại nói thêm, “Yên tâm, em muốn mua trái phiếu hay làm gì cũng được.”

Anh nói khẽ, Đinh thị ở phòng bên không nghe thấy.

Đúng vậy, tối qua Trương Kiến Thiết đột nhiên trở về, đưa cho Vương Hồng ba ngàn tệ.

Đối với số tiền lớn bất ngờ này, Vương Hồng chỉ khẽ co ngón tay, không nói gì.

“Mẹ, con đi đây.” Trương Kiến Thiết nhìn cô một cái đầy ý nghĩa, rồi ra hiệu cho Đinh thị.

Đinh thị gật đầu.

Sau khi anh đi, Vương Hồng vào nhà tắm, nhìn những vết thương trên mặt, ánh mắt lộ vẻ châm biếm.

Bạo hành gia đình, quả nhiên có lần thứ nhất thì sẽ có vô số lần sau.

Thật ngốc khi trước đây cô từng ôm ảo tưởng rằng Trương Kiến Thiết có thể thay đổi.

Vương Hồng mở mắt ra, ánh mắt tràn đầy kiên định và quyết tâm.

Khi bước ra ngoài, cô lại trở về với hình ảnh cô dâu nhẫn nhịn, Đinh thị bảo gì làm nấy.

“Làm việc gì mà như thế?” Đột nhiên Đinh thị quát lên, “Ái chà, nóng quá!”

“Đồ không biết xấu hổ...”

“Vương Hồng tội nghiệp quá.” Những người dưới lầu đang ngồi trò chuyện dưới gốc liễu, nghe tiếng Đinh thị thở dài.

“Nhưng cũng không thể để người ta bắt nạt như vậy mãi được.” Hứa Quế Chi lấy một ít đặc sản tỉnh Thiểm mang đến mời mọi người, nói, “Vương Hồng đã làm gì sai trái lớn lao thế?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Không hề, chỉ là ba ngàn tệ khiến Đinh thị cảm thấy uy quyền của mình bị thách thức, nên nhân cơ hội này muốn áp chế Vương Hồng.

Đáng tiếc, từ ngày trả lại ba ngàn tệ, Vương Hồng ban đầu còn cứng rắn, ở lại tiệm mì mấy ngày, nhưng sau đó lại trở nên uể oải.

“Bà lão Đinh thị này, chẳng lẽ muốn ép hai vợ chồng Trương Kiến Thiết ly hôn mới thôi?” Có người thở dài nói.

“Ly hôn, không dễ đâu.” Có người nói.

“Khó thật, nhưng đến mức đẩy người ta vào đường c.h.ế.t rồi, chẳng lẽ vẫn không cho ly hôn? Đợi đến khi người ta c.h.ế.t mới được sao?” Hứa Quế Chi nói.

Mọi người: “...”

Đúng vậy, cứ tiếp tục như thế này, Vương Hồng chẳng phải sẽ bị ép đến c.h.ế.t sao?

Chương 320

DTV-EBOOK

Vương Hồng không bị ép đến đường cùng, cô ấy luôn có kế hoạch của riêng mình.

Chu Chiêu Chiêu giấc ngủ không được sâu lắm, lần diễn tập thực chiến đầu tiên của Dương Duy Lực không chỉ được căn cứ coi trọng, mà các gia đình quân nhân cũng âm thầm theo dõi sự kiện này.

Đến ngày thứ ba, tin tốt lành đã lan truyền: Bộ Thử nghiệm do Dương Duy Lực dẫn đầu giành chiến thắng vang dội.

Các lãnh đạo căn cứ vô cùng hài lòng, đây là niềm tự hào cho toàn đơn vị.

Tin tức truyền về, các gia đình cũng vui mừng theo, tất nhiên, trừ Đinh thị.

Không hiểu sao lần này Trương Kiến Thiết không tham gia diễn tập, vì vậy thắng hay bại đều không ảnh hưởng nhiều đến anh ta.

Đinh thị nghe tin, nhếch mép: “Thằng Dương Duy Lực cũng có vài chiêu đấy.”

Trong lòng đầy hận thù, bà quay sang Vương Hồng: “Còn bảo thân với Chu Chiêu Chiêu, chuyện diễn tập quan trọng thế mà không cho Kiến Thiết tham gia.”

“Đúng là mù quáng!”

...

Vương Hồng không nói gì, nhưng trong lòng lại suy nghĩ miên man.

“Thằng lão ba cũng có chút bản lĩnh.” Dưới lầu, Hứa Quế Chi cười nói, “Không làm mẹ xấu mặt.”

Dương Duy Lực trở về nhà lúc gần 10 giờ tối, vừa bước đến cửa đã bị Hứa Quế Chi chê bai: “Người đầy mùi, không biết tắm rửa ở ngoài rồi hãy về à?”

Dương Duy Lực cũng muốn, nhưng anh không có phòng đơn, quần áo cũng để hết ở nhà.

“Chiêu Chiêu đừng ra.” Hứa Quế Chi nói với Chu Chiêu Chiêu trong phòng, rồi quay sang Dương Duy Lực: “Đi tắm nhanh lên, đừng làm vợ ngạt thở.”

Dương Duy Lực biết Chu Chiêu Chiêu vốn sạch sẽ, trước đây nếu anh vệ sinh không kỹ sẽ không được lên giường.

Giờ có thai, cô càng trở nên nhạy cảm, không chịu được mùi nặng.

Nhưng vừa tắm xong, anh đã bị Hứa Quế Chi mắng một trận.

“Mẹ đến, con không đón cũng được, nhưng quên mất là sao?” Bà tức giận nói, “Gọi điện về nhà con nói thế nào hả?”

“Con xin lỗi, con định nói nhưng nhiệm vụ quá gấp.” Dương Duy Lực vội vàng giải thích.

“Nhiệm vụ gấp? Được, mẹ không trách.” Hứa Quế Chi nói, “Nhưng Chiêu Chiêu thì sao? Vợ hiền lành thế mà con để người ta bắt nạt?”

“Dương lão ba à, không giống phong cách của con chút nào.” Hứa Quế Chi nhìn anh cười.

Dương Duy Lực chỉ cười không đáp, quay sang hỏi thăm Chu Chiêu Chiêu: “Mấy ngày nay con có quấy không?”

“Vẫn như trước.” Chu Chiêu Chiêu nói, nhìn những vết m.á.u nhỏ trong mắt anh mà xót xa: “Anh đi nghỉ đi.”

Ba ngày qua chắc anh cũng không ngủ được bao nhiêu.

“Anh không sao.” Dương Duy Lực dù mệt nhưng tinh thần rất phấn chấn.

Kết quả diễn tập lần này rất tốt, cấp trên đã tổ chức họp khen thưởng.

Nửa năm vất vả cuối cùng cũng được đền đáp.

Nghĩ đến lời lãnh đạo, Dương Duy Lực cảm thấy tràn đầy năng lượng.

Giờ bảo anh ngủ, anh thực sự không ngủ được.

Đêm khuya thanh vắng, ôm Chu Chiêu Chiêu trong lòng, Dương Duy Lực mới kể sơ qua về đợt diễn tập.

“Sắp tới có thể còn bận hơn.” Cuối cùng, anh áy náy nói: “Anh xin lỗi.”

“Em đâu phải đồ sứ dễ vỡ.” Chu Chiêu Chiêu cười: “Đồng chí Dương, quá đa sầu đa cảm không tốt đâu.”

Dương Duy Lực hôn lên tóc cô, nghĩ đến những điều tra gần đây, hỏi: “Trên lầu đạo này thế nào?”

“Chị Vương Hồng mấy ngày nay không ra ngoài.” Chu Chiêu Chiêu thở dài: “Em nghĩ chị ấy bị đánh rồi.”

Có lần vô tình chạm vào tay Vương Hồng, thấy chị nhăn mặt đau đớn, nhưng khi cô định xem thì Vương Hồng bảo không sao.

Liên hệ với tiếng đập phá trên lầu, Chu Chiêu Chiêu khẳng định Vương Hồng bị bạo hành.

“Không biết bao giờ chị ấy mới ly hôn.” Cô nói.

Cô tin Vương Hồng không phải người cam chịu mãi.

Không bùng nổ trong im lặng, thì sẽ c.h.ết trong im lặng.

“Sẽ thôi.” Dương Duy Lực hôn cô: “Em đừng lo.”

“Chẳng lẽ...” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh đầy hy vọng, nhưng cũng biết có những điều anh không thể nói.

Ai ngờ ngay lập tức bị Dương Duy Lực hôn môi.

Mang thai có nhiều thứ không làm được, nhưng một số “đặc quyền” vẫn được duy trì.

Trên lầu, không khí không được ấm áp như vậy.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trương Kiến Thiết hôm nay cũng đi họp, nhưng mọi chuyện chẳng liên quan gì đến anh ta, ngược lại còn bị lãnh đạo gọi lên nói chuyện, có thể bị điều chuyển công tác.

Vị trí này anh ta đã dành rất nhiều tâm huyết, nếu bị điều đi, anh ta không muốn chút nào.

Nhưng cũng hiểu, lãnh đạo nói là trao đổi, kỳ thực là thông báo gián tiếp.

Dù muốn hay không, điều chuyển là chắc chắn.

Quân nhân, mệnh lệnh là trên hết.

“Anh có điểm gì không tốt?” Trương Kiến Thiết nhìn Vương Hồng với ánh mắt âm u: “Sao họ đối xử với anh như vậy?”

Vậy thì đừng trách anh tàn nhẫn.

Trương Kiến Thiết siết c.h.ặ.t t.a.y Vương Hồng: “Em nói đi!”

“Anh làm em đau rồi.” Vương Hồng cố gắng thoát ra, nhưng sức một người phụ nữ sao địch nổi đàn ông.

“Họ không nhân tình, đừng trách anh bất nghĩa.” Trương Kiến Thiết nghiêng răng nói.

Ánh mắt Vương Hồng lóe lên: “Không nhân tình là sao?”

“Không phải việc của em.” Trương Kiến Thiết nhìn cô: “À, ba ngàn tệ em tiêu chưa?”

“Chưa.” Vương Hồng cúi đầu nhìn vết đỏ trên cổ tay: “Mấy ngày nay không ra ngoài được.”

“Anh xin lỗi.” Trương Kiến Thiết nói với vẻ hối hận.

Vương Hồng lắc đầu, vào bếp nấu cơm cho anh ta.

“Mẹ.” Trương Kiến Thiết vào phòng Đinh thị: “Mẹ đối xử tốt với Hồng Hồng đi, đừng mắng chửi nữa.”

Đinh thị định nói gì, nhưng cuối cùng chỉ “ừ” một tiếng đầy khó chịu.

Đêm đó, Trương Kiến Thiết ôm Vương Hồng: “Hồng Hồng, sinh cho anh một đứa con trai đi.”

“Em đang có kinh.” Vương Hồng cúi đầu nói.

“Không phải vừa hết sao?” Trương Kiến Thiết nhìn cô với ánh mắt đầy nghi ngờ, tay sờ xuống dưới, rồi tức giận nói: “Mấy ngày nữa anh đưa em đi bệnh viện khám.”

Nói xong, anh ta cuộn chăn ngủ.

Trong bóng tối, Vương Hồng nằm im, đợi đến khi người bên cạnh ngủ say, mới quay lưng lại.

Ánh mắt cô lạnh lùng không một chút nhiệt độ.

Hai ngày sau, căn cứ xảy ra một chuyện chấn động.

Vương Hồng tố cáo Trương Kiến Thiết.

Tố cáo bạo hành gia đình... và cả tội thông đồng với địch!

Tin tức lan ra, lập tức gây xôn xao trong các gia đình quân nhân. Ai ngờ ngay giữa họ lại có kẻ như vậy!

Chương 321

DTV-EBOOK

Từ sau vụ nhà họ Trác bị phanh phui, mọi người đều biết rằng xung quanh căn cứ tưởng chừng yên bình này, ẩn náu một nhóm người như những con sói trong bóng tối, chực chờ cơ hội tấn công.

Đối phó với tình hình này, căn cứ đã nhiều lần tổ chức cho gia đình quân nhân xem phim tài liệu hoặc tham gia các buổi giáo dục tư tưởng.

Dù là quân nhân hay người nhà, ai cũng hiểu bên ngoài không yên ổn, có rất nhiều kẻ xấu đang nhắm nhe phá hoại cuộc sống hòa bình khó khăn mới giành được này.

Mọi người luôn cảnh giác, không để bị dụ dỗ hay lôi kéo, cùng nhau bảo vệ cuộc sống bình yên.

Nhưng không ai ngờ rằng kẻ phản bội lại ở ngay bên cạnh, chính là con trai của Đinh thị - người suốt ngày gây rối.

Chuyện này bắt nguồn từ đâu?

Phải kể đến 3.000 tệ trái phiếu kia.

Nhóm người kia từng tiếp cận Trương Kiến Thiết, nhưng anh ta luôn từ chối.

Vương Hồng dùng tiền tiết kiệm mua 3.000 tệ trái phiếu, khiến Đinh thị nổi giận đùng đùng, thậm chí ép cô phải đòi lại tiền từ Chu Chiêu Chiêu.

...

Ai ngờ ngay hôm sau, trái phiếu tăng giá. Đinh thị hối hận đến mức đau lòng, cứ thấy Trương Kiến Thiết về là than vãn.

3.000 tệ trái phiếu trở thành nỗi ám ảnh của bà ta.

Đinh thị muốn đòi lại số trái phiếu đó, nhưng không những không được mà còn bị trọc chân.

Từ đó, chiến tranh gia đình bùng nổ.

Trong mắt Trương Kiến Thiết, mọi mâu thuẫn đều xuất phát từ 3.000 tệ đó.

Vì vậy, anh ta đã đồng ý hợp tác với nhóm người kia, cung cấp cho họ một số tài liệu và dễ dàng nhận được 3.000 tệ.

Cảm thấy có lỗi, anh ta đưa hết số tiền đó cho Vương Hồng.

Sau đợt diễn tập, nhóm người đó lại tìm đến Trương Kiến Thiết. Lần này, anh ta không từ chối.

Kiểm tiền quá dễ dàng khiến anh ta không cưỡng lại được.

Và rồi, anh ta bị bắt quả tang.

Cùng lúc đó, Vương Hồng cũng giao nộp bằng chứng về Trương Kiến Thiết cho Dương Duy Lực.

“Tôi chỉ muốn ly hôn.” Vương Hồng kéo tay áo lên, “Tôi không chịu đựng được nữa.”

Trương Kiến Thiết có yêu cô không?

Có.

Nhưng mỗi khi bức bối, anh ta lại đánh cô.

Trương Kiến Thiết biết đánh người không nên đánh vào mặt, nên mỗi lần đánh Vương Hồng đều nhắm vào những chỗ kín đáo.

Cánh tay, đùi cô đầy những vết thương.

“Đúng là đồ biến thái!” Trần Quốc Bình tức giận chửi thề.

Đánh vợ như vậy, còn gọi là người sao được?

“Chúng tôi sẽ xử lý.” Dương Duy Lực nghiêm túc nói.

Vương Hồng trầm ngâm thêm: “Năm xưa, người được tuyển vào quân ngũ không phải Trương Kiến Thiết, mà là một thanh niên khác trong làng. Đình thị đã nhờ người đổi tên.”

“Trương Kiến Thiết bị mù màu.” Cô nói.

Khi khám sức khỏe, anh ta đã bị loại. Nhưng Đình thị mảnh khỏe, nhờ cháu gái làm trong bệnh viện đổi kết quả khám của con trai với người khác.

Người thanh niên kia vì “không đạt tiêu chuẩn” bị loại, còn Trương Kiến Thiết thì nhập ngũ.

Nhờ khéo léo, anh ta nhanh chóng thăng tiến.

Chuyện này, dù đã kết hôn, Trương Kiến Thiết chưa bao giờ tiết lộ.

Vương Hồng chỉ vô tình phát hiện khi thấy anh ta không phân biệt được màu sắc.

Khi Vương Hồng bước ra khỏi phòng làm việc, Đình thị đang gào khóc trước cửa:

“Các đồng chí đừng nghe con mụ đó! Nó là đồ yêu quái hại người! Con trai tôi không bao giờ làm

chuyện phản bội!”

Phiêu Vũ Miên Miên

Thấy Vương Hồng, ánh mắt Đinh thị như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Mày hả hê rồi chứ?” Bà ta xông tới định bóp cổ Vương Hồng, “Mày hại c.h.ết con trai tao, mày mãn nguyện chưa?”

“Đồ đàn bà hư hỏng...”

Đinh thị đang chửi rửa thì bóp một cái, Vương Hồng tát thẳng vào mặt bà ta.

“Mày dám chửi nữa không?” Vương Hồng lạnh lùng nhìn Đinh thị, “Con trai mày là đồ rác rưởi! Mẹ nào con nấy!”

“Con trai mày ra nông nổi này, mày nghĩ tại ai?” Vương Hồng nói, “Tại mày! Lòng tham và ích kỷ của mày đã g.i.ết c.h.ết nó!”

Wương Hồng không bao giờ quên lần đầu bị Trương Kiến Thiết đánh, Đinh thị đã nói: “Đánh! Đàn bà phải đánh mới ngoan!”

Bà ta còn đưa cho con trai cây lăn bột: “Đánh vào tay chân nó, đi khám cũng không phát hiện ra.”

Nhưng nó khiến cô đau đến mức không thể chịu nổi.

“Cuối cùng mày cũng gặp báo ứng.” Vương Hồng vừa khóc vừa cười, “Ông trời có mắt!”

“Đồ độc ác!” Đinh thị định xông tới, nhưng Vương Hồng né tránh khéo léo.

Bà ta ngã sấp mặt xuống đất.

“Tại sao mày lại làm thế?” Đinh thị khóc lóc, “Nếu con trai tao bị bắt, mày cũng đừng hòng sống yên!”

Vương Hồng nhìn bà ta với ánh mắt chằm biếm.

Không, cô nhất định sẽ sống tốt.

Đinh thị ngất đi.

Nhưng Vương Hồng không thềm để ý. Khi cô bị đánh, Đinh thị chẳng những không can ngăn mà còn xúi giục.

Cô chỉ mong lão già này c.h.ết sớm.

Tuy nhiên, quân đội không thể để bà ta chết, liền đưa đi bệnh viện.

Đúng là “hoạ phúc vô môn, duy nhân tự triệu”.

Trên đường đi, Đinh thị đã tỉnh nhưng giả vờ ngất, nhưng bác sĩ không phải tay vừa, khám một cái là lòi ra sự thật.

Vương Hồng về nhà, chỉ lấy giấy tờ tùy thân, không mang theo bất cứ thứ gì khác.

“Tiệm mì đó, tôi muốn chuyển nhượng lại cho chị Thục Mai.” Vương Hồng đến gặp Chu Chiêu Chiêu, nói, “Sau khi ly hôn, tôi muốn đi đâu đó một thời gian.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Dù đi đâu cũng nhớ gọi điện về báo bình an nhé.”

“Tôi biết.” Vương Hồng nói.

Lưu Thục Mai vốn muốn tìm việc làm, không ngờ lại có cơ hội trời cho như vậy.

Sau khi bàn bạc với chính ủy Phùng, chị vay Chu Chiêu Chiêu một ít tiền nhận lại tiệm mì của Vương

Hồng.

Tiệm mì này kinh doanh rất tốt, nhận lại như vậy coi như được lời to.

Chu Chiêu Chiêu tin rằng, một người như Vương Hồng, dù đi đâu cũng sẽ sống tốt.

Hai ngày sau, Dương Duy Lực mang về giấy ly hôn của Trương Kiến Thiết và Vương Hồng, cùng khoản tiền thưởng tố giác của quân đội.

Nhận được những thứ đó, Vương Hồng lập tức rời đi.

Cô rời bỏ nơi này một cách dứt khoát, chỉ mang theo đồ dùng cá nhân và những thứ hồi môn ngày xưa.

Không một chút lưu luyến.

Không ai biết cô đã đi đâu.

Chương 322

DTV-EBOOK

Sau khi Vương Hồng rời đi, những lời đồn về cô và Trương Kiến Thiết vẫn không ngừng lan truyền.

Đinh thị từ bệnh viện trở về, nghe tin này suýt nữa lại ngất đi.

Giờ bà ta không dám giả vờ ngất nữa.

Ban đầu bà định cùng Vương Hồng tìm cách cứu Trương Kiến Thiết, nào ngờ Vương Hồng không chút do dự ly hôn.

Sao... hôn nhân quân nhân mà ly dị dễ dàng thế?

“Trương Kiến Thiết giả mạo người khác nhập ngũ, lừa dối tổ chức nên đã bị khai trừ khỏi quân đội.” Có người nói.

Khai trừ... sao có thể khai trừ?

Đinh thị hoảng loạn.

Nhưng chưa kịp nghĩ ra cách, bà ta cũng bị bắt giữ.

...

Điều tra vụ giả mạo năm xưa.

Đinh thị chưa bao giờ trải qua cảnh này. Dù ở nhà hung hăng, nhưng trước cơ quan chức năng thì hết sức nhát gan.

Chưa tra hỏi mấy đã khai hết.

Cách tìm người giả mạo, việc Trương Kiến Thiết đánh Vương Hồng... bà ta khai hết những gì biết.

Trương Kiến Thiết vào tù, nhưng bà không chỉ có một đứa con.

Đứa con cả ở quê nhà mấy năm nay nhận không ít tiền bà gửi về.

Bà nghĩ sau khi về quê, vẫn có thể sống sung túc nhờ con cả.

Nhưng bà ta quá ngây thơ. Chính Đinh thị là người chủ mưu việc giả mạo để Trương Kiến Thiết nhập ngũ, làm sao thoát tội được?

Đinh thị sững sờ.

Khóc lóc kêu oan cũng vô ích, quân đội trực xuất bà về địa phương, chờ đợi bà là sự trừng phạt của chính quyền.

Còn Trương Kiến Thiết, anh ta phạm vào quân pháp, Chu Chiêu Chiêu không quan tâm hậu quả thế nào nữa.

Nhưng sự việc này gây ảnh hưởng không nhỏ trong lòng các gia đình quân nhân.

“Anh phải tỉnh táo, yên phận phục vụ trong quân đội, không có bữa trưa nào miễn phí đâu.” Các bà vợ dặn dò chồng hoặc con trai, “Phải đề phòng những cám dỗ bên ngoài, đừng như Trương Kiến Thiết, cuối cùng nhà tan cửa nát.”

“Nghèo khổ chút không sao, nhưng không được làm chuyện phản bội đất nước.”

...

Tất nhiên, có người đang run rẩy.

Cổ thị dạo này không dám ra khỏi nhà.

Tại sao?

Bà ta từng thân thiết với Đinh thị, thường xuyên ngồi lê đôi mách. Đinh thị và Trương Kiến Thiết đột nhiên trở thành tội phạm phản quốc.

Cổ thị, một bà lão nông thôn, sợ đến mức run cầm cập.

Khi Đinh thị bị áp giải đi, những người từng gần gũi với bà đều được mời đến chứng kiến.

Quân đội muốn cảnh tỉnh các gia đình.

Nhìn Đinh thị già đi cả chục tuổi, Cổ thị sợ đến mức nói không nên lời.

Đâu còn cái khí thế ngang ngược khi cãi nhau với Chu Chiêu Chiêu ngày trước?

Giờ bà ta chỉ sợ người khác nhớ đến mình từng thân với Đinh thị.

Đúng lúc đó, có người nói: “Chị cả, chị từng thân với Đinh thị thế, chẳng hay biết gì sao?”

Cổ thị: “...Tôi biết gì đâu?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Bà ta sợ c.h.ế.t khiếp.

Nhưng không phải hoàn toàn không nghi ngờ. Có lần Đinh thị lỡ miệng khoe con trai cho nhiều tiền.

Số tiền chắc không nhỏ, nên Đinh thị mới khoe khoang như vậy.

Giờ nghĩ lại, chắc là tiền của bọn phản động cho.

May mà con trai bà, Cổ Trạch Phong, là người tỉnh táo, lại tham gia diễn tập. Nếu không, bị bọn chúng

nhằm đến, chỉ sợ...

Cổ thị lạnh cả sống lưng.

Bà tự nhủ, từ nay sẽ không chê con trai kiếm ít tiền nữa.

Cũng không ganh tị với nhà khác giàu có nữa.

Cứ sống yên ổn là được.

“Thật ra Trương Kiến Thiết bị mẹ hấn hại đấy.” Vương đại nương nói, “Nếu Đinh thị không suốt ngày chê con trai nghèo, hấn đâu dám liều lĩnh như vậy?”

“Đúng vậy, nếu nghe lời Vương Hồng, đâu đến nỗi này.” Có người đồng tình.

“Theo tôi, con cái lập gia đình rồi, chúng ta nên biết buông tay.” Hứa Quế Chi nói.

“Cuối cùng, người sống cùng nhau là hai vợ chồng chúng, cha mẹ không thể đi theo cả đời được.”

“Giúp đỡ con cái là tốt, nhưng đừng can thiệp quá sâu vào cuộc sống của chúng.”

“Chị nói phải lắm.” Vương đại nương cười, “Người xưa có câu: Không điếc không ngốc, chẳng làm được ông bà.”

“Chị quả là người sáng suốt.” Hứa Quế Chi giờ ngón tay cái.

Vương đại nương cười tươi hơn.

Cổ thị đứng bên cúi đầu suy nghĩ. Bà chính là mẹ chồng hay can thiệp vào chuyện vợ chồng con cái mà mọi người nhắc đến.

Xem xong “hỏa mù”, mọi người vẫn tụ tập nói chuyện. Ngày thường Cổ thị sẽ tham gia, nhưng hôm nay bà không có tâm trạng.

Về nhà, Vương Hiểu Quyên bế con gái đi chơi rồi.

Cổ thị nằm trên giường, nghĩ về câu nói lúc nãy: “Nghe nói sau này còn gọi gia đình lên làm việc, không biết trong số chúng ta có ai nữa không...”

Lúc thì bà nghĩ mình không làm gì sai nên không sợ, lúc lại lo lắng nếu bị gọi lên, ảnh hưởng đến tương lai của con trai thì sao?

“Bây giờ chị không cần làm gì cả.” Chu Chiêu Chiêu vừa chơi với bé Yaya vừa nói với Vương Hiểu Quyên, “Chỉ cần xem Cổ Trạch Phong xử lý thế nào.”

“Chị chỉ cần...” Cô ghé sát tai thì thầm vài câu.

“Liệu có được không?” Vương Hiểu Quyên hơi nghi ngờ.

“Mẹ chồng chị thích khoe khoang, nhưng ở đây mọi nhà đều như nhau.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng về quê thì khác.”

Ở quê, có con trai là quân nhân là niềm tự hào lớn.

“Mỗi mùa gửi quà về, để bà ấy thấy dù không sống cùng nhưng các anh chị vẫn nhớ đến bà.”

Như vậy còn hơn sống chung mà mâu thuẫn.

Vương Hiểu Quyên mắt sáng lên: “Chiêu Chiêu, cảm ơn em nhiều lắm.”

Cô cúi đầu cảm ơn.

Sau vụ Đình thị, Vương Hiểu Quyên thấy đây là cơ hội, liền nhờ Chu Chiêu Chiêu giúp.

Cô và Cổ Trạch Phong không như Trương Kiến Thiết - Vương Hồng, họ có tình cảm, anh ta cũng không phải người mù quáng.

Nếu trung tâm mâu thuẫn là Cổ thị, thì đưa bà ta về quê là xong.

Vì vậy, cô lên tìm Vương đại nương, dàn xếp cuộc nói chuyện hôm nay.

Nhưng Cổ thị vẫn chưa muốn về.

Chương 323

DTV-EBOOK

Ở nông thôn, tuy giờ không còn tính công điểm nữa, nhưng vẫn phải ra đồng làm việc.

Cổ thị hiện tại sống trong quân đội khá thoải mái, về quê lại phải làm ruộng, bà ta không mấy hứng thú.

Nhưng... nếu không về, bà sợ một ngày nào đó sẽ giống như Đinh thị.

Bà ta biết rõ mình hay tham lam, thích chiếm tiện nghi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đôi khi biết là bẫy, nhưng vẫn không cưỡng lại được.

“Mẹ à, con hiểu mà.” Cổ Trạch Phong nói, “Mẹ yên tâm, anh cả có tiền sẽ không để mẹ ra đồng đâu.”

“Bọn chúng vô cùng xảo quyệt, nếu mẹ ở đây bị chúng nhắm đến,” anh thì thầm với Cổ thị, “Mẹ nghĩ kết cục của Trương Kiến Thiết sẽ thế nào?”

“Thế nào?” Cổ thị nghĩ, chắc chỉ vài năm tù thôi.

“Vài năm?” Cổ Trạch Phong cười nhạt, “Mẹ nghĩ gì vậy?”

...

Nếu xử nhẹ, thì còn gì là răn đe?

Tòa án quân sự không phải trò đùa.

Cổ thị cảm thấy cổ lạnh toát, “Vây... vây mẹ về trước vây.”

Dù sao giờ cũng đã vào đông, đông ruộng chẳng có việc gì.

Vương Hiếu Quyên nghe tin Cổ thị về, đầu tiên sửng sốt, sau đó nói: “Mẹ, nếu mẹ thực sự về, trước khi đi con sẽ may cho mẹ và bố một bộ áo bông.”

Bông ở Tân Cương rất tốt.

“Quê mình mùa đông lạnh lắm.”

Tâm trạng không vui của Cổ thị lập tức khá hơn, nhưng nghĩ đến tiền lại đau lòng.

“Lúc đó cả làng sẽ ghen tị với mẹ.” Vương Hiếu Quyên thêm một câu.

“Dạo này miệng mồm khéo thế?” Cổ thị nghi ngờ nhìn cô.

Người trước đây cả ngày không nói năng gì, giờ lại biết nghĩ đến chuyện cho người khác ghen tị.

“Cô ấy cũng là thương mẹ và bố.” Cổ Trạch Phong nói.

Bố của anh là rể ở rể, trong nhà gọi là “bố”.

“Còn được đấy.” Cổ thị hài lòng nhìn Vương Hiếu Quyên, “Mẹ không ở đây, nhiệm vụ đầu tiên của mày là chăm sóc tốt Trạch Phong và con gái, nếu dám tiêu tiền bừa bãi, mày đợi đấy.”

Vương Hiếu Quyên bản năng run lên.

Cổ thị nhìn thấy mới gật đầu hài lòng: “Được rồi, vây may cho mẹ và bố mỗi người một bộ.”

“Con còn có một chiếc áo khoác bông màu xanh, mẹ mang về cho anh cả mặc.” Cổ Trạch Phong nói.

Muốn bắt được giặc phải cho giặc chạy thoát.

Chiếc áo khoác đó anh chỉ có một, cần răng tặng đi, chỉ để đưa được mẹ về.

Hôm trước Vương Hiểu Quyên đề cập chuyện này, ban đầu anh không đồng ý.

Hôm sau tập luyện mất tập trung, Dương Duy Lực gọi anh ra hỏi chuyện, Cổ Trạch Phong liền kể hết.

Anh theo Dương Duy Lực từ khi mới nhập ngũ, lần này cũng tự nguyện xin điều động đến đây.

Nghe xong, Dương Duy Lực cười: “Anh chưa bị kẹt ở giữa đủ sao?”

“Theo tôi, đây là cơ hội tốt để đưa mẹ về,” anh nghiêm túc nói, “Tính cách của mẹ anh, chính anh hiểu rõ nhất. Đừng để đến lúc bộ quân phục này cũng...”

Lời nói sau cùng không thốt ra, chỉ vỗ vai khiến Cổ Trạch Phong toát mồ hôi lạnh.

Sao anh không nghĩ đến điều này?

Dù mẹ anh không thể biết bí mật quân sự, nhưng nếu có chuyện gì đó?

Nếu bà ta nói điều không nên nói, hoặc nhận tiền của ai đó?

Vì chuyện trái phiếu, Cổ thị không ít lần nhắc đến chuyện làm giàu.

Lời nói của Dương Duy Lực khiến Cổ Trạch Phong quyết tâm đưa mẹ về.

Khi tiễn, Cổ thị muốn mang theo mọi thứ trong nhà, Vương Hiếu Quyên đau lòng nhưng vì muốn “tống khứ” bà ta đi, đành cắn răng đồng ý.

Kể cả chiếc áo khoác xanh và áo giữ nhiệt của cô.

Cổ thị nói ở đây có lò sưởi, không cần dùng.

Thôi thì, người đi rồi, mang theo gì cũng được.

Sau khi Cổ thị về, Vương Hiếu Quyên dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ.

Cuối cùng, không khí trong nhà cũng thoáng đãng hơn.

Cô gửi bé Yaya đến nhà trẻ, bắt đầu làm phục vụ cho tiệm mì của Lưu Thục Mai.

Lương mỗi tháng không cao, nhưng ít nhất cô có thu nhập để mua bánh cho con.

Cô làm việc ngày càng chăm chỉ.

Còn Chu Chiêu Chiêu thì ốm nghén ngày càng nặng.

Ban đầu chỉ hơi buồn nôn, sau khi Hứa Quế Chi đến thì đỡ hơn.

Nhưng ai ngờ sắp hết ba tháng đầu, cô lại nghén dữ dội.

Gần như không thể ngửi mùi thức ăn, chứ đừng nói đến ăn.

Hứa Quế Chi và Dương Duy Lực lo lắng vô cùng.

Không ăn được, nôn ra hết, thế này thì sao?

Nhìn Chu Chiêu Chiêu sút cân trông thấy, Dương Duy Lực lo đến mức nổi mụn cả môi.

Đủ mọi cách đều thử, nhưng không hiệu quả.

Cuối cùng, anh nảy sinh ý định bỏ cái thai.

Nhưng không dám nói thẳng với Chu Chiêu Chiêu, chỉ ám chỉ với Hứa Quế Chi.

Nếu sinh con gây tổn hại sức khỏe vợ, anh thà không có con.

Hứa Quế Chi nghe xong không nói gì, một lúc sau mới thở dài gật đầu.

Đưa ra quyết định này quả thực rất khó khăn.

“Thử cách khác đi,” bà nói, “Chờ thêm, chưa đến bước đường cùng...”

“Vâng.” Dương Duy Lực gật đầu.

“À, hôm nay anh hút thuốc à?” Hứa Quế Chi nhìn con trai hỏi, “Đi thay quần áo ngay đi.”

Dù đã đánh răng, nhưng vẫn còn mùi thuốc.

Bà còn ngửi thấy, hướng chỉ Chu Chiêu Chiêu đang nhạy cảm.

“Con biết rồi.” Dương Duy Lực nói, vào phòng lấy quần áo đi thay, giặt phơi ngoài ban công.

Làm xong cũng gần đến giờ Chu Chiêu Chiêu tan làm.

“Tối nay, nấu gì bây giờ?” Hứa Quế Phi lo lắng nói.

“Đợi chúng con về đã.” Dương Duy Lực nói xong mặt nặng trĩu đi xuống lầu, tình cờ gặp Vương Hiểu Quyên.

“Nghe nói Chiêu Chiêu không ăn được, đây là dưa chuột muối chua của tôi,” Vương Hiểu Quyên không

ngờ gặp Dương Duy Lực, hơi e dè nói, “Hồi tôi ghen, ăn với dưa này là được.”

Lúc đó còn bị Cổ thị chê là “thân phận hèn mà đòi sang”.

Nhưng vì dân gian nói “chua con trai, cay con gái”, Cổ thị thấy cô thích chua nên nghĩ là cháu trai, đối xử tốt hơn.

Khi sinh khó, bà ta còn đưa cô đến bệnh viện huyện, nào ngờ sinh con gái, Cổ thị bỏ về ngay.

May mà Cổ Trạch Phong kịp về phép, mới có người chăm sóc cô.

Nghĩ lại chuyện cũ, Vương Hiểu Quyên cay đắng, nhưng giờ đã khá hơn, từ khi Cổ thị đi, nhà cô vui vẻ hẳn.

Tiếc là dưa chuột muối chỉ giúp Chu Chiêu Chiêu được vài ngày.

Chương 324

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực mang dưa chuột muối lên giao cho Hứa Quế Chi, đồng thời kể lại lời của Vương Hiểu Quyên.

“Thử ăn dưa chuột với mì thanh đạm xem sao?”
Hứa Quế Chi đề nghị.

“Được.” Dương Duy Lực gật đầu rồi xuống lầu đón Chu Chiêu Chiêu.

Thực ra từ khi ốm nghén, anh đã đề nghị cô nghỉ dạy, nhưng Chu Chiêu Chiêu cho rằng đi làm sẽ đỡ hơn.

Nếu cả ngày ở nhà, cô sẽ càng buồn nôn.

Dương Duy Lực đành chịu, ngày nào cũng đưa đón vợ đi làm.

“Cô giáo,” Vương Thái Hồng lo lắng nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Cô khó chịu lắm phải không?”

Mẹ cô khi mang thai em trai cũng như vậy.

“Cô ổn.” Chu Chiêu Chiêu cười uống ngụm nước súc miệng, “Đừng lo, qua ba tháng sẽ đỡ.”

...

Nhiều người nói với cô như vậy.

Nhưng Vương Thái Hồng không lạc quan, vì cô nhớ rõ mẹ ốm nghén suốt nửa năm. Lúc đó, bố thường xuyên vào rừng săn thú hoặc hái nấm để đổi tiền mua đồ bồi bổ cho mẹ.

Vương Thái Hồng nhớ, sau này mẹ hết ghen là nhờ một loại quả rừng.

Bố hái quả đó về ngâm đường, mỗi lần mẹ buồn nôn chỉ cần ngậm một miếng là đỡ.

Vương Thái Hồng cúi đầu, quyết định trưa về hỏi bố xem đó là quả gì.

Tiếc là chân bố không tốt, không thể vào rừng hái quả cho cô giáo.

Nhưng cô thì có thể.

Núi Hồng, cô từng lên vào vài lần.

Nghĩ vậy, cô mỉm cười chào Chu Chiêu Chiêu khi thấy Dương Duy Lực đến đón, rồi cõng em trai về nhà.

“Anh đến rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Em đã bảo không cần đón mà, em ổn mà.”

“Đi thôi.” Dương Duy Lực bắt lực, “Dạo này anh không bận, đón em được.”

Chu Chiêu Chiêu nhăn mặt giả vờ ghen: “Hóa ra có con là không yêu em nữa.”

Dương Duy Lực: “...”

Ngẩng lên thấy đôi mắt cô long lanh nhìn anh đầy ý nghĩa.

Anh đau lòng nói: “Không phải, em vất vả thế này, hay là chúng ta bỏ...”

“Em không nghe, không nghe.” Chu Chiêu Chiêu bịt tai, “Anh yêu con hơn yêu em.”

Dương Duy Lực: “...”

“Được rồi, yêu con nhưng yêu mẹ nó hơn.” Anh dịu dàng nói.

Không nhắc lại chuyện vừa nãy.

“Thế mới được.” Chu Chiêu Chiêu xoa bụng, “Con nghe thấy không?”

Dương Duy Lực cảm giác như cô hiểu ý anh.

Từ trường về nhà không xa, hai người thông thả dạo bộ.

May mắn là dưa chuột muối của Vương Hiểu Quyên có tác dụng, tối đó Chu Chiêu Chiêu ăn được một bát mì.

Không nôn.

Sau nửa tiếng vẫn ổn, Dương Duy Lực và Hứa Quế Chi thở phào.

Nhưng sáng hôm sau, khi ăn dưa chuột lại, cô lại nôn.

Ban đầu, hai mẹ con Dương Duy Lực thử đủ mọi cách, hỏi khắp nơi, thậm chí bị người ta chê Chu Chiêu Chiêu kiêu cách.

“Có bầu mà làm quá, ai chả từng sinh con.”

Nhưng sau nửa tháng thấy cô sút cân trông thấy, mọi người không nói nữa.

Đều là phụ nữ, nhìn cô như vậy ai cũng xót xa.

Rồi mọi người mách đủ bài thuốc dân gian.

Tiếc là đều vô dụng.

Duy nhất dưa chuột có tác dụng, nhưng chỉ được vài ngày.

Hứa Quế Chi từng hy vọng: “Chắc qua đợt ghen rồi.”

Nhưng hai ngày sau, Chu Chiêu Chiêu lại nôn như cũ.

Chỉ cần ngửi mùi thức ăn là buồn nôn.

Hứa Quế Chi và Dương Duy Lực lo sốt vó.

Dương Duy Lực mặt mày ủ rũ, nhưng không dám nhắc lại chuyện bỏ thai.

Nhưng anh biết, nếu không tìm ra cách, đứa bé này không thể giữ.

“Em uống sữa được.” Chu Chiêu Chiêu vội nói, “Uống sữa em không nôn.”

Nhờ vậy mà cô vẫn duy trì được sức khỏe.

Cô nắm tay anh đặt lên bụng: “Đây, con của chúng ta.”

Ánh mắt cô đầy hy vọng.

Dương Duy Lực mím môi gật đầu, thấy cô mỉm cười giang tay đòi ôm.

Anh ôm cô vào lòng, lòng đau như cắt.

Từ hôm đó, Dương Duy Lực không nhắc đến chuyện nhay cảm nữa.

Chu Chiêu Chiêu cố gắng ăn không nôn, nhưng không phải cứ cố là được.

Cô vật lộn đến mức Hứa Quế Chi không đành lòng, kéo tay Dương Duy Lực: “Không được... thì thôi vậy.”

Đứa bé này sao không biết thương mẹ chút nào?

“Biết thương mà.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười,
“Ngoài ghen ra, em thấy rất ổn.”

Hứa Quế Chi: “...”

Còn gì tệ hơn chuyện này nữa?

Đến trường, học trò biết cô giáo mệt, lén đưa vài quả nho: “Nhà... nhà cháu.”

Đã gần đông, nho sau sương ngọt lịm, ăn vào mát lạnh rất dễ chịu.

“Cô cảm ơn các em.” Chu Chiêu Chiêu xúc động nói.

“Có em nào biết hôm nay Vương Thái Hồng vắng không?” Cô hỏi về chỗ ngồi trống.

“Không ạ.” Các em lắc đầu.

Chu Chiêu Chiêu lo lắng, tan học định đến nhà Vương Thái Hồng thăm.

Từ khi cô dạy, dù mưa gió thế nào Vương Thái Hồng cũng không nghỉ.

“Nhà cháu xảy ra chuyện gì sao?” Cô nói với Dương Duy Lực, “Anh đưa em đến nhé.”

“Em ổn mà.” Chu Chiêu Chiêu nũng nịu.

Trước đây Dương Duy Lực đã không cưỡng lại được kiểu này của cô, giờ cô còn mang thai càng không thể.

Nhưng hai người không ngờ, vừa vào làng đã gặp Vương Thái Hồng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Một Vương Thái Hồng lem luốc, xơ xác.

“Thái Hồng, cháu làm gì thế này?” Chu Chiêu
Chiêu lo lắng hỏi, “Có bị thương không?”

Chương 325

DTV-EBOOK

Vương Thái Hồng mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn Chu Chiêu Chiêu, mím môi cười không nói gì.

Rồi cô bé hào hứng mở chiếc giỏ đeo sau lưng, nói với Chu Chiêu Chiêu: “Cô xem này!”

Trong giỏ là những quả dại màu đỏ mà Chu Chiêu Chiêu chưa từng thấy.

“Đây là gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu có linh cảm những quả này liên quan đến chứng ốm nghén của mình.

“Quả này có thể chữa ốm nghén cho cô.” Vương Thái Hồng vui mừng nói, “Mẹ cháu ngày xưa cũng nghén dữ lắm, ăn quả này là khỏi ngay.”

“Con bé ngọc này!” Chu Chiêu Chiêu ôm chặt lấy cô bé, nghiêm túc nói, “Nguy hiểm thế, sau này không được đi nữa.”

Cô bé mới có mấy tuổi, những quả này rõ ràng là từ trong núi Hồng hái về.

Một đứa trẻ con, nếu xảy ra chuyện gì thì sao?

“Cô đừng lo.” Vương Thái Hồng vỗ tay Chu Chiêu Chiêu, “Cháu có bản đồ, bố cháu rất rành đường trong núi.”

...

Nói xong, cô bé lấy từ túi ra một tờ giấy vẽ những đường ngoặc ngoạc, có lẽ là bản đồ.

“Xem này, bố cháu vẽ cho cháu đây,” Vương Thái Hồng hào hứng nói, “Cháu đi theo bản đồ này tìm được quả.”

“Bố cháu bảo quả chua này ngâm đường, mỗi ngày pha nước uống sẽ hết ngứa.” Cô bé nói, liếc nhìn Dương Duy Lực, “Chú Dương, nhờ chú làm giúp cô giáo nhé.”

Cô bé đưa giỏ quả cho Dương Duy Lực.

“Cảm ơn cháu.” Dương Duy Lực cũng xúc động nói, “Cháu có thể cho chú mượn bản đồ không?”

Nếu quả thật hiệu quả, anh định vào núi tìm thêm.

“Được ạ,” Vương Thái Hồng ngượng ngùng cười, “Nhưng bố cháu vẽ không chuẩn lắm, cần bố giải thích thêm.”

Bố cô bé không biết chữ, bản đồ vẽ không chính xác, nếu không quen địa hình sẽ khó tìm được quả.

Dương Duy Lực nghe Chu Chiêu Chiêu kể về hoàn cảnh Vương Thái Hồng, biết cô định tài trợ cho cô bé đến hết đại học.

Bố Vương Thái Hồng đang đan dép trong sân, đây là công việc xã giới thiệu, mỗi đôi dép kiếm được vài xu, tuy ít nhưng cũng là thu nhập.

Thấy con gái dẫn khách vào, ông vội bỏ công việc: “Cô giáo Chu đến rồi.”

Lòng ông cũng yên tâm hơn.

Khi Vương Thái Hồng nói sẽ vào núi hái quả giúp cô giáo, ông rất lo lắng, nhưng biết Chu Chiêu Chiêu

có ơn lớn với nhà mình, con gái được đi học là nhờ cô.

Vì vậy ông không ngăn cản, chỉ vẽ lại đường đi trong núi.

Cả ngày ông làm việc không yên, lo lắng cho con gái, không ngờ cô bé lại cùng Chu Chiêu Chiêu trở về.

“Bố của Thái Hồng,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Tôi rất cảm kích việc Thái Hồng đi hái quả giúp tôi, nhưng chỉ một lần này thôi, không được tái phạm.”

“Thái Hồng, con nghe rõ chưa?” Cô nhìn cô bé, “Núi Hồng rất nguy hiểm.”

Nếu xảy ra chuyện gì, cô sẽ áy náy cả đời.

“Vâng, cô giáo.” Bố Vương Thái Hồng xúc động nói, “Sau này sẽ không nữa.”

Nhìn con gái cúi đầu, Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cô bé, lập tức cô bé lại tươi tỉnh.

“Nếu có hiệu quả, để chú Dương đi lấy.” Chu Chiêu Chiêu dịu dàng nói.

Vương Thái Hồng gật đầu.

Dương Duy Lực ngồi xổm hỏi bố cô bé về bản đồ, xin một tờ giấy và bút tự vẽ lại.

Núi Hồng, không chỉ bố Vương Thái Hồng quen thuộc, dù Dương Duy Lực đến đây chưa lâu nhưng do vụ nhà họ Trác, anh cũng khá rõ địa hình.

Chuyển thành bản đồ dễ hiểu, xác nhận lại một lần nữa, Dương Duy Lực cất bản đồ đi.

Anh hỏi kỹ cách ngâm quả chua, hai vợ chồng mới ra về.

Khi Vương Thái Hồng tiễn họ rồi quay lại, phát hiện trước cửa có hai hộp sữa bột.

Đây là Chu Chiêu Chiêu tặng cho em trai cô bé.

Trước đây cũng từng tặng, mấy hôm trước em uống hết rồi.

Vương Thái Hồng ôm hộp sữa, mắt đỏ hoe.

Về nhà, Dương Duy Lực lập tức ngâm quả chua theo cách bố Vương Thái Hồng hướng dẫn.

Trên đường về, Chu Chiêu Chiêu đã ăn mấy quả: “Quả này ngon thật.”

Chua chua ngọt ngọt, ăn vào người sảng khoái hẳn.

Trước đây, cô luôn cảm thấy n.g.ự.c nặng như bị đè.

Quan trọng nhất là, cô thấy đói.

“Em muốn ăn bánh bao.” Cô nói.

Đây là lần đầu tiên từ khi mang thai, cô có cảm giác thèm ăn.

Hứa Quế Chi nghe vậy mừng rỡ: “Muốn nhân gì, mẹ làm ngay.”

“Nhân khoai tây.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Khoai tây trộn thịt.”

“Được.” Hứa Quế Chi hơi ngạc nhiên, bà chưa từng làm nhân này, nhưng không có nghĩa là không biết.

Dương Duy Lực nhào bột, Hứa Quế Chi làm nhân, Chu Chiêu Chiêu trong phòng nghe nhạc đọc sách, ngoài kia hai mẹ con gói bánh.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chẳng mấy chốc, một tô bánh bao nóng hổi được bung lên.

Dưới ánh mắt mong chờ của hai mẹ con, Chu Chiêu Chiêu ăn một cái, gật đầu vui mừng: “Đúng vị này đây.”

Hứa Quế Chi suýt khóc.

Chu Chiêu Chiêu ăn hết mười lăm cái thì no, sợ nôn lại ăn thêm hai quả chua, tối hôm đó ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, vẫn có cảm giác buồn nôn nhưng không dữ dội như trước.

Quả chua trong nhà gần hết, Dương Duy Lực tranh thủ trước khi tuyết rơi vào núi hái thêm.

Về đến nhà ướt đẫm mồ hôi, anh nói với Chu Chiêu Chiêu: “Con bé đó thật gan dạ.”

Có nhiều chỗ nếu không phải anh khéo léo, đã gặp nguy hiểm.

Dương Duy Lực không hiểu Vương Thái Hồng nhỏ bé làm sao làm được.

Anh thậm chí có ý định đưa cô bé vào quân đội đào tạo.

“Phần lớn quả chua trong núi Hồng đều ở đây rồi.” Anh hài lòng nói.

Mấy ngày nay không nôn, Dương Duy Lực cuối cùng cũng yên tâm.

Như vậy, anh có thể yên tâm đi nhiệm vụ.

“Sắp đến Tết rồi mà?” Hứa Quế Phi nghe con trai đi nhiệm vụ, nhíu mày nói, “Không cử người khác đi được sao?”

“Mẹ,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Em đã làm anh ấy trẻ nải nhiều ngày rồi.”

Là người vợ, cô hiểu rõ nỗi lo lắng của Dương Duy Lực thời gian qua.

Chương 326

DTV-EBOOK

Trước đây, khi Chu Chiêu Chiêu kết hôn với Dương Duy Lực, cô không biết thân phận thật của anh, chỉ nghĩ anh là tài xế, nào ngờ đó chỉ là vỏ bọc cho nhiệm vụ đặc biệt.

Làm vợ quân nhân, Chu Chiêu Chiêu đã chuẩn bị tinh thần từ lâu. Hôm ở phòng khám thai nghe Phạm Thúy Linh kể chuyện tự ký giấy phẫu thuật khi sinh, cô hiểu rằng một ngày nào đó mình cũng có thể đối mặt với hoàn cảnh tương tự.

Chu Chiêu Chiêu tự nhủ, có lúc cô rất hay làm nũng, nhưng khi liên quan đến sự nghiệp của Dương Duy Lực, cô phải mạnh mẽ lên.

Cô muốn trở thành hậu phương vững chắc, để anh yên tâm cống hiến.

Bởi đó cũng là sự nghiệp của đất nước.

“Giờ em hết ghen rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hơn nữa, ba tuần nữa là nghỉ Tết.”

Tuyết năm đến muộn, nhưng Tân Cương sớm được cấp nhiệt, trong nhà không lạnh lắm, chỉ có đường phố đóng băng trơn trượt.

...

Trước đây Dương Duy Lực đưa đón cô mỗi ngày, giờ anh đi nhiệm vụ, Hứa Quế Chi thay thế.

Nhiệm vụ lần này của Dương Duy Lực liên quan đến vụ Trác gia. Cấp trên rất coi trọng, tổ chức điều

tra toàn quân, phát hiện thêm một số vấn đề.

Lý do Dương Duy Lực được điều động, là vì có kẻ đào tẩu.

Trác Phong - anh cả nhà họ Trác đã trốn thoát.

Chính Dương Duy Lực bắt giữ và áp giải hắn, hiểu rõ thói quen của hắn nhất, nên được cử đi phối hợp truy bắt.

Phó Lô đến căn cứ đúng lúc trận bão tuyết lớn vừa qua, suýt mất mạng giữa trời tuyết.

“Thật là liều lĩnh!” Hứa Quế Chi cùng Chu Chiêu Chiêu vội vã tới bệnh viện, nhìn Phó Lô yếu ớt trên giường bệnh, bà tức giận nói.

“Đừng để cô ấy lại gần.” Phó Lô thều thào.

Cô đang ốm, sợ lây cho Chu Chiêu Chiêu mang thai.

“Con bé này, không thể đợi tuyết tạnh sao?” Hứa Quế Chi bảo Chu Chiêu Chiêu đứng ngoài cửa, bà vào sờ trán Phó Lô, “Mẹ sắp bị con c.h.ế.t vì tức rồi.”

Phó Lô và Dương Duy Lực là bạn học, cũng là đứa trẻ Hứa Quế Chi nhìn lớn lên.

Số phận cô gái này khổ như hạt bưởi, mẹ mất sớm, bố lấy vợ kế thành ra bố dượng.

May mắn trước khi mất, mẹ cô đã đính hôn cho con gái với Từ Cảnh Mẫn - anh cả cặp song sinh nhà họ Từ.

Hai người lớn lên cùng nhau, tình cảm sâu đậm, sau này cùng Dương Duy Lực nhập ngũ.

Nào ngờ trong một nhiệm vụ, Từ Cảnh Mãn hy sinh, xác không toàn thây.

Từ đó, lời đồn lan ra rằng Phó Lôi là “đồ sát phu”, trước hại mẹ, nay hại chồng chưa cưới.

Sau này phát hiện ra, chính là do mẹ kế Phó Lôi bịa đặt.

Phó Lôi bỏ nhà ra đi, không bao giờ trở lại.

Cô gái ấy không vì bị kịch gia đình mà trở nên u uất, ngược lại càng tỏa sáng.

Giống hệt mẹ cô ngày trước.

Hứa Quế Chi thương Phó Lôi như con gái ruột.

Khi tin đồn lan truyền, bà từng công khai mắng mẹ kế Phó Lôi.

Tuyên bố thẳng: “Nơi nào có tôi, con mụ này không được xuất hiện làm nhục nhà, nếu không thấy một lần mắng một lần.”

Bố Phó Lôi tức giận tìm Dương Quyền Đình, nhưng bị ông mắng cho một trận, xấu hổ bỏ đi.

Sau khi Từ Cảnh Mãn hy sinh, mẹ kế còn định dùng hôn sự của Phó Lôi để đổi lợi ích, nhưng ngay cả nhà họ Từ cũng không đồng ý.

Dù chưa làm dâu nhà họ Từ, Phó Lôi cũng như con gái họ, con trai mất đi, họ coi cô như người nhà.

Không thể để người ta ức h.ĩ.ếp như vậy.

“Có chuyện gì xảy ra sao?” Hứa Quế Chi lo lắng hỏi Phó Lôi, “Sao con cứng đầu thế?”

Dương Duy Lực nhờ học giỏi nên nhảy lớp, nhỏ hơn Phó Lôi và Từ Cảnh Mãn hai tuổi. Giờ anh đã lập

gia đình, sắp có con, còn Phó Lôi vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh về Từ Cảnh Mẫn.

“Mẹ kể con lại gây chuyện gì à?” Hứa Quế Chi hỏi.

Nếu không, cô bé đã không liều mình vượt bão tuyết đến đây.

“Không ạ,” Phó Lôi yếu ớt lắc đầu, “Con được điều động đến đây công tác, nếu không tranh thủ lúc tuyết mới rơi, e rằng đến Tết cũng không vào được.”

Một khi tuyết lớn, đường sẽ bị phong tỏa, muốn vào phải đợi tuyết tan.

Nhưng dự báo thời tiết nói, tuyết sẽ kéo dài.

Chờ đợi như vậy không biết đến bao giờ, cô và tài xế quyết định liều một phen.

Người tài xế này cũng gan dạ, từng lái xe trong tuyết.

Hai người bàn bạc rồi lên đường.

Nào ngờ đến khu vực hồ nước nào đó, bão tuyết ập đến, suýt nữa mất mạng.

May mắn gặp đoàn vận tải quân đội, mới thoát chết.

“Thôi con nghỉ đi, mẹ về nấu canh gà.” Hứa Quế Chi thấy cô buồn ngủ, xót xa nói.

“Chị Phó nghỉ ngơi nhé.” Chu Chiêu Chiêu đứng ngoài cửa nói.

Đến bệnh viện, Hứa Quế Chi vốn không đồng ý, sợ virus ảnh hưởng thai nhi, nhưng Chu Chiêu Chiêu nhất quyết đi, đành cho cô đeo khẩu trang.

“Về đi.” Phó Lôi nói.

Cô rất cảm động vì Chu Chiêu Chiêu đến thăm.

Phiêu Vũ Miên Miên

Về nhà, Hứa Quế Chi bắt tay vào nấu nướng. May còn nửa con gà mua từ hôm trước, bà bắt đầu hầm canh.

Chưa được bao lâu, có tiếng gõ cửa.

Chu Chiêu Chiêu ra mở, là tiểu Triệu - chiến sĩ trẻ quen biết: “Tiểu Triệu, có việc gì thế?”

“Em... em đến truyền đạt tin nhắn.” Tiểu Triệu đỏ mặt nói, “Đội trưởng Dương đã đến Bắc Kinh, nhắn gia đình yên tâm, anh ấy ổn cả.”

“Cảm ơn em.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Lần sau anh ấy gọi về, nhờ em nhắn lại rằng nhà em đều ổn.”

Tiểu Triệu gật đầu đỏ mặt: “À, có người tên Từ Cảnh Chu, chị biết không?”

Từ Cảnh Chu?

“Anh ta sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu vội hỏi, “Nhà em quen biết.”

“Anh ta đang ở nhà khách trong thành phố.” Tiểu Triệu ngượng ngùng nói, “Muốn tìm xe đến căn cứ.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Ý là sao?

Từng chữ đều hiểu, nhưng ghép lại thì không hiểu nổi?

Chương 327

DTV-EBOOK

Phó Lôi đến, Từ Cảnh Chu cũng đến?

Hai người này... rốt cuộc là ý gì vậy?

Chu Chiêu Chiêu từ lâu đã biết, Từ Cảnh Chu thực ra thích Phó Lôi, chỉ vì sinh sau anh trai vài phút nên người đính hôn với cô là anh cả.

Hồi nhỏ không hiểu chuyện, anh từng giận đối gia đình, tại sao người đính hôn không phải mình.

Nhưng lớn lên, anh bắt đầu chủ động giữ khoảng cách với Phó Lôi, cho đến khi Từ Cảnh Mẫn xảy ra chuyện.

Ban đầu, Từ Cảnh Chu cũng không nghĩ đến chuyện này nữa, suốt bao năm coi Phó Lôi như chị dâu tương lai, những lời trẻ con dần bị mọi người lãng quên.

Mãi đến khi mẹ kế Phó Lôi muốn thao túng hôn nhân của cô, gả cô cho một gã đàn ông ly hôn, Từ Cảnh Chu mới nhận rõ tấm lòng mình.

Anh thích Phó Lôi.

Nhưng trong lòng Phó Lôi, từ trước đến nay chỉ có Từ Cảnh Mẫn, cô luôn coi Từ Cảnh Chu như em trai.

...

Dù hai người là anh em song sinh.

Mấy năm nay Phó Lôi luôn tránh mặt Từ Cảnh Chu, nhưng ở tỉnh Thiểm khoảng cách gần, Từ Cảnh

Chu cũng không làm gì quá đáng, nên bề ngoài hai người vẫn hòa thuận.

Ít nhất là trong mắt người ngoài.

Nhưng từ khi Dương Duy Lực kết hôn, mẹ Từ Cảnh Chu là Lưu Mẫn Tuệ bắt đầu lo tìm đối tượng cho con trai.

Giới thiệu mai mối anh không đi, nếu đi thì mặt lạnh như băng trực tiếp nói với cô gái là không hợp.

Lưu Mẫn Tuệ lo đến bạc cả tóc.

Bà đã mất một đứa con trai, đứa con út đến tuổi lại không chịu kết hôn, bà lo lắng đến mất ngủ triền miên.

Bà chợt nhớ ra, Từ Cảnh Chu từ trước đến nay rất nghe lời Phó Lôi.

Hôm đó Lưu Mẫn Tuệ đến đơn vị của Phó Lôi tìm cô, nào ngờ lại gặp con trai mình ở đó.

Lưu Mẫn Tuệ sửng sờ.

Từ lúc nào Từ Cảnh Chu lại có tình cảm với Phó Lôi, mà bà hoàn toàn không hay biết?

Bà còn định nhờ Phó Lôi khuyên con trai đi tìm đối tượng.

Đây... rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lưu Mẫn Tuệ ngất xỉu tại chỗ.

Phó Lôi là bác sĩ tâm lý, Từ Cảnh Chu là bác sĩ ngoại khoa, hai người lập tức sơ cứu.

Lưu Mẫn Tuệ tỉnh lại, nhưng nhìn hai đứa trẻ mình yêu thương nhất, bà ước gì mình không tỉnh.

Tỉnh dậy bà không nói gì, lặng lẽ cầm đồ rời đi.

Phó Lô theo sau một quãng dài, nhưng Lưu Mẫn Tuệ chỉ lắc tay.

Sau khi con trai cả mất, bà luôn coi Phó Lô như con gái, chưa từng nghĩ cô và Từ Cảnh Chu lại...

Lưu Mẫn Tuệ thực sự khó chấp nhận chuyện này.

Cú sốc khiến bà về nhà liền phát bệnh, Từ Cảnh Chu và Phó Lô thay nhau đến chăm sóc nhưng đều bị từ chối.

Giờ bà không biết phải đối mặt với họ thế nào.

Nhìn thấy họ là nhớ đến con trai cả c.h.ế.t thăm nơi nhiệm vụ.

Con nào cũng là ruột thịt, bà phải lựa chọn sao đây?

Phó Lô hiểu được suy nghĩ của Lưu Mẫn Tuệ, để lại một bức thư rồi xin điều động đến căn cứ này.

Trước đây khi Dương Duy Lực đi, cô đã xin một lần nhưng lãnh đạo không đồng ý vì nghĩ đến Từ Cảnh Mẫn.

Hai người từng là cặp đôi đẹp nhất đơn vị, lãnh đạo chứng kiến họ từng bước đi lên.

Tưởng sẽ thành giai thoại đẹp, nào ngờ lại như hiện tại.

Nhưng lần này Phó Lô kiên quyết hơn, lãnh đạo đành phải chấp thuận.

Lưu Mẫn Tuệ biết tin cả ngày không nói gì, cuối cùng chỉ thở dài: “Tạo hóa trêu người.”

Ai ngờ lại như vậy?

Điều khiến bà bất ngờ hơn là thái độ của Từ Cảnh Chu, đứa con nghịch ngợm lần đầu tiên quỳ trước mặt bà: “Mẹ, để con đi.”

“Ngoài con, không còn ai chăm sóc cô ấy tốt hơn.”

Trước đây có, nhưng người đó không còn nữa.

Lưu Mẫn Tuệ không muốn đồng ý, nhưng chỉ còn một đứa con trai, mấy năm nay giới thiệu bao nhiêu người anh đều không ưng.

Trước bà còn lo không biết có phải thích đàn ông không?

Giờ thì yên tâm về điểm đó, nhưng người anh thích... sao lại là Phó Lô?

Nếu là người khác thì còn đỡ.

Nhưng nghĩ lại, nếu người đó là vợ người ta?

Lưu Mẫn Tuệ không dám nghĩ tiếp, nghĩ thêm chút nữa huyết áp lại tăng vọt.

Thôi, con cái tự có phúc của nó.

Phó Lô là cô gái hiểu chuyện, suốt bao năm không buông bỏ cũng không yêu ai, đứa con trai út của bà chưa chắc đã thành công.

Cứ để nó va vấp đi.

Nếu thành công thì tốt, Phó Lô vẫn là con dâu nhà mình. Không thành thì cũng dứt được ý định của Từ Cảnh Chu, bắt anh tìm người khác.

Lưu Mẫn Tuệ nghĩ vậy, không cản nữa.

“Tùy duyên phận của con vậy.” Bà vẫy tay, không muốn nhìn đứa con trai khiến mình đau đầu.

“Anh xem,” khi Từ Cảnh Chu đi rồi, Lưu Mẫn Tuệ trách chồng, “Nó thân với Dương lão ba thế, sao không học tập chút nào?”

Hứa Quế Chi trước kia khổ sở thế nào? Gặp bà là than thở không biết bao giờ Dương Duy Lực mới dẫn vợ về.

Lại ghen tị với nhà họ Từ, Từ Cảnh Chu công việc tốt tính tình ôn hòa, bao nhiêu y tá bác sĩ thích, muốn lấy ai chẳng được.

Đâu như Dương lão ba, mặt lạnh như tiền, xung quanh chẳng có con muỗi cái nào.

Hứa Quế Chi từng ghen tị với Lưu Mẫn Tuệ bao nhiêu, giờ bà lại ghen tị với bà ấy bấy nhiêu.

Nhìn Dương lão ba xem, không một lời mà dẫn về một cô vợ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Lúc đó bao người trong khu tập thể chê cười, nói là nhà quê. Nào ngờ năm sau cô ta thi đỗ trường đại học tốt nhất tỉnh.

Tát vào mặt lũ hay chê bai.

Hơn nữa, cô vợ này còn vượng phu ích gia, từ khi cô về nhà họ Dương, Dương Quyền Đình thăng chức, Dương Duy Lực điều đi làm lãnh đạo đơn vị mới.

Tuy địa phương xa xôi nhưng dễ lập công, hai lần Dương Duy Lực về phép, chồng bà nói tương lai cậu ta còn tiến xa.

Giờ vợ có thai, Dương Duy Lực sắp được làm bố.

Ôi, nghĩ đến lại đau lòng.

Bây giờ bà rất mâu thuẫn, vừa muốn thế này lại vừa muốn thế kia.

Sao số Hứa Quế Chi lại tốt thế?

Tối nằm trên giường, Lưu Mẫn Tuệ còn bù ngủ, trở mình nhìn chồng: “Nếu Từ Cảnh Chu và Phó Lô kết hôn, vậy sau này mình cũng phải đến căn cứ à? Thế chẳng phải có thể ở cùng Hứa Quế Chi sao?”

Bố Từ: “...”

Đây là logic gì vậy?

“Vừa rồi em còn mắng Từ Cảnh Chu cơ mà?” Ông yếu ớt hỏi.

Quả nhiên lòng phụ nữ như biển sâu.

“Thôi, cái đồ vô dụng ấy, không nhắc đến nữa.”

Nhắc đến lại đau lòng! Huyết áp tăng vọt!

Bao nhiêu năm rồi, vẫn chưa đuổi kịp người ta.

Đồ bất tài!

Chương 328

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu - người được cho là “vượng phu ích gia” - không hề biết những điều này, càng không biết nỗi mâu thuẫn và phiền muộn trong lòng Lưu Mẫn Tuệ.

Cô đã trải qua lần đầu tiên cảm nhận thai máy.

Hôm đó là ngày Phó Lôi xuất viện đến nhà chơi, nhìn người phụ nữ trước mắt, Chu Chiêu Chiêu không khỏi nhớ lại lần đầu gặp cô.

Đó là khi cô mới nhập học, thấy Phó Lôi nói chuyện với Dương Duy Lực dưới ánh đèn đường, thú thật lúc đó Chu Chiêu Chiêu đã ghen tị trong tự ti.

Phó Lôi thanh lịch, dịu dàng, là kiểu người khiến người ta muốn lại gần ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hơn nữa, phải thừa nhận đêm đó cô đứng bên Dương Duy Lực, hai người rất xứng đôi.

Mãi đến khi Chu Chiêu Chiêu ghen không thềm nói chuyện với Dương Duy Lực, anh mới kể cho cô nghe câu chuyện của Phó Lôi.

Lúc đó Chu Chiêu Chiêu chỉ cảm thấy xót xa.

Một cô gái xuất sắc như vậy, sao số phận lại bất công đến thế?

...

Sau này, hai người không tiếp xúc nhiều, nhưng mỗi lần gặp đều như bạn cũ lâu ngày.

Trò chuyện với Phó Lô luôn khiến Chu Chiêu Chiêu cảm thấy thoải mái.

“Đến chơi còn mang đồ làm gì?” Hứa Quế Phi trách nhẹ, “Người đỡ hơn chưa?”

“Đỡ nhiều rồi,” Phó Lô cười nói, lại nhìn bụng hơi nhô của Chu Chiêu Chiêu, ngưỡng mộ nói, “Tốt quá.”

Chu Chiêu Chiêu nắm tay cô vào nhà: “Phòng thế nào, thiếu gì cứ nói nhé.”

Ở đây mọi người ít mua đồ nội thất, chủ yếu mua lại đồ cũ hoặc mượn của đơn vị.

“Tạm được rồi,” Phó Lô cười nói, “Dù sao tôi cũng chỉ ở một mình.”

“Sao được?” Hứa Quế Chi nói, “Một mình càng không nên tạm bợ.”

“Mai thứ bảy có chợ phiên, chúng ta đi nhé.” Chu Chiêu Chiêu đề nghị, “Xem cần mua thêm gì thì mua.”

“Đúng rồi, tôi còn phải mua thịt bò về hầm,” Hứa Quế Chi nói, “Mua thêm ít thịt cừu, để qua đêm đông lạnh mai làm lẩu.”

“Hay lắm, vừa tiện chào mừng chị Phó.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Mấy ngày nay tuyết lớn, Từ Cảnh Chu muốn đến cũng không có xe, đành tạm trú ở nhà khách trong thành phố.

Về chủ đề này, Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu đều không nhắc tới.

Sáng thứ bảy, ba người cùng nhau đi chợ phiên.

Dù đều là người phương Bắc, nhưng tỉnh Thiểm không lạnh bằng Tân Cương, ba người bọc như bánh chưng mới dám ra đường.

Hôm nay trời nắng đẹp.

Mới ra ngoài hơi lạnh, nhưng đi một đoạn đã ấm lên.

Chợ phiên do dân địa phương mở, bán đủ thứ, nhưng nhiều nhất là rau củ nhà trồng.

Rau xanh mùa này hiếm lắm, Chu Chiêu Chiêu mua ít hành tây và khoai tây, lại thấy có người bán họ, Hứa Quế Chi mua hết.

Về làm bánh bao nhân họ trứng miến, món khoái khẩu của Chu Chiêu Chiêu.

Có người bán vải dệt thổ cẩm, Phó Lôi thích ngay, cùng Chu Chiêu Chiêu mua mỗi người một ít, về trải bàn cũng đẹp.

“Chị gái, chị mua cái này không?” Khi ba người định về, một cậu bé nín áo Chu Chiêu Chiêu, mắt long lanh ngập ngừng hỏi.

Đây là bé trai dân tộc thiểu số, lông mi cong vút, mắt rất đẹp.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu vào chợ, cậu bé đã để ý họ.

Đá của cậu đẹp, tất nhiên phải bán cho người đẹp.

Mấy phiên chợ trước cậu cũng đến, nhưng người ta nhìn đá đều lắc đầu.

Đá thì có gì đặc biệt?

Ai rảnh mua đá về nhà?

“Cái gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu cúi xuống hỏi.

“Mẹ cháu bị ốm.” Cậu bé cúi đầu nói, “Đây là đá cháu nhặt được, rất đẹp.”

“Cho chị xem nhé?” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cậu bé, “Đừng sợ.”

Cậu bé mắt sáng lên, hào hứng dẫn Chu Chiêu Chiêu đến chỗ vắng, mở túi vải đeo sau lưng.

Hứa Quế Chi và Phó Lôi nghe nói là đá, định kéo Chu Chiêu Chiêu về ngay.

Ở ngoài lâu quá lạnh lắm.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu lại hứng thú, đi theo cậu bé, khi túi vải nặng trĩu được mở ra, cô sửng sốt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô biết nơi này nổi tiếng về đá quý.

Đời trước từng nghe nói có người đến đây nhặt đá về bán, nhiều người trở nên giàu có.

Thậm chí có thời gian nghe nhiều người bảo nhau: “Đi Tân Cương nhặt đá.”

Nhưng thứ trong túi cậu bé này đâu phải đá thường, đá gì mà mượt mà thế này?

“Tất cả đều là cháu nhặt được sao?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên hỏi.

“Vâng ạ,” cậu bé tự hào nói, “Rất đẹp, chị làm mặt đây chuyển sẽ xinh lắm.”

Miệng còn khéo nữa.

Chu Chiêu Chiêu cười: “Cháu định bán bao nhiêu?”

Cậu bé chớp mắt: “Chị mua hết ạ?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Thằng bé này lanh lẫm, sau này buôn bán giỏi đây.” Hứa Quế Chi cười nói.

Mua hết cũng được, Chu Chiêu Chiêu cầm một viên đá nhỏ có đường vân ngọt ngào lên xem, cô thực sự thích những thứ này, trong lòng đang tính tìm tiệm vàng đục lỗ làm mặt dây chuyền.

“Mười... mười đồng được không ạ?” Cậu bé ấp úng.

Mấy lần trước cậu xin hai mươi, người ta chê đắt.

Nhưng bệnh mẹ cậu không thể chờ thêm.

“Mười đồng?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

“Thì... ít nhất tám đồng.” Cậu bé nghiến răng nói.

Tám đồng cộng với hai đồng cậu để dành, đủ tiền mua thuốc cho mẹ.

“Vừa khen cháu giỏi buôn bán,” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cậu, “Làm thế này lỗ vốn rồi.”

Cậu bé định nói đá nhạt được không mất tiền, thì nghe Chu Chiêu Chiêu nói: “Chị trả cháu năm mươi đồng nhé.”

“Năm... năm mươi?” Cậu bé lắp bắp, “Nhưng đây chỉ là đá thôi mà?”

“Vậy sao?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nếu sau này cháu có đá đẹp nữa, chị vẫn mua.”

“Ở nhà cháu... cháu còn một cục to,” cậu bé nói, “Có người hỏi cháu không bán.”

Nhưng viên đá đó chắc cũng giữ không được, chỉ bằng bán cho chị gái này.

“Chị gái, chị đến nhà cháu xem nhé?” Cậu kiên quyết nói, “Chắc chắn không làm chị thất vọng.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chương 329

DTV-EBOOK

Cuối cùng, Chu Chiêu Chiêu vẫn đồng ý theo cậu bé về nhà.

Cậu bé tên A Hợp Kỳ, nghe nói trong tiếng dân tộc của họ có nghĩa là tài lộc và tiền bạc.

Nhà A Hợp Kỳ cách chợ không xa, đi một đoạn đã thấy.

“Mẹ cháu bị ốm, bố đi vắng,” A Hợp Kỳ nói, “Nhưng mẹ biết có khách đến chắc sẽ vui lắm.”

Từ xa, đã thấy mấy người đàn ông đứng trước cửa nhà, A Hợp Kỳ vội chạy đến.

Chu Chiêu Chiêu không hiểu tiếng của họ, nhưng qua giọng điệu và thái độ của cậu bé, biết cậu rất tức giận.

Cậu nói gì đó, hai người đàn ông nhìn về phía Chu Chiêu Chiêu, nói một tràng rồi vỗ vai A Hợp Kỳ, bỏ đi.

Nhưng ánh mắt họ nhìn cậu bé đầy tức giận.

“Chuyện gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi.

...

“Không có gì,” A Hợp Kỳ cúi đầu nói, “Họ là chú bác của cháu, muốn lấy viên đá, cháu bảo đã bán cho các chị rồi.”

Cậu bé tức giận nói: “Họ muốn nhân lúc bố đi vắng cướp đá của cháu.”

Bố cậu mang một ít đá đi xa, định bán lấy tiền chữa bệnh cho mẹ.

Nhưng mãi không thấy về.

Họ bảo bố A Hợp Kỳ c.h.ế.t bên ngoài rồi.

A Hợp Kỳ từ nhỏ theo bố nhặt đá ở bờ sông, tuy nhỏ nhưng mắt rất tinh.

Viên đá lớn này cậu tìm thấy ở một khúc sông xa, nơi không dễ phát hiện.

Trước khi đi, bố dặn cậu giữ kỹ viên đá, đợi bố về sẽ bán.

Nào ngờ bị các chú phát hiện.

Lúc đầu họ không dám đến, nhưng sau ba tháng bố không về, lại thêm tuyết phủ kín đường.

Làng bắt đầu đồn bố A Hợp Kỳ c.h.ế.t rồi.

Mẹ cậu lo lắng sinh bệnh, tiền trong nhà sắp hết, A Hợp Kỳ mang đá đi chợ bán.

Nhưng mấy lần không bán được.

Trong lúc đó, các chú nhiều lần đến nhà, nhắm vào viên đá quý.

“A Ma.” A Hợp Kỳ đẩy cửa chạy vào, “Mẹ có sao không?”

“Mẹ không sao.” Người phụ nữ lắc đầu, thấy Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

Chu Chiêu Chiêu cũng bất ngờ.

Vì mẹ A Hợp Kỳ rõ ràng là người Hán, không trách cậu bé nói tiếng Hán lưu loát.

“Có khách đến,” mẹ A Hợp Kỳ mỉm cười nói, “Xin lỗi vì tiếp đón không chu đáo.”

“Mẹ, cháu bán đá cho chị gái này rồi,” A Hợp Kỳ hào hứng nói, “Họ muốn xem viên đá lớn.”

Lại nói: “Lúc này họ đến, mẹ có sao không?”

“Không sao.” Mẹ A Hợp Kỳ lắc đầu, “Bố cháu không bảo đợi bố về mới bán sao?”

“Nhưng bố biết khi nào mới về,” A Hợp Kỳ cúi đầu, “Với lại, các chú đã nhòm ngó viên đá rồi.”

Nếu không giữ được, chỉ bằng bán cho Chu Chiêu Chiêu.

Ít nhất họ sẽ trả tiền, mà mẹ cần tiền chữa bệnh.

Người phụ nữ ho một tràng, lắc đầu với Chu Chiêu Chiêu: “Xin lỗi, để các bạn phí công đến rồi.”

“Tôi có thể xem viên đá không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Đã đến rồi, cô chưa từng thấy ngọc thô, chỉ nghe nói có người vì đá mà phá sản.

Rất tò mò loại đá gì khiến người ta mê mẩn thế.

“Xin lỗi.” Mẹ A Hợp Kỳ từ chối.

“A Ma.” A Hợp Kỳ nói gì đó bằng thứ tiếng Chu Chiêu Chiêu không hiểu, nhưng có thể thấy cậu bé kiên quyết và người mẹ dần nhượng bộ.

Hai người như tranh cãi kịch liệt, cuối cùng A Hợp Kỳ cúi đầu im lặng.

“Nếu...” Chu Chiêu Chiêu nói, “Không tiện thì thôi, chúng tôi không xem nữa.”

Bắt họ cãi nhau vì mình là không nên.

“Không sao đâu, A Hợp Kỳ,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Rảnh đến căn cứ chơi với chị nhé.”

Cô rất thích cậu bé xinh xắn này.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Xin lỗi.” A Hợp Kỳ áy náy nói.

Chu Chiêu Chiêu cười lắc đầu.

Ra về liếc nhìn đồng đá trong sân, dường như người ở đây thích nhặt đá lắm.

Nếu trong đó có ngọc, thì phát tài.

“Thật là chuyện không đâu.” Ra khỏi nhà, Hứa Quế Chi bực mình nói.

“Người mẹ đó, dường như có ác cảm với chúng ta.” Phó Lô nhận xét.

Là bác sĩ tâm lý, cô rất nhạy cảm về điểm này.

“Thôi bỏ đi,” Hứa Quế Chi nói, “Đá xanh thì có gì ghê gớm.”

Lại dỗ Chu Chiêu Chiêu: “Con muốn, đợi Duy Lực về bảo nó ra sông nhặt đá cho con.”

Chu Chiêu Chiêu bật cười: “Mẹ, con cảm ơn mẹ.”

Mấy bà mẹ chồng được như Hứa Quế Chi?

Tiêu tiền mua đá.

Nhưng bà không những không trách, còn hứa bảo con trai đi nhặt đá cho cô.

“Con quyết định rồi, lần sau lên phố làm mặt dây chuyền tặng mẹ.” Chu Chiêu Chiêu ôm cánh tay Hứa Quế Chi.

Nếu có thợ khéo, khắc hình Phật thì càng tốt.

Nam đeo Quan Âm, nữ đeo Phật.

Nói thật, năm mươi tệ mua đồng đá đỏ là hời, mấy viên trong đó phẩm chất không tệ, làm mặt dây hay vòng tay đều đẹp.

“Chiêu Chiêu nhà ta đúng là phúc tinh.” Hứa Quế Chi cười nói.

Bà thấy Chu Chiêu Chiêu có duyên với cửa bất ngờ, Tân Cương có ngọc Dương Quyền Đình đã nói từ lúc bà mới đến.

Ngọc dù đẹp cũng chỉ là đá, Chu Chiêu Chiêu bỏ tiền mua vui, trong mắt Hứa Quế Chi là xứng đáng.

Mấy hôm nay không có tin tức Dương Duy Lực, Chu Chiêu Chiêu đêm nào cũng trằn trọc.

“Được, làm cho cả nhà.” Hứa Quế Chi cười.

Dĩ nhiên, lúc này bà chỉ nói để an ủi con dâu, không ngờ sau này linh cảm thành sự thật.

Đến khi Dương Duy Lực về tìm thợ gia công, người thợ tròn mắt: “Phẩm chất này đạt cấp một rồi.”

Chỉ riêng đá thô cũng đáng giá hơn năm mươi tệ.

Nếu gia công thêm, giá trị tăng gấp bội.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Chu Chiêu Chiêu không biết, sau khi cô rời đi, các chú bác của A Hợp Kỳ lại một lần nữa xuất hiện.

Chương 330

DTV-EBOOK

Phán đoán của Phó Lô không sai, mẹ của A Hợp Kỳ tuy là người Hán, nhưng lại cực kỳ ghét người Hán.

Bởi từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ mồ côi, bị chính người mẹ ruột người Hán bỏ rơi.

Cô được một gia đình nhận nuôi, nhưng khi họ có con đẻ lại vứt bỏ cô.

Sau đó cô lang thang khắp nơi, gặp bố của A Hợp Kỳ, ông nói nhà ông có cơm no áo ấm, thế là cô theo ông về đây.

Quả thật từ đó cô có một mái nhà.

Nhưng trong lòng cô, người Hán đều xấu xa.

Dù biết hai người kia nhắm vào viên ngọc của nhà mình, muốn nhân lúc chồng đi vắng chiếm đoạt, nhưng mẹ A Hợp Kỳ vẫn không muốn bán cho Chu Chiêu Chiêu.

Cô thà để ngọc bị cướp, cũng không bán cho người Hán.

Nhưng cô không ngờ, các chú bác của A Hợp Kỳ lại tro trên đến thế.

...

Chu Chiêu Chiêu vừa đi, họ đã xông vào, thậm chí không nương tay đánh A Hợp Kỳ.

“A Hợp Kỳ!” Triệu Đan - mẹ cậu bé hét lên chạy tới, thấy trán con trai đập vào đá chảy máu, “Đồ cướp!”

Phiêu Vũ Miên Miên

“A Khố Trát Y về sẽ không tha cho các người.” Cô giận dữ nhìn hai người, “A Khố Trát Y nhất định sẽ về.”

“Mày là đàn bà xui xẻo, mày hại c.h.ết A Khố Trát Y, chúng tao phải đuổi mày khỏi nhà này.” Mộc Ba - anh trai A Khố Trát Y nói.

Nói là đuổi cô, kỳ thực chỉ là thêm khát đá quý của nhà họ.

Triệu Đan cười nhạo, không hiểu từ lúc nào đã cầm một cây kéo kéo vào cổ.

“Các người dám động vào đồ trong sân, tao sẽ c.h.ết ngay tại đây.” Ánh mắt cô quyết liệt, “Ba người phụ nữ lúc này đều từ căn cứ, là bạn của con tao.”

“Tao mà chết, các người cũng đừng hòng yên thân.”

Cô kéo vào cổ, kiên quyết nhìn đối phương.

Như thế, họ dám tiến lên một bước, cô sẽ kết liễu chính mình.

“Chờ xem.” Mộc Ba lạnh lùng nói.

Lại nhìn A Hợp Kỳ đang như chó sói con, “Đồ tạp chủng.”

A Hợp Kỳ giận dữ muốn xông lên, nhưng bị Triệu Đan ngăn lại.

A Khố Trát Y không có nhà, họ không đấu lại được.

Giá như biết trước có ngày nay, cô đã không để chồng đi xa.

Chỉ tiếc thân thể này, đều tại cô, cô liên lụy đến chồng con.

Lúc này Triệu Đan không khỏi nghĩ, có lẽ cô thực sự là người xui xẻo, nên mới bị cha mẹ ruột bỏ rơi.

Giờ đây lại khiến chồng mất tích, con trai bị kẻ xấu uy hiếp.

“A Ma.” A Hợp Kỳ nhìn Triệu Đan, “A Ma, người có sao không?”

Rồi thấy mẹ mình đổ gục vào lòng cậu.

Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi quay lại đúng lúc chứng kiến cảnh này.

Triệu Đan nằm trong vòng tay A Hợp Kỳ, cậu bé hoảng hốt cố bế mẹ lên.

Nhưng cậu chỉ là đứa trẻ khoảng mười tuổi, không thể nhấc nổi mẹ.

“Đừng động, để tôi xem.” Phó Lôi vội nói.

“Cô ấy là bác sĩ.” Chu Chiêu Chiêu nói, Hứa Quế Chi cùng Phó Lôi khiêng Triệu Đan lên giường.

Phó Lôi khám sơ qua, “Thuốc mẹ cháu uống hàng ngày đâu? Cho tôi xem.”

A Hợp Kỳ vội lấy thuốc đưa cho Phó Lôi, “Thuốc sắp hết rồi.”

Phó Lôi xem xong, “Đưa vào bệnh viện đi.”

A Hợp Kỳ tròn mắt nhìn Phó Lôi, “A Ma cháu...”

“Đừng lo,” Phó Lôi dịu dàng nói, “Bệnh của mẹ cháu cần khám và tiêm ở bệnh viện mới khỏi.”

“Nhưng A Ma không thích đến bệnh viện.” A Hợp Kỳ nói.

Trước đây khi bố còn nhà, cũng muốn đưa mẹ đi viện, nhưng bà không chịu, thậm chí còn cãi nhau to.

Từ đó mẹ cậu ốm không chịu đi viện, chỉ nhờ bố mua thuốc tây hoặc xin thuốc thầy lang trong làng.

Nhưng uống mãi không khỏi.

“Mau lên,” Phó Lôi nói, “Bệnh mẹ cháu nếu kéo dài sẽ nguy hiểm.”

Đây là thuốc gì?

Không đúng bệnh còn hại người.

“Nhưng...” A Hợp Kỳ nghĩ đến sự cứng đầu của mẹ, nước mắt lăn dài.

“Lòng mẹ thương con, nếu bà có chuyện gì, cháu sẽ bị người ta bắt nạt.” Chu Chiêu Chiêu nhìn người phụ nữ trên giường, “Đợi mẹ cháu tỉnh dậy, chắc sẽ đồng ý.”

Ngón tay người phụ nữ khẽ động dậy.

“Đi mượn xe đi.” Hứa Quế Chi cũng nhìn thấy, xoa đầu cậu bé nói.

“Vâng ạ.” A Hợp Kỳ nghe nói nguy hiểm, không dám chần chừ.

Nhà không có xe, cậu phải đi mượn hàng xóm.

“Cảm ơn các bạn.” Khi con trai đi khỏi, Triệu Đan tỉnh lại, phức tạp nhìn ba người phụ nữ, cuối cùng thốt lời cảm ơn.

Lúc được khiêng về cô đã tỉnh, vì hận người Hán nên không muốn đến bệnh viện của họ.

Nhưng câu nói của Chu Chiêu Chiêu khiến cô tỉnh ngộ.

Lòng mẹ thương con.

Giờ chồng mất tích, sống c.h.ế.t chưa rõ.

Nếu cô có chuyện gì, con trai sẽ bị bọn chúng ăn tươi nuốt sống.

Vì vậy, lúc này cô không phản đối.

Cô có thể kiên cường, nhưng không thể làm hại con.

A Hợp Kỳ trở lại rất nhanh, thấy mẹ tỉnh lại và đồng ý đi viện vui mừng khôn xiết.

Hứa Quế Chi và Phó Lôi đỡ Triệu Đan lên xe, Phó Lôi kéo phía trước, Chu Chiêu Chiêu cùng Hứa Quế Chi đẩy phía sau, đưa bà đến bệnh viện.

“Cháu không có tiền,” A Hợp Kỳ cúi đầu nói với Chu Chiêu Chiêu, “Cháu có thể nợ chị không? Dùng đá nhà cháu trừ dần.”

“Được.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Cô không nói mình đã trả viện phí trước, A Hợp Kỳ là đứa trẻ có lòng tự trọng, nếu nói giúp không sẽ tổn thương cậu.

“Cảm ơn chị gái.” A Hợp Kỳ cung kính cúi đầu.

Hôm nay nếu không có Chu Chiêu Chiêu quay lại, có lẽ tình hình sẽ tồi tệ hơn, mẹ cậu cũng không chịu đến bệnh viện.

A Hợp Kỳ cảm thấy, Chu Chiêu Chiêu chính là quý nhân của mình.

Chu Chiêu Chiêu không biết suy nghĩ của cậu, lý do quay lại là vì trên đường đi, trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh người phụ nữ khóc lóc.

Cô chợt nhận ra, người phụ nữ đó rất giống Triệu Đan.

“Mẹ, con gái cô lớn nhà mình tìm thấy chưa?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Hứa Quế Chi.

Dương Duy Lực có một người cô ở phương Nam, chồng cô là tướng hải quân, hai người lỡ đánh mất con gái.

Chu Chiêu Chiêu không chắc chắn, nhưng cũng không thể để Triệu Đan gặp nguy.

“Làm sao dễ tìm thế?” Hứa Quế Chi thở dài, “Đây là nỗi đau của cô ấy, bao năm tìm kiếm... hao tổn biết bao tâm sức.”

Vì thế mà già đi rất nhiều.

Chương 331

DTV-EBOOK

Trên đời này có rất nhiều người trông giống nhau, không thể chỉ vì ngoại hình tương tự mà khẳng định Triệu Đan là con gái của Dương Kha Vân - cô ruột Dương Duy Lực.

Việc này cần đợi Dương Duy Lực về điều tra thêm.

Mấy năm nay Dương Kha Vân tìm con gái đến mức gần như phát điên, chỉ cần có manh mối nhỏ cũng không bỏ qua.

Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi bàn bạc, quyết định chưa nói với bà, tránh trường hợp vui mừng hụt.

Tất cả đợi Dương Duy Lực về sẽ tính.

Ba người an bài xong cho Triệu Đan, đi ăn tối ở cổng Bắc rồi mới về.

“Mệt không?” Hứa Quế Chi hỏi Chu Chiêu Chiêu.

Hôm nay đi bộ nhiều, lại còn xử lý bao chuyện.

“Không mệt.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Ăn cơm xong nghỉ ngơi một lát đã đỡ nhiều.”

...

Chỉ là lâu rồi không đi bộ nhiều thế.

Nhưng hôm nay dường như mọi chuyện dồn vào một lúc.

Khi ba người về đến nơi, từ xa đã thấy mấy bà vợ quân nhân đứng dưới gốc liễu bàn tán điều gì.

Trời lạnh thế này, không thấy rét sao?

“Các cô cuối cùng cũng về rồi,” thấy họ, một bà vội chỉ về phía nhà, “Nhà cô có khách đấy.”

“Một chàng trai đẹp trai lắm,” bà Lưu nói, lại hỏi Hứa Quế Chi, “Cháu trai đó nếu chưa có người yêu, cô xem con gái tôi thế nào?”

“Nhà tôi cũng có.” Bà Hồ vội tranh.

“Bà đừng phá,” bà Lưu chê, “Con gái tôi là cán bộ trong quân đội, nhà bà... thôi đi.”

Sao lại tranh giành thế này?

Hứa Quế Chi sửng sốt.

Chu Chiêu Chiêu cũng tò mò, vị khách này rốt cuộc là ai, mới đến đã khiến các bà náo loạn muốn giới thiệu con gái?

“Con gái bà ở quân đội, nhưng mặt như đàn ông, sao xứng với chàng trai đó.” Bà Hồ công kích thẳng.

Đây... sao lại chuyển sang công kích cá nhân?

“Thôi, các bà dừng lại đi.” Hứa Quế Chi vội nói, “Tôi còn chưa biết là ai nữa?”

Bà hiểu rồi, họ đứng đây chính là để đợi bà về.

Vấn đề là, bà cũng không biết người đó là ai?

“Cô Hứa.” Một giọng nói vang lên, mấy bà đang tranh cãi im bặt, chỉ thấy nhân vật họ tranh giành đang tươi cười bước tới.

Một chàng công tử tuấn tú.

Nhìn chàng trai này đẹp trai biết bao.

Nếu có được chàng rể như vậy, họ ngủ cũng cười.

Đẹp trai, lại khiêm tốn lễ phép.

Đây chính là chàng rể lý tưởng.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Quay sang nhìn Phó Lôi, thấy cô cũng kinh ngạc.

Ừ, không kinh ngạc sao được?

Bây giờ tuyết đã tạnh, nhưng đường vẫn phủ đầy, muốn đến căn cứ phải đi xe ba bốn tiếng đường núi, vòng qua núi Hồng.

Nhiệt độ trong đó thấp hơn bên ngoài, tuyết chắc chắn dày hơn.

Vậy... Từ Cảnh Chu đến bằng cách nào?

“Thằng nhóc này,” Hứa Quế Chi tức giận vỗ lưng anh một cái, “Không muốn sống nữa à?”

Hứa Quế Chi cũng nghĩ đến điểm này, nên cái vỗ đó rất mạnh.

Một cái thật đau.

“Cô... cô đừng giận, nghe cháu giải thích.” Từ Cảnh Chu cười nói, “Cháu không đi ô tô đâu.”

“Vậy là gì?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Bên ngoài căn cứ không phải có một sân bay nhỏ sao?” Từ Cảnh Chu khoanh tay bình thản nói, “Cháu đi máy bay đến.”

Sân bay nhỏ?

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên biết, lần trước Dương Duy Lực đi cũng từ sân bay đó.

Nhưng đó là sân bay quân sự, không phục vụ dân sự.

“Dùng một số biện pháp.” Từ Cảnh Chu nhìn Phó Lô nói, “Sau này, chúng ta có thể là đồng nghiệp.”

Phó Lô: “...”

Tức giận kéo anh đi.

“Em... từ từ, đừng đánh quá mạnh.” Phía sau, Hứa Quế Chi dặn dò.

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Đám bà vây quanh: “Chị Hứa, chàng trai này có người yêu chưa?”

“Đừng nghe bà Hồ nói bậy, con gái tôi xinh lắm.” Bà Lưu vội giải thích, “Vừa nghe cậu ta nói đồng nghiệp? Cậu ấy cũng đến đây làm việc sao?”

“Vậy thì tốt quá, sau này cùng con gái tôi làm quen.” Bà Lưu nói.

Thậm chí, bà đã tưởng tượng nếu Từ Cảnh Chu thành rể nhà mình, sau này sinh con chắc chắn sẽ rất đẹp.

Ôi, nếu có được chàng rể đẹp trai cải thiện gene nhà mình thì tốt biết bao.

“Chị Lưu à,” Hứa Quế Chi nhìn bà Lưu không biết nói gì, thở dài, “Thằng bé đó đã có người thích rồi.”

Thích đến mức nào?

Từ ngàn dặm xa xôi đuổi theo đến tận đây.

Đây chắc chắn là quyết tâm theo đuổi Phó Lô.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng như vậy cũng tốt, bà thấy ánh mắt Phó Lô không phải là hoàn toàn không có tình cảm với Từ

Cảnh Chu.

Chỉ là trong lòng cô có một rào cản.

Từ Cảnh Chu muốn ôm người đẹp về, phải vượt qua rào cản này của Phó Lô.

Còn con gái bà Lưu, Hứa Quế Chi cũng từng gặp, là cô gái tốt, nhưng gene của bố quá mạnh.

Một cô gái mà giống bố như đúc.

Cũng không trách bà Lưu sốt ruột.

“Có người thích cũng không sao.” Bà Lưu nói, “Chưa cưới là còn cơ hội.”

Hứa Quế Chi: “...Chắc là không được rồi.”

Nói xong vội kéo Chu Chiêu Chiêu đi, “Các chị nói tiếp đi, ngoài này lạnh quá, sợ Chiêu Chiêu nhà tôi cảm lạnh.”

Mấy bà già này, cuồng nhiệt với chuyện rể dâu đáng sợ thật.

Còn Phó Lô, mặt lạnh như tiền kéo Từ Cảnh Chu đến chỗ vắng, rồi buông tay áo anh ra.

Từ Cảnh Chu nhìn cánh tay mình.

Dù Phó Lô rất tức giận, nhưng anh lại cảm thấy vui.

Hơn nữa, cảm giác bị cô kéo tay thật tuyệt.

Hôm nay kéo tay áo, ngày mai có thể nắm tay chưa?

Từ Cảnh Chu tưởng tượng rất đẹp.

Nhưng đối diện gương mặt lạnh băng của Phó Lô, anh không dám cười nữa, chỉ biết van xin: “Anh...”

anh sai rồi, em đừng giận nữa.”

“Từ Cảnh Chu, anh có thể trưởng thành một chút không?” Phó Lô tức giận nói, “Anh biết hành động của anh... khiến mọi người lo lắng thế nào không?”

Thời tiết khắc nghiệt thế này, anh muốn đến là đến, nếu xảy ra chuyện gì trên đường.

Phó Lô nhắm mắt, cố gắng bình tĩnh, nhưng không thể.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, cô run lên vì sợ hãi!

Chương 332

DTV-EBOOK

Không ai có thể thấu hiểu được cảm giác ấy là như thế nào.

Chỉ vài ngày trước, anh còn vui vẻ nói với cô: “Em thích hoa nhài nhất, anh đã tưới nước đầy đủ rồi. Đợi anh về, chắc chắn em sẽ ngửi thấy hương thơm ngát cả căn phòng.”

Thế nhưng, cô chờ đợi hết ngày này qua ngày khác, cuối cùng lại nhận được tin dữ về anh.

Đêm hôm đó, cô ngồi một mình bên chậu hoa nhài, nhìn những bông hoa trắng muốt nở rộ, hương thơm thoang thoảng lan tỏa trong không khí.

Nhưng cô lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, dường như m.á.u trong người cô đã đông cứng lại.

Cô muốn khóc, nhưng nước mắt chẳng thể rơi. Cô chỉ ngồi đó, lặng lẽ.

Cô tự nhủ: “Anh ấy sẽ về thôi, anh còn chưa kịp ngửi hương hoa nhài mà.”

Thế rồi, chậu hoa nhài ấy cũng c.h.ết theo.

Ngày hôm đó, Phu Lôi như người mất hồn, ôm chậu hoa chạy khắp các chợ hoa ở tỉnh Thiểm Tây, tìm gặp bất cứ ai biết cách chăm sóc hoa.

...

...

Tất cả chỉ để cứu lấy chậu hoa nhài ấy.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng vô ích, nó đã không thể hồi sinh.

Sau đó, cô chỉ biết đứng nhìn chậu hoa từ từ héo úa, khô cạn.

Cô khóa chặt nó trong phòng, cánh cửa ấy vĩnh viễn không mở ra nữa.

Từ đó trở đi, cô không bao giờ trồng hoa nữa, bất kể là loài nào.

Cô cũng không còn yêu hoa, dù là loài hoa nào đi chăng nữa.

Cô vẫn đi làm, tan ca, sống như một ngày bình thường.

Nhiều người bảo cô vô tâm, bảo Từ Cảnh Mậu đã c.h.ế.t mà cô thậm chí chẳng nhỏ nổi một giọt nước mắt.

Cô không quan tâm người khác nói gì.

Nhưng cô không thể để gia đình họ Từ bị người đời chỉ trích.

Vì vậy, khi nhận ra tình cảm của Từ Cảnh Chu dành cho mình, Phu Lôi đã lập tức rời đi.

Những năm qua, với tư cách là bác sĩ tâm lý, cô đã đi đến nhiều đơn vị quân đội, bất kể nơi nào khắc nghiệt, cô đều chịu đựng được.

Cô muốn chịu khổ, muốn bản thân luôn bận rộn, để không còn nghĩ về quá khứ.

Nhưng không biết từ khi nào, những ký ức xưa cũng dần phai mờ theo ý cô.

Thay vào đó, hình bóng một người khác lại ngày càng rõ nét.

Phu Lôi càng cố quên, hình bóng ấy lại càng hiện lên rõ ràng hơn.

Vì thế, cô đã bỏ chạy.

Phu Lôi tưởng rằng mình đã làm đủ rõ ràng, không cần phải nói thêm lời nào.

Nhưng ai ngờ được, Từ Cảnh Chu lại đuổi theo cô đến tận nơi này, và bằng một cách không thể ngờ tới.

“Đồ ngốc!” Cô lạnh lùng nói. “Anh có biết điều này nguy hiểm đến mức nào không?”

Rất nguy hiểm, đặc biệt là khi máy bay gặp phải luồng khí mạnh. Lúc đó, Từ Cảnh Chu không sợ sao?

Không, nếu chỉ một mình anh, anh sẽ không sợ.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc cái c.h.ế.t của mình sẽ khiến cô gái trước mặt đau lòng, sẽ khiến cô khổ sở cả đời, Từ Cảnh Chu đã sợ hãi.

Không ai hiểu Phu Lôi hơn anh. Kể từ khi Từ Cảnh Mậu gặp nạn, cô sống như một tu sĩ khổ hạnh.

Cô đang trừng phạt chính mình.

Bởi trước khi Từ Cảnh Mậu lên đường, anh đã cầu hôn cô, nhưng Phu Lôi không đồng ý ngay, nói sẽ đợi anh trở về mới trả lời.

Ai ngờ, Từ Cảnh Mậu lại gặp nạn trong nhiệm vụ đó, mất tích không một dấu vết.

Phu Lôi đổ lỗi cho bản thân về tất cả.

Cô dường như cũng chấp nhận lời nguyên của người mẹ kế độc ác: Phu Lôi là một kẻ không may

mắn, khắc c.h.ết mẹ ruột, giờ lại khắc c.h.ết cả hôn phu.

Vì thế, cô dùng cách tàn nhẫn này để trừng phạt bản thân, không chấp nhận bất kỳ tình cảm nào từ đàn ông. Kể cả anh.

Không, đúng hơn là anh còn tệ hơn những người đàn ông khác.

Chỉ cần anh lộ chút tình cảm khác biệt, Phu Lôi đã tránh né như tránh rắn rết.

Lần này, Từ Cảnh Chu cũng bị Lưu Mẫn Huệ ép đến đường cùng. Hai năm qua, mẹ anh liên tục giới thiệu người cho anh.

Ban đầu anh không gặp, nhưng giờ không thể từ chối được nữa.

Ngay cả những thủ đoạn cũ của anh cũng không còn tác dụng.

Thấy Lưu Mẫn Huệ sắp dùng đến chiêu khóc lóc, đòi tự tử, Từ Cảnh Chu biết mình không thể chờ đợi thêm nữa.

Nếu anh tiếp tục chờ, Phu Lôi có thể sẽ càng xa anh hơn.

Nhưng không ngờ, vừa mới tỏ tình, ngày hôm sau cô đã cuốn gói bỏ đi.

Cũng lúc này, Từ Cảnh Chu mới phát hiện, Phu Lôi đã lên kế hoạch đến đây từ nửa tháng trước.

Bởi cô đã nộp đơn xin điều chuyển từ lâu.

Từ Cảnh Chu tức đến phát điên.

Khi anh tìm được tin tức về cô và đuổi theo, lại gặp phải tuyết phủ kín núi.

Anh nghĩ đợi thêm một hai ngày cũng không sao, nhưng không ngờ phải chờ gần nửa tháng.

Từ Cảnh Chu không muốn chờ nữa.

Đúng lúc này, anh biết được có một chuyến bay quân sự trở về căn cứ.

Trên máy bay chỉ có sáu người, bao gồm phi công, và còn một chỗ trống.

Nhưng địa vị của Từ Cảnh Chu không phù hợp.

Lúc này, vị lãnh đạo căn cứ tỏ ra vô cùng xảo quyết.

Khi biết Từ Cảnh Chu là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, ông ta ngay lập tức đề nghị nếu anh đồng ý đến làm việc tại bệnh viện căn cứ, vấn đề địa vị sẽ được giải quyết.

Đúng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Nhưng Từ Cảnh Chu vốn cũng định điều chuyển đến đây, bởi Dương Duy Lực và Phu Lô đều đã tới, lẽ nào anh lại không đi?

Vì thế, anh thuận theo dòng nước mà đến.

Nhưng khi máy bay rung lắc, anh vẫn sợ.

Sợ cô sẽ đau lòng.

Giờ đây, nhìn thấy cô tức giận, nụ cười trên mặt Từ Cảnh Chu lại càng rạng rỡ.

“Anh bị bệnh à? Cười cái gì?” Phu Lô mặt lạnh như tiền nói. “Tôi nói cho anh biết, Từ Cảnh Chu, anh hãy mau rời khỏi đây đi.”

“Nếu tôi không đi thì sao?” Từ Cảnh Chu nín cười, lấy tay che mũi nói.

Anh phát hiện ra, Phu Lôì lúc tức giận trông sống động hơn rất nhiều so với vẻ mặt vô cảm ngày trước.

Có lẽ, đến đây là quyết định đúng đắn.

“Phu Lôì,” không đợi cô trả lời, Từ Cảnh Chu lại nói, “Em cứ chạy đi, dù em ở đâu, tôi cũng sẽ đợi em.”

“Đồ điên.” Phu Lôì mắng một câu. “Anh hãy đợi thời tiết tốt rồi mau rời khỏi đây.”

“Đây không phải nơi anh nên ở.” Cô lạnh lùng nói. “Anh còn có cha mẹ, đừng để cô ấy buồn nữa.”

Nói xong, cô bỏ đi.

Trên lầu, Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi đứng bên cửa sổ, nhìn đôi nam nữ dưới gốc cây xa xa.

“Chị Phu Lôì hình như rất tức giận.” Chu Chiêu Chiêu lo lắng nói.

“Chẳng phải rất tốt sao?” Hứa Quế Chi cắt một đĩa táo, đưa cho Chu Chiêu Chiêu một miếng, cười nói. “Không cãi vã mới là vấn đề.”

Phu Lôì ngày trước giống như một tu sĩ, mọi thứ đều bình lặng.

Làm sao có thể như bây giờ?

Hứa Quế Chi mỉm cười: “Ăn táo đi, đừng quan tâm đến họ, để họ tự giải quyết.”

Càng ồn ào, càng có thể mang đến kết quả bất ngờ!

Chương 333

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cắn miếng táo, nhìn hai người dưới lầu, bỗng cảm thấy lời Hứa Quế Chi nói rất có lý.

Không cãi vã mới là vấn đề.

“Cãi nhau kịch liệt thật đấy.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Đúng vậy,” Hứa Quế Chi chẳng chút sốt ruột, còn cúi người nhìn kỹ, tặc lưỡi hai tiếng, “Mấy năm nay, đây là lần đầu tiên tôi thấy Phu Lôi tức giận như vậy.”

Hai người đứng trên lầu xem kịch.

Nhưng chưa xem được bao nhiêu thì Phu Lôi đã lạnh mặt bỏ đi.

Còn Từ Cảnh Chu thì như nước đổ lá khoai, lững thững đi theo sau.

Trông thật buồn cười.

Khi hai người lên lầu, Phu Lôi nói với Hứa Quế Chi: “Cô ơi, anh ta ăn cơm xong ngày mai sẽ đi.”

...

...

Từ Cảnh Chu liếc nhìn cô, không nói gì.

“Vậy thì tối nay chúng ta ăn lẩu đi.” Hứa Quế Chi cười nói, “Ăn lẩu phải đông người mới vui.”

Phu Lôi: “...”

Cô cảm thấy lời mình nói chẳng ai để tâm.

Thật bực!

Hứa Quế Chi đi chuẩn bị nước dùng từ xương bò, Chu Chiêu Chiêu định vào bếp giúp nhưng bị đuổi đi ngủ: “Có lao động nam ở đây rồi.”

“Đến tay không mà còn không chịu làm việc, chỉ biết ăn sao?” Hứa Quế Chi nói.

“Để tôi giúp.” Từ Cảnh Chu cười tiến lại gần, “Cô bảo gì tôi làm nấy.”

“Thật không?” Hứa Quế Chi nhướn mày nhìn anh.

“Tất nhiên,” Từ Cảnh Chu cười đáp, “Miễn là đừng đuổi tôi đi là được.”

Hứa Quế Chi trừng mắt nhìn anh.

Phu Lô thật sự muốn Hứa Quế Chi thả lỏng chừng nào Từ Cảnh Chu đi luôn, người này mặt dày quá.

Chu Chiêu Chiêu đi ngủ, Phu Lô đứng một mình trong phòng khách một lúc, cuối cùng cầm lấy quyển sách của Chu Chiêu Chi đọc.

Nhưng tai cô vẫn dỏng lên nghe ngóng động tĩnh trong bếp.

Không biết Từ Cảnh Chu đã nói gì mà khiến Hứa Quế Chi bật cười, hai người cứ thế thì thầm trò chuyện.

Phu Lô nghe một lúc, rồi chuyển tâm đọc sách, chẳng mấy chốc đã chìm vào trang sách.

Đột nhiên, cô cảm thấy chiếc ghế sofa bên cạnh hơi lún xuống, có người ngồi xuống cạnh cô.

Hơi thở quen thuộc khiến cơ thể Phu Lô căng thẳng, bên tai vang lên giọng nói của Từ Cảnh Chu:

“Xong hết rồi.”

Phu Lôì “ừ” một tiếng, nhấn mạnh lần nữa: “Ngày mai anh đi nhé.”

“E là không được rồi.” Từ Cảnh Chu cười, “Tôi đã nhận lời lãnh đạo đến bệnh viện ở đây, với lại... đường núi bị phong tỏa, tôi cũng không đi đâu được.”

Phu Lôì: “...”

Cô trừng mắt nhìn anh, “Từ Cảnh Chu!”

“Tôi đây.” Từ Cảnh Chu vẫn cười.

Phu Lôì không nói thêm, quay mặt đi chỗ khác: “Anh làm vậy chỉ khiến tôi thêm khó xử.”

Trái tim Từ Cảnh Chu đau nhói, vừa định nói gì thì Hứa Quế Chi từ bếp bước ra: “Tôi nấu chút mì, ai ăn không?”

Chu Chiêu Chiêu giờ không còn ghen nên đổi nhanh, bà dùng nước dùng vừa hầm nấu chút mì cho cô.

“Không ăn.” Hai người đồng thanh đáp.

Hứa Quế Chi không trêu chọc họ, cười xách bát đi gõ cửa phòng Chu Chiêu Chiêu: “Vậy muốn ăn thì tự nấu nhé.”

Không khí trong phòng khách lúc này bị phá vỡ.

Từ Cảnh Chu thâm thở phào.

Phu Lôì cũng không nói thêm lời nào.

Bữa lẩu tối hôm đó vì có Từ Cảnh Chu nên rất vui.

Ăn xong, Từ Cảnh Chu giúp Hứa Quế Chi dọn dẹp bếp, lúc ra ngoài thì Phu Lôì đã đi mất.

“Cô ấy không cho nói.” Chu Chiêu Chiêu nhún vai.

“Không sao, từ từ.” Từ Cảnh Chu cười, không hề nản lòng.

“Cố lên nhé.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cô rất quý Phu Lôi, nên không nỡ nhìn cô cứ thế mãi.

“Vô dụng,” Hứa Quế Chi liếc nhìn anh, “Về khoản mặt dày, anh phải học hỏi Dương lão tam nhiều lắm.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Vô tình bị vạ lây?

Nhưng nghĩ đến chuyện Dương Duy Lực ngày trước theo đuổi mình, cô không nhịn được cười.

“Con này,” Hứa Quế Chi nói, “Cứ coi cô ấy như một người phụ nữ bình thường, đừng nghĩ quá nhiều.”

Ai cũng mang theo quá nhiều gánh nặng, bà nhìn hai đứa trẻ này mà xót xa.

“Con người ta, phải biết nhìn về phía trước.” Bà thở dài.

Từ Cảnh Chu cười: “Vâng.”

Phải nhìn về phía trước.

Nhưng với họ, điều đó thật không dễ dàng.

Mấy ngày sau, Phu Lôi biến mất, hỏi ra mới biết cô xuống đơn vị kiểm tra sức khỏe cho binh lính.

Trời lạnh thế này, ai cũng trốn trong phòng có lò sưởi.

Chỉ có cô, chạy xuống tận đơn vị để khám cho các chiến sĩ.

Chu Chiêu Chiêu thở dài.

Giờ cô đã đồng tình với Hứa Quế Chi: Hai người này còn lâu mới tới được với nhau.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhìn hai người, Chu Chiêu Chiêu lại nhớ đến Dương Duy Lực.

Cô đặt tay lên bụng.

Từ lần đầu thai máy, mấy ngày sau cũng có vài lần nữa.

Tiếc là Dương Duy Lực không có ở đây.

Và anh cũng không biết Chu Chiêu Chiêu mang thai đôi.

Vì mang song thai nên tháng thứ ba cô vô cùng mệt mỏi, nghén cũng rất nặng.

Nhớ lại hôm đi khám với Hứa Quế Chi, khi bác sĩ siêu âm nói cô mang thai đôi, hai người đã vui mừng thế nào.

Bây giờ chính sách kế hoạch hóa gia đình đã bắt đầu, đặc biệt là người như Dương Duy Lực, nếu sinh con thứ hai sẽ bị buộc thôi việc ngay lập tức.

Hứa Quế Chi tuy không nói ra, nhưng bà luôn nghĩ rằng có thêm con là có thêm niềm vui.

Nhưng chính sách trước đây quy định rõ, với lại bà cũng không phải là mẹ chồng cổ hủ, bắt buộc phải có con trai.

Trong nhà họ, con gái luôn được cưng chiều hơn con trai.

Giờ Chu Chiêu Chiêu mang thai đôi, Hứa Quế Chi vui không tả xiết.

Thời buổi này, song thai rất hiếm, lại thêm chính sách kế hoạch hóa, bà cảm thấy Chu Chiêu Chiêu chính là phúc tinh của gia đình.

Cô dâu này quả là tuyệt vời.

Thấm thoát đã một tuần trôi qua, các trường tiểu học cũng bước vào kỳ thi cuối kỳ, sau khi nhận giấy báo là có thể nghỉ hè.

Vương Thái Hồng vì đi học muộn, lẽ ra phải học lớp năm, nhưng giờ mới học lớp ba.

Chu Chiêu Chiêu lập kế hoạch cho cô bé, bảo nghỉ hè đến nhà cô để cô kèm cặp, cố gắng trong hè năm sau học xong chương trình lớp bốn và lớp năm, để sau hè có thể học lên lớp sáu.

Như vậy là nhảy cóc một lớp, trở về đúng lớp mà cô bé đáng lẽ phải học.

Cùng đi theo còn có A Hợp Kỳ.

Chu Chiêu Chiêu cũng chỉ biết qua lời kể của cậu bé rằng cậu chưa từng đi học.

Biết được Triệu Đan không cho A Hợp Kỳ đi học, Chu Chiêu Chiêu xông thẳng đến bệnh viện, mắng cho Triệu Đan một trận.

Dù lúc đó, cô ta vẫn đang nằm viện.

Chương 334

DTV-EBOOK

A Hợp Kỳ luôn mong muốn được đi học, nhưng cậu biết mẹ mình căm ghét người Hán, nên khi Triệu Đan bảo không cho cậu đến trường, dù rất muốn, cậu vẫn nghe lời.

Chỉ là, thường lén chạy ra ngoài lớp học khi mẹ không để ý, ngồi đó nghe lũ trẻ bên trong đọc bài.

A Hợp Kỳ biết Vương Thái Hồng.

Cô bé gái cũng em đi học khiến cậu vô cùng ngưỡng mộ.

Bởi bố cô ấy dù là người tàn tật, vẫn muốn con gái mình được học hành.

Còn cậu...

Tuy nhiên, A Hợp Kỳ rất thông minh, dù chỉ ngồi ngoài cửa sổ lớp học, cậu tiếp thu rất nhanh.

Thậm chí, đôi khi còn nhanh hơn cả những đứa trẻ ngồi trong lớp.

Nhưng sau này Triệu Đan bị ốm, bố cậu thường xuyên phải đi xa, trách nhiệm chăm sóc mẹ đổ lên vai cậu, cậu không còn thời gian ra ngoài lớp học nữa.

...

...

Chu Chiêu Chiêu làm một bài kiểm tra cho cậu, phát hiện A Hợp Kỳ rất thông minh. Chưa từng đi

học một ngày, chỉ nghe lén bên ngoài lớp, trình độ của cậu đã tương đương học sinh lớp ba.

Hơn nữa, A Hợp Kỳ có năng khiếu đặc biệt với môn toán. Chu Chiêu Chiêu thử cho cậu làm bài toán “gà và thỏ cùng chuồng”, cậu đã giải được!

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy, có lẽ do mang thai nên tâm tính không ổn định, khi nghe Triệu Đan nói không muốn cho con trai biết chữ, cô đã không kìm được mà mắng cho bà ta một trận.

“Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào ích kỷ như bà.” Cô tức giận nói, “Vì bà bị bỏ rơi, nên bà căm ghét tất cả người Hán sao?”

“Bà có bao giờ nghĩ, có lẽ bà không bị bỏ rơi, bố mẹ bà đang ở đâu đó vẫn không ngừng tìm kiếm bà?”

“Để tìm bà, tóc họ đã bạc trắng.”

“Để tìm bà, họ từ bỏ bao cơ hội tốt đẹp, chỉ để ở lại nơi cũ, hy vọng một ngày bà có thể nhớ ra mà trở về?”

“Còn bà, dùng sự ngu muội và ích kỷ của mình để tước đoạt quyền được giáo dục của con trai, hủy hoại tài năng của nó, chỉ vì lòng hận thù cá nhân.”

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy, người phụ nữ này không xứng đáng có một đứa con ngoan ngoãn và hiếu chuyện như A Hợp Kỳ.

Triệu Đan tuy từ nhỏ đã phiêu bạt, nhưng sau khi gặp A Khố Trát Y, bà ta được cưng chiều hết mực. Những năm qua, chưa từng ai dám nói với bà ta những lời nặng nề như vậy.

Ngay cả A Hợp Kỳ nhỏ bé cũng biết mẹ mình yếu ớt cần được chăm sóc.

Bị Chu Chiêu Chiêu mắng thẳng mặt, xé toạc những góc tối nhất trong lòng, Triệu Đan mặt mày tái mét: “Việc này liên quan gì đến cô?”

“Không liên quan, là tôi nhiều chuyện.” Chu Chiêu Chiêu nhìn bà ta đầy châm biếm, “Và cũng chẳng liên quan gì đến bà.”

Nếu chỉ vì Triệu Đan, cô còn chẳng thèm nhìn.

Cô chỉ xót xa cho A Hợp Kỳ, một đứa trẻ tốt bụng lại bị người mẹ ích kỷ và mù quáng như Triệu Đan hủy hoại.

“Lời đã nói hết.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh, “10 giờ sáng mai, tôi sẽ dạy A Hợp Kỳ hai tiếng buổi sáng, hai tiếng buổi chiều.”

“Đến hay không tùy bà.” Cô nói, “Còn lại, yên tâm, tôi sẽ không vì bà mà trút giận lên A Hợp Kỳ.”

Nói xong, cô quay đi không ngoảnh lại.

Chỉ để lại Triệu Đan với vẻ mặt hoang mang và giằng xé.

[Truyện được đăng tải duy nhất tại
MonkeyD.net.vn

- <https://monkeydtruyen.com/quan-hon-ngot-ngao-nang-dau-nho-cua-dai-lao-tai-sinh-roi/chuong-334-tai-sao.html>.]

Vậy là, có thể bà không bị bỏ rơi, cũng không phải đứa trẻ không ai nhận, bố mẹ bà thực sự vẫn đang tìm kiếm bà, phải không?

Ý nghĩ này, những năm qua không phải chưa từng xuất hiện trong đầu Triệu Đan, nhưng bà ta nhanh chóng phủ nhận nó.

Nếu thực sự có tìm, sao bao năm vẫn không thấy?

Sao một tin tức cũng không có?

Nhưng giờ bị Chu Chiêu Chiêu nói ra, ý nghĩ ấy lại càng mãnh liệt.

“Cô biết điều gì sao?” Khi Chu Chiêu Chiêu mở cửa, Triệu Đan đột nhiên hỏi.

“Không biết.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Nhưng tôi quen một cặp vợ chồng, con họ bị bắt cóc khi còn nhỏ.”

“Bao năm qua, họ chưa từng bỏ cuộc. Mỗi năm, họ dành hết tiền tiết kiệm để đi khắp nơi tìm kiếm, chỉ cần có một manh mối nhỏ, họ lập tức lên đường.”

“Dù đã hơn hai mươi năm, dù biết hy vọng mong manh, họ vẫn chưa từng từ bỏ.”

“Suốt những năm ấy, họ sống trong day dứt, hối hận vì sao năm xưa không cẩn thận hơn để bảo vệ con mình.”

Tuy Chu Chiêu Chiêu chỉ nhìn thấy ảnh của Dương Kha Vân, nhưng mỗi lần Hứa Quế Chi nhắc đến, bà đều thở dài tiếc nuối. Những cuộc điện thoại giữa họ, giọng nói đầy ăn năn và tự trách của Dương Kha Vân cũng không thể giả dối.

Theo lời Dương Duy Lực, tiền tiết kiệm bao năm của Dương Kha Vân đều dành để tìm con. Sức khỏe của bà cũng vì những năm tháng bôn ba và dằn vặt mà suy yếu.

“Họ vẫn ở lại nơi ấy, chỉ hy vọng một ngày đứa trẻ nhớ lại quá khứ, trở về tìm họ.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Triệu Đan.

Bà ta sững người, tay siết chặt tấm ga giường trắng.

Chu Chiêu Chiêu không nói thêm lời nào.

Theo lời Dương Duy Lực, con gái Dương Kha Vân mất tích khi đã năm tuổi, lúc ấy hẳn đã có chút ký ức.

Vì thế, dù có cơ hội chuyển đến nơi tốt hơn, họ vẫn không đi.

Ngay cả khi những ngôi nhà xung quanh đã được xây mới, nhà họ vẫn giữ nguyên như cũ.

Tất cả chỉ hy vọng một ngày đứa con nhớ lại, trở về tìm họ.

Thời buổi này, nạn buôn người hoành hành, trẻ em mất tích quá nhiều, việc tìm kiếm như mò kim đáy bể.

Vừa bước ra khỏi phòng bệnh, Chu Chiêu Chiêu thấy A Hợp Kỳ đang đứng đó khóc.

Lúc này cô cố tình bảo cậu đi lấy thuốc cho Triệu Đan, không muốn cậu nghe những lời này.

Nhưng giờ xem ra, cậu bé đã nghe hết.

Chu Chiêu Chiêu xót xa bước tới, xoa đầu cậu: “Đừng khóc, không sao đâu.”

A Hợp Kỳ nhìn cô với đôi mắt đẫm lệ.

“Nếu mẹ cậu không đồng ý,” Chu Chiêu Chiêu chớp mắt, “chúng ta có thể học lén.”

A Hợp Kỳ từng ngồi ngoài lớp học, giờ cô có thể dạy riêng cho cậu, bất kể Triệu Đan có đồng ý hay không.

“Tại sao?” A Hợp Kỳ hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Sao nhiều ‘tại sao’ thế?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Cậu chỉ cần biết, học thật tốt là được.”

Bởi vì, đôi mắt cậu giống hệt đứa trẻ trong ký ức tiền kiếp của cô. Ánh nhìn ấy khiến cô mở ra những hồi ức đã khóa kín từ lâu về đứa trẻ năm xưa.

Kiếp trước, cô không đủ khả năng bảo vệ cậu. Kiếp này, nhất định sẽ không như vậy.

Chương 335

DTV-EBOOK

Nhìn cậu bé ôm mình khóc nức nở, đôi mắt Chu Chiêu Chiêu cũng rơm rớm lệ.

Giờ cô đã biết đứa trẻ mà Dương Duy Lực mang về kiếp trước là ai rồi.

Chính là cậu bé đang khóc thảm thiết trước mặt, chỉ có điều lúc ấy cậu đã dùng lại tên Hán của mình - Triệu Khánh.

Kiếp trước, khi cậu được nhận về, thiên hạ đồn đại đó là con riêng của Dương Duy Lực, bởi ngũ quan của cậu khá giống anh.

Một đứa trẻ giống Dương Duy Lực, không phải con riêng thì là gì?

Lúc ấy trong làng đủ thứ lời đồn, có kẻ còn chê bai Chu Chính Văn nhìn người không tinh, gả con gái cho một kẻ bạc tình như thế.

Nhưng A Hợp Kỳ kiếp trước gầy gò ốm yếu, thân thể suy nhược chẳng khác gì đứa trẻ lên năm.

Dương Duy Lực chỉ nói với cô, bố mẹ đứa trẻ đều mất rồi, nó đã trải qua nhiều đau khổ, bảo cô chăm sóc nó chu đáo.

A Hợp Kỳ kiếp trước không có ánh mắt rạng ngời như bây giờ, có lẽ vì biến cố mất cha mẹ đã biến cậu thành con rối vô hồn.

...

...

Chu Chiêu Chiêu đã tốn rất nhiều công sức để cậu mở miệng nói chuyện, nhưng thân thể cậu đã tổn thương quá nhiều.

Đặc biệt sau khi Dương Duy Lực gặp nạn, cậu bé phải sống nhờ thuốc thang.

Kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu không biết cậu đã trải qua những gì?

Dương Duy Lực mất tích, đứa trẻ ốm yếu nằm chờ c.h.ết giữa mùa đông giá rét vì không có tiền chữa trị.

Chu Chiêu Chiêu kiếp trước với tâm thế quyết đoán, đã đầu độc cả nhà người chú, rồi cũng c.h.ết trong tháng Chạp lạnh lẽo ấy.

Sau khi trọng sinh, ký ức về đứa trẻ dường như bị khóa chặt.

Mãi đến khi mang thai, hình ảnh đứa bé kiếp trước mới hiện về trong tâm trí cô.

Và rồi, A Hợp Kỳ xuất hiện.

Lúc đầu, cô không liên tưởng cậu bé khỏe mạnh này với đứa trẻ ốm yếu năm xưa.

Bởi vóc dáng và thần thái của hai người quá khác biệt.

Một đứa nằm liệt giường cần chăm sóc, đôi mắt vô hồn. Một đứa tràn đầy sức sống, ánh mắt lấp lánh hi vọng về tương lai.

Giờ đây, cậu bé ấy đang đứng trước mặt cô, ôm cô khóc nức nở.

Chu Chiêu Chiêu giơ tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu: “Cứ khóc đi, từ nay không phải sợ gì nữa, đã có chị.”

Kiếp trước, dù ốm yếu, cậu bé vẫn ham học hỏi. Những tờ báo dán tường, cậu nằm đọc không biết bao nhiêu lần.

Vì không có tiền đi học, Chu Chiêu Chiêu đã mượn sách của trẻ con trong làng cho cậu.

Kiếp này, chỉ cần cậu muốn đọc sách gì, dù đắt đến mấy cô cũng sẽ mua cho.

Huống chi chỉ là dạy cậu biết chữ.

Và Chu Chiêu Chiêu dường như cũng hiểu được bi kịch A Hợp Kỳ kiếp trước.

Cô không khỏi ngoảnh lại nhìn phòng bệnh.

Đợi Dương Duy Lực về, cô sẽ bảo anh điều tra chuyện này.

Bây giờ trong nước đã có phương pháp xét nghiệm DNA để kiểm tra quan hệ huyết thống.

Nhưng từ phản ứng của Triệu Đan hôm nay, Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ liệu bà ta có chút ký ức nào đó nên mới không muốn về nhận bố mẹ?

Dù sao, với A Hợp Kỳ ở đây, kiếp trước cậu được Dương Duy Lực mang về, chứng tỏ thân phận Triệu Đan chính là con gái Dương Kha Vân.

Bằng không, Dương Duy Lực đã không đưa đứa trẻ ấy về cho cô nuôi.

Có lẽ, anh định đợi chuyển công tác này xong sẽ dẫn cậu bé đến gặp Dương Kha Vân.

Ai ngờ anh lại gặp nạn.

Càng không ngờ, đó lại là vĩnh biệt.

Trong phòng bệnh, Triệu Đan tuy không nghe được câu chuyện của hai người, nhưng tiếng khóc nức nở của con trai vẫn lọt vào tai bà.

Bà bất động nhìn lên trần nhà, không hiểu sao lời Chu Chiêu Chiêu lúc này cứ văng vẳng bên tai.

Có phải bà đã sai?

Đúng như Chu Chiêu Chiêu đoán, bà thực sự có chút ký ức, nhưng rất ít.

Trong ký ức mơ hồ ấy, một người phụ nữ dịu dàng ôm cậu bé vào lòng, trách mắng cô bé: “Hân Hân, sao con có thể đối xử với em trai như thế?”

Rồi bà ta âu yếm vỗ về cậu bé.

Sau đó, bà bị đưa vào trại mồ côi, rồi được nhận nuôi. Năm đầu còn tốt, cho đến khi cha mẹ nuôi sinh được con trai.

Triệu Đan nhận ra, một phần vì bà không phải con ruột, phần khác họ thích con trai hơn.

Đúng vậy, nơi đó tư tưởng trọng nam khinh nữ rất nặng nề.

Họ thích con trai đến vậy, bà cũng chẳng thiết tha quay về.

Ký ức về người mẹ không yêu thương mình đã ăn sâu vào tiềm thức.

Nhưng giờ, Chu Chiêu Chiêu nói cho bà biết tất cả đều sai, rất có thể bố mẹ ruột vẫn đang tìm kiếm bà.

Trái tim Triệu Đan lại rộn lên, có lẽ bà thực sự không bị bỏ rơi, mà là đi lạc, bố mẹ vẫn yêu thương và tìm kiếm bà suốt bao năm.

Nếu đúng như vậy, thì cả đời bà sống trong hận thù thật nực cười.

Bỗng nhiên, Triệu Đan thấy sợ hãi.

Bà sợ gặp lại bố mẹ, nếu họ biết bà hoàn toàn có thể trở về, liệu có thất vọng? Có còn yêu bà nữa không?

Chu Chiêu Chiêu không biết những suy nghĩ này, trên đường từ bệnh viện về, cô gặp Chính ủy Triệu.

“Từ xa đã thấy giống cô.” Chính ủy Triệu ngồi trên xe, hạ cửa kính xuống nói với Chu Chiêu Chiêu, “Lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Chu Chiêu Chiêu cũng không khách sáo, lên xe hỏi: “Thưa lãnh đạo, năm nay anh ấy có về kịp Tết không ạ?”

Chính ủy Triệu hôm nay đi công tác, vợ ông từ khi theo Chu Chiêu Chiêu mua trái phiếu kiếm tiền, giờ lại mở tiệm mì kinh doanh khá tốt, nên Lưu Thục Mai luôn nhắc đến cô.

“Cô ấy là quý nhân của tôi.” Lưu Thục Mai nói.

Vì thế, Chính ủy Triệu cũng rất có cảm tình với Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu là gia đình khác hỏi, ông có thể giáo huấn: “Công tác bảo mật chưa tốt.”

Nhưng với Chu Chiêu Chiêu thì khác.

“Chắc là kịp về ăn Tết.” Chính ủy Triệu nói.

Dạo này không có điện thoại báo về, nghĩa là mọi việc vẫn theo kế hoạch.

Nhưng Chính ủy Triệu vừa đưa Chu Chiêu Chiêu về nhà an toàn, chưa kịp trở lại cơ quan thì nhận được tin dữ.

Dương Duy Lực gặp nạn.

“Mất tích?” Chính ủy Triệu hét vào điện thoại, “Mất tích là thế nào? Nghĩa là sao?”

Bên kia nói gì đó, ông tức giận chửi thề: “Mẹ kiếp, c.h.ế.t tiệt!”

Để Chính ủy Triệu phải thốt lời tục tĩu, bên kia im lặng một lúc.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Ông bóp trán, cúp máy.

“Chết tiệt!”

Ông lại chửi một câu, đ.ấ.m mạnh vào bàn: “Khốn nạn!”

Chương 336

DTV-EBOOK

Mấy đêm gần đây, Chu Chiêu Chiêu ngủ không ngon giấc, trần trọc mãi mà không tài nào chợp mắt được, trong lòng cứ bồn chồn như có chuyện gì sắp xảy ra.

Nhưng mới đây cô vừa hỏi Chính ủy Triệu và được biết Dương Duy Lực sẽ về trước Tết, nên cô không nghĩ đến chuyện của anh.

Hôm nay thời tiết đẹp, sáng sớm Chu Chiêu Chiêu đã bị đánh thức: “Dậy đi, đến phân thịt lợn nào.”

Năm nay là năm đầu tiên đơn vị thí nghiệm thành lập, lại thêm thành công trong đợt diễn tập trước, lãnh đạo hỏi Dương Duy Lực và đồng đội muốn phần thưởng gì?

Mấy anh lính này chỉ xin được ăn đầu lợn vào cuối năm.

Thế là lãnh đạo căn cứ vung tay đồng ý ngay.

Hôm qua đã đưa mấy con lợn đến, hôm nay mổ thịt chia cho các gia đình.

Không chỉ thịt lợn, còn có cả hoa quả và rau củ dự trữ.

Mục đích là để các gia đình có ấn tượng tốt trong cái Tết đầu tiên ở đây.

...

...

Dương Duy Lực không nhà, hôm qua có chiến sĩ đến thông báo.

Thực ra có thể giao tận nhà, nhưng đến tận nơi nhận thì ý nghĩa khác hẳn, lại tăng thêm tình đoàn kết và gắn bó giữa các gia đình.

“Hay con ngủ thêm, mẹ đi nhận đồ.” Hứa Quế Chi thấy cô gái ngủ liền nói.

“Cùng đi ạ.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

Đồ nhiều, hơn nữa cô muốn cùng Hứa Quế Chi đi dạo, ở nhà một mình dễ suy nghĩ linh tinh.

“Vậy được, con mặc quần áo rồi ra ăn sáng.” Hứa Quế Chi nói, “Hôm nay trời đẹp, ta đi bộ vừa phơi nắng.”

Đường đã được bộ đội dọn sạch sau trận tuyết, mấy ngày nay nắng đẹp nên chẳng có tí băng nào.

Chu Chiêu Chiêu mới mang thai, vận động nhiều sẽ tốt cho sau này.

Hai mẹ con đến khá muộn, vừa tới nơi đã được mọi người nhiệt tình chào hỏi: “Chiêu Chiêu à, bụng cậu trông giống con trai đấy.”

Có người nắm tay Hứa Quế Chi: “Chị ơi, nhìn là biết có phúc khí rồi.”

Bọn trẻ cũng vây quanh Chu Chiêu Chiêu: “Chào cô giáo Chu.”

Chẳng mấy chốc, nhà ăn tập thể vốn vắng vẻ bỗng trở nên náo nhiệt.

“Nghe nói năm nay căn cứ cũng có liên hoan Tết đấy.” Ai đó nói, “Vào đêm 23 tháng Chạp, không biết

chúng ta có được xem không.”

“Diễn mấy đêm liền mà.” Người khác đáp, “Đêm 23 chắc dành cho lãnh đạo và bộ đội thôi.”

“Vậy nhớ thông báo cho chúng tôi nhé,” có người nói, “Năm nay không về quê, được xem văn nghệ cũng hay.”

“Cô ơi, cô cũng đến rồi ạ.” Hứa Quế Chi đang nói chuyện với mấy người thì nghe tiếng gọi, quay lại thấy Đào An Di.

“Ừ, đến nhận đồ.” Hứa Quế Chi mỉm cười nhạt nói.

Trước đây bà cũng khá thích Đào An Di, lần đầu đến đây còn mang đặc sản Thiểm Tây tặng cô ta.

Nhưng từ khi biết chuyện trái phiếu là do Đào An Di đứng sau phá hoại thanh danh Chu Chiêu Chiêu, thêm mấy chuyện trước, thái độ của bà với cô ta dần lạnh nhạt.

Đào An Di có lẽ cũng nhận ra, sau này ít chủ động tìm bà.

Hôm nay không hiểu sao lại bất ngờ xuất hiện.

“Em nghe nói Chiêu Chiêu có thai,” cô ta nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Dạo này thế nào rồi?”

“Tốt.” Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn Đào An Di, hôm nay cô ta trang điểm rất kỹ.

Và có vẻ rất đắc ý.

“Vậy thì tốt.” Đào An Di cười quay sang nói với Hứa Quế Chi, “Cô ơi, cô biết chưa, năm nay căn cứ có chương trình đón xuân.”

“Đơn vị thí nghiệm chúng em lần đầu tham gia hoạt động này, nên em đã tập hợp mấy chị em dàn dựng tiết mục.” Đào An Di đặc chí nói, “Không ngờ được đoàn trưởng Tả chọn luôn.”

“Cô muốn xem thì cứ bảo em, em xếp chỗ tốt cho cô.” Đào An Di nói.

Nói xong, lại liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Nhờ biên đạo múa, cô ta được lãnh đạo đánh giá cao, ngay cả đoàn trưởng văn công Tả cũng chủ động bắt chuyện, nghe nói cô ta từng tập múa mấy năm liền còn nói đùa: “Nếu cô chưa lấy chồng, tôi đã mời cô về đoàn văn công rồi.”

Dù chỉ là nói đùa, nhưng với Đào An Di đó là sự khích lệ lớn.

Được lãnh đạo đánh giá cao, lại là nhờ năng lực bản thân, không liên quan gì đến Trần Quốc Bình.

Không như một số người, suốt ngày dựa vào hào quang của đàn ông.

Nghĩ đến đây, Đào An Di khinh miệt nhìn Chu Chiêu Chiêu, có thai thì sao chứ?

Chà... nghĩ mà tội nghiệp, một nữ sinh đại học lại bị giam cầm trong gia đình chật hẹp.

Phụ nữ phải tỉnh táo mới được.

Đào An Di lướt mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, rồi đứng đĩnh bỏ đi.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Lại lên cơn gì thế này?

Nhưng cô nhanh chóng gạt suy nghĩ đó sang một bên.

Dù sao cũng là người không liên quan.

“Con bé An An này càng ngày càng không ra gì.”
Hứa Quế Chi lắc đầu.

Không hiểu nó kiêu ngạo cái gì.

Đồ phân phối đã được chia sẵn theo chức vụ, Lưu Thục Mai hôm nay đến muộn một chút, nhưng vừa kịp thấy cảnh này.

“Có lẽ nó tham gia văn nghệ nên lên cơn.” Lưu Thục Mai nói.

Đào An Di đã mấy lần đến quán cô, nói năng rất kiêu ngạo.

Kiểu như: “Vợ chính ủy mà đi làm việc thô kệch thế này?”

Mở quán có gì là thô kệch?

Với Lưu Thục Mai, kiếm tiền nuôi gia đình, lại là nghề lương thiện, không có gì xấu hổ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng Đào An Di cho rằng cô tự hạ thấp mình:
“Cô bị Chu Chiêu Chiêu tẩy não rồi, chỉ biết mùi tiền.”

Lưu Thục Mai trừng mắt.

Không thèm đáp lại, không ngờ hôm nay nó còn ra vẻ ta đây trước mặt Chu Chiêu Chiêu.

Lưu Thục Mai không hiểu nổi, Chu Chiêu Chiêu là sinh viên đại học, lại là giáo viên trường căn cứ, nó chỉ biên đạo một tiết mục tham gia liên hoan mà đắc chí thế?

Thật không biết trời cao đất dày.

Tốt nhất nên tránh xa loại người này.

Nhưng nghĩ đến chuyện mấy hôm nay chồng cô hay thở dài, Lưu Thục Mai muốn hỏi nhưng anh không nói, chỉ dặn: “Em rảnh thì chăm sóc Chu Chiêu Chiêu nhiều hơn.”

Cô không biết chuyện gì, nhưng... hiểu tính chồng mình, không có việc gì anh sẽ không nói thế.

Có lẽ... là Dương Duy Lực gặp chuyện rồi.

Nghĩ vậy, Lưu Thục Mai vội cúi đầu che đi ánh mắt lo lắng, nói: “Nó bị điên đấy, đừng để ý.”

Chu Chiêu Chiêu thè lưỡi.

Cô cũng nghĩ vậy.

Nhưng xem ra Đào An Di cũng có không ít kẻ a dua.

Nhìn đám người vây quanh Đào An Di, cô mỉm cười.

Chương 337

DTV-EBOOK

Nếu là kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu có lẽ sẽ ghen tị với Đào An Di, đi đâu cũng được chú ý, có nhiều bạn bè như vậy.

Nhưng trải qua một kiếp sống, nếm đủ ngọt bùi cay đắng, cô không còn ghen tị nữa.

Bạn bè không cần nhiều, chỉ cần vài người tri kỷ là đủ.

Như Lưu Thục Mai đang đứng trước mặt cô: “Đừng để ý đến nó, đồ bệnh hoạn, sau này nếu gặp một mình thì tránh xa ra.”

“Không cần vì một con chuột mà đập vỡ bình ngọc.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Ai là chuột, ai là bình ngọc?

Không cần nói cũng hiểu.

“Ôi,” cô thở dài, “Không biết Vương Hồng giờ thế nào rồi?”

“Ừ.” Nhắc đến cô ấy, Chu Chiêu Chiêu cũng lo lắng.

...

...

Vương Hồng sau khi rời đi có gọi điện một lần, chỉ nói sẽ vào miền Nam, ổn định sẽ liên lạc lại.

Nhưng từ đó đến giờ cô ấy biệt vô âm tín.

“Đồ vô tâm.” Lưu Thục Mai nói, “Nhưng với tính cách đó, làm gì cũng thành công thôi.”

Chịu khó, lại quyết đoán và nhanh nhẹn.

Miễn là cô ấy muốn, nhất định sẽ làm được.

Chu Chiêu Chiêu cũng nghĩ vậy.

Hai người không đợi lâu thì đến lượt nhận đồ, phân phối theo chức vụ của gia đình.

Đồ nhiều, may mà Lưu Thục Mai đi xe đạp đến, treo hết lên xe, Hứa Quế Chi đỡ phía sau, cũng không khó khăn lắm.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, bỗng một chiếc xe dừng ngay trước mặt, khiến họ giật mình.

“Cô ơi,” cửa kính hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đặc ý của Đào An Di, “Có cần cháu chở không ạ?”

Cô ta cười nhìn Chu Chiêu Chiêu đang bọc kín như bánh chưng phía sau.

“Nhiều đồ thế, lỡ ngã thì sao?” Đào An Di cười nói.

“Không cần.” Hứa Quế Chi lạnh nhạt đáp, nhú mày nhìn người đàn ông lái xe, bảo Lưu Thục Mai, “Đi thôi.”

“Vậy thôi.” Đào An Di không quan tâm thái độ của bà, cười nói, “Các cô đi từ từ nhé.”

“Lái đi.” Cô ta bảo người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông đó cũng cười lắc đầu, đạp ga khiến chiếc xe Santana đen vút đi.

“Người đàn ông đó là ai?” Hứa Quế Chi hỏi Lưu Thục Mai, “Đào An Di này thật là...”

Xe riêng, lại thân thiết thế kia, Đào An Di không biết kiêng kỵ gì sao?

Không sợ người ta dị nghị à?

“Anh ta à,” Lưu Thục Mai cười nhạt, “Cô biết vụ trái phiếu xong, ngân hàng Công thương cũng mở chi nhánh ở căn cứ ta.”

Việc này Hứa Quế Chi biết.

Chu Chiêu Chiêu còn được khen thưởng, tấm bằng khen vẫn treo trong nhà.

Ngân hàng thấy căn cứ có tiềm năng, lương bộ đội gửi tiết kiệm cũng là khoản không nhỏ, nên lập tức xây chi nhánh cạnh bưu điện.

Người đàn ông này tên Chu Bác Thao, cán bộ ngân hàng công thương ở đây.

“Biết đầu thai, bố mẹ đều là cán bộ cấp cao, điều về đây trẻ tuổi đã làm lãnh đạo nhỏ.” Lưu Thục Mai cười khẩy, “Chỉ có điều quá đào hoa.”

Ở quán cô, đã nhiều lần thấy hắn dẫn các cô gái khác nhau đến ăn.

Mỗi lần một người khác, lại còn thân mật quá mức.

Cô gái nào cũng nghĩ mình là người yêu của Chu Bác Thao.

Và đều si mê hắn.

Lưu Thục Mai nhiều lúc không hiểu nổi, con gái bây giờ dễ dụ thế sao?

Nếu là con gái mình, cô đã đánh gãy chân nó rồi.

Được mời ăn vài bữa đã mê mẩn.

Nhưng điều khiến cô bất ngờ hơn, là Đào An Di - một phụ nữ có chồng, lại dây dưa với Chu Bác Thao.

Chồng cô ta là lãnh đạo quân đội, nếu lộ ra, cả hai sẽ chẳng có kết cục tốt.

“Ôi, tội nghiệp.” Hứa Quế Chi thở dài.

May mà năm xưa không gả Dương Duy Lực cho Đào An Di, không thì con trai hận mình cả đời.

Bà lắc đầu, may mà con trai lấy Chu Chiêu Chiêu.

Trên xe, Chu Bác Thao cười nhìn Đào An Di: “Em không sợ sao?”

“Sợ gì?” Đào An Di nghiêng đầu hỏi.

“Danh tiếng anh không tốt, em gần gũi thế này, không sợ ảnh hưởng?” Chu Bác Thao cười.

“Sợ gì? Anh dám ăn tươi nuốt sống em à?” Đào An Di cười, “Còn bà ta, đồ cổ lỗ sĩ, kệ đi.”

Mặt mày đầy khinh bỉ.

Nếu năm xưa Hứa Quế Chi kiên quyết gả Dương Duy Lực cho cô, giờ làm gì có Chu Chiêu Chiêu?

Miệng nói thương cô, lại để con trai lấy người khác, chẳng phải tát vào mặt cô sao?

“Nè,” Chu Bác Thao nhìn cô hỏi, “Cô gái đứng phía sau lúc nãy là ai vậy?”

“Sao?” Đào An Di cười khẩy, “Để ý rồi à?”

“Em ghen à?” Chu Bác Thao cười.

Đào An Di lườm hắn: “Nếu anh dụ được cô ta, em quỳ xuống l.i.ế.m giày cũng được.”

“Ồ?”

Chu Bác Thao hứng thú.

“Xem anh có gan không thôi.” Đào An Di dựa vào ghế cười, “Cô ta là vợ Dương Duy Lực đấy.”

Xe phanh kít một tiếng.

“Ai?” Chu Bác Thao hỏi lại.

“Dương Duy Lực.” Đào An Di cười, “Đừng bảo anh... sợ rồi chứ?”

“Ha,” Chu Bác Thao cười khẩy, “Trên đời này chưa có ai khiến lão sợ.”

“Vậy,” Đào An Di cười, “Em đợi anh cho quỳ l.i.ế.m giày.”

Chu Bác Thao: “...”

Con này đúng là điên, quái dị.

Nhưng hắn cũng chẳng phải đồ tốt, Đào An Di muốn dùng hắn làm bia đỡ đạn, hắn đại gì mắc bẫy?

Dương Duy Lực là ai?

Cả căn cứ này ai chẳng biết.

Khi mới đến, bố mẹ đã phân tích kỹ tình hình, đặc biệt nhắc đến Dương Duy Lực.

Bảo hắn nếu kết giao được thì tốt, không thì cũng đừng đắc tội.

“Chuyện phố xá bố đã xử lý cho con,” bố hắn nói, “Nếu ở đó con còn không kiếm chế được cái của quý, gây rắc rối, về nhà bố chặt nó đi.”

Tuyệt tự cho xong.

Nhưng Chu Bác Thao không để bụng, bố chỉ có mình hắn là con trai.

Chặt của quý?

Vậy họ Chu không có người nối dõi sao?

Chương 338

DTV-EBOOK

Chiếc xe đỗ giữa đường, Chu Bác Thao hai tay nắm chặt vô lăng, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía trước, khóe miệng nở một nụ cười châm chọc.

Đào An Di nhìn thấy biểu cảm ấy của hắn, khẽ cười nói: “Vẫn còn nói là không sợ?”

“Ừ?” Chu Bác Thao liếc nhìn cô ta, “Cô với người phụ nữ kia có thù hằn gì sao?”

Lại nói tiếp: “Để tôi đoán xem, có phải trước đây cô thích chồng người ta, nhưng Dương Duy Lực không thêm để mắt đến cô không?”

Nếu là hắn, hắn cũng sẽ chẳng thêm nhìn Đào An Di một cái.

Vừa rồi chỉ thoáng liếc qua, người phụ nữ kia dù được bọc kín, nhưng khuôn mặt trắng sáng như ngọc lại lộ ra ngoài, đẹp đến mức khiến người ta nhìn một lần là khó quên.

Dĩ nhiên, Chu Bác Thao đã gặp không ít cô gái da trắng, cũng gặp không ít người xinh đẹp.

Nhưng một cô gái vừa xinh đẹp, vừa trắng trẻo, lại còn linh hoạt như Chu Chiêu Chiêu, hắn thực sự là lần đầu tiên thấy.

Đặc biệt là ánh mắt Chu Chiêu Chiêu vừa liếc nhìn hắn lúc nãy, khiến Chu Bác Thao cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng.

...

...

Tim đập thành thạch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chu Bác Thao cảm thấy mình tiêu rồi.

Hắn chưa bao giờ có cảm giác này với một người phụ nữ nào.

“Cậu!” Đào An Di trừng mắt nhìn Chu Bác Thao, sau đó cười nhạt nói, “Đó là hắn có mắt như mù.”

Lại thở dài: “Hóa ra là tôi nghĩ quá nhiều, xem ra Chu thiếu gia đối với cô ta cũng chẳng có ý gì.”

“Vậy thì thôi vậy.” Đào An Di cười, chỉ tay về phía trước nói, “Làm phiền Chu thiếu gia dừng xe ở phía trước, tôi sẽ tự mang đồ về.”

“Chà chà...” Chu Bác Thao cũng cười theo, “Giận rồi đấy à?”

“Đã nói đưa cô về là sẽ đưa cô về.” Hắn nói xong, lái xe thẳng hướng nhà Đào An Di.

Chu Chiêu Chiêu không hề biết chuyện này, về Chu Bác Thao, cô cũng nghe qua vài lời đồn, đúng là một tay chơi.

Chỉ là, nếu Đào An Di quan hệ mập mờ với hắn, Trần Quốc Bình có biết không?

Chu Chiêu Chiêu không khỏi lo lắng, nếu Đào An Di thực sự làm chuyện gì có lỗi với Trần Quốc Bình...

Thành thật mà nói, cô có ấn tượng khá tốt với Trần Quốc Bình.

Anh ta làm việc ổn định, cẩn thận, phối hợp ăn ý với Dương Duy Lực.

Là người mà Dương Duy Lực có thể yên tâm giao lưng cho.

Trước đây, cô không ưa Đào An Di, nhưng tuyệt đối không vì thế mà ảnh hưởng đến Trần Quốc Bình.

Vợ trước của Trần Quốc Bình đã qua đời, nhưng có thể thấy anh ta đối xử rất tốt với Đào An Di và gia đình mới của họ.

Nghe Dương Duy Lực kể, ban đầu Trần Quốc Bình định đón mẹ già và con gái về sau khi đến căn cứ, nhưng Đào An Di không đồng ý, anh ta liền không đón nữa, định đợi khi Đào An Di quen với cuộc sống ở đây rồi mới tính.

Chu Chiêu Chiêu không biết nếu Trần Quốc Bình biết vợ mình thân thiết với người như Chu Bác Thao, anh ta sẽ cảm thấy thế nào?

Nhưng đây cũng không phải chuyện cô có thể quản được.

Đôi khi người ta muốn tự rước họa vào thân, cũng đành chịu.

Giống như cô thực sự không hiểu nổi suy nghĩ của Đào An Di vậy.

Vì chuyện của Đào An Di, không khí vui vẻ lúc trước của ba người giờ trở nên trầm lặng.

Hứa Quế Chi đang suy nghĩ xem có nên nhắc nhở ông nhà mình, nên tránh xa nhà họ Đào một chút, Đào An Di nhìn không được thông minh cho lắm, chắc cha cô ta cũng có phần lú lẫn.

Nếu bà và Đặng Minh Huệ thân thiết, có lẽ bà sẽ gọi điện thoại nhắc khéo một chút.

Nhưng nghĩ đến ánh mắt đầy hận thù của Đặng Minh Huệ mỗi lần nhìn thấy bà, Hứa Quế Chi lập tức dẹp bỏ ý định này.

Còn Đào An Di?

Cô ta sớm đã coi bà như kẻ thù rồi.

“Đợi lão tam về, kể chuyện này cho nó nghe.” Hứa Quế Chi nói với Chu Chiêu Chiêu.

Lưu Thục Mai cũng gật đầu.

Chuyện này bà cũng đã kể với chồng mình từ lâu, nhưng Trần Quốc Bình dạo này không có ở căn cứ, đi làm nhiệm vụ khác rồi.

Chính ủy Triệu cũng muốn Lưu Thục Mai, với tư cách là vợ chính ủy, nói chuyện với Đào An Di, nhưng bà từ chối.

Bà rảnh rồi quá hay sao mà đi tìm Đào An Di để tự chuốc khổ vào thân?

Chu Chiêu Chiêu có thể không để bụng, nhưng Lưu Thục Mai không thể quên được những ngày trái phiếu quốc gia, Đào An Di đã cùng các gia đình khác chèn ép bà thế nào.

Họ nói bà ham tiền đến điên cuồng, lớn tuổi rồi không biết lo sinh con, chỉ biết theo Chu Chiêu Chiêu làm trò.

Sau này, khi tin Chu Chiêu Chiêu mang thai lan truyền, Đào An Di lại cùng những người đó bàn tán sau lưng.

Vẫn là ham tiền đến điên cuồng, Vương Hồng vì mở tiệm mì khiến chồng vào tù, còn bản thân cũng ly hôn giờ không biết trốn đi đâu.

Còn bà thì muốn tiếp quản tiệm mì.

Tiền kiếm được bao nhiêu chưa biết, nhưng Chu Chiêu Chiêu đã mang thai trước bà.

Còn bà?

Tuổi này rồi mà vẫn chưa đẻ được cái trứng nào.

Con nhà người ta đã biết đi chợ rồi.

Những lời này độc ác đến mức Lưu Thục Mai nhớ suốt đời.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bảo bà đi tâm sự với Đào An Di?

Bà chỉ mong Đào An Di nhanh chóng biến khỏi căn cứ!

Nhìn xem cô ta đã làm những chuyện gì?

Những cô vợ trẻ trong căn cứ vốn rất an phận, giờ bị cô ta kéo theo mà lòng dạ nổi lên.

Thực ra, Lưu Thục Mai còn có một câu chưa nói ra, bà cảm thấy Đào An Di giống như một kẻ chuyên dặt mối vậy.

Câu này bà không dám nói với chồng, nếu không chính ủy Triệu chắc chắn sẽ mắng bà bị điên.

Thực ra, Lưu Thục Mai tuổi còn trẻ, sang năm mới tròn ba mươi, sinh con đẻ cái với bà là chuyện tùy duyên.

Nhưng bị Đào An Di chửi là “gà không đẻ trứng”, Lưu Thục Mai không thể chấp nhận được.

Bất cứ ai nghe thấy những lời này cũng không thể chấp nhận.

Nhưng đồng thời, giống như Chu Chiêu Chiêu, Trần Quốc Bình là một đồng chí tốt, mỗi lần gặp bà đều “chị chị, em em” rất nhiệt tình, nhà có việc gì chính ủy Triệu không thể chăm lo được, Trần Quốc Bình cũng sẵn sàng giúp đỡ.

Lưu Thục Mai nhớ ơn Trần Quốc Bình, nên mới không đi gây sự với Đào An Di, cũng chỉ âm thầm nhắc nhở chính ủy Triệu.

Nếu không, đàn ông làm sao biết được những chuyện này? Việc nhắc khéo với Lưu Thục Mai đã là quá đủ rồi.

“Haizz!” Ba người đồng thời thở dài.

Sắp đến Tết rồi, mà toàn chuyện phiền não.

Vừa nghĩ chuyện của Đào An Di hôm nay đã qua, ai ngờ khi ba người vừa đến khu gia đình, lại thấy chiếc Santana đen lúc nãy bị một đám người vây quanh.

Giọng nói chói tai của Đào An Chi vang lên từ đám đông: “Đứa trẻ hư này, ngày ngày chạy lung tung cái gì vậy?”

“Muốn c.h.ết thì đi chỗ khác chết.” Mẹ nó, suýt nữa thì hết hồn.

Bên cạnh, Chu Bác Thao cũng giật mình.

Ai ngờ được, hần chỉ đang mải mê với Đào An Di, tay lái không kiểm soát, suýt nữa thì đ.â.m vào một đứa trẻ bên đường.

May mà đứa trẻ này không phải người trong căn cứ.

Và Đào An Di cũng phản ứng rất nhanh, đổ lỗi cho đứa trẻ.

“Cậu c.h.ết trăm lần nó vẫn sẽ sống tốt.” Một giọng nói lạnh lùng cắt ngang tiếng chửi của Đào An Di, “Hôm nay nó không sao thì thôi, nếu bị thương, tôi sẽ liều mạng với cậu.”

Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

Giọng cô lạnh như tiết trời ba chín.

Chương 339

DTV-EBOOK

Hôm nay thời tiết đẹp, ánh nắng chiếu xuống người ấm áp dễ chịu. Mấy bà vợ quân nhân còn kê ghế ra sân phơi nắng, bỗng nghe thấy một tiếng kêu chói tai.

Rồi mọi người thấy một chiếc xe màu đen bất ngờ lao về phía lề đường.

“Chết chửa, cán người rồi!” Mấy bà già vội chạy tới, chỉ thấy Đào An Di từ trên xe bước xuống, giận dữ quát một đứa trẻ: “Mày muốn c.h.ế.t à, chạy lung tung thế hả?”

Nghe câu này, ấn tượng đầu tiên của mọi người là đứa trẻ chạy loạn xạ suýt bị xe đâm.

Nhưng... sao cứ thấy kỳ kỳ.

“Nó đứng ngay bên lề đường, xin hỏi nó chạy lung tung kiểu gì mà ảnh hưởng tới các vị?” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói, “Lại còn ảnh hưởng tới mức khiến các vị lái xe suýt leo lên vỉa hè nữa?”

Mọi người nhìn lại, quả đúng là vậy!

Bảo sao lúc nãy thấy kỳ, hóa ra không phải lỗi của đứa trẻ.

“Không biết người này lái kiểu gì, sao lại suýt cho xe lên cả dải phân cách nữa.”

...

...“Đúng rồi, lúc nãy tôi cũng thấy xe cứ tự nhiên lao sang lề.”

“Chẳng phải định cán c.h.ết đứa bé này chứ?”

“Chu Chiêu Chiêu,” Đào An Di giận dữ nhìn cô, “Có liên quan gì đến cô? Sao lần nào cô cũng làm khó tôi thế?”

“Rõ ràng là nó đi không nhìn đường khiến chúng tôi suýt gặp nạn, cô lại còn đổ lỗi ngược, có đạo lý gì thế?” Đào An Di đỏ mắt nói, “Tôi có làm gì phật ý cô đâu.”

“Đúng sai mọi người đều rõ, không như một số người, mắt có mù hay không tôi không biết, nhưng tim chắc chắn là mù.” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt nói, “Cô cũng không cần ở đây đánh lạc hướng.”

“Chuyện cô có đặc tội với tôi hay không, những việc kinh tởm cô làm trước đây còn ít sao?” Cô tiếp tục, “Đó là chuyện giữa hai chúng ta, không liên quan đến chuyện hôm nay.”

“Cô suýt đ.â.m trúng con tôi, còn dám ngang ngược thế này, tôi chỉ muốn hỏi cô một câu,” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Lúc này hai người trên xe làm gì thế?”

“Hay là tính toán nó dễ bắt nạt?”

“Được rồi,” cô vẫy tay ngắt lời Đào An Di, “Nếu cô cảm thấy tôi đang nhắm vào cô, vậy thì gọi cảnh sát đi.”

“Để cảnh sát xử lý.” Cô nói, rồi quay sang Lưu Thục Mai, “Chị Thục Mai, phiền chị để đồ xuống, đạp xe đến đồn cảnh sát một chuyến.”

Đúng vậy, trong căn cứ có đồn cảnh sát.

“Ừ.” Lưu Thục Mai nói xong, cùng Hứa Quế Chi đặt đồ trên xe đạp xuống, rồi đạp xe đi ngay.

“Chị Thục Mai, đây chỉ là hiểu lầm thôi, không cần gọi cảnh sát đâu.” Đào An Di nói, lại nhìn Hứa Quế Chi, “Bác Hứa, bác nghĩ sao?”

“An Di à, lúc nãy cháu không nói là hiểu lầm đâu,” Hứa Quế Chi liếc nhìn Chu Bác Thao, “Xe mà lái được đến mức này, hôm nay đứa bé may mắn, trẻ con chân tay linh hoạt.”

“Nếu là mấy bà già chúng tôi đứng nói chuyện bên đường, sớm đã đi gặp Diêm Vương rồi.” Hứa Quế Chi nói.

“Vì vậy tôi nghĩ vẫn nên để cảnh sát đến, như thế cháu cũng không cảm thấy oan ức, cảnh sát xử thế nào chúng tôi đều chấp nhận.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Đào An Di: “...”

Trong lúc nói chuyện, Lưu Thục Mai đã đạp xe đi xa.

“Nói đi, muốn bao nhiêu tiền?” Chu Bác Thao mặt khó coi nhìn Chu Chiêu Chiêu và cậu bé đứng bên cạnh, “Một nghìn tệ đủ để nó đi khám xem có bị thương không chứ?”

Bao nhiêu?

Một nghìn tệ!

Mấy bà đứng xem thực sự choáng váng trước sự hào phóng của Chu Bác Thao.

“Anh nghĩ chúng tôi thiếu một nghìn tệ của anh sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Phải, chúng tôi không giàu bằng Chu công tử, nhưng... có những chuyện không phải cứ có tiền là giải quyết được.”

“Vậy cô muốn thế nào?” Chu Bác Thao mặt âm trầm nói.

“Xin lỗi.” Chu Chiêu Chiêu nhẹ giọng nói, “Lúc này quát con tôi to thế, nó còn nhỏ, dễ sợ, tổn thương tâm lý đâu phải một nghìn tệ là xong.”

“Bắt tôi xin lỗi nó?” Đào An Di giận dữ trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Không đời nào.”

Đừng nói là xin lỗi, ngay cả một nghìn tệ cô ta cũng không muốn đưa.

Nhưng Chu Bác Thao đã lỡ lời, lại không phải tiền của cô ta, nên Đào An Di im lặng.

Nhưng bây giờ Chu Chiêu Chiêu bắt cô ta xin lỗi một đứa trẻ trước mặt nhiều người như vậy, chẳng phải là tát vào mặt cô ta sao?

Chu Chiêu Chiêu nhún vai, vô tội nhìn Chu Bác Thao: “Không phải chúng tôi không muốn giải quyết ổn thỏa đâu.”

Là Đào An Di của các anh không biết điều.

“Xin lỗi đi.” Chu Bác Thao khẽ nói với Đào An Di, “Chẳng lẽ em muốn cảnh sát điều tra xem lúc này chúng ta làm gì trên xe sao?”

Đào An Di mặt cứng đờ.

Cảnh sát điều tra được gì?

Chẳng lẽ còn có thiết bị theo dõi hay sao?

Chỉ cần họ không thừa nhận, chắc chắn sẽ không sao.

Nhưng Chu Bác Thao là người có tiền án trong đồn cảnh sát, sợ nhất là vào đồn, biết đâu những chuyện hắn làm trong căn cứ cũng sẽ bị phát hiện.

Hơn nữa, chuyện lúc này, đứa bé kia chưa chắc đã không nhìn thấy.

Nếu ở đồn nó nói ra, hắn chẳng phải tự rước họa vào thân sao?

Vì vậy, Đào An Di phải xin lỗi, và hắn còn phải nói khéo với Chu Chiêu Chiêu, tốt nhất là giải quyết ổn thỏa.

“Tôi...” Đào An Di vô cùng âm ức.

Nhưng ánh mắt Chu Bác Thao rất kiên quyết, cô ta đành nuốt giận nói: “Xin lỗi.”

“Cái gì? Không nghe rõ.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Lúc này quát người ta to thế, giờ xin lỗi lại nhỏ như muỗi à?”

“Chu Chiêu Chiêu, cô đừng quá đáng.” Đào An Di nghiêng răng nói.

“Quá đáng sao?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn Đào An Di, “Chẳng phải cô thấy nó nhỏ, không phải con em trong căn cứ, không có ai bênh nên mới bắt nạt nó sao?”

Đào An Di ghen lời.

Chu Chiêu Chiêu giống như con giun trong bụng cô ta, cái gì cũng biết.

“Xin lỗi!” Cô ta lớn tiếng nói với A Hợp Kỳ.

Cậu bé chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn cô ta, rồi nhẹ giọng nói: “Tôi không tha thứ, hy vọng sau này các bạn lái xe cẩn thận hơn.”

Lúc này, hai người họ trên xe làm gì, cậu đã nhìn thấy.

Người đàn ông định hôn người phụ nữ, rồi cô ta né tránh, tay lái lệch đi, suýt đ.â.m vào cậu.

Đào An Di: “...”

Suýt nổ tung vì tức giận.

Quả nhiên người đi cùng Chu Chiêu Chiêu đều đáng ghét như nhau.

Và Đào An Di đột nhiên nhận ra, cậu bé này trông rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó.

Nhưng cô ta nhớ lại kỹ, trí nhớ mình rất tốt, xác định hôm nay là lần đầu gặp đứa trẻ này.

À, đúng rồi.

Đào An Di mắt sáng lên.

Cô ta biết rồi!

Vì cậu bé này rất giống Dương Duy Lực, Dương Duy Lực hồi nhỏ

Chương 340

DTV-EBOOK

Nếu là người khác, có lẽ sẽ không nhanh chóng nhận ra A Hợp Kỳ và Dương Duy Lực có chút giống nhau.

Nhưng Đào An Di lớn lên cùng Dương Duy Lực, hơn nữa, trước đây cô ta lại rất thích hắn, nên mức độ quen thuộc tự nhiên cao hơn người khác.

Vậy tại sao Hứa Quế Chi không phát hiện ra?

Bởi vì Hứa Quế Chi là mẹ ruột của Dương Duy Lực, quá quen với con trai mình nên không có cảm nhận rõ ràng như Đào An Di.

Đào An Di liếc nhìn A Hợp Kỳ, khuôn mặt đang giận dữ bỗng nở nụ cười, “Tốt lắm.”

Tốt lắm? Nghe thế nào?

Đào An Di này chẳng phải bị điên vì tức giận đấy chứ?

Nhưng sau khi nói câu đó, Đào An Di im lặng, nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Tôi đã xin lỗi rồi, có thể giải quyết ổn thỏa được chưa?”

“Cháu nghĩ sao?” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu A Hợp Kỳ, hỏi.

...

“Ừ.” A Hợp Kỳ gật đầu.

“Đây là một nghìn tệ.” Chu Bác Thao đi đến xe, lấy từ trong cặp một chiếc ví da đen, rút ra một xấp tiền, “Cô đếm đi.”

Mọi người: “...”

Đây là loại người gì vậy, trong ví lúc nào cũng có nhiều tiền thế!

Rất nhanh, có người thì thậm chí thích lai lịch của Chu Bác Thao, “Là nhân viên ngân hàng Công thương.”

Thảo nào, có thể lấy ra nhiều tiền như vậy.

Chu Chiêu Chiêu đưa tiền cho A Hợp Kỳ, thậm chí không đếm, nói với cậu bé, “Đi, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra.”

Lại nói thêm, “Nếu cháu có chuyện gì, tôi vẫn sẽ tìm anh.”

“Được, tôi luôn sẵn sàng.” Chu Bác Thao nói.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Lạnh lùng liếc nhìn Đào An Di, quay sang Hứa Quế Chi, “Mẹ, con đưa cháu đến bệnh viện kiểm tra trước.”

“Đồ đạc...”

“Đồ đạc để chúng tôi lo.” Lưu Thục Mai đạp xe quay lại nói, “Một mình em đưa cháu đến bệnh viện được không?”

Đào An Di: “...”

Lúc này, ai là người nhanh chóng đạp xe đến đồn cảnh sát vậy?

Hóa ra là lừa họ sao?

Lưu Thục Mai nhìn vẻ mặt tức giận của Đào An Di, cười nói, “Nếu em muốn chị chạy một chuyến, chị cũng không từ chối.”

Đào An Di: “...”

Tức đến nổ tung!

Một hai người này, đều đang bắt nạt cô ta.

Hứa Quế Chi lắc đầu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng im lặng.

“Chúng ta sẽ gặp lại.” Đào An Di nhìn Chu Chiêu Chiêu nói, “Cô cũng đừng quá đặc ý, phía sau còn nhiều chuyện khiến cô khóc đấy.”

Nói xong, lại liếc nhìn A Hợp Kỳ.

Cô ta đã nói, Dương Duy Lực ở Thiểm Tây sống tốt như vậy, sao đột nhiên xin điều động đến đây?

Hóa ra là có chuyện này.

Chu Chiêu Chiêu bây giờ bênh vực đứa trẻ này như vậy, nếu sau này biết được quan hệ giữa nó và Dương Duy Lực, sẽ như thế nào?

Sẽ sụp đổ chứ?

Ha ha ha, nghĩ đến đây, Đào An Di nở nụ cười quỷ dị.

Cô ta chờ đợi ngày đó đến.

Hy vọng, không phải chờ quá lâu.

Xe đi rồi, đám đông không còn trò gì để xem cũng tản đi, A Hợp Kỳ mới nói với Chu Chiêu Chiêu, “Dì, cháu không sao.”

Ban đầu cậu bé định gọi Chu Chiêu Chiêu là chị, nhưng bị cô từ chối.

Kiếp trước, cậu cũng gọi cô là dì.

“Thật không sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Xe thậm chí không chạm vào cháu.” A Hợp Kỳ tinh nghịch nói. “Vì vậy, cháu không cần số tiền này.”

“Đây là của cháu.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng mang theo nhiều tiền thế này bất tiện, chúng ta đến ngân hàng mở một sổ tiết kiệm cho cháu.”

Chỉ là không biết trẻ nhỏ như vậy có thể mở sổ được không?

“Cháu có chứng minh thư.” A Hợp Kỳ nói.

Hồi giữa năm, bố đột nhiên dẫn cậu đi làm chứng minh thư, lúc đó còn bị người nhà nói, ai lại đi làm chứng minh thư cho trẻ con.

Vì vậy, khi Chu Bác Thao đưa Đào An Di về, nằm trong ký túc xá chán chê, mới lững thững đến quầy giao dịch ngân hàng.

Dĩ nhiên, Chu Bác Thao không ngồi quầy, hẩn ngồi ở phòng làm việc phía sau, chỉ khi nhân viên quầy cần xác nhận đặc biệt mới tìm hẩn.

“Sao các người ở đây?” Chu Bác Thao vừa bước vào quầy, đã thấy Chu Chiêu Chiêu dẫn A Hợp Kỳ cũng vào Ngân hàng Công thương.

Phiêu Vũ Miên Miên

Lẽ ra họ có thể đến bưu điện bên cạnh, nhưng lúc đó bưu điện đang họp, quầy không có ai, Chu Chiêu Chiêu đành dẫn A Hợp Kỳ đến đây.

Bị hỏi, Chu Chiêu Chiêu không đáp, chỉ lạnh lùng liếc nhìn hẩn, nói với nhân viên quầy, “Làm ơn mở tài khoản cho cháu bé và gửi số tiền này vào.”

“Một nghìn tệ.”

Chu Bác Thao cười gằn, “Vậy là trưa nay lừa tiền của tôi, giờ đến gửi à?”

“Chu công tử, nếu anh không đủ khả năng bồi thường, chúng tôi có thể trả lại tiền.” Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu lên, nhìn hắn đầy châm biếm, “Đồn cảnh sát ngay đối diện, chúng ta có thể nhờ cảnh sát giải quyết.”

“Chút tiền nhỏ này không đáng.” Chu Bác Thao ngượng ngùng nói.

“Vậy xin anh im lặng,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm khắc nói, “Lừa đảo? Không phải muốn nói là được, chúng tôi không chịu được sự vu khống này.”

“Nếu anh có ý kiến về việc bồi thường và xin lỗi sáng nay, chúng ta có thể nhờ đồng chí cảnh sát phân xử,” cô tiếp tục, “Nhưng nếu anh chỉ muốn dùng chuyện này để gán cho chúng tôi tội danh vô cớ.”

“Vậy xin lỗi, chúng tôi cũng sẽ dùng biện pháp pháp luật để bảo vệ quyền lợi của mình.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Vu khống cũng là tội.”

Chu Bác Thao cả đời chưa từng gặp người phụ nữ nào sắc sảo như vậy, trong phút chốc bị dồn đến chỗ không biết nói gì.

Mọi người trong đại sảnh đều sửng sốt.

Sao trong lòng lại cảm thấy rất đã nhỉ?

Bởi vì họ chưa bao giờ thấy ai có thể khiến Chu Bác Thao bị dồn vào thế khó như vậy.

Nghe giọng điệu của cô, dường như biết rõ thân phận của Chu Bác Thao.

Chà, biết thân phận của hần mà dám nói chuyện như vậy, người phụ nữ này chắc chắn là số một trong căn cứ.

Chẳng lẽ vì xinh đẹp?

“Cô...” Chu Bác Thao cười gằn, nói, “Cho nó gửi tiền đi.”

Nếu chuyện này lan truyền, thanh danh cả đời của Chu công tử sẽ tiêu tan.

Chỉ là một nghìn tệ, có gì to tát đâu.

Nhưng người phụ nữ trước mắt này lại khơi dậy hứng thú mãnh liệt trong lòng Chu Bác Thao.

“Không cần.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Chúng tôi sẽ sang bên cạnh chờ.”

Nhân viên Ngân hàng Công thương: “...”

Thật là tức giận, chỉ vì Chu Bác Thao sao?

Không biết Ngân hàng Công thương và Bưu điện là đối thủ cạnh tranh sao?

“Đồng chí này,” nhân viên quầy khế nói, “Thông tin tôi đã nhập vào rồi, có thể ở đây làm được không?”

Hai tháng nay doanh số của họ không khả quan, vì Bưu điện, mọi người hầu như đều đến đó gửi tiền.

Nếu doanh số không cải thiện, năm nay họ sẽ phải ăn Tết trong nghèo đói.

“Nếu đồng chí gửi số tiền này vào đây, tôi sẽ tặng thêm một chút quà, được không?” Nhân viên quầy nhỏ giọng nói, “Sắp Tết rồi, tặng đồng chí một ít câu

đổi, cho cháu bé một túi quà lớn, đồng chí thấy thế nào?”

Chu Bác Thao: “...”

Muốn bật cười vì nhân viên này!

Từ khi nào nhân viên ngân hàng của họ trở nên thấp kém như vậy?

Chương 341

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cũng ngạc nhiên.

Thời đại này tuy đã cải cách mở cửa, nhưng những đơn vị như ngân hàng - nơi có “bát cơm sắt” - vẫn rất cứng nhắc. Nhân viên thường nhìn khách hàng bằng nửa con mắt, thái độ kiêu ngạo.

Vậy mà bây giờ, họ lại cung kính nói với cô: “Chỉ cần cô gửi tiền ở đây, chúng tôi sẽ tặng quà.”

Cạnh tranh giữa các ngân hàng đã khốc liệt đến mức này rồi sao?

Nhưng Chu Chiêu Chiêu có thiếu mấy cái giấy dán cửa đó không?

“Vương Hiểu Vũ!” Chu Bác Thao quát tên cô gái, “Từ khi nào ngân hàng ta gửi một nghìn tệ lại được tặng nhiều quà thế này?”

Hắn làm sao không biết?

“Lãnh đạo,” Vương Hiểu Vũ nhỏ giọng, “Em dùng một suất quà trong quyền hạn của mình để tặng, không được sao?”

...

Chu Bác Thao: “...”

Suýt nữa thì tức c.h.ết vì cô nhân viên ngốc nghếch này.

“Không tặng cũng không sao,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Dù sao cũng không thiếu mấy thứ này.”

Chu Bác Thao thực sự bị cô chọc tức.

“Lãnh đạo, chỉ tiêu gửi tiền tháng này của chúng ta còn thiếu rất nhiều,” Vương Hiểu Vũ khẽ nói.

Chu Bác Thao: “...Tôi không biết sao?”

Hắn quát cô ta một câu, con ngốc này không chỉ ngốc mà còn vô ý.

Vương Hiểu Vũ bĩu môi.

Biết, biết thì sao không nghĩ cách giữ vị thần tài này lại?

Hồi đó bưu điện bên cạnh phát triển mạnh, đều nhờ vào cô gái tên Chu Chiêu Chiêu này.

Vương Hiểu Vũ lúc này đã thấy Chu Chiêu Chiêu quen quen, mãi đến khi cô nói muốn gửi tiền ở bưu điện bên cạnh, cô mới nhớ ra đây chính là Chu Chiêu Chiêu.

Nhân vật huyền thoại đã mua trái phiếu quốc gia với số lượng lớn, tạo nên cơn sốt trong thành phố.

Nếu cô có thể kéo Chu Chiêu Chiêu gửi tiền ở đây, sau này đi họp ở thành phố cũng có tư cách khoe khoang.

Chu Chiêu Chiêu cũng gửi tiền ở chỗ cô.

Chu Chiêu Chiêu không biết suy nghĩ của cô nhân viên này, nhưng nhìn vẻ tức giận của Chu Bác Thao cùng ánh mắt sáng rực của A Hợp Kỳ khi nghe nói có quà, cô đồng ý.

“Vậy làm phiền cô,” cô đưa chứng minh thư của A Hợp Kỳ, “Mở tài khoản cho cháu và gửi số tiền này vào.”

“Vâng,” Vương Hiếu Vũ vui vẻ gật đầu, “Sẽ xong ngay, xin chờ một chút.”

Thái độ vô cùng nhiệt tình.

Chu Bác Thao nhìn thấy, tức đến nghẹn họng. Sao lại có người phụ nữ góc nghếch như vậy, chẳng lẽ không biết xem mặt mũi sao?

Chỉ cần hần hơi hé lộ một chút, Vương Hiếu Vũ sẽ không còn ngày nào yên ổn trong ngân hàng.

Nhưng cô ta như không biết gì, vẫn nhiệt tình làm thủ tục cho Chu Chiêu Chiêu.

Thậm chí, xong việc còn tự đi lấy quà.

Chu Bác Thao biết rõ, đó là quà chỉ dành cho khách hàng lớn.

“Không sao chứ?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Vương Hiếu Vũ.

“Không sao,” cô ta thè lưỡi, “Anh ta không ăn thịt được em đâu.”

Chu Bác Thao: “...”

Mẹ nó, cô có thể nói nhỏ hơn không?

Chẳng lẽ cô nghĩ hần không làm gì được nên mới dám như vậy?

Chu Chiêu Chiêu giơ ngón tay cái, “Cô giỏi thật.”

Một cô gái thú vị.

“Em làm việc chăm chỉ, lại là biên chế, anh ta ăn thịt được em sao?” Vương Hiếu Vũ bất cần nói, “Cùng lắm là ghét em thôi, em không sợ.”

Chu Bác Thao: “...”

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy không thể ở lại thêm nữa, cô gái này nói chuyện quá bạo miệng.

Nói thêm nữa không biết còn thốt ra câu gì kinh người.

Lãnh đạo bưu điện nghe tin Chu Chiêu Chiêu gửi tiền ở ngân hàng Công thương, lập tức hoảng hốt.

Ông vội dẫn Tạ Linh Lệ đến nhà Chu Chiêu Chiêu thăm hỏi: “Mấy món quà nhỏ của ngân hàng Công thương có gì hay? Không có chút thành ý nào.”

“Đây là quà Tết chúng tôi chuẩn bị riêng cho khách hàng lớn như cô,” lãnh đạo nói, “Vốn định đợi gần Tết mới mang đến.”

“Nếu cô muốn làm bất cứ nghiệp vụ gì, cứ bảo Tiểu Tạ một tiếng,” ông nói, rồi quay sang Tạ Linh Lệ, “Dù đang làm gì, cũng phải phục vụ Chu đồng chí một cách chu đáo, khiến cô ấy cảm thấy như về nhà.”

Tạ Linh Lệ bên cạnh gật đầu lia lịa: “Vâng vâng, lãnh đạo yên tâm, em nhất định.”

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy vô cùng bất lực: “Không phải, mọi người hiểu nhầm rồi.”

“Chỉ là mở thẻ cho một đứa trẻ thôi,” cô cười nói, “Mọi người đối xử tốt với tôi như vậy, tương lai tôi chắc chắn sẽ gửi tiền ở bưu điện.”

“Bưu điện của chúng ta vẫn đáng tin cậy hơn nhiều so với một số người,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Chỉ cần nhìn thái độ của Chu Bác Thao, cô đã không muốn làm việc với ngân hàng Công thương.

Hôm nay chỉ là tình cờ bưu điện đang họp, lại là gửi tiền cho A Hợp Kỳ, Chu Chiêu Chiêu không nghĩ

nhiều.

Không ngờ lại gây ra hiểu lầm như vậy.

Chu Chiêu Chiêu thực sự rất bất lực.

“Vậy cứ thế nhé,” lãnh đạo vội nói.

Ra khỏi cửa, ông bảo Tạ Linh Lệ: “Sau này mối quan hệ với Chu Chiêu Chiêu phải thường xuyên lui tới, đừng để xảy ra chuyện hôm nay nữa.”

Dù chỉ là hiểu lầm cũng không được.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu ngân hàng Công thương dùng ưu đãi lớn để dụ dỗ cô ấy, họ sẽ hối hận không kịp.

Tạ Linh Lệ gật đầu rất nghiêm túc: “Lãnh đạo yên tâm, em nhất định.”

Dù Chu Chiêu Chiêu đã gửi tiền ở bưu điện, nhưng hôm nay thực sự khiến họ hoảng sợ.

Tiến khách đi, Hứa Quế Chi đã sơ chế xong rau và thịt được phát: “Mai là tiểu niên rồi, tối nay mời Phu Lô và Từ Cảnh Chu đến ăn cơm nhé.”

“Được ạ,” Chu Chiêu Chiêu nói, lại thở dài, “Lão tam nói trước Tết sẽ về, sắp tiểu niên rồi, không biết đến ngày nào mới về.”

Mấy hôm nay thời tiết đẹp, không có tuyết.

Nếu sau này có tuyết, không biết Dương Duy Lực có về được không.

Hứa Quế Chi cũng thở dài, dù không nói ra nhưng bà rất lo lắng.

Trong văn phòng chính ủy Triệu, khói thuốc mù mịt: “Tôi phải nói với bà ấy thế nào đây?”

Mấy ngày rồi vẫn chưa tìm được Dương Duy Lực.

Vì chuyện này, ông lo lắng mấy ngày liền, nghiện thuốc cũng ngày càng nặng.

Mẹ nó!

Nghĩ đến chuyện này là ông tức giận, điều người của họ đi nhưng lại không tuân theo kế hoạch đã định.

“Nghe nói bác sĩ ngoại khoa mới đến bệnh viện là Từ Cảnh Chu thân với nhà họ, hay là nhờ anh ta nói?” Cổ Trạch Phong đề xuất.

“Ý hay đấy,” chính ủy Triệu dập tắt thuốc, “Tôi đi ngay bây giờ.”

Không thể trì hoãn thêm nữa.

Chương 342

DTV-EBOOK

Đêm tiểu niên, tuyết bỗng rơi trở lại, nhưng may mắn là tuyết không lớn, đến chiều thì ngừng hẳn.

Lòng Chu Chiêu Chiêu cũng yên ổn hơn. Hôm nay là tiểu niên, cô cho Vương Thái Hồng và A Hợp Kỳ nghỉ một ngày.

Từ Cảnh Chu đến khi Phu Lôi chưa tới, Chu Chiêu Chiêu đang giúp Hứa Quế Chi gói bánh chưng.

Tuy tối nay ăn lẩu, nhưng họ vẫn gói bánh chưng, vì đêm tiểu niên ở phương Bắc phải ăn bánh chưng.

Người ta nói như vậy sẽ không bị đóng băng tai.

“Nếu Dương Duy Lực tối nay về kịp,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “sẽ được ăn bánh chưng nhân thịt bò cà rốt mà anh ấy thích nhất.”

Thịt bò là Hứa Quế Chi mua ở cửa hàng cung ứng hôm nay, vừa đủ để gói bánh.

“Đứng đó làm gì?” Hứa Quế Chi nói với Từ Cảnh Chu, “Đi rửa tay rồi vào gói bánh đi.”

“Vâng.” Từ Cảnh Chu nhìn Hứa Quế Chi, lòng nặng trĩu đi rửa tay.

...

...

Chính ủy Triệu tìm anh khi anh chuẩn bị đến nhà Dương Duy Lực, và anh nghe được tin đó.

“Mất tích là sao?” Anh hỏi câu hỏi tương tự.

Nhưng chính ủy Triệu cũng không trả lời được,
“Chỉ là... khi làm nhiệm vụ, đột nhiên mất liên lạc.”

Tín hiệu và mật mã đều bị gián đoạn.

“Anh ấy sẽ không có chuyện gì đâu.” Từ Cảnh Chu nói, “Tôi sẽ không giúp các anh truyền đạt tin này.”

Dương Duy Lực yêu Chu Chiêu Chiêu đến thế, lại biết cô đang mang thai, anh nhất định sẽ không để bản thân gặp nguy hiểm.

“Chuyện này không cần nói với cô ấy, Dương Duy Lực sẽ về sau một thời gian.” Từ Cảnh Chu nói, xoa xoa thái dương, “Tôi sẽ nói trước với bác Hứa.”

Nhưng nói với Hứa Quế Chi, anh cũng không biết mở lời thế nào.

Đặc biệt là bây giờ Chu Chiêu Chiêu luôn ở nhà, ra ngoài cũng có Hứa Quế Chi đi cùng.

Anh muốn tìm thời gian riêng thật không dễ.

Đêm tiểu niên, Phu Lôi cuối cùng cũng trở về từ cơ sở.

Vừa rẽ vào chỗ ở, cô thấy Từ Cảnh Chu đứng đó, hai tay trong túi.

Anh mặc quần áo thường, rõ ràng đã đợi từ lâu.

“Chuyện gì?” Phu Lôi đi tới hỏi.

“Vào nhà nói.” Từ Cảnh Chu nói.

“Nói ở đây đi.” Phu Lôi nói.

Từ Cảnh Chu cười, “Là chuyện của lão tam, cô chắc muốn nói ở đây?”

Xung quanh đều là nhà gia đình quân nhân, họ không thể đứng quá gần, chắc chắn sẽ bị nghe thấy.

Phu Lôi: "..."

Tức giận đi vào lối đi, Từ Cảnh Chu thuận tay cầm túi xách giúp cô.

Phu Lôi không muốn cãi nhau trong lối đi, đành để anh làm.

"Đi đơn vị mà không ăn cơm sao?" Từ Cảnh Chu nhìn thân hình ngày càng gầy của cô, nhíu mày nói, "Sao gầy thế này?"

Phu Lôi không nói gì, mặt lạnh lấy chìa khóa mở cửa.

Điều kiện ở các đơn vị cơ sở rất khó khăn, cô mới đến hai ngày đã bị cảm sốt cao, không ăn được gì.

Đi xuống giúp đỡ, kết quả lại thành gánh nặng.

Vì vậy, khi khỏi bệnh, cô vội vàng làm tư vấn tâm lý, xong xuôi thì trở về trước khi trời chuyển lạnh lần nữa.

Cơ thể cô vẫn cần rèn luyện thêm.

Nếu không lần sau đi những nơi như vậy sẽ lại ốm.

"Lão tam có chuyện gì?" Phu Lôi đóng cửa hỏi.

Nhà nhiều ngày không có người, tuy có lò sưởi nhưng vẫn có mùi bụi.

Phu Lôi mở cửa sổ thông gió, Từ Cảnh Chu cởi áo khoác, xắn tay áo dọn dẹp.

"Những việc này tôi tự làm được," Phu Lôi nói, "Anh nói nhanh đi, lão tam sao rồi?"

“Lão tam không có chuyện gì thì tôi không vào được cửa nhà cô sao?” Từ Cảnh Chu nói.

“Anh lại phát điên gì thế?” Phu Lôi nhú mày.

Từ Cảnh Chu ném khăn lau lên bàn, kéo ghế ngồi xuống, “Tối nay đến nhà Chu Chiêu Chiêu ăn cơm.”

“Cô tìm cách cho tôi và bác Hứa có thời gian riêng, tôi cần nói chuyện với bác.” Từ Cảnh Chu nói.

“Lão tam sao rồi?” Phu Lôi hỏi.

“Không biết, làm nhiệm vụ thì mất tích.” Từ Cảnh Chu nói, “Bên quân đội đang điều tra.”

Phu Lôi trầm ngâm một lúc, “Dương Duy Lực không phải người liều lĩnh, chắc có tình huống đặc biệt khi làm nhiệm vụ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Từ Cảnh Chu nói, “Nhưng cần nói trước với bác Hứa, phòng khi có ai nói với Chu Chiêu Chiêu, bác cũng có chuẩn bị.”

Phu Lôi gật đầu, rồi chỉ cửa, “Ừ, tôi biết rồi, tối nay sẽ phối hợp.”

“Giờ anh đi đi.”

Cô nói xong quay lại thu dọn đồ trong túi.

Từ Cảnh Chu bật cười, không động đậy, chỉ ngồi đó nhìn cô lấy từng thứ một ra.

Không khí đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở của hai người.

Phu Lôi dường như luôn bận rộn, sắp xếp quần áo rồi đến đồ dùng cá nhân.

Có lẽ do thói quen trong quân đội, mọi thứ của cô đều được sắp xếp gọn gàng đến mức khắc khe.

Quay đầu thấy Từ Cảnh Chu vẫn ngồi đó, cô ngạc nhiên nói, “Sao anh vẫn chưa đi?”

Vậy là cô đã lừa anh hoàn toàn sao?

“Phu Lôi,” Từ Cảnh Chu nhìn cô nói, “Ở đó, cô có nghĩ đến tôi không?”

Phu Lôi giật mình, tay dừng lại, nhưng nhanh chóng tiếp tục, chỉ là nếu quan sát kỹ, sẽ thấy cô đã mất hết trật tự lúc đầu.

“Không.” Cô trả lời kiên định.

Nhưng Từ Cảnh Chu cười đầy tự tin, “Cô nói dối.”

Cô vừa do dự, nghĩa là có nghĩ đến anh.

“Tôi sẽ không từ bỏ đâu.” Từ Cảnh Chu tiếp tục, “Nếu cô còn muốn đi những nơi như vậy, lần sau tôi sẽ đi cùng.”

Nói xong không đợi Phu Lôi phản ứng, đứng dậy đi ra cửa, “Tôi đợi cô ở dưới nhà.”

Ở trong phòng cô quá lâu sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô.

Phu Lôi: “... Anh đã đến đơn vị tôi sao?”

Cô hỏi.

Từ Cảnh Chu cười, “Đơn vị cô đi tôi không biết sao?”

Lại nói, “Sao? Cô rất muốn tôi đến tìm cô à?”

Khi cửa đóng lại, cô mới đứng thẳng người, nhìn ra cửa sổ.

Nhớ không?

Sao mà không nhớ được?

Phiêu Vũ Miên Miên

Đặc biệt là mấy ngày ốm, hình ảnh anh cứ hiện lên trong đầu cô.

Thậm chí, khi sốt cao mê man, cô tưởng mình bị ảo giác, không thì sao lại thấy Từ Cảnh Chu ở đơn vị?

Chắc chắn là do sốt quá cao, sinh ra ảo giác.

Phu Lôi tự nhủ như vậy.

Hôm đó cô nằm trên giường, uống cháo trắng đắng ngắt, tự nhủ: “Nếu đêm qua thực sự là Từ Cảnh Chu đến chăm sóc mình, thì cô sẽ thử một lần.”

Thử ở bên anh.

Nhưng khi khỏi bệnh, cô hỏi đơn vị, họ nói không có ai đến.

“Chắc chắn là cô sốt quá, sinh ra ảo giác thôi.”

Chương 343

DTV-EBOOK

Hôm nay là tiểu niên, khi Phu Lôì và Từ Cảnh Chu đến, nhà Chu Chiêu Chiêu đã ngập tràn hương thơm của thức ăn.

Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi đã chuẩn bị xong các nguyên liệu cho bữa lẩu tối nay. Thấy hai người đến, Hứa Quế Chi cười nói: “Cuối cùng cũng đến rồi.”

“Lôi Lôi, con về khi nào vậy?” Hứa Quế Chi nhìn Phu Lôì, lo lắng hỏi, “Sao gầy đi nhiều thế này?”

“Con này, cứ nhất quyết đòi đi cơ sở vào lúc này làm gì?” Bà vừa nói vừa lắc đầu, “Vừa béo lên được vài lạng lại sụt hết rồi.”

“Thôi về rồi thì tốt, dì sẽ bồi bổ lại cho con.” Hứa Quế Chi cười hiền hậu, “Từ nay mỗi ngày đến nhà dì ăn cơm, dì sẽ nấu canh cho các con.”

“Vậy thì con nhất định sẽ đến,” Phu Lôì cười đáp, “Mấy ngày ở đơn vị, nhớ nhất là canh và bánh chưng của dì.”

“Vậy mau đi rửa tay rồi vào gói bánh đi.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Hứa Quế Chi phụ trách cán bột, Chu Chiêu Chiêu và Phu Lôì gói bánh. Chẳng mấy chốc, những chiếc bánh chưng xinh xắn đã xếp đầy mâm.

Nồi lẩu tối nay được dùng nước xương hầm suốt buổi chiều làm nước dùng. Thịt bò và thịt cừu được đem ra ngoài đông lạnh qua đêm, sau đó thái thành từng lát mỏng cuộn tròn.

...

Một ít thịt bò khác được Hứa Quế Chi ướp gia vị theo cách của Chu Chiêu Chiêu từ trước.

Hứa Quế Chi có quan hệ rất tốt với mọi người trong khu gia đình, rau xanh là do người khác trồng trên ban công, hái tặng bà một ít.

Sau bữa ăn, Từ Cảnh Chu đề nghị Phu Lôi và Chu Chiêu Chiêu đi nghỉ ngơi, còn anh sẽ rửa bát trong bếp.

“Dì ơi, dì chỉ cháu cách sắp xếp đồ đạc nhé.” Anh gọi Hứa Quế Chi lại.

“Chúng ta đi thôi, vào phòng nói chuyện.” Phu Lôi kéo Chu Chiêu Chiêu, “Mang thai có vất vả lắm không?”

“Cũng không đến nỗi,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Ngoài mấy ngày nghén hơi nặng, bình thường hai đứa nhỏ này cũng ngoan lắm.” Cô âu yếm nhìn bụng mình.

“Cho chị sờ một chút được không?” Phu Lôi đặt tay lên bụng Chu Chiêu Chiêu, bỗng một đứa nhỏ đập nhẹ vào tay cô.

“Nó đập chị này.” Phu Lôi reo lên vui sướng.

Cảm giác này cô chưa từng trải qua bao giờ, thật kỳ diệu.

Dương Duy Lực, anh có biết không? Con của anh đang đập chị đây này?

Cảm giác này, chị được trải nghiệm trước anh rồi nhé.

Bên ngoài, Từ Cảnh Chu đang loay hoay tìm cách nói chuyện này với Hứa Quế Chi.

Anh suy nghĩ mãi nhưng vẫn không biết mở lời thế nào.

Bỗng nhiên, “bốp” một cái.

Lưng anh bị Hứa Quế Chi vỗ một cái, “Rốt cuộc có chuyện gì? Ấp a ập ứng mãi.”

Từ Cảnh Chu: “... Dì biết cháu có chuyện muốn nói sao?”

“Cứ nhìn cái dáng của cháu là biết ngay,” Hứa Quế Chi cười nói, “Giống hệt thằng Mạnh Lực nhà dì.”

Khi có tâm sự, làm việc nhà cứ lau đi lau lại mãi một chỗ.

“Có phải thằng Mạnh Lực xảy ra chuyện gì không?” Hứa Quế Chi hỏi tiếp, “Cháu cứ nói đi, dì đã chuẩn bị tinh thần rồi.”

“Dì ơi, thực ra cũng không có chuyện gì lớn,” Từ Cảnh Chu cố tỏ ra bình thản, “Chỉ là nhiệm vụ bên đó gặp chút trục trặc, tạm thời không liên lạc được với Mạnh Lực.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Dù đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi nghe tin này, Hứa Quế Chi suýt làm rơi đôi đũa trong tay.

Bà không nói gì, lặng lẽ rửa đũa.

“Mạnh Lực là con trai dì, dì không hiểu nó sao?” Từ Cảnh Chu cười nói, “Từ nhỏ đã không biết sợ trời sợ đất gì, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Dì chỉ tức giận thằng tiểu tử này,” Hứa Quế Chi ném chiếc khăn rửa bát xuống bàn, “Nó không biết vợ nó đang mang thai... lại còn là hai đứa sao?”

“Dì ơi, dì đừng giận,” Từ Cảnh Chu nói, “Nó... thực sự không biết đâu.”

Khi Dương Duy Lực đi, chỉ biết Chu Chiêu Chiêu có thai, nhưng chuyện song thai thì anh thực sự không hay.

“Chúng ta cứ giấu nó, đợi khi con chào đời sẽ làm nó giật mình.” Từ Cảnh Chu tiếp tục.

Hứa Quế Chi: “... Thằng nhóc này.”

Ai lại an ủi kiểu này bao giờ?

Nhưng không thể phủ nhận, lòng bà đã bớt lo lắng hơn lúc trước.

“Ôi, chuyện này nói với Chiêu Chiêu thế nào đây?” Hứa Quế Chi thở dài, “Thằng Mạnh Lực khôn kiếp, về đây xem dì xử nó thế nào.”

“Dì,” Từ Cảnh Chu làm hiệu giọng nhỏ, “Hay là tạm thời giấu đi?”

Nếu Chu Chiêu Chiêu không có thai, chuyện này chắc chắn phải nói với cô.

Nhưng vấn đề là cô đang mang thai, trước đó còn có dấu hiệu không ổn.

Phụ nữ mang thai rất nhạy cảm và yếu đuối, lúc này nếu nói tin Dương Duy Lực mất tích, Từ Cảnh Chu sợ cô xảy ra chuyện gì, Dương Duy Lực về sau chắc chắn sẽ lột da anh.

“Cũng có lý.” Hứa Quế Chi gật đầu, thở dài, “Vậy tạm thời giấu đi vậy.”

Hy vọng Dương Duy Lực có thể sớm trở về.

Qua tiểu niên, không khí Tết càng thêm đậm đà. Năm nay căn cứ cũng được trang hoàng long lầy, những chiếc đèn lồng đỏ treo đầy trên cành cây hai bên đường trông rất vui mắt.

Những ngày giáp Tết, ngoài chợ mỗi ngày đều nhộn nhịp. Sau tiểu niên một ngày, tuyết lại rơi nhẹ, nhưng không đáng kể.

Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi tranh thủ đi mua sắm thêm.

Phu Lôi cũng đi cùng.

Năm nay họ đều đón Tết ở đây, nếu không có gì thay đổi, đêm giao thừa cũng sẽ đến nhà Chu Chiêu Chiêu.

Vì vậy, Phu Lôi và Từ Cảnh Chu cũng sớm đóng góp tiền sinh hoạt phí.

Họ cùng nhau đi chợ Tết, mua sắm từng thứ một.

Bố của Vương Thái Hồng cũng nhờ con gái mang đến món dưa muối tự làm và hai con gà do ông nuôi.

“Bố cháu nói, đàn gà sau nhà là nuôi cho cô Chu, đợi khi cô sinh em bé sẽ dùng để bồi bổ.”

A Hợp Kỳ thì không biết từ đâu xách đến nửa con cừu non đã làm thịt sẵn, cậu bé tự mình vác đến.

Khiến Chu Chiêu Chiêu không biết phải làm sao.

Thời buổi này, người ta không nói đời sống khó khăn sao?

Sao lại tặng nguyên nửa con cừu thế này?

Dĩ nhiên, cuối cùng Chu Chiêu Chiêu đều trả tiền cho họ. Không nhận tiền?

Vậy cô cũng không nhận đồ, và từ sau đừng đến nhà cô nữa.

“Làm thế này sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của chú Dương,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Có thể chú ấy sẽ bị khiển trách.”

Nghe cô nói vậy, Vương Thái Hồng và A Hợp Kỳ mới chịu nhận tiền.

Chu Chiêu Chiêu tưởng rằng dù sao Dương Duy Lực cũng sẽ về trước Tết, nhưng mãi đến 28 tháng Chạp, khi cô và Hứa Quế Chi đi xem chương trình Tết của căn cứ, anh vẫn chưa về.

Và tại buổi biểu diễn, cô nghe được một tin.

Một tin về Dương Duy Lực.

Chương 344

DTV-EBOOK

Từ đêm tiểu niên, tại hội trường lớn đối diện căn cứ, cứ cách một đêm lại có chương trình nghệ thuật chào năm mới.

Phần lớn các tiết mục đều do đoàn văn công biểu diễn, một số khác do các đơn vị khác gửi đến.

Trong đó có tiết mục múa do Đào An Di cùng một số gia đình quân nhân tập luyện.

Từ sau chương trình Tết đầu tiên của Đài truyền hình Trung ương năm 1983, năm nay căn cứ cũng tổ chức chương trình nghệ thuật mừng xuân.

Khác với mọi năm chỉ có đoàn văn công biểu diễn, năm nay không hiểu sao lại cho phép các đơn vị khác đăng ký tiết mục.

Đào An Di đã tập hợp một nhóm gia đình quân nhân để dàn dựng một điệu múa tên là “Nghênh Xuân”.

Cái tên rất phù hợp, cộng thêm thân phận đặc biệt của các thành viên, nên tiết mục được chọn biểu diễn trong đêm hội của căn cứ.

Thấy Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi đến, Đào An Di mỉm cười nói: “Em biết chắc hôm nay chị và bác sẽ tới mà.”

“Bác ơi, có cần em xếp chỗ ngồi tốt cho không ạ?”

...

...

Đôi lúc Chu Chiêu Chiêu rất khâm phục Đào An Di, làm sao cô ta có thể vừa cảm hận trong lòng lại vừa nói chuyện tươi cười như vậy?

Chuyện lần trước mới xảy ra mấy ngày trước, không thể nào quên nhanh thế chứ?

“Không cần đâu, con đi lo việc của con đi.” Hứa Quế Chi nhẹ nhàng từ chối, “Chỗ ngồi đã được sắp xếp sẵn rồi.”

Họ có vé mời riêng, Chu Chiêu Chiêu nhìn thấy vị trí có vẻ khá gần sân khấu.

“Em định xếp chỗ trước cho mọi người,” Đào An Di che miệng cười, “Nhưng bác không cần thì em cho người khác vậy.”

Nói xong, cô ta đưa tấm vé cho bà lão họ Vương trong khu gia đình ngay trước mặt Hứa Quế Chi.

Bà lão ban đầu không muốn nhận, nhưng chỗ của bà quá xa, thấy vé Đào An Di đưa gần sân khấu nên vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn cháu nhé.”

Đào An Di cười: “Hàng xóm với nhau, đừng khách sáo.”

Bà lão họ Vương thường hay chê bai Đào An Di, nghe cô ta nói vậy cảm thấy có chút ngại ngùng.

Đào An Di nói xong, liếc nhìn Hứa Quế Chi rồi cười nói: “Mọi người xem chương trình trước nhé, em phải về hậu trường chuẩn bị.”

Ý đồ của cô ta, Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu đều hiểu rõ.

Chu Chiêu Chiêu nhìn vẻ kiêu ngạo của cô ta, cười hỏi Hứa Quế Chi: “Mẹ ơi, chỗ ngồi của chúng ta ở đâu

vậy? Hàng 5 số 6, 7 có phải quá xa không?”

Đào An Di đang đi phía trước nghe câu này suýt nữa vấp ngã.

Hàng 5 số 6,7,8 là những vị trí đẹp nhất, thường dành cho lãnh đạo trong các buổi biểu diễn.

Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu có tư cách gì?

Tại sao?

Buổi biểu diễn tối nay dành riêng cho gia đình quân nhân, Dương Duy Lực lại lập công lớn, nên Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu được xếp ngồi ở vị trí tốt nhất.

Còn vị trí số 8 dành cho Lưu Thục Mai.

“Chỗ này có tốt không?” Bà lão họ Vương nghi ngờ hỏi, “Có tốt hơn chỗ của tôi không?”

“Đây là vị trí có tầm nhìn tốt nhất toàn hội trường,” một chị vợ quân nhân bên cạnh nói, “Trước giờ thường dành cho lãnh đạo ngồi.”

“Vậy chị xem giúp chỗ của tôi thế nào?” Bà lão họ Vương hy vọng đưa tấm vé cho người đó.

“Hàng 3 số 1?” Người phụ nữ đó bật cười, “Bà ơi, chỗ này nhìn có vẻ gần sân khấu, nhưng lại ở góc tận cùng.”

Không thể so với chỗ của Hứa Quế Chi được.

“Giống như chỗ bà ngồi ban đầu thôi,” người phụ nữ bổ sung.

Chỗ cũ của bà lão tuy xa nhưng ở giữa, tầm nhìn tốt hơn góc trước.

Bà lão họ Vương nhăn mặt, nhìn về phía Đào An Di đã biến mất.

Vô tình nhận một ân huệ giả tạo, trong lòng bà không vui chút nào.

“Con bé Đào An Di này, tưởng có bao nhiêu năng lực,” bà lão họ Vương chê bai, “Hóa ra cũng chỉ vậy.”

Hoặc có thể cô ta có vé tốt, nhưng không muốn cho bà thôi.

Hứa Quế Chi mỉm cười, đúng lúc đó mọi người bắt đầu vào hội trường, bà nắm tay Chu Chiêu Chiêu đi theo.

Đào An Di trở lại hậu trường càng nghĩ càng tức giận: “Không biết dựa vào thế lực nào mà được vậy.”

Cô ta cho rằng, Chu Chiêu Chiêu có được vé tốt chắc chắn không phải do đường chính thức.

Nhưng cô ta không nghĩ rằng, những vị trí quan trọng như vậy, ai dám tùy tiện sắp xếp?

Buổi biểu diễn tối nay, Chu Chiêu Chiêu xem rất say mê.

“Con bé Đào An Di này cũng có vài phần bản lĩnh,” Hứa Quế Chi nhận xét, “Điệu múa đàn dựng khá hay.”

Ý tưởng độc đáo, vũ đạo vui tươi, độ khó vừa phải với các gia đình quân nhân, quả thực rất tốt.

Đào An Di có nền tảng múa, là nhân vật chính cũng là điểm nhấn của toàn tiết mục.

Tất nhiên sau khi kết thúc, cô nhận được sự chú ý từ mọi phía.

“Cô gái ở giữa là ai vậy? Xinh đẹp lại múa hay thế.”

“Đúng vậy, cái eo nhỏ xíu, tưởng chừng gãy mất.”

“Tôi biết, tên là Đào An Di, vợ của...”

Vợ của ai?

“Cái anh ở bộ phận thử nghiệm... tên gì ấy nhỉ?”

“Dương Duy Lực à?” Có người tò mò hỏi.

“Không phải, kia mới là vợ Dương Duy Lực, hình như tên là Trần Quốc Bình.”

“Trần Quốc Bình là ai? Nghe không quen lắm.”

“Đào An Di này giỏi thật, ngay cả đoàn trưởng Tả cũng đánh giá cao.”

“Chắc anh nghe nhầm rồi, dạo này cô ta đang hẹn hò với anh chàng ngân hàng nào đó, tôi thường thấy xe đưa đón.”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy, mấy hôm trước tập luyện anh ta còn mang đồ đến nữa.”

...

“Dạo này cô ta nổi như cồn,” Lưu Thục Mai thì thầm với Chu Chiêu Chiêu, “Nhìn cái vẻ đắc ý kia.”

Không hiểu sao, cô ngày càng không ưa Đào An Di, nhìn cô ta thấy khó chịu vô cùng.

Lúc nào cũng như con công khoe mẽ.

“Xem cho vui thôi,” Chu Chiêu Chiêu vỗ tay cô, “Không liên quan gì đến chúng ta.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lão Trần hôm nay về rồi,” Lưu Thục Mai dừng lại nói.

Không biết anh ta về sẽ cảm thấy thế nào?

Nếu Đào An Di nổi tiếng vì tài năng thì Lưu Thục Mai không có gì để nói. Nhưng một người phụ nữ có chồng lại thân thiết với đàn ông khác, còn gây ra những lời đồn đại như vậy.

Trần Quốc Bình còn mặt mũi nào ở lại căn cứ?

Chu Chiêu Chiêu giật mình, không ngờ Trần Quốc Bình về trước Tết, vậy có nghĩa là Dương Duy Lực cũng có thể về vào ngày mai hoặc đêm giao thừa?

Nhưng khi đi vệ sinh qua hậu trường, cô nghe thấy giọng Đào An Di bên trong.

“Dương Duy Lực xảy ra chuyện rồi, cô ta còn có tâm trạng xem biểu diễn,” Đào An Di chế giễu, “Đúng là loại phụ nữ độc ác.”

“Ồ? Dương Duy Lực xảy ra chuyện gì vậy?” Ai đó tò mò hỏi.

“Ai biết được,” Đào An Di thở dài, “Nhìn nhà tôi, trước Tết đã về rồi, vợ còn đang mang thai, ngày mai là 28 tháng Chạp rồi, vẫn chưa thấy về...”

Chu Chiêu Chiêu lòng thất lại: “Cô đang nói nhảm cái gì thế?”

Chương 345

DTV-EBOOK

Hậu trường lúc này khá đông người, tiết mục trước đó là một vở kịch ngắn nên mọi người đều rảnh rồi tán gẫu.

Những gia đình quân nhân mới đến cùng Đào An Di đều đã nghe danh Dương Duy Lực.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nghe cô ta nói Dương Duy Lực có thể gặp chuyện, tất cả đều sửng sốt.

Rồi sau đó là giọng nói lạnh lùng của Chu Chiêu Chiêu: “Cô đang nói nhảm cái gì thế?”

Đào An Di cũng không ngờ Chu Chiêu Chiêu lại nghe được lời mình.

Ý cô ta ban đầu là để tin đồn lan truyền rồi mới đến tai Chu Chiêu Chiêu, chứ không phải trực tiếp từ miệng mình.

Nhưng giờ đã bị bắt tại trận.

“Tôi... nói gì liên quan gì đến cô?” Đào An Di cố chống chế.

Lại nói thêm: “Đây là hậu trường, người không phận sự không được vào.”

...

...

“Mời cô ra ngoài.”

Chu Chiêu Chiêu không những không đi, còn tiến thêm hai bước, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào cô ta: “Không liên quan? Cô nói chồng tôi mà bảo không liên quan?”

“Không biết cô lại lên cơn điên gì nữa?” Đào An Di nói, “Chúng tôi còn phải biểu diễn, mời cô lập tức...”

Bốp!

Đào An Di chưa kịp nói xong, Chu Chiêu Chiêu đã tát cô ta một cái: “Tôi đã nói rồi, nếu còn nghe cô bịa chuyện về chúng tôi, tôi thấy một lần đánh một lần.”

“Cô dám đánh tôi?” Đào An Di giơ tay định trả đũa, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu nắm chặt cổ tay: “Đánh chính là cô đấy.”

“Đào An Di, tốt nhất cô nên nhớ kỹ.” Cô mạnh mẽ buông tay Đào An Di ra.

“Tôi liêu với cô!” Đào An Di mất mặt, tức giận lao đến định túm tóc Chu Chiêu Chiêu: “Dương Duy Lực đã c.h.ết ngoài chiến trường rồi, mọi người đều biết, chỉ riêng cô bị giấu kín thôi.”

“Đào An Di, cô làm gì thế?” Trần Quốc Bình vừa kịp đến, kéo cô ta lại: “Cô ấy đang mang thai đấy.”

“Cô ấy mang thai? Mang thai là được quyền đánh người?” Đào An Di điên cuồng đ.á.m đá Trần Quốc Bình: “Đồ vô dụng! Vợ bị đánh mà còn đứng về phía người khác!”

Trần Quốc Bình mặt đỏ bừng: “Không phải, em bình tĩnh lại đi.”

“Tôi không bình tĩnh được!” Đào An Di giãy giụa: “Anh còn là đàn ông không?”

Trần Quốc Bình không nói gì, nhưng kiên quyết giữ chặt vợ.

“Em đừng gây chuyện nữa, anh xin em, được không?” Anh thấp giọng nói.

“Tôi gây chuyện?” Đào An Di cắn mạnh vào tay chồng: “Trần Quốc Bình, anh sẽ hối hận vì chuyện tối nay!”

Chu Chiêu Chiêu cũng không ngờ Trần Quốc Bình lại về đúng lúc này.

Xoa xoa bàn tay, cô lạnh lùng nhìn Đào An Di: “Cô vừa nói chồng tôi gặp chuyện, là thật sao?”

“Mọi người đều biết?” Cô quét mắt nhìn xung quanh.

Những người khác vội cúi đầu, không dám đối mặt.

Ban đầu họ không biết, nhưng mấy hôm trước nghe Đào An Di nhắc qua, sau đó không hiểu sao tin đồn lan ra.

Rồi... ai cũng biết Dương Duy Lực có thể gặp chuyện.

Hôm nay thấy Chu Chiêu Chiêu đi xem biểu diễn, tưởng cô đã biết, nghĩ rằng tin đồn là giả.

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu lại không biết, là người cuối cùng hay tin.

Lúc này... mới thật sự là kịch tính.

Mọi người nhìn bụng bầu của Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt thương hại.

Nếu Dương Duy Lực thật sự gặp chuyện, đứa bé này sẽ trở thành đứa trẻ mồ côi cha từ trong bụng mẹ.

Thật đáng thương, chưa chào đời đã không có cha.

“Thu lại ánh mắt đó đi,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Anh ấy nhất định sẽ bình an trở về.”

Lại nhìn Đào An Di: “Nếu không phải Trần đoàn trưởng ngăn lại, tôi sẽ tiếp tục đánh.”

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn Trần Quốc Bình, không nói gì, nhưng ý trong mắt anh hiểu rõ.

“Anh chưa từng nói,” Trần Quốc Bình nhìn vợ, “Những lời này em nghe từ ai?”

Đào An Di trợn mắt, thoát khỏi tay chồng: “Anh đừng có quản tôi.”

Đồ vô dụng, sao cô lại lấy phải người đàn ông như thế này.

Một lần nữa, Đào An Di nảy sinh ý định ly hôn.

Sao ngày xưa cô mù quáng đến mức lấy Trần Quốc Bình, tưởng anh ta sẽ vượt qua Dương Duy Lực? Kết quả, anh ta chỉ là kẻ vô dụng, đến vợ mình cũng không bảo vệ được.

Mặc kệ cô bị Chu Chiêu Chiêu đánh!

Trần Quốc Bình: “...”

Nhưng anh phải làm sao?

Đánh lại một phụ nữ mang thai ư?

Hơn nữa, Đào An Di nói những gì?

Dương Duy Lực c.h.ế.t ngoài chiến trường không thể về?

Đừng nói đến độ chính xác của tin này, nguồn tin của cô từ đâu?

Chu Chiêu Chiêu đang mang thai, nghe tin này, nếu xúc động mạnh ảnh hưởng đến thai nhi thì sao?

Nếu... Dương Duy Lực thật sự gặp chuyện, đứa bé này sẽ là đứa con duy nhất của anh.

Trần Quốc Bình nghiêng chặt hàm nhìn vợ.

Trước đây anh chỉ nghĩ Đào An Di có tính cách tiểu thư, nhưng ít nhất trước đại cục vẫn hiểu chuyện.

Ai ngờ cô ta lại hẹp hòi đến mức này, lẽ nào ghen ghét có thể khiến người ta mất đi lý trí?

“Chị dâu, thật sự xin lỗi,” Trần Quốc Bình lo lắng nói với Chu Chiêu Chiêu, “Đó chỉ là lời đồn nhảm, chị đừng tin, cũng đừng kích động, chú ý đến em bé.”

“Ừ, tôi biết,” Chu Chiêu Chiêu mím môi, “Tôi không tin.”

Nhưng ngay sau đó, cô bất ngờ ngã xuống.

“Chiêu Chiêu!” Hứa Quế Chi vừa đến đã thấy con dâu ngất xỉu, Trần Quốc Bình vì đứng gần nên kịp thời đỡ lấy.

“Đưa... đưa đến bệnh viện.”

“Nhanh... nhanh đưa đi bệnh viện.”

Hứa Quế Chi tự véo tay mình, cố gắng không ngất theo.

Bốp!

Một cái tát nặng nề trúng mặt Đào An Di.

“Nếu con dâu tôi có chuyện gì, cô chờ đấy,” bà lạnh lùng nhìn Đào An Di.

Rồi quay đi theo đoàn người.

Đào An Di đứng như trời trồng, không ngờ chỉ vài câu nói mà Chu Chiêu Chiêu lại yếu đuối đến mức ngất đi.

Lúc này, mọi người trong hậu trường và cả những người hiếu kỳ đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Người ta luôn thương cảm kẻ yếu, dù Chu Chiêu Chiêu không yếu, nhưng là phụ nữ mang thai, Đào An Di làm cô ngất xỉu, quá đáng lắm.

Đào An Di: “... Cô ấy đánh tôi mạnh thế kia, chắc chắn là giả vờ.”

“Sao cô có thể nói vậy được?” Bà lão họ Vương tức giận nói, “Người ta mang thai bị cô làm ngất đi, cô còn bảo giả vờ? Vậy cô giả vờ cho tôi xem?”

“Đúng đấy, sao lại như vậy, quá xấu xa.”

“Chỉ là ghen tị thôi.”

“Làm sao có người như thế? Múa đẹp có ích gì, tâm địa đen tối.”

“Đúng vậy, sau này tôi không xem cô ta múa nữa.”

“Tôi cũng không xem.”

“Chúng ta đi thôi...”

Lời vừa dứt, đám đông thực sự tản đi, không xem tiết mục sau nữa.

Đào An Di: “...”

Đây là điều cô không ngờ tới.
Chu Chiêu Chiêu!

Chương 346

DTV-EBOOK

Bên ngoài, vì mấy ngày nay có chương trình biểu diễn, bệnh viện lo sợ xảy ra chuyện gì nên đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe cứu thương để phòng trường hợp khẩn cấp.

Và thế là, Chu Chiêu Chiêu được đưa lên xe, nhanh chóng chuyển đến bệnh viện.

Nhưng đêm nay là đêm tiểu niên, nhiều bác sĩ đã nghỉ Tết về quê, khoa cấp cứu chỉ còn hai y tá trực.

Thấy tình huống này, họ hoảng hốt gọi ngay cho trưởng khoa sản Phạm Thúy Linh.

Phạm Thúy Linh năm nay không về quê vì chồng bà không có kỳ nghỉ. Nhận được điện thoại, bà lập tức từ nhà chạy đến bệnh viện.

Chu Chiêu Chiêu vừa khám thai ở đây mấy ngày trước, cũng chính Phạm Thúy Linh phát hiện ra cô mang song thai.

Bà hiểu rõ tình trạng của Chu Chiêu Chiêu.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Mấy hôm trước khám vẫn ổn mà?” Phạm Thúy Linh hỏi.

Trần Quốc Bình im lặng.

...

...

Hứa Quế Chi kể sơ qua chuyện vừa xảy ra: “Bác sĩ khám cho cháu gái tôi ngay đi.”

Cầu trời đừng có chuyện gì xảy ra.

“Các bạn...” Phạm Thúy Linh lắc đầu, “Cô ấy mang song thai, tôi đã dặn đi dặn lại phải chăm sóc cẩn thận...”

Thời buổi này y học chưa phát triển, mang thai đơn còn phải cẩn thận, huống chi là song thai. Nếu xảy ra chuyện, khóc cũng không kịp.

“Mọi người ra ngoài trước đi,” Phạm Thúy Linh nói, “Tôi sẽ khám cho cô ấy.”

Khi mọi người đã ra ngoài, bà nhìn người nằm trên giường thở dài.

Chu Chiêu Chiêu mở mắt: “Bác sĩ.”

“Cô bé này,” Phạm Thúy Linh trách móc, “Nằm yên, tôi khám cho.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô tỉnh dậy không lâu sau khi được đưa vào viện, nhưng không mở mắt ngay vì cảm thấy xấu hổ.

Cô lại bị Đào An Di chọc tức đến ngất xỉu.

Khi bác sĩ yêu cầu mọi người ra ngoài, cô biết bà đã nhận ra mình tỉnh.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, phải giữ tâm trạng thoải mái, không quá vui hay quá buồn,” Phạm Thúy Linh nghiêm khắc nói, “Như thế không tốt cho thai nhi.”

“Hôm nay nhập viện theo dõi một đêm, ngày mai nếu không có gì thì xuất viện.”

“Hả?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Bác sĩ, em bé có sao không?”

“Vì vậy mới phải theo dõi,” Phạm Thúy Linh nghiêm túc nói, “Bây giờ cô là mẹ của hai đứa trẻ, dù gặp chuyện gì cũng phải nghĩ đến chúng, nghĩ đến sức khỏe của mình.”

Cô đã mang thai bốn tháng, nếu xảy ra chuyện gì, không chỉ ảnh hưởng đến thai nhi mà còn nguy hiểm cho mẹ.

“Cảm ơn bác sĩ, tôi hiểu rồi,” Chu Chiêu Chiêu xoa bụng nói.

Chủ yếu là tin về Dương Duy Lực khiến cô quá bất ngờ.

Mấy ngày nay cô luôn có cảm giác không ổn, vì khi hỏi chính ủy Triệu chồng mình khi nào về, ông không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Chu Chiêu Chiêu đoán có thể có chuyện gì đó.

Nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như lời Đào An Di, nghe tin đó cô vừa choáng váng vừa tức giận.

Hai cảm xúc dồn dập khiến cô không chịu nổi mà ngất đi.

Giờ được Phạm Thúy Linh nhắc nhở, cô mới giật mình nhận ra hậu quả, suýt nữa đã hại con và chính mình.

“Các con yên tâm, mẹ không sao,” cô xoa bụng nói, “Bố cũng sẽ ổn thôi.”

Như hiểu lòng mẹ, một đứa bé đập nhẹ vào chỗ tay cô đang xoa.

Chu Chiêu Chiêu vừa cười vừa khóc: “Hai đứa nghịch ngợm.”

Mẹ nhất định sẽ bảo vệ các con.

Làm mẹ khiến người ta mạnh mẽ hơn, có lẽ chính là lúc này.

Phạm Thúy Linh khám xong, kê đơn thuốc và yêu cầu nhập viện, sau đó gọi Hứa Quế Chi vào. Trần Quốc Bình không đi, nhận đơn thuốc đi làm thủ tục.

Vợ anh gây ra chuyện, sao anh có thể bỏ đi được?

Dù không phải lỗi của anh, nhưng Dương Duy Lực không có nhà, anh phải lo cho chị dâu thay em trai.

Không lâu sau, chính ủy Triệu cũng nghe tin chạy đến.

Đi cùng ông là Lưu Thục Mai, cô giận dữ trừng mắt Trần Quốc Bình: “Anh... nên quản lý vợ anh tốt hơn.”

“Lớn rồi mà không biết nói gì, không nên nói gì sao?” Lưu Thục Mai tức giận nói.

Trần Quốc Bình: “...”

“Thôi, đừng trách anh ấy nữa, đi xem cô Chu thế nào đã,” chính ủy Triệu nói.

“Chắc chắn sẽ không sao,” Lưu Thục Mai nói, rồi bước vào phòng khám.

Hứa Quế Chi đỡ Chu Chiêu Chiêu ngồi dậy, Lưu Thục Mai bước vào.

“Phải nằm viện theo dõi,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười yếu ớt nói, “Không sao đâu, chị Thục Mai đừng lo.”

“Chị chỉ hối hận lúc đó không đi cùng em,” Lưu Thục Mai nói, suốt đường đi cô đều tự trách mình

sao không theo Chu Chiêu Chiêu mà lại ngồi xem tiểu phẩm.

Nếu đi cùng, cô đã cho Đào An Di một bài học, không để cô ta nói những lời độc ác.

Chu Chiêu Chiêu cũng không phải nhập viện.

“Chị đừng tự trách,” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“Từ nay không được vì những chuyện đó mà ảnh hưởng đến mình nữa,” Hứa Quế Chi nói, “Làm mẹ sợ c.h.ế.t khiếp đấy.”

“Lão tam không sao đâu, đừng nghe lời cô ta,” bà nói, “Không phải mẹ dỗ con, mấy năm nay tin đồn về nó nhiều lắm, nhưng lần nào nó chẳng bình an trở về?”

“Lần này cũng vậy,” Hứa Quế Chi nói.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu: “Vâng, anh ấy sẽ không sao, không bỏ rơi chúng ta đâu.”

Hứa Quế Chi ôm cô vào lòng: “Sẽ không có chuyện gì đâu.”

Nhưng đêm đó, Chu Chiêu Chiêu bị ra máu, khiến Hứa Quế Chi hoảng hốt. May mắn là Phạm Thúy Linh đã dặn trước, ra m.á.u nhẹ là bình thường, cô được truyền dịch, đến sáng thì ngừng.

Để đảm bảo an toàn, Phạm Thúy Linh yêu cầu Chu Chiêu Chiêu nằm viện thêm một ngày.

Sáng 30 Tết, cô mới được xuất viện.

Còn Trần Quốc Bình về nhà cãi nhau to với Đào An Di, khiến cô ta bỏ đi.

Anh yêu cầu vợ đến xin lỗi Chu Chiêu Chiêu, nhưng Đào An Di không chịu: “Muốn tôi xin lỗi cô ta, trừ khi mặt trời mọc đằng tây.”

Trần Quốc Bình tức đến mức muốn đánh nhau, nhưng không thể đánh vợ, đành tự tát mình hai cái.

“Đúng là đồ vô dụng,” Đào An Di thấy vậy càng tức, mĩa mai nói.

Rồi cô đập cửa bỏ đi, hai ngày không về.

Khi trở lại, là để đòi ly hôn.

Chương 347

DTV-EBOOK

Đêm giao thừa, không khí trong nhà có chút ngọt ngào vì chuyện vừa xảy ra.

Từ Cảnh Chu và Phu Lô đến từ sớm, hiếm khi hai người đồng điệu như vậy.

Họ dán câu đối, trang trí cửa sổ, biến ngôi nhà tràn ngập không khí Tết.

Chiều bắt đầu gói bánh chưng, tối Từ Cảnh Chu và Hứa Quế Chi nấu nướng, bày biện một bàn tiệc thịnh soạn.

“Tiếc là Chiêu Chiêu không uống rượu được, chúng ta dùng nước hoa quả thay rượu vậy,” Từ Cảnh Chu nói, “Chúc mừng năm mới mọi sự thuận lợi.”

“Đúng, thuận lợi, bình an,” Hứa Quế Chi nói.

Chữ “bình an” không chỉ dành cho Dương Duy Lực, mà còn cho những đứa bé trong bụng Chu Chiêu Chiêu.

Đêm đó, dù ai nấy đều cười nói, nhưng thiếu vắng Dương Duy Lực, lòng mọi người vẫn trống trải.

Sáng mừng một Tết, Lưu Thục Mai đã đến, rủ Chu Chiêu Chiêu cùng mọi người đi chơi hồ gần căn cứ.

...

...

Lẽ ra Chu Chiêu Chiêu vừa xuất viện nên nghỉ ngơi, nhưng bác sĩ Phạm nói đi chơi cũng tốt, thư giãn tinh thần có lợi cho sức khỏe.

“Chỉ cần giữ ấm và đừng trượt ngã là được,” bà dặn.

Thế là Lưu Thục Mai mang đến một chiếc ghế nhỏ, phía dưới có hai thanh gỗ giống xe trượt tuyết.

“Ngồi lên ghế này, chống hai cây gậy này mà trượt từ từ,” Lưu Thục Mai giải thích, rồi chỉ chỗ mình đứng, “Cứ quanh quần đây thôi.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Hơi ghen tị đấy.

Nhưng được trải nghiệm cũng đã vui rồi.

“Năm sau sinh xong, mình sẽ thỏa thích vui chơi trên mặt băng rộng lớn này.”

Cô sẽ trượt băng, xem mọi người bắt cá.

Nhưng bây giờ, nhiệm vụ của cô là chăm sóc tốt cho các bé.

Từ Cảnh Chu kéo Phu Lô đi câu cá ở phía bên kia hồ: “Đục lỗ là câu được cá ngay.”

Anh đây tự tin nói.

Nhưng đến lúc mọi người chuẩn bị về vẫn chưa thấy anh câu được con nào.

Hơi xấu hổ đấy.

“Chắc cá sợ ồn nên tránh xa chỗ này,” Từ Cảnh Chu xoa xoa mũi ngượng ngùng nói.

“Ừ, toàn chạy sang chỗ bên cạnh,” Phu Lô không ngần ngại châm chọc.

Đúng lúc đó, người câu bên cạnh cười tặng họ một con cá: “Thấy các bạn cả buổi không câu được gì,

tặng một con nhé, chúc mừng năm mới!”

Từ Cảnh Chu: “...”

Không cần đâu.

Nhưng thấy nụ cười hiếm hoi trên mặt Phu Lôi, anh thấy con cá này cũng đáng giá.

Cá ở đây khá to, Phu Lôi nấu món cá chua rất ngon: “Tối nay làm cá chua nhé.”

Phu Lôi liếc nhìn anh không nói gì. Khi Chu Chiêu Chiêu thấy con cá to, mắt tròn xoe nhìn Từ Cảnh Chu: “Anh câu được đấy à?”

Từ Cảnh Chu: “...”

Chắc hẳn Chu Chiêu Chiêu đang cố ý.

Rồi cô quay sang nắm tay Phu Lôi: “Chị Phu Lôi, tối nay ăn cá chua nhé?”

“Được,” Phu Lôi cười đáp.

“Vậy lát nữa ghé cửa hàng mua ít dưa chua,” Hứa Quế Chi nói.

“Không cần mua, nhà em nhiều dưa chua lắm,” Lưu Thục Mai cười nói, “Ngon hơn cửa hàng.”

Tiệm mì của cô có món mì dưa chua rất được ưa chuộng.

Vì vậy nhà cô muối rất nhiều dưa, đều tự tay làm.

“Suýt quên mất, em muối dưa ngon lắm,” Hứa Quế Chi nói, “Tối nay đến ăn cùng nhé.”

“Vậy chúng em không khách sáo,” Lưu Thục Mai nói, rồi nhờ chính ủy Triệu mua thêm một con cá nữa, đông người một con không đủ.

Xe chạy về nhà Chu Chiêu Chiêu, bỗng thấy A Hợp Kỳ và Vương Thái Hồng đứng đợi dưới lầu.

“Các cháu đợi lâu chưa?” Chu Chiêu Chiêu thấy mũi hai đứa trẻ đỏ ửng vì lạnh, hỏi, “Sao không vào trong hành lang đợi?”

Trong đó ấm hơn, ít nhất không lạnh như ngoài trời.

“Không sao, chúng cháu không sợ lạnh,” Vương Thái Hồng cười tươi nói, “Chúng cháu đến chúc Tết cô.”

Nói xong, hai đứa nghiêm trang chúc Tết Chu Chiêu Chiêu và mọi người.

“Ôi, hai đứa dễ thương quá,” Lưu Thục Mai cười nói, “Nhất định phải có tiền mừng tuổi.”

Hai đứa trẻ từ chối, nhưng Chu Chiêu Chiêu bảo: “Cứ nhận đi, chúc Tết là phải có tiền mừng tuổi, không nhiều đâu, lấy may thôi.”

Rồi mời hai đứa ở lại ăn cơm, nhưng cả hai đều lắc đầu, chúc Tết xong rồi, không thể ăn cơm nhà người khác ngày đầu năm.

Chu Chiêu Chiêu giữ mãi không được.

“Mẹ cháu thế nào rồi?” Chu Chiêu Chiêu hỏi A Hợp Kỳ.

“Vẫn như cũ,” A Hợp Kỳ trầm giọng nói, “Bố cháu chưa về, mẹ không vui được.”

Đến Tết cũng không cảm thấy ý nghĩa.

A Hợp Kỳ gượng cười: “Nhưng sáng nay mẹ bảo cháu đến chúc Tết cô.”

Nếu là trước đây, mẹ cậu còn không đón Tết theo người Hán.

“Bố cháu sẽ không sao đâu, phải không?” A Hợp Kỳ ngẩng đầu hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Nhất định không sao,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chắc hẳn bố cũng đang nhớ các cháu, chỉ vì lý do nào đó chưa về được.”

Hai người cùng nhìn lên bầu trời. Bầu trời Tân Cương trong vắt như vừa được quét sạch.

Màu xanh biếc khiến lòng người thư thái.

“Nhất định sẽ ổn,” A Hợp Kỳ trầm nghĩ.

“À này,” Chu Chiêu Chiêu chợt nhớ ra, lấy từ ngăn kéo ra một tấm ảnh, “Xem cái này.”

“Người này... giống mẹ cháu quá,” A Hợp Kỳ nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Họ là ai vậy?”

“Họ là một cặp vợ chồng tội nghiệp, hơn 20 năm trước bị mất con gái,” Chu Chiêu Chiêu giải thích, “Bao năm nay họ không ngừng tìm kiếm, chịu bao khổ cực.”

“Vậy họ là người nhà của mẹ cháu sao?” A Hợp Kỳ rất thông minh, lập tức nắm được trọng tâm.

“Cô cũng không rõ,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Đây là ảnh họ gửi đến, cô đoán có lẽ họ đang trên đường đến đây.”

Chỉ là tuyết rơi có thể cản trở.

“Câu trả lời chỉ có thể chờ họ đến,” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cậu bé, “Cô nói trước để cháu chuẩn bị tinh thần.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Khi họ đến, cháu có thể tạo điều kiện cho họ gặp mẹ không?” cô hỏi.

Biết tính khí cứng rắn của Triệu Đan, nếu biết mục đích của Dương Kha Vân, có lẽ bà sẽ từ chối gặp.

“Được ạ,” A Hợp Kỳ quyết định, “Cháu sẽ nghĩ cách.”

Chỉ là, Chu Chiêu Chiêu không ngờ Dương Kha Vân lại đến nhanh như vậy, càng không ngờ phản ứng của Triệu Đan lại dữ dội đến thế!

Chương 348

DTV-EBOOK

Mồng hai Tết vốn là ngày con gái về thăm nhà mẹ đẻ, nhưng Chu Chiêu Chiêu ở đây không có thân nhân nào để đi chúc Tết, nên cô và Hứa Quế Chi cùng nhau ngủ nướng đến trưa.

Vừa ăn xong bữa trưa thì nghe tiếng gõ cửa.

“Các... các bạn đến bằng cách nào vậy?” Hứa Quế Chi mở cửa, suýt nữa không tin vào mắt mình.

Dương Kha Vân và chồng đứng đó phong trần, phía sau là cận vệ của Dương Duy Lực.

Cận vệ nói với Hứa Quế Chi: “Công căn cứ gọi điện đến đơn vị xác minh, trước đây chị có dặn con, nên con... đưa họ vào.”

Chàng trai trẻ mặt đỏ ửng vì lạnh, Chu Chiêu Chiêu vội mời anh vào uống nước, nhưng anh xấu hổ cười rồi chạy mất.

Trước đó Chu Chiêu Chiêu gọi điện nhờ anh chuyển lời và để ý giúp nếu Dương Kha Vân đến.

Quy định trong quân đội khá nghiêm ngặt, nhưng may là chồng Dương Kha Vân là quân nhân, nên không cần Hứa Quế Chi ra cổng đón. Cận vệ kiểm tra giấy tờ xong liền dẫn họ vào.

“Chúng tôi gọi điện xong định đợi hết Tết mới đến,” Dương Kha Vân uống ngụm nước rồi nói, “Nhưng ở nhà không tài nào ngồi yên được.”

...

...

Chỉ cần nghĩ đến việc cô gái kia có thể là con gái mình, bà sao có thể ngủ được?

“Thấy Chiêu Chiêu đang mang thai, chúng tôi tranh thủ đến thăm.” Bà chỉ hai túi lớn dưới đất, “Đây là đặc sản quê tôi.”

“Nấu canh bồi bổ cho Chiêu Chiêu.”

Nơi Triệu Tuấn Hải đóng quân là một hòn đảo, nắng gió khắc nghiệt nên dù cố giữ gìn, Dương Kha Vân vẫn bị đen sạm.

Hơn nữa bao năm đi tìm con, bà trông già hơn nhiều so với tuổi.

Đứng cạnh Hứa Quế Chi, bà như già hơn vài tuổi.

“Chị dâu, chị đã gặp đứa trẻ đó chưa...” Dương Kha Vân nhìn Hứa Quế Chi đầy hy vọng.

“Gặp rồi, nhưng các bạn phải chuẩn bị tinh thần,” Hứa Quế Chi nắm tay tiểu cô dâu, “Đứa trẻ này chắc đã trải qua nhiều chuyện không hay, nên rất... căm ghét người Hán.”

Dương Kha Vân: “... Chắc chắn là hận chúng ta.”

“Nhưng không sao,” bà cười nói, “Chúng tôi không trách nó, là lỗi của chúng tôi năm xưa.”

Nó có quyền hận họ.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đừng nói chuyện này nữa,” Hứa Quế Chi vỗ tay bà đứng dậy, “Tôi đi nấu cơm cho các bạn.”

“Được,” Dương Kha Vân tính tình vui vẻ, cười nói, “Tôi dọn đồ đạc một chút.”

Rồi kéo Chu Chiêu Chiêu ngắm nghía: “Đứa bé này xinh quá, phúc tướng lắm.”

Bà đưa cho Chu Chiêu Chiêu một phong bao lì xì: “Chút lòng thành của cô chú, lúc hai cháu kết hôn chúng tôi không về dự được.”

Hồi đó có tin đồn ở một thành phố phía Nam thấy người giống con gái họ.

Hai vợ chồng vội vã lên đường tìm con, nên bỏ lỡ đám cưới.

“Cảm ơn cô.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Hứa Quế Chi, thấy bà gật đầu mới nhận, “Phòng đã dọn sẵn rồi, cô chú cứ yên tâm ở đây.”

“Mai gặp A Hợp Kỳ, chúng ta sẽ bàn tiếp.”

“Tên là A Hợp Kỳ à?” Triệu Tuấn Hải hỏi.

“Vâng,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đứa trẻ rất thông minh và hiểu chuyện.”

Mắt Dương Kha Vân ngân ngấn lệ.

Con nhà nghèo phải lớn sớm, đứa trẻ này cũng trải qua nhiều sóng gió.

Nhà Dương Duy Lực có hai phòng ngủ, phòng chủ dành cho vợ chồng anh, phòng phụ Hứa Quế Chi ở.

Nhưng sau khi Dương Duy Lực đi làm nhiệm vụ, Chu Chiêu Chiêu đêm ngủ không ngon, Hứa Quế Chi dọn sang ngủ cùng để tiện chăm sóc.

Vì vậy phòng khách được dọn ra cho vợ chồng Dương Kha Vân.

Trong căn cứ có nhà khách, nhưng Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu thống nhất mời họ ở nhà.

Như vậy tiện chăm sóc, hơn nữa đông người cũng đỡ phải ngồi nhà khách suy nghĩ lung tung.

Dương Kha Vân đi đường xa mệt mỏi, nhưng hai vợ chồng rất ý tứ, quần áo bụi bặm nên đi tắm rửa thay đồ ngay.

Hứa Quế Chi cũng nấu xong cơm.

Nhìn bàn ăn thịnh soạn, mắt Dương Kha Vân lại đỏ hoe.

“Mấy năm rồi chưa được ăn cơm chị nấu,” bà nghẹn giọng nói, “Nhớ lắm.”

Hứa Quế Chi nấu mì sợi, sợ họ ở miền Nam lâu không quen đồ bột, còn làm thêm cơm và món ăn.

Hai vợ chồng húp sùm sụp: “Ngon quá!”

Thời con gái, Dương Kha Vân đã thân với Hứa Quế Chi, nên bà hiểu khẩu vị của tiểu cô dâu.

“Trong nồi còn nhiều, ăn thoải mái đi.” Hứa Quế Chi gấp đồ ăn cho họ, “Vài hôm nữa lập xưởng trên ban công khô, chị làm món hấp cho em.”

Toàn là món Dương Kha Vân thích ngày xưa.

Ăn xong, Chu Chiêu Chiêu buồn ngủ đi nghỉ trưa, Hứa Quế Chi dẫn vợ chồng Dương Kha Vân đi dạo quanh căn cứ.

Câu chuyện dần chuyển sang Triệu Đan.

Hứa Quế Chi kể tỉ mỉ nơi họ gặp A Hợp Kỳ, chuyện xảy ra ở nhà cậu bé, kể cả việc Triệu Đan không muốn con đi học, chỉ uống thuốc lạ thay vì đến bệnh viện căn cứ.

Tất cả chỉ vì đó là người Hán.

“Vì vậy đừng nóng vội,” Hứa Quế Chi nói, “Mai gặp A Hợp Kỳ, xem cậu bé nói thế nào đã.”

Làm mẹ, bà hiểu tâm trạng nôn nóng của Dương Kha Vân, nhưng tính cách của Triệu Đan không phù hợp để nhận con ngay, sẽ chỉ khiến bà phản cảm.

“Không vội, không vội.” Dương Kha Vân lắc đầu, “Nghe theo chị và Chiêu Chiêu.”

Còn Chu Chiêu Chiêu, giấc ngủ trưa không được ngon lành.

Cô gặp ác mộng liên tục, biết mình đang mơ nhưng không sao tỉnh dậy được.

Khi Hứa Quế Chi về, thấy Chu Chiêu Chiêu chưa dậy, bà vào phòng gọi thì phát hiện cô đang mê man đầm đìa mồ hôi.

“Chiêu Chiêu.” Bà đánh thức con dâu, đưa cốc nước, “Gặp ác mộng à?”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Cô mơ thấy chuyện không lành với Dương Duy Lực, nhưng không muốn nói ra khiến mẹ lo lắng.

Hôm sau, A Hợp Kỳ không đến như hẹn.

“Lạ thật,” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ, “Chắc A Hợp Kỳ có việc gì đó.”

Cậu bé này luôn giữ chữ tín, không thể tự nhiên không đến mà không có lý do.

Hơn nữa, còn không nhắn gửi lời nào.

Chương 349

DTV-EBOOK

Từ kỳ nghỉ đông, A Hợp Kỳ cùng Chu Chiêu Chiêu học tập chưa bao giờ đi trễ, càng không có chuyện bỏ học.

Triệu Đan từ ngày Chu Chiêu Chiêu nói chuyện, dường như đã thông suốt chuyện cho A Hợp Kỳ đi học, cũng không ngăn cản nữa.

Sáng mừng một Tết, khi cậu bé đến chúc Tết, Chu Chiêu Chiêu đã kể lại chuyện này và hai người thống nhất cách hai ngày sẽ đến căn cứ một lần để xem Dương Kha Vân và mọi người đã đến hay chưa.

Hôm nay là mừng ba, đáng lẽ cậu bé phải đến căn cứ, nhưng giờ đã gần mười một giờ rồi vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

“Chiêu Chiêu, chúng ta đi xem sao đi,” Dương Kha Vân nói, “biết đâu có chuyện gì xảy ra?”

Chu Chiêu Chiêu cũng nghĩ vậy, nhưng cô dặn thêm: “Nhưng khi đến nơi, mọi người đừng vào vội.”

Thực ra cô không sợ Triệu Đan sẽ làm gì, mà là lo lắng cho Dương Kha Vân và Triệu Tuấn Hải, sợ họ không chịu được những lời lẽ cay nghiệt của bà ta.

“Được, tôi biết rồi,” Dương Kha Vân gật đầu đáp.

...

...

Quả nhiên nhà A Hợp Kỳ xảy ra chuyện.

Hai người bác và chú của cậu bé lại đến nhà họ gây rối, lần này còn quá đáng hơn, họ vu khống hai mẹ con g.i.ế.c A Khố Trát Y để chiếm đoạt những viên đá quý của anh ta.

A Hợp Kỳ tranh luận với họ, nhưng cậu chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể đấu lại?

Triệu Đan xông lên mắng chửi họ, nhưng bà là một người phụ nữ, lại là dân tộc thiểu số, làm sao có thể địch lại được?

“Lũ cướp này,” Triệu Đan khóc lóc hét lên, “đợi A Khố Trát Y về, hắn sẽ không tha cho các ngươi đâu!”

“Những thứ này không được động vào, là của hắn!” Bà cố gắng bảo vệ, nhưng cơ thể yếu ớt không thể chống cự nổi mấy gã đàn ông trưởng thành.

Chẳng mấy chốc, những món đồ quý giá của chồng bà đã bị cướp đi, ngay cả cây cung tâm đắc cũng không thoát.

“Không, đây là thứ anh ấy yêu thích nhất!” Triệu Đan ôm chặt cây cung.

“Cút ra!” Em trai A Khố Trát Y đẩy bà ra, “Tất cả đều là của chúng ta!”

Hắn đã thèm muốn cây cung này từ lâu lắm rồi.

Giờ đây, nhân lúc A Khố Trát Y chết, hắn có thể chiếm đoạt nó, làm sao không vui mừng?

A Khố Trát Y c.h.ết rồi, đúng là trời giúp họ!

“Lũ cướp này,” Triệu Đan khóc lóc hét lên, “con trai tôi đang học văn hóa với quan lớn trong căn cứ đây, các ngươi không sợ chúng tôi báo cho họ bắt các ngươi sao?”

“Quan lớn?” Anh trai A Khố Trát Y cười lạnh, “Họ quản trời đất còn quản được chuyện nhà ta sao?”

“Người nghĩ quá nhiều rồi, tự cao quá đấy,” em trai hần nói theo.

Mấy ngày nay họ đã quan sát kỹ.

Đúng là A Hợp Kỳ thường xuyên đến căn cứ, nhưng tuyệt đối không phải như lời người phụ nữ này nói, nào là thầy giáo, nào là lãnh đạo?

Chỉ là lời nói dối để hù dọa họ thôi.

Nếu thực sự coi trọng họ, sao ngày Tết quan trọng lại không mời họ đến?

Hai anh em họ đã hiểu lắm.

Ở đây, ngày Tết đi thăm họ hàng đều có quy củ, mừng một Tết thường không đi chúc Tết, mừng hai thì về nhà mẹ đẻ.

Mối quan hệ như Chu Chiêu Chiêu và A Hợp Kỳ, nhiều nhất là ngày sau đó đến nhà cô chúc Tết.

Khác với cách đón Tết của họ, họ thường tụ tập cùng nhau ăn mừng.

Triệu Đan tức đến phát điên, nhưng giờ muốn nhờ người báo tin cho Chu Chiêu Chiêu cũng không kịp.

Hơn nữa, trước đây bà còn ghét họ.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ông trời ơi,” Triệu Đan khóc nhìn lên trời, “ngài muốn bức tử chúng tôi sao?”

“Ngài mở mắt ra xem đi, xem lũ sói lang này!” Bà căm phẫn nhìn những kẻ đang bắt nạt họ.

Tại sao?

Tại sao ông trời lại đối xử với bà như vậy?

Rõ ràng bà đã rất nỗ lực sống, rất vất vả cố gắng thay đổi.

Nhưng tại sao, tại sao vẫn phải chịu đựng như thế này?

Triệu Đan không phục.

Nhưng không phục thì sao?

“Anh rốt cuộc ở đâu?” Triệu Đan khóc lóc gào lên, “anh rốt cuộc ở đâu?”

Người mà bà gọi, chính là A Khố Trát Y, người đàn ông có thể bảo vệ bà, che chở cho bà.

Tiếc là dù bà có khóc thế nào, người bà mong đợi cũng không xuất hiện.

A Hợp Kỳ chưa bao giờ thất hẹn, Chu Chiêu Chiêu đợi mãi không thấy, lại thêm Dương Kha Vân sốt ruột, nên quyết định đến nhà cậu bé xem sao.

Nếu không có chuyện gì, thì chỉ nói Dương Kha Vân là họ hàng, dẫn đi chơi.

Nhân tiện cho bà gặp mặt Triệu Đan.

Nhưng từ căn cứ đến làng của A Hợp Kỳ cần một khoảng thời gian, Dương Duy Lực lại không có ở đây, nên cũng không thể sắp xếp xe cho cô.

May mà trời lạnh, đi bộ cũng không thấy mệt.

Mùa đông nơi đây phong cảnh rất đẹp, nhưng Dương Kha Vân và Triệu Tuấn Hải vốn là người phương Bắc, mấy năm nay sống ở phương Nam đã

quen, nên không thích ứng được với thời tiết phương Bắc.

Trước khi ra khỏi nhà, Chu Chiêu Chiêu đã mặc cho Dương Kha Vân một chiếc áo bông của mình, lại tìm cho Triệu Tuấn Hải một chiếc áo khoác quân đội của Dương Duy Lực.

Bốn người từ từ đi về phía nhà A Hợp Kỳ.

Trên đường đi qua cửa hàng hợp tác xã của căn cứ, Chu Chiêu Chiêu còn mua một ít quà.

Đi chúc Tết, sao có thể tay không được?

“Chiêu Chiêu à,” trên đường ra khỏi căn cứ, Dương Kha Vân lại lo lắng hỏi, “cô ấy có thể vẫn không nhận tôi không?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Câu hỏi này thực sự khó trả lời.

Thực ra, theo hiểu biết của cô về Triệu Đan, bà ta chắc chắn sẽ không nhận.

Con người này vừa cứng đầu vừa khó hiểu.

Nhưng nếu nói thật, Dương Kha Vân chắc chắn sẽ càng lo lắng hơn.

“Không sao đâu,” thấy cô không nói gì, Dương Kha Vân cười nói, “nếu cô ấy thực sự là con gái chúng tôi, không muốn nhận cũng là lẽ thường.”

“Tối qua tôi không ngủ, suốt đêm nghĩ về chuyện này,” bà nhìn Triệu Tuấn Hải nói, “tiếc là chú của cháu và Dương Duy Lực không cùng quân chủng, không thì thế nào cũng phải xin chuyển đến đây.”

Triệu Tuấn Hải là hải quân, còn Tân Cương là nội địa.

“Rồi tôi nghĩ, nếu cô ấy thực sự là con gái tôi, tôi sẽ nhờ các bạn thuê nhà giúp ở đây,” Dương Kha Vân nói, “cô ấy không tha thứ cũng không sao, chỉ cần thỉnh thoảng được nhìn thấy cô ấy từ xa là được.”

“Nếu cô ấy cần giúp đỡ,” Dương Kha Vân mắt nhắm lại nói, “ít nhất tôi cũng ở bên cạnh chứ?”

Nếu không, một người phương Nam, một người phương Bắc, thực sự có chuyện gì, đi tên lửa cũng không kịp.

Ai ngờ, lời của bà nhanh chóng ứng nghiệm.

Chưa đến cổng làng, đã thấy một đứa trẻ chạy ra.

Chu Chiêu Chiêu nhận ra đứa bé, đứa bé cũng nhận ra cô, mắt sáng lên: “Cô Chu, mau đến cứu A Hợp Kỳ với!”

Chương 350

DTV-EBOOK

Dương Kha Vân và Triệu Tuấn Hải không ngờ rằng họ gặp Triệu Đan trong hoàn cảnh như thế này.

“Dừng tay lại!” Triệu Tuấn Hải nhanh chân chạy theo cậu bé đến nhà A Hợp Kỳ, vừa kịp thấy anh trai A Khố Trát Y đang giật cây cung từ tay Triệu Đan.

Ông đá một cước vào người đàn ông đó, khiến hắn bay ra xa mấy bước.

Mộc Ba - anh trai A Khố Trát Y - bị đá choáng váng, tưởng chừng như A Khố Trát Y đã trở về.

Triệu Đan cũng có cảm giác tương tự, bà lắp bắp: “Anh...”

Bà định nói “anh về rồi”, nhưng nhận ra người đàn ông này hoàn toàn xa lạ.

Hơn nữa, người này trông già hơn A Khố Trát Y.

“Người là ai?” Mộc Ba nói bằng tiếng Hán ngọng nghịu, “Đây là chuyện nhà chúng ta, không liên quan đến người.”

Người đàn ông này rõ ràng là người Hán, và là một người Hán rất lợi hại.

...

Nhưng em trai Mộc Ba không nghĩ vậy, hắn cười gian xảo: “Sao, đã vội tìm đàn ông mới rồi à?”

“Im miệng!” Triệu Đan tức giận đến run người.

Triệu Tuấn Hải không kiên nhẫn như vậy, nhất là khi thấy Mộc Ba đối xử tàn nhẫn với một người phụ nữ yếu đuối, còn tên này lại nói những lời bần thiêu.

Ông thẳng tay đá thêm một cước nữa.

Từ cái nhìn đầu tiên, dù Triệu Đan lúc này trông rất thảm hại, nhưng Triệu Tuấn Hải có cảm giác sâu sắc rằng người phụ nữ đang bị bắt nạt kia chính là con gái ông đã thất lạc nhiều năm.

Dù không phải, ông cũng không thể để hai tên khốn này bắt nạt mẹ con cô ấy.

Chỉ nghĩ đến những lời hằn vừa nói, Triệu Tuấn Hải đã nổi giận.

Nghĩ đến việc họ đã bắt nạt Triệu Đan suốt thời gian dài, nắm đ.ấ.m của ông lại cứng lại.

Mãi đến khi Chu Chiêu Chiêu và mọi người đến nơi, Hứa Quế Chi mới ngăn ông lại: “Đừng đánh nữa, sẽ c.h.ế.t người mất.”

Còn Dương Kha Vân thì đứng nhìn Triệu Đan không chớp mắt.

Trái tim bà như bị bóp nghẹt, tay run rẩy muốn chạm vào cô ấy, nhưng lại sợ làm cô ấy đau.

“Đau không?” Bà hỏi khẽ, giọng ghen ngào.

Khoảnh khắc đó, Triệu Đan đã hiểu những người trước mặt là ai.

Không trách, khi người đàn ông kia bước vào, cô ấy có cảm giác quen thuộc.

Như thể một ký ức nào đó trong lòng được đánh thức.

Giờ nhìn thấy Dương Kha Vân, đặc biệt là đôi mắt ấy, giống hệt mình.

Triệu Đan còn không hiểu sao?

“Các người đi đi, tôi không cần sự thương hại,” cô ấy đẩy tay Dương Kha Vân ra, run rẩy nói, “Đi hết, ra khỏi nhà tôi.”

“Đi, bảo họ đi đi.” Triệu Đan như phát điên, đẩy Dương Kha Vân rồi lại đẩy Triệu Tuấn Hải, hai tay nắm chặt vai A Hợp Kỳ nghiêng rống hỏi, “Có phải con gọi họ đến không? Có phải không?”

A Hợp Kỳ sợ hãi lắc đầu: “Mẹ, không phải, con không biết.”

Cậu thực sự không biết Dương Kha Vân đến căn cứ khi nào, càng không biết hôm nay họ sẽ đến đây.

Nhưng Triệu Đan không nghe: “Con bảo họ đi, mẹ không muốn gặp họ.”

Càng không muốn họ thấy mình trong tình cảnh này.

“Con đừng kích động,” Dương Kha Vân vội nói, “Chúng tôi đi ngay bây giờ, con đừng giận.”

“Người...”

Triệu Đan chưa kịp nói hết, mắt nhắm nghiền, ngã ngửa ra bất tỉnh.

Triệu Tuấn Hải vội đỡ lấy cô ấy.

“Mẹ!” A Hợp Kỳ khóc thét lên.

“Mau đưa đến bệnh viện.” Chu Chiêu Chiêu vội nói, “Sức khỏe cô ấy chưa hồi phục, bác sĩ dặn không được kích động.”

Đó cũng là lý do cô không để Dương Kha Vân trực tiếp đến nhà.

Nhưng không ngờ, họ vẫn đến, và còn gặp cảnh tượng này khiến Triệu Đan ngất xỉu.

“Nếu cô ấy có chuyện gì, các người chờ xem.” Triệu Tuấn Hải bế Triệu Đan đi, liếc nhìn hai người trên đất nói, rồi quay sang đám đông xung quanh, “Nếu hai tên này bỏ trốn, tôi sẽ tìm trưởng thôn hoặc tộc trưởng các người tính sổ.”

“Không đâu, tôi sẽ trời chúng lại.” Một cụ già nói.

Ông là trưởng thôn, nhưng cũng không thể can thiệp vào chuyện gia đình người ta.

Hơn nữa, hai anh em Mộc Ba rất hẹp hòi, nếu bị họ để ý, dù là trưởng thôn hay tộc trưởng cũng không yên.

Nên ông đã bí mật bảo cháu trai đi tìm Chu Chiêu Chiêu, biết rằng hai anh em này sợ người trong căn cứ.

Nhưng trưởng thôn không ngờ rằng người phụ nữ dân tộc thiểu số không đáng chú ý này lại có nhiều người giúp đỡ đến vậy.

Hai gương mặt lạ kia, rõ ràng là vì Triệu Đan mà đến.

Vì thế, trưởng thôn mới nói vậy.

Ông cảm thấy ngày tàn của hai anh em Mộc Ba đã đến.

“Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.” Chu Chiêu Chiêu ôm A Hợp Kỳ vào lòng, “Yên tâm đi, họ sẽ không để cô ấy gặp nguy hiểm.”

“Ừ.” A Hợp Kỳ lau nước mắt, giận dữ nhìn Mộc Ba, “Mẹ tôi sẽ không sao, bố tôi cũng sẽ không sao.”

Trước đây, mẹ cậu chỉ có một mình, cậu rất lo nếu bố gặp chuyện gì, mẹ sẽ không chịu nổi.

Nhưng bây giờ, họ đã có người thân, không sợ nữa.

Mộc Ba: “A Hợp Kỳ, bác không cố ý, cháu giúp bác nói giùm với người kia đi.”

A Hợp Kỳ lắc đầu: “Cháu không làm thế.”

Mộc Ba: “Bác là bác của cháu mà.”

A Hợp Kỳ cười nhạt: “Không, không còn nữa, chúng tôi sẽ tách tông.”

Tách tông, không phải tách gia đình.

Vì họ đã tách gia đình từ lâu rồi.

“Ông trưởng thôn, phiền ông trông chừng bọn họ,” A Hợp Kỳ nghiêm túc nói, “Chúng tôi muốn tách tông, mong ông chuẩn bị giúp.”

“A Hợp Kỳ,” cậu bé báo tin nãy giờ nói, “Tách tông phải chịu phạt, đau lắm đấy.”

Tổ tiên quy định, trừ khi bất đắc dĩ không được tách tông, nên đặt ra một số hình phạt.

“Không, ai nói A Hợp Kỳ tách tông? Rõ ràng là hai người này.” Chu Chiêu Chiêu chỉ vào hai tên kia, “Vì vậy, người phải chịu phạt là họ.”

Mộc Ba: “...”

Hắn không muốn: “Chúng tôi không...”

“Không à? Vậy chắc các người nhớ nhầm rồi, hôm nay hãy suy nghĩ lại cho kỹ đi.” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh.

Mộc Ba: “...”

Sao cảm giác người phụ nữ này cười mà rờn rợn thế?

“À, quên nói với các người,” Chu Chiêu Chiêu chợt nhớ ra điều gì, “Các người biết hai người kia có quan hệ gì với Triệu Đan không?”

Mọi người lắc đầu.

“Không thấy họ rất giống nhau sao?” Chu Chiêu Chiêu nhắc khéo, lập tức có người đoán ra: “Chẳng lẽ là bố mẹ đẻ của Triệu Đan tìm đến?”

Vậy thì ngày tốt đẹp của Triệu Đan đã đến rồi.

Còn Mộc Ba, nghĩ đến việc người đàn ông kia dễ dàng hạ gục hắn.

Bắt nạt con gái người ta như vậy, bố cô ấy có chịu không?

Chắc chắn sẽ dạy cho một bài học nhớ đời!

Hai anh em Mộc Ba cũng nghĩ đến điều này, mặt mày tái mét.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu họ chủ động đề nghị tách tông, có thể giảm bớt hận thù không?

Bỗng nhiên, họ thấy ý kiến của Chu Chiêu Chiêu cũng không tệ!

“Chúng tôi muốn tách tông.” Hai người đồng thanh nói.

Chương 351

DTV-EBOOK

Tình trạng của Triệu Đan lần này nghiêm trọng hơn lần trước, khi đưa đến bệnh viện, cô vẫn bất tỉnh chưa tỉnh lại.

Bác sĩ nhíu mày tức giận: “Không phải đã dặn phải chăm sóc cô ấy cẩn thận sao?”

“Bác sĩ, xin hãy cứu con gái chúng tôi.” Dương Kha Vân khóc nức nở, “Đứa trẻ này khổ quá, chúng tôi vừa tìm lại được con gái thất lạc nhiều năm, xin bác sĩ cứu cháu!”

Bác sĩ giật mình, sau đó mới hiểu ra lời của Dương Kha Vân.

“Đừng khóc nữa, giờ đã tìm lại được con gái rồi, sau này phải chăm sóc cô ấy thật tốt.” Bác sĩ an ủi.

“Cô ấy còn trẻ, chỉ cần điều dưỡng tốt sẽ ổn thôi.”

Nhưng Dương Kha Vân không được an ủi chút nào. Một người như Triệu Đan, từ nhỏ đã trải qua quá nhiều khổ cực, dù có điều dưỡng tốt cũng không thể so với người khác được.

Bác sĩ vào điều trị cho Triệu Đan, Dương Kha Vân khóc ngất trong vòng tay chồng: “Ngày mai anh gọi điện cho đơn vị, báo cho con trai chúng ta biết luôn.”

“Sau Tết, em sẽ không về nữa, ở lại đây chăm sóc con gái.”

...

“Được.” Triệu Tuấn Hải gật đầu, “Anh sẽ sắp xếp, con gái sẽ không sao đâu.”

“Bảo con trai gửi ít yến huyết về nữa.” Dương Kha Vân nói.

Bà muốn bồi bổ thật tốt cho con gái.

Triệu Tuấn Hải làm sao dám từ chối?

Khi Chu Chiêu Chiêu xử lý xong việc đến bệnh viện, Triệu Đan vẫn chưa tỉnh.

“Nhất định tôi sẽ không tha cho hai tên đó.”
Dương Kha Vân tức giận nói, “Chúng dám bắt nạt con gái tôi như vậy, chẳng qua là thấy nó không có người nhà che chở thôi.”

Bà lại ôm A Hợp Kỳ vào lòng: “Cháu ngoan, đừng sợ, bà sẽ bảo vệ cháu, từ nay về sau không ai dám bắt nạt hai mẹ con nữa.”

A Hợp Kỳ nhìn Chu Chiêu Chiêu, thấy cô mỉm cười với mình, liền gật đầu.

Cậu ôm chặt lấy Dương Kha Vân, dường như cảm nhận được họ có mối liên hệ với mẹ mình.

Dù mẹ có thể không nhận họ.

Nhưng biết làm sao?

Cậu vẫn rất thích họ.

Sau cùng, cú đá của ông nội vào Mộc Ba lúc này thật quá đẹp, A Hợp Kỳ muốn học theo.

“Cháu muốn học?” Triệu Tuấn Hải ngạc nhiên.

Đám cháu nội của ông không chỉ có A Hợp Kỳ, lúc rảnh ông cũng từng muốn dạy chúng vài chiêu

quyền cước, nhưng lũ nhóc kia khiến ông tức điên lên được.

Thôi thì bỏ đi.

Chúng không muốn học, ông dạy cũng chẳng vui.

Giờ A Hợp Kỳ chủ động muốn học, Triệu Tuấn Hải rất vui, xoa đầu cậu bé: “Được, đợi mẹ cháu khỏe, ông sẽ dạy.”

Nhắc đến Triệu Đan, A Hợp Kỳ lại lo lắng khôn nguôi.

Sức khỏe của mẹ cậu nhiều năm nay vốn không tốt, bố cậu nói do thời nhỏ không được chăm sóc chu đáo, nên bao năm qua họ luôn cố gắng chăm sóc bà.

Đều do cậu vô dụng, không bảo vệ được mẹ.

Triệu Đan tỉnh lại vào sáng hôm sau, đêm đó Dương Kha Vân và Triệu Tuấn Hải không chợp mắt, luôn túc trực trước cửa phòng bệnh.

Khi Triệu Đan tỉnh dậy, Chu Chiêu Chiêu vừa mang cơm đến: “Hai bác ăn chút đi, nếu không sau này lấy sức đâu mà chăm sóc cô ấy?”

“Ừ.” Dương Kha Vân dù không muốn ăn, nhưng nghĩ đến việc phải chăm con gái, lại có thêm nghị lực, cố nhét thức ăn vào miệng, rồi đút cho chồng: “Anh cũng ăn nhiều vào.”

Hai người đang ăn thì nghe thấy tiếng A Hợp Kỳ từ trong phòng: “Mẹ ơi, mẹ tỉnh rồi!”

Chiếc bánh bao trong tay Dương Kha Vân rơi xuống đất, bà vội nhặt lên phủi bụi.

Lương thực thời này quý lắm.

Giọng Triệu Đan vang ra từ trong phòng: “Làm con sợ rồi phải không?”

Giọng khàn đặc, Dương Kha Vân nghe xong nước mắt giàn giụa.

Con gái tội nghiệp của bà.

Nhưng dù lo lắng khôn nguôi, hai vợ chồng vẫn đứng im ngoài cửa, Triệu Đan không cho vào, họ không dám bước chân vào.

Sợ lại kích động cô ấy.

“Cho họ vào đi.” Triệu Đan vỗ tay con trai, “Đừng lo, mẹ không sao.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Thực ra, cô không muốn gặp Dương Kha Vân chút nào.

Nhưng khi tỉnh dậy nhìn thấy ánh mắt lo lắng và sợ hãi của con trai, Triệu Đan đau lòng vô cùng.

Cô không thể để con trai tiếp tục sống trong sợ hãi như vậy.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần chịu đựng qua mấy ngày Tết, khi tuyết tan, A Khố Trát Y sẽ trở về.

Nhưng bọn kia rõ ràng không thể chờ đợi thêm.

Nếu lần này không phải Chu Chiêu Chiêu kịp thời đến, không biết cô sẽ ra sao, nhưng con trai cô chắc chắn sẽ bị bọn chúng bắt nạt thảm hơn.

Còn cây cung A Khố Trát Y yêu thích nhất, cũng sẽ không giữ được.

Đến lúc đó, dù A Khố Trát Y có trở về hay không, hai mẹ con cô chắc chắn sẽ gặp họa, ngôi nhà của họ

cũng sẽ bị lũ cướp đó cướp sạch.

“Tôi không biết mình có phải con gái các vị không.” Khi Dương Kha Vân và chồng bước vào, Triệu Đan nói, “Làm sao các vị chắc chắn tôi là người các vị đang tìm?”

“Chính là con.” Dương Kha Vân vừa khóc vừa nói, “Sau tai con có một nốt ruồi đỏ, lúc bế con mẹ đã thấy rồi.”

“Bác nói rồi, bế lên là thấy.” Triệu Đan cười nhạt.

“Con... con có...” Dương Kha Vân tiến lại gần, thì thào vào tai Triệu Đan một câu gì đó.

Mặt Triệu Đan đỏ bừng, nhưng cô cũng gật đầu.

Chỗ đó cô không thể tự nhìn thấy, nhưng chồng cô có thể thấy, và anh rất thích hôn ở đó.

“Thật... thật là...” Dương Kha Vân run rẩy không biết đặt tay ở đâu, “Mẹ... mẹ không biết phải nói sao nữa...”

Bà lau nước mắt không biết từ lúc nào đã chảy dài, “Ông ơi, đúng là con bé rồi.”

“Đúng rồi, đúng rồi...” Dương Kha Vân ôm mặt ngồi thụp xuống đất khóc nức nở.

Con gái của họ, cuối cùng đã tìm thấy!

Trời cao có mắt, con gái bà cuối cùng đã trở về.

Dương Kha Vân khóc như một đứa trẻ, lúc đầu còn nức nở, sau đó khóc thành tiếng, “Chúng ta... cuối cùng cũng tìm được con rồi.”

Những năm qua, trong lòng bà luôn có một niềm tin, con gái chỉ là đi lạc, chứ không gặp chuyện gì,

con bé đang ở đâu đó chờ họ tìm về.

Chính niềm tin này đã giúp họ kiên trì đến ngày hôm nay.

Trong quá trình tìm kiếm, họ gặp rất nhiều người cùng cảnh ngộ, nhưng... phần lớn đều là tin không vui.

Nhưng mọi người vẫn cố gắng kiên trì, vững tin vào một điều!

Triệu Đan cũng không ngờ, người phụ nữ lúc này trông rất kiên cường, giờ lại khóc tan nát như vậy!

Ngay cả Triệu Tuấn Hải, một người đàn ông lúc đánh Mộc Ba không chút nương tay, giờ cũng ôm vợ khóc cùng.

Trong phòng bệnh, mọi người khác đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng khóc và an ủi của hai vợ chồng.

“Con... mẹ... mẹ có thể ôm con một cái không?”
Dương Kha Vân vừa nấc vừa nói.

Bà muốn ôm con gái quá!

Chương 352

DTV-EBOOK

Cuối cùng, Triệu Đan cũng để họ ôm mình.

Nhưng thực ra, tính cách của cô vốn rất bài xích việc bị người lạ ôm.

Dù hai người này là cha mẹ ruột của cô.

Nhưng khoảng thời gian trống mấy chục năm ấy, đã biến họ trở thành những người xa lạ thân thiết nhất trên đời.

Cảm giác đó thế nào nhỉ?

Rất kỳ lạ, nhưng cơ thể cô dường như không quá phản kháng, chỉ là... khó diễn tả thành lời.

Triệu Tuấn Hải ngón tay hơi run, cuối cùng không nhịn được nói: “Bố... bố có thể ôm con một cái không?”

Dù lúc này đã bế cô đến bệnh viện, nhưng cảm giác khác hẳn.

“Hồi nhỏ con thích bố bế lắm...” Ông nói.

...

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu không bị lạc, lúc cô còn nhỏ ông đã có thể ôm cô, giờ chỉ là bù đắp cho khoảng thời gian đó.

Triệu Đan: “...”

Không hiểu sao, cô đột nhiên muốn khóc.

Vì những năm tháng bị lạc của mình, cũng vì những năm họ đi tìm cô.

Họ cẩn thận với cô như vậy, dù đã xác định cô là con gái bị lạc, nhưng cách nói chuyện vẫn như với một người bạn.

Không vội vàng ép cô phải gọi “bố”.

Mà luôn cân nhắc cảm xúc và suy nghĩ của cô, sợ cô thấy không thoải mái.

Triệu Đan đột nhiên không muốn kìm nén nữa, nghẹn ngào khóc.

Cô khóc khiến Triệu Tuấn Hải luống cuống không biết làm sao: “Không ôm nữa, không ôm nữa, con đừng khóc.”

Một người đàn ông to lớn, muốn lau nước mắt cho con gái, lại sợ khiến cô càng đau lòng, đứng không xong, ngồi cũng không yên...

Triệu Đan nghe vậy khóc càng to hơn.

“Nếu con không muốn nhận chúng ta, chúng ta cũng không trách con đâu,” Dương Kha Vân nói, “Con yên tâm, chúng ta sẽ ở đây không đi đâu, bọn kia không dám bắt nạt con nữa.”

“Chúng ta... chỉ âm thầm bảo vệ con, được không? Sẽ không làm phiền cuộc sống của con, cũng không xuất hiện trước mặt con.”

“Chúng ta chỉ... muốn làm chỗ dựa cho con, để bọn kia biết con không phải không có người thân.” Triệu Tuấn Hải nói.

Chỉ cần được nhìn con từ xa là đủ.

Chu Chiêu Chiêu lén lau nước mắt, cha mẹ nào mà không thiết tha với con cái.

Những năm qua, hai người họ luôn tự trách mình vì làm mất con, nhưng thực ra năm đó không hoàn toàn là lỗi của họ.

Một phần cũng do Triệu Đan, cô tự bỏ nhà đi.

Chỉ vì mẹ mua cho anh trai một chiếc bánh mì mà không mua cho cô, Triệu Đan nghĩ mẹ không yêu mình.

Nhưng thực ra hôm đó anh trai phải đi thi, không thể về nhà ăn trưa, nên bà đành cắn răng mua cho anh một chiếc bánh.

Còn bữa trưa đã chuẩn bị đồ ăn ngon cho con gái.

Kết quả, đồ ăn ngon đã làm xong, nhưng con gái lại biến mất.

Từ hôm đó, con trai của Dương Kha Vân, anh trai Triệu Đan là Triệu Bác Hiên không bao giờ ăn bánh mì nữa.

Mỗi lần nhìn thấy bánh mì, anh lại hối hận tại sao hôm đó không chia cho em gái.

Chỉ cần một chút thôi, liệu em gái có còn bỏ nhà đi không? Liệu có gặp kẻ xấu rồi không thể về nhà không?

Những năm qua, Triệu Đan sống khổ cực, nhưng Triệu Bác Hiên và em trai Triệu Bác Hâm cũng không hề dễ chịu.

Tiền nhà gần như đổ hết vào việc tìm Triệu Đan, hai anh em ăn mặc đơn giản nhất có thể.

Mãi đến khi Triệu Bác Hiên đi làm, nhưng tiền lương mỗi tháng chỉ giữ lại phần sinh hoạt phí, còn lại đều gửi cho bố mẹ đi tìm em gái.

Nhà họ Triệu và họ Dương đời này chỉ có một cô con gái, vốn là bảo bối được nâng niu, ai ngờ lại thành ra như thế.

Triệu Đan ôm mặt khóc nức nở, Dương Kha Vân xót xa xoa lưng con gái, cuối cùng cô không nhịn được, òa khóc chui vào lòng mẹ: “Mẹ ơi, mẹ...”

“Con... con gọi gì cơ?” Dương Kha Vân không dám tin vào tai mình, “Ông ơi, chị dâu ơi, mọi người nghe thấy không?”

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi.” Hứa Quế Chi bịt miệng đỏ mắt nói, “Con bé gọi chị là mẹ đấy.”

“Con yêu...” Triệu Tuấn Hải gọi cô như hồi nhỏ, ánh mắt mong chờ nhìn Triệu Đan.

“Lại tranh sủng.” Dương Kha Vân trách nhẹ, “Hồi nhỏ con bé đã thế này rồi.”

“Bố.” Triệu Đan đỏ mắt gọi, “Bố...”

Tiếng “mẹ” lúc này là do bản năng, còn tiếng “bố” này cũng tự nhiên thốt ra.

Triệu Tuấn Hải liên tục đáp ba tiếng, vừa lau nước mắt vừa nói: “Bố lại được nghe con gái gọi bố rồi.”

Họ đã chờ đợi tiếng gọi này quá lâu.

Nhưng may mắn là, dù thời gian dài, họ vẫn đợi được.

Ba người ôm nhau khóc, A Hợp Kỳ đứng bên lo lắng nhìn qua nhìn lại.

Chu Chiêu Chiêu bật cười, phá tan không khí buồn trong phòng.

“Đứa bé ngốc, còn không mau gọi ông bà ngoại?”
Cô xoa đầu A Hợp Kỳ dịu dàng nói.

“Đúng rồi, A Hợp Kỳ.” Triệu Đan vẫy tay gọi con trai, “Lại đây gọi ông bà ngoại đi.”

“Ông ngoại, bà ngoại!” A Hợp Kỳ lớn tiếng gọi.

Cậu đứng thẳng lưng, kiêu hãnh gọi một tiếng, rồi nước mắt lăn dài: “Ông ngoại, bà ngoại.”

Con có ông bà ngoại rồi.

“Cháu ngoan.” Triệu Tuấn Hải bế cậu lên vai, “Từ nay về sau theo ông, ai dám bắt nạt, ông đánh chết.”

A Hợp Kỳ lần đầu tiên được ai đó bế lên vai, ban đầu còn sợ nhưng sau đó cười khúc khích: “Ông ngoại, con trai lớn nhà Mộc Ba hay bắt nạt cháu, chúng ta đánh vào m.ô.n.g nó đi.”

Triệu Đan giật mình.

Cô chưa bao giờ nghe con trai kể bị bắt nạt bên ngoài.

A Hợp Kỳ như thế này, dường như mới giống một đứa trẻ hơn. Trước đây cậu luôn tỏ ra già dặn, khiến người ta xót xa.

Bác sĩ và y tá bên ngoài vốn định vào kiểm tra, nhưng bị cảnh tượng này làm cảm động.

Mọi người lặng lẽ trở về vị trí của mình.

Chỉ là cảnh đoàn tụ này nhanh chóng được lan truyền, nhà nào cũng có con, thậm chí từng chứng kiến cảnh mất con.

Như trường hợp sau nhiều năm cuối cùng cũng đoàn viên, ai nấy đều vui mừng thay họ.

Nhưng cũng có kẻ nguyên rủa: “Tao đã nói thẳng nhóc đó không đơn giản, quả nhiên.”

Đào An Di tức giận nhả khói thuốc: “Tại sao những người đi cùng Chu Chiêu Chiêu đều là khắc tinh của tao!”

“À ta không muốn thấy tao tốt.” Đào An Di nói, “Hôm đó chắc chắn thằng bé cố ý.”

Cố ý đ.â.m vào xe cô ta, cố ý khiến cô ta xuống xe mất mặt.

“Mày... tìm cách dạy dỗ ả ta cho tao.”

Chương 353

DTV-EBOOK

Sau khi Triệu Đan xuất viện, Dương Kha Vân và Triệu Tuấn Hải cùng nhau chuyển đến nhà cô. Nguyên nhân chính là vì nhà Dương Duy Lực chỉ có hai phòng, vừa không đủ chỗ cho nhiều người, vừa khiến Triệu Đan lo lắng nếu A Khố Trát Y trở về mà không tìm thấy hai mẹ con cô.

Đúng lúc này, Dương Kha Vân cũng muốn chăm sóc con gái chu đáo. Dù ở nhà Chu Chiêu Chiêu có thoải mái đến đâu, đó vẫn là nhà người khác.

Chu Chiêu Chiêu mua một số đồ dùng từ cửa hàng cung ứng mang đến, còn Hứa Quế Chi cũng gửi sang ít lạp xưởng và thịt muối treo từ trước Tết.

Dân làng vốn đang bán tín bán nghi, chưa rõ tình hình thế nào, bỗng thấy Triệu Đan cùng những người được cho là bố mẹ cô và Chu Chiêu Chiêu xách đủ thứ đồ đạc đến. Hóa ra họ thực sự là bố mẹ ruột của cô.

Khi A Khố Trát Y kết hôn với Triệu Đan, dân làng đều biết cô là đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ. Những năm qua, nếu không có A Khố Trát Y bảo vệ, cô đã bị bắt nạt đến cùng cực.

Vì thế, khi A Khố Trát Y gặp nạn không trở về, hai anh em Mộc Ba liền xông vào nhà cướp phá.

...

Lúc đó, nhiều nhà chỉ đứng nhìn mà không ra giúp, cũng vì lý do này.

Giờ đây, khi thấy Triệu Tuấn Hải và Dương Kha Vân cùng mọi người trở về, mang theo nhiều đồ đạc, có người hàng xóm thân thiết với Triệu Đan không nhịn được hỏi: “Đan Đan, hai người này thật sự là bố mẹ ruột của cháu sao?”

Những người khác cũng đồng tai lên nghe.

“Đúng vậy,” Triệu Đan cười đáp, “Khi còn nhỏ, cháu bị bọn buôn người bắt cóc. Suốt bao năm, bố mẹ cháu không ngừng tìm kiếm.”

“Có lẽ trời cao thấu hiểu nỗi khổ của họ, nên đã để em dâu tôi tình cờ gặp con trai tôi.”

Triệu Đan nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy biết ơn, “Nếu không có cô ấy, có lẽ cả đời này chúng tôi không thể đoàn tụ.”

Nếu Chu Chiêu Chiêu không tin tưởng A Hợp Kỳ, nếu cô ấy không đến nhà và gặp cô, rồi thức tỉnh cô, có lẽ nút thắt trong lòng cô sẽ không bao giờ được gỡ bỏ, càng không thể đoàn tụ với bố mẹ nhanh chóng như vậy.

Giờ nghĩ lại, việc Chu Chiêu Chiêu dạy A Hợp Kỳ đọc chữ, hóa ra là vì cô ấy đã nhận ra mối quan hệ giữa cậu bé và cô từ sớm.

Nếu là trước đây, Triệu Đan có lẽ sẽ rất hận Chu Chiêu Chiêu, nhưng giờ đây, cô chỉ cảm thấy biết ơn sâu sắc.

Đôi khi, việc một người cứng đầu không chỉ khiến bản thân khổ sở, mà cả những người xung quanh cũng vậy. Nhưng một khi bước ra khỏi vòng xoáy đó, họ sẽ nhận ra cuộc sống còn nhiều điều tốt đẹp.

Triệu Đan giờ đây chính là như vậy.

Có bố mẹ yêu thương, chưa nói đến điều gì khác, chỉ cần nhìn A Hợp Kỳ là biết cậu bé vui đến mức nào. Lúc thì nắm tay bà ngoại gọi “ngoại”, lúc lại được ông ngoại công chơi. Cô chưa bao giờ thấy con trai mình vui vẻ nhả nhót như những đứa trẻ khác.

“Tôi không nói chuyện nữa, bố mẹ tôi sẽ ở lại đây,” Triệu Đan cười nói, “Tôi phải về dọn dẹp nhà cửa ngay.”

“À, nhà bạn còn thịt dê không? Tôi mua ít,” cô hỏi một người trong làng chuyên bán thịt bò và thịt dê.

“Có chứ, để A Hợp Kỳ qua lấy, tôi dành phần ngon nhất cho cháu,” người đó cười đáp.

Lúc này, kết thân với Triệu Đan chắc chắn không sai.

“Cảm ơn nhé, lát nữa tôi bảo cháu qua lấy,” Triệu Đan nói.

Nói xong, cô mở cửa dẫn Chu Chiêu Chiêu và mọi người vào nhà.

Trong sân, sau khi họ rời đi, trưởng thôn đã sai người dọn dẹp những đồ đạc vỡ vụn, giờ mọi thứ đã gọn gàng. Thậm chí, những viên đá cũng được xếp ngay ngắn.

Triệu Đan định vào bếp, nhưng Dương Kha Vân và Hứa Quế Chi không đồng ý: “Còn nhiều cơ hội sau này, giờ sức khỏe cháu chưa tốt, dù đã xuất viện nhưng bác sĩ dặn phải nghỉ ngơi nhiều.”

Dương Kha Vân vừa đỡ Triệu Đan nằm xuống vừa nói: “Việc nấu nướng để chúng tôi lo.”

“Canh thịt dê hay gì thì chúng tôi nấu, cháu chỉ cần hướng dẫn là được,” Hứa Quế Chi cười nói, “Hai mẹ con cứ nghỉ ngơi đi.”

A Hợp Kỳ đã theo Triệu Tuấn Hải đi mua thịt dê.

Hai người mẹ ở trong bếp nấu ăn, Chu Chiêu Chiêu không có việc gì liền đi dạo trong sân.

Không biết trong đồng đá này có ẩn chứa báu vật gì không?

Giá như cô có siêu năng lực thì tốt.

Chu Chiêu Chiêu bật cười, thật tham lam, được trọng sinh một lần đã là may mắn lớn rồi, còn muốn gì nữa?

Nhưng ngay lúc đó, một trong hai đứa bé trong bụng đạp cô một cái.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cú đạp này mạnh hơn trước nhiều, thật là nghịch ngợm.

Vừa nghĩ vậy, cô lại bị đạp thêm một cái nữa, lần này đau đến mức khiến cô kêu lên.

“Sao thế?” Hứa Quế Chi nghe tiếng liền từ bếp chạy ra hỏi, “Có khó chịu gì không?”

“Không ạ, chỉ là con đạp mạnh quá,” cô nhăn mặt nói.

Hứa Quế Chi liền đỡ cô vào phòng nghỉ.

Chu Chiêu Chiêu ngoảnh lại nhìn đồng đá lần nữa.

Có cảm giác như khi cô đến gần đồng đá, đứa bé trong bụng trở nên vô cùng phấn khích.

Có lẽ chỉ là cô nghĩ quá nhiều thôi.

Chu Chiêu Chiêu trở vào phòng, uống một ngụm nước rồi cảm thấy dễ chịu hơn.

A Hợp Kỳ và Triệu Tuấn Hải trở về, mang theo nhiều thịt bò, thịt dê cùng quà mà dân làng biếu.

“Dân làng ở đây nhiệt tình quá,” Triệu Tuấn Hải cười nói khi rót nước cho A Hợp Kỳ, “Cứ ép chúng tôi nhận.”

Theo A Hợp Kỳ, đây đều là những thứ chỉ có vào dịp Tết.

“Giá như A Khố Trát Y ở đây,” Triệu Đan nhìn đồ đạc trong phòng, bỗng nhớ đến chồng mình, giọng chùng xuống, “Anh ấy chắc sẽ rất vui.”

Chu Chiêu Chiêu xoa bụng, vẫn suy nghĩ về chuyện lúc nãy.

Dương Kha Vân bưng món ăn vào, “Bác sĩ dặn rồi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nếu cháu nói anh ấy là người tốt, là người bố tốt,” Dương Kha Vân nói, “thì anh ấy nhất định sẽ trở về.”

“Không tin thì hỏi bố cháu,” bà nhìn Triệu Tuấn Hải nói tiếp, “Ngày trước mỗi lần đi biển hay làm nhiệm vụ, dù khó khăn đến đâu ông ấy cũng cố gắng về nhà.”

“Biết có người ở nhà mong ngóng,” Triệu Tuấn Hải nói, “thì dù khó mấy cũng tìm cách quay về.”

A Khố Trát Y trước đây cũng từng đi bán đá, lần này chỉ bị tuyết làm chậm trễ mà thôi.

Nói đến đây, người đáng lo nhất phải là Chu Chiêu Chiêu.

Nhiệm vụ của Dương Duy Lực vô cùng nguy hiểm, giờ lại mất tích, ngay cả Triệu Tuấn Hải - một quân nhân dày dạn, sau khi nghe Hứa Quế Chi kể cũng cảm thấy lo lắng.

Huống chi là Chu Chiêu Chiêu.

Đây cũng là điều khiến Triệu Tuấn Hải đặc biệt quý trọng cô.

Đồng thời, ông cũng rất thương cảm cho hoàn cảnh của cô, một người phụ nữ mang thai đôi, áp lực biết bao nhiêu?

Nhìn lại đứa con gái ốm yếu trên giường, Triệu Tuấn Hải mỉm cười nói: “Năm mới khí sắc mới, gia đình ta nhất định sẽ tốt đẹp hơn.”

Dù là Dương Duy Lực hay A Khố Trát Y, tất cả đều sẽ bình an trở về.

Chương 354

DTV-EBOOK

Không phải nói rằng tâm lý của Chu Chiêu Chiêu vững vàng đến mức nào, chỉ là cô vốn là người có tính cách lạc quan.

Hơn nữa, còn là sự tin tưởng của cô vào Dương Duy Lực.

Hiện tại, Chu Chiêu Chiêu đã có thể khẳng định rằng ở kiếp trước, Dương Duy Lực căn bản không gặp chuyện gì, việc gặp phải sạt lở đất chẳng qua chỉ là chiêu trò che mắt mà thôi.

Bằng không, sau này khi Hầu Kiến Ba đến cũng không thể nói ra những lời đó.

Cũng có thể là do trải nghiệm từ kiếp trước khiến cô tin tưởng rằng ở kiếp này, Dương Duy Lực sẽ không bỏ mặc cô và đứa con trong bụng khi biết cô đang mang thai.

Hoặc cũng có thể là do sự tin tưởng của cô vào anh, tin vào năng lực và tình yêu anh dành cho cô, rằng anh sẽ không bỏ rơi cô.

Nhưng thực ra, áp lực của Chu Chiêu Chiêu cũng không hề nhỏ.

Cô không phải là người vô tâm, chuyện chồng mình gặp nạn mà cô có thể thờ ơ.

Cô cũng đau lòng, cũng muốn khóc.

...

...

Nhưng mỗi lần thai nhi cử động, cô lại tự nhủ rằng mình không phải chỉ có một mình, cô còn có hai đứa bé trong bụng.

Nếu... chỉ có một mình, cô nhất định sẽ không ngại nguy hiểm đi tìm Dương Duy Lực.

Có lẽ đây chính là điều người ta gọi là “làm mẹ thì mạnh mẽ”.

Qua tháng Giêng, thời tiết ở căn cứ vẫn rất lạnh, gió thổi khiến người ta chỉ muốn trốn trong nhà không ra ngoài.

Kỳ thực tập của Chu Chiêu Chiêu vẫn chưa kết thúc, nhưng trường học vì lý do cô mang thai nên không sắp xếp thêm tiết dạy cho cô.

Khi trời lạnh, trường cũng quan tâm đến cô, không bắt cô phải đến trường.

Nhưng chính vì thế, trong căn cứ lại có tin đồn, thậm chí có gia đình còn đến trường làm ồn lên: “Cô ấy chiếm chỗ như vậy không ổn chút nào?”

Hiện tại, phần lớn giáo viên trong trường đều được tuyển từ các gia đình, trước đây tiêu chuẩn cũng không cao, thậm chí tốt nghiệp cấp hai cũng có thể dạy lớp thấp.

Dù sao thời điểm này mới mở cửa thi đại học, sinh viên đại học vẫn rất hiếm, có trình độ văn hóa cấp hai đã là người có học rồi.

Những người không biết tình hình lại cho rằng Chu Chiêu Chiêu cũng giống như các gia đình khác, vào trường bằng học vấn, lập tức cảm thấy bất công.

“Đây chẳng phải là chiếm chỗ không làm việc sao?” Có người đảo mắt nói.

“Đã quý giá như vậy, mang thai mà cái này không làm được, cái kia không cầm được, thôi đừng làm nữa đi.”

“Đúng vậy, nhường cơ hội cho mọi người chẳng phải tốt hơn sao?”

“Xem Đào An Di kìa, trước đây cô ấy là phóng viên ở thành phố lớn đấy, trình độ kiến thức dạy cấp ba cũng không thành vấn đề, cô ấy từng nói rằng tìm việc dễ dàng, nên nhường cơ hội cho người cần hơn.”

Đào An Di có nói câu đó không?

Mọi người đã không quan tâm câu nói đó có phải của Đào An Di hay không, chỉ quan tâm rằng một phóng viên như cô ta lại không đến trường dạy học, dù cô ta nghĩ gì thì cũng không tranh giành vị trí này với họ.

Họ cũng không quan tâm những việc Đào An Di đã làm trước đây, những ngày này cô ta đang ly hôn với Trần Quốc Bình.

Dù sao thì cô ta cũng không chiếm suất.

Tất nhiên, những người này chỉ là thiểu số, phần lớn mọi người vẫn đứng về phía Chu Chiêu Chiêu.

“Cô Chu dạy rất tốt, hiện tại cô ấy mang thai nên không thể tận tâm như trước khi làm chủ nhiệm, nhưng cô ấy vẫn làm rất tốt, có vấn đề gì trẻ con hỏi cô ấy đều giải đáp rất nghiêm túc.”

“Con tôi tối qua có bài không hiểu, nhà cô giáo xa nên chạy đến hỏi cô Chu, cô Chu đã giảng giải cặn kẽ,

còn hệ thống lại kiến thức cũ cho cháu.”

“Cô Chu mang thai không thể dạy học không có nghĩa là sau khi sinh con cô ấy cũng không thể dạy, mọi người đều là phụ nữ, sao không thể đặt mình vào vị trí của người khác?”

“Đúng vậy, nếu các chị vì mang thai mà không được đi làm, vậy sau này ai còn dám mang thai sinh con?”

“Vội vàng muốn cô Chu nghỉ việc như vậy, các chị có ý đồ gì?” Một gia đình tên Lưu Huy nói, “Tôi thấy các chị chắc nhận lợi ích của ai đó rồi?”

Đừng tưởng cô không biết, mấy người này thân với Đào An Di lắm, năm ngoái còn cùng cô ta biểu diễn ở liên hoan căn cứ đấy.

“Cô nói gì thế? Chúng tôi chỉ là bệnh vực công lý thôi.”

“Đúng vậy.”

“Bệnh vực công lý? Bệnh vực cho ai?” Lưu Huy cười nhạt nói, “Mấy chị không đủ tư cách làm giáo viên đâu.”

Mấy người này trình độ chưa tốt nghiệp tiểu học.

Mấy người mặt đỏ bừng, ngượng ngùng không dám nói gì thêm.

“Phụt...” Bà Vương đến muộn, nghe xong giải thích của mọi người liền mắng thẳng, “Ai? Tưởng mọi người ngu hết sao?”

“Đào An Di cái đồ không an phận, muốn cả khu gia đình náo loạn để người khác xem trò cười sao?”

Bà Vương giọng to, vừa mở miệng mọi người đều im bật.

Nói không lại!

“Không lo cuộc sống nhà mình, lại đi cầu kết với mấy kẻ không ra gì, phụt, thật là không biết xấu hổ.” Bà Vương cười lạnh, “Người như cô ta vào trường? Nếu cô ta vào trường, tôi ngày nào cũng đến cổng trường làm ầm lên, đừng làm hư con em chúng ta.”

Bà Vương nói như gió cuốn, những người khác không có cơ hội mở miệng, đâu dám nói thêm lời nào?

Nhưng họ không nói không có nghĩa là chuyện này kết thúc ở đây.

“Giống như kẻ chuyên môi giới vậy.” Bà Vương nhìn mấy cô vợ trẻ, “Các cô đừng có đại dột học theo, rồi tan cửa nát nhà đấy.”

“Các cô cũng nói rồi, người ta có bản lĩnh.”

Quan trọng nhất là nghe nói gia đình Đào An Di cũng khá giả, nếu có chuyện gì cũng có người dọn dẹp.

Không như mấy cô vợ trẻ này, phần lớn từ nông thôn lên, vì lấy chồng mới đến đây.

Nếu xảy ra chuyện gì, sợ rằng nhà cũng không còn.

Ngốc nghếch bị người ta lợi dụng mà không biết, thật là tội nghiệp!

Bà Vương nhìn lạnh mấy người này, “Lỡ sau này có chuyện gì, đừng trách bà Vương không cho mặt mũi.”

Bà ghét nhất là sự phản bội, vì năm xưa bà từng bị chồng phản bội.

“Hơn nữa, nghĩ đến con cái các cô đi,” bà Vương nhìn mấy cô vợ trẻ, “Con cái các cô muốn được dạy dỗ bởi người không có đạo đức sao?”

Mấy cô vợ trẻ này có người mới cưới, có người con mới một hai tuổi, chưa nghĩ xa đến thế.

Nhưng những người có con học tiểu học hiểu rõ, tìm được giáo viên tốt cho con khó đến mức nào.

Phiêu Vũ Miên Miên

Lập tức vội vàng nói theo, “Đương nhiên vẫn là cô Chu, dù sao cô ấy cũng là sinh viên đại học.”

Thật buồn cười, có sinh viên đại học làm giáo viên, ai lại muốn người tốt nghiệp cấp hai?

“Các chị cũng đừng có ghen tị,” bà Vương thấy vậy mới nói, “Cô Chu là cùng mấy sinh viên đại học khác đến đây thực tập, cũng là duyên phận vợ chồng với đội trưởng Dương, đến đây mới phát hiện ra cùng quê với đội trưởng Dương.”

“Câu chuyện này... giống như chuyện cây vợ chồng trong căn cứ của chúng ta vậy.”

“Cô ấy căn bản không chiếm suất của ai cả.”

Chương 355

DTV-EBOOK

Cây vợ chồng là một câu chuyện cảm động được lưu truyền trong căn cứ.

Tương truyền, khi xây dựng nơi này, người ta không báo cho cha mẹ, cũng không nói với vợ con.

Hai vợ chồng cùng nhận được một nhiệm vụ, nhưng vì bí mật nên không tiết lộ cho nhau.

Ai ngờ, trong một lần thi hành nhiệm vụ, họ tình cờ gặp nhau dưới một gốc cây lớn, lúc đó mới biết cả hai đang cùng thực hiện một nhiệm vụ.

Về sau, cây này được mọi người gọi là: Cây vợ chồng.

Dương Duy Lực khi đến đây công tác cũng giữ bí mật, còn Chu Chiêu Chiêu là sinh viên tình nguyện đến hỗ trợ, càng không biết nơi này lại gần đơn vị của anh.

Thật trùng hợp, ngôi trường bên ngoài không lâu sau đã sáp nhập với trường trong căn cứ.

Vì vậy, mọi người mới liên tưởng câu chuyện này với truyền thuyết Cây vợ chồng.

Nhưng phải nói rằng, nghĩ kỹ lại thì quả thực có lý.

...

...

“Chị cũng nói rồi, đội trưởng Dương ở đây, dù hiện tại là hỗ trợ nhưng sau này chắc chắn sẽ vào trường.”

Có người vẫn bất mãn nói.

Dù sao, trình độ của Chu Chiêu Chiêu cũng đã rõ ràng.

“Tôi thấy đầu óc chị này chắc có vấn đề.” Bà Vương tức giận nói, “Một sinh viên đại học vào trường thì sao? Dạy con chị không đủ tư cách hay gì?”

“Có bản lĩnh thì tự dạy đi, đừng gửi đến trường.”

Người vợ trẻ bị mắng đến mức ứa nước mắt: “Em không có ý đó.”

“Vậy ý chị là gì?” Bà Vương thẳng thừng nói, “Loại mẹ mù mờ như chị thì dạy được cái gì? Đứa trẻ thông minh đến mấy cũng thành hỏng hết.”

“Nếu là tôi, tôi sẽ cầu nguyện sáng tối để cô Chu ở lại đây, sau này con cái có tương lai, còn gì bằng?”

Người vợ trẻ ban đầu còn bất mãn, nhưng sau cũng nghe theo, chỉ là mặt mũi không giữ được nên lảm bảm vài câu rồi vội vã bỏ đi.

Bà Vương nhổ nước bọt: “Đồ thiển cận, mấy cô đừng học theo.”

Mấy cô vợ trẻ khác cười ngượng ngùng: “Dạ... dạ làm sao dám?”

“Vẫn là bà Vương có tầm nhìn xa.”

Đúng vậy, hiện tại họ thực sự phải cầu nguyện, hy vọng sau khi sinh con, cô Chu sẽ tiếp tục dạy học.

Đặc biệt là những đứa trẻ từng được Chu Chiêu Chiêu dạy, giáo viên mới dạy không sinh động và thú vị như cô.

Bọn trẻ trước đây không có so sánh, giờ phát hiện ra giờ học có thể thú vị như vậy, nên khi quay lại cách dạy cũ, chúng tỏ ra chán ghét.

Về nhà cũng kể với phụ huynh, lại là một ngày nhớ cô Chu.

Sau đó, có người đem những lời nói hôm nay kể lại cho Chu Chiêu Chiêu và Đào An Di.

Chu Chiêu Chiêu nghe xong chỉ cười nhẹ.

Việc có tiếp tục dạy học hay không, cô chưa nghĩ tới: “Trường xa quá, đợi sau khi sinh con rồi tính sau.”

Lần này nếu không phải do tình cờ, gia đình không đồng ý để cô đến Tân Cương, cô đã không đi dạy.

Không phải Chu Chiêu Chiêu không thích dạy học, chỉ là cô không đặt chí hướng ở đó.

Còn phía Đào An Di thì phản ứng quyết liệt hơn nhiều, cô ta cười lạnh: “Bà già đó tưởng mình là ai?”

“Đồ vô dụng.”

Dám nói như vậy về cô ta, đợi đấy, sẽ có ngày bà ta biết tay.

Lại nói: “Sao mấy người vô dụng thế, chuyện nhỏ thế này cũng làm không xong, sau này... có việc tốt tôi cũng khó mà giới thiệu cho các chị.”

Hai cô vợ trẻ: “...”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy... tiếp theo phải làm sao?” Hai người vợ hỏi, “Ban đầu vẫn ổn, ai ngờ đột nhiên xuất hiện bà

Vương.”

“Chúng em cũng đã cố gắng hết sức.”

“À, tôi nghe nói Dương Duy Lực vẫn chưa tìm thấy, chắc là khó thoát rồi.” Đào An Di thở dài nói, “Chuyện này tuyệt đối không được để Chu Chiêu Chiêu biết, không thì có thể thành một xác ba mạng.”

Hai cô vợ trẻ nhìn nhau, không hiểu ý cô ta.

“Chuyện này, các chị phải giữ bí mật,” Đào An Di nói, “Đừng để bà Mã biết.”

Bà Mã là người nổi tiếng nhiều chuyện trong căn cứ.

Nếu bà ta biết, chẳng phải cả căn cứ đều biết sao?

Hai người lại nhìn nhau, dường như... họ đã hiểu ý của Đào An Di.

“Chị nói... chuyện này chúng ta có nên...” Sau khi ra ngoài, một người tên Lưu Hiểu Hồng hỏi người kia là Triệu Miêu Miêu, “Tôi cảm thấy... hơi quá đáng?”

Đều là phụ nữ, họ cũng đã từng sinh con, hiểu được cảm giác đó.

Loại chuyện tổn đức này, thật sự không nên làm.

Dù sao, nếu đúng như Đào An Di nói, một xác ba mạng thì sao?

À, nói đến đây, lại là một ngày ghen tị với Chu Chiêu Chiêu.

Sao số cô ấy lại may mắn thế?

Bây giờ đang thực hiện kế hoạch hóa gia đình, những gia đình như họ muốn sinh con thứ hai là

không thể, trừ khi muốn từ bỏ công việc.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu lại khiến người ta ghen tị đến phát điên, trực tiếp mang thai đôi.

Hai đứa!

Bây giờ nhà ai có hai con chứ?

À, đúng rồi, nếu Đào An Di muốn sinh con, thì cũng là hai.

Vì Trần Quốc Bình và vợ cũ đã có một đứa con gái.

Nhưng mà...

“Chị nói, chuyện Đào An Di ly hôn với phó đoàn Trần là thật hay giả?” Triệu Miêu Miêu không trả lời, lại hỏi một câu khác.

“Chuyện này... khó nói.” Lưu Hiểu Hồng lắc đầu.

Ai muốn ly hôn, thật sự không thể đoán được.

Nhìn bề ngoài Đào An Di đang làm ầm lên, dù Tết được Trần Quốc Bình gọi về, nhưng nghe nói anh ta lại đi cơ sở.

Ăn ở cùng đơn vị, căn bản không về nhà.

Tức đến mức Đào An Di suýt nữa xông đến đơn vị để đánh nhau với Trần Quốc Bình.

“Vậy chị nói...” Triệu Miêu Miêu nói nhỏ, “Nếu chúng ta thật sự làm theo lời cô ta, mà Chu Chiêu Chiêu xảy ra chuyện gì, cô ta có giúp chúng ta không?”

Chắc chắn là không, thậm chí còn đổ hết tội lên đầu họ.

Dù sao, cô ta cũng đã nói, đừng để bà Mã biết.

Mặc dù, ai nghe cũng hiểu là nói ngược.

“Nếu phó đoàn Trần thật sự ly hôn với cô ta, cô ta quay người đi mất, còn chúng ta...” Lưu Hiểu Hồng bổ sung.

Chỉ cần chồng họ còn ở đây, họ cũng sẽ tiếp tục sống ở đây.

Bám vào Đào An Di chỉ là hy vọng được giới thiệu công việc, giảm bớt gánh nặng gia đình.

Nhưng nếu Đào An Di không còn ở đây, thì bám vào cô ta để làm gì?

“Vì vậy, tôi nghĩ chuyện này phải suy nghĩ kỹ.” Triệu Miêu Miêu nói, “Chuyện công việc, đột nhiên tôi cảm thấy không cần gấp nữa.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Hai người trao đổi nhanh rồi tản đi.

Còn Đào An Di, chờ mãi, chờ mấy ngày cũng không nghe thấy tin tức gì về việc Dương Duy Lực đã c.h.ế.t trong căn cứ.

Đào An Di: “...”

Lúc này cô ta mới biết, mình bị hai cô vợ trổ lừa rồi.

Nhưng đáng ghét là, chuyện này không thể hỏi thẳng, hỏi thế nào được?

Chẳng phải cô ta đã nói đừng để bà Mã biết sao?

Đào An Di tức đến phát điên!

Chương 356

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không hề biết những thủ đoạn nhỏ nhặt mà Đào An Di đang giở ra sau lưng, nhưng với tư cách là chồng của Đào An Di, Trần Quốc Bình sao có thể không biết những tin đồn không hay về Chu Chiêu Chiêu được lan truyền từ đâu?

Chắc chắn là có liên quan đến Đào An Di.

Trần Quốc Bình cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Trong dịp Tết, sau khi đón Đào An Di về, anh đã định nói chuyện nghiêm túc với cô ta. Nếu cô ta biết sửa đổi, họ sẽ tiếp tục sống tốt với nhau.

Trần Quốc Bình thừa nhận, ban đầu đồng ý kết hôn với Đào An Di cũng có một phần mục đích.

Anh muốn tìm một người có học thức, ít nhất sẽ không ngược đãi con gái mình, đồng thời có thể hỗ trợ anh một chút.

Dù trước khi kết hôn, anh đã nghe nói Đào An Di có tính cách tiểu thư, cũng nghe Dương Duy Lực nhắc qua một số chuyện, nhưng Trần Quốc Bình nghĩ, ai mà không phạm sai lầm chứ?

Trước khi kết hôn, anh đã nói chuyện với Đào An Di về việc này, và cô ta cũng hứa sẽ sống tốt sau khi kết hôn.

Nhưng không ngờ, có những người dù có sửa đổi thế nào cũng không thể thay đổi bản chất của họ.

...

...

Có một thời gian, Trần Quốc Bình thực sự nghĩ rằng Đào An Di đã thay đổi tốt hơn. Ít nhất, trong khoảng thời gian Chu Chiêu Chiêu chưa đến căn cứ, cô ta cũng có biểu hiện khá ổn.

Nhưng... sau khi Chu Chiêu Chiêu đến, sự ghen tị đã che mờ mắt Đào An Di.

Trần Quốc Bình từng cố gắng giúp Đào An Di hiểu rằng anh và Dương Duy Lực là đồng đội có thể tin tưởng trao gửi sinh mạng cho nhau.

Anh hy vọng cô ta cũng có thể đứng từ góc độ của anh để suy nghĩ.

Nhưng sau đó anh phát hiện, vô ích.

Đành bỏ cuộc.

May mắn là, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực đều hiểu chuyện, không để bụng những việc của cô ta.

Nhưng người ta không để bụng là chuyện của họ, đất còn có ba phần khí, Đào An Di đang muốn làm gì đây?

Trần Quốc Bình cảm thấy mình thật thất bại. Anh đã dành thời gian để cô ta suy nghĩ và bình tĩnh lại, nhưng rõ ràng Đào An Di không coi những lời đó ra gì.

Trần Quốc Bình cũng cảm thấy kiệt sức.

“Em về đi.” Anh nói với Đào An Di, “Anh đã mua vé tàu rồi, ngày kia sẽ đưa em đi.”

Nếu không thể thay đổi suy nghĩ của Đào An Di, vậy tốt nhất là đưa cô ta rời xa nơi này.

“Anh đuổi em đi?” Đào An Di nhìn Trần Quốc Bình với vẻ ngạc nhiên, sau đó cười nhạt, “Trần Quốc Bình, anh đuổi em đi?”

“An Di, những việc em làm những ngày qua em tự biết, suy nghĩ của em rất nguy hiểm.” Trần Quốc Bình trầm giọng nói, “Em là vợ anh, anh không muốn em tiếp tục sai lầm.”

Nếu không thể ngăn cản, vậy hãy đưa cô ta rời xa.

Trần Quốc Bình thừa nhận, anh là kẻ bất lực trong việc giải quyết vấn đề gia đình. Dù Đào An Di có thể đã làm những chuyện không phải, anh vẫn không đủ quyết tâm để ly hôn.

Hơn nữa, anh đã nói chuyện một cách kín đáo với bố vợ về tình hình của cô ta ở đây. Với sự quản lý của gia đình và việc xa cách Chu Chiêu Chiêu, hy vọng cô ta sẽ tốt hơn.

“Em không đi, không ai có thể bắt em đi.” Đào An Di cười lạnh, “Nếu anh nhất định đuổi em, vậy chúng ta ly hôn.”

Dù sao, có những chuyện đã làm rồi thì không thể rút lại.

“Em biết thân phận của anh,” Trần Quốc Bình hút một hơi thuốc mạnh, “Nếu anh không muốn ly hôn, thì không ai có thể ép anh.”

“Em nói cho anh biết, việc em không muốn làm, không ai có thể ngăn cản.” Cô ta nhìn Trần Quốc Bình, cũng châm một điếu thuốc, “Mấy ngày nay em đã suy nghĩ về chuyện của chúng ta.”

“Thật nhàm chán.” Cô ta hút một hơi, thả ra một vòng khói, dáng vẻ còn chuyên nghiệp hơn cả Trần Quốc Bình.

“Em ở đây... thật nhàm chán.” Đào An Di nói, “Cả đời em dường như không thể giống như những người phụ nữ khác.”

Chăm sóc chồng con, rồi xoay quanh chuyện gia đình.

Cô ta thích sự kích thích, thích thử thách, thích cảm giác được mọi người vây quanh.

Nhưng ở đây, nơi hoang vu này, mỗi ngày tiếp xúc toàn những người phụ nữ vô học và nông cạn.

Bắt cô ta cúi đầu hòa nhập với họ?

Đào An Di không làm được.

Ban đầu còn tận hưởng cảm giác được ngưỡng mộ, nhưng sau khi Chu Chiêu Chiêu xuất hiện, mọi thứ thay đổi.

Đào An Di vốn là người vừa nổi loạn vừa cực đoan.

Sau khi gặp Chu Bác Thao, được anh ta dẫn đi chơi vài lần, Đào An Di cảm thấy đó mới là cuộc sống cô ta mong muốn.

Nhưng trong lòng cô ta dường như có một giọng nói khác, nhắc nhở cô ta phải sống tốt với Trần Quốc Bình.

Chu Bác Thao là loại công tử ăn chơi, không nên dính vào.

Đào An Di cứ thế, liên tục d.a.o động, càng bực bội càng muốn gây chuyện.

Lần trước say rượu, cô ta định tìm người dọa Chu Chiêu Chiêu, nhưng chưa kịp ra tay thì bọn họ đã bị bắt đi cải tạo.

Nghe nói, lần này nhiều người bị bắt giữ để học tập cải tạo.

Đào An Di cũng sợ hãi, may là bọn họ khôn ngoan không khai ra cô ta.

Nếu không, chẳng cần Trần Quốc Bình nói, cô ta cũng không thể ở lại căn cứ này được nữa.

Vì vậy, sau đó Đào An Di mới tìm hai cô vợ trẻ kia, muốn lợi dụng chuyện Chu Chiêu Chiêu chiếm chỗ giáo viên để kích động sự phẫn nộ.

Ai ngờ không những không thành công, ngược lại còn khiến uy tín của Chu Chiêu Chiêu tăng cao.

Phiêu Vũ Miên Miên

Giờ đây, nhiều người đang mong chờ Chu Chiêu Chiêu sau khi sinh con sẽ tiếp tục dạy học.

Suýt nữa thì Đào An Di tức chết.

Bây giờ, Trần Quốc Bình còn muốn đuổi cô ta đi?

Tại sao lại đuổi đi? Chẳng phải là vì Chu Chiêu Chiêu, để ngăn cản Đào An Di sao?

“Em đừng hút thuốc nữa.” Trần Quốc Bình cúi đầu dập tắt điếu thuốc trên tay cô ta, “Em như thế này, anh cũng có trách nhiệm.”

Cười cô ta nhưng không chăm sóc tốt, cũng không quan tâm đến cảm xúc của cô ta.

Thậm chí, anh còn không biết cô ta bắt đầu hút thuốc từ khi nào.

“An Di, chúng ta sống tốt với nhau, được không?”
Trần Quốc Bình ngẩng đầu nhìn Đào An Di, “Sau này anh sẽ cố gắng ít đi công tác.”

“Ít đi công tác?” Đào An Di cười nhạt, “Bây giờ anh đã không bằng Dương Duy Lực, nếu không đi công tác nữa, anh lấy gì để so sánh với anh ta?”

“Chúng ta có thể không so sánh với người khác được không?” Trần Quốc Bình đỏ mắt, “Chỉ cần sống tốt cuộc sống của mình, Đào An Di, em tỉnh táo lại đi, tại sao lúc nào cũng phải so sánh với cô ấy?”

Đào An Di giật mình.

Tại sao?

Vì một nỗi uất ức trong lòng.

Dù đã lấy Trần Quốc Bình, nhưng tại sao Dương Duy Lực không chọn cô ta mà lại chọn một cô gái quê để làm nhục cô ta?

Nếu cô ta không vui, vậy mọi người cũng đừng hòng vui vẻ.

“Em sẽ không về.” Đào An Di nhìn Trần Quốc Bình, gương mặt kiên quyết, “Tại sao phải là em đi?”

Nếu có ai phải đi, thì đó là Chu Chiêu Chiêu!

Trần Quốc Bình: “...”

“Vậy thôi, hai chúng ta không ai thuyết phục được ai, xem ai là người đầu hàng trước.” Đào An Di cười.

Trần Quốc Bình: “...”

Cảm giác bất lực vô cùng.

Đôi lúc anh thấy Đào An Di rất thông minh, nhưng có những chuyện lại khiến người ta cảm thấy

cô ta ngu ngốc không thể tả.

“Đã sinh Du, hà còn sinh Lượng?” (Ý nói đã có người tài giỏi rồi, sao còn sinh thêm người tài giỏi khác để so sánh?)

Chương 357

DTV-EBOOK

Đã bước vào tháng ba, bụng Chu Chiêu Chiêu ngày càng lớn, nhưng vẫn không có tin tức gì về Dương Duy Lực.

Không chỉ Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi, ngay cả khu gia đình cũng bắt đầu xôn xao bàn tán.

Mỗi lần ra ngoài, Chu Chiêu Chiêu đều cảm nhận được ánh mắt thương hại từ mọi người.

Chà chà... mang thai đôi thì sao chứ?

Kết quả là bố đứa bé chưa kịp thấy mặt con đã gặp nạn, sau này có khi còn thành những đứa trẻ mồ côi.

Những kẻ từng ghen tị với Chu Chiêu Chiêu giờ lại tỏ ra thương hại cô.

Nghe vậy, nhiều người tự nhủ chồng mình đừng quá xuất sắc, nếu không mỗi lần đi công tác lại lo lắng khôn nguôi.

Ôi, thật là tội nghiệp.

Chính ủy Triệu gần đây chịu áp lực rất lớn, chủ yếu đến từ vợ mình. Lưu Thục Mai ngày nào về nhà cũng hỏi về chuyện của Dương Duy Lực.

...

Phiêu Vũ Miên Miên

...

“Anh không biết đâu, hôm nay em gặp Chiêu Chiêu và bác Hứa,” Lưu Thục Mai thở dài nói, “Hai

người đều gây hấn đi.”

Tại sao gây?

Chẳng phải vì lo lắng cho Dương Duy Lực sao?

Dù nói chuyện vẫn cười, nhưng nụ cười của Chu Chiêu Chiêu không còn rạng rỡ như trước.

“Hôm nay hai người đi khám thai,” Lưu Thục Mai tức giận véo chính ủy Triệu một cái, “Anh nói xem, đây là chuyện gì thế?”

Hai người đều tốt, tình cảm lại sâu đậm, vậy mà lại gặp phải chuyện này.

“Ai bảo chúng tôi là quân nhân chứ?” Chính ủy Triệu thở dài.

Lưu Thục Mai lại véo anh một cái thật mạnh: “Em nói cho anh biết, Triệu Kiến Quốc, sau này nếu em mang thai mà anh dám như vậy, em sẽ bế con về quê ngay sau khi sinh.”

“Nếu anh không có mặt khi em sinh con, chúng ta ly hôn.”

“Bậy bạ.” Chính ủy Triệu nghiêm mặt nói, “Em nói gì thế? Đó là chuyện chúng tôi muốn hay không muốn sao?”

Nhưng chỉ cần mặc lên mình bộ quân phục, trách nhiệm trên vai đã khác.

Hi sinh cái nhỏ vì cái lớn là thế nào?

Có những chuyện họ cũng không muốn.

“Nhưng nhìn cô ấy như vậy, em thấy đau lòng lắm.” Lưu Thục Mai ôm lấy tay chồng khóc nói, rồi lại đẩy ra, “Anh đi làm việc đi.”

Chính ủy Triệu: “...”

Ghét bỏ anh là ý gì?

“Huấn luyện bọn họ thật tốt, sau này dù nhiệm vụ nào cũng không xảy ra chuyện nữa.” Lưu Thục Mai lau nước mắt nói.

Ngay lập tức bị chồng ôm chặt.

Cô vợ này, miệng thì cứng nhưng lòng lại mềm.

“Anh hứa, anh sẽ làm.” Chính ủy Triệu hôn vợ một cái, “Anh đến đơn vị đây.”

Lưu Thục Mai nói đúng, dù giờ là thời bình, nhưng vẫn còn nhiều nguy cơ tiềm ẩn.

Chủ nghĩa đế quốc chưa từng bỏ ý định thôn tính chúng ta.

Những người lính của anh trong tương lai vẫn có thể phải đối mặt với những nhiệm vụ nguy hiểm.

Huấn luyện họ trở nên kiên cường, dù gặp nguy hiểm nào cũng không sợ, ít nhất phải giữ được mạng sống.

Chu Chiêu Chiêu không biết sau khi chia tay, Lưu Thục Mai đã có cuộc trò chuyện như vậy với chính ủy Triệu.

“Hôm nay làm thêm siêu âm nhé.” Trưởng khoa sản Phạm Thúy Linh nói với Chu Chiêu Chiêu.

“Sao lại phải siêu âm nữa? Có vấn đề gì với bé không?” Hứa Quế Chi lo lắng hỏi.

“Đừng lo,” Phạm Thúy Linh cười nói, “Đây là kiểm tra định kỳ thôi.”

Cô không nói rằng, lúc nghe tim thai, có vẻ không phải là song thai.

Nhưng chưa chắc chắn, nên chưa tiện nói ra.

Nếu không phải sẽ ảnh hưởng tâm trạng Chu Chiêu Chiêu.

Nếu đúng là tam thai... Phạm Thúy Linh cũng đau đầu.

Chuyện Dương Duy Lực cô cũng nghe đồn, đến giờ vẫn chưa về.

Song thai đã đủ nguy hiểm, nếu là tam thai... cô không dám nghĩ hậu quả.

Quả thật, làm vợ quân nhân không dễ.

Hai tiếng “quân nhân phu nhân” không chỉ là danh xưng, mà còn là trách nhiệm.

Họ không chỉ dừng cảm đối mặt với khó khăn, mà còn phải đồng cam cộng khổ với chồng, trở thành hậu phương vững chắc.

Như Chu Chiêu Chiêu bây giờ, một mình gánh vác tất cả.

“Nghe nói lúc bác sinh con, chú cũng không có mặt, bác tự vào phòng sinh một mình.” Chu Chiêu Chiêu bất chợt hỏi Phạm Thúy Linh, “Lúc đó, bác nghĩ gì?”

“Lúc đó, tôi nghĩ thằng chồng chó đẻ này bỏ cũng được,” Phạm Thúy Linh cười nói.

Chu Chiêu Chiêu giật mình, không ngờ cô lại nói vậy.

“Sinh con mà không có mặt, cần hấn làm gì?”
Phạm Thúy Linh liếc Chu Chiêu Chiêu, “Cháu nghĩ có đúng không?”

“Nhưng chú cũng không muốn.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Ừ,” Phạm Thúy Linh tiếp tục, “Nhưng khi thấy hấn về, mắt đỏ hoe nhìn tôi, hỏi có đau không, tự trách bản thân, tôi hết giận ngay.”

“Hấn vội về kịp lúc tôi sinh, nghe nói trên đường chỉ ngủ ba bốn tiếng.” Phạm Thúy Linh nhớ lại cười nói, “Vào phòng sinh suýt làm tôi nôn vì mùi.”

Mấy ngày không tắm rửa, mùi hôi khủng khiếp.

“Làm vợ quân nhân,” Phạm Thúy Linh thở dài, “khi chọn họ, đã phải chuẩn bị tinh thần một mình gánh vác gia đình.”

Hiếu thảo với cha mẹ, chăm sóc con cái.

“Chiêu Chiêu à,” Phạm Thúy Linh vỗ tay cô, “Lúc này, điều chúng ta có thể làm là chăm sóc tốt cho bản thân.”

“Và tin tưởng vào người đàn ông mình chọn.”

Khi em nhớ anh, anh cũng đang nhớ em.

Vì vậy, anh nhất định sẽ bình an trở về.

Dù khó khăn thế nào!

“Cháu biết rồi,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười gật đầu, lại xoa bụng, “Vì các bé, cháu cũng sẽ không để bản thân gặp chuyện.”

“Tốt lắm.” Phạm Thúy Linh nói, đứng dậy, “Đi nào, cùng đến phòng siêu âm.”

“Tôi cần trao đổi với bên đó, không liên quan đến cháu.” Thấy sắc mặt Hứa Quế Chi thay đổi, Phạm Thúy Linh vội giải thích, “Đúng lúc không có ai, tôi tranh thủ xem các bé.”

Thực ra, cô muốn xác định xem Chu Chiêu Chiêu có phải mang tam thai không.

Hôm nay trưởng khoa siêu âm Lý Triết cũng có mặt, thấy Phạm Thúy Linh đến hơi ngạc nhiên: “Trưởng khoa Phạm.”

“Không sao,” Phạm Thúy Linh lớn tuổi hơn Lý Triết, nói, “Có rảnh không? Làm siêu âm cho Chiêu Chiêu nhé.”

Phòng siêu âm căn cứ mới thành lập vài năm, ngoài Lý Triết, tay nghề của những người khác Phạm Thúy Linh không yên tâm.

“Tất nhiên rồi.” Lý Triết nói.

Nhưng khi xem kết quả siêu âm, anh ta sửng sốt.

“Trưởng khoa Phạm?” Anh ta gọi, “Đây... đây là tam thai!!”

Vừa dứt lời, tim Hứa Quế Chi như nhẩy lên cổ họng: “Không phải song thai sao?”

Sao tự nhiên lại thành tam thai rồi?

Chắc chắn là họ nhìn nhầm.

Chương 358

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cũng sống người.

Sao lại thành tam thai rồi?

“Mấy tháng trước nghe tim thai chưa chính xác lắm,” Phạm Thúy Linh giải thích với nụ cười, “Hôm nay tim thai rõ hơn nên mới bảo cháu làm siêu âm để xác định lại.”

“Chiêu Chiêu,” cô nắm tay Chu Chiêu Chiêu, “Các bé đều khỏe mạnh, cháu tin tưởng chúng ta sẽ giúp chúng chào đời an toàn.”

“Đừng sợ, có tôi và trưởng khoa Lý ở đây.” Cô nói một cách nghiêm túc.

Lý Triết cũng gật đầu.

Giờ anh đã hiểu tại sao lúc này Phạm Thúy Linh nhất định phải nhờ anh làm siêu âm.

Đây là giao trách nhiệm siêu âm cho Chu Chiêu Chiêu về sau cho anh.

“Cảm ơn trưởng khoa.” Chu Chiêu Chiêu hiểu được tấm lòng của Phạm Thúy Linh, cảm động nói, “Có các bác ở đây, cháu rất yên tâm giao phó bản thân và các bé.”

...

...

Hứa Quế Chi bên cạnh lau nước mắt.

“Sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định không.” Bà tự nhủ trong lòng.

“Con trai à, con biết không? Biết thì mau về đi.”

“Mẹ,” vừa ra khỏi bệnh viện, Chu Chiêu Chiêu khoác tay Hứa Quế Chi nói, “Con biết những lời đồn bên ngoài, chúng ta đừng nghe theo.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Có người chỉ mong người khác khổ sở,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nhưng con sẽ không để họ toại nguyện đâu.”

“Con nhất định sẽ bình an sinh ba đứa bé ra,” cô như đang tự động viên mình, cũng như tuyên bố điều gì đó, “Dương Duy Lực sẽ không có chuyện gì đâu, anh ấy không nỡ bỏ chúng ta.”

Họ có duyên phận hai kiếp mà.

Kiếp trước, cô chính vì nghe theo những lời đồn ác ý nên mới chán nản chọn cách cùng Chu Chính Vũ một nhà c.h.ết chung.

Đến cuối cùng, chỉ làm vừa lòng kẻ xấu.

Dù đã chết, không biết Dương Duy Lực sau khi trở về sẽ như thế nào, nhưng từ hiểu biết của cô về anh ở kiếp này.

Nếu cô và các con thật sự gặp nạn, Dương Duy Lực e rằng cũng không sống nổi.

Dù có cố gắng sống tiếp, cũng không còn là Dương Duy Lực kiêu hãnh, tự tin ngày xưa nữa.

Kiếp này, anh yêu cô, yêu các con đến vậy, sao có thể để bản thân gặp nạn rồi bỏ mặc họ sống khổ sở

trên đời?

Vì thế, Dương Duy Lực sẽ không có chuyện gì.

Giống như kiếp trước, hiện tại anh chỉ gặp phải chuyện ngoài tầm kiểm soát, hoặc không thể liên lạc với họ.

Nhưng anh tuyệt đối không bỏ rơi họ.

“Con ngoan, mẹ hiểu con trai mẹ nhất, nó sẽ không có chuyện gì đâu.” Hứa Quế Chi cảm thán nói, “Đứa bé này tình cảm lắm, nó yêu con như vậy, nhất định sẽ bình an.”

Con trai bà, bà hiểu rõ nhất.

Nhưng dù nói vậy, chỉ cần Dương Duy Lực không xuất hiện, những lời đồn sẽ còn mãi.

Có người chỉ mong thiên hạ đại loạn.

Ai ngờ trùng hợp thế nào, trên đường về, hai người gặp Đào An Di.

Lần trước Trần Quốc Bình định đưa Đào An Di về Thiểm Tây, cô ta thẳng thừng tuyên bố nếu bắt về thì ly hôn.

Trần Quốc Bình vốn định kiên quyết đưa cô ta đi vào ngày hôm sau, nhưng đơn vị dưới xảy ra chuyện, phó đoàn như anh buộc phải đến xử lý ngay.

Việc Đào An Di về quê lại lỡ hẹn.

Tuy nhiên Trần Quốc Bình đã chuẩn bị trước, gọi điện về quê đón con gái và mẹ lên.

Một là, mẹ anh hai năm nay sức khỏe không tốt, con gái cũng đến tuổi đi học, đón lên đây điều kiện tốt hơn, con bé cũng được học trường tử tế.

Hai là, có người nhà, Đào An Di không thể suốt ngày lang thang, để mẹ anh trông chừng cô ta, tránh việc cô ta nhân lúc anh đi vắng gây rối.

Hôm nay sắc mặt Đào An Di cũng không được tốt, đang nhúu mày chuẩn bị vào bệnh viện.

Kết quả nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi vừa đi vừa cười nói tiến về phía này.

Tâm trạng còn phần chấn thật đấy.

Đặc biệt là cách Chu Chiêu Chiêu khoác tay Hứa Quế Chi, trước đây, cô ta cũng thường làm vậy với bà.

Đã rách mặt rồi, chào hỏi làm gì.

Chỉ là, Đào An Di vào viện, phải chăng có thai rồi?

Ý nghĩ này thoáng qua trong lòng Chu Chiêu Chiêu, nhưng cô không bận tâm.

Ai ngờ Đào An Di thật sự có thai!

Phạm Thúy Linh nhìn gương mặt tái mét của cô ta, chúc mừng: “Chúc mừng em, em có thai rồi.”

“Nhưng dạo này em không nghỉ ngơi đủ, phải chú ý hơn,” người thấy mùi t.h.u.ố.c lá thoảng trên người cô ta, cô nói tiếp, “Và phải bỏ thuốc, bỏ rượu...”

Sắc mặt Đào An Di càng tái đi.

Có thai!

Chuyện này nếu là người khác có lẽ sẽ rất vui, bởi sự xuất hiện của sinh linh bé nhỏ với mỗi gia đình đều là niềm hạnh phúc.

Nhưng đó là nhà người ta, không phải cô ta.

Bởi cô ta thậm chí không biết bố đứa bé thật sự là ai?

“Có được không?” Đào An Di nghe thấy giọng mình hỏi.

Lạnh lùng như không chút cảm xúc.

Phạm Thúy Linh ngạc nhiên nhìn cô: “Em không muốn giữ?”

Đào An Di siết chặt vạt áo: “Ừ.”

“VẬY...” Phạm Thúy Linh nhìn cô nói, “Nếu không muốn giữ thai, cũng phải có chữ ký của cả hai vợ chồng.”

“Tôi không muốn sinh, cũng không được sao?”
Đào An Di hỏi.

“Đây là quy định.” Phạm Thúy Linh nói, lại thở dài nhìn kết quả siêu âm, “Tình trạng của em không phù hợp phá thai, nếu không sau này khó có thai lại.”

Những lời này, đã nói khéo rồi.

Tử cung của Đào An Di khác người bình thường, thành tử cung mỏng, vốn đã khó thụ thai, giờ có thai rồi mà nạo phá, sau này chắc chắn không thể sinh con nữa.

Đào An Di: “...”

“Em về suy nghĩ kỹ, bàn với phó đoàn Trần,” Phạm Thúy Linh an ủi, “Vợ chồng không có chuyện gì không thể nói chuyện giải quyết.”

Đào An Di không nói gì, nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Chuyện này xin bác giữ kín cho em, để em suy nghĩ đã.”

Phạm Thúy Linh gật đầu: “Nhưng tôi phải nhắc em, đừng đến phòng khám tư phá thai, nguy hiểm tính mạng đấy.”

“Em sẽ không.” Đào An Di nói.

Cô ta vẫn quý mạng lắm.

“Tốt.” Phạm Thúy Linh an ủi, “Tôi hy vọng tuần sau em đến tái khám đúng hẹn.”

Tuần này do ăn uống nên chưa lấy máu, “Nhớ đưa phó đoàn Trần cùng đến.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Đào An Di mặt tái mét cầm phiếu kết quả rời đi.

Chỉ là Đào An Di không ngờ, Trần Quốc Bình vẫn biết chuyện.

Càng không ngờ, anh còn đón cả mẹ và con gái lên.

Vì phải đón mẹ, Trần Quốc Bình đột nhiên về thu dọn phòng, rồi nhìn thấy phiếu khám của Đào An Di.

“Em có thai rồi?” Trần Quốc Bình vui mừng nói.

Chương 359

DTV-EBOOK

Đào An Di đã cố tình để tờ giấy khám ở ngăn kế bên giường phòng khách.

Căn phòng này Trần Quốc Bình hiếm khi vào, càng không lục lợi đồ đạc.

Nhưng ai ngờ trùng hợp đến vậy.

Trần Quốc Bình vừa xử lý xong việc ở đơn vị dưới thì nhận được điện thoại từ trạm gác cổng Đông, có người tự xưng là mẹ và con gái anh đến tìm.

Trần Quốc Bình không ngờ họ đến sớm thế, vội thu xếp công việc ra đón.

Nhìn mẹ già và con gái mặt mày xanh xao, anh dẫn họ đi ăn một bữa no nê ở cổng Bắc rồi mới về nhà.

Đào An Di dĩ nhiên không có nhà, mà dù có cũng không thể nhờ cô ta dọn phòng.

Thế là trong lúc mẹ và con gái nghỉ ngơi, Trần Quốc Bình tự tay dọn dẹp phòng khách.

Rồi anh nhìn thấy tờ giấy khám thai của Đào An Di.

...

...

Trần Quốc Bình ban đầu rất vui, suýt nữa đã gọi mẹ vào xem, nhưng đi được hai bước lại dừng lại.

Đào An Di cất tờ giấy khám ở phòng khách thay vì phòng ngủ chính, rõ ràng là tính toán anh sẽ không vào đây.

Tức là cô ta không muốn anh biết chuyện có thai.

Hay cô ta không muốn sinh đứa bé này?

Hai người đang cãi nhau, cô ta còn đòi ly hôn, không muốn sinh con cũng là chuyện bình thường.

Trần Quốc Bình bình tĩnh lại.

“Bình, con sao thế?” Mẹ Trần Quốc Bình bước vào, thấy con trai cầm tờ giấy ngẩn ngơ.

“Không có gì.” Trần Quốc Bình vội nói, vội vàng cất tờ giấy khám đi.

“Con cãi nhau với vợ à?” Bà Vương nhìn con trai hỏi dò.

“Mẹ biết thế nào?” Trần Quốc Bình ngạc nhiên.

“Mẹ thấy phòng này không có người ở,” bà Vương nói, “Con ở đơn vị, cô ấy cũng không về, không cãi nhau thì là gì?”

“Có phải cô ấy không muốn mẹ cháu đến không?” Bà lo lắng hỏi, “Nếu vậy mẹ dẫn Tiểu Hoa về quê...”

“Mẹ nói gì thế?” Trần Quốc Bình nói, “Mẹ sức khỏe không tốt, con đón mẹ lên đây dưỡng bệnh, những việc nặng ở quê không được làm nữa.”

“Còn Tiểu Hoa, sắp bảy tuổi rồi, phải đi học.” Trần Quốc Bình nói.

Ở vùng núi quê anh, đi học không dễ dàng gì.

Trần Quốc Bình may mắn được học chữ với ông tú làng ngày xưa, sau nhập ngũ rồi đi học bổ túc văn

hóa, mới có được trình độ như hiện tại.

Vì biết được lợi ích của việc học, anh không muốn con gái mình thất học.

Hơn nữa, anh hoàn toàn có khả năng cho con đi học.

“Mẹ cứ yên tâm ở đây.” Anh vỗ tay mẹ nói, “Ở đây, tốt hơn ở quê nhiều.”

Ở quê núi non hiểm trở, chỉ có một mình bà, lương thực còn không đủ ăn.

“Mẹ sống được mấy năm nữa, chỉ lo cho Tiểu Hoa,” bà Vương nhìn đứa cháu gái ngoan ngoãn ngồi đọc sách bên ngoài nói, “Đứa bé này ngoan lắm.”

“Con biết.” Trần Quốc Bình nhìn theo, cuốn truyện tranh con gái đang đọc là lúc ở tiệm mì, Lưu Thục Mai tặng.

Cô ấy nói không biết của ai bỏ quên, thấy Tiểu Hoa thích nên cho mang về.

Đọc xong thì trả lại.

“Con có lỗi với nó.” Trần Quốc Bình nói.

“Nói gì lạ,” bà Vương vỗ tay con trai, “Con có việc lớn phải làm, nó hiểu mà.”

Trần Quốc Bình nghe vậy càng thấy xấu hổ.

Chuyện bà Vương và Tiểu Hoa đến căn cứ nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi biết tin liền bàn: “Mẹ, con muốn mời mẹ Trần Quốc Bình và Tiểu Hoa đến nhà mình dùng bữa, làm quen.”

Trước đây, khi cô mới đến, Trần Quốc Bình tuy không mời cô ăn cơm nhưng cũng đã đến thăm với tư cách lãnh đạo.

Giờ Dương Duy Lực không có nhà, việc này để cô lo liệu vậy.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Được,” Hứa Quế Chi cười nói, “Nghe Thục Mai kể đứa bé đó ngoan lắm.”

Lưu Thục Mai không có con, thấy Tiểu Hoa ngoan ngoãn đáng yêu, chỉ muốn nhận làm con nuôi.

Gặp Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu cũng không ngớt lời khen ngợi.

“Chút nữa đi chợ, con ghé qua hỏi thăm.” Hứa Quế Chi nói.

“Con đi cùng mẹ.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Vì mang tam thai, bụng cô giờ đã rất to, nên Hứa Quế Chi không muốn cô theo đi chợ, chỉ cho đi dạo quanh sân vận động nhẹ nhàng.

“Cũng được.” Hứa Quế Chi nhìn bụng cô nói, “Xem con có muốn ăn gì không.”

Nhưng thực ra, hàng ngày cũng chỉ có những món quen thuộc, không có gì đặc biệt.

“Nghe Quốc Bình kể rồi,” bà Vương cười đón khách, nhìn Chu Chiêu Chiêu khen, “Cô gái này xinh quá, phúc hậu lắm.”

Trán cao, dài tai dày. Đúng là tướng phúc.

Còn con dâu bà, nghĩ đến đây bà thở dài, đến giờ vẫn chưa về, đương nhiên chưa gặp mặt.

“Ăn cơm?” Bà Vương ngạc nhiên nhìn Hứa Quế Chi, vội từ chối, “Không, không, chúng tôi tự nấu ở nhà được.”

Bà Vương ở quê nghèo khó, chưa bao giờ đến nhà người khác ăn cơm.

Có khi nói chuyện gặp lúc nhà người ta nấu ăn, xong việc là về ngay.

Ở đây, bà nghĩ cũng vậy thôi.

“Chị đừng khách,” Hứa Quế Chi nói, “Quốc Bình và con trai tôi từng cùng nhau vào sinh ra tử, hai nhà ăn một bữa là nên lắm.”

Bà lớn tuổi hơn bà Vương vài tuổi nhưng trông trẻ hơn nhiều.

“Đúng vậy, bác,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Lúc cháu mới đến, anh Trần cũng mời cháu ăn cơm mà.”

“Tiểu Hoa, tóc em đẹp quá.” Chu Chiêu Chiêu vừa nói vừa chơi tết tóc cho bé.

Quả nhiên như Lưu Thục Miêu nói, đứa bé ngoan hiền dễ thương.

“Nhà cô có nhiều sách hay lắm, em thích thì lúc nào cũng có thể đến xem.” Chu Chiêu Chiêu thấy Tiểu Hoa thích đọc sách liền nói.

Tiểu Hoa mắt sáng lên, nhưng không dám nhận, chỉ nhìn bà nội đầy mong đợi.

“Vậy làm phiền hai mẹ con rồi.” Bà Vương đành nhận lời.

Bà xúc động nhìn cháu gái, lần đầu tiên thấy cháu không nhút nhát với người lạ.

Cháu và Chu Chiêu Chiêu cũng mới gặp lần đầu,
mà đã để cô ấy chải tóc, còn muốn đến nhà chơi.

Vì cháu gái, đi một bữa vậy!

Nhưng ngay lúc đó, cửa mở ra.

Đào An Di sững người, rồi lạnh lùng nhìn Chu
Chiêu Chiêu: “Các người đến làm gì?”

Và cả người mẹ chồng chưa từng gặp mặt... cùng
đứa con gái riêng của chồng...

Chương 360

DTV-EBOOK

Đào An Di trốn bên ngoài mấy ngày, muốn trốn tránh, nhưng chỉ cần tỉnh táo là nghĩ đến chuyện mang thai.

Bọn kia lại suốt ngày rượu chè thuốc lá, cô ta nghĩ đến lời bác sĩ nói hút thuốc có hại cho thai nhi, đành phải về nhà.

Nhưng ai ngờ, về đến nơi lại thấy cảnh tượng này.

Trong nhà không chỉ có hai người lạ mặt, mà Chu Chiêu Chiêu cùng Hứa Quế Chi cũng đang ở đó.

“An An,” Hứa Quế Chi cười nói, “Đây là mẹ và con gái của Quốc Bình.”

Đầu óc Đào An Di như muốn nổ tung, cô ta cười lạnh nhìn bà lão rụt rè kia cùng cô bé núp sau lưng Chu Chiêu Chiêu: “Trần Quốc Bình muốn ly hôn gấp thế cơ à?”

Bà Vương vội vàng lắc tay: “An An đừng giận, bà tưởng cháu đã đồng ý rồi.”

“Bà cũng thấy ở đây không tiện, hai vợ chồng cháu sống với nhau, bà già này không nên xen vào.” Bà Vương cười nói, “Đợi Bình về, bà bảo nó mua vé cho hai bà cháu về.”

Đào An Di lạnh lùng nhìn bà lão mặt đầy nếp nhăn, trông già hơn Hứa Quế Chi cả chục tuổi: “Bảo con trai bà nói? Con trai bà không cãi nhau với tôi sao?”

...

...

“An An,” Hứa Quế Chi nghiêm mặt nói, “Cháu nói vậy là quá đáng.”

Dù sao, đây cũng là mẹ đẻ của Trần Quốc Bình, việc đón bà lên ở cùng hoàn toàn hợp lý.

Bà lão cả đời lam lũ, sức khỏe đã yếu, lẽ nào vứt bà ở quê mãi?

Còn Tiểu Hoa, bảy tuổi rồi, tháng chín này có thể vào lớp một.

Lẽ nào để cháu ở quê?

Dù Đào An Di không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật tồn tại trước khi cô ta kết hôn với Trần Quốc Bình.

Anh ta thực sự có một đứa con gái sáu bảy tuổi, Trần Quốc Bình có trách nhiệm làm con và làm cha.

Nếu Đào An Di không đồng ý, lẽ ra không nên lấy anh ta.

Hơn nữa, bà lão vừa đến đã bị cô ta làm khó, còn đổ lỗi mâu thuẫn vợ chồng lên đầu bà Vương, khiến Hứa Quế Chi không thể nhịn được.

“Cô ơi, đây là chuyện nhà cháu.” Đào An Di cười nói, “Cô quan tâm hơi nhiều rồi.”

“Cô!” Hứa Quế Chi tức giận, “Sao cháu lại trở nên như thế này?”

Đào An Di cười, không thêm trả lời.

Nhưng biểu cảm đó như muốn nói: “Tôi thế nào, liên quan gì đến cô?”

Hứa Quế Chi: “...”

“Mẹ.” Chu Chiêu Chiêu đỡ Hứa Quế Chi, bình thản nhìn Đào An Di: “Đúng, đây là việc nhà chị, người ngoài không thể can thiệp.”

“Chiêu Chiêu.” Hứa Quế Chi nhìn cô.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, lại nói với Đào An Di: “Nhưng hai người này là người nhà của anh Trần, Dương Duy Lực coi anh Trần như anh em, nên bác Vương và Tiểu Hoa cũng là người nhà của chúng tôi.”

Đào An Di không liên quan gì đến họ, chuyện của cô ta ai thích quản thì quản.

Nhưng bác Vương và Tiểu Hoa thì khác, đó là người nhà của họ, không cho phép Đào An Di bắt nạt.

“Người...” Lần này đến lượt Đào An Di tức giận, “Chu Chiêu Chiêu, người tưởng người là ai? Nhà tôi không chào đón người, cút ngay đi.”

“Cút?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Tôi không biết, hay chị làm mẫu cho tôi xem?”

Đồ không biết nói chuyện tử tế.

“An An,” bà Vương vội nói, “Chuyện này là do Binh không đúng, không bàn với cháu đã đón hai bà cháu lên.”

“Vậy đi, cháu đừng giận, bà dẫn Tiểu Hoa về ngay.” Bà nói, “Được không? Cháu với Binh cứ sống tốt với nhau, đừng vì bà mà cãi nhau.”

Bà còn khỏe, còn làm được vài năm, chỉ cần con trai và con dâu sống hòa thuận là được.

Trên đời có một kiểu cha mẹ như vậy, vì con cái mà âm thầm chịu thiệt thòi.

Bà Vương chính là người như thế.

Vợ trước của Trần Quốc Bình cũng hiếu thảo, chỉ tiếc người tốt không sống lâu, sinh con khó khăn rồi bệnh tật liên miên, không lâu sau thì mất.

Tên Tiểu Hoa là do mẹ đặt, mong con lớn lên như đóa hoa tươi vui.

Trần Quốc Bình bận việc, đứa bé từ nhỏ do bà nuôi dưỡng.

Sau này, Trần Quốc Bình kết hôn với Đào An Di, muốn đón hai bà cháu lên ở cùng, nhưng bà Vương từ chối.

Bà Vương thời trẻ làm hầu gái cho tiểu thư nhà giàu, biết chữ hiểu chút lễ nghĩa.

Bà từng làm dâu, dù mẹ chồng tốt cũng có lúc mâu thuẫn.

Huống chi Đào An Di là tiểu thư nhà giàu được cưng chiều, chịu hy sinh lấy con trai bà làm vợ quân nhân đã là quý lắm rồi.

Bà không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống riêng của hai vợ chồng.

Hơn nữa, bà sợ tiểu thư nhà giàu này sẽ bắt nạt đứa cháu đáng thương của mình.

Cách xa nhau, bà có thể bảo vệ đứa bé được ngày nào hay ngày đó.

Giờ nhìn lại, suy nghĩ năm xưa của bà là đúng.

Bà không nên mềm lòng, nghĩ rằng con nên gần bố hơn, còn việc học, ở đâu cũng được.

Đến khi... lớn hơn chút nữa học cũng chưa muộn.

“Đi?” Đào An Di cười nhạt, “Bà đi lúc này, người ở đây còn không nhổ nước bọt c.h.ế.t tôi sao?”

Bà Vương: “...”

Vậy phải làm sao đây?

Đi không xong, ở lại cũng không xong.

“Cháu nói cái gì thế?” Hứa Quế Chi lạnh giọng, “Bà ấy là ai? Là mẹ đẻ của Trần Quốc Bình.”

“Thôi, tôi không nói nhiều nữa,” Hứa Quế Chi tức giận vung tay, “Hôm nay tôi nhất định phải quản chuyện này.”

“Chị em, đi, đến nhà tôi.” Hứa Quế Chi kéo tay bà Vương, “Không cần ở đây chịu khí.”

“Cái này...” Bà Vương do dự nhìn Hứa Quế Chi.

Bà thực sự không muốn vì mình mà khiến Trần Quốc Bình cãi nhau với vợ.

Ngay lúc đó, áo bà Vương bị kéo nhẹ, quay lại thấy ánh mắt trong veo của Tiểu Hoa.

“Bà ơi, chúng ta đi đi.” Tiểu Hoa mỉm cười nói, “Cháu muốn đến nhà bác Hứa.”

Đây... là lần đầu tiên Tiểu Hoa chủ động đưa ra yêu cầu với bà.

Rất rõ ràng và dứt khoát.

Bà Vương ngạc nhiên: “Hoa...”

“Bà ơi,” Tiểu Hoa cười nói, “Đi đi, cháu muốn đi mà.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chà,” Đào An Di cười khẩy, “Đúng là giống sói hoang không thể thuần hóa.”

“Chị còn chưa nuôi nó ngày nào.” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, quay sang Tiểu Hoa: “Đi nào, cô sẽ làm đồ ngon cho cháu.”

Bà Vương định nói gì đó, cuối cùng thở dài: “VẬY... làm phiền chị Hứa rồi.”

Ôi trời... chuyện gì thế này!

Chương 361

DTV-EBOOK

Vừa bước ra khỏi nhà, Tiểu Hoa nắm c.h.ặ.t t.a.y bà Vương: “Bà ơi, bà đừng lo, cháu không sợ đâu.”

Bà Vương xoa đầu cháu: “Bà cũng không sợ.”

Không phải vì sợ, mà chủ yếu là không muốn làm phiền con trai.

Nhưng từ thái độ của Đào An Di lúc nãy, bà Vương biết rằng dù có nhẫn nhịn đến đâu, cô ta cũng không biết điều.

Vì vậy, khi Tiểu Hoa nói muốn đến nhà Chu Chiêu Chiêu, bà Vương chỉ do dự một chút rồi đồng ý.

Suy cho cùng, bà chịu thiệt cũng chỉ mong cháu gái sau này được sống tốt hơn, nhưng giờ xem ra hy vọng đó khó thành hiện thực.

Dù sao bà cũng chỉ sống được vài năm nữa, đợi cháu lớn hơn, bà còn có thời gian lo liệu cho cháu.

Bà Vương nhìn Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu đầy biết ơn.

Vốn định đưa cháu về quê, giờ bà đổi ý, quyết định ở lại đây.

...

...

Bà sẽ tìm việc kiếm tiền dành dụm cho Tiểu Hoa, đến khi không còn khả năng nữa thì nhờ người đáng tin cậy chăm sóc cháu.

Ít nhất, người đó tuyệt đối không phải Đào An Di.

Còn con trai bà - Trần Quốc Bình, bà hiểu rõ tính cách anh ta, là người dành trọn tâm huyết cho quân ngũ.

Nhưng cũng vì thế mà không thể trông cậy được.

Nếu biết trước Đào An Di là người như vậy, có lẽ bà đã không đến đây, mà ở quê tìm người đáng tin gửi gắm Tiểu Hoa.

Nhưng giờ đã đến rồi, phải tính lại kế hoạch.

Một lát nữa bà sẽ đi hỏi xem có công việc hay cách kiếm tiền nào phù hợp.

Nghĩ thông suốt, bà Vương cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn.

Còn Đào An Di, sau khi mọi người đi khỏi, cô ta giận dữ đập phá vài thứ trong nhà rồi chợt nhớ ra: hình như bà Vương lấy gì đó từ phòng khách trước khi đi.

Vậy là...

Đào An Di vội mở cửa phòng khách, căn phòng đã được dọn dẹp gọn gàng.

Nhưng cô ta không quan tâm ai dọn, lập tức mở ngăn kéo đầu giường - nơi cất giấu tờ giấy khám thai.

Ngăn kéo trống rỗng.

Hóa ra hôm đó, sau khi thấy tờ giấy khám, Trần Quốc Bình đã cất nó vào phòng ngủ chính.

Đây là phòng dành cho mẹ và con gái anh, bà Vương biết chút chữ, nên anh không rõ bà có đọc được tờ giấy khám không.

Tính cách Đào An Di, giấu không nói với anh, có lẽ là không muốn sinh con.

Vì vậy, tạm thời không nên để mẹ biết chuyện này.

Trần Quốc Bình sau khi sắp xếp chỗ ở cho mẹ, đã đi tìm Đào An Di ở vài nơi cô ta có thể đến nhưng không thấy.

Công việc ở đơn vị dưới chưa xong, anh đành phải quay lại, định vài ngày nữa sẽ về.

Ai ngờ, chưa đầy một ngày sau khi anh đi, Đào An Di đã về.

Và còn đúng lúc gặp Hứa Quế Chi cùng Chu Chiêu Chiêu ở nhà.

Toàn những người cô ta không ưa... Đào An Di sao có thể nói lời hay được?

Phòng khách nhà Chu Chiêu Chiêu luôn được dọn dẹp sẵn, Hứa Quế Chi trực tiếp nói: “Hai bác cháu cứ ở đây, đợi Quốc Bình về xem sao.”

“Cảm ơn bác Hứa.” Tiểu Hoa ngoan ngoãn nói.

Bà Vương cười: “Dù thế nào, chúng tôi cũng tự nuôi nhau được.”

“Vâng, chúng cháu tự lo được.” Tiểu Hoa cúi đầu nói, “Bà ơi, cháu sẽ ngoan, chúng ta có thể như trước được không?”

“Đứa bé ngốc, đừng sợ, bà có cách.” Bà Vương âu yếm nhìn cháu, “Cháu phải đi học.”

Bà nói với Tiểu Hoa: “Chuyện này bà đã có kế hoạch.”

“Cần gì cứ nói với chúng tôi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chồng tôi và anh Trần là đồng đội sống c.h.ế.t có nhau.”

“Vậy cũng được,” bà Vương đỏ mắt gật đầu, “Sau này phiền các chị nhiều.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chưa bàn chuyện đó,” Hứa Quế Chi nói, “Nói nhiều cũng đói rồi, nấu cơm thôi.”

“Mẹ ơi, trưa nay ăn gì ạ?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Bánh bao.” Hứa Quế Chi đáp, “Làm bánh bao cho Hoa ăn, được không?”

“Cảm ơn bác Hứa.” Tiểu Hoa e thẹn nói.

Bà Vương nhận thấy cháu gái mình trước mặt Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu hoạt bát hơn hẳn.

Trẻ con luôn biết ai thật lòng tốt với mình.

Hứa Quế Chi nhào bột, Chu Chiêu Chiêu cùng Tiểu Hoa nhặt rau, bà Vương rửa rau bóc tỏi.

Khi gói bánh, mọi người phát hiện bánh bao bà Vương gói rất đẹp.

“Bà cháu nấu ăn ngon lắm.” Tiểu Hoa cười nói, “Món gì bà làm cũng ngon, mọi người ở quê đều thích.”

Bà Vương từng làm hầu gái nhà giàu, không học được nghề gì cao sang, nhưng lại có tài nấu nướng khá tốt.

Mấy năm nay bà nuôi Tiểu Hoa bằng cách bán đồ ăn tự làm.

Không có cửa hàng, bà thường gánh hàng rong bán ở chợ quê.

Tiểu Hoa theo bà, phụ trách thu tiền.

Hai bà cháu cùng nhau trải qua bao nắng mưa.

Đến đây, bà Vương nghĩ có thể tiếp tục gánh hàng rong, làm ít nhưng đủ sống.

“Vậy sao? Thế chúng tôi có phúc rồi.” Chu Chiêu Chiêu cười.

Tiểu Hoa liếc nhìn bà.

Cô bé tuy nhỏ nhưng rất có chính kiến, thấy bà không phản đối liền nói tiếp: “Trước đây bà cháu thường gánh đồ ăn đi bán.”

“Ồ?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

“Đó là cách hay đấy.” Hứa Quế Chi cười, “Chị có tay nghề này thì dễ rồi.”

Không cần trông cậy vào Trần Quốc Bình, bà vẫn có thể tự nuôi cháu.

Tuy nhiên, mọi chuyện phải đợi Trần Quốc Bình về đã.

Bà Vương cũng nghĩ vậy.

Bữa cơm trưa trôi qua trong không khí ảm áp.

Trong khi đó, Trần Quốc Bình sau khi xử lý xong việc đơn vị, vội vã về nhà, mở cửa ra thì sững sờ.

Nhà trống trơn, không một bóng người.

“Mẹ? Hoa?” Trần Quốc Bình gọi.

Hay là đi mua đồ rồi?

Không, không giống.

Mẹ anh là người cẩn thận, không bao giờ bỏ ghế
ngón ngang như vậy mà đi ra ngoài.

Hay là nhà bị trộm?

Càng không thể, đây là doanh trại quân đội, ai
dám vào đây trộm cắp?

Trừ khi... Đào An Di đã về và gặp mẹ con họ.

Nghĩ đến khả năng này, Trần Quốc Bình sốt ruột.

Ra khỏi nhà suýt đ.â.m phải người.

“Ôi, Trần Quốc Bình, anh về rồi à? Mau đến nhà
Dương Duy Lực tìm mẹ và con gái đi!”

Chương 362

DTV-EBOOK

Trần Quốc Bình đầu óc choáng váng, sao mẹ và con gái lại ở nhà Dương Duy Lực?

“Vợ anh đấy,” bà Vương nhà đối diện bữu môi nói, “Đuổi mẹ anh đi đấy.”

“May có cô Chu và mọi người, không thì hai bà cháu phải ngủ đường rồi.”

Lời nói hơi quá, nhưng Trần Quốc Bình hiểu ý.

Chắc là Đào An Di về nhà gặp mẹ con anh, với tính cách đó, chắc chắn không nói lời hay ho gì.

Trần Quốc Bình cảm ơn bà Vương, vội đi xuống nhà hướng về phía nhà Chu Chiêu Chiêu.

Đến nơi, anh nghe thấy tiếng cười vui vẻ của một bé gái, bước chân dừng lại. Khi đến cửa nhà Dương Duy Lực, anh nhận ra tiếng cười phát ra từ bên trong.

Cửa mở, Hứa Quế Chi vẫn còn nở nụ cười, thấy Trần Quốc Bình liền ngạc nhiên, sau đó quay vào nói: “Hoa, chị em, xem ai đến này?”

Cửa mở rộng, Trần Quốc Bình bước vào.

...

...

Tiếng cười bên trong lập tức im bật.

Tiểu Hoa đứng đó căng thẳng, tay vò vạt áo. Bà Vương từ bếp bước ra, tay còn dính nước, thấy Trần Quốc Bình cũng sửng sờ.

Sau đó bà mỉm cười nói: “Bình về rồi.”

“Mẹ.” Trần Quốc Bình gọi, “Con về rồi.”

“Vừa đúng lúc, lát nữa thử tay nghề của mẹ.” Bà Vương nói xong quay vào bếp.

Trần Quốc Bình cười với Tiểu Hoa: “Hoa, bố về rồi.”

“Bố.” Tiểu Hoa gọi nhỏ, rồi núp sau lưng Chu Chiêu Chiêu.

Trần Quốc Bình lòng chùng xuống, trước đây Tiểu Hoa gặp anh không như thế này.

“Con... vào bếp xem mẹ cần gì.” Trần Quốc Bình cười ngượng với Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi rồi đi vào bếp.

Hứa Quế Chi vẫy tay với anh.

“Tiểu Hoa,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chúng ta vào phòng đọc sách nhé.”

Tiểu Hoa gật đầu ngoan ngoãn, nắm tay Chu Chiêu Chiêu vào phòng.

Trần Quốc Bình vào bếp hỏi nhỏ mẹ: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“Mẹ hỏi con, việc đón hai bà cháu lên con có nói trước với vợ không?” Bà Vương vừa làm việc vừa hỏi.

“Đúng là có chút hiểu lầm, nhưng trước đây con có đề cập rồi.” Trần Quốc Bình cúi đầu nhặt rau, “Hai vợ chồng con đang có chút mâu thuẫn.”

Chỉ cần nghĩ đến việc Đào An Di không muốn giữ thai, lòng anh đau như cắt.

“Con à,” bà Vương thở dài lắc đầu, “Hồi vợ trước của con, mẹ đã nói rồi, việc nước việc nhà, con có trách nhiệm của con, nhưng đã lấy vợ thì phải có trách nhiệm.”

“Có mâu thuẫn thì tìm cách giải quyết,” bà Vương nói, “Mâu thuẫn chưa giải quyết xong, con lại tạo thêm mâu thuẫn mới.”

Chưa xử lý ổn thỏa chuyện vợ chồng, đã vội đón mẹ và con gái lên, chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

“Mẹ, con biết rồi.” Trần Quốc Bình buồn bã nói, “Ăn xong bữa này, mẹ và Hoa về nhà với con nhé.”

“Lần này con xin nghỉ phép mấy ngày, chính là để giải quyết chuyện này.”

“Được,” bà Vương cười, “Ở đây thật sự không tiện.”

“Nhưng chuyện nhà cũng phải bàn trước.” Bà Vương nói, “Đừng lo, mẹ sẽ về với con.”

Ở nhà người khác, Trần Quốc Bình sẽ bị người đời chỉ trích.

À... dù sau này bà định ra ngoài thuê nhà ở cũng bị dị nghị, nhưng khác nhau.

“Nấu ăn trước đi.” Bà Vương cười nói, “Đến đây con chưa được thử tay nghề của mẹ, xem có còn như xưa không.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vâng.” Trần Quốc Bình đỏ mắt nói, “Mẹ, con có lỗi với mẹ và Hoa.”

“Nói gì lạ?” Bà Vương nhìn anh nghiêm nghị,
“Nam nhi hữu lệ bất khinh đàn, lau đi.”

Trần Quốc Bình lau nước mắt, cười gượng: “Khói bếp bay vào mắt.”

Bà Vương không nói gì thêm.

Bữa cơm này bà Vương dồn hết tâm huyết. Nhà họ là người miền Nam, bà từng theo học một đầu bếp người Nam.

Ngày trước nhà nghèo, có tài cũng không thể thi thố, “khéo léo không làm nên không có gạo”.

Giờ có nguyên liệu, bà muốn làm một bữa thật ngon để cảm ơn sự giúp đỡ của Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu.

“Hôm đó nếu không có Chiêu Chiêu và chị Hứa,” trên bàn ăn, bà Vương nói với con trai, “có lẽ mẹ đã dẫn Hoa đi rồi.”

“Vì vậy, con phải cảm ơn họ.”

Bà sợ Trần Quốc Bình hiểu lầm hai người nên cố tình giải thích.

“Mẹ, con hiểu.” Trần Quốc Bình không phải kẻ vô ơn, chân thành nói, “Bác Hứa, chị dâu, cảm ơn mọi người.”

“Khách sáo quá.” Hứa Quế Chi phẩy tay, “Ăn đi, tay nghề của mẹ cháu ngon tuyệt.”

Bà giơ ngón tay cái.

Chỉ là ở đây đã có hai nhà hàng chuyên nấu ăn, mà muốn mở quán thì tiền thuê mặt bằng rất lớn.

Với bà Vương, đều không phù hợp.

Ăn xong, Trần Quốc Bình chủ động dọn dẹp, Hứa Quế Chi ngăn lại: “Đi nói chuyện với mẹ đi.”

“Tiểu Hoa, đi dạo với cô một chút cho tiêu cơm.”
Chu Chiêu Chiêu cầm tay Tiểu Hoa.

Họ nhường không gian cho hai mẹ con Trần Quốc Bình.

Hứa Quế Chi còn cẩn thận đóng cửa bếp lại.

“Nhà đông đội của con toàn người tốt.” Bà Vương cảm thán, “Con trai, con may mắn lắm.”

Gặp được người không chấp nhặt, sẵn sàng giúp đỡ họ như vậy.

“Mẹ.”

“Thôi, không nói chuyện này nữa,” bà Vương phẩy tay, “Mẹ nói kế hoạch của mẹ cho con nghe.”

“Ban đầu, mẹ định dẫn Hoa về quê.” Bà Vương thở dài.

“Mẹ, không được, con không cho.” Trần Quốc Bình đỏ mắt nói.

“Mẹ biết,” bà Vương cười nói, “Nhưng nghĩ lại, để Hoa sau này được đi học, chúng tôi phải ở lại.”

Nhà họ ở vùng núi, muốn đến trường phải vượt mấy ngọn đồi.

Đi học khó khăn vô cùng.

“Vậy thì tốt.” Trần Quốc Bình xoa xoa tay cười, “Cả nhà phải ở bên nhau.”

“Ừ, con xem Hoa, xa cách con thế nào rồi.” Bà Vương cảm thán, “Vì vậy mẹ nghĩ phải ở lại, nhưng không thể ở cùng.”

“Mẹ, tại sao?” Trần Quốc Bình đứng phắt dậy, “An An đó con sẽ nói, nếu không...”

“Nghe mẹ nói hết.” Bà Vương nói. “Trước đây ở quê, hai bà cháu thường làm đồ ăn mang ra chợ bán.”

“Hôm qua mẹ đi dạo quanh đây, phát hiện có thể làm ăn nhỏ được.”

“Ở ngã tư gần bệnh viện ấy.” Bà Vương nói, “Nơi đó đông người qua lại.”

Địa điểm này thực ra là Chu Chiêu Chiêu gợi ý, có học sinh tan học, công nhân tan ca, cả người đi ăn ở phố thương mại cổng Bắc.

Nói chung, có thể kinh doanh được!

Chương 363

DTV-EBOOK

Trần Quốc Bình hiểu rõ tính cách mẹ mình, một khi bà Vương đã quyết định thì không thay đổi.

Như năm xưa bà quyết định đưa anh vào quân ngũ, hay như khi bà nói sẽ tự nuôi Tiểu Hoa.

Những năm qua, Trần Quốc Bình có gửi phụ cấp về quê, nhưng vì nhà ở vùng núi xa xôi, lại thêm nợ nần chồng chất từ thời chữa bệnh cho vợ trước.

Nên phần lớn tiền phụ cấp của anh đều dùng để trả nợ.

Bà Vương phải tự nuôi hai bà cháu, nên nghĩ ra cách làm đồ ăn vặt mang ra chợ bán.

Tay nghề bà tốt, nhanh chóng thu hút nhiều khách.

Thậm chí có người còn đặc biệt đến chợ chỉ để ăn món bà làm.

Tuy buôn bán nhỏ nhưng kiếm đủ sống còn dư chút ít.

Việc kinh doanh nhỏ như vậy đã được quyết định, Trần Quốc Bình thấy không thuyết phục được mẹ đành chấp nhận.

...

...

Chỉ cần mẹ ở lại thì mọi chuyện sẽ ổn.

Nhưng chuyện không ở cùng nhau, Trần Quốc Bình không thể đồng ý.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không phải không có phòng ở.” Anh nói, “Không thì con xin đơn vị đổi nhà lớn hơn.”

“Con nghe mẹ nói,” bà Vương cười, “Mẹ cũng là phụ nữ, cũng từng làm dâu, mẹ chồng và con riêng khó hòa thuận lắm.”

“Hơn nữa, An An vốn được gia đình cưng chiều, nếu ở cùng chắc chắn sẽ mâu thuẫn.”

“Con xem quanh đây có nhà nào cho thuê không?” Bà Vương nói, “Con giúp mẹ tìm hiểu, hai bà cháu ra ngoài ở.”

“Khi nào con muốn ăn cơm mẹ nấu thì báo trước, mẹ làm cho.” Bà Vương cười nói. “Muốn gặp Hoa cũng dễ dàng.”

Đây là cách tốt nhất bà Vương nghĩ ra.

Trần Quốc Bình ôm đầu ghen ngào: “Con vô dụng quá, con thật vô dụng.”

Bà Vương vỗ vai con trai, đứng dậy vào bếp.

Chỉ còn Trần Quốc Bình một mình trong phòng khách, thỉnh thoảng vẫn nghe tiếng nước ghen không kìm được.

“Không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Hứa Quế Chi đưa cho anh ly nước nói.

Nhà cho thuê thực ra không khó tìm, chỉ là điều kiện không tốt lắm.

Trong căn cứ có một số người không phải gia đình quân nhân mà là công nhân nhà máy, họ tự xây ba dãy nhà đất.

Điều kiện dĩ nhiên không bằng khu gia đình trong căn cứ, nhưng tốt hơn nhiều so với nhà cũ của bà Vương.

“Chọn chỗ này đi.” Bà Vương sau khi xem nhà nói, “Ánh sáng tốt, đặt bàn ở đây để Hoa học bài.”

Là người nhanh nhẹn, bà lập tức dọn dẹp căn phòng.

Chuyện của bà Vương được bàn tán khá lâu trong khu gia đình.

Nhưng chẳng bao lâu bị một sự kiện khác thay thế.

Dù nhân vật chính của cả hai sự kiện đều là một nhà.

Trần Quốc Bình sau khi ổn định chỗ ở cho mẹ, đi tìm Đào An Di, lần này anh thực sự tìm thấy cô ta ở một căn nhà bên ngoài.

Lúc này Đào An Di sắc mặt vẫn không tốt.

Vì cô ta bắt đầu ghen, ăn không ngon lại không nghỉ ngơi đủ, khiến người mệt mỏi.

Nhìn tình trạng của cô, Trần Quốc Bình vừa giận vừa xót.

“Khó quyết định đến vậy sao?” Anh tức giận nói, “Nhìn em bây giờ đi, dậy về nhà với anh.”

“Không về,” Đào An Di lật người định tiếp tục nằm, “Anh đừng quản em.”

“An An,” Trần Quốc Bình kéo ghế ngồi xuống, nhìn người phụ nữ trên giường nói, “Chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Trần Quốc Bình,” Đào An Di quay lưng lại nói, “Chúng ta ly hôn đi.”

Trần Quốc Bình: “...”

Một luồng khí ghen ở ngực.

“Em có yêu cầu gì cứ nói,” anh nói, “Mẹ và Hoa đã chuyển ra ngoài ở rồi.”

“Họ đến mà anh không bàn trước với em là anh sai,” Trần Quốc Bình nói, “Nhưng họ là người thân của anh, trước khi cưới anh cũng nói với em rồi.”

Làm con và làm cha, anh có trách nhiệm chăm sóc họ.

“Em đang mang thai, đừng ở ngoài nữa, được không?” Anh nhẫn nhịn nói, “Về nhà đi.”

“Em có yêu cầu gì cứ nói?” Đào An Di cười nhạt, “Hóa ra có thai thì đối xử khác hẳn.”

Trần Quốc Bình: “...”

“Vậy giờ em muốn thế nào?” Anh hỏi.

“Không có gì, nếu anh không muốn ly hôn thì thôi.” Đào An Di bất ngờ ngồi dậy nói, “Về nhà à? Vậy thì về thôi.”

Trần Quốc Bình mặt mày hớn hở: “An An, anh nhất định sẽ chăm sóc em tốt.”

Đào An Di lại cười nhạt.

Trần Quốc Bình cho rằng cô ta vẫn giận, vui vẻ giúp cô lấy đồ, lại dẫn cô ra cổng Bắc ăn cơm.

Ai ngờ Đào An Di ăn được hai miếng lại nôn.

“Khó chịu lắm không?” Trần Quốc Bình đỡ cô về nhà nằm, hỏi, “Anh nghe nói dưa chua nấu mì cũng dễ ăn, anh làm cho em nhé?”

Món dưa chua này là bà Vương mang từ quê lên.

Đào An Di không nói gì, mấy ngày nay chưa ăn được bữa nào ngon miệng khiến cô bức bối.

Ai ngờ ăn dưa chua với mì thực sự hợp khẩu vị.

Ăn xong, Đào An Di lại vào phòng nằm, Trần Quốc Bình không tức giận, vào bếp dọn dẹp xong mới trở lại phòng ngủ.

“An An,” anh nói với người đang quay lưng lại, “Chuyện em có thai, anh có thể nói với mẹ không?”

Đào An Di im lặng.

“Khi anh đi làm, nhờ mẹ qua nấu cơm cho em.” Trần Quốc Bình nói, “Mẹ anh nấu ăn ngon lắm, em yên tâm, bà nấu xong sẽ về ngay.”

“Không cần.” Đào An Di nói, “Em tự lo được.”

“Anh...”

“Anh có phiền không, em muốn ngủ.” Đào An Di quát lên, “Ra ngoài.”

Trần Quốc Bình: “...”

“Được, anh ra ngoài, em nghỉ ngơi đi.” Anh nói.

Chỉ cần cô ta không nói bỏ thai là được.

Trần Quốc Bình chợt nhận ra, yêu cầu của anh với Đào An Di ngày càng thấp.

Nhờ chuyện của bà Vương và Tiểu Hoa, tin đồn về Dương Duy Lực cũng giảm bớt.

Đến tháng năm, bụng Chu Chiêu Chiêu đã rất to, trông khá đáng sợ.

May mắn là cô vẫn kiên trì vận động mỗi ngày, nên dù bụng lớn nhưng sức khỏe vẫn ổn.

Ngày nào cô cũng đi bộ đến trường rồi về nhà.

Cuộc sống dường như cứ thế trôi qua.

Chuyện Đào An Di có thai cũng được lan truyền vào lúc này.

Vì bụng cô ta cũng bắt đầu lộ rõ.

Còn công việc kinh doanh nhỏ của bà Vương, sau nhiều ngày chuẩn bị cuối cùng cũng khai trương.

Quán đặt ở góc tây nam ngã tư.

Để ủng hộ, hôm đó Chu Chiêu Chiêu sau giờ học không về thẳng nhà mà đi vòng qua cổng Bắc.

Hai bên gánh nhỏ của bà Vương là hai chiếc hũ đất lớn.

Bên trong là món thịt kho tàu bà làm hôm nay.

Chương 364

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đến nơi, thấy mấy học sinh trung học đang vây quanh bà Vương, nhưng chưa ai mua.

“Cô ơi, cho cháu một phần.” Chu Chiêu Chiêu đưa tiền, nháy mắt với Tiểu Hoa.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Dạ.” Tiểu Hoa cười tươi, nhận tiền rồi nhanh nhẹn thối lại.

Khi mở nắp nồi, hương thơm lập tức tỏa ra.

“Thơm quá.” Chu Chiêu Chiêu không nhịn được kêu lên.

Mang thai rất dễ đói.

Cô ăn liền bốn miếng mới thấy đỡ.

Mấy đứa học sinh tròn mắt, lần đầu thấy ai ăn nhiều thịt như vậy.

Không phải nên ăn với cơm hoặc bánh bao sao?

...

...

“Ở đây có bánh bao.” Bà Vương mở chiếc nồi đất khác, bên trong là bánh bao hấp, “Kẹp vào ăn, ngon lắm.”

“Cảm ơn cô.” Chu Chiêu Chiêu không khách sáo, dưới ánh mắt của lũ trẻ, cô kẹp bánh bao ăn ngon lành, “Ngon quá.”

Cô lại gấp thêm dưa chua, “Dưa chua thấm vị thịt, tuyệt vời.”

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy không cần ăn mì hay gì, chỉ cần bánh bao kẹp thịt là đủ.

Mấy đứa trẻ làm sao cưỡng lại được, buổi sáng học hành đã đói, giờ vội vàng móc tiền mua.

“Còn có mì nhỏ, muốn thử không?” Bà Vương nói với bọn trẻ, “Mì nhỏ của bà cũng ngon lắm.”

Ban đầu bà định làm mì nhỏ và đậu phụ, nhưng không có dụng cụ làm đậu phụ, Chu Chiêu Chiêu từng ăn thịt kho của bà nên gợi ý làm món này.

Đúng lúc bà mang theo dưa chua từ quê lên, có thể dùng một thời gian.

Đợi sau này bà sẽ phơi thêm.

Dù sao, cách giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn, cuộc sống thế nào cũng qua được.

Đúng lúc tiếng kèn tan ca vang lên, rồi loa phát thanh bắt đầu.

Nhiều người có thể về nhà ăn trưa, thấy đám đông vây quanh quán ăn, tò mò đến xem.

Thấy bán đồ lạ, lại bị hương thơm hấp dẫn.

Thỉnh thoảng đổi món cũng tốt.

Thêm món ngon cho bữa trưa.

Mì nhỏ? Lâu rồi chưa ăn mì quê hương, phải thử ngay.

Chẳng mấy chốc, khách đến mua đông nghịt.

Bà Vương có kinh nghiệm, cùng Tiểu Hoa phối hợp nhíp nhàng, một người nấu một người thu tiền.

Đồ bán không đắt, chủ yếu lấy công, lại là ngày đầu thử nghiệm nên làm ít, chẳng mấy chốc bán hết.

“Hết rồi à?” Có người tiếc nuối hỏi.

“Xin lỗi hết rồi,” bà Vương cười nói, “Nhưng ngày mai giờ này vẫn ở đây, vẫn có.”

“Ngày mai vẫn bán những món này chứ?” Có người hỏi, “Thế thì tôi phải đến sớm.”

Mấy người không mua được tiếc nuối rời đi, lát sau, những người ăn mì cũng trả bát đĩa.

Bà Vương và Tiểu Hoa nhặt giấy rác xung quanh, dọn dẹp sạch sẽ.

Mọi thứ như chưa từng xảy ra, trở lại yên tĩnh như cũ.

Chu Chiêu Chiêu từ sớm đã rời đi ngồi trên ghế đằng xa quan sát.

Giờ cô đi tới cười nói: “Bác Vương, hôm nay khai trương đỏ nhé.”

Bà Vương cũng không ngờ kinh doanh tốt thế.

Chỉ là lúc đông khách, bà ngẩng lên thấy bóng Đào An Di đâu đó.

Hoặc có lẽ bà nhìn nhầm.

Nhưng... ánh mắt đó khiến bà cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Quả nhiên, hôm sau bà Vương vừa đặt gánh xuống, hai chiến sĩ mặc đồng phục đi tới, nghiêm trang nói: “Bác ơi, ở đây không được bán hàng.”

Bà Vương sững sờ, Tiểu Hoa cười tươi nói: “Anh ơi, sao không cho chúng cháu bán hàng?”

Hai chiến sĩ trẻ ngơ ngác: “À... trước giờ chưa có ai bán.”

“Không phải đâu, các anh hiểu nhầm rồi.” Giọng Tiểu Hoa ngọt ngào khiến hai anh suýt nuốt lời.

“Cháu nghe nói khi căn cứ mới xây, có câu chuyện về ‘Gánh sách biết ơn’,” cô bé cố nhớ tên câu chuyện.

Đúng rồi, mắt cô bé sáng lên: “Tên là ‘Gánh sách tri ân’.”

“Các anh có nghe chuyện này không?” Tiểu Hoa nghiêng đầu hỏi, “Ở... trên tường quảng trường có vẽ tranh về nó, cháu thấy rồi.”

Giọng điệu rất tự tin.

Đã có gánh sách, sao không thể có gánh đồ ăn nhỏ của họ?

Hai chiến sĩ bị hỏi khựng.

Cái này... hình như cũng có lý.

Nhưng vẫn thấy có gì không ổn?

Đúng lúc học sinh tan học.

Sau hôm qua được bạn bè truyền tai, nhiều đứa chạy thẳng đến đây.

Tiểu Hoa được Chu Chiêu Chiêu nhắc nhở từ hôm qua, vội nói: “Các anh chị xếp hàng giúp cháu nhé!”

Học sinh cấp hai quen xếp hàng ở căng tin, nghe vậy tự giác đứng vào hàng.

“Đây là thùng rác, anh chị đừng vứt rác bừa bãi nha.” Tiểu Hoa vừa thu tiền vừa nói.

Mọi thứ... khá trật tự.

Hai chiến sĩ không biết nói gì, kinh ngạc hơn khi thấy cuối hàng có mấy đồng đội cũng đang xếp hàng.

Cái này... thật kỳ lạ.

“Anh ơi,” Tiểu Hoa đột nhiên gọi, “Chắc các anh đói rồi, cái này cho các anh.”

Hai chiếc bánh bao kẹp thịt kho.

Món mà học sinh gọi là “thịt kho kẹp bánh”, nghe nói ngon hơn cả bánh mì kẹp thịt.

Không cần nêm cũng biết ngon thế nào.

Bởi lúc bà Vương mở nắp nồi, hương thơm bốc lên khiến họ nuốt nước miếng.

“Không... không được nhận đâu.” Chiến sĩ nhỏ vội vàng lắc đầu, kéo đồng đội bỏ chạy.

Như kẻ trộm bị đuổi.

“Anh ơi...” Tiểu Hoa đuổi theo nhưng không kịp.

Cuối cùng, cô bé thở dài mang bánh bao trở lại.

Hai chiến sĩ chạy xa mới dám dừng, nhìn nhau: “Giờ làm sao?”

“Kệ đi,” người lớn hơn nói, “Về báo cáo thật với trung đội trưởng.”

Hồi nãy có người báo cáo.

Nhưng giờ nghĩ lại, chuyện này... có lẽ không có vấn đề gì?

Chương 365

DTV-EBOOK

Dù nói vậy, nhưng sau sự việc này, bà Vương vẫn tìm Chu Chiêu Chiêu để xin ý kiến.

“Cháu sẽ hỏi chị Thục Mai giúp bác,” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ rồi nói, “xem cần giấy tờ gì không?”

“Nếu không được, thử hỏi xem có thể đóng một ít tiền thuê chỗ, dựng một cái bàn nhỏ trước cửa tiệm mì của chị ấy.”

Quan trọng nhất, việc này không ảnh hưởng đến tiệm mì của Lưu Thục Mai, ngược lại còn có thể kéo thêm khách cho chị.

Dĩ nhiên, món mì nhỏ có thể hơi trùng.

Nhưng... không đáng lo.

“Vậy cảm ơn cháu nhiều, Chiêu Chiêu.” Bà Vương xúc động nói.

Bà có thể tiếp tục gánh hàng bán thịt kho, cũng nhờ Chu Chiêu Chiêu góp ý.

Quả nhiên, chưa đợi bà Vương nói hết, Lưu Thục Mai đã đồng ý ngay: “Bác ơi, chuyện nhỏ thôi, bác đến còn giúp kéo khách cho cháu, cháu cầu không được.”

...

...

Mấy ngày nay các tiệm xung quanh đều thấy, bà Vương bán đồ ăn ở góc đường, khách xếp hàng dài.

Ngay cả khách đến tiệm mì của Lưu Thục Mai cũng khen thịt kho ngon.

Dĩ nhiên cũng có người khen mì nhỏ ngon.

Nhưng Lưu Thục Mai không để bụng, tiệm mì của chị đông khách, giờ đã có hai tiệm mì mọc lên cạnh tranh.

Đang lúc chị nghĩ cách thu hút khách, thì bà Vương tìm đến.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Lúc đầu chị không muốn lấy tiền, nhưng bà Vương kiên quyết: “Giữa bạn bè phải rõ ràng, không thể dùng chỗ không công.”

Tiền thuê chỗ vẫn phải trả.

“Vậy được.” Lưu Thục Mai cười nói.

Để chính thức, hai bên lập hợp đồng nhỏ. Hôm sau, Tiểu Hoa đứng ở chỗ cũ thông báo với mọi người, còn bà Vương dọn đến trước cửa tiệm mì của Lưu Thục Mai.

Có kẻ ghen tị định báo lên ban quản lý, giờ cũng không còn gì để nói.

Điều bất ngờ là nhờ gánh hàng của bà Vương, hôm đó tiệm mì của Lưu Thục Mai đông khách hẳn.

Học sinh mua thịt kho rồi gọi thêm bát mì, có người còn hỏi có cơm không.

Lưu Thục Mai nảy ra ý tưởng, hôm sau nấu ít cơm, thêm món cơm chiên Dương Châu và cơm chiên trứng.

Cơm tuy rẻ nhưng thêm vài món ăn kèm cũng có lời.

Như vậy, bà Vương tạm ổn định được cuộc sống với Tiểu Hoa.

Nhưng chuyện này khiến Đào An Di vô cùng khó chịu, cảm thấy bị sỉ nhục.

Nếu không phải Trần Quốc Bình đi làm, có lẽ đã có người xông đến chửi anh thậm tệ.

Hứa đón mẹ và con gái lên, lại bắt họ ở nhà đất tồi tàn, còn phải tự kiếm sống.

Anh là phó đoàn mà không nuôi nổi gia đình sao?

Sinh con trai như thế để làm gì?

Lấy vợ quên mẹ.

Dù bà Vương giải thích không phải vậy, là bà tự nguyện ra ở riêng, tự đi làm.

“Tôi không quen ngồi không.”

Nhưng ít người tin.

Đào An Di vừa ra khỏi nhà, thấy mấy bà đang bàn tán, thấy cô ta còn bấu môi trợn mắt.

Tức đến mức cô ta suýt xông đến chửi.

“Lấy vợ phải lấy người hiền,” bà Vương liếc Đào An Di nói, “Đúng là gái dữ hại ba đời, mẹ già con nhỏ không cho ở nhà, vô nhân tính.”

“Vẫn là Chiêu Chiêu tốt, với mẹ chồng như mẹ đẻ.” Bà Vương tiếp tục, “Không như ai đó, tim đen thui.”

Đào An Di: “...”

Nếu không phải chửi không lại bà Vương, đánh thì sợ động thai, cô ta thực sự muốn xé miệng bà già này.

Đúng vậy, Đào An Di quyết định giữ đứa bé.

Dù bố là ai, cô ta cũng muốn có một đứa con của riêng mình.

Đào An Di kìm nén cơn giận, trừng mắt bà Vương rồi bước đi.

Chu Chiêu Chiêu, lần nào cũng là Chu Chiêu Chiêu.

Trước ở Thiểm Tây đã là cô ta, giờ đến căn cứ vẫn là cô ta.

Sao cô ta luôn chống đối mình?

Đào An Di thậm chí nghĩ Chu Chiêu Chiêu sinh ra là để khắc chế mình, đi đâu cũng đè đầu cô ta.

Thân với Hứa Quế Chi chẳng qua là vì thấy nhà giàu mà bám vào?

Đào An Di bực bội bước nhanh, đến cổng Bắc thì thấy một cô gái đang cổng em trai đi vào.

Ánh mắt cô ta thoáng âm u.

Đây là tay chân của Chu Chiêu Chiêu, luôn tăng bốc cô ta lên tận mây xanh.

Đào An Di nhớ rõ, chính nhờ cô bé cổng em đi học này mà Chu Chiêu Chiêu nổi tiếng khắp trường và căn cứ.

Nào là cô giáo đẹp nhất, cô giáo nhân hậu nhất.

Nhảm!

Phiêu Vũ Miên Miên

Toàn là Chu Chiêu Chiêu dàn dựng.

“Mù à?” Đào An Di quát lên, “Không thấy người à?”

Vương Thái Hồng: “...”

Nhưng cô đứng khá xa, cũng không va vào cô ta.

“Cố ý đúng không?” Đào An Di nhìn Vương Thái Hồng bằng ánh mắt độc địa, “Biết tôi có thai nên cố ý húc vào tôi phải không?”

“Không phải, cháu không có.” Vương Thái Hồng vội giải thích, “Vả lại cháu cũng không đụng vào cô.”

“Con nhỏ này còn cãi,” Đào An Di dùng ngón tay đẩy mạnh vào đầu cô bé, “Nếu không phản ứng nhanh thì đã đ.â.m vào tôi rồi.”

“Cô ơi, thật sự cháu không có.” Vương Thái Hồng mở to mắt nhìn cô ta, “Cháu cũng không biết cô có thai, với lại cháu đang cõng em, càng không thể đụng cô.”

“Nhỏ tuổi mà mồm mép lắm.” Đào An Di cười lạnh, giơ tay định tát Vương Thái Hồng, “Xem ra mẹ mày không biết dạy, để tao dạy mày thay!”

Nói rồi, bàn tay cô ta vung lên chuẩn bị tát thẳng vào mặt Vương Thái Hồng.

Vương Thái Hồng biết Đào An Di, người phụ nữ này luôn nói xấu cô Chu.

Nhưng cô bé không ngờ cô ta lại trực tiếp đánh mình.

Cô bé sững sờ.

Lính gác cổng Bắc cũng choáng váng, chưa thấy ai không hợp là đánh người như vậy.

Nhưng họ đứng khá xa, không kịp ngăn cản.

Chỉ biết lo lắng nhìn... người phía sau...

“Dừng lại!”

Chương 366

DTV-EBOOK

Vương Thái Hồng nhắm nghiền mắt, nhưng không né tránh mà ôm chặt em trai phía sau.

Thế nhưng, cái tát đau đớn không đến, thay vào đó là tiếng quát nghiêm khắc: “Dừng lại!”

Phiêu Vũ Miên Miên

Tay Đào An Di bị ai đó từ phía sau giữ chặt, cô ta quay đầu lại càng tức giận hơn: “Bà buông tôi ra!”

Bà Vương buông tay cô ta, nhú mày nhìn Vương Thái Hồng: “Cháu không sao chứ?”

Vương Thái Hồng lắc đầu, vỗ nhẹ vào lưng em trai đang khóc, âu yếm dỗ dành.

“Bà làm gì thế?” Đào An An giận dữ giật tay lại, “Bà không thấy nó suýt đ.â.m vào tôi à?”

“An An, con cũng sắp làm mẹ rồi,” bà Vương nhẹ nhàng nói, “Cẩn thận thân thể, lúc này nguy hiểm lắm.”

“Bà cũng biết nguy hiểm?” Đào An An giọng càng lớn, “Vậy còn ngăn tôi đánh con nhỏ này?”

“An An,” bà Vương nghiêm mặt, “Nó còn là trẻ con, con nói vậy không sợ em bé trong bụng nghe thấy sao?”

...

...

Sao có thể đối xử với một đứa trẻ như vậy?

“Bà cũng biết tôi mang thai?” Đào An An cười nhạt, “Tôi tưởng bà không biết chứ?”

“Ở đây giả vờ tốt đúng không?” Nụ cười châm chọc của cô ta càng đậm, “Giả vờ không muốn quấy rầy vợ chồng chúng tôi nên dọn ra ngoài.”

“Kết quả là cả khu đều chửi tôi, bảo tôi là con dâu bất hiếu đuổi mẹ chồng ra nhà đất.”

“Bảo tôi không dung nổi con riêng của chồng, muốn hành hạ nó.”

“Giờ bà còn đóng vai người tốt dạy dỗ tôi, làm con dâu của bà tôi thật tám đời không may.”

“Rõ ràng con nhỏ này cố ý đ.â.m vào bụng tôi, bà lại giả vờ không thấy.”

“Còn đứng về phía người khác chỉ trích tôi.”

“Bà không muốn đứa bé này chứ gì?” Đào An An nói rất nhanh, không cho bà Vương kịp phản ứng.

“Yên tâm, con của tôi tuyệt đối không cần một xu tài sản của nhà bà.” Cô ta liếc nhìn Tiểu Hoa đang đứng im lặng, “Một đứa con gái, cũng đòi sánh với con tôi.”

Giờ cô ta nhìn bà Vương và Tiểu Hoa như nhìn kẻ thù.

“An An, không phải như con nghĩ,” bà Vương vội giải thích, “Nó còn nhỏ, lại công em, sao có thể đ.â.m vào con?”

“Con đang mang thai, đừng nóng giận.” Bà Vương nói, “Hại sức khỏe.”

“Ha ha,” Đào An An ghê tởm nói, “Người tốt kẻ xấu đều do bà đóng hết.”

“Không ngờ một bà già quê mùa lại khéo léo thế.” Cô ta giơ ngón cái, “Bà giỏi, bà giỏi lắm.”

“Đồng chí này,” người lính gác không nhịn được nói, “Rõ ràng là cô hiểu lắm rồi.”

“Cô bé đứng rất xa, không thể đ.â.m vào cô.”

“Liên quan gì đến anh?” Đào An An nhìn quân hàm trên vai anh lính, “Một thằng lính quèn cũng dám quản chuyện của tôi?”

“Anh...” Người lính này không phải lính mới, anh đã phục vụ bốn năm, canh gác ba năm, chưa từng thấy ai vô lý như vậy.

Anh hiểu câu “gặp phải kẻ vô lại, có lý không nói được”.

Nhưng... anh mới là người có lý chứ?

Người này có vấn đề, đúng kiểu hoang tưởng bị hại.

“Tôi lười nói chuyện với lũ thiến cận,” Đào An An lạnh lùng nhìn bà Vương, cuối cùng dừng ở Vương Thái Hồng và em trai, “Mày đợi đấy.”

Bà Vương: “...”

“Bà ơi,” Tiểu Hoa nắm chặt áo bà, “Bà đừng buồn.”

Dĩ nhiên, cô bé cũng rất buồn.

Ban đầu, khi biết bố sẽ lấy mẹ mới, Tiểu Hoa rất lo lắng.

Vì bạn thân của cô là Niu Niu cũng mất mẹ, sau khi bố lấy vợ mới, người mẹ kế đối xử rất tệ, bắt Niu

Niu làm việc nặng.

Không cho ăn, thường xuyên đánh đập.

Bố Niu Niu cũng không quan tâm, sau khi có em trai, mẹ kế càng ghét Niu Niu.

Nhưng bà nói, mẹ mới là trí thức thành phố, khác mẹ Niu Niu.

Có mẹ mới, sẽ có thêm người yêu thương Tiểu Hoa.

Lúc đầu cô bé không tin, nhưng khi nhận được kẹp tóc và váy đẹp bố gửi về, cô tin rằng đó là quà của mẹ mới.

Cô bé mong chờ được gặp mẹ mới, nhưng sau đám cưới, bà lại nói không nên đến, cuộc sống vẫn như cũ, hai bà cháu tiếp tục gánh hàng rong.

Bà nói bố bận, bà còn khỏe, không nên làm phiền.

Tiểu Hoa rất ngoan, nhưng lo sức khỏe bà.

Vì gánh hàng rất nặng, bà lại hay đau chân sau lần ngã.

Rồi bà nói bố chuyển công tác, nơi đó khó khăn hơn, nhưng mẹ mới vẫn đi theo.

Tiểu Hoa rất cảm kích, vì bố không cô đơn nữa.

Ai ngờ một ngày bà nói bố sẽ đón hai bà cháu lên, vì cô bé phải đi học.

Cô bé háo hức đến đây với hình ảnh mẹ mới tốt đẹp trong đầu.

Nhưng ngày đầu tiên, cô đã gặp người mẹ kế đáng sợ.

Từ cuộc trò chuyện, cô biết việc đón họ là ý bố, mẹ kế không hề hay biết.

Thậm chí, còn phản đối kịch liệt.

Hai bà cháu dọn ra ngoài, tuy điều kiện không tốt bằng, nhưng được ở cùng bà, thỉnh thoảng bố đến thăm, với Tiểu Hoa như vậy là đủ.

Ít nhất, cô được gặp bố.

Lại được cùng bà bán đồ ăn, mọi người đều quý mến họ.

Bà cũng vui vẻ hơn.

Tiểu Hoa nghĩ, dù mẹ kế không thích họ, nhưng có nhiều người yêu thương, lại được gặp bố, thế là đủ.

Hôm nay như thường lệ, cô cùng bà mang gánh hàng đi bán, thì chứng kiến cảnh Đào An An định đánh một cô bé.

Cô bé đó trông chỉ lớn hơn cô vài tuổi, lại còn còn em.

Nếu bị đánh...

Tim Tiểu Hoa như thắt lại.

Nhưng cô không ngờ mẹ kế lại là người như vậy.

Cô bé rất lo lắng, sợ bà sẽ buồn!

Chương 367

DTV-EBOOK

Việc Đào An Di hung hăng định đánh một cô bé ở cổng bắc nhanh chóng lan truyền khắp khu gia đình.

Mọi người đều rất bức xúc trước hành động của cô ta.

“Bản thân cũng sắp làm mẹ rồi, sao có thể như vậy?”

“Chà, chẳng phải mọi người đều thấy cô ta từ trước đến nay rất độc đoán sao?”

“Tính tình vốn không tốt, chuyện này chẳng có gì lạ.”

Trong chốc lát, đủ loại bình luận xuất hiện.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu đang nghe Vương Thái Hồng kể lại sự việc hôm nay.

“Cô Chu, em có làm phiền cô không?” Vương Thái Hồng lo lắng hỏi.

Lúc ở cổng bắc, cô không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy mình phải đứng lên, không thể để người phụ nữ trước mặt bóp méo sự thật.

...

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô mới nhận ra, Đào An Di là người cô biết, và biết rõ mối quan hệ giữa cô ta với Chu Chiêu Chiêu không tốt.

Mà bản thân lại là học trò của Chu Chiêu Chiêu, liệu có bị hiểu lầm rằng mình liên lụy đến cô giáo không?

“Không sao, đừng lo lắng,” Chu Chiêu Chiêu rót nước cho cô và em trai, “Là cô liên lụy đến em, cô ta đang trút giận lên em vì cô đấy.”

Mọi người trong khu đều biết mối quan hệ giữa Vương Thái Hồng và cô, cô không tin Đào An Di không biết.

Rõ ràng là cô ta không thể trút giận lên cô, nên gặp Vương Thái Hồng liền nhân cơ hội này trút giận lên đứa trẻ.

May mà Vương Thị đến kịp, nếu không hai đứa trẻ hôm nay có lẽ đã phải chịu khổ.

“Hồi nhỏ cô ta đâu có như vậy.” Dương Kha Vân hôm nay đến mang chút rau cho Chu Chiêu Chiêu, nghe thấy mọi người trong khu bàn tán về chuyện này, liền tức giận nói, “Đợi lúc gặp Lão Đào, tôi nhất định phải nói rõ ràng với ông ta.”

“Nhưng mẹ của Đào An Di cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp.” Dương Kha Vân nói thêm.

Bà ấy kém bố Đào An Di vài tuổi, nhưng vì sau này sống cùng nhau nên quan hệ khá gần gũi.

Sau khi Đặng Minh Huệ đính hôn với Lão Đào, bà ta luôn nhìn bà với ánh mắt khó chịu, suốt ngày nói những chuyện không đâu.

Đến lúc bà phát bực, đã lớn tiếng cãi nhau với Đặng Minh Huệ một trận.

Sau đó, bà kết hôn với Triệu Tuấn Hải và theo chồng vào quân ngũ ở phương nam, ít khi gặp lại Đặng Minh Huệ.

Lúc Triệu Đan chưa mất tích, mỗi năm họ đều về quê ăn Tết, và bà đã thấy rõ cách Đặng Minh Huệ nuông chiều Đào An Di.

“So ra, tôi thích bé Hân Bảo hơn, mỗi lần gặp đều cười tươi, nhìn là thích.”

Không như Đào An Di, lúc nào cũng tỏ ra cao ngạo, như thế cả thế giới phải xoay quanh cô ta.

Đúng là tự coi mình là công chúa của khu gia đình.

“Nói đến đây, cô ta và Triệu Đan cũng có hiềm khích.” Dương Kha Vân kể tiếp, “Hồi nhỏ, Đào An Di vì thấy quần áo của Triệu Đan đẹp hơn, đã khóc lóc, còn định dùng d.a.o rạch nát quần áo của Triệu Đan.”

Tóm lại, chủ đích là không được có ai mặc đẹp hơn mình.

Triệu Đan hồi nhỏ là một đứa trẻ hoạt bát, lại có ngoại hình xinh xắn, ít khi về khu gia đình.

Người lớn gặp thì khen ngợi vài câu.

Thế là Đào An Di không vui, suốt ngày tìm cách gây khó dễ cho Triệu Đan.

“May mà anh lớn của cháu luôn bảo vệ Đan Đan.” Với năm anh em trai che chở, Triệu Đan hồi nhỏ chính là “báu vật” của nhà họ Dương.

“Bây giờ sức khỏe của chị ấy thế nào rồi?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Vào tháng ba, Triệu Tuấn Hải hết kỳ nghỉ, lại thêm đơn vị liên tục gọi về, nên ông đành phải tạm biệt gia đình trở lại hòn đảo nhỏ ở phương nam.

Nhưng thỉnh thoảng ông vẫn gửi về một số đặc sản địa phương.

“Gần như đã hồi phục hoàn toàn,” Dương Kha Vân thở dài, “Chỉ là suốt ngày suy nghĩ quá nhiều.”

Sức khỏe không có vấn đề, nhưng vì chồng chưa về nên chị ấy cứ lo lắng vẩn vơ.

“Tôi định đợi A Hợp Kỳ nghỉ hè sẽ đưa bọn trẻ đến đảo sống một thời gian.” Dương Kha Vân nói, “Để giải tỏa tâm trạng.”

Chỉ là không biết lúc đó Triệu Đan có đồng ý đi không.

Nhưng chủ đề này bà cũng không tiện nói nhiều, bởi đến giờ Dương Duy Lực vẫn chưa có tin tức gì.

Nói thật, đây là chuyện gì vậy?

Chu Chiêu Chiêu hiểu ý bà, nhẹ nhàng xoa bụng.

Ba đứa nhỏ như có cảm ứng, đập nhẹ vào chỗ cô vừa chạm.

Không đau lắm, nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng.

Cô mỉm cười, vỗ nhẹ lại, lũ nhỏ như cảm nhận được mẹ, không đập nữa nhưng lại bắt đầu thối bong bóng.

Cảnh tượng này, Chu Chiêu Chiêu thường chơi với chúng vài ngày một lần.

“Cháu cũng đừng suy nghĩ nhiều,” Dương Kha Vân cười nói, “Năm đó sinh Triệu Đan, tôi tự đi bộ vào phòng sinh.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chú đi làm nhiệm vụ ngoài biển, một mình tôi xách đồ đến bệnh viện.” Bà nhớ lại lúc đó với vẻ cảm khái, “Ban đầu chỉ đau bụng, ai ngờ giữa đường nước ối vỡ.”

“May mà sau đó hai đứa trẻ nhờ đồng đội của chú đưa tôi đến bệnh viện.”

“Vào viện không lâu thì sinh ra Triệu Đan.”

“Cháu biết rồi, cô.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp.

Chuyện của Triệu Đan, cô nghe lần đầu, nhưng những chuyện tương tự từ sau tin đồn về Dương Duy Lực, cô đã nghe không ít.

Không phải họ bịa chuyện để an ủi cô, mà là những người vợ lấy quân nhân khó tránh khỏi những tình huống như vậy.

Có người chồng đi làm nhiệm vụ, có người do tính chất công việc không thể thường xuyên về nhà.

Đó là trách nhiệm của họ, và những người vợ đứng sau cũng có thứ cần bảo vệ.

Anh bảo vệ thứ anh cần, còn họ bảo vệ thứ họ cần.

Nhìn những người vợ xung quanh, Chu Chiêu Chiêu tự nhủ, họ làm được, cô cũng làm được.

Dương Kha Vân nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu một lúc, thấy cô buồn ngủ liền cáo từ.

“Sắp tan học rồi, tôi tiện đường đón A Hợp Kỳ về.” Bà nói với Chu Chiêu Chiêu.

Hiện tại bụng Chu Chiêu Chiêu ngày càng lớn, cô ít đến trường, nhưng nếu có đứa trẻ nào gần đó

không làm được bài đến hỏi, cô vẫn sẵn lòng giảng giải.

“Cô Chu, có thư bảo đảm của cô!” Người đưa thư gọi dưới lầu, “Cô đợi tôi mang lên cho.”

Người đưa thư gọi thêm vài nhà xuống lấy thư, còn anh ta thì chạy vội lên lầu đưa phong bì cho Chu Chiêu Chiêu.

Phong bì do tòa soạn gửi, bên trong là bản mẫu tạp chí của cô và... lời nhắc nhở của biên tập viên.

Nếu không phải nơi này đặc biệt, có lẽ biên tập viên đã xông đến ở đối diện nhà Chu Chiêu Chiêu, ngày ngày giám sát cô viết sách.

“Tác giả thân mến, bao giờ ngài mới bắt đầu viết cuốn mới vậy?”

Qua tờ giấy, Chu Chiêu Chiêu như nghe thấy tiếng khóc và sự bất lực của biên tập viên, “Nếu ngài thấy hai nghìn chữ quá nhiều, thì một nghìn năm, không, một nghìn chữ cũng được.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chương 368

DTV-EBOOK

Không phải Chu Chiêu Chiêu không muốn động bút, mà là gần đây cô luôn có một ý tưởng lớn vờn trong đầu.

Thời gian này nghe quá nhiều câu chuyện, cô có cảm hứng muốn viết ra hết.

Nhưng lại chưa nghĩ ra cách nào để thể hiện.

Ai ngờ thư thúc giục của biên tập viên đã đến.

Nhớ lại trước đây ở Thiểm Tây, nhà có điện thoại, biên tập viên gọi trực tiếp, Chu Chiêu Chiêu không thể chịu nổi giọng điệu dễ thương của cô ta, chỉ vài câu đã đầu hàng.

Giờ đây, nhìn những dòng chữ trong thư, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra biểu cảm của biên tập viên khi viết.

Cô bật cười.

Nhưng quả thật, cô cũng lười biếng quá lâu rồi.

Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ một chút, lấy mấy truyện ngắn viết dở từ trước đem xuống gửi cho người đưa thư.

...

Viết xong mấy ngày trước, nhưng chưa gặp người đưa thư nên chưa gửi đi.

“Lại gửi đến đây à?” Bác đưa thư cười nói, “Tháng nào tôi cũng thấy thư từ đây gửi cho cô.”

“Vâng.” Chu Chiêu Chiêu cười, không giải đáp sự tò mò của bác.

Sau khi Hứa Quế Chi đi chợ về, cô nhờ bà cùng ra bên ngoài doanh trại gọi điện.

Không ngờ biên tập viên lại vắng mặt, Chu Chiêu Chiêu để lại lời nhắn hẹn ngày kia gọi lại rồi cúp máy.

Điện thoại trong căn cứ không thể gọi ra ngoài.

Đã ra ngoài rồi, hai người quyết định ghé thăm nhà Triệu Đan.

Cũng không xa lắm.

“Con đi được không?” Hứa Quế Chi hỏi.

“Không sao đâu, mẹ.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, “Bình thường con đi bộ trong doanh trại cũng xa như vậy.”

Phạm Thúy Linh khuyên cô mỗi ngày nên đi dạo để sau này sinh nở dễ dàng.

Hai mẹ con không vội, thông thả đi về phía nhà Triệu Đan.

Trên đường, họ gặp một ông lão đang bày bán đá. Chu Chiêu Chiêu ban đầu không để ý, nhưng bụng cô bỗng bị đập một cái.

Cô sờ bụng, nhưng lập tức bị đập thêm mấy cái nữa.

“Ôi!” Chu Chiêu Chiêu kêu lên.

“Sao thế? Khó chịu à?” Hứa Quế Chi lo lắng hỏi.

“Không, mẹ, chỉ là mấy đứa nhỏ nghịch ngợm thôi.” Chu Chiêu Chiêu vỗ bụng, “Mẹ ơi, mấy viên đá này đẹp quá.”

Cô có cảm giác như trong bụng mình có một tiên nữ nhỏ, và tiên nữ này rất thích đá.

“Cô gái,” ông lão cười nói, “lại xem đi, toàn là đá tôi nhặt được đấy.”

Hứa Quế Chi không hiểu về đá, nhưng A Hợp Kỳ thì rành.

Mới đây Triệu Đan còn tặng mỗi người một chiếc vòng ngọc, bảo là từ đá của A Khố Trát Y khai thác được.

“Tự nhặt được, bán theo duyên thôi.” Ông lão nói, “Thích cái nào cứ lấy.”

Chu Chiêu Chiêu chọn một viên đá hình giọt nước.

“Con bé có mắt đấy.” Ông lão khen, “Làm mặt dây chuyền sẽ rất đẹp.”

“Năm đồng nhé.”

Năm đồng thời đó là một khoản không nhỏ, nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn mua vì thích.

Hứa Quế Chi cũng chọn một viên nhỏ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ông lão còn muốn tặng thêm một viên lớn hơn, nhưng nói viên Chu Chiêu Chiêu chọn “không phải hàng tốt”.

Cuối cùng, hai mẹ con mua tổng cộng 18 đồng.

“18 đồng mua một đồng đá vụn?” Hứa Quế Chi cười, “Về mà bọn họ biết chắc chê cười cho.”

“Không đáng bao nhiêu, mua vui thôi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Để A Hợp Kỳ xem giúp.”

Đến nơi, A Hợp Kỳ không có nhà.

“Cháu không biết các cô đến, đi chơi rồi.” Dương Kha Vân nói, “Nếu biết chắc đứng đợi từ sớm.”

A Hợp Kỳ rất quý Chu Chiêu Chiêu.

Đang nói chuyện thì nghe tiếng A Hợp Kỳ ngoài cửa:

“Bà ơi, mẹ ơi, xem cháu kiếm được gì này!”

“Cô Chiêu Chiêu!” Cậu bé mừng rỡ, “Cháu hái được nhiều nấm, định mang biếu cô đấy!”

Nhìn thấy giỏ đá, A Hợp Kỳ cầm lên viên đá lớn Chu Chiêu Chiêu chọn:

“Ôi, viên này đẹp quá! Cô có mắt thật!”

Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cậu bé.

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên:

“A Hợp Kỳ, xem ai về này!”

Chương 369

DTV-EBOOK

A Khố Trát Y mùa thu năm ngoái nhật được một viên đá đẹp, định mang bán lấy tiền về cho Triệu Đan dưỡng thân.

Nhưng ai ngờ chuyến đi này kéo dài hơn nửa năm không tin tức, không liên lạc.

Nói thật, nếu không gặp lại Dương Kha Vân, có lẽ Triệu Đan đã tuyệt vọng vì A Khố Trát Y từ lâu.

Trước khi nhận mẹ, khi A Hợp Kỳ theo học Chu Chiêu Chiêu, Triệu Đan ban đầu phản đối, nhưng nghĩ nếu mình chết, đứa trẻ sẽ thành mồ côi, theo Chu Chiêu Chiêu cũng tốt.

Ít nhất người ta sẽ kiêng nể vì thân phận cô.

Nhưng sau đó, số phận đưa đẩy, cô được đưa vào bệnh viện, không chỉ chữa khỏi bệnh mà còn đoàn tụ với cha mẹ sau bao năm thất lạc.

Cuộc đời Triệu Đan cuối cùng cũng trở lại quỹ đạo.

Khi Triệu Tuấn Hải trở về phương nam, Dương Kha Vân ban đầu không quen, thường nhắc đến chuyện bên đó.

Về sau, có lẽ sợ Triệu Đan suy nghĩ nhiều, bà không nói nữa, nhưng đôi khi ngồi thẩn thờ, giống hệt lúc Triệu Đan nhớ A Khố Trát Y.

...

Triệu Đan biết, mẹ đang nhớ cha.

Một ngày nọ, khi nói về cha, cô đề nghị:

“Đợi A Hợp Kỳ nghỉ hè, mình cùng cháu vào nam thăm cha nhé.”

Cô không muốn giữ cái nhà này nữa.

A Khố Trát Y muốn về đã có thể về từ lâu, mùa đông vì tuyết phủ, nhưng giờ đã sang hè rồi.

Người tưởng đã không trở lại, đột nhiên xuất hiện trước mặt, khiến Triệu Đan và A Hợp Kỳ vừa mừng vừa ngỡ ngàng.

“A... A!” A Hợp Kỳ chạy ủa tới, nhảy phốc lên người A Khố Trát Y.

“Anh... anh về rồi.” Triệu Đan mắt ngấn lệ, bước hai bước rồi dừng lại.

“Anh về rồi.” A Khố Trát Y nói.

“Đại ca, đây là nhà anh sao?” Một giọng nữ vang lên.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía người phụ nữ đứng ở cửa.

Nét mặt Triệu Đan tái đi.

Cô nhìn A Khố Trát Y: “Sao cô ta lại ở đây?”

“Đan Đan, nghe anh giải thích,” A Khố Trát Y vội vàng nói, “Lần này đi gặp Hoa Nghê, nếu không có cô ấy, có lẽ anh đã không về được.”

Triệu Đan muốn gượng cười, nhưng với người phụ nữ này, cô không thể.

“Nhà Hoa Nghê không còn, anh muốn cô ấy ở nhà mình một thời gian, được không?”

Triệu Đan: “...”

“Con không đồng ý!” A Hợp Kỳ giận dữ nhảy xuống, “Nếu cha để người này ở lại, con sẽ dẫn mẹ đi nơi khác!”

Người phụ nữ này rất xấu xa!

A Khố Trát Y: “...”

“Con trai ngốc,” ông định đập nhẹ vào đầu con, “Chuyện người lớn, con đừng xen vào.”

“Chị Đan, trước đây là em sai,” Hoa Nghê ầm ục nói, “Ngày đó em còn trẻ dại, chị tha thứ cho em nhé?”

Mắt cô ta đầm lệ, vẻ chân thành.

“Mẹ ơi,” Triệu Đan nắm tay Dương Kha Vân, “Con không muốn thấy họ, con không muốn...”

“Đan Đan...” A Khố Trát Y lúng túng, “Chuyện cũ cô ấy đã xin lỗi rồi, mình bỏ qua nhé?”

“Để sống yên ổn?”

“Im miệng!” Dương Kha Vân quát, “Mắt mù à? Không thấy con bé thành ra thế nào rồi sao? Còn ép nó!”

Triệu Đan toàn thân run rẩy, nếu không có bà đỡ, có lẽ cô đã gục ngã.

A Khố Trát Y không những không thương vợ, còn giúp người phụ nữ khác ép vợ mình.

Trước đây, Dương Kha Vân nghe Triệu Đan kể A Khố Trát Y đối xử tốt với cô thế nào, nên cũng quý mến người con rể chưa từng gặp.

Bởi những năm tháng lưu lạc, nếu không gặp A Khố Trát Y, có lẽ Triệu Đan vẫn lang thang vất

vướng.

Nhưng giờ xem ra, chuyện cũ có lẽ cũng không hẳn như vậy.

Ít nhất trong cách xử lý với Hoa Nghê, A Khố Trát Y khiến Dương Kha Vân vô cùng thất vọng.

Nghe tiếng quát, A Khố Trát Y mới để ý đến những người trong phòng.

Ông nhận ra có mấy người lạ mặt.

Khoan đã, lúc này Triệu Đan gọi người phụ nữ này là gì?

Mẹ?!

“Bà là ai?” A Khố Trát Y nhú mày nhìn Dương Kha Vân, “Đây là chuyện nhà tôi.”

“Tôi là mẹ ruột của nó.” Dương Kha Vân lạnh lùng đáp.

A Khố Trát Y: “...”

“Đan Đan, đây là...” Ông liếc nhìn Dương Kha Vân rồi cười, “Em... thật tìm được mẹ rồi? Trước em không bảo họ bỏ rơi em sao?”

“Dù sao cũng là chuyện tốt,” ông cười xòa xách đồ vào nhà, “A Hợp Kỳ, đi xem quà cha mua.”

A Hợp Kỳ không nhúc nhích.

Cậu không hiểu, tại sao người phụ nữ từng hại họ, cha lại dẫn về nhà?

Sức khỏe yếu của Triệu Đan, đều do người này gây ra.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu không vì cô ta, Triệu Đan đã không sinh khó, không kiệt sức sau sinh.

Bao nhiêu năm chịu khổ, lẽ nào cha không biết?

“Cha, nếu cha để người này vào nhà, con sẽ dẫn mẹ đi.” A Hợp Kỳ bình tĩnh nói.

A Hợp Kỳ lúc này khiến Chu Chiêu Chiêu nhớ đến kiếp trước, khi Dương Duy Lực mới đưa cậu về, toàn thân đầy uất hận, nói năng không giống trẻ con.

Chỉ là lúc đó cậu yếu ớt, không thể đứng hiên ngang bảo vệ mẹ như bây giờ.

A Khố Trát Y mới chịu nhìn con trai.

Ông liếc nhìn mọi người, rồi dừng lại ở Triệu Đan:

“Đan Đan, cô ấy cứu mạng anh, anh đã hứa sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo.”

Câu này ông không nói bằng tiếng Hán, mà bằng ngôn ngữ dân tộc mình.

Chu Chiêu Chiêu không hiểu, nhưng Triệu Đan suýt ngã, còn A Hợp Kỳ mặt mày tái mét.

“Anh định chăm sóc thế nào?” Triệu Đan hỏi.

“Em biết mà,” A Khố Trát Y nói, “Đan Đan, yên tâm, anh cũng sẽ chăm sóc em.”

Triệu Đan: “...”

Câu này nghe thật mỉa mai.

“Chăm sóc” của ông, là theo nghĩa đen.

“Nếu em không đồng ý thì sao?”

Chương 370

DTV-EBOOK

Trong căn phòng, cuộc đối thoại giữa Triệu Đan và A Khố Trát Y đều bằng tiếng địa phương, Chu Chiêu Chiêu và Dương Kha Vân nghe mà chẳng hiểu gì.

Người phụ nữ tên Hoa Nghê tuy không nói gì, nhưng từ biểu cảm của mấy người kia, Chu Chiêu Chiêu vẫn nhận ra.

A Khố Trát Y rõ ràng đứng về phía Hoa Nghê.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bằng không, Triệu Đan đã không đau khổ như vừa trải qua một cú sốc lớn.

“Đan Đan,” Dương Kha Vân ôm chặt con gái, ánh mắt giận dữ nhìn A Khố Trát Y, “Con đừng buồn, còn có mẹ đây, mẹ sẽ luôn bên con.”

Đồ đàn ông vô dụng, hãy cút đi!

A Khố Trát Y dám bắt nạt con gái bà, bà nhất định không tha cho hắn.

“Chị Đan,” Chu Chiêu Chiêu đứng bên cạnh hỏi thăm, “Bây giờ chị không phải là người không có gia đình.”

Rồi cô quay sang A Khố Trát Y, “Chúng tôi không hiểu tiếng địa phương của anh, phiền anh nói tiếng phổ thông.”

...

...

A Khố Trát Y sững người, nhìn người phụ nữ đang mang thai, lại liếc nhìn Triệu Đan, rồi nói, “Tôi sẽ đưa Hoa Nghê sang phòng bên cạnh trước.”

“Không cần,” Triệu Đan lạnh lùng nhìn A Khố Trát Y, “Tôi đã nói rồi, có cô ấy thì không có tôi, có tôi thì không có cô ấy.”

“Triệu Đan,” sắc mặt A Khố Trát Y khó coi, “Mấy tháng nay tôi nằm trên giường bệnh, chỉ nghĩ đến hai mẹ con các bạn, không ngờ trở về lại gặp cảnh này.”

“Hơn nữa, mấy tháng nay đều là Hoa Nghê chăm sóc tôi,” hắn do dự nhìn Chu Chiêu Chiêu và những người khác, “Tôi không thể phụ cô ấy.”

Triệu Đan: “...”

Cô tự nhếch mép cười, khẽ thì thầm, “Không thể phụ?”

Câu này nghe sao quen quá.

Năm xưa, người này cũng từng nói với cô: “Đi với tôi, tôi sẽ không phụ lòng em.”

Cô thật ngốc, cứ thế theo hắn đến đây, mới biết hóa ra gia đình hắn đã đính hôn cho hắn một cô vợ.

Chỉ là hắn không thích.

Năm đó, để cưới cô, hắn sẵn sàng đoạn tuyệt với gia đình.

Triệu Đan từng rất cảm động, bởi từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên có người vì cô mà tranh đấu, thậm chí dám chống lại cả gia tộc.

Vì vậy, bao năm nay, dù gặp chuyện gì, cô luôn đặt A Khố Trát Y lên hàng đầu.

Dù phải chịu bao tủi nhục trong nhà hắt, cô vẫn cắn răng chịu đựng.

Còn Hoa Nghê, mấy năm đó như biến mất khỏi cuộc sống của họ, nhưng nghĩ kỹ lại thì không phải.

Như lúc cô mang thai, cô ta đột nhiên trở về.

Nghĩ đến đây, Triệu Đan nhắm mắt, cố ép mình bình tĩnh, thì nghe thấy một tiếng “bốp”.

“Đồ vô liêm sỉ,” là giọng của Dương Kha Vân, “Anh không thể phụ cô ta? Vậy ý anh là gì?”

“Đan Đan của tôi mới là vợ anh,” Dương Kha Vân tức giận nói, “Anh muốn chịu trách nhiệm với cô ta? Được thôi, hai người ly hôn đi.”

Dương Kha Vân nhìn Triệu Đan, “Loại đàn ông rác rưởi như vậy, vứt càng sớm càng tốt.”

Triệu Đan bụm miệng khóc.

Cô oà khóc, dựa vào người Dương Kha Vân.

Có mẹ, con là báu vật.

Giờ cô mới thực sự hiểu ý nghĩa của câu nói này.

Hóa ra khi gặp chuyện, có người đứng ra bảo vệ mình là cảm giác như thế này.

Lúc này, Triệu Đan chợt nghĩ, dù có ly hôn với A Khố Trát Y, với cô cũng chẳng phải chuyện gì quá tệ.

“Mẹ, đừng buồn,” A Hợp Kỳ khóc nhìn Triệu Đan, rồi nghiêng rằng nhìn A Khố Trát Y và Hoa Nghê đứng bên cạnh, “Nếu là như vậy, con mong họ đừng bao giờ trở về.”

Về làm gì nữa?

Cứ coi như họ đã c.h.ế.t ở bên ngoài có phải tốt hơn không?

A Khố Trát Y sững sờ, sắc mặt lập tức khó coi.

Hắn trừng mắt nhìn A Hợp Kỳ.

Nhưng A Hợp Kỳ lúc này chỉ quan tâm đến Triệu Đan, nào để ý đến ánh mắt g.i.ế.c người của hắn.

“Hay là...” Hoa Nghê yếu ớt nói, “Tôi nên rời khỏi đây.”

Cô ta vừa nói xong đã định bước ra ngoài, nhưng A Khố Trát Y sao có thể để cô ta đi như vậy?

Hắn lập tức kéo cô ta lại, “Em không được đi.”

“Anh cũng không cho phép em đi,” A Khố Trát Y nói.

Mọi ảo tưởng trong lòng Triệu Đan đều tan biến, cô cười nhạt nói với hắn, “Được, cô ấy không cần đi, chúng tôi đi.”

“Ba ngày,” cô nói, “Tôi cho anh ba ngày suy nghĩ, nếu anh không thay đổi ý định, thì chúng ta gặp nhau ở cổng ủy ban xã.”

A Khố Trát Y tuy không phải người Hán, nhưng khi kết hôn, họ đã làm thủ tục theo phong tục của người Hán.

Đôi khi, có những chuyện không thể nhượng bộ.

“Chị, chị vì họ mà như vậy sao?” Hoa Nghê bất ngờ lên tiếng, “Em biết mà, trước đây chị đã không coi trọng người cùng tộc chúng em.”

Ý cô ta là, Triệu Đan trước giờ khinh thường người ngoại tộc, giờ tìm được cha mẹ ruột rồi, liền muốn ly hôn với A Khố Trát Y để cắt đứt quan hệ.

“Tôi thấy cô biết nhiều lắm mà?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt nói, “Biết họ là vợ chồng mà còn chen vào, khiến họ cãi nhau rồi lại giả vờ muốn rời đi.”

“Giờ lại nói những lời này để kích động mâu thuẫn dân tộc sao?” Nụ cười châm biếm trên mặt Chu Chiêu Chiêu càng rõ, “Cô biết? Cô là con giun trong bụng chị Đan của tôi à?”

“Cô khôn lắm, biết cách khơi gợi lòng tự ái của những kẻ vô tâm lại thích ra vẻ anh hùng.” Cô liếc nhìn A Khố Trát Y, “Này, xem kìa, hấn sắp nổi điên lên rồi.”

A Khố Trát Y: “...”

Sững người.

Hình như đúng vậy, vừa nghe Triệu Đan khinh thường họ, hấn đã giận sôi người.

Năm xưa hấn cưới Triệu Đan, phần lớn là vì cô là người Hán.

Dù đã giải phóng nhiều năm, nhưng trong tiềm thức hấn vẫn có cảm giác tự ti.

Hoa Nghê cũng không ngờ người phụ nữ mang thai này lại nhìn thấu ý đồ của mình, vội vàng nói, “Tôi... tôi không có ý đó.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu chỉ cười, “Cô có ý đó hay không, quan trọng gì?”

Cô là cái thá gì?

Hoa Nghê mặt trắng bệch, thoáng hiện vẻ hận thù nhìn Chu Chiêu Chiêu, nhưng chỉ trong chớp mắt.

“Đan Đan,” giọng A Khố Trát Y dịu dàng hơn, “Em bình tĩnh lại đi, đừng nói những lời nóng giận nữa được không?”

“Xem anh mang gì về cho em đây.” Hân vừa cười vừa đặt túi đồ trên lưng xuống, “Vừa rồi là anh sai, em tha thứ cho anh lần này đi.”

“Còn mấy vị này, em không giới thiệu lại với anh sao?” A Khố Trát Y nói, “Có phải mẹ em đã tìm được rồi không?”

Quả là dân buôn bán bên ngoài, tốc độ thay đổi sắc mặt nhanh như chớp.

“Bác gái, cháu sai rồi,” A Khố Trát Y cúi đầu xin lỗi Dương Kha Vân, “Xin bác tha thứ cho cháu lần này.”

“Con trai, mau giúp bố xin lỗi mẹ con đi.”

“Không cần,” Triệu Đan ôm con trai vào lòng, nhìn A Khố Trát Y nói, “Anh chỉ cần nói cho tôi biết, sẽ xử lý cô ấy thế nào.”

“Tôi sẽ tìm cho cô ấy một căn nhà khác trong làng.”

Chương 371

DTV-EBOOK

Thật là một kế hoạch tính toán kỹ lưỡng.

Tiếc thay, hắn vẫn chưa hiểu hết về Triệu Đan.

Đúng vậy, Triệu Đan là người luôn thiếu cảm giác an toàn, nhưng từ chuyện bỏ nhà ra đi năm xưa có thể thấy, cô cũng là người quyết đoán.

Thậm chí, có thể nói là một người cứng rắn.

Từ nhỏ đã lang bạt, khao khát được quan tâm, được yêu thương, nên khi gặp A Khố Trát Y, dù biết hắn là người dân tộc thiểu số, dù biết gia đình hắn không ủng hộ, cô vẫn không chút do dự kết hôn với hắn.

A Khố Trát Y đối tốt với cô, cô cũng một lòng một dạ đáp lại.

Nhưng một khi hắn phản bội, cô sẽ không chút mềm lòng.

Như kiếp trước, khi Dương Duy Lực tìm thấy cô, nghe nói cả hai đã chết.

Triệu Đan đã nấu một bữa ăn ngon lành, nhưng thực ra trong đó có nấm độc.

...

...

Trong núi Hồng, nấm độc khá nhiều, nhưng mọi người thường phân biệt được.

Kiếp trước, sau khi A Khố Trát Y đưa Hoa Nghê về, Triệu Đan hoàn toàn suy sụp. Cô từng phản kháng, nhưng vô ích.

Thêm vào đó, Hoa Nghê là một “trà xanh” đích thực, ngày ngày nhìn cảnh A Khố Trát Y và Hoa Nghê thân mật, Triệu Đan phần nộ.

Cô chọn cách cực đoan nhất.

Nấu một bàn ăn thịnh soạn, đầu độc chính mình, A Khố Trát Y và Hoa Nghê.

Tiếc thay, hôm đó A Hợp Kỳ đột nhiên trở về, cũng ăn một ít đồ cô nấu.

May mắn thay, đúng lúc Dương Duy Lực tìm đến. Ba người kia ăn nhiều đã tắt thở, chỉ còn A Hợp Kỳ thoi thóp.

Dương Duy Lực đưa cậu bé đến bệnh viện quân đội. May mà cậu ăn ít, lại được cấp cứu kịp thời, cuối cùng cũng qua khỏi.

Nhưng từ đó, thể chất A Hợp Kỳ trở nên yếu ớt, phải dùng thuốc thường xuyên.

Nếu không, tính mạng sẽ khó bảo toàn.

“Chiêu Chiêu?” Hứa Quế Chi nhìn Chu Chiêu Chiêu đang ngẩn người, lo lắng hỏi, “Con có sao không?”

“Mẹ, con không sao.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Trước đây, ký ức về kiếp trước của Triệu Đan rất mờ nhạt, không hiểu sao giờ lại trở nên rõ ràng như vậy.

“Đúng rồi, chị Đan, em ủng hộ chị.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Triệu Đan nói, “Loại người như vậy không xứng đáng.”

“Mẹ cũng ủng hộ con.” Dương Kha Vân vẫn nắm c.h.ặ.t t.a.y Triệu Đan, “Dù con quyết định thế nào, mẹ cũng ủng hộ.”

“Ly hôn đi, đừng chịu đựng nữa, sau này mẹ nuôi con.” Bà nói.

Thật ra, nếu không phải vì Triệu Đan kiên quyết đợi A Khố Trát Y trở về, bà đã đưa con gái về phương Nam rồi.

Ở đó khí hậu ôn hòa, môi trường tốt, hơn hẳn vùng đất khô cằn này, bà còn có thể chăm sóc sức khỏe cho con gái.

A Khố Trát Y sẽ sống.

Sao lại như vậy?

Người Hán không có câu “Thà phá mười ngôi chùa, không phá một cuộc hôn nhân” sao?

Đây là mẹ ruột sao?

Sao lại khuyên con gái ly hôn?

“Đan Đan...” Hắc gọi, định nói thêm, nhưng Triệu Đan đã không thèm để ý, quay sang A Hợp Kỳ, “Con trai, theo mẹ thu dọn đồ đạc.”

Ngôi nhà này do cô và A Khố Trát Y cùng xây.

Cùng nhào đất, cùng đắp tường.

Nhưng giờ, cô phải rời đi.

Triệu Đan nhìn kỹ ngôi nhà, từng món đồ đều do cô tích góp từng chút một.

“Mang hết đi.” Cô sờ vào những món đồ nói.

“Được.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Mang đi.”

Chỉ cần Triệu Đan rời xa những người này, bi kịch kiếp trước sẽ không lặp lại.

“À, đúng rồi.” Cô chợt nhớ lúc đứng ngoài nhìn đồng đá, thai nhi trong bụng lại cựa quậy, “Mấy viên đá ngoài sân là A Hợp Kỳ vất vả tìm được, mang theo luôn.”

A Khố Trát Y: “...”

Sao bỗng nhiên lại thành chuyển nhà?

“Đan Đan...” Hắc muốn nói gì đó, nhưng Triệu Đan không thèm nghe, Dương Kha Vân còn bảo vệ con gái kỹ hơn.

A Khố Trát Y: “...”

Hoa Nghê bên cạnh lại giả vờ buồn bã, “Em thật sự không có ý đó...”

Người xem bên ngoài cũng không hiểu, sao A Khố Trát Y về lại cãi nhau?

“Mày làm cái gì vậy?” Trưởng thôn kéo A Khố Trát Y ra, tức giận nói, “Mày biết họ là ai không?”

Cha ruột của Triệu Đan là thủ trưởng hải quân, em họ cô là thủ trưởng căn cứ.

Nếu A Khố Trát Y sống tốt với Triệu Đan, tương lai sẽ phát đạt.

Sao vừa về đã đẩy hạnh phúc đi?

A Khố Trát Y: “... Thủ trưởng?”

Sao không ai nói với hắc chuyện này?

Trưởng thôn: “...”

Nhìn Hoa Nghê đứng bên cạnh, đây chính là tai họa, trước đây đã phá hoại bao nhiêu gia đình trong làng.

Đã đính hôn với A Khố Trát Y, lại còn lẫn lộn với trai làng khác, bị nhà hắt trả hôn.

A Khố Trát Y thật không biết suy nghĩ, một lần không thuộc bài, lại còn đại dốt, tự chuốc lấy họa.

Trưởng thôn lắc đầu bất lực.

A Khố Trát Y còn muốn hỏi, nhưng trưởng thôn không thèm để ý, chạy đến chỗ Triệu Đan, “Cháu ơi, để cháu chịu thiệt thòi rồi, có gì cứ nói với chú.”

“Cảm ơn bác.” Dương Kha Vân nói.

“Đồ vô liêm sỉ!” Có người nhổ nước bọt về phía Hoa Nghê.

Rồi nói với Triệu Đan, “Cháu muốn ăn thịt bò, ngày mai bác bảo con trai mang đến căn cứ cho cháu.”

“Cảm ơn bác.”

“Muốn nói chuyện với bà con, cứ bảo con trai chạy qua, muốn ăn gì cứ nhắn tin...”

A Khố Trát Y: “...”

Sao quan hệ giữa Triệu Đan và mọi người lại tốt thế?

Hoa Nghê cũng sống sờ.

Cô ta sống ở đây từ nhỏ, rõ ràng rành rành mấy người kia khó tính thế nào.

Sao với Triệu Đan lại khác hẳn?

Như thế thay đổi tính cách vậy.

“Ba ngày sau.” Triệu Đan thu dọn đồ xong, chất lên xe mượn từ nhà người khác, ngay cả đồng đá ngoài sân cũng mang đi, “Tôi sẽ đợi anh ở cổng ủy ban xã.”

“Triệu Đan, đừng ép tôi.” A Khố Trát Y mặt mày khó coi, “Tôi vừa về, em không thể nói chuyện bình tĩnh sao?”

Triệu Đan nghe xong, không nói thêm lời nào, lưng thẳng bước ra ngoài.

Đang sau, A Khố Trát Y đột nhiên gọi, “Đan Đan, em suy nghĩ lại đi.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ đến ly hôn.”

Bước chân Triệu Đan không dừng, tiếp tục đi thẳng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ba ngày sau, hai người làm thủ tục ly hôn tại ủy ban xã.

Không lâu sau, Dương Kha Vân đưa Triệu Đan và A Hợp Kỳ về phương Nam.

Chương 372

DTV-EBOOK

Tốc độ ly hôn nhanh đến mức khiến mọi người đều bất ngờ.

Ngay cả Triệu Đan cũng không ngờ mình lại ly hôn với A Khố Trát Y nhanh đến thế.

Năm đó, cô từng nghĩ đây sẽ là nơi mình sống suốt đời.

Năm đó, cô tưởng đây là nhà, nhưng hóa ra không phải.

Về chuyện ly hôn của Triệu Đan, có người bảo cô ngốc. Nghe nói A Khố Trát Y mang đá đi bán được giá cao, về sẽ đưa cô sống sung sướng, vậy mà cô lại ly hôn.

Lời này vừa thốt ra đã có người phản bác: Bố mẹ Triệu Đan đều là quan chức cao cấp, ly hôn xong kiếm một sĩ quan khác, cuộc sống sẽ thoải mái hơn nhiều.

Trong chốc lát, đủ thứ lời đồn xuất hiện.

Còn lúc này, Triệu Đan nhìn giấy ly hôn trên tay, vừa khóc vừa cười: “Hắn ta thậm chí không muốn cả con.”

Bảo rằng con nên ở với mẹ.

...

...

Dù cô cũng không định giao A Hợp Kỳ cho A Khố Trát Y nuôi, nhưng cảm giác bị hắt tù bỏ khiến cô vô

cùng khó chịu.

Hơn nữa, A Khố Trát Y thậm chí không cố gắng giữ cô lại, thẳng thừng đồng ý ly hôn.

“Thực ra yêu cầu của em không cao,” Triệu Đan nói, “Chỉ cần hắt đuổi Hoa Nghê đi, em đã không ly hôn.”

Xét cho cùng, Hoa Nghê năm đó không chỉ suýt giết cô, mà còn từng hại con trai cô.

Triệu Đan không thể nào sống chung với kẻ độc ác như vậy.

Nói ly hôn, thực chất cô chỉ muốn thái độ của A Khố Trát Y.

Nhưng không ngờ lại thua đau đến thế.

Lúc đó, Triệu Đan tức giận nói con trai sẽ theo họ cô, nhưng A Khố Trát Y dường như cũng không quan tâm.

Theo họ nào cũng được.

“Đây không phải là A Khố Trát Y mà em biết.” Triệu Đan nhìn lên trời, nói với Chu Chiêu Chiêu, “Người em quen không phải như thế này.”

Chu Chiêu Chiêu không biết phải an ủi thế nào, chỉ đưa cho cô một ly nước, “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

“Ừ, mọi chuyện rồi sẽ ổn.” Triệu Đan cười nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Chiêu Chiêu, cảm ơn em.”

Nếu không có Chu Chiêu Chiêu, cô đã không thể đoàn tụ với bố mẹ.

Nếu không đoàn tụ, chuyện A Khố Trát Y lần này cũng không thể giải quyết êm đẹp như vậy.

Nói cho cùng, cô có người nhà làm chỗ dựa.

Nếu chỉ một mình đối mặt, có lẽ cô đã chọn cách cực đoan hơn, cùng A Khố Trát Y và Hoa Nghê c.h.ết chung.

Trong thời gian quen Chu Chiêu Chiêu, cô không ngừng suy ngẫm về bản thân.

Cùng là chồng đi xa (và đều có thể gặp nguy hiểm), nhưng cách cô và Chu Chiêu Chiêu đối mặt hoàn toàn khác biệt.

Từ Chu Chiêu Chiêu, Triệu Đan hiểu ra phụ nữ trước hết phải tự lập, nếu không sẽ luôn bị động.

Như chuyện lần này.

“Em nghĩ khi đến đó sẽ tìm việc gì đó làm.” Triệu Đan nói, dù có bố mẹ nuôi, nhưng cô không thể dựa vào họ cả đời.

Hơn nữa, cô còn có con.

“Ý tưởng hay đấy.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Vậy chị định làm gì?”

“Em cũng không biết nữa.” Triệu Đan thở dài, nhìn đôi tay mình, “Hình như em chẳng giỏi gì cả.”

“Nhưng,” cô tiếp tục, “chỉ cần muốn, nhất định sẽ tìm ra cách.”

“Nghe nói thành phố bên đó có nhiều cơ hội hơn.”

Nơi này vẫn còn lạc hậu.

“Đúng vậy.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Nhưng em thấy chị may vá rất đẹp, có thể phát triển theo hướng

này.”

Trước khi gặp A Khố Trát Y, Triệu Đan từng cứu một cụ già không con cái, sống cùng cụ một thời gian.

Cụ già là người phương Nam, may sườn xám rất đẹp, ban đầu không dạy Triệu Đan, sau thấy cô có chút năng khiếu, lại không có người thừa kế, nên truyền hết kinh nghiệm.

Tiếc là, chưa học xong thì cụ qua đời vì bệnh nặng.

Sau đó, Triệu Đan gặp A Khố Trát Y, theo hắc đến đây, và không may sườn xám nữa.

“Ừ, em cũng nghĩ vậy.” Triệu Đan nói.

Ban đầu còn mơ hồ, nhưng sau khi trò chuyện với Chu Chiêu Chiêu, cô cảm thấy mình hoàn toàn có thể làm được.

“Dù thế nào, gia đình luôn ủng hộ chị.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Dù thất bại cũng không sao.”

Đúng, thất bại cũng không sao.

Nghĩ vậy, Triệu Đan thấy lòng nhẹ nhõm hơn, nắm tay Chu Chiêu Chiêu, “Sau này em đưa con đến chơi với chị.”

Bụng Chu Chiêu Chiêu sắp sinh, nhưng cha đứa bé vẫn biệt vô âm tín.

Triệu Đan siết c.h.ặ.t t.a.y cô, “Em tốt như vậy, anh ấy nhất định không nỡ.”

Không nỡ bỏ rơi Chu Chiêu Chiêu.

“Em biết.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Em có linh cảm anh ấy sẽ về trước khi em sinh.”

Đây không phải lời an ủi, mà là cảm giác thật sự trong lòng cô.

Dương Duy Lực nhất định sẽ về kịp.

Có lẽ vì ban ngày nói vậy, đêm đó Chu Chiêu Chiêu mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Cô thấy mình trong một nơi tối đen, cửa mở ra, khuôn mặt Dương Duy Lực hiện lên trong ánh sáng.

Đây là lần đầu tiên sau khi anh đi nhiệm vụ, cô mơ thấy anh rõ ràng đến vậy.

Còn nghe cả nhịp tim mạnh mẽ và tiếng leng keng.

Khi tỉnh dậy, Chu Chiêu Chiêu nghe tiếng gõ cửa của Hứa Quế Chi, “Chiêu Chiêu, dậy thôi.”

Hôm nay là ngày Triệu Đan lên đường, Chu Chiêu Chiêu phải đi tiễn.

“Đến uống cháo đi.” Khi cô ra ngoài, mọi người đã ngồi ăn sáng, A Hợp Kỳ nhìn cô với ánh mắt lưu luyến.

Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cậu bé, “Khi em bé ra đời, cô sẽ đưa chúng đến chơi với cháu.”

“Ừ.” A Hợp Kỳ cúi đầu, nước mắt rơi xuống bát.

Triệu Đan cũng đỏ mắt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bữa ăn kết thúc trong không khí nghẹn ngào, dù không nỡ cũng phải chia tay, lần này chia xa không biết bao giờ mới gặp lại.

Trên đường về, tâm trạng Chu Chiêu Chiêu cũng không vui, Hứa Quế Chi liền rủ cô đi bưu điện.

Để nhận đồ Dương Quyền Đình gửi về.

Nhưng giữa đường, một đứa trẻ chạy đến, “Cô Chu, mau đến nhà Vương Thái Hồng xem, nhà cô ấy xảy ra chuyện rồi!”

Nhà Vương Thái Hồng xảy ra chuyện?

Chu Chiêu Chiêu tim đập thành thịch.

Chương 373

DTV-EBOOK

Ban đầu, Chu Chiêu Chiêu chỉ đơn thuần thương xót Vương Thái Hồng - một đứa trẻ mẹ bỏ đi từ nhỏ, cha bị tàn tật, phải vừa bế em vừa đi học.

Một phần thương cảm, một phần khâm phục.

Trong hoàn cảnh ấy, cô bé vẫn kiên trì học hành, lại còn học rất giỏi.

Nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, Chu Chiêu Chiêu thực sự yêu quý cô bé.

Cô bé như một ngọn cỏ non trên vách đá, dù cuộc đời giáng xuống bao nhiêu mưa gió, vẫn kiên cường vươn lên.

Không chỉ sống tốt, mà còn tỏa sáng như những bông hoa nhỏ đón nắng xuân.

Dù khó khăn đến đâu, cô bé vẫn giữ được tinh thần lạc quan.

Một đứa trẻ như vậy, sao có thể không yêu quý?

Nghe tin nhà Vương Thái Hồng xảy ra chuyện, Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi đứa trẻ: “Cháu có biết chuyện gì không?”

...

...

Đứa trẻ lắc đầu rồi chạy mất, khiến Chu Chiêu Chiêu không kịp hỏi thêm.

“Thế này...” Hứa Quế Chi nhìn theo bóng đứa trẻ, phân vân, “Chẳng biết có chuyện gì?”

Rồi quay sang hỏi Chu Chiêu Chiêu: “Có nên đến xem không?”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Đến xem thử.”

Biết đâu cô bé cần giúp đỡ.

“Vậy được,” Hứa Quế Chi đồng ý, “Mình đi chậm thôi, con đừng vội.”

Bà cũng rất quý Vương Thái Hồng.

Ban đầu, bà định đi một mình, vì Chu Chiêu Chiêu đang bụng mang dạ chửa, đi xa không yên tâm.

Nhưng nghĩ lại, nếu để con dâu ở nhà, chắc cô cũng lo lắng không yên.

Hai mẹ con nhìn nhau, bật cười.

Chu Chiêu Chiêu vòng tay qua cánh tay mẹ chồng: “Mẹ, lát về mình mua thêm con cá nhé?”

Gần căn cứ có một cái hồ, dân làng thường đánh cá mang ra chợ bán.

“Được.”

Hai mẹ con vừa đi vừa trò chuyện, hướng về nhà Vương Thái Hồng.

Làng của cô bé gần căn cứ hơn nhà A Khố Trát Y. “Năm ngoái ở đây trồng lạc, năm nay trồng... bông phải không?”

“Ừ,” Hứa Quế Chi nhìn ra đồng, “Là bông, nhưng khác với bông ở quê mình.”

Cây bông ở đây thấp hơn, không cao như ở Thiểm Tây.

Đúng lúc đó, họ thấy một bà lão ngồi bên đường.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bác sao thế?” Hứa Quế Chi hỏi.

“Tôi... đau bụng quá,” bà lão ôm bụng, rên rỉ, “Cô có thể... giúp tôi một chút không?”

Hứa Quế Chi do dự.

“Không... không xa đâu,” bà lão chỉ về phía ngôi nhà gần đó, “Cô đỡ tôi vào đó, tôi... uống ngụm nước sẽ đỡ.”

Thấy nhà không xa, Hứa Quế Chi quay sang nói với Chu Chiêu Chiêu: “Chiêu Chiêu, con ngồi đợi mẹ một lát nhé.”

Bà lão trông có vẻ đau đớn lắm.

“Vâng ạ.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Con sẽ đợi ở đây.”

Hai mẹ con tưởng chỉ là giúp đỡ đơn giản, nào ngờ đây chính là cái bẫy.

Khi Hứa Quế Chi đỡ bà lão đến trước nhà, quay lại thì đâu còn thấy bóng dáng Chu Chiêu Chiêu đâu?

Còn bà lão lúc này đau đến mức không đứng thẳng được, giờ chạy nhanh như cắt.

Nhanh hơn cả thỏ, nào có giống người vừa mới yếu ớt cần người đỡ?

“Không tốt rồi!” Hứa Quế Chi giật mình, vội chạy về.

Nhưng khi quay lại chỗ cũ, Chu Chiêu Chiêu đã biến mất.

“Chiêu Chiêu!” Hứa Quế Chi chân tay bủn rủn.

Đầu óc bà chỉ còn ý nghĩ: Con dâu gặp nguy hiểm rồi!

Bà hoảng hốt chạy về, giờ chỉ muốn tìm người cứu Chu Chiêu Chiêu ngay lập tức.

Dù rất hoảng loạn, nhưng bản năng vẫn giúp bà đưa ra quyết định sáng suốt.

Khi chạy về đến cổng Bắc, Hứa Quế Chi đã thở không ra hơi.

“Mau... mau gọi điện cho... ban thí nghiệm... cứu... cứu người,” bà nói, “Vợ Dương Duy Lực là Chu Chiêu Chiêu vừa bị... bắt cóc.”

Lúc hai mẹ con ra khỏi cổng, chiến sĩ gác cổng cũng nhìn thấy, nghe tin vội gọi ngay cho ban thí nghiệm, sau đó thông báo cho đội cảnh vệ.

Đây là việc thuộc trách nhiệm của họ.

Điện thoại được chuyển đến văn phòng chính ủy Triệu, ông nghe xong suýt ngất.

“Nhanh, tập hợp ngay lập tức!” Chính ủy Triệu quát lên sau khi cúp máy, “Đồ khốn, dám trêu vào gan hổ à?”

Dám bắt cóc người nhà quân nhân ngay trước cổng căn cứ, bọn này muốn c.h.ế.t sao?

Chính ủy Triệu lái xe thẳng đến cổng Bắc, lúc này Hứa Quế Chi đang ngồi cạnh trạm gác.

“Bác ơi, chuyện gì đã xảy ra?” Ông hỏi.

Hứa Quế Chi đã bình tĩnh hơn, nhưng khi gặp chính ủy Triệu vẫn không kìm được xúc động, kể lại sự việc.

Giờ nghĩ lại, có lẽ từ khi đứa trẻ báo tin Vương Thái Hồng gặp chuyện, kế hoạch đã được triển khai.

Biết họ sẽ đến nhà cô bé, nên bố trí người chặn giữa đường, dùng kế điều hổ ly sơn để bắt cóc Chu Chiêu Chiêu.

“Đều tại tôi,” Hứa Quế Chi khóc nức nở, “Lẽ ra tôi không nên bỏ cô ấy lại.”

Sao lại đi giúp người khác trong lúc này?

Lũ vô lại!

Giá như có thể quay ngược thời gian, bà nhất định sẽ ngăn Chu Chiêu Chiêu lại, tự mình đến nhà Vương Thái Hồng.

“Bác đừng lo, chúng tôi sẽ bảo vệ cô ấy an toàn,” chính ủy Triệu nói, “Chị chăm sóc bác giúp, tôi sẽ xử lý việc này.”

Câu sau là nói với Lưu Thục Mai vừa chạy đến.

Nói xong, ông lên xe thẳng tiến đến sở chỉ huy.

Sự việc lớn như vậy phải báo cáo lên cấp trên, đồng thời phối hợp với các đơn vị khác.

Lãnh đạo căn cứ vô cùng phẫn nộ, đập bàn nói: “Nhất định phải giải cứu bằng được gia đình quân nhân.”

“Không thể khoan nhượng cho loại hành vi này,” lãnh đạo tức giận nói, “Dám trêu gan hổ, thật không biết sống chết.”

Dám nhắm vào người nhà quân nhân, đây là hành vi khiêu khích cả căn cứ và quân đội.

Không chỉ đội cảnh vệ căn cứ xuất quân, mà cả lực lượng từ ban thí nghiệm cũng lên đường.

Dương Duy Lực đang làm nhiệm vụ, mà bọn chúng dám nhắm vào gia đình anh, nghĩ đến đây ai nấy đều giận sôi người.

Bọn này thật quá trắng trợn!

Còn lúc này, Chu Chiêu Chiêu vừa tỉnh lại, bản năng đầu tiên là bảo vệ bụng bầu.

Đầu óc choáng váng, cô chưa thể nhận thức rõ tình hình.

Khi bình tĩnh lại, cô phát hiện nơi này giống hệt trong giấc mơ trước đó.

Bốn bía tối đen như mực, y hệt khung cảnh trong mơ.

Có lẽ kẻ bắt cóc không muốn cô biết địa điểm, hoặc cố tình dọa cho cô sợ.

Nhưng... trong lòng Chu Chiêu Chiêu lại dâng lên một cảm giác bình yên khó tả.

Chương 374

DTV-EBOOK

Bốn bề tối đen như mực, bên ngoài yên tĩnh đến mức Chu Chiêu Chiêu không phân biệt được đây là ban ngày hay đêm khuya.

May mắn thay, thời tiết lúc này không lạnh, cô ngồi dậy thay đổi tư thế để đỡ mỏi hơn.

Nhắm mắt hồi tưởng lại giấc mơ kỳ lạ trước đó.

Tiếc là ký ức về giấc mơ không rõ ràng, cô chỉ nhớ mình trong một không gian tối om, cánh cửa mở ra, bóng dáng Dương Duy Lực hiện lên trong ánh đèn.

Có lẽ, giấc mơ chính là lời cảnh báo, chỉ tiếc cô vẫn còn chủ quan nên mới bị lừa bằng thủ đoạn thấp kém như vậy.

Tất nhiên, cũng là vì đánh giá thấp sự liều lĩnh của bọn chúng.

Ai ngờ chúng dám ra tay với thân nhân quân nhân ngay gần căn cứ?

Vương Thái Hồng nghe tin Chu Chiêu Chiêu gặp nạn vì bị lừa bằng cái cơ liên quan đến mình, đau lòng vô cùng.

“Bố, con muốn đi tìm cô giáo.” Cô bé đưa em trai cho bố, nói trong nước mắt, “Bọn họ quá đáng lắm!”

...

...

Biết cô giáo quan tâm mình, nên lợi dụng điều đó để hãm hại.

“Bố cũng đi.” Người bố tàn tật nói.

Dù chân ông đi lại khó khăn, nhưng ông rất quen thuộc với khu vực này, biết những nơi dễ trốn người.

Gửi con trai nhờ hàng xóm trông hộ, hai cha con lên đường.

Một người hướng đông, một người hướng tây.

“Cẩn thận đấy.” Người bố gọi con gái lại, đưa cho một con d.a.o nhỏ, “Con cầm lấy cái này.”

“Bố giữ đi.” Vương Thái Hồng nói, “Con sẽ đi lặng lẽ, không gây ồn ào.”

Nếu tìm thấy cô giáo, cô bé sẽ báo ngay để mọi người đến cứu.

Hứa Quế Chi vô cùng hối hận và tự trách, giá như bị bắt cóc là bà chứ không phải con dâu.

“Tại sao lúc đó tôi lại đi giúp người ta chứ?”

Bà liên tục lặp lại câu này, “Dương Duy Lực về tôi biết nói sao đây?”

“Bác đừng buồn nữa, Chiêu Chiêu sẽ không sao đâu.” Lưu Thục Mai an ủi, “Quân đội đã xuất quân tìm kiếm, nhất định sẽ bảo vệ cô ấy an toàn.”

Nhưng ai mà không lo chứ?

Chu Chiêu Chiêu đang mang thai ba, chỉ còn chưa đầy hai tháng nữa là đến ngày dự sinh.

Hứa Quế Chi không dám nghĩ, nếu xảy ra chuyện gì thì sẽ thế nào?

Mỗi lần ý nghĩ ấy nảy ra, bà lại gạt đi ngay, không dám nghĩ cũng không thể nghĩ.

Hứa Quế Chi ngồi lì một chỗ, ai khuyên cũng không nghe.

Dù thường ngày có nhiều kẻ ghen ghét nói xấu mối quan hệ thân thiết giữa hai mẹ con, nhưng khi nghe tin Chu Chiêu Chiêu gặp nạn, mọi người đều đến hỏi thăm.

Đúng lúc đó, một cậu bé dân tộc thiểu số chừng 4-5 tuổi chạy đến cổng căn cứ.

Cậu bé đưa một bức thư cho lính gác.

“Cháu đợi đã.” Người lính giữ cậu bé lại, đội trưởng đến xem thư, “Ai đưa cháu bức thư này?”

Cậu bé nói một thứ tiếng địa phương mà không ai hiểu, phải nhờ người phiên dịch.

“Cháu không biết.” Cậu bé nói.

Một người ăn mặc kỳ lạ đưa thư và hứa trả 10 đồng nếu cậu mang đến cổng căn cứ.

Trẻ con thấy tiền là làm ngay, nên bắt cậu bé cũng vô ích, không truy ra được manh mối.

“Thật là không thể tha thứ!” Vị chỉ huy đập bàn, “Dám đe dọa ngay trước mặt ta!”

Hóa ra, kẻ bắt cóc Chu Chiêu Chiêu là tàn dư của nhóm gián điệp họ Trác trước đây, muốn dùng cô để đổi lấy tên đầu sỏ.

“Tìm cho tôi, nhất định phải đưa cô ấy về an toàn.” Chỉ huy ra lệnh.

Nhưng gần đây là núi Hồng, nếu bọn chúng đưa người vào đó thì khó tìm lắm.

Hơn nữa, phải đảm bảo an toàn cho Chu Chiêu Chiêu, không được để xảy ra bất trắc.

“Bọn chúng ắt hẳn đã mai phục lâu rồi, chờ đúng thời cơ này.” Chính ủy Triệu hút một điếu thuốc nói.

Chúng biết Chu Chiêu Chiêu sắp sinh, quân đội không dám mạo hiểm, nên mới chọn thời điểm này ra tay.

Thật là... bị chúng nó nắm thóp!

“Vậy giờ phải làm sao?” Trần Quốc Bình hút một hơi thuốc dài, dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn, “Cô ấy mang thai ba đứa đấy.”

Nếu chẳng may... xảy ra chuyện gì, đó là bốn mạng người!

Nghĩ đến đó, Trần Quốc Bình càng thêm bức bối.

Mẹ kiếp, bọn chúng thật không còn tính người.

“Nhưng lẽ nào lại chịu khuất phục trước đe dọa của chúng?” Có người phản đối, “Như thế sau này chúng sẽ lấy cớ đó để bắt chước.”

“Vậy chúng ta bảo vệ Tổ quốc để làm gì?” Trần Quốc Bình đỏ mắt quát, “Người nhà còn không bảo vệ được, nói gì đến bảo vệ đất nước?”

Người kia cũng nổi giận: “Vậy cứ thả người sao? Chúng ta đã tốn bao công sức, hy sinh bao đồng đội mới bắt được hắn?”

“Lẽ nào những hy sinh đó đều vô nghĩa sao?”

“Tôi...”

“Đủ rồi, đừng cãi nhau nữa!” Chỉ huy quát, “Lúc này còn tranh luận làm gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh nói không sai.” Chỉ huy nhìn Trần Quốc Bình, “Không bảo vệ được gia đình, chúng ta không xứng mặc quân phục.”

“Giờ đã biết thân phận đối phương... chúng ta họp bàn kế hoạch.” Chỉ huy nói, “Chim bay còn để lại dấu vết, lẽ nào chúng không để lại manh mối?”

Về phía Chu Chiêu Chiêu, sau khi nằm nghỉ một lúc, cô đã quen với bóng tối và bắt đầu dùng chân dò dẫm xung quanh.

“Bên ngoài có ai không?” Cô gọi, “Tôi cần đi vệ sinh.”

Nhưng không ai trả lời.

Bên ngoài im phăng phắc.

Cô gọi thêm vài lần nữa, vẫn không có động tĩnh.

Xung quanh chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió.

Khoan đã, tiếng gió?

Phải chăng, cô đang ở trên cao?

Nghĩ vậy, Chu Chiêu Chiêu bắt đầu kiểm chứng.

Ban đầu cô di chuyển nhẹ nhàng, phát hiện căn phòng hơi nghiêng.

Chỉ một chút, nhưng với cô đó là manh mối quan trọng.

Hóa ra, đây là lý do bên ngoài không có ai canh gác.

Đúng lúc đó, Chu Chiêu Chiêu nghe thấy tiếng bước chân.

“Bên ngoài có ai không?” Cô gọi to hơn.

May mắn là bọn chúng không bịt miệng hay trói chân tay cô.

Tiếng bước chân dừng lại.

Bên ngoài lại yên tĩnh như tờ.

Nhưng xung quanh đều có người canh gác.

Một bóng người lặng lẽ rút lui theo đường cũ.

Một làn gió thoảng qua, Chu Chiêu Chiêu ngửi thấy mùi gì đó quen thuộc.

Mùi này... sao quen thế?

Trên chuyến tàu đến Tân Cương, một người đàn ông ngồi thẳng lưng, hai tay đặt trên đầu gối, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, khoe miệng nở nụ cười xúc động.

Chiêu Chiêu, anh về rồi!

Chương 375

DTV-EBOOK

Trong phòng họp của Bộ Tư lệnh căn cứ, mọi người đang thảo luận sôi nổi về kế hoạch giải cứu Chu Chiêu Chiêu.

“Báo cáo!” Đúng lúc đó, lính gác cửa bước vào ngắt lời cuộc thảo luận.

“Có manh mối gì chưa?” Vị chỉ huy hỏi.

“Lại nhận được một bức thư nữa.” Người lính run run đưa thư vào.

Bọn chúng thật quá ngang ngược.

Chỉ trong thời gian ngắn, lại gửi thêm một bức thư nữa, lần này không dùng trẻ con mà là một kẻ ăn xin.

Loại người này hỏi gì cũng không biết, lại không thể làm gì được chúng, nếu không chúng sẽ giở trò lưu manh.

Hắn ta còn mong bị căn cứ bắt giữ, như vậy khỏi lo cơm ăn áo mặc.

Lính gác cổng Bắc nhận được thư lập tức chuyển lên.

...

...

Lúc này, cả Bộ Tư lệnh đều biết, vì chuyện của Chu Chiêu Chiêu, tư lệnh đang vô cùng tức giận.

Không ai dám đụng vào lúc này.

Vậy mà bọn chúng vẫn cố tình khiêu khích, gửi tiếp bức thư thứ hai thúc giục.

Tính đến giờ, Chu Chiêu Chiêu đã mất tích năm tiếng đồng hồ, không biết tình hình của một sản phụ như cô thế nào.

Cảm giác của Chu Chiêu Chiêu lúc này thực sự không ổn. Bốn bề tối đen, dù đã quen với bóng tối, nhưng ở lâu trong không gian kín như vậy sao có thể thoải mái?

Nhưng dù cô có gào thét thế nào, bên ngoài vẫn im ắng.

Ngoài tiếng gió, thỉnh thoảng cô nghe thấy tiếng chim hót.

Giờ thì Chu Chiêu Chiêu xác nhận được mình đang bị nhốt trong núi.

Nhưng vấn đề là, núi Hồng rất rộng.

Chu Chiêu Chiêu không khỏi chán nản. Dương Duy Lực không có ở đây, mọi người tìm cô cũng không biết chỗ nào.

Dù là núi Hồng, không có manh mối thì chạy đến gãy chân cũng không tìm được.

Chu Chiêu Chiêu vịn vào vật gì đó đứng dậy, mò mẫm trong bóng tối. Cô phát hiện thứ mình chạm vào không lạnh và cứng như tưởng tượng.

Đây... không phải là tường.

Vậy thì là đâu?

Chu Chiêu Chiêu không bỏ cuộc, tiếp tục tìm kiếm lối ra.

Đúng vậy, dù là nơi kín đến đâu cũng phải có lối ra.

Trong khoảng thời gian này, Chu Chiêu Chiêu không ngừng mò mẫm, và trong lòng cô nảy ra một ý nghĩ rất táo bạo.

Nếu xung quanh không phải tường, vậy là gì?

Nghe được tiếng gió và tiếng chim, Chu Chiêu Chiêu nhớ đến một báo cáo từng xem trong tương lai.

Có người xây nhà trên cây.

Nơi cô bị nhốt, có lẽ cũng là trên cây, nhưng không phải nhà, mà có thể là một cái lồng do ai đó làm?

Phiêu Vũ Miên Miên

Chỉ là xung quanh được bọc kín, nên ánh sáng không lọt vào được.

Nghĩ như vậy, mọi nghi vấn trước đó đều có lời giải.

Nhưng trong lòng càng tuyệt vọng hơn.

Không biết ai nghĩ ra kế này, thật quá độc ác.

Nhốt cô trên cây, ai mà nghĩ được?

Hơn nữa, dù cô tìm được lối ra, bọn chúng cũng không lo cô trốn thoát.

Một sản phụ làm sao trèo xuống từ cây cao?

Trừ khi cô không muốn giữ đứa con trong bụng nữa.

“Dương Duy Lực, anh ở đâu?” Chu Chiêu Chiêu ngồi xuống đất nói trong thất vọng, nước mắt không

biết từ lúc nào đã chảy dài trên má, “Anh có biết em đang rất sợ không?”

Sợ bản thân sẽ gặp chuyện, sợ những đứa con trong bụng sẽ không an toàn.

Đúng lúc đó, những đứa bé trong bụng như cảm nhận được nỗi bất lực của mẹ, nhẹ nhàng đập một cái.

Một cái, hai cái, ba cái.

Cho đến khi người mẹ không khóc nữa, vỗ nhẹ bụng an ủi, chúng mới yên lặng.

Chu Chiêu Chiêu lau nước mắt, không, cô sẽ không đầu hàng.

Dù không có Dương Duy Lực, cô vẫn phải bảo vệ bản thân và các con.

Chu Chiêu Chiêu không biết rằng, ở một nơi nào đó trong núi Hồng, cô bé mà cô từng chăm sóc đang bò một cách khó nhọc.

Bố cô bé nói phía này từng có người qua lại.

Nhưng, Vương Thái Hồng nhìn quanh, nơi này dường như không có chỗ nào có thể nhốt người.

Đúng lúc đó, cô bé nghe thấy tiếng người thì thầm.

Vương Thái Hồng vội vàng thu mình vào bụi cây thấp bên cạnh.

Thân hình nhỏ bé của cô ẩn nấp ở đây sẽ không bị phát hiện.

“Vương ca, anh nghĩ bọn họ có đồng ý không?”
Hai người đàn ông đi về phía cô bé nói.

“Nếu dám không đồng ý,” người tên Vương lạnh lùng cười, “thì chúng ta xé vé.”

Wương Thái Hồng nghe vậy tim đập thành thịch.

Xé vé?

Có phải ý cô nghĩ không?

Ban đầu cô bé không chắc hai người này có liên quan đến Chu Chiêu Chiêu không, nhưng giờ nghe có vẻ đúng là chúng rồi.

Wương Thái Hồng không nhúc nhích, hai người kia cũng không vội, đi chậm rãi.

“Không biết con mẹ kia thế nào rồi,” người tên Vương khó chịu nói, “phải hạ xuống xem kéo c.h.ết mất.”

Đã năm tiếng rồi, phải cho ăn uống, không thì c.h.ết mất thì phiền phức.

Wương Thái Hồng tim như thắt lại.

Đợi hai người đi xa, cô bé lén lút đi theo.

Nhờ mấy tháng trước leo khắp núi hái quả cho Chu Chiêu Chiêu, cô bé quen thuộc địa hình nơi này.

Nếu không, đổi người khác chắc chắn không theo kịp, hoặc bị lạc hoặc bị phát hiện.

Dù vậy, Vương Thái Hồng vẫn suýt bị lộ.

Cứ như thế, cô bé theo đến khi hai người kia dừng lại, nhưng... nhìn quanh không thấy gì khác thường.

Chỉ là một góc núi Hồng.

Đúng lúc đó, Vương Thái Hồng nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Cô bé không kìm được xúc động.

Giọng nói ấy, chính là cô giáo mà cô yêu quý nhất.

“Bên ngoài có ai không?” Chu Chiêu Chiêu nghe thấy tiếng người bên dưới liền hỏi.

“Ồ, còn khỏe lắm nhỉ.” Giọng người tên Vương chế nhạo.

Vương Thái Hồng theo hướng tay hắn nhìn lên, phát hiện trên cây có một thứ giống cái lồng.

Chẳng lẽ cô giáo bị nhốt trong đó?

Nhận thức này khiến Vương Thái Hồng vô cùng phần nộ, nước mắt không ngừng rơi.

Sao chúng có thể!

Rồi cô bé thấy hai người này tìm thấy một sợi dây thừng rất to trong bụi cây.

Sợi dây được bện bằng dây leo, không để ý kỹ sẽ không nhận ra đây là cơ chế hạ thấp nhà cây xuống.

Một ngôi nhà gỗ trên cây từ từ hạ xuống, tấm vải đen khổng lồ che phủ được mở ra, Vương Thái Hồng nhìn thấy cô giáo yêu quý nằm trên sàn.

Tìm cô bé thất bại, muốn xông lên, nhưng kiềm chế được.

Lúc này xông lên chỉ là tự sát.

Cô phải đi tìm người, tìm người đến cứu cô giáo!

Còn lúc này, người đàn ông vừa xuống xe cũng biến sắc mặt!

Chương 376

DTV-EBOOK

Nhiệm vụ lần này của Dương Duy Lực thực sự không suôn sẻ.

Những sai sót liên tiếp xảy ra khiến nhiệm vụ trở nên phức tạp hơn. Nếu không phải vì anh kịp thời thay đổi chiến lược, chuyển từ hoạt động công khai sang bí mật, xử lý song song hai phương án, thì có lẽ nhiệm vụ đã không thể hoàn thành thuận lợi.

Nếu không, có lẽ anh đã không kịp trở về trước khi Chu Chiêu Chiêu sinh nở.

“Anh đã hứa với vợ, nhất định sẽ về trước khi cô ấy sinh.” Dương Duy Lực nói với đồng đội, “Anh đã hứa sẽ ở bên cô ấy.”

Không để cô ấy phải một mình ký giấy nhập viện, một mình bước vào phòng sinh như trưởng khoa sản kể.

Vốn nghĩ có thể về sớm hơn, nhưng vì sự cố nên bị hoãn lại. Tính toán kỹ ngày tháng, anh vẫn kịp trở về trước khi cô ấy sinh.

Không phải là thất hứa.

Nhưng Dương Duy Lực không ngờ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chưa kịp nghỉ ngơi, vội vã trở về trong đêm, lại nghe tin dữ ngay tại cổng Đông.

...

“Anh nói ai bị bắt cóc?” Anh túm lấy người lính gác, gương mặt lạnh lùng, “Vợ tôi?”

“Đúng... là chị ấy.” Người lính áp ứng, “Đội trưởng Dương, anh mau đến sở chỉ huy xem.”

Họ đều là người của đội cảnh vệ, hôm nay trực gác là tiểu đội trưởng, biết rõ tư lệnh đang họp bàn kế hoạch giải cứu.

Nghe nói tư lệnh vì chuyện này đã đập vỡ chiếc cốc yêu thích nhất.

Hiện tại, có hai luồng ý kiến về việc giải cứu.

Một bên cho rằng phải cứu bằng được Chu Chiêu Chiêu, có thể chấp nhận điều kiện của đối phương.

Cứu người trước, sau đó mới tính cách tiêu diệt bọn chúng.

Bên còn lại lại cho rằng tên cầm đầu này là họ đã vất vả bao năm mới bắt được, thả hắn ta chẳng khác nào thả hổ về rừng?

Còn việc giải cứu Chu Chiêu Chiêu, hãy nghĩ cách khác.

“Vì một thân nhân mà thả kẻ tội đồ như vậy, sau này bọn chúng sẽ lấy cớ bắt chước.” Có người nói, “Nguy cơ quá lớn, không đáng.”

“Không đáng?”

Cánh cửa bị đập mạnh, Dương Duy Lực đứng sững ngoài cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn người vừa phát biểu.

“Đại tham mưu trưởng Kiều còn có kiến giải cao siêu như vậy?” Dương Duy Lực lạnh lùng nói, “Không biết nếu sự việc lần này xảy ra với Kiều Nhất Phàm nhà anh, đại tham mưu trưởng có còn cảm thấy không đáng không?”

Tham mưu trưởng Kiều không ngờ Dương Duy Lực lại về đúng lúc này, còn nghe được lời của ông.

“Đội trưởng Dương, tôi không có ý đó.” Ông vội giải thích.

Nhưng Dương Duy Lực không cho mặt mũi nào, cười nhạt nói: “Ý của đại tham mưu trưởng tôi hiểu rất rõ, chuyện này tôi nhớ kỹ rồi.”

Tham mưu trưởng Kiều: “...”

Nhớ cái gì chứ?

“Tôi chỉ nói sự thật.” Ông ngượng ngùng nói, “Không nhắm vào vợ anh, dù là... con gái tôi, tôi cũng sẽ nói như vậy.”

Dương Duy Lực khinh bỉ nhìn ông, không thèm đáp lại.

“Tư lệnh,” anh đi đến trước mặt tư lệnh, “Dương Duy Lực về báo cáo.”

“Tốt, về là tốt rồi.” Tư lệnh nói.

“Tôi muốn biết toàn bộ sự việc, và... tôi muốn xem thư.” Dương Duy Lực nói.

“Đương nhiên.” Tư lệnh đưa thư cho anh, chính ủy Triệu kể lại toàn bộ sự việc, “Hiện tại đội cảnh vệ và binh lính ban thí nghiệm đều đã ra ngoài tìm kiếm.”

Dương Duy Lực đọc kỹ bức thư, mím môi không biết đang nghĩ gì.

“Anh định làm gì?” Chính ủy Triệu hỏi. “Dù thế nào tôi cũng ủng hộ anh.”

“Còn tôi.” Trần Quốc Bình vỗ n.g.ự.c nói, “Anh cứ nói.”

Dù nước sôi lửa bỏng cũng không từ nan.

“Cảm ơn.” Dương Duy Lực vỗ vai hai người, “Theo hiểu biết của tôi về bọn chúng, người chắc chắn bị giấu ở núi Hồng.”

Hơn nữa, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Rất có thể, Chu Chiêu Chiêu bị giấu gần khu vực căn cứ bí mật trước đây.

Nhưng những ngôi nhà ở đó đã bị phá hủy, trừ phi... là nơi đó.

Dương Duy Lực nghĩ vậy, nhanh chóng lập ra một kế hoạch.

“Tư lệnh,” Dương Duy Lực nói, “Vợ tôi, tôi nhất định phải cứu về, cứu về nguyên vẹn.”

Tư lệnh: “...”

Vỗ vai anh: “Đi đi, dạy cho lũ tiểu nhân kia một bài học.”

Công nhiên khiêu khích, xem họ là bù nhìn sao?

“Cần gì, anh cứ tự chọn người.” Tư lệnh nói.

“Chỉ chờ câu này của ngài.” Dương Duy Lực nở nụ cười.

Tư lệnh: “...”

Thì ra tên này đang chờ câu này của mình?

Ban thí nghiệm tuy là đơn vị mới thành lập, nhưng có một đội ngũ mà bên ngoài không biết.

Nếu không, cần gì phải tốn công điều Dương Duy Lực - vua chiến trường năm xưa về đây?

“Đi đi.” Tư lệnh vỗ vai anh, “Là đàn ông, phải biết bảo vệ gia đình.”

“Gia đình còn không bảo vệ được, nói gì đến bảo vệ Tổ quốc?”

Ông nhìn mọi người trong phòng: “Khí phách quân nhân không được đánh mất.”

Những người phản đối lúc trước mặt đỏ bừng, đặc biệt là tham mưu trưởng Kiều, muốn giải thích nhưng không biết nói gì.

Dương Duy Lực nhận lệnh, lập tức đi điều người.

Còn lúc này, Chu Chiêu Chiêu cũng được đưa xuống từ trên cây, cửa nhà gỗ mở ra.

Ánh sáng chói lóa chiếu vào, Chu Chiêu Chiêu không quen, bản năng nhắm mắt che tay.

“Đồ ăn ở đây, ăn nhanh.” Người tên Vương thô lỗ đặt bát ở cửa, “Có gì giải quyết nhanh, cho cô mười lăm phút.”

Không ăn hết cũng mặc kệ.

“Tôi cần đi vệ sinh.” Chu Chiêu Chiêu nhìn hai người, đều là người lạ, nói.

Vương ca nhìn cô: “Tốt nhất đừng giở trò, không thì tao không quan tâm cô có mang bầu hay không.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Ánh mắt hằn nhìn bụng cô, thậm chí có chút kích động, nói thật, bà bầu, hẳn chưa g.i.ế.c bao giờ.

Chu Chiêu Chiêu bị ánh mắt đó nhìn mà rợn người.

Đột nhiên, cô ngửi thấy mùi gì đó quen thuộc trong không khí.

Cô lặng lẽ quan sát xung quanh: “VẬY... TÔI ĐI ĐẰNG KIA MỘT CHÚT.”

“Ừ.” Vương ca cười nhạt, “Tốt nhất là khôn ngoan một chút.”

Chu Chiêu Chiêu lạnh mặt nhìn hắn: “Anh nghĩ tình hình hiện tại, tôi chạy được sao?”

Mang cái bụng to đùng thế này, chạy kiểu gì?

Vương ca ngáp ngừng, nghĩ cũng có lý, gật đầu.

Chu Chiêu Chiêu đi một đoạn, tìm chỗ kín đáo giải quyết, rồi quay lại.

“Đi xem thử.” Vương ca bảo tiểu đệ.

Tiểu đệ chạy đến chỗ cô vừa đi kiểm tra: “Ổn cả, chắc nó không dám.”

Ở xa, Vương Thái Hồng cầm trên tay một thứ: “...”

Chương 377

DTV-EBOOK

Vương Thái Hồng không biết mình đã chạy đi như thế nào. Từ nhỏ đến lớn, cô bé chưa bao giờ cảm thấy tim đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nắm chặt thứ trong tay, nhớ lại khẩu hình của Chu Chiêu Chiêu, cô bé hiểu rằng cô giáo muốn mình chạy đi.

Chạy là điều tất nhiên phải làm. Với khả năng của mình, cô bé không thể cứu được Chu Chiêu Chiêu, nên phải tìm người giúp đỡ.

Và những người duy nhất có thể cứu cô giáo chính là những người trong căn cứ.

Nhưng hành trình trở về của Vương Thái Hồng không hề suôn sẻ. Lúc đầu, cô bé đi nhầm hướng, suýt rơi xuống vực.

Sau đó, khi tìm được đường đúng, cô bé lại suýt chạm trán bọn người xấu, khiến cô phải nằm im trong bụi cây, không dám thở mạnh.

Khi bọn chúng đi xa, cô bé định chạy ngay thì phát hiện một con rắn độc với vết đỏ trên đầu đang ẩn nấp gần đó.

Theo lời bố, loại rắn này cực độc, bị cắn sẽ c.h.ết ngay lập tức.

...

...

Nhưng bố cô cũng dạy cách đối phó với rắn độc: trước hết phải bình tĩnh.

Sau đó tìm xem xung quanh có một loại cỏ lạ mà rắn độc rất sợ hay không.

Loại cỏ này không phổ biến ở núi Hồng, nhưng thường mọc trong các bụi cây.

Thật trùng hợp, Vương Thái Hồng tìm thấy nó ngay trong bụi cây bên cạnh.

Con rắn dường như có linh tính, thấy cô bé cầm loại cỏ đó liền bỏ đi.

Vương Thái Hồng thở phào nhẹ nhõm.

Trong khi đó, Dương Duy Lực đã điểm binh và chia sẻ kế hoạch với mọi người.

“Vợ tôi đang mang thai, mong mọi người giúp đỡ.” Anh chân thành nói.

“Đội trưởng yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đưa chị ấy về an toàn.” Các chiến sĩ đồng thanh đáp.

“Xuất phát!” Dương Duy Lực gật đầu.

Anh nhìn về phía núi Hồng, tiến đến chỗ Hứa Quế Chi - người vẫn đang tự trách mình từ khi Chu Chiêu Chiêu gặp nạn.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ đưa cô ấy về bình an.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Hứa Quế Chi siết chặt tay con trai: “Chỉ cần Chiêu Chiêu an toàn là được.”

Về đứa bé... bà không dám nghĩ tiếp.

“Lũ khốn nạn!” Bà ghen ngào nắm tay con trai,
“Con nhất định phải đưa Chiêu Chiêu về cho mẹ!”

“Vâng.” Dương Duy Lực nghiêng chặt hàm, gật đầu quyết đoán.

Chiêu Chiêu, vợ anh, chờ anh!

Vương Thái Hồng không biết mình đã chạy ra sao, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, người như sắp ngất đi.

Không, mình không được ngất!

Mình phải tìm người cứu cô giáo!

Rồi... khi cô bé sắp gục xuống, bỗng thấy một người chạy đến.

Người này, cô bé nhận ra.

Sao anh ấy lại về?

Phải chăng mình hoa mắt?

Vương Thái Hồng không dám tin vào mắt mình, vì người đang tiến đến chính là Dương Duy Lực - chồng của cô giáo.

Cô bé không tiếp xúc nhiều với Dương Duy Lực, nhưng đã nghe nhiều về anh - một người tài giỏi phi thường.

Nếu anh về, cô giáo chắc chắn sẽ được cứu!

“Chú... chú Dương!” Vương Thái Hồng gọi trong nước mắt, chạy vài bước rồi suýt ngã, “Mau... mau cứu cô giáo!”

“Cháu biết cô ấy ở đâu?” Dương Duy Lực hỏi.

“Vâng!” Cô bé gật đầu lia lịa.

“Tốt, cháu mô tả, chú sẽ vẽ lại.”

Dương Duy Lực biết tình trạng hiện tại của Vương Thái Hồng không thể dẫn đường được, nên quyết định vẽ lại theo lời kể.

Khi nghe đến chi tiết “nhà cây bọc vải đen”, tay anh siết chặt, gân xanh nổi lên, nhưng vẫn bình tĩnh phác họa.

“Có phải đây không?”

Vương Thái Hồng xem kỹ rồi gật đầu: “Đúng chỗ đó!”

Chú Dương giỏi quá!

“Cháu,” Dương Duy Lực chỉ một tiểu binh, “đưa cô bé về. Còn lại, theo tôi đi cứu người!”

“Chú Dương,” Vương Thái Hồng gọi với theo, “nhất định phải đưa cô giáo về an toàn!”

“Chú hứa.”

Dương Duy Lực dẫn người lao vào núi.

Chiêu Chiêu, chờ anh!

Trong lúc đó, Chu Chiêu Chiêu bị đẩy trở lại nhà cây sau khi ăn. Lần này, cô phát hiện lý do không thấy ánh sáng - cửa cũng được che bằng vải dày.

Bọn chúng thật kỹ lưỡng!

Nhưng chúng không ngờ, dù bị nhốt trên cây, Chu Chiêu Chiêu vẫn được tìm thấy.

Khi Dương Duy Lực tấn công, tên cầm đầu còn ngơ ngác:

“Dương Duy Lực... không phải đã c.h.ế.t rồi sao?”

Chúng dám bắt Chu Chiêu Chiêu vì nghĩ anh không còn sống.

“Đồ ngu! Mày ảo tưởng đấy!” Hắc gào lên.

“Để tao g.i.ết con mẹ đó!” Vương ca nghiêng răng, “Chết cũng phải kéo theo đứa nào!”

Hắc xông ra, nhưng ngay lập tức đối mặt với ánh mắt băng giá của Dương Duy Lực.

Vương ca giật mình, định rút vũ khí, nhưng có người nhanh hơn.

“Giết...” Hắc chưa kịp nói xong đã ngã xuống, m.á.u trào ra từ miệng.

Trên nhà cây, Chu Chiêu Chiêu ôm bụng khi nghe tiếng súng:

“Con yêu, đừng sợ, có mẹ ở đây.”

Rồi một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Chiêu Chiêu, đừng sợ, anh đã về.”

Chương 378

DTV-EBOOK

Lúc này trời đã xế chiều, ánh hoàng hôn nhuộm cả núi Hồng thành một màu cam rực rỡ, ngôi nhà cây cũng khoác lên mình ánh hào quang.

Cánh cửa đen kịt từ từ mở ra, bóng dáng Dương Duy Lực hiện lên trong khung cửa.

Phía sau anh là ánh hoàng hôn rực rỡ, anh bước vào trong ánh nắng chiều.

Anh nói: “Chiêu Chiêu, xin lỗi, anh về muộn.”

Anh nói: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Dường như, ngoài ba từ này, anh không biết dùng gì để diễn tả nỗi day dứt trong lòng.

“Là anh không bảo vệ được em.” Anh siết chặt cô vào lòng, “Là anh vô dụng, xin lỗi em.”

“Dương Duy Lực, sao anh mới về?” Chu Chiêu Chiêu nhìn thấy anh, thân hình căng thẳng bấy lâu bỗng chùng xuống, cô ôm chặt lấy anh, “Sao anh mới về?”

Dù trong giấc mơ, cô đã thấy anh cứu mình, nhưng đó chỉ là mơ.

...

...

Bị nhốt trong một thứ không rõ là gì, không biết bị giam bao lâu, không biết có được cứu an toàn hay không.

Chu Chiêu Chiêu sao có thể không hoảng sợ?

Hơn nữa, trong bụng cô còn mang ba đứa bé.

“Sao anh mới về vậy?”

Cô cắn mạnh vào vai anh, nhưng quần áo dày khiến cô không đau, Chu Chiêu Chiêu khóc lóc, dùng tay đ.ấ.m vào người anh.

“Anh có biết em sợ thế nào không?” Cô vừa khóc vừa nói.

Mọi cảm xúc tiêu cực bấy lâu nay đều được giải tỏa.

“Nè, cắn vào đây.” Dương Duy Lực đau lòng đưa tay mình ra, “Cẩn thận kẻo đau răng.”

“Đồ khốn!” Chu Chiêu Chiêu vừa khóc vừa cười, lại đ.ấ.m anh một cái.

“Xin lỗi, vợ yêu.” Dương Duy Lực ôm chặt cô, nói một cách nghiêm túc.

“Dương Duy Lực...” Chu Chiêu Chiêu vỗ nhẹ vào vai anh, anh vẫn không buông.

Cô bỗng cảm nhận có thứ gì lạnh lẽo rơi vào cổ mình.

“Anh khóc sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Dương Duy Lực vẫn ôm chặt cô, không nói gì, chỉ siết chặt hơn khi nghe câu hỏi.

“Dương Duy Lực...” Cô gọi lại, anh vẫn không nhúc nhích, “Em... em hơi đau bụng.”

Từ lúc anh ôm cô lần đầu, cơn đau đã bắt đầu.

Chu Chiêu Chiêu có linh cảm.

“Chắc em sắp sinh rồi.” Cô nói nhỏ.

“Cái gì?” Dương Duy Lực hoảng hốt bế cô lên,
“VẬY... giờ phải làm sao?”

Chu Chiêu Chiêu đưa tay lau nước mắt cho anh, tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều: “Cơn đau chưa đều, anh đưa em đến bệnh viện trước đi.”

“Ừ, ừ.” Dương Duy Lực cuống quýt bế cô xoay vòng trong phòng, không biết làm sao ra cửa.

“Dương Duy Lực,” Chu Chiêu Chiêu bắt lực gọi,
“Đứng yên.”

“Nghiêm, nghỉ...” Cô nói khẩu lệnh quân đội,
“Bước đều...”

Dương Duy Lực theo phản xạ nghe lời, lần này không xoay vòng nữa, mà bước thẳng ra khỏi nhà cây dưới sự chỉ huy của cô.

Những người đứng gần bên ngoài nghe được phần nào cuộc trò chuyện, nhưng chưa thấy Chu Chiêu Chiêu.

Nghe tiếng Dương Duy Lực kêu “sắp sinh”, lòng họ cũng thất lại.

Rồi bỗng nghe thấy khẩu lệnh “nghiêm, nghỉ”, đang hoang mang thì thấy Dương Duy Lực bế Chu Chiêu Chiêu bước ra.

Ai quen biết anh đều nhận ra sự căng thẳng của Dương Duy Lực, toàn thân gồng cứng.

“Mau, đưa vào viện.” Trần Quốc Bình vội nói.

Có người đã mang cáng tới, nhưng Dương Duy Lực lắc đầu: “Tôi bế cô ấy xuống núi.”

Vợ anh, anh phải tự tay bảo vệ.

Lúc trước vắng mặt, để người khác lợi dụng. Giờ, anh phải ở bên cô.

“Bọn kia yên tâm, không sót một tên.” Trần Quốc Bình nói.

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu, nhưng thực ra chẳng nghe rõ lời anh ta.

Thậm chí, lúc này tai anh chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng tim đập, chỉ theo bản năng mà gật đầu.

Rồi anh bế vợ đi xuống núi.

Quả không hổ danh Dương Duy Lực, bước đi nhanh nhẹn còn hơn cả khiêng cáng.

Chu Chiêu Chiêu nằm trong vòng tay anh, nhìn anh chăm chú hướng về phía trước.

Trên đường có cây cối um tùm, nhưng cô vẫn cảm thấy an toàn và yên tâm.

Anh sẽ bảo vệ cô chu toàn.

Anh chưa từng thất hứa.

Dưới chân núi, chiếc xe đã chờ sẵn. Thấy Dương Duy Lực bế Chu Chiêu Chiêu xuống, tài xế giật mình rồi lập tức nổ máy: “Đội trưởng, lên xe nhanh đi ạ.”

Tiểu đội trưởng không ngờ việc giải cứu lại nhanh đến vậy.

“Chị yên tâm, em sẽ đưa chị đến bệnh viện sớm nhất.” Anh ta nhìn qua gương chiếu hậu, “Bệnh viện đã liên lạc trước rồi.”

Mọi thứ đều do Dương Duy Lực sắp xếp.

Trước khi đi giải cứu, xe đón cùng bệnh viện đã chuẩn bị sẵn, Phạm Thúy Linh cũng chờ sẵn ở đó, phòng trường hợp Chu Chiêu Chiêu chuyển dạ bất ngờ.

Dù sao, thai cũng đã hơn tám tháng, đa thai chắc chắn sẽ sinh sớm hơn đơn thai.

“Cảm ơn em.” Chu Chiêu Chiêu dựa vào Dương Duy Lực, “Giờ... em thấy đỡ đau rồi.”

“Sắp đến rồi, để bác sĩ khám cho.” Dương Duy Lực an ủi, “Nhất định sẽ không sao đâu.”

Không biết câu này là để an ủi cô hay chính bản thân anh.

Nghe vậy, tiểu đội trưởng tăng tốc.

Hứa Quế Chi vẫn đứng chờ ở cổng Bắc, thấy xe Dương Duy Lực chạy vào, nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, bà thở phào nhẹ nhõm.

“Chiêu Chiêu, là mẹ không tốt, không nên tin lời bọn chúng.” Bà khóc nói, “Mẹ có lỗi với con.”

Bà tự thấy mình là tội nhân.

“Mẹ, con không sao.” Chu Chiêu Chiêu an ủi.

“Mẹ lên xe đi, Chiêu Chiêu đau bụng.” Dương Duy Lực ngắt lời.

“VẬY... là sắp sinh rồi sao?” Hứa Quế Chi vội lên xe, “Chiêu Chiêu, giờ con thấy thế nào?”

Bỗng nhiên, bà càng thêm lo lắng.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dường như mọi người đều quá căng thẳng, chỉ có cô là bình tĩnh.

Sau khi Phạm Thúy Linh khám, Chu Chiêu Chiêu phát hiện dự đoán của mình không chính xác.

“Chưa chuyển dạ.” Phạm Thúy Linh nhìn cô ân cần nói, “Đừng lo, mọi thứ đều ổn.”

“Nhưng để an toàn, tôi khuyên nên nằm viện theo dõi vài ngày.”

Dương Duy Lực và Hứa Quế Chi đâu dám không nghe.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cơn đau bụng của Chu Chiêu Chiêu có lẽ là phản ứng tâm lý từ trạng thái căng thẳng sang thư giãn, rất bình thường.

Nhưng ai ngờ, sau vài ngày nghỉ ngơi, bụng cô lại đau.

Chương 379

DTV-EBOOK

Sau vài ngày nằm viện, Chu Chiêu Chiêu thấy mình ổn nên xin về nhà.

Căn cứ không lớn, ở nhà tiện hơn, có chuyện gì chạy vào viện cũng kịp.

Dương Duy Lực ở nhà hai ngày rồi đi xử lý vụ việc.

“Là em trai kết nghĩa của Trác lão đại,” Dương Duy Lực về nói, “Năm xưa từng cứu mạng hần.”

Bọn này vốn đóng quân ở đơn vị cách đó mấy chục cây số, nghe tin bên này liền tìm cách báo thù cho Trác lão đại.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Lực không biết, danh tiếng của anh sau vụ bắt giữ gia đình họ Trác đã lọt vào danh sách đen của bọn chúng.

Có anh ở, chúng không dám ra tay.

Sau khi tin Dương Duy Lực gặp nạn lan truyền, chúng mới quyết định hành động.

Nhưng cũng không liều lĩnh, sợ đây là cái bẫy, đợi mấy tháng trời mới dám ra tay.

...

...

Cũng không thể đợi thêm, vì thời gian thi hành án của Trác lão đại sắp đến.

Dùng Chu Chiêu Chiêu để đổi lấy Trác lão đại.

Chúng không sợ quân đội không đồng ý.

Chu Chiêu Chiêu là quân nhân phụ, lại mang thai, nghe nói còn là song thai (tin không chính xác), dù không đổi được cũng đã đáng.

Dương Duy Lực bắt Trác lão đại vào tù, chúng bắt vợ Dương Duy Lực trả thù.

Nhưng bắt thế nào cần phải tính toán kỹ.

Dù liều mạng đến đâu, chúng cũng không dám vào tận căn cứ bắt người.

Đó đúng là... tự tìm đường chết.

Nên phải nghĩ cách dụ Chu Chiêu Chiêu ra ngoài.

Nhưng từ khi nhà Triệu Đan chuyển đi, Chu Chiêu Chiêu rất ít ra khỏi cổng Bắc, thậm chí gần như không bước chân ra.

Dụ cô ấy ra, khó như lên trời.

Đúng lúc này, có người đã cho chúng một kế sách.

Cũng nhờ kế này, chúng mới thành công dụ được Chu Chiêu Chiêu ra ngoài và bắt cóc.

Chỉ không ngờ, Dương Duy Lực lại về kịp thời như vậy.

Không những về, còn phá tan kế hoạch của chúng.

Cứu được Chu Chiêu Chiêu, lại còn bắt gọn cả ổ.

Nếu biết Dương Duy Lực sẽ về, chúng đâu dám liều lĩnh nhắm vào Chu Chiêu Chiêu.

Tiếc là giờ hối hận cũng muộn.

Về phía Chu Chiêu Chiêu, càng về cuối thai kỳ, cô càng phù nề nhiều. Dương Duy Lực về là xoa bóp

chân cho cô: “Vụ này vẫn đang điều tra, anh chỉ nói cho em biết.”

“Có thể nghĩ ra dùng Vương Thái Hồng để dụ em ra,” Chu Chiêu Chiêu dựa vào giường, cắn miếng táo, “chắc chắn là người khá quen thuộc với chúng ta.”

Hoặc là người trong làng Vương Thái Hồng, hoặc người trong căn cứ, hoặc trường học.

“Ừ.” Dương Duy Lực xoa chân cô, “Lực thế này vừa chứ?”

“Được đấy.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Rất thoải mái.”

“Anh sẽ cho người điều tra theo hướng này.”
Dương Duy Lực nói, “Em dưỡng sức đi, mọi chuyện đã có anh.”

So với không khí ảm áp nơi Chu Chiêu Chiêu, Trần Quốc Bình và Đào An Di lại chẳng hòa hợp chút nào.

Trần Quốc Bình mệt mỏi về nhà sau ngày dài thẩm vấn. Bọn tội phạm quá xảo quyệt, khiến anh kiệt sức.

Mở cửa thấy Đào An Di ở nhà, Trần Quốc Bình giật mình.

Từ khi hai người cãi nhau chuyện ly hôn, anh đã lâu không gặp cô.

Nhưng điều khiến Trần Quốc Bình sốc nhất là Đào An Di đã nấu cơm.

Không phải mì tôm qua loa, mà là mấy món xào nấu đẳng hoàng.

“Em có chuyện gì sao?” Trần Quốc Bình rửa tay ngồi vào bàn, không động đũa, hỏi.

“Chuyện gì chứ?” Đào An Di liếc anh, “Không được phép em vui thì nấu cơm sao?”

Nhưng Trần Quốc Bình không tin.

“An An, em lại làm gì rồi?” Anh hiểu tính cô quá, hỏi, “Hay em vẫn muốn ly hôn?”

Đào An Di nghen lời.

Cô chưa bao giờ thấy Trần Quốc Bình khéo mồm như lúc này.

“Ly hôn thì anh đồng ý ngay bây giờ sao?” Cô hỏi.

Trần Quốc Bình im lặng.

Đào An Di liếc anh rồi bắt đầu ăn: “Chu Chiêu Chiêu thế nào rồi?”

“Em hỏi làm gì?” Trần Quốc Bình nhìn cô.

“Trần Quốc Bình, anh có ý gì?” Đào An Di tức giận, “Cô ta là bảo bối gì mà hỏi cũng không được?”

“Đây không phải phong cách của em.” Trần Quốc Bình nói, cũng cầm đũa lên, “Muốn sống tốt thì sống, đừng hỏi chuyện khác.”

Đào An Di quẳng đũa xuống bàn: “Ai thêm.”

“Cô ta sống c.h.ế.t liên quan gì đến tôi.” Cô đỏ mắt nói, “Anh bảo sống tốt? Tôi hỏi một câu cũng không được?”

Trần Quốc Bình nghen lời.

“Anh không có ý đó,” anh nói, “chỉ là mỗi lần nhắc đến cô ấy em đều không vui.”

“Tôi chỉ tò mò thôi,” Đào An Di nói, “Chuyện lớn thế, sao họ lại bắt cóc cô ta?”

“Theo tôi, tại cô ta quá phô trương.” Cô tiếp tục, “Nên mới bị nhắm vào.”

Trần Quốc Bình im lặng ăn cơm.

“Anh thấy tôi nói có đúng không?” Đào An Di hỏi dồn, “Nếu cô ta khiêm tốn hơn, đâu đến nỗi bị bắt?”

“Anh ăn xong rồi.” Trần Quốc Bình đặt đũa xuống, “Em ăn đi, lát anh dọn.”

Đào An Di: “...”

Tức đến nghẹn họng.

“Tôi không ăn nữa.” Cô quăng đũa, “Trần Quốc Bình, anh có ý gì?”

“An An,” Trần Quốc Bình cười, “Vụ này anh phụ trách, nên có chuyện không thể nói.”

Đào An Di: “Tôi có hỏi gì đâu.”

Lại nói: “Anh đừng phòng bị tôi như phòng kẻ trộm.”

“Em đừng nhạy cảm quá.” Trần Quốc Bình nói, “Đang điều tra người đứng sau, không nói là để bảo vệ em.”

“Người đứng sau?” Đào An Di nhảy bèn nắm bắt từ khóa, “Đằng sau còn có ai?”

Trần Quốc Bình: “...”

Không nói gì, chỉ nghiêm mặt nhìn cô.

“Anh nhìn tôi thế nào?” Đào An Di hoảng hốt hỏi.

“An An, nói thật đi,” Trần Quốc Bình trầm giọng, “Em biết gì rồi phải không?”

“Tôi biết cái gì?” Đào An Di tức giận đóng sầm cửa phòng, để Trần Quốc Bình ngồi im lặng.

Một buổi tối không vui.

Chương 380

DTV-EBOOK

Đào An Di trở về phòng, tức giận ném chiếc gối xuống đất.

Cô muốn chửi bới, nhưng miệng há hốc lại không dám hét to, chỉ có thể siết chặt bàn tay đến mức đau đớn.

Chu Chiêu Chiêu, sao mà may mắn đến thế!

Đào An Di tức điên lên. Ban đầu, cô tưởng rằng lần này có thể khiến Chu Chiêu Chiêu phải trả giá, dùng cô ta để đổi lấy tên đầu sỏ bọn kia.

Căn cứ chắc chắn sẽ đồng ý trao đổi.

Tên đầu sỏ đó đã g.i.ết bao nhiêu người, ai trong căn cứ cũng muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Vốn dĩ, sắp đến ngày xử tử hắn, đúng lúc mọi người đang phấn khích thì hắn lại được thả ra. Lúc đó, cơn phẫn nộ của mọi người sẽ đổ dồn lên đầu Chu Chiêu Chiêu.

Cô muốn xem, đến lúc đó, còn ai dám khen ngợi Chu Chiêu Chiêu một câu hay không?

Còn đứa con trong bụng cô ta nữa...

...

...

Chắc đến lúc đó cũng khó mà giữ được.

Ban đầu, Đào An Di còn cảm thấy áy náy về chuyện này, nhưng giờ đây tất cả đã biến thành oán

hận.

“Đồ vô dụng, chuyện nhỏ nhất này cũng không làm xong!”

Đào An Di lẩm bẩm trong lòng, *“Đúng là mạng lớn!”*

Nhưng vấn đề là, Chu Chiêu Chiêu đã được Dương Duy Lực cứu về an toàn vô sự. Tức c.h.ết đi được!

Đào An Di tức đến mức muốn phát điên, và ngay lúc này, bụng cô đột nhiên đau quặn lên.

Cô chợt nhớ ra, mình cũng đang mang thai.

Đúng vậy, cô cũng có con trong bụng.

Nghĩ đến đứa bé, nước mắt Đào An Di lăn dài.

Nếu Chu Chiêu Chiêu không sao, thì chính cô sẽ gặp chuyện. Không được, vì đứa con này, cô không thể để bản thân gặp nguy hiểm.

Đào An Di xoa bụng, trầm tư suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Nếu mọi người biết được chính cô là người âm thầm mách nước cho bọn kia, dùng Vương Thái Hồng để dụ Chu Chiêu Chiêu rời khỏi căn cứ...

Cô sẽ tiêu đời.

Bây giờ phải làm sao?

Đào An Di cuống cuống đi quanh phòng.

Không được, cô phải rời khỏi đây, không thể ngồi yên chờ chết.

Nhờ đâu bọn chúng khai ra cô thì sao?

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Đào An Di tự nhủ.

Khi đưa ra ý tưởng, cô không xuất hiện trực tiếp mà chỉ tiếp xúc với một tên tiểu tốt. Có lẽ hẳn địa vị thấp, không đủ tầm để bọn kia thăm vấn.

Nhưng Đào An Di không dám trông chờ vào may rủi, cô lục tìm giấy tờ của mình.

Dù có bị thăm vấn hay không, cô cũng phải rời đi.

Chỉ là...

“Giấy tờ của tôi đâu?”

Đào An Di lục ngăn kéo mãi không thấy, *“Chẳng lẽ...”*

“Em đang tìm gì thế?”

Giọng nói của Trần Quốc Bình vang lên ở cửa.

“Anh lấy giấy tờ của em phải không?”

Đào An Di hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ừ.”

Trần Quốc Bình gật đầu, *“Em đang mang thai, đừng chạy lung tung nữa. Đợi sinh con xong, anh sẽ đưa em về Thiểm Tây thăm bố mẹ.”*

“An Di,”

Trần Quốc Bình nhìn cô, hỏi lại lần nữa, *“Em thực sự không làm gì sai chứ?”*

“Chuyện gì?”

Đào An Di cười lạnh, *“Em làm nhiều chuyện lắm, không biết anh đang nói đến chuyện nào?”*

Trần Quốc Bình: "..."

Khi bước ra ngoài, anh ngẩng đầu nhìn trời. Hôm nay hiếm hoi là một ngày âm u.

Trần Quốc Bình không thích ngày âm u.

Dương Duy Lực xoa bóp chân cho Chu Chiêu Chiêu, đợi đến khi cô thư giãn và chìm vào giấc ngủ, anh mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng và đi đến cơ quan.

Vừa mở cửa phòng làm việc của Trần Quốc Bình, anh đã thấy khói thuốc mù mịt.

"Anh đang tu tiên à?"

Dương Duy Lực mở toang cửa, bước đến mở cửa sổ, *"Đừng hút nữa."*

Trần Quốc Bình ậm ừ dập tắt điếu thuốc.

"Có chuyện gì vậy?"

Dương Duy Lực hỏi, *"Lại cãi nhau với Đào An Di rồi à?"*

Trần Quốc Bình dừng tay, không nói gì.

"À, này,"

Dương Duy Lực lại nói, *"Tôi và Chiêu Chiêu đoán rằng, người biết được mối quan hệ thân thiết giữa Vương Thái Hồng và cô ấy chỉ có thể là người trong căn cứ, trường học, hoặc dân làng của Vương Thái Hồng."*

"Kẻ đứng sau này nhất định phải tìm ra,"

Dương Duy Lực nói tiếp, *"Khi thẩm vấn, có thể hỏi từ góc độ này không?"*

“Nếu không, làm sao bọn chúng có thể nghĩ ra kế này?”

Trần Quốc Bình vẫn im lặng.

Dương Duy Lực nói xong, thấy anh không phản ứng, liền nhìn chăm chăm, *“Lão Trần?”*

Trần Quốc Bình như đã quyết định, há miệng nhưng không phát ra âm thanh.

Anh nắm chặt chiếc cốc trong tay, trầm mặc một lúc, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, nhìn Dương Duy Lực với vẻ nghiêm túc.

“Các người đoán không sai.”

Anh nghe thấy giọng mình khàn đặc, *“Vì vậy, tôi nghi ngờ có người đã tiết lộ điều này.”*

“Là...”

“Đừng ngắt lời tôi!”

Trần Quốc Bình đột nhiên quát lên.

Dương Duy Lực giật mình, cũng trở nên nghiêm túc.

“Tôi có một đối tượng nghi ngờ,”

Trần Quốc Bình vô thức rút điều thuốc khác, châm lửa hút một hơi, *“Đào An Di.”*

“Hôm nay cô ấy có chút khác thường,”

Trần Quốc Bình như đang kể chuyện người khác, *“Và còn muốn bỏ trốn.”*

Tâm tư của Đào An Di, trước mặt Trần Quốc Bình, thực ra không đáng để ý.

Chỉ là trước đây, anh không muốn nghĩ xấu về cô.

Giới hạn ở những chuyện gia đình giữa hai người.

Nhưng một khi anh phát hiện Đào An Di liên quan đến vụ bắt cóc Chu Chiêu Chiêu, mọi chuyện sẽ khác.

Trước khi Dương Duy Lực đến, Trần Quốc Bình đã tự hỏi mình một câu:

“Lòng ghen ghét có thể đáng sợ đến mức nào, khiến một người mất đi lý trí?”

Đào An Di như bị bỏ bùa, lao vào ngõ cụt không lối thoát.

Chỉ một lòng muốn hãm hại Chu Chiêu Chiêu.

Trần Quốc Bình không thể chấp nhận được, người vợ của mình lại có thể độc ác đến vậy.

Rõ ràng, cô ấy cũng đang mang thai, sắp làm mẹ.

Sao có thể nhẫn tâm ra tay với Chu Chiêu Chiêu?

Khi trở về đơn vị, anh đóng cửa phòng, suy nghĩ rất lâu, cho đến khi Dương Duy Lực mở cửa, mới kéo anh trở lại thực tại.

“Vậy anh định làm gì?”

Thực ra, sau khi Chu Chiêu Chiêu nói ra suy đoán, Dương Duy Lực và cô đã trao đổi ánh mắt, trong lòng cũng có đối tượng nghi ngờ, nhưng cả hai đều không nói ra.

Bởi dù là động cơ hay khía cạnh nào, Đào An Di đều có nghi vấn rất lớn.

Vốn định tìm cách nói với Trần Quốc Bình, không ngờ anh lại là người đề cập trước.

“Tôi... đã cho người mời cô ấy đến rồi.”

Trần Quốc Bình cười khỏ, *“Đôi lúc tôi nghĩ, có lẽ ban đầu tôi không nên cưới cô ấy.”*

Như vậy, có lẽ đã không xảy ra chuyện này?

Dương Duy Lực không nói gì, chỉ vỗ vai anh.

Chuyện này, không thể trách Trần Quốc Bình.

Họ không biết rằng, sau khi Trần Quốc Bình rời đi, Đào An Di cũng định bỏ trốn.

Thời buổi này, không có giấy tờ vẫn có thể lên tàu.

Nhưng trước khi cô kịp thu dọn đồ, tiếng gõ cửa vang lên.

“Các anh tìm ai?”

Khi nhìn thấy người mặc đồng phục đứng trước cửa, Đào An Di chợt có linh cảm không lành.

“Không, tôi không đi với các anh!”

Chương 381

DTV-EBOOK

“Tôi là vợ của Trần Quốc Bình, các anh không được đối xử với tôi như thế này!”

Đào An Di tức giận nhìn hai đồng chí đứng trước cửa, “Tôi sẽ không đi với các anh đâu.”

“Các anh có quyền gì bắt tôi đi?”

Cô lạnh lùng nhìn hai người, “Điều tra cái gì? Tôi chẳng có gì để điều tra cả.”

“Mời Trần Quốc Bình đến đây!”

Cô chỉ tay ra lệnh.

Hai người không thể dùng vũ lực, liếc nhau một cái, một người xuống lầu, người còn lại đứng canh ở cửa.

Đào An Di tức muốn nổ tung.

Cô muốn đi, nhưng người kia không cho.

Trần Quốc Bình đến nhanh hơn dự kiến, dường như đã hiểu rõ tính khí của Đào An Di, biết hai người kia không mời nổi cô.

“Trần Quốc Bình, anh có ý gì đây?”

Đào An Di vừa thấy anh đã mắng xối xả, “Bảo người khác điều tra vợ mình, anh đúng là giỏi lắm!”

“Tôi cũng sẽ yêu cầu tự kiểm điểm.”

Trần Quốc Bình nhìn cô, “Vậy bây giờ em nói cho tôi biết, em có làm hay không?”

...

“Không!”

Đào An Di trả lời không chút do dự, “Tôi chỉ mong cô ta c.h.ế.t ngay lập tức, nhưng ai ngờ... cô ta lại có thai.”

Nói đến đây, cô không tự nhiên quay đầu đi chỗ khác.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đúng vậy, chính là như thế!

Nhưng Trần Quốc Bình rõ ràng đã không còn tin lời cô nói.

“Nếu em không làm, vậy hãy để họ điều tra một chút.”

“Cũng là để chứng minh sự trong sạch của mình.”

“Trần Quốc Bình!”

Đào An Di hét lên, “Tôi đang mang thai con của anh đấy, anh lại đối xử với tôi như thế này sao?”

Cô lạnh lùng nhìn anh, cười nhạt, “Tốt, rất tốt!”

“Tôi đi, tôi đi với họ, tất cả đều là do tôi làm!”

Đào An Di nói, “Chính tôi đã chỉ đạo bọn chúng dùng Vương Thái Hồng làm mồi nhử để bắt cóc Chu Chiêu Chiêu, chỉ tiếc là sao không g.i.ế.c c.h.ế.t cô ta!”

Đến cuối câu, cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Giết c.h.ế.t cô ta xong là xong hết, còn phải trao đổi cái gì nữa? Đúng là ngu ngốc!

“Em!”

Trần Quốc Bình không ngờ cô lại nói như vậy, tức giận đến mắt trợn tròn, nhưng Đào An Di hoàn toàn

không sợ.

“Sao? Anh đau lòng rồi hay sao?”

“Anh phải nhớ rõ, tôi mới là vợ anh!”

Cô lớn tiếng nói, “Anh cũng đừng giả vờ không muốn ly hôn, đẩy tôi vào tù, anh sẽ chẳng còn chút áy náy nào khi ly hôn với tôi.”

“Như vậy, người khác cũng không thể chê trách anh.”

Trần Quốc Bình tức đến mức muốn nổ tung, đặt tay lên hông đi tới đi lui trong phòng.

Đào An Di nhìn anh với ánh mắt chế giễu, tưởng rằng anh sẽ im lặng như mọi khi, nhưng anh đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào cô.

“Nếu em nghĩ vậy, tôi cũng không còn cách nào.”

Anh nói, “Nếu chuyện này thực sự liên quan đến em, em yên tâm, tôi cũng sẽ từ chức.”

Không quản lý tốt gia đình, anh - một người chồng - cũng có trách nhiệm.

“Trần Quốc Bình, anh điên rồi sao?”

Đào An Di không ngờ anh lại sẵn sàng từ bỏ sự nghiệp mình yêu thích, “Anh thực sự muốn đẩy tôi vào tù đến vậy sao?”

Trần Quốc Bình run rẩy đưa tay lên ngực, nhắm mắt lại, “Đó cũng là điều bất đắc dĩ.”

Đào An Di là vợ anh, chuyện của cô, anh phải chịu trách nhiệm.

Đào An Di không nói gì nữa, chỉ chăm chăm nhìn Trần Quốc Bình, như thể cô chưa từng thực sự hiểu

người đàn ông này.

“Đi thôi.”

Trần Quốc Bình thở dài, “Vì đứa con trong bụng em, cũng là để giữ thể diện cho chính mình.”

“Trần Quốc Bình,”

Đào An Di lau đi giọt nước mắt không biết từ khi nào đã rơi, “Chúng ta ly hôn đi.”

“Trước khi tôi đi điều tra, chúng ta hãy ly hôn trước đi.”

“Em đừng có làm loạn nữa!”

Trần Quốc Bình nhìn cô, “Đợi xử lý xong chuyện này, chúng ta sẽ nói chuyện của mình.”

Đào An Di không nói gì, liếc nhìn anh, rồi quay sang hai người đang đứng ở cửa - có lẽ đã xấu hổ đến mức muốn độn thổ - nói:

“Đi thôi!”

Nói xong, cô tự mình đi xuống lầu, không nhìn lại Trần Quốc Bình lấy một lần.

Đi được hai bước, cô đột nhiên dừng lại, một tay chống vào tường, tay kia đặt lên bụng.

Bụng... vừa có một cơn đau thoáng qua.

“An Di!”

Trần Quốc Bình lo lắng chạy xuống, đỡ lấy cô, “Em sao vậy?”

“Không có gì.”

Đào An Di đẩy tay anh ra, rồi thẳng lưng bước tiếp.

Trần Quốc Bình đưa tay ra giữa không trung, muốn giữ cô lại, nhưng cuối cùng chỉ có thể rút tay về.

Khi xuống đến sân, Đào An Di ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà.

Nơi này tuy là nhà của cô và Trần Quốc Bình, nhưng chưa bao giờ được cô để mắt tới.

Chỉ coi như một chỗ trọ tạm thời.

Hôm nay, cô chợt có linh cảm mình sẽ rời đi, thậm chí sau này không thể quay lại, Đào An Di mới thực sự nhìn ngắm tòa nhà này.

Cũng trong khoảnh khắc đó, cô mới cảm thấy lưu luyến.

Đào An Di chợt nghĩ đến một vấn đề.

Những việc cô làm, dường như chẳng ảnh hưởng gì đến Chu Chiêu Chiêu, ngược lại chỉ khiến bản thân cô...

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua, ánh mắt cô lập tức kiên định nhìn về phía trước.

Cô không sai.

Nếu Chu Chiêu Chiêu không chen ngang vào giữa cô và Dương Duy Lực, thì cô đã kết hôn với Dương Duy Lực, cũng sẽ không có những chuyện sau này.

Cô cũng không phải kết hôn với Trần Quốc Bình, không phải đến nơi này, không gặp những người đó, và bây giờ cũng không mang thai mà không biết cha đứa bé là ai.

Vì vậy, tất cả đều là lỗi của Chu Chiêu Chiêu!

Đều tại cô ta!

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên không biết suy nghĩ của Đào An Di. Chuyện xe chở Đào An Di đi, cô cũng chỉ biết khi nghe Hứa Quế Chi kể trong bữa tối.

Lúc đó, Dương Duy Lực cũng đang ở nhà ăn cơm.

“Nghe nói An Di bị đưa đi điều tra rồi?”

Hứa Quế Chi vừa múc cháo cho Chu Chiêu Chiêu vừa hỏi Dương Duy Lực, “Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Cả khu đang xôn xao.”

Lúc xe rời đi, có mấy người vợ đang nói chuyện trong sân đã nhìn thấy.

Lúc đó, sắc mặt Đào An Di rất tệ.

Nhưng cụ thể thế nào, không ai biết.

“Trước đây, tôi và Chiêu Chiêu đoán rằng có người biết mối quan hệ thân thiết giữa Vương Thái Hồng và cô ấy, nên mới đưa ra ý đồ này.”

Dương Duy Lực vừa bóc tôm cho Chu Chiêu Chiêu vừa nói.

“Người đó là Đào An Di?”

Hứa Quế Chi không dám tin vào tai mình, “Cô ta... tại sao lại làm vậy?”

Bà không thể hiểu nổi, “Chiêu Chiêu có làm gì phật ý cô ta đâu, sao cô ta cứ phải chống đối Chiêu Chiêu như vậy?”

Lẽ ra, Trần Quốc Bình và Dương Duy Lực thân thiết, thì vợ của họ cũng nên gần gũi.

Nhưng... Đào An Di xem Chu Chiêu Chiêu như kẻ thù vậy.

“Trước đây cô ta hay gây chuyện, tôi còn định khi về Thiểm Tây sẽ nói chuyện với bố cô ta,”

Hứa Quế Chi tức giận nói, “Nhưng chuyện lần này hoàn toàn khác.”

“Lòng dạ phải đen bạc đến mức nào mới làm được chuyện này? Cô ta không nghĩ đến hậu quả nếu Chiêu Chiêu gặp chuyện gì sao?”

Bà sợ hãi nói tiếp, “Mạng sống của cô ta cũng có thể không còn.”

“May mà Chiêu Chiêu phúc lớn mạng lớn, nhưng hình phạt dành cho Đào An Di không thể nhẹ được.”

Nếu ai dám đến xin giảm tội, bà sẽ là người đầu tiên không tha!

Chương 382

DTV-EBOOK

Quả thực là như vậy.

Những lần trước gây chuyện nhỏ nhặt thì còn bỏ qua được, nhưng lần này nếu thực sự là thật, thì tính chất đã trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Đây là chuyện liên quan đến tính mạng con người!

Hứa Quế Chi tức giận kể lại chuyện này với Dương Quyền Đình, “Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám tùy tiện nhận lời gì đó, chúng ta sẽ ly hôn, sau này ba đứa cháu cũng đừng mong chúng gọi anh là ông.”

“Bà già này sao càng ngày càng nóng tính thế? Tôi còn chưa nói gì mà bà đã đem hai chữ ‘ly hôn’ ra dọa rồi?” Dương Quyền Đình bất lực nói.

“Lão Đào hôm qua có đến nhà tìm tôi,” Dương Quyền Đình nói, “Nhưng tôi không biết là chuyện gì, nên đương nhiên không dám nhận lời bừa bãi.”

Đào Chính Diệu chỉ nói rằng Đào An Di từ nhỏ đã được cưng chiều, giờ làm sai chuyện ở bên đó, hy vọng Dương Quyền Đình có thể nói với hai vợ chồng Dương Duy Lực, dù sao cũng là bạn từ nhỏ, hai người đàn ông lại là đồng đội, không cần phải làm căng thẳng quá.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nghe vậy, Dương Quyền Đình dù không biết chuyện gì, nhưng cũng đoán được chắc là chuyện lớn.

Bằng không, Đào Chính Diệu cũng không thể nói như vậy.

...

...

Thậm chí còn lòi cả tình cảm thời thơ ấu giữa hai người ra nói.

Nhưng càng như vậy, Dương Quyền Đình càng không dám nhận lời gì, “Tướng ngoài biên ải, quân lệnh có thể không tuân, huống chi là chuyện của người trẻ, hãy để họ tự giải quyết.”

Lúc đó, ông đã nói như vậy với Đào Chính Diệu.

Nếu biết sớm những việc Đào An Di đã làm, ông đã không nói như thế.

Đào Chính Diệu còn mặt mũi nào đến tìm ông?

Sao?

Chu Chiêu Chiêu và con không sao, vậy những việc Đào An Di làm có thể bỏ qua hết sao?

Nếu như vậy, còn cần pháp luật làm gì?

“Bà nói với Chiêu Chiêu, bảo cô ấy yên tâm dưỡng thai,” Dương Quyền Đình nghiêm túc nói với Hứa Quế Chi, “Chuyện này phải xử lý theo pháp luật, ai nói tình cũng vô dụng.”

Đào Chính Diệu còn dám đến tìm ông?

Ông không tính sổ với hắn đã là may rồi.

Dương Quyền Đình cúp điện thoại, suy nghĩ một lát, vẫn quyết định ra ngoài một chuyến.

Đứa trẻ biết khóc mới có sữa uống.

Một số chuyện ông phải phòng ngừa trước.

Bên nhà họ Đào, kể từ khi Trần Quốc Bình gọi điện về, không khí trong nhà chưa bao giờ tốt đẹp.

Đào Hân Bảo về nhà một lần, sau đó không về nữa.

Về làm gì?

Nghe bác gái khóc lóc ư?

Ngày nào cũng ồn ào, không phải bắt Đào Chính Diệu đi tìm người, là bắt bố mẹ Đào Hân Bảo đi cầu tình.

Ban đầu Đào Hân Bảo không biết chuyện gì, nhưng có lần tình cờ nghe được Đặng Minh Huệ nói chuyện với Đào Chính Diệu, mới biết sự tình.

Trời ạ, Đào An Di đúng là ghê thật.

Sao không lên trời luôn đi?

Lại dám cấu kết với người khác để hại Chu Chiêu Chiêu, đúng là mất hết nhân tính.

Vấn đề là, bác gái cô chỉ cho rằng Đào An Di nhất thời đi vào ngõ cụt, không phải bản ý của cô?

Đào Hân Bảo không phục.

Không phải bản ý là sao?

“Chẳng lẽ hại c.h.ết Chiêu Chiêu mới là bản ý của cô ấy?” Đào Hân Bảo không kìm được xông vào, “Các người biết không? Chiêu Chiêu đang mang thai đấy.”

“Nếu thực sự xảy ra chuyện, đó là bốn mạng người đấy.” Cô tức giận nói, “Mạng sống con gái các người là mạng sống, mạng người khác không phải sao?”

“Đây... đây không phải chưa xác định là cô ấy sao?” Đặng Minh Huệ nói, “Bác biết cháu từ nhỏ đã ghen tị với chị gái, nhưng lần này cháu phải giúp chị ấy.”

“Cháu giúp thế nào?” Đào Hân Bảo cười nhạt, “Cháu không có bản lĩnh lớn như vậy.”

“Cháu... cháu cùng bác đến Tân Cương nhé? Cháu không phải là bạn học của Chu Chiêu Chiêu sao?” Đặng Minh Huệ nói.

Đào Hân Bảo cười.

Cô nói sao đột nhiên gọi cô về, lại còn đối xử tốt với cô như vậy.

Thì ra là chờ ở đây.

“Cháu bận lắm, không có thời gian.” Đào Hân Bảo tự giễu, nhìn bác và bà nội ngồi đó, “Dù có thời gian, cháu cũng sẽ không đi.”

“Các người nên cảm thấy may mắn vì Chiêu Chiêu không sao,” cô nói, “Nhưng nếu là cháu, cháu sẽ giáo dục lại Đào An Di, bảo cô ấy mau khai báo để được khoan hồng.”

Nghe nói, bây giờ cô ta vẫn chưa nhận tội.

Không phải là đang chờ gia đình đến cứu sao?

Còn bảo cô đến Tân Cương nói tình cho Đào An Di?

Không, cô sợ mình đến sẽ không tìm được mà bóp cổ Đào An Di.

Bản thân cô cũng sắp làm mẹ, sao có thể độc ác như vậy?

Bắt Đào An Di nhận tội?

Không, con gái bà không làm chuyện này, con gái bà còn mang thai, sao có thể vào tù?

“Chu Chiêu Chiêu không phải không sao sao? Cô ấy không thể tha thứ cho An An sao?” Đặng Minh Huệ vừa khóc vừa tức giận nói, “Chẳng lẽ nhất định phải bức tử An An mới hài lòng?”

Mấy ngày sau, bố mẹ Đào An Di đến căn cứ.

Họ mang theo một ít quà đến thăm Hứa Quế Chi, nhưng bị bà ngăn lại, “Không dám nhận.”

Đặc sản Thiểm Tây gì đó, họ không thiếu.

Ai biết trong đó có thêm thứ gì không, nếu có... thôi bỏ qua đi.

Đặc sản Thiểm Tây, nếu Chu Chiêu Chiêu muốn ăn, bảo Dương Quyền Đình gửi đến là được.

Hứa Quế Chi nói xong, đóng sập cửa lại.

Không tiếp.

“Đừng để ý đến họ.” Hứa Quế Chi nói với Chu Chiêu Chiêu, “Bây giờ con cứ yên tâm dưỡng thai, chúng ta sinh mấy đứa nhỏ khỏe mạnh là được.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Chuyện của Đào An Di, cô đã không nghĩ đến nữa, kết quả thế nào, quân đội sẽ giải quyết.

Nhưng cô không nghĩ, có người lại không để cô yên.

Đào Chính Diệu và Đặng Minh Huệ bị Hứa Quế Chi từ chối, nhưng không nản lòng, ngồi ở nhà một lúc, Đặng Minh Huệ lại kéo Đào Chính Diệu ra ngoài.

“Lần này, nếu Chu Chiêu Chiêu không đồng ý, tôi sẽ quỳ trước cửa nhà cô ấy không đứng dậy.” Bà không tin, Chu Chiêu Chiêu có thể không cần thể diện?

Lúc họ đến, Hứa Quế Chi vừa ra ngoài.

Chu Chiêu Chiêu đột nhiên thêm cà chua đường, trong nhà lại hết, bà ra ngoài mua một ít.

Tưởng ở nhà có chuyện gì?

Ai ngờ đúng lúc đó, Đào Chính Diệu và Đặng Minh Huệ đến.

Họ gõ cửa, Chu Chiêu Chiêu tưởng Hứa Quế Chi quên đồ, “Mẹ, mẹ quên... sao lại là các người?”

Chu Chiêu Chiêu sững lại, lập tức định đóng cửa, nhưng bị Đặng Minh Huệ nhanh tay chặn lại.

“Chiêu Chiêu, con ở nhà à.” Đặng Minh Huệ cười nói.

Chỉ là nụ cười gượng gạo vì đang tức giận, trông thật khó coi.

“Các người có chuyện gì lát nữa quay lại đi.” Chu Chiêu Chiêu nói xong liền định đóng cửa.

Mục đích của họ là gì, Chu Chiêu Chiêu sao không biết?

Chỉ là cô một mình ở nhà, thực sự không muốn nói chuyện với hai người này.

“Người này sao lại như thế?” Đặng Minh Huệ đẩy mạnh cửa, “Chúng tôi tốt bụng đến thăm, con đối xử với người lớn như vậy sao?”

“Không có chút giáo dục nào!”

Chương 383

DTV-EBOOK

Khi cánh cửa bị đẩy mạnh, Chu Chiêu Chiêu theo bản năng ôm lấy bụng mình lùi lại.

Nghe lời Đặng Minh Huệ, cô chỉ muốn bật cười vì tức giận.

“Thái độ gì đây?” Đặng Minh Huệ giận dữ trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Người lớn? Các người tính là người lớn kiểu gì?” Chu Chiêu Chiêu lùi thêm hai bước, đứng ở vị trí an toàn hơn, “Nhà tôi không chào đón các người, mời ra ngoài.”

“Muốn làm gì vậy?” Đào Chính Diệu kéo vợ đang nổi giận lại, gượng cười nói với Chu Chiêu Chiêu, “Chiêu Chiêu, dì vừa quá xúc động, không có ý đó, cháu đừng giận.”

“Tôi không giận người không đáng,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng đáp, “Mời ra ngoài, không tôi sẽ gọi người.”

“Gọi ai?” Đặng Minh Huệ nói, “Chúng tôi đã hạ mình đến mức này để cầu xin, cháu không thể tha cho An An nhà tôi sao?”

“Hạ mình? Cầu xin?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Xin lỗi, tôi không thấy.”

“Tôi chỉ thấy các người đang bắt nạt người khác,” cô nói tiếp, “Nếu đến vì chuyện Đào An Di, xin lỗi, tôi không giúp được.”

...

“Sao không giúp được?” Đặng Minh Huệ nói, “Chỉ cần cháu nói với cấp trên rằng cháu không sao, chúng tôi vận động thêm, An An nhà tôi sẽ được thả.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn Đặng Minh Huệ, rồi nhìn Đào Chính Diệu.

Đào Chính Diệu đỏ mặt, “Chiêu Chiêu, bác đảm bảo, lần này An An được thả, chúng tôi sẽ đưa nó đi xa, không bao giờ xuất hiện trước mặt cháu.”

“Đồng chí Đào,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Tôi không phải thánh nhân, cũng không tin những lời hứa này.”

Đào An Di trở nên như hôm nay, chính là do hai người này nuông chiều.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô ta suýt g.i.ết tôi, tôi không đá xuống giếng đã là khoan dung, sao còn bắt tôi xin tha cho kẻ hại mình?” Chu Chiêu Chiêu không hiểu nổi logic của họ.

Không trách lại nuôi được đứa con gái ích kỷ, liều lĩnh như Đào An Di.

“Cháu không phải không sao rồi sao?” Đặng Minh Huệ khóc lóc, “Hơn nữa, An An nhà tôi bị oan.”

“Tôi hiểu con gái tôi, nó là đứa tốt, không làm chuyện này,” bà tiếp tục, “Chắc có hiểu lầm gì đó.”

“Có lẽ nó bị kẻ xấu lợi dụng, nhất định là vậy.”

“Chiêu Chiêu, dì biết trước đây đối xử không tốt với cháu,” Đặng Minh Huệ muốn nắm tay Chu Chiêu

Chiêu, nhưng cô cảnh giác cao độ, lập tức tránh ra.

“Dì xin lỗi, tha thứ cho dì,” vừa khóc vừa cúi đầu, “Tha cho An An nhà dì.”

“Tôi cũng xin lỗi,” Đào Chính Diệu cũng cúi đầu, “Xin tha mạng cho An An.”

“Các người làm gì thế?”

Mấy người hàng xóm nghe động chạy lên, chứng kiến cảnh này.

Vương đại nương nhanh chóng đứng che Chu Chiêu Chiêu, bảo cô gái trẻ: “Đi gọi Hứa Quế Chi ngay, nói có người đến bắt nạt con dâu bà ấy.”

“Chúng tôi không có,” Đặng Minh Huệ mặt xám xị.

Bà cho rằng Chu Chiêu Chiêu quá mưu mô, cố tình gây ồn ào để mọi người chứng kiến cảnh họ nhục nhã!

Đào Chính Diệu cũng thấy xấu hổ, chưa bao giờ phải hạ mình như vậy trước một đứa trẻ.

“Chiêu Chiêu, chúng tôi đã thể hiện thành ý,” ông nén giận nói, “Cháu không thể nượng bộ sao?”

“Sau này về Thiểm Tây, còn gặp nhau,” ông cười nhạt, “Làm người nên chừa đường lui.”

Đây là đang đe dọa.

Chu Chiêu Chiêu cảm ơn Vương đại nương trước, rồi nhìn Đào Chính Diệu: “Tôi cũng khuyên ông, mọi chuyện nên có chừng mực.”

“Nếu các người cứ ép buộc như vậy,” cô lạnh lùng nói, “Xin lỗi, đứa con trong bụng tôi cũng không

đồng ý.”

Đặng Minh Huệ: “Cháu muốn dì quỳ xuống cầu xin sao?”

“Đặng Minh Huệ, người làm gì?” Hứa Quế Chi hằm hằm bước lên, “Người có quỳ c.h.ế.t cũng vô ích!”

“Hai người làm gì thế? Đào Chính Diệu, người từng là lãnh đạo, sao làm chuyện này?”

“Con An Di nhà người hại Chiêu Chiêu thế nào rồi?” Bà run lên vì giận, “Sao còn mặt mũi đến đây?”

“Đây không phải cầu xin, mà là ép buộc, trói buộc đạo đức!” Hứa Quế Chi quát, “Các người mù sao? Không thấy nó sắp sinh sao?”

“Đến nhà bắt nạt đàn bà có thai, các người là sát nhân!” Bà tuyên bố, “Từ nay hai nhà đoạn tuyệt!”

“Chị ơi, chúng tôi không có ý đó,” Đào Chính Diệu thấy Hứa Quế Chi liền mất hết khí thế.

“Tôi quỳ xuống đây,” Đặng Minh Huệ khóc lóc quỳ xuống, “Xin tha cho An An!”

“Nó còn trẻ, vào tù thì đời tàn rồi!”

“Nhưng khi làm chuyện đó, nó có nghĩ đến Chiêu Chiêu và ba đứa bé không?” Hứa Quế Chi nói, “Kẻ xấu phải trừng phạt!”

“Tôi đổi mạng được không?” Đặng Minh Huệ nhu nhu điên, đỏ mắt nói, “Lấy mạng tôi đổi mạng An An!”

Nói xong, bà nhìn xung quanh, lao đầu vào tường.

“Ngăn bà ấy lại!”

“Chiêu Chiêu!”

“Bụng tôi!”

Chương 384

DTV-EBOOK

“Bụng tôi...”

Chu Chiêu Chiêu ôm bụng kêu lên đau đớn, “Đau quá!”

Đặng Minh Huệ đứng như trời trồng, mặt tái mét, “Tôi... tôi không làm gì cả, là cô ấy, là cô ấy...”

Bốp!

Lời nói của Đặng Minh Huệ chưa kịp dứt, Hứa Quế Chi đã xông tới tát thẳng vào mặt bà ta một cái.

“Muốn c.h.ế.t thì đi chỗ khác mà chết!” Hứa Quế Chi giận dữ mặt đỏ bừng, “Đừng có lại hại nhà tôi nữa!”

“Nếu Chiêu Chiêu có chuyện gì, tôi sẽ liều mạng với bà!” Bà lạnh lùng nói.

“Chiêu Chiêu, con thấy thế nào rồi?” Hứa Quế Chi vội đỡ Chu Chiêu Chiêu ra ngoài, “Chúng ta đi bệnh viện ngay.”

Tay bà run rẩy khi nắm lấy cánh tay con dâu, lòng đầy lo lắng.

...

...

Lần đầu không bảo vệ được Chu Chiêu Chiêu, lần thứ hai vẫn thất bại, Hứa Quế Chi giờ chỉ muốn c.h.ế.t đi cho xong.

“Nhanh lên, nhanh lên!” Những người xung quanh vội dạt ra nhường đường.

“Hai người còn đứng đây làm gì?” Vương đại nương lạnh lùng nhìn Đặng Minh Huệ và chồng, “Còn chưa đủ hại người sao? Chủ nhà không có nhà mà vẫn lì lợm ở đây, định ăn trộm đồ à?”

Đặng Minh Huệ: “...Bà già này, bà không thấy bà ta đánh tôi sao? Bà ta dám đánh tôi!”

Lúc này, Hứa Quế Chi giận quá nên tát rất mạnh, khiến một bên mặt Đặng Minh Huệ sưng đỏ.

“Đánh bà... đáng đời!” Vương đại nương khinh bỉ nói, “Nếu con dâu tôi bị như vậy, tôi sẽ vào bếp lấy d.a.o c.h.é.m bà ngay.”

Loại người ti tiện như bà ta sao còn tồn tại trên đời?

“Cút ngay!” Vương đại nương quát lên, xua tay đuổi hai người ra ngoài rồi đóng sập cửa nhà Chu Chiêu Chiêu lại, “Thật là xui xẻo, trên đời này lại có kẻ trơ trẽn đến thế!”

“Chả trách lại nuôi dạy ra một đứa con gái độc ác như vậy.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đi thôi, đi thôi,” Vương đại nương nói với mấy người xung quanh, “Ở gần loại người này thêm chút nữa là ngạt thở.”

“Đồ rác rưởi!” Một bà khác nhổ nước bọt tỏ vẻ khinh thường.

Đặng Minh Huệ: “...”

Định mắng lại nhưng bị Đào Chính Diệu kéo lại:
“Thôi đi, bà đến đây để cầu xin hay gây sự?”

Đến xin lỗi mà lại khiến Chu Chiêu Chiêu phải nhập viện, nếu có chuyện gì nữa, con gái họ sẽ không còn đường cứu.

Đặng Minh Huệ giật mình nhận ra mục đích ban đầu của họ.

“Lão Đào,” Bà ta đột nhiên sợ hãi năm c.h.ặ.t t.a.y chồng, “Anh... anh nghĩ xem, nếu Dương Duy Lực biết vợ anh ta bị chúng ta làm nhập viện, liệu anh ta có cầm d.a.o đến g.i.ế.c chúng ta không?”

Lúc này chỉ chăm chăm đối đầu Chu Chiêu Chiêu mà quên mất chồng cô ta – Dương Duy Lực, từ nhỏ đã nổi tiếng là “tiểu bá vương” trong khu tập thể, dám đánh cả những đứa cao hơn mình một đầu.

Sau này, khi Dương Quyền Đình bị liên lụy phải về quê, Dương Duy Lực sống với bà nội. Dù nhiều người muốn hãm hại, nhưng chưa ai làm được gì cậu.

Lúc đó, cậu chỉ là một đứa trẻ.

Sau này, Dương Quyền Đình trở về, nhưng hai cha con lại không hợp nhau.

Có lần, Đặng Minh Huệ đem chuyện này ra chế giễu, bị Dương Duy Lực nghe thấy.

Cậu không động đến bà ta, nhưng kéo anh trai Đào An Di ra đánh một trận tơi bời.

Kết quả là, cậu con trai xuất sắc của bà mỗi lần gặp Dương Duy Lực đều run lẩy bẩy.

“Bà nên cảm ơn vì tôi không đánh phụ nữ.” Ánh mắt Dương Duy Lực lúc đó lạnh như băng, “Nếu còn

lần sau, tôi sẽ không ngần ngại.”

Dù chỉ là vài lời đơn giản, nhưng khiến Đặng Minh Huệ sợ đến mất ăn mất ngủ.

Bà chưa từng thấy ánh mắt nào đáng sợ như vậy – ánh mắt của kẻ từng giết người.

Lúc đó, Dương Duy Lực vừa từ chiến trường trở về.

Đặng Minh Huệ xấu hổ, định đến nhà họ Dương gây chuyện, nhưng ông nội chồng lúc còn sống đã nói: “Đứa bé đó từng ra chiến trường, các người tránh xa nó ra, đừng trêu vào.”

Lâu rồi bà ta quên khuấy câu nói đó, nhưng giờ lại chợt nhớ ra.

“Lão Đào... anh đỡ tôi một chút, tôi... tôi không đi nổi nữa.”

Đào Chính Diệu: “...”

Thú thật, sau khi nghe vợ nhắc, ông ta cũng thấy sợ.

“Thôi... chúng ta đi nhanh đi.” Ông vội đỡ vợ xuống cầu thang.

Nhưng Đặng Minh Huệ vô tình giẫm lên ngón chân cái của chồng, khiến ông ta suýt kêu lên đau đớn.

Hai người lếch thếch bước xuống, ai ngờ lại gặp ngay Dương Duy Lực đang vội vã trở về.

Hôm nay, Dương Duy Lực đến cơ quan như thường lệ, nhưng không hiểu sao cảm thấy bồn chồn khó chịu.

Cuối cùng, anh xin phép Chính ủy Triệu về nhà sớm.

Trên đường về, anh còn nghĩ đến việc xin nghỉ phép để ở bên vợ những ngày sắp sinh.

Chu Chiêu Chiêu mang thai ba đứa trẻ, điều này khiến anh không khỏi lo lắng.

Người ta sinh một đứa đã như đi qua cửa tử, vợ anh lại mang ba.

“Á!”

Đặng Minh Huệ nhìn thấy Dương Duy Lực như nhìn thấy ma, hét lên một tiếng.

“Hai người đến đây làm gì?” Dương Duy Lực nheo mắt.

Hôm qua, anh biết hai người này đến căn cứ, cũng biết họ bị Hứa Quế Chi từ chối.

Anh định trưa nay sẽ tìm gặp họ, nhưng giờ họ lại xuất hiện dưới nhà mình.

“Không... chúng tôi không làm gì cả.” Đặng Minh Huệ hoảng hốt nói, kéo tay chồng, “Chúng ta đi thôi.”

Hai vợ chồng vội vã bước đi, nhưng chưa được ba bước đã nghe tiếng Dương Duy Lực:

“Dừng lại.”

“Bà sợ như vậy, là vì đã làm chuyện gì có lỗi?”

Đặng Minh Huệ: “...”

“Bà đến gặp vợ tôi? Nói những lời khó nghe?” Giọng anh lạnh như băng, “Tôi cảnh cáo, nếu còn xuất hiện trước mặt vợ tôi, Đào An Di sẽ vĩnh viễn không thể ra tù.”

“Anh không được làm thế!” Đặng Minh Huệ kêu lên, “Anh lợi dụng chức quyền để trả thù, không sợ chúng tôi tố cáo sao?”

“Vậy là vợ tôi gặp chuyện rồi?” Dương Duy Lực không trả lời, chỉ biến sắc mặt, quay người chạy vội lên lầu.

“Đi nhanh!” Đào Chính Diệu thúc giục vợ.

Dương Duy Lực lên nhà không thấy ai, ắt biết có chuyện.

“Tìm Quốc Bình đi.”

Trần Quốc Bình là người thân thiết với Dương Duy Lực, hy vọng có thể nhờ anh ta giúp đỡ.

Chương 385

DTV-EBOOK

Đặng Minh Huệ nhìn thấy Dương Duy Lực, sợ đến mức chân run rẩy không bước nổi. Nghe lời Đào Chính Diệu, bà ta vội kéo chồng bỏ chạy.

“Đúng rồi, tìm Quốc Bình, đi tìm Quốc Bình ngay...” Đặng Minh Huệ lúc này chạy nhanh hơn ai hết, hoàn toàn quên mất vẻ kiêu ngạo lúc đến.

Bà ta cũng quên rằng vì giận Đào An Di bị bắt, bà đã ghét cả Trần Quốc Bình, nên lần này đến đơn vị không báo trước mà thuê phòng ở nhà khách.

Chạy một đoạn, hai người chợt nhận ra: Họ... không biết nhà Trần Quốc Bình ở đâu cả!

Hai người đờ mặt ra.

Muốn hỏi đường, nhưng những người xung quanh đều là người đã chứng kiến chuyện lúc nãy, đang chỉ trỏ họ với ánh mắt khinh bỉ.

Chỉ đường cho họ?

Không ném rau thối vào mặt đã là may!

...

...

“Khỉ gió... đồ vô liêm sỉ!”

“Cả nhà toàn đồ xấu xa!”

“Đồ gan đen ruột đen!”

Dù không ai ném đồ, nhưng lời nguyên rủa không ngớt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ai nấy đều tức giận.

Sao lại có loại người như vậy?

Đến nhà người ta xin lỗi mà còn ngang ngược, thật là mở mang tầm mắt!

“Nuôi được cái Đào An Di ấy, bản thân cũng chẳng ra gì,” Vương đại nương giận dữ nói, “Đúng là đồ yêu tinh hại người!”

“Cô Chu thật là xui xẻo mới gặp phải hai mẹ con gan đen này!”

“Vô liêm sỉ!”

“Nếu cô Chu có chuyện gì, tôi nhất định sẽ tìm lãnh đạo phân bua,” một phụ nữ trẻ nói, “Người tốt toàn bị ganh ghét!”

Ghen ghét?

Con gái bà ta ưu tú như vậy, làm sao phải ghen với Chu Chiêu Chiêu - một cô gái quê mùa?

Đặng Minh Huệ nghe đến đây liền muốn xông lên tranh luận.

“Thôi, đi nhanh đi!” Đào Chính Diệu xấu hổ không chịu nổi, kéo vợ bỏ đi, “Đến khu thí nghiệm tìm Quốc Bình!”

Hỏi đường ở đây là vô ích, hơn nữa giờ này Trần Quốc Bình chắc không có nhà.

Khu thí nghiệm họ biết đường, hôm trước tiểu chiến sĩ đã chỉ cho họ.

Hai vợ chồng vội chạy, không chạy thì đợi Dương Duy Lực tới sao?

Vừa nghĩ vậy, quay đầu đã thấy Dương Duy Lực từ trên lầu đi xuống. Đặng Minh Huệ sợ hãi, không nói hai lời lập tức bỏ chạy.

Tốc độ khiến Đào Chính Diệu phải kinh ngạc.

Đây có phải là Đặng Minh Huệ - người thường đi vài bước đã kêu mệt - mà ông ta biết không?

Dương Duy Lực bước ra khỏi lối đi, có người vội báo: “Mau đến bệnh viện đi! Vợ anh bị hai kẻ vô liêm sỉ kia làm cho đau bụng phải nhập viện rồi!”

Dương Duy Lực: “...”

Anh muốn xông lên đánh cho hai người kia một trận, nhưng giờ quan trọng hơn là tình hình của Chu Chiêu Chiêu.

...

Về phía Chu Chiêu Chiêu, lúc trong nhà, khi thấy Đặng Minh Huệ thật sự định đ.ã.m đầu vào tường, cô thật sự hoảng hốt, bụng cũng đau theo.

Nhưng sau khi xuống lầu, cơn đau dường như dịu đi. Thấy Hứa Quế Chi lo lắng, cô vội nói: “Mẹ ơi, con không sao, bụng đã đỡ đau rồi.”

“Sao lại không sao?” Hứa Quế Chi tức giận, “Đặng Minh Huệ đồ khốn, đợi con sinh xong, xem ta có g.i.ế.c bả không!”

Đây là lần đầu Chu Chiêu Chiêu thấy Hứa Quế Chi giận dữ như vậy.

Vốn là người hiền hậu ấm áp, giờ cũng nghiêng răng tức giận.

“Vào viện nằm cho yên tâm,” Hứa Quế Chi dịu giọng, “Mẹ cũng đỡ lo.”

Bà không dám nghĩ, nếu lúc này Đặng Minh Huệ đ.â.m đầu thật...

Bà không quan tâm Đặng Minh Huệ có sao không, chỉ sợ xui xẻo ảnh hưởng đến Chu Chiêu Chiêu, nhất là khi cô sắp sinh.

“Ta phải chăm sóc tốt cho con trước đã,” Hứa Quế Chi vừa đi vừa nói, “Con là quan trọng nhất, chỉ cần con bình an là được.”

Chỉ cần Chu Chiêu Chiêu an toàn, mọi thứ khác không quan trọng.

“Nghe lời mẹ chồng là đúng,” Vương đại nương nói theo. Hai người đỡ Chu Chiêu Chiêu ngồi lên xe đẩy trong sân, Vương đại nương kéo phía trước, Hứa Quế Chi đỡ phía sau.

Chiếc xe đẩy này Hứa Quế Chi đã mượn từ mấy hôm trước, để phòng bất trắc.

Ai ngờ lại dùng đến lúc này.

Đến bệnh viện, Hứa Quế Chi lại một phen hoảng hốt.

“Ra m.á.u rồi,” Phạm Thúy Linh kiểm tra xong nói, “Phải nhập viện ngay.”

Còn chưa đến ngày dự sinh 20 ngày, nhưng sinh ba thường sẽ dễ sớm.

Sau khi kiểm tra thêm, Chu Chiêu Chiêu được đưa thẳng vào phòng mổ.

Hứa Quế Chi: “...”

Bà nắm tay Phạm Thúy Linh: “Bác sĩ, con bé sẽ không sao chứ?”

“Không sao đâu, bác đừng lo,” Phạm Thúy Linh an ủi, “Dương Duy Lực đâu? Gọi anh ấy đến ngay, cần ký giấy phẫu thuật.”

“Đồ chuẩn bị sinh em bé đã sẵn sàng chưa?” Bà hỏi tiếp, “Mang theo luôn đi.”

Nói xong, bà vào phòng mổ.

Hứa Quế Chi chân tay bủn rủn.

Sao... sao chưa đến ngày đã phải sinh rồi?

“Chị ơi, phải giữ bình tĩnh,” Vương đại nương đỡ bà, “Số điện thoại đơn vị con trai chị là bao nhiêu? Tôi đi gọi giúp.”

“Tôi... số điện thoại là gì ấy nhỉ?” Hứa Quế Chi đầu óc trống rỗng.

“Thôi để tôi đi hỏi vậy,” Vương đại nương nói.

Vừa quay đi đã suýt đ.ã.m vào người. Ngẩng lên nhìn: “Duy Lực! Con đến rồi!”

“Con trai...” Hứa Quế Chi thấy Dương Duy Lực như tìm được điểm tựa, “Chiêu Chiêu vào phòng sinh rồi.”

“Mẹ, cô ấy thế nào rồi?” Dương Duy Lực hỏi.

“Mẹ... mẹ không biết,” Hứa Quế Chi nói, “Ra máu, bác sĩ kiểm tra xong đưa vào luôn.”

Dương Duy Lực: “...”

“Duy Lực à,” Vương đại nương nói, “Đồ chuẩn bị cho em bé phải mang đến ngay. Nếu bận quá, cháu nói vị trí, bà đi lấy giúp.”

Đồ đã chuẩn bị sẵn nhưng chưa gom lại một chỗ, nếu để bà tự tìm chắc không xong.

“Để... mẹ về cùng bác,” Hứa Quế Chi nói, rồi dặn Dương Duy Lực, “Con ở đây trông Chiêu Chiêu, mẹ về lấy chăn bọc em bé.”

“Vâng,” Dương Duy Lực gật đầu.

Nhưng khi Hứa Quế Chi quay lại bệnh viện, bà giật mình:

Dương Duy Lực đã biến đâu mất!

Chương 386

DTV-EBOOK

Khu thí nghiệm gần cổng đông, trong khi nhà Dương Duy Lực cũng nằm ở hướng đó.

Đặng Minh Huệ và Đào Chính Diệu hồi hải chạy về phía khu thí nghiệm, dừng lại thở hổn hển một đoạn mới dám ngoái đầu nhìn lại.

Phía sau, không có bóng người đuổi theo, càng không thấy Dương Duy Lực.

“Chắc... chắc hẳn không đuổi theo đâu,” Đào Chính Diệu vừa thở vừa nói.

“Ừ,” Đặng Minh Huệ gật đầu, “Thằng sói này sao vẫn đáng sợ như hồi nhỏ vậy?”

Đào Chính Diệu đồng tình. Ánh mắt Dương Duy Lực lúc này suýt làm ông ta mềm chân.

Trong mấy đứa con nhà họ Dương, ông ta ghét nhất vẫn là Dương Duy Lực.

Nhưng hai người không dám nghỉ lâu, chỉ sợ Dương Duy Lực đột nhiên xuất hiện.

Ai ngờ, khi họ đến khu thí nghiệm, lại được báo Trần Quốc Bình hôm nay nghỉ phép, không có mặt.

...

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nghỉ phép?” Đào Chính Diệu không tin, “Các anh đi làm còn được nghỉ phép à?”

Không phải có việc là tự đi sao?

“Vâng, Phó đoàn Trần hiện không có ở đơn vị,”
tiểu chiến sĩ gác cổng trả lời.

“Hẩn tránh mặt chúng ta đây,” Đặng Minh Huệ thì
thào với chồng.

Nhưng họ quên mất một điều: Họ đến căn cứ mà
không báo trước cho Trần Quốc Bình.

Nghĩa là, Trần Quốc Bình căn bản không biết họ
đến.

“Cháu có biết anh ấy đi đâu không?” Đào Chính
Diệu hỏi.

Tiểu chiến sĩ lắc đầu cười.

Anh ta chỉ là lính gác, làm sao biết động tĩnh của
cấp trên?

“Tôi nghĩ hẳn cố tình tránh chúng ta,” Đặng Minh
Huệ nói.

Đào Chính Diệu ban đầu không nghĩ vậy, nhưng
giờ cũng nghi ngờ.

Liệu Trần Quốc Bình có phải tránh mặt họ nên
vắng mặt? Hay cố ý bảo lính gác nói vậy?

Đúng là vợ chồng cùng một giuộc!

Thực ra, Trần Quốc Bình hôm nay thật sự xin
nghỉ.

Vụ Đào An Di gây xôn xao khắp căn cứ, khiến anh
mấy ngày nay làm việc không có tinh thần.

Anh đã xin lãnh đạo cho chuyển ngũ sau khi vụ
việc kết thúc.

Anh không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại quân
ngũ.

Nhưng lãnh đạo không đồng ý: “Lão vất vả lắm mà về đây, chưa làm được tích sự gì đã muốn chuồn?”

“Trần Quốc Bình, mày còn là quân nhân không? Ngã ở đâu thì đứng dậy ở đó,” vị lãnh đạo nói, “Vụ này của hai vợ chồng có đặc thù riêng, không liên quan đến mày.”

Ai cũng biết hai người đang ly hôn, làm sao Trần Quốc Bình có thể dính líu đến âm mưu của Đào An Di?

Hơn nữa, tính cách Trần Quốc Bình lãnh đạo hiểu rõ, nếu biết chuyện, anh đã ngăn cản từ đầu.

“Dĩ nhiên, trách nhiệm thiếu giám sát mày phải gánh,” lãnh đạo nói, “Kết quả xử lý cụ thể sẽ được thông báo sau.”

“Giờ mày tập trung vào nhiệm vụ,” lãnh đạo vỗ vai anh, “Đừng nghĩ đến chuyển ngũ nữa.”

Đào ngũ? Không thể! Dưới trướng ông không có kẻ hèn nhát.

Bị mắng xong, Trần Quốc Bình lại thấy lòng nhẹ nhõm, nghiêm trang giơ tay chào: “Xin lãnh đạo yên tâm, chỉ cần quân đội cần, tôi sẵn sàng hy sinh.”

“Cút đi!” Lãnh đạo mắng yêu, “Lo mà sống tốt vào.”

Sống tốt để xây dựng vùng đất khô cằn này.

Ra khỏi phòng lãnh đạo, Trần Quốc Bình lòng nặng trĩu. Tâm trạng này không thích hợp làm việc, anh liền rẽ vào khu nhà đất của Vương thị.

Mấy ngày xảy ra chuyện, không biết Vương thị và Tiểu Hoa thế nào?

Đến nơi, Vương thị vừa làm xong món thịt kho tàu, chuẩn bị gánh hàng đi bán.

“Mẹ, để con giúp,” Trần Quốc Bình vội đỡ lấy đòn gánh, “Hai người vẫn đi bán ạ?”

“Ừ,” Vương thị nhìn anh thở dài, “Bên đó chưa xong sao?”

Mấy ngày bán hàng, bà cũng nghe chuyện Đào An Di.

“Con tính sao?” Bà hỏi, “Tội nghiệp, nó cũng sắp làm mẹ rồi, sao nỡ lòng?”

Sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Trần Quốc Bình trầm mặc một lúc mới nói: “Con cũng không biết.”

Đào An Di đang mang thai con anh.

Vương thị không biết nói gì hơn, mẹ con im lặng đi đến cửa hàng Lưu Thục Mai.

Trần Quốc Bình giúp bày hàng xong, xoa đầu Tiểu Hoa: “Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Lời vừa dứt, có người chạy đến hốt hoảng: “Phó đoàn Trần, anh mau đến bệnh viện!”

...

Bệnh viện.

Cửa phòng sinh đóng chặt, Dương Duy Lực đi lại như con thoi, áp tai vào cửa nghe ngóng nhưng không thấy gì.

Lúc này, anh chỉ muốn tát mấy cái vào mặt mình.

Sao không xin nghỉ phép sớm?

Hoặc ít nhất, khi biết Đặng Minh Huệ đến căn cứ, nên ở nhà.

Sao anh lại đi làm?

Nghĩ vậy, Dương Duy Lực thật sự tát mình một cái.

Đúng lúc đó, cửa phòng sinh mở, một y tá bước ra, nhìn thấy Dương Duy Lực liền hỏi: “Gia đình Chu Chiêu Chiêu đâu?”

“Tôi... tôi đây,” Dương Duy Lực vội đáp.

“Sản phụ đã mở cổ tử cung, anh cần ký vào giấy phẫu thuật,” y tá nói.

“Vợ tôi thế nào rồi?” Anh lo lắng hỏi, “Được, tôi ký.”

Tay run rẩy ký tên xong, anh níu y tá lại: “Cô có thể hỏi giùm bác sĩ Phạm, tôi muốn vào phòng sinh cùng vợ được không?”

Y tá ngó người: “Chưa... chưa từng có trường hợp nào.”

Đàn ông nào lại vào phòng sinh? Chưa từng nghe nói!

Một số nhà còn cho đó là điềm xui, không cho đàn ông lại gần.

“Cô hỏi giúp tôi,” Dương Duy Lực nói, “Chưa có không có nghĩa là không được phép, đúng không?”

Cũng có lý.

“Vâng, anh đợi ở đây, tôi vào hỏi,” y tá nói.

Dương Duy Lực gật đầu sốt ruột.

Kết quả là khi Hứa Quế Chi vội vã quay lại, không thấy bóng dáng con trai đâu.

“Nó đi đâu rồi?” Bà ngơ ngác, muốn đi tìm nhưng sợ trong phòng có việc cần người nhà.

Bà không biết, Dương Duy Lực đã vào phòng sinh. Và may mắn thay, nếu không có anh ở đó, Chu Chiêu Chiêu có lẽ đã gặp nguy hiểm.

Chương 387

DTV-EBOOK

Về sau này, mỗi khi nhớ lại ca phẫu thuật hôm đó, Phạm Thúy Linh vẫn dùng hai chữ “kinh hãi” để miêu tả.

Khi y tá vào hỏi ý kiến về yêu cầu của Dương Duy Lực, bà đã do dự.

Bởi lẽ, như y tá nói, chưa từng có tiền lệ đàn ông vào phòng sinh cùng vợ.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu là trường hợp đặc biệt.

Ba con một lúc, hiếm gặp lắm.

Phạm Thúy Linh chỉ suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Cho anh ấy vào đi.”

Sau này, bà vô cùng mừng vì quyết định đó. Nếu hôm đó Dương Duy Lực không có mặt, không biết Chu Chiêu Chiêu có vượt qua được không.

Dương Duy Lực được hướng dẫn khử trùng rồi bước vào phòng sinh. Lúc này, Chu Chiêu Chiêu vẫn còn tỉnh táo.

Cô đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa y tá và bác sĩ. Nếu là sinh thường, có lẽ cô đã không sợ đến thế.

...

Nhưng hôm nay gặp phải sự cố từ Đặng Minh Huệ, con phải chào đời sớm, khiến cô không khỏi hoảng sợ.

Dương Duy Lực nắm c.h.ặ.t t.a.y cô: “Đừng sợ, anh ở đây với em, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu, nước mắt lăn dài.

Cơn đau bụng khiến cô không nói nên lời.

“Đau thì cắn vào tay anh.” Dương Duy Lực đưa tay ra, nhưng cô lắc đầu cười.

“Cổ tử cung đã mở gần hết rồi,” Phạm Thúy Linh đến bên cười nói, “Chiêu Chiêu, tin tôi đi, chúng ta cùng cố gắng, các bé sẽ chào đời an toàn.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu đầy biết ơn: “Vâng.”

Đứa đầu tiên ra đời khá suôn sẻ, nhưng đến đứa thứ hai, sức lực cô gần như kiệt quệ.

Và điều đáng sợ nhất đã xảy ra.

Đứa thứ ba ngôi ngược, cộng thêm việc Chu Chiêu Chiêu băng huyết, phải truyền m.á.u khẩn cấp.

“Truyền m.á.u của tôi,” Dương Duy Lực nói, “Tôi nhóm m.á.u O.”

Phạm Thúy Linh giật mình, lập tức yêu cầu chuẩn bị truyền máu. Lúc này, Chu Chiêu Chiêu đã bắt đầu mê man.

Dương Duy Lực liên tục gọi tên cô, nói chuyện không ngừng.

“Anh đã nghĩ tên cho các con rồi,” anh nói, “Lúc đi làm nhiệm vụ, không thể liên lạc với bên ngoài, nhớ em và con, anh toàn nghĩ tên.”

“Con gái đặt tên là Nguyệt, con trai thì Tinh Thần.”

Lúc đó chưa biết cô mang thai ba, nhưng có lẽ là duyên trời, anh nghĩ đến ba cái tên.

Con gái là Dương Gia Nguyệt, con trai là Dương Gia Tinh hoặc Dương Gia Thần.

Tinh tú, nhật nguyệt, đều là ý nghĩa tốt đẹp.

“Em bảo để bố đặt tên cơ mà?” Chu Chiêu Chiêu yếu ớt nói.

Để Dương Quyền Đình đặt tên chứ.

“Anh mới là bố chúng,” Dương Duy Lực nói, “Ông nội đặt tên ở nhà thôi.”

“Miễn không phải là Thăng Cu, Con Đĩa gì đó là được.”

“Em đau lắm không?” Anh xót xa hỏi, “Em cắn vào tay anh đi, anh không sợ đau.”

“Chiêu Chiêu, đừng ngủ, được không?” Dương Duy Lực không biết mình đã khóc từ lúc nào, “Ráng thêm chút nữa, một chút thôi, con sắp ra rồi.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu giờ chẳng còn chút sức lực nào. “Dương Duy Lực... nếu, em nói nếu nhé...”

“Không có nếu nào hết,” anh ngắt lời, “Anh không muốn nghe em nói mấy lời tiêu cực.”

“Xin lỗi,” cô khóc nói, “Em vẫn còn nợ anh một câu xin lỗi.”

“Hôm đó anh muốn ăn cơm rang, không phải em không muốn làm cho anh đâu.”

Ý thức cô giờ đã mơ hồ, không phân biệt được đây là kiếp trước hay kiếp này.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy đợi em sinh xong, khỏe lại rồi làm cho anh,” anh nói, “Xin em, Chu Chiêu Chiêu, đừng bỏ anh một

mình.”

Y tá bên cạnh quay đi lau nước mắt. Cô ấy muốn khóc quá.

“Chu Chiêu Chiêu, đừng bỏ cuộc,” Phạm Thúy Linh nói, “Cố chịu đựng một chút, có thể hơi đau...”

Thai ngôi ngược, bà phải dùng tay chỉnh lại.

“Hai người giữ chặt cô ấy,” bà nói với hai trợ tá, “Để cô ấy ngậm vật gì đó vào miệng.”

Cuối cùng, vật đó không biết từ khi nào đã trở thành cánh tay Dương Duy Lực.

Anh vừa truyền máu, vừa để cô cắn vào tay.

Nỗi đau sinh con chỉ người từng trải mới hiểu, mà Chu Chiêu Chiêu còn đau gấp ngàn lần.

Bởi phải đưa tay vào chỉnh ngôi thai...

Đau đến mức nào, cuối cùng khi đứa bé chào đời, Chu Chiêu Chiêu đã ngất đi vì đau.

“Anh có muốn xem các con không?” Sau khi khâu xong, Phạm Thúy Linh nhìn Dương Duy Lực đang ngồi cứng đờ nói, “Ba đứa bé đều ổn.”

“Chúc mừng, hai trai một gái.”

“Khi nào cô ấy tỉnh lại?” Dương Duy Lực như không nghe thấy lời bác sĩ, hỏi.

“Cô ấy quá mệt rồi,” Phạm Thúy Linh nói, “Đêm nay cần theo dõi sát, có lẽ mai sẽ tỉnh.”

Máu từ phần dưới của Chu Chiêu Chiêu vẫn chưa cầm, cần tiếp tục quan sát.

Dương Duy Lực muốn đứng dậy, nhưng vừa nhúc nhích đã ngã ngổ xuống ghế.

“Để... để tôi nghỉ một chút.”

Lúc này, anh dường như không đứng lên nổi.

Phạm Thúy Linh lắc đầu: “Vậy tôi đưa các bé ra trước.”

Bà lại một lần nữa cảm động trước tình cảm của Dương Duy Lực dành cho vợ.

Không như một số đàn ông, vợ sinh xong chỉ mãi nhìn con, bỏ mặc vợ.

Đặt ba đứa bé cạnh giường Chu Chiêu Chiêu, Dương Duy Lực mới liếc nhìn chúng.

Ba tiểu yêu tinh này suýt nữa đã cướp đi mạng sống của mẹ chúng.

Một đứa bắt đầu khóc, anh nhíu mày: “Mẹ tôi chắc đang ở ngoài, đưa các cháu cho bà ấy đi.”

“Ở đây sẽ ảnh hưởng đến Chiêu Chiêu nghỉ ngơi.”

Phạm Thúy Linh: “...”

Chưa thấy người cha nào ghét con như vậy.

“Thôi, đẩy ra cùng nhau,” bà nói, “Anh không sao chứ?”

Anh vừa mới truyền m.á.u xong.

Dương Duy Lực cẩn thận đẩy giường bệnh của vợ: “Tôi ổn.”

Phạm Thúy Linh nhìn vết thương trên tay anh: “Lát nữa ổn định rồi đi băng bó lại.”

Chà... chưa từng thấy ai như vậy.

Đúng lúc này, cửa phòng sinh lại mở ra: “Bác sĩ, có một ca nữa cần bác xử lý.”

“Chuyện gì vậy?”

“Đào An Di sảy thai rồi.”

Chương 388

DTV-EBOOK

Thân phận của Đào An Di khá đặc biệt, thêm vào đó, thành tử cung của cô rất mỏng, nếu lần này sảy thai thì sau này sẽ khó có thể mang thai lại.

Những điều này, Phạm Thúy Linh đã nói rõ với Đào An Di khi cô mang thai, vì vậy Đào An Di mới quyết tâm giữ lại đứa bé.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bất kể bố của đứa bé là ai, nhưng cô là mẹ của nó, thế là đủ.

Đào An Di đã tính toán kỹ, sau khi đứa bé chào đời, cô sẽ đưa nó đến một nơi thật xa, hai mẹ con nương tựa vào nhau.

Cũng coi như là một chút kỷ niệm cô để lại trên thế gian này.

Ai ngờ bây giờ, niềm hy vọng ấy đã tan biến.

Cô sẽ không bao giờ có thể làm mẹ nữa.

Trong lòng Đào An Di tràn ngập hận thù, nhưng hận ai?

Tất nhiên là Chu Chiêu Chiêu.

...

...

Cô luôn cảm thấy, kể từ khi gặp Chu Chiêu Chiêu, cuộc đời cô mới trở nên bi thảm như vậy.

Tất cả đều bắt nguồn từ Chu Chiêu Chiêu.

Đào An Di một mình nằm trên giường bệnh, nhìn lên trần nhà vàng vọt, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Bên tai là giọng nói của Trần Quốc Bình: “An An, đừng buồn nữa, sau này chúng ta vẫn sẽ có con.”

Con cái? Với Trần Quốc Bình?

Không, không thể nào.

“Cút đi,” Đào An Di lạnh lùng nhìn Trần Quốc Bình nói, “Tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Trần Quốc Bình không nhúc nhích, Đào An Di cũng không đuổi anh ta nữa, hai người im lặng đối diện.

Cho đến khi tiếng nói từ hành lang bên ngoài vang lên: “Ba đứa bé nhà đội trưởng Dương đáng yêu quá.”

“Đúng vậy, trông chẳng giống trẻ sơ sinh chút nào.”

Đội trưởng Dương, ba đứa bé...

Trái tim vừa mới bình yên của Đào An Di lại dậy sóng: “Cô ta sinh rồi?”

“Cô ta” là ai, cả hai đều hiểu rõ.

Việc Chu Chiêu Chiêu sinh nở, Trần Quốc Bình không hề hay biết. Anh vừa giúp Vương thị đặt gánh xuống, dựng giá đỡ xong thì có tiểu binh chạy đến báo: Đào An Di động thai, đã được đưa vào viện.

Anh vội vàng chạy đến bệnh viện, rồi gặp bác sĩ đang tìm người nhà. Tình trạng của Đào An Di rất nguy hiểm.

Nếu không phải Phạm Thúy Linh quyết đoán xử lý kịp thời, chỉ cần chậm một chút, có lẽ tử cung của Đào An Di đã phải cắt bỏ.

“Tôi không biết,” Trần Quốc Bình xoa xoa mặt nói, “Chắc là vậy.”

Nói không ghen tị là giả, ai mà không muốn có một gia đình hạnh phúc như vậy?

Đào An Di cười lạnh một tiếng đầy châm biếm: “Con tôi chết, con của họ lại sống.”

Trần Quốc Bình lo lắng nhìn cô: “Em định làm gì?”

Sao lại có thể liên hệ như vậy?

Có liên quan gì đâu?

“Xem anh sợ thành ra đồ vô dụng,” Đào An Di chế nhạo, “Tôi có thể làm gì chứ? Bên ngoài còn có người canh gác.”

Cô nằm đây, nhưng thân phận vẫn là tội nhân, chỉ chờ hồi phục sức khỏe rồi sẽ phải chịu hình phạt.

Trần Quốc Bình nhìn cô, không nói gì.

Không biết có nghe được lời cô vừa nói hay không.

Đào An Di cười nhạt, quay lưng về phía cửa sổ.

“Em có đói không?” Trần Quốc Bình hỏi, “Anh... đi mua đồ ăn cho em nhé?”

Đào An Di không đáp.

Trần Quốc Bình mặc nhiên cho rằng cô đồng ý, đứng dậy bước ra ngoài.

Vừa nghe tin cô sắp sinh, Vương thị đã dẹp hàng ngay, nói sẽ tìm mua gà về hầm cho Đào An Di bồi bổ.

“An An, An An...”

Ai ngờ anh vừa bước ra được hai bước đã nghe tiếng gọi từ hành lang.

Giọng của Đặng Minh Huệ.

Sao bà ấy lại đến đây?

Trần Quốc Bình nghĩ vậy, nhanh chân mở cửa phòng bệnh: “Mẹ, sao mẹ lại đến?”

Đặng Minh Huệ trừng mắt nhìn Trần Quốc Bình: “Nếu không đến, làm sao biết con gái tôi chịu nhiều oan ức thế này?”

Nói xong, bà đẩy Trần Quốc Bình sang một bên, chạy vào trong ôm lấy Đào An Di: “An An, mẹ đến rồi, con gái bé bỏng của mẹ, đừng sợ nhé.”

“Mẹ!” Đào An Di cuối cùng không nhịn được, ôm chặt lấy eo Đặng Minh Huệ khóc nức nở: “Mẹ cuối cùng cũng đến.”

“Con của con, con của con không còn nữa.” Cô khóc đến nghẹn lời.

Từ nhỏ đến lớn, Đặng Minh Huệ lần đầu thấy con gái khóc đau lòng như vậy.

Bà xót xa không nói nên lời.

Ngay cả Đào Chính Diệu cũng nói: “Con yên tâm, bố đã đến rồi, sẽ không để con chịu oan ức đâu.”

Đào An Di gật đầu mạnh mẽ.

Chỉ tiếc, bố mẹ đến hơi muộn, đứa bé đã không còn.

Tuy nhiên, trong lòng Đào An Di lại có chút nhẹ nhõm.

Về phía Dương Duy Lực, cùng nhân viên y tế đẩy Chu Chiêu Chiêu về phòng, anh mới có chút tỉnh táo.

Nhìn Chu Chiêu Chiêu đang say giấc trên giường, anh nắm c.h.ặ.t t.a.y cô hôn lên: “Chiêu Chiêu, em nhất định phải tỉnh lại nhé.”

Y tá tắm rửa xong cho ba đứa bé, Hứa Quế Chi cùng đưa chúng về phòng, thấy Dương Duy Lực ngồi bên giường Chu Chiêu Chiêu.

“Con trai,” Hứa Quế Chi nói, “Lại đỡ mẹ bế cháu, mẹ đi lấy thứ này.”

“Cứ đặt lên giường kia đi,” Dương Duy Lực chỉ tay qua hướng chiếc giường bên cạnh, nói xong lại chăm chú nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Dường như, anh chẳng nhớ đến việc nhìn ba đứa con của mình.

Thật đáng thương.

Hứa Quế Chi lắc đầu, cùng y tá đặt ba đứa bé lên giường.

Ba đứa trẻ cũng ngoan, không hề khóc lóc.

Nguyệt Nguyệt chỉ liếc nhìn Hứa Quế Chi rồi tiếp tục ngủ say.

“Một lát con trông cháu, mẹ về nhà lấy đồ,” Hứa Quế Chi nói với Dương Duy Lực, “Tối nay chị Lưu nói sẽ mang cơm đến.”

Chuyện nấu ăn hầm canh, Lưu Thục Mai đã nói trước, khi Chu Chiêu Chiêu sinh nở, chị sẽ tự tay nấu

canh cho cô mỗi ngày.

Vì việc này, chị còn đặt riêng một cái nồi đất từ quê.

“Mẹ cứ sắp xếp đi.” Dương Duy Lực nói, đang định nói thêm thì một trong ba đứa bé bỗng oà khóc.

“Cho nó ăn gì vậy?” Dương Duy Lực hỏi, “Khóc to thế này có phải đói không?”

Nhưng mẹ của chúng lại không thể ngồi dậy cho bú.

“Chưa ăn gì cả,” Hứa Quế Chi vỗ trán, “Sợ đói, bác sĩ nói có thể cho uống chút nước ấm trước.”

Hoặc sữa công thức.

“Con đi rửa bình sữa,” anh vụng về nói.

Lần đầu làm bố, Dương Duy Lực vẫn chưa quen, còn hơi căng thẳng.

Nói xong, anh vội vàng đi rửa bình sữa.

Vừa ra đến cửa, anh đụng phải Trần Quốc Bình đang tìm mình.

“Sao anh lại ở đây?” Dương Duy Lực nghi hoặc hỏi, “Nhạc mẫu của anh đến rồi, anh biết không?”

Câu hỏi của anh không cần Trần Quốc Bình trả lời, ngay lập tức Dương Duy Lực nghe thấy tiếng nói từ trong phòng bệnh:

“Dương Duy Lực là cái thá gì? Con yên tâm, bố sẽ dốc hết sức để đòi lại công bằng cho con.”

“Dương Duy Lực đừng hòng lộng hành nơi này.”

Đào Chính Diệu nói đầy khí thế, quay đầu lại đối
mặt với ánh mắt lạnh lùng không chút nhiệt độ.

Dương Duy Lực!

Chương 389

DTV-EBOOK

Đào Chính Diệu trước đây từng phục vụ trong quân đội, hơn nữa ở cơ quan cũng là người nói một không hai. Giờ thấy con gái cưng của mình trở thành như thế này, lửa giận trong lòng ông bốc lên ngùn ngụt.

“Dương Duy Lực muốn làm gì hả?” Đào Chính Diệu giận dữ nói, “Không cần tình nghĩa hai nhà nữa sao?”

“Hồi nhỏ nó bị bắt nạt, chính là lão đi đòi công bằng cho nó đấy.” Ông tức giận chống nạnh đi tới đi lui trong phòng.

“Lão năm đó đáng lẽ nên...”

Nên thế nào?

Câu nói sau cùng ông không thốt ra được, bởi vừa quay đầu đã thấy Dương Duy Lực lạnh lùng đứng ngoài cửa.

Đôi mắt không chút nhiệt độ liếc nhìn ông, rồi lại lạnh lùng nhìn Đặng Minh Huệ, không nói lời nào nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Không một lời, anh quay đi.

“Nó... nó có ý gì vậy?” Đào Chính Diệu ấp úng nói, “Tôi... tôi có nói gì đâu, với lại, lời tôi nói chẳng phải sự thật sao?”

...

...

“An An nhà tôi dù sao cũng lớn lên cùng nó, sao nó có thể tố cáo dễ dàng như vậy?”

Nhưng càng nói về sau, khí thế của ông càng yếu dần.

“Đúng vậy.” Đặng Minh Huệ lẩm bẩm, “Vớ lại, vợ nó chẳng phải vô sự sao? Còn sinh được ba đứa.”

Số nó sao mà tốt thế?

Nhìn lại con gái mình, sao lại khổ thế này? Khó khăn lắm mới có thai, vậy mà nói mất là mất.

“Chu Chiêu Chiêu này quá kỳ quái, tôi cảm thấy hình như cô ta chuyên khắc chế An An nhà mình vậy?” Đặng Minh Huệ thì thào.

“Đúng, chính cô ta khắc tôi.” Đào An Di lạnh lùng nói, “Từ khi gặp cô ta, tôi chưa từng có việc gì suôn sẻ.”

Nghĩ kỹ lại đúng là vậy.

“Cô ta chính là khắc tinh của tôi, có cô ta thì không có tôi, có tôi thì không có cô ta.” Đào An Di gào lên trong phẫn nộ.

“An An, con yêu của mẹ, đừng như vậy.” Đặng Minh Huệ xót xa ôm con gái khóc, “Không sao đâu, không sao đâu.”

Không biết là không sao cái gì?

Trần Quốc Bình im lặng quan sát mọi thứ trong phòng bệnh, sự điên cuồng của Đào An Di và sự nuông chiều vô điều kiện của Đặng Minh Huệ cùng chồng.

Đột nhiên cảm thấy bất lực.

Có những chuyện thậm chí không dám nghĩ sâu.

Trần Quốc Bình lảng lạng rời khỏi phòng, căn phòng đó anh không dám bước vào, sợ mình sẽ không tìm được mà chất vấn họ.

Từ khi sự việc xảy ra đến giờ, họ vẫn còn mặt mũi nào đổ lỗi cho Chu Chiêu Chiêu?

Thậm chí chưa từng hỏi thăm Chu Chiêu Chiêu sinh nở thế nào? Hoàn toàn không chút áy náy.

Trần Quốc Bình à, rốt cuộc anh đã cưới phải một người ích kỷ lạnh lùng thế nào?

Cả một gia đình này nữa.

Trong phòng vệ sinh, Dương Duy Lực đang cẩn thận giặt tã lót cho các con.

Phân su màu rất đậm, khó giặt, nhưng anh không hề thấy phiền, ngược lại còn giặt rất tỉ mỉ.

“Xin lỗi.” Trần Quốc Bình cầm chậu đứng bên cạnh, áy náy nói.

Nếu không phải do Đặng Minh Huệ hai vợ chồng, Chu Chiêu Chiêu sao phải chịu nhiều oan ức thế?

“Chuyện này không liên quan đến anh.” Dương Duy Lực tiếp tục giặt tã, “Lời xin lỗi của anh, tôi nhận.”

Nhưng với nhà Đào An Di, không thể nào.

Dương Duy Lực nghĩ vậy, dừng động tác tay, nhìn Trần Quốc Bình tiều tụy như già đi mấy tuổi, “Anh tính sao?”

Vẫn chưa ly hôn à?

Trần Quốc Bình im lặng một lúc, “Cô ấy vừa mất con.”

“Nếu.” Dương Duy Lực có chút bất nhẫn nhìn anh, “Tôi khuyên anh nên điều tra kỹ một chút.”

Điều tra gì anh không nói, cầm chậu tã đã giặt xong đi mất.

Trần Quốc Bình sững sờ, tay siết chặt chiếc chậu, không biết đang nghĩ gì?

Chu Chiêu Chiêu tỉnh lại vào trưa hôm sau, bị đánh thức bởi tiếng khóc vang dội của các con.

Tỉnh dậy, cô tưởng mình xuyên không rồi?

Sao cảm giác có gì đó không đúng?

Vừa nãy, rõ ràng cô còn ở trên không, chứng kiến những chuyện xảy ra sau khi cô chết.

Đó là hậu truyện của kiếp trước.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sau khi cô cùng Chu Chính Vũ một nhà quyết sinh tử, thực ra Chu Chính Vũ may mắn không chết.

Nhưng sau đó bị Dương Duy Lực trở về trả thù rất thảm.

Cái cảm giác đó đúng là sống không bằng chết.

Kiếp trước, Dương Duy Lực sau này cả đời không lấy vợ, sống trong dần vật và hối hận.

Là một hồn ma, Chu Chiêu Chiêu đã đồng hành cùng Dương Duy Lực đến cuối đời, đau lòng không nói nên lời.

Đột nhiên một luồng ánh sáng trắng lóe lên, cô lại xuất hiện trong phòng bệnh.

“Chiêu Chiêu?” Dương Duy Lực là người đầu tiên phát hiện cô tỉnh lại, xúc động nắm tay cô hỏi khẽ, “Em thế nào? Có đau không?”

“Không đau nữa.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Dương Duy Lực sững sờ, rồi nước mắt lăn dài.

Cô nhớ ra rồi, kiếp này Dương Duy Lực không chết, cô và Dương Duy Lực có con với nhau.

“Ôi, Chiêu Chiêu à, đừng khóc nữa,” Hứa Quế Chi bên cạnh sốt ruột nói, “Em vừa sinh xong mà khóc sẽ hại mắt về sau.”

Rồi quay sang Dương Duy Lực, “Con qua đó bế cháu lại đây, đừng làm vợ con khóc nữa.”

Dương Duy Lực chưa kịp ngấm vợ thêm vài giây đã bị mẹ đuổi đi, “...”

“Được, con đi bế các cháu, em nhìn chúng đi.” Anh dịu dàng nói với Chu Chiêu Chiêu.

“Hừ,” Hứa Quế Chi mách với Chu Chiêu Chiêu, “Từ lúc cháu sinh đến giờ, nó chưa bế quá hai lần, nhìn còn có vẻ chán ghét nữa.”

“Anh ấy lo cho em mà,” Chu Chiêu Chiêu cười nói với Hứa Quế Chi, “Làm mọi người lo lắng rồi.”

“Đứa bé ngốc,” Hứa Quế Chi đỏ mắt nói, “Em bình an vô sự là hơn tất cả.”

Lại nói, “Duy Lực đã gọi điện báo tin vui cho bố mẹ em rồi, chắc giờ họ đang trên đường đến đây.”

Vốn định đến trước khi Chu Chiêu Chiêu sinh, ai ngờ cô lại gặp chuyện ngoài ý muốn.

“Duy Lực đã sắp xếp người ra ga đón rồi.” Bà nói, “Chắc mai là đến nơi.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu tỏ ý đã biết.

“Lại xem các cháu này.” Dương Duy Lực bế con lên, nhưng ba đứa nên anh chỉ có thể bế hai, nhưng thực tế anh chỉ bế một đứa lại gần, “Đây là con gái chúng ta.”

Hứa Quế Chi, “...”

Cái này... ba đứa con mà chỉ bế con gái trước, cũng không có gì sai.

Chu Chiêu Chiêu nhìn con gái, lại nhìn Dương Duy Lực cười tươi như hoa, thốt ra hai chữ, “Xấu quá.”

Dương Duy Lực, “...”

Đứa bé trong tã, “...”

Rồi một tràng khóc thét xé lòng vang lên.

Chu Chiêu Chiêu giật mình, lập tức dỗ dành, “Đừng khóc, con mẹ xinh lắm.”

“Chắc là đói rồi,” Hứa Quế Chi nói, “Em tỉnh rồi thì thử xem có cho bú được không?”

Rồi bảo Dương Duy Lực, “Một lát nữa đi xem canh gà hầm xong chưa?”

“Xì...”

Chu Chiêu Chiêu đau đến nổi rên lên, nhưng nhìn con gái trong lòng, khuôn mặt hiện lên nụ cười mãn nguyện.

May thay, cô đã trở lại.

Chương 390

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn vừa bước xuống xe đã nghe tin Chu Chiêu Chiêu đã sinh con. Vốn dự định ở lại thành phố một đêm, nhưng giờ ông không thể đợi thêm chút nào, chỉ muốn lập tức gặp mặt con gái.

“Sáu bảy tiếng đồng hồ phải không?” Chu Chính Văn hỏi tài xế, “Đi thôi, hai ta thay nhau lái.”

Tài xế nhìn trời, “Cũng được.”

Hai ngày nay thời tiết khá thuận lợi, hơn nữa, đêm khuya họ còn lái xe được, hướng chỉ bây giờ mới hơn ba giờ chiều, chưa phải là muộn. Tuy nhiên, ở Tân Cương trời tối khá muộn.

Thế là họ lập tức hành động. Tìm một quán ăn nhanh, mua thêm đồ dự trữ, Chu Chính Văn và mọi người lại tiếp tục lên đường đến căn cứ.

Trên đường đi, may mắn là mọi thứ đều suôn sẻ. Chu Chính Văn vốn là tay lái lão luyện, hai người thay nhau lái xe đến căn cứ thì trời cũng đã tối hẳn.

Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu vẫn chưa biết họ đã đến.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu vừa mới ăn xong, Dương Duy Lực đang giúp cô súc miệng và lau tay. Khi Chu Chính Văn đẩy cửa bước vào, ông chứng kiến ngay cảnh tượng này.

...

...

Cũng thấy lòng an ổn hơn.

Tiếng động ngoài cửa khiến Chu Chiêu Chiêu quay đầu nhìn, rồi cô thấy Chu Chính Văn đang đứng đó với vẻ mặt đầy xúc động.

“Bố!” Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc kêu lên, “Sao... sao bố lại đến?”

“Bố lái xe suốt đêm đây,” Chu Chính Văn đặt đồ đạc xuống cửa, chào hỏi Hứa Quế Chi, “Chị khổ rồi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Rồi ông nói tiếp, “Để tôi đi rửa tay đã.”

“Bố, để con đưa bố đi,” Dương Duy Lực cũng hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của ông.

Chu Chính Văn rửa tay, rửa mặt sạch sẽ, thay một chiếc áo khoác mới, rồi mới đến bên xem cháu. “Đẹp quá, giống hệt con lúc nhỏ.”

Chu Chiêu Chiêu: “...Hả? Con lúc nhỏ cũng xấu thế này sao?”

“Thế này mà không đẹp à? Con chưa thấy đứa trẻ nào xấu như ông lão đâu,” Hứa Quế Chi cười nói, “Cháu nhà mình đẹp lắm.”

Nhìn mãi không chán.

“Bố chưa ăn tối phải không?” Dương Duy Lực hỏi Chu Chính Văn, “Để con đưa bố đi ăn trước.”

Chu Chính Văn đã gặp được Chu Chiêu Chiêu, giờ thấy cô có vẻ buồn ngủ, liền nói: “Vậy bố đi ăn trước rồi quay lại.”

Ông còn muốn hỏi rõ xem chuyện gì đã xảy ra với con gái.

Sao tự nhiên lại sinh sớm thế?

Chu Chính Văn đã tính toán thời gian đến sớm, nhưng cuối cùng vẫn không kịp lúc con gái sinh.

Dương Duy Lực biết ông chắc chắn sẽ hỏi, trong bữa ăn, anh đã kể lại những chuyện gần đây cho Chu Chính Văn nghe.

“Con làm rể không tốt rồi,” Chu Chính Văn liếc nhìn Dương Duy Lực nói, “Đối phó với loại người vô liêm sỉ như vậy, các con vẫn còn quá chủ quan.”

Rõ ràng biết Đặng Minh Huệ đã đến căn cứ, vậy mà vẫn không có chút cảnh giác nào.

“Vâng, là con không chăm sóc cô ấy chu đáo,” Dương Duy Lực thừa nhận. Nhìn Chu Chiêu Chiêu phải chịu nhiều khổ cực, trong lòng anh luôn tự trách bản thân.

“Thôi, chuyện cũ không nhắc nữa, vậy kế hoạch của con là gì?” Chu Chính Văn hỏi anh, “Nếu con không tiện, để bố lo.”

“Con sẽ giải quyết ổn thỏa,” Dương Duy Lực nói, “Bố cứ yên tâm chờ xem.”

Hôm nay anh đã nhắc khéo Trần Quốc Bình, với tính cách của Trần Quốc Bình, chắc chắn sẽ điều tra.

Chỉ cần điều tra, anh ta sẽ phát hiện ra những việc Đào An Di đã làm.

Chừng nào Đào An Di còn là vợ của Trần Quốc Bình, quân đội xử lý cô ta cũng sẽ cân nhắc đến thân phận của Trần Quốc Bình.

Nhưng nếu Đào An Di phản bội Trần Quốc Bình, thậm chí còn phá hoại hôn nhân quân nhân, với

nhiều tội danh chồng chất, cô ta sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Tất nhiên, những chuyện này tạm thời chưa thể nói với Chu Chính Văn.

“Được, vậy để con xử lý trước,” Chu Chính Văn vỗ vai anh, “Đi thôi, đến bệnh viện báo với Chiêu Chiêu rồi bố đi nghỉ.”

Suốt chặng đường dài lái xe, giờ ông đã kiệt sức.

Khi quay lại bệnh viện, Hứa Quế Chi vừa thay tã cho bé xong, còn Chu Chiêu Chiêu đã ngủ say.

“Chị khổ rồi,” Chu Chính Văn nói với Hứa Quế Chi, “Ngày mai để tôi thay chị.”

“Nên làm mà, nên làm mà,” Hứa Quế Chi đáp, rồi quay sang Dương Duy Lực, “Con đưa bố về nhà nghỉ ngơi đi.”

Tuy nhiên, Chu Chính Văn không ở nhà Dương Duy Lực mà chọn nghỉ tại nhà khách của căn cứ.

Nhà Dương Duy Lực chỉ có hai phòng, ông đến cũng không đủ chỗ.

Đến hơn 11 giờ đêm, sau khi an tâm Chu Chính Văn đã ổn định, Dương Duy Lực quay lại bệnh viện, định đề nghị Hứa Quế Chi về nghỉ ngơi, nhưng bà lúc này không dám rời đi.

“Phòng bên cạnh còn có người,” Hứa Quế Chi nói, “Giờ đi vệ sinh tôi cũng phải nhờ y tá trông chừng.”

Bà sợ nhà họ Đào âm mưu thâm độc sẽ lén vào làm gì đó.

Hứa Quế Chi giờ không thể chịu thêm bất kỳ rủi ro nào nữa.

Thấy vậy, Dương Duy Lực không ép bà về nữa, mà đi dọn dẹp giường bên cạnh. “Ngày mai con sẽ hỏi bác sĩ xem có thể xuất viện sớm không.”

Chu Chiêu Chiêu nằm phòng bệnh cán bộ, tuy là phòng đôi nhưng không có ai khác, chỉ có gia đình họ.

Dọn xong giường, Hứa Quế Chi ôm ba đứa trẻ ngủ.

Còn Dương Duy Lực sau khi phơi tã xong, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng vừa chớp mắt được một lúc, anh cảm thấy có ai đó đang kéo áo mình. Dương Duy Lực mở mắt tỉnh táo, thấy Chu Chiêu Chiêu không biết từ lúc nào đã tỉnh giấc.

“Sao thế? Em muốn uống nước à?” Anh hỏi.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

“Vết thương đau à?” Anh tiếp tục hỏi, “Để anh xem...”

Nói rồi định mở chăn kiểm tra, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu ngăn lại. “Anh nằm đây ngủ đi.”

Giường bệnh cán bộ rộng hơn một chút, nằm chéo góc cũng không quá chật.

“Không sao,” Dương Duy Lực mỉm cười nhìn vợ, “Anh ngồi đây được rồi, em còn đau vết mổ, đừng động vào.”

“Em không sao,” Chu Chiêu Chiêu cười lắc đầu,
“Em muốn anh ôm.”

Dương Duy Lực khẽ giật mình, rồi gật đầu cười.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng từ khi tỉnh dậy, Chu Chiêu Chiêu có vẻ quẩn anh hơn.

Lúc này trong phòng bệnh, ánh mắt cô luôn dõi theo anh.

Anh cởi áo khoác, hơ ấm bàn tay rồi nhẹ nhàng ôm Chu Chiêu Chiêu vào lòng.

“Vợ yêu, ngủ đi,” Dương Duy Lực thì thầm.

Ở giường bên cạnh, Hứa Quế Chi mở mắt nhìn qua, lau nước mắt ở khóe mắt, rồi nhìn ba đứa trẻ.

Lòng bà... bình yên trở lại.

Đêm đó, Chu Chính Văn ngủ không ngon, đầu óc cứ hiện lên hình ảnh con gái yếu ớt trong bệnh viện.

Con gái Chu Chính Văn bao giờ phải chịu oan ức như vậy?

Có lẽ vì lo lắng, cả đêm ông trằn trọc, sáng sớm đã dậy thu dọn đồ để đến bệnh viện.

Nhưng vừa bước ra cửa nhà khách, ông nghe thấy có người nhắc tên con gái mình.

“Tự nó đẻ non, liên quan gì đến con tôi?”

“Chu Chiêu Chiêu là con đẻ...”

Chu Chính Văn: “Con đẻ chứ ai đấy?”

“Con đẻ chứ mày...”

Chương 391

DTV-EBOOK

Đêm nằm trên giường nhà khách, Chu Chính Văn đầu óc cứ hiện lên hình ảnh Chu Chiêu Chiêu lúc nhỏ.

Khi cô chào đời, suýt nữa đã khó sinh, may nhờ bà đỡ có kinh nghiệm nên mới giữ được mạng sống.

Diêu Trúc Mai hơi trọng nam khinh nữ, lại thêm khó sinh nên không mấy yêu quý đứa con gái này.

Nhưng Chu Chính Văn thì không như vậy.

Con gái nhỏ xinh, thơm phức, mềm mại như bánh nếp, ông bế trên tay mà sợ lỡ tay làm con đau.

Cứ thế, ông nâng niu từng chút một cho đến khi cô lớn lên.

Bao nhiêu năm nay, ông cố gắng cải thiện cuộc sống gia đình, học xong cấp ba liền theo dân làng lên công trường làm việc.

Nhờ đầu óc nhanh nhạy mà ông có được thành công như ngày hôm nay.

Ông làm tất cả vì cái gì?

...

...

Chẳng phải để gia đình được sống sung túc, để các con được hạnh phúc hay sao?

Thế mà tại sao?

Tại sao nhà họ Đào dám đối xử tệ bạc với con gái ông như vậy?

Con nhà người là con, con nhà ta cũng là con.

Ai lại dạy con cái kiểu đó?

Cả đêm hôm đó, Chu Chính Văn trần trọc không ngủ được, cứ nghĩ đến việc Chu Chiêu Chiêu sinh non, lại còn bị băng huyết vì ngôi thai không thuận, lòng ông như lửa đốt.

Người làm cha nào chịu nổi khi thấy con gái mình chịu oan ức như thế?

Sáng hôm sau, ông định ra ngoài mua đồ ăn cho con gái, nào ngờ vừa bước ra cửa nhà khách đã nghe thấy có người chửi bới Chu Chiêu Chiêu.

Cơn giận trong lòng Chu Chính Văn bùng lên.

“Á...!”

Đặng Minh Huệ giật mình, hét lên: “Ông là ai? Vô giáo dục thế, đi nghe lén người khác nói chuyện!”

“Giáo dục? Loại như bà cũng dám nói đến giáo dục?” Chu Chính Văn chế nhạo, “Sau lưng người khác bôi nhọ cũng là giáo dục à?”

“Tôi...”

“Nghe lén? Tao nghe chính đáng.” Chu Chính Văn lạnh lùng nói, “Bà là Đặng Minh Huệ? Tốt lắm, đang định tìm bà đây.”

Đặng Minh Huệ sửng sốt, từ khi nào bà ta nổi tiếng đến mức người người đều biết tên?

Bà ta ngẩng cao đầu hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

“Đồ vô liêm sỉ, bà còn dám chửi con gái tôi?” Chu Chính Văn chỉ thẳng vào mặt bà ta, “Bà là cái thá gì?”

“Ông... ông là bố Chu Chiêu Chiêu?” Đặng Minh Huệ kinh ngạc hỏi.

Bà ta không dám nhìn thẳng vào mắt Chu Chính Văn, nhưng vốn quen thói ngang ngược, đâu chịu để người khác chỉ tay vào mặt mình.

“Con gái ông để non liên quan gì đến tôi? Tại nó bất cần,” Đặng Minh Huệ bĩu môi, “Hơn nữa, nó chẳng có sao cả mà?”

“Ông là đàn ông mà đi bắt nạt phụ nữ như thế à?”

“Tao khắc nhổ vào cái miệng bẩn của bà! Con gái tao không sao là nhờ phúc lớn!” Chu Chính Văn tức giận vì sự trơ trẽn của bà ta, “Làm chuyện xấu xong muốn xóa sạch à?”

“Trên đời này làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy!” Ông nghiêng răng nói.

Lẽ nào vì nạn nhân không sao, kẻ xấu lại không bị trừng phạt?

Thế giới này sẽ loạn mất!

Phiêu Vũ Miên Miên

“Rồi sẽ có ngày tính sổ.” Chu Chính Văn quay đi, “Nếu còn dám nói xấu con gái tao, lần sau đừng trách tao không khách khí.”

Cái luật “không đánh phụ nữ” kia chỉ dành cho những người đáng được tôn trọng.

Còn loại như Đặng Minh Huệ, đánh cho một trận mới tỉnh ngộ!

“Ông... thật là vô lý!” Đặng Minh Huệ tức giận đến mức run người, chỉ theo bóng lưng Chu Chính Văn.

Nhưng... bà ta không dám nói thêm lời nào nữa.

Vì bà biết, gã đàn ông thô lỗ kia thật sự có thể ra tay.

“Trời ơi, sao lại có người thô tục như vậy chứ!” Đặng Minh Huệ ôm đầu kêu lên, “Đầu tôi đau quá, n.g.ự.c tôi ghen lại...”

Chu Chính Văn dừng bước, quay lại liếc nhìn bà ta với ánh mắt lạnh băng.

Giả vờ ốm để gây sự?

Tốt lắm, ông đang mong bà ta làm thế đấy.

Ánh mắt đó khiến Đặng Minh Huệ có cảm giác như mọi âm mưu của mình đã bị phát hiện, bà ta sợ hãi lùi lại.

Người đàn ông này... thật đáng sợ!

Chu Chính Văn không thèm để ý đến bà ta nữa, ban đầu định ra cửa Bắc mua đồ ăn cho con gái, nhưng nghĩ lại, ông đổi hướng đi đến một nơi khác.

Trong bệnh viện, Chu Chiêu Chiêu tỉnh dậy thấy người khỏe hơn hôm qua nhiều.

Mấy đứa bé đã dậy từ sớm, Hứa Quế Chi cho chúng uống chút nước chứ chưa vội bắt Chu Chiêu Chiêu cho bú ngay.

Nhưng nước không no lâu được, chẳng mấy chốc hai cậu bé đã đói, bắt đầu khóc nhè đòi sữa.

Đúng lúc Chu Chiêu Chiêu tỉnh giấc, Hứa Quế Chi bế cháu đưa cho cô, lại lấy khăn ẩm đắp lên n.g.ự.c để sữa về dễ dàng hơn.

Chu Chiêu Chiêu vẫn chưa quen cho con bú, tư thế còn lúng túng, đành cho thằng bé lớn nhất bú trước vì nó khóc to nhất.

“Không được cho nó bú nhiều quá,” Hứa Quế Chi nhắc nhở, “Phải để dành cho thằng bé thứ hai và con bé nữa.”

“Xì...” Chu Chiêu Chiêu đau đến mức cười khổ, “Chắc nó đói lắm, bú mạnh hơn hẳn con bé.”

Hai cậu bé vẫn chưa có tên ở nhà, nhưng cô bé út đã được gọi thân mật là “con bé” từ lúc nào.

Dương Duy Lực đi mua đồ ăn sáng về, thấy Chu Chiêu Chiêu đang cho con gái bú, còn cậu bé lớn vẫn đang khóc nhè.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Vừa cho bú xong, chưa no nên lại đòi ăn tiếp,” Hứa Quế Chi bế cháu lên dỗ dành, “Đồ hư, đợi em gái bú xong rồi đến lượt mày.”

Ba đứa trẻ, đứa lớn nhất sinh ra đầu tiên, cũng là đứa nặng cân nhất, dĩ nhiên cũng háu ăn nhất.

Nhưng sữa mẹ có hạn, nếu cho nó ăn no thì hai đứa kia sẽ đói.

“Con bé, sao không chịu ăn thêm chút nữa?” Chu Chiêu Chiêu véo má con gái nhỏ nhắn, “Bú có mấy cái đã ngừng rồi?”

Vừa nói xong, cô bé lại chớp chớp miệng bú tiếp vài cái nữa.

Khiến Chu Chiêu Chiêu vừa buồn cười vừa xót xa.

Cuối cùng cũng cho ba đứa nhỏ ăn no nê, Chu Chiêu Chiêu mệt đến mức không muốn động đậy nữa.

Dương Duy Lực lau tay cho cô: “Ăn đi, ăn xong ngủ tiếp.”

Giờ nhiệm vụ của cô chỉ là ăn, ngủ và cho con bú.

Bữa sáng là cháo từ nhà ăn bệnh viện, nhưng bữa trưa và tối đều do Lưu Thục Mai nhờ nhà bếp nấu riêng.

Lưu Thục Mai rất có đầu óc kinh doanh, từ sau lần nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu về việc đặt đồ ăn, bà đã phát tờ rơi khắp bệnh viện.

Ai cần cải thiện bữa ăn có thể đặt trước một ngày.

Vô tình, bà đã mở ra một hướng kinh doanh mới.

Và khá thành công.

Khi Chu Chính Văn đến, Chu Chiêu Chiêu đang ngủ say. Nhìn gương mặt bình yên của con gái, ông thấy cay cay sống mũi.

“Bố đã gặp lãnh đạo căn cứ, chuyện này không thể bỏ qua được.” Ông kéo Dương Duy Lực ra một góc nói.

“Những việc con không tiện xử lý, để bố lo.” Ông vỗ vai con rể, “Con cứ tập trung chăm sóc Chiêu Chiêu, coi như không biết gì cả.”

Vài ngày sau, Đặng Minh Huệ và Đào Chính Diệu bị buộc phải rời khỏi căn cứ.

Chương 392

DTV-EBOOK

Lúc này, Đặng Minh Huệ vẫn chưa biết rằng Chu Chính Văn đang ngồi trong văn phòng lãnh đạo căn cứ.

Chỉ khi Chu Chính Văn khuất hẳn tầm mắt, Đặng Minh Huệ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi thấy những nhân viên phục vụ và lao công vừa cùng mình buôn chuyện đang nhìn mình với ánh mắt phức tạp, bà ta lập tức trở lại vẻ cao quý của một phu nhân từ Thiểm Tây.

Bà ta nhẹ nhàng cài tóc sau tai, hắng giọng nói: “Loại người thô lỗ như vậy, tôi không thèm chấp nhặt.”

Muốn giữ thể diện nhưng không biết nói gì hơn, bà ta chỉ bỏ lại một câu: “Tôi đi đây.”

Rồi vội vã rời đi.

Đằng sau lưng bà, hai nhân viên nhổ nước bọt: “Tưởng bà ta cao quý lắm cơ!”

Vừa quay lại, họ đã thấy quản lý nhà khách đứng không xa, nhìn chăm chăm vào họ.

Hai người sợ đến toát mồ hôi lưng: “À... tôi nhớ ra phải đi lấy cây lau nhà...”

...

“Hai người theo tôi đến phòng làm việc.” Lao công phản ứng nhanh, nhưng lời nói chưa kịp dứt đã bị quản lý ngắt lời.

Hai người như chim cắt rứt cổ, lủi thủi theo quản lý vào phòng. Khi bước ra, khuôn mặt họ đều nhăn nhó như muốn khóc.

Sao hôm nay lại đi nghe chuyện phiếm nhỉ?

Hai người này vốn dựa vào quan hệ mới được xếp vào nhà khách, công việc nhẹ nhàng lại lương cao, nhiều người thèm muốn.

Nhưng giờ đây, họ tự làm mất việc của mình.

Đặng Minh Huệ không biết chuyện này, bà ta ra cổng Bắc mua cháo và bánh bao cho Đào An Di.

“Con gái tôi đang nằm viện, chú cho cháo đặc một chút nhé.” Đặng Minh Huệ nói với chủ quán.

“Ở viện à? Trong căn cứ có một tiệm mì chuyên nấu đồ dinh dưỡng cho bệnh nhân đấy.” Chủ quán cháo cười nói, “Bà muốn thì vào đó hỏi thử.”

“Lại có chuyện tốt thế này?” Đặng Minh Huệ mắt sáng lên.

Đào An Di tuy sảy thai, nhưng cũng giống như ở cũ, phải bồi bổ cẩn thận.

Đặng Minh Huệ nấu ăn không ngon, đang tính tìm người giúp nấu nướng, nào ngờ gặp được “chiếu mệnh” ngay.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cảm ơn chủ quán xong, bà ta cầm đồ đi thẳng vào căn cứ.

Chủ quán nói phải đợi một ngày, giờ mới sáng sớm, không biết có thể thêm một suất dinh dưỡng không?

“Không thêm?” Đặng Minh Huệ nhìn người phụ nữ trước mặt, giọng đầy khinh thường, “Tôi trả thêm tiền, cô làm chủ được không? Gọi chủ quán ra đây.”

Lưu Thục Mai: “...”

Giờ cô đã hiểu tại sao Chu Chiêu Chiêu hiền lành như vậy mà bị người này khiến sinh non.

Chỉ với biểu cảm và giọng điệu của Đặng Minh Huệ, cô cũng muốn nổi giận.

Lúc đầu, Lưu Thục Mai không nhận ra bà ta.

Nhưng nghe đến “con gái trong viện cần bồi bổ”, cô chợt nhận ra đây là ai.

Không trách thấy quen.

Loại khách hàng này, cô sẽ không phục vụ.

Nhưng không ngờ Đặng Minh Huệ lại coi thường người, tưởng cô không phải chủ quán, vẻ mặt cao ngạo kia thật khiến người ta tức giận.

“Xin lỗi,” Lưu Thục Mai lạnh lùng nói, “Tôi chính là chủ quán.”

“Chúng tôi không nhận đơn của bà.” Cô nói tiếp, “Bà trả bao nhiêu tiền chúng tôi cũng không làm.”

“Tiền bạc từ kẻ ác tâm, không ai muốn kiếm.”

“Người này thế nào vậy?” Đặng Minh Huệ giận dữ quát, “Tôi chưa thấy ai ngạo mạn như cô.”

“Tôi không tin, có tiền mà không có người nấu ăn.”

“Bà không tin thì đi hỏi thử.” Lưu Thục Mai cười lạnh, chỉ thẳng vào mặt Đặng Minh Huệ mắng, “Quả nhiên mẹ nào con nấy, con gái bà bắt cóc Chiêu Chiêu, làm mẹ đáng lẽ phải quỳ xuống xin lỗi cô ấy.”

“Vậy mà bà không những không hối lỗi, còn khiến Chiêu Chiêu nhập viện, suýt chút nữa mất mạng.”

“Loại người như bà, trời cao sớm muộn cũng thu hồi, một tiếng sét g.i.ế.c c.h.ế.t bà.”

“Bà...” Đặng Minh Huệ tức đến nổi phỗi.

Đây không phải là nguyên rửa bà ta c.h.ế.t sao?

“Bà đợi đây,” Đặng Minh Huệ giận dữ chỉ tay vào Lưu Thục Mai, “Cái quán tồi tàn này, tưởng mình là ai?”

“Không làm thì thôi, lão nương có tiền, tự khắc có người nấu cho.” Bà ta chống nạnh nói.

Lưu Thục Mai “phụt” một tiếng, tay cầm chậu nước bắn hắt xuống đất: “Đi chậm không tiền.”

“Đồ đàn bà thô lỗ!” Đặng Minh Huệ nhìn đôi giày bị nước b.ắ.n vào, hét lên, “Giày của tôi!”

Đó là đôi giày da mới mua của bà ta.

Lũ đàn bà quê mùa này, một ngày nào đó bà sẽ cho chúng biết tay.

Đặng Minh Huệ tức giận chạy vào quán bên cạnh nhà Lưu Thục Mai, nghĩ rằng gần nhau chắc chắn có cạnh tranh.

Nhưng ông chủ quán chỉ lạnh lùng liếc nhìn bà ta: “Không làm.”

“Tôi trả thêm tiền.” Đặng Minh Huệ vội nói, “Chỉ cần anh đồng ý, giá cả có thể thương lượng.”

Đặng Minh Huệ đang nuốt giận, bà ta không tin rời khỏi quán kia sẽ không có ai nấu cho.

Nhưng... thật sự không ai nhận.

Hai người cãi nhau trong sân, mọi người đều nghe thấy.

Người này là mẹ Đào An Di, kẻ khiến cô giáo Chu sinh non.

“Có tiền thì giỏi lắm sao?” Ông chủ vốn không muốn đôi co, từ chối là xong, nhưng người phụ nữ này lại hống hách, thậm chí còn dùng tiền để áp đảo.

Ồ?

Làm ăn mà không có nguyên tắc gì sao?

Đặng Minh Huệ tức đến phát điên, khi bước đến cửa quán thứ ba, chưa kịp vào đã bị chủ quán đứng ngoài nói thẳng: “Khỏi vào, nhà tôi không nhận.”

Đặng Minh Huệ: “...Lũ người này, một ngày nào đó các người sẽ hối hận.”

Bà ta giận dữ bước về hướng bệnh viện.

Trên đường đi, gặp một cụ già gánh đôi quang, bên cạnh còn có một bé gái: “Muốn c.h.ết à? Đi đường không có mắt sao?”

Nói rồi hất mạnh Tiểu Hoa, khiến đứa bé ngã xuống đất.

“Bà sao lại như vậy?” Vương thị nói với Đặng Minh Huệ, “Chúng tôi đi đường bình thường, rõ ràng là bà tự nhiên quẹo sang.”

“Bà già này, muốn lừa đảo à?” Đặng Minh Huệ lúc này giận đến mức không kiềm chế được, lấy từ túi xách ra một ít tiền ném vào người Tiểu Hoa: “Cầm lấy!”

Nói xong, bà ta giẫm lên đôi giày cao gót bỏ đi.

“Bà ơi.” Tiểu Hoa nhìn Vương thị đầy tủi thân, “Cháu không sao đâu.”

“Để bà xem.” Vương thị xót xa kiểm tra cho cháu, vén ống quần lên thì giật mình: “Đây... đây chảy m.á.u rồi mà không sao à?”

“Người này đúng là không ra gì.” Lưu Thục Mai vội chạy tới, nhìn vết thương trên chân Tiểu Hoa, tức giận nói, “Dì ơi, để cháu gánh đồ vào quán, dì đưa Tiểu Hoa đi bệnh viện ngay đi.”

“Ừ.” Vương thị vội nói, “Đúng lúc bà cũng định nói với cháu, bà cần đến bệnh viện một chuyến.”

Đào An Di sẩy thai, sáng nay bà nấu chút canh gà định mang cho cô ta.

Lưu Thục Mai suy nghĩ một chút, lại kéo Vương thị sang một bên: “Dì ơi, người phụ nữ lúc này chính là mẹ ruột của Đào An Di.”

Vương thị: “...”

Chương 393

DTV-EBOOK

Khi con trai gửi điện báo về nói sẽ kết hôn, Vương thị từng nghĩ về hình ảnh của nhà thông gia tương lai.

Sau khi biết được gia thế của nhà họ Đào, bà hiểu rằng nhà mình đã leo cao.

Vì vậy, dù Trần Quốc Bình và Đào An Di kết hôn rồi đề nghị đón bà lên, Vương thị vẫn từ chối.

Sức khỏe bà còn tốt, có thể tự chăm sóc Tiểu Hoa, không muốn làm phiền hai vợ chồng trẻ.

Sau này, Tiểu Hoa cần đi học, họ buộc phải chuyển lên đây. Biết được tính cách của Đào An Di, Vương thị lập tức thuê nhà ở ngoài.

Bà có nghề may vá, đủ nuôi bản thân và cháu gái.

Mấy năm nay, bà dành dụm chút tiền cho Tiểu Hoa, sau này nếu bà có mất, cháu cũng có tiền tiếp tục học hành.

Chuyện Đào An Di mang thai, Vương thị biết muộn, cùng lúc đó, bà cũng biết những việc cô ta đã làm.

Những đêm gần đây, Vương thị không ngủ được, lo lắng cho tương lai của con trai, và cả cuộc sống sau này của Tiểu Hoa.

...

...

Nghe tin đứa bé không giữ được, đêm đó bà khóc thầm. Sáng hôm sau, bà dậy sớm mua gà về hầm.

Dù sao, Đào An Di cũng là con dâu, sảy thai cũng như ở cũ, phải bồi bổ cho tốt.

Nhưng không ngờ lại gặp cảnh tượng này.

Càng không ngờ, cuộc gặp đầu tiên với thông gia lại diễn ra trong hoàn cảnh như vậy.

Vương thị im lặng một lúc, rồi vẫn mang nồi canh gà cùng Tiểu Hoa bị thương đến bệnh viện.

Bà đưa cháu đến khoa cấp cứu xử lý vết thương trước. Cô bé từ nhỏ đã biết thương bà, không hề kêu đau.

Nhưng càng khiến Vương thị xót xa hơn.

Không dám để Tiểu Hoa lên phòng bệnh, bà bảo cháu ngồi đợi ở cửa khoa cấp cứu, còn mình mang canh gà lên khoa sản.

Đặng Minh Huệ đương nhiên không kể với Đào An Di về chuyện buổi sáng, sợ con gái tức giận.

Nhưng không có nghĩa là bà ta sẽ không nói với Trần Quốc Bình.

“Người ở chỗ các anh thật là lỗ mãng,” Đặng Minh Huệ tức giận nói, “Không trách An An của tôi chịu oan ức lớn như vậy.”

Chỉ qua thái độ của mọi người với bà ta, đủ biết họ cũng không ít lần chèn ép Đào An Di.

“Tiểu Trần, anh cũng có trách nhiệm đấy,” Đặng Minh Huệ nói, “Vừa rồi còn có bà cháu muốn lừa tiền tôi.”

“Hừ,” bà ta cười nhạt, “Nếu không phải vội đến thăm An An, tôi đã không cho chúng tiền đâu.”

“Loại người hạ đẳng đó, vì tiền không từ thủ đoạn nào, tôi thấy nhiều rồi.” Đặng Minh Huệ vẫy tay ngăn Trần Quốc Bình định nói, “Mất chút tiền là chuyện nhỏ, giờ anh phải tìm người nấu canh gà cho An An.”

“Tôi nói cho anh biết, An An tuy sẩy thai nhưng phải bồi bổ như để thưởng.” Đặng Minh Huệ nói liên tục, bỗng ngẩng lên thấy một cụ già tay xách đồ đứng ngơ ngác.

“Lại đến bệnh viện lừa tiền nữa à?” Đặng Minh Huệ giận dữ bước đến, “Sao? Tiền vừa cho chưa đủ?”

“Không phải,” Vương thị giải thích, “Tôi đến là để...”

“Đừng có giả vờ,” Đặng Minh Huệ ngắt lời, “Thấy tôi vừa cho tiền dễ dãi nên đuổi theo à?”

Vương thị không nói nữa, nhìn về phía Trần Quốc Bình.

“Mẹ.” Trần Quốc Bình gọi.

“Ừ, tiểu Trần, chuyện tôi vừa nói là...” Đặng Minh Huệ đáp, chưa dứt lời đã thấy Trần Quốc Bình bước qua mình hướng đến người phụ nữ kia.

“Sao mẹ lại đến?” Trần Quốc Bình hỏi Vương thị.

“Tôi hầm chút canh gà,” Vương thị đưa cho con trai, “Mang vào cho vợ con uống đi.”

Rồi nhìn Đặng Minh Huệ, “Đây là tiền bà vừa ném.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ngoài ra,” bà bước thêm hai bước, “Vừa rồi là bà đ.âm vào Tiểu Hoa nhà tôi, cháu bị chảy m.áu chân rồi.”

“Mẹ, Tiểu Hoa có sao không?” Trần Quốc Bình sốt ruột hỏi.

“Đã khử trùng ở khoa cấp cứu rồi,” Vương thị nói, “Tôi không cho cháu lên đây, cháu cũng không biết chuyện này.”

Không biết người đẩy mình là mẹ Đào An Di, cũng là bà ngoại trên danh nghĩa.

Nói xong, Vương thị không nhìn Đặng Minh Huệ đang trợn mắt khó tin, thẳng lưng bỏ đi.

Để lại Trần Quốc Bình đầy áy náy và Đặng Minh Huệ mặt xám xị.

Muốn nói gì đó nhưng không biết nói gì.

“Đây là canh gà mẹ tôi nấu,” Trần Quốc Bình đưa cho Đặng Minh Huệ, “Nhờ bà cho An An uống, tôi xuống xem cháu.”

Nói xong không đợi bà ta phản ứng, vội vã rời đi.

Đặng Minh Huệ về phòng bệnh, không nhắc gì đến chuyện này, chỉ nói: “Rốt cuộc Trần Quốc Bình vẫn thiên vị con gái, nghe tin cháu bị thương liền chạy xuống ngay.”

Còn chuyện Tiểu Hoa bị thương thế nào, bà ta không nhắc nửa lời.

Đương nhiên lại khiến Đào An Di thêm khó chịu.

“Dù sao cũng sẽ ly hôn với hân, quan tâm làm gì,”
Đào An Di bực bội nói, quay mặt vào tường.

Đặng Minh Huệ: “...”

“Con không được ly hôn,” bà ta chọc vào lưng con gái, “Nghe chưa?”

Dù sao Trần Quốc Bình cũng là quân nhân, vụ của Đào An Di chưa kết luận, nhưng chắc chắn sẽ xem xét thân phận của anh ta để giảm nhẹ hình phạt.

Đào An Di ậm ừ cho qua.

Đặng Minh Huệ cười, con gái bà ta thế nào bà hiểu, thường như vậy là đồng ý rồi.

Phía dưới, Trần Quốc Bình đuổi theo kịp Vương thị: “Mẹ, Tiểu Hoa đâu?”

“Tôi bảo cháu đợi ở cửa khoa cấp cứu,” Vương thị nói, “Con đến thì cùng đi xem đi.”

Dù sao, anh cũng là bố của cháu.

Wang thị muốn Tiểu Hoa gần gũi với bố hơn, sau này nếu bà có mất, tình cảm cha con tốt, cháu còn có chỗ dựa.

Còn Đào An Di, người đó không thể trông cậy được.

Tiểu Hoa thấy bố, sợ hãi kéo ống quần xuống, nhưng bị Trần Quốc Bình ngăn lại.

“Bố xin lỗi con,” Trần Quốc Bình áy náy nói.

“Không đau đâu,” Tiểu Hoa vội nói.

Cháu không muốn vì chuyện này khiến bố khó xử. Thực ra, cháu biết người phụ nữ đó là ai.

“Cháu tự ngã, không sao cả,” Tiểu Hoa cười lắc đầu, “Một lúc nữa cháu còn đi bán cơm với bà nữa.”

Trần Quốc Bình: “...”

Nghe những lời này, anh càng thêm xấu hổ và day dứt.

Nhìn mẹ và con gái chịu thiệt thòi như vậy, Trần Quốc Bình đã có quyết định trong lòng.

Nhưng điều khiến anh thực sự hành động, lại là một sự thật khác.

Đứa bé Đào An Di mang trong bụng, không phải là của anh.

Chương 394

DTV-EBOOK

Hôm đó, sau khi được Dương Duy Lực nhắc nhở, Trần Quốc Bình bắt đầu điều tra.

Không điều tra thì không biết, điều tra rồi mới giật mình.

Anh không ngờ Đào An Di lại liều lĩnh đến mức dám quan hệ với một nhóm người vô công rồi nghề bên ngoài.

Thậm chí còn ăn nằm với kẻ như Chu Bác Thao.

Trần Quốc Bình siết chặt báo cáo điều tra trong tay, tức giận không? Đương nhiên là tức giận.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể chịu đựng được việc bị cảm sừng.

Trần Quốc Bình chợt nhớ lại ngày Đào An Di biết mình có thai, không trách cô ta không hề vui.

Lúc đó, Trần Quốc Bình còn tưởng cô ta không muốn sinh con nên giận dữ, nhưng thực ra là cô ta không biết đứa bé trong bụng là của ai.

Trần Quốc Bình kìm nén cơn giận đến bệnh viện, Đặng Minh Huệ nhìn anh với ánh mắt khinh thường: “Sao anh đến tay không thế? An An còn đợi ăn đây.”

...

...

“Ra ngoài.” Trần Quốc Bình lạnh lùng nói.

“Anh... tôi là mẹ vợ anh, anh điên rồi, dám nói chuyện với tôi như vậy.” Đặng Minh Huệ không thể tin nổi.

Trần Quốc Bình vẫn chỉ hai chữ, nhưng ánh mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Đào An Di.

Đào An Di cười: “Mẹ, mẹ ra ngoài trước đi.”

“An An?” Đặng Minh Huệ nhìn con gái đầy ngỡ ngàng.

“Mẹ ra đi, con không sao.” Đào An Di mỉm cười, “Chúng con có chuyện cần nói.”

Đặng Minh Huệ dù không muốn nhưng cuối cùng cũng bước ra.

Trần Quốc Bình đóng cửa lại.

“Nói đi, có chuyện gì?” Đào An Di hỏi.

“Có thật không?” Trần Quốc Bình hỏi bằng giọng khàn đặc, “Có thật không?”

“Là thật.” Đào An Di không phủ nhận, ngược lại còn thừa nhận rất thẳng thắn.

“Tại sao?” Trần Quốc Bình hỏi.

Anh tự cho rằng mình đối xử khá tốt với Đào An Di, dĩ nhiên, ngoại trừ việc anh là quân nhân, nhiều lúc không thể tự do.

Nhưng khi không có nhiệm vụ, ở nhà anh đối xử với cô ta cũng rất tốt.

“Vì kích thích.” Đào An Di cười, “Anh không thể cho em thứ em muốn, người khác có thể.”

“Trần Quốc Bình, anh không nên cưới em.” Đào An Di quay đi lau nước mắt.

Người như anh nên cưới một cô vợ hiền lành, sống một cuộc đời bình yên.

Nhưng em không phải người như vậy.

Em sinh ra đã không thể chấp nhận sự tầm thường.

Từ nhỏ, Đào An Di luôn là con nhà người ta, ai nhắc đến cô cũng đều khen ngợi.

Học giỏi, đa tài đa nghệ.

Sau này vào tòa soạn cũng là một phóng viên xuất sắc, ai cũng ngưỡng mộ.

Là ứng cử viên con dâu lý tưởng trong mắt mọi người.

Nhưng từ khi Dương Duy Lực cưới Chu Chiêu Chiêu, cuộc đời cô thay đổi hoàn toàn.

Từ một tiểu thư cao ngạo trở thành kẻ lừa tình, thậm chí những người đàn ông từng muốn cưới cô cũng tránh xa.

Những kẻ còn muốn cưới cô, đều là loại bỏ đi.

Từ đỉnh cao rơi xuống vực sâu, Đào An Di mất phương hướng.

Cho đến khi kết hôn với Trần Quốc Bình, phần lớn là do bức bối chứ không phải vì yêu anh.

Lúc đó cô chỉ muốn tìm một người đàn ông ngang hàng với Dương Duy Lực.

Và Trần Quốc Bình xuất hiện.

Sau này đến căn cứ, Đào An Di nghĩ mình có thể xây dựng lại hình tượng ở môi trường mới.

Nhưng không ngờ lại thất bại trước Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trong quân đội, khi nhắc đến quân nhân ưu tú, đều là Chu Chiêu Chiêu.

Đào An Di ghen tị đến phát điên, cô muốn dùng mọi cách để loại bỏ Chu Chiêu Chiêu.

Ban đầu còn bình thường.

Nhưng sau khi tiếp xúc với một số người và sự việc bên ngoài, Đào An Di hoàn toàn sa đọa.

Cô thậm chí còn say mê cuộc sống đó, không thể tự thoát ra.

Đặc biệt là khi gặp Chu Bác Thao, cùng gã ăn chơi này khiến Đào An Di buông thả hoàn toàn.

Cho đến ngày cô phát hiện mình có thai mà không biết cha đứa bé là ai, Đào An Di mới sợ hãi.

Cô muốn phá thai, muốn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Đặc biệt là khi Trần Quốc Bình phát hiện tờ xét nghiệm, cô cũng muốn đồng ý sống tốt với anh.

Nhưng đồng thời cũng biết, có những chuyện không thể quay lại được nữa.

Đào An Di từng nghĩ, sẽ sinh đứa bé này, cho nó một danh phận, sau đó bí mật đưa con đến một nơi không ai biết để bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng trời không chiều lòng người, lại lấy đi đứa con của cô.

Và giờ đây, sự thật cuối cùng cũng bị Trần Quốc Bình biết được.

Không hiểu sao, Đào An Di lại cảm thấy nhẹ nhõm.

“Chúng ta ly hôn đi.” Đào An Di nói, “Em sẽ không làm liên lụy đến anh.”

“Đào An Di, tại sao em lại làm như vậy?” Trần Quốc Bình gần giọng, “Tại sao?”

Tại sao phải tự hủy hoại bản thân?

Nếu không có chuyện này, anh đã quyết định xin chuyển ngành hoặc giải ngũ, về quê sống với cô.

Nhưng bây giờ, Trần Quốc Bình thực sự không thể chấp nhận được.

“Xin lỗi.” Đào An Di đỏ mắt nói, “Xin lỗi.”

Ai cũng không ngờ họ lại trở thành như thế này.

Bên ngoài, Đặng Minh Huệ sốt ruột áp tai vào cửa, cố gắng nghe xem bên trong nói gì, nhưng giọng hai người quá nhỏ, bà không nghe rõ.

Chỉ nghe thấy Trần Quốc Bình hỏi “tại sao”, còn Đào An Di dường như nói “xin lỗi”.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Cửa vừa mở, Đặng Minh Huệ xông vào ôm lấy con gái hỏi, “Có phải nó bắt nạt con không?”

“Không sao đâu mẹ.” Đào An Di lắc đầu, “Con đã quyết định ly hôn với anh ấy rồi.”

Chuyện này sớm muộn gì Đặng Minh Huệ cũng biết.

“Con ngu quá.” Đặng Minh Huệ đập mạnh vào lưng con gái, “Mẹ không đồng ý, mẹ không cho phép.”

Nhưng bà không đồng ý cũng vô ích, vì ngay sau đó bà bị mời ra khỏi căn cứ.

Còn Đào An Di sau ba ngày nằm viện, xác định không có vấn đề gì cũng bị tiếp tục giam giữ.

“Tại sao không cho chúng tôi vào?” Đặng Minh Huệ tức giận hét lên, “Trần Quốc Bình đâu? Gọi nó ra đây. Chúng tôi là bố mẹ vợ nó, không được vào sao?”

“Xin lỗi, các người đã gây nguy hiểm đến tính mạng đồng đội, nên bị căn cứ liệt vào danh sách đen.” Đồng chí cảnh vệ nghiêm túc nói, “Dù là thân nhân của ai cũng không được vào.”

“Nếu các người còn gây rối, chúng tôi hoàn toàn có thể cưỡng chế đưa các người về nguyên quán.” Người lính trẻ nói rất nghiêm túc.

Thái độ của anh khiến Đặng Minh Huệ biết đây không phải là đùa.

Nếu bà còn tiếp tục gây rối, ngay lập tức sẽ bị bắt về quê.

Đến lúc đó, mặt mũi họ sẽ mất hết.

Cùng lúc đó, Trần Quốc Bình cũng gửi lên lãnh đạo hai lá đơn: một là đơn xin ly hôn, hai là đơn xin giải ngũ.

Một được chấp thuận, một bị bác bỏ.

Chương 395

DTV-EBOOK

Cùng ngày hôm đó, Đào An Di bị đưa đi điều tra lại, còn Chu Chiêu Chiêu được Dương Duy Lực đón từ bệnh viện về nhà.

Nhà họ ở tầng hai, vừa xuống xe, Chu Chiêu Chiêu đã được Dương Duy Lực bọc kín rồi bế lên lầu.

Bỏ mặc mấy đứa trẻ.

Chu Chiêu Chiêu: "...Vết thương của em đỡ đau rồi, thực ra em có thể tự đi được."

"Không phải kiêng gió sao?" Dương Duy Lực nói, "Anh bế em đi nhanh hơn."

Phía sau, Hứa Quế Chi và Chu Chính Văn nhìn nhau, cả hai đều bật cười.

Rõ ràng là thương vợ.

Khi Hứa Quế Chi và Chu Chính Văn về đến nhà, Dương Duy Lực đã đặt Chu Chiêu Chiêu lên giường: "Kê gối thế này được không?"

"Ừ." Chu Chiêu Chiêu gật đầu, "Anh mau đi bế mấy đứa nhỏ vào đi."

...

Người này, bế cô lên thẳng, con cái cũng không thêm đoái hoài.

"Được." Dương Duy Lực cười, nhưng không ra ngoài ngay mà đắp chăn cho cô, "Anh nghe nói sau sinh không được nhiễm lạnh, không sau này sẽ khổ."

“Nhưng bây giờ trời nóng lắm.” Chu Chiêu Chiêu phản đối.

Đã là tháng năm, tuy Tân Cương không nóng như nội địa, nhưng thời tiết cũng đang dần ấm lên.

“Ngoan.” Dương Duy Lực nhét chân cô thò ra ngoài vào trong chăn, rồi mới đi ra cửa, dừng lại thử gió.

“Sao thế?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Anh nghĩ nên treo thêm rèm cửa ở đây,” Dương Duy Lực nói, “Nếu cửa không đóng chặt vẫn có gió lùa vào.”

“Em có cảm thấy đâu?” Cô thực sự không hề thấy gì.

Dương Duy Lực gật đầu, đi ra ngoài. Một lúc sau, anh cùng Chu Chính Văn bế mấy đứa nhỏ vào.

Phòng ngủ chính khá rộng, bên cạnh giường lớn của Chu Chiêu Chiêu không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc giường nhỏ: “Anh nhờ người làm mấy hôm trước.”

Là loại cải tiến.

Chu Chiêu Chiêu rất ngạc nhiên, vì mấy ngày nay cô nằm viện, Dương Duy Lực luôn chăm sóc cô, vậy thời gian đâu mà làm cái giường này?

Ba đứa nhỏ nằm bên cạnh như vậy, cũng tiện cho Dương Duy Lực thức đêm chăm chúng.

“Uống canh gà đi.” Hứa Quế Chi bưng bát canh từ bếp vào, “Về nhà rồi, nhiệm vụ của con bây giờ chỉ có hai.”

“Một là cho con bú, hai là ngủ.”

“Phải điều dưỡng cơ thể cho tốt.” Hứa Quế Chi nói, “Tối nay mẹ định để mấy đứa nhỏ ngoài này cho con nghỉ ngơi, nhưng thằng bé nói nó sẽ chăm.”

Để Hứa Quế Chi ban ngày chăm sóc, dù sao bà cũng có tuổi rồi.

“Mẹ nghĩ lúc con mang bầu nó chẳng đóng góp được gì,” Hứa Quế Chi cười nhìn cô uống canh, “Giờ con sinh rồi, phải thể hiện chứ.”

“Nếu không, làm bố cũng quá nhàn.”

“Cảm ơn mẹ.” Chu Chiêu Chiêu xúc động nói.

Kiếp trước, cô không có nhiều tiếp xúc với Hứa Quế Chi, hoàn toàn không biết bà là người thế nào.

Chỉ nghe từ miệng chú Chu Chính Vũ nhiều hơn.

Như kiểu mẹ chồng thành phố coi thường con dâu quê, nên không cho về nhà.

Điều này khiến Chu Chiêu Chiêu oán giận bố mẹ chồng ở tỉnh, họ coi thường cô, thì cô cũng không cần liên lạc.

Vì vậy, kiếp trước Chu Chiêu Chiêu luôn sống ở quê với con, dù có đưa con lên tỉnh khám bệnh, cô cũng không nghĩ đến việc tìm bố mẹ Dương Duy Lực.

Lúc sinh nở, cô một lần nữa trở về kiếp trước, mới biết tất cả là do Chu Chính Vũ và vợ gây ra.

Một mặt nói với Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi rằng Chu Chiêu Chiêu quá đau buồn không muốn lên tỉnh, chỉ muốn ở quê nuôi con, sau đó

Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi mỗi tháng đều gửi tiền sinh hoạt và đồ bồi bổ cho cô.

Nhưng tất cả đều bị Chu Chính Vũ chặn lại, đồ tốt đều giữ lại hoặc tặng người khác.

Nhờ mối quan hệ với nhà họ Dương ở tỉnh, Chu Chính Vũ cũng cố ý để lộ với lãnh đạo huyện, từ đó nhận được nhiều thuận lợi.

Nếu không, kiếp trước với loại người như Chu Chính Vũ, làm sao có thể kinh doanh lớn như vậy?

Đằng sau đó phần lớn là dựa vào danh tiếng của nhà họ Dương.

Mặt khác, Quách Phong Cẩm và Chu Mẫn Mẫn thường xuyên tẩy não Chu Chiêu Chiêu, nhà chồng tỉnh coi thường cô, lại ghét cô khắc c.h.ế.t con trai họ, nên không muốn đón về.

Họ cứ thế lừa dối hai phía, hủy hoại cuộc đời Chu Chiêu Chiêu.

Mãi đến sau này, Dương Duy Lực hoàn thành nhiệm vụ trở về, mới vạch trần bộ mặt xấu xa của Chu Chính Vũ.

Kiếp trước, Chu Chính Vũ cuối cùng cũng không có kết cục tốt, vì cờ b.ạ.c mà vào tù.

Còn Quách Phong Cẩm sau khi hấn vào tù, cũng cuốn theo chút tiền còn lại bỏ trốn.

Nghe nói nước ngoài đầy vàng, Quách Phong Cẩm và Chu Mẫn Mẫn tìm người trốn ra nước ngoài.

Nhưng hai người không biết ngoại ngữ, lại không có thể xanh, cuối cùng bị lừa hết tiền rồi bán vào ổ điếm.

Cuộc sống của họ chìm trong bóng tối, sau lại mắc bệnh truyền nhiễm, c.h.ế.t trong một căn hầm hôi thối, mãi đến khi xác thối rửa mới bị phát hiện.

“Nghĩ gì thế?” Hứa Quế Chi nhìn Chu Chiêu Chiêu điệu dàng, “Uống nhanh đi, một lúc nữa nguội.”

Lại nói tiếp: “Trưa muốn ăn gì? Mẹ nấu cho con.”

“Nhưng con đang cho con bú, lại ở cũ, phải kiêng khem một chút.” Hứa Quế Chi nói.

Chu Chiêu Chiêu: “...Vậy cũng được.”

Mấy ngày nay canh và đồ ăn nhạt nhẽo quá, cô muốn ăn chút gì đó cay cay.

Nhưng cũng biết, đang cho con bú thì không được.

“Đừng sợ béo,” Hứa Quế Chi cười, “Sức khỏe là quan trọng nhất.”

Tuy nhiên, Hứa Quế Chi mỗi lần đều hớt bớt váng dầu từ canh gà và canh móng giò, chế độ ăn cũng kiểm soát, chia thành nhiều bữa nhỏ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng ngày nào cũng chỉ ăn rồi ngủ, Chu Chiêu Chiêu vẫn tăng cân nhiều.

Dương Duy Lực nhân lúc Chu Chiêu Chiêu ngủ, ra ngoài một chuyến.

Vụ Đào An Di cuối cùng đã được chuyển đến công an xử lý theo quy trình.

Trần Quốc Bình gần đây rất suy sụp, khi Dương Duy Lực tìm đến, anh ta đang nhốt mình trong phòng uống rượu say khướt.

“Nếu anh cảm thấy có lỗi, cảm thấy đối không nổi với chúng tôi,” Dương Duy Lực túm cổ áo Trần Quốc Bình, “Thì nên tỉnh táo lại, tiếp quản công việc đơn vị, để tôi có thời gian chăm lo việc nhà.”

Chu Chiêu Chiêu đang ở cũ, lẽ ra anh được nghỉ phép, nhưng vì Trần Quốc Bình thế này, anh vẫn phải đi làm.

“Anh thế này là gì?” Dương Duy Lực quăng mạnh Trần Quốc Bình lên sofa, “Nhìn anh đi, đâu còn dáng vẻ của một quân nhân!”

“Đứng dậy.” Dương Duy Lực quát lớn.

“Xin lỗi.” Trần Quốc Bình ôm mặt khóc nức nở, “Xin lỗi.”

“Biết xin lỗi thì tỉnh táo lại đi.”

Chương 396

DTV-EBOOK

Đến ngày thứ mười ở cũ, Chu Chiêu Chiêu đã bắt đầu cảm thấy không chịu nổi.

Vì không được tắm.

Dù cô có nũng nịu thế nào, Dương Duy Lực cũng không mềm lòng.

Bị cô quấy rầy quá, anh chỉ có thể dùng nước ấm lau người cho cô, nhưng muốn tắm thì vẫn không được.

Đúng như Hứa Quế Chi đã nói, trong thời gian ở cũ, Chu Chiêu Chiêu chỉ làm hai việc.

Cho con bú và ngủ.

Ban ngày, Hứa Quế Chi đưa các cháu ra ban công phơi nắng, để cô có không gian yên tĩnh nghỉ ngơi.

Ban đêm, khi các bé vừa cựa mình, chưa kịp tè dầm, Dương Duy Lực đã bế chúng lên, thay tã xong đưa cho Chu Chiêu Chiêu cho bú.

Ba đứa bé, ngoại trừ thằng lớn đói sẽ khóc to, hai đứa còn lại rất ít khóc.

...

...

Trừ khi... Dương Duy Lực về nhà.

Đôi khi Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ, người ta nói con gái là chiếc áo ấm của bố, từ nhỏ đã thân với bố.

Vì vậy, con bé nhạy cảm với bước chân và mùi hương của Dương Duy Lực?

Mỗi lần nghe bố về, bé liền vỗ tay hào hứng, nếu Dương Duy Lực không bế ngay, bé sẽ không vui?

Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Con gái cô mới được bao nhiêu ngày tuổi? Một đứa bé chưa đầy tháng mà đã thế này thì chẳng phải thành tinh rồi sao?

Không thể nào!

Sau khi phủ nhận ý nghĩ kỳ lạ này, Chu Chiêu Chiêu chợt nhận ra một vấn đề.

“Mẹ ơi,” cô gọi, “Mọi người lại xem này.”

“Sao thế?” Dương Duy Lực hôm nay ở nhà, lập tức chạy đến hỏi, “Con không khỏe à?”

“Không, anh xem thằng bé thứ hai, có phải da hơi vàng không?” Chu Chiêu Chiêu nói, “So với lúc mới xuất viện, có vẻ vàng hơn?”

Đứa bé này khác với thằng lớn, đôi chỉ rên rĩ vài tiếng, người ta nói đứa nào khóc mới có sữa, nên vài lần sau, Chu Chiêu Chiêu quyết định cho nó bú trước.

Nhưng thường vẫn quan tâm thằng lớn hơn.

“Đúng là hơi vàng.” Hứa Quế Chi lại gần xem kỹ, “Đây... là sao vậy?”

“Có thể là vàng da.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nên đưa đến bệnh viện cho bác sĩ khám.”

Lúc xuất viện, Phạm Thúy Linh đã nhắc họ chú ý quan sát da trẻ, tránh bị vàng da.

“Được, anh đi ngay.” Dương Duy Lực nói, lại kiểm tra hai đứa còn lại, thấy da vẫn trắng hồng mới yên tâm, “Em đừng lo, sẽ không sao đâu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Hứa Quế Chi đi chuẩn bị khăn quăn, may là bệnh viện không xa, Dương Duy Lực bế con đi thẳng.

Qua hơn một tiếng, anh vẫn chưa về, nhưng có một chiến sĩ trẻ đến gõ cửa, “Cháu bị vàng da, cần theo dõi thêm ở bệnh viện, mọi người đừng lo.”

“Sao lại bị vàng da chứ?” Hứa Quế Chi tự trách, “Đều tại tôi, không chăm sóc cháu tốt.”

“Mẹ, không phải lỗi của mẹ.” Chu Chiêu Chiêu an ủi, “Mẹ chăm sóc con và các cháu rất tốt, nếu không có mẹ, chúng con không biết phải làm sao.”

Thật vậy, nếu không có Hứa Quế Chi, chỉ có cô và Dương Duy Lực đối mặt với ba đứa trẻ, chắc sẽ rối tung lên.

Hơn nữa, lần này đến Tân Cương, Diêu Trúc Mai không đi.

Chu Chính Văn giải thích là nhà cần người trông coi, ông muốn đến thăm con gái nên không để bà đi.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu biết, chắc chắn là Diêu Trúc Mai không muốn đến.

Trong lòng cô không thất vọng, vì từ nhỏ đã quen rồi.

Nhưng vẫn cảm thấy không vui.

Vì vậy, cô càng biết ơn Hứa Quế Chi, người mẹ chồng thật sự coi cô như con gái ruột.

Hứa Quế Chi còn định nói gì đó, thì thằng lớn đã bắt đầu khóc.

“Nào, bà xem chúng ta có tè không?” Hứa Quế Chi lập tức kiểm tra, quả nhiên là tè rồi.

Trẻ sơ sinh thường vừa tè xong là đòi ăn, đôi khi thay chậm một chút, bé đói sẽ khóc ngay.

Hứa Quế Chi giờ đã quen tay, một loạt thao tác nhanh chóng, thằng bé được đưa đến tay Chu Chiêu Chiêu trong trạng thái thoải mái.

Lúc này con bé vẫn đang ngủ, Chu Chiêu Chiêu cho thằng lớn bú cả hai bên.

Chợt nhớ lúc Dương Duy Lực đi không mang sữa công thức, cô vội nói với Hứa Quế Chi, “Mẹ, con trông cháu được, mẹ đến bệnh viện đưa sữa cho thằng bé thứ hai đi.”

Hộp sữa này là lúc trước Hứa Quế Chi nhờ Dương Quyền Đình xoay xở mua được.

“Một mình con ở nhà được không?” Hứa Quế Chi lo lắng, “Hay đợi bố con về rồi mẹ đi.”

Vừa nói xong đã nghe tiếng gõ cửa, Hứa Quế Chi ra mở, giọng Chu Chính Văn vang lên, “Chị xem tôi kiếm được gì hay đây?”

“Chim bồ câu?” Hứa Quế Chi vui mừng, “Đây là thứ tốt lắm đấy.”

Canh chim bồ câu rất bổ cho phụ nữ sau sinh.

“Tôi đi chợ sớm mua được.” Chu Chính Văn cười nói.

Hôm nay ở chợ có người bán chim, ông đợi mãi mới thấy, liền mua ngay ba con.

Đặt chim vào bếp, cởi áo khoác rửa tay sạch sẽ, ông mới vào phòng Chu Chiêu Chiêu xem cháu.

“Sao không thấy thằng bé thứ hai?” Chu Chính Văn hỏi.

Lúc này mới phát hiện Dương Duy Lực cũng không có ở nhà.

“Sáng nay con thấy da thằng bé hơi vàng,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Sợ bị vàng da nên bố nó đưa đi bệnh viện rồi.”

“À bố,” cô tiếp tục, “Anh Duy Lực quên mang sữa, bố mang đến giúp con nhé, sợ cháu đói.”

Lúc này con bé cũng đang đòi ăn.

Chu Chiêu Chiêu sốt ruột lắm.

“Được, bố đi ngay.” Chu Chính Văn nói xong liền ra ngoài, “Còn cần mang gì nữa không?”

“Đừng lo, vàng da không sao đâu, em trai con ngày xưa cũng bị, giờ chẳng khỏe mạnh sao?” Ông an ủi con gái.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Chu Chính Văn mang đồ đến bệnh viện, thấy Dương Duy Lực đang cho con uống thuốc.

“Bị vàng da nhẹ, đã uống thuốc rồi.” Dương Duy Lực nói, “May là khoa sản năm nay có đèn chiếu xanh, bác sĩ nói chiếu một lúc sẽ khỏi.”

Chu Chính Văn thở phào nhẹ nhõm.

Ngày xưa Chu Minh Hiễn bị vàng da, cả nhà vất vả lắm mới khỏi, nào uống thuốc, nào tắm lá đủ kiểu.

“Thằng bé này ngoan lắm.” Chu Chính Văn nhìn cháu trai thứ hai nói, “Không khóc không quấy, lúc bố đến, thằng lớn đang khóc rống ở nhà.”

Nó đòi bú nhưng Chu Chiêu Chiêu cho con bé bú trước.

Ba đứa trẻ, mỗi đứa một tính cách.

Chương 397

DTV-EBOOK

Thằng bé thứ hai phải chiếu đèn xanh ít nhất hai ngày, trong thời gian này chỉ có thể uống sữa công thức.

May mắn là cậu bé không kén chọn như thằng lớn, uống sữa ngoài vẫn rất ngoan.

Khi được đặt vào chiếu đèn cũng không khóc lóc.

“Đứa bé này khiến người ta xót xa quá.” Chu Chính Văn ngồi trong phòng một lúc rồi nói, “Giống hệt Chiêu Chiêu ngày nhỏ, ngoan ngoãn như vậy.”

Dương Duy Lực: “...”

Câu này khiến anh khó tiếp lời.

Chu Chính Văn thấy ở đây không có việc gì, để đồ lại rồi về nhà ngay, “Chiêu Chiêu ở nhà đang lo lắng, bố về báo tin cho con trước.”

“Trưa bố mang cơm đến cho con.” Ông nói.

Cũng may là ông đến, không thì ba đứa trẻ này thật khó xoay sở.

...

Nghĩ đến vợ mình, Chu Chính Văn thở dài.

Lúc đầu đã đồng ý đi cùng, nhưng sau lại đổi ý.

Thực ra ông hiểu lý do bà không muốn đến, chẳng phải là ghen tị sao? Bà nghĩ con gái mình sinh ra thì phải thân với mình, sao lại có thể thân với mẹ chồng hơn cả mẹ đẻ?

Bà đang ghen với Hứa Quế Chi.

Nhưng bà không nghĩ, tại sao Chu Chiêu Chiêu lại thân với Hứa Quế Chi mà không thân với mình?

Một là vì trước kia bà bị Trương thị tẩy não, coi Chu Mẫn Mẫn như con đẻ.

Hai là, bà trọng nam khinh nữ, dù hai năm gần đây có thay đổi chút ít, nhưng bản chất vẫn không đổi.

Vì vậy, bà luôn nghĩ mình là mẹ đẻ của Chu Chiêu Chiêu, con gái ở cữ lẽ nào không gọi điện mời bà đến?

Nhưng thực tế, bà đã nghĩ quá nhiều.

Chính vì là mẹ đẻ, nên càng phải nghĩ cho con gái nhiều hơn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhìn Hứa Quế Chi kia, đừng nói Chu Chiêu Chiêu thích bà.

Ngay cả Chu Chính Văn những ngày này cũng cảm nhận được, may mà Diêu Trúc Mai không đến, không thì bà cũng không làm tốt bằng Hứa Quế Chi.

Bà ấy chăm sóc còn kỹ hơn cả con gái ruột.

Chu Chính Văn rất biết ơn, hiện tại trại gà cũng không có việc gì, ông quyết định ở lại thêm một thời gian nữa.

Nào ngờ vừa mang cơm đến cho Dương Duy Lực, anh mới ăn được hai miếng đã bị lính gác gọi đi.

Có cuộc họp khẩn cấp quan trọng cần anh tham gia.

“Bố, phiền bố rồi.” Dương Duy Lực nghiêm túc nói, “Nếu không có bố, lần này chúng con không biết phải làm sao.”

“Câu này nói thế nào.” Chu Chính Văn chỉ đứa cháu trai đang chiếu đèn, “Đây cũng là cháu ngoại của bố.”

Cậu bé rất đáng yêu.

Dương Duy Lực nhìn con trai một lần nữa, rồi vội vã theo lính gác về đơn vị họp.

Đây là cuộc họp cực kỳ quan trọng, kéo dài đến tối.

Lúc này, Chu Chính Văn đang ngủ gật, mấy đêm nay ông cứ nghĩ về Chu Chiêu Chiêu lúc nhỏ nên khó ngủ.

Nhìn ba đứa bé hàng ngày bi bô, lòng ông vui không tả xiết.

Chỉ là ngồi nhìn cháu một lúc, ông lại buồn ngủ.

“Nào, để ông lật người cho cháu.” Chu Chính Văn tỉnh dậy giúp cháu lật người, một lúc sau lại thay tã, cho uống sữa.

Lúc vui vẻ còn ngân nga bài hát quê hương Thiểm Tây, bế cháu đi quanh phòng.

Lúc này là giờ nghỉ trưa, hành lang yên tĩnh.

Đột nhiên, một đôi giày da xuất hiện trước cửa khoa sản.

...

Buổi chiều, ánh nắng ban công rất tốt, Hứa Quế Chi thường bế hai cháu ra ngồi một lúc, cửa sổ mở để tắm nắng.

Tắm nắng cũng là cách giảm vàng da.

Nhưng đúng lúc này, con bé đang ngủ bỗng khóc lên, tiếng khóc đánh thức Chu Chiêu Chiêu.

Và cũng chấm dứt cơn ác mộng của cô.

Đúng vậy, Chu Chiêu Chiêu vừa gặp một giấc mơ kỳ lạ.

Nói thật, cô rất ít khi gặp ác mộng, ngoại trừ lần Dương Duy Lực gặp nạn, cô cũng bị đánh thức bởi ác mộng.

Nhưng lần trước tỉnh dậy là quên hết, chỉ biết đó là một giấc mơ rất đáng sợ.

Lần này thì khác, cô mơ thấy mình trong một căn phòng nhỏ, không có gì ngoài tiếng trẻ con khóc.

Căn phòng rất ngọt ngào, Chu Chiêu Chiêu biết mình đang mơ, nhưng không thể tỉnh dậy.

Cũng nhờ tiếng khóc này đã đánh thức cô khỏi cơn mê.

“Lạ thật.” Chu Chiêu Chiêu tỉnh dậy việc đầu tiên là kiểm tra tã của con bé, xem có tè không, “Không tè mà.”

Con bé này vốn không hay khóc, dù tè cũng chỉ cựa quậy khó chịu.

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra, bé khóc to như vậy.

Tiếp theo, thằng lớn đang tắm nắng cũng bắt đầu khóc.

“Hai đứa này cuối cùng làm sao vậy?” Hứa Quế Chi vừa buồn cười vừa nói, “Khóc còn bắt chước nhau à?”

Khóc cũng lây sao?

“Hay là đói?” Chu Chiêu Chiêu bế con cho bú, con bé bú vài cái rồi lại khóc.

“Là không khỏe à?” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột hỏi.

“Chắc không phải.” Hứa Quế Chi nói, “Con cho thằng lớn bú thử xem?”

Chu Chiêu Chiêu liền cho thằng lớn bú, thằng bé này háu ăn, bú sữa là ngừng khóc ngay.

Hứa Quế Chi xót xa bế cháu gái ra phòng khách dạo quanh, sợ bé làm thằng lớn khóc theo.

Hai đứa cùng khóc, ai chịu nổi.

May là thằng bé thứ hai đang ở bệnh viện, không thì ba đứa cùng khóc, cảnh tượng đó thật khó tả.

“Không biết cháu ở bệnh viện thế nào rồi.” Hứa Quế Chi nghĩ thầm, “Nhỏ thế đã phải chiếu đèn xanh.”

Chu Chiêu Chiêu thở dài, ai mà không nghĩ vậy chứ?

Họ không biết rằng, lúc này tại bệnh viện đang xảy ra một sự việc nghiêm trọng.

Chủ nhân đôi giày da đứng ngoài quan sát một lúc, rồi lén lút đi vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh khoa sản không lớn, hắt trốn vào trong, hành lang lại yên tĩnh như không có chuyện gì.

Thỉnh thoảng, có thể nghe thấy tiếng hát ngân nga.

Chu Chính Văn vừa lật người cho cháu, vừa hát, “Sao cháu ngoan thế? Thích nghe ông hát à?”

Đứa bé lúc này chưa có thị lực.

Nhưng lại biết cười toe toét.

Chu Chính Văn coi như cháu đang cười với mình, vui không tả xiết.

Nhưng người ta có ba việc gấp.

“Cháu ơi, ông đi vệ sinh một chút.” Chu Chính Văn nói với cháu.

Nhà vệ sinh cách phòng không xa, ông nghĩ đi một lát là về, đóng cửa nhẹ nhàng.

Khi ông vào nhà vệ sinh, có một người đàn ông bước ra.

Người này cúi đầu suýt đ.â.m vào Chu Chính Văn, nhưng may mà tránh được.

“Không ổn.”

Chu Chính Văn chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng chạy ra ngoài.

Và ngay lúc này, hành lang vang lên tiếng trẻ con khóc.

Tiếng khóc đó...

Chương 398

DTV-EBOOK

Khi Dương Duy Lực đến bệnh viện, Chu Chính Văn đang ngồi bên cửa sổ tự băng bó vết thương. Thấy anh bước vào, ông cười nói: “Y tá buộc hơi chặt.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Dương Duy Lực bước đến hỏi.

Cuộc họp của anh chưa kết thúc đã nhận được điện thoại từ bệnh viện, báo có kẻ định bắt cóc con, Chu Chính Văn bị thương.

Dương Duy Lực sợ đến mức suốt quãng đường không dám tự lái, phải nhờ lính gác lái hộ.

Lúc này, dù bề ngoài bình tĩnh nhưng tay anh vẫn run nhẹ vì căng thẳng.

“Một kẻ lạ mặt, trốn trong nhà vệ sinh nam không ai phát hiện.” Chu Chính Văn nói, “Yên tâm đi, cháu không sao.”

Nếu ông không phản ứng kịp, có lẽ giờ bị thương đã là đứa bé.

“Tên đó ban đầu định bắt cóc cháu,” Chu Chính Văn nói, “nhưng khi bị tôi phát hiện, hắn chuyển sang ý định g.i.ế.c cháu.”

Nói đến đây, khuôn mặt vốn hiền hòa của một thương nhân như Chu Chính Văn cũng lộ ra sát khí.

...

Tâm địa thật độc ác!

Không bắt được con thì g.i.ế.c nó!

Dương Duy Lực cúi nhìn đứa con trai trong hộp chiếu đèn xanh, ánh mắt dịu dàng đầy xót xa.

“Thằng bé này sau này không phải dạng vừa đâu,” Chu Chính Văn cười nói, “vừa thấy tên xấu mở cửa là khóc ngay.”

Đây là lần đầu tiên ông nghe thằng bé thứ hai khóc to như vậy, tiếng khóc vang khắp hành lang.

Cũng khiến tên xấu giật mình, tạo cơ hội cho ông hành động.

Nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, Chu Chính Văn đến giờ vẫn còn toát mồ hôi lạnh.

“Nơi các anh... nguy hiểm quá.” Ông nói, “Tôi định đợi cháu đầy tháng rồi đưa về... thôi, để bàn với Chiêu Chiêu đã.”

Nói một nửa, ông chợt nhớ tính con gái mình khó lòng chịu về quê, nên dừng lại.

“Chuyện này tạm thời giấu con bé đi.” Chu Chính Văn nói tiếp, “Lỡ lo lắng quá mất sữa thì sao?”

Quan trọng là cô đang ở cũ, không thể chịu thêm kích động.

“Vâng, con hiểu.” Dương Duy Lực gật đầu, “Vết thương của bố thế nào rồi?”

“Không sao, chút xíu thôi.” Chu Chính Văn khẽ mỉm cười, “May mà mấy năm nay luyện tập không uống.”

Sau lần gặp nạn, ông bắt đầu tập thể dục hàng ngày, còn nhờ Dương Duy Lực dạy quyền thuật.

Hai năm nay không ngày nào bỏ.

Nếu không kiên trì, lần này chưa chắc đã đối phó được tên kia.

Hắn ta rất lực lưỡng, lại mang theo hung khí. Nếu không phải tiếng khóc của cháu khiến hắn giật mình, ông cũng khó có cơ hội.

“Cảm ơn bố.” Dương Duy Lực nói, “Phiền bố trông cháu thêm, con đi xem xét việc này.”

“Đi đi.” Chu Chính Văn dặn thêm khi anh sắp ra cửa, “Con đừng áy náy, từ ngày giao Chiêu Chiêu cho con, bố đã chuẩn bị tinh thần rồi.”

Ngón tay Dương Duy Lực trên tay nắm cửa co lại, anh khẽ “ừ” rồi bước ra ngoài.

Chỉ khi không có ai, anh mới lau vội giọt ẩm ở khóe mắt.

Đang sau, Chu Chính Văn tiếp tục ngân nga bài hát cũ, đưa bé trong hộp đèn cựa mông.

“Muốn ị hả?” Ông bế cháu lên, vô tình động vào vết thương khiến ông rên lên đau đớn.

“Lũ vô lại này, nên tiêu diệt hết.” Ông lẩm bẩm, rồi dịu dàng nói với đứa bé, “Bố các cháu vất vả lắm.”

Dù đất nước đã thống nhất nhiều năm, nhưng nơi này vẫn chưa yên bình.

Lũ xấu vẫn không từ bỏ âm mưu, cần những người như Dương Duy Lực dạy chúng bài học.

Vì vậy, ông hiểu cho con rể.

Nhưng cũng xót xa cho con gái. Nếu là người chồng bình thường, đâu phải trải qua những chuyện này.

Làm người nhà quân nhân không dễ, hy sinh phía sau còn lớn hơn nhiều.

Nếu ngày xưa biết thân phận thật của Dương Duy Lực, có lẽ ông đã không đồng ý hôn sự.

Dù anh rất xuất sắc.

Nhưng Chu Chính Văn lại cười, con gái ông ông hiểu rõ, tính khí cứng đầu lắm.

Đã nhắm là không bỏ, dù ông phản đối thế nào cô cũng lấy Dương Duy Lực.

Thôi thì, giờ cháu đã sinh rồi, nghĩ nhiều làm gì?

Việc ông có thể làm là hỗ trợ con cái hết mình.

“Cái gì?” Dương Duy Lực cười nhạt, “Cầm thù căn cứ nên nghĩ ra cách trả thù này?”

“Anh tin không?” Anh lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, “Không muốn nói cũng được.”

“Chỉ là đừng hối hận.” Dương Duy Lực bình thản nhìn đối phương, ánh mắt dừng trên đôi giày da, khóe miệng nhếch lên.

“Các anh không có quyền trừng phạt tôi.” Người đàn ông ưỡn n.g.ự.c nói, “Không có tư cách đó.”

Dương Duy Lực liếc nhìn, không thêm nói thêm, quay lưng bước đi.

“Đợi... đợi đã,” người đàn ông gọi lại, “Anh... cứ thế đi thật sao?”

Danh tiếng Dương Duy Lực hẳn đã nghe, trong nghề này không ai không biết anh.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hắn đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với mọi hình thức thẩm vấn, và đã đợi được Dương Duy Lực.

Nhưng người này chỉ hỏi vài câu rồi bỏ đi?

Đi thật?

Đứa bé đó, không phải con ruột anh sao?

Làm sao có chuyện này?

Người đàn ông hoang mang, lòng dậy sóng.

Nếu đổi vị trí, có kẻ dám làm hại con mới sinh của hắn, hắn sẽ không tha.

Dù phải đồng quy vu tận cũng phải g.i.ết kẻ đó.

Nhưng Dương Duy Lực chỉ nhẹ nhàng vài câu?

Đợi đã, “đừng hối hận” là ý gì?

“Cho anh một cơ hội nữa,” Dương Duy Lực liếc nhìn đôi giày, “Nói hay không?”

Ánh mắt đó khiến người đàn ông muốn thu chân lại, gã này quá đáng sợ.

“Tôi nói.” Hắn buông hai từ.

Thốt ra xong, chính hắn cũng ngỡ ngàng, sao mình lại dễ dàng đầu hàng thế này?

“Tốt,” Dương Duy Lực vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt quay lại, “Tôi sẽ báo cáo trung thực với cấp trên.”

Thái độ công việc khiến người đàn ông nghi ngờ mình bị lừa.

Dương Duy Lực bình thản nhìn hấn.

Thôi được.

Người đàn ông cúi đầu, cuộc đấu trí này, hấn biết mình đã thua.

Còn Chu Chiêu Chiêu, dù hoàn toàn không biết chuyện, nhưng tình mẫu tử khiến cô bất an.

“Mẹ ơi, con thấy trong lòng không yên.” Cô nói với Hứa Quế Chi, “Không biết thằng bé thứ hai ở viện thế nào rồi?”

Chương 399

DTV-EBOOK

Vì Chu Chính Văn bị thương, Dương Duy Lực không để ông về nhà lấy cơm mà tự mình quay lại.

“Bố nói muốn ở lại với cháu, bảo con về lấy đồ ăn.”
Dương Duy Lực nói với Chu Chiêu Chiêu, rồi kiểm tra hai đứa trẻ, “Hôm nay chúng thế nào? Có quấy em không?”

Câu hỏi tưởng chừng rất bình thường, nhưng Hứa Quế Chi lại cười nói: “Hai đứa nhỏ này không hiểu sao sáng nay đột nhiên khóc thét lên.”

Dương Duy Lực giật mình: “Lúc nào?”

Hứa Quế Chi kể lại chuyện buổi sáng, Dương Duy Lực im lặng nhìn hai đứa bé.

“Sao thế?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Không có gì,” Dương Duy Lực nói, “Anh chỉ nghĩ cả hai cùng khóc chắc là cảnh tượng rất ‘hoàn tráng’, rồi sau đó đỡ thế nào?”

“Hình như cũng không cần đỡ nhiều,” Chu Chiêu Chiêu véo má con gái, “Cho bú một chút là nín ngay.”

“Vất vả rồi.” Dương Duy Lực cúi xuống thì thầm bên tai cô.

...

Hai vợ chồng trò chuyện một lúc, Hứa Quế Chi đã đóng hộp cơm xong, Dương Duy Lực mới ra khỏi phòng, kéo bà vào bếp kể chuyện trưa.

Hứa Quế Chi nghe xong suýt ngất.

“Con nói để mẹ biết, giữ bình tĩnh thôi,” Dương Duy Lực nói, “Đừng lo, cổng Bắc giờ kiểm soát rất chặt.”

“Vậy từ giờ mở cửa phải cẩn thận hơn.” Hứa Quế Chi run giọng, “Chu huynh thế nào rồi?”

“Bị thương nhẹ ở tay, không nghiêm trọng,” Dương Duy Lực trấn an, “Mấy ngày tới con sẽ không để bố đi lại nhiều.”

“Ừ, tốt quá.” Hứa Quế Chi gật đầu, “Ở nhà con yên tâm, mẹ sẽ cẩn thận.”

Bây giờ bà chỉ xuống nhà đổ rác, hầu như không ra ngoài.

“Cũng không cần quá,” Dương Duy Lực cười, “Nếu thế thì đơn vị chúng con không cần đóng quân ở đây nữa.”

Hứa Quế Chi thở dài.

Dương Duy Lực xách hộp cơm đến bệnh viện, đưa cho Chu Chính Văn xong liền đi xử lý công việc.

Nhờ sự hợp tác của tên kia, họ bắt thêm vài tên lọt lưới.

“Nhưng cậu biết đấy, bọn này đa số ít học, bị xúi giục chút là làm liều.” Tham mưu trưởng đưa điều thuốc cho Dương Duy Lực.

“Không hút,” Dương Duy Lực từ chối, rồi nói thêm, “Đợi em đi hẩn anh hút nhé, không mùi ám vào quần áo về cháu ghét.”

Tham mưu trưởng: “...”

Sao cảm giác không phải cháu ghét mà là cậu ta ghét mình hút thuốc?

“Cậu này.” Tham mưu trưởng cười bẻ gãy điều thuốc, “Con cậu mới có bao nhiêu ngày tuổi mà đã chiều thế?”

“Con trai không cần,” Dương Duy Lực mỉm cười dịu dàng, “Nhưng không được làm con gái tôi khó chịu.”

Ừ thì, từ khi con bé chưa sinh đã có tên ở nhà, trong khi hai thằng cu vẫn gọi đại khái là “thằng lớn”, “thằng nhỏ”, đủ biết nhà này sủng con gái thế nào.

“Ít học?” Dương Duy Lực khẽ cười, “Tham mưu trưởng, em nhớ anh có người bạn làm cục trưởng công an huyện ngoài kia?”

“Cậu định làm gì?” Tham mưu trưởng cảnh giác, “Việc này không thuộc thẩm quyền công an cấp huyện.”

“Em biết.” Dương Duy Lực nheo mắt, “Không biết bạn anh có muốn thăng chức không?”

“Ý cậu là?” Tham mưu trưởng hứng thú, “Nói rõ xem.”

Dương Duy Lực là ai?

Tuổi trẻ đã lên chức đoàn trưởng, không phải chỉ có vài ba chiêu.

Hơn nữa, đầu óc cậu ta nhanh nhạy lắm.

“Nhiệm vụ trọng tâm mấy năm nay của ta là gì?” Dương Duy Lực hỏi.

“Ổn định.” Tham mưu trưởng nói xong lại muốn hút thuốc.

Ngay căn cứ họ cũng tồn tại yếu tố bất ổn, đau đầu thật.

“Nên em có ý này.” Dương Duy Lực cười, mỗi lần cậu ta cười thế này là có kẻ sắp gặp họa.

Dương Duy Lực vẫy tay, tham mưu trưởng cúi xuống, cậu thì thầm vài câu.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Hay đấy,” tham mưu trưởng gật gù, “Đúng là diệu kế.”

Bọn này ít học, vậy thì tổng hết vào trại cải tạo, tẩy não cho kỹ.

Giảng rõ chính sách, pháp luật, tương lai đất nước.

Muốn đi đường tà đạo là không xong.

Một ngày không được, nửa năm một năm chẳng lẽ không cảm hóa nổi?

“Tốt, anh gọi điện ngay.” Tham mưu trưởng hào hứng, “Xong việc mời cậu nhậu.”

“Không cần,” Dương Duy Lực nhăn mặt, “Rượu bia hôi, con gái tôi không thích.”

Tham mưu trưởng: “...”

Đúng là không ngờ Dương Duy Lực giờ thành nô lệ vợ con.

Nhưng cũng hiểu cậu ta đang rất tức giận với bọn kia.

“Vụ đó anh theo sát nhé,” Dương Duy Lực dặn,
“Em nghỉ ngơi còn tay trong.”

Những kẻ bị mua chuộc vẫn chưa dọn sạch.

“Yên tâm, anh nắm rồi.” Tham mưu trưởng đáp.

“Lão Trần thế nào rồi?” Dương Duy Lực hỏi, “Đạo này... anh có gặp không?”

“Ừm,” tham mưu trưởng lắc đầu, “Đi trực ở khu vực khó khăn nhất, ngày đi tuần mấy chục cây số, mấy hôm trước bị ốm.”

Kiên trì được đến giờ, tham mưu trưởng cũng phục.

“Nặng không?” Dương Duy Lực hỏi.

“Không sao,” tham mưu trưởng cười, “Anh tin cậu ấy sẽ vượt qua.”

Dương Duy Lực không nói gì, vỗ vai anh ta: “Em đi đây.”

Nhưng vừa ra khỏi phòng, cậu liền bảo lính gác đi thăm Trần Quốc Bình: “Cầm tiền này mua ít đồ bồi bổ đưa cho anh ấy.”

Nghe nói nơi đó rất khổ.

Dương Duy Lực ngược nhìn bầu trời xanh, đúng là chuyện không thể ngờ!

Trong khi đó, Chu Chiêu Chiêu cuối cùng cũng biết chuyện của thằng bé thứ hai.

Bé đáp ứng tốt với liệu pháp chiếu đèn, ngày thứ ba đã xuất viện.

Chu Chính Văn tưởng mình giấu kín, nhưng không ngờ Chu Chiêu Chiêu đang ở cử khứu giác

nhảy cảm, ngửi thấy mùi thuốc trên người ông.

Mà ông vừa bế thằng bé về.

“Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?” Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt, “Là thằng bé có vấn đề hay bố bị sao?”

“Cứ nói thẳng, con chịu được.” Cô nói.

Dù con có khuyết tật thế nào, cũng là con cô.

“Bố chỉ vụng tay nhẹ, bị thương chút nên bôi thuốc thôi.” Chu Chính Văn cố lảng tránh.

“Bố, thuốc bong gân không phải mùi này.” Cô nói.

“Thôi, nói cho con bé biết đi.” Hứa Quế Chi thở dài, “Dù sao thằng bé cũng ổn rồi.”

“Vậy rốt cuộc thằng bé thứ hai bị làm sao?” Trái tim Chu Chiêu Chiêu thắt lại.

Chương 400

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn kể lại đầu đuôi sự việc, cuối cùng đảm bảo: “Tên đó còn chưa kịp chạm vào hộp đèn xanh của thằng bé đã bị bố hạ gục rồi.”

“Bố định đợi tí nữa sẽ nói với con,” Chu Chính Văn nín nọt, “Con gái bố tinh tế quá.”

Ngủ một cái là biết ngay.

Chu Chiêu Chiêu ôm chặt thằng bé thứ hai vào lòng, nước mắt không ngừng rơi.

“Rốt cuộc là ai ác tâm đến mức này.” Ngay cả đứa trẻ cũng không buông tha.

“Duy Lực đã điều tra rồi,” Hứa Quế Chi an ủi, “Con đang ở cũ, không được khóc nữa.”

Khóc nhiều hại mắt.

Chu Chiêu Chiêu lau nước mắt: “Vâng.”

Cảm giác không thể bảo vệ con mình thật khó chịu.

...

Như kiếp trước vậy.

Tưởng rằng kiếp này tránh được cái c.h.ết của Dương Duy Lực và tai nạn của Chu Chính Văn, lại sinh được ba đứa con đáng yêu, Chu Chiêu Chiêu nghĩ cuộc sống sẽ hạnh phúc thuận lợi.

Nhưng giờ mới biết, dù không có nhà Chu Chính Vũ, vẫn có người muốn hại gia đình cô.

Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu chợt hiểu ra nhiều chuyện không rõ ở kiếp trước.

Lý ra, Chu Chính Vũ không đủ khả năng can thiệp vào xe của Chu Chính Văn.

Nhưng nếu hắn có người đứng sau thì mọi chuyện sẽ thông suốt.

Nhưng người đó là ai?

Chu Chiêu Chiêu không nghĩ ra.

Nhưng cô tin Dương Duy Lực sẽ tìm ra.

Ngày tháng trôi qua, bất ngờ Lưu Tương lâu ngày không ghé nay mang hoa quả đến nhà Chu Chiêu Chiêu.

Cô ta vừa đến đã sốt sắng muốn vào phòng, bị Hứa Quế Chi ngăn lại: “Khách sáo quá, đến chơi mang gì nhiều thế?” Hứa Quế Chi cười nói.

“Chút lòng thành.” Lưu Tương đáp.

May là hoa quả ở đây không đắt lắm, nhưng dù vậy cô ta cũng đau lòng.

Nhìn chỗ ở của Chu Chiêu Chiêu, sang hơn nhà đất của họ nhiều.

Lại còn có nhà vệ sinh riêng.

“Rửa tay đi,” Hứa Quế Chi nói, “Cô đi gọt táo cho các cháu ăn.”

Lưu Tương định từ chối, nhưng Hứa Quế Chi quá nhiệt tình, đành phải rửa tay.

Khi rửa tay nhìn thấy mỹ phẩm trên bàn, cô lại ghen tị.

Lẽ ra, Lưu Tương trước đây không như vậy, nhưng một năm làm việc ở đây đã thay đổi cách nhìn của cô.

Cô thậm chí nghĩ, Chu Chiêu Chiêu may mắn gặp được Dương Duy Lực nên mới có cuộc sống này.

Nếu không, làm sao cô đạt được thành tựu, thậm chí mua trái phiếu kiếm tiền?

Nghĩ lại Lưu Tương hối hận, lúc Chu Chiêu Chiêu rủ mua trái phiếu, sao không mua nhiều hơn?

Giờ nhìn các bạn cùng đến đây mua trái phiếu đều kiếm được tiền, chỉ mình cô không.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, Lưu Tương cảm thấy ngọt ngào.

Hối hận, nhưng không làm gì được, ai bảo lúc đó không mua?

“Tương đến rồi.” Chu Chiêu Chiêu khoác áo từ phòng ngủ bước ra, “Hôm nay không có tiết à?”

“Ừ,” Lưu Tương đang mơ màng nghe tiếng liên đáp, ngẩng lên nhìn Chu Chiêu Chiêu thì sửng sốt, “Cậu... sao chẳng thay đổi gì vậy!”

Không trách Lưu Tương ngạc nhiên, từ khi đến đây, đặc biệt là lúc Chu Chiêu Chiêu mang thai, quan hệ hai người dường như xa cách.

Ký ức của Lưu Tương vẫn đọng lại hình ảnh Chu Chiêu Chiêu béo lên khi mang thai, nhưng đến cuối thai kỳ cô kiểm soát ăn uống, lại mang ba nên ngoài bụng to ra, người không béo nhiều.

Hôm đó Dương Duy Lực bế Chu Chiêu Chiêu lên lầu cũng nói: “Sao vẫn gầy thế.”

“Cậu xem tay và mặt này, béo nhiều rồi.” Chu Chiêu Chiêu cười dẫn bạn ra phòng khách, “Dạo này uống đủ loại canh, sắp thành bong bóng rồi.”

“Nói bậy.” Hứa Quế Chi bưng đĩa táo cắt sẵn cho Lưu Tương, nghe vậy liền cười, “Ba đứa bú sữa mẹ, con phải bồi bổ cho tốt.”

“Ba?” Lưu Tương kinh ngạc nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Không phải song sinh sao?”

Sao lại thành ba?

Song sinh đã đủ ghen tị rồi, ba đứa thì còn gì bằng.

“Bệnh viện nhìn nhầm.” Hứa Quế Chi cười nói, “Hai đứa nói chuyện đi.”

Nói xong bà vào phòng trông cháu, để không gian cho hai người.

“Mẹ chồng cậu tốt quá.” Lưu Tương ghen tị nói.

“Ừ, mẹ tốt lắm.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, hai người nói chuyện trường lớp một lúc, Lưu Tương lấy từ túi ra một tấm thiệp.

“Tớ sắp kết hôn rồi.” Lưu Tương hào hứng thông báo.

“Kết hôn?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, rồi cười hỏi, “Với Lưu Hải Đào à?”

Lưu Tương mặt thoáng đơ, lắc đầu ngượng ngùng: “Không phải, là người khác.”

Chu Chiêu Chiêu cũng bất ngờ.

Hồi mới đến đây, vì cùng họ Lưu, Lưu Hải Đào rất quan tâm Lưu Tương.

Nhớ có lần Lưu Tương sốt cao nửa đêm, nếu không nhờ anh đưa đi viện kịp thì nguy hiểm.

Hai người vốn dĩ cũng có tình cảm mơ hồ.

Chu Chiêu Chiêu tưởng họ sẽ thành đôi, nào ngờ giờ Lưu Tương lại lấy người khác.

“Anh ấy là quân nhân,” Lưu Tương giới thiệu, “chị gái cũng trong quân đội, dạy kèm con chị ấy nên quen nhau.”

Rồi chị giới thiệu em trai cho Lưu Tương.

“Là sĩ quan, tuy không giỏi như Dương Duy Lực nhà cậu, nhưng rất tốt.”

“Nhiệm Quân?” Chu Chiêu Chiêu nhìn tên trên thiệp, “Có cần Duy Lực giúp điều tra không...”

Ý cô là để xem nhân phẩm Nhiệm Quân thế nào.

Nhưng đây là thiệp cưới, đối phương lại là quân nhân, tức là đã qua khâu thẩm tra.

“Không cần đâu.” Lưu Tương cười nói, “Gia đình anh ấy tớ gặp rồi, đều tốt cả.”

Dù mẹ Nhiệm Quân hơi lẩm lời, nhưng với Lưu Tương không thành vấn đề.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chiêu Chiêu, tớ ở đây không có người thân, đám cưới nhất định phải đến nhé.” Lưu Tương nắm c.h.ặ.t t.a.y Chu Chiêu Chiêu, “Mọi người đều đến.”

“Được, lúc đó tớ nhất định đến.” Xem ngày trên thiệp, Chu Chiêu Chiêu đã hết cỡ.

“Sau này tớ cũng là quân nhân phụ, chúng ta lại có thể ở bên nhau.” Lưu Tương cười nói.

“À, nhà chúng tớ cũng được cấp rồi, ngay cạnh nhà cậu.” Lưu Tương vui vẻ nói, “Nhiệm Quân bảo sau này sẽ cho tớ cuộc sống tốt.”

“Tốt quá, tốt quá.” Chu Chiêu Chiêu cũng mừng cho bạn.

Dù cô cảm thấy đám cưới hơi vội, nhưng thấy Lưu Tương vui vẻ, cô không nói gì thêm.

Chỉ là không ngờ chuyện lại như vậy.

Chương 401

DTV-EBOOK

Sau khi Lưu Tương rời đi, Chu Chiêu Chiêu không vội vào phòng mà ngồi trên ghế sofa nhìn ra cửa sổ.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng Lưu Tương xuất hiện dưới lầu, rồi một người đàn ông đẩy xe đạp đến đón.

Lưu Tương cười nói như cô gái nhỏ, rồi ngồi lên xe, hai người trò chuyện vui vẻ.

Chu Chiêu Chiêu nhớ lại lời Lưu Tương từng nói: “Cả đời này tôi nhắm Lưu Hải Đào rồi, hết năm thực tập sẽ kết hôn.”

Lúc đó, ánh mắt Lưu Tương tràn đầy khát vọng tương lai và mộng mơ tình yêu.

Nhưng không hiểu sao, giờ lại đột ngột lấy người khác?

“Có gì khó hiểu đâu.” Hứa Quế Chi cười nhẹ, đưa cho Chu Chiêu Chiêu bát canh gà, “Giáo viên trường ta, ai chẳng là gia đình quân nhân?”

Không phải gia đình thì cũng sẽ kết hôn với quân nhân.

“Bạn cậu đó, chắc hoàn cảnh cũng khó khăn.” Bà nói tiếp, bằng không đã không đến nơi khắc nghiệt này thực tập.

...

Dĩ nhiên, Chu Chiêu Chiêu là ngoại lệ.

“Chọn lấy người hoàn cảnh khó khăn, sao bằng lấy quân nhân.” Hứa Quế Chi phân tích, “Cậu từng nói

Lưu Tương nhà nghèo, mẹ cô ta bóc lột con gái.”

“Nếu ở lại đây làm giáo viên, một là xa nhà thoát khỏi mẹ, hai là lấy quân nhân sẽ ổn định công việc, đãi ngộ lại tốt.”

Như Nhiệm Quân kia, dù sao nhà cũng có chị gái là quân nhân, điều kiện không tệ.

Lưu Tương từ đầu đã là cô gái thông minh tỉnh táo, giờ có lựa chọn tốt hơn, tất nhiên chọn cái tốt.

Và...

“Bạn cậu này, không còn là bạn ngày xưa nữa rồi.”
Hứa Quế Chi lắc đầu.

“Sao ạ?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc.

Dù lựa chọn này quá tàn nhẫn với Lưu Hải Đào, nhưng với bản thân Lưu Tương, cũng không sai.

Người ta hướng chỗ cao mà đi.

Miễn là xử lý tốt mối quan hệ với Lưu Hải Đào.

“Cậu xem thiệp này,” Hứa Quế Chi mở thiệp trên bàn, “Nhận ra gì không?”

Chu Chiêu Chiêu ban đầu không hiểu, sau mới vỡ lẽ, “Mẹ tinh tế quá.”

Bởi trên thiệp ghi tên người mời là: “Vợ chồng Dương Duy Lực - Chu Chiêu Chiêu”.

Không chỉ thêm tên Dương Duy Lực, còn đặt trước tên cô.

Trong khi Lưu Tương và Dương Duy Lực chỉ quen biết qua cô, hai người hầu như không tiếp xúc.

Nhiều nhất là gặp nhau gật đầu chào.

Chu Chiêu Chiêu chạnh lòng, “Hóa ra mình thất bại thế.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Bạn học kết hôn, thiệp mời lại không phải vì mình, mà vì chồng mình, vì chức vụ của Dương Duy Lực.

“Cũng không sao,” Hứa Quế Chi cười, “Có lẽ cô ta muốn các con đến để lấy mặt.”

“Sau này khi Duy Lực thăng chức, hoặc về Thiểm Tây, con sẽ gặp nhiều chuyện tương tự.” Bà nói tiếp, “Hoặc có ngày vị trí hai người đảo ngược.”

“Nên con phải cố gắng.” Hứa Quế Chi khích lệ.

“Ý mẹ là?” Chu Chiêu Chiêu chưa hiểu.

“Phần đầu để người ta nhắc đến Dương Duy Lực sẽ nói: ‘À, chồng Chu Chiêu Chiêu.’” Bà giải thích, “Chứ không phải ‘Chu Chiêu Chiêu là vợ Dương Duy Lực.’”

“Mẹ...” Chu Chiêu Chiêu bất ngờ trước lời này, cười hỏi, “Lúc đó mẹ không sợ con dâu quá giỏi, lấn lướt con trai sao?”

“Có gì đâu,” Hứa Quế Chi trừng mắt, “Con làm được điều mẹ chưa làm, mẹ vui còn không kịp.”

Trong nhà này, nếu có ai vượt mặt chồng, chỉ có Chu Chiêu Chiêu làm được.

“Phụ nữ chống nửa bầu trời,” Hứa Quế Chi vỗ vai con dâu, “Mẹ tin con làm được.”

Bà đứng lên cầm bát canh chưa uống, “Nên giờ uống hết canh này, bồi bổ cho khỏe.”

“Sức khỏe là vốn quý, con phải tích lũy vốn đã.”

Chu Chiêu Chiêu vừa buồn cười vừa bất lực.

Mấy ngày nay ngửi mùi canh gà là muốn ói, định đợi Hứa Quế Chi vào bếp sẽ lén đổ bớt, nào ngờ bà đã đoán trước.

Đúng là gừng càng già càng cay.

“Mẹ, uống bớt được không?” Chu Chiêu Chiêu nhăn nhó.

“Ngoan, uống hết đi, mai mẹ đổi món khác.” Hứa Quế Chi dỗ dành.

Chu Chiêu Chiêu: “...Con sắp thành bong bóng rồi.”

“Nói vậy, bạn con còn bảo chẳng thay đổi gì kia.” Hứa Quế Chi cười.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Thôi thì uống tiếp vậy, biết làm sao?

Tối đó Dương Duy Lực về, Chu Chiêu Chiêu kể lại chuyện, anh hỏi: “Vậy em có muốn đi không?”

“Đi thôi.” Cô đáp, “Dù sao cũng là bạn học thân nhất của em.”

“Vậy thì đi.” Dương Duy Lực mỉm cười nhìn con gái, “Chuyện nhỏ thôi.”

“Họ Nhiệm?” Anh chợt hỏi.

“Ừ, nghe nói chị gái cũng là quân nhân, ở phòng chính trị.” Chu Chiêu Chiêu không để ý lắm.

“Nhiệm Lệ?” Dương Duy Lực nói.

“Đúng rồi, anh quen à?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nghe nói chị này khá nổi tiếng trong căn cứ.”

“Đúng là nổi.” Dương Duy Lực bình thản nói,
“Trước ở đoàn văn công, giọng hát hay.”

Nhưng đời tư phức tạp.

“Ly hôn hai lần?!” Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc,
“Không phải quân nhân khó ly hôn sao?”

“Nếu hai bên đồng ý thì cũng dễ.” Dương Duy Lực nói, “Bạn em sau này sẽ khó khăn đấy, nhà họ phức tạp.”

Anh chỉ nghe đồn đại.

Hình như mẹ Nhiệm Quân còn có vấn đề tâm thần, nếu không với điều kiện của anh ta, đã lấy được người trong quân đội.

Chu Chiêu Chiêu nhướn mày, “Tốt xấu gì cũng là lựa chọn của cô ấy.”

“Chỉ hy vọng sau này không hối hận.”

Không biết chuyện gì xảy ra giữa họ, khiến Lưu Tương vội vàng kết hôn thế.

Chu Chiêu Chiêu tưởng phải đợi đến đám cưới mới biết lý do chia tay.

Nhưng chưa đầy vài ngày sau, cô đã nghe được.

Chương 402

DTV-EBOOK

Vào ngày thứ 20 sau khi sinh, hiệu trưởng đến thăm Chu Chiêu Chiêu và các cháu, đã kể cho cô nghe nguyên nhân.

“Nói thật thì cả hai đều là những đứa trẻ tốt,” hiệu trưởng thở dài trước khi kể, “chỉ là số phận trớ trêu thôi.”

Ban đầu tình cảm của họ khá tốt, Lưu Tương cũng nghĩ đến cuộc sống sau khi kết hôn.

Nhưng hai người có lý tưởng khác nhau.

Lưu Hải Đào xuất thân từ vùng núi, nên luôn muốn trở về đó dạy học, để nhiều trẻ em vùng cao được đi học.

Còn Lưu Tương đã tiếp xúc với thế giới bên ngoài, không muốn theo anh về quê.

“Với lại, cùng là vì lý tưởng, sao chúng ta không cố gắng ở lại đây?” Lưu Tương từng nói.

Điều kiện ở đây không hơn quê Lưu Hải Đào là mấy, nếu không có căn cứ và việc sáp nhập trường học, nhiều trẻ em cũng không có giáo viên.

Như Vương Thái Hồng ngày trước, chắc chắn cũng không được đi học.

...

Vì vậy, Lưu Tương cho rằng, dù ở đâu, chỉ cần dạy học đều là cống hiến như nhau.

Nhưng Lưu Hải Đào không nghĩ vậy.

“Tôi nhận ơn của dân làng, từ ngày rời đi đã hứa sẽ trở về sau khi tốt nghiệp,” anh nói, “Tôi muốn trẻ em quê tôi được nhìn thấy thế giới.”

Và thay đổi sự nghèo khó của quê hương.

Nhưng Lưu Tương không chịu được.

Hai người vì chuyện này bất hòa.

Đến sau, Lưu Tương thấy không thể thuyết phục Lưu Hải Đào, sau quá nhiều tranh cãi đã mệt mỏi.

Rồi chọn cách chia tay.

Sau khi chia tay, cả hai đều bình tĩnh, mỗi ngày chăm chỉ dạy học, chấm bài.

Như không có chuyện gì xảy ra.

Cho đến một ngày, Lưu Tương đột nhiên thông báo sẽ kết hôn.

Lúc đó mọi người đều sốc.

Bởi họ mới chia tay bao lâu, đã định kết hôn?

Vì việc này, hiệu trưởng đã gặp riêng Lưu Tương: “Nếu có khó khăn gì, có thể nói với tôi, tôi sẽ báo lên cấp trên.”

“Kết hôn là việc lớn, cháu không được hấp tấp,” hiệu trưởng nói, “Tôi thấy cháu và Hải Đào không phải không có tình cảm, sao lại...”

Đến mức này?

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cảm ơn thầy,” Lưu Tương cười nói, “Chuyện kết hôn cháu đã suy nghĩ kỹ, anh ấy rất tốt, chúng cháu sẽ hạnh phúc.”

Ít nhất, anh có thể cho cô một mái ấm.

Bố mẹ Lưu Tương trọng nam khinh nữ, nếu không vì cô thông minh học giỏi, sau này giúp được em trai, họ đã không cho cô đi học.

Nhưng sau khi ra ngoài, Lưu Tương không muốn sống như trước, càng không muốn bố mẹ kiểm soát cả đời.

Cuộc sống cô muốn, Lưu Hải Đào không thể đáp ứng.

Qua những tranh cãi này, Lưu Tương hiểu rõ, cô và anh không cùng đường.

Còn Nhiệm Quân thì khác.

Anh là quân nhân, gia đình đơn giản, chỉ có một con trai, chị gái cũng là quân nhân, không những không gánh nặng mà còn hỗ trợ được.

Chỉ cần cô lấy Nhiệm Quân, tương lai sẽ ổn định.

Dĩ nhiên, việc mẹ Nhiệm Quân có vấn đề tâm thần, anh đã nói ngay từ buổi gặp mặt đầu tiên.

Sau đó Lưu Tương cũng gặp bà, cô thấy không nghiêm trọng.

Bố mẹ cô còn tệ hơn cả người bệnh tâm thần.

Hiệu trưởng chỉ biết thở dài: “Cháu suy nghĩ cho kỹ nhé.”

Nhiệm Lệ người này tiếng tăm không tốt lắm.

Nhưng biết làm sao?

Lời đã nói, Lưu Tương không nghe thì người ngoài cũng vô phương.

Có lẽ vì lời hiệu trưởng, Lưu Tương mới nghĩ đến việc mời Dương Duy Lực đi dự đám cưới để lấy thế?

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, dù thế nào, chỉ có tự mình đứng dậy mới được.

Dù sao Lưu Tương cũng thông minh, nên biết cách xử lý.

Những chuyện này, Chu Chiêu Chiêu không thể can thiệp.

Còn việc dự đám cưới, chắc chắn sẽ đi.

Tiền hiệu trưởng, Chu Chiêu Chiêu vẫn không yên lòng, không hiểu sao cứ thấy chán nản.

Nhưng sự chú ý của cô nhanh chóng bị ba đứa nhỏ lôi kéo.

Trẻ con thật sự mỗi ngày một khác, khiến người ta yêu không hết.

Hứa Quế Chi thấy Chu Chiêu Chiêu tập trung vào con, mới thở phào.

Chuyện như vậy, bà đã thấy nhiều.

Thời gian trôi qua, cuối cùng Chu Chiêu Chiêu cũng hết cỡ, việc đầu tiên là đi tắm.

Tắm đến bốn lần, da đỏ lên mới thôi, cảm thấy cả người nhẹ nhõm hẳn.

Lần đầu tiên xuống lầu sau sinh, tắm nắng ấm áp, tai nghe tiếng chim hót, tâm trạng Chu Chiêu Chiêu cũng vui vẻ hơn.

Thời này đã có xe đẩy trẻ em, nhưng không có loại cho ba đứa.

Dương Duy Lực xin ba chiếc, rồi nhờ xưởng sửa chữa ghép thành một chiếc xe ba tầng.

Như vậy đẩy ba đứa đi dạo cũng tiện.

Chỉ là cảnh tượng hơi hoành tráng.

Lần đầu ra ngoài, ba đứa bé bị bao vây.

“Trời ơi, ba đứa này đẹp quá.”

“Chưa thấy đứa trẻ mới đầy tháng nào xinh thế.”

“Mắt to thế, mũi cũng cao.”

“Da trắng hơn cả trứng gà bóc.”

“Như tiên đồng trong tranh vậy.”

“Đúng thế!” Vương đại nương vui vẻ nói, “Để con dâu tôi đến bế cháu, lấy may nhé.”

Bà nói nhỏ với Hứa Quế Chi, khiến bà giật mình: “Còn có chuyện này?”

“Dù sao cũng thử xem.” Vương đại nương nói.

Con trai và con dâu bà kết hôn trước Dương Duy Lực, vậy mà giờ Dương Duy Lực đã có con, con dâu bà vẫn chưa có tin vui.

Vương đại nương sốt ruột lắm.

Lưu Thục Mai cũng có ý định tương tự.

“Cháu ơi, cười với dì nào?” Lưu Thục Mai trêu thằng bé thứ hai.

Nhưng cậu bé đang buồn ngủ, chẳng thèm để ý.

“Ủa... buồn ngủ rồi?” Lưu Thục Mai tiếc nuối đặt cháu xuống, với tay bế thằng lớn.

Vừa bế lên đã thấy ấm nóng.

Ái chà, tè vào người rồi?

Lưu Thục Mai không những không giận, còn cười vui: “Tè tốt quá, chắc dì cũng sẽ có tin vui.”

Chương 403

DTV-EBOOK

Không ai để ý chuyện này, Lưu Thục Mai thậm chí còn về nhà kể lại với chính ủy Triệu như một trò đùa: “Em thích ba đứa nhỏ nhà Chiêu Chiêu quá.”

Đứa nào cũng xinh như tranh vẽ.

Giá mà em sinh được một đứa như vậy.

Lưu Thục Mai xoa xoa bụng, thở dài.

Chính ủy Triệu xoa đầu, nhìn vợ mà xót xa: “Không thì tối nay anh cố gắng thêm.”

“Câu này nghe bao nhiêu lần rồi.” Lưu Thục Mai vẫy tay, “Thôi, tùy duyên vậy.”

Chính ủy Triệu: “...”

Cảm giác bị xúc phạm, nhưng không thể nói ra.

Rồi nghe vợ nói: “Hay... anh nói với Dương Duy Lực, nhận làm cha mẹ đỡ đầu được không?”

...

“Không sinh được con xinh thế, làm cha mẹ nuôi cũng tốt.” Lưu Thục Mai nói.

“Sao gọi là không sinh được?” Chính ủy Triệu không vui, “Khám rồi đều bình thường, bác sĩ nói có con là sớm muộn.”

“Vậy anh nói, anh có sinh được con gái xinh như con bé nhà họ không?” Lưu Thục Mai liếc mắt nhìn chồng.

Chính ủy Triệu: “...”

Hình như... không thể.

Thôi, đau lòng quá.

“VẬY, có một đứa con gái nuôi thế này, anh có muốn không?” Lưu Thục Mai hỏi.

Chính ủy Triệu suy nghĩ nghiêm túc, rồi gật đầu.

Quả thật.

Con gái Dương Duy Lực anh chỉ gặp một lần, tiếc là hân không cho bế.

Nhưng nhìn bé mềm mại, còn cười với anh, tim chính ủy tan chảy luôn.

Đặc biệt mỗi lần Dương Duy Lực nhắc đến con gái, mặt hân như kẻ cuồng con.

Nếu thành con nuôi nhà mình, anh cũng có thể khoe khoang.

Chính ủy Triệu càng nghĩ càng thấy khả thi.

“ĐƯỢC, mai anh nói với Dương Duy Lực.” Chính ủy Triệu nói, “Nhưng anh nghĩ, Dương Duy Lực không quyết định được, cuối cùng vẫn phải nhờ em.”

Nhìn Dương Duy Lực sủng vợ, chuyện gì chẳng nghe theo Chu Chiêu Chiêu.

“Song song hành động.” Chính ủy Triệu nghĩ rồi nói, “Em thuyết phục Chiêu Chiêu, anh đi tìm Dương Duy Lực.”

“Nhận con nuôi phải chính thức,” Lưu Thục Mai nói, “Quà cáp cho cháu không thể thiếu.”

Chính ủy Triệu gật đầu.

“Cũng không được quá sơ sài.” Lưu Thục Mai bổ sung.

Hai vợ chồng bàn bạc đến khuya, đến khi Lưu Thục Mai ngáp ngủ mới dừng.

Phấn khích quá.

Còn hơn cả có con đẻ.

Hôm sau, chính ủy Triệu đi tìm Dương Duy Lực, trước dò xét thái độ, cũng để Chu Chiêu Chiêu có thời gian suy nghĩ.

“Nhận con nuôi?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Sao đột nhiên muốn nhận thế?”

Dương Duy Lực sờ mũi: “Tại con mình đáng yêu quá.”

Không trách chính ủy Triệu có ý này.

“Thực ra còn người khác cũng muốn, nhưng anh từ chối rồi.” Dương Duy Lực nói, “Nếu em không đồng ý, anh bảo họ thôi.”

Chỉ là người kia không giống chính ủy Triệu, nhận con nuôi có mục đích.

“Em không biết nữa,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em trai em ngày trước cũng có cha mẹ đỡ đầu, nhưng mấy năm sau không qua lại nữa.”

Đó là bạn làm của Chu Chính Văn, vợ bạn này bảo thầy bói nói phải nhận con nuôi, khóc lóc đòi nhận Chu Minh Hiển.

Mấy năm đầu còn thân thiết, thỉnh thoảng đến thăm.

Nhưng sau đó dần xa cách, có lần Chu Chính Văn dẫn con về quê chơi hội, nhưng... bị đối xử lạnh nhạt.

Chu Chính Văn tức giận, không qua lại nữa, trả lại quà cáp.

Sau này ông phát đạt, họ lại muốn thân thiết, nhưng bị từ chối.

Vì vậy, Chu Chiêu Chiêu có chút ác cảm với việc nhận con nuôi.

“Nhưng chị Thục Mai chắc không phải người như vậy.” Cô nói.

“Vậy từ từ suy nghĩ thêm.” Hứa Quế Chi nói, “Chuyện này không gấp.”

Các cháu mới đầy tháng, nhưng Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực đã bàn không tổ chức tiệc đầy tháng, đợi trăm ngày hãy làm.

Chu Chiêu Chiêu cũng nghĩ vậy.

Nào ngờ hôm sau Lưu Thục Mai lại đến, còn mang theo rất nhiều quà.

“Chồng em đã nói chuyện rồi nhỉ?” Chị thẳng thắn nói, “Chị em mình thân thiết, chị không vòng vo nữa, em suy nghĩ kỹ nhé.”

“Hai vợ chồng chị thật lòng thích ba đứa nhỏ.” Lưu Thục Mai nói, “Không vì lý do gì khác.”

“Em hiểu chị mà.” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, “Em chỉ muốn cả hai bên suy nghĩ cẩn thận, em trai em...”

Cô lại kể chuyện nhận con nuôi của em trai.

“Em nghĩ, nếu nhận thì phải chính chắn,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Chị về bàn với gia đình, em biết nhận con nuôi cũng có nhiều kiêng kỵ.”

Như cha mẹ đỡ đầu của em trai cô, lúc đó còn xem tuổi cả nhà.

Chu Chiêu Chiêu sợ nhà chính ủy Triệu không đồng ý.

Hai người kết hôn lâu không có con, nghe nói gia đình chính ủy Triệu không hài lòng với Lưu Thục Mai, thậm chí còn muốn họ ly hôn.

Chỉ là chính ủy Triệu nói do mình có vấn đề, mới ngăn được.

Nhưng Lưu Thục Mai không biết chuyện này, Dương Duy Lực nghe chính ủy Triệu than thở rồi kể lại cho Chu Chiêu Chiêu.

Lúc đó Chu Chiêu Chiêu đã nói: “Không ngờ chính ủy Triệu lại yêu vợ thế, không trách chị Thục Mai lúc nào cũng vui vẻ.”

Nếu không, bị gia đình thúc ép sinh con, ai còn cười nổi?

“Mẹ chồng chị không cần lo, chuyện này hai vợ chồng tự quyết.” Lưu Thục Mai nói, rồi suy nghĩ thêm, “Nhưng em nói đúng, phải cẩn thận, tối chị bàn lại với nhà chị, đưa ra phương án.”

Chị không muốn chuyện vui bị mẹ chồng phá đám.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trong khi Lưu Thục Mai và chính ủy Triệu bàn bạc, Chu Chiêu Chiêu cũng không rảnh.

Đám cưới Lưu Tương sắp đến, cô đang nghĩ nên tặng quà gì.

Hơi khó đây.

“Hay tặng đồ dùng gia đình đi?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Hứa Quế Chi, “Mẹ thấy thế nào?”

“Cũng được, vừa trang trọng vừa thiết thực.” Hứa Quế Chi gật đầu.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không ngờ, mình lại gặp Lưu Tương và chị dâu Nhậm Lệ ở cửa hàng đồ gia dụng.

Chương 404

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu dậy sớm cho ba đứa nhỏ bú xong, vắt sữa để vào tủ lạnh rồi cùng Hứa Quế Chi ra ngoài.

Ba đứa nhỏ giao cho Dương Duy Lực và Chu Chính Văn trông.

Dù sao cũng chỉ ra cổng Bắc mua đồ, đi về chưa đến một tiếng.

Chắc chắn không cần dùng đến sữa dự trữ cô đã về.

Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi đến sau, lúc đó Lưu Tương và Nhậm Lệ đã rời đi.

Chu Chiêu Chiêu vừa vào đã thích ngay bộ chăn ga gối đệm trong cửa hàng, sờ vào thấy chất lượng rất tốt.

Dĩ nhiên, giá cũng rất “tốt”.

Bộ này đắt bằng hai tháng lương của Chu Chiêu Chiêu, nhưng vẫn trong ngân sách của cô.

“Màu này đẹp hay màu kia đẹp?” Chu Chiêu Chiêu phân vân, “Nếu là tôi thì thích bộ tông màu nhạt này, nhưng tặng người khác có lẽ bộ đỏ này hợp hơn, với lại Lưu Tương cũng sẽ thích.”

...

“Vậy lấy cả hai.” Hứa Quế Chi phẩy tay, “Bộ đỏ tặng người ta, bộ nhạt mang về nhà dùng.”

“Chủ quán, lấy cả hai bộ cho chúng tôi, bớt chút nhé.” Không đợi Chu Chiêu Chiêu trả lời, Hứa Quế Chi đã đi trả giá.

Sau một hồi mặc cả, cuối cùng cũng thống nhất được giá.

Chủ quán đang gói đồ thì Lưu Tương và Nhậm Lệ bước vào.

Nhậm Lệ mặt khó coi, vừa đi vừa nói: “Em xem cái gì cũng chọn đắt thế?”

“Tiền của Tiểu Quân không dễ kiếm, em không biết tiết kiệm.” Nhậm Lệ tức giận, “Cái này đắt bằng ba tháng lương em rồi.”

“Chị,” Nhiệm Quân đi phía sau không đồng tình, “Đây là đám cưới của chúng em, cả đời chỉ một lần, đương nhiên phải mua đồ tốt.”

“Ý em là gì?” Nhậm Lệ nhìn em trai, “Chị cưới hai lần là nhiều sao?”

“Chị...” Nhiệm Quân lập tức yếu thế, “Em không có ý đó.”

“Chị... chị biết tính Tiểu Quân mà, nó không phải người như vậy.” Lưu Tương nói.

Ngẩng lên thấy Chu Chiêu Chiêu, cô vui mừng chạy đến: “Chiêu Chiêu, sao cậu ở đây?”

“À, cậu hết cỡ rồi.” Lưu Tương cười nói, “Khí sắc tốt quá.”

So với lần trước còn tốt hơn.

“Ra mua chút đồ.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, “Còn cậu?”

“Tớ cũng vậy.” Lưu Tương nói, rồi kéo Nhiệm Quân lại giới thiệu, “Đây là bạn trai tớ, Nhiệm Quân.”

“Chào bạn.” Nhiệm Quân ngượng ngùng cười nói.

“Chào bạn, sớm nghe Lưu Tương nhắc đến rồi.” Chu Chiêu Chiêu cũng chào hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Rồi nghe tiếng Nhậm Lệ: “Đây là bạn học Lưu Tương, Chu Chiêu Chiêu?”

Nói xong, ánh mắt từ trên xuống dưới đảo qua Chu Chiêu Chiêu, lẩm bẩm: “Chỉ là xinh một chút, chẳng thấy có gì nổi bật.”

Sao có thể khiến Dương Duy Lực mê mẩn, đến người đoàn văn công cũng không thèm nhìn.

Lưu Tương: “...”

Giọng này, to quá rồi.

Cô áy náy nhìn Chu Chiêu Chiêu, thấy cô cười lắc đầu.

Dù không hiểu vì sao Nhậm Lệ có ác cảm với mình, nhưng Chu Chiêu Chiêu không để bụng chuyện này.

Tuy nhiên, cần đáp trả thì vẫn phải đáp.

“Đôi khi xinh đẹp cũng là một lợi thế,” Chu Chiêu Chiêu nhìn Nhậm Lệ mỉm cười, “Chị Nhậm nói có đúng không?”

Nếu nói dựa vào nhan sắc, ai sánh được Nhậm Lệ?

Chẳng phải cô ta cũng nhờ nhan sắc mà thăng tiến sao?

“Cô bé này mồm mép lắm,” Nhậm Lệ nói, “Như thế rất dễ bị ghét đấy.”

“Về điểm này... chúng em không bằng chị rồi,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Ai chẳng biết chị là ‘bạch lãnh’ của căn cứ?”

“Em!” Nhậm Lệ tức giận trừng mắt, nhưng không làm gì được, chỉ có thể trút giận lên chủ quán, nói to: “Chủ quán, bộ chần ga lúc này chúng tôi lấy.”

Chủ quán ngượng ngùng: “Xin lỗi, bộ đó vừa bán rồi.”

“Không thể nào!” Nhậm Lệ không tin, “Chúng tôi đi có bao lâu mà bán rồi? Đồ đắt thế.”

“Hai vị khách này mua rồi.” Chủ quán chỉ Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi.

Đồ đắt thật, nhưng hôm nay gặp được hai vị khách sộp, vừa vào đã mua liền hai bộ.

Vì họ dễ tính, chủ quán cũng đồng ý giảm giá theo yêu cầu của Hứa Quế Chi.

Mà số tiền này cũng bằng Nhậm Lệ trả.

Chỉ là lúc này thấy thái độ của Nhậm Lệ, chủ quán không vui nên không bán.

“Hai người...” Nhậm Lệ mắt chớp chớp, kéo tay Lưu Tương, “Tương Tương, em với Chu Chiêu Chiêu thân thế, cô ấy chắc không tiếc đâu, sẽ nhường bộ chần ga cho em, phải không?”

Câu cuối là nói với Chu Chiêu Chiêu.

“Không giấu gì em, lúc này em chưa đến, Tương Tương đã thích bộ màu đỏ này,” Nhậm Lệ nói, “Cô ấy sắp cưới rồi, em biết mà.”

“Nói đi, bao nhiêu tiền em mới chịu nhường?”
Nhậm Lệ nhìn Chu Chiêu Chiêu chăm chăm.

Chỉ cần Chu Chiêu Chiêu không đồng ý, cô ta có thể vin vào nhiều lý do để bêu xấu.

Tưởng rằng tình bạn giữa Lưu Tương và Chu Chiêu Chiêu rất tốt, giờ xem ra cũng không như tưởng tượng.

“Đương nhiên là em không thể nhường lúc này.”
Chu Chiêu Chiêu nói.

Vừa dứt lời, Nhậm Lệ đã cười khẩy: “Tương Tương, tưởng bạn bè thân thiết lắm, hóa ra chỉ có thế?”

“Vậy em nói giá đi, bao nhiêu mới bán?” Nhậm Lệ hỏi.

“Chị nói gì thế...” Chu Chiêu Chiêu cười, “Em chưa nói hết chị đã ngắt lời.”

“Nên mới nói em với Tương Tương thân thiết, gu thẩm mỹ cũng giống nhau, em vào cửa hàng cũng thích ngay bộ này, nghĩ tặng Tương Tương là hợp nhất.”

“Đây là quà cưới em tặng, sao lại bắt chị ấy mua lại?” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Vậy em thành người thế nào?”

Cái gì? Tặng Lưu Tương?

Cô ta biết bộ này đắt thế nào không? Gần bằng ba tháng lương đấy.

Mua xong rồi tặng luôn?

“Đắt quá.” Lưu Tương muốn từ chối, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu ngăn lại, “Tình bạn chúng ta xứng đáng mà.”

Hơn nữa, điều kiện ở đây cũng không mua được đồ quá xa xỉ.

Còn Nhậm Lệ, sắc mặt biến ảo khôn lường.

Lúc này cô ta thấy đắt không mua cho Lưu Tương, giờ Chu Chiêu Chiêu thẳng tay tặng luôn.

Cái tát vào mặt này, đau quá!

Chương 405

DTV-EBOOK

Lưu Tương trong lòng thấy rất thoải mái, nhưng cũng biết bộ chăn ga này không rẻ, hơn nữa bên cạnh Chu Chiêu Chiêu còn có mẹ chồng.

Vừa rồi Nhậm Lệ tại sao lại đối xử với cô như vậy?

Phiêu Vũ Miên Miên

Chính là vì cô thích bộ chăn ga đắt tiền này, Nhậm Lệ liền nói cô không biết sống.

Còn chế nhạo: “Em nghĩ bám được vào nhà chị là có thể đổi đời sao?”

“Đòi đồ đắt thế này, em tưởng tiền của Tiểu Quân kiếm dễ lắm hả?”

Một câu khiến Lưu Tương xấu hổ vô cùng.

Cô không phải vì thấy nhà Nhiệm Quân giàu nên đòi hỏi thứ gì cũng phải tốt nhất.

Nhưng đây là đồ dùng cho đám cưới, hơn nữa lúc đi Nhiệm Quân cũng nói mua đồ tốt một chút.

Bộ chăn ga này cô nhìn thấy đã thích ngay, Nhiệm Quân cũng định trả tiền, nhưng Nhậm Lệ nói vậy, còn dám mua nữa không?

...

Dĩ nhiên là không.

Nhưng con người rất kỳ lạ, đã nhìn thấy đồ tốt rồi thì làm sao còn thấy đồ khác được nữa?

Đi một vòng không thấy gì ưng ý, đành quay lại mua bộ này.

Chỉ là không ngờ gặp Chu Chiêu Chiêu, mà cô ấy lại mua bộ chăn ga đắt tiền này tặng cô làm quà cưới.

Lưu Tương không cảm động là giả, nhưng cũng lo Hứa Quế Chi có ý kiến, vội nói: “Chiêu Chiêu, thôi đi, đắt quá.”

Nói xong lại liếc nhìn Hứa Quế Chi, thấy bà không để ý, mới thở phào.

Chu Chiêu Chiêu sao không hiểu ý cô, cười lắc đầu: “Em thích là được.”

Một câu, suýt khiến Lưu Tương rơi nước mắt.

Cô và Nhiệm Quân thực ra không như hiệu trưởng nói, càng không phải như lời đồn, vì dạy kèm con Nhậm Lệ nên được giới thiệu cho em trai.

Mà là khi cô dạy kèm đứa trẻ, gặp Nhiệm Quân, anh này đã yêu cô từ cái nhìn đầu tiên và bắt đầu theo đuổi.

Lúc đó Lưu Tương chưa chia tay Lưu Hải Đào, nhưng cô cũng không làm chuyện một chân đạp hai thuyền.

Nói thẳng ra, Lưu Tương lúc đó vẫn còn tình cảm với Lưu Hải Đào, vẫn hy vọng anh sẽ vì hạnh phúc hai người mà từ bỏ về quê.

Kết quả rõ ràng khiến cô thất vọng.

Lúc này Nhiệm Quân nghe tin cô chia tay, liền bày tỏ tình cảm.

Một câu nói của Nhiệm Quân khiến Lưu Tương gật đầu: “Lưu Tương, lấy anh nhé, anh sẽ cho em một mái ấm.”

Chỉ vì câu này, Lưu Tương đồng ý yêu anh.

Nhưng chuyện sau đó khiến cô bất ngờ.

Cô không hiểu sao chỉ đồng ý yêu, lại biến thành kết hôn.

Dù sao, kết hôn cũng tốt, ít nhất... cô có một gia đình, không cần hy vọng vào Lưu Hải Đào nữa.

Để dứt khoát, Lưu Tương đồng ý kết hôn.

Đây cũng là lý do mọi người kinh ngạc.

Kết hôn quá nhanh!

Lưu Tương tự nhủ, cô chỉ muốn một mái ấm, hơn nữa Nhiệm Quân đối xử với cô rất tốt.

Anh thường nói: “Em thích là được.”

Lúc đó Lưu Tương rất cảm động, nhưng giờ phát hiện ra, câu này có điều kiện.

Đó là chị anh cũng phải thích.

Như lúc này.

Cô thích bộ chần ga này, nhìn thấy đã muốn mua.

Nhưng Nhậm Lệ không đồng ý, Nhiệm Quân không dám mua, chỉ nói: “Xem cái khác đi, chắc có cái em thích.”

Kết quả đi một vòng lại quay về, Nhậm Lệ vẫn mặt khó coi.

“Nhưng...” Lưu Tương còn muốn nói, bị Nhậm Lệ ngắt lời: “Bạn cậu giàu thế, hào phóng vậy cứ từ chối làm gì?”

Lưu Tương: “...”

Xấu hổ vô cùng.

“Đúng, chị nói không sai.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Nhậm Lệ, nói với Lưu Tương, “Em và Tương Tương đều có lương.”

“Cả đời chỉ một lần cưới, đương nhiên xứng đáng với thứ tốt nhất.”

Lưu Tương cũng có lương, dù không cao bằng Nhậm Lệ, nhưng phúc lợi cho giáo viên trong căn cứ không tệ.

Không đến nỗi mua bộ chăn ga cũng phải dè chừng, như thế chiếm được đại tiện nghi của nhà họ Nhậm.

Nhậm Lệ bị đáp trả, mặt không nhin được, tức giận trừng mắt Lưu Tương: “Muốn mua gì nhanh mua rồi về.”

Đây là trút giận lên Lưu Tương.

“Mua gì?” Lưu Tương lúc này cũng nổi nóng, lạnh lùng nói, “Không mua nữa.”

“Chiêu Chiêu, tớ về trước, hôm khác chơi.” Cô cười với Chu Chiêu Chiêu, chào Hứa Quế Chi rồi đi.

“Tiểu Quân, em xem cô vợ em tìm này, dám giận dỗi chị à?” Nhậm Lệ tức điên, chỉ tay theo bóng Lưu Tương, cảm thấy mắt mặt hét to, “Hôm nay không mua thì đừng mong mua sau này.”

Lưu Tương vốn đã đi, nghe vậy dừng lại nhìn Nhậm Lệ: “Chị, em không phải nhất định phải nhờ nhà chị mua đồ.”

“Không muốn mua thì thôi.” Cô cười, “Hoặc không cưới cũng được.”

Nhậm Lệ: “...”

Phản thiên rồi, dám đe dọa chị dâu lớn như vậy.

“Tương Tương,” Nhiệm Quân vội đuổi theo, “Em đừng giận, chị nói vậy thôi, mua, em thích gì chúng ta mua vậy.”

“Yêu tinh.” Nhậm Lệ chửi thầm.

“Không mua nữa.” Lưu Tương lạnh lùng nói, “Em có lương, sau này thích gì tự mua.”

Nói xong quay người đi.

Nhiệm Quân vội đuổi theo, Nhậm Lệ tức giận dậm chân, nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Giờ cô hài lòng chưa?”

“Đồng chí Nhậm Lệ, làm ơn phân biệt rõ ràng, nhà họ Nhậm không muốn bỏ tiền cưới vợ, liên quan gì đến tôi?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

“Chưa thấy chị dâu nào đã có con rồi còn nhúng tay vào chuyện em trai.” Hứa Quế Chi khinh bỉ nhìn Nhậm Lệ, “Còn sinh sự.”

“Tôi...” Nhậm Lệ muốn nói không phải, nhưng làm sao không phải?

Từ khi Nhiệm Quân nói muốn cưới Lưu Tương, Nhậm Lệ đã nhìn cô không thuận mắt.

Cứ cho rằng cô gái nông thôn này muốn học theo Chu Chiêu Chiêu, leo cao.

Hơn nữa, cô vốn không thích Dương Duy Lực, đương nhiên càng ghét Chu Chiêu Chiêu.

Tại sao?

Vì phụ nữ xinh đẹp vốn không ưa nhau.

Trước đây Nhậm Lệ cũng là hoa khôi của căn cứ, nhưng không hiểu từ khi nào, nhắc đến xinh đẹp người ta nghĩ ngay đến cô giáo Chu, người lấy Dương Duy Lực.

Dĩ nhiên, còn có lý do bên trong mà người ngoài không biết.

Đó là Nhậm Lệ từng thích Dương Duy Lực.

Vì vậy, cô làm sao nhìn Chu Chiêu Chiêu thuận mắt được?

Nhưng điều khiến cô càng khó chịu hơn là em trai cưng của mình lại muốn lấy một cô giáo nông thôn, mà cô giáo này lại thân với Chu Chiêu Chiêu?

Chương 406

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên không biết được những suy nghĩ đen tối trong lòng Nhâm Ly, dù có biết cũng chỉ cười nhạt mà thôi.

“Chủ quán, hai cái này chúng tôi đều lấy hết.” Hứa Quế Chi nói với chủ quán, “Một cái để tặng, một cái dành cho con dâu tôi dùng.”

Nhâm Ly: “...”

Tức đến mức muốn phun máu, luôn cảm thấy lời nói của mẹ chồng Chu Chiêu Chiêu này là đang châm chọc mình.

Chủ quán trong lòng vui mừng khôn xiết, nhanh chóng đóng gói lại, thậm chí còn tặng thêm một đôi khăn trải gối, “Cái này tặng các vị, chúc hỷ sự thành đôi.”

Nhâm Ly thật sự tò mò!

Lúc này họ cũng muốn đôi khăn trải gối này, nhưng chủ quán nhất quyết không chịu nhượng bộ. Nếu chủ quán chịu tặng, có lẽ cô đã không ngần ngại mua bộ chăn ga gối đệm kia rồi.

Và cũng sẽ không xảy ra chuyện về sau nữa.

Tức giận, cô lại liếc chủ quán một cái đầy hằn học rồi bước ra ngoài với đôi giày cao gót.

...

...

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy vô cùng bất lực.

“Bạn học của con tìm nhà chồng không ổn rồi.”
Hứa Quế Chi lắc đầu nói.

Có một người chị chồng thích gây chuyện như vậy, sau này chẳng phải sẽ phiền đến c.h.ế.t sao?

“Vậy nên con thật may mắn.” Chu Chiêu Chiêu cười, vòng tay qua cánh tay Hứa Quế Chi, “Sao lại tốt như vậy chứ? Lại còn gặp được mẹ chồng tuyệt vời thế này.”

Hứa Quế Chi: “...”

Không biết nói gì hơn, chỉ biết dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào trán cô, “Con này, đã làm mẹ rồi mà còn nghịch ngợm thế này?”

Chủ quán phía sau: “Đây là mẹ chồng chứ không phải mẹ đẻ à?”

Bà còn tưởng là mẹ đẻ cơ.

Vì chuyện của Nhâm Ly mà lãng phí một lúc, hai người không tiếp tục dạo nữa mà vội vã quay về.

Nhưng dù vậy, chưa đến chân cầu thang đã nghe tiếng trẻ con khóc vang từ trên lầu.

Khi hai mẹ con mở cửa, tiếng khóc càng lớn hơn.

Lòng Chu Chiêu Chiêu như thắt lại.

“Mẹ về rồi, mẹ về rồi.” Cô vừa thay giày vừa nói.

“Hai người cuối cùng cũng về.” Chu Chính Văn ôm hai đứa lớn, trong khi Dương Duy Lực bế đứa con gái đang khóc thét lên.

Nhìn thấy họ trở về, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

“Sao khóc dữ vậy?” Chu Chiêu Chiêu vào nhà tắm rửa tay mặt, thay bộ quần áo sạch sẽ rồi mới bế con gái vào lòng, “Đói rồi phải không?”

Nói xong, cô vào phòng cho con bú.

Kỳ lạ thay, vừa được mẹ bế, đứa bé liền ngừng khóc.

Thậm chí còn nhìn mẹ với ánh mắt ngấn lệ, như đang trách móc: Sao mẹ lại bỏ con ở nhà một mình để đi chơi vui vẻ thế?

Trời!

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy mắt mình có vấn đề, nếu không sao lại nhìn thấy những cảm xúc này từ ánh mắt con gái?

Không, chắc là do cô quá áy náy.

Khi con bé bắt đầu bú, Chu Chiêu Chiêu mới kỹ lưỡng quan sát lại, nhận ra mình vừa rồi đã suy nghĩ quá nhiều.

Đây chỉ là một đứa trẻ đói sữa, làm gì có nhiều biểu cảm đến thế?

Chu Chiêu Chiêu âu yếm nhìn con gái đang bú một cách tham lam, đây là lần đầu tiên cô thấy con ăn như vậy.

“Con bé này sau này chắc kén ăn lắm đây.” Dương Duy Lực cười bực bội nói, “Sữa mẹ vắt ra trước nó nhất quyết không chịu uống.”

Vẻ mặt khinh khỉnh của con bé khiến người ta không thể nhìn nổi.

Trong khi đó, thằng lớn không hề kén chọn, ăn ngon lành, sau này chắc thành đồ đệ của thần ăn mất.

Sau khi con gái bú no, Chu Chiêu Chiêu lại cho An An ăn.

Không còn cách nào khác, thằng lớn Bình Bình ăn rất khỏe, nếu cho nó ăn trước thì chắc chẳng còn phần của thằng thứ hai.

Đúng vậy, kể từ sau ngày Chu Chiêu Chiêu biết chuyện An An suýt gặp nguy hiểm khi chiếu đèn xanh ở bệnh viện, cô đã đặt tên thân mật cho hai đứa lớn là Bình An.

Hy vọng ba đứa trẻ đều có thể bình an vô sự.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cuối cùng cũng dỗ dành xong ba đứa nhỏ, Chu Chiêu Chiêu mới kể lại chuyện xảy ra bên ngoài cho Dương Duy Lực nghe.

“Cô ta hình như có ác cảm với em.” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Không biết có liên lụy đến Tương Tương không?”

“Nhưng tại sao chứ?” Chu Chiêu Chiêu bối rối nói, “Em và cô ta trước giờ đâu có quen biết.”

Chỉ là nghe qua tên tuổi, mà lại là loại danh tiếng không mấy tốt đẹp.

“Có lẽ là vì anh.” Dương Duy Lực nói.

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Nhâm Ly quen anh?”

Nhưng không có lý do nào cả, Dương Duy Lực mới đến đây, trong khi theo cô biết, Nhâm Ly luôn phục vụ quân ngũ ở đây.

“Trước đây, gặp trong một nhiệm vụ.” Dương Duy Lực nói.

Nhưng anh không có ấn tượng gì, tưởng hai người không quen biết nên hôm đó gặp Nhâm Ly ở cơ quan, anh cũng không chào hỏi.

Không ngờ Nhâm Ly lại gọi anh lại: “Dương Duy Lực, anh thật sự quên em rồi sao?”

Dương Duy Lực nhíu mày nhìn cô ta một cái: “Chúng ta quen nhau?”

Sắc mặt Nhâm Ly lúc đó, thật khó coi, cô ta lập tức quay đi.

Họ gặp nhau trong một nhiệm vụ công tác, lúc đó chỉ là cái bắt tay xã giao.

Nhưng... một người đàn ông điển trai và dũng cảm như vậy, trong khi Nhâm Ly luôn được mệnh danh là đoá hoa của quân ngũ, nên cô đã phải lòng anh.

Nhưng khi cô tìm Dương Duy Lực vào ngày hôm sau, anh đã đi làm nhiệm vụ rồi.

Sau đó, Nhâm Ly về đơn vị cũng từng nhờ người dò hỏi thông tin về Dương Duy Lực, nhưng do thân phận đặc biệt của anh, cô không thu thập được gì.

Rồi Nhâm Ly kết hôn với một người theo đuổi cô trong quân đội và sinh con.

Nhưng cuộc sống hôn nhân không như cô mong muốn, chồng muốn cô rời đoàn văn công, chuyển

sang làm hành chính, nhưng Nhâm Ly lại thích cảm giác được ngưỡng mộ.

Thêm vào đó là vấn đề con cái, hai người cứ thế mà chia tay trong bất hòa.

Sau khi ly hôn, Nhâm Ly có một khoảng thời gian thường nhớ về Dương Duy Lực, nếu chồng cô là Dương Duy Lực, có lẽ cô đã sẵn sàng từ bỏ sự nghiệp để sống cùng anh.

Nhưng không lâu sau, cô nghe tin Dương Duy Lực kết hôn.

Nhâm Ly tức điên lên, cho rằng Dương Duy Lực mù quáng, đúng lúc cô thất bại trong cuộc bầu cử trưởng đoàn văn công, cô cho rằng thất bại này là do Dương Duy Lực.

Nếu không phải vì trong lòng vẫn nghĩ về anh, có lẽ cô đã chấp nhận đối tượng mà cấp trên giới thiệu, và với mối quan hệ đó, vị trí trưởng đoàn văn công đã thuộc về cô.

Không đạt được chức trưởng đoàn, Nhâm Ly quyết định rời đoàn văn công, kết hôn với người chồng hiện tại.

Ban đầu, khi căn cứ thành lập bộ thí nghiệm, chồng cô là ứng viên sáng giá nhất, được kỳ vọng rất cao.

Nhưng ai ngờ cuối cùng Dương Duy Lực và Trần Quốc Bình lại không từ trên trời rơi xuống đây.

Và Dương Duy Lực sau này còn trở thành đoàn trưởng.

Chức vị đáng lẽ thuộc về chồng cô, lại bị Dương Duy Lực cướp mất.

Làm sao Nhâm Ly có thể vui được?

Đồng thời, cô càng ghét Chu Chiêu Chiêu đến tận xương tủy.

Nhưng ai ngờ đứa em trai cô vất vả nuôi dưỡng lại muốn cưới bạn học của Chu Chiêu Chiêu - Lưu Tương!

Dĩ nhiên, những chuyện sau này Dương Duy Lực không thể biết được, anh càng không ngờ Nhâm Ly chỉ gặp anh một lần đã phải lòng.

Điều này thật... quá buồn cười!

Và rất nhanh, ngày Lưu Tương kết hôn đã đến!

Chương 407

DTV-EBOOK

Trong căn cứ có một khách sạn khá sang trọng, khác hẳn với nhà khách của quân đội, cấp bậc cao hơn nhiều.

Đám cưới của Lưu Tương và Nhâm Quân được tổ chức tại đây.

Lễ cưới diễn ra vào buổi sáng, Chu Chiêu Chiêu phải cho con bú và chuẩn bị sữa nên đến cùng Dương Duy Lực hơi muộn.

Tuy nhiên, Lưu Tương vẫn đứng đợi ở cửa, trong khi chú rể không biết đã đi đâu.

Nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, Lưu Tương vội bước tới hai bước: “Chiêu Chiêu, các cậu cuối cùng cũng đến rồi.”

Trong khoảnh khắc đó, Chu Chiêu Chiêu có cảm giác cô đứng đây chỉ để chờ họ.

“Xin lỗi, vì phải cho con bú nên đến muộn.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“Không sao, các cậu đến là mình vui rồi.” Lưu Tương nói, “Đi thôi, mình dẫn các cậu vào.”

Bạn bè của cô ở đây không nhiều, nhà gái cũng không có ai đến, chủ yếu là giáo viên trong trường và những người cùng từ tỉnh đến thực tập.

...

...

Lưu Hải Đào cũng có mặt.

Chỉ là anh ta luôn cúi đầu im lặng, không biết đang nghĩ gì.

Khi Chu Chiêu Chiêu đến, ánh mắt anh ta không kiềm chế được mà liếc nhìn Lưu Tương, nhưng lúc này cô đang nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực ngồi ở phía nhà gái, không lâu sau có người đến nói chuyện với Dương Duy Lực.

Mấy người bạn cùng Chu Chiêu Chiêu từ Thiểm Tây đến cũng hào hứng kéo cô vào cuộc trò chuyện.

Bầu không khí lúc này khá sôi động.

Đám cưới thời này không cầu kỳ như sau này, Chu Chiêu Chiêu vì đang cho con bú nên có một số món phải kiêng.

Đúng lúc này, cô bỗng nghe thấy một giọng nói: “Cô Chu, hôm nay nhà gái của Tương Tương vì một số lý do không đến được.”

“Cô là bạn thân của Tương Tương, chén rượu này cô nhất định phải thay mặt nhà gái uống.”

Là giọng của Nhâm Ly.

Lời vừa dứt, cả bàn của Chu Chiêu Chiêu đều im lặng nhìn cô ta.

Ai cũng biết Chu Chiêu Chiêu đang cho con bú, sao có thể uống rượu?

Mà Dương Duy Lực lúc này cũng không có ở đây.

“Rượu này... tôi uống thay cô ấy.” Lưu Hải Dương đứng dậy, mặt mày khó chịu nói.

“Mày là cái thá gì?” Nhâm Ly không khách khí chút nào, “Đừng tưởng chúng tôi không biết mối quan hệ giữa mày và cô ta?”

“Quan hệ gì cơ chứ?” Lưu Hải Dương cười gượng, “Chúng tôi và Chiêu Chiêu đều là bạn học của Lưu Tương.”

“Nếu nói thay mặt nhà gái, mấy đứa chúng tôi đều có thể.” Lưu Hải Dương nói, “Chiêu Chiêu vừa sinh con xong, người hiểu chuyện đều biết cô ấy không thể uống rượu.”

Ý nói Nhâm Ly không hiểu chuyện.

Đúng là không hiểu chuyện thật, sao lại có người như vậy chứ?

“Ai chẳng từng sinh con.” Nhâm Ly mỉm cười nói, “Tôi nhớ sau khi sinh con, lãnh đạo mời đi uống rượu, tôi một mình uống hết cả chai.”

“Ồ?” Có người lạnh lùng nói phía sau, “Vị lãnh đạo nào vậy? Tôi đi hỏi xem ai dám làm thế?”

Dương Duy Lực nói xong, đi đến trước mặt Chu Chiêu Chiêu, liếc nhìn Nhâm Ly rồi kéo vợ ngồi xuống: “Ăn chút gì đi, món này không cay, em ăn được.”

Anh gấp thức ăn cho Chu Chiêu Chiêu.

Mọi người trên bàn nhìn nhau, rồi cũng ngồi xuống bắt đầu dùng bữa.

Chỉ còn Nhâm Ly một mình đứng đó ngượng ngùng.

Nhưng nếu cô ta không thấy ngượng, thì ngượng chính là người khác.

“Đội trưởng Dương quả biết chiều vợ.” Nhâm Ly cười nói rồi uống cạn ly rượu.

“Đương nhiên,” Dương Duy Lực lạnh nhạt đáp, “Vợ tôi vất vả lấy về, lại còn vất vả sinh con cho tôi, không chiều cô ấy thì chiều ai?”

Nhâm Ly ghen lời.

“Chị, có người tìm chị.” Nhâm Quân thấy tình hình vội chạy tới, xin lỗi mọi người, “Xin lỗi mọi người, chị tôi hôm nay quá vui uống hơi nhiều, nếu có gì không phải mong mọi người bỏ qua.”

Nói xong, kéo Nhâm Ly đi chỗ khác.

Chu Chiêu Chiêu và mọi người nhìn nhau.

Lưu Hải Dương uống ừng ực ly rượu trên bàn, rồi tự rót thêm một ly nữa uống cạn: “Mẹ nó.”

Không biết đang chửi ai?

Một lúc sau, Lưu Tương và Nhâm Quân đến chúc rượu, khi đến chỗ Lưu Hải Đào mọi người mới phát hiện anh chàng này không biết lúc nào đã say mèm.

Cầm ly rượu lảo đảo không đứng vững, có người định đỡ nhưng bị anh ta gạt ra, chỉ vào Nhâm Quân nói: “Mày... mày phải đối xử tốt với cô ấy.”

“Không... không thì tao...”

Câu nói chưa dứt, anh ta đã gục xuống bàn.

Lưu Tương sốt ruột bước tới hai bước, nhưng rồi dừng lại.

“Thằng bé này, tửu lượng kém thế, một ly đã không chịu nổi.” Hiệu trưởng già cười nói, “Hai đứa

lo việc của mình đi, ở đây có chúng tôi trông chừng, không sao đâu.”

“Đi đi.” Chu Chiêu Chiêu nói với Lưu Tương.

Khi Chu Chiêu Chiêu ngồi xuống, vô tình nghe thấy Lưu Hải Đào bên cạnh gọi: “Tương Tương!”

Giọng không lớn, chỉ có Chu Chiêu Chiêu và hiệu trưởng nghe thấy.

Hai người nhìn nhau, thở dài trong lòng.

Chuyện gì thế này!

Có lẽ vì Dương Duy Lực sau đó luôn ngồi cạnh Chu Chiêu Chiêu, hoặc Nhâm Quân đã nhắc Nhâm Ly, nên cô ta không quấy rầy nữa.

Nhưng sau trải nghiệm này, mọi người đều cảm thấy cuộc sống hôn nhân của Lưu Tương sẽ không suôn sẻ nếu Nhâm Ly vẫn tiếp tục như vậy.

Hôm nay Dương Duy Lực đi xe đến, trên đường về tiện thể đưa Lưu Hải Đào say khướt về nhà.

Hiệu trưởng già và một người bạn khác đỡ anh ta lên xe.

Người này... lên xe rồi cuối cùng không nhịn được mà khóc nức nở.

Hiệu trưởng già thở dài, vỗ nhẹ vào lưng anh ta.

Khóc đi, nhân lúc say mà giải tỏa đi.

Xuống xe, Lưu Hải Đào nôn thốc nôn tháo bên đường, Dương Duy Lực nhìn thấy tỏ vẻ chán ghét, chào hiệu trưởng già rồi đạp ga bỏ đi.

Hiệu trưởng già: “...”

Nhìn Lưu Hải Đào đau khổ, ông thở dài.

Dương Duy Lực thực sự không ưa Lưu Hải Đào, nếu đã yêu sâu đậm như vậy, sao lúc trước lại buông tay?

Hoặc, ngăn cản cô ấy trước khi cô ấy kết hôn.

Giờ làm bộ đau khổ cho ai xem?

Vô dụng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu là anh, thế nào cũng phải giành lại vợ.

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

“Sao?” Dương Duy Lực nhìn cô, “Anh nói không đúng à?”

“Đúng, rất đúng.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Nên em mới may mắn, gặp được người chồng tốt như anh.”

Dương Duy Lực được khen tăng tăng, cúi xuống hôn cô một cái: “Vợ yêu, bác sĩ nói sau khi hết cử bao lâu thì có thể...”

Chu Chiêu Chiêu đã sinh được ba tháng, con sắp đầy cử. Hơn nữa cô kiêng cử đủ hai tháng, đi khám lại bác sĩ cũng nói cô hồi phục tốt.

Tiếc là, tối hôm đó hai người vẫn không thể “mây mưa” thành công.

Chương 408

DTV-EBOOK

Thế giới của người lớn, đặc biệt là khi đã có con, muốn “mây mưa” cứ như làm trộm vậy.

Nhất là nhà Chu Chiêu Chiêu có tới ba nhóc tì, một đứa khóc là kéo theo cả ba cùng khóc.

Tối hôm đó, Dương Duy Lực vất vả lắm mới dỗ cho ba đứa nhỏ ngủ được.

Kể từ lần Chu Chiêu Chiêu bỏ ba đứa trẻ ở nhà đi mua chăn ga gối đệm với Hứa Quế Chi, bé Na Na trở nên bám mẹ hơn hẳn.

Đôi khi buổi tối không chịu ngủ giường riêng, Chu Chiêu Chiêu đành phải bế con lên giường mình ngủ.

Con gái mà, đương nhiên phải chiều chuộng một chút.

Hai thằng nhóc còn lại thì ngủ giường riêng. Tất nhiên, ba chiếc giường nhỏ đều được kê sát giường lớn của Chu Chiêu Chiêu.

Dương Duy Lực phụ trách dỗ hai con trai ngủ, còn Chu Chiêu Chiêu thì ôm con gái nằm trên giường, định đợi con ngủ say rồi mới đưa về giường riêng.

Tuy nhiên, ý tưởng thì đẹp nhưng thực tế lại rắc rối vô cùng.

...

...

Ba đứa nhỏ không hiểu sao tối hôm đó cứ không chịu ngủ.

Bình thường thằng lớn chỉ cần được ăn no đặt xuống là ngủ ngay, vậy mà hôm nay cứ nằm trên giường chơi một mình, ê a suốt không chịu ngủ.

Thằng thứ hai thì ngủ một lúc lại tỉnh giấc vì tiếng động, cũng không khóc nhưng ngủ không sâu.

Dương Duy Lực: "..."

Hai thằng nhóc này cố tình chống đối bố chẳng?

Biết bố định làm gì tối nay nên cố tình không chịu ngủ.

Đồ nhóc ranh.

Dương Duy Lực chột hổi hận vì đã sinh con, từ nhỏ đã tranh giành mẹ với bố, sau này còn ra sao?

Đặc biệt là đứa trong lòng vợ, vừa dỗ ngủ xong bế lên, mắt đã mở to.

Tóm lại là không chịu ngủ yên.

Nhưng trẻ con đương nhiên không thể thức khuya được, cuối cùng khi Dương Duy Lực gần như bỏ cuộc thì ba đứa cũng đã ngủ say.

Nhưng Dương Duy Lực nằm trên giường cũng mệt đến mức không muốn động dậy.

Không được, tối nay nhất định phải "chiến" một trận.

Nếu không, ai biết được ba đứa nhỏ tối mai có chịu ngủ ngoan không?

Hơn nữa, anh đã tắm rửa sạch sẽ sẵn sàng rồi.

Nghĩ vậy, Dương Duy Lực nắm tay vợ, nhẹ nhàng xoa bóp lòng bàn tay cô.

Sau đó, vừa mới cúi xuống hôn vợ.

Đã nghe thấy tiếng ê a từ giường nhỏ bên cạnh.

Trong ánh đèn mờ, Dương Duy Lực nhìn ánh mắt đầy ý cười của vợ, khẽ nói: “Kệ đi, lát nữa chúng sẽ tự ngủ thôi.”

Lúc này cũng không khóc, chỉ là không chịu ngủ.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Nhưng biết con còn thức, và có thể khóc bất cứ lúc nào, nếu tiếp tục thì sau này khổ vẫn là anh.

Định đẩy Dương Duy Lực ra, nhưng anh nhất quyết không chịu.

Thôi, Chu Chiêu Chiêu cũng không động đây nữa, phòng im ắng, một lúc sau tiếng ê a của con nhỏ cũng nhỏ dần.

Như đang nói mơ?

Dương Duy Lực nở nụ cười đắc thắng.

Nhóc con, đấu với bố còn non lắm.

Vậy thì tiếp tục.

Anh hôn lên dải tai Chu Chiêu Chiêu, cô vốn rất thích kiểu hôn này của anh.

Hơn nữa Chu Chiêu Chiêu phát hiện sau khi sinh, cơ thể trở nên nhạy cảm hơn.

Dần dần... dần dần...

Chu Chiêu Chiêu cũng bắt đầu mong đợi, cô đáp lại Dương Duy Lực.

Vì mang thai, cộng thêm thời gian sau Dương Duy Lực đi làm nhiệm vụ dài ngày, đôi vợ chồng trẻ thực

sự không có nhiều thời gian ân ái.

Lần này, hai người như ngọn lửa nhỏ bùng cháy, ngày càng mãnh liệt.

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng khóc vang lên phá tan sự yên tĩnh của đêm khuya.

Và thành công ngắt quãng cuộc ân ái của hai người.

Dương Duy Lực: "..."

Đành chịu, vừa tức vừa buồn cười nằm bất động.

"Mau đi bế con gái của anh lại đây." Chu Chiêu Chiêu vỗ vào lưng anh nói, "Không lát nữa hai đứa kia cũng khóc đấy."

Vừa dứt lời, Bình Bình và An An như nghe thấy lời mẹ, đồng loạt khóc to.

"Thằng bé," Hứa Quế Chi cũng tỉnh giấc, gõ cửa hỏi, "Con sao thế? Sao khóc dữ vậy?"

Dĩ nhiên, bà không trực tiếp mở cửa vào, dù rất lo lắng cho cháu.

Đến đây, Dương Duy Lực biết đêm nay coi như hỏng, lẩm bẩm chửi một câu rồi bất đắc dĩ xuống giường, bế thủ phạm lên.

Phiêu Vũ Miên Miên

Liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu thấy cô đã chỉnh tề quần áo, mới mở cửa.

"Không hiểu tối nay sao chúng không chịu ngủ." Dương Duy Lực nói xong đưa Na Na cho Chu Chiêu Chiêu dỗ, còn mình đi bế thằng lớn.

Ba người mỗi người ôm một đứa.

Kỳ lạ thay, Na Na vừa vào lòng Chu Chiêu Chiêu đã nín khóc.

Trời ạ, đây là cố tình chống đối bố sao?

Chu Chiêu Chiêu cười nhìn Dương Duy Lực: “Cái ‘áo bông’ này của anh sau này sợ bị ‘xổ lông’ mất.”

Tối nay hoàn toàn là do con bé dẫn đầu.

Không chịu ngủ, cứ đòi chơi.

Vừa ngủ say đã khóc, bình thường đâu có to thế, tối nay còn kéo theo hai anh nó thức giấc.

Dương Duy Lực: “...”

Áo bông xổ lông vẫn là áo bông.

“Không sao, lúc nào đó bố vá lại.” Dương Duy Lực nói, “Sẽ không xổ nữa đâu.”

Không biết có phải Chu Chiêu Chiêu đa nghi không, nhưng cảm giác con bé trong lòng hình như khựng lại.

Ngay cả hơi thở cũng ngừng một nhịp.

Nhưng khi cô nhìn kỹ lại thì con bé đã ngủ say rồi.

Chuyện vừa rồi có lẽ chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi.

Mấy đêm sau đó, Dương Duy Lực vẫn cố gắng tìm cơ hội ân ái với vợ, nhưng lần nào cũng thất bại.

Ba đứa nhỏ như cố tình chống đối anh vậy.

Về sau, hể Dương Duy Lực có ý định, Chu Chiêu Chiêu lại bật cười, rồi bắt đầu đếm xem bao lâu nữa ba đứa sẽ quấy.

Nhưng trẻ con vẫn là trẻ con, chủ yếu là chúng sắp đầy tháng, nhịp sinh hoạt khác hẳn thời sơ sinh.

Thêm vào đó là ba đứa cùng lúc, ảnh hưởng lẫn nhau, Dương Duy Lực chỉ là không may gặp phải thôi.

Cũng trở thành trò đùa giữa hai vợ chồng.

Thấm thoát đã đến ngày đầy tháng của ba nhóc tì.

Chu Chiêu Chiêu dậy sớm trang điểm cho ba đứa trẻ thật xinh xắn, quần áo cùng kiểu dáng, đều do Chu Chính Văn mua ở khu trẻ em mới mở trong cửa hàng bách hóa Thiểm Tây, gửi chuyển phát nhanh đến đây, vừa kịp lễ đầy tháng.

Tiệc đầy tháng được tổ chức tại khách sạn nơi diễn ra đám cưới của Lưu Tương lần trước.

Chương 409

DTV-EBOOK

Tiệc đầy tháng mời cả lãnh đạo và đồng đội của Dương Duy Lực, phía Chu Chiêu Chiêu thì mời giáo viên trong trường và mấy chị em thân thiết, đặc biệt là bác sĩ Phạm Thúy Linh từ bệnh viện.

Nếu không có sự chăm sóc tận tình của bác sĩ Phạm, ba bé khó có thể khỏe mạnh như bây giờ. Tuy nhiên, hôm đó bác sĩ Phạm có hai ca mổ nên không thể đến.

Hôm nay không chỉ là tiệc đầy tháng, mà còn là lễ nhận cha mẹ đỡ đầu.

Lưu Thục Mai từ sáng đã chuẩn chu trang điểm, Chính ủy Triệu nhìn vợ không khỏi ngạc nhiên: “Hồi cưới anh em mình cũng chẳng thấy em trang trọng thế này.”

Tóc cắt mới hôm trước, hôm nay còn diện một chiếc váy liền: “Cái váy này em mua lúc nào vậy?”

Chính ủy Triệu hỏi.

“Là mẹ của mấy đứa nhỏ tặng em đấy.” Lưu Thục Mai đắc ý nói, “Anh còn trách em hồi cưới không trang trọng, nhớ hồi đi đăng ký kết hôn, em muốn mua đôi giày vải đen anh còn không cho.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu thì khác, sau khi bàn bạc kỹ với Dương Duy Lực, cô đã đồng ý nhận Lưu Thục Mai làm mẹ đỡ đầu.

...

...

Cùng với lời đề nghị là chiếc váy này, hai chiếc váy kiểu dáng tương tự, chỉ khác là của cô màu xanh thiên thanh, còn của Chu Chiêu Chiêu là hoa nhí màu hồng pastel.

Chính ủy Triệu ghen lời, nghĩ một lúc rồi nói: “Anh đi chải tóc một chút.”

Không chỉ chải tóc, anh còn rửa mặt kỹ càng, thậm chí lén bôi một chút kem dưỡng da của vợ.

Nhìn lọ kem trong tay, Chính ủy Triệu lại thấy chua xót - thứ này cũng do Chu Chiêu Chiêu tặng.

Thôi, cũng chẳng trách vợ muốn nhận con của Chu Chiêu Chiêu làm con đỡ đầu. Một là mấy đứa bé đáng yêu thật, hai là tính tình hai người hợp nhau lắm.

“Nhanh lên,” Lưu Thục Mai thúc giục, “Đồ đặc mang theo đã đủ chưa? Quà cho các cháu, phong bì đâu?”

“Đủ cả rồi.” Chính ủy Triệu đáp.

Họ không rõ phong tục, chỉ chuẩn bị cho mỗi bé một đôi vòng bạc và một tấm thẻ bạc.

Để có được món quà này, Lưu Thục Mai đã nhờ người trông cửa hàng, tự mình lên thành phố chọn mẫu.

Trong khi hai vợ chồng Chính ủy Triệu chuẩn bị xuất phát, thì phía Chu Chiêu Chiêu suýt ra đi nhưng thăng lớn bổng “xả lũ”.

“Mùi gì thế?” Chu Chiêu Chiêu là người đầu tiên phát hiện điều bất thường.

Dương Duy Lực lúc đầu không ngửi thấy, nhưng một lúc sau nhìn đứa con trai lớn trong tay: “Con ị đúng không?”

Thằng bé nhìn bố một cách vô hồn (thực ra là chưa nhìn rõ), rồi bật cười.

Không còn cách nào, Dương Duy Lực đành quay lại phòng thay tã cho con.

Tã giấy cũng do Chu Chính Văn gửi từ quê lên.

Không nhiều, chỉ dùng khi ra ngoài, còn ở nhà chủ yếu dùng tã vải.

Cuối cùng sau khi rửa sạch sẽ và thay tã mới, ba người mới xuất phát đến khách sạn.

Dù khách sạn cách nhà khá xa, nhưng họ vẫn quyết định đẩy xe đẩy đi, phòng khi các bé buồn ngủ có thể nghỉ ngơi trên xe.

Sự xuất hiện của ba nhóc tì lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, ai nấy đều vây quanh ngắm nhìn.

“Mấy đứa bé đẹp quá.”

“Đương nhiên rồi, bố mẹ đẹp thế kia thì con sao xấu được?”

Mọi người thi nhau khen ngợi, nhưng cũng không thiếu kẻ nói lời chua ngoa.

“Chẳng qua là để được con thôi, ai mà chẳng để được.”

“Ừ thì ai cũng để được,” Lưu Thục Mai tình cờ nghe thấy liền cười đáp, “Nhưng một lần sinh ba, trong căn cứ này chưa từng có ai làm được.”

Ai cũng đẻ được, nhưng đẻ ba cùng lúc thì không phải ai cũng làm được.

“Tự mãn cái gì chứ?” Khi Lưu Thục Mai đi khỏi, người phụ nữ kia lẩm bẩm, “Đẻ con thì ai chẳng được? Có phải mày không đẻ được không?”

“Nhiều năm rồi vẫn không có con.”

“Nhận con đỡ đầu rồi tưởng mình ghê lắm à?” Người phụ nữ tiếp tục, “Có bản lĩnh thì tự đẻ một đứa đi.”

Những người xung quanh nghe vậy chỉ biết cười trừ rồi lảng đi.

Người phụ nữ này tên Lưu Hiểu Hồng, cùng làng với Lưu Thục Mai, hai người cũng khá có duyên.

Cùng lấy chồng quân nhân, lại cùng được điều động đến đây.

Chỉ có điều, chồng Lưu Hiểu Hồng học hết tiểu học, còn Chính ủy Triệu tốt nghiệp cấp hai rồi nhập ngũ, sau này được cử đi đào tạo nâng cao.

Hiện tại, tuy Chính ủy Triệu không phải tốt nghiệp đại học chính quy, nhưng bằng cấp của anh được quân đội công nhận tương đương đại học.

Trong khi nhiều đơn vị còn đang phổ cập xóa mù chữ, thì người có bằng đại học và tiểu học chắc chắn có triển vọng khác nhau.

Chồng Lưu Hiểu Hồng sau này cũng muốn đi con đường của Chính ủy Triệu, nhưng cơ hội đã qua rồi.

Vì thế, khoảng cách giữa hai người ngày càng lớn.

Thêm vào đó, Lưu Thục Mai không an phận làm phu nhân chính ủy, lại đi mở tiệm mì.

Lúc đầu, Lưu Hiểu Hồng cũng chê bai: “Ở nhà chăm lo sinh con đẻ cái mới phải đạo, lại đi làm buôn bán nhếch nhác, chẳng sợ người ta cười cho.”

“Việc chính đáng không làm, may mà mẹ chồng không ở đây, không thì có mà rối tung lên.”

Nhưng ai ngờ tiệm mì của Lưu Thục Mai ngày càng đông khách, chẳng những không nhếch nhác mà còn khiến nhiều chị em trong khu tập thể ngưỡng mộ.

Đây cũng là lý do Lưu Hiểu Hồng ghét Lưu Thục Mai.

Ghen tị mà thôi.

Điều duy nhất khiến Lưu Hiểu Hồng tự hào hơn Lưu Thục Mai là con cái.

Mới cưới được hai năm, khi chính sách chưa siết chặt, cô ta liên tục sinh hai đứa con, một trai một gái thành “chữ tốt”.

Con gái vừa sinh xong, cô vội mang thai ngay, lần này may mắn sinh được quý tử. Hai ngày sau khi con trai chào đời, quân đội mới bắt đầu siết chặt.

Chỉ riêng chuyện này, Lưu Hiểu Hồng đã khoe khoang suốt mấy năm trời.

“Ơ, làm gì đấy?” Lưu Thục Mai đột nhiên nắm tay một đứa trẻ, “Không được làm thế.”

Ai ngờ đứa trẻ này rất hư, quay đầu liền khóc toáng lên: “Mẹ ơi, cô này đánh con.”

Đứa trẻ khoảng sáu bảy tuổi, giọng rất to, tiếng khóc vang khắp đại sảnh.

“Con trai, ai dám đánh con mẹ?” Lưu Hiểu Hồng nghe tiếng liền chạy tới, thấy Lưu Thục Mai đang nắm tay con mình, “Thục Mai, sao chị đánh con em?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tôi có đánh...”

“Chưa đánh à? Nhìn con em khóc thế kia kìa,” Lưu Hiểu Hồng không cần biết đúng sai, ôm con vào lòng dỗ dành, “Chị không có con, nhưng cũng không thể thấy con người ta là đánh chứ?”

“Dù có làm gì sai, nó cũng chỉ là trẻ con,” Lưu Hiểu Hồng nói, “Chị là người lớn sao nỡ đánh trẻ con?”

“Không phải con mình thì không biết thương.”

Câu nào cũng nhắc đến việc Lưu Thục Mai không có con, câu nào cũng như d.a.o đ.â.m vào tim cô.

“Lưu Hiểu Hồng, em bị điên à?” Lưu Thục Mai thẳng thừng mắng, “Em xem con em bóp mặt con gái tôi đỏ cả lên rồi này.”

“Nếu tôi không ngăn, nó có phải sẽ làm hỏng mặt con bé không?”

Chương 410

DTV-EBOOK

Da của ba đứa trẻ đều giống Chu Chiêu Chiêu, đặc biệt là bé Na Na, da trắng như lòng trắng trứng, mịn màng khiến ai cũng muốn nựng.

Nhưng làn da ấy lại cực kỳ nhạy cảm, chỉ cần dùng chút sức là để lại vết hằn.

Lúc này, trên mặt Na Na có một vết đỏ rõ ràng, rõ ràng là bị bóp mạnh.

“Trời... đỏ cả mặt rồi.” Hứa Quế Chi xót xa bế cháu gái lên.

Lúc này Na Na nằm trong xe đẩy nên mọi người không nhìn rõ, nhưng giờ được bà bế lên, lại mặc chiếc áo đỏ rực rỡ, càng tôn làn da trắng hồng.

Dĩ nhiên, vết bầm cũng hiện rõ hơn.

Mọi người đều hít một hơi lạnh.

Nhỏ tuổi đã biết vu oan người khác, giờ còn khóc toáng lên khiến cả đại sảnh nhăn mặt.

Còn bé Na Na trong lòng bà Hứa thì nhăn nhó, mếu máo sắp khóc.

...

...

Hứa Quế Chi vội dỗ dành, đồng thời khó chịu nói với Lưu Hiểu Hồng: “Dỗ thằng bé đi, đừng để nó khóc nữa.”

“Đứa trẻ này sao lại thế chứ?”

“Xem mặt bé gái bị bóp kia.”

“Tiếng khóc này thật không chịu nổi.”

Lưu Hiểu Hồng thấy con trai mắc lỗi, lại còn làm mặt con gái Chu Chiêu Chiêu bầm tím, liền tát con một cái: “Đồ tay hư, người ta quý như vàng thế kia.”

Câu này... ý gì đây?

Thế là tại bé Na Na quá kiêu sa?

“Chị nói gì thế?” Lưu Thục Mai khó chịu nhìn thằng bé đang khóc lóc nói, “Mau dẫn con ra ngoài đi, đừng làm ba đứa nhỏ này khóc theo.”

Cô nói đúng, con trai Lưu Hiểu Hồng tiếng khóc quá to, giờ đang làm nhức đầu mọi người.

“Đúng vậy, chị ơi,” Chu Chiêu Chiêu bế con trai thứ hai dỗ dành nói, “Chị dẫn con ra ngoài đi trước đi.”

“Chúng tôi có đưa lễ đấy.” Lưu Hiểu Hồng đánh con xong lại hối hận, ôm con nói, “Ngoan nào, lát nữa mẹ cho con ngồi cỗ, ăn ngon nhé, đừng khóc nữa.”

Dù Chu Chiêu Chiêu tính tình ôn hòa, không muốn làm mất vui ngày vui, nhưng nghe câu này cũng không vui.

“Đưa lễ? Thế thì lấy lại lễ đi.” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nói, rồi gọi Dương Duy Lực, “Người này anh mời à?”

Dương Duy Lực nhìn Lưu Hiểu Hồng, thấy cô ta lảng tránh ánh mắt.

“Không, không quen.” Anh nói, “Anh tưởng em mời.”

Dương Duy Lực lúc này không có ở đây, hôm nay có mấy vị lãnh đạo đến, anh đang tiếp chuyện họ, nghe thấy động liền qua xem.

“Chuyện gì thế?” Anh nhú mào hỏi, nhìn về phía Hứa Quế Chi thì phát hiện mặt con gái đỏ một vết, như bị bóp, “Mặt Na Na sao thế?”

Anh bước tới xót xa bế con gái lên.

Không biết vì được bố bế hay ngửi thấy mùi quen thuộc, vốn đang nín khóc trong lòng bà, bé Na Na bỗng meo mào rồi oà khóc.

Tiếng khóc khiến trái tim Dương Duy Lực như thắt lại.

“Con chị bóp à?” Anh lạnh lùng nhìn Lưu Hiểu Hồng.

Lưu Hiểu Hồng sợ hãi co rúm người, không dám nói như với Chu Chiêu Chiêu rằng mình có đưa lễ, chỉ ấp úng:

“Nó còn nhỏ, không cố ý đâu.” Lưu Hiểu Hồng nói, “Hơn nữa...”

Cô liếc nhìn bé Na Na đã được dỗ, “Chỉ đỏ chút xíu, có trầy xước gì đâu.”

Có người chỉ cần mở miệng là khiến người khác tức điên lên.

“Chỉ đỏ chút xíu? Không trầy xước?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, bước tới tát Lưu Hiểu Hồng một cái.

“Chị dám đánh tôi?” Lưu Hiểu Hồng ôm mặt không tin nổi.

Thằng bé hư bên cạnh cũng ngừng khóc, sợ hãi nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Người phụ nữ này có vẻ không dễ chọc.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chỉ một cái tát, có trầy xước gì đâu.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

Đem nguyên lời Lưu Hiểu Hồng trả lại.

“Chị...” Lưu Hiểu Hồng ôm mặt giận dữ nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Tiểu Vương,” Chu Chiêu Chiêu gọi người trực bàn lễ ở cửa, “Mang sổ ra xem người này đưa bao nhiêu lễ, trả lại.”

Lưu Hiểu Hồng: “Chị... sao chị có thể thế?”

“Sao không thể?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng hỏi, “Chúng tôi quen chị không? Có mời chị không?”

Chu Chiêu Chiêu vốn không định tổ chức lớn, chỉ mời người quen biết rõ.

Thấy người phụ nữ này nói chuyện với Lưu Thục Mai, cô tưởng chồng cô ta quen Dương Duy Lực.

Nhưng Dương Duy Lực lại không nhận ra.

Lưu Hiểu Hồng và Lưu Thục Mai cùng làng, nhưng chồng cô thuộc đoàn kỹ thuật, không liên quan gì đến Dương Duy Lực.

Lưu Hiểu Hồng ghen lời.

Thật ra, đây không phải lần đầu cô đi ăn cỗ chùa.

Căn cứ không quá lớn, nhưng cũng có nhiều đơn vị, nhân sự thuyên chuyển nên dù không quen cũng

có người quen gián tiếp.

Một lần tình cờ, Lưu Hiểu Hồng phát hiện ra cơ hội. Hôm đó cô dẫn con đi chơi, bụng đau nên chạy vào đây đi vệ sinh, ra về đi nhầm vào bàn tiệc.

Hôm đó, hai mẹ con cô no nê một bữa.

Từ đó, cứ có đám tiệc là cô dẫn con đến, đôi khi không cần đưa lễ cũng lọt vào được.

Hôm nay là lần đầu bị bắt quả tang.

Chủ yếu do con trai cô nghịch dại, đi bóp mặt em bé.

“Người này tôi biết,” Tiểu Vương là bạn thực tập cùng Chu Chiêu Chiêu, viết chữ đẹp nên được phân công trực bàn lễ, “Người này đưa một hào lễ.”

Bao nhiêu?

Một hào!!

Dù thời buổi này lễ không lớn, nhưng cũng không ai đưa một hào.

Bây giờ đâu phải thời kỳ khó khăn, mức sống đã khá hơn nhiều.

Một hào?

Mua được hai cây kẹo mút cho trẻ con chăng?

“Lưu Hiểu Hồng, chị vẫn giữ thói quen ăn chực như ở quê à?” Lưu Thục Mai chế giễu, “Đúng là chó quen đường cũ.”

Mặt Lưu Hiểu Hồng đỏ bừng.

Chương 411

DTV-EBOOK

Ăn chực uống chùa?

Mọi người xung quanh đều sửng sốt, lại còn có kiểu thao tác này sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại, đúng là có thể làm thế thật.

Không biết nên khen Lưu Hiểu Hồng đầu óc linh hoạt biết lách luật, hay nói cô ta mặt dày không biết xấu hổ?

Như thế mà cũng dám nói mình có đưa lễ?

Thật là... quá vô liêm sỉ.

Lưu Hiểu Hồng xấu hổ không chịu nổi, mếu máo nói: “Ai thèm đâu.”

Rồi dắt con trai bỏ đi.

Nếu không phải thằng nhóc hư này, hôm nay cô đã có thể ăn một bữa thịnh soạn.

...

...

Lúc này cô nghe nhân viên phục vụ nói, hôm nay chủ tiệc chiêu đãi toàn món ngon.

Nhưng ai bảo con trai cô tay hư? Còn khiến cô bị tát một cái!

“Khoan đã.” Chu Chiêu Chiêu gọi Lưu Hiểu Hồng lại.

“Chị còn muốn gì nữa?” Lưu Hiểu Hồng sợ hãi nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Chị đã tát tôi một cái rồi...”

Còn muốn làm gì nữa?

Chu Chiêu Chiêu ném một hào cho cô: “Cầm lấy.”

Loại người này, cô không muốn nhìn thấy chút nào. Càng không muốn giữ một hào ‘lễ mọn’ ấy.

“Hừ...” Lưu Hiểu Hồng cầm một hào, trừng mắt với Chu Chiêu Chiêu rồi dắt con đi.

Nhưng thằng bé đã theo mẹ đến đây ăn cỗ nhiều lần, biết hôm nay có tiệc lớn, đương nhiên không chịu đi.

“Con không đi.” Nó hét lên, “Mẹ nói sẽ cho con ăn tiệc mà.”

“Con chưa ăn, con không đi.” Vừa nói nó vừa giãy giụa, ngồi bệt xuống đất ăn vạ.

Thấy con trai cứng ăn vạ, Lưu Hiểu Hồng không những không dạy dỗ, lại còn khúm núm dỗ: “Mẹ mua kẹo cho con ở cổng Bắc, được không?”

Cô cũng muốn ở lại, nhưng Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực rõ ràng không dễ chịu.

“Con không chịu.” Thằng bé tiếp tục ăn vạ, “Trước đây đều được ăn, sao hôm nay không được!”

“Mẹ nói dối.” Vừa ăn vạ nó vừa đá vào Lưu Hiểu Hồng.

Tiếng khóc thật kinh khủng.

Dương Duy Lực vung tay, gọi một chiến sĩ: “Mang ra xa.”

Ở ngoài muốn khóc thế nào tùy, hư đòn!

“Anh... không được thế.” Lưu Hiểu Hồng hoảng hốt, muốn mắng nhưng thấy chiến sĩ to lớn nên

không dám, chỉ biết lo lắng đi theo.

Thằng bé hư thấy mẹ bất lực, cũng sợ không dám khóc nữa.

Đại sảnh cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Người này là gia đình ai vậy?” Lưu Hiểu Hồng không biết rằng, sau khi cô đi, vị lãnh đạo ngồi xa xa nhíu mày hỏi người bên cạnh.

Người bên cạnh làm sao biết?

Lại nhìn về phía Chính ủy Triệu: “Vợ anh quen cô ta?”

Chính ủy Triệu: “...”

Rất không muốn nói quen loại người này, nhưng đành cùng quê.

“Đúng, cùng làng.” Chính ủy Triệu đành nói, đồng thời thêm, “Là vợ Triệu Đại Hà ở đoàn kỹ thuật.”

“Triệu Đại Hà?” Lãnh đạo suy nghĩ, “Triệu Báo Tử, chạy rất nhanh đó?”

Chính ủy Triệu gật đầu.

Triệu Đại Hà chạy nhanh là do luyện từ nhỏ, nghe nói để trốn đòn mẹ nên chạy rất nhanh.

Không chỉ nhanh thông thường.

Cũng vì điểm này nên anh được giữ lại đoàn kỹ thuật, phục vụ một số nhiệm vụ đặc biệt cần tốc độ.

Triệu Đại Hà chạy nhanh, thân hình vạm vỡ nhưng lại là kẻ sợ vợ.

Có lẽ do sợ mẹ từ nhỏ, sau khi cưới Lưu Hiểu Hồng càng sợ vợ.

Đôi khi trong khu gia đình có thể thấy anh chạy như bay, phía sau là Lưu Hiểu Hồng đuổi theo thở hổn hển.

Vì chuyện này, lãnh đạo và đồng đội đều nói anh: “Anh là đàn ông, lại còn là cán bộ, sao có thể sợ vợ đến thế?”

Cả căn cứ một người chạy một người đuổi.

Nhưng anh vẫn vậy.

Bên ngoài dẫn đội rất giỏi, nhưng trước mặt vợ thì không có chút tự trọng nào.

Lãnh đạo cũng từng nghe chuyện này, lắc đầu: “Dù thế nào cũng phải quản lý gia đình.”

Có người thích chiếm chút lợi nhỏ thì không sao, nhưng như Lưu Hiểu Hồng đưa một hào rồi đến ăn chục thì hiếm.

Hơn nữa, nghe lời con trai cô, đây còn là thói quen?

Lãnh đạo không biết rằng, nếu không phải Tiểu Vương tình mắt thấy Lưu Hiểu Hồng không đưa lễ mà vào, ngăn lại, thì cô ta còn không muốn đưa một hào.

Dĩ nhiên, trong người cô chỉ có một hào, vốn định mua kem cho con.

Nhưng đổi hai cây kem lấy một bữa tiệc cũng đáng.

Chỉ tiếc, kế hoạch hôm nay thất bại.

Sau khi mẹ con người hư bị mời đi, đại sảnh lại náo nhiệt như trước.

Đột nhiên, Lưu Thục Mai cười ngạc nhiên: “Thằng nhóc này.”

Cô vui vẻ bế Bình Bình nói: “Đây là lần thứ hai tè lên người cô rồi đấy.”

Bà Vương bên cạnh nhìn Lưu Thục Mai, lại nhìn bụng cô, cười không nói.

Lưu Hiểu Hồng không biết rằng, sau màn hôm nay, cô lại nổi tiếng khắp căn cứ.

Những người gần đây tổ chức tiệc ở khách sạn cũng chợt nhớ ra, hình như họ từng thấy Lưu Hiểu Hồng dẫn con đến dự.

Giống Chu Chiêu Chiêu, họ tưởng cô là khách mời.

Ngay cả đám cưới Lưu Tương và Nhâm Quân, Lưu Hiểu Hồng cũng đến ăn.

“Thằng bé hư đó còn đ.â.m vào tôi.” Lưu Tương đến thăm Chu Chiêu Chiêu nhớ lại nói.

Lưu Hiểu Hồng còn tức giận, nhưng Lưu Tương vì ngày vui nên không để ý.

Tối hôm đó, Nhâm Quân phát hiện lưng Lưu Tương bị bấm một mảng, hỏi ra mới biết cả hai không quen người này.

Lúc đó họ tưởng là bạn của Nhâm Ly, nên không nghĩ nhiều.

Dù sao, xuân tiêu một khắc giá ngàn vàng.

“Cưới xong cảm thấy thế nào?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Lưu Tương mỉm cười: “Dù không giống như trước khi cưới tưởng tượng, nhưng cũng tạm được.”

Dù Nhâm Ly thường về can thiệp chuyện vợ chồng họ, nhưng chỉ cần cô không về, nhà cửa rất hòa thuận.

“Chỉ là mới cưới đã thúc chúng tôi có con.” Lưu Tương cười nói, “Nhưng Nhâm Quân đã từ chối.”

Điều này khiến cô rất hài lòng.

“Vậy thì tốt.” Chu Chiêu Chiêu nắm tay bạn nói, “Cô ta là chị gái, không có quyền can thiệp chuyện vợ chồng em, đừng chiều thói đó.”

“Có chuyện gì cứ để Nhâm Quân xử lý.” Cô nói, “Đừng tự mình chịu thiệt.”

Lưu Tương xuất sắc như vậy, không cần vì một người chị chồng mà chịu thiệt.

Nhâm Ly, không xứng.

Chương 412

DTV-EBOOK

Sau khi ba bé đầy tháng, Chu Chiêu Chiêu cũng bắt đầu bận rộn hơn, cô phải quay lại trường dạy học.

Trước đây, Chu Chiêu Chiêu vì nghén nặng, lại mang thai ba nên đã nghỉ dạy một thời gian.

Việc này khiến nhiều người không hài lòng, cho rằng cô chiếm chỗ mà không làm việc.

Lúc đó, Chu Chiêu Chiêu cũng từng nghĩ đến việc xin hiệu trưởng tạm dừng thực tập.

Ban đầu, cô đến đây thực tập chỉ để được sang Tân Cương tìm Dương Duy Lực.

Giờ chỉ còn hai tháng nữa là đến kỳ nghỉ hè, sau đó Chu Chiêu Chiêu sẽ tốt nghiệp.

Lúc đó, cô sẽ được phân công về một trường nào đó, nhưng chắc chắn không phải trường ở đây.

Trừ khi, sau khi phân công, Tân Cương sẽ điều động cô về.

Dĩ nhiên, Lưu Tương cũng vậy.

...

...

Chu Chiêu Chiêu nghĩ, chỉ còn hai tháng nên thôi không đi dạy nữa.

Nhưng hiệu trưởng già không đồng ý, nhất định yêu cầu cô quay lại, thậm chí còn sắp xếp cho cô dạy lớp cuối cấp: “Những ghi chép cô soạn cho học sinh

rất hữu ích, nên ban lãnh đạo nhà trường đã quyết định mời cô làm giáo viên phụ đạo lớp 6 trong hai tháng này.”

Chủ yếu là hướng dẫn phương pháp học tập cho các em.

Hiệu trưởng nhận thấy, bọn trẻ rất nghe lời Chu Chiêu Chiêu.

“Chỉ hai tháng thôi,” hiệu trưởng già nói, “Cô có việc hay phải cho con b.ú cứ báo với giáo viên chủ nhiệm rồi về.”

“Cũng là để kết thúc đợt thực tập này một cách trọn vẹn.”

Hiệu trưởng đã nói vậy, Chu Chiêu Chiêu còn biết làm sao?

Đành đồng ý.

Khi cô đến trường, những học sinh cũ thấy cô đều rất vui, tưởng cô giáo Chu lại về dạy họ.

Nhưng rồi được biết cô sẽ lên lớp 6, bọn trẻ đều tiếc nuối.

Tất nhiên, không bao gồm Vương Thái Hồng.

Tuổi thực của Vương Thái Hồng đáng lẽ phải học lớp 6, nhưng cô bé đi học muộn, một năm qua đã theo Chu Chiêu Chiêu học lại kiến thức cũ.

Cô bé rất thông minh, lại chăm chỉ, nghe bố kể, ngay cả khi nấu ăn cũng vừa làm vừa đọc bài.

Đầu năm, hiệu trưởng già kiểm tra, phát hiện trình độ của cô bé còn hơn cả học sinh lớp 6 hiện tại, nên quyết định cho cô học cùng lớp 6.

Ban đầu, giáo viên lớp 6 không đồng ý, nhưng ai ngờ lần thi đầu tiên Vương Thái Hồng đứng thứ hai lớp.

Chỉ kém nhất lớp một điểm.

Điểm trừ không phải do không làm được bài, mà do trình bày chưa chuẩn.

Nếu đề khó hơn, ai nhất còn chưa biết chừng.

Giờ biết Chu Chiêu Chiêu sẽ dạy lớp mình, Vương Thái Hồng vui đến mức không ngậm được miệng.

Chu Chiêu Chiêu chào học sinh cũ, gặp giáo viên chủ nhiệm lớp 6 xong thì cũng gần đến giờ tan học.

“Giờ cũng không có việc gì, cô về chăm con đi.” Giáo viên chủ nhiệm họ Vương, khoảng năm mươi tuổi, là một giáo viên nhiều kinh nghiệm.

“Vâng ạ,” Chu Chiêu Chiêu không khách sáo, “Thầy Vương, em về trước.”

May mà trường nằm trong căn cứ, đi bộ về chỉ mất năm phút.

Hứa Quế Chi cũng đã hứa, giờ ra chơi bà sẽ đẩy xe đưa các cháu ra phơi nắng, tiện thể cho cô cho con bú. Chu Chiêu Chiêu đi làm, Dương Duy Lực cũng bận, nên cô đã bàn với Hứa Quế Chi thuê một người giúp việc để trông con và nấu ăn.

Người này do Hứa Quế Chi giới thiệu, là Kiều Linh Linh ở khu nhà bên cạnh.

Con cô đã học lớp 4, sau khi đưa con đi học là sang giúp Hứa Quế Chi.

Kiều Linh Linh làm việc nhanh nhẹn, sạch sẽ, lại hợp tính Hứa Quế Chi, thấy ở nhà cũng không có việc gì nên đồng ý ngay.

Lúc đầu chỉ đến sau khi đưa con đi học, sau này Chu Chiêu Chiêu đưa luôn con bé đi học cùng.

Con gái cô học rất giỏi, cũng là một trong những học sinh thường xuyên hỏi bài Chu Chiêu Chiêu.

“Ồ, tôi tưởng ai, đ.â.m vào người khác mà không biết xin lỗi.”

Chu Chiêu Chiêu vừa ra khỏi trường, suýt đ.â.m vào một người ở ngã tư, người đó mĩa mai nói.

Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn người trước mặt, không thèm đáp.

Nhưng đối phương không dễ dàng bỏ qua, kéo tay con trai khóc lóc: “Không có lý lẽ gì cả, đ.â.m vào người khác mà không chịu xin lỗi.”

Lúc này gần tan học, trên đường cũng có nhiều cán bộ đi làm về.

Dĩ nhiên, cũng có những phụ huynh đã nấu cơm chờ con.

Tiếng khóc của Lưu Hiểu Hồng lập tức thu hút người xem.

“Cô... cô Chu, cô không sao chứ?” Có người nhận ra Chu Chiêu Chiêu, vội hỏi.

“Tôi không sao, cảm ơn.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười với người đó.

“Cô đ.â.m vào con tôi, dĩ nhiên là không sao rồi.” Lưu Hiểu Hồng tức giận nói, “Nhìn xem, cô làm con

tôi đàn cả ra.”

“Con trai, có đau không, đau thì khóc đi... đừng sợ, mẹ sẽ không để người xấu bắt nạt con.” Lưu Hiểu Hồng ôm con khóc lóc.

Đứa trẻ có vẻ cũng bị dọa, bắt đầu khóc theo.

Tiếng khóc quái đản của thằng bé, Chu Chiêu Chiêu đã từng trải qua ở tiệc đầy tháng.

“Im lặng, không được khóc.” Cô nghiêm khắc nói.

Thằng bé chỉ hừ trước mặt người chiều chuộng nó, Chu Chiêu Chiêu nó nhận ra, chính là người đã đuổi chúng ra khỏi tiệc.

Hơn nữa, người phụ nữ này còn tát mẹ nó một cái.

Nghĩ vậy, thằng bé sợ hãi im bật.

“Tôi không đ.â.m vào nó.” Chu Chiêu Chiêu khinh bỉ nhìn Lưu Hiểu Hồng, cúi xuống hỏi thằng bé: “Cô có đ.â.m vào cháu không?”

Thằng bé nhìn vào đôi mắt đẹp của cô, quên mất khóc, bản năng lắc đầu.

Thực ra không hề đ.â.m vào, là mẹ nó kéo nó chạy ra, nhưng Chu Chiêu Chiêu né kịp.

“Không, cô không đ.â.m vào cháu.” Thằng bé lắc đầu.

Kết quả bị mẹ tát vào đầu: “Sao không đâm? Rõ ràng lúc nãy cô ta đ.â.m vào làm con khóc mà?”

Thằng bé đau, lại oà khóc.

Chu Chiêu Chiêu nhìn Lưu Hiểu Hồng, nghĩ đến ba đứa con ở nhà chắc cũng đói rồi, định đi.

Nhưng Lưu Hiểu Hồng không cho cô đi: “Đâm người rồi muốn chạy à?”

“Vậy chị muốn thế nào?” Chu Chiêu Chiêu cười hỏi.

“Bồi thường, tôi phải đưa con đi khám.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Mọi người: “...”

Đúng là không biết xấu hổ.

Chương 413

DTV-EBOOK

“Đưa đi bệnh viện kiểm tra?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, nhìn thẳng bé hư nói, “Chị quên lần trước chị bóp mặt con tôi rồi à?”

“Đừng tưởng bị đuổi ra là xong chuyện.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Giấy khám bệnh của con tôi vẫn còn đây.”

“Hôm nay nếu tôi đ.â.m vào con chị, thì chúng ta đi bệnh viện kiểm tra, chữa trị.” Chu Chiêu Chiêu lớn tiếng.

“Nhưng nếu chị muốn ăn vạ?” Cô cười lạnh, “Thì chị nhắm người rồi, tôi Chu Chiêu Chiêu không dễ bắt nạt đâu.”

“Không có lý lẽ gì, ỷ thế h.i.ếp người rồi.” Lưu Hiểu Hồng khóc lóc.

“Cháu ơi, lúc này cô có đ.â.m vào cháu không?” Chu Chiêu Chiêu không thèm để ý cô ta, cúi xuống hỏi thẳng bé, “Nói dối không phải là đứa trẻ ngoan đâu.”

Thằng bé ngây người nhìn Chu Chiêu Chiêu, suy nghĩ rồi lắc đầu, “Không có đ.â.m vào.”

Vừa dứt lời đã bị mẹ tát vào đầu, “Đồ ngu, lúc này đau đến kêu mà còn bảo không...”

“Là mẹ véo con.” Thằng bé bịt đầu hét, “Mẹ véo con, không phải cô đ.â.m vào.”

...

...

“Mẹ còn đánh con, con sẽ mách bà nội...”

Thằng bé đẩy Lưu Hiếu Hồng chạy mất, Lưu Hiếu Hồng giận dữ trừng mắt Chu Chiêu Chiêu, “Giờ cô hài lòng chưa?”

“Liên quan gì đến tôi?” Chu Chiêu Chiêu lườm, “Chẳng phải do chị tự chuốc lấy?”

Không bệnh hoạn sao lại đi ăn vạ người khác?

Lưu Hiếu Hồng còn muốn cãi, nhưng nghĩ đến lời con trai, đành bỏ đi.

“Dở hơi.” Chu Chiêu Chiêu lẩm bẩm.

Không chỉ dở, mà còn dở nặng.

“Chiêu Chiêu đừng để ý, người này đúng là điên rồi,” có người an ủi, “Như chó dại, thấy ai cũng cắn.”

Nhà chị ấy xui xẻo ở cạnh nhà Lưu Hiếu Hồng, vì cô ta đổ nước rác đầy hành lang, nói mấy câu liền bị trả thù.

“Cảm ơn chị,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Chị Triệu.”

Mọi người xung quanh cũng bàn tán về Lưu Hiếu Hồng, đặc biệt sau tiệc đầy tháng, cô ta còn dẫn con đi ăn chực.

“Bị chủ nhà đuổi ra,” có người cười nhạo, “Còn bảo đã đưa lễ năm hào.”

“Chúng tôi không mời chị.” Chủ nhà đuổi cô ta và ném trả năm hào.

“Lưu Hiếu Hồng giờ bị khách sạn liệt vào danh sách đen,” người khác nói, “Họ đề phòng cô ta lắm.”

Lưu Hiểu Hồng giờ nổi tiếng khắp căn cứ, dĩ nhiên là tiếng xấu.

Chồng cô cũng bị lãnh đạo gọi lên khiển trách.

Nếu gia đình khó khăn có thể xin trợ giúp, chứ làm thế này quá mất mặt quân nhân.

Đúng là lấy vợ phải lấy người hiền.

Vốn trong danh sách đề bạt có Triệu Đại Hà, nhưng vì vợ anh, lãnh đạo quyết định: “Cần xem xét thêm.”

Có người khuyên Triệu Đại Hà: “Nhà anh không ai trị được vợ à?”

“Có,” Triệu Đại Hà cúi đầu, “Mẹ tôi.”

Nhưng mẹ anh cũng khó ở, hay đánh đòn lắm.

“Anh có thể thế này...” Người bạn bày kế.

Triệu Đại Hà gật đầu: “Tôi sẽ gọi điện cho mẹ.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lúc này, Lưu Hiểu Hồng không biết chồng đã nhờ mẹ đến trị mình. Cô đuổi theo con không kịp, lại gặp Lưu Thục Mai.

Thấy Lưu Thục Mai là nhớ đến Chu Chiêu Chiêu.

“Ồ, ai đây nhỉ?” Lưu Hiểu Hồng châm chọc, “Giàu có mà không có con, sau này tiền cũng thành của người khác.”

“Chị thân với Chu Chiêu Chiêu, sao không nhờ cô ấy truyền kinh nghiệm sinh ba?”

“Lưu Hiểu Hồng, chị bị điên à?” Lưu Thục Mai lạnh lùng, “Chị muốn làm máy đẻ thì tùy chị.”

“Tôi không có con thì sao?” Cô cười nhạt, “Tôi có tiền, muốn bao nhiêu cháu ngoan cháu hiếu không được?”

“Không như ai đó, ăn chực nhục nhã,” Lưu Thục Mai nói, “Đừng nói chúng ta cùng quê, tôi thấy xấu hổ.”

“Con chị đưa tôi cũng không thèm. Loại bạc bẽo này, sau này chị ốm nó còn đẩy chị xuống hố phân.”

Ở quê họ, loại con bất hiếu đâu hiếm?

Giờ Lưu Thục Mai theo ảnh hưởng của Chu Chiêu Chiêu, chỉ muốn kiếm tiền.

Có tiền, lo gì không có người phụng dưỡng?

Không thì thuê người chăm sóc, còn chuyên nghiệp hơn con cái.

Lưu Hiếu Hồng sợ hãi trước quan điểm này: “Chồng chị biết chuyện này không?”

Không muốn con? Lưu Thục Mai điên rồi sao?

Chương 414

DTV-EBOOK

Những lý luận này thực ra không phải là thứ Lưu Thục Mai có thể hiểu ngay từ đầu.

Chu Chiêu Chiêu đã chứng kiến cô muốn có con đến mức thử đủ mọi cách, kể cả những phương pháp mê tín.

Một ngày, Chu Chiêu Chiêu không nhịn được nữa, đã nói với Lưu Thục Mai những lời này.

Lúc đó, biểu cảm của Lưu Thục Mai kinh ngạc đến mức có thể nhét vừa một quả trứng vào miệng.

Nhưng cô không nghĩ Chu Chiêu Chiêu đứng nói không biết đau lưng, vì biết cô ấy không phải người như vậy.

Hơn nữa, xung quanh cũng không thiếu chuyện tương tự.

Như Lưu Hiểu Hồng, đứa con hư của cô ta đưa cô cũng không thềm.

Nếu sinh ra một đứa như vậy, sau này còn mong nó phụng dưỡng mình sao?

Sợ rằng lúc ốm đau nằm viện, nó còn rút ống truyền dịch của mình.

...

...

Đứa con “tốt” như vậy để làm gì?

Chi bằng có tiền còn thực tế hơn, chỉ cần đủ tiền, không thiếu người giặt giũ nấu ăn dọn dẹp phục vụ mình.

Sau khi thông suốt, Lưu Thục Mai không còn ám ảnh chuyện con cái như trước.

Giờ cô dồn hết tâm sức vào tiệm mì, không, giờ không còn là tiệm mì nhỏ nữa, mà đã mở rộng thêm dịch vụ nấu ăn.

Đây cũng là nhờ bà Vương, bà bán thịt kho mắm trước cửa tiệm, có khách muốn ăn với cơm, cô bắt đầu nấu thử ít cơm, sau lại thuê thêm đầu bếp.

Giờ tiệm không chỉ bán mì, còn nhận đặt suất ăn dinh dưỡng cho bệnh viện, trở thành quán đặc sắc nhất khu Bắc Môn.

Chỗ khác không có.

Lưu Thục Mai bận rộn, đâu còn thời gian lo lắng không có con sau này sẽ ra sao?

Dạo trước Chính ủy Triệu công tác ở Thiểm Tây, nghe lời Chu Chiêu Chiêu, cô dùng tiền tiết kiệm mua một căn nhà ở đó.

Gần như tiêu hết tiền dành dụm mấy năm, nhưng lòng lại vô cùng yên tâm.

Dĩ nhiên, lúc đầu Chính ủy Triệu không đồng ý, nhưng không cãi lại được khi Lưu Thục Mai nói: “Sau này anh chuyển ngành, chúng ta về Thiểm Tây, gần mấy đứa nhỏ.”

Nghĩ đến ba đứa bé là thấy thích.

“Hay anh muốn về quê?” Lưu Thục Mai liếc anh, “Anh về thì về, tôi không về.”

Mấy người họ hàng nhà chồng, về chỉ thêm phiền.
Cô không ngốc thế.

Hơn nữa, mua nhà cô đứng tên một mình.

Lý do?

Tiền phần lớn là cô kiếm được, có vấn đề gì không?

Chính ủy Triệu cũng không ý kiến, vợ đứng tên hay mình đứng tên cũng như nhau.

Lúc này, nhìn Lưu Hiểu Hồng mặt xị như khỉ ăn ớt, Lưu Thục Mai buồn cười: “Đừng lấy thằng con hư của chị ra khoe nữa, tôi không thèm.”

“Chị... chị điên rồi?” Lưu Hiểu Hồng phản ứng y hệt Lưu Thục Mai lần đầu nghe Chu Chiêu Chiêu nói.

Mắt tròn mắt dẹt: “Không có con ai phụng dưỡng chị, ai đập bát khi chị chết?”

“Kiếm nhiều tiền để làm gì?” Lưu Hiểu Hồng cười nhạo, “Chết rồi tiền cũng vào tay người khác.”

“Thì cũng không lọt vào tay chị.” Lưu Thục Mai tự thấy mình thật rảnh, đi nói chuyện với Lưu Hiểu Hồng.

Chẳng hợp nhau nửa câu.

Từ nhỏ đã không hợp, phí thời gian.

“Đồ không có con, chua ngoa.” Lưu Hiểu Hồng lẩm bẩm, “Con người ta sao bằng con mình?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Thấy Lưu Thục Mai đi về hướng nhà Chu Chiêu Chiêu, cô càng khinh: “Coi con người ta như báu vật,

sau này thành bạc tình thì khóc.”

Lại ghen tị: “Cùng làng với nhau, nhận con đỡ đầu sao không nhận nhà tôi?”

Sau này chuyển ngành không cùng chỗ, nhận cũng như không.

Lưu Thục Mai không biết Lưu Hiểu Hồng còn nghĩ thế, nhưng biết cũng chỉ lờm một cái.

Con nhà Lưu Hiểu Hồng, cô có rảnh mới nhận làm con đỡ đầu.

Nhưng cũng kể lại như chuyện cười: “Đứa bé bị chị ta hủy hoại rồi.”

Hồi ba bốn tuổi vẫn là đứa trẻ lễ phép, chào hỏi người lớn, đâu có hư đốn như giờ.

“Hồi đó ở quê, nghe nói bà nội chăm nhiều hơn.” Lưu Thục Mai nói, rồi đổi đề tài, “Thôi, không nói chuyện buồn, cho tôi bế chúng nó nào.”

Cười nựng Bình Bình: “Hôm nay đừng tè lên người cô nữa nhé.”

Đã hai lần rồi.

Chu Chiêu Chiêu cười: “Thế thì đánh m.ô.n.g nó.”

“Không được.” Lưu Thục Mai xót xa bế bé lên, “Con ngoan thế, mẹ đỡ đầu không nỡ đánh.”

Hai người đang nói chuyện, Hứa Quế Chi trong bếp mở cửa, mùi canh xông ra khiến Lưu Thục Mai nhăn mặt.

“Sao thế?” Hứa Quế Chi bế cháu hỏi, “Lại tè ra à?”

“Không... không phải...” Lưu Thục Mai đứng dậy, đưa bé cho bà, “Cô bế giúp cháu, cháu vào nhà vệ

sinh một chút.”

Nói xong lao vào nhà vệ sinh.

Nôn thốc nôn tháo.

Khiến hai mẹ con Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác.

“Hay là... có thai rồi?” Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ.

“Giống lắm.” Hứa Quế Chi cười nựng Bình Bình,
“Cháu trai bà giỏi quá.”

Theo truyền thuyết dân gian, phụ nữ hiếm muộn bị trễ sơ sinh tè lên người sẽ có thai.

“Cháu đi xem sao.” Chu Chiêu Chiêu gõ cửa nhà vệ sinh, “Chị Thục Mai, có sao không?”

“Không sao.” Lưu Thục Mai súc miệng xong mở cửa, ngượng ngùng, “Tự nhiên thấy...”

Vừa mở cửa lại ngửi thấy mùi canh, muốn nôn tiếp.

“Để tôi đóng cửa bếp.” Hứa Quế Chi chợt nhớ ra điều gì, vội đi đóng cửa, “Giờ thấy thế nào?”

Lưu Thục Mai uống vài ngụm nước mới đỡ, đang ngượng thì thấy hai mẹ con nhìn mình cười toe.

“Sao... sao thế?” Cô sờ mặt, “Mặt tôi dính gì à?”

“Chị Thục Mai, lần cuối chị có kinh khi nào?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Kinh nguyệt?

Lưu Thục Mai cố nhớ, chu kỳ của cô không đều.

Nghĩ kỹ, phát hiện đã lâu không thấy.

“Sao vậy?” Cô hỏi dè dặt.

“Đi, chúng ta đến bệnh viện ngay.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Đến bệnh viện?!

Chương 415

DTV-EBOOK

Nhưng phải đợi Chu Chiêu Chiêu cho con bú xong, uống canh gà đã.

Trong lúc đó, Lưu Thục Mai đứng nơi thoáng gió trên ban công đi tới đi lui, “Bệnh viện... bệnh viện...”

Cô cũng đoán được, nhưng không dám nghĩ tới.

Bởi mấy năm nay không phải chưa từng gặp chuyện tương tự.

Lần đó cũng y như thật.

Buồn nôn, chán ăn, kinh nguyệt không tới.

Hai vợ chồng mừng rỡ, tưởng có thai.

Ai ngờ đi khám, hoàn toàn không có, chỉ do áp lực quá lớn gây ra ảo giác.

Nói cách khác là do quá mong con nên cơ thể tự phản ứng như có thai.

...

...

Chuyện này khiến Lưu Thục Mai suy sụp rất lâu mới vượt qua.

“Chiêu Chiêu,” Lưu Thục Mai nghĩ tới lần nhầm lần trước, ngượng ngùng nói, “Có lẽ lại là giả đấy, thôi không đi bệnh viện nữa.”

Dù đã buông bỏ ám ảnh có con, nhưng cô không chịu nổi đòn giáng thứ hai.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chị Thục Mai,” Chu Chiêu Chiêu thay quần áo xong đi ra, nắm tay cô, “Không sao, cứ đi khám, không có cũng chẳng sao.”

“Nhỡ đâu có thật thì sao?” Cô nói, “Đi, em đi cùng chị.”

Không hiểu sao, dù Chu Chiêu Chiêu nhỏ tuổi hơn, nhưng mỗi khi gặp chuyện lớn, Lưu Thục Mai lại như em gái.

Chu Chiêu Chiêu luôn toát ra sức mạnh khiến người khác tin tưởng.

“Ừ.” Cô gật đầu, “Không có cũng không sao.”

Nhưng dù vậy, khi lấy m.á.u xét nghiệm, cô vẫn siết c.h.ặ.t t.a.y Chu Chiêu Chiêu.

Thời gian chờ đợi sao dài đằng đẳng, dù hôm nay ít người, có thể xét nghiệm ngay.

Nhưng Lưu Thục Mai cảm thấy nửa tiếng này dài nhất đời mình.

May có Chu Chiêu Chiêu bên cạnh, cô mới đỡ sốt ruột.

Khi kết quả ra, Lưu Thục Mai không dám tự xem, “Chiêu Chiêu, em đi lấy giúp chị.”

“Không có thì xé đi, chúng ta về.” Cô nói.

Chu Chiêu Chiêu cười vỗ tay cô, “Được.”

Nói rồi đi lấy phiếu xét nghiệm.

Thật ra, Chu Chiêu Chiêu cũng rất hồi hộp, bởi chính cô kéo Lưu Thục Mai đi khám.

Nếu không có thai, không biết cô ấy sẽ suy sụp thế nào.

Thân thiết với Lưu Thục Mai, cô hiểu cô ấy khao khát con ra sao.

Khi mở phiếu kết quả, Chu Chiêu Chiêu suýt khóc.

Cô bật cười, nhưng nước mắt cứ thế trào ra.

Lưu Thục Mai đứng xa nhìn thấy cô vừa cười vừa khóc, không biết phải làm gì.

Đang định chạy tới an ủi, thì thấy cô lắc lắc tờ giấy, chạy về phía mình, dừng cách một mét.

“Chúc mừng chị, chị Thục Mai.”

Lưu Thục Mai bịn rịn ôm miệng, há hốc muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời.

“Đừng vội.” Chu Chiêu Chiêu an ủi, đỡ cô ngồi xuống ghế, “Bình tĩnh nào.”

Xúc động quá không tốt cho thai nhi.

“Thật sao?” Lưu Thục Mai hồi lâu mới bình tâm hỏi.

“Thật.” Chu Chiêu Chiêu đưa phiếu kết quả, “Chị xem các chỉ số này.”

“Nhưng lát nữa vẫn phải đưa bác sĩ xem lại.” Cô nói thêm.

Sáng nay đúng lúc Phạm Thúy Linh trực.

“Ừ.” Lưu Thục Mai đứng dậy, “Đi luôn đi.”

Nhưng đến cửa lại ngần ngại, “Chiêu Chiêu, chị sợ.”

“Chị Thục Mai.” Chu Chiêu Chiêu siết c.h.ặ.t t.a.y cô.

Hai người bước vào, nhưng trong phòng đang có bệnh nhân khác, đành rút lui.

Lưu Thục Mai vừa gom đủ can đảm lại tan biến.

May có Chu Chiêu Chiêu bên cạnh.

Khi người kia ra, tò mò nhìn Lưu Thục Mai cầm phiếu xét nghiệm.

Chu Chiêu Chiêu che đi ánh nhìn của cô ta, kéo Lưu Thục Mai vào phòng.

Thấy người phụ nữ vẫn đứng đó, cô lạnh lùng liếc nhìn khiến cô ta vội đi.

Chu Chiêu Chiêu đóng cửa lại.

Nếu không nhầm, người này trước đây đi theo Đào An Di, tên Hàn Đình.

“Kết quả ra rồi?” Phạm Thúy Linh rửa tay xong cười hỏi, “Đừng căng thẳng, để tôi xem.”

Lưu Thục Mai đưa phiếu xét nghiệm.

“Có thai rồi.” Phạm Thúy Linh nhìn xong mỉm cười, “Chúc mừng chị, Thục Mai.”

Bà quen Lưu Thục Mai, hiểu rõ những khổ sở cô trải qua để có con cùng những lời đàm tiếu sau lưng.

Vừa dứt lời, Lưu Thục Mai bùm mặt khóc nức nở.

Chu Chiêu Chiêu đứng bên xoa lưng an ủi.

Đợi cô khóc một lúc, Phạm Thúy Linh mới nói: “Hảo sự đa ma, duyên phận đến rồi, Thục Mai.”

“Vâng, em biết.” Lưu Thục Mai cười qua nước mắt, “Cảm ơn bác sĩ.”

Khi cô gần như phát điên vì mong con, bác sĩ từng an ủi: “Chỉ là duyên chưa tới, hai vợ chồng em đều khỏe mạnh.”

Giờ, cô đã đợi được duyên phận này.

Đúng rồi, không được quá xúc động, phải kiểm soát cảm xúc.

Nhưng...

“Chiêu Chiêu, chị vui quá.” Lưu Thục Mai ôm Chu Chiêu Chiêu, “Chị nghĩ đứa bé này có duyên với nhà em, là do Bình Bình mang tới.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Bình Bình kiếp trước hẳn là tiểu đồng của Quan Âm,” Lưu Thục Mai nói, “Hai lần tè lên người chị không uống.”

Lưu Thục Mai vừa nói vừa cười.

“Chị Thục Mai.” Chu Chiêu Chiêu bắt lặc, “Đây chỉ là trùng hợp.”

“Với chị thì không.” Lưu Thục Mai nghiêm túc, “Nhưng chị hiểu em lo gì, chị sẽ không nói ra.”

Trong căn cứ không chỉ mình cô hiếm muộn, người ta sẽ thử đủ mọi cách.

Như cô trước đây.

Cô không muốn gây rắc rối cho Chu Chiêu Chiêu và Bình Bình.

Hai người chợt nhận ra, mãi vui quên chưa báo tin cho Chính ủy Triệu.

“Tối anh ấy về hãy nói.” Lưu Thục Mai nói.

Nhưng không ngờ, có người đã loan tin Lưu Thục Mai đi khám thai.

“Lưu Thục Mai à, lại không có thai, khóc lóc trong bệnh viện đấy.”

Thậm chí, còn có người mách Chính ủy Triệu.

Thế là, trước khi Lưu Thục Mai đợi đến tối, Chính ủy Triệu đã hốt hải chạy tìm vợ.

“Không có con thì thôi, hai đứa mình sống với nhau cũng được.”

Chương 416

DTV-EBOOK

Chính ủy Triệu nhớ lại những lần Lưu Thục Mai tìm đủ loại thuốc dân gian để có con, mùi vị kinh khủng nhưng cô vẫn uống không chớp mắt.

Mãi đến khi anh nổi giận lớn, cô mới dừng lại.

Nhưng Lưu Thục Mai không từ bỏ, lại tìm đến đông y điều trị.

Suốt thời gian đó, mùi thuốc sắc lan tỏa khắp nhà.

Vốn là người nhạy cảm với vị đắng, nhưng cô vẫn uống thuốc đắng nghét mà không chút do dự.

Mấy năm qua, Chính ủy Triệu chứng kiến vợ làm đủ thứ điên rồ để có con.

Dĩ nhiên, anh đã ngăn cản, cãi vã giận dỗi đủ kiểu, nhưng Lưu Thục Mai như bị ám ảnh, không nghe.

Cuối cùng, Chính ủy Triệu đe dọa ly hôn cô mới bớt điên cuồng.

Rồi Chu Chiêu Chiêu xuất hiện, Lưu Thục Mai dường như không còn quá ám ảnh chuyện con cái.

...

...

Khi Chu Chiêu Chiêu mang thai, Chính ủy Triệu rất lo Lưu Thục Mai bị kích động.

Nên khi cô muốn nhận tiêm mì của Vương Hồng, anh đồng ý ngay.

Bận rộn có việc làm, tâm trí sẽ không còn đặt nặng chuyện con cái.

Chính ủy Triệu không muốn có con sao?

Tất nhiên là muốn.

Nhưng anh quan tâm sức khỏe Lưu Thục Mai hơn. Nếu phải đánh đổi sức khỏe của cô để có con, anh thà không có.

Vì vậy, khi nghe tin Lưu Thục Mai khóc ở bệnh viện vì không có thai, vốn điềm tĩnh là thế, Chính ủy Triệu không thể ngồi yên.

“Không có con thì thôi,” anh vừa bước vào đã nói, “Sau này hai đứa mình sống với nhau...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Chưa dứt lời đã đứng hình.

Anh tưởng chỉ có Lưu Thục Mai ở nhà, ai ngờ Chu Chiêu Chiêu từ nhà vệ sinh bước ra, tay còn ướt.

Còn Lưu Thục Mai mắt đỏ hoe, rõ ràng vừa khóc.

Chính ủy Triệu: “... Chiêu Chiêu cũng ở đây à.”

Rồi nói với vợ: “Chúng ta đã thống nhất rồi mà, con cái tùy duyên... đừng khóc nữa, đã nhận con đỡ đầu rồi, cũng như nhau thôi.”

Cười với mẹ đẻ của con đỡ đầu: “Chiêu Chiêu, đúng không?”

Nói xong còn liếc mắt ra hiệu, ý bảo Chu Chiêu Chiêu hòa theo để an ủi Lưu Thục Mai.

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu giả vờ không thấy, cười nói: “Chính ủy Triệu, anh nên hỏi kỹ chị Thục Mai đi.”

Lại nói: “Chị Thục Mai, em về trước.”

Chính ủy Triệu: “...”

“Chuyện gì vậy?” Anh nhìn Lưu Thục Mai.

“Sao anh về?” Lưu Thục Mai cũng hỏi.

Hai người gần như đồng thanh.

“Anh nghe nói em đi bệnh viện?” Chính ủy Triệu trả lời, rót nước uống một hơi.

Chạy về vội quá, giờ khát khô cổ.

“Con cái tùy duyên, em thích ba đứa nhà Dương Duy Lực, sau này muốn bế bao nhiêu cũng được.” Anh nói.

Lưu Thục Mai áp sát: “Anh nói thật lòng chứ? Anh không muốn có con ruột sao?”

“Đương nhiên là thật.” Chính ủy Triệu tránh ánh mắt cô, tiếp tục uống nước, “Anh thấy giờ ổn rồi.”

“Ừm,” Lưu Thục Mai thở dài xoa bụng, “Con à, sau này theo mẹ nhé.”

Con nào? Mẹ nào?

Chính ủy Triệu mặt mũi ngơ ngác.

Lưu Thục Mai tiếp tục: “Con à, bố không yêu con nhưng mẹ sẽ luôn yêu con.”

“Con gì cơ?” Chính ủy Triệu nắm tay vợ, “Em đang nói gì vậy?”

Anh không yêu con?

Con của ai?

“Đây...” Lưu Thục Mai ném tờ giấy xét nghiệm cho chồng, “Em buồn ngủ, đi ngủ đây.”

Nói xong, không đợi phản ứng, vào phòng ngủ.

Chính ủy Triệu nhìn kết quả xét nghiệm sững sờ.

Từng gặp chuyện nhầm lẫn trước, nên anh hiểu được các chỉ số.

Những con số này đều chứng minh Lưu Thục Mai có thai. Nhìn trên bàn còn có lọ thuốc vừa mua từ bệnh viện.

Acid folic.

Chỉ dành cho người chuẩn bị mang thai hoặc mới có thai.

Chính ủy Triệu kinh ngạc, không tin nổi, đứng bật dậy nhưng va vào bàn.

Nhưng anh không kịp đau, lập tức chạy vào phòng ngủ.

“Thục Mai, có thật không?” Giọng anh run rẩy, tay cầm tờ giấy cũng run, “Em...”

Câu sau chưa kịp nói, vì phát hiện Lưu Thục Mai đang khóc thút thít trong chăn.

“Đồ ngốc.” Chính ủy Triệu ôm chặt vợ, “Anh cảm ơn em.”

Cuối cùng họ cũng có con.

Hai vợ chồng ôm nhau như kẻ ngốc, vừa cười vừa khóc.

Không ai biết họ đã trải qua quãng thời gian khó khăn thế nào.

Chu Chiêu Chiêu về nhà, Hứa Quế Chi vừa dỗ ba đứa nhỏ ngủ, thấy cô về liền hỏi: “Xác định rồi chứ?”

“Rồi ạ.” Chu Chiêu Chiêu thở phào, “Chị Thục Mai khổ quá.”

“Đúng vậy.” Hứa Quế Chi gật đầu.

Làm dâu trong thời buổi này, phụ nữ chịu nhiều thiệt thòi.

“Chắc sau này nhiều người đến xin bế cháu lắm đấy.” Bà nói.

Bởi trong tiệc đầy tháng, nhiều người chứng kiến Bình Bình tè lên người Lưu Thục Mai.

Lúc đó bà Vương còn đùa: “Nước tiểu trẻ con quý lắm, xem ra Thục Mai sắp toại nguyện rồi.”

Tuy không nói rõ, nhưng ai cũng biết Lưu Thục Mai mong con.

Lúc đó không ai để ý, nhưng một khi chuyện cô có thai lan truyền, mọi người sẽ nhớ lại.

Chắc chắn sẽ có người đến xin “dính” may mắn.

“Để sau tính.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Bây giờ là xã hội mới rồi.”

Không nên mê tín dị đoan.

“Con nhà mình là đứa trẻ bình thường, không có gì đặc biệt.” Cô nói.

Hứa Quế Chi gật đầu: “Ừ, bình thường thôi.”

Như tự nhủ với mình, nhưng cả hai đều cảm nhận các cháu có chút khác biệt.

Chỉ là không biết nên diễn đạt thế nào.

Nhưng hai mẹ con không ngờ tin đồn về Lưu Thục Mai lại lan nhanh thế.

Chu Chiêu Chiêu nghe tin đồn liền đoán ra người phát tán.

Chính là Hàn Đình, cô vợ nhỏ gặp hôm đó.

Có lẽ chỉ nghe tiếng khóc của Lưu Thục Mai rồi tự suy diễn.

Nghĩ vậy, Chu Chiêu Chiêu không biết nói gì hơn.

Một số người thật sự thích gây rối.

Dĩ nhiên, không thể thiếu Lưu Hiểu Hồng.

Chương 417

DTV-EBOOK

Nghe tin Lưu Thục Mai lại thất bại trong việc có con, Lưu Hiểu Hồng lập tức hả hê.

Từ nhỏ, hai người cùng làng đã luôn cạnh tranh nhau. Sau này đều lấy chồng quân nhân, dân làng lại càng so sánh.

Rồi chồng cô ta không gặp thời, trong khi chồng Lưu Thục Mai ngày càng thăng tiến, Lưu Hiểu Hồng ghen tị vô cùng.

Thường xuyên lấy chuyện này trách chồng Triệu Đại Hà.

Nhưng Triệu Đại Hà vốn tính vậy, lại không cùng đơn vị, không thể so sánh.

Lưu Hiểu Hồng tức đến phát điên.

Khi Chính ủy Triệu lên chức, cô ta cảm thấy mình thua kém Lưu Thục Mai một bậc.

Duy chỉ có chuyện con cái là cô ta hơn hẳn.

Nhưng cũng không thể nói Triệu Đại Hà kém cỏi, chỉ là thời cơ quan trọng.

...

...

Lưu Hiểu Hồng nghĩ, trời không cho chồng cô thành công bằng chồng Lưu Thục Mai, nhưng bù lại cho cô nhiều con.

Nếu không có chính sách kế hoạch hóa, có lẽ họ đã sinh thêm mấy đứa nữa.

Nghe tin Lưu Thục Mai khóc ở bệnh viện, Lưu Hiểu Hồng thấy cơ hội trả thù đến rồi.

Cơ hội gì?

Cơ hội báo thù.

Lưu Hiểu Hồng trang điểm chỉnh chu, mang quà đến tiệm Lưu Thục Mai, ai ngờ cô không có ở đó.

“Chắc trốn ở nhà khóc một mình rồi.” Lưu Hiểu Hồng thầm cười.

Nhưng khi đến nhà Lưu Thục Mai, gõ cửa mãi không thấy ai mở.

Hay là biết cô đến nên trốn rồi?

Lưu Hiểu Hồng càng nghĩ càng thấy đúng.

Không ngờ lúc này Lưu Thục Mai đang cùng chồng mang quà đến nhà Chu Chiêu Chiêu.

Vốn Chính ủy Triệu muốn vợ nghỉ ngơi ở nhà, nhưng Lưu Thục Mai không chịu ngồi yên, luôn nghĩ đứa bé này là do ba đứa nhà Chu Chiêu Chiêu mang lại may mắn.

Đặc biệt là Bình Bình, vì nó tè lên người cô hai lần.

Chính ủy Triệu bắt lặc: “Không phải công của anh sao?”

“Anh?” Lưu Thục Mai khinh bỉ, “Mấy năm trước không phải anh à? Chỉ đóng góp chút tinh trùng thôi mà.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Tình trùng?

Cách nói này thật lạ, nhưng cũng đúng, mấy năm trước anh cũng rất nỗ lực nhưng không thành công.

Chính ủy Triệu suy nghĩ kỹ, có thai liên quan rất lớn đến tâm trạng.

Nhớ lại mấy năm trước Lưu Thục Mai ám ảnh chuyện con cái thế nào.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu đến, cô đầu tư trái phiếu, rồi nhận tiệm mì, bận rộn không còn thời gian suy nghĩ linh tinh.

Chu Chiêu Chiêu không như những người khác, ngày ngày soi mói bụng dạ người ta.

Lưu Thục Mai dần buông bỏ ám ảnh con cái cũng nhờ ảnh hưởng từ Chu Chiêu Chiêu.

Có lần còn nói với anh: “Không có con cũng tốt, nếu để phải đứa bất hiếu còn tức chết.”

Lúc đó Chính ủy Triệu nghĩ: “Chúng ta không nuôi chiều thì không sao đâu.”

“Nếu nuôi dạy quá giỏi, sau này nó bay xa không ở bên,” Lưu Thục Mai ôm anh nói, “Vẫn là bạn đời đáng tin hơn.”

Chính ủy Triệu thấy câu này không sai.

Có thể thấy rõ tâm trạng Lưu Thục Mai tốt hơn, không còn ám ảnh con cái, thì con lại đến.

Chính ủy Triệu cho rằng, dù không liên quan đến hai lần Bình Bình tè lên người vợ, nhưng chắc chắn liên quan đến Chu Chiêu Chiêu và ba đứa nhỏ.

Lưu Thục Mai tâm trạng thoải mái, thụ thai tự nhiên.

Vì vậy, đến cảm ơn là điều tất nhiên.

Trong khi đó, Lưu Hiểu Hồng đứng trước cửa nhà Lưu Thục Mai rất lâu không nghe thấy động tĩnh gì.

Cuối cùng cô ta xác định Lưu Thục Mai không phải trốn trong nhà vì biết cô đến.

Mà là cô ấy thật sự không có nhà.

Nếu Lưu Thục Mai biết suy nghĩ của cô ta, chắc sẽ lườm nguýt: “Mày tưởng mày là ai? Mơ đi.”

Loại người này thật sự không thể cho mặt, vì cho rồi cũng vô ích.

Lúc này, Lưu Thục Mai từ nhà Chu Chiêu Chiêu ra về, cùng chồng vui vẻ trở về, thì gặp Lưu Hiểu Hồng dưới lầu.

Lưu Thục Mai không muốn để ý, nhưng Lưu Hiểu Hồng cứ cố chặn lại.

“Thục Mai à,” Lưu Hiểu Hồng giả vờ thông cảm, “Chuyện của em chị biết rồi.”

“Biết gì?” Lưu Thục Mai hiểu rõ cô ta, vừa mở miệng là biết không có ý tốt, “Chúng ta tuy cùng làng nhưng không thân, đừng gọi thế, nghe mà phát ớn.”

Lưu Hiểu Hồng tắc lưỡi, nhưng cho rằng cô đang buồn nên không để ý, tiếp tục: “Chị biết em không vui, nói gì chị cũng không giận đâu.”

Lưu Thục Mai: “Lại lên cơn gì thế?”

“À.” Cô chợt nhớ lúc nãy nghe vài lời đồn, hay là...

“Em mệt rồi, không muốn nghe chị nói nữa.” Lưu Thục Mai cũng không muốn giải thích với Lưu Hiểu Hồng.

Bởi cô mang thai chưa đủ ba tháng, theo quan niệm xưa, ba tháng đầu không nên nói ra, thai nhi còn non nớt.

Dĩ nhiên, Chu Chiêu Chiêu không phải người ngoài.

Còn Lưu Hiểu Hồng thì là cái thá gì?

“Thục Mai à, đôi khi phải biết chấp nhận số phận.” Lưu Hiểu Hồng đặc ý, “Trong mệnh có thì sẽ có, không có thì đừng cưỡng cầu.”

“Ừ, chị nói rất đúng.” Lưu Thục Mai gật đầu nghiêm túc, “Không ngờ chị Hiểu Hồng giác ngộ cao thế, tốt tốt.”

Lưu Hiểu Hồng cảm thấy như đ.ấ.m vào bông.

“Ha...” Lưu Thục Mai ngáp dài, kéo chồng, “Em buồn ngủ, về nhà ngủ thôi.”

“Được, lát anh nấu cơm.” Chính ủy Triệu dụ dàng nói.

“Sao em để chính ủy nấu cơm được?” Lưu Hiểu Hồng như nghe chuyện lạ, “Là phụ nữ sao lại để đàn ông vào bếp?”

“Oe...” Lưu Thục Mai không nhịn được nữa, chửi thẳng, “Chị bị hủ nữ đến mức nào rồi? Chồng em thích nấu thì nấu, liên quan gì đến chị?”

“Đồ ngu, phụ nữ không được đánh chồng, vậy chị đuổi đánh Triệu Đại Hà khắp căn cứ, có nên tự đi trầm mình không?”

“Đồ điên.” Cô tức giận mắng.

“Đâu có giống nhau?” Lưu Hiểu Hồng không phục, “Chị đã sinh con trai cho nhà họ Triệu, em có được cái trứng nào đâu, còn dám để chồng hầu hạ?”

“Cút.” Chính ủy Triệu sầm mặt.

Vốn không muốn tham gia vào chuyện đàn bà, nhưng cô ta càng nói càng quá đáng.

Lưu Hiểu Hồng chưa từng thấy Chính ủy Triệu như vậy, hơi sợ, nhưng vẫn cố nói: “Chúng ta cùng làng mà, thằng bé nhà chị cũng ngoan.”

“Nhà em không có con, có thể coi con chị như con ruột...”

“Biến.” Chính ủy Triệu thực sự tức giận, “Nói thêm một câu nữa...”

Thấy Lưu Hiểu Hồng sợ hãi, anh cười lạnh: “Tôi không làm gì chị đâu, nhưng Triệu Đại Hà thì không chắc.”

Lưu Hiểu Hồng: “...”

Chương 418

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu biết chuyện này là do Lưu Thục Mai kể lại như một trò cười.

“Không hiểu đầu óc cô ta chứa gì, dám đề nghị chúng tôi nhận con trai hư của cô ta làm con ruột?” Lưu Thục Mai chế giễu, “Chỉ có cô ta mới coi nó như báu vật.”

“Giờ chị thấy thế nào?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Ồn, chỉ hôm đó nôn nhiều, còn lại chỉ buồn nôn khi đánh răng buổi sáng.” Cô xoa bụng dịu dàng.

“Thế thì tốt, con thương mẹ.” Hứa Quế Chi bưng đĩa táo cắt miếng đến, “Không như Chiêu Chiêu ngày trước, khổ sở vô cùng.”

Không ăn uống được gì, thử đủ mọi cách.

“Em cũng nghĩ vậy.” Lưu Thục Mai cười nhận miếng táo, “Hy vọng là đứa trẻ biết thương mẹ.”

Hai người trò chuyện một lúc, Chu Chiêu Chiêu phải đi dạy buổi chiều. Kỳ thi tiểu học lên trung học sắp đến, trường đang rất căng thẳng.

Sau khi thi xong, Chu Chiêu Chiêu bàn với Dương Duy Lực, nhân lúc anh không bận, sẽ xin nghỉ phép đưa ba con về Thiểm Tây một thời gian.

...

...

Thời gian thực tập của Chu Chiêu Chiêu cũng kết thúc, tiếp theo là chờ phân công công tác.

Thời này tốt nghiệp được phân công việc làm, Chu Chiêu Chiêu cũng không ngoại lệ.

Vừa đến cổng trường, cô gặp Lưu Tương, vui vẻ chào: “Tương Tương.”

Định vòng tay qua, nhưng Lưu Tương bỗng rên lên.

“Sao thế?” Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ nhìn bạn.

“Không sao.” Lưu Tương lắc đầu, “Đi thôi, sắp vào lớp rồi.”

Chu Chiêu Chiêu không nghi ngờ gì, hai người cùng vào trường.

Tan học, Chu Chiêu Chiêu thấy Nhâm Quân đến tìm Lưu Tương, không biết nói gì, Lưu Tương chỉ cúi đầu im lặng.

Thấy Chu Chiêu Chiêu, Nhâm Quân giật mình, gật đầu chào qua loa.

“Nếu cần giúp đỡ,” khi chỉ còn hai người, Chu Chiêu Chiêu nói với Lưu Tương, “cứ nói với tôi.”

“Tôi cãi nhau với anh ấy.” Lưu Tương ôm cánh tay, “Vô tình đập vào khung cửa.”

“Có sao không?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng, “Kéo áo lên cho tôi xem.”

Lưu Tương kéo áo, Chu Chiêu Chiêu thấy một vết bầm, “Anh ấy đánh cậu?”

“Không phải.” Lưu Tương chán nản, “Là chị gái anh ấy.”

Lưu Tương từng chỉ muốn có một mái ấm, tưởng rằng kết hôn sẽ tốt hơn.

Nhưng không ngờ cuộc sống hôn nhân khác xa tưởng tượng.

Sáng phải dậy sớm một tiếng nấu ăn cho cả nhà, trưa tan học phải vội về nấu cơm rồi quay lại trường.

Khi Nhâm Quân ở nhà còn đỡ, nhưng phần lớn thời gian anh ở đơn vị, nên mọi việc đều đổ lên vai cô.

Nếu chỉ làm việc nhà thôi Lưu Tương cũng không thấy mệt, nhưng mỗi lần Nhâm Ly đến là cô kiệt sức.

“Có lần tôi bảo bố mẹ chồng làm giúp một số việc, dù nấu ăn không ngon nhưng ít nhất nhặt rau thái thịt trước, tôi về chỉ việc xào.”

Nhưng Nhâm Ly đến nhà thấy bố cô đang thái rau, lập tức nổi giận.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trước tiên gọi Nhâm Quân về, khi Lưu Tương tan học, Nhâm Quân chưa về kịp, nhưng Nhâm Ly không đợi được, trút giận lên cô.

“Cô tưởng mình là ai mà dám bắt bố mẹ tôi làm việc?” Nhâm Ly thẳng thừng, “Với điều kiện nhà tôi và em trai tôi, tìm một cô gái sĩ quan cũng dễ như trở bàn tay.”

“Sao phải lấy cô?” Nhâm Ly nhìn cô đầy khinh bỉ, “Chỉ vì cô là con nhà nông, biết hầu hạ người khác.”

“Hôm trước đến nhà chăm bố mẹ tôi khá tốt, nên tôi mới gật đầu.” Nhâm Ly nói, “Không thì cô nghĩ mình lấy được em trai tôi?”

“Nói thẳng ra, tôi chỉ muốn tìm một người giúp việc đáng tin cho bố mẹ thôi.”

Hai từ “người giúp việc” vừa thốt ra, mặt Lưu Tương biến sắc.

“Người giúp việc?” Cô nhìn Nhâm Ly.

“Không phải sao?” Nhâm Ly nhìn cô đầy chán ghét, “Cô tưởng tôi đồng ý cho nó lấy cô à?”

“Tôi không biết nhà cô có ý định này.” Cô tự nhạo mình, “Tôi có công việc, có lương, cần gì phải đi làm osin không công cho nhà người khác?”

Nhâm Ly ghen lời, giận sôi lên.

“Chị gái nó không có ý đó.” Mẹ Nhâm Quân ra hòa giải, “Tính nó vậy, thương bố mẹ nên mới nói thế, Tương Tương đừng để bụng.”

Lưu Tương cười nhạt.

Lúc con gái mắng cô, bà đâu có ra bênh, giờ thấy con gái bí thì mới xuất hiện.

Rốt cuộc, họ mới là một nhà.

Có lẽ những lời Nhâm Ly nói cũng là suy nghĩ của mẹ Nhâm Quân.

Họ đồng ý cho Nhâm Quân lấy cô chỉ để có một người giúp việc không mất tiền.

Chỉ là nếu lấy người không có công việc thì mất mặt, nên mới chọn cô.

Giáo viên, nghe thật thể diện.

Nghĩ đến đây, Lưu Tương hồi hận.

Cô kết hôn quá vội vàng.

Nhưng Nhâm Quân đối xử tốt với cô.

Khi Nhâm Quân về, Lưu Tương và Nhâm Ly đang cãi nhau, chỉ vì cô nói: “Không cần.”

Nhâm Ly xông đến suýt đánh Lưu Tương.

May mà Nhâm Quân ngăn kịp, nhưng cánh tay cô đã đập vào khung cửa.

Cuộc chiến tạm dừng khi Nhâm Quân về.

Lưu Tương vội đến trường, không biết Nhâm Ly nói gì với anh ở nhà, nhưng Nhâm Quân chỉ xin lỗi mà không nhắc gì đến chuyện cũ.

Điều này khiến cô thất vọng.

Cô không đòi hỏi Nhâm Quân phải luôn đứng về phía mình, nhưng ít nhất phải có cách giải quyết, xin lỗi suông thì có ích gì?

Cô muốn đâu phải lời xin lỗi!

“Chiêu Chiêu,” Lưu Tương tự nhạo, “Tôi tự chuốc lấy đúng không?”

Khi Nhâm Quân theo đuổi, lòng tự tôn của cô được thỏa mãn.

Cô chìm đắm trong sự quan tâm của anh, nên khi anh cầu hôn, cô đồng ý.

Một là muốn có gia đình, hai là muốn có cuộc sống như Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng cô quên rằng, không phải đàn ông nào cũng như Dương Duy Lực, luôn yêu thương bảo vệ vợ.

Cô chỉ muốn cuộc sống tốt hơn, muốn có một mái ấm như Chu Chiêu Chiêu.

Có sai không?

Chương 419

DTV-EBOOK

Đối với vấn đề của Lưu Tương, Chu Chiêu Chiêu cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Cô không ngờ rằng mới kết hôn được bao lâu mà Lưu Tương đã hối hận.

Nhưng điều đáng nói là, Nhậm Quân là quân nhân, cuộc hôn nhân này được bảo vệ bởi luật quân hôn.

Nghĩa là, nếu Nhậm Quân không đồng ý ly hôn, cuộc hôn nhân của Lưu Tương sẽ không thể chấm dứt.

Vì vậy, cô lại một lần nữa cảm thán: kết hôn nhất định phải suy nghĩ thật kỹ.

“Phụ nữ thông minh sẽ biết cách **đàn ông của mình,” Chu Chiêu Chiêu nói. “Nhậm Quân tính tình không tệ, chỉ là đôi khi không biết cách dung hòa chuyện gia đình.”

Lưu Tương trầm ngâm suy nghĩ, nhưng vẫn chưa hiểu lắm. “Khó quá.”

“Mấy đứa nhóc nghịch ngợm trong lớp của em, em còn có cách kéo chúng lại, hướng chỉ là một Nhậm Quân? Tương Tương thông minh của chúng ta nhất định làm được,” Chu Chiêu Chiêu động viên.

“Người sống cùng em sau này là Nhậm Quân, chứ không phải chị gái hay bố mẹ anh ta,” Chu Chiêu Chiêu nói tiếp. “Chỉ cần Nhậm Quân thật lòng yêu thương em, mọi chuyện sẽ ổn.”

...

...

Nếu vết thương trên cánh tay Lưu Tương hôm nay là do Nhậm Quân gây ra, dù chỉ là vô tình đẩy, thì Chu Chiêu Chiêu đã không nói những lời này.

Chỉ cần anh ta có ý định vì gia đình mà làm tổn thương Lưu Tương, Chu Chiêu Chiêu sẽ không bao giờ khuyên nhủ như vậy.

“Em nghe đây...” Chu Chiêu Chiêu khẽ nói vào tai Lưu Tương vài câu, khiến cô giật mình. “Như vậy... có được không?”

“Sao lại không?” Chu Chiêu Chiêu nhẹ nhàng chọc vào trán cô. “Em là con gái, lại còn là vợ mới cưới của Nhậm Quân, lúc cần làm nũng thì cứ làm nũng.”

“Hơn nữa, đây cũng là sự thật. Nhìn cánh tay em bị thương thế kia kìa!” Nói đến đây, Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói. “Mới cưới đã dám động tay động chân, lần này không giải quyết triệt để, sau này sẽ càng lần tới.”

“Em biết,” Lưu Tương nói.

Vì vậy, khi Nhậm Quân tìm đến xin lỗi, cô cũng chẳng buồn tỏ thái độ gì.

“Tối nay em không muốn về nhà, em sẽ ở ký túc xá,” cô nói. “Em muốn bình tĩnh lại và suy nghĩ thật kỹ.”

Sự việc lần này khiến Lưu Tương chấn động lớn. Cô không ngờ gia đình Nhậm Quân lại nghĩ về mình như vậy.

Tối đó, khi Chu Chiêu Chiêu tan làm, cô gặp Nhậm Quân đứng ở cổng trường, chắc là đang đợi Lưu Tương.

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn anh ta, nhưng chỉ là một ánh mắt lạnh lùng, không nói gì rồi bước đi.

Nhưng ánh mắt đó khiến Nhậm Quân cảm thấy áp lực vô cùng. Anh xấu hổ, không khỏi nhớ lại lời Chu Chiêu Chiêu nói trong ngày cưới:

“Cô ấy nói, ‘Tương Tương giao cho anh. Dù hôm nay người nhà cô ấy không đến, nhưng tôi chính là người nhà của cô ấy.’”

““Tôi giao cô ấy cho anh, anh phải đối xử tốt với cô ấy. Nếu dám bắt nạt cô ấy, người nhà này sẽ không khoan tay đứng nhìn.””

Lúc nói, cô ấy cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Phiêu Vũ Miên Miên

Giống như ánh mắt vừa nhìn anh lúc nãy.

Nhậm Quân đứng đợi rất lâu nhưng không thấy Lưu Tương đâu. Đợi đến khi trường vắng tanh, anh nghĩ có lẽ đã lỡ cô ấy nên vội quay về nhà. Nhưng về đến nơi, Lưu Tương vẫn chưa về.

Anh chợt nhớ lời Lưu Tương nói sáng nay: muốn bình tĩnh lại.

Nhậm Quân lại quay lại trường, nhưng cổng trường đã đóng.

Anh đứng đó một lúc lâu, cuối cùng đành quay về nhà.

Về đến nhà, bố Nhậm Quân hỏi: “Tương Tương đâu?”

Nhậm Quân: “...”

Anh không biết trả lời thế nào.

Nhậm Quốc Cường thở dài: “Quân à, tính chị gái anh cứng nhắc quá, nhưng cô ấy cũng chỉ vì gia đình mình. Đừng giận chị ấy.”

Lại nói thêm: “Hôm nay chị ấy nói với Tương Tương hơi quá, anh phải giải thích rõ ràng với cô ấy.”

Nhậm Quân gật đầu rồi vào phòng.

Vì mới cưới nên phòng vẫn còn dán chữ “Hỷ” màu đỏ. Nhưng đêm đó, Nhậm Quân trần trọc mãi không ngủ được.

Sáng hôm sau, anh dậy sớm nấu cơm cho hai cụ, rồi mang theo đồ ăn đến trường.

Lần này, anh gặp được Lưu Tương. Cô vừa ngủ dậy, thấy anh liền giặt mình rồi cầm chậu đi rửa mặt.

Phòng ký túc xá của cô không phải phòng đơn, mà ở chung với người khác.

May là chăn gối cũ vẫn còn, nếu không đêm qua cô chẳng biết đi đâu.

Điều này khiến Lưu Tương nhớ lại hồi đại học, trong một đêm tâm sự, Chu Chiêu Chiêu từng nói:

“Khi nào có khả năng, mình nhất định sẽ mua một căn nhà ở tỉnh.”

Lúc đó, cô ấy đã kết hôn với Dương Duy Lực và sống trong nhà tứ hợp của gia đình anh. Nghe nói

Dương Duy Lực còn có một căn hộ ba phòng làm nhà mới.

Chu Chiêu Chiêu nói: “Nếu Dương Duy Lực dám bắt nạt mình, ít nhất mình cũng có chỗ để về.”

Lúc đó, Lưu Tương không hiểu. Nhưng giờ cô đã hiểu.

Chỉ là, ở đây muốn mua nhà là điều không tưởng.

Trước đây, Lưu Tương chưa từng nghĩ đến chuyện mua nhà. Nhưng giờ cô đã có ý định này.

Dù sau này ở đâu, cô cũng phải có một căn nhà mang tên mình.

“Một lát nữa em có tiết học,” Lưu Tương sau một đêm suy nghĩ đã quyết định, nói với Nhậm Quân.
“Trưa tan học anh qua đón em.”

“Ừ, được,” Nhậm Quân vội vàng cười đáp. “Đây... là cơm anh nấu sáng, em ăn nóng đi.”

“Ừm,” cô không từ chối, cũng chẳng cần thiết.

“VẬY trưa anh qua đón em,” Nhậm Quân tưởng cô đã nghĩ thông, cười nói. “Đêm qua em không về, bố mẹ lo lắm.”

Lưu Tương mỉm cười.

Cô chỉ nghe cho vui thôi.

Ban đầu, khi kết hôn với Nhậm Quân, cô từng nghĩ: bố mẹ ruột không tốt với mình, chỉ cần bố mẹ chồng đối xử tốt, cô sẽ cùng Nhậm Quân hiếu thuận với họ.

Nhưng chuyện hôm qua khiến Lưu Tương nhận rõ: bố mẹ chồng cũng đồng tình với lời lẽ của Nhậm

Ly.

Họ đồng ý cuộc hôn nhân này chỉ vì muốn có một người giúp việc.

Và cô, là lựa chọn hoàn hảo.

Con gái nông thôn, không có gia đình hậu thuẫn để bảo, lại là giáo viên nghe cũng thể diện, không làm mất mặt nhà họ Nhậm.

Nhưng như Chu Chiêu Chiêu nói, cuộc sống là do mình tạo nên, đàn ông không nghe lời thì phải **cho nghe lời.

Bởi vì, người sống cùng cô sau này là Nhậm Quân, chứ không phải Nhậm Ly.

Sau khi Chu Chiêu Chiêu gợi ý cho Lưu Tương, cô không can thiệp thêm nữa.

Hai ngày sau, Lưu Tương tìm đến Chu Chiêu Chiêu.

“Chiêu Chiêu, em muốn nhờ chị một việc,” Lưu Tương nói. “Chị có thể giúp em hỏi thăm xem ở tỉnh có nhà nào bán không?”

“Em muốn mua nhà?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

Dù sao, cô ấy đã kết hôn với Nhậm Quân, sau này phần lớn thời gian cũng sẽ ở căn cứ.

Mua nhà ở tỉnh, có vẻ không cần thiết.

“Ừm, trước đây em chưa nghĩ đến,” Lưu Tương cười nói. “Nhưng giờ em muốn mua một căn, để dành đường lui cho mình.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô vỗ vỗ tay Lưu Tương: “Chuyện với Nhậm Quân chưa giải quyết xong?”

“Xong rồi,” Lưu Tương cười đáp. “Nhậm Ly đã xin lỗi.”

Nhưng rồi sao nữa? Chỉ cần họ còn ở căn cứ, còn gặp Nhậm Ly, cô ấy vẫn sẽ can thiệp vào cuộc sống của họ

Chương 420

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu dự định đợi đến kỳ nghỉ hè sẽ đưa ba đứa con về Thiểm Tây.

Sau kỳ nghỉ hè, bọn họ sẽ lên năm thứ tư, học một học kỳ rồi chờ phân công công tác.

Lưu Tương cũng không ngoại lệ.

Chỉ là cô ấy có lẽ sẽ dạy học tại trường ở căn cứ này, khi đó trường sẽ trực tiếp gửi điều hàm điều động.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dĩ nhiên, Lưu Tương đến đây sẽ không tiếp tục dạy tiểu học, với trình độ của cô, dạy cấp ba cũng không thành vấn đề. Nhưng căn cứ này không có trường cấp ba, nên cô có thể sẽ được phân về trường cấp hai ở đây.

Điều kiện tiên quyết là Lưu Tương đồng ý quay lại đây dạy học.

Phải biết rằng, môi trường ở căn cứ này chỉ tốt hơn quê của Lưu Hải Đào một chút.

So với thành phố tỉnh Thiểm Tây, thì kém xa.

Vì vậy, Chu Chiêu Chiêu mới cảm thấy kỳ lạ khi Lưu Tương quyết định lấy Nhậm Quân. Nhưng đó là lựa chọn của cô ấy, hơn nữa lúc đó đơn xin kết hôn đã nộp rồi, cô còn có thể nói gì?

...

...

“Chị sẽ giúp em hỏi thăm,” cô nói với Lưu Tương.

“Cảm ơn chị, Chiêu Chiêu,” Lưu Tương nói. “Em còn có một ý định nữa, em muốn được phân công về Thiểm Tây.”

“Chưa bàn với Nhậm Quân,” Lưu Tương tiếp tục. “Mấy ngày nay em suy nghĩ rất nhiều.”

“Em nghĩ, nếu có thể, xem Nhậm Quân có điều động về Thiểm Tây được không,” Lưu Tương nói. “Em nghe nói căn cứ này cũng sẽ xây dựng một cơ sở ở Thiểm Tây.”

“Thật sao?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên. “Chị chưa nghe nói.”

Nếu ở Thiểm Tây cũng có căn cứ, không biết Dương Duy Lực có thể điều động về đó không?

Nhưng nghĩ lại, cô từ bỏ ý định đó.

Dương Duy Lực mới điều đến đây chưa đầy hai năm, bộ phận thử nghiệm cũng vừa mới bắt đầu, lúc này sao có thể để anh rời đi?

“Chị gái anh ấy nói vậy,” Lưu Tương nói, gương mặt không vui.

Lúc đó, Nhậm Ly nói: “Em nghĩ tìm Dương Duy Lực đến là có thể dựa hơi sao?”

“Không ngại nói thẳng với em, bên trên đang tính xây dựng thêm một cơ sở ở Thiểm Tây, biết đâu Dương Duy Lực sẽ được cử đến đó,” Nhậm Ly cười nhạt nói. “Lúc đó, em nghĩ người bạn thân của em còn ở lại đây không?”

Gia đình quân nhân, đương nhiên là chồng ở đâu, vợ con ở đó.

“Nhà Dương đội trưởng của chị có lẽ cũng sẽ được điều đi,” Lưu Tương nói. “Em sẽ nghĩ cách.”

“Em chỉ muốn tránh xa cô ấy,” Lưu Tương nói. “Nếu không có cô ấy ở nhà xúi giục, bố mẹ chồng em cũng không tệ.”

Ít nhất sẽ không như bây giờ.

“Em không đấu lại cô ấy được,” Lưu Tương cười khổ. “Nên cách tốt nhất là chọn rời xa.”

Cô không tin, nếu họ chuyển đến Thiểm Tây, Nhậm Ly còn có thể theo sang?

Nếu thực sự như vậy, thì cô quá xui xẻo.

Đến lúc đó, cô sẽ phải suy nghĩ kỹ xem nên sống thế nào.

Hiện tại, ngoại trừ Nhậm Ly, những người khác cô đều cảm thấy ổn.

Thoáng chốc, kỳ thi kết thúc.

Chu Chiêu Chiêu bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về Thiểm Tây. Vương Thái Hồng đến tìm cô lúc cô vừa cho ba đứa trẻ bú xong.

Cô bé mang theo một túi lớn.

“Đây là nắm khô bố em phơi gần đây,” Vương Thái Hồng mỉm cười ngượng ngùng nói. “Mang về ăn dần.”

“Con bé này,” Hứa Quế Chi vừa nhìn đã thấy xót. “Mang nhiều thế này nặng lắm, sao không nhờ người khác.”

“Không sao đâu, bà Hứa,” Vương Thái Hồng cười tươi. “Không nặng đâu.”

Lại nói: “Em đi rửa tay rồi xem các em nhé.”

Cô bé thường xuyên đến nhà Chu Chiêu Chiêu chơi với lũ trẻ, lại có kinh nghiệm chăm em vì từng chăm em trai mình.

Hồi Chu Chiêu Chiêu mới sinh, lần đầu Vương Thái Hồng đến thăm, thấy cô lúng túng thay tã khiến các bé khóc, liền đỡ lấy và làm một cách thuần thục.

Kỹ năng của cô bé còn khiến Hứa Quế Chi phải kinh ngạc.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu sinh con, cô bé thường xuyên mang đồ đến, khi thì cá diếc, khi thì nấm rừng.

“Địa chỉ và số điện thoại của cô đều ghi cho em rồi,” thấy vẻ lưu luyến trên mặt cô bé, Chu Chiêu Chiêu xoa đầu nói. “Có chuyện gì thì viết thư, gấp thì gọi điện.”

“Cô đã dặn dò hiệu trưởng già rồi,” cô tiếp tục. “Lên cấp hai học hành chăm chỉ, Thiểm Tây nhiều trường đại học, cô đợi em ở đó.”

“Em nhất định sẽ cố gắng,” Vương Thái Hồng gật đầu quyết tâm.

Cô bé nhất định sẽ thi đỗ đại học.

Cô giáo nói, muốn thay đổi số phận gia đình, chỉ có cách học thật giỏi.

Chỉ khi rời khỏi nơi này, cả nhà cô mới có cuộc sống tốt đẹp.

Học phí và sinh hoạt phí của cô bé, Chu Chiêu Chiêu đã nhờ Dương Duy Lực chuẩn bị, mỗi kỳ sẽ đóng giúp.

Cô còn định về Thiểm Tây tìm sách tham khảo gửi cho Vương Thái Hồng.

Mọi thứ đã được sắp xếp chu đáo, chỉ cần cô bé nỗ lực, dù là đại học, Chu Chiêu Chiêu cũng sẽ lo cho.

Điều này, Vương Thái Hồng hiểu rõ, nên càng biết ơn và trân trọng.

Người trong làng Vương Thái Hồng đều nói cô bé gặp được cô giáo tốt như Chu Chiêu Chiêu là phúc lớn.

Nhiều người ghen tị, thậm chí còn kéo con mình đến trước mặt Chu Chiêu Chiêu, khoe con học giỏi, hy vọng cô cũng bồi dưỡng.

Chu Chiêu Chiêu chỉ cười.

Nhà đó làm kinh doanh, bán thịt nướng, có cả nhà hàng trong thành phố.

Muốn cô bồi dưỡng? Thật buồn cười.

Vương Thái Hồng đều ghi nhớ từng lời dặn.

Bố cô ghi chép cẩn thận số tiền Chu Chiêu Chiêu hỗ trợ, đợi sau này cô có thể tự kiếm tiền, sẽ trả lại cô giáo.

Sau khi Vương Thái Hồng rời đi, Trương Thục Mai cũng đến, mang theo một ít đồ. “Khi nào em sinh con, em sẽ đến Thiểm Tây tìm chị.”

“Được,” Chu Chiêu Chiêu cười đáp. “Lúc đó chị sẽ nhờ người dọn nhà sẵn, các em đến là ở được ngay.”

Nhà Trương Thục Mai mua là do Chu Chiêu Chiêu giới thiệu, cô cũng mua một căn, Trương Thục Mai nhờ cô lo luôn việc trang trí.

Gu thẩm mỹ của Chu Chiêu Chiêu, cô rất tin tưởng.

“VẬY THÌ TỐT QUÁ,” Trương Thục Mai cười nói. “À, chị biết không? Mẹ chồng Trương Hiếu Hồng đến rồi.”

“Thật sao?” Chu Chiêu Chiêu nói. “Bảo sao mấy hôm nay không thấy cô ta gây chuyện.”

“Đang ở nhà đặt ra quy củ đấy,” Trương Thục Mai cười nói. “Căn cứ này cuối cùng cũng yên ổn.”

Nhưng nơi khác thì không.

Nhà Lưu Tương đang tranh cãi kịch liệt về việc cô ở lại hay đi.

“Đã là con dâu mà lại như thế à?” Nhậm Ly tức giận nói. “Cái công việc đó không làm được thì thôi!”

Chương 421

DTV-EBOOK

Khi Lưu Tương và Nhậm Quân yêu nhau, cô đã nói rõ hoàn cảnh của mình.

Cô không phải giáo viên được phân công về đây sau khi tốt nghiệp, mà là thực tập tại đơn vị liên kết với trường.

Sau khi thực tập xong, cô phải trở lại trường ở tỉnh học thêm một học kỳ, đến tháng 5 hoặc tháng 6 mới được phân công công tác. Hè sẽ được đào tạo, và tháng 9 chính thức nhận việc.

Những điều này cô đã nói rõ với Nhậm Quân khi yêu nhau, và anh cũng tỏ ra thông cảm.

Ban đầu, Lưu Tương định đợi tốt nghiệp rồi mới kết hôn, nhưng mẹ Nhậm Quân tìm đến cô, nói bà sức khỏe không tốt, mong hai người tổ chức đám cưới trước.

Chu Chiêu Chiêu tưởng hai người đã đăng ký kết hôn, nhưng thực ra chưa.

“Nhà họ Nhậm không thiếu tiền của em,” Nhậm Ly nói. “Em bỏ việc đi, về làm vợ hiền dâu thảo, chăm sóc Nhậm Quân và bố mẹ là được.”

Lưu Tương bật cười.

“Cười cái gì?” Nhậm Ly khó chịu. “Thái độ gì đây?”

...

...

“Thái độ gì ư? Chị, nhìn dáng chị cũng đẹp đấy, sao tay lại dài thế?” Lưu Tương nói.

“Dù em chưa đăng ký kết hôn với Nhậm Quân, hay có đăng ký rồi, cũng không ai có quyền bắt em bỏ học, bỏ việc.” Cô nói giận dữ.

“Nếu mục đích kết hôn với Nhậm Quân là để em làm osin không công cho nhà chị, vậy cưới làm gì?” Giọng cô lạnh lùng.

Bỗng nhiên cô thấy may mắn vì chưa đăng ký kết hôn do thủ tục cần trường xác nhận.

“Hai người... chưa đăng ký?” Nhậm Ly trợn mắt nhìn em trai. “Báo cáo của em không phải đã được phê duyệt lâu rồi sao?”

Sao không đi đăng ký?

“Chị,” Nhậm Quân không dám nhìn thẳng vào mắt chị, nói. “Tương Tương chưa tốt nghiệp, muốn kết hôn phải có sự đồng ý của trường.”

Họ dự định đợi cô tốt nghiệp rồi mới đăng ký.

“Vớ vẩn!” Nhậm Ly tức giận. “Hai người đi đăng ký ngay bây giờ.”

“Đăng ký tại cục dịch vụ, không cần giấy trường, chị sẽ tìm người giúp.” Nhậm Ly nói.

Cô nhìn Lưu Tương cười: “Tương Tương à, lúc này chị nói hơi nặng lời, nhưng tất cả cũng vì hai vợ chồng em.”

Lưu Tương mỉm cười: “Em biết.”

Rốt cuộc là vì ai, chắc chắn không phải vì cô.

“Em còn phải lên lớp, đi trước đây.” Cô nói, quay vào phòng lấy túi xách.

“Tương Tương, anh đưa em đi.” Nhậm Quân vội vàng theo sau.

“Không cần, đừng đến trường ngăn thế, em không lạc được.” Cô nói.

Hôm nay là ngày phát giấy báo cho học sinh, xong việc cô sẽ về thu dọn đồ, rồi đi tàu về cùng mọi người.

Tất nhiên, “mọi người” không bao gồm Chu Chiêu Chiêu, cô có ba đứa con mới hơn trăm ngày, chắc chắn phải đi máy bay.

Sau khi Lưu Tương rời đi, căn phòng chìm vào im lặng. Mãi sau Nhậm Ly mới kìm nén tức giận: “Em... sao có thể không đăng ký với cô ta?”

Cô ta tức đến phát điên.

Nếu chưa đăng ký, luật quân hôn sẽ không ràng buộc được Lưu Tương.

“Chuyện này đừng trách Quân Quân,” bố Nhậm Quân nói. “Đám cưới đã tổ chức rồi, cũng như kết hôn thôi.”

“Cô ta còn dám ly hôn với con trai chúng ta sao?” Mẹ Nhậm Quân lắc đầu. “Đám cưới đã làm rồi mà.”

“Mọi người đều biết, sao không nói với tôi?” Nhậm Ly muốn phát điên. “Sao không thể ly hôn?”

Nếu biết họ chưa đăng ký, cô đã không nói những lời đó.

Lưu Tương này, tưởng dễ bắt nạt, ai ngờ sau mấy lần đụng độ, cô phát hiện không phải vậy.

Tính toán sai rồi.

“Chị,” Nhậm Quân cúi đầu nói. “Chuyện của em, chị đừng can thiệp nữa.”

Anh nhớ lại lời Lưu Tương tối qua: “Quân, thời nhỏ em sống rất khổ, nếu không có bà nội, có lẽ em đã c.h.ết rồi.”

“Em cố gắng học hành chỉ để thay đổi số phận.”

Hồi đó, một trí thức trong làng thương tình, lén dạy cô học chữ và nói, nếu muốn thoát khỏi gia đình này, cách duy nhất là học thật giỏi.

Chỉ khi thi đỗ đại học, cô mới có cơ hội nhìn ra thế giới bên ngoài.

Vì vậy, cô tranh thủ từng giây để học, vừa làm việc vừa học, giặt quần áo cũng học, tận dụng mọi thời gian.

Cuối cùng cô cũng thoát ra được.

“Anh yên tâm, em sẽ cùng anh chăm sóc bố mẹ,” Lưu Tương nói. “Nhưng không có nghĩa em từ bỏ tất cả những gì đã nỗ lực.”

“Không ai có quyền yêu cầu em làm vậy.”

“Trước hết, em là Lưu Tương, sau mới là vợ anh.” Cô nghiêm túc nói. “Nếu anh còn muốn cuộc sống của chúng ta tiếp tục, muốn gia đình bốn người yên ấm hạnh phúc.”

“Vậy anh phải suy nghĩ kỹ về tương lai.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh đã kết hôn rồi, là trụ cột của gia đình,” cô áp đầu vào n.g.ự.c anh. “Anh phải có chính kiến, không phải việc gì cũng nghe theo chị gái.”

“Chị ấy cũng có gia đình riêng,” cô tiếp tục. “Có chồng, có con, có trách nhiệm của một người vợ, người mẹ.”

“Anh cũng muốn chị ấy hạnh phúc, phải không?”

Nhưng một người chỉ có nhiều đó tâm sức, nếu dành hết cho nhà ngoại, tất nhiên sẽ lơ là chồng con.

Nhậm Quân chợt nhớ đến cuộc hôn nhân trước của Nhậm Ly, hình như mẹ chồng cũ từng phàn nàn vì cô quá quan tâm đến nhà ngoại.

“Em chê chị?” Nhậm Ly không ngờ đứa em ngoan ngoãn lại dám nói vậy, giận dữ nói. “Có phải con Lưu Tương kia xúi giục không?”

“Ha ha, chị biết ngay mà, không phải hạng vừa đâu.” Nhậm Ly nói. “Đừng để cô ta về tỉnh.”

“Em không biết quan hệ của cô ta với Lưu Hải Dương sao?” Nhậm Ly nói. “Em không sợ họ tái hợp ở trường à?”

Nhậm Quân giật mình, rõ ràng chưa từng nghĩ đến.

“Đồ ngốc!” Nhậm Ly bực tức chọc vào trán em trai. “Chị làm ác nhân tất cả là vì ai? Tất cả là vì em!”

“Chị.” Nhậm Quân không ngờ chị gái lại nói vậy. “Em cưới cô ấy vì em yêu cô ấy.”

“Mọi người nói gì osin, nghe khó chịu lắm.” Anh lẩm bẩm.

“Khó chịu?” Nhậm Ly tức đến mức không biết nói gì, chống nạnh chỉ vào em trai. “Vậy là sao? Chị đồng ý cho cô ta vào nhà là may mắn lắm rồi.”

“Nhà cô ta bao nhiêu chuyện rắc rối, lại còn quan hệ không rõ ràng với giáo viên nam ở trường, chị đồng ý là cô ta phải cảm ơn trời đất.” Nhậm Ly nói. “Nhìn em bây giờ, mới cưới mấy ngày đã bị con đó mê hoặc rồi.”

“Tất cả là vì ai đây?”

Chương 422

DTV-EBOOK

Hôm nay, Chu Chiêu Chiêu cũng đến trường. Khi phát giấy báo cho học sinh, mấy cô bé ôm chặt lấy cô không chịu buông.

“Cô Chu, cô có về nữa không?”

“Cô ơi, chúng em nhớ cô lắm.”

“Cô cũng nhớ các em,” Chu Chiêu Chiêu ôm chặt chúng, nói. “Còn nhớ lời cô dặn không?”

“Nhớ ạ!” Mấy bé gái đồng thanh. “Học thật giỏi, tr thức thay đổi số phận.”

Nhưng cũng có vài bé gái cúi đầu.

Chúng có thể học hết lớp 6 là nhờ hiệu trưởng già thuyết phục phụ huynh.

Nếu không, có lẽ chúng đã nghỉ học từ lâu.

Nhưng để tiếp tục lên cấp hai, rồi cấp ba, e rằng không thể.

...

...

Ở nhà đã dặn rồi, tốt nghiệp tiểu học sẽ về làm ruộng.

Lớn thêm chút nữa là lấy chồng.

Chu Chiêu Chiêu xoa đầu chúng, lòng đau nhói. Đôi khi cô cảm thấy mình quá nhỏ bé, giúp được quá ít người.

Nhất là khi nhìn những gương mặt non nớt, đôi mắt trong veo của chúng, cô nhiều lần không dám nhìn thẳng.

Những đứa trẻ này, ngây thơ và đáng yêu biết bao.

Chu Chiêu Chiêu tặng chúng món quà. “Đây là quà tốt nghiệp cô dành cho các em.”

Mỗi em một cây bút máy và lọ mực.

“Dù sau này có ở đâu, cũng đừng quên học hành.” Cô nhìn chúng dịu dàng nói.

Nhưng cô hiểu, phần lớn học sinh lớp này sau khi tốt nghiệp sẽ nghỉ học.

Khi tiễn hết học sinh, Chu Chiêu Chiêu ngồi lại một mình trong lớp học, lòng trĩu nặng.

Vừa bước ra khỏi cửa, cô thấy mấy đồng nghiệp cũng đứng đó, ánh mắt ai nấy đều lưu luyến.

Trong số họ, có lẽ chỉ Chu Chiêu Chiêu và Lưu Tương còn cơ hội quay lại, những người khác sẽ chẳng bao giờ trở về nơi này.

“Chúng tôi muốn mời hiệu trưởng già ăn bữa cơm chia tay,” Lưu Hải Dương hỏi Chu Chiêu Chiêu. “Tối nay cô có thời gian không?”

Dù sao, Chu Chiêu Chiêu còn có ba đứa con nhỏ.

“Được.” Cô gật đầu.

Đáng lẽ phải làm vậy.

“Còn nhớ lần đầu chúng ta đến đây không?” Một nam đồng nghiệp cười nói. “Lúc đó vừa xuống xe tải vừa nôn vừa nghĩ, phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

“Nhưng giờ lại thấy lưu luyến khôn nguôi.” Anh ngược nhìn xung quanh. “Tôi muốn đi dạo một vòng, mọi người cùng không?”

“Tất nhiên rồi.” Một người khác đáp.

“Lúc các cậu đến, tôi là người dẫn đi tham quan,” hiệu trưởng già không biết từ đâu xuất hiện, đứng từ xa mỉm cười nhìn đám thanh niên. “Giờ chia tay, để tôi dẫn các cậu đi lần nữa.”

“Hiệu trưởng già!” Mọi người reo lên.

Hiệu trưởng già vỗ vai Lưu Hải Đào và mấy người khác. “Đi nào, cùng tôi thăm lại nơi này lần cuối.”

Đây là nơi khiến người ta đến rồi không muốn rời đi, có sức hút khiến ai cũng phải lưu luyến.

Thế là Chu Chiêu Chiêu và mọi người lại theo chân hiệu trưởng già tham quan khắp nơi.

Hơn một năm trước, họ xuất phát từ cổng bắc, đi qua quảng trường căn cứ đến cổng đông, rồi dọc theo con đường phía bắc thăm trường cấp hai, tiểu học và mẫu giáo mới xây.

Kết thúc chuyến tham quan tại cổng trường.

Lúc đó, họ tràn đầy háo hức và hi vọng.

Giờ đây, họ lại bắt đầu từ trường, đi một vòng quanh căn cứ, điểm cuối vẫn là trường học.

Chỉ gần bó hơn một năm, nhưng tình cảm dành cho nơi này sâu đậm khôn tả.

Nhưng rồi cuộc vui nào cũng đến lúc tàn, chia ly là điều không tránh khỏi.

Căn cứ cử xe đưa họ đến ga tàu trong thành phố.

“Trường ta gặp lại nhé.” Chu Chiêu Chiêu vẫy tay chào mọi người.

Cô sẽ ra sân bay, bay thẳng về Thiểm Tây.

“Đây là lần đầu tôi đi máy bay đấy.” Hứa Quế Chi cười nói. “Ba đứa nhỏ này lại đi trước bà nội rồi.”

Thời buổi này, đi máy bay là xa xỉ, ngay cả tàu hỏa cũng không dễ dàng.

Vé máy bay lại càng khó mua, may nhờ Dương Duy Lực quen biết mới xoay sở được.

Nhưng cũng là một khoản chi không nhỏ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hứa Quế Chi không tiếc tiền, chỉ mong máy bay nhanh, ba đứa cháu không phải chịu khổ như lúc đến.

Lưu Tương xuống xe, vẫy tay chào Chu Chiêu Chiêu rồi một mình xách đồ đi cuối đoàn.

Lưu Hải Dương nhìn cô, định bước lên giúp xách túi, nhưng rồi chỉ động đậy ngón tay mà không dám làm.

Cô ấy đã là vợ người khác rồi, không tiện.

Lưu Tương kiên quyết về trường, Nhậm Quân tiễn cô đến tận xe mới quay lại, dặn dò: “Tương Tương, anh xin phép xong sẽ đến Thiểm Tây thăm em.”

Nhưng tối qua, khi Nhậm Quân chưa về, Nhậm Ly đã tìm đến cô.

“Chị có thể đồng ý cho em về, nhưng nhất định không để em ở đó cả năm rồi mới quay lại.” Nhậm Ly

nói. “Em về chuẩn bị đi, chị sẽ tìm cách điều em về đây.”

“Đây là việc của em,” Lưu Tương bình thản thu xếp đồ đạc. “Em tự lo được.”

“Em lo cái gì?” Nhậm Ly tức giận. “Đừng tưởng chị không biết em đang tính toán gì, cái tình cũ của em tốt nhất nên tránh xa...”

“Đủ rồi!” Lưu Tương lạnh lùng ngắt lời. “Em và anh ấy chia tay rồi mới quen Nhậm Quân.”

“Không như chị nghĩ đâu.” Cô nói. “Công việc của em, em tự giải quyết được. Chuyện giữa em và Nhậm Quân cũng vậy, xin chị hãy lo cho cuộc sống của mình.”

“Đừng xía vào chuyện người khác.” Nói xong, cô xách vali định đi.

“Em đi thì đừng có quay về!” Nhậm Ly gào lên phía sau.

“Đây là nhà của em và Nhậm Quân,” Lưu Tương dừng ở cửa, nói. “Chị không có quyền nói em không được về.”

“Nếu Nhậm Quân muốn ly hôn,” cô liếc nhìn bố mẹ chồng đang im lặng trong phòng khách, thất vọng nhưng cũng chẳng bất ngờ. “Bảo anh ấy gọi điện cho em, em không vấn đề gì.”

“Bố, mẹ, con đi ạ.” Cô cúi chào hai người. “Cảm ơn bố mẹ đã chăm sóc con suốt thời gian qua.”

Bố Nhậm Quân định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ vẫy tay. “Đi đường cẩn thận.”

Với ông, cô dâu này thực ra rất ưng ý.

Chỉ là tính khí quá cứng rắn, không tốt. Nhân chuyện này rèn giũa thêm cũng hay.

Tối đó, Lưu Tương lại ngủ trong ký túc xá.

Nằm trên giường, nhìn ra ngọn núi đỏ phía xa, cô suy nghĩ rất nhiều.

Nhớ lại lời Chu Chiêu Chiêu nói hôm đó, nhớ lại những ngày đầu mới đến.

Dường như mọi người vẫn vậy, nhưng cũng khác xa rồi.

Chương 423

DTV-EBOOK

Biết họ sẽ về, Chu Chính Văn từ sớm đã lái xe ra sân bay đón Chu Chiêu Chiêu cùng các cháu.

Dương Quyền Đình hôm nay có cuộc họp quan trọng nên không đi được, thay vào đó là Dương Duy Khôn.

“Cuối cùng cũng đón được các cháu rồi.” Dương Duy Khôn cười nói, định nhận hành lý từ tay Dương Duy Lực nhưng thấy anh bế cháu gái, liền đổi ý. “Đây là Ngoan Ngoan phải không? Lại đây bác bế nào.”

Bế đứa bé mềm mại trong lòng, trái tim anh như tan chảy.

Chu Chính Văn thì quan tâm đến sức khỏe con gái hơn: “Con có mệt không? Uống chút nước đi, lát nữa bố dẫn đi ăn ngon.”

“Bố, sao bố gầy thế?” Chu Chiêu Chiêu xót xa nhìn bố. “Nhà có chuyện gì sao?”

“Con bé này lo lắng vớ vẩn.” Chu Chính Văn cười, bế An An lên. “Bố khỏe lắm, chỉ là công việc bận rộn thôi.”

“Bố cũng phải chú ý sức khỏe.” Chu Chiêu Chiêu nói, rồi hỏi. “Mẹ đâu ạ?”

Diêu Trúc Mai nói sẽ đến đón cô.

...

...

“Tối qua mẹ ngủ không ngon nên bị cảm,” Chu Chính Văn nói. “Bố không cho mẹ đi, sợ lây cho các cháu.”

“Không sao chứ?” Hứa Quế Chi quan tâm hỏi. “Vậy để mẹ nghỉ ngơi, khi nào ổn định, bảo Chiêu Chiêu đưa các cháu về nhà chơi vài ngày.”

Về nhà ngoại vài ngày cũng là chuyện bình thường.

“Vậy thì tốt quá.” Chu Chính Văn vui vẻ đáp.

Ông đang định hỏi xem khi nào con gái về chơi. Quả thật bà thông gia này rất tốt, chăm sóc con gái ông chu đáo.

Còn hơn cả mẹ ruột.

Nghĩ đến Diêu Trúc Mai hôm nay, Chu Chính Văn lại đau đầu.

Thực ra bà ấy chỉ cảm nhẹ, nếu muốn đi thì đeo khẩu trang là được.

Nhưng bà không chịu: “Làm bà ngoại mà gặp cháu còn phải đeo khẩu trang, cầu kỳ quá!”

Thế là bà không đi.

“Thì bảo tôi say xe.” Diêu Trúc Mai nói. “Đợi sau đón chúng về nhà ngoại, tôi sẽ gặp cháu.”

Bà nhất quyết không đi.

Chu Chính Văn tức giận: “Con đừng không đi thăm, con ở cũ không gọi điện, giờ về rồi cũng không đón.”

“Diêu Trúc Mai, bà muốn gì?” Ông giận dữ nói. “Có ai làm mẹ như bà không?”

“Con gái đã đi lấy chồng, trong làng mấy ai như nó?” Diêu Trúc Mai đáp. “Tôi không thương, đã có ông thương rồi.”

Suýt nữa Chu Chính Văn tăng xông. Lần trước hai người cũng cãi nhau vì chuyện thăm con gái.

Thôi, nói với bà ấy làm gì, vô ích.

Chỉ là không thể để con gái biết, kéo nó buồn.

Chu Chiêu Chiêu không biết suy nghĩ của bố, càng không hiểu tâm tư mẹ.

Khi xe về đến nhà, Triệu Vịnh Mai đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, nghe tiếng xe liền chạy ra.

Hai đứa con cô cũng háo hức chạy theo: “Em bé về rồi!”

“Khẽ thôi, đừng làm em sợ.” Triệu Vịnh Mai cười nhắc nhở.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trở lại ngôi nhà tứ hợp quen thuộc, Chu Chiêu Chiêu chợt xúc động.

“Chào mừng về nhà.” Triệu Vịnh Mai nói.

“Chị vất vả rồi.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

“Người một nhà mà.” Triệu Vịnh Mai cười. “Vào nghỉ đi, đường xa mệt lắm rồi.”

Ba đứa trẻ ngủ trên xe giờ đã tỉnh, mắt tròn xoe nhìn ngắm ngôi nhà mới.

Đặt các con vào phòng Dương Duy Lực, Hứa Quế Chi cũng về phòng nghỉ ngơi.

Trời đã xế chiều, trên máy bay họ chỉ ăn tạm nên giờ đã đói.

“Chị nấu tạm mì cho mọi người lót dạ,” Triệu Vịnh Mai nói. “Đợi mọi người về hết là ăn cơm luôn.”

Cô đã chuẩn bị sẵn đồ ăn.

“Vất vả con rồi.” Hứa Quế Chi nhìn con dâu cả nói.

Bà hơi ngạc nhiên trước sự thay đổi của Triệu Vịnh Mai. Trước đây cô là người nhút nhát, tự ti.

Như hôm nay chủ động sắp xếp mọi thứ là lần đầu.

Nhưng Hứa Quế Chi rất vui, con dâu cả đã có chút khí chất của chị dâu rồi.

“Mẹ nhìn con làm gì thế?” Triệu Vịnh Mai ngượng ngùng hỏi.

“Mẹ rất vui, con như vậy là tốt.” Hứa Quế Chi âu yếm vuốt tóc cô. “Những năm qua khổ con rồi.”

Bà hiểu rõ tính cách con trai cả - bề ngoài lịch thiệp nhưng lạnh lùng, khó lay động.

Mấy năm qua vợ chồng sống hòa thuận nhưng chỉ ở mức tôn trọng lẫn nhau.

Triệu Vịnh Mai trong nhà gần như không có tiếng nói, mọi việc đều nghe theo Dương Duy Khôn. Nếu cứ tiếp tục, cô sẽ không bao giờ chạm được vào trái tim anh.

Giờ thấy cô thay đổi, Hứa Quế Chi rất vui mừng.

“Cảm ơn mẹ.” Triệu Vịnh Mai cười nói. “Con vào bếp chuẩn bị tiếp đây.”

Triệu Vịnh Mai nấu ăn rất ngon, đặc biệt là món thịt kho. Có lần Chu Chiêu Chiêu gợi ý cô mở quán bán thịt kho gần trường đại học.

Lúc đó cô còn do dự, sợ Dương Duy Khôn không đồng ý. Nhưng khi nói ra, anh không những không phản đối mà còn ủng hộ.

“Nhà nước khuyến khích kinh doanh, tay nghề của em thì anh tin tưởng.” Dương Duy Khôn nói.

Được chồng ủng hộ, Triệu Vịnh Mai vẫn chưa tự tin. Cô đến cửa hàng của Chu Chiêu Chiêu tham quan, làm quen Vương Diễm Bình.

Có lẽ Chu Chiêu Chiêu đã dặn trước, Vương Diễm Bình nhiệt tình chỉ dẫn, giúp cô mở tiệm thịt kho.

Không chỉ bán thịt, còn có cả cơm.

Cơm trắng dọn kèm thịt kho và nước sốt, hương vị tuyệt vời.

Quán đông khách bất ngờ. Một mình không xuể, cô thuê thêm người phụ.

Hôm nay biết mẹ chồng và Chu Chiêu Chiêu về, sáng sớm cô đã nấu thịt mang đến quán, trưa mới về chuẩn bị cơm.

Tất nhiên cũng mang theo ít thịt kho về.

“Chị ơi, thịt kho của chị ngon quá.” Chu Chiêu Chiêu khen. “Đậm đà vừa miệng.”

Không lâu sau, Dương Quyền Đình về, cùng đi có gia đình Dương Duy Lực.

Lưu Quyên thì thảo với chồng: “Nhà mình chỉ có một đứa con gái, không biết mẹ có thương không?”

Xem ra, chỉ nhà họ có mỗi một bé gái.

Chương 424

DTV-EBOOK

Lưu Quyên Hảo là người thành phố, bố mẹ cô đều là công nhân. Sau này cô thế chỗ mẹ, giờ cũng làm công việc văn phòng.

Trong khi đó, Triệu Vịnh Mai là vợ Dương Duy Khôn tìm được ở quê khi nhà họ Dương sa sút phải về nông thôn.

Ở quê, Triệu Vịnh Mai được coi là xuất sắc - học hết cấp hai, xinh đẹp.

Nhưng lên thành phố thì không đáng kể. Chồng cô lại là Dương Duy Khôn, người nho nhã lịch thiệp nhất trong ba anh em họ Dương.

Điều này khiến Triệu Vịnh Mai trở nên tầm thường.

Đến giờ, dù hai người đã có con, vẫn có người chờ họ ly hôn để mai mối cho Dương Duy Khôn.

Nhưng trái lại, hai vợ chồng sống rất hạnh phúc, con cái ngoan ngoãn. Từ năm ngoái, khi Triệu Vịnh Mai kinh doanh cá thể, cô đã thay đổi hoàn toàn.

Trước kia, cô tự ti, ít nói trong nhà họ Dương.

Giờ đây, cô tự tin hơn hẳn.

...

...

Chu Chiêu Chiêu thì khỏi phải bàn - dù từ nông thôn nhưng là sinh viên đại học danh tiếng.

Cửa hàng của cô kinh doanh rất tốt. Có lần Lưu Quyên Hảo đi ngang qua, thấy hàng người xếp hàng dài mua đồ.

Một ngày kiếm được bao nhiêu tiền?

Trước đây, Lưu Quyên Hảo không để ý, thậm chí còn khinh thường Chu Chiêu Chiêu.

Sinh viên đại học không chăm học, lại đi làm cá thể? Thật là mất giá!

Sinh viên như Chu Chiêu Chiêu, sau này nhất định sẽ làm lãnh đạo văn phòng. Đi buôn bán chỉ làm mất giá trị bản thân.

Có thời gian, Lưu Quyên Hảo còn nghĩ Chu Chiêu Chiêu làm mất mặt nhà họ Dương.

Nhưng cô chỉ dám nói những lời này với chồng.

Ai ngờ vừa nói xong, Dương Duy Phong - người luôn chiều vợ - lại nghiêm túc giáo huấn:

“Những lời này chỉ nói với anh thôi,” anh nói.
“Không được nói với người khác, kể cả người nhà.”

“Nhà nước khuyến khích phát triển kinh tế, đó là chuyện tốt.” Thấy vợ khó chịu, anh lại dỗ dành:
“Thằng Duy Lực kia vừa ngang ngược vừa bênh vợ, nếu biết em chê vợ nó, nó không làm gì em đâu, mà là anh sẽ bị nó đánh cho đấy.”

“Thằng đó thô lỗ lắm, anh đánh không lại nó đâu.”

Lưu Quyên Hảo tức giận đ.ấ.m chồng mấy cái.

Nhưng cũng hiểu không dám nói ra ngoài nữa.

Chỉ là không ngờ, ngay cả Triệu Vịnh Mai - người luôn cúi đầu - giờ cũng ngẩng cao đầu.

Lưu Quyên Hảo cảm thấy bị đe dọa.

Trước đây, trong ba người làm dâu, cô tự cho mình là thanh lịch nhất.

Nhưng giờ, dường như cô lại là người tự ti nhất.

Đặc biệt khi biết Chu Chiêu Chiêu sinh một lần hai trai một gái, chỉ mình cô là chưa có con trai.

Nhìn Dương Quyên Đỉnh bế Ngoan Ngoan cười híp mắt, Lưu Quyên Hảo càng khó chịu.

Cô nhớ lại lời mẹ ruột: “Nhà anh cả và em út đều có con trai, chỉ mình các con không, sau này làm sao đứng vững trong nhà họ Dương?”

“Bố mẹ chồng con không phải người như vậy,” Lưu Quyên Hảo tự tin đáp. “Hơn nữa không phải con không muốn sinh, mà là chính sách kế hoạch hóa không cho phép.”

Nếu dám sinh, cô và Dương Duy Phong sẽ mất việc.

“Con ngốc!” Mẹ cô bực tức chọc ngón tay vào trán con gái. “Cách làm là do người nghĩ ra.”

Cách làm?

Mang thai thì làm sao giấu được? Bụng to lên là lộ ngay.

“Mẹ có người chị họ ở làng bên kia núi,” mẹ cô nói. “Khi có thai, con xin nghỉ ốm, về đó trốn một thời gian.”

“Để xong để đứa bé ở nhà họ, lớn lên đón về, bảo là con của họ hàng.” Mẹ cô bày kế. “Chỉ cần hai vợ chồng con biết, ai đoán được đó là con của con?”

Lưu Quyên Hảo tròn mắt: “Còn có thể như vậy sao?”

Nhưng ngay lập tức lắc đầu: “Không được, Dương Duy Phong sẽ không đồng ý đâu.”

Cô hiểu rõ chồng mình - tuy chiều vợ nhưng nguyên tắc lớn thì không thay đổi.

“Con này,” mẹ cô chê bai. “Mẹ không tin nếu con có thai, nó lại bắt con bỏ đi. Đàn ông chỉ cần dễ dàng là được.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Hay con muốn hai chị dâu kia đè đầu cuối cổ?” Mẹ cô nói. “Con còn trẻ, sinh được, đừng để sau này hối hận.”

“Mẹ chồng con miệng nói trai gái như nhau, vậy sao bà ấy để liền ba con trai?” Mẹ cô đảo mắt. “Mẹ không tin đâu.”

Lúc đó, Lưu Quyên Hảo không nghe theo. Cô biết Hứa Quế Chi thực sự thích con gái, cả đời tiếc nuối vì không sinh được con gái.

Với bà, cháu gái còn quý hơn cháu trai.

Chỉ là con gái cô không phải cháu gái đầu lòng, nhưng Hứa Quế Chi vẫn rất yêu quý.

Nhưng giờ, nhìn ba đứa con của Chu Chiêu Chiêu, đặc biệt là hai con trai, so với nhà cô chỉ có một đứa con gái.

Lưu Quyên Hảo thấy bất an.

“Em nói gì vậy?” Dương Duy Phong bịt tai con gái, vừa giận vừa cười nói. “Mẹ không phải người như

thế, bà thích con gái lắm, em không biết sao?”

Dù là Dương Gia Mặc nhà anh cả hay con gái họ, mỗi lần về Hứa Quế Chi đều yêu chiều.

“Và em hãy dẹp bỏ mấy ý nghĩ kỳ quặc đó đi.” Anh hiếm khi lạnh mặt nói. “Anh chỉ cần con gái chúng ta là đủ.”

“Con trai làm gì, anh không cần.” Nói xong, anh bế con gái bỏ đi.

Đằng sau, Lưu Quyên Hảo trách móc nhìn theo, cô làm tất cả vì ai?

Vì gia đình nhỏ của họ mà thôi.

Cô điều chỉnh tâm trạng, theo chồng vào nhà.

Khoan đã!

Đó là Chu Chiêu Chiêu sao?

Sao sinh ba con rồi mà dáng vẫn thon thả thế này?

Trông còn xinh đẹp hơn trước, toát lên vẻ quyến rũ khó tả.

Tóm lại là đẹp hơn hẳn ngày xưa.

Thật không cho người khác đường sống!

Lưu Quyên Hảo ngửa mặt lên trời than thở, sao có người may mắn thế không biết?

Chương 425

DTV-EBOOK

Bữa cơm này, Triệu Vịnh Mai đã dành rất nhiều tâm huyết.

“Bố, anh chị cả, anh chị hai, cảm ơn mọi người.” Sau bữa ăn, Chu Chiêu Chiêu mang quà đã chuẩn bị tặng mọi người.

“Đây là một số đặc sản em mang về từ bên đó,” cô nói. “Mọi người dùng chơi.”

Món quà là đồ Chu Chiêu Chiêu sưu tầm được, tặng Triệu Vịnh Mai và Lưu Quyên Hảo mỗi người một chiếc vòng tay, ba đứa trẻ mỗi đứa một miếng ngọc bình an.

Đàn ông thì được tặng ngọc Quan Âm.

“Đây là vòng ngọc à?” Lưu Quyên Hảo trầm trồ. “Trông bóng loáng quá.”

“Em có con mắt tinh tế đấy.” Dương Duy Phong nhìn chiếc vòng trên tay vợ, nói. “Đây chắc là ngọc Hòa Điền, đeo rất tốt. Có thể để lại làm của hồi môn cho con gái sau này.”

“Đeo được không?” Triệu Vịnh Mai lo lắng. “Có sao không nhỉ?”

...

...

“Đẹp lắm.” Dương Duy Khôn vừa bế Ngoan Ngoan vừa nói. “Cứ đeo đi, không sao đâu.”

Quà người nhà tặng, không có gì phải lo.

“Thật sao?” Lưu Quyên Hảo đeo vào tay ngăm nghĩa. “Chị thích lắm, cảm ơn Chiêu Chiêu.”

“Chị phải làm việc, không đeo đâu, sợ va chạm.” Triệu Vịnh Mai nghe nói có thể làm của hồi môn, không nỡ đeo.

“Chỉ là viên đá thôi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói. “Cẩn thận một chút là được, chị cứ đeo đi.”

Vòng tay sinh ra là để đeo, không lẽ để làm cảnh?

“Chiêu Chiêu, chiếc vòng này bao nhiêu tiền vậy?” Lưu Quyên Hảo vừa ngăm vòng vừa hỏi. “Không biết còn mua được không?”

Nghe Dương Duy Phong nói làm của hồi môn, cô nảy ra ý định. “Không thì em giúp chị mua thêm vài chiếc nhé?”

Chu Chiêu Chiêu cười: “Vâng, chị hai.”

“Khi nào gặp em sẽ mua giúp chị.” Cô nói. “Nhưng những thứ này cũng tùy duyên.”

Hai chiếc vòng này là cô mua từ một ông lão.

Nhìn thấy là thích ngay.

Tổng cộng có bốn chiếc, cô mua hết.

Chất lượng tốt như vậy thực sự khó gặp. Tất nhiên, gặp được thì phải mua ngay.

Chu Chiêu Chiêu nghĩ về chiếc vali đầy bảo vật cô mang về.

Đang nói chuyện, cô thấy chiếc vòng bị ai đó kéo.

Nhìn xuống, hóa ra là An An đang nắm chặt vòng tay cô, mắt sáng lấp lánh. Khi Chu Chiêu Chiêu nhìn, cậu bé nhoẻn miệng cười.

Thật lạ.

Trong ba đứa trẻ, theo lời Hứa Quế Chi, An An giống Dương Duy Lực nhất.

Không cười thì y hệt Dương Duy Lực hồi nhỏ.

Chu Chiêu Chiêu phát hiện cậu bé rất thích ngọc, hay nắm vòng tay cô chơi.

Lưu Quyên Hảo còn muốn nói gì đó, bị Dương Duy Phong ngăn lại, cô tức giận trừng mắt.

Biểu hiện của ba nàng dâu đều được Hứa Quế Chi nhìn thấy, nhưng bà không can thiệp. Thấy Dương Quyên Đình ôm Ngoan Ngoan không rời, bà hỏi: “Đáng yêu không?”

Dương Quyên Đình gật đầu: “Vợ vất vả rồi.”

Ba nàng dâu đẻ, đều do Hứa Quế Chi chăm sóc, có kinh nghiệm và chu đáo.

Trong khu tập thể, nàng dâu nhà ai mà không ghen tị?

“Anh cũng vất vả.” Hứa Quế Chi cười nói.

Hơn một năm qua, bà đi chăm Chu Chiêu Chiêu, nhưng ít nhất các con đều ở bên.

Còn Dương Quyên Đình một mình ở nhà.

Dương Duy Khôn định đưa vợ con về ở, nhưng từ nhà cũ đến cơ quan anh quá xa.

Lại xa trường của các cháu, Dương Quyên Đình bảo họ ở lại.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ông một mình, có khi ăn cơm đơn vị, bận thì ngủ luôn ở đó.

“Ngọc Quan Âm này là em chọn.” Hứa Quế Chi nói với chồng. “Đẹp không?”

“Ừ, không tệ.” Dương Quyền Đình hài lòng cười.

Thời gian qua, ông thấm thía thế nào là “già càng thêm thương”.

Khi vợ bên cạnh, ông hay chê bà lắm lời, quẩn chặt.

Không có bà lại thấy thiếu thốn.

Con người thật kỳ lạ, trước kia Hứa Quế Chi hay than phiền ông thích làm trái ý bà.

Nhưng khi bà đi vắng, mỗi lần muốn hút thuốc hay làm gì, ông lại nhớ lời dặn của vợ, tự giác hơn trước.

Tối đó, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực đưa ba con về phòng ngủ.

Giường cũ chắc chắn không đủ chỗ cho năm người, Dương Quyền Đình cho đặt thêm một giường đôi bên cạnh, xung quanh làm thành giường cũi, để phòng con lăn xuống.

May mỗi phòng trong nhà tứ hợp đều rộng, thêm giường cũng không chật.

Tối đó, ba con trai đều ngủ lại nhà cũ.

Khi Dương Duy Khôn về phòng, thấy Triệu Vịnh Mai đang cất miếng ngọc bình an của các con.

Dương Gia Mặc và Dương Gia Du đã có phòng riêng, là căn phòng nhỏ ngay cạnh.

Hai đứa vây quanh mẹ, Dương Gia Mặc nói: “Tết đeo nhé.”

“Ừ.” Triệu Vịnh Mai xoa đầu con trai.

Mùa hè đeo ngọc dễ bị trộm để ý.

“Vòng tay em cứ đeo đi,” thấy vợ định tháo vòng, Dương Duy Khôn nói. “Em đeo đẹp lắm.”

“Tay mẹ đẹp.” Dương Gia Du cười nói. “Đeo đi mẹ.”

“Ừ, đeo.” Triệu Vịnh Mai không từ chối nữa. “Giờ muộn rồi, hai con đi ngủ đi.”

Dương Gia Du thè lưỡi, liếc nhìn chiếc vòng trên tay mẹ rồi kéo em đi ngủ.

“Chiếc vòng này chắc không rẻ.” Triệu Vịnh Mai nhìn vòng tay thở dài. “Chiêu Chiêu giúp chị nhiều quá rồi.”

Cửa hàng thịt kho của cô có được như ngày hôm nay, phần lớn nhờ Chu Chiêu Chiêu.

Dù đi xa, cô ấy vẫn thường xuyên gọi điện về, góp ý nhiều ý tưởng.

Dĩ nhiên, tay nghề của cô cũng rất tốt.

“Người ta tặng thì cứ nhận, người nhà không cần khách sáo.” Dương Duy Khôn cười nói. “Đợi các cháu đầy năm, chúng ta tặng quà đẹp là được.”

Triệu Vịnh Mai nghĩ cũng phải.

Cô lại ngắm nghía chiếc vòng.

“Thích thế à?” Dương Duy Khôn hỏi.

“Không hẳn...” Triệu Vịnh Mai ngượng ngùng. “Chỉ là lần đầu đeo vòng kiểu này.”

“Nói mới nhớ, anh chưa tặng em món quà nào tử tế.” Dương Duy Khôn áy náy.

“Đâu có,” Triệu Vịnh Mai vội nói. “Chiếc vòng đầu tiên là anh tặng em mà.”

“Đầu tiên?” Dương Duy Khôn ngạc nhiên nhìn vợ, thấy cô lấy từ hộp ra một chiếc vòng đan bằng tre.

“Em... còn giữ nó à?” Anh mỉm cười. “Chỉ là món đồ chơi nhỏ...”

Một món đồ chơi nhỏ, nhưng là kỷ vật tình yêu của họ.

Ít nhất, với Triệu Vịnh Mai là như vậy.

Chương 426

DTV-EBOOK

Chiếc vòng tre đó là từ thời họ còn ở quê, Dương Duy Khôn đan chơi để dỗ cô ấy.

Nó đã chiếm trọn trái tim Triệu Vịnh Mai.

Dù gia đình phản đối, dù biết rõ nhà họ Dương bị điều về quê vì phạm sai lầm, cô vẫn kiên quyết lấy anh.

Dù suốt bao năm nay, anh đối xử với cô bình thường.

Nhưng Triệu Vịnh Mai vẫn yêu anh - người đàn ông năm xưa thấy cô khóc đã vụng về đan chiếc vòng tre dỗ dành.

Triệu Vịnh Mai nói xong lại cười ngượng ngùng: “Em... em chỉ giữ làm kỷ niệm thôi.”

Cô quay người cất chiếc vòng tre cùng miếng ngọc bình an của các con vào hộp.

Bỗng tay cô bị ai đó nắm lấy từ phía sau, Triệu Vịnh Mai giật mình kêu lên rồi vội bịt miệng.

“Xin lỗi em.” Dương Duy Khôn ôm cô từ phía sau.

...

...

Tối nay thấy vợ thích chiếc vòng Chu Chiêu Chiêu tặng, anh mới nhận ra mình chưa từng tặng vợ món quà nào.

Cô ấy luôn âm thầm hy sinh cho gia đình, không đòi hỏi gì, luôn đặt chồng con lên đầu, khiến mọi người vô tình lãng quên cô.

Mà người tệ nhất chính là anh.

Dương Duy Khôn ôm vợ đầy áy náy: “Anh xin lỗi.”

Triệu Vịnh Mai dù không hiểu tại sao chồng đột nhiên xin lỗi, nhưng được anh ôm như vậy, cô hạnh phúc lắc đầu.

Trong khi hai vợ chồng Dương Duy Khôn tình cảm, phía Dương Duy Phong lại không vui.

“Sao anh ngắt lời em?” Lưu Quyên Hảo vừa thoa kem dưỡng vừa trách chồng.

Chiếc vòng dưới ánh đèn càng thêm lộng lẫy.

“Vòng đẹp thế, nhờ Chiêu Chiêu mua thêm vài chiếc có sao?” Cô bất mãn. “Anh cũng nói để làm của hồi môn cho con gái mà.”

“Một chiếc là đủ rồi,” Dương Duy Phong nói. “Mua nhiều, em nghĩ giữ được không?”

Mẹ và mấy chị dâu nhà cô không phải dạng vừa.

“Dù sao cũng không đắt, mua thêm vài chiếc có sao?” Lưu Quyên Hảo lí nhí.

Dương Duy Phong cười: “Em dâu có nói giá bao nhiêu đâu, sao em biết không đắt?”

Lưu Quyên Hảo bĩu môi: “Có đáng là bao?”

“Không biết nữa,” cô cười. “Vòng ngọc thì đắt đến đâu? Đâu phải vàng.”

Vàng thì cô cũng muốn, nhưng không dám.

Hơn nữa, mẹ chồng còn chưa đeo vòng vàng, con dâu đeo sao tiện?

Chu Chiêu Chiêu tặng mỗi người một chiếc, chắc không đâu.

“Em có thể ra cửa hàng ngọc ở bách hóa hỏi giá.”
Dương Duy Phong nói.

Rồi nhìn vợ thêm câu: “Như Chiêu Chiêu nói, ngọc tùy duyên, đừng để người ta lừa rồi tặng người khác.”

“Anh yên tâm...” Lưu Quyên Hảo đang cười bỗng trừng mắt. “Anh chỉ muốn nói đừng cho mẹ em.”

Thật ra cô định nhờ Chu Chiêu Chiêu mua thêm một chiếc tặng mẹ.

Đồ đạc mang về nhà ngoại còn ít sao?

Dương Duy Phong nghĩ thầm nhưng không nói ra: “Đây là quà em dâu tặng em, đem tặng người khác không hay.”

“Em biết rồi.” Lưu Quyên Hảo nói. “Tay mẹ em to, đeo không vừa đâu.”

Dương Duy Phong muốn nói, có những thứ không cần đeo vẫn có thể lấy đi.

Nhưng nghĩ lại, anh im lặng.

Một chiếc vòng, không cần thiết.

“Chà,” Lưu Quyên Hảo thở dài. “Sao cô ấy may mắn thế nhỉ?”

“Cô ấy” là ai, không cần nói anh cũng hiểu.

“Mỗi đứa trẻ có cái hay riêng,” Dương Duy Phong nói. “Anh thấy không có gì phải ghen tị, con gái chúng ta rất tốt.”

“Nhìn cô ba nhà em,” anh nói về vợ của chú ba nhà vợ. “Sinh được con trai, nhưng không bằng mấy đứa con gái.”

Già rồi còn cố đẻ con trai, hai đứa con gái đầu đem cho người ta, nghe nói có đứa mới sinh đã bị dìm nước.

Không đủ sức nuôi, thật tội nghiệp.

Sau này sinh được con trai, cưng chiều quá đà, giờ hư hỏng, ăn chơi trác táng.

Tiền lương ít ỏi của hai vợ chồng không đủ con trai tiêu xài, may nhờ mấy đứa con gái có hiếu giúp đỡ.

Đến giờ, thằng con vẫn ế vợ.

Con gái nhà ai muốn gả cho kẻ lười biếng đó?

Con trai như vậy để làm gì? Chi bằng nuôi dạy con gái cho tốt.

“Khác nhau chứ.” Lưu Quyên Hảo nói.

Nếu là con họ, nhất định sẽ dạy dỗ nghiêm khắc.

“Dù sao anh chỉ cần con gái mình.” Dương Duy Phong nằm cạnh con, nhìn con ngủ ngon lành lòng tràn ngập hạnh phúc. “Con trai nhà ai cũng không bằng con gái nhà mình.”

Lưu Quyên Hảo: “...”

Cảm thấy hơi ghen tị.

Sáng hôm sau, trời chưa sáng Chu Chiêu Chiêu đã dậy, nhưng bị Dương Duy Lực giữ lại: “Đừng nấu nữa, anh ra ngoài mua.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Phải mua bao nhiêu mới đủ.” Cô cười. “Em nghe thấy tiếng mẹ và chị dâu đã dậy rồi.”

Nói xong, cô định mặc quần áo.

“Vậy em ngủ tiếp, anh ra phụ.” Dương Duy Lực nói. “Đêm cho con bú không ngủ đủ, giờ ngủ thêm chút đi.”

Chu Chiêu Chiêu hôn anh một cái: “Cảm ơn anh.”

Anh chồng biết chiều vợ thế đấy.

Dương Duy Lực hài lòng bước ra, quả nhiên thấy Hứa Quế Chi và Triệu Vịnh Mai đang nấu bếp.

“Nấu ít thôi, anh ra mua thêm.” Anh nói, rồi hỏi. “Cửa hàng chị không sao chứ?”

“Ăn sáng xong em mới đi.” Triệu Vịnh Mai đáp.

“Nghe nói gần trường Chiêu Chiêu?” Dương Duy Lực hỏi. “Vậy ăn xong anh đưa hai người đi luôn.”

Hôm nay Chu Chiêu Chiêu cần đến trường làm việc.

“Được.” Triệu Vịnh Mai cười. “Nếu Chiêu Chiêu rảnh có thể ghé cửa hàng em.”

“Cửa hàng này mở được là nhờ cô ấy nhiều lắm.”

“Chị đừng nói vậy,” Dương Duy Lực cười. “Đó là do tay nghề chị giỏi, người khác chưa chắc làm được.”

Lưu Quyên Hảo vừa ngáp vừa bước ra, nghe thấy câu này liền nhăn mặt, trong lòng dấy lên cảnh giác.

Từ khi nào Chu Chiêu Chiêu và Triệu Vĩnh Mai thân thiết thế?

Còn bày mưu tính kế?

Chẳng lẽ trong nhà này, chỉ có mình cô là ngoại lệ?

Chương 427

DTV-EBOOK

Sau bữa ăn, Dương Duy Lực đưa Chu Chiêu Chiêu và Triệu Vĩnh Mai đến trường. Hôm nay Dương Quyền Đình hiếm hoi ở nhà, nên ông và Hứa Quế Chi sẽ trông các cháu.

Một tháng trước khi chuẩn bị về, Hứa Quế Chi đã nhờ chồng tìm người giúp việc. Nhưng Dương Quyền Đình biết tìm đâu ra?

Lần đầu tiên ông dùng chức vụ của mình nhờ người giới thiệu một bảo mẫu, nhưng phải đến giữa tháng này bà ấy mới đến được.

Lưu Quyên Hảo bế con gái bữu môi: “Đi thôi, về thăm ngoại nào.”

Cô làm ca chiều, trưa có thể đưa con về nhà mẹ để chơi. Nhân tiện khoe chiếc vòng ngọc mới được tặng.

Để mẹ cô thôi nói xấu em dâu. Người không tốt sao còn nhớ tặng vòng ngọc cho cô?

À, nhân tiện ghé qua bách hóa xem chiếc vòng này giá bao nhiêu.

...

Đừng có rẻ tiền thì xấu hổ mất.

Lưu Quyên Hảo chào Hứa Quế Chi rồi dẫn con đi.

Đầu tiên cô đến bách hóa, nhưng không vội vào cửa hàng ngọc ngay mà đi vòng quanh mua ít đồ cho mình và con gái trước. Sau đó mới hài lòng bước vào tiệm ngọc.

Hôm nay may mắn, trong cửa hàng có một lão sư phụ dùng kính lúp xem xét chiếc vòng của cô rồi giơ ngón tay cái: “Vật phẩm tốt.”

Lưu Quyên Hảo nghe thế mừng rỡ hỏi ngay: “Vậy cụ xem giúp cháu cái này giá bao nhiêu ạ?”

“Vàng có giá ngọc vô giá.” Lão sư phụ lắc tay, nhìn đứa bé gái đang nắm tay cô cười nói: “Để dành làm của hồi môn cho cháu gái đi.”

Lại nói vậy.

Nếu trước đây Dương Duy Phong nói thế cô không để tâm, nhưng giờ được lão sư phụ khẳng định, Lưu Quyên Hảo đột nhiên cảm thấy chiếc vòng trên tay mình quý giá vô cùng.

Vàng có giá ngọc vô giá, vậy có thể coi như báu vật vô giá chăng?

Lưu Quyên Hảo vui mừng khôn xiết.

Trên đường về nhà, dáng đi của cô thẳng tắp hẳn.

“Ôi, Hảo gặp chuyện gì vui thế?” Chị dâu thấy vậy cười hỏi.

“Chẳng có gì đâu ạ.” Lưu Quyên Hảo cố ý để lộ chiếc vòng, vuốt tóc cười nói.

“Ồ?” Chị dâu ngạc nhiên: “Chiếc vòng trên tay em đẹp quá!”

Rồi gọi to: “Mẹ ơi, ra xem này, Hảo đeo vòng ngọc này.”

“Vòng ngọc nào?” Mẹ cô chạy ra, túm lấy tay con gái xem: “Vòng này ở đâu ra? Đẹp thật.”

“Dương Duy Phong tặng à?” Chị dâu mắt lão liên cười nói: “Hai đứa tình cảm thật, chắc cũng mua cho mẹ một chiếc nhỉ?”

Nụ cười trên mặt Lưu Quyên Hảo tắt lịm, cô lạnh lùng nhìn chị dâu: “Không phải đâu, Chiêu Chiêu về chơi tặng em đấy.”

“Dương Duy Phong làm gì có tiền,” cô cười nói: “Nói mới nhớ, anh cả nhà ta gần đây được thăng chức, sao không thấy mua vòng vàng cho mẹ nhỉ?”

Chị dâu: “...”

Muốn gây sự không thành, lại tự chuốc nhục vào thân.

“Đơn vị dạo này khó khăn,” chị dâu thở dài: “Thăng chức nhưng lương tăng không đáng kể.”

“Dù sao cũng là tăng.” Lưu Quyên Hảo cười nói: “Anh cả từng nói khi thăng chức sẽ mua vòng vàng to cho mẹ mà, phải không ạ?”

Mẹ cô trừng mắt con dâu cả, quay sang nói với Lưu Quyên Hảo: “Mấy lời đó nghe cho vui thôi, em dâu con về rồi à?”

“Vâng, hôm qua về.” Lưu Quyên Hảo đáp.

“Ba đứa nhỏ con thấy chưa?” Mẹ hỏi: “Chuyện mẹ nói, con suy nghĩ kỹ đi.”

Lưu Quyên Hảo biết mẹ mình trọng nam khinh nữ, đang cố đổi chủ đề, không muốn cô nhắc tới chuyện vòng vàng.

“Con nghĩ thì có tác dụng gì?” Cô thở dài: “Dương Duy Phong không đồng ý thì con biết làm sao?”

“Con ngốc quá.” Mẹ chọc ngón tay vào trán con gái: “Nó không muốn thì không đụng vào con nữa à?”

“Muốn có thai thì cách gì chả được?” Mẹ nói: “Mẹ không tin nếu con thực sự có bầu, nó dám bắt con phá đi.”

Sao lại đẻ ra đứa con gái ngốc nghếch thế này?

“Chuyện này để sau đi.” Lưu Quyên Hảo bực dọc nói: “Bố mẹ chồng con chưa từng thúc giục, đối xử với Nhã Nhã cũng rất tốt.”

Đây là sự thật, hiện tại bố mẹ chồng cô thích con gái hơn.

Đặc biệt là Hứa Quế Chi.

Bà rất cưng chiều các cháu gái trong nhà.

Mẹ cô bĩu môi: “Bây giờ thì thế, đợi sau này xem.”

Lưu Quyên Hảo hồi hận vì đã về nhà mẹ đẻ hôm nay. Mỗi lần về, mẹ cô đều thúc giục cô sinh con trai.

Nhưng con trai đâu phải muốn là có ngay được?

Mẹ cô nắm tay con gái: “Mẹ chỉ vì con thôi.”

Rồi cúi xuống xem kỹ chiếc vòng: “Vòng này đẹp thật.”

Lưu Quyên Hảo rút tay lại, mẹ cô nhăn mặt: “Mẹ chỉ xem thôi, có đòi của con đâu.”

“Chiêu Chiêu tặng, chị dâu và con mỗi người một chiếc.” Cô nói: “Dù mẹ muốn con cũng không thể cho mẹ được.”

Mẹ cô ghen lời, không nói gì thêm được nữa.

Đứa con gái này mấy năm gần đây càng ngày càng tinh khôn, biết trước bịt miệng bà.

“Mỗi người một chiếc?” Mẹ cô hỏi nhỏ: “Mẹ đoán cô ấy còn giữ đồ tốt, con hỏi xem có thể bán cho mẹ một chiếc không, trả tiền cũng được.”

“Vàng có giá ngọc vô giá,” mẹ cô nhìn chiếc vòng trên tay con gái nói: “Nếu mẹ có được một chiếc vòng ngọc, bà già nhà bên còn dám khoe khoang gì nữa.”

Lưu Quyên Hảo thở dài.

Mẹ cô và bà Vương nhà bên cạnh đã cạnh tranh cả đời.

“Con đã hỏi rồi,” cô tiếc nuối nói: “Chiếc vòng này cũng là tùy duyên mới có, không dễ kiếm đâu.”

“Chỉ có hai chiếc tặng chị dâu và con.” Cô nói.

“Mẹ không tin, mẹ chồng con không có sao?” Mẹ hỏi.

Lưu Quyên Hảo suy nghĩ kỹ, gật đầu.

Mẹ chồng cô đeo một chiếc vòng, chất lượng có vẻ còn tốt hơn của cô.

Hôm nay ở tiệm ngọc, cô đã hỏi lão sư phụ cách nhận biết ngọc tốt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Có vẻ vòng của Hứa Quế Chi thực sự đẹp hơn.

Phải chăng Chu Chiêu Chiêu còn giữ lại đồ tốt, nên mới hào phóng tặng cô và Triệu Vịnh Mai mỗi người một chiếc?

“Con à, con quá thật thà.” Mẹ cô thở dài: “Đồ này sau này còn tăng giá nữa.”

Rồi nói thêm: “Con mua cho mẹ, trăm năm sau chẳng phải vẫn là của các con sao?”

Lưu Quyên Hảo: “Ngọc quý đến vậy sao?”

“Đồ ngọc.” Mẹ chọc con gái: “Loạn thế trọng vàng, thịnh thế trọng ngọc, con nghĩ xem?”

“Được, con về sẽ hỏi cô ấy.” Lưu Quyên Hảo đứng dậy nghiêng răng nói.

Khi chuẩn bị ra về, chị dâu kéo cô lại.

“Chị dâu, thật sự không còn chiếc vòng nào nữa.” Cô nói.

“Không phải chuyện đó.” Chị dâu nói: “Hảo à, nghe nói cửa hàng thịt của chị dâu con làm ăn rất tốt?”

“Chúng ta cũng mở một cái thì sao nhỉ?”

Chương 428

DTV-EBOOK

Chuyện Triệu Vịnh Mai mở cửa hàng kiếm tiền, trước đây Lưu Quyên Hảo không mấy để ý.

Lúc đó cô còn coi như chuyện cười kể với người nhà: “Cái Triệu Vịnh Mai gốc nghề chày mà kinh doanh, sợ vốn liếng bay mất tăm.”

Nhưng thực tế đã tát vào mặt cô.

Ai ngờ được cái cô Triệu Vịnh Mai vụng về, què mùa ấy giờ cũng “lên đời”.

Không chỉ mở cửa hàng thịt kho, mà kinh doanh còn rất tốt.

Ban đầu Lưu Quyên Hảo không để tâm, chỉ chờ xem Triệu Vịnh Mai thất bại.

Quả thật thời gian đầu, cửa hàng của cô ấy làm ăn không khá, thậm chí rất ế ẩm.

Nhưng sau đó không hiểu sao bỗng trở nên đắt khách.

Phiêu Vũ Miên Miên

Lưu Quyên Hảo nhớ lại cuộc nói chuyện sáng nay giữa Triệu Vịnh Mai và Dương Duy Lực, có lẽ là do Chu Chiêu Chiêu bày mưu.

...

...

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy ghen tị.

Cùng là chị em dâu, vậy mà hai người kia cùng nhau làm ăn phát đạt, không rủ cô.

“Mở cửa hàng?” Lưu Quyên Hảo ngạc nhiên nhìn chị dâu. “Chị không đi làm nữa à?”

Chị dâu cô có công việc ổn định, năm xưa để được vào làm cũng vất vả lắm.

“Chà,” mẹ cô lắc đầu. “Nhà máy của chị dâu không như nhà máy anh cả. Hai năm nay luôn cắt giảm nhân sự.”

“Vậy cũng không đến lượt chị dâu chứ?” Lưu Quyên Hảo không tin.

“Sao không đến?” Chị dâu cười chua chát. “Hôm trước họp đã thông báo, đợt sau.”

Lưu Quyên Hảo há hốc mồm.

“Hôm nay em không về, chị cũng định đi tìm em.” Chị dâu nói. “Triệu Vịnh Mai còn mở cửa hàng được, chị không tin mình không làm được.”

Chị ấy khéo léo hơn Triệu Vịnh Mai nhiều.

Lưu Quyên Hảo không biết nói gì.

Triệu Vịnh Mai không khéo léo, nhưng tay nghề nấu nướng rất giỏi, nên cửa hàng mới đông khách chứ?

“Chị đã đi xem rồi,” chị dâu cười nói. “Dù nấu ăn không ngon, nhưng cửa hàng thịt kho của Triệu Vịnh Mai cũng không có gì cao siêu.”

“Chỉ là công thức kho thịt thôi.”

Chị ấy đã ăn thử, mùi vị thơm ngon thật.

Nếu có được công thức, họ cũng mở cửa hàng. Thịt kho không cần kỹ thuật cao, chỉ cần theo công thức là được.

Khách muốn ăn gì thì gấp cho họ, rưới thêm nước sốt lên là xong.

Nhìn rất đơn giản.

Vấn đề chính là công thức kho thịt.

Tất nhiên, chị dâu cũng đã thử tự làm, nhưng thành phẩm khiến cả nhà nhăn mặt.

Không thể so với thịt kho của Triệu Vịnh Mai.

“Trả tiền cũng được.” Chị dâu nhìn em chồng đầy hy vọng. “Em nghĩ sao?”

“Chị dâu,” Lưu Quyên Hảo cười. “Nếu chị có bí quyết kiếm tiền, chị sẽ cho người khác không?”

Mặt chị dâu biến sắc: “Chị cũng chỉ vì gia đình.”

“Em cứ hỏi thử đi,” mẹ cô nói. “Người nhà với nhau, giúp đỡ nhau có sao?”

“Con không hỏi.” Lưu Quyên Hảo bực dọc. “Con về đây.”

“Ê, cái đồ đầu đất.” Mẹ cô kéo lại. “Nhà ngoại có tốt, con mới đứng vững được ở nhà chồng chứ?”

“Lại không có con trai, con định làm gì? Sau này không nhờ vào nhà ngoại sao?”

“Được rồi, con biết rồi.” Lưu Quyên Hảo bực tức. “Con sẽ hỏi, nhưng không được thì đừng trách.”

“Ừ ừ, em hỏi đi.” Chị dâu cười nói.

Nhưng bảo Lưu Quyên Hảo đi hỏi Triệu Vịnh Mai, chẳng khác nào bắt cô hạ mình, cô không chịu nổi.

Nhưng nhìn cửa hàng của Triệu Vịnh Mai đông khách, cô cũng thêm thuồng.

Biết làm sao bây giờ?

Đành phải cắn răng làm thôi.

“Công thức?” Triệu Vịnh Mai ngạc nhiên nhìn Lưu Quyên Hảo. “Hảo muốn mở cửa hàng?”

“Chị dâu nhà em...” Lưu Quyên Hảo ngượng ngùng. “Nhà máy làm ăn không tốt, bị sa thải, suốt ngày khóc lóc.”

“Chúng em không lấy không, chị cứ nói giá.” Cô cười nói.

Lưu Quyên Hảo nói nhẹ nhàng, nhưng Triệu Vịnh Mai ngồi đó, tay siết chặt vào quần.

Cúi đầu suy nghĩ một lúc, rồi ngẩng lên cười: “Xin lỗi nhé, Hảo.”

“Cái gì?” Lưu Quyên Hảo chưa hiểu ý, nhìn cô đầy nghi hoặc.

“Chị không muốn cho công thức.” Cô đứng dậy. “Trả tiền cũng không.”

Lưu Quyên Hảo: “...”

Sắc mặt tối sầm lại.

Triệu Vịnh Mai vừa lau bàn vừa nói: “Công thức này chị mày mò bao lần mới có được, như đứa con của chị, không thể cho.”

Bí quyết khiến cửa hàng cô đông khách.

Bao nhiêu tâm huyết đổ vào đó, bao nhiêu lần thất bại rồi làm lại.

Nếu là Lưu Quyên Hảo muốn làm, có lẽ cô sẽ cân nhắc. Nhưng chị dâu nhà họ Lưu, cô không ưa.

Luôn tỏ vẻ cao ngạo coi thường cô, cô không muốn cho.

Nhưng cũng biết, như vậy sẽ làm méch lòng Lưu Quyên Hảo.

Lúc này Triệu Vịnh Mai mới hiểu, tại sao trước đây Chu Chiêu Chiêu dặn cô phải giữ kín công thức.

Thực ra, đâu có công thức cố định nào? Phần lớn là kinh nghiệm của cô.

Căn chỉnh theo từng mẻ thịt, nên mới có hương vị độc đáo.

Khổ cực như vậy mới có được, giờ lại nói trả tiền?

Hừ, cô đang kiếm được tiền, không cần.

Lưu Quyên Hảo đã chuẩn bị tâm lý rất lâu mới tới, lại còn sợ ở nhà hỏi sẽ bị ngăn cản, nên đặc biệt tới cửa hàng tìm Triệu Vịnh Mai.

Lúc này không phải giờ ăn, cửa hàng vắng khách, chỉ có cô nhân viên phụ giúp.

Nhưng không ngờ, Triệu Vịnh Mai vốn dễ tính lại từ chối thẳng thừng.

Mặt Lưu Quyên Hảo nóng bừng, như bị tát mấy cái.

Ngồi đó một lúc lâu không nói nên lời, cuối cùng vội vàng nói: “Em hiểu rồi.”

Khi cô đi rồi, Triệu Vịnh Mai như kiệt sức ngồi phịch xuống ghế.

Đây là lần đầu tiên cô từ chối ai.

Thì ra... cảm giác là như vậy sao!

“Chị Mai,” cô nhân viên Tiểu Ngọc lo lắng. “Chị không sao chứ?”

“Không sao.” Triệu Vịnh Mai lắc đầu.

“May quá,” Tiểu Ngọc vỗ ngực. “Em sợ chị đồng ý mất.”

“Loại người gì vậy? Thấy người ta làm ăn tốt là muốn hưởng không.” Cô nhăn mặt. “Còn nói trả tiền mua? Nhục, không biết xấu hổ.”

Triệu Vịnh Mai cười lắc đầu, lại thở dài.

Lưu Quyên Hảo vốn kiêu ngạo, lần đầu hạ mình mà bị từ chối, chắc giận lắm.

Nhưng nếu có hỏi lần nữa, cô vẫn sẽ giữ vững lập trường.

Không cho.

Chương 429

DTV-EBOOK

Bước ra từ cửa hàng thịt kho của Triệu Vịnh Mai, Lưu Quyên Hảo tức giận ngoảnh lại nhìn, nhưng phía sau chẳng có một bóng người.

Cô ta tức tối lắm lắm: “Có gì mà ghê gớm lắm đâu?”

Dù đã nói đến mức đó, Triệu Vịnh Mai vẫn không chút do dự từ chối thẳng thừng.

Lưu Quyên Hảo tức đến mức tim đập thành thịch.

Nhưng vừa đi được một đoạn, cô ta đã nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, chính xác hơn là cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu.

Cửa hàng này làm ăn phát đạt hơn hẳn so với cửa hàng của Triệu Vịnh Mai.

Lúc này trong cửa hàng của Triệu Vịnh Mai, vì không phải giờ ăn nên chẳng có một bóng khách.

Thế mà cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu vẫn đông khách, thậm chí giờ này vẫn có người ngồi ăn uống.

Mùi thơm tỏa ra quyến rũ khiến người ta không thể làm ngơ.

...

...

“Chị dâu hai?” Chu Chiêu Chiêu vừa bước ra khỏi cửa hàng thì gặp Lưu Quyên Hảo đứng trước cửa,

không biết đang nghĩ gì mà cứ nhìn chăm chăm vào bên trong.

“Chiêu Chiêu à.” Lưu Quyên Hảo vội vàng thu lại ánh mắt, gượng gạo nở một nụ cười không mấy tự nhiên, “Em đây rồi.”

“Vâng, chị dâu hai.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười đáp, “Hôm nay em đến trường làm việc, tiện thể ghé qua đây xem một chút.”

“Chị dâu vào ngồi chơi đi.” Chu Chiêu Chiêu mời cô ta vào, “Một lát nữa em sẽ nhờ nhân viên chuẩn bị ít gà rán mang về cho các cháu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Trẻ con ai chẳng thích ăn những món này?

Cô còn nhờ nhân viên pha cho Lưu Quyên Hảo một ly Coca, “Chị dâu uống nước đi.”

“Cửa hàng của em làm ăn khá tốt đấy.” Lưu Quyên Hảo liếc nhìn quanh cửa hàng của Chu Chiêu Chiêu. Tầng một là khu chế biến mở, nhân viên đeo khẩu trang làm việc, dù bận rộn nhưng mọi thứ đều ngăn nắp.

Tầng hai không biết thế nào, nhưng Lưu Quyên Hảo thấy có người bưng khay đồ ăn lên đó, chắc cũng là nơi dùng bữa.

“Cũng tạm ổn.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, “Ở đây gần trường đại học, cách không xa lại có trường mẫu giáo và tiểu học.”

Vị trí thuận lợi nên khách hàng đến suốt từ sáng đến tối.

“Tốt quá.” Lưu Quyên Hảo nhấp một ngụm Coca, nói.

Trước đây, cô ta cùng Dương Duy Phong từng đưa con đến KFC ăn bánh hamburger và gà rán, chỉ riêng ly Coca này đã tốn kém không ít tiền.

Không biết mỗi tháng Chu Chiêu Chiêu kiếm được bao nhiêu?

Nhưng Lưu Quyên Hảo không dám thẳng thừng đòi công thức như với Triệu Vịnh Mai.

Tính cách Chu Chiêu Chiêu không dễ dãi như Triệu Vịnh Mai.

Ngay cả Triệu Vịnh Mai còn từ chối, huống chi là Chu Chiêu Chiêu, chắc chắn sẽ thẳng thừng bác bỏ.

Nghĩ đến đây, Lưu Quyên Hảo cảm thấy bức bối.

Hai chị dâu đều kinh doanh, lại còn làm ăn phát đạt, chỉ có nhà cô ta sống bằng đồng lương cố định.

Giờ đây, cô ta không còn dám khinh thường những người buôn bán nhỏ như trước nữa.

Khi biết Chu Chiêu Chiêu mở cửa hàng gà rán, Lưu Quyên Hảo từng tỏ ra khinh miệt: “Thi đỗ đại học không chịu học hành tử tế, lại đi làm buôn bán, làm xấu mặt cả nhà.”

Lúc đó, Lưu Quyên Hảo càng khinh thường Chu Chiêu Chiêu bao nhiêu, giờ đây cô ta lại càng ghen tị bấy nhiêu.

Đúng lúc này, một nhân viên đến tìm Chu Chiêu Chiêu bàn công việc, “Chị dâu hai, chị ngồi chơi một lát nhé, em đi xử lý chút việc, gà rán sẽ chuẩn bị xong ngay.”

“Không sao, em cứ đi đi.” Lưu Quyên Hảo gương cười đáp.

Sau khi Chu Chiêu Chiêu rời đi, cô ta đứng dậy quan sát kỹ cửa hàng. Lên đến tầng hai, cô ta mới phát hiện không gian ở đây càng đặc biệt.

Cô ta thấy có người đang ngồi học bài.

Đúng vậy, đó là những sinh viên mang sách vở đến, gọi một ít đồ ăn vừa dùng vừa học.

Cô ta lại ngược nhìn lên trần nhà, thậm chí còn có cả đèn dây trang trí.

Ban ngày mà cửa hàng vẫn bật đèn, không trách sinh viên thích đến đây học bài.

Nhưng chi phí như vậy phải tốn kém lắm nhỉ?

Lưu Quyên Hảo lắc đầu.

So ra, cửa hàng thịt kho của Triệu Vịnh Mai có vẻ ổn định hơn.

Chu Chiêu Chiêu xong việc quay lại thì không thấy Lưu Quyên Hảo đâu, hỏi nhân viên mới biết cô ta đã lấy đồ rời đi.

“Chị ấy còn lên tầng hai xem một vòng, sau đó nhắc nhở chúng tôi tắt đèn trên đó.” Quản lý cửa hàng Tiểu Thúy cười nói.

“Không biết chị ấy đến đây làm việc hay có mục đích gì?” Chu Chiêu Chiêu bật cười lắc đầu.

Nhìn hướng đi có vẻ từ phía đông, không biết có phải đã gặp Triệu Vịnh Mai không?

Hay là trong nhà có chuyện gì?

Không nghĩ thêm, Chu Chiêu Chiêu cũng không quá bận tâm. Nếu thực sự có chuyện, Dương Duy Phong sẽ nói với Dương Duy Lực.

Chỉ là, Chu Chiêu Chiêu không ngờ rằng Lưu Quyên Hảo lại nhắm đến cửa hàng thịt kho của Triệu Vịnh Mai.

Thậm chí còn suýt nữa muốn mở một cửa hàng gà rán giống cô.

Bởi trong ấn tượng của Chu Chiêu Chiêu, Lưu Quyên Hảo vốn là một kế toán kiêu ngạo, luôn coi thường những người buôn bán nhỏ như họ.

Nhà máy nơi Lưu Quyên Hảo làm việc kinh doanh khá tốt, công việc của cô ta cũng ổn định.

Dù nhà máy có sa sút, cũng không đến lượt cô ta bị cắt giảm.

Nếu có bị cắt giảm, ngành nghề nào chẳng cần kế toán? Lưu Quyên Hảo có kinh nghiệm, năng lực lại tốt, dù ra ngoài xin việc cũng dễ dàng tìm được chỗ làm ưng ý.

Chu Chiêu Chiêu nhanh chóng quên chuyện này, nhưng Triệu Vịnh Mai thì không thể thoải mái như vậy. Từ khi Lưu Quyên Hảo rời đi, tâm trạng cô luôn nặng nề.

Bữa tối, cô liên tục lấy nhăm đồ cho khách, suýt nữa thì quên giờ đón con.

Khi đưa con về nhà, đun nước nấu cơm còn suýt bị bỏng.

“Mẹ, mẹ sao thế?” Ngay cả Dương Gia Du cũng nhận ra sự khác thường của mẹ, lo lắng hỏi, “Nhà

mình có chuyện gì sao?”

“Không có.” Triệu Vịnh Mai cười nhìn con gái, sau đó tập trung vào việc nấu nướng.

Khi Dương Duy Khôn về đến nhà, đồ ăn đã dọn lên bàn, chỉ chờ anh ngồi vào.

Khi rửa tay, anh thấy Dương Gia Du có vẻ muốn nói gì đó.

“Con có chuyện gì?” Dương Duy Khôn nhìn con gái.

Hai đứa trẻ từ nhỏ đã hơi sợ anh, nhưng lại rất thích quăn quýt với Dương Duy Lực.

“Cửa hàng của mẹ có chuyện gì sao ạ?” Dương Gia Du khẽ nói, “Từ lúc đón chúng con về đến giờ, mẹ cứ như người mất hồn.”

“Tối nay đồ ăn có lẽ hơi mặn, bố cứ giả vờ không biết nhé.” Cô bé nói.

Dương Duy Khôn cười nhìn con gái, “Được, bố biết rồi.”

Nhưng đến tối, khi đã tắt đèn đi ngủ, Triệu Vịnh Mai vẫn im lặng không nói gì.

Dương Duy Khôn không khỏi tự hỏi liệu mình có quan tâm đến vợ đủ không?

“Hôm nay em...”

“Hôm nay em mệt, đi ngủ thôi.” Dương Duy Khôn vừa mở lời, Triệu Vịnh Mai đã quay người nói.

Dương Duy Khôn: “...”

Anh thực sự cần xem lại bản thân, chẳng lẽ mình lại khiến vợ nghĩ rằng anh chỉ quan tâm đến chuyện

ấy?

“Hôm nay ở cửa hàng có chuyện gì sao?” Trong bóng tối, Dương Duy Khôn nắm tay vợ hỏi, “Anh là chồng em, có chuyện gì cứ nói với anh.”

Triệu Vịnh Mai: “...”

“Chỉ là hôm nay Quyên Hảo đến cửa hàng của em, có lẽ em đã làm mất lòng cô ấy.” Triệu Vịnh Mai đánh bạo nói ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Chương 430

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu trở về và bận rộn suốt mấy ngày liền, đầu tiên là kiểm tra cửa hàng gần trường, sau đó lại tắt bật cùng Vương Diễm Bình đi tìm mặt bằng.

Đúng vậy, Chu Chiêu Chiêu chuẩn bị mở thêm cửa hàng mới.

Lần này, cửa hàng không nằm gần trường học mà sẽ được đặt tại khu phố sầm uất nhất tỉnh thành.

Đông Đại Lộ tuy giá thuê mặt bằng đắt đỏ, nhưng bù lại lượng khách qua lại cực kỳ đông đúc.

Tuy nhiên, sau khi xem qua vài nơi, Chu Chiêu Chiêu vẫn chưa hài lòng, hoặc địa điểm không tốt, hoặc giá quá cao.

Hai người đi tìm suốt hai ngày vẫn chưa thấy chỗ ưng ý, nhưng việc này cũng phải tùy duyên, gặp may mới được.

“Cửa hàng ở góc kia đẹp lắm,” Vương Diễm Bình thở dài nói, “chỉ không biết chủ cửa hàng định làm gì? Cứ đóng cửa suốt.”

Trên cửa không treo bất kỳ thông báo nào.

Không rõ là chủ nhà muốn chuyển nhượng hay có chuyện gì khác.

...

...

Wương Diễm Bình đã âm thầm để ý cửa hàng này hơn hai tháng nay.

Ở một vị trí đặc địa như vậy mà để trống không, thật là lãng phí.

“Không sao, chúng ta sẽ tìm chỗ khác,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nói, “rượu ngon không sợ hẻm sâu.”

“Chỉ còn cách đó thôi,” Vương Diễm Bình gật đầu.

“À, em biết không?” Cô chợt nhớ ra một chuyện, giọng đầy châm biếm, “Vương Hiểu Quyên đã sinh được một đứa con trai.”

Vương Hiểu Quyên, người góa phụ sau này lấy Chu Đại Chí?

“Vậy thì chúc mừng hân?” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói, “cũng là toại nguyện rồi.”

Vương Diễm Bình gật đầu, “Đúng vậy.”

“Hắn không chạy đến trước mặt chị để khoe khoang chứ?” Chu Chiêu Chiêu tròn mắt nhìn Vương Diễm Bình, “đúng là tự tìm khổ.”

Vương Diễm Bình bây giờ không còn là cô nữ thanh niên xung phong năm xưa bị Chu Đại Chí đánh không dám phản kháng.

Giờ đây, cô tự tin và mạnh mẽ, nếu Chu Đại Chí dám đến trước mặt khoe khoang, chỉ là tự chuốc nhục vào thân.

“Hắn?” Vương Diễm Bình cười khẩy, “làm gì có mặt mũi đến trước mặt tôi khoe? Tôi không đánh cho hắn tơi bời mới lạ.”

“Hắn khoe với Chu Hạo Đông,” Vương Diễm Bình nói.

Nghĩ đến đây cô lại tức giận, loại người như hần mà còn dám đến trước mặt Chu Hạo Đông khoe khoang.

Nào là hần giờ đã có con trai, còn Chu Hạo Đông thì sao?

“Miệng hần không biết nói lời hay, nên bị Hạo Đông đánh cho một trận,” Vương Diễm Bình kể lại.

“Đáng đời,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hạo Đông tính tình hiền lành thế mà còn động thủ, đủ thấy Chu Đại Chí đã nói những lời khó nghe đến mức nào. Đánh c.h.ết hần cũng đáng.”

Vương Diễm Bình bật cười, “Nhìn em bệnh người nhà ghê thế.”

“Sao nào?” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Tôi chỉ bệnh người nhà thôi, nếu hần dám nói trước mặt tôi, tôi sẽ đánh cho hần mề răng.”

Vương Diễm Bình cười đến chảy nước mắt, “Chiêu Chiêu, may mắn lớn nhất đời tôi là gặp được em.”

“Chúng ta là giúp đỡ lẫn nhau,” Chu Chiêu Chiêu nói, “hơn một năm qua tôi không có ở đây, cửa hàng nhờ có chị mới duy trì được.”

“Vì vậy, tôi muốn ký lại hợp đồng với chị,” Chu Chiêu Chiêu lấy từ trong túi ra một bản hợp đồng đưa cho Vương Diễm Bình, “chị xem thử.”

Hơn một năm qua, nhờ có Vương Diễm Bình quán xuyến cửa hàng, dù Chu Chiêu Chiêu không có mặt, việc kinh doanh vẫn rất tốt.

“Em muốn cho tôi cổ phần?” Vương Diễm Bình không biết nói gì hơn, “nhưng lương em trả tôi đã

cao lắm rồi.”

Lương của cô thậm chí còn cao hơn nhiều người làm văn phòng hiện nay.

“Đây là những gì chị xứng đáng nhận được,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “sau này cửa hàng chúng ta sẽ mở nhiều hơn, kinh doanh sẽ lớn mạnh hơn, đây là sự đảm bảo cho chị.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Và tôi không ngốc đâu,” Chu Chiêu Chiêu cười tiếp, “tôi dùng cổ phần này để giữ chân chị, không để người khác lôi kéo chị đi mất.”

Vương Diễm Bình cười, “Em biết rồi à?”

Đúng là có người từng đến cửa hàng dụ dỗ cô, hứa hẹn lương cao hơn, thậm chí còn tăng thêm nếu cô đồng ý.

Có kẻ còn gieo rắc mâu thuẫn giữa cô và Chu Chiêu Chiêu, nói rằng cô đóng góp nhiều cho cửa hàng nhưng chỉ nhận đồng lương ít ỏi, tiền đều vào tay Chu Chiêu Chiêu, thật không công bằng.

Nhưng chỉ có Vương Diễm Bình hiểu rằng, không có Chu Chiêu Chiêu thì không có cô ngày hôm nay.

Làm người không thể vô ơn như vậy.

Giữa cô và Chu Chiêu Chiêu, không phải là chuyện tiền bạc.

Nhưng giờ đây, nhìn bản hợp đồng trước mặt, mắt Vương Diễm Bình lại cay cay, “20% là quá nhiều, tôi không thể nhận.”

“Chị nghe tôi nói,” Chu Chiêu Chiêu đẩy hợp đồng vào tay cô, “chúng ta sẽ cùng nhau kiếm thật nhiều tiền trong tương lai.”

“Mở cửa hàng ở khắp các thành phố, sau đó mua nhà ở mỗi nơi, muốn sống ở đâu cũng được.”

“Em này...” Vương Diễm Bình vừa buồn cười vừa cảm động, nhưng cô không phải người khách sáo, “Được rồi, tôi ký đây.”

“Vậy mới đúng chứ,” Chu Chiêu Chiêu đưa tay ra, “Chị Diễm Bình, hợp tác vui vẻ, cùng nhau kiếm thật nhiều tiền.”

“Cùng nhau kiếm thật nhiều tiền,” Vương Diễm Bình nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, cười đáp.

Dù lúc này Vương Diễm Bình chưa hình dung được “thật nhiều tiền” là bao nhiêu, nhưng cô biết rằng, chỉ cần đi theo Chu Chiêu Chiêu, nhất định sẽ không sai.

Nhớ lại ngày đầu mở cửa hàng gà rán, nhiều người không tin họ có thể cạnh tranh với KFC.

Họ cho rằng Chu Chính Văn chỉ tạo việc làm cho con gái mình mà thôi.

Nhưng giờ đây, cửa hàng của họ đã trở thành khách hàng lớn của trại gà Chu Chính Văn.

Mãi sau này, khi nhớ lại những lời Chu Chiêu Chiêu từng nói, Vương Diễm Bình mới thấm thía ý nghĩa thực sự.

“À, chị và anh Hạo Đông thế nào rồi?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Tôi về đến giờ chưa gặp anh ấy.”

“Vẫn như cũ,” Vương Diễm Bình thần sắc trầm xuống.

“Có chuyện gì sao?” Chu Chiêu Chiêu nhìn biểu hiện của cô liền đoán ra, “Lúc tôi đi hai người vẫn ổn mà?”

Ban đầu, Vương Diễm Bình không đồng ý, vừa trải qua chuyện với Chu Đại Chí, cô chỉ muốn tập trung làm việc và nuôi con khôn lớn.

Nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, cô không ngờ Chu Hạo Đông lại có tình cảm với một người phụ nữ đã ly hôn như cô.

Lúc đó, Vương Diễm Bình cũng từ chối và nói rõ với anh rằng cô không muốn kết hôn lần nữa, không muốn con mình có bố dượng.

Nhưng vấn đề là, con gái cô, Vương Hân Nhiên, lại rất thích Chu Hạo Đông.

Vương Hân Nhiên là tên mới cô đặt cho con gái khi làm lại giấy khai sinh.

Con gái cô không còn liên quan gì đến nhà họ Chu, từ nay về sau sẽ mang họ Vương.

Cô tưởng rằng từ chối Chu Hạo Đông, anh sẽ lùi bước, nhưng không ngờ anh vẫn kiên trì.

Anh đối xử với cô và con gái như trước, không quá nhiệt tình, nhưng luôn quan tâm đúng mực.

Hơn một năm qua, trái tim cứng rắn của Vương Diễm Bình cũng dần mềm lại.

Nhưng không biết ai đó đã tiết lộ chuyện Chu Hạo Đông theo đuổi cô.

Tin đồn lan về làng.

Vốn dĩ, mẹ Chu Hạo Đông chỉ mong con trai chịu kết hôn, ai cũng được.

Ban đầu, bà còn khá hài lòng với Vương Diễm Bình, vì hồi cô còn là thanh niên xung phong, bà Thẩm Hồng Quyên đã rất quý cô.

Nếu Vương Diễm Bình chưa từng lấy Chu Đại Chí, có lẽ bà đã đồng ý cho con trai cưới cô.

Nhưng Vương Diễm Bình đã từng kết hôn, lại có con riêng, chuyện này trở nên phức tạp.

Biết đâu sau này cô không sinh con nữa, vậy nhà họ Chu không phải tuyệt tự sao?

Chương 431

DTV-EBOOK

Ban đầu, Thẩm Hồng Quyên tỏ ra khá cởi mở, nhưng không biết ai đã thổi phồng chuyện vào tai bà, khiến sau đó bà trở nên phản đối.

Nhưng Thẩm Hồng Quyên hiểu rõ tính cách con trai mình. Bề ngoài, Chu Hạo Đông rất hiếu thảo, nhưng bên trong lại cực kỳ kiên định.

Bà không dám trực tiếp phản đối chuyện của anh và Vương Diễm Bình, chỉ có thể tìm cách gặp Vương Diễm Bình.

Nhưng từ khi lên tỉnh thành, Vương Diễm Bình chưa một lần quay về làng. Thẩm Hồng Quyên có sốt ruột cũng đành bất lực.

Mãi đến lần Vương Diễm Bình về chuyển hộ khẩu cho con gái, bà mới có cơ hội gặp mặt.

Là một người góa bụa, Thẩm Hồng Quyên hiểu rõ nỗi vất vả của một phụ nữ đơn thân nuôi con, nên lời lẽ của bà cũng khéo léo, không quá gay gắt.

“Bà ấy vốn là người lương thiện,” Vương Diễm Bình cười nói, “Tôi hiểu được tấm lòng của một người mẹ.”

Dù bà không nói lời khó nghe nào, Vương Diễm Bình có thể thông cảm nhưng không thể chấp nhận.

...

...

“Vì vậy, tôi đã nói rõ với Chu Hạo Đông, tôi sẽ không kết hôn,” Vương Diễm Bình nói, “Dù sau này có gặp người muốn kết hôn, tôi cũng sẽ không sinh con nữa.”

“Nếu anh ấy có thể chấp nhận chỉ có Hân Hân là con duy nhất, tôi sẽ đồng ý.”

Nhưng rõ ràng, Chu Hạo Đông không thể đáp ứng điều này.

Dù anh có đồng ý, Thẩm Hồng Quyên cũng sẽ không bao giờ gật đầu.

Chu Chiêu Chiêu vỗ nhẹ tay cô, “Anh Hạo Đông...”

“Tôi biết,” Vương Diễm Bình quay đi lau khóe mắt, nở một nụ cười, “Anh ấy rất tốt, chỉ là chúng tôi không hợp.”

“Có lẽ... vẫn còn cách khác,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Để tôi nói chuyện với bác Thẩm...”

“Không cần,” Vương Diễm Bình ngắt lời, “Dù bà ấy miễn cưỡng đồng ý, liệu sau này có chấp nhận việc tôi không sinh con không?”

Chắc chắn là không.

Chu Chiêu Chiêu không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng: “Nếu cần giúp đỡ, cứ nói với tôi.”

“Yên tâm, tôi sẽ không khách sáo đâu,” Vương Diễm Bình cười đáp.

“Nếu anh Hạo Đông không giải quyết được, tôi cũng sẽ không đứng về phía anh,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chị xứng đáng với điều tốt đẹp hơn.”

Dù Chu Hạo Đông là người tốt, nhưng nếu thực sự muốn đến với Vương Diễm Bình, trước tiên phải giải quyết ổn thỏa chuyện gia đình.

Nếu ngay cả Thẩm Hồng Quyên cũng không thuyết phục được, anh không có tư cách yêu cô.

Thời gian gần đây, Chu Hạo Đông không đến tìm Vương Diễm Bình, chính là để xử lý chuyện này.

Anh chỉ biết chuyện Thẩm Hồng Quyên gặp Vương Diễm Bình sau đó.

Dù rất tức giận, anh không có lý do để trách mẹ.

Nhưng điều đó không có nghĩa anh từ bỏ Vương Diễm Bình. Nếu làm vậy, anh không xứng đáng nói đến hai chữ “yêu thương”.

“Là con thích cô ấy, cũng là con theo đuổi cô ấy,” Chu Hạo Đông nói với Thẩm Hồng Quyên, “Những lời mẹ nói, cô ấy đã nói với con từ lâu rồi. Chúng con không hợp nhau.”

Thẩm Hồng Quyên: “...”

“Từ ngày đầu biết con có ý đó, cô ấy đã nói rõ, chúng con không thể đến với nhau,” Chu Hạo Đông bình thản nói, “Nhưng con thích cô ấy.”

“Mẹ,” anh ngăn bà lại khi thấy bà định nói gì đó, “Con hiểu mẹ muốn nói gì, con biết tất cả.”

“Nhưng...” Anh dừng lại, nhìn thẳng vào mắt bà, “Con thích cô ấy, không thể kiềm chế được.”

Yêu rồi, mọi lý lẽ đều trở nên vô nghĩa!

“...Tội nghiệp quá,” Thẩm Hồng Quyên khóc nói, “Con không kiềm chế được, nếu con cưới cô ấy, người

làng sẽ nhìn nhà mình thế nào?”

“Diễm Bình đã nói rõ, cô ấy sợ con có bố dượng nên không muốn kết hôn, dù có kết hôn cũng sẽ không sinh con.”

“Con muốn nhà họ Chu tuyệt tự sao?” Bà gào lên.

“Người làng nghĩ gì kệ họ,” Chu Hạo Đông lạnh lùng nói, “Sống là sống cho mình, không phải sống vì ánh mắt người khác.”

“Nếu mẹ không thoả mái, con đã mua nhà ở tỉnh thành, chúng ta có thể chuyển lên đó,” anh nói, “Khỏi phải nghe họ xì xào.”

Về chuyện con cái, Chu Hạo Đông định nói, nhưng thấy sắc mặt mẹ không tốt, đành thở dài.

Thôi, để sau này tính tiếp.

“Con đi đi, mẹ không muốn nhìn thấy con nữa,” Thẩm Hồng Quyên nói.

Nhìn thấy con là bà lại thấy đau lòng!

Con trai đã tính toán đường lui kỹ càng như vậy, bà càng thấy bất lực.

“Mẹ đừng tìm cô ấy nữa,” Chu Hạo Đông nói trước khi ra cửa, “Là lỗi của con, không liên quan gì đến cô ấy.”

Thẩm Hồng Quyên: “...”

Bà muốn mắng, nhưng không biết mắng ai.

Vương Diễm Bình đã nói rõ: “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn với con trai bà. Bà yên tâm, tôi sẽ nói rõ lại với Hạo Đông.”

Đứa con do mình sinh ra, giờ lại khiến bà đau lòng!

Hiểu hết mọi lẽ, nhưng không thể tự kiềm chế được.

Thẩm Hồng Quyên ngồi trong nhà tức giận, còn Chu Hạo Đông đã đến trại gà.

Sau khi anh đi, bà cũng đứng dậy, quyết không để con trai tự ý hành động.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bà phải nghĩ cách.

Bà sẽ tìm bà mối trong làng, xem quanh đây có cô gái nào tốt, có học thức, có thể khiến Chu Hạo Đông chú ý.

Tại sao Thẩm Hồng Quyên lại thay đổi thái độ?

Thực ra cũng liên quan đến Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình.

Từ khi cửa hàng của Chu Chiêu Chiêu ở tỉnh thành làm ăn phát đạt, Chu Hạo Đông được Chu Chính Văn trọng dụng, phụ trách việc giao hàng lên tỉnh.

Sau này, một phân xưởng g.i.ế.c mổ gà được xây dựng, cũng do Chu Hạo Đông quản lý.

Khi Chu Chiêu Chiêu sinh con, Chu Chính Văn lên căn cứ thăm, mọi việc ở trại gà đều do Chu Hạo Đông xử lý, Diêu Trúc Mai cũng không can thiệp được.

Chu Hạo Đông đã trở thành nhân vật số hai của trại gà.

Đương nhiên, địa vị của anh cũng tăng lên.

Trước đây, người ta chê anh con nhà nghèo, mẹ góa con cô. Nhưng từ sau Tết, Chu Hạo Đông phá nhà cũ, xây ba gian nhà hai tầng khang trang.

Trong làng, chỉ có nhà Chu Chính Văn và nhà họ Ngô làm nghề xây dựng mới có nhà đẹp như vậy.

Chu Hạo Đông trở thành tâm điểm chú ý.

Không chỉ trong làng, khắp mười dặm xung quanh, anh trở thành chàng rể lý tưởng trong mắt các bà mẹ.

Đẹp trai, có năng lực, tính tình lại tốt, ai chẳng muốn có con rể như vậy?

Những người làm mối xếp hàng dài trước cửa nhà Chu Hạo Đông.

Nhưng... tất cả đều bị anh từ chối với lý do quá bận.

Trước đây, Thẩm Hồng Quyên cũng sốt ruột, nhưng tin tưởng con trai biết điều. Giờ đây, bà không thể khoanh tay đứng nhìn nữa.

Bà không tin, những cô gái trẻ đẹp, có học thức lại không bằng một người đã ly hôn như Vương Diễm Bình?

Còn Chu Chiêu Chiêu thì nói với Vương Diễm Bình: “Chị giỏi giang, giàu có, lo gì không tìm được đàn ông tốt?”

“Đúng, kiếm tiền quan trọng hơn!” Vương Diễm Bình gạt đi nỗi buồn, tràn đầy quyết tâm trở lại.

Chương 432

DTV-EBOOK

Việc tìm mặt bằng không thể nóng vội được, nhưng nhìn lượng người qua lại ở Đông Đại Lộ, Chu Chiêu Chiêu tính sơ qua trong đầu, nếu mở cửa hàng ở đây, số tiền kiếm được mỗi ngày có lẽ bằng tổng doanh thu của hai cửa hàng kia cộng lại.

Nóng lòng quá đi mất.

Tiếc là mãi không tìm được chủ nhà, biết làm sao bây giờ?

“Mấy cô có thể đến phòng quản lý nhà đất hỏi thử,” chủ một cửa hàng bên cạnh góp ý, “Biết đâu bên đó có thông tin của chủ nhà.”

Câu nói như gáo nước lạnh dội vào mặt khiến cô bừng tỉnh.

Chu Chiêu Chiêu vỗ trán một cái.

Tranh thủ lúc phòng quản lý nhà đất chưa tan làm, cô và Vương Diễm Bình hối hả chạy đến.

Ai ngờ tới nơi, nhân viên tra cứu xong lắc đầu: “Xin lỗi, thông tin chủ nhà không được tiết lộ.”

Lại còn có chuyện này?

...

...

Chu Chiêu Chiêu đứng c.h.ế.t trân tại chỗ: “Đồng chí, chúng tôi thực sự rất muốn thuê mặt bằng này, đồng chí có thể thông cảm giúp được không?”

“Chuyện này...” Nhân viên do dự một chút nói, “Không phải tôi không muốn giúp, nhưng danh tính chủ nhà hơi đặc biệt.”

“Nhưng nghe đồng nghiệp nói hai ngày nữa họ sẽ làm thủ tục chuyển nhượng,” người này tiếp tục, “Hay các cô đợi vài ngày nữa quay lại hỏi thử?”

Đành phải như vậy thôi.

“Thật là ghen tị,” vừa bước ra khỏi cửa phòng quản lý nhà đất, Chu Chiêu Chiêu thèm thuồng nói, “Giá mà có được một mặt bằng như vậy thì tốt biết mấy.”

Dù không kinh doanh, chỉ cần cho thuê lại mỗi năm cũng đủ sống thoải mái rồi.

“Em này,” Vương Diễm Bình bật cười, “Sao em cứ thích mua nhà thế?”

Hai cửa hàng gần trường vừa nghe chủ nhà muốn bán, cô không chần chừ lập tức làm thủ tục chuyển nhượng.

Sau này có dự án nhà mới xây, cô không chỉ mua cho mình mà còn khuyên Vương Diễm Bình mua theo.

Tuy nhiên, Vương Diễm Bình rất hài lòng với căn nhà này.

“Cửa hàng gần trường là do chúng ta may mắn,” Chu Chiêu Chiêu thở dài nói, “Mặt bằng ở Đông Đại Lộ trừ khi chủ nhà gốc gác mới chịu bán.”

Đây là trung tâm tỉnh thành, dù là hiện tại hay tương lai đều là vị trí vàng.

Vì vậy cô mới thèm thuồng như vậy.

“Bên đó vẫn chưa có tin tức gì sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Vương Diễm Bình.

“Vẫn chưa,” Vương Diễm Bình đáp, “Hay là chúng ta hỏi nhầm người, ngày mai tôi sẽ đi tìm hiểu thêm.”

“Được,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Ngày mai tôi hỏi anh trai tôi.”

Dương Duy Khôn có quan hệ rộng trong lĩnh vực này.

Ai ngờ chưa kịp hỏi Dương Duy Khôn, điện thoại của anh đã gọi tới.

Đây là lần đầu tiên Chu Chiêu Chiêu đến văn phòng của Dương Duy Khôn, cảm giác khác hẳn so với hình dung về một cơ quan nhà nước.

Nhưng tổng thể vẫn toát lên vẻ nghiêm túc, chặt chẽ.

Khiến Chu Chiêu Chiêu cũng cảm thấy hơi căng thẳng.

Dương Duy Khôn nhìn cô không nhịn được cười: “Lần đầu tiên thấy em như vậy đấy.”

Anh rót cho cô một ly nước: “Mấy đứa nhỏ thế nào rồi?”

“Đều khỏe cả,” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, sau đó hỏi, “Anh tìm em có chuyện gì tốt thế?”

“Sao em biết là chuyện tốt?” Dương Duy Khôn cười hỏi.

“Trực giác,” Chu Chiêu Chiêu đáp.

Dương Duy Khôn không vội nói chuyện chính, mà nhắc đến một việc khác: “Từ khi mở cửa hàng, chị dâu em thay đổi rất nhiều, cảm ơn em, Chiêu Chiêu.”

“Là người một nhà, em cũng không giúp gì nhiều, tất cả là do tay nghề của chị dâu giỏi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“Chị dâu hai có đến tìm em không?” Dương Duy Khôn hỏi.

Chu Chiêu Chiêu giật mình, chợt hiểu ra: “Chẳng lẽ hôm đó chị ấy đến chỗ em sau khi gặp chị dâu cả?”

Vậy là hợp lý rồi.

“Ừ, đòi chị dâu cả bán công thức cho cô ta,” Dương Duy Khôn cười nói.

“Thế chị dâu cả có cho không?” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột hỏi, “Công việc của chị dâu hai ổn định thế, sao lại đòi công thức?”

“Cho nhà mẹ đẻ,” Dương Duy Khôn lắc đầu, “Chị dâu cả không cho.”

Chu Chiêu Chiêu thở phào nhẹ nhõm: “May quá.”

“Nhà mẹ đẻ chị ấy không dễ chơi đâu,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nấu ăn cũng cần có năng khiếu.”

“Dù cùng một công thức nhưng mỗi người làm sẽ cho hương vị khác nhau,” cô tiếp tục, “Cho xong rồi rước họa vào thân thì khổ.”

Chị dâu của Lưu Quyên Hảo, Chu Chiêu Chiêu từng gặp, nấu ăn dở tệ nhưng tính toán thì rất giỏi.

Cộng thêm mẹ của Lưu Quyên Hảo, cả nhà đó mưu mẹo nhiều như tổ ong vò vẽ.

Sau này kinh doanh không được như Triệu Vịnh Mai, chẳng phải sẽ quay sang gây sự?

Chu Chiêu Chiêu thậm chí có thể đoán được họ sẽ nói gì.

Cho rằng Triệu Vịnh Mai giấu nghề, không đưa công thức thật.

Vì vậy, tốt nhất là đừng cho ngay từ đầu.

“Chị dâu cả giờ thay đổi nhiều lắm,” Dương Duy Khôn mỉm cười nói, “Anh không nói lời cảm ơn nữa, em xem cái này đi.”

“Trung tâm thương mại?” Chu Chiêu Chiêu hào hứng reo lên, “Cuối cùng cũng có tin tức rồi.”

Dương Duy Khôn ngạc nhiên nhìn cô, Chu Chiêu Chiêu giải thích: “Trước em nghe loáng thoáng, cứ chờ mãi mà không thấy động tĩnh gì.”

“Anh,” Chu Chiêu Chiêu hạ giọng hỏi, “Có thể mua được mấy gian mặt bằng?”

“Mấy gian?” Dương Duy Khôn tròn mắt nhìn cô, “Em còn định mua nhiều thế?”

“Loại cửa hàng này đương nhiên mua càng nhiều càng tốt,” Chu Chiêu Chiêu xấu hổ nói, “Dù sau này không kinh doanh, cho thuê lấy tiền cũng sướng.”

Dương Duy Khôn bật cười: “Em có tầm nhìn đấy.”

Khi dự án này mới được đề xuất, nhiều người phản đối, lo ngại xây xong không ai mua.

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu thẳng thừng hỏi có thể mua mấy gian?

“Xem ra kiếm được không ít tiền nhỉ,” Dương Duy Khôn trêu chọc.

“Cũng không nhiều lắm, chỉ là... em thích mua nhà thôi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Anh nhẫn nại dẫu cả một tiếng, nếu có thể cũng nên mua một gian, dù không dùng để cho thuê cũng được.”

“Được, anh sẽ nói với chị dâu cả,” Dương Duy Khôn gật đầu, “Nhưng cũng không mua nhiều được.”

“Sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Mỗi người chỉ được mua một gian mặt bằng thôi,” Dương Duy Khôn giải thích.

“Hehe,” Chu Chiêu Chiêu cười khẽ, nói nhỏ, “Cách là do người nghĩ ra, lúc đó nhờ người khác xếp hàng mua hộ là được.”

Sau đó dùng giấy tờ của cô để đứng tên là xong.

Dương Duy Khôn phì cười, chỉ vào cô nói: “Cái đầu em này... phản ứng nhanh thật!”

Ý tưởng này trước đây họ cũng bàn qua, nhưng phải một lúc sau mới nghĩ ra, vậy mà Chu Chiêu Chiêu không cần suy nghĩ đã nói ngay.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cái đầu này đúng là sinh ra để làm kinh doanh.

“Thôi được, em đã biết thì anh cũng không cần dặn dò gì thêm,” anh chỉ vào bản vẽ các gian hàng nói, “Em xem qua trước, trong lòng có số liệu đi.”

“Có thể đặt trước không?” Chu Chiêu Chiêu cười hỏi.

Dương Duy Khôn lắc đầu: “Em này em, cái gì cũng tính toán hết rồi.”

Anh có hai suất, cho cô một suất rồi xem Triệu Vịnh Mai có muốn mua không.

Nhưng giờ Chu Chiêu Chiêu muốn mua nhiều, anh phải đi hỏi thêm suất của người khác mới được.

Chương 433

DTV-EBOOK

Mãi đến khi Chu Chiêu Chiêu rời đi, Dương Duy Khôn vẫn cảm thấy hình như quên chưa nói gì đó với cô.

Cụ thể là chuyện gì nhỉ?

Anh vỗ trán một cái, thôi kệ, để Dương Duy Lực tự nói với cô ấy vậy, coi như là một bất ngờ.

“Anh Khôn, cô gái lúc nãy là ai vậy?” Một đồng nghiệp dưới quyền tò mò hỏi, “Em nghe cô ấy gọi anh là anh trai?”

Xinh đẹp lại có khí chất thế kia, từ khi nào Dương Duy Khôn có một người em dâu tuyệt vời như vậy?

“À,” Dương Duy Khôn liếc nhìn anh ta, bình thản nói, “Là em dâu tôi.”

Em dâu?

Vậy không phải là vợ của Dương Duy Lực sao?

Người đồng nghiệp bỗng thấy chua xót, một kẻ lạnh lùng vô tình như Dương Duy Lực mà cũng cưới được vợ xinh thế này.

...

...

Đáng thương cho Phùng Tuấn Vỹ này, dù ngoại hình không đẹp bằng Dương Duy Lực, nhưng tính tình tốt, lại có công việc ổn định.

Vậy mà tìm một người vừa ý sao khó thế?

Vừa mới thích một cô, đã có chủ rồi.

Cùng là bạn học cũ, sao khoảng cách lại lớn thế nhỉ?

“Anh bỏ cái ý định đó đi,” Dương Duy Khôn mỉm cười nói, “Gấp gáp quá không tốt đâu.”

“VẬY... cô ấy có chị em gái nào chưa lập gia đình không?” Phùng Tuấn Vỹ hy vọng hỏi.

“Không có,” Dương Duy Khôn lắc đầu, “Đừng sốt ruột, duyên phận đến sẽ rất nhanh thôi.”

Chu Chiêu Chiêu không hề biết chuyện này, từ văn phòng Dương Duy Khôn bước ra, cô hào hứng đi tìm Vương Diễm Bình.

“Chúng ta kiểm tra lại sổ tiền hiện có đi,” cô vui vẻ nói, “Tôi muốn mua mặt bằng.”

Không chỉ mình cô mua, cô còn định rủ Chu Chính Văn cùng mua.

Dù sao sau này cho thuê cũng có lời.

Khi gọi điện về, Diêu Trúc Mai cũng có mặt, nghe Chu Chiêu Chiêu nói muốn mua mặt bằng liền không vui: “Mua mặt bằng làm gì, phí tiền.”

Lại còn nói thêm: “Rốt cuộc con bé vẫn nhòm ngó tài sản của trại gà nhà mình.”

Vừa dứt lời, chiếc cốc trên tay Chu Chính Văn đã rơi xuống đất vỡ tan.

“Anh làm gì thế?” Diêu Trúc Mai giật mình, “Sao lại đập cốc nữa? Cái cốc này là do Mẫn... mới mua đấy.”

Mấy hôm trước Chu Chiêu Chiêu về bà không đi đón, Chu Chính Văn về liền nổi giận đùng đùng, đập vỡ cốc.

Cái cốc này rất khó mua, bà vất vả lắm mới xin được một chiếc nữa, giờ lại vỡ rồi.

“Chiêu Chiêu là con gái tôi, tài sản của tôi đương nhiên có phần của nó,” Chu Chính Văn lạnh lùng nói, “Chiều hôm qua em đi đâu?”

“Em... em đi đâu được?” Diêu Trúc Mai tránh ánh mắt của chồng, “Chỉ đi dạo một chút thôi.”

“Con gái lấy chồng như nước đổ đi, nó đã xuất giá rồi, của hồi môn cho nhiều thế, cửa hàng gà rán cũng mở cho nó, nó còn muốn gì nữa?” Diêu Trúc Mai nói.

Chu Chính Văn chỉ vào bà, tức đến mức không thốt nên lời.

Đột nhiên, một cơn đau nhói ở n.g.ự.c khiến ông ôm ngực, không nói được gì.

“Ông già ơi,” Diêu Trúc Mai hoảng hốt đỡ ông, vỗ vỗ ngực, “Ông không được có chuyện gì mà bỏ mẹ con tôi lại đây.”

Chu Chính Văn: “...”

Thật sự muốn tức c.h.ế.t vì bà vợ này.

May lúc đó Chu Hạo Đông từ ngoài về, nghe tiếng Diêu Trúc Mai vội chạy vào.

“Chú, chú sao thế?” Thấy Chu Chính Văn ôm ngực, còn Diêu Trúc Mai đang vỗ n.g.ự.c cho ông, anh vội

nói, “Để chú nằm xuống đã, thím đi lấy chút nước cho chú uống.”

Diêu Trúc Mai hoảng hốt gật đầu: “Ừ, ông xem, cái cốc tốt thế mà ông lại đập vỡ.”

Nếu không giờ đã có nước cho ông uống ngay rồi.

Vội vàng đi lấy nước cho Chu Chính Văn uống, sắc mặt ông mới đỡ hơn.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Em ra ngoài đi,” ông nói với Diêu Trúc Mai.

Sợ bà ở đây thêm sẽ khiến ông tức c.h.ế.t mất.

“Ông già, sao ông lại thế?” Diêu Trúc Mai cũng tức giận, “Em chỉ nói thật thôi mà.”

“Cút ngay!” Chu Chính Văn không nhịn được nữa, quát lên.

Diêu Trúc Mai: “...”

Liếc nhìn Chu Hạo Đông, bà nói: “Được rồi, tôi đi đây.”

Quả nhiên, Chu Chính Văn vẫn không tin tưởng bà, đối xử với Chu Hạo Đông - một người ngoài còn tốt hơn vợ mình.

Diêu Trúc Mai tức giận vô cùng.

“Chú, chú thấy thế nào rồi?” Chu Hạo Đông lo lắng hỏi, mồ hôi lấm tấm trên trán, “Chúng ta nên đến bệnh viện kiểm tra.”

“Không sao, chỉ là tức quá thôi,” Chu Chính Văn lắc đầu, định ngồi dậy nhưng vừa động dậy đã đau lại phải nằm xuống.

“Không được ạ,” Chu Hạo Đông kiên quyết nói, “Nếu chú không đi bệnh viện, em sẽ gọi Chiêu Chiêu về đưa chú đi.”

“Đừng,” Chu Chính Văn vội ngăn lại, “Đừng gọi nó, giờ nó phải chăm ba đứa nhỏ đủ mệt rồi.”

“Vậy thì đi,” Chu Hạo Đông nói, “Em đưa chú đến bệnh viện ngay.”

Chu Chính Văn: “...”

“Được, đi với cháu,” ông thở dài, “Nhưng chuyện này đừng nói với Chiêu Chiêu.”

“Đi thôi.” Chu Hạo Đông đương nhiên đồng ý, xe đã đợi sẵn, Chu Chính Văn khoác áo rồi bị anh lôi đi.

Diêu Trúc Mai muốn đi theo nhưng bị chồng từ chối: “Em ở nhà đi.”

Diêu Trúc Mai: “...”

Bà không cố ý làm ông tức, chỉ là... “Tôi là vợ ông mà.”

Bà tức giận quay về nhà.

Mặc kệ!

Ai ngờ sau khi kiểm tra ở bệnh viện, bác sĩ không phát hiện ra vấn đề gì: “Nên lên tỉnh kiểm tra lại.”

Lên tỉnh?

Chu Chính Văn không muốn: “Tôi còn nhiều việc lắm, giờ thấy ổn rồi.”

Bác sĩ đành kê thuốc bổ tim: “Nếu đau tim thì uống cái này.”

“Nhưng tốt nhất vẫn nên lên tỉnh khám,” bác sĩ nhấn mạnh, “Trình độ ở huyện chúng tôi có hạn.”

Ra khỏi bệnh viện, Chu Hạo Đông định nói gì đó nhưng bị Chu Chính Văn ngắt lời: “Chiêu Chiêu gọi về nói trung tâm thương mại sắp mở bán, phải nắm bắt cơ hội này.”

Trước đây Chu Chính Văn chưa từng nghĩ đến chuyện mua nhà ở tỉnh thành.

Ngôi nhà hai tầng ông xây ở quê còn đẹp hơn nhiều căn ở tỉnh.

Nhưng nhìn tình hình giá nhà ở Thượng Hải và Bắc Kinh hai năm gần đây, giá đã bắt đầu tăng.

Vì vậy, nhân lúc giá nhà tỉnh chưa tăng, mua ngay là tốt nhất.

“Các cháu trẻ bây giờ đầu óc nhanh nhạy thật,” Chu Chính Văn cười nói, “Ngày mai chúng ta lên tỉnh.”

Chu Hạo Đông định nhắc đi khám luôn, nhưng Chu Chính Văn đã đoán được ý anh: “Đợi xong việc này, chú sẽ lên tỉnh khám.”

Đành vậy, Chu Hạo Đông không nói thêm gì nữa.

Chương 434

DTV-EBOOK

Những ngày này, Lưu Quyên Hảo tâm trạng chẳng mấy vui vẻ. Cô ta không ngờ Triệu Vịnh Mai lại từ chối đề nghị của mình.

Chẳng phải chỉ cần làm món thịt kho rồi thêm cơm với rau, chan nước sốt lên là xong sao?

Có gì là cao siêu đâu?

Nhưng hôm sau, khi đến cửa hàng của Triệu Vịnh Mai vào giờ ăn, cô ta tận mắt chứng kiến khách đông như thế nào.

Đời sống bây giờ khá hơn trước nhiều, người ta có tiền thì nghĩ cách ăn ngon.

Không tự nấu được thì ra ngoài ăn, các quán nhỏ mọc lên nhiều, giá cả lại phải chăng.

Triệu Vịnh Mai làm ăn rất thật thà, có khách nam ăn thêm cơm lần hai, cô còn chan thêm một muống nước thịt kho.

Hạt cơm thấm đẫm mùi thịt, trộn lên ăn ngon tuyệt.

Vì vậy, khách đến ăn đông là chuyện đương nhiên.

...

...

Nhưng Lưu Quyên Hảo không hiểu điều này, càng không hiểu công sức Triệu Vịnh Mai bỏ ra để tạo nên món thịt kho đặc biệt.

Cô ta chỉ cảm thấy bị từ chối.

“Nhà người ta không cho.”

Mấy ngày sau, chị dâu nhà mẹ đẻ không nhin được, đến hỏi Lưu Quyên Hảo, liền nghe câu trả lời này.

“Gì cơ? Chúng ta trả tiền mà, có phải xin không đâu.”

“Đúng là...” Vương Hồng Mai - chị dâu nhà mẹ đẻ trợn mắt, “Là họ hàng với nhau, giàu lên rồi quên ngay ân tình.”

Lưu Quyên Hảo bực trong lòng, nhưng không thể nói theo lời Vương Hồng Mai được.

“Đó cũng là công sức người ta bỏ ra, trả ít tiền mà muốn lấy đi, đâu dễ dàng thế.”

Wương Hồng Mai tắc lưỡi, “VẬY... em nói xem phải làm sao?”

Bà ta liếc mắt, cười nói:

“Hay em nói chuyện với em dâu kia, xem chúng ta có thể mở cửa hàng gà rán gần trường cháu trai không?”

Gần trường cháu không có đại học, nhưng có trường cấp hai, lượng học sinh đông.

Nếu mở cửa hàng gà rán ở đó, chắc chắn sẽ đắt khách.

Lưu Quyên Hảo cười nhạt, “Cô ta? Chị muốn nói thì chị đi nói, tôi không muốn nói chuyện với cô ta.”

Wương Hồng Mai ngượng ngùng, “Em nói thì mới có trọng lượng, chị nói ai thèm nghe?”

Bà ta là ai chứ? Chu Chiêu Chiêu nào thèm để ý?

“Chị thực sự muốn mở cửa hàng,” Lưu Quyên Hảo nói, “thì tự nghĩ cách đi.”

Vương Hồng Mai: “...”

Nếu có cách, đã không phải nhờ Lưu Quyên Hảo.

“Chị muốn mở cửa hàng cũng vì gia đình,” Vương Hồng Mai thở dài, “Nếu anh nhà chị đứng được, chị đâu phải vất vả thế này.”

Nhắc đến Lưu Phong - anh trai Lưu Quyên Hảo, cô ta im bặt. Năm xưa anh trai vì muốn cô đi học, đã đi trộm đồ bán, bị bắt quả tang.

Thời đó, hình phạt cho tội trộm cắp rất nặng, ghi vào lý lịch rõ ràng.

Với tiền án này, Lưu Phong không thể xin việc tốt.

“Nhà người ta không cho, tôi biết làm sao?” Lưu Quyên Hảo bực bội, “Đúng, anh tôi không giỏi giang, nhưng mấy năm nay cũng không để chị thiếu ăn thiếu mặc.”

“Chị muốn mở cửa hàng thì tự lo, tôi không đi xin họ đâu.” Nói xong, cô bỏ đi.

Vương Hồng Mai tức giận nhưng không làm gì được, vì cả nhà còn nhờ vào cô em chồng này.

Phiêu Vũ Miên Miên

Không làm gì được Lưu Quyên Hảo, tối đó Vương Hồng Mai trút giận lên Lưu Phong.

Lần nào cũng vậy, khi không đạt được mục đích, bà ta hành hạ Lưu Phong, rồi anh ta lại đi năn nỉ em

gái.

Lần này, Lưu Phong vừa đến đã bị Lưu Quyên Hảo từ chối:

“Em cũng không giúp được, anh ạ. Nếu công thức là của chị dâu em, Triệu Vịnh Mai muốn xin, chị ấy có cho không?”

Tất nhiên là không.

Vậy đừng trách nhà người ta.

“Quyên Hảo, thương anh và hai cháu đi,” Lưu Phong khẩn khoản, “Nếu không xong chuyện này, nhà chị còn hành anh, cuộc sống không thể tiếp tục nữa.”

“Được rồi, em biết rồi.” Lưu Quyên Hảo bất đắc dĩ đáp.

“Em gái, anh cảm ơn em.” Lưu Phong cảm động nói.

Lưu Quyên Hảo: “...”

Cô không chịu được cái vẻ này của anh trai.

Tối đó, khi Dương Duy Phong về nhà, hiếm thấy Lưu Quyên Hảo đã chuẩn bị bàn ăn thịnh soạn chờ anh.

“Tiểu Ngư đâu?” Dương Duy Phong không thấy con gái, hỏi.

“Ở nhà ngoại không chịu về.” Lưu Quyên Hảo cười đáp.

Thực ra là cô cố tình để con ở nhà mẹ đẻ.

“Ừ.” Dương Duy Phong mỉm cười, “Lần sau đưa cháu về nhé, cả ngày không gặp nhớ lắm.”

“Hơn nữa, mẹ vợ tuổi đã cao, đêm thường thức giấc không tốt cho sức khỏe.”

“Chỉ một đêm thôi mà,” Lưu Quyên Hảo rót rượu cho anh, “Hai vợ chồng lâu rồi không có không gian riêng.”

“Anh chỉ nghĩ đến con, em ghen đấy.” Cô giả vờ giận dỗi.

“Trong lòng anh luôn là vợ số một.” Dương Duy Phong tán tỉnh vợ rất điêu luyện.

Hai người vừa uống rượu vừa trò chuyện, không khí như quay lại thời mới cưới.

“Anh à, chị dâu và Chiêu Chiêu làm ăn phát đạt quá,” Lưu Quyên Hảo nhân lúc tình cảm, nũng nịu nói, “Hay mình cũng mở cửa hàng như vậy đi?”

“Kinh doanh không dễ đâu, chúng ta yên phận làm công ăn lương thôi.” Dương Duy Phong cười, “Em sợ anh không nuôi nổi hai mẹ con à?”

Không đợi cô nói hết, anh tiếp lời:

“Anh không muốn em vất vả.”

“Em cũng không cần trực tiếp làm,” Lưu Quyên Hảo cười, “Chị dâu nhà em đang thất nghiệp, để chị ấy làm, chúng ta góp vốn...”

“Chị dâu nhà em?” Dương Duy Phong tỉnh rượu ngay, cười nhạt, “Góp vốn? Em định góp kiểu gì? Cô ta muốn mở cửa hàng gì?”

“Giống cửa hàng của chị dâu.” Lưu Quyên Hảo thận trọng nói.

“Chị dâu?” Dương Duy Phong cười, “Vương Hồng Mai không có tay nghề như chị dâu đâu.”

“Em thấy cửa hàng thịt kho của chị dâu có gì ghê gớm đâu,” Lưu Quyên Hảo nói nhỏ, “Anh hỏi anh cả và chị dâu giúp em, xem chúng ta có thể trả tiền...”

“Không được.” Dương Duy Phong ngắt lời, “Trả tiền? Em đang xúc phạm ai vậy?”

“Sao gọi là xúc phạm? Anh nói năng khó nghe quá!” Lưu Quyên Hảo tức giận, “Chẳng qua là cái công thức trả tiền, có gì đáng giá?”

“Ngày xưa Triệu Vĩnh Mai đáng thương thế, anh cả còn không thèm nhìn, nếu không phải em...”

“Anh cả chưa bao giờ coi thường chị dâu! Nếu không phải em thì sao?” Dương Duy Phong lạnh lùng nhìn cô, “Em say rồi.”

“Anh đi đón con về.” Anh đứng dậy mặc áo, “Mẹ vợ tuổi cao rồi, đừng làm phiền bà ấy nữa.”

Lưu Quyên Hảo: “...”

Chương 435

DTV-EBOOK

Lưu Quyên Hảo biết rõ Dương Duy Phong đã đón con về lúc nào, nhưng cô tức giận nằm trên giường không nhúc nhích.

Vốn định chờ Dương Duy Phong vào xin lỗi, nào ngờ anh dỗ con ngủ rồi cũng thiếp đi, chẳng bước chân vào phòng cô.

Tức quá, Lưu Quyên Hảo khóc thút thít suốt đêm.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mắt sưng húp như hai quả táo tàu. Dương Duy Phong đặt bát cháo lên bàn, thở dài nắm tay cô ngồi xuống:

“Em thấy mình như vậy có đúng không...?”

“Chị dâu khó khăn lắm mới tìm được kế sinh nhai, chưa kiếm được bao nhiêu tiền mà em đã mở miệng xin bí quyết, hợp lý sao?”

“Chúng em có xin không...”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Dừng ngay cái giọng đó lại,” Dương Duy Phong lạnh mặt nói, “Bình thường em lấy lương mình phụ gia đình, anh không nói gì.”

“Nhưng chuyện cửa hàng thịt kho của chị dâu, hay tiệm gà rán của Chiêu Chiêu, không bàn đến.” Anh nghiêm giọng, “Chị dâu nhà em muốn mở cửa hàng thì tự lo, thiếu tiền anh chị giúp đỡ chút cũng được.”

“Nếu để anh biết em đi hỏi chị dâu hoặc Chiêu Chiêu...” Dương Duy Phong dừng lại, “Em tự suy nghĩ kỹ đi.”

...

...

Lưu Quyên Hảo lại rơi nước mắt.

Đây là lần đầu tiên sau bao năm kết hôn, Dương Duy Phong lạnh lùng nói những lời nặng nề như vậy.

Cô vừa tủi thân vừa sợ hãi, không dám cãi lại.

“Tối qua là anh sai, không nên bỏ em ở nhà đi đón con,” Dương Duy Phong dịu giọng, “Anh xin lỗi em.”

Lưu Quyên Hảo bĩu môi gật đầu.

“Chỉ là những lời em nói về anh chị dâu, sau này đừng nhắc đến nữa.” Anh thở dài, “Tình cảm của anh chị ấy, em không hiểu đâu.”

Người anh trai đó anh hiểu rõ, nếu không yêu sao có thể sinh hai đứa con?

Chỉ là mỗi người có cách thể hiện tình cảm khác nhau.

“Em biết rồi.” Lưu Quyên Hảo gật đầu.

Dù không hoàn toàn đồng ý, nhưng cô hiểu mình sai khi bàn chuyện nhà anh chị dâu.

Buổi sáng, Lưu Quyên Hảo đi làm, trưa về nhà mẹ để kể lại sự việc.

“Tưởng Dương Duy Phong yêu em đến mức nào,” Vương Hồng Mai cười nhạt, “hóa ra cũng chỉ có vậy.”

“Chị không cần nói móc ngoáy,” Lưu Quyên Hảo lạnh giọng, “Dương Duy Phong còn nói nếu nhà chị muốn tự mở cửa hàng, có thể cho vay một ít vốn.”

“Nhưng chị đã nói vậy rồi thì thôi vậy.” Cô nói tiếp, “Có sức đến đâu làm đến đó, đừng thèm muốn của người khác.”

Vương Hồng Mai đỏ mặt tía tai.

Nhưng bà ta cũng khôn ngoan, biết gia đình còn nhờ vào Lưu Quyên Hảo, nếu làm mất lòng cô ta thì khổ.

Không mở được cửa hàng thì thôi!

Bà ta không tin Triệu Vịnh Mai làm được mà mình lại không làm nổi!

Lưu Quyên Hảo bước ra khỏi nhà mẹ đẻ với vẻ mặt giận dữ. Trong khi đó, Chu Chiêu Chiêu đang cùng Chu Chính Văn xếp hàng chờ bốc thăm.

Hôm nay cô không chỉ kéo được Chu Chính Văn, mà còn lôi cả Triệu Vịnh Mai đi theo.

Cửa hàng của Triệu Vịnh Mai mới mở, tiền không đủ, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu thuyết phục đi lấy số trước, còn tiền có thể vay mượn.

Cơ hội tốt như thế này, bỏ lỡ sẽ không còn.

Khiến Chu Chiêu Chiêu vui mừng là bên cạnh trung tâm thương mại còn có một con phố ẩm thực.

Nghĩ đến tương lai nơi đây sẽ trở thành chợ đầu mối lớn nhất vùng Tây Bắc, lượng người qua lại đông đúc, cô càng háo hức.

Mở cửa hàng ở đây chắc chắn sẽ đắt khách.

Thời đại này không thiếu người thông minh, Chu Chính Văn còn gặp cả bạn làm ăn ở đây.

Xem ra họ cũng nhận được tin tức đến mua cửa hàng.

“Không ngờ Chu đệ cũng tới.” Người kia chào hỏi.

Chu Chính Văn cười: “Con gái tôi cứ kéo tôi đi.”

Nói vậy nhưng giọng đầy tự hào.

Người kia biết tính Chu Chính Văn hay khoe con gái, giơ ngón tay cái: “Cô bé có tầm nhìn đấy.”

“Chú khen rồi.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp.

Giây phút căng thẳng đã đến, mua cửa hàng không phải cứ có tiền là được.

Phải có suất mua.

Nhờ Dương Duy Khôn, Chu Chiêu Chiêu có mấy suất trong tay, giờ chỉ xem vận may thế nào.

Bởi người đến mua cửa hàng đều hoặc có tiền hoặc có quan hệ.

Vị trí đẹp có hạn, chia cho ai cũng mất lòng, chi bằng để may rủi, ai trúng thì được.

“Chị Chiêu Chiêu,” nhân viên Tống Bảo Khiết lo lắng hỏi, “Nếu em bốc trúng chỗ xấu thì sao?”

Cô gái quê này có nhiều chị em, bố mẹ không thương, suýt bị bán cho lão đàn ông làm vợ.

Tống Bảo Khiết không chịu, bí mật tố cáo bố mình với Hội Phụ nữ huyện.

Sự việc âm ỉ, kết quả là cô cắt đứt quan hệ với bố.

Không thể ở quê, cô một mình lên tỉnh kiếm việc.

Nhưng công việc thành phố đâu dễ tìm.

Lại còn bị mất trộm số tiền ít ỏi, suýt nữa phải đi móc thùng rác.

May mắn gặp được Chu Chiêu Chiêu khi ngất xỉu, được cô đưa về cửa hàng cho ăn.

Từ đó, cô gái xem Chu Chiêu Chiêu như ân nhân cứu mạng.

Không chỉ cho ăn, còn cho việc làm, giờ lại dẫn đi xem thế giới bên ngoài.

Thấy đông người như vậy, Tống Bảo Khiết lo lắng xoa xoa tay.

“Em cũng hồi hộp quá.” Một nhân viên khác đi cùng cũng nói.

“Đừng sợ.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Bốc trúng chỗ nào cũng tốt cả, được chỗ nào hay chỗ đó.”

Những cửa hàng này sau này đều có giá trị.

Cô đem người đi cùng vì mỗi người chỉ được mua một cửa hàng, bốc một lần.

Chu Chiêu Chiêu đến sớm, xếp hàng khá gần đầu.

Người trước có kẻ vui mừng, kẻ tiếc nuối, có chỗ đẹp có chỗ xấu.

Nhưng vị trí Chu Chiêu Chiêu mong muốn vẫn chưa bị lấy mất.

Tống Bảo Khiết may mắn bốc trúng một cửa hàng tốt ở tầng ba.

Lại còn sát ngay cửa hàng của Triệu Vịnh Mai.

Vận may không ai bằng.

Tiếp theo là Chu Chiêu Chiêu, vị trí đẹp nhất là cửa hàng đối diện lối vào tầng một.

“Trúng đi, trúng đi...” Tống Bảo Khiết lẩm bẩm theo sau.

Và... Chu Chiêu Chiêu thực sự trúng thưởng.

Số 1.

Cô bốc trúng cửa hàng đẹp nhất.

Chương 436

DTV-EBOOK

Khi số 1 được xướng lên, cả hội trường ồn ào bỗng chốc lặng phắc.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Chu Chiêu Chiêu.

Kẻ thì ghen tị, người thì tiếc nuối, có cả những ánh nhìn đầy hằn học.

Người đàn ông lúc này chào Chu Chính Văn cười tiến lại gần: “Lão Chu, con gái cậu quả là có phúc khí.”

Vị trí số 1 này hẳn cũng để ý từ lâu, tiếc là vận may không tới, chọn toàn chỗ xấu.

“Đương nhiên rồi.” Chu Chính Văn đặc ý đáp, “Con gái tôi là nhất.”

“Vậy để cô bé tiếp tục bốc thăm cho cậu đi?” Người kia cười nói.

“Không được.” Chu Chính Văn lắc đầu, “Phúc khí nên để dành cho nó.”

Người kia bĩu môi: “Không ngờ lão Chu cũng mê tín thế.”

...

...

Vốn định nhân cơ hội nhờ Chu Chiêu Chiêu bốc giúp, nào ngờ bị Chu Chính Văn chặn họng.

“Cô bé tay còn khá lắm.” Đúng lúc này, hai người đàn ông tiến đến nói với Chu Chiêu Chiêu, “Có hứng thú nói chuyện với anh một chút không?”

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn hắn, chưa kịp mở miệng thì Chu Chính Văn đã lên tiếng: “Không biết các anh muốn nói chuyện gì với con gái tôi?”

“Ông là?” Gã kia cười nhạt nhìn Chu Chính Văn, “Chuyện của người trẻ, ông già đừng xen vào.”

“Chuyện người khác tôi không quản, nhưng con gái tôi thì tôi làm chủ được.” Chu Chính Văn cười đáp.

Đối phương sững sờ, không ngờ đây lại là cha của Chu Chiêu Chiêu.

Lập tức cười lạnh: “Dễ nói, dễ nói.”

Vốn định cô gái trông non nớt, dọa nạt đôi câu có lẽ sẽ đổi được cửa hàng.

Nào ngờ bị Chu Chính Văn ngăn cản.

Một dáng vẻ bảo vệ con hết mực.

“Tên này mở mấy cửa hàng ở khu ga tàu, tên Phòng Tích Minh. Người ta gọi là Tích ca,” người vừa chào Chu Chính Văn tiến lại nói nhỏ, “Nhìn trẻ vậy thôi, nhưng rất lọc lõi, là một nhân vật tàn nhẫn.”

“Cửa hàng của con gái cậu quá nổi bật,” người này nhắc nhở, “Tôi biết lão huynh cũng có thủ đoạn, nhưng cường long nan địa đầu xà.”

Vị trí của Chu Chiêu Chiêu, giống như đứa trẻ ôm thỏi vàng, khó mà giữ được.

Chu Chính Văn nhíu mày nhìn bóng lưng kẻ kia, thực sự có chút lo lắng.

“Cảm ơn.” Chu Chính Văn nói với người kia, lúc này đến lượt ông bốc thăm, ông thu lại tâm tư, tập trung vào việc chọn số.

Vận may của ông không bằng Chu Chiêu Chiêu, nhưng cũng không tệ, vị trí khá ổn.

Chu Hạo Đông cũng bốc được chỗ tốt.

“Tên kia...” Chu Hạo Đông lo lắng nói, “Nhìn như du côn, nếu để ý đến cửa hàng của Chiêu Chiêu, sợ khó cho thuê.”

“Không cho thuê thì tự kinh doanh.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Hơn nữa, trung tâm thương mại có quản lý, hẳn có thể làm gì được tôi?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Dù sao, phía sau cô còn có nhà họ Dương, cô không tin Phòng Tích Minh có thể che trời tỉnh thành?

“Không sao đâu.” Chu Chiêu Chiêu nói với Chu Hạo Đông.

Triệu Vịnh Mai âm thầm ghi nhớ sự việc, định về sẽ kể lại với Dương Duy Khôn.

“Chị dâu, chúng ta đi xem phố ẩm thực bên cạnh đi.” Chu Chiêu Chiêu cười nói với Triệu Vịnh Mai, “Tốt nhất cũng chọn được chỗ gần nhau thì hay.”

Nào ngờ đến phố ẩm thực lại chẳng có ai, khiến Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ tin tức sai lệch.

Trung tâm thương mại mới là trọng tâm phát triển, phố ẩm thực chỉ là phụ trợ, nên mọi người đều đổ xô về phía trung tâm.

Nghe nói sẽ xây dựng thành chợ đầu mối lớn nhất Tây Bắc.

Còn phố ẩm thực này, người ta đến nhập hàng xong là đi ngay, ai rảnh ăn uống ở đây?

Hơn nữa, nhiều người mua của hàng ở trung tâm đã tiêu hết tiền.

Không phải ai cũng như Chu Chiêu Chiêu, mua xong trung tâm lại sang phố ẩm thực.

Dĩ nhiên, có một người ngoại lệ.

“Thật là trùng hợp.” Phòng Tích Minh lười biếng vươn vai, nhìn Chu Chiêu Chiêu với vẻ buồn ngủ, “Sao? Cô em cũng thích nơi này à?”

“Dễ nói.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp.

Không để ý đến ánh mắt của hắn, cô quay sang bàn với Triệu Vịnh Mai: “Chị dâu thấy thế nào?”

“Chắc phải mượn em ít tiền.” Triệu Vịnh Mai nhìn dãy phố ẩm thực đã xây xong, cũng động lòng, nghiêng răng nói, “Tính lãi suất ngân hàng.”

Chu Chiêu Chiêu cười: “Được.”

“Cô em đánh giá cao nơi này?” Phòng Tích Minh không biết lúc nào lại đến gần hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Tạm được.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Tiền gửi ngân hàng cũng chẳng làm gì, chi bằng mua vài cửa hàng chơi.”

Cái này...

Phòng Tích Minh lần đầu gặp người thú vị như vậy, cười nói: “Tôi thấy cô em nói rất đúng.”

Vốn đang do dự, nhưng nghe cô nói vậy, hẳn quyết định mua thêm hai cửa hàng.

Hơn nữa, cửa hàng hẳn mua còn sát ngay Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Cô em, sau này giúp đỡ lẫn nhau nhé.” Phòng Tích Minh cười với cô, để lộ hàm răng trắng, “Là hàng xóm, kết bạn đi.”

“Khách sáo rồi.” Chu Chiêu Chiêu cười đáp.

“Tên này có vẻ không đứng đắn.” Triệu Vịnh Mai nói nhỏ, “Sau này tránh xa hẳn ra.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu không để ý Phòng Tích Minh, kéo tay Triệu Vịnh Mai đi tìm Chu Chính Văn.

“Lúc này bác sao vậy?” Cô hỏi Chu Chính Văn, “Khó chịu ở n.g.ự.c à?”

“Không sao.” Chu Chính Văn không ngờ bị con gái phát hiện, vẫy tay, “Có lẽ trong đó ngọt ngọt quá.”

“Ở đây gần bệnh viện.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đi khám một chút đi.”

“Con gái, con xem giờ giấc thế nào rồi?” Chu Chính Văn cười nói, “Bác sĩ sắp tan làm rồi.”

Từ sáng đến trung tâm thương mại rồi phố ẩm thực, giờ đã xế chiều.

“Vậy tối nay bác ở lại, sáng mai chúng ta đi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Chu Hạo Đông bên cạnh âm thầm giơ ngón cái.

“Mai còn có người đến trại gà đàm phán.” Chu Chính Văn nói, “Đợi vài hôm nữa bác sẽ đi khám.”

Chu Chiêu Chiêu lo lắng: “Vậy con ở tỉnh thành đợi bác.”

Lại nói với Chu Hạo Đông: “Anh Hạo Đông nhớ nhắc bác vào thứ hai, chúng ta thứ ba đi bệnh viện.”

“Được.” Chu Hạo Đông gật đầu, “Đúng lúc thứ hai giao hàng lên tỉnh, để bác đi cùng.”

Chu Chính Văn: “...”

Con gái đã sắp xếp hết rồi, ông còn biết nói gì nữa?

Chỉ là không ai ngờ, Chu Chính Văn không đợi đến thứ ba đã gặp chuyện.

Hôm sau, khi đang đàm phán với đối tác, vừa uống hai ngụm nước, ông đột nhiên ngất xỉu.

Mọi người trong trại gà hoảng hốt.

Chu Chính Văn cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chương 437

DTV-EBOOK

Hôm nay, Chu Chính Văn phải tiếp một thương nhân từ vùng duyên hải đến, người này muốn bàn chuyện hợp tác kinh doanh với ông.

Vị khách này được lãnh đạo huyện dẫn đến tham quan trại gà, sau đó mới bàn chuyện hợp tác. Về nuôi gà, Chu Chính Văn có tiếng nói rất lớn. Ông dẫn mọi người đi xem chuồng gà và cả khu g.i.ế.c mới xây phía sau.

Sau một vòng tham quan, vị thương nhân tỏ ra rất hài lòng. Khi mời mọi người vào văn phòng trò chuyện, Chu Chính Văn vừa cầm chiếc cốc nước mới uống vài ngụm thì sự cố xảy ra.

“Á...!” Tiếng hét của Diêu Trúc Mai xé toang không gian. “Lão Chu, anh sao thế?”

Bà lao đến, ôm lấy Chu Chính Văn khóc lóc thảm thiết: “Anh không được chết, anh không được bỏ lại mẹ con tôi mà đi...!”

Lãnh đạo huyện đứng bên cạnh: “...”

Trước đây, họ từng nghe đồn vợ của Chu Chính Văn là một cô bé được nuôi từ nhỏ trong nhà, không có học thức. Giờ nhìn lại, lời đồn quả không sai.

...

...

Đây không chỉ là không có học thức, mà còn là không có đầu óc. Người ngất xỉu không nghĩ cách

đưa đi bệnh viện ngay, lại còn ôm lấy khóc lóc, chửi rửa.

Việc này làm mất mặt trước mặt thương nhân nước ngoài, thật là một phen mở mang tầm mắt.

“Bác gái, bác mau đứng dậy để cháu đưa bác đến bệnh viện.” Chu Hạo Đông cũng không biết nói gì hơn, lại hỏi: “Thuốc của bác để ở đâu?”

“Thuốc? Thuốc gì?” Diêu Trúc Mai ngơ ngác nhìn Chu Hạo Đông: “Tôi không biết anh ấy có thuốc.”

Chu Hạo Đông muốn chửi thề nhưng kìm lại, lục trong túi áo của Chu Chính Văn và tìm thấy lọ thuốc. Bác sĩ từng nói đây là thuốc bổ tim. Diêu Trúc Mai định lấy cốc nước của Chu Chính Văn, nhưng thư ký huyện nhanh tay đưa một cốc khác: “Nước này chưa ai uống, còn ấm.”

Chu Hạo Đông đỡ Chu Chính Văn dậy, cho ông uống thuốc. Một lúc sau, Chu Chính Văn mở mắt: “Tôi... tôi sao thế?”

“Lão Chu, anh làm tôi sợ chết.” Diêu Trúc Mai khóc lóc: “Anh vừa ngất đi.”

Chu Chính Văn ôm ngực, cảm giác đau nhói vẫn còn. Bị Diêu Trúc Mai đè lên, ông càng thấy khó chịu, ho sặc sụa.

“Lão Chu.” Diêu Trúc Mai hốt hoảng: “Anh không sao chứ?”

“Bác, cháu đưa bác đến bệnh viện ngay.” Chu Hạo Đông nghiêm túc nói: “Bác phải nghe cháu lần này.”

Diêu Trúc Mai liếc nhìn cậu nhưng không nói gì.

“Ừ.” Chu Chính Văn khàn giọng, hiện tại ông không thể tự đứng dậy, chỉ biết xin lỗi thương nhân và lãnh đạo huyện: “Xin lỗi mọi người, tôi...”

“Sức khỏe của anh quan trọng hơn.” Lãnh đạo huyện nói: “Chuyện khác để sau.”

Chu Chính Văn là doanh nhân xuất sắc của huyện, không thể để ông gặp chuyện.

“Đi xe của tôi.” Lãnh đạo huyện nói: “Để tài xế đưa các anh đến bệnh viện.”

“Cảm ơn bác.” Chu Hạo Đông nói: “Bác, cháu sẽ bế bác lên xe.”

Chu Chính Văn gật đầu, Diêu Trúc Mai cũng lau nước mắt đi theo.

Chỉ trong chốc lát, trại gà vốn nhộn nhịp trở nên vắng lặng.

Chẳng mấy chốc, tin tức Chu Chính Văn nguy kịch lan khắp làng.

Đủ loại lời đồn xuất hiện, kẻ lo lắng, ngể hả hê.

“Chu Chính Văn những năm nay kiếm tiền như điên, tiền nhiều để làm gì? Chết rồi cũng thành của người khác.”

“Đúng đấy, đáng đời.”

“Khốn nạn!” Có người tức giận mắng: “Đồ vô tâm, các người đánh c.h.ết hấn cũng không sao.”

“Chu Đại Chí, chúng tôi biết rõ ý đồ của người.” Một cụ già trong làng chỉ thẳng mặt Chu Đại Chí: “Người muốn vào tù lần nữa à?”

“Ông Ba, con trai tôi chỉ nói sự thật thôi, ông nổi giận làm gì?” Quả phụ Vương Hiếu Quyên đứng ra bảo vệ Chu Đại Chí: “Ông ấy bệnh đâu phải do chúng tôi, sao không được nói?”

“Ngươi...” Ông Ba họ Chu lạnh lùng nhìn Vương Hiếu Quyên: “Vô liêm sỉ.”

“Ngươi!” Vương Hiếu Quyên trừng mắt, thì thầm: “Chết mới tốt.”

“Giữ mồm giữ miệng.” Ông Ba lạnh giọng: “Nếu còn nghe thấy ai nói bậy, dù không đuổi được các ngươi ra khỏi làng, nhưng nhớ rõ mình mang họ gì.”

Ông là tộc trưởng họ Chu, có quyền đuổi những kẻ này khỏi tộc.

Wương Hiếu Quyên còn muốn nói thêm, nhưng bị Chu Đại Chí kéo đi.

“Lão già, một chân vào quan tài rồi còn ra oai.” Vương Hiếu Quyên khi đi xa mới dám lẩm bẩm: “Chu Chính Văn c.h.ết là đáng đời.”

“Nhưng mà...” Vương Hiếu Quyên mắt lấp lánh, thì thầm với Chu Đại Chí: “Đại Chí ca, em mới sinh con, muốn uống canh gà mái.”

“Gà mái... kiếm đâu ra?” Chu Đại Chí gãi đầu: “Gà nhà mình còn phải đẻ trứng.”

“Lại đây.” Vương Hiếu Quyên vẫy tay, thì thầm vào tai hắn: “Trại gà kia nhiều gà lắm.”

“Ý em là anh đến trại gà mua?” Chu Đại Chí nói: “Tốn tiền lắm.”

Hắn không còn nhiều tiền.

“Đồ ngốc.” Vương Hiểu Quyên chọc vào trán hắn: “Chu Chính Văn sắp chết, trại gà giờ chắc loạn cả lên, anh lên...”

Chu Đại Chí mắt sáng rỡ.

“Vợ yêu, em đúng là thông minh.” Hắn ôm Vương Hiểu Quyên hôn một cái: “Chờ anh, chiều anh đi, tối nấu canh gà cho em.”

Trong lúc đó, Chu Chính Văn được đưa đến bệnh viện, giữa đường lại ngất tiếp, khiến Chu Hạo Đông hoảng hốt.

Bác sĩ thậm chí không kê thuốc: “Tôi đã nói rồi, phải đưa đến bệnh viện tỉnh.”

Vừa nói, bác sĩ vừa sắp xếp xe cấp cứu đưa ông đi.

“Lần trước đến bệnh viện sao không nói?” Diêu Trúc Mai giận dữ chỉ tay vào Chu Hạo Đông: “Mày đúng là đồ đen bạc, muốn hại c.h.ết ông ấy để chiếm trại gà phải không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bác gái.” Chu Hạo Đông mặt xám xịt: “Cháu chưa từng nghĩ vậy.”

Lại nói: “Cháu đưa bác đến bệnh viện tỉnh ngay.”

“Đừng giả nhân giả nghĩa.” Diêu Trúc Mai đẩy mạnh khiến Chu Hạo Đông lão đảo lùì lại.

Chu Hạo Đông không nói gì, chịu đựng lời mắng của bà. Khi xe cấp cứu đến, cậu định lên xe nhưng bị Diêu Trúc Mai chặn lại: “Cút đi, đừng giả vờ thương xót.”

“Bác gái, cháu không có.” Chu Hạo Đông nói: “Để cháu đi, cháu sẽ lo thủ tục...”

“Cút ngay.” Diêu Trúc Mai mặt đen như mực: “Đến tỉnh, con gái và rể tôi sẽ lo.”

Nói xong, bà lên xe cấp cứu, không cho Chu Hạo Đông cơ hội.

Chu Hạo Đông: “...”

Cậu nghiến răng, quay về trại gà bằng xe riêng.

Chương 438

DTV-EBOOK

Hôm qua mua được cửa hàng, Chu Chiêu Chiêu vui vẻ cả ngày. Vì trường học chưa sắp xếp lịch học ngay, cô tranh thủ ở nhà chơi với các con.

Dương Duy Lực trước khi đi làm còn dành chút thời gian ngắm ba đứa nhỏ, rồi hôn lên trán vợ: “Trưa nay em muốn ăn gì? Anh mua về.”

“Em muốn bánh bao nhân thịt ở tiệm Nam Môn,” Chu Chiêu Chiêu nũng nịu, “còn có bánh hồ đào của tiệm ông Lão Vương nữa.”

“Được, anh sẽ mua.” Dương Duy Lực chỉnh lại quần phục.

Vốn anh đang trong kỳ nghỉ phép, nhưng như đã nói trước đó, căn cứ muốn thành lập một bộ phận nghiên cứu tại tỉnh. Hiện mọi thứ vẫn đang trong giai đoạn khảo sát.

Dương Duy Lực tình cờ nghỉ phép ở đây, nên nhiệm vụ đương nhiên rơi vào tay anh.

Nghỉ phép mà vẫn phải làm?

Đúng thế, dù là nghỉ phép, một số việc vẫn phải hoàn thành.

...

...

“Sao thế?” Anh dừng tay chỉnh áo, hỏi.

“Không hiểu sao từ sáng em cảm thấy n.g.ự.c đau nhói, mắt cứ giật liên tục.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Như thế sắp có chuyện chẳng lành xảy ra.

“Có cần đến bệnh viện kiểm tra không?” Dương Duy Lực đưa cốc nước cho cô.

“Không cần.” Cô cười, đẩy anh: “Anh đi đi, kéo muộn.”

Người này từ nãy đến giờ cứ lễ mễ mãi.

“Cũng không phải việc gấp.” Dương Duy Lực cười, dặn thêm: “Tã lót của lũ trẻ để đấy, anh về sẽ giặt.”

“Biết rồi, em sẽ để dành cho anh.” Chu Chiêu Chiêu khẽ cười, “Hay là anh ở nhà trông con, em đi lấy đồ giúp anh?”

“Đồ vô tâm.” Anh xoa đầu cô, “Anh đi đây.”

Vẫy tay, lần này thật sự rời đi.

Nhưng vừa đẩy xe ra sân, anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, cùng giọng nói của Hứa Quế Chi: “Duy Lực, Chiêu Chiêu, hai đứa ra đây ngay!”

Dương Duy Lực quay lại đặt xe vào chỗ cũ, còn Chu Chiêu Chiêu bế con gái nhỏ đi ra: “Mẹ, có chuyện gì thế?”

“Nhà em gọi điện,” Hứa Quế Chi bế cháu ngoại, “là Hạo Đông.”

Chu Hạo Đông hiếm khi gọi điện, thường chỉ có Chu Chính Văn mới liên lạc.

Không hiểu sao, Chu Chiêu Chiêu bỗng thấy bất an.

Quả nhiên, khi nhắc máy, cô nghe giọng Chu Hạo Đông: “Chiêu Chiêu, đừng lo, bác sẽ không sao đâu.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cô hỏi, “Hôm qua em còn đi mua cửa hàng cùng bác, sao bác lại ngắt đi?”

Cô không tin.

Sức khỏe Chu Chính Văn vốn rất tốt.

“Thực ra hai hôm trước bác đã ngắt một lần,” Chu Hạo Đông nói, “nhưng bác không cho em biết, nói là đợi xong việc sẽ đến tỉnh khám.”

Ai ngờ bệnh tái phát nhanh thế.

“Bác ở bệnh viện tỉnh phải không? Em đến ngay.” Chu Chiêu Chiêu vội vàng nói.

Còn Chu Hạo Đông?

Trại gà quy mô lớn, Chu Chính Văn đột ngột ngắt đi, Chu Hạo Đông phải ở lại trấn an mọi người.

“Hạo Đông ca,” cô gọi, “Cảm ơn anh.”

Cúp máy, Chu Hạo Đông ngồi im một lúc, rồi đứng dậy đi về phía chuồng gà.

Đúng lúc đó, tiếng chó sủa vang lên.

Trại gà nuôi mấy con chó giữ nhà, tiếp theo là tiếng hô hoán: “Bắt trộm!”

Chu Đại Chí chưa từng vào trại gà, nhưng biết bên trong có khu g.i.ế.c mỗ. Hắn đi vòng quanh, phát hiện một cây du bên ngoài, leo lên có thể nhìn rõ bên trong.

Phiêu Vũ Miên Miên

Thật trùng hợp, vị trí cây du lại hướng thẳng vào khu g.i.ế.c mỗ.

Mấy hôm trước, Hứa Thúy Hoa lên cơn bệnh, đòi về làng, Chu Toàn Hải đành đưa bà trở lại.

Từ trên cây, Chu Đại Chí còn thấy cả mấy quả cà chua chín đỏ trong vườn nhà Chu Toàn Hải chưa hái.

Rồi hắn thấy một người ôm thùng lớn đi ra.

Chờ một lúc, xác nhận trong khu g.i.ế.c mỗ không còn ai, hắn liền trèo tường vào.

Quả nhiên, Chu Chính Văn rất giàu.

Trong khu g.i.ế.c mỗ còn có hai tủ đông lớn. Dù không biết công dụng, nhưng nhìn qua kính thấy mấy con gà làm sẵn bên trong, hắn mắt sáng rực.

Chu Đại Chí lôi túi ni lông từ túi áo ra, hối hận vì không mang túi to hơn.

Nếu không, có thể vét sạch tủ đông!

Vừa nghĩ vừa cười, hắn quyết định lấy ít kẻ bị phát hiện, lần sau sẽ quay lại.

Nhưng đúng lúc hắn đắc ý, tiếng hô “Bắt trộm!” vang lên.

Chu Đại Chí giật mình, không những không dừng lại mà còn nhanh tay nhét thêm hai con gà vào túi, rồi lao ra ngoài.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp bức tường trại gà và lũ chó của Chu Chính Văn.

Nghe tin có trộm, Chu Hạo Đông không đuổi theo ngay mà thả chó ra trước.

Hai con chó ngao Tây Tạng được Chu Chính Văn mua với giá đắt, rất thông minh.

Chu Đại Chí suýt leo được lên tường, nhưng bị một con cản vào ống quần kéo xuống.

Nó không cản người, chỉ giữ chặt ống quần không buông.

Chu Đại Chí sợ đến mức đá ra quần.

Hắn chưa từng thấy con chó nào to và hung dữ như vậy, đành đứng im, không dám chạy.

Chạy nữa, chân hắn sẽ thủng lỗ chỗ mất.

“Là người?” Chu Hạo Đông khinh bỉ nhìn Chu Đại Chí mặt tái mét, rồi lạnh lùng bảo người bên cạnh: “Gọi cảnh sát đi.”

Chu Đại Chí nghe thấy thế, sợ hãi van xin. Hắn có tiền án, nếu bị bắt lần nữa chắc chắn sẽ vào tù.

Lúc này, hắn oán trách Vương Hiểu Quyên, nếu không phải vì cô ta thèm ăn, hắn đã không đến đây trộm gà.

Giờ thì “ăn không được đạp đổ” rồi!

Dù hắn van xin thế nào, người của trại gà vẫn gọi cảnh sát.

Để yên cho trộm, sau này ai cũng bắt chước thì sao?

Khi xe cảnh sát đi qua làng, mọi người mới biết có kẻ nhân lúc Chu Chính Văn ngất đi đến trộm gà.

Thật là vô liêm sỉ!

Khi biết đó là Chu Đại Chí, họ càng phẫn nộ.

Vương Hiểu Quyên đang ở nhà ngồi nhâm nhi chờ Chu Đại Chí mang gà về, thì thấy mẹ chồng Quách thị hốt hải chạy vào.

“Đồ đàn bà hư hỏng, mày hại con trai tao!”

Quách thị vừa khóc vừa hét, xông đến tát Vương Hiếu Quyên hai cái: “Đồ khốn, tao g.i.ế.c mày!”

“Bà điên rồi, dám đánh tôi?” Vương Hiếu Quyên không chịu thua, liền vật nhau với mẹ chồng.

Cô ta trẻ khỏe, nhanh chóng đè lên người Quách thị đánh tới tấp.

“Con trai ơi!”

Chương 439

DTV-EBOOK

Từ khi Chu Đại Chí cưới Vương Hiểu Quyên, hẳn khiến mọi người hiểu rõ câu nói: “Cưới vợ quên mẹ.”

Lúc Vương Hiểu Quyên mang thai, hẳn coi cô ta như bà hoàng. Đến khi cô ta sinh con trai, Chu Đại Chí càng đối xử với vợ như bậc thượng đẳng.

Nhà cửa không phải động tay, Vương Hiểu Quyên chỉ việc ngồi nhâm nhi hạt dưa, ra ngoài tán gẫu.

Quách thị như con ở, vừa chăm cháu, vừa hầu hạ con dâu.

Giặt tả lót xong lại phải giặt cả quần áo lót của con dâu.

Giặt không sạch?

Xin lỗi, nhịn đói vài bữa sẽ biết cách làm việc.

Quách thị bây giờ đâu còn dáng vẻ hung hăng ngày xưa khi đối xử tệ với Vương Diễm Bình?

Phiêu Vũ Miên Miên

...

...

Bà ta đã bị Vương Hiểu Quyên khuất phục hoàn toàn.

Nhưng sự khuất phục này là do bị áp chế, không phải tự nguyện.

Vì thế, khi biết con trai bị bắt vì trộm gà, mọi uất ức trong lòng Quách thị bùng nổ.

Con trai bà ta vốn đàn độn, làm sao đủ khôn để nhân lúc trại gà hỗn loạn đi trộm?

Chắc chắn là do Vương Hiếu Quyên xúi giục!

Đồ đàn bà phá gia, muốn chấm dứt cuộc sống yên ổn này sao?

Khi công an đến tìm Vương Hiếu Quyên, họ thấy cô ta đang đánh nhau với mẹ chồng giữa sân.

Ban đầu, Quách thị không địch lại vì Vương Hiếu Quyên còn trẻ.

Nhưng sau đó, cô ta dần yếu thế vì quen sống nhàn hạ, trong khi Quách thị lao động chân tay, đầy sức mạnh.

Hai người đều chất chứa hận thù, nhanh chóng quần nhau ác liệt.

Đến khi công an tới, họ mới bị kéo ra.

Nhưng lúc này, cả hai đã bầm dập thảm hại.

“Ai là Vương Hiếu Quyên?” Công an nhíu mày hỏi.

“Là nó!” Quách thị khóc lóc chỉ tay, “Đồng chí công an, hãy bắt lấy con quỷ này đi! Nhìn tôi bị nó đánh thành gì rồi này!”

“Đồng chí phải làm chủ cho tôi!” Vương Hiếu Quyên cũng khóc, chỉ vào Quách thị, “Nhà họ... bà ta là mẹ chồng độc ác, vợ trước cũng bị bà ta đánh chạy đi, hỏi mọi người là biết!”

“Mọi người” ở đây là dân làng đi xem cùng công an.

Vương Diễm Bình chính là bị họ hành hạ đến mức phải ly hôn.

Nhưng Vương Hiếu Quyên đã tính sai. Dù Quách thị không phải người tốt, nhưng cô ta lại càng tệ hơn.

Khi Vương Diễm Bình chưa ly hôn, cô ta đã cặp kè với Chu Đại Chí.

Chu Đại Chí gốc nghềch bỏ vợ hiền lành, theo con đĩ này, không biết đã đội bao nhiêu chiếc mũ xanh.

Khi Vương Hiếu Quyên sinh con trai, Quách thị tưởng mình nở mày nở mặt, khoe khắp làng.

Nào là nếu không ly hôn, nhà họ đã tuyệt tự.

Haha, cả nhà gốc nghềch, thậm chí không biết đứa bé có thực sự là con Chu Đại Chí không đã vội khoe khoang.

Hơn nữa, có con trai có gì ghê gớm?

Họ đã thấy Vương Diễm Bình bây giờ thế nào chưa?

Có người làng gặp cô ấy ở tỉnh, suýt không nhận ra.

Nếu không phải cô ấy chào trước, họ tưởng là cán bộ cấp cao nào đó.

Con gái cô ấy với Chu Đại Chí càng xinh đẹp, như công chúa nhỏ, khác xa hình ảnh cô bé yếu ớt ngày xưa.

Học sinh làng đi tỉnh về kể, Vương Diễm Bình giờ là nữ doanh nhân thành đạt, quản lý cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu.

“Tôi làm thêm ở cửa hàng vào cuối tuần,” Chu Á Thanh - sinh viên làng - hào hứng kể, “Cạnh tranh rất gắt gao, nhưng chị Diễm Bình ưu tiên người cùng làng nên nhận tôi.”

Nhờ làm thêm, cô không cần xin tiền gia đình, thậm chí còn gửi tiền về.

Mẹ cô dặn: “Con phải học theo Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình, đừng như kẻ nông cạn, khinh thường người ta vì ly hôn.”

“Nhà Chu Đại Chí sau này nhất định hối hận.”

Bỏ ngọc ngà châu báu, lại đi nhặt rác.

“Im đi!” Công an lạnh lùng hỏi, “Cô là Vương Hiểu Quyên? Chu Đại Chí là chồng cô?”

“Vâng.” Cô ta ngập ngừng, vội giải thích, “Nhưng tôi không xui hấn trộm gà, hấn tự đi!”

“Nói xạo!” Quách thị giận dữ chỉ tay, “Đồ tham ăn, nếu không phải do mày xúi giục, nó dám trộm gà sao?”

Lại còn bị bắt tại trận.

“Công an, bắt lấy con đĩ này đi!” Quách thị gào lên, muốn xé xác Vương Hiểu Quyên, “Nhanh lên!”

“Con trai tôi vô tội!” Bà khóc lóc, “Nó bị con quỷ này hại!”

Hối hận?

Quách thị đã ân hận từ lâu, nhưng không muốn làng xóm chê cười, nên nuốt giận vào trong.

Đặc biệt khi Vương Hiểu Quyên sinh cháu trai, bà lại tự hào.

Tin đồn về Vương Diễm Bình bà cũng nghe, không hối tiếc sao được?

Nhưng Vương Diễm Bình dù tốt cũng không sinh được con trai, còn Vương Hiểu Quyên dù tồi tệ nhưng cho họ Chu có người nối dõi.

Nghĩ vậy, Quách thị thấy con dâu mới vẫn hơn.

Nhưng giờ khác rồi, Vương Hiểu Quyên xúi Chu Đại Chí trộm gà của Chu Chính Văn.

Trại gà Chu Chính Văn mở đã nhiều năm, ai dám trộm?

Vì Chu Chính Văn từng dùng rìu c.h.é.m nát bàn bài bạc khi dân làng bỏ việc tang lễ để đánh bạc.

Đám du côn trong làng, ai không nể mặt ông?

Dù ông đang nằm viện, trại gà còn Chu Hạo Đông trấn giữ, không phải tay vừa.

Chưa kể Chu Chiêu Chiêu, cô gái này cũng chẳng dễ chịu.

Nhân lúc hỗn loạn phá trại gà?

Tự tìm đường vào ngục!

Nếu trót lọt, mang gà về cải thiện bữa ăn, Quách thị đã không phản ứng.

Nhưng giờ Chu Đại Chí bị bắt, bà ta không thể không liều mạng với Vương Hiểu Quyên.

“Bắt nó, tống cổ nó vào tù!”

Chương 440

DTV-EBOOK

Vừa cúp điện thoại, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy đôi chân mình như không còn chút sức lực nào.

“Giá như hôm qua mình kiên quyết hơn một chút,” cô tự trách, “mình đã không nên để bố về trong tình trạng đó.”

“Đều là tại mình.” Cô vỗ vào đầu, ánh mắt đầy hối hận.

“Đừng tự trách mình quá,” Dương Duy Lực nắm lấy tay cô, an ủi, “Bố chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Anh quay sang nói với Hứa Quế Chi, “Mẹ, mấy ngày tới có lẽ phải làm phiền mẹ nhiều hơn. Con sẽ đưa Chiêu Chiêu đến bệnh viện ngay bây giờ.”

“Đi đi,” Hứa Quế Chi gật đầu, “Bố của con vốn dĩ sức khỏe rất tốt, sẽ không sao đâu.”

“Duy Lực, mẹ nhớ ở bệnh viện tỉnh có bác Hoàng làm viện trưởng phải không?” Bà gọi anh lại, “Con hãy đến gặp trực tiếp bác ấy, nhờ bác sắp xếp cho bố con.”

“Cảm ơn mẹ.” Chu Chiêu Chiêu uống một ngụm nước để bình tĩnh lại, lòng đầy biết ơn.

Dương Duy Lực đi thu dọn đồ đạc, còn Chu Chiêu Chiêu vội vàng cho ba đứa con bú.

...

...

May mắn là trong nhà vẫn còn sữa bột, nếu không lũ trẻ sẽ đói mất.

Bệnh viện tỉnh cách nhà không xa lắm, Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu bắt taxi đến nơi, trước tiên hỏi thăm ở cổng. Xe của Chu Chính Văn chưa đến, nhưng họ đã nhận được điện thoại từ bệnh viện huyện.

Hai người đứng đó chờ đợi, thời gian trôi qua từng phút. Mỗi khi có xe cứu thương vào, Chu Chiêu Chiêu lại vội chạy đến xem, nhưng lần nào cũng thất vọng.

“Em ngồi đây nghỉ một lát, anh đi tìm bác Hoàng,” Dương Duy Lực nói khi thấy cô mệt mỏi, “Nhờ bác sắp xếp trước, khi bố đến sẽ được kiểm tra ngay.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, nhưng mắt vẫn dán vào hướng xe vào.

Dương Duy Lực đi tìm người, còn cô ở lại chờ đợi. Đó là cách sắp xếp tốt nhất.

Một lúc sau, Dương Duy Lực quay lại, theo sau là một người đàn ông trung niên. “Đây là bác sĩ Lưu, người sẽ phụ trách kiểm tra cho bố.”

“Chào bác sĩ Lưu.” Chu Chiêu Chiêu bắt tay ông.

“Đừng lo, tôi nghe nói bệnh nhân được đưa đến kịp thời.” Bác sĩ Lưu nói.

Sau khi hỏi thêm một số thói quen ăn uống của Chu Chính Văn, bác sĩ Lưu rời đi.

“Mình thật vô dụng.” Chu Chiêu Chiêu tự trách, “Mình quan tâm đến bố quá ít.”

Cô thậm chí không biết câu trả lời cho một số câu hỏi của bác sĩ.

Dương Duy Lực ôm cô vào lòng, “Đừng tự trách mình nữa.”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Đúng lúc đó, một chiếc xe cứu thương khác lao vào. Dương Duy Lực nhìn thấy Diêu Trúc Mỹ ngồi trên xe, liền kéo tay Chu Chiêu Chiêu chạy đến.

“Bố!” Chu Chiêu Chiêu gọi, nhưng Chu Chính Văn vẫn bất tỉnh.

“Chiêu Chiêu.” Diêu Trúc Mỹ nhảy xuống xe, ôm lấy cô khóc nức nở, “Bố em... liệu có sao không?”

“Không đâu, bố em nhất định sẽ không sao.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn bà nói, “Bà đừng khóc nữa.”

“Đều là tại Chu Hạo Đông,” Diêu Trúc Mỹ vừa khóc vừa nói, “Hắn cố tình hại bố em.”

Chu Chiêu Chiêu không thềm để ý lời bà ta, mà theo các nhân viên y tế đẩy xe đưa Chu Chính Văn vào bệnh viện.

Chẳng mấy chốc, Chu Chính Văn được đưa vào phòng kiểm tra. Vì ở bệnh viện huyện Chu Thủy không làm bất kỳ xét nghiệm nào, bác sĩ Lưu phải sắp xếp một loạt kiểm tra cho ông.

Cánh cửa phòng bệnh đóng lại. Diêu Trúc Mỹ ngồi thẫn thờ trên ghế, tay ôm chặt chiếc cốc, miệng lẩm bẩm, “Sẽ không có chuyện gì đâu...”

Chu Chiêu Chiêu không thềm để ý bà ta, đứng cách xa một khoảng.

“Chu Hạo Đông là một kẻ vong ân bội nghĩa,” đột nhiên, Diêu Trúc Mỹ nghiêng răng nói, “Hắn biết rõ bố em trước đây đã ngất xỉu mà không đưa vào viện, rõ ràng là cố tình muốn hại c.h.ế.t bố em để chiếm lấy trang trại gà.”

Ngay từ lúc xuống xe, câu đầu tiên bà ta nói với Chu Chiêu Chiêu là Chu Hạo Đông muốn hại Chu Chính Văn.

“Bà nghĩ em là người dễ bị bắt nạt sao?” Chu Chiêu Chiêu vốn không muốn trả lời, nhưng Diêu Trúc Mỹ như bị ám ảnh, không ngừng lặp đi lặp lại.

“Em có thể để hắn chiếm trang trại gà?” Chu Chiêu Chiêu không nhìn được đảo mắt.

Tính cách của Chu Chính Văn, lẽ nào họ không hiểu?

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu ông không muốn đến bệnh viện tỉnh, đừng nói là Chu Hạo Đông, ngay cả Chu Chiêu Chiêu cũng không thể làm gì được.

Hơn nữa, tính cách của Chu Hạo Đông, lẽ nào họ không biết?

Hắn không phải là người như vậy.

“Bà đang cầm cái gì vậy?” Thấy Diêu Trúc Mỹ định nói tiếp, Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn chiếc cốc bà ta cầm từ lúc xuống xe, hỏi.

Thực ra cô chỉ muốn đổi chủ đề, không muốn nghe bà ta nhắc đến Chu Hạo Đông nữa.

“Đây là thứ tốt lắm,” Diêu Trúc Mỹ thần bí nói, “Chiếc cốc này nghe nói khi đổ nước vào sẽ tạo ra

nhiều khoáng chất, rất tốt cho sức khỏe.”

“Bà mang theo để nếu bố tỉnh lại trên đường, có thể cho ông uống.”

Chu Chiêu Chiêu không nói gì thêm, mắt dán vào cánh cửa phòng bệnh.

Diêu Trúc Mỹ cũng nhìn theo hướng đó.

Hai người im lặng.

Mãi đến khi Dương Duy Lực trở lại sau khi thanh toán viện phí, “Vẫn chưa xong sao?”

“Vẫn chưa.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Nhưng không có tin tức cũng là tin tốt.”

Diêu Trúc Mỹ muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Chu Chiêu Chiêu, lại im lặng.

Chu Chiêu Chiêu cũng không để ý đến suy nghĩ của bà ta, khiến Diêu Trúc Mỹ càng thêm áy náy, “Chiêu Chiêu, em vẫn đang trách bà phải không?”

“Trách bà?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn bà ta, “Sao em phải trách bà? Bà có gì để em trách chứ?”

Diêu Trúc Mỹ ngượng ngùng, định nói tiếp thì Chu Chiêu Chiêu đã quay người chạy về phía cửa phòng bệnh.

Cánh cửa mở ra, bác sĩ Lưu bước ra, trán đầm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, “Chiêu Chiêu, em lại đây một chút.”

“Bố em bị ngộ độc thực phẩm. Các em xem hôm nay ông đã ăn những gì? Tốt nhất là liệt kê ra.”

Hôm nay ăn những gì?

Chu Chiêu Chiêu không biết, đương nhiên nhìn về phía Diêu Trúc Mỹ, “Cũng không ăn gì khác lạ, chỉ như mọi ngày thôi.”

“Bác sĩ, các vị có nhầm không?” Diêu Trúc Mỹ nói, “Chúng tôi ăn chung một mâm, nếu là ngộ độc thì cả nhà phải cùng bị chứ?”

“Có thứ gì mà chỉ có một mình ông ấy ăn không?” Bác sĩ Lưu hỏi, “Nếu tìm ra nguyên nhân ngộ độc, chúng tôi có thể điều trị đúng cách, giúp bệnh nhân hồi phục nhanh hơn.”

“Nếu không tìm được, chúng tôi sẽ phải thử... Thời gian thì...”

Không biết liệu Chu Chính Văn có chờ đợi được không.

“Đồ ăn?” Chu Chiêu Chiêu lẩm bẩm, rồi ánh mắt dừng lại trên chiếc cốc của Diêu Trúc Mỹ.

“Bác sĩ Lưu, nếu... nước uống khác nhau, liệu có phải là nguyên nhân không?” Cô hỏi.

“Tất nhiên, bất cứ thứ gì vào miệng đều có thể.” Bác sĩ Lưu trả lời.

“Vậy...” Chu Chiêu Chiêu chỉ vào chiếc cốc trong tay Diêu Trúc Mỹ, “Kiểm tra chiếc cốc này đi.”

“Chu Chiêu Chiêu, em đang nói là bà hại bố em sao?” Diêu Trúc Mỹ giận dữ hét lên.

Chương 441

DTV-EBOOK

Diêu Trúc Mai siết chặt chiếc cốc trong tay, nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt thất vọng: “Mẹ biết con từ trước đến giờ vẫn khinh thường mẹ.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Câu này từ đâu mà ra?

“Vì mẹ không có học, mẹ làm con xấu hổ,” Diêu Trúc Mai vừa khóc vừa nói, giọng đầy uất ức, “Nhưng mẹ là mẹ của con, người nằm trong kia là chồng mẹ, sao mẹ có thể hại ông ấy?”

“Hay là,” Diêu Trúc Mai hiếm hoi tỉnh táo một lần, cười lạnh, “hại xong ông ấy, con có thể độc chiếm trang trại gà?”

“Đúng vậy,” bà tự nói tự gật đầu, “Chu Hạo Đông cũng thân với con nhất, hẳn muốn cưới Vương Diễm Bình nên phải lấy lòng con.”

Diêu Trúc Mai càng nói càng thấy mình đúng, càng nói càng uất ức, càng nói càng kích động.

“Bà như thế này,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhạt, “có thể đi làm đạo diễn rồi.”

...

Diêu Trúc Mai ngẩn người, không hiểu ý cô.

Đạo diễn?

Là làm gì?

“Con không nghi ngờ bà, nhưng mọi thứ bố ăn uống đều phải kiểm tra kỹ,” Chu Chiêu Chiêu nói, giọng nghiêm khắc, “Chiếc cốc này bà mua ở đâu? Nếu có người cố tình hại bố thì sao?”

Diêu Trúc Mai: “...”

Tay bà siết chặt chiếc cốc giữ nhiệt đến nỗi gân xanh nổi lên: “Không... không thể nào.”

Bà được người ta giới thiệu đây là công nghệ tiên tiến nhất, nước đổ vào không chỉ giữ ấm mà còn có chức năng lọc, tạo ra nhiều khoáng chất có lợi cho sức khỏe.

Dĩ nhiên, Diêu Trúc Mai không hiểu “lọc” là gì.

Nhưng bà đã tận mắt chứng kiến thí nghiệm: nước đục đổ vào cốc, một lúc sau trở nên trong vắt. Bà còn nếm thử, nước sau khi lọc có vị ngọt mát, khác hẳn nước giếng nhà.

“Chiếc cốc này mẹ mua với giá rất đắt,” Diêu Trúc Mai sốt sắng giải thích, “Mẹ cũng dùng cốc tương tự, sao mẹ không sao cả?”

Nước đều được đổ từ cùng một ấm.

“Có vấn đề hay không, kiểm tra sẽ rõ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Biết đâu bà bị người ta lợi dụng?”

Diêu Trúc Mai lập tức phản bác, nhưng Chu Chiêu Chiêu không cho bà cơ hội, đưa chiếc cốc cho bác sĩ rồi mới quay lại nhìn bà.

“Không thể nào?” Cô cười lạnh, “Nếu thực sự không thể, thì bố con đã không nằm ở đây.”

Diêu Trúc Mai: “...”

“Sao cô ấy lại...” Diêu Trúc Mai ngồi phịch xuống ghế, mặt tái mét, “Cô ấy không thể nào...”

Đứa con gái ấy rõ ràng đã thay đổi, sao có thể làm chuyện như vậy?

Chu Chiêu Chiêu chẳng thèm để ý đến bà.

“Anh đi gọi điện,” Dương Duy Lực nắm tay cô an ủi, “Đừng lo, dù là ai, anh cũng sẽ tra ra.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu. Nếu không có Dương Duy Lực bên cạnh, cô không biết mình có chịu đựng nổi không.

Dương Duy Lực đi một lúc lâu mới quay lại: “Anh đã gọi cho Kiến Ba.”

Đã xác định là ngộ độc, thì phải điều tra. Hầu Kiến Ba hiện là trưởng công an phía đông huyện Chu Thủy, để anh ta điều tra vụ này là thích hợp nhất.

“Nếu để tôi biết ai đứng sau, tôi sẽ không tha,” Chu Chiêu Chiêu nói, giọng lạnh băng.

Không hiểu sao, Diêu Trúc Mai bỗng thấy lưng mình lạnh toát.

Bà siết chặt vạt áo, khi bình tĩnh lại mới nhận ra: có lẽ mình thực sự đã bị lợi dụng.

Nhưng nếu Chu Chiêu Chiêu biết chính bà gián tiếp hại Chu Chính Văn...

Diêu Trúc Mai không dám nghĩ tiếp.

Không, không phải vậy.

Chiếc cốc này tốt cho sức khỏe, nếu có vấn đề, sao bà vẫn khỏe? Hơn nữa, gần đây bà cảm thấy người khỏe hơn hẳn.

Nghĩ vậy, Diêu Trúc Mai lại yên lòng.

Cứ kiểm tra đi, lát nữa không có vấn đề, bà sẽ dạy cho Chu Chiêu Chiêu một bài học, dám nghi ngờ cả mẹ ruột.

Đúng là đứa con bạc tình!

Diêu Trúc Mai liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt oán hận. Đứa con từ nhỏ đã không thân với mình, lớn lên cũng chẳng khác hơn.

Buồn cười thay, bà từng cảm thấy áy náy vì không chăm sóc con sau sinh, nhưng nhìn thái độ của Chu Chiêu Chiêu lúc này, dường như cô chẳng quan tâm.

Diêu Trúc Mai chợt nhớ lời ai đó nói: “Con bé khinh thường mẹ không có học.”

Đúng vậy, bà là người ít học, sao so được với bà ngoại nó, người gốc Tô Châu quý phái? Chỉ làm con xấu hổ, nên nó không muốn gặp bà.

Nhìn đi, Chu Chính Văn gặp chuyện, nó không đi tìm kẻ khác, lại trách ngay mẹ ruột.

Lại còn trách trước mặt con rể, sau này bà còn mặt mũi nào gặp nó?

Chu Chiêu Chiêu quay đầu, chạm phải ánh mắt đầy oán hận của Diêu Trúc Mai, nhưng cô không thèm để ý.

Diêu Trúc Mai là người không giấu được cảm xúc, vui buồn đều hiện rõ trên mặt.

Nhìn bà, Chu Chiêu Chiêu không cần nghĩ cũng đoán được suy nghĩ của bà.

Cô không muốn nói chuyện với bà nữa.

Diêu Trúc Mai: “Giờ con không thèm nói chuyện với mẹ nữa sao?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Thực sự, cô cố nén để không đảo mắt.

Đúng lúc đó, bác sĩ vội vàng chạy đến: “Chiếc cốc này quả thực có vấn đề.”

Ông liếc nhìn Diêu Trúc Mai: “Chúng tôi phát hiện có chất lạ trong nước.”

“Không thể nào!” Diêu Trúc Mai vẫn kiên quyết, “Sao mẹ không sao cả?”

“Bà cũng dùng cốc này uống nước?” Bác sĩ hỏi.

“Mẹ có cốc riêng, nhưng nước cùng một ấm,” bà trả lời.

“Các anh chị có cần giữ lại cốc không?” Dương Duy Lực hỏi.

“Không cần,” bác sĩ đưa cốc cho anh, “Cẩn thận nhé.”

Ông nói thêm: “Đây là loại độc tố tích tụ lâu ngày, có lẽ đã uống một thời gian rồi.”

Diêu Trúc Mai: “...Đúng, đúng vậy.”

Chu Chính Văn đã làm vỡ mấy chiếc cốc trước đó, nhưng bà lập tức mua cái mới thay thế.

“Nhưng... nhưng...” Diêu Trúc Mai há hốc mồm, muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời, “Mẹ thực sự không ngờ lại như vậy.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô ấy lừa mẹ!”

“Cô ấy lừa mẹ!”

Diêu Trúc Mai gào lên trong phần nộ, “Sao cô ấy có thể lừa mẹ?”

Rõ ràng, cô ấy đã hứa sẽ thay đổi.

Rõ ràng, cô ấy đã thề sẽ trở nên tốt hơn.

Nhưng tại sao? Tại sao cô ấy lại hạ độc Chu Chính Văn!

“Mẹ thật ngốc, mẹ thật ngốc,” Diêu Trúc Mai khóc lóc nắm lấy tay Chu Chiêu Chiêu, “Sao mẹ lại tin lời cô ấy? Tin rằng cô ấy sẽ thay đổi?”

“Cô ấy là ai?” Chu Chiêu Chiêu bình tĩnh nhìn Diêu Trúc Mai hỏi.

Diêu Trúc Mai ngập ngừng, không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Nhưng ngay sau đó, Chu Chiêu Chiêu tiếp tục:

“Chu Mẫn Mẫn về khi nào?”

Chương 442

DTV-EBOOK

Khi sinh Chu Chiêu Chiêu, Diêu Trúc Mai đã phải chịu đựng muôn vàn đau đớn, trải qua hai ngày hai đêm vật lộn mới hạ sinh được cô bé. Vì kiệt sức, cơ thể bà phải mất nhiều năm mới hồi phục.

Đó cũng là lý do khoảng cách tuổi tác giữa Chu Chiêu Chiêu và Chu Minh Hiên lại lớn đến vậy.

Trong những năm không sinh được Chu Minh Hiên, Diêu Trúc Mai sống trong áp lực, luôn sợ hãi bị Trương thị mắng nhiếc vì không sinh được con trai.

Nếu không vì Chu Chiêu Chiêu, liệu bà có phải chịu nhiều khổ cực đến thế?

Đáng lẽ, con ruột phải thân thiết với mẹ nhất, nhưng từ nhỏ, Chu Chiêu Chiêu đã quán quýt Chu Chính Văn hơn.

Điều này khiến Diêu Trúc Mai ghen tị, thậm chí có lúc Chu Chính Văn về nhà chẳng thèm ngó ngang đến bà, chỉ suốt ngày bên con gái.

Ông chiều chuộng Chu Chiêu Chiêu như một công chúa, hễ đi xa về là nhất định mua quà cho cô bé, còn bà thì chẳng được gì.

Dù biết lúc đó Chu Chính Văn không dư dả, nhưng lòng bà vẫn cay đắng.

...

...

Nhưng sau này?

Thuở nhỏ, Chu Chiêu Chiêu không ngoan ngoãn bằng Chu Mẫn Mẫn, cũng chẳng biết cách lấy lòng mẹ.

Đôi lúc, Diêu Trúc Mai thâm nghĩ, giá như Chu Mẫn Mẫn là con ruột của bà thì tốt biết mấy.

Sau này, khi gia đình xảy ra biến cố, Diêu Trúc Mai dù giận dữ nhưng nổi tức giận ấy cũng tan biến theo sự cố của Chu Mẫn Mẫn.

Dù sao, đó cũng là đứa trẻ bà từng hết mực yêu thương.

Những đêm mơ thấy Chu Mẫn Mẫn, bà lại lo lắng không biết giờ đây con bé sống ở đâu, cuộc sống thế nào.

Rồi một ngày, một đứa trẻ chặn bà trước cổng nhà, đưa cho bà xem một vật.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đó là một chiếc vòng tay nhỏ, loại dành cho trẻ con.

Diêu Trúc Mai ngay lập tức nhận ra đó là chiếc vòng Chu Mẫn Mẫn từng đeo. Bà vội hỏi đứa trẻ nơi lấy được chiếc vòng.

Đứa trẻ nói rằng một người chị đã đưa cho nó, rồi chỉ cho bà một địa điểm – một phòng tại khách sạn Chu Thủy, hẹn bà 10 giờ sáng hôm sau đến đó.

Lúc đó, Chu Chính Văn đang đi công tác xa, nhưng dù ông có ở nhà, Diêu Trúc Mai cũng không dám nói ra chuyện này.

Nếu biết, ông nhất định sẽ bắt giữ Chu Mẫn Mẫn.

Dù lý trí mách bảo không nên gặp Chu Mẫn Mẫn, nhưng hôm đó, bà vẫn lén lút đến gặp con bé.

Nghe Chu Mẫn Mẫn vừa khóc vừa kể về những năm tháng gian khổ vừa qua, Diêu Trúc Mai không thể tin rằng đứa trẻ từng được nuông chiều lại phải sống một cuộc đời khốn khổ đến thế.

Để không bị đói, con bé phải tranh thức ăn với chó.

Vì không có tiền trả nhà, nó phải sống dưới gầm cầu như một kẻ ăn xin.

“Bác nhìn thấy vết sẹo trên mặt cháu không?” Chu Mẫn Mẫn chỉ vào vết sẹo xấu xí trên trán, “Nếu không nhờ nó, có lẽ giờ này cháu đã bị họ g.i.ế.c rồi.”

“May mắn là cháu gặp được ông chủ hiện tại, ông ấy không chê cháu xấu mà còn cho cháu cơ hội làm việc.” Nói đến đây, Chu Mẫn Mẫn cười nhẹ, “Vì vậy, giờ cháu trở về để bán thứ này.”

Rồi con bé giới thiệu về chiếc cốc giữ nhiệt.

Một thứ có thể giữ nhiệt độ của nước khiến Diêu Trúc Mai vô cùng kinh ngạc.

Dĩ nhiên, giá cả cũng không rẻ.

Nhưng nhìn Chu Mẫn Mẫn tội nghiệp, lòng bà mềm lại.

Đắt là với người khác, còn với gia đình họ, mua một chiếc cốc giữ nhiệt chẳng thành vấn đề, thậm chí mỗi người một chiếc cũng được.

Thế là bà mua hai chiếc, một cho Chu Chính Văn, một cho mình.

Thấy bà mua ngay hai chiếc, Chu Mẫn Mẫn vừa khóc vừa cười, ôm chặt lấy bà.

Con bé nói rằng cuối cùng cũng bán được hai chiếc, tháng này sẽ không bị đồng nghiệp chê cười vì doanh số bằng không.

Trái tim Diêu Trúc Mai đau nhói.

Bà muốn đưa tiền cho Chu Mẫn Mẫn, nhưng con bé kiên quyết từ chối: “Bác ơi, trước đây cháu không hiểu chuyện, chỉ biết tranh giành những thứ không thuộc về mình.”

“Trải qua nhiều chuyện, cháu mới hiểu rằng con người phải tự đứng vững mới nhận được sự tôn trọng.”

“Cháu không muốn như trước, chỉ biết xin tiền bác nữa,” Chu Mẫn Mẫn nghiêng răng nói, “Cháu muốn tự lập, tự nuôi sống bản thân.”

“Bác xem, bán được hai chiếc cốc là cháu có hoa hồng rồi,” con bé nói tiếp, “Cháu nhất định sẽ thành công.”

Diêu Trúc Mai ôm chặt lấy nó, hai người trong phòng khách sạn vừa khóc vừa cười.

Không đưa được tiền, bà mua đồ ăn từ nhà hàng khách sạn cho Chu Mẫn Mẫn mang theo.

Khi Chu Chính Văn trở về, bà dùng chiếc cốc giữ nhiệt pha trà cho ông.

Chu Chính Văn vốn không quan tâm đến ăn mặc, nhận chiếc cốc chỉ tò mò một chút rồi chấp nhận.

Điều này khiến Diêu Trúc Mai thở phào nhẹ nhõm.

Trong tiềm thức, bà không muốn Chu Chính Văn biết Chu Mẫn Mẫn đã trở lại Chu Thủy.

Nhưng... Chu Chính Văn không biết rằng chiếc cốc này có một nhược điểm: mỗi khi tức giận, ông lại ném vỡ nó.

Chiếc cốc đầu tiên bị vỡ, Diêu Trúc Mai dù giận nhưng nghĩ đến việc có cơ giúp Chu Mẫn Mẫn “bán hàng”, bà lại mua một chiếc khác.

Lần đó, sắc mặt Chu Mẫn Mẫn không được tốt, con bé nói rằng cốc giữ nhiệt rất đắt, phải lên công ty ở tỉnh lấy, hẹn bà hai ngày sau quay lại.

Hai ngày sau, Diêu Trúc Mai mang về một chiếc cốc mới.

Lần này, Chu Chính Văn dùng được khá lâu.

Nhưng sau một trận cãi vã, chiếc cốc lại vỡ tan. May mắn là Diêu Trúc Mai đã dự đoán trước, nhờ Chu Mẫn Mẫn mang thêm hai chiếc dự phòng.

Bà giấu trong nhà, hễ Chu Chính Văn ném vỡ cốc là có ngay chiếc khác thay thế.

“Ném đi, xem ông có thể ném bao nhiêu chiếc?”

Nhưng bà không ngờ rằng Chu Chính Văn đột nhiên ngất xỉu, phải đưa vào viện, và bác sĩ chẩn đoán ông bị ngộ độc – nguồn độc đến từ chiếc cốc giữ nhiệt bà yêu thích.

Diêu Trúc Mai tuy ít học, nhưng không có nghĩa là bà ngu ngốc.

Dù trong chuyện Chu Mẫn Mẫn, bà thật sự thiếu tỉnh táo.

Nghe bác sĩ nói, bà lập tức hiểu ra mình đã bị lừa.

Chu Mẫn Mẫn lợi dụng bà, lừa dối bà!

Nhưng làm sao bà có thể tin được?

Bà từng tin tưởng Chu Mẫn Mẫn đến thế, tưởng rằng con bé đã thực sự hối cải, nào ngờ nó trở về để trả thù.

Âm mưu độc ác ấy khiến người ta phải rùng mình.

Sao nó có thể làm vậy? Dù không phải chú ruột, nhưng Chu Chính Văn chưa bao giờ đối xử bất công với nó.

“Không... tại sao lại thế?” Diêu Trúc Mai tự hỏi đi hỏi lại.

Chu Chiêu Chiêu không còn mong chờ nghe được thông tin gì từ bà, quay sang nói với Dương Duy Lực: “Anh đi báo với Hâu Kiến Ba, xem còn bắt được người không?”

Chắc hẳn, Chu Mẫn Mẫn đã nhận được tin và bỏ trốn rồi!

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh lại mở ra, bác sĩ bước ra ngoài.

“Bác sĩ, bố tôi thế nào rồi?”

Chương 443

DTV-EBOOK

May mắn là Chu Chính Văn đã làm vỡ chiếc cốc mấy lần, có thời gian không dùng chiếc cốc độc hại đó nên lượng độc tố trong người không quá nghiêm trọng.

Nếu tính theo thời gian, nếu ông dùng chiếc cốc này ngay từ đầu, thì dù có được đưa đến bệnh viện trong lần ngất xỉu đầu tiên vài ngày trước, có lẽ cũng đã không qua khỏi.

“Hiện tại bệnh nhân vẫn trong tình trạng hôn mê, hai ngày tới là thời gian then chốt. Nếu tỉnh lại được thì sẽ không sao.” Bác sĩ Lưu nói.

Ý không nói ra là: Nếu không tỉnh, có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Ngoài ra, đây là trường hợp ngộ độc nên bệnh viện chúng tôi đã báo cảnh sát.” Ông giải thích, “Chắc chắn cảnh sát sẽ đến sớm thôi.”

Loại độc tố này rất hiếm gặp, từ lâu đã bị liệt vào danh sách cấm của quốc gia và gần như đã bị tiêu diệt từ nhiều năm trước. Không ngờ giờ đây lại xuất hiện trở lại.

Nghĩ đến đây, bác sĩ Lưu cũng vô cùng phần nộ.

Lý do ông có thể chẩn đoán nhanh chóng như vậy là vì nhiều năm trước, thầy giáo của ông cũng từng bị đầu độc bằng loại chất độc tương tự.

...

...

Suốt nhiều năm, ông không thể quên sự việc này. Sau đó, hung thủ bị bắt và đã khai ra phương pháp giải độc.

Tiếc là thầy của ông đã không thể chờ đợi.

Rất nhanh, cảnh sát đã đến. Nhìn thấy Dương Duy Lực, họ tỏ ra khá bất ngờ, hào hứng chạy đến bắt tay: “Lâu lắm không gặp, Lực ca!”

Người cảnh sát này là Chu Phong, bạn học cấp ba của Dương Duy Lực. Dương Duy Lực gia nhập quân đội, còn Chu Phong vào ngành công an, sau đó trở thành đội trưởng đội hình sự.

Lần này, do tính chất nghiêm trọng của vụ án, công an cử trực tiếp đội trưởng hình sự đến hiện trường.

Chu Phong lấy lời khai của Diêu Trúc Mai tại văn phòng bệnh viện và thu giữ chiếc cốc có vấn đề.

Còn Diêu Trúc Mai, dĩ nhiên phải đưa về đồn thẩm vấn.

“Tôi bị oan!” Diêu Trúc Mai nghe nói mình bị đưa đi, chân tay bủn rủn, “Đây là chồng tôi, tôi còn phải nhờ vào ông ấy để sống nữa.”

Con trai còn nhỏ, Chu Chiêu Chiêu lại không đáng tin cậy, bà chỉ có thể trông cậy vào chồng.

“Duy Lực, mau nói giúp mẹ vài câu đi,” Diêu Trúc Mai nắm c.h.ặ.t t.a.y Dương Duy Lực, “Làm sao mẹ có thể hại bố con được?”

“Mẹ không làm,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Vì vậy, mẹ hãy hợp tác với cảnh sát, cố gắng bắt

được kẻ đưa chiếc cốc cho mẹ sớm nhất có thể.”

Diêu Trúc Mai không đủ thông minh để nghĩ ra âm mưu này, nhưng cũng cần cho bà một bài học, nếu không bà sẽ mãi nghĩ Chu Mẫn Mẫn là người tốt.

Bị hại rồi còn giúp kẻ khác đếm tiền!

“Chu Chiêu Chiêu, mẹ là mẹ ruột của con, sao con có thể đối xử với mẹ như vậy?” Diêu Trúc Mai tức giận hét lên.

“Nếu mẹ không phải mẹ ruột, con đã không nói những lời này.” Chu Chiêu Chiêu mặt lạnh như băng.

“Mẹ đừng tức giận.” Dương Duy Lực nói với Diêu Trúc Mai, rồi kéo Chu Chiêu Chiêu sang một bên, “Em vào xem bố thế nào rồi, để anh xử lý chuyện ở đây.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu cũng không muốn nói chuyện với Diêu Trúc Mai nữa, sợ rằng mình sẽ tức đến c.h.ết mất.

Diêu Trúc Mai cũng không muốn nói chuyện với con gái, đầy hi vọng nhìn Dương Duy Lực. Không biết Dương Duy Lực nói gì, nhưng chỉ vài câu ngắn ngủi, Diêu Trúc Mai đã gật đầu đồng ý đến đồn cảnh sát.

Chu Phong: “...”

“Lúc nào rảnh đi uống rượu nhé.” Khi ra về, Chu Phong vỗ vai Dương Duy Lực, “Lần này anh ở lại lâu chứ?”

Dương Duy Lực gật đầu, vỗ lại vai anh ta: “Bên huyện Chu Thủy chúng tôi cũng đã báo cảnh sát, em liên lạc với Kiến Ba nhé.”

“Được,” Chu Phong vẫy tay, “Em quen anh ấy rồi, có tin tức gì sẽ báo anh ngay.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Rồi dẫn người của mình rời đi.

Vừa ra khỏi bệnh viện, một đồng đội tò mò hỏi: “Đội trưởng, người vừa này là ai vậy?”

Anh ta theo Chu Phong cũng đã nhiều năm, nhưng lần đầu tiên thấy sếp mình đối xử với ai đó... kính trọng đến thế.

Thậm chí còn có chút ngưỡng mộ.

Chu Phong là ai?

Đó là đội trưởng đội hình sự, người đã phá vô số án lớn nhỏ, được sở Công an tỉnh đặc biệt bồi dưỡng, tương lai xán lạn.

“Anh ấy à,” Chu Phong cười, “Có thể coi là sư phụ của tôi đấy.”

Mấy năm trước, tỉnh Thiểm Tây có một vụ án lớn gây chấn động, khi đó Chu Phong chỉ là một cảnh sát nhỏ trong đội hình sự.

Vụ án khiến cả ngành công an đau đầu vì thủ đoạn của hung thủ quá tinh vi.

Sau đó, đơn vị mượn từ quân đội một nhân vật cực kỳ lợi hại, nghe nói kỹ thuật điều tra hình sự rất đỉnh.

Nếu không phải vì người này thuộc biên chế quân đội và cấp trên còn có kế hoạch khác cho anh ta, có lẽ

sở Công an tỉnh đã tìm cách điều động anh ta về từ lâu rồi.

Và Chu Phong sẽ không có cơ hội như bây giờ.

Người đó, chính là Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực chỉ mất mười ngày để phá vụ án mà cả đội hình sự đã vật lộn suốt nửa năm.

Trong thời gian đó, Chu Phong nhờ là bạn học cũ, được cử làm trợ lý cho Dương Duy Lực.

Mười ngày ấy, là khoảng thời gian quan trọng nhất cuộc đời Chu Phong.

Anh học được từ Dương Duy Lực những kỹ thuật điều tra mà trước đây chưa từng biết đến.

Cũng là lần đầu tiên Chu Phong nhận ra rằng điều tra hình sự có thể “chơi” theo cách như vậy.

Nếu trước đây Chu Phong chỉ coi nghề cảnh sát là một công việc mình yêu thích, thì từ đó trở đi, anh hoàn toàn đam mê với nghề, tràn đầy sự tôn kính và thiêng liêng.

Vì vậy, nói Dương Duy Lực là “bán sư” của anh ta cũng không sai.

“Thì ra đó là nhân vật lợi hại mà đội trưởng thường nhắc đến.” Đồng đội trầm trồ.

“Đi thôi, làm việc.” Chu Phong nghiêm mặt nói, “Đừng làm tao mất mặt.”

“Tất nhiên rồi!” Mọi người đồng thanh.

Dương Duy Lực không biết chuyện này. Chu Chính Văn đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Chỉ được một người vào thăm.

Diêu Trúc Mai bị cảnh sát đưa đi, Chu Chiêu Chiêu nghe nói được vào thăm bố, vội thay đồ bảo hộ rồi bước vào.

Nhìn Chu Chính Văn nằm yếu ớt trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền, Chu Chiêu Chiêu - người từ khi nhận tin đến giờ chưa hề rơi lệ - bỗng đỏ hoe.

Người ta nói tình cha như núi Thái Sơn. Từ nhỏ đến lớn, dù Chu Mẫn Mẫn và những người khác có cố gắng “tẩy não” cô thế nào, chỉ cần có Chu Chính Văn ở bên, Chu Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy mình là cô công chúa nhỏ được cưng chiều.

Nhưng bây giờ, ngọn núi ấy không biết từ khi nào đã trở nên yếu đuối như vậy.

“Bố ơi.”

Chu Chiêu Chiêu đi đến, nắm lấy bàn tay không truyền dịch của Chu Chính Văn như thuở nhỏ: “Bố tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa.”

Chu Chính Văn vẫn bất động.

“Không thể tỉnh nhanh như vậy đâu.” Một y tá vào kiểm tra dịch truyền, nghe thấy liền nói.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Nhưng ngay lúc đó, cô bỗng cảm thấy có ai đó bóp nhẹ tay mình.

“Bố!”

Chương 444

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn vẫn chưa tỉnh lại. Chu Chiêu Chiêu ngồi bên cạnh canh chừng một lúc lâu, mãi đến khi hết giờ thăm nom mới bước ra ngoài.

Vừa bước ra, cô đã thấy Dương Duy Lực đứng đợi sẵn ở cửa. Thấy cô, anh liền kéo cô vào góc cầu thang vắng người, ôm chặt lấy cô và nói: “Đừng sợ.”

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy ấm lòng, bức tường kiên cường trong lòng cô cuối cùng cũng sụp đổ. Cô ôm chặt lấy Dương Duy Lực, khóc nức nở. Dương Duy Lực nhẹ nhàng vỗ lưng cô, an ủi: “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi mà.”

Khóc một lúc, Chu Chiêu Chiêu cuối cùng cũng giải tỏa được nỗi lòng chất chứa bấy lâu.

“Anh đưa em về trước,” Dương Duy Lực nói. “Anh sẽ ở lại đây canh chừng. Nếu có chuyện gì, anh sẽ gọi về nhà ngay.”

Phòng hồi sức cấp cứu họ không thể vào được, chỉ có thể đợi ở ngoài. Ở nhà còn ba đứa trẻ đang chờ Chu Chiêu Chiêu về cho bú. Nhắc đến đây, cô cảm thấy áy náy vì dường như sữa của cô đã ít dần.

“Vâng, cảm ơn anh,” Chu Chiêu Chiêu cúi đầu nói.

“Ái chà!”

Vừa dứt lời, trán cô đã bị Dương Duy Lực búng nhẹ một cái. Anh trừng mắt nói: “Đồ ngốc, không được khách sáo với anh như vậy, anh sẽ giận đấy.”

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười với anh, rồi lại lao vào lòng anh: “Ừ, em không nói nữa.”

Nhưng nếu không có anh bên cạnh, cô thực sự không biết phải làm sao.

Dương Duy Lực định nói với y tá để đưa cô về, nhưng cô từ chối: “Em tự về được.”

Rồi cô nói thêm: “Tối nay em sẽ mang cơm đến cho anh.”

“Được, anh sẽ đưa em ra bến xe buýt,” Dương Duy Lực cười nói. “Biết đâu tối nay bố sẽ tỉnh lại rồi.”

“Ừ, nhất định sẽ như vậy,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, cô tin tưởng rằng Chu Chính Văn nhất định sẽ tỉnh lại.

Dương Duy Lực đợi đến khi cô lên xe buýt mới quay lại bệnh viện.

Trên xe buýt, Chu Chiêu Chiêu nhìn những người qua lại bên ngoài cửa sổ, nghĩ về những chuyện đã xảy ra kể từ khi cô trọng sinh. Nói ra mới thấy, thời gian cô ở bên cạnh Chu Chính Văn quá ít ỏi. Hôm nay nhìn thấy ông nằm trong phòng cấp cứu, những sợi tóc bạc trên đầu khiến ông trông già đi nhiều so với hình ảnh trong ký ức của cô. Cha đã già, mà cô còn chưa kịp ở bên ông.

Không biết từ lúc nào, nước mắt cô đã lăn dài trên má. Chu Chiêu Chiêu lau nước mắt, đột nhiên dừng lại. Cô dường như nhìn thấy một người quen trên phố. Xe chạy rất nhanh, người đó chỉ thoáng qua trong chốc lát, nhưng cô chắc chắn mình không nhìn nhầm. Người đó chính là Chu Mẫn Mẫn.

Vừa lúc xe đến trạm dừng, Chu Chiêu Chiêu vội vàng bước xuống, chạy ngược lại phía sau. Nhưng khi cô đến nơi, đâu còn thấy bóng dáng Chu Mẫn Mẫn đâu? Cô lắc đầu, đứng bên đường bắt taxi về nhà.

Không lâu sau khi cô rời đi, một người phụ nữ từ trong ngôi nhà bước ra, tay còn khoác một người đàn ông lớn hơn cô ta hơn chục tuổi. Nếu Chu Chiêu Chiêu ở đây, cô sẽ nhận ra ngay người phụ nữ đó chính là Chu Mẫn Mẫn. Nếu Diêu Trúc Mai có mặt, bà sẽ kinh ngạc chỉ vào mặt Chu Mẫn Mẫn hỏi: “Vết sẹo xấu xí trên mặt con đâu rồi?”

Trên mặt Chu Mẫn Mẫn làm gì có vết sẹo nào? Không những thế, lớp trang điểm còn khiến cô ta trông xinh đẹp hơn trước.

“Lão già đó đã nhập viện rồi,” Chu Mẫn Mẫn cười lạnh nói. “Đúng là may mắn.”

“Dù may mắn đến đâu, chúng ta làm quá kín đáo, dù họ có biết trúng độc gì cũng khó lòng kiếm được thuốc giải trong thời gian ngắn,” người đàn ông bên cạnh nói. “Cứ kéo dài thêm, dù có tỉnh lại cũng chỉ nằm liệt giường cả đời, chẳng làm nên chuyện gì.”

“Trang trại gà sớm muộn gì cũng sẽ vào tay con.”

“Nhưng,” người đàn ông tiếp tục, “con có chắc không để lại manh mối gì cho người phụ nữ đó không?”

“Không đâu,” Chu Mẫn Mẫn nói. “Giờ thân phận của con là kiều bào về nước, làm sao có thể liên quan đến bà ta được? Hơn nữa, lần nào con cũng có chứng

cứ ngoại phạm, ngay cả khi thuê phòng khách sạn cũng dùng giấy tờ giả.” Cô ta cười nói tiếp: “Diêu Trúc Mai cái người phụ nữ ngu ngốc đó chỉ biết gào khóc, chẳng có chút đầu óc nào.”

Nếu có đầu óc, bà đã không tin những lời của Chu Mẫn Mẫn.

Quả nhiên như Chu Mẫn Mẫn đoán, Diêu Trúc Mai chỉ biết gào khóc. Bà đến đồn công an, khai báo tất cả những gì mình biết, nói rằng mình đã gặp Chu Mẫn Mẫn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Phong gọi điện cho Hầu Kiến Ba, nhưng khi Hầu Kiến Ba dẫn người đến khách sạn Chu Thủy, kiểm tra hồ sơ thuê phòng, không hề có ai tên Chu Mẫn Mẫn. Theo lời kể của Diêu Trúc Mai, Hầu Kiến Ba điều tra phòng đó, phát hiện vào các thời điểm khác nhau do những người khác nhau đặt, hoàn toàn không khớp với lời bà ta.

Giờ đây, Diêu Trúc Mai trở thành nghi phạm lớn nhất. Bà ta khóc lóc thảm thiết: “Thật sự không phải tôi, là Chu Mẫn Mẫn, cô ta đưa cốc nước cho tôi.”

“Lúc đó bà không giữ lại thứ gì liên quan đến cô ta sao?” Chu Phong hỏi.

Diêu Trúc Mai gần như sụp đổ. Bà đâu ngờ Chu Mẫn Mẫn trở về là để hại họ? Rõ ràng đứa trẻ này nói đã hối cải rồi mà!

Chu Phong cũng cảm thấy bất lực. Mẹ vợ của Dương Duy Lực không có chút đầu óc nào sao? Mối thù giữa hai nhà lớn như vậy, Chu Mẫn Mẫn rõ ràng là trở về trả thù, mà bà ta vẫn có thể tin rằng cô ta

muốn sửa sai? Sao lại có người ngây thơ đến thế? Hại chồng mình, giờ lại hại chính mình.

Chu Phong bóp trán, đứng dậy đưa bức vẽ chân dung của đồng nghiệp cho Diêu Trúc Mai xem: “Có phải người này không?”

Bức vẽ Chu Mẫn Mẫn được phác họa theo lời miêu tả của Diêu Trúc Mai.

“Đúng, không sai, chính là cô ta,” Diêu Trúc Mai kích động nói. “Ở đây có một vết sẹo rất dễ nhận ra, các anh mang đến khách sạn Chu Thủy hỏi nhân viên, họ sẽ làm chứng cho tôi.”

Nhưng Diêu Trúc Mai không ngờ, khi nhân viên công an mang bức vẽ đến khách sạn Chu Thủy, các nhân viên ở đó đều khẳng định chưa từng thấy người phụ nữ trong tranh.

“Vết sẹo lớn như vậy, nếu chúng tôi thấy chắc chắn sẽ nhớ,” một nhân viên nói.

“Các anh xem kỹ lại xem, có chút ấn tượng nào không?” nhân viên điều tra vẫn không tin hỏi.

“Không có,” lễ tân nói. “Theo thời gian bà nói, lần đầu là một phụ nữ rất xinh đẹp đến thuê, lần thứ hai là một người đàn ông.”

Hoàn toàn không phải người phụ nữ có vết sẹo nào.

“Có phải bà nhầm khách sạn không?” lễ tân tốt bụng nhắc nhở.

Liệu có nhầm không? Huyện Chu Thủy dường như chỉ có một khách sạn tên là Chu Thủy mà thôi.

Nhận được tin, Diêu Trúc Mai hoàn toàn choáng váng. “Tôi thật sự bị oan, chính là cô ta, là Chu Mẫn Mẫn đưa cho tôi!”

Giờ bà mới hiểu ra mình đã bị Chu Mẫn Mẫn lợi dụng. Không chỉ lợi dụng, cô ta còn bày mưu hại bà.

Diêu Trúc Mai vẫn không hiểu nổi, bà đối xử với Chu Mẫn Mẫn không tốt sao? Từ nhỏ đến lớn, bà đối xử với Chu Mẫn Mẫn còn tốt hơn cả con gái ruột Chu Chiêu Chiêu. Vậy tại sao cô ta lại hại bà như thế?

Chương 445

DTV-EBOOK

Sau khi nghe điện thoại, Chu Chiêu Chiêu trầm lặng một lúc rồi lạnh lùng nói: “Không gặp.”

Diêu Trúc Mai không chịu nổi áp lực, đã gọi điện từ đồn công an yêu cầu gặp cô. Nhưng Chu Chiêu Chiêu không muốn gặp bà. Ít nhất, bây giờ chưa phải lúc. “Cứ để bà ấy ở trong đó nhận lấy bài học đi,” cô vừa nói vừa nhẹ nhàng lau tay cho Chu Chính Văn. “Nếu bố tỉnh lại, con sẽ đi gặp bà ấy. Còn bây giờ, con chỉ muốn ở bên bố.”

Chu Chính Văn vẫn chưa tỉnh. Hai ngày qua, Chu Chiêu Chiêu chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và nhà, thân hình gầy đi trông thấy. Ông vẫn nằm trong phòng hồi sức, mỗi ngày cô chỉ có chút thời gian ngắn ngủi để vào thăm, lau mặt lau tay, và trò chuyện cùng ông.

...

Nhưng đã hai ngày trôi qua, Chu Chính Văn vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Chu Chiêu Chiêu nói không sốt ruột là giả. Càng nghĩ, cô càng giận Diêu Trúc Mai – người phụ nữ không có chút đầu óc nào, để rồi hại Chu Chính Văn ra nông nỗi này. Bác sĩ nói chất độc đã được giải, nhưng loại độc này gây tổn thương tim, sau này ông sẽ phải uống thuốc dài dài và kiêng kỵ xúc động mạnh.

“Bố...” Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu muốn khóc, cúi đầu áp bàn tay ông lên má mình. “Bố tỉnh dậy đi, con sợ lắm.”

Nước mắt cô rơi xuống ngón tay ông. Và ngay lúc đó, ngón tay ẩm ướt kia bỗng khẽ động đậy.

Chu Chiêu Chiêu ngừng lại, tưởng mình nhầm, tiếp tục khóc nói: “Con chưa kịp đưa bố đi Bắc Kinh xem lễ thượng cờ... Bố còn hứa khi các cháu lớn sẽ dẫn cả nhà đi biển chơi...”

“Ừ.”

Một giọng nói khàn khàn vang lên, ngắt lời cô.

“Đừng khóc nữa.” Chu Chính Văn mở mắt, yếu ớt nhìn con gái, giọng đầy thương xót. “Tiểu Chiêu.”

“Bố!” Chu Chiêu Chiêu reo lên, mắt sáng rực. “Bố tỉnh rồi! Con... con đi gọi bác sĩ!”

Cô vội đứng dậy chạy đi. Chẳng mấy chốc, bác sĩ Lưu tới, tiến hành kiểm tra, hỏi han tình hình, ghi chép, thảo luận... Chu Chiêu Chiêu đứng bên cạnh thẳng lưng nghe.

“Tĩnh lại là tốt rồi.” Bác sĩ Lưu cười an ủi. “Theo dõi thêm một ngày nữa là có thể chuyển sang phòng thường.”

Trái tim Chu Chiêu Chiêu cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Nhìn người cha trên giường bệnh, mắt cô cay cay, vội quay đi lau vội giọt lệ, rồi cúi xuống thì thầm: “Bố, con cảm ơn bố.”

Cảm ơn vì bố đã tỉnh lại!

“Đồ ngốc, làm con lo lắng rồi.” Chu Chính Văn nói, sau loạt kiểm tra, ông đã kiệt sức.

“Bố ngủ đi, con sẽ ở đây canh bố.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Chu Chính Văn “ừ” một tiếng, nhắm mắt.

Lần tỉnh lại sau đó, Dương Duy Lực đã tới, đang nói chuyện nhỏ với Chu Chiêu Chiêu, lập tức phát hiện: “Bố tỉnh rồi!”

Giọng anh phần chấn hấn.

Chu Chiêu Chiêu ngẩng lên, thấy Chu Chính Văn đã mở mắt nhìn cô.

“Bố.” Cô cười nói. “Bố cuối cùng cũng tỉnh rồi. Sẽ ổn cả thôi, từ nay về sau mọi chuyện đều bình yên.”

“Làm con sợ rồi nhỉ?” Chu Chính Văn khàn giọng nói. “Con gây đi.”

“Vâng, con sợ lắm.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu. “Nên bố phải mau khỏe lại.”

“Ừ.” Chu Chính Văn mỉm cười. “Bố còn phải dẫn con và các cháu đi biển chơi nữa.”

Hóa ra, những lời cô nói lúc trước, ông đều nghe thấy.

“Đồng ý! Sau này mỗi năm chúng ta đi một nơi.” Chu Chiêu Chiêu hào hứng nói. “Con sẽ đi học lái xe.”

Để sau này tự mình lái xe du lịch, muốn đi đâu thì đi, gặp cảnh đẹp có thể dừng lại ngắm thoải mái.

“Được.” Chu Chính Văn cười đầy cung chiều. “VẬY bố phải mua thêm vài căn nhà nữa.”

Đi chơi dẫn theo trẻ con, ở khách sạn bất tiện lắm.

“Bố con quả là tầm nhìn xa trông rộng!” Chu Chiêu Chiêu cười toe, giơ ngón cái. “Quá đỉnh!”

Chu Chính Văn bật cười vì biểu cảm của cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Các cháu vẫn khỏe chứ?” Ông lo lắng hỏi.

Chu Chiêu Chiêu ở đây chăm ông, vậy ba đứa trẻ ai trông?

“Làm phiền nhạch mẫu rồi.” Ông nói với Dương Duy Lực.

“Đó là bốn phận ạ.” Dương Duy Lực đứng sau lưng vợ nói. “Bố mau khỏe lại, mấy đứa nhỏ giờ mỗi ngày một khác. Lúc con về thấy chúng thay đổi nhiều lắm. Đứa lớn đã biết bò rồi.”

Nhà cũng không thể thiếu người, may nhờ có bảo mẫu Bành thảo việc, lại hợp tính với Hứa Quế Chi, nên Chu Chiêu Chiêu mới yên tâm ở viện chăm bố.

Lần này, Chu Chính Văn tỉnh lâu hơn, sắc mặt cũng khá hơn trước. Dương Duy Lực đi mua cháo về, ông đói bụng sau mấy ngày hôn mê, ăn hết sạch một bát lớn.

Ăn xong, Dương Duy Lực đi dọn dẹp, Chu Chính Văn mới hỏi con gái: “Mẹ con đâu?”

Chu Chiêu Chiêu khựng lại. Chu Chính Văn không đợi cô trả lời, tiếp tục: “Lần này bố ngất xỉu, có liên quan đến bà ấy?”

“Chu Mẫn Mẫn trở về rồi.” Chu Chiêu Chiêu thở dài. “Cốc nước của bố có vấn đề.”

Cô kể lại mọi chuyện từ đầu, về chiếc cốc, về những gì đã xảy ra.

“Bà ấy đưa cho, mà mẹ con dám cho bố dùng?” Chu Chính Văn chớp mắt, lập tức hiểu ra. “Thảo nào.”

Ông cứ thắc mắc sao tự nhiên ngắt đi, hóa ra là trúng độc!

“Đầu óc mẹ con thật không có thuốc chữa.” Ông trầm ngâm một lúc lâu.

Lời Chu Mẫn Mẫn mà bà cũng tin?

“Vậy giờ... bà ấy đâu rồi?” Ông hỏi.

“Chuyện này nghiêm trọng, loại độc đó bị cấm nhiều năm, nay lại xuất hiện, bệnh viện đã báo cảnh sát ngay.” Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn ông. “Bà ấy bị đưa đi điều tra rồi.”

“Trước khi bố tỉnh, bà ấy gọi điện bảo con đến gặp.” Cô lạnh lùng nói. “Con không đi.”

Nếu không nhân cơ hội này cho Diêu Trúc Mai một bài học, sau này bà sẽ lại bị lừa. Lần sau may mắn chưa chắc đã mỉm cười với họ.

“Bố đừng khuyên con.” Chu Chiêu Chiêu kiên quyết. “Con từng nghĩ sau bao chuyện Chu Mẫn Mẫn gây ra, mẹ ít nhất cũng rút ra bài học. Nhưng bây giờ mới biết bà chẳng thay đổi gì, vẫn tin Chu Mẫn Mẫn sẽ tốt lên.”

Cô cười lạnh: “Nhưng người ta đã tính toán kỹ từ đầu. Cảnh sát giờ không thể tìm ra Chu Mẫn Mẫn với vết sẹo trên mặt như bà miêu tả.”

Một mũi tên trúng hai đích.

Không tìm được Chu Mẫn Mẫn, Diêu Trúc Mai thành nghi phạm chính.

Dù sao, nếu không phải Chu Chính Văn gặp nạn,
thì cũng là Diêu Trúc Mai.

Chương 446

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn trầm lặng hồi lâu không nói gì, cuối cùng mỉm cười nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Cứ làm theo cách con nói.”

“Giờ bố nằm liệt giường, chẳng làm được gì, nghe con thôi.” Ông thở dài.

Hiện tại, ông thực sự không thể ngồi dậy, giữ mạng sống là quan trọng nhất. Ông lại nói thêm: “Con bảo Hạo Đông coi chừng cái xưởng cho bố.”

Chu Mẫn Mẫn dám hạ độc ông, ắt phải có hậu chiêu.

Theo suy đoán của Chu Chính Văn, bước tiếp theo Chu Mẫn Mẫn chắc chắn sẽ nhắm vào trại gà. Tính cách cô ta giống hệt Chu Chính Vũ - thứ không thuộc về mình thì phá hủy chứ không để người khác hưởng lợi. Hơn nữa, lần này cô ta trở về để trả thù, tất nhiên sẽ gây rối ở trại gà.

“Con đã gọi điện nói chuyện với Hạo Đông ca rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói. “Hiện tại vẫn chưa có gì bất thường, nhưng...”

Cô cười lạnh: “Có kẻ định thừa cơ trộm gà ở phân xưởng g.i.ế.c mổ, bị Hạo Đông ca bắt tại trận.”

“Con nghĩ, thời gian tới chắc không ai dám đến phá rối nữa.”

Nhưng cô đã đánh giá thấp Chu Mẫn Mẫn.

Sáng hôm sau, Chu Chiêu Chiêu nhận điện thoại từ Chu Hạo Đông - một con chó ngao Tây Tạng trong trại suýt bị đầu độc. May mắn con chó thông minh không ăn đồ trong bát, nhưng một con gà thoát khỏi lồng lại mổ thức ăn trong bát chó. Vừa ăn xong, nó lăn ra c.h.ế.t ngay.

Chu Hạo Đông lập tức báo cảnh sát. Không cần đợi kết quả giám định, anh dùng thìa bạc thử, thìa đen kịt - chứng tỏ chất độc cực mạnh.

Hầu Kiến Ba đích thân dẫn đội đến điều tra. Thủ phạm phải là người trong trại, vì chỉ họ mới có thể vào khu vực nuôi chó mà không bị phát hiện.

Với năng lực điều tra nhạy bén, Hầu Kiến Ba nhanh chóng tìm ra hung thủ - Chu Xông, một thanh niên trong trại.

“Em xin lỗi, em không cố ý...” Chu Xông quỳ gối khóc nức nở. “Mẹ em bệnh nặng, bệnh viện huyện bó tay... Cô ấy nói sẽ giúp em...”

“Cô ta là ai?” Hầu Kiến Ba hỏi.

“Em... em không biết,” Chu Xông nức nở. “Nhưng cô ấy rất hiểu chuyện làng em, biết cả quan hệ gia đình em với hàng xóm.”

Anh còn cảm thấy cô ta rất quen, nhưng chắc chắn chưa từng gặp.

“Cô ấy biết bệnh của mẹ em, nói chỉ cần có tiền sẽ giúp em mời bác sĩ tỉnh về chữa trị.”

“Vậy là em nhận lời?” Chu Hạo Đông thất vọng. “Em có biết Chiêu Chiêu đã liên hệ bác sĩ cho mẹ em chưa?”

“Không thể nào...” Chu Xông sững sốt. “Sao em không biết?”

“Vì bác sĩ đi hội thảo chưa về,” Chu Hạo Đông lắc đầu. “Nên chưa kịp báo em.”

Nếu không có chuyện Chu Chính Văn, anh đã định nói với Chu Xông trong vài ngày tới. Nhưng mọi thứ trùng hợp khủng khiếp - ông ngất xỉu, anh bận xử lý chuyện trại gà và phối hợp điều tra vụ Chu Đại Chí, nên tạm quên mất.

“Cho dù anh chưa nói,” Chu Hạo Đông nhìn Chu Xông. “Bác Chu có khi nào bác đãi mọi người không?”

Biết hoàn cảnh khó khăn của Chu Xông, ông không chỉ nhận anh vào làm mà còn ưu ái cho mang trứng về cho mẹ mỗi tháng. Thời buổi này, ngày nào cũng có trứng gà là xa xỉ với dân làng.

“Mẹ em bệnh không tiền chữa trị, nếu em mở miệng, bác Chu có từ chối giúp không?”

“Chiêu Chiêu nghe tin đã đi tìm bác sĩ ngay.” Chu Hạo Đông lạnh lùng nhìn anh. “Em thật đáng thất vọng.”

Đáng thất vọng vì chút lợi nhỏ mà phản bội người tốt.

“Em đáng chết!” Chu Xông tự tát mấy cái. “Xin lỗi Hạo Đông ca, em sai rồi!”

Nhưng khóc lóc cũng vô ích. Đầu độc là tội hình sự, dù không thành công vẫn bị bắt.

Chu Hạo Đông tổ chức buổi giáo dục tại trại gà, phân tích rõ vụ việc cho mọi người.

“Ai dám làm chuyện ăn cháo đá bát,” giọng anh lạnh như băng. “Đừng trách tôi không nể mặt.”

Người vốn hiền lành bỗng nổi giận khiến ai nấy run sợ.

“Không đâu, chúng tôi không dám đâu.” Mọi người đồng thanh.

Có kẻ tò mò hỏi: “Vậy việc bác Chu ngất xỉu có phải cũng do...”

“Không nên hỏi thì đừng hỏi.” Chu Hạo Đông liếc lạnh. “Ai không muốn làm, giờ có thể đến phòng kế toán lĩnh lương.”

Mọi người im bật.

Ai dại gì bỏ việc? Lương trại gà không thua kém xí nghiệp quốc doanh, ngày lễ còn được phát thêm trứng, thịt. Nhà có người làm ở đây là niềm tự hào, con gái trong làng đều muốn gả về.

“Sau chuyện này, trại gà đoàn kết chưa từng thấy.” Chu Hạo Đông kể với Chu Chiêu Chiêu.

Công nhân hăng hái làm việc, dọn dẹp toàn bộ khu vực. Tình cờ, họ phát hiện một số thứ không nên có - nếu rơi vào tay kẻ xấu, sẽ là đòn chí mạng với trại gà và Chu Chính Văn.

Chu Hạo Đông lập tức báo cảnh sát.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hầu Kiến Ba đau đầu! Âm mưu này thật đê tiện!

Tin tức nhanh chóng đến tai Chu Mẫn Mẫn. Cô ta tức giận mắng: “Đồ ngu si vô dụng!”

May mắn Chu Xông không nhận ra cô. Dù có nhận ra cũng không sao, với thân phận kiều bào, cô có thể phủ nhận tất cả.

Chu Chiêu Chiêu cúp máy, nhớ lại hình ảnh Chu Mẫn Mẫn trên phố. Cô tưởng phải mất thời gian tìm kiếm, nhưng không ngờ sớm gặp mặt cô ta.

Chương 447

DTV-EBOOK

Hôm đó, Chu Chiêu Chiêu nhận được điện thoại từ trường, yêu cầu cô đến trường gấp.

Cô tưởng là chuyện phân công công việc, nào ngờ khi đến nơi mới biết, vài ngày tới sẽ có một đoàn doanh nhân nước ngoài đến tham quan trường. Nhà trường muốn tổ chức một đội tình nguyện viên để chào đón họ, đồng thời giới thiệu về lịch sử và các hoạt động của trường.

Ban đầu, Chu Chiêu Chiêu định từ chối, nhưng lãnh đạo nhà trường trực tiếp tìm gặp cô và nói:

“Qua nhiều đánh giá, trường quyết định chọn em làm đại diện học sinh xuất sắc để tiếp đón các vị khách quốc tế này.”

“Chiêu Chiêu à, thư viện trường ta đã xuống cấp lâu rồi. Nếu có thể kêu gọi được đầu tư để xây lại, thì thật là tốt quá.” Vị lãnh đạo nói tiếp.

“Vì vậy, lần này nhất định phải tiếp đón thật chu đáo, để họ cảm thấy như về nhà.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Áp lực này quả thực không nhỏ.

“Không sao, em cứ cố gắng hết sức.” Vị lãnh đạo mỉm cười nói.

...

Phiêu Vũ Miên Miên

...

Với ngoại hình và năng lực của Chu Chiêu Chiêu, lãnh đạo tin chắc rằng cô sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Thế là, Chu Chiêu Chiêu còn chưa kịp nói về tình hình gia đình, đã bị vị lãnh đạo “đuổi” ra khỏi phòng.

“Được rồi, mau đi bàn bạc với mọi người đi,” lãnh đạo dặn dò, “rồi về nhà sớm.”

Ông lại hỏi thêm: “Nghe nói em sinh ba? Giỏi lắm!”

Đôi khi, ngay cả một người lãnh đạo như ông cũng không khỏi ghen tị với cô học trò này.

Đúng là một người thành công toàn diện.

Tuổi trẻ đã có sự nghiệp riêng, học hành xuất sắc, ngoại hình xinh đẹp, lại còn kết hôn với người chồng tốt.

Không chỉ vậy, trong thời kỳ chính sách kế hoạch hóa gia đình nghiêm ngặt, việc sinh thêm con đồng nghĩa với mất việc, thậm chí còn bị ép phá thai.

Ấy vậy mà Chu Chiêu Chiêu một lần sinh được ba, khiến bao người mơ ước.

Làm sao không khiến người ta ghen tị cho được?

Trong số đó có Chu Mẫn Mẫn. Khi nghe tin Chu Chiêu Chiêu kết hôn với Dương Duy Lực, không những không bị nhà chồng coi thường vì xuất thân nông thôn, mà còn được trọng vọng.

Mẹ chồng đối xử với cô như con gái ruột, hai chị dâu cũng sống hòa thuận.

Đặc biệt, trong thời buổi này, cô lại sinh được hai trai một gái, một lần đủ cả.

“Con dĩ này, chính nó đã hút hết vận may của nhà ta,” Chu Mẫn Mẫn tức giận nói, “nên nhà ta ngày càng suy sụp, còn nhà nó thì ngày càng phát đạt.”

“Đại sư,” cô ta nhìn vị đại sư trước mặt đầy hy vọng, “ngài nhất định phải giúp con, đòi lại vận may cho gia đình con.”

Đối diện Chu Mẫn Mẫn là một người đàn ông trung niên mặc áo dài tay cầm tràng hạt, khẽ mỉm cười: “Việc này không khó.”

“Đại sư!” Chu Mẫn Mẫn mắt sáng rực, “Xin ngài cứu con.”

Chu Chiêu Chiêu không hề hay biết chuyện này. Cô được xếp vào vị trí tiếp đón quan trọng nhất.

“Bởi vì em có ngoại hình nổi bật mà.” Lưu Tương cười nói.

“Dạo này chị thế nào?” Chu Chiêu Chiêu hỏi. Từ khi trở về, cô ít có dịp gặp Lưu Tương, lần này hai người được phân công làm việc cùng nhau.

“Ổn cả,” Lưu Tương trả lời, “Nhậm Quân mấy hôm trước đi công tác có ghé qua thăm em.”

“Chiêu Chiêu, giờ em chỉ cảm thấy may mắn vì mình chưa có con.” Lưu Tương nhìn ra xa, nói một cách bình thản.

Đêm đó, cô và Nhậm Quân nói chuyện rất khuya, nhưng cả hai đều hiểu rõ rằng họ không thể tiếp tục bên nhau.

Chừng nào còn có Nhâm Ly đứng giữa, thì đó mãi là rào cản không thể vượt qua.

“Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.” Chu Chiêu Chiêu an ủi, “Nhưng dù sao, mọi quyết định sau này cũng phải thật cẩn trọng.”

Hôn nhân không phải trò đùa.

“Ừ.” Lưu Tương gật đầu mạnh mẽ.

Khi Nhậm Quân rời đi, cô đã nói rõ suy nghĩ của mình. Hai người đồng ý dành thời gian tĩnh tâm để suy nghĩ thấu đáo.

Nếu không có gì thay đổi, họ sẽ làm thủ tục ly hôn.

Chỉ cần Nhậm Quân đồng ý, thủ tục ly hôn cũng khá đơn giản.

Nhưng từ nay về sau, như lời Chu Chiêu Chiêu nói, mọi quyết định đều phải thận trọng.

Lưu Tương đang suy nghĩ miên man thì nghe người bên cạnh nói: “Họ đến rồi.”

Cô lập tức đứng thẳng người.

“Ha...”

Lưu Tương nghe thấy tiếng cười lạnh của Chu Chiêu Chiêu bên cạnh.

“Sao thế?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Không có gì, lát nữa nói sau.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

Vì đoàn khách đã tiến lại gần, Chu Chiêu Chiêu và mọi người phải lên tiếng chào đón, không tiện giải thích lúc này.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Chu Mẫn Mẫn tươi cười rạng rỡ trong đoàn người.

Thấy cô ta bước lại gần với nụ cười đầy vẻ giả tạo, Chu Chiêu Chiêu liếc mắt tỏ vẻ khinh thường.

Chu Mẫn Mẫn khựng lại, suýt nữa vấp phải váy dài của mình.

“Cô giáo, đây đều là học sinh của trường mình à?” Chu Mẫn Mẫn nhìn về phía Chu Chiêu Chiêu, hỏi người giáo viên bên cạnh.

“Đúng vậy, họ đều là những học sinh xuất sắc của trường chúng tôi,” cô giáo Trương phụ trách tiếp đón trả lời với nụ cười, “Sự nhiệt huyết của tuổi trẻ sẽ giúp các vị hiểu rõ hơn về ngôi trường này.”

“Nhưng tôi cảm thấy học sinh của các vị hình như không mấy hoan nghênh chúng tôi?” Chu Mẫn Mẫn nói.

Không hoan nghênh?

Mấy vị khách nước ngoài dừng chân. Nếu không được hoan nghênh, họ chẳng cần thiết phải đến, càng không cần đầu tư.

Thật buồn cười, quyền góp cho trường nào chẳng được?

Sao phải quyền góp cho một nơi không muốn đón tiếp họ?

“Làm gì có chuyện đó?” Cô giáo Trương vội vàng nói, “Từ lãnh đạo, giáo viên đến học sinh, tất cả đều

rất mong chờ sự xuất hiện của các vị.”

“Đúng vậy,” Chu Chiêu Chiêu nở nụ cười chuẩn mực, “Có bạn từ phương xa đến, chẳng phải rất vui sao?”

“Đồng lão, ngài hiểu rõ phong cách của trường chúng tôi nhất. Làm sao có người mẹ nào lại không hoan nghênh đứa con từ phương xa trở về?” Cô hướng về phía một vị lão niên trong đoàn, nói với giọng điệu ấm áp.

“Cô bé biết ta?” Đồng lão cười hỏi.

“Dĩ nhiên rồi,” Chu Chiêu Chiêu đáp, “Câu chuyện của ngài luôn được hiệu trưởng kể trong lễ khai giảng hàng năm, để khích lệ chúng em trân trọng hiện tại, học tập chăm chỉ vì sự phát triển của đất nước.”

“Lại có chuyện như vậy sao?” Đồng lão ngạc nhiên, nhưng rõ ràng tâm trạng đã tốt hơn.

“Đương nhiên rồi.” Cô giáo Trương nói, “Ngài chính là tấm gương để chúng tôi noi theo.”

“Cô bé, lại đây nào,” Đồng lão vẫy tay gọi Chu Chiêu Chiêu, “Hãy kể cho ta nghe về trường mình đi?”

“Giờ thay đổi nhiều quá, ta gần như không nhận ra nữa.” Ông nói.

“Đất nước thay đổi, trường học cũng thay đổi,” Chu Chiêu Chiêu tiến lên, chỉ về phía xa, “Nhưng vẫn còn lưu giữ nhiều nét xưa, đó chính là biểu tượng của trường ta.”

Cô mỉm cười, bắt đầu kể về lịch sử và những thay đổi của ngôi trường.

Chẳng mấy chốc, Chu Mẫn Mẫn nhận ra ánh mắt của mọi người dành cho Chu Chiêu Chiêu đã khác.

Đó là sự hài lòng, niềm tự hào và sự trân trọng.

Chu Mẫn Mẫn: "..."

Chưa hết, sau khi kết thúc phần giới thiệu, Chu Chiêu Chiêu dừng lại, nhìn thẳng vào Chu Mẫn Mẫn - người đang diện bộ váy thời trang, tóc uốn sóng, và hỏi:

"Không biết vị khách này vừa rồi căn cứ vào đâu để kết luận rằng chúng tôi không hoan nghênh các vị?"

Chu Mẫn Mẫn: "..."

Vậy là, Chu Chiêu Chiêu đã nhận ra cô ta? Hay chưa?

Chương 448

DTV-EBOOK

Chu Mẫn Mẫn không thể xác định liệu Chu Chiêu Chiêu trước mặt có nhận ra cô hay không.

Bởi vì cô đã phẫu thuật thẩm mỹ.

Thực ra, những lời cô nói với Diêu Trúc Mai không hoàn toàn là dối trá. Khi trốn chạy ra nước ngoài, khuôn mặt cô đã bị thương nặng.

May mắn thay, con tàu gặp bão tan tác, cô ôm một tấm ván sống sót và được một bác sĩ cứu.

Vết thương trên mặt cũng từ đó mà thành.

Sau này, nhờ sự giúp đỡ của vị bác sĩ đó, cô đã phẫu thuật thẩm mỹ. Vết thương quá lớn khiến khuôn mặt cô thay đổi hoàn toàn, chỉ còn đôi mắt là giống ngày xưa.

Chu Mẫn Mẫn đã thử nghiệm và không ai nhận ra cô.

Vị bác sĩ đó cũng chẳng phải người tốt, muốn dùng cô để kiếm lợi.

Cô phải tiếp khách ngày đêm, kiếm tiền cho hắn. Đó là khoảng thời gian ác mộng của Chu Mẫn Mẫn.

...

...

Cô đã giúp hắn kiếm rất nhiều tiền, nhưng cuối cùng không chịu nổi cuộc sống biến thái đó.

Nhờ một sự cố, Chu Mẫn Mẫn cùng một người phụ nữ khác đã g.i.ế.c c.h.ế.t vị bác sĩ và trốn thoát.

May mắn thay, cô trông rất giống “bạch nguyệt quang” đã khuất của Hoa kiều Phùng Tuấn Long. Vì vậy, Chu Mẫn Mẫn giờ đây có một thân phận mới: Lý Mộng, tình nhân của Phùng Tuấn Long.

Phùng Tuấn Long hào phóng, chiều chuộng cô hết mực. Chu Mẫn Mẫn sau những trải nghiệm trước đây cũng trở nên mưu mô, biết cách thu phục lòng đàn ông.

Dù Phùng Tuấn Long đa nghi, nhưng sau vài lần thử thách, Chu Mẫn Mẫn đã giành được lòng tin của hắn.

Dù không tiết lộ thân phận thật, nhưng điều đó không quan trọng với Phùng Tuấn Long.

Hai người chỉ lợi dụng lẫn nhau.

Vì vậy, khi theo đoàn Hoa kiều về nước, hắn không ngần ngại để Chu Mẫn Mẫn đi trước dò la tình hình.

Thấy Chu Chiêu Chiêu khéo léo đẩy vấn đề về phía mình, Phùng Tuấn Long nhíu mày nhìn cô, rồi cùng mọi người chờ câu trả lời của Chu Mẫn Mẫn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Mẫn Mẫn âm thầm chửi rửa Chu Chiêu Chiêu, nhưng khi thấy ánh mắt dò xét của cô, cô lại yên tâm.

Giờ đây, cô đang ở trong bóng tối, còn Chu Chiêu Chiêu ở nơi ánh sáng.

Hơn nữa, ngoại hình và giọng nói của cô đã thay đổi hoàn toàn, cộng với thân phận khác biệt, cô tin rằng Chu Chiêu Chiêu không thể nhận ra mình chỉ qua một cái nhìn.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Chu Mẫn Mẫn tự nhủ.

Rồi cô cười nói: “Chỉ là thấy bạn học này nhú mày, tôi tưởng các bạn không hoan nghênh chúng tôi.”

“Nhú mày?” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười lạnh lùng, “Chỉ vì một cái nhú mày mà suy diễn như vậy, suýt gây hiểu lầm không đáng có, cô thật quá hồ đồ.”

“Tôi...”

“Tôi chỉ thấy cô giống một người nào đó.” Chu Chiêu Chiêu không đợi cô nói tiếp.

“Ồ?” Phùng Tuấn Long tỏ ra hứng thú, “Giống ai vậy?”

“Quên mất rồi.” Chu Chiêu Chiêu đáp thẳng, “Không nhớ ra.”

Phùng Tuấn Long: “...”

Hắn bật cười: “Học sinh trường cô đều thú vị như vậy sao?”

Chu Chiêu Chiêu trầm lắc đầu, thú vị cái gì?

“Chiêu Chiêu là học sinh xuất sắc của trường chúng tôi,” cô giáo Trương nói, rồi mời mọi người tiếp tục tham quan, “Đây là thư viện của trường...”

Cuộc trò chuyện về chuyện hoan nghênh hay không được khéo léo chuyển hướng.

“Cô ta đúng là trà xanh đặc sệt.” Lưu Tương thì thầm, “Cậu cẩn thận đấy.”

Chu Chiêu Chiêu quá xinh đẹp, ánh mắt ghen tị của Chu Mẫn Mẫn và cái nhìn say mê của Phùng Tuấn Long khiến Lưu Tương lo lắng.

Dù Chu Chiêu Chiêu xuất sắc, nhà họ Dương cũng có thể lực, nhưng đây là những nhà đầu tư nước ngoài, không thể đặc tội.

Nếu vì Chu Chiêu Chiêu mà họ từ chối đầu tư, việc tốt nghiệp của cô sẽ gặp rắc rối.

“Không sao, không sợ.” Chu Chiêu Chiêu bóp nhẹ tay Lưu Tương, “Chỉ là một con gà tây kiêu ngạo thôi.”

Gà tây?

Lưu Tương nhìn mái tóc xoăn sóng và chiếc váy đỏ của Chu Mẫn Mẫn, bỗng thấy cách ví von này rất hợp.

“Đúng là phong cách của cậu.” Lưu Tương cười.

Chu Mẫn Mẫn đang tức giận tìm cách làm nhục Chu Chiêu Chiêu thì thấy cô và Lưu Tương đang cười khúc khích.

Cô cảm thấy đó là nụ cười chế nhạo mình.

“Hai bạn kia, không phải các bạn đến tiếp đón chúng tôi sao?” Chu Mẫn Mẫn chỉ thẳng vào Chu Chiêu Chiêu, “Có chuyện gì vui, kể mọi người cùng nghe đi.”

“Ồ, không có gì đâu.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

“Cậu có thấy cô ta giờ càng giống gà tây giận dữ không?” Lưu Tương thì thào.

Quả thật là vậy.

“Cô đang chế nhạo tôi sao?” Nụ cười của Chu Chiêu Chiêu như d.ã.o cửa vào mắt Chu Mẫn Mẫn, cô tức giận hét lên.

Dù giờ đây mang thân phận Hoa kiều, nhưng bản chất con người cô không thay đổi.

Từ nhỏ, dù được cưng chiều, nhưng mỗi khi đi cùng Chu Chiêu Chiêu, mọi lời khen đều dành cho cô: “Con gái Chu Chính Văn, giỏi quá!”

Nghe quá nhiều lời như vậy, Chu Mẫn Mẫn luôn cảm thấy tự ti khi đối mặt với Chu Chiêu Chiêu.

Dù giờ đã thay hình đổi dạng, nhưng mặc cảm đó vẫn nguyên vẹn.

Đặc biệt khi thấy Phùng Tuấn Long tỏ ra hứng thú với Chu Chiêu Chiêu, Chu Mẫn Mẫn càng thêm báo động.

Những thủ đoạn cô có được, những viên thuốc quý, đều nhờ vào Phùng Tuấn Long.

Chu Chiêu Chiêu chính là đồ vô liêm sỉ, dựa vào nhan sắc để quyến rũ đàn ông!

Nếu Phùng Tuấn Long bị cô lôi kéo, thân phận thật của Chu Mẫn Mẫn sẽ bị phát giác.

Một khi bại lộ, những việc cô làm ở Chu Thủy huyện cũng sẽ bị phanh phui.

“Tôi không dám.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Mọi người đến thăm trường chúng tôi là niềm vinh

hạnh, chúng tôi đương nhiên vui mừng.”

“Không biết vì lý do gì, cô lại luôn tỏ ra thù địch với tôi.” Chu Chiêu Chiêu nói khẽ, “Hay là cô quen biết tôi? Nhưng đây không phải lần đầu chúng ta gặp mặt sao?”

Chương 449

DTV-EBOOK

Chu Mẫn Mẫn tức giận đến mức muốn điên lên, nhưng cô đương nhiên không thể nói với mọi người rằng mình quen Chu Chiêu Chiêu.

Như thế chẳng phải là tự nhận mình là Chu Mẫn Mẫn sao?

“Bạn nói đùa rồi, trước đây tôi luôn ở nước ngoài, làm sao có thể quen bạn?” Chu Mẫn Mẫn mỉm cười nhạt nói, “Không còn cách nào, dù muốn trở về nước phát triển nhưng chúng tôi vẫn phải thận trọng.”

Dù hiện nay chính sách đã thay đổi, cởi mở hơn trước nhiều, nhưng ai biết được liệu có đổi nữa không?

Tóm lại, thận trọng vẫn hơn.

Những người khác bên cạnh cũng gật đầu đồng tình, tình nhân của Phùng Tuấn Long này xem ra cũng có chút tác dụng.

“Ồ, vậy sao.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhạt, không nói thêm gì.

Ngược lại khiến Chu Mẫn Mẫn cảm thấy trong lòng như bị nhét một nắm bông, uất ức khó chịu.

Nhưng cô cũng không dám gây sự với Chu Chiêu Chiêu thêm nữa.

...

...

Chu Chiêu Chiêu cũng không để ý đến Chu Mẫn Mẫn nữa, mà tập trung giới thiệu trường học của mình một cách chuyên nghiệp.

Sự am hiểu văn hóa cùng cách diễn giải hóm hỉnh của cô ngay lập tức nhận được sự đánh giá cao từ các thương nhân Hoa kiều.

Ngay cả Đồng lão cũng không ngừng giơ ngón tay cái khen ngợi, “Các cháu chính là tấm gương của sinh viên đại học thời nay.”

“Là nhờ thầy cô giáo dạy dỗ tốt ạ.” Chu Chiêu Chiêu chân thành nói, “Cùng với không khí học tập trong trường, dù điều kiện như các vị đã thấy, có lẽ không bằng một số trường trong tưởng tượng của các vị, nhưng...”

Chu Chiêu Chiêu dừng lại một chút, mỉm cười nhìn ngắm ngôi trường rồi nói tiếp, “Giáo viên và học sinh ở đây tuyệt đối không thua kém ai.”

“Tôi tin rằng, không lâu nữa ngôi trường của chúng tôi sẽ ngày càng tốt hơn.”

“Bởi vì có chúng tôi.” Cô mỉm cười nhìn Đồng lão, “Cụ nghĩ sao ạ?”

Chữ “chúng tôi” đó cũng bao gồm cả ông.

“Đúng vậy.” Đồng lão tự nhiên hiểu ý Chu Chiêu Chiêu, gật đầu cười nói, “Lão Đồng có được ngày hôm nay cũng nhờ sự dạy dỗ của trường xưa.”

Nói xong, ông quay sang thì thầm điều gì đó với thư ký, khiến người này tròn mắt nhìn ông, “Cụ chắc chắn chứ?”

“Haha, có gì đâu?” Đồng lão cười nhìn Chu Chiêu Chiêu, lại đảo mắt quan sát ngôi trường, “Được đóng góp chút sức lực cho trường xưa, tôi rất vinh hạnh.”

Việc trở về Thiểm Tây phát triển, con cháu trong nhà đều phản đối.

Nhưng ông vẫn kiên quyết trở về.

Mang theo hoài niệm của mình trở về.

Ban đầu chỉ định về thăm quê, thỏa nguyện một tâm nguyện rồi lại đi.

Nhưng từ khi trở về trường cũ, nghe Chu Chiêu Chiêu giới thiệu và trò chuyện, Đồng lão như mở ra một thế giới khác.

Đúng vậy, đất nước bây giờ còn lạc hậu, không bằng nước ngoài, nhưng nhìn những gương mặt tràn đầy hy vọng và nỗ lực vì cuộc sống tốt đẹp.

Đặc biệt sau khi gặp Chu Chiêu Chiêu, người trẻ tuổi này như một bóng đèn phát sáng, từ cô toát lên năng lượng tích cực.

Cô nói, “Đất nước chúng tôi tuy còn nghèo, nhưng mới thành lập được bao nhiêu năm, cổ nhân nói đừng coi thường tuổi trẻ nghèo khó, đất nước chúng tôi nhất định sẽ phồn vinh.”

Trong buổi trò chuyện, Đồng lão mới biết Chu Chiêu Chiêu đã là mẹ của ba đứa trẻ.

Càng thêm khâm phục.

“Có chí khí.” Đồng lão cười giơ ngón tay cái khen ngợi, cũng vì điều này, ban đầu chỉ định quyên góp một phần tiền xây thư viện, giờ ông khoát tay, “Đã có thư viện thì phải có sách chứ?”

Lại quyên thêm một khoản tiền lớn để mua sách cho trường.

Chu Mẫn Mẫn tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, Chu Chiêu Chiêu cái đồ hồ ly tinh này, đến ông già cũng không buông tha.

Nhưng dù tức giận đến kị thế nào cô cũng đành bất lực, đoàn Hoa kiều lấy Đồng lão làm đầu, thấy ông quý mến Chu Chiêu Chiêu, mọi người cũng đối xử với cô nồng nhiệt hơn.

Đặc biệt là Phùng Tuấn Long, ánh mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu càng thêm nồng cháy.

Được Đồng lão để mắt tới, tương lai Chu Chiêu Chiêu không thể đoán trước được.

“Cô ta chỉ là một sinh viên, có gì ghê gớm?” Chu Mẫn Mẫn khó chịu nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Người không biết đâu.” Phùng Tuấn Long liếc nhìn cô, “Tập đoàn Đồng gia những người khác đều không muốn trở về, lần này Đồng lão về nước còn muốn tìm một người đại diện.”

Chuyên phụ trách công việc trong nước.

Xem ra, Đồng lão đang muốn chọn Chu Chiêu Chiêu.

“Ở hải ngoại không thể lên được con tàu Đồng gia,” Phùng Tuấn Long nói, “thì trong nước không thể bỏ lỡ.”

Gia tộc họ Phùng vốn dựa vào con tàu thuận buồm xuôi gió của Đồng gia mới phát triển được, chỉ tiếc những người Đồng gia ở hải ngoại kiêu ngạo, không thêm để ý đến họ Phùng.

Phùng Tuấn Long nghe nói Đồng lão cũng về nước nên mới tham gia đoàn thăm viếng lần này, mục đích chính là để lên con tàu lớn của Đồng lão.

Bằng không hẳn cũng chẳng muốn trở về cái nơi nghèo khổ này.

“Người là thế nào?” Phùng Tuấn Long nhớ lại chuyện xảy ra ở trường hôm nay, lạnh lùng nói với Chu Mẫn Mẫn, “Ta không quan tâm người đang nghĩ gì, cũng không quan tâm người có quen cô gái đó hay không.”

“Nhưng cô ta đã được Đồng lão để mắt tới, người phải biết tôn trọng.” Phùng Tuấn Long nói, “Người vốn là người hiểu chuyện nhất nên ta mới đưa về nước.”

“Đừng có phá hỏng chuyện tốt của ta.”

Ánh mắt lạnh băng của Phùng Tuấn Long nhìn thẳng vào Chu Mẫn Mẫn, “Nếu không, những ngày tháng người từng sống thế nào, sau này sẽ lại như thế.”

Những ngày tháng trước?

Chu Mẫn Mẫn hoảng sợ nhìn Phùng Tuấn Long, cô luôn nghĩ mình che giấu rất tốt, nào ngờ hẳn đã sớm biết thân phận của cô.

Nhớ lại từ khi theo Phùng Tuấn Long, hẳn chiều chuộng cô, thậm chí chưa từng hỏi về quá khứ của cô.

Chu Mẫn Mẫn từng nghĩ hẳn là kẻ mê nhan sắc, nào ngờ kẻ ngốc lại là chính cô.

Mọi hành động của cô Phùng Tuấn Long đều biết.

“Người là người thông minh, thông minh hơn bọn họ,” Phùng Tuấn Long dường như không để ý đến vẻ sợ hãi của Chu Mẫn Mẫn, cười nói, “biết làm thế nào có lợi nhất cho mình.”

Chu Mẫn Mẫn: “...”

Miệng há hốc.

Cô tự nhiên hiểu ý Phùng Tuấn Long, nhưng bắt cô phải nịnh bợ Chu Chiêu Chiêu?

Điều đó chẳng khác nào moi t.i.m rút m.á.u cô.

Nhưng trước ánh mắt của Phùng Tuấn Long, Chu Mẫn Mẫn không dám không đồng ý, “Long gia, thiếp biết phải làm thế nào rồi.”

Phùng Tuấn Long có rất nhiều tình nhân, cô chỉ là một trong số đó.

Lần này được theo hẳn về nước, cô đã hao tổn rất nhiều tâm huyết, chỉ có thể thành công không được thất bại.

Lại sống những ngày tháng như trước?

Không!

Chu Mẫn Mẫn chỉ nghĩ đến đã thấy toàn thân lạnh run.

Những ngày tháng đó, cô không bao giờ muốn trải qua nữa.

Nhưng phải lấy lòng Chu Chiêu Chiêu!

Chu Mẫn Mẫn cắn chặt răng, “Đồ khốn nạn!”

Cô nhất định không để cô ta yên!

Đêm đó, Chu Mẫn Mẫn đã dùng hết mọi chiêu trò mới lạ, khiến Phùng Tuấn Long hài lòng, nguôi giận.

Chỉ có điều cô phải nằm liệt giường đến hai ngày mới có thể cử động.

Và tất cả những điều này, Chu Mẫn Mẫn đều trút lên đầu Chu Chiêu Chiêu.

Tất cả đều là do cô ta!

Chương 450

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không hề biết những chuyện này, tối về nhà cô kể lại với Dương Duy Lực việc gặp Chu Mẫn Mẫn hôm nay.

Dương Duy Lực làm việc rất hiệu quả, ngay hôm sau đã tra ra được thân phận khác của Chu Mẫn Mẫn.

“Lý Mộng?” Chu Chiêu Chiêu chế nhạo nhìn tài liệu về Chu Mẫn Mẫn trong tay, hỏi Dương Duy Lực, “Chẳng lẽ chỉ vì cô ta đổi thân phận, chúng ta lại không làm gì được cô ta sao?”

“Em hãy tin rằng lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt.” Dương Duy Lực an ủi vợ, “Nhận bay qua còn để lại dấu vết, những việc cô ta làm rồi sẽ để lại manh mối.”

Anh lại nói, “Có người từng thấy Lý Mộng đến huyện Chu Thủy, nhân viên khách sạn nhìn ảnh cũng nhận ra người thuê phòng hôm đó chính là Lý Mộng.”

“Chỉ cần điều tra rõ ràng, không quá hai ngày cảnh sát sẽ tìm cô ta.” Dương Duy Lực tiếp tục.

Vì liên quan đến yếu tố nước ngoài nên việc điều tra cần thêm thời gian.

Đừng tưởng chỉ cần thay đổi khuôn mặt là cảnh sát bó tay.

“Đi thôi, vào xem bà ấy đi.” Chu Chiêu Chiêu nghe xong cũng yên tâm hơn, nói với Dương Duy Lực, “Lát nữa anh đừng vào, để em vào gặp bà ấy một mình.”

...

...

“Bà ấy” mà cô nhắc đến chính là Diêu Trúc Mai.

Đến giờ, Diêu Trúc Mai vẫn bị giam tại đồn cảnh sát để điều tra. Hôm nay Chu Chiêu Chiêu đến là để thăm bà, nếu bà thực sự hối cải thì sẽ đưa bà về.

Bằng không...

Diêu Trúc Mai đợi rất lâu mới thấy cửa mở, bà vui mừng đứng dậy nhưng chỉ thấy mỗi Chu Chiêu Chiêu.

“Sao... sao chỉ có mình con đến?” Diêu Trúc Mai lập tức hỏi.

Trong lòng bà, dù Chu Chiêu Chiêu là con gái mình, nhưng những năm gần đây khi cô trưởng thành cùng những chuyện đã xảy ra, Diêu Trúc Mai ngày càng sợ cô con gái này.

So với Chu Chiêu Chiêu, nếu Dương Duy Lực đến thì dễ nói chuyện hơn.

Nhưng người đến lại là Chu Chiêu Chiêu, Diêu Trúc Mai cảm thấy hơi sợ, nhưng bà thực sự không muốn ở đây thêm nữa.

“Chiêu Chiêu, mẹ biết lỗi rồi, con đưa mẹ ra ngoài đi.” Diêu Trúc Mai khóc lóc nói, “Mẹ thực sự biết sai rồi, mẹ sẽ không bao giờ tin cô ta nữa.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mẹ sai ở chỗ nào?” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nhìn bà.

“Mẹ...” Diêu Trúc Mai há miệng, do dự một lúc rồi nói, “Mẹ không nên tin lời Chu Mẫn Mẫn, mẹ thực sự không cố ý hại bố con.”

“Ông ấy là chồng mẹ, mẹ sao có thể hại ông ấy.”

“Đúng, mẹ không có khả năng đó,” Chu Chiêu Chiêu nói, “nhưng Chu Mẫn Mẫn thì có. Khi cô ta quay lại tìm mẹ, mẹ không những không đề phòng mà còn tin tưởng cô ta.”

“Cho đến bây giờ, trong lòng mẹ chắc vẫn nghĩ rằng liệu cô ta có bị ai ép buộc không.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Diêu Trúc Mai nói.

Quả nhiên thấy Diêu Trúc Mai giật mình.

Bà thực sự đã nghĩ như vậy, nhưng sao Chu Chiêu Chiêu lại biết?

“Những điều mẹ khai với cảnh sát, họ đã đến khách sạn Chu Thủy xác minh,” Chu Chiêu Chiêu nói, “hoàn toàn không có người phụ nữ có sẹo như mẹ nói.”

“Không thể nào.” Diêu Trúc Mai đứng phắt dậy nói, “Rõ ràng trên mặt cô ta có một vết sẹo lớn ở đây.”

Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn bà.

Diêu Trúc Mai nói xong liền ngã ngồi xuống, nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Không thể nào, sao lại như vậy?”

Đến lúc này, bà mới thực sự tin rằng Chu Mẫn Mẫn không chỉ muốn hại Chu Chính Văn, mà còn muốn đổ tội lên đầu bà.

“Chiêu Chiêu, con tin mẹ đi,” Diêu Trúc Mai khóc nói, “Mẹ vô tội, mẹ thực sự không muốn hại bố con.”

“Con đưa mẹ ra khỏi đây đi, mẹ muốn về nhà.”

“Từ lúc con vào đến giờ,” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nhìn người phụ nữ đang khóc lóc trước mặt, “mẹ chưa hề hỏi một câu về tình hình của bố: bố tỉnh chưa? Sức khỏe thế nào? Ca phẫu thuật có thành công không?”

Từ khi cô bước vào, Diêu Trúc Mai chỉ liên tục khóc lóc, cầu xin được ra ngoài.

Còn chuyện của Chu Chính Văn, bà không hề hỏi một lời.

Chu Chiêu Chiêu không khỏi cảm thấy đau lòng thay cho Chu Chính Văn.

Trước đây dù Diêu Trúc Mai có hồ đồ, nhưng Chu Chính Văn đối xử với bà rất tốt, mỗi lần đi xa về đều mua quà cho bà.

Diêu Trúc Mai có thể nói là người vợ khiến nhiều người trong làng ghen tị.

Những năm gần đây, công việc làm ăn của Chu Chính Văn ngày càng phát đạt, không ít người nhòm ngó, có người chủ động tiếp cận, có người tặng gái đẹp, nhưng Chu Chính Văn chưa từng động lòng.

Ngay cả khi Trương thị còn là mẹ chồng, hay bắt bẻ Diêu Trúc Mai, Chu Chính Văn cũng đều giải quyết ổn thỏa.

Ông ấy là một người chồng, nói thật, đã làm rất tốt.

Tiếc rằng, Diêu Trúc Mai là người không biết trân trọng.

Hoặc có lẽ, bà đã bị tẩy não quá sâu, không thể thay đổi được nữa.

“Không phải mẹ không hỏi,” Diêu Trúc Mai giải thích, “con đưa mẹ ra ngoài, mẹ sẽ đến bệnh viện chăm sóc ông ấy.”

“Hai ngày trước mẹ đã nghe cảnh sát ở đây nói rồi, ông ấy tỉnh rồi.” Diêu Trúc Mai nói, “Nên mẹ mới không hỏi.”

Nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng Chu Chiêu Chiêu biết bà chỉ là ích kỷ, đang cố biện minh.

“Bố đã tỉnh lại,” Chu Chiêu Chiêu nói, “nhưng sau này sức khỏe chắc chắn không được như trước, còn phải uống thuốc suốt đời.”

“Việc của mẹ, phải tìm được Chu Mẫn Mẫn thì mới có thể thả mẹ ra.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Tốt nhất mẹ nên suy nghĩ kỹ xem có điều gì bỏ sót không khai báo không.”

“Chu Chiêu Chiêu, mẹ là mẹ của con,” Diêu Trúc Mai đỏ mắt nhìn cô nói, “Con không thể bỏ mẹ ở đây, mẹ muốn ra ngoài.”

“Con không có khả năng đó.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Con...” Diêu Trúc Mai tức giận nhìn Chu Chiêu Chiêu, lâu sau không nói nên lời, “Giá như năm xưa...”

“Giá như năm xưa mẹ nên vứt con đi ngay khi sinh ra?” Chu Chiêu Chiêu thay bà nói hết câu, “Hay là dìm c.h.ết con?”

Diêu Trúc Mai: “...”

Hôm nay bà không có ý đó, bà chỉ muốn Chu Chiêu Chiêu đưa mình ra ngoài, nhưng tại sao lại thành ra thế này?

“Mẹ sinh con ra khổ lắm...” Diêu Trúc Mai lại bắt đầu khóc, “Sao con có thể đối xử với mẹ như vậy?”

Có lẽ là do mẹ con vô duyên.

Chu Chiêu Chiêu nghĩ đến kiếp trước, nghĩ đến lúc cô sắp chết, đánh nhau với những kẻ nói xấu mình.

Cô thở dài, đứng dậy.

“Đồ vô tâm vô phúc...” Diêu Trúc Mai vẫn mắng sau lưng, Chu Chiêu Chiêu thờ ơ bước ra ngoài.

“Em không sao chứ?” Đối mặt với ánh mắt lo lắng của Dương Duy Lực, “Em không sao, anh đi xử lý đi.”

Diêu Trúc Mai bây giờ, cần người nhà bảo lãnh mới ra được.

Cô không muốn bảo lãnh bà.

“Vợ à,” Dương Duy Lực nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, “Em còn có anh và các con.”

“Em biết.” Chu Chiêu Chiêu cười gật đầu, “Em đến bệnh viện đây.”

Cô không muốn gặp Diêu Trúc Mai ở đây nữa.

Chương 451

DTV-EBOOK

Nhưng Chu Chính Văn là ai?

Chu Chiêu Chiêu vừa bước vào phòng bệnh, ông đã nhận ra tâm trạng của cô không tốt.

“Đi gặp mẹ rồi à?” Chu Chính Văn liếc nhìn cô rồi ra hiệu cho người đang chăm sóc mình, “Cậu ra ngoài trước đi.”

Vốn là Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu thay phiên nhau chăm sóc Chu Chính Văn, nhưng ông không đồng ý. Ông nằm viện không phải một hai ngày, phải đợi chất độc đào thải hết còn tốn nhiều thời gian, nên ông bảo nhà máy cử một thanh niên đến chăm sóc.

Như vậy, Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu cũng có thời gian nghỉ ngơi.

“Giận rồi à?” Chu Chính Văn thấy Chu Chiêu Chiêu im lặng, cười đưa cho cô một múi cam, “Giận làm gì? Không đáng đâu.”

“Mẹ em là người không có học thức, lại bị người ta dạy dỗ lệch lạc, thực chất chỉ là một con rối không có chính kiến, gặp chuyện của người khác thì còn tỉnh táo được chút.” Chu Chính Văn nói.

“Nhưng hề liên quan đến gia đình Chu Chính Vũ, bà ấy liên mất khôn,” Chu Chính Văn cười nhạt nói, “Những thứ đã được gieo vào đầu từ nhỏ, ăn sâu bám rễ rồi.”

Vì vậy, việc Diêu Trúc Mai bị Chu Mẫn Mẫn lợi dụng để hại mình, Chu Chính Văn không cảm thấy bất ngờ chút nào.

...

...

Nếu biết Chu Mẫn Mẫn quay về, ông chắc chắn sẽ đề phòng.

Đáng tiếc...

“Chu Mẫn Mẫn chắc chắn phải vào tù,” Chu Chính Văn cười, “Dù cô ta không muốn gặp, tôi cũng sẽ bắt cô ta gặp.”

Lần này Chu Chính Văn chịu đại nạn, sau khi tỉnh lại, ông đã suy nghĩ rất nhiều.

Trước đây ông vẫn còn quá mềm lòng, nên mới khiến Chu Mẫn Mẫn dám cả gan động thủ.

Vậy thì phải chuẩn bị tinh thần đón nhận hậu quả.

“Con nói giờ cô ta thay đổi diện mạo? Dựa hơi đại gia à?” Chu Chính Văn cười.

“Vâng, là một Hoa kiều.” Chu Chiêu Chiêu trả lời.

“Ồ, vậy thì dễ rồi.” Chu Chính Văn cười nói, “Chuyện này con đừng lo, ở nhà chăm con tốt, trường con không phải sắp có hoạt động sao?”

“Con cứ bận việc của con, chuyện của cô ta để bố xử lý.”

Chơi âm với ông? Khi ông chơi những trò này, Chu Mẫn Mẫn còn chưa chào đời.

“Nhưng bệnh của bố...” Chu Chiêu Chiêu vẫn hơi lo lắng.

“Yên tâm, bố chưa yếu đến mức đó.” Chu Chính Văn cười nói.

“Vậy được,” Chu Chiêu Chiêu gọt táo cho ông, “Bố nhẹ tay thôi, sức khỏe là quan trọng nhất.”

“Nghĩ gì thế,” Chu Chính Văn cắn một miếng táo, “Bố còn chưa xuất viện được.”

Hiện tại mỗi ngày nằm trên giường bệnh, còn phải truyền dịch.

Chu Chiêu Chiêu nhướng mày.

Cô không tin lời Chu Chính Văn, “Dù sao bố cũng phải giữ sức, sức khỏe là trên hết.”

Về phía Chu Mẫn Mẫn, hôm đó cô đã dốc hết sức mới dỗ dành được Phùng Tuấn Long, nhưng không ngờ sáng hôm sau trước khi đi, hắn đã giao nhiệm vụ cho cô.

“Thẻ này em cầm lấy,” hắn đặt một thẻ ngân hàng lên bàn trà, nói với Chu Mẫn Mẫn đang nằm trên giường, “Anh không quan tâm em dùng cách nào, đi shopping hay làm đẹp, miễn là kết thân được với cô ta.”

“Tiền trong này cứ thoải mái tiêu.” Phùng Tuấn Long nói, “Đừng tiết kiệm cho anh.”

Nếu là trước đây, Chu Mẫn Mẫn chắc chắn sẽ vui mừng khôn xiết, cô thích nhất là mua sắm.

Nhưng trước đây Phùng Tuấn Long cho cô tiền có hạn, không đủ thỏa mãn cơn thèm mua sắm của cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bây giờ, hắn đưa một thẻ không giới hạn, nhưng Chu Mẫn Mẫn không cảm thấy vui chút nào.

Chu Chiêu Chiêu con khốn này, cô ta không xứng!

Sau khi Phùng Tuấn Long đi, Chu Mẫn Mẫn tức giận gào thét trong phòng, chửi rủa Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng cô cũng biết, nếu không làm theo yêu cầu của Phùng Tuấn Long, những ngày sung sướng của cô cũng chấm dứt.

Nhưng bắt cô phải nịnh bợ Chu Chiêu Chiêu?

Không, tuyệt đối không thể.

Chu Mẫn Mẫn nằm suy nghĩ một lúc, rồi ngồi dậy trang điểm thật xinh đẹp.

Tất nhiên cô sẽ tiêu tiền trong thẻ, nhưng nếu Chu Chiêu Chiêu không tiếp nhận, thì không phải lỗi của cô.

Lúc đó cô chỉ cần nói vài câu xấu về Chu Chiêu Chiêu trước mặt Phùng Tuấn Long, tỏ ra mình thật đáng thương.

Phùng Tuấn Long là người rất coi trọng thể diện, nếu bị người khác coi thường, có lẽ không cần cô ra tay, hắn cũng sẽ tự đi đối phó với Chu Chiêu Chiêu.

Chu Mẫn Mẫn càng nghĩ càng thấy kế hoạch này hay.

Lập tức không tức giận nữa, cầm thẻ trên bàn vui vẻ ra ngoài.

Nhưng vừa bước đến cửa khách sạn, đột nhiên có người xông đến ôm chầm lấy cô, “Mẫn Mẫn à, bà tìm được cháu rồi.”

Chu Mẫn Mẫn giật mình, bản năng muốn tránh xa người này, nhưng bà ta rất khỏe, ôm chặt lấy cô, hơn nữa mùi hôi trên người khiến Chu Mẫn Mẫn suýt ngất.

“Bà là ai, tôi không quen biết bà.” Chu Mẫn Mẫn tức giận hét lên, cố gắng thoát khỏi người phụ nữ điên này, “Bảo vệ, bảo vệ mau đến đây.”

Lần này, người phụ nữ bị cô đẩy ngã xuống đất.

“Mẫn Mẫn, bà là bà nội của cháu đây.” Người phụ nữ ngồi dưới đất khóc lóc.

Ngay lập tức, cửa khách sạn tụ tập rất đông người, chỉ trừ Chu Mẫn Mẫn, “Người này sao lại như vậy, bà nội ruột cũng không nhận.”

“Đúng vậy, người lớn tuổi như vậy mà đẩy ngã, có chuyện gì thì làm sao?”

“Trông ăn mặc bảnh bao, hóa ra là kẻ bạc tình bạc nghĩa?”

Chu Mẫn Mẫn: “...”

Đến lúc này cô mới nhận ra người phụ nữ điên kia là ai!

Không phải ai khác chính là bà nội ruột của cô, Trương thị!

Chỉ là không ngờ Trương thị giờ đã già đến mức này!

Chu Mẫn Mẫn bước lên phía trước, định nói gì đó, nhưng nghĩ lại lại rút tay về.

“Tôi không phải Chu Mẫn Mẫn, tôi cũng không quen biết bà.” Chu Mẫn Mẫn nhìn Trương thị nói to.

Dù muốn nhận cũng không thể nhận trước mặt nhiều người như vậy!

Như vậy chẳng phải là thừa nhận mình là Chu Mẫn Mẫn sao?

Nếu thừa nhận là Chu Mẫn Mẫn, chuyện của Chu Chính Văn sẽ bại lộ?

Vì vậy tuyệt đối không thể nhận.

“Cụ già ơi, cụ nhầm người rồi, mau rời khỏi đây đi,” Chu Mẫn Mẫn ra hiệu cho Trương thị dưới đất, “Đây là khách sạn Hoa kiều, tôi là Hoa kiều từ nước ngoài về, không có người thân nào ở đây.”

“Mẫn Mẫn à,” Trương thị ngồi dưới đất khóc lóc, “Bà biết cháu khổ, cháu không muốn nhận bà cũng được... nhưng cháu phải cứu bố cháu.”

Bố?

Chu Chính Vũ sao rồi?

Chu Mẫn Mẫn sững sờ.

Từ khi trở về đến giờ, cô trước tiên định nhân lúc Chu Chính Văn và Chu Chiêu Chiêu không biết, đánh họ một đòn bất ngờ.

Tốt nhất là có thể g.i.ết c.h.ết Chu Chính Văn.

Chỉ tiếc Chu Chính Văn mạng lớn, khi ngất đã được đưa ngay đến bệnh viện, đến giờ sống c.h.ết ra sao Chu Mẫn Mẫn cũng không biết.

Nhưng từ thái độ của Chu Chiêu Chiêu hôm đó, có lẽ Chu Chính Văn không sao rồi.

Đáng ghét!

Cô vốn định xử lý xong chuyện của Chu Chính Văn, sẽ lên đến nhà tù thăm Chu Chính Vũ và Quách Ái Cẩm.

Chẳng lẽ Chu Chính Văn chưa chết, mà Chu Chính Vũ đã gặp chuyện?

Chương 452

DTV-EBOOK

Từ khi Chu Chính Văn biết được thân thế thực sự của mình, cộng thêm việc Chu Chính Vũ và Quách Phụng Cẩm bị bắt vào tù, Trương thị sống trong làng vô cùng khổ sở.

Trước đây, bà ta y vào việc con trai là Chu Chính Văn để hống hách trong làng, nhưng giờ đây mọi người đều biết bà không phải mẹ ruột của hắn, mà còn là kẻ thù.

Những người từng bị Trương thị bắt nạt lẽ nào không nhớ hận? Dù đa số không đến mức trả thù tàn nhẫn như bà ta, nhưng nếu Trương thị còn dám lên mặt như trước?

Thì đừng trách dân làng không khách khí.

Ban đầu, Trương thị chưa nhận ra điều này, vẫn muốn sống như xưa, nhưng chưa kịp làm gì đã bị ném rau thối vào mặt.

Trương thị tức giận chửi rửa om sòm.

Còn dám chửi?

Ngày hôm sau, rau thối biến thành phân bò thối.

Không biết là đứa trẻ nghịch ngợm nào trong làng, khi Trương thị vừa mở cửa, phân và nước tiểu đã đổ ập xuống đầu khiến bà ta thối rửa cả người.

...

...

Mùi hôi thối kinh khủng.

Trương thị tức đến mức nằm liệt giường mấy ngày không dậy.

Nhưng con trai và con dâu đều ở trong tù, đứa cháu gái cưng Chu Mẫn Mẫn cũng biến mất không dấu vết. Để sống sót, Trương thị buộc phải tự lao động.

Trước đây, việc nhà đã có Diêu Trúc Mai, việc đồng áng cũng nhờ dân làng giúp, Trương thị đã nhiều năm không phải động tay chân.

Bất đắc dĩ, bà ta phải tự đi làm.

Nhưng cả đời quen sống nhàn hạ, làm sao chịu nổi cực khổ?

Nếu không nhờ Diêu Trúc Mai lén lút giúp đỡ, có lẽ Trương thị đã c.h.ế.t đói hoặc c.h.ế.t rét.

Dành dụm được chút tiền, bà phải đến nhà tù thăm con trai, lúc nông nhàn lại đi khắp nơi tìm tin tức về Chu Mẫn Mẫn - đứa cháu gái duy nhất của Chu Chính Vũ, cũng là người bà hết mực cưng chiều.

Nhưng Chu Mẫn Mẫn như bốc hơi khỏi mặt đất.

Dĩ nhiên có nhiều lời đồn, kể nói từng thấy Chu Mẫn Mẫn ở tỉnh thành đi xe ra ngoại tỉnh, người bảo cô ta đã chết, thậm chí có kẻ còn đồn cô ta vào Nam làm nghề bất chính.

Trương thị tức đến mức suýt đánh nhau.

Hai năm nay, bà gần như tuyệt vọng, thì bỗng có người nói từng thấy Chu Mẫn Mẫn.

Tin tức về Chu Mẫn Mẫn quá nhiều, Trương thị ban đầu không để ý, cho đến khi bà vào tù thăm Chu Chính Vũ.

Chu Chính Vũ giờ đây còn đâu vẻ phong độ ngày xưa? Cuộc sống tù đày đã dạy hắn biết cách sống ngoan ngoãn.

“Chu Mẫn Mẫn? Làm sao có thể?” Trương thị nghe Chu Chính Vũ nói Chu Mẫn Mẫn đã trở về, bản năng không tin.

Nhưng đồng thời cũng nghi hoặc, làm sao Chu Chính Vũ biết được?

“Hắn cho người truyền tin.” Chu Chính Vũ nói.

“Hắn? Hắn là...” Câu hỏi không được nói ra, nhưng cả hai mẹ con đều im lặng.

Còn ai khác ngoài Chu Chính Văn?

Nhưng tại sao?

“Không phải hắn suýt c.h.ết rồi vào viện sao?” Trương thị nói.

Chuyện Chu Chính Văn ngất xỉu ngày đó nhiều người trong làng chứng kiến, chỉ là hắn may mắn được cứu sống.

Giá mà hắn c.h.ết đi thì tốt biết mấy!

Trương thị nghĩ trong lòng đầy phẫn nộ.

“Con không biết,” Chu Chính Vũ mặt âm u nói, “Đây là địa chỉ hắn đưa, mẹ đi tìm nó bảo vào tù gặp con.”

“Chu Chính Văn tại sao phải làm thế?” Trương thị hỏi.

Gương mặt Chu Chính Vũ càng thêm khó coi.

“Hắn có ý tốt gì đâu?” Trương thị vội nói.

Chu Chính Văn là kẻ muốn họ chết, sao có thể tốt bụng chỉ chỗ tìm Chu Mẫn Mẫn?

Ở đây chắc chắn có âm mưu.

Phải nói, đôi khi gừng càng già càng cay.

“Mẹ đoán đúng rồi,” Chu Chính Vũ nói, “Mẹ nghĩ Chu Chính Văn ngất xỉu thế nào?”

“Mẫn Mẫn?” Trương thị hơi vui mừng, “Đứa bé này không uống công ta cũng chiều, chỉ tiếc...”

Giá mà thành công thì tốt biết mấy!

“Nhưng Chu Chính Văn biết nó ở đâu, sao không trực tiếp bắt nó?” Trương thị giờ đây có hàng vạn câu hỏi.

“Giờ nó khác xưa rồi,” Chu Chính Vũ nghiêng răng nói, “Chu Chính Văn muốn mẹ đi nhận diện Chu Mẫn Mẫn.”

“Vậy... vậy Mẫn Mẫn có sao không?” Trương thị bản năng hỏi.

“Nó?” Chu Chính Vũ cười lạnh, “Một đứa con hoang, nếu có thể cứu ta ra, cũng không uống công ta nuôi nó bao năm.”

“Cái gì?” Trương thị như bị sét đánh, “Con nói Mẫn Mẫn không phải con ruột?”

“Ai biết là giống của thằng nào?” Chu Chính Vũ mặt mày tối sầm.

Có lẽ ngay cả Quách Phụng Cầm cũng không biết cha đứa bé thực sự là ai.

“Mẹ, bất kể dùng cách nào, cũng phải bắt Chu Mẫn Mẫn thừa nhận thân phận,” Chu Chính Vũ nói, “Như vậy... như vậy con trong này cũng đỡ khổ, thậm chí có thể sớm ra tù.”

Trương thị há miệng, nhìn gương mặt già nua của con trai, “Chu Chính Văn nói thế?”

Tên khốn kiếp đó, giá mà ngày xưa...

Trương thị hồi hận trong lòng, nhưng không dám nói ra, bà ta cảnh giác nhìn xung quanh, “Hắn có thể đưa con ra không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Dù không đưa được con ra, ít nhất cũng giúp con đỡ khổ trong này.” Chu Chính Vũ nói.

Hơn nữa, họ có lựa chọn nào khác đâu?

Không có.

Vả lại, Chu Mẫn Mẫn cũng không phải con ruột của hắn.

Ra khỏi nhà tù, Trương thị định tìm Chu Chính Văn thương lượng thêm điều kiện, ví dụ nếu bà khiến Chu Mẫn Mẫn thừa nhận thân phận, thì Chu Chính Văn phải giúp đưa Chu Chính Vũ ra tù.

Hoặc ít nhất phải cho bà ta tiền dưỡng lão.

Tiếc rằng khi đến trại gà, bà ta không gặp được Chu Chính Văn, thậm chí ngay cả Diêu Trúc Mai cũng không thấy.

Hỏi ra mới biết Diêu Trúc Mai vẫn bị giam ở đồn cảnh sát.

Trương thị run rẩy sợ hãi, xem ra Chu Chính Văn thực sự nổi giận rồi, bà vội vã dẹp bỏ ý định nhỏ nhen, theo địa chỉ trên giấy lên tỉnh thành.

Phải nói Chu Chính Văn giờ thật tàn nhẫn, đến cả tiền xe cũng không cho, chẳng lẽ hần tính toán được bà ta còn chút tiền riêng đủ đi tỉnh?

Trương thị ngồi xe lên tỉnh, nếu không nhờ cất tiền ở nhiều chỗ, có lẽ đã c.h.ế.t đói dọc đường.

Vừa xuống xe chưa bao lâu, tiền trong túi đã bị móc túi lấy mất, bà tốn rất nhiều công sức mới tìm đến khách sạn này, nhưng bảo vệ không cho vào.

Trương thị đành ngồi chờ bên ngoài, ai ngờ phải đợi hai ngày mới thấy Chu Mẫn Mẫn xuất hiện.

Chu Chính Văn chỉ nói Chu Mẫn Mẫn giờ tên là Lý Mộng, không đưa ảnh, nhưng khi Chu Mẫn Mẫn xuất hiện, Trương thị lập tức nhận ra.

Dù khuôn mặt đã thay đổi, nhưng dáng đi cử chỉ, làm sao bà - người nuôi nấng cô từ nhỏ - có thể không nhận ra?

“Mẫn...” Trương thị ngồi dưới đất nhìn Chu Mẫn Mẫn đầy tủi thân, vẻ mặt muốn lại gần nhưng không dám, “Cháu giờ phát đạt rồi, chúng tôi... chúng tôi...”

Bà nói đến đây nghẹn ngào khóc, cuối cùng như quyết tâm, “Tuyệt đối không kéo cháu lại.”

“Cháu nói không quen, thì thôi vậy.”

Chương 453

DTV-EBOOK

Câu nói này quả thực rất nghệ thuật.

“Thôi không quen thì cũng được”?

Tại sao lại nói một cách đáng thương đến vậy, giống như một người bà thương cháu, vì cháu mà phải nhẫn nhịn chịu đựng.

Đúng là một bà trà xanh đời cũ!

Trước đây, Trương thị dùng chiêu này đối phó với Chu Chiêu Chiêu, kỹ năng của Chu Mẫn Mẫn cũng là học từ bà ta.

Dùng lên người khác thì thật sướng.

Nhưng khi chiêu này dùng lên chính mình, Chu Mẫn Mẫn tức điên lên.

Đặc biệt là những ánh mắt dò xét xung quanh.

“Người này thật không biết xấu hổ, rõ là người Thiểm Tây, sao lại giả làm Hoa kiều?”

...

...

“Liêm sỉ tổ tiên cũng vứt bỏ, thật không thể chấp nhận.”

“Trông bảnh bao thế mà hóa ra là loại khinh nghèo trọng giàu.”

Trong chốc lát, đám đông vây quanh chỉ trỏ Chu Mẫn Mẫn.

“Tôi đã nói rồi, tôi không quen bà, nếu còn tiếp tục quấy rối, tôi sẽ gọi cảnh sát.” Chu Mẫn Mẫn gần như mất bình tĩnh nói.

Nói xong, cô ta liếc Trương thị một cái đầy hằn học, giẫm lên đôi giày cao gót bỏ đi.

Nhưng Trương thị sao có thể để cô ta đi dễ dàng như vậy?

“Mẫn... đồng chí này,” bà ta rút rờ lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, “Cái này cho cháu ăn... là kẹo mạch nha, rất ngon.”

“Tôi chỉ là xem ti vi thấy cháu... giống đứa cháu gái thất lạc nhiều năm của tôi, nên...” Trương thị nói một cách khúm núm, “Nên mới tìm đến, mong cháu đừng giận.”

Nói xong, bà đưa gói kẹo mạch nha về phía Chu Mẫn Mẫn.

Món kẹo Chu Mẫn Mẫn thích ăn nhất thời nhỏ.

Chu Mẫn Mẫn đã đi được vài bước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn ánh mắt mong mỏi của Trương thị, rồi nghiêng răng bỏ đi.

Phía sau, Trương thị lần này không gọi giữ lại nữa, chỉ đứng nhìn theo với ánh mắt thèm thuồng, sau đó cúi đầu tự lấy một miếng kẹo bỏ vào miệng.

Kẹo mua cho Chu Mẫn Mẫn ăn?

Làm gì có chuyện đó.

Trương thị bị hạ đường huyết, mấy viên kẹo này là thứ cứu mạng bà, chỉ là hôm nay thấy Chu Mẫn Mẫn mới nảy ra ý dùng nó để mua chuộc lòng thương hại.

Còn việc Chu Mẫn Mẫn không nhận bà, không sao, Trương thị không hề nản lòng.

Chu Mẫn Mẫn vất vả lắm mới có được thân phận mới, làm sao dễ dàng thừa nhận bà?

Hơn nữa, cô ta còn mang trọng tội trên người.

Nhưng đứa trẻ do chính tay mình nuôi dưỡng, Trương thị hiểu rõ Chu Mẫn Mẫn nhất định sẽ tìm bà.

Bởi vì cô ta còn có chỗ cần nhờ bà giúp.

Trương thị không đi đâu, ngồi trên vĩa hè đối diện khách sạn ăn một miếng kẹo.

Rồi mới từ từ rời đi.

Còn Chu Mẫn Mẫn đi một đoạn xác nhận Trương thị không đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ti vi tìm ra cô ta?

Chu Mẫn Mẫn chợt nhớ mấy hôm trước đi cùng Phùng Tuấn Long đến trường Chu Chiêu Chiêu.

Hình như sau đó có lên tin tức tỉnh.

Có phải là xem tin đó không?

Nghĩ đến đây, Chu Mẫn Mẫn mới yên tâm phần nào.

Cô ta thực sự sợ Trương thị là do Chu Chính Văn sai đến, để lộ thân phận mình, nên mới không dám nhận.

Nhưng còn một chuyện khiến Chu Mẫn Mẫn đau đầu, đó là liệu có thực sự phải nịnh bợ Chu Chiêu

Chiêu không?

Nhìn tấm thẻ trong tay, Chu Mẫn Mẫn nghĩ một lát, xỏ vào thẳng trung tâm thương mại Hoa kiều.

Dù sao, đi shopping đã.

...

Phía Trương thị, mọi hành động từ khi xuống xe đều được báo cáo tỉ mỉ cho Chu Chính Văn.

Bao gồm cả việc bà ta bị móc túi.

Chu Chính Văn cười nhạt, nhìn ra cửa sổ không biết đang nghĩ gì.

...

Còn Chu Chiêu Chiêu, vốn nghĩ sau buổi tiếp đón đó mọi chuyện đã kết thúc, nào ngờ Đồng lão trực tiếp đề nghị nhà trường để cô đại diện phụ trách liên lạc.

Vì vậy, Chu Chiêu Chiêu dạo này bận rộn việc này.

Hôm nay vừa xong việc định về nhà, bỗng thấy Chu Mẫn Mẫn tiến đến, “Chu học trò, nói chuyện một chút được không?”

“Nói gì?” Chu Chiêu Chiêu nhìn cô ta cười nhạt, “Nói về cách cô trở thành Lý Mộng sao?”

Chu Mẫn Mẫn sững lại, nụ cười trên mặt cũng không giữ được, “Nhà tôi rất ngưỡng mộ cậu...”

Cô ta nói xong, đưa ra một tấm thẻ, “Nếu cậu đồng ý, tấm thẻ này là của cậu.”

“Chu Mẫn Mẫn, cô khá lắm.” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, nhận lấy thẻ ngân hàng, “Trong này có bao nhiêu tiền?”

Chu Mẫn Mẫn thấy cô nhận thẻ, lập tức tươi cười, “Hai mươi vạn, Chu học trò quả nhiên có ánh mắt.”

Thẻ Phùng Tuấn Long đưa thực ra có năm mươi vạn, nhưng cô ta chỉ bỏ vào hai mươi vạn cho Chu Chiêu Chiêu.

Dù vậy, cũng như cắt thịt cô ta.

Nhưng cô ta vẫn còn ba mươi vạn, lại hoàn thành nhiệm vụ Phùng Tuấn Long giao.

Cô ta tưởng Chu Chiêu Chiêu cao thượng lắm, lấy được nhà họ Dương ở tỉnh thành còn sinh liền ba đứa con, công lao không nhỏ, nào ngờ lại trở nên thế này.

Vì hai mươi vạn mà có thể cười với mình.

Nhìn nụ cười của Chu Chiêu Chiêu, Chu Mẫn Mẫn lại càng cảm khái tiền tài và quyền lực quả là thú tốt đẹp.

Bình thường Chu Chiêu Chiêu kiêu ngạo bao nhiêu, giờ cũng phải cúi đầu trước hai mươi vạn.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bên Đồng lão còn cần cậu nói giúp mấy lời cho nhà tôi.” Chu Mẫn Mẫn kiêu ngạo nói, “Xong việc sẽ không bạc đãi cậu.”

Chu Mẫn Mẫn đặc ý nói, tận mắt thấy Chu Chiêu Chiêu cắt thẻ ngân hàng, mới hơn hở trở về báo công.

Dùng hai mươi vạn dụ dỗ được Chu Chiêu Chiêu, chỉ cần cô nhận thẻ là không thể thanh minh được.

“Chụp ảnh xong chưa?” Đến chỗ vắng, Chu Mẫn Mẫn hỏi người đi cùng.

“Yên tâm đi, mọi chuyện lúc này đều chụp rõ rồi.”
Người đó cười nói, “Đảm bảo rõ nét.”

“Khi nào có ảnh?” Chu Mẫn Mẫn hỏi.

“Giờ này ngày mai,” người đó nói, “Một tay giao tiền một tay giao ảnh.”

Chu Mẫn Mẫn hài lòng gật đầu.

...

Còn Chu Chiêu Chiêu sau khi cô ta đi, cười nhìn tấm thẻ, rồi quay về trường.

“Phùng Tuấn Long?” Hiệu trưởng ngạc nhiên nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Hai mươi vạn?”

“Đúng vậy,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Vừa rồi người yêu hay gì đó của hắn đến đưa cho em, nói là Phùng đồng rất ngưỡng mộ em.”

Chu Chiêu Chiêu hào hứng nói, “Hiệu trưởng, có số tiền này phòng thí nghiệm của chúng ta có thể cải tạo rồi chứ?”

Không chỉ thư viện, phòng thí nghiệm trường những năm trước bị hư hại nặng cũng cần xây lại.

“Cái này...” Hiệu trưởng mặt khó coi nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Đưa thầy, thầy sẽ xử lý.”

“Lần sau nếu người tình đó lại tìm em, em cứ mặc kệ, để thầy giải quyết.” Hiệu trưởng nghiêm mặt nói, “Trường ta dù không có tiền cũng không nhận tiền kiểu này.”

Đúng là sỉ nhục!

Chương 454

DTV-EBOOK

Chu Mẫn Mẫn trở về khách sạn mà không thấy bóng dáng Trương thị, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Phùng Tuấn Long thấy cô lại xách về một đồng túi xách, gương mặt còn rạng rỡ hơn bao giờ hết, liền hỏi: “Em đi mua sắm với ai vậy?”

Rồi lại nói tiếp: “Chu Chiêu Chiêu phải không? Việc anh nhờ em làm đã xong chưa?”

“Long ca,” Chu Mẫn Mẫn cười tươi, giơ chiếc váy mới mua lên khoe, “Anh xem, chiếc váy này đẹp không?”

“Đẹp,” Phùng Tuấn Long cười nhạt, “Em mặc gì cũng đẹp, không mặc còn đẹp hơn.”

Chu Mẫn Mẫn liếc anh một cái đầy ý nhị, “Việc anh nhờ em, lần nào em làm không xong?”

“Chỉ là lần này khó quá thôi,” cô thở dài, “Cái cô Chu Chiêu Chiêu đó đúng là cứng đầu không chịu nổi.”

“Em mời đi chơi mấy lần, cô ta đều không thèm để ý,” Chu Mẫn Mẫn bĩu môi, “Em chưa từng hạ mình với ai như vậy đâu. Tất cả cũng chỉ vì anh thôi, Long ca.”

...

...

“Em chịu khổ rồi, Long ca sẽ không bạc đãi em đâu,” Phùng Tuấn Long an ủi.

“Nhưng em vẫn làm được,” Chu Mẫn Mẫn đặc ý nói.

“Em tưởng cô ta cao ngạo lắm cơ,” giọng cô đầy khinh bỉ, “Hóa ra là do phương pháp không đúng.”

“Sai chỗ nào?” Phùng Tuấn Long hỏi, “Có phụ nữ nào lại không thích mua sắm và túi xách đâu?”

Những người phụ nữ quanh anh, đứa nào chẳng sáng mắt lên khi nghe đến shopping?

“Đó là ở nước ngoài,” Chu Mẫn Mẫn cười, “Mấy người trong nước này, biết gì mà đòi sành điệu? Chỉ biết đến tiền thôi.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy nên em đưa thẳng cho cô ta một thẻ ngân hàng,” Chu Mẫn Mẫn nói.

“Cô ta nhận rồi?” Phùng Tuấn Long hỏi.

“Tất nhiên,” cô cười khẩy, “Vừa nghe nói trong thẻ có nhiều tiền, mắt cô ta sáng rực lên.”

“Việc nhờ cô ta giúp cũng không thành vấn đề,” Chu Mẫn Mẫn vừa nói vừa ôm cổ Phùng Tuấn Long, “Long ca, em làm được việc khó như vậy, anh thưởng gì cho em?”

Cô giọng điệu đáng yêu: “Em chịu biết bao nhiêu là ấm ức đấy.”

“Yên tâm, anh bao giờ bạc đãi phụ nữ?” Phùng Tuấn Long cười, lại đưa cho cô một thẻ nữa, “Cứ tiêu thoải mái.”

“Cảm ơn Long ca!” Chu Mẫn Mẫn hưng phấn hôn anh một cái.

Hai người lại quần quýt không rời.

Trong khi đó, Chu Chiêu Chiêu sau khi trả lại tiền liền về nhà. Cô biết Chu Mẫn Mẫn không phải chỉ đơn giản muốn kết thân, mà là thông qua cô để tiếp cận Đồng lão.

Nhưng tại sao không nói rõ?

Lại còn dùng câu “Phùng Tuấn Long rất ngưỡng mộ cô”? Nghe một tiểu tam nói vậy, Chu Chiêu Chiêu suýt nữa thì nôn ra bữa tối hôm trước.

Nhà trường xử lý rất nhanh. Ngay hôm sau, thông qua công an, họ đã trả lại thẻ ngân hàng cho Phùng Tuấn Long.

Ban đầu, Phùng Tuấn Long còn bối rối không hiểu chuyện gì, cho đến khi nhìn thấy tấm thẻ.

Và trong thẻ chỉ còn đúng 20 vạn!

Nghe tin này, mặt Phùng Tuấn Long tái mét.

“Chu Chiêu Chiêu là sinh viên xuất sắc của trường chúng tôi, đồng thời cũng là một quân nhân phụ,” giáo viên nhà trường nói, “Chồng cô ấy cũng là một người rất ưu tú.”

“Có lẽ ở nước ngoài, anh không hiểu rõ luật pháp về hôn nhân quân nhân của chúng tôi,” đồng chí công an tiếp lời, “Phá hoại hôn nhân quân đội là phải ngồi tù đấy.”

“Nhưng lần này, xét anh là kiêu bào, lại là lần đầu, chúng tôi sẽ bỏ qua.”

“Đây là Trung Quốc, chúng tôi hoan nghênh mọi trí thức về nước đóng góp xây dựng đất nước, nhưng phải bằng cách cạnh tranh lành mạnh, chứ không phải mách khoe.”

Phùng Tuấn Long nghe mà cảm thấy hoang mang: “Phá hoại hôn nhân quân đội? Cái gì thế này?”

Mãi sau anh mới vỡ lẽ.

“Đồng chí, các vị hiểu nhầm rồi,” anh vội vàng giải thích, “Tôi không hề có ý đó. Tôi chỉ đơn thuần ngưỡng mộ tài năng của Chu Chiêu Chiêu.”

Thật là trò cười! Từ khi vợ mất, anh chưa từng nghĩ đến tái hôn.

Những tình nhân của anh đều là những người dễ dàng mua chuộc bằng tiền.

Còn người như Chu Chiêu Chiêu, xinh đẹp lại có năng lực, đích thị là mẫu người vợ chính thức.

Phùng Tuấn Long chưa chơi đủ, sao có thể tự rước phiền vào thân?

Dù cô có xuất sắc đến đâu, anh cũng biết rõ ai nên đụng, ai không nên đụng.

“Vậy 20 vạn này là sao?” Đồng chí công an lạnh lùng hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“À...” Phùng Tuấn Long gượng cười, “Chắc là người đi làm không truyền đạt rõ ràng. Đây là số tiền tôi muốn đầu tư cho trường.”

“Tôi nghe nói phòng thí nghiệm của trường cần nâng cấp,” anh nói tiếp, “Đây là tiền xây mới.”

“Chỉ là xây mới?” Giáo viên ngạc nhiên.

“Đương nhiên, tập đoàn Phùng thị chúng tôi còn sẽ nhập một số thiết bị tiên tiến từ nước ngoài về tặng trường,” Phùng Tuấn Long nói, trong lòng đau như cắt.

Máy móc thiết bị? Tốn bao nhiêu tiền đây?

Ban đầu chỉ định lôi kéo Chu Chiêu Chiêu, rồi thông qua cô tiếp cận Đồng lão. Ai ngờ chưa được gì đã mất một khoản tiền lớn.

“Là thiết bị mới nhất thế giới ư?” Giáo viên hào hứng nắm tay Phùng Tuấn Long, “Giám đốc Phùng quả là nhân từ! Tôi thay mặt nhà trường và sinh viên cảm ơn anh!”

Thiết bị mới nhất?

Anh chỉ định mang về mấy thứ đồ cũ các trường đại học nước ngoài bỏ đi thôi.

Ai bảo giáo viên không biết chiến thuật?

Ông thầy này dắt anh đi vòng quanh thật!

Từ xây phòng thí nghiệm, đến tặng máy móc, giờ lại còn đòi thiết bị mới nhất.

Trái tim Phùng Tuấn Long như bị ai bóp nghẹt!

Quan trọng nhất là, Chu Chiêu Chiêu thậm chí còn không biết chuyện này.

“Thế... Chu Chiêu Chiêu?” Phùng Tuấn Long hỏi.

“Chiêu Chiêu?” Giáo viên ngơ ngác, “Chiêu Chiêu học văn, khoa của em ấy không dùng đến phòng thí

nghiệm đâu.”

Phùng Tuấn Long: “...”

Tim anh lại đau thêm một nhát!

“Giám đốc Phùng?” Giáo viên mỉm cười, “Nếu anh có khó khăn, việc quyên góp tiền và thiết bị có thể hoãn lại, nhà trường sẽ không ép đâu.”

“Không khó khăn, không khó khăn,” Phùng Tuấn Long vội nói, “Tập đoàn Phùng thị tuy không bằng Đồng thị, nhưng tôi nói là làm.”

Đã hứa thì không thể nuốt lời, dù sao anh còn muốn phát triển tập đoàn trong nước.

“Tự nguyện là tốt rồi,” thầy giáo họ Trương cười tươi.

Sau khi Phùng Tuấn Long rời đi, thầy Trương ngã vật vào ghế, lau mồ hôi trán: “Trời ơi, Chiêu Chiêu đoán đúng quá!”

Chương 455

DTV-EBOOK

Thời điểm này, thẻ ngân hàng vẫn chưa phổ biến, Chu Mẫn Mẫn đưa cho Chu Chiêu Chiêu một cuốn sổ tiết kiệm. Sau khi giao nộp sổ tiết kiệm cho nhà trường, Chu Chiêu Chiêu không vội rời đi.

Thầy Trương là giáo viên phụ trách tiếp đón ngoại khách lần này, hiệu trưởng chắc chắn sẽ giao việc này cho thầy xử lý.

“Chiêu Chiêu?” Quả nhiên, một lúc sau, thầy Trương cầm tài liệu từ phòng hiệu trưởng bước ra, nhìn thấy cô, thầy hơi bất ngờ nhưng cũng an ủi ngay:

“Đừng lo, việc này thầy nhất định sẽ bắt họ đưa ra lời giải thích.” Thầy Trương tức giận nói.

Tiền đấy xỉ nhục ai đây?

Chu Chiêu Chiêu là sinh viên xuất sắc của trường, muốn bao nuôi? Đây đích thị là sự xỉ nhục!

Chỉ nghĩ đến khả năng này, thầy Trương đã run lên vì tức giận.

Mấy người này, tưởng có vài đồng bản là có quyền khinh người sao?

“Thầy Trương đừng tức, em có một ý tưởng, không biết thầy có muốn nghe không?” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nói.

...

...

“Đi, đến phòng làm việc của thầy.” Thầy Trương nói.

Khi nghe xong kế hoạch của Chu Chiêu Chiêu, thầy Trương há hốc miệng: “Cái này... có khả thi không?”

“Không thử sao biết?” Chu Chiêu Chiêu nhướn mày, “Họ là kiều bào, được mời về đầu tư, họ trở lại vì nhìn thấy thị trường tiềm năng trong nước. Vì vậy, đây là quan hệ đôi bên cùng có lợi. Tại sao không tranh thủ thêm lợi ích cho trường ta?”

“Một tình nhân của hần, vung tay là 20 vạn,” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Thầy nghĩ Phùng Tuấn Long chỉ cho cô ta 20 vạn? Có khi là 50 vạn đấy.”

50... 50 vạn!

Mắt thầy Trương tròn xoe. Nếu có số tiền này, phòng thí nghiệm của trường không chỉ được xây mới mà còn có thể mua sắm thiết bị hiện đại.

“Là thiết bị tân tiến nhất.” Chu Chiêu Chiêu nhấn mạnh.

“Tân... tân tiến nhất?” Thầy Trương không thể diễn tả nổi cảm xúc lúc này, “Chiêu Chiêu, như vậy có quá liều không?”

“Là họ có lỗi,” Chu Chiêu Chiêu cười tủm tỉm, “Nhỡ đâu thành công thì sao? Lúc đó, thầy sẽ là anh hùng của trường ta!”

Thầy Trương bị Chu Chiêu Chiêu thuyết phục hoàn toàn. Mọi kịch bản, thậm chí phản ứng của Phùng Tuấn Long, đều bị cô đoán trúng.

Quá đỉnh cao!

Nghĩ đến vẻ mặt “tình nguyện” của Phùng Tuấn Long, thầy Trương không khỏi giơ ngón tay cái.

Không trách việc kinh doanh của Chu Chiêu Chiêu phát đạt, cô nắm bắt tâm lý người khác quá chuẩn!

Đáng nể, thật sự đáng nể!

“Ha ha ha ha!” Hiệu trưởng cười lớn khi xem xong bản thỏa thuận đã ký, “Ha ha ha...”

Đây là lần thứ ba ông cười như vậy kể từ khi nhìn thấy thỏa thuận.

À, còn bản thỏa thuận nữa, cũng là do Chu Chiêu Chiêu nhắc nhở phải ký kết.

Hiện tại, trong nước chưa yêu cầu nhiều về hợp đồng, nhưng nước ngoài rất coi trọng chữ tín. Bản thỏa thuận này chính là bằng chứng sắt đá.

Ban đầu, ông chỉ mong có một thư viện mới, nhưng giờ không chỉ có thư viện, mà còn cả sách bên trong.

Đã vậy, còn có thêm phòng thí nghiệm và thiết bị tối tân.

Hiệu trưởng hứng khởi nói: “Tốt, tốt lắm! Chu Chiêu Chiêu, em thật xuất sắc!”

Ông giơ ngón tay cái khen ngợi.

Từ lời thầy Trương, ông biết toàn bộ thành quả lần này đều nhờ kế sách của Chu Chiêu Chiêu.

Học sinh này quả là thiên tài! Dám nghĩ dám làm, trường ông thật may mắn khi có được cô!

“Nên thưởng gì cho em đây?” Hiệu trưởng đang suy nghĩ thì cửa phòng bật mở.

Các trưởng khoa Vật lý, Toán học, Hóa học và Sinh học đồng loạt xông vào.

“Hiệu trưởng, nghe nói trường ta sắp xây lại phòng thí nghiệm?” Trưởng khoa Hóa học vuốt mái tóc thưa thớt, “Lần này nhất định phải dành cho khoa chúng tôi một phòng thí nghiệm riêng lớn hơn! Thiết bị... chúng tôi có thể tự lo.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Khoa Vật lý chúng tôi cũng cần!” Trưởng khoa Vật lý nhanh chóng tranh luận.

“Đừng vội,” hiệu trưởng vẫy tay, “Việc này cần bàn kỹ.”

“Hiệu trưởng, xin cho biết số tiền cấp trên phân bổ là bao nhiêu?” Trưởng khoa Sinh học, một giáo viên trẻ, đẩy kính lên hỏi.

“Cấp trên?” Hiệu trưởng cười lớn, “Không phải cấp trên, mà là nhờ công của Chu Chiêu Chiêu đây!”

Ông chỉ về phía Chu Chiêu Chiêu.

Mấy vị trưởng khoa đồng loạt thất vọng. Một nữ sinh thì có bao nhiêu tiền?

Nhưng khi hiệu trưởng đập bản thỏa thuận xuống bàn, tất cả đều sửng sốt.

“Phòng thí nghiệm lớn? Tự lo thiết bị? Ha ha, không cần nữa!” Hiệu trưởng cười đắc chí, “Đã có thiết bị mới nhất rồi!”

Các trưởng khoa: “...”

Hiệu trưởng bị điên hay họ nghe nhầm?

Nhưng khi nhìn thỏa thuận, tất cả đều tròn mắt.
Đây chính là cứu tinh của họ!

“Chu Chiêu Chiêu, tôi thay mặt toàn thể giáo viên và sinh viên khoa Hóa, cảm ơn em!” Trưởng khoa Hóa học cúi người trang trọng.

Các trưởng khoa khác cũng đồng loạt bày tỏ lòng biết ơn.

“Các thầy đừng như vậy,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu né tránh, “Em chỉ làm việc nên làm thôi.”

Chương 456

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cho rằng mình chỉ làm việc nên làm, nhưng các giáo viên khác không nghĩ vậy. Đặc biệt là thầy Trương.

“Nếu không có em nhắc nhở, nếu không nghe em nói có thể tranh thủ, tôi đâu biết mọi chuyện lại diễn ra suôn sẻ thế này?” Thầy Trương nói, “Em quả là nữ Gia Cát Lượng của trường ta!”

Thậm chí, tâm lý Phùng Tuấn Long cũng bị Chu Chiêu Chiêu nắm bắt chính xác. Chỉ cần thầy Trương hơi do dự, hắn đã tự động đề xuất những thứ họ không dám mơ tới.

Ngay cả cách nhấn mạnh “thiết bị mới nhất” cũng là do Chu Chiêu Chiêu chỉ điểm.

Thầy Trương thừa nhận, khi nói những lời đó, tim thầy như muốn nhảy khỏi lồng ngực, sợ Phùng Tuấn Long nổi giận.

Nhưng không ngờ, hắn không những không tức giận, mà còn đồng ý ngay lập tức.

Khi thầy Trương đề nghị ký thỏa thuận, Phùng Tuấn Long cũng không hề nghi ngờ, ngược lại còn tỏ ra đánh giá cao tính chuyên nghiệp của nhà trường.

...

Thậm chí, Phùng Tuấn Long còn cảm khái: “Không ngờ trường các vị làm việc quy củ thế.”

Sau khi ký xong, hắn bắt tay thầy Trương: “Hợp tác vui vẻ!”

Suốt quá trình, thầy Trương cứ như người trên mây.

“Nếu không có em nhắc, tôi đã chẳng nghĩ tới chuyện ký thỏa thuận,” thầy Trương nói, “Lại còn phải ghi rõ ‘thiết bị mới nhất’ nữa chứ.”

Giờ đây, thầy Trương nhìn Chu Chiêu Chiêu như ân nhân.

Nếu việc xây phòng thí nghiệm mang lại lợi ích cho các khoa, thì thầy chính là người hưởng lợi lớn nhất.

Sau sự kiện này, thầy được thăng chức từ Phó lên Trưởng phòng.

Dĩ nhiên, thầy Trương không quên công lao của Chu Chiêu Chiêu.

“Thầy hé lộ cho em biết nhé,” thầy Trương cười híp mắt, “Đến lễ khai giảng tháng Chín, em có thể được mời lên phát biểu.”

“Danh hiệu sinh viên xuất sắc cấp trường là chắc chắn, trường còn sẽ đề cử em ứng tuyển danh hiệu sinh viên ưu tú toàn quốc nữa.”

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

Không biết Chu Mẫn Mẫn biết mình vô tình tặng cô một món quà lớn thế này, có phát điên lên không?

Cô đoán không sai, Chu Mẫn Mẫn đúng là muốn điên tiết.

Nhưng hiện tại, cô ta không còn tâm trí nghĩ tới Chu Chiêu Chiêu, mà phải tập trung dập tắt cơn thịnh nộ của Phùng Tuấn Long.

Bề ngoài, Phùng Tuấn Long tỏ ra vui vẻ khi đàm phán với thầy Trương, nhưng bên trong, hắn đang giận sôi người.

“Lão tử bỏ tiền ra để mua chuộc lòng người, mà lại xử lý như thế này?” Phùng Tuấn Long tát thẳng vào mặt Chu Mẫn Mẫn.

Cú tát mạnh đến nỗi khiến sống mũi phẫu thuật thẩm mỹ của cô ta lệch hẳn đi.

Đây là lần đầu tiên cô ta thấy Phùng Tuấn Long giận dữ như vậy.

Hắn tức giận vì tiền bạc bỏ ra không nghe được tiếng vang, suýt nữa còn bị kéo vào đồn công an.

Thật là nhục nhã!

“Long ca, em không có...” Chu Mẫn Mẫn định thanh minh, nhưng Phùng Tuấn Long đã quát: “Không có? Mà không mang tiền đến ám chỉ rằng lão tử thích Chu Chiêu Chiêu?”

“Nhà họ Dương ở tỉnh thành, chồng cô ta còn là quân nhân. Lão tử có ăn gan gấu gan báo cũng không dám đụng vào!” Hắn giận dữ, “Mày muốn lão tử c.h.ết sớm à?”

“Lão tử bảo mày kết thân, không phải bảo mày đi dẫn mối!”

Phùng Tuấn Long hối hận vì đã mang con điếm này về.

“Long ca, xin ngài cho em cơ hội sửa sai,” Chu Mẫn Mẫn khóc lóc van xin, “Em xin ngài!”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô ta biết, nếu bị Phùng Tuấn Long ruồng bỏ, cuộc sống sẽ trở về địa ngục như xưa.

“Xin ngài thương em!” Cô ta quỳ lạy, “Vốn là do Chu Chiêu Chiêu dụ dỗ em.”

“Dụ dỗ?” Phùng Tuấn Long nghi ngờ.

“Cô ta nói chuyện gia đình, kể về cuộc hôn nhân như góa bụa,” Chu Mẫn Mẫn nức nở, “Cô ta ghen tị vì em được Long ca yêu chiều, lại còn khen ngài biết tôn trọng phụ nữ...”

Phùng Tuấn Long: “...Thật sao?”

Hắn có chút động lòng.

“Em đâu dám lừa ngài,” Chu Mẫn Mẫn dịu dàng nói, “Em chỉ là quá ngưỡng mộ uy phong của ngài nên hiểu lầm ý cô ta...”

“Là lỗi của em, em xin chịu phạt.”

Cô ta cố ý áp mặt vào chân Phùng Tuấn Long, khoe chiếc cổ trắng ngần.

Phùng Tuấn Long: “...”

Trước sự quyến rũ này, hắn không nhịn nổi, liền xốc cô ta lên đi thẳng vào phòng ngủ.

Không biết rằng, Chu Mẫn Mẫn trong lòng đã thở phào nhẹ nhõm.

Cơn giận của Phùng Tuấn Long, coi như đã qua!

Chu Chiêu Chiêu, mày đợi đấy, nhất định tao sẽ trả thù!

Nhưng Chu Mẫn Mẫn chưa kịp trả thù, đã bị Trương thị tìm đến.

Lại còn đúng lúc cô ta đang cùng Phùng Tuấn Long...

Chương 457

DTV-EBOOK

Từ ngày gặp Chu Mẫn Mẫn, Trương thị biến mất không một lời nhắn gửi.

Nhưng không có nghĩa là bà ta đã bị dỗ dành mà quay về.

Không hề.

Trương thị lén lút theo dõi Chu Mẫn Mẫn mấy ngày, phát hiện cô ta đang dựa vào một kiều bào giàu có, quyền thế.

Nhận thức này khiến Trương thị phấn khích.

Nếu vậy, họ còn sợ gì Chu Chính Văn nữa?

Dĩ nhiên là không.

Dù là một bà lão nông thôn, nhưng Trương thị không hề đơn giản. Bà ta có đầu óc vô cùng tinh tế.

Bằng không, làm sao có thể dối trẻ nhiều năm mà không bị phát hiện?

...

...

Dù Chu Mẫn Mẫn có phải con ruột của Chu Chính Vũ hay không, chỉ cần cô ta mang tên đó, thì vẫn là con cháu nhà họ Chu.

Có một nhạc phụ kiều bào, lẽ nào không thể cứu Chu Chính Vũ ra khỏi tù?

Dù tuổi của “nhạc phụ” này ngang ngửa Chu Chính Vũ, nhưng hẳn là kiều bào, lại còn về tỉnh

Thiễm đầu tư.

Nhà nước nào lại để một nhân vật như vậy có ông nhạc phụ ngồi tù?

Mặt mũi nào nhìn được?

Dù không can thiệp trực tiếp, chỉ cần Chu Mẫn Mẫn lên tiếng, việc cứu cha cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện tại, Chu Mẫn Mẫn nhất quyết không nhận bà, khiến Trương thị vô cùng sốt ruột.

Tuy nhiên, bà ta không sợ.

Bà ta không tin Chu Mẫn Mẫn có thể thay đổi hoàn toàn những đặc điểm nhận dạng trên cơ thể.

Bên này, Chu Mẫn Mẫn dốc hết sức mới dỗ dành được Phùng Tuấn Long, hần đồng ý dẫn cô đi ăn tối.

Ai ngờ vừa bước ra khỏi khách sạn, một bà lão đã xông tới.

“Mẫn Mẫn à, cuối cùng cũng gặp được cháu,” Trương thị dừng cách hai người hai mét, cười hiền hậu nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Bà làm bánh đậu xanh cháu thích đây.”

Bà mở giỏ, bên trong là một đĩa bánh đậu xanh còn nóng hổi.

“Ném thử xem có ngon không,” Trương thị mong chờ nói.

“Mộng Mộng, người quen bà này sao?” Phùng Tuấn Long nhíu mày hỏi.

“Long ca, em làm sao quen bà ta được?” Chu Mẫn Mẫn vội vàng giải thích, “Lại là bà lão điên hôm trước, cứ khăng khăng nhận em là cháu gái.”

“Em nghi bà ta có vấn đề về thần kinh,” cô thì thầm, “Nên bảo vệ cũng không dám làm gì.”

“Chúng ta đi thôi, đừng để ý tới bà ta.”

Phùng Tuấn Long vốn định gọi bảo vệ, nhưng nghe xong liền lạnh lùng “ừ” một tiếng.

“Nếu thực sự quen biết, người phải giải quyết cho ổn thỏa,” lên xe, hẩn liếc nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Cơ hội chỉ có một.”

Chu Mẫn Mẫn: “...Long ca yên tâm, em sẽ không để ngài thất vọng.”

Bữa tối đó, dù cố tỏ ra vui vẻ, Chu Mẫn Mẫn vẫn canh cánh nỗi lo. Khi Phùng Tuấn Long rời đi làm việc, cô lập tức lén ra ngoài.

Trương thị kiên quyết buộc cô nhận mình, nếu không gặp riêng, hôm nay bà chỉ đưa bánh, nhưng ngày mai có thể sẽ mang bằng chứng tố cáo thân phận thật của cô.

Nếu không có chuyện của Chu Chính Văn, cô đã nhận Trương thị rồi.

Nhưng giờ, thừa nhận là Chu Mẫn Mẫn đồng nghĩa với việc cảnh sát sẽ lập tức bắt giữ cô.

Nhưng nếu không gặp, để Trương thị tiếp tục quấy rầy, sớm muộn cô cũng bại lộ.

Quả nhiên, tại một con phố nhỏ sau khách sạn, Chu Mẫn Mẫn tìm thấy Trương thị đang ngồi phơi nắng.

Thấy cô đến, Trương thị không hề ngạc nhiên.

“Bà muốn gì?” Chu Mẫn Mẫn tức giận hỏi.

Nơi này vắng vẻ, cô không cần giữ ý.

“Cháu là ai vậy?” Trương thị lim dim mắt nhìn.

Chu Mẫn Mẫn giận dữ dậm chân: “Bà thật sự không muốn thấy em tốt đẹp chút nào sao?”

Trương thị im lặng.

“Bà ơi,” Chu Mẫn Mẫn đỏ mắt nói, “Em vừa mới có cuộc sống khá hơn, bà có thể tha cho em không?”

“Tiền này bà cầm lấy,” cô đưa ra một cuốn sổ tiết kiệm, “Số tiền này đủ để bà có tuổi già sung túc.”

Trương thị không khách khí, cầm sổ tiết kiệm lên đếm số số không.

“Xem ra cháu thật sự phát đạt rồi,” bà ta cất sổ vào túi trong áo.

“Bà mau về đi,” Chu Mẫn Mẫn thở phào, “Nếu để hẳn biết em gặp bà còn cho tiền, em cũng hết đời.”

“Tiền này bà tạm xài, em sẽ định kỳ gửi thêm vào tài khoản,” cô nói, “Có tiền rồi, trong làng ai dám khinh thường bà?”

“Còn ba em,” Chu Mẫn Mẫn ngập ngừng, “Sau em sẽ gửi thêm tiền, bà đến nhà tù lo lót, để họ đỡ khổ.”

Trương thị ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng nhếch lên: “Bà tưởng cháu quên họ rồi.”

“Sao thể nào?” Chu Mẫn Mẫn ngạc nhiên, “Họ là cha mẹ em mà.”

“Em trở về chính là để trả thù,” cô càng nói càng uất ức, “Ở nước ngoài một mình không phải tốt hơn sao? Cần gì phải về đây sống trong lo sợ?”

Trương thị xót xa an ủi: “Cháu đừng khóc, bà cũng bất đắc dĩ.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cha cháu trong tù khổ lắm, giờ cháu giàu có rồi, nghĩ cách cứu ông ấy ra đi,” Trương thị năn nỉ.

“Cứu ra?” Chu Mẫn Mẫn bật cười, “Bằng cách nào? Cướp trại giam chắc?”

Giọng cô đầy châm biếm.

Trương thị nghe rõ, nhưng vì số tiền kếch xù, vẫn nhẫn nhịn: “Bạn trai cháu là kiêu bào, hắn chỉ cần lên tiếng là xong.”

“Lên tiếng cái gì?” Chu Mẫn Mẫn gằn như hét lên, “Hắn là kiêu bào, nhưng không phải muốn làm gì cũng được!”

“Càng có địa vị càng coi trọng thể diện, sao bà có thể bắt hắn chống lại pháp luật?”

“Hơn nữa, hắn không có thể lực ở Thiểm Tây, chuyện phạm pháp này đừng bao giờ nghĩ tới.”

“Vậy đừng trách bà không khách khí,” Trương thị bỗng đổi giọng.

“Bà muốn gì?” Chu Mẫn Mẫn cảnh giác, “Nếu bà không muốn tiền nữa, cứ việc.”

Trương thị khựng lại, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Mẫn Mẫn, nếu bà đưa sổ tiết kiệm này cho Chu Chiêu Chiêu, cháu nghĩ cô ta sẽ làm gì?”

Chu Mẫn Mẫn nheo mắt: “Bà điên rồi!”

Chương 458

DTV-EBOOK

Trương thị đương nhiên sẽ không đưa sổ tiết kiệm cho Chu Chiêu Chiêu. Đó là ba vạn đồng! Thời buổi này, “hộ vạn đồng” hiếm như vàng, cả làng chỉ có Chu Chính Văn và sư phụ xây dựng ngày trước của ông đạt được.

Những người khác, kiếm được nghìn đồng một năm đã mừng thâm rồi.

Vậy mà Chu Mẫn Mẫn vung tay cho ba vạn!

Ba vạn đồng! Bà ta chính thức trở thành “hộ vạn đồng” thứ ba của làng!

Trương thị càng nghĩ càng phẫn khích, nhưng cũng hiểu không thể ép Chu Mẫn Mẫn quá.

Con bé này mưu mô lắm, nếu bức quá, nó bỏ trốn hoặc ra nước ngoài thì sao?

Bà ta còn trông chờ nó cứu Chu Chính Vũ ra tù nữa.

“Cháu nghĩ cách đi,” Trương thị nước mắt nước mũi giàn giụa, “Ba cháu từ nhỏ đã cưng chiều cháu, cháu không thể vô ơn bạc nghĩa.”

“Biết rồi, biết rồi!” Chu Mẫn Mẫn bực bội đáp.

...

Cô ta hối hận vì gặp Trương thị hôm nay, nhưng cũng hiểu nếu không gặp, bà ta tức giận có thể sẽ đến gặp Phùng Tuấn Long nói bậy nói bạ.

Không còn cách nào khác, Trương thị như con đĩa, đã bám thì không buông.

Chỉ hận sao lại trùng hợp đến mức lần đầu lên TV đã bị Trương thị nhận ra.

Trương thị đương nhiên không nói cho cô biết, thực ra là có người mách Chu Chính Vũ, nên bà mới tìm đến.

Người đó chắc chắn là Chu Chính Văn.

Dĩ nhiên, Trương thị cũng hiểu ý đồ của Chu Chính Văn, nhưng biết làm sao được?

Giữa Chu Chính Vũ và Chu Mẫn Mẫn, bà ta chắc chắn chọn con trai ruột.

Vì vậy, dù biết đây là bẫy của Chu Chính Văn, Trương thị vẫn phải đi.

Ban đầu, bà định nghe theo Chu Chính Văn, ép Chu Mẫn Mẫn thừa nhận thân phận thật, đổi lấy việc Chu Chính Vũ được đối xử tốt hơn trong tù.

Nhưng từ khi thấy Phùng Tuấn Long ở khách sạn, ngay cả bảo vệ cũng cúi đầu kính nể, Trương thị đã thay đổi ý định.

Nhà có một nhạc phụ quyền thế như vậy, sao không tận dụng?

Bảo Chu Mẫn Mẫn nhờ Phùng Tuấn Long cứu Chu Chính Vũ ra tù, họ sẽ không còn bị Chu Chính Văn khống chế.

Chu Chính Văn muốn Chu Mẫn Mẫn thừa nhận thân phận, vì cô ta đã đầu độc ông, ông muốn bắt cô ta.

Nhưng hiện tại, Chu Mẫn Mẫn dùng thân phận khác, là người của kiều bào, Chu Chính Văn không làm gì được.

Sau này, Chu Chính Vũ ra tù, họ còn có thể mỗi tháng nhận tiền từ Chu Mẫn Mẫn.

Có tiền, bà sẽ cưới vợ mới cho Chu Chính Vũ, sinh cháu đích tôn nối dõi họ Chu.

Nghĩ đến tương lai tươi sáng, Trương thị tràn đầy năng lượng.

Ngày họ Chu đổi đời đã đến!

Trương thị hôn hờ trở về, giờ có tiền rồi, bà không chịu thiệt thân nữa, thẳng tiến vào nhà hàng quốc doanh gọi một đĩa thịt kho tàu ăn thả ga.

Lâu lắm rồi bà mới được ăn ngon như vậy, suýt nữa thì khóc vì xúc động.

Không ngờ, tất cả đã bị người khác theo dõi.

Khi bà lên xe về huyện Chu Thủy, Chu Chính Văn đã biết toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện giữa hai người.

Nhưng ông không hề ngạc nhiên.

Trương thị mà nghe lời, thì đã không phải là Trương thị rồi.

Cũng tốt, không nghe lời thì sẽ có cách bắt bà ta nghe lời.

Khi Trương thị xách đầy túi nặng trở về làng, dân làng đang tụ tập dưới gốc cây du trước cổng làng tán gẫu, ban đầu không để ý đến bà.

Cho đến khi thấy Trương thị bước đi với dáng vẻ “bất nhân bất nghĩa” tiến lại gần: “Ôi giời, các bác đang buôn chuyện đấy à?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Có người không nhìn thấy bà, lỡ đáp: “Ừ, bà đi đâu về thế?”

Vừa nói xong liền hối hận, tự tát vào miệng mình.

Ông ta có thân thiết gì với Trương thị đâu.

Không ngờ Trương thị đang chờ câu này, lập tức cười to: “Tôi vừa lên tỉnh chơi, mua ít đồ về.”

Nói rồi, bà cố ý khoe những món đồ mới mua: quần áo mới, giày mới, cùng đồ ăn ngon.

“Nào, các cháu, bà cho kẹo đây.” Trương thị cười nói, lấy kẹo trong túi chia cho lũ trẻ.

Một đứa bé vừa đưa tay nhận, ngay lập tức bị mẹ nó đánh rơi.

“Đồ tham lam! Ai cho cái gì cũng dám nhận hả?” Người mẹ quát con, “Người ta bán mỳ đi thì mỳ còn giúp họ đếm tiền nữa đấy!”

Đứa bé vừa bị mắng, vừa mất kẹo, oà lên khóc.

“Con dâu Tiểu Phong, bà làm gì thế?” Trương thị nhìn kẹo trên đất, không vui nói, “Tôi cho cháu kẹo, bà đánh cháu làm gì?”

“Tôi dạy con tôi, không cần bà can thiệp!” Con dâu Tiểu Phong trợn mắt, “Ai biết bà có bỏ thuốc độc vào kẹo không?”

Cả làng đều biết Chu Chính Văn ngất xỉu vì bị đầu độc, mà thủ phạm chính là Chu Mẫn Mẫn thông qua

Diêu Trúc Mai.

Chu Mẫn Mẫn độc ác như vậy, không biết lúc nào lại lên về hại người.

Trương thị trước nghèo rớt mồng tơi, giờ bỗng dưng có tiền mua đồ đắt tiền, còn hào phóng chia kẹo cho trẻ con.

Ai dám ăn? Ăn vào c.h.ế.t thì sao?

Trương thị tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, những đứa trẻ khác nghe vậy vội vàng trả lại kẹo, đứa nhỏ cũng bị anh chị lớn kéo lại bắt trả.

Tóm lại, không được ăn.

Trương thị: “Các người không ăn thì thôi!”

Một lũ nhà quê không biết gì, cả đời chỉ đáng c.h.ế.t già trong làng.

Làm sao sánh được với bà, tương lai sẽ theo Chu Mẫn Mẫn hưởng phú quý.

Biết đâu một ngày, Chu Mẫn Mẫn và Phùng Tuấn Long còn đưa bà ra nước ngoài nữa.

Lúc đó, bà sẽ là cụ bà đầu tiên của huyện Chu Thủy được đi nước ngoài.

Oai phong lắm!

Hừ, một lũ không biết trời cao đất dày, sau này có hối cũng không kịp!

Đã khoe khoang đủ rồi, Trương thị quay lưng, tiếp tục bước đi với dáng vẻ “bất nhân bất nghĩa” về nhà.

Nhưng chưa kịp thở phào, đã nghe tiếng trẻ con gọi ngoài cổng: “Có điện thoại gọi bà ở trụ sở xã!”

Điện thoại?

Chẳng lẽ Chu Mẫn Mẫn?

Hiệu suất làm việc cao thật, mới một lúc đã thuyết phục được nhạc phụ cứu Chu Chính Vũ ra tù rồi?

Trương thị mừng rỡ khóa cửa, vội vàng đến trụ sở xã nghe điện.

“Chính... Chính Vũ? Con trai tôi làm sao?”

Điện thoại từ nhà tù gọi đến, Chu Chính Vũ mặt mày bầm dập thều thào: “Mẹ ơi, cứu con...”

Chưa kịp nói xong, điện thoại đã tụt dây.

Trương thị: “...”

Chương 459

DTV-EBOOK

Hôm nay, Chu Chính Văn cuối cùng cũng được xuất viện. Sau nhiều ngày nằm trên giường bệnh, ông đã có thể xin ra viện.

Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực đón ông về ngôi nhà mà Chu Chính Văn đã mua ở tỉnh thành.

Ngôi nhà này vì lâu không có người ở, Chu Chính Văn lại không muốn cho thuê để tránh bị hư hại, nên cứ để trống như vậy.

Nhưng thực ra bên trong đã có đầy đủ nội thất.

Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực đã dọn dẹp sạch sẽ từ hai ngày trước, phơi nệm mền, mở cửa thông gió, để khi Chu Chính Văn xuất viện có thể vào ở ngay.

Ban đầu, Chu Chính Văn định trở về quê, nhưng vì vụ báo cảnh xảy ra ở tỉnh thành, công an vẫn cần ông phối hợp điều tra vụ Diêu Trúc Mai.

Hơn nữa, vài ngày nữa ông còn phải tái khám, nên tạm thời ở lại tỉnh thành. Dù sao trại gà đã có Chu Hạo Đông quản lý.

Sự việc của Chu Đại Chí không những không đánh cắp được gà, mà còn khiến nhân viên trại gà đoàn kết hơn. Họ nhắc Chu Hạo Đông chuyển lời cho Chu Chính Văn: “Anh yên tâm dưỡng bệnh, trại gà có chúng tôi trông coi, chúc anh sớm bình phục.”

Nghe những lời này, Chu Chính Văn cảm thấy vô cùng ấm lòng.

...

...

Những nhân viên trong trại gà có người xuất thân nghèo khó, có người bị khuyết tật nhẹ.

Nhưng họ đều là những người biết ơn, không phụ sự quan tâm của ông.

Ngôi nhà này cách tứ hợp viện của họ Dương không gần, nhưng lại khá gần trường học của Chu Chiêu Chiêu.

Khi mua nhà, Chu Chính Văn cũng đã tính toán để tiện cho con gái đi lại.

Dĩ nhiên, ông cũng muốn mua nhà gần khu tứ hợp viện của họ Dương, nhưng khu đó toàn là nhà của những nhân vật có địa vị, hiếm khi có người bán.

Muốn mua, rất khó.

Nhưng Chu Chính Văn may mắn, vừa mới nhờ người tìm hiểu thì đã có tin một gia đình muốn bán nhà để đi nước ngoài.

Do chính sách cải cách mở cửa, những năm gần đây xuất hiện trào lưu “xuất ngoại”, đồn đại rằng nước ngoài đầy vàng đầy bạc.

Nhưng gia đình này không phải đi kiếm vàng, mà vì con trai họ đi du học còn thiếu tiền, nên quyết định bán nhà để cả gia đình cùng sang nước ngoài.

Còn việc sau này có trở về hay không?

Chắc chắn là có, nhưng khi đó kiếm được tiền rồi sẽ mua nhà mới.

Chỉ là họ không biết rằng, vài chục năm sau, khi họ kiếm được tiền muốn quay về mua nhà, giá nhà lúc đó đã cao đến mức không thể với tới.

Dĩ nhiên, Chu Chính Văn không biết chuyện tương lai, ông chỉ biết đây là cơ hội ngàn năm có một.

Vừa hay lúc này ông xuất viện, Dương Duy Lực liền đưa ông và Chu Chiêu Chiêu đi xem nhà.

Chu Chiêu Chiêu tròn mắt kinh ngạc, ngôi nhà này tuy không rộng bằng nhà họ Dương, nhưng bố cục rất tinh tế, lại được bảo quản cực kỳ tốt.

Đặc biệt nhất là nội thất bên trong.

“Nếu muốn, các vị có thể mua lại đồ nội thất với giá ưu đãi,” chủ nhà nói, “Đây đều là gỗ hoàng hoa ly loại tốt.”

Trước đó đã có một người đến xem nhà, nhưng hắn ta không biết giá trị của những món đồ này, lại còn chê chúng “không hợp thời”.

Hắn ta muốn thay bằng nội thất kiểu Âu, nói đồ nhà này quá thô kệch!

Chủ nhà tức đến mức suýt đuổi khách.

“Nếu các vị muốn, tôi sẽ bán với giá thêm... 500 đồng!” Chủ nhà đau lòng nói.

Đây đều là đồ gia bảo truyền đời, giờ lại bán rẻ như vậy, không biết tổ tiên dưới suối vàng có nháy dựng lên mắng hắn là bất hiếu không?

Chu Chính Văn cười, không chiếm tiện nghi của người ta, bù thêm 200 đồng thành số chẵn: “Đồ nội thất này đẹp, tôi thích.”

Chủ nhà mặt mày tươi tỉnh hẳn: “Ông có con mắt tinh tường, không như mấy kẻ giả Tây kia.”

“Giả Tây?” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi.

“Thôi, không nhắc đến kẻ vô duyên đó nữa,” chủ nhà nói, “Đã thống nhất giá cả, chúng ta làm thủ tục luôn nhé.”

Làm xong thủ tục, hẳn còn phải lo giấy tờ xuất ngoại, giao nhà sớm để cả đôi bên yên tâm.

Chu Chính Văn đã mang sổ tiết kiệm theo, Dương Duy Lực lại chở họ đến cơ quan quản lý nhà đất.

Không ngờ người làm thủ tục lại là bạn học cấp một của Dương Duy Lực (dù hẳn không nhớ mặt). Trong triều có người thân, việc thuận lợi vô cùng, chẳng mấy chốc đã hoàn tất thủ tục.

Ngôi nhà này, Chu Chính Văn đứng tên chính mình, còn ngôi nhà gần trường Chu Chiêu Chiêu thì đứng tên cô.

Sau khi hoàn tất, chủ nhà lập tức giao chìa khóa cho Chu Chính Văn.

Vì nhà này gần khu nhà họ Dương, lại có sẵn nội thất, chỉ cần dọn dẹp là có thể ở ngay.

Hôm sau, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực cùng đến dọn dẹp, ai ngờ vừa đến cửa đã gặp hai người quen.

“Sao cô ở đây?” Người phụ nữ kia nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt cảnh giác, “Cô theo dõi chúng tôi sao?”

Chu Chiêu Chiêu cười khẩy: “Cô bị bệnh hoang tưởng rồi à?”

Theo dõi cô?

Cô cũng đáng?

Câu sau tuy không nói ra, nhưng Lý Mộng - à không, Chu Mẫn Mẫn - đã hiểu.

Cô ta tức đến nghiến răng, nhưng vì Phùng Tuấn Long đứng cạnh, không dám nói gì thêm, chỉ cười gượng: “Tôi chỉ thấy hơi kỳ lạ thôi.”

Và còn có cảm giác bất an.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô Chu đến đây làm gì?” Phùng Tuấn Long trừng mắt với Chu Mẫn Mẫn, rồi cười hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Chào ông Phùng,” Chu Chiêu Chiêu thản nhiên đáp, “Ông nên quản lý người phụ nữ này kỹ hơn, đừng để cô ta như chó dại cắn bừa.”

“Cô!” Chu Chiêu Chiêu nói thẳng không kiêng nể, Chu Mẫn Mẫn tức đến phát điên!

“Im đi!” Phùng Tuấn Long quát.

“Đây là nhà tôi,” Chu Chiêu Chiêu trả lời câu hỏi trước đó của Phùng Tuấn Long.

“Không thể nào!” Chu Mẫn Mẫn hét lên, “Đây... đây là nhà chúng tôi định mua!”

Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn cô: “Thì ra các người là...”

Mấy kẻ giả Tây đó!

“Cái gì?” Chu Mẫn Mẫn hỏi.

Chưa kịp trả lời, chủ nhà cũng vừa đến. Hôm nay ông ta quay lại để lấy vài món đồ còn sót.

“Sao các người lại đến đây?” Chủ nhà nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Các người không phải đã chê đồ nội thất của tôi thô kệch sao?”

Ông ta ngẩng cao đầu kiêu hãnh: “Không biết giá trị, mù tịt!”

“Đó là gỗ hoàng hoa ly loại nhất, muốn mua cũng không có!”

Chu Mẫn Mẫn: “...”

Cô ta biết gì đâu? Gỗ hoàng hoa ly là gì? Xấu xí vô cùng!

Nhưng giờ nhà đã thuộc về Chu Chiêu Chiêu, Chu Mẫn Mẫn hối hận vô cùng, giá như lúc đó không nói những lời đó.

Đặc biệt là khi thấy Phùng Tuấn Long mặt đen như sắp mưa.

Cô ta càng hối hận hơn!

Nhưng giờ, hối hận cũng đã muộn!

Chương 460

DTV-EBOOK

Phùng Tuấn Long có khứu giác kinh doanh nhạy bén. Hai năm nay hắn luôn theo dõi tình hình trong nước, cuối cùng mới quyết định chuyển hướng đầu tư về Trung Quốc.

Theo dự đoán của hắn, trong vài chục năm tới, thị trường nội địa sẽ có tiềm năng vô cùng lớn. Ai nắm bắt cơ hội trước, người đó sẽ chiếm lĩnh được miếng bánh khổng lồ.

Muốn nhanh chóng hòa nhập, trước tiên phải hiểu văn hóa bản địa.

Thời đại này là thời đại của quan hệ. Với thân phận kiều bào như Phùng Tuấn Long, điều đó là chưa đủ.

Vậy làm thế nào để mở rộng mạng lưới quan hệ nhanh chóng?

Có những mối quan hệ không phải muốn là có thể tiếp cận được. Vì vậy, Phùng Tuấn Long nảy ra một kế.

Chọn mua nhà ở khu vực có bề dày lịch sử nhất tỉnh thành - nơi được đồn đại chỉ dành cho giới thượng lưu.

Phùng Tuấn Long hiểu rằng muốn mua nhà ở đây phải dựa vào vận may.

Vì vậy, ngay từ ngày đầu đặt chân đến Trung Quốc, hắn đã giao cho Lý Mộng nhiệm vụ theo dõi xem có ai bán nhà không.

...

...

Nếu có, cô ta phải mua bằng được.

Hôm qua, Lý Mộng vui mừng báo cáo đã tìm được một tú hợp viện muốn bán.

Chủ nhà vì muốn xuất ngoại nên cần bán gấp, nhưng giá hơi cao và có thái độ khinh người.

Phùng Tuấn Long nghe xong lập tức phán: “Giá bao nhiêu cũng mua!”

Đùa sao? Đây là khu đất vàng của tỉnh thành, đất là có lý do.

Lý Mộng có thể không hiểu, nhưng Phùng Tuấn Long biết rõ ý nghĩa của ngôi nhà này.

Nếu mua được tú hợp viện ở đây, hàng xóm xung quanh đều sẽ trở thành mối quan hệ tiềm năng.

Vì vậy, sáng hôm sau, Phùng Tuấn Long vội vàng bảo Lý Mộng dẫn đi xem nhà.

Sợ chậm một bước sẽ bị người khác mua mất.

Nhưng cuối cùng vẫn là quá muộn.

Chu Mẫn Mẫn nhìn sắc mặt Phùng Tuấn Long, chân run lấy bầy.

Sao lại trùng hợp đến vậy? Ngôi nhà cô ta vừa để mắt đã bị Chu Chiêu Chiêu mua mất?

“Chắc chắn là cô cố ý!” Chu Mẫn Mẫn nghiêng răng nói.

“Tôi cố ý?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Ngoài lần đầu gặp ở trường và lần cô đưa tôi cuốn sổ tiết kiệm

vô có, đây là lần thứ ba chúng ta gặp nhau.”

“Cố ý cái gì? Chúng ta hoàn toàn xa lạ,” Chu Chiêu Chiêu nói tiếp, “Cô tự đặt mình lên quá cao rồi.”

“Hay thực ra cô quen biết tôi?”

“Tôi làm sao quen cô được!” Chu Mẫn Mẫn trợn mắt.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không muốn tiếp tục, ra hiệu cho Dương Duy Lực mở cửa, nói với chủ nhà: “Ông yên tâm, chúng tôi sẽ giữ gìn ngôi nhà cẩn thận.”

“Vậy thì tốt.” Chủ nhà thở phào, “Tôi lấy đồ đạc cuối cùng, sau này sẽ không quay lại nữa.”

Ông ta nhìn ngôi nhà mình đã sống từ nhỏ, lòng đầy lưu luyến, nhưng cuối cùng vẫn quay đi.

Hy vọng nhiều năm sau, họ sẽ không hối hận.

Phùng Tuấn Long thì hối hận vô cùng.

Khi Dương Duy Lực mở cửa, hắn theo vào, cảm nhận rõ ràng hơn về ngôi nhà.

Quả nhiên là tứ hợp viện tỉnh thành, đúng là phong cách Trung Quốc, thiết kế sân vườn khiến người ta thoải mái.

Phùng Tuấn Long tiếc nuôi vô cùng, giá như hôm qua hắn tự đi xem.

Hắn đâu phải người thiếu tiền?

“Em ngồi nghỉ đằng kia đi,” Dương Duy Lực cầm chổi nói với Chu Chiêu Chiêu, “Để anh dọn.”

Lại nói: “Trên giàn nho còn ít quả, em muốn ăn thử không?”

“Được chứ.” Chu Chiêu Chiêu vừa nhìn thấy, “Lại là nho tím nữa.”

“Ừ, nếm thử xem ngon không, nếu không ngon anh sẽ tìm giống tốt ghép lại.” Dương Duy Lực bỏ chổi, đứng dưới giàn nho hái một chùm.

Rửa sạch dưới vòi nước rồi đưa cho cô.

Xong mới lạnh lùng nhìn hai người đứng trong sân: “Còn việc gì nữa?”

Chu Mẫn Mẫn: “...”

Nhìn cách Dương Duy Lực chăm sóc Chu Chiêu Chiêu như nữ hoàng, lại còn bê ghế cho cô ngồi dưới giàn nho ăn từng quả, cô ta không thể tin nổi.

Chắc chắn là diễn cho họ xem!

Phùng Tuấn Long càng kinh ngạc hơn.

Theo hiểu biết của hắn, đàn ông Trung Quốc thường gia trưởng, hiếm ai làm việc nhà.

Bất kể giàu nghèo, việc nhà dường như mặc định là của phụ nữ.

Nhưng Dương Duy Lực làm những việc đó rất tự nhiên, không phải lần đầu, càng không phải diễn cho họ xem.

Phùng Tuấn Long giờ mới tin chắc Lý Mộng đã lừa dối mình.

Nếu chuyện ở công an khiến hắn buộc phải đồng ý yêu cầu của trưởng, hắn còn có thể tự dối lòng rằng có thể Lý Mộng nói thật.

Chu Chiêu Chiêu thực ra không hạnh phúc với chồng, nhưng vì số tiền quá lớn nên sợ hãi giao nộp cho trường.

Nhưng giờ nhìn lại, đâu có như Lý Mộng nói!

Hai vợ chồng họ không biết hạnh phúc thế nào, chỉ một ánh mắt cũng hiểu ý nhau.

Còn cách Dương Duy Lực nhìn Chu Chiêu Chiêu, dịu dàng đầy cưng chiều, tình cảm dạt dào.

Phùng Tuấn Long cũng từng trải, dù giờ có mấy bà vợ, nhưng trong lòng vẫn có bóng hình bạch nguyệt.

Ánh mắt hân từng dành cho bạch nguyệt, chẳng phải giống Dương Duy Lực bây giờ sao?

Nếu Chu Chiêu Chiêu biết suy nghĩ của Phùng Tuấn Long, chắc sẽ nôn ra cả bữa tối hôm trước.

Người có mấy bà vợ còn dám tự nhận mình chung tình?

“Cô Chu,” Phùng Tuấn Long cười nói, “Có thể nói chuyện một chút được không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cứ nói.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Xem trên tình hân duyên góp phòng thí nghiệm và thiết bị cho trường.

“Cô thấy đấy, tôi rất muốn mua một ngôi nhà như thế này.” Phùng Tuấn Long nói.

“Xin lỗi, tôi không thấy,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Đồ gỗ hoàng hoa ly thượng hạng các người còn chê thô kệch.”

Phùng Tuấn Long: “...”

Hắn liếc nhìn Chu Mẫn Mẫn, cảm thấy mang cô ta về đúng là sai lầm, nhưng giờ đành nhẫn nhịn: “Là do cô ấy không có kiến thức.”

Chu Mẫn Mẫn giận run người nhưng không dám hé răng.

“Cô nói giá đi,” Phùng Tuấn Long cười nói, “Có thể nhường lại ngôi nhà này cho tôi không?”

“Ha ha,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Không ngờ cùng một giuộc, đều thích dùng tiền để sỉ nhục người khác.”

Phùng Tuấn Long cảm giác như bị tát vào mặt.

“Cô hiểu lầm rồi, ý tôi không phải vậy, ngôi nhà này...” Phùng Tuấn Long giải thích.

“Ông Phùng có thể hỏi người bên cạnh - cô gì ấy nhỉ?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Nhà họ Chu của tôi có phải nhà thiếu tiền không?”

Phùng Tuấn Long: “...”

Chương 461

DTV-EBOOK

Phải công nhận, nhà họ Chu tuy không phải đại gia đại tộc, nhưng hai năm gần đây, công việc kinh doanh của Chu Chính Văn ngày càng phát đạt, còn mấy cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu cũng đắt khách không tưởng.

Tuy không phải giàu nhất, nhưng chắc chắn không thiếu tiền.

Bằng không, làm sao có thể mua ngay tứ hợp viện này khi vừa nhìn thấy?

Giá cả hợp lý, cơ hội hiếm có, không mua là ngu.

Hơn nữa, những món đồ gỗ hoàng hoa ly trong nhà, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Dù là đồ cũ, nhưng đồ cổ chẳng phải đều như vậy sao?

Mặt Phùng Tuấn Long khó coi vô cùng.

Thành thật mà nói, ngay cả những ngày khó khăn nhất ở nước ngoài, hắn cũng chưa từng bị ức đến thế.

Bụng đầy tức giận nhưng không thể trút ra được.

...

...

“Chúng tôi còn bận, xin mời hai người đi.” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nói.

Đến lúc này, không cần thiết phải nói thêm nữa.

“Xin cáo từ.”

Cọp dữ không địch lại đàn sói, Phùng Tuấn Long dù tức giận đến phát điên cũng không dám biểu lộ, chỉ có thể liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, nói.

Vốn định dùng uy lực của bậc bề trên để áp chế cô, nào ngờ lưng bỗng lạnh toát khi đối mặt với ánh mắt băng giá của Dương Duy Lực.

Phùng Tuấn Long từng tiếp xúc với những người thuộc dạng này ở nước ngoài, từ Dương Duy Lực, hẳn cảm nhận được một luồng sát khí.

Người này, chắc chắn đã từng giết người, nếm máu.

Phùng Tuấn Long thu hồi ánh mắt, chấp tay nói: “Xin cáo từ.”

Rồi quay đi, không thèm để ý đến Chu Mẫn Mẫn đứng bên cạnh.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Mẫn Mẫn còn định trừng mắt với Chu Chiêu Chiêu, nhưng ánh mắt của Dương Duy Lực quá đáng sợ, cô ta đâu dám ở lại làm loạn?

Không hiểu sao, từ trước đến giờ Chu Mẫn Mẫn vẫn rất sợ Dương Duy Lực.

Mỗi lần gặp hắn, như chuột thấy mèo.

Đây cũng là lý do cô ta dám quyến rũ Thẩm Quốc Lương nhưng không dám hé răng nửa lời trước mặt Dương Duy Lực.

Loại người này chính khí ngút trời, động đến ý đồ xấu xa chỉ là làm nhục hắn.

Ấy vậy mà, hần lại yêu Chu Chiêu Chiêu từ cái nhìn đầu tiên, một lòng một dạ chung tình.

Chu Mẫn Mẫn đi được hai bước, ngoái lại nhìn tứ hợp viện, thấy Chu Chiêu Chiêu đang đút cho Dương Duy Lực một quả nho, Dương Duy Lực mỉm cười đầy cưng chiều.

Nụ cười ấy khiến Chu Mẫn Mẫn c.h.ế.t lặng.

Từ trước đến nay chỉ thấy Dương Duy Lực lạnh lùng xa cách, chưa từng thấy ánh mắt dịu dàng như thế.

Nếu sự dịu dàng ấy dành cho mình...

Chu Mẫn Mẫn nghĩ, dù có c.h.ế.t cũng cam lòng.

Nhưng ngay giây phút sau, đỉnh đầu đau nhói, mái tóc xoắn kiêu hãnh của cô bị Phùng Tuấn Long túm chặt kéo ngược.

Chu Mẫn Mẫn thét lên.

Giọng Phùng Tuấn Long vang lên: “Lão tử chưa chết, mày đã dám phóng túng rồi hả? Ừm?”

Chữ “ừm” cuối câu khiến Chu Mẫn Mẫn run rẩy.

“Long gia, Long gia, oan cho em quá,” Chu Mẫn Mẫn vội vàng cầu xin, “Em không dám, lòng em chỉ có mình Long gia thôi.”

“Chỉ có lão tử? Khi lão tử mù à?” Phùng Tuấn Long nghiêng răng kéo cô áp vào tường, tay siết cổ, “Thích phóng túng? Lão tử cho mày phóng túng thật.”

Ánh mắt cô ta nhìn Dương Duy Lực lúc này, đúng là con đĩ thả thúng.

Phùng Tuấn Long tát “bốp” một cái vào mặt Chu Mẫn Mẫn: “Đồ đàn bà rẻ tiền!”

Đang định đánh tiếp, bỗng nghe một giọng nói: “Ông Phùng muốn dạy người, xin mời đi nơi khác, đừng làm ồn ở đây.”

Là Chu Chiêu Chiêu.

Phùng Tuấn Long nghiêng răng nhìn Chu Mẫn Mẫn, hắn chưa từng bị ức đến thế!

Tất cả là do con đàn bà này!

“Mày đợi đấy.” Hắn đẩy Chu Mẫn Mẫn vào xe.

Xe nhanh chóng rời đi.

“Ồn ào quá.” Chu Chiêu Chiêu chê bai, lại ném thử một quả nho, “Vị ngon đấy, không cần thay giống.”

“Em thích là được.” Dương Duy Lực cười, “Đợi sau có giống ngon hơn, anh sẽ ghép lại.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Ba em chắc chắn sẽ đón ông bà nội lên đây ở, để các cụ trồng rau.”

“Sau này nhà mình không cần mua rau ngoài chợ nữa.” Cô bắt đầu lên kế hoạch cho khu vườn.

Rõ ràng, cô rất thích nơi này.

“Lúc đó bọn trẻ qua chơi cũng tiện.” Dương Duy Lực nói, “Bọn nhỏ về chưa được gặp cụ nội cụ ngoại.”

Chu Chiêu Chiêu nghe xong ầm lòng.

Anh ấy luôn nhớ đến gia đình cô.

“Anh nghĩ cô ta sẽ như thế nào?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Tự làm tự chịu.” Dương Duy Lực cười lạnh, “Phùng Tuấn Long ở nước ngoài cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.”

“Em biết.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cách hành xử của hắn toát lên khí chất du côn, từ tay trắng làm nên sự nghiệp, cũng là nhân vật.

Giờ trở về Trung Quốc, chỉ là để chiếm lợi thế tiên phong, đồng thời tẩy trắng thân phận.

Đây cũng là lý do Chu Chiêu Chiêu dám khuyến khích trường lừa Phùng Tuấn Long.

Chu Mẫn Mẫn theo người như vậy, làm sao có ngày tốt đẹp?

“Tên đó không đi đường chính, sau này em gặp phải cẩn thận.” Dương Duy Lực dặn dò.

“Ừm, em biết.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Cô khiến Phùng Tuấn Long nuốt hận lớn như vậy, hắn có thể bỏ qua sao?

Không thể nào!

“Long gia, xin ngài, Long gia...” Chu Mẫn Mẫn quỳ gối khẩn cầu, “Cho em thêm một cơ hội, chỉ một lần thôi.”

“Xin ngài.” Cô tiếp tục van xin, “Em thật sự không ngờ chủ nhà lại bán nhà cho Chu Chiêu Chiêu nhanh thế.”

“Chắc chắn họ dùng thủ đoạn.” Chu Mẫn Mẫn nói, “Cô ta nhìn em không thuận mắt, không muốn em theo Long gia hưởng phú quý.”

“Tại sao cô ta không muốn em tốt?” Phùng Tuấn Long hỏi, “Hai người quen nhau?”

Chu Mẫn Mẫn thờ người: “...”

Nhưng chỉ một thoáng, thấy vẻ mặt giễu cợt của Phùng Tuấn Long, vội nói: “Em nói, Long gia, em không phải Lý Mộng.”

“Em thật ra là chị họ của Chu Chiêu Chiêu.” Cô nghiêng răng nói, “Nhưng nhà họ độc ác, sợ chúng em tranh gia tài, đẩy bố mẹ em vào tù.”

“Nếu em không chạy nhanh, có lẽ đã c.h.ết rồi.”

“Cuộc sống sung sướng của họ bây giờ, là dựa trên m.á.u của gia đình em.” Chu Mẫn Mẫn gần như nghiêng răng nói xong câu này.

Mấy năm nay cô ta luôn nghĩ như vậy, nên không cảm thấy mình đang lừa Phùng Tuấn Long.

Nhưng hai ngày trước, khi phát hiện cô ta có liên quan đến Chu Chiêu Chiêu, Phùng Tuấn Long đã cho người điều tra, vừa mới nhận được kết quả.

Nếu không xem kết quả, có lẽ hẳn đã tin lời Chu Mẫn Mẫn.

“Diễn nhiều quá, tự mình cũng tin luôn.” Phùng Tuấn Long cười lạnh.

Chu Mẫn Mẫn ngẩng đầu ngơ ngác.

“Cơ hội thì không phải không có.” Phùng Tuấn Long nói, “Chỉ xem em có muốn làm không.”

“Em muốn!”

Chương 462

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cùng Dương Duy Lực dọn dẹp xong căn nhà tứ hợp viện, càng nhìn càng thấy thích.

“Chủ nhân ngôi nhà này sau này chắc chắn sẽ hối hận,” cô cười toe toét nói.

Ngôi nhà được bảo quản rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả nhà của Dương Duy Lực.

Nội thất bên trong đều làm bằng gỗ hoàng hoa lê cao cấp, sau này chắc chắn không thể mua được nữa.

“Gia đình này tôi biết một chút,” tối đó, Dương Quyền Đình vừa ăn cơm vừa nói, “Nhà là do tổ tiên để lại, lại có chút quan hệ với người đứng đầu thời đó, nên được bảo vệ rất tốt.”

Rất nhiều ngôi nhà trong khu vực này đã bị phá hủy, nhưng nhà của họ vẫn nguyên vẹn.

Chỉ là những năm gần đây, tình hình ổn định, nhà của người khác đều được trả lại, còn họ lại gặp khó khăn.

Từ năm ngoái, trào lưu xuất ngoại nổi lên, con cái nhà này cũng động lòng.

Thà ra nước ngoài phấn đấu còn hơn ở trong nước chịu khí.

...

...

Cũng may, đứa con đó thi đậu một trường học ở nước ngoài, nên cả nhà quyết định chuyển hẳn sang đó.

“Lương ở nước ngoài cao,” Dương Quyền Đình lắc đầu, “nhưng chi phí cũng cao.”

Ông không tán thành cách cả nhà xuất ngoại kiếm tiền như vậy.

“Đất nước chúng ta cũng sẽ ngày càng tốt hơn,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Biết đâu vài năm sau khi họ quay lại, lại phát hiện số tiền kiếm được ở nước ngoài còn không bằng việc ngôi nhà tăng giá.”

Sự thật cũng đúng như vậy, kiếp trước cô từng xem tin tức về chuyện tương tự.

“Chiêu Chiêu nói không sai,” Dương Quyền Đình gật đầu hài lòng.

Hai anh em Dương Duy Khôn và Dương Duy Phong ngồi im lặng suy nghĩ.

Sau bữa tối, khi mọi người ngồi trong sân hóng mát, Dương Duy Phong len lén hỏi anh trai: “Anh à, anh có nghe nói gì chưa?”

“Chuyện gì?” Dương Duy Khôn hỏi.

“Dạo này có một dự án bất động sản, nghe nói không cần trả trước vẫn mua được nhà,” Dương Duy Phong tò mò hỏi, “Anh thấy chuyện này có đáng tin không?”

Anh và Lưu Quyên đều là công chức, đơn vị cũng đã phân nhà cho họ, nhưng sau khi nghe Chu Chiêu Chiêu nói vậy, Dương Duy Phong cũng động lòng.

Nếu không cần trả trước, chỉ cần trả góp hàng tháng, với hai vợ chồng anh cũng không có áp lực gì.

Hơn nữa, lời Chu Chiêu Chiêu nhắc nhở anh: Nếu sau này nhà tăng giá, chẳng phải là kiếm lời sao?

Căn nhà đơn vị phân cho họ là kiểu nhà cũ hai phòng một phòng khách, tốt hơn nhà tập thể một chút vì có nhà vệ sinh riêng.

Nhưng... vì là nhà cũ nên cách âm rất kém.

Nhà bên cạnh có một cặp vợ chồng trẻ, đúng 11 giờ đêm là bắt đầu ồn ào, ảnh hưởng đến giấc ngủ của cả nhà.

Còn có một cặp vợ chồng dưới tầng hay cãi nhau, có lần con gái anh bắt chước theo lời chửi của họ.

Đến lúc này, Dương Duy Phong mới thấm thía ý nghĩa của “Mạnh mẫu tam thiên”.

Dĩ nhiên, anh có thể thường xuyên đưa con về nhà Dương Quyền Đình ở, nhưng vợ anh không muốn.

Vì vậy, Dương Duy Phong nảy ra ý định mua nhà.

“Đúng lúc anh định nói với em chuyện này,” Dương Duy Khôn nói, “Anh quen người bên đó, nếu chúng ta muốn mua, có thể chọn được tầng đẹp.”

Dù cùng một khu, nhưng vị trí và tầng khác nhau cũng tạo ra sự khác biệt lớn.

“Xem thử Duy Lực có muốn mua không,” Dương Duy Khôn nói, “Đến lúc cùng nhau trang trí.”

“Vậy thì tốt quá,” Dương Duy Phong cười nói, “Sau này ở gần cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.”

Chu Chiêu Chiêu nghe nói có nhà không cần trả trước, lập tức đồng ý ngay.

Chỉ có Triệu Vịnh Mai do dự nhìn chồng, nhưng cuối cùng không nói gì.

Nhưng cả đêm đó, cô trần trọc không ngủ được.

“Em sao vậy?” Dương Duy Khôn hỏi.

“Em làm anh tỉnh giấc rồi?” Triệu Vịnh Mai ngồi dậy nói, “Anh ngủ đi, em ra ngoài ghế sofa ngủ.”

“Khoan đã,” Dương Duy Khôn kéo cô lại, “Là vì chuyện nhà cửa phải không?”

Từ hôm qua, anh đã nhận ra Triệu Vịnh Mai có vẻ không tập trung.

“Không có đâu,” Triệu Vịnh Mai lắc đầu, “Anh ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm.”

“Vậy em ngủ đây, anh ra ngoài,” Dương Duy Khôn nói rồi cầm gối đi ra.

Triệu Vịnh Mai không thể để anh ra ngoài ngủ, nhưng Dương Duy Khôn đã đi mất. Cô đành nằm xuống, không ngờ lại ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau thức dậy, phát hiện chồng đã chuẩn bị xong bữa sáng.

“Em...” Cô ngượng ngùng định nói, thì hai đứa con đã cười nói: “Ba bảo mẹ vất vả quá, nên ba làm bữa sáng cho cả nhà.”

“Mau đi rửa mặt ăn cơm đi,” Dương Duy Khôn bưng đĩa đồ ăn từ bếp ra nói.

“Ừ,” Triệu Vịnh Mai gật đầu.

Cô là người phụ nữ truyền thống, luôn nghĩ việc bếp núc là trách nhiệm của phụ nữ.

“Ngày mai em sẽ dậy sớm,” cô vừa ăn vừa nói.

“Em cũng đi làm,” Dương Duy Khôn nói, “Công việc của hàng của em còn vất vả hơn, anh dậy được thì anh làm.”

Triệu Vịnh Mai dùng đũa, căng thẳng nói: “Em... em có thể làm được.”

“Tiểu Mai,” Dương Duy Khôn thở dài, rồi chuyển chủ đề, “Bố mẹ em những năm nay sức khỏe càng yếu, căn nhà không cần trả trước hôm qua... em hỏi thử xem họ có muốn mua một căn không.”

Triệu Vịnh Mai làm rơi đũa.

Đêm qua, cô đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Bố mẹ cô vì lao động vất vả nên sức khỏe ngày càng yếu, lại còn có em trai đang học cấp ba.

Cô nghĩ, nếu sau này em trai thi đậu đại học ở tỉnh, cô chắc chắn sẽ đón bố mẹ lên tỉnh sống.

Việc nhà cửa trở thành vấn đề cấp bách.

Nhà họ quá nhỏ, không đủ chỗ, hơn nữa bố mẹ cô cũng không muốn đến ở.

Phiêu Vũ Miên Miên

Vì vậy, khi nghe nói có nhà không cần trả trước, lại thêm lời Chu Chiêu Chiêu, Triệu Vịnh Mai cũng động lòng.

Cô kinh doanh cũng dành dụm được một ít tiền, nếu không cần trả trước, chỉ cần trả góp hàng tháng, cô hoàn toàn có thể chi trả.

Chỉ là không biết nói thế nào với Dương Duy Khôn.

Dù sao, đây cũng là việc cô dùng tiền mình kiếm được để giúp đỡ gia đình.

Đó cũng là lý do cô trằn trọc cả đêm.

Giọng Dương Duy Khôn vang lên: “Nếu khó khăn, chúng ta có thể giúp một ít, hoặc mua căn nhỏ hơn cũng được.”

“Em cũng nghe lời Chiêu Chiêu nói, anh nghĩ sau này giá nhà chắc chắn sẽ tăng.”

“Em...” Triệu Vịnh Mai bỗng bịt miệng khóc rồi chạy vào phòng.

Chương 463

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không hề biết Triệu Vĩnh Mai cũng đã động lòng, càng không biết chuyện xảy ra giữa hai vợ chồng Dương Duy Khôn sáng nay.

Lúc này, cô đang cùng Dương Duy Lực đi dạo phố. “Sao tự nhiên lại kéo em đi shopping thế này?”

“Em thấy dạo này anh nghỉ phép có vẻ rảnh rồi quá ha?” Cô cười nói với anh.

Trước đây dù có nghỉ phép, anh cũng bận như đi làm ở tỉnh, sáng sớm ra khỏi nhà, tối mới về, có khi mấy ngày liền không thấy bóng dáng.

Đâu như bây giờ, gần như ngày nào cũng ở nhà, hôm trước còn cùng cô đi dọn dẹp nhà tứ hợp viện.

“Vài ngày nữa có lẽ anh phải đến trường một chuyến,” Dương Duy Lực nói, “Không thể ở bên em được, hôm nay tranh thủ làm xong việc đã.”

“Thì ra là đi làm việc, không phải dẫn em đi mua sắm à?” Chu Chiêu Chiêu cười trêu anh.

Dương Duy Lực liếc nhìn cô, mỉm cười rồi tập trung lái xe.

Chiếc xe này cũng là anh mượn tạm, hôm nay đặc biệt đưa Chu Chiêu Chiêu đến Đông Đại Lộ - con phố sầm uất nhất tỉnh thành.

...

...

“Anh dẫn em đến đây làm gì?” Chu Chiêu Chiêu nhìn cửa hàng trước mặt đang đóng chặt cửa, hỏi. “Có phải chị Diễm Bình nói với anh không?”

Trước đây cô cùng Vương Diễm Bình từng đến xem cửa hàng này, lúc đó đã rất ưng ý, nhưng chờ mấy ngày liền không gặp được chủ nhà.

Đến phòng quản lý nhà đất hỏi cũng không có kết quả.

Hôm đó rời khỏi phòng quản lý, Chu Chiêu Chiêu trong lòng đã từ bỏ ý định.

Vị trí này rất tốt, mặt bằng lại rộng, quá phù hợp với tiêu chuẩn cửa hàng cô mong muốn.

Nhưng có những cửa hàng cũng phải xem duyên phận, vô duyên thì có cố gắng thế nào cũng không được.

“Em nhắm mắt lại đi,” Dương Duy Lực cười nói.

“Thần thần bí bí gì thế này?” Chu Chiêu Chiêu nhắm mắt lại.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách, rồi là âm thanh mở cửa.

“Được rồi, đưa tay đây,” Dương Duy Lực nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu trong lòng đã có một dự đoán mơ hồ, nhưng điều này quá không chân thực.

Cô đặt tay lên tay Dương Duy Lực, để anh dẫn mình vào bên trong.

Khi đến giữa phòng, Dương Duy Lực buông tay cô, “Giờ em có thể mở mắt rồi.”

Chu Chiêu Chiêu mở mắt, nhìn thấy cánh cửa của hàng mà cô hằng mong ước đã mở toang, và cô đang đứng ngay bên trong.

Bên trong trống trơn, không có gì cả.

“Sao anh lại có chìa khóa nơi này?” Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc hỏi. “Anh quen chủ nhà à?”

“Có khả năng... anh chính là chủ nhà thì sao?” Dương Duy Lực nhếch miệng cười nói.

“Hả?” Chu Chiêu Chiêu tròn mắt. “Không thể nào?”

Lại nói tiếp, “Sao em chưa từng nghe anh nhắc đến vậy?”

“Thủ tục cũng mới hoàn thành gần đây thôi,” Dương Duy Lực giải thích.

“Vậy là... của nhà mình?” Chu Chiêu Chiêu hỏi. “Nhưng mà...”

“Không, là của anh,” Dương Duy Lực chấp tay sau lưng nói. “Thực ra còn có vài cửa hàng khác, anh cũng mới biết không lâu.”

Đây quả là một bất ngờ lớn!

Thấy cô vẻ mặt nghi hoặc, Dương Duy Lực vừa dẫn cô xem cửa hàng vừa giải thích:

“Em còn nhớ không, những năm đó bố mẹ đều bị điều về nông thôn, chỉ mình anh ở lại tỉnh với bà nội?”

Lúc đó, Dương Duy Lực cảm thấy mình bị Dương Quyền Đình bỏ rơi, nổi loạn vô cùng.

Thêm vào đó, bác gái thường xuyên chê anh ăn nhiều, không ngừng mĩa mai, Dương Duy Lực chán ngán nên thường trốn ra ngoài.

Nhưng một đứa con trai đang tuổi ăn tuổi lớn không ăn ở nhà thì ăn ở đâu?

Nhưng Dương Duy Lực là ai?

Từ nhỏ đã không biết sợ trời sợ đất.

Anh tự tìm cách, những người trong ủy ban cách mạng thường tịch thu đồ đạc, đôi khi quên không xử lý khiến đồ hư hỏng.

Dĩ nhiên không phải lúc nào cũng có đồ ăn, nếu không kiếm được gì, anh ra sông bắt cá, giăng bẫy chim sẻ ngoài đồng.

Một đứa con trai chưa biết nấu nướng, chỉ biết nướng qua loa rồi ăn.

Rồi một ngày, khi đang ăn một con chim sẻ cháy đen, anh gặp một ông lão nhìn mình chăm chăm.

Dương Duy Lực không phải người tốt bụng, bản thân còn đói meo.

Đang định không cho, nhưng ông lão bỗng ngã quỵ xuống, ngất đi.

Dương Duy Lực không thể để ông ta c.h.ết đói trước mặt mình, con chim đã ăn gần hết, may trong đồng lửa còn mấy củ khoai nhỏ, giờ chắc đã chín.

Anh cẩn thận bóc khoai đút vào miệng ông lão, cho uống chút nước, ông ta mới tỉnh lại.

Ai ngờ tỉnh dậy, ông lão lại bám lấy anh.

“Đã cứu ta thì phải chịu trách nhiệm,” ông lão nói. “Đừng hòng bỏ ta, ta biết nhà ngươi ở đâu. Nếu ngươi không quản ta, ta sẽ đến tận nhà đợi.”

“Hơn nữa, những thứ ngươi lấy từ ủy ban cách mạng...” ông lão hạ giọng, “Nếu họ biết được, mạng nhỏ của ngươi...”

“Ngươi nấu ăn dở tệ, heo còn không thèm ăn,” ông lão chê bai.

Dương Duy Lực: “...”

Heo không ăn thì sao lúc này ông ăn khoai nướng ngon lành thế?

Tính khí kỳ quặc, miệng lưỡi khó nghe, anh gặp phải ông lão nào đây?

Nhưng cuối cùng, anh vẫn không nỡ để ông lão c.h.ết đói trước mặt.

“Thành phần của ông ấy không tốt, nghe nói là địa chủ, trước kia ở tỉnh có nhiều cửa hiệu, đi đâu cũng kiệu, hầu hạ toàn tỳ nữ...” Dương Duy Lực kể.

Dù đã nộp hết tài sản, nhưng người ta vẫn không buông tha, không tin ông không còn giữ lại gì.

Thỉnh thoảng lại kéo ông đi đấu tố, hy vọng moi được chút gì.

Sau cùng thấy không vắt được gì nữa, họ bắt ông đi dọn nhà vệ sinh, mỗi ngày làm đến tối mịt.

Mấy ngày sau, Dương Duy Lực mới biết lý do ông lão suýt c.h.ết đói: ở nhà ông còn có một bà lão bị liệt, phần ăn ít ỏi của ông đều dành cho bà.

“Ông ấy sợ liên lụy đến anh,” Dương Duy Lực nhớ lại, mặt lộ vẻ tiếc nuối. “Mỗi lần đến đều lén lút...”

“Chỉ là đáng tiếc...”

Cuối cùng anh cũng không giúp được họ nhiều. Mùa đông năm đó, bà lão lâm bệnh nặng rồi qua đời. Ông lão lo xong hậu sự cho vợ cũng đổ bệnh.

Nhưng những kẻ kia vẫn không buông tha, bệnh tật vẫn phải đi dọn nhà vệ sinh.

Dương Duy Lực đêm đêm lén đến giúp ông làm việc. Rồi một đêm, ông lão cảm thấy không qua khỏi, gọi anh đến, đưa một chiếc hộp nhỏ và nói cho anh một địa điểm.

“Những thứ này, dù cửa hiệu đã bị tịch thu nhưng giấy tờ vẫn còn ở ta,” ông lão cười nói. “Cho người vậy.”

“Cất kỹ, đừng để mang họa vào thân,” ông lão nắm c.h.ặ.t t.a.y anh nói. “Nhớ lấy lời ta, nhóc.”

“Cháu... cháu không cần,” Dương Duy Lực lúc đó còn nhỏ, lắc đầu nói.

“Ta nhờ người một việc...” ông lão nói.

Chương 464

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực tưởng ông lão sẽ đưa ra yêu cầu khó khăn gì, nào ngờ chỉ nghe ông nói: “Sau này nếu có thể, đốt cho bà ấy ít tiền vàng, để bà ấy dưới tuổi vàng khỏi lạnh.”

“Bà ấy” chính là người phụ nữ bị liệt kia.

Dương Duy Lực từng gặp, dù nằm liệt giường nhưng bà vẫn ăn mặc chỉnh tề.

“Có thể thấy tình cảm hai người rất sâu nặng,” Dương Duy Lực nói.

Ông lão c.h.ết đi chẳng ai quan tâm, Dương Duy Lực lén đem ông đi chôn.

Chôn ngay bên cạnh người phụ nữ.

Những năm đó không dám dựng bia mộ, sợ bị để ý, mãi đến khi đất nước mở cửa được hai năm, Dương Duy Lực mới dám làm bia cho họ.

“Hai năm trước bắt đầu đăng ký lại các cửa hiệu,” Dương Duy Lực kể, “Anh không nghĩ sẽ nhận chúng, cũng muốn đợi hậu nhân của họ trở về.”

Nào ngờ một năm trước, có một ông lão từ hải ngoại tìm đến anh, mang theo một bức thư.

...

...

Ông lão này tốn rất nhiều công sức mới liên lạc được với Dương Duy Lực, trao cho anh bức thư.

“Đây là thư của lão Cố viết trước khi mất,” ông lão nhớ lại, “Tôi tưởng về còn gặp được ông ấy.”

Nhưng chỉ thấy ký hiệu ông để lại.

Từ ký hiệu đó, ông tìm ra bức thư, cũng có thể coi là di nguyện của lão Cố.

“Nếu người đọc được thư này, nghĩa là chính sách đã tốt hơn, người hãy đi thăm bà ấy,” lão Cố viết, “Nếu trước mộ bà ấy có bia, nghĩa là thằng nhóc đó không lừa ta.”

“Tất cả tài sản của ta, nếu người đòi lại được, hãy trao hết cho nó.”

“Ta và nó từng là tình địch,” ông lão cười nói, “Chúng ta đều yêu bà ấy.”

Khi phong trào bắt đầu, họ cũng có cơ hội ra nước ngoài, nhưng vì bà ấy chân tay không thuận tiện, lão Cố quyết định ở lại cùng bà.

Hai người từng có một đứa con trai, tiếc là nghiện ngập rồi chết.

Vợ chồng cứ thế sống với nhau, trước khi xảy ra biến cố, cũng có người muốn đưa con mình cho họ nhận nuôi.

Nhận nuôi xong, sẽ được hưởng gia tài khổng lồ.

Nhưng lão Cố đều từ chối.

Con ruột còn dạy không nên người, huống chi con người khác.

Sau khi ông mất, tài sản sẽ thuộc về người hữu duyên.

Dương Duy Lực chính là người hữu duyên đó.

Lúc sắp chết, lão Cố chỉ nhớ đến bia mộ của vợ, và liệu sau này có ai đốt vàng mã cho bà không.

Còn bản thân ông có được an táng hay không, ông không bận tâm.

“Cảm ơn cháu,” ông lão cung kính cúi đầu trước Dương Duy Lực, “Cảm ơn cháu đã làm nhiều việc như vậy cho họ.”

Khi đọc bức thư, ông vô cùng chấn động, nhưng khi đến nơi, thấy hai tấm bia mộ đặt cạnh nhau, trong lòng ông chỉ còn cảm động.

Ông hiểu rõ tình hình trong nước những năm qua, làm được như vậy chứng tỏ Dương Duy Lực thực sự dốc lòng.

Lão Cố chết khi Dương Duy Lực còn chưa vào quân ngũ, chỉ là một đứa trẻ.

Dám liều mình chôn cất ông, lại còn chôn ông bên cạnh người vợ ông yêu nhất đời.

Đứa trẻ này hiểu lão Cố.

Vì vậy, những thứ này xứng đáng thuộc về anh.

Nhưng Dương Duy Lực vẫn từ chối.

Một là khi làm những việc đó, anh chưa từng nghĩ sẽ nhận lại gì, hoàn toàn xuất phát từ tấm lòng muốn giúp đỡ ông lão.

Hai là, anh cảm thấy mình không cần những thứ này.

Trước sự từ chối của Dương Duy Lực, ông lão không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ mỉm cười nói: “Có số tiền

này, cháu có thể làm nhiều việc mình muốn hơn.”

“Ví dụ, ta biết cháu và vợ hàng năm đều tài trợ cho mấy đứa trẻ đi học?” Ông lão nói với nụ cười ôn hòa, “Có số tiền này, các cháu có thể giúp đỡ nhiều trẻ em khó khăn hơn.”

Còn việc quyên góp số tiền này?

Xin lỗi, với tình hình Trung Quốc hiện tại, ông vẫn chưa thực sự tin tưởng.

Vì vậy, trước khi tìm Dương Duy Lực, Đồng Tiên Sinh đã điều tra về anh, nên cũng biết một số chuyện của Chu Chiêu Chiêu.

Điều khiến ông bất ngờ hơn cả là mình lại có duyên với gia đình này đến thế.

Cô sinh viên mà ông rất ấn tượng khi đến thăm trường hôm đó, hóa ra lại là vợ của Dương Duy Lực.

Thế giới này đôi khi thật nhỏ bé.

Đồng thời, điều này càng củng cố quyết tâm hoàn thành di nguyện của bạn mình của Đồng Tiên Sinh.

“Còn vợ cháu, ta nghe nói cô ấy mở mấy cửa hàng gà rán?”

Đồng Tiên Sinh cười nói, “Ta còn nghe nói cô ấy muốn mở một cửa hàng trên Đông Đại Lộ, và đã xem trúng một mặt bằng.”

“Nhưng cô ấy liên tục tìm cách liên lạc với chủ nhà mà không được.”

Đồng Tiên Sinh tiếp tục cười nói, “Mặt bằng đó, cũng là một trong những tài sản của lão Cố.”

Dương Duy Lực: “...”

Ông đã nói như vậy, anh còn có thể từ chối sao?

Nhưng do thân phận đặc biệt, anh vẫn phải báo cáo với cấp trên xem việc này có phù hợp quy định không.

Đồng Tiên Sinh hiểu tình hình, đặc biệt đến chính quyền địa phương giải thích rõ.

Sau một hồi nghiên cứu, cấp trên cuối cùng đã phê chuẩn cho Dương Duy Lực thừa kế tài sản này.

Rồi bắt đầu các thủ tục chuyển nhượng.

Mấy ngày trước, Dương Duy Lực đều bận rộn với việc này, nhờ có sự phê chuẩn đặc biệt nên thủ tục được tiến hành nhanh chóng.

Sau khi hoàn tất, Dương Duy Lực chuyển nhượng cửa hàng trên Đông Đại Lộ sang tên Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy là em mới là chủ nhà của cửa hàng này?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên hỏi.

Vừa dứt lời, cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ, một người phụ nữ bước vào.

Nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu, ánh mắt cô ta thoáng chút khinh thường, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Người phụ nữ này Chu Chiêu Chiêu cũng quen biết, hôm trước khi cùng Vương Diễm Bình đến xem mặt bằng đã gặp cô ta, cũng muốn thuê cửa hàng này.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu muốn mở cửa hàng gà rán, còn cô ta kinh doanh quần áo.

Vừa đến gần đã ngửi thấy mùi nước hoa rẻ tiền, Chu Chiêu Chiêu không nhận được hắt xì hai cái.

“Đồng chí này chắc hẳn là chủ nhà rồi?” Người phụ nữ nở nụ cười nịnh nọt nhìn Dương Duy Lực, “Cuối cùng sau hơn một năm chờ đợi, hôm nay tôi cũng gặp được anh.”

Dương Duy Lực nhíu mày, lùi lại hai bước.

Cũng như Chu Chiêu Chiêu, anh không chịu nổi mùi nước hoa nồng nặc của cô ta.

“Không cho thuê,” anh lạnh lùng nói hai từ.

Người phụ nữ rõ ràng không ngờ anh lại lạnh lùng như vậy, vội cười nói: “Giá cả có thể thương lượng, tôi đã xem trúng nơi này hơn một năm rồi, anh có thể thấy thành ý của tôi, nhất định sẽ làm anh hài lòng.”

Nói xong, cô ta liếc mắt đưa tình với Dương Duy Lực.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Không nhận được, bật cười.

Chương 465

DTV-EBOOK

Thật là rừng nào cọp nấy.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ rằng Dương Duy Lực đã lạnh lùng như vậy mà đối phương không hề sợ hãi, thậm chí còn liếc mắt đưa tình với anh.

Đã bao lâu rồi không có ai dám trêu chọc Dương Duy Lực như vậy?

Hơn nữa, còn là ngay trước mặt cô.

Đáng lẽ cô nên tức giận, nhưng không hiểu sao Chu Chiêu Chiêu lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Cô... cô cười cái gì vậy?” Người phụ nữ tức giận nói, bữu môi đỏ rực trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Xin lỗi, nhưng thật sự quá hài hước, tôi không nhịn được,” Chu Chiêu Chiêu che miệng cười, vai run lên.

“Rất buồn cười à?” Dương Duy Lực nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh, “Hả?”

“Được rồi, tôi không cười nữa được chưa?” Chu Chiêu Chiêu vừa cười vừa nói.

...

...

Người phụ nữ không hài lòng liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, sau đó lại quay sang nói với Dương Duy Lực: “Đồng chí này, giá cả chúng ta có thể thương lượng, anh xem tôi rất thành tâm mà.”

Vì cửa hàng này, cô ta đã chờ đợi hơn một năm rồi.

Cửa hàng hiện tại của cô vị trí không tốt, nơi này cô đã để mất từ lâu, còn trả tiền cho người bán hàng đối diện để nhờ họ theo dõi giúp.

Sáng nay vừa đến cửa hàng, cô đã nhận được điện thoại, người bán hàng nói cửa hiệu cô thích vừa mở cửa.

Người phụ nữ vui mừng gác máy, bắt taxi đi ngay, nào ngờ đã có người đến trước.

“Tôi là Tần Bội Bội, cô tên gì?” Thấy Dương Duy Lực không nói gì, Tần Bội Bội chuyển sang hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Chu Chiêu Chiêu,” Chu Chiêu Chiêu nhướng mày cười đáp.

Dù mùi nước hoa của cô ta không dễ chịu, nhưng tính cách thẳng thắn này lại hợp gu Chu Chiêu Chiêu.

“Cửa hàng này là tôi xem trước,” Tần Bội Bội nói, “Phải có trước có sau chứ?”

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Cảm ơn cô đã đánh giá cao cửa hàng này.”

Tần Bội Bội: “...”

Cảm giác cô gái này nói chuyện rất khôn ngoan, mà còn có gì đó kỳ lạ, nhưng hiện tại cô không thể nói rõ được.

“Chị em mình,” Tần Bội Bội vẫy tay gọi cô, “Nói chuyện một chút nhé?”

“Ừ, cô nói đi?” Chu Chiêu Chiêu cười đáp.

“Cô muốn dùng cửa hàng này để làm gì?” Tần Bội Bội hỏi.

“Mở cửa hàng, cô biết KFC không?” Chu Chiêu Chiêu cười hỏi, “Đại khái là loại tương tự.”

Tần Bội Bội gật đầu: “Cũng có chút nhãn quan đấy.”

Trên con phố này, cửa hàng đồ ăn không nhiều, phần lớn là quán ăn nhỏ, mà mấy năm nay KFC rất thịnh hành, đặc biệt là giới trẻ rất thích.

Đông Đại Lộ lại là nơi giới trẻ tụ tập, mở cửa hàng gà rán ở đây, chắc chắn kinh doanh rất tốt!

“Chị em mình, thương lượng một chút nhé, cửa hàng này rộng thế, tiền thuê cũng không rẻ,” Tần Bội Bội cười nói. “Chi bằng cô nhường tôi thuê, cô đi tìm chỗ khác đi.”

“Xong việc chị mời cô ăn cơm nhé?”

“Không được đâu,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cửa hàng này tôi cũng rất thích, hơn nữa tôi là...”

“Vậy này, tôi bồi thường cô một ít tiền, cô đi tìm chỗ khác đi?” Tần Bội Bội dụ dỗ, “Dù sao cô bán đồ ăn, mở ở đâu cũng kiếm được tiền.”

“Hơn nữa, cô thấy ông chủ nhà kia không?” Tần Bội Bội đột nhiên chỉ Dương Duy Lực, “Trông cũng đẹp trai đấy.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Vậy thì sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tuổi này chắc chưa kết hôn nhỉ?” Tần Bội Bội nói đến đây ưỡn ngực, “Tôi muốn theo đuổi anh ta.”

“Đợi chị đuổi được anh ta rồi...”

“Không đuổi được đâu,” Chu Chiêu Chiêu ngắt lời.

“Cái gì?” Tần Bội Bội đang hứng thú không nghe rõ, đợi phản ứng lại mới nói, “Tại sao?”

“Vì anh ấy đã có chủ rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“Cô... sao biết?” Tần Bội Bội hỏi.

Cảm giác kỳ lạ lại trở dậy.

“Vì anh ấy là chồng tôi mà,” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, “Với lại cửa hàng này không thể nhường cô được. Nhưng mà...”

Tần Bội Bội: “...”

Một vạn điểm tổn thương có không?

Cuối cùng cô cũng gặp được người đàn ông ưng ý, nào ngờ đã có vợ!

Thôi thì đàn ông cũng chỉ là phù du, không bằng kiếm tiền vui vẻ!

Nhưng tại sao?

Lại còn bị đả kích kép!

“Khoan đã, cô vừa nói ‘nhưng mà’ gì đó?” Tần Bội Bội chậm hiểu hỏi.

“Nhưng chúng tôi còn một cửa hàng khác ở phố Trung Tâm, lượng người qua lại cũng rất đông, cô có muốn xem không?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Nhà cô còn có cửa hàng nữa!” Tần Bội Bội thốt lên.

Cô gái này khiến người ta ghen tị quá!

Làm sao đây? Cô chua xót quá!

Chồng đẹp trai như vậy, lại còn có nhiều cửa hàng.

“Còn chồng tôi, cô đừng mơ nữa,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Tần Bội Bội: “...”

Chuyện này đừng nhắc nữa được không, xấu hổ quá, đứng trước mặt vợ người ta mà nói muốn theo đuổi chồng họ.

“Vậy đổi số điện thoại đi,” Tần Bội Bội nói, “Chúng ta hẹn ngày khác đi xem cửa hàng nhé.”

“Em gái, chuyện này coi như bỏ qua đi,” cô hạ giọng nói.

Nếu không, Tần Bội Bội không còn mặt mũi nào đi lại trên con phố này nữa.

“Được,” Chu Chiêu Chiêu cười, lấy giấy viết số điện thoại nhà và địa chỉ cửa hàng cho cô, “Dạo này tôi rất bận, đây là địa chỉ, cô có thể tranh thủ đi xem trước.”

Cửa hàng này là do Dương Duy Lực vừa nói với cô.

Tần Bội Bội cầm tờ giấy nhìn địa chỉ, xúc động nói: “Cửa hàng này tôi biết.”

Là vị trí cô hằng mơ ước, chỉ là giá thuê quá cao nên không dám nghĩ tới.

“Cô có thể giảm giá cho tôi không?” Cô ta nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy mong đợi, “Chúng ta gặp nhau cũng là duyên phận mà.”

Chu Chiêu Chiêu phát hiện, Tần Bội Bội thực ra rất xinh, chỉ là trang điểm không đúng cách, khiến cô trông quá lòe loẹt, không đúng đắn, màu son cũng không phù hợp, trông già đi.

Nhưng ngũ quan của cô rất đẹp, chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng sẽ rất xinh.

“Được chứ,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Nhất định sẽ cho cô giá ưu đãi.”

Tần Bội Bội cười to, vỗ vai Chu Chiêu Chiêu: “Không trách tôi vừa gặp đã thích cô rồi.”

“Thật sao?” Chu Chiêu Chiêu đảo mắt, “Tôi không mù đâu.”

Lúc đầu cô ta nhìn cô với ánh mắt khinh thường, cô không phải không thấy.

“Ha ha...” Tần Bội Bội xấu hổ nói, “Lúc đó tôi không biết núi Thái Sơn mà.”

“Nhưng cô yên tâm, tôi không chiếm tiện nghi của cô đâu,” Tần Bội Bội khoát tay hào phóng nói, “Sau này quần áo trong cửa hàng của tôi, cô thích cái nào, cứ lấy giá nhập.”

“Đồng ý,” Chu Chiêu Chiêu cười.

Tình bạn của con gái, đôi khi thật kỳ lạ.

Hai người vừa còn không ưa nhau, giờ lại vô tình hợp gu nhau.

Chương 466

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực nhìn hai người đang cười nói vui vẻ với vẻ mặt đầy nghi hoặc. Đợi đến khi Tần Bội Bội rời đi, anh mới hỏi: “Em quen cô gái này à?”

“Không quen,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu nói, “Nhưng sau này sẽ quen mà.”

Dương Duy Lực: “...”

Cũng không sai.

“Đi thôi, em đói rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, vòng tay qua cánh tay anh, “Trưa nay anh định đãi em món gì?”

Cô không nói với Dương Duy Lực rằng thực ra mình đã biết Tần Bội Bội từ kiếp trước.

Ban đầu Chu Chiêu Chiêu không nhận ra, nhưng khi Tần Bội Bội gọi cô là “chị em”, ký ức ủa về. Đó chính là cô gái tốt bụng đã giúp đỡ cô trước cổng bệnh viện năm xưa.

Phiêu Vũ Miên Miên

Lần đó, con cô bị bệnh nặng, bệnh viện huyện không chữa được, Chu Chiêu Chiêu bế con đi xe khách lên tỉnh.

...

...

Nhưng với người lần đầu đến tỉnh thành, cô không biết Bệnh viện Nhân dân tỉnh ở đâu.

Trên xe, cô hỏi tài xế và biết được lộ trình.

Xuống xe, cô tìm xe buýt đến bệnh viện, nhưng hôm đó tài xế đóng cửa khi cô chưa kịp xuống.

Không còn cách nào khác, Chu Chiêu Chiêu lại bế con đi bộ.

Trên đường, cô suýt bị xe đạp tông phải.

Hôm đó, Chu Chiêu Chiêu ôm con nhìn vết thương trên tay, không tìm được nước mắt.

Tần Bội Bội xuất hiện, đưa cho cô chiếc khăn tay băng vết thương, rồi dùng xe ba gác chở hai mẹ con đến bệnh viện.

Cô nói: “Chị em ơi, trên đời không có khó khăn nào không vượt qua được, cố lên nhé.”

Cô nói: “Chị em, cầm lấy ít tiền này, mua đồ ăn ngon cho con.”

Chị em!

Cô giúp đăng ký khám cho con, trước khi đi còn lén bỏ vào túi cô mấy quả trái cây và một xấp tiền.

Đúng vậy, tiền được buộc bằng dây chun.

Cô nói: “Chị em, tạm biệt!”

Ai ngờ kiếp trước không gặp lại, kiếp này lại tình cờ gặp được.

Chỉ là Tần Bội Bội bây giờ khác xa so với kiếp trước.

Lúc đó cô là một cô gái giản dị, còn bây giờ... trang điểm lòe loẹt như một bà trùm?

Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Luân hồi chuyển kiếp, người mà kiếp trước cô muốn cảm ơn, kiếp này đã gặp lại.

Vì vậy, cô lập tức nghĩ đến cửa hàng khác phù hợp hơn để kinh doanh quần áo.

“Anh không trách em chứ?” Chu Chiêu Chiêu nhìn Dương Duy Lực nói, “Em chưa bàn với anh đã tự ý hứa cho cô ấy thuê cửa hàng ở phố Trung Tâm.”

“Không sao,” Dương Duy Lực nói, “Cửa hàng đó anh cũng đã chuyển nhượng cho em rồi.”

Khi nhận được những tài sản này, anh đã phân loại, chuyển nhượng những vị trí đẹp phù hợp kinh doanh cho Chu Chiêu Chiêu.

“Một số khác anh đã giao cho phòng quản lý nhà đất cho thuê,” Dương Duy Lực nói, “Mấy chỗ này vị trí tốt, em muốn tự kinh doanh hay cho thuê đều được.”

“Anh biết Tần Bội Bội vừa khen em gì không?” Chu Chiêu Chiêu cười hỏi.

“Gì?”

“Cô ấy khen em có con mắt tinh tường,” Chu Chiêu Chiêu đắc ý nói, “Em cũng thấy mình may mắn, vớ được người chồng tuyệt vời như anh.”

Dương Duy Lực nhướng mày.

Nhưng khóe miệng hơi nhếch lên cho thấy anh rất hài lòng.

Khi hai người về đến nhà, thấy Lưu Quyên cũng đang ở đó.

Nhìn sắc mặt Hứa Quế Chi không được vui, Chu Chiêu Chiêu vội nói: “Mẹ, chúng con làm việc xong rồi.”

“Mẹ vất vả rồi,” cô cười đi tới, chào Lưu Quyên, “Chị hai cũng ở nhà à.”

Đáng lẽ giờ này Lưu Quyên phải đi làm, Chu Chiêu Chiêu dù thắc mắc nhưng không hỏi, chỉ bế con vào cho bú.

Đang sau, ánh mắt Lưu Quyên thoáng chút oán hận.

“Chuyện này các con tự bàn bạc,” Hứa Quế Chi nói, “Đã lập gia đình rồi, việc của mình tự quyết định.”

“Mẹ à,” Lưu Quyên không đồng tình gọi.

“Trước đây chưa thấy các con hỏi ý kiến mẹ,” Hứa Quế Chi nói, “Theo mẹ, Duy Phong muốn mua nhà là chuyện tốt, con cái lớn lên lẽ nào vẫn ngủ chung với bố mẹ?”

Sau hôm nói chuyện với anh trai, Dương Duy Phong hào hứng về bàn với Lưu Quyên chuyện mua nhà.

“Không cần trả trước, sau này mỗi tháng lương anh trả góp, lương em lo chi tiêu,” Dương Duy Phong cười nói, “Mua căn rộng một chút, con gái chúng ta có phòng riêng, thêm một phòng đọc sách...”

Dương Duy Phong vui vẻ lên kế hoạch: “Anh cả cũng mua nhà ở đây, sau này ở gần còn sang nhờ cơm nữa.”

Nhưng Lưu Quyên nghe nói mua nhà gần Triệu Vịnh Mai và Chu Chiêu Chiêu liền không vui.

Hơn nữa, lương của cô dùng làm sinh hoạt phí?

Mỗi tháng cô đều gửi một ít về nhà mẹ đẻ, phần còn lại cô tự tiêu.

Nếu dùng làm sinh hoạt phí?

“Em không muốn mua nhà,” Lưu Quyên suy nghĩ một lát nói, “Em không muốn mức sống của mình bị giảm sút.”

“Sao lại giảm sút?” Dương Duy Phong bị dội gáo nước lạnh vào nhiệt huyết.

“Chẳng lẽ em muốn đêm nào cũng nghe tiếng động bên cạnh?”

“Nhưng đơn vị của anh sắp phân nhà rồi mà?” Lưu Quyên nói, “Đã có nhà phân phối, tại sao phải tốn tiền mua?”

Lại còn ở cùng khu với Triệu Vịnh Mai và Chu Chiêu Chiêu?

Cô không muốn!

“Nhà phân phối là nhà phân phối, biết khi nào mới đến lượt anh?” Dương Duy Phong nói, “Dù có được phân nhà cũng không ảnh hưởng đến việc mua nhà, coi như đầu tư. Anh nói thật, giá nhà sau này chắc chắn sẽ tăng.”

“Vì mấy lời của Chu Chiêu Chiêu?” Lưu Quyên càng tức giận, “Cô ta là con nhà quê biết gì?”

“Có mấy đồng tiền như kẻ trúng số, đi đâu cũng mua nhà,” Lưu Quyên bĩu môi, “Đừng để sau này ôm nợ.”

Dù sao cô cũng không muốn mua nhà.

Có nhà phân phối của đơn vị, không phải tốt hơn sao?

Nhưng Dương Duy Phong không đồng ý.

“Căn nhà này anh đã xem rất kỹ, anh rất thích, anh không muốn đêm nào cũng nghe tiếng động,” anh bình tĩnh nói, “Anh nhất định sẽ mua nhà.”

Hai người từ khi kết hôn đến nay hiếm khi cãi nhau như lần này.

Lưu Quyên tức giận bế con về nhà mẹ đẻ.

Tưởng rằng Dương Duy Phong vài ngày sau sẽ đến dỗ cô về, nào ngờ hai ngày liền anh không đến. Đến ngày thứ ba, anh đến đón nhưng nói: “Anh đã đặt mua nhà rồi.”

Ban đầu định mua cùng tầng với Dương Duy Khôn, nhưng hai anh em đều thích một kiểu nhà, nên mua cùng tòa, lầu trên lầu dưới.

Lưu Quyên: “...”

Lập tức nổi giận, cô không quản được Dương Duy Phong, vậy thì tìm người khác quản anh ta.

Chương 467

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi bắt đầu không hiểu nổi, tại sao chuyện mua nhà lại trở thành vấn đề không thể vượt qua đối với Lưu Quyên như vậy?

Hôm đó, những lời Chu Chiêu Chiêu nói khiến Hứa Quế Chi khá bất ngờ, bởi vì nhận định của Dương Quyền Đình về xu hướng giá nhà trong tương lai cũng giống cô.

Tối hôm đó, hai vợ chồng nằm trò chuyện, Dương Quyền Đình cảm thán: “Trước lo lắng thẳng ba ngổ ngược, không ngờ nó lại là đứa có phúc nhất.”

Lấy vợ hiền, Dương Duy Lực cưới được cô vợ như Chu Chiêu Chiêu chính là phúc khí của nhà họ Dương.

“Trong ba cô con dâu, tầm nhìn của con dâu thứ ba là cao nhất,” Dương Quyền Đình nói, “Vì vậy, con cái vẫn phải chăm chỉ học hành.”

Người học đại học và người không học, tầm nhìn vẫn có sự khác biệt.

Hứa Quế Chi ban đầu chưa cảm nhận rõ lời này, nhưng giờ nhìn biểu hiện của Lưu Quyên, bà cảm thấy vô cùng bất lực.

Lưu Quyên và Dương Duy Phong là bạn học, hai người đã phải lòng nhau từ thời trung học.

Sau khi nhà họ Dương gặp biến cố, Dương Duy Phong theo bố mẹ về quê, ngày ra đi, Lưu Quyên lén đến tiễn, còn bí mật nhét vào túi anh năm đồng.

...

...

Chuyện này Hứa Quế Chi luôn nhớ mãi.

Dù bà không đặc biệt thích cô gái này, nhưng con trai thích, tưởng rằng hai người sẽ lỡ duyên, nào ngờ khi nhà họ Dương trở lại tỉnh thành, Lưu Quyên vẫn chưa lấy chồng.

Nghe nói là đang đợi Dương Duy Phong.

Thật hay giả, Hứa Quế Chi cũng không muốn truy cứu, ai bảo Dương Duy Phong thích cô ta.

Mấy năm nay, hai vợ chồng sống cũng khá hòa thuận, dù Lưu Quyên thường xuyên giúp đỡ nhà mẹ đẻ, nhưng với Hứa Quế Chi đó không phải là vấn đề.

Lưu Quyên cũng là con gái nhà họ Lưu, lấy tiền lương của mình giúp đỡ bố mẹ là hiếu thuận.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải lo tốt cho cuộc sống của mình trước.

Dương Duy Phong muốn mua nhà, chuyện này Hứa Quế Chi tán thành.

Không bàn đến chuyện đầu tư, họ chỉ là công nhân viên chức bình thường, muốn được phân nhà còn phải chờ đợi lâu, không biết đến bao giờ mới có.

Hiện tại có dự án này, không cần trả trước, chỉ cần trả góp hàng tháng.

Dù Hứa Quế Chi không hiểu “trả góp” là gì, nhưng việc mà cả Dương Quyên Đình và Dương Duy Khôn đều tán thành, chắc chắn không tồi.

Bà là người già, không hiểu tình hình bên ngoài, nhưng bà tin tưởng chồng và con trai mình sẽ không tùy tiện.

Vì vậy, khi Lưu Quyên tìm đến, muốn bà thuyết phục Dương Duy Phong đừng mua nhà, Hứa Quế Chi từ chối.

Không phải bà thiên vị con trai, mà từ khi hai người kết hôn, chuyện của họ luôn tự giải quyết.

Ngay cả việc Lưu Quyên sinh con, không muốn bà chăm sóc mà để mẹ đẻ chăm, bà cũng không nói gì, tôn trọng ý kiến của họ.

Nhưng ai ngờ bà mẹ chồng không để tâm, ban đêm con khóc vẫn ngủ say sưa, nói là đến chăm con gái nhưng thực ra Dương Duy Phong mới là người chăm.

Người ta sau sinh đều béo lên, sữa nhiều, còn Lưu Quyên sau khi sinh gầy đi một mảng, con cũng còi cọc.

Hứa Quế Chi xót xa vô cùng.

Sau khi sinh, Lưu Quyên về nhà tứ hợp viện, bà nấu canh gà, đủ loại bồi bổ mới hồi phục.

Nào ngờ khi con gái Diễm Diễm chưa đầy một tuổi, Lưu Quyên nói muốn cai sữa, gửi con về nhà mẹ đẻ một thời gian.

Hứa Quế Chi lúc đó nói bà có thể trông, nhưng bị Lưu Quyên từ chối.

Con bé về nhà ngoại chưa đầy một tuần đã ốm, nằm viện rất lâu mới khỏi.

Sau khi khỏi, Dương Duy Phong lần này không nghe Lưu Quyên nữa, mà giao con cho Hứa Quế Chi trông.

Nào ngờ khi con gái gần hai tuổi, Lưu Quyên lại đề nghị để mẹ đẻ trông.

Lúc đó Hứa Quế Chi đang chuẩn bị đám cưới cho Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu, nên đồng ý.

Hai năm nay, con bé ở nhà ngoại nhưng rõ ràng không còn lanh lợi như trước, nhút nhát, ít nói.

Hứa Quế Chi nhìn thấy cũng xót xa, đã nói chuyện riêng với Dương Duy Phong.

Bây giờ con lớn, đi nhà trẻ mới đỡ hơn.

“Mẹ, mẹ phải quản một chút chứ,” Lưu Quyên mặt mày khó chịu nói, “Mua nhà không phải là chuyện của riêng anh ấy, cả nhà ăn uống thế nào?”

“Hơn nữa, nếu mua con cũng không muốn mua ở đó,” Lưu Quyên lăm bầm, “Con không muốn ở cùng họ.”

Triệu Vịnh Mai và Chu Chiêu Chiêu thân thiết, hai người mở cửa hàng kiếm tiền, vốn đã coi thường họ, cô cần gì phải tự đ.ã.m vào mắt họ.

Cô tưởng nói nhỏ, nhưng không ngờ lại bị Hứa Quế Chi nghe thấy.

Thật sự khiến bà tức giận.

Tưởng là người sáng suốt, nào ngờ lại mê muội như vậy.

“Được,” Hứa Quế Chi bình thản nói, “Con đi gọi Dương Duy Phong về đây, nói mẹ có chuyện muốn nói.”

Đúng vậy, Hứa Quế Chi không muốn can thiệp vào chuyện của các con, đặc biệt khi chúng đã trưởng thành, lập gia đình, bà không bao giờ chỉ trích cuộc sống của chúng.

Ngay cả khi Chu Chiêu Chiêu mời bà đến giúp chăm sóc sau sinh, vì sinh ba nên nhờ bà trông cháu, bà cũng không can thiệp.

Nhưng bây giờ khác rồi.

Hứa Quế Chi không thể để suy nghĩ của Lưu Quyên ảnh hưởng đến Dương Duy Phong, từ đó tác động đến tình cảm giữa ba anh em.

Lưu Quyên tưởng bà sẽ khuyên Dương Duy Phong đừng mua nhà, sắc mặt mới tươi tỉnh, cười nói: “Cảm ơn mẹ, con về trước.”

Nói xong liền đi.

Đi còn lấy hết trái cây trên đĩa: “Điểm Điểm thích ăn cam này lắm, con lấy ít về cho cháu.”

Hứa Quế Chi vừa tức vừa buồn cười.

Lưu Quyên luôn coi thường Triệu Vịnh Mai, nhưng Triệu Vịnh Mai dù trước hay nay, đến nhà bà không bao giờ như vậy, vừa ăn vừa lấy.

Hơn nữa, mỗi lần đến đều không tay không.

Trước là mang dưa muối tự làm hoặc bánh bao, bây giờ là thịt kho từ cửa hàng, còn mua hoa quả.

Ngồi nói chuyện với bà, muối dưa giúp bà.

Phiêu Vũ Miên Miên

Thực sự coi bà như mẹ đẻ, không liên quan đến Dương Duy Khôn.

Chu Chiêu Chiêu càng đối xử với Hứa Quế Chi như mẹ ruột.

Chỉ có Lưu Quyên, chỉ khi có việc mới về nhà, mỗi lần đều không mang gì, lại còn lấy đồ về.

“Mẹ, tối nay mẹ muốn ăn gì, con sẽ nấu,” Chu Chiêu Chiêu đi vào hỏi, “Các cháu đều ngủ rồi, mẹ nghỉ ngơi đi, cơm chúng con lo.”

“Chị hai về rồi,” Hứa Quế Chi thở dài, “Một lát nữa anh hai cũng về.”

“Khẩu vị anh hai giống mẹ, thích ăn sườn chua ngọt, hôm nay đúng có sườn, con đi nấu,” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Nói xong liền vào bếp.

Hứa Quế Chi lại thở dài.

Chương 468

DTV-EBOOK

Dương Duy Phong cùng Dương Duy Lực về nhà, vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm phức, liền hỏi: “Hôm nay lại làm món gì ngon thế? Thơm quá.”

Lại nói thêm: “Mình ngửi thấy mùi sườn xào chua ngọt.”

“Đúng là cái mũi chó của cậu.” Hứa Quế Chi từ phòng khách bước ra, cười nhìn hai con trai, nói với Dương Duy Phong, “Chiêu Chiêu biết cậu về, đặc biệt làm món sườn xào chua ngọt cậu thích đấy.”

“Chiêu Chiêu vất vả rồi.” Dương Duy Phong nhìn Dương Duy Lực nói.

Dương Duy Lực đã rửa tay xong, đi thẳng vào bếp: “Còn cần giúp gì không?”

“Cậu về rồi?” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Ra ngoài nói chuyện với anh hai đi, mình chỉ còn xào một món rau nữa là xong.”

“Ừ, vất vả rồi.” Dương Duy Lực cúi xuống hôn lên trán cô một cái rồi đi ra.

Trong phòng khách, Hứa Quế Chi đang nói chuyện mua nhà với Dương Duy Phong, sắc mặt anh không được tốt lắm, cuối cùng nói: “Mẹ, con về sẽ nói rõ với cô ấy, để mẹ phải lo lắng.”

“Nói rõ cái gì? Cậu biết gì?” Hứa Quế Chi nhẹ nhàng vẫy tay, kể lại những lời Lưu Quyên Hảo đã nói với bà chiều nay cho Dương Duy Phong nghe.

...

“Vợ cậu nghĩ gì, cậu nên hiểu rõ.” Bà nhìn con trai nói, “Ba anh em các cậu tuy đôi khi cãi nhau, nhưng tình cảm luôn tốt.”

“Mẹ chỉ nhắc cậu một câu thôi.” Bà nói đến đây mỉm cười, “Dù sao mẹ với bố cậu trăm năm sau cũng chẳng biết gì, các cậu muốn thế nào thì thế.”

Nếu ba anh em có thể hòa thuận thì tốt, còn nếu không, bà cũng không ép.

“Con biết.” Dương Duy Phong nói.

Hứa Quế Chi lắc đầu: “Bố cậu tối nay không về, chúng ta đi ăn cơm thôi. Chiêu Chiêu biết cậu tối nay về, đặc biệt làm món sườn xào chua ngọt cậu thích đấy.”

“Duy Phong à.” Hứa Quế Chi nhìn ra ngoài nói, “Chiêu Chiêu là người tốt, chị dâu cậu cũng không tệ, sau này hay đưa Thiên Thiên về nhà hơn nhé.”

Ba đứa con nhà thứ ba còn nhỏ, bà chưa biết thế nào, nhưng hai đứa con nhà anh cả đều là những đứa trẻ ngoan, biết yêu thương em.

Chỉ có thường xuyên ở cùng nhau, tình cảm mới khăng khít.

“Mẹ, con biết rồi.” Dương Duy Phong xấu hổ nói.

Hứa Quế Chi cũng chỉ nhắc nhẹ nhàng, con cái đã lớn, nói nhiều chỉ khiến chúng phiền.

Dương Duy Phong ăn cơm xong, cùng Dương Duy Lực dọn dẹp nhà bếp, rồi mới đạp xe về nhà mình.

Lưu Quyên Hảo cũng đã ăn cơm ở nhà mẹ đẻ với Thiên Thiên, thấy anh về, cô không thèm để ý, chỉ nói với con gái: “Đi nào, mẹ tắm cho con.”

Nếu là trước đây, Dương Duy Phong sẽ nói: “Cậu vất vả cả ngày rồi, để mình tắm cho cháu.”

Nhưng hôm nay, anh không nói gì cả.

Thiên Thiên được Lưu Quyên Hảo đưa đi tắm, tắm xong bước ra đã thấy Dương Duy Phong cầm khăn tắm đợi sẵn. Cô tưởng anh như mọi khi, định dùng cách này để làm cô vui, liền hừ một tiếng, nhưng vẫn đưa con cho anh.

Ai ngờ Dương Duy Phong vẫn im lặng, chỉ nhẹ nhàng nói với con gái: “Lại đây, bố lau tóc cho Thiên Thiên nhé.”

Phòng của họ chỉ là một căn phòng một phòng ngủ, một phòng khách, có nhà vệ sinh và bếp nhỏ, giường của Thiên Thiên được kê ngay cạnh giường đôi của vợ chồng.

Mãi đến khi Dương Duy Phong ru con ngủ, Lưu Quyên Hảo vẫn không nghe thấy anh nói một lời xin lỗi nào.

Cô không khỏi cảm thấy âm ứ.

Đúng lúc này, tiếng giường kêu cọt két từ nhà bên cạnh lại vang lên, như thể cố ý vậy.

Hai vợ chồng đang lạnh nhạt cùng thở dài.

Sau đó, Lưu Quyên Hảo nghe thấy Dương Duy Phong nói: “Vậy, cậu vẫn muốn sống ở đây chứ?”

Lưu Quyên Hảo im lặng.

“Dù không vì chúng ta, hãy nghĩ cho Thiên Thiên.” Dương Duy Phong tiếp tục, “Nếu một ngày cháu nghe thấy tiếng đó...”

“Nhà họ sao lại muộn thế...” Lưu Quyên Hảo nói đến đây dừng lại.

May là tối nay Thiên Thiên đã ngủ.

Nếu cháu chưa ngủ? Nếu nửa đêm cháu tỉnh dậy?

Không phải chứng kiến bố mẹ đang “làm chuyện ấy”, mà lại nghe thấy tiếng từ nhà bên?

Phiêu Vũ Miên Miên

Lưu Quyên Hảo không dám tưởng tượng cảnh đó.

“Còn chúng ta.” Dương Duy Phong khẽ nói, “Lần nào cũng như làm trộm, mình không thích trong nhà vệ sinh...”

Giường thời này không tốt lắm, nếu “làm” trên giường sẽ phát ra tiếng kêu như nhà bên, nhưng trong nhà vệ sinh...

Không chỉ Dương Duy Phong không thích, Lưu Quyên Hảo cũng vậy.

Nhưng biết làm sao được?

Nhà chật chội thế này, biết phải làm sao?

“Trước đây cậu dùng lương của mình để biếu mẹ, mình có nói gì đâu?” Dương Duy Phong dịu dàng nói, “Mẹ nuôi cậu khôn lớn không dễ dàng gì, cậu hiếu thuận với bà là điều đương nhiên.”

Lưu Quyên Hảo nghe anh nói vậy, trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

“Nhưng bây giờ nhà mình cũng có khó khăn.”
Dương Duy Phong nói tiếp, “Mình nghĩ, mẹ thương cậu như vậy, chắc chắn sẽ ủng hộ chúng ta mua nhà.”

“Nhưng... sao lại phải mua ở đó? Không thể mua chỗ khác sao?” Lưu Quyên Hảo bĩu môi nói, “Chị dâu với Chiêu Chiêu thân nhau, mình không muốn nhìn mặt họ...”

“Cậu nói gì vậy?” Dương Duy Phong nghiêm giọng, “Chị dâu và Chiêu Chiêu khi nào làm khó cậu? Nói mình nghe, mình đi hỏi họ cho rõ.”

“Không thể để vợ mình bị bắt nạt như vậy.”

“Cậu hỏi cái gì?” Lưu Quyên Hảo tức giận véo anh một cái, “Chuyện của phụ nữ, đàn ông đừng có xen vào.”

“Cậu cứ yên tâm làm việc của cậu.” Dương Duy Phong nói, “Họ ghen tị với cậu đấy.”

“Ghen tị?” Lưu Quyên Hảo không tin.

“Đương nhiên rồi.” Dương Duy Phong tự tin nói, “Cậu là kế toán mà, tối nay Chiêu Chiêu còn nói với mình, nghề hot nhất trong tương lai chính là kế toán đấy.”

“Giống như những bác sĩ nổi tiếng trong bệnh viện, càng già càng quý.”

Không thể nào? Lưu Quyên Hảo vẫn không tin.

“Cậu xem, bây giờ cá thể hóa nhiều, sau này mở công ty cũng sẽ nhiều, cậu nghĩ xem, công ty nào chẳng cần kế toán?” Dương Duy Phong nhanh chóng thuyết phục, “Cậu kiêm làm sổ sách cho mấy công ty, tiền kiếm được còn nhiều hơn họ mở cửa hàng.”

“Lao động trí óc và lao động chân tay khác xa nhau.”

“Thật sao?” Lưu Quyên Hảo bị chiếc bánh vẽ của anh làm cho lòng vui như hoa nở.

“Mình nghĩ thế này.” Dương Duy Phong nhân cơ hội nói, “Sau khi mua nhà, chúng ta sẽ bố trí một phòng sách, tối cậu vào đó học, con để mình chăm.”

“Bây giờ nhà nước đang có chính sách thi chứng chỉ, cậu thi lấy bằng cấp cao nhất.” Dương Duy Phong nói, “Những thứ này sau này rất có giá trị.”

“Tốt nhất, cậu thi thêm đại học tại chức, lấy bằng đại học.”

“Từ khi nhà nước khôi phục thi đại học, cậu có thể thấy, tương lai bằng cấp sẽ rất quan trọng.”

Không hiểu sao, nghe Dương Duy Phong nói vậy, Lưu Quyên Hảo bỗng cảm thấy tràn đầy hi vọng vào tương lai, lúc này cô như được tiếp thêm sức mạnh, chỉ muốn bật dậy cầm sách lên học ngay.

Dương Duy Phong: “...”

Cũng không cần chăm chỉ đến thế.

Chương 469

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không hề biết những chuyện này, cô chỉ cảm thấy kỳ lạ vì ánh mắt của Lưu Quyên Hảo ngày hôm đó rõ ràng là không ưa và đầy ác cảm.

Vậy mà mấy ngày sau, khi Lưu Quyên Hảo trở về, lại đối xử với cô bằng một nụ cười rạng rỡ.

Khiến Chu Chiêu Chiêu cũng không hiểu nổi.

Lưu Quyên Hảo vốn là người thành phố, trong người khó tránh khỏi chút khí chất tiểu tư sản, luôn tỏ ra coi thường những người xuất thân từ nông thôn như cô và Triệu Vịnh Mai.

Nhưng đối xử với cô và Triệu Vịnh Mai cũng có sự khác biệt.

Trước đây, khi Triệu Vịnh Mai chưa mở cửa hàng, Lưu Quyên Hảo thường mang một ít đồ lặt vặt tặng cho Hân Hân, để thể hiện sự ưu việt của mình trước mặt Triệu Vịnh Mai.

Loại cảm giác ưu việt này, ban đầu cô cũng từng dùng với Chu Chiêu Chiêu, nhưng sau đó phát hiện ra rằng, tuy Chu Chiêu Chiêu xuất thân từ nông thôn, nhưng bố cô lại là người mở trại gà, kiếm được rất nhiều tiền, còn bản thân Chu Chiêu Chiêu cũng rất giỏi, thi đậu đại học.

Hơn nữa lại là trường đại học tốt nhất tỉnh.

Lưu Quyên Hảo liền thu lại chút kiêu ngạo thành thị của mình.

...

Nhưng đối với Triệu Vịnh Mai, cô luôn giữ thái độ cao ngạo, bởi vì so với Chu Chiêu Chiêu thì cô không bằng, nhưng so với Triệu Vịnh Mai thì vẫn tốt hơn nhiều.

Ngoại trừ chuyện con cái.

Triệu Vịnh Mai sinh được một trai một gái, còn cô chỉ có một đứa con gái.

Không gặp thời, vốn định sinh thêm, nhưng chưa kịp mang thai thì chính sách kế hoạch hóa gia đình đã được áp dụng.

May mắn là Hứa Quế Chi không yêu cầu cô phải sinh con trai, còn chồng cô, Dương Duy Phong, lại rất cưng chiều con gái.

Vì vậy, đối với Lưu Quyên Hảo mà nói, cha mẹ chồng hiền từ, vợ chồng hòa thuận, con gái đáng yêu, cũng coi như là viên mãn rồi.

Nhưng không ngờ, Triệu Vịnh Mai, người mà cô luôn coi thường, bỗng nhiên lật ngược tình thế.

Người trước đây chẳng có chút tồn tại nào trong nhà, bỗng nhiên mở cửa hàng kinh doanh.

Mà việc kinh doanh lại rất tốt.

Thậm chí, còn khiến Triệu Vịnh Mai nảy sinh ý định mua nhà, điều này khiến Lưu Quyên Hảo bỗng cảm thấy bị đe dọa.

Vốn dĩ trong ba người con dâu, cô tuy không giỏi giang như Chu Chiêu Chiêu, nhưng cũng không phải dạng vừa, có công việc ổn định, giữ chắc “bát cơm sắt”.

Không như Triệu Vịnh Mai, xuất thân từ nông thôn, học vấn không cao, không biết có phải do tổ tiên phù hộ mà được lấy Dương Duy Khôn.

Đôi khi Lưu Quyên Hảo còn cảm thấy anh cả Dương Duy Khôn thật oan uổng, rõ ràng có thể lấy một cô vợ ưu tú hơn, nhưng lại lấy một người vợ chưa tốt nghiệp tiểu học.

Dù bây giờ kinh doanh kiếm được tiền, Lưu Quyên Hảo vẫn cảm thấy Triệu Vịnh Mai không xứng với Dương Duy Khôn.

Nhưng khi mẹ đẻ và chị dâu nhà cô bắt đầu nhòm ngó cửa hàng của Triệu Vịnh Mai, Lưu Quyên Hảo mới nếm trải một cảm giác khác.

Hóa ra, không biết từ lúc nào, Triệu Vịnh Mai đã trở thành một người khiến chị dâu nhà cô phải ghen tị.

Thậm chí còn bắt cô phải đi xin Triệu Vịnh Mai công thức!

Mà Triệu Vịnh Mai lại từ chối cô!

Phiêu Vũ Miên Miên

Lưu Quyên Hảo trong thời gian đó tức giận vô cùng, tuy được Dương Duy Phong an ủi, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái.

Triệu Vịnh Mai có tư cách gì chứ?

Thời gian gần đây, Lưu Quyên Hảo trải nghiệm một số chuyện, phát hiện ra rằng quan niệm của mọi người dường như đang thay đổi.

“Bát cơm sắt gì chứ?” Một đồng nghiệp chủ động xin nghỉ việc cười nói, “Bây giờ tôi tự tìm được một

công ty, lương cao hơn nhiều so với chỗ này.”

“Nhưng cậu không sợ công ty phá sản sao?” Một đồng nghiệp khác hỏi.

“Có gì đâu?” Người đồng nghiệp đó mỉm cười nói, “Ngay cả cái ‘bát cơm sắt’ này cũng có thể khiến cậu mất việc, công ty phá sản thì tôi đi tìm công ty khác chẳng được sao.”

“Các cậu không biết đấy thôi, bọn kế toán chúng tôi bên ngoài có rất nhiều công ty cần.”

Kiểm được tiền mới là vương đạo.

Lưu Quyên Hảo lúc này mới thực sự suy nghĩ kỹ về những lời Dương Duy Phong nói tối hôm đó.

Tối đó, Dương Duy Phong nói rằng đó là lời của Chu Chiêu Chiêu, Lưu Quyên Hảo không để tâm lắm.

Dĩ nhiên, được khen ngợi như vậy trong lòng cũng vui, cô chỉ nghĩ đó là Dương Duy Phong tìm cơ để làm cô vui.

Nhưng bây giờ nghe đồng nghiệp cũ nói vậy, mà ý tứ trong lời nói lại giống với lời của Chu Chiêu Chiêu.

Điều này khiến Lưu Quyên Hảo bắt đầu động lòng.

Nếu tiền bạc ở các công ty bên ngoài thực sự dễ kiếm như vậy, vậy tại sao cô phải ngồi đây lo sợ bị sa thải?

Còn nữa, chuyện bằng cấp mà Dương Duy Phong nhắc đến.

“À, năm nay đơn vị có xét chức danh cho các cậu không?” Một đồng nghiệp thân với Lưu Quyên Hảo

hỏi riêng cô.

“Xét chức danh? Năm nay làm sao đến lượt tôi chứ.” Lưu Quyên Hảo tự giễu nói.

Mỗi năm đều có chỉ tiêu.

“Cậu đúng là ngốc thật.” Đồng nghiệp cười nhìn cô, “Năng lực nghiệp vụ của cậu còn hơn cả tôi, năm ngoái tôi đã lấy được rồi, năm nay không có lý gì cậu không lấy được.”

“Nếu cần thì lén bỏ ra một ít tiền...” Cô làm động tác đếm tiền, “Tôi nói trước với cậu, có cái chức danh này, lương bên ngoài khác hẳn đấy.”

“Thật sao?” Lưu Quyên Hảo ngạc nhiên, cô vốn định đợi thêm vài năm nữa cũng không sao.

“Vì vậy đừng có ngốc nữa.” Đồng nghiệp huých nhẹ vào cô, “Năm sau không biết tình hình thế nào, thà chủ động tìm đường lui còn hơn ngồi đợi bị sa thải.”

“Tôi nói cậu nghe... Ôi...” Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Lưu Quyên Hảo, đồng nghiệp cảm thấy bức bối, “Đáng lẽ nhà cậu có nhiều tin tức thế, chị dâu cậu cũng đã ra làm cá thể hóa rồi, sao cậu vẫn giữ cái tư tưởng cũ kỹ này.”

Nhưng công việc bên ngoài có dễ kiếm như vậy không?

Lưu Quyên Hảo do dự, nhưng đồng thời cũng bị lời nói của đồng nghiệp kích thích.

Ngay cả Triệu Vĩnh Mai như vậy còn có thể làm cá thể hóa, không lý nào Lưu Quyên Hảo lại không làm được.

Sau này, cô vẫn sẽ ngồi văn phòng, mà kế toán trong công ty cũng được đãi ngộ rất cao.

Quản tiền mà.

Nói cách khác, Triệu Vịnh Mai làm sao có thể so được với cô.

Nghĩ thông suốt những điều này, Lưu Quyên Hảo cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Ánh mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu cũng trở nên ôn hòa hơn.

Nhưng khi nghe tin Triệu Vịnh Mai mua một căn nhà cho em trai ruột, Lưu Quyên Hảo lại không thể bình tĩnh được.

Triệu Vịnh Mai có tư cách gì chứ!

Tại sao Triệu Vịnh Mai có thể mua nhà cho nhà mẹ đẻ, còn cô cũng muốn mua một căn cho mẹ mình, để sau này sống đối diện, tiện chăm sóc.

Tiện lợi biết bao.

“Cậu mua?” Dương Duy Phong vừa giúp Thiên Thiên đi giày, vừa liếc nhìn cô nói, “Cậu lấy gì mà mua? Hai vợ chồng mình mua căn nhà này còn chật vật lắm.”

“Nhưng tại sao Triệu Vịnh Mai có thể?” Lưu Quyên Hảo tức giận nói, “Chắc chắn là mẹ thiên vị anh cả và chị dâu, lén lút giúp đỡ...”

“Lưu Quyên Hảo.” Dương Duy Phong đột nhiên nghiêm giọng nhìn cô nói, “Cậu nói gì vậy? Tôi thấy cậu sống sung sướng quá rồi phải không?”

Gần đây càng ngày càng không thể chấp nhận được.

“Tôi nói gì chứ?” Lưu Quyên Hảo khóc lóc nói, “Đúng vậy, lương của anh cả cao hơn cậu, nhưng cũng không cao hơn nhiều đâu nhỉ?”

“Tại sao họ có thể mua hai căn nhà!”

Chương 470

DTV-EBOOK

Lưu Quyên Hảo suy nghĩ mãi vẫn cảm thấy mình đoán không sai.

Dù Dương Duy Khôn ở vị trí đó có thể có một khoản thu nhập không chính thức, nhưng liệu có bao nhiêu? Đủ để mua hai căn nhà?

Vì vậy, cô đoán đi đoán lại, chắc chắn là hai cụ đã bù thêm tiền.

Còn Chu Chiêu Chiêu, ai bảo cô ấy có một ông bố giàu có? Một cá thể hóa còn có thể mua được tứ hợp viện ở khu này.

Cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu đã mở được mấy năm rồi, nghe nói từ khi vào đại học đã bắt đầu, mấy cửa hàng đó kiếm được bao nhiêu tiền Lưu Quyên Hảo cũng biết, nên cô ấy mua được nhà cao cấp cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng, Triệu Vĩnh Mai dựa vào cái gì?

Nếu không phải hai cụ lén lút giúp đỡ, làm sao họ có thể mua được hai căn nhà?

“Em biết, mẹ anh chưa bao giờ coi trọng em.” Lưu Quyên Hảo tức giận nói, “Những năm qua dù em có cố gắng thế nào, bà ấy vẫn không ưa em.”

“Cố gắng thế nào?” Dương Duy Phong trầm mặc một lúc rồi nói, “Em tự nói xem, em đã cố gắng thế nào?”

...

“Em...”

“Từ khi hai đứa mình kết hôn, em nói không muốn sống cùng bố mẹ, muốn có thế giới riêng, chúng ta đã chuyển đến đây.” Dương Duy Phong nói, “Lương của anh lo cho gia đình nhỏ, lương của em đều mang về nhà mẹ đẻ.”

Anh nói đến đây cười nhạt, “Ngày lễ Tết về nhà đều tay không về rồi mang cả đồ đồ về?”

Chưa kể những lần về nhà ăn cơm, nấu nướng rửa bát.

Những việc đó em chưa bao giờ động tay.

Trước đây, Dương Duy Phong cũng từng nhắc nhở cô, “Một tháng chỉ về vài lần, dù là làm cho có cũng được.”

Ban đầu Lưu Quyên Hảo còn nghe, về nhà cũng giúp đỡ một chút, nhưng đều là những việc nhẹ nhàng.

Sau đó cô có thai, việc nhà đều không phải động tay nữa.

Rồi cứ thế kéo dài đến bây giờ.

“Tại em nấu ăn không ngon mà.” Lưu Quyên Hảo biện bạch.

Cô nấu ăn không ngon, nhưng những việc khác thì sao? Giúp thái rau, rửa nồi bát chắc cũng làm được chứ?

Mỗi lần như vậy, Lưu Quyên Hảo lại lấy lý do chăm Thiên Thiên để trốn đi.

Những chuyện này Dương Duy Phong đều nhìn thấy, nên mỗi lần ăn cơm xong anh đều chủ động đi rửa bát.

Đến nỗi sau này, rửa bát trở thành việc của đàn ông nhà họ Dương.

Nếu Lưu Quyên Hảo ở nhà mẹ đẻ cũng như vậy, thì Dương Duy Phong cũng không có gì để nói.

Dù sao, con gái nhà người ta được cưng chiều, không phải động tay vào việc gì.

Không có lý nào về nhà chồng lại phải làm việc như trâu ngựa.

Nhưng vấn đề là, Lưu Quyên Hảo ở nhà mẹ đẻ lại làm hết mọi việc, chẳng khác nào trâu ngựa.

Đặc biệt, cô còn bị mẹ ruột tẩy não đến mức cứng nhắc.

Dương Duy Phong thương vợ, nên ít khi bắt cô làm việc nhà, ngay cả khi về nhà mình, anh cũng để Lưu Quyên Hảo nghỉ ngơi chăm con, còn anh thì đi làm việc.

Nhưng không ngờ Lưu Quyên Hảo lại vì chuyện nhà cửa mà nói ra những lời như vậy.

Điều này khiến Dương Duy Phong không khỏi cảm thấy buồn lòng.

Hai vợ chồng lại rơi vào cảnh lạnh nhạt, dường như gần đây họ cãi nhau nhiều hơn.

Bên này Dương Duy Phong và Lưu Quyên Hảo cãi nhau không nói chuyện, còn bên kia, cặp vợ chồng Dương Duy Khôn mà Lưu Quyên Hảo không coi trọng lại vô cùng hạnh phúc.

“Ngày mai cuối tuần, anh lái xe về đón bố mẹ lên chơi một thời gian.” Dương Duy Khôn nói, “Em trai sắp nhập học đại học, tranh thủ lên thành phố làm quen trước.”

Triệu Vịnh Mai không ngờ anh lại chu đáo như vậy, nhất thời cảm động.

“Em...”

“Anh đưa các con về là được.” Dương Duy Khôn cười nói, “Cuối tuần cửa hàng em bận lắm.”

Cuối tuần học sinh được nghỉ, cửa hàng của Triệu Vịnh Mai đông khách vô cùng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cũng có thể đóng cửa vài ngày.” Triệu Vịnh Mai do dự nói.

Một mặt, để chồng và các con về quê đón bố mẹ, cô cảm thấy có lỗi, nhưng mặt khác như Dương Duy Khôn nói, cuối tuần là lúc cửa hàng đông khách nhất, nếu đóng cửa chắc chắn sẽ ảnh hưởng.

Hơn nữa, vì cửa hàng nhà họ kinh doanh tốt, gần đó cũng có một cửa hàng bắt chước mở theo.

Cùng bán thịt kho, nhưng nhà cô hương vị ngon hơn nên khách đông hơn.

Nhưng nếu đóng cửa, Triệu Vịnh Mai sợ ảnh hưởng đến ấn tượng của khách quen.

“Thôi, để anh đưa các con về.” Dương Duy Khôn cười nói, “Hơn nữa, xe cũng chật.”

Anh lái xe về, đón hai con, thêm bố mẹ vợ và em trai Triệu Hoàn, vừa đủ chỗ.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, NGÀY MAI EM VỀ SỚM...”

“Chúng tôi ở nhà một đêm, anh sẽ đưa các con đi thăm nơi chúng ta từng sống.” Dương Duy Khôn ngắt lời cô nói, “Ngày kia mới quay lại.”

Dù sao cũng là cuối tuần, các con không phải đi học.

“Ừ.” Triệu Vịnh Mai thấy anh sắp xếp chu đáo như vậy, bỗng nhiên khóc nức nở.

Dương Duy Khôn không biết làm sao, “Nếu em muốn về, thì chúng ta cùng về, cùng lắm thì chặt chội một chút.”

Cũng được mà.

“Không về nữa.” Triệu Vịnh Mai nói, “Đợi khi khác có dịp rồi về.”

Có lẽ đợi đến kỳ nghỉ đông, khi cửa hàng không bận lắm thì về.

“Mẹ ơi, đừng buồn.” Hân Hân dựa vào lòng cô thì thầm, “Bố nói bố biết đan nhiều thứ lắm, chúng ta sẽ nhờ bố đan một vòng hoa tặng mẹ.”

Triệu Vịnh Mai bỗng đỏ mặt.

Hai người nhìn nhau từ xa, Triệu Vịnh Mai e thẹn quay mặt đi.

Năm đó, cô chính là bị Dương Duy Khôn dùng vòng hoa đan tay dụ dỗ.

Dương Duy Khôn biết, bên ngoài nhiều người nói Triệu Vịnh Mai may mắn mới lấy được anh, nhưng

chỉ có anh biết, người may mắn chính là mình.

Anh đã yêu Triệu Vịnh Mai từ cái nhìn đầu tiên, rồi theo đuổi cô.

Ừ, ngày nào cũng đan đủ thứ để dụ dỗ cô gái nhỏ.

Dương Duy Khôn khẽ mỉm cười, ngồi đánh cờ với con trai, “Chiếu tướng!”

Dương Gia Mặc: “...”

Không phải vừa nãy còn đang nói chuyện sao?

Tại sao cậu vẫn không thắng được?

Tức thật đấy!

“Thôi, ngày mai còn phải đi xa, mau đi rửa mặt rồi ngủ đi.” Triệu Vịnh Mai thấy biểu cảm của con, vội nói.

Đã thua cả buổi tối rồi, sợ thêm nữa con khóc mất.

“Tiến bộ lắm.” Dương Duy Khôn hiếm khi khen con, “Cố gắng thêm, một ngày nào đó sẽ thắng được bố.”

“Thật ạ?” Dương Gia Mặc mắt sáng rực nhìn bố.

Dương Duy Khôn xoa đầu con trai, “Đi rửa mặt đi.”

“Vâng ạ.” Dương Gia Mặc đáp lời rành rọt, vui vẻ thu dọn bàn cờ, không còn chút buồn bã nào.

Triệu Vịnh Mai và Dương Gia Hân nhìn nhau cười, ánh mắt nhìn chồng đầy ngưỡng mộ.

Anh luôn có cách giải quyết mọi chuyện.

Đêm đó, hai vợ chồng tràn đầy nhiệt huyết... dường như cuộc sống lại trở về như xưa.

Chương 471

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu thực sự không hiểu nổi, Lưu Quyên Hảo trông thông minh là vậy, sao lại có thể làm chuyện ngớ ngẩn như thế?

“Hai người họ tình cảm vốn không phải rất tốt sao?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc nói.

Dương Duy Phong và Lưu Quyên Hảo có thể nói là thanh mai trúc mã, từ thời cấp hai đã bí mật yêu đương, sau này nhà họ Dương gặp biến cố, hai người dù không liên lạc, nhưng khi nhà họ Dương trở lại tỉnh thành, họ lại quay về với nhau.

Hơn nữa mấy năm kết hôn chưa từng to tiếng, có thể nói là cặp vợ chồng gương mẫu của khu này.

Vậy mà từ khi họ từ Tân Cương trở về chưa bao lâu, đã cãi nhau mấy lần rồi.

Lần trước vừa mới hòa hợp, sao lại cãi nhau nữa?

Lần trước, Lưu Quyên Hảo bế Thiên Thiên giận dỗi về nhà mẹ đẻ, lần này Dương Duy Phong lại không cho cô ấy đưa con về.

Mà đưa Thiên Thiên về tứ hợp viện giao cho Hứa Quế Chi.

Đứa trẻ tội nghiệp nhất, bố mẹ cãi nhau, nó khóc sưng cả mắt, nước mắt còn đọng trên mi.

...

“Em có biết chị dâu muốn mua nhà cho nhà mẹ đẻ không?” Dương Duy Lực không trả lời câu hỏi của cô,

mà hỏi ngược lại.

“Biết chứ,” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi, “Căn nhà đó em cùng chị ấy đi xem, cùng chọn hộ khẩu đấy.”

“Ban đầu chị ấy thích căn hai phòng, nhưng em khuyên nên mua luôn căn ba phòng.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Dù sao bây giờ không cần trả trước, nhiều nhất là trả góp hàng tháng nhiều tiền hơn, nhưng cửa hàng của Triệu Vịnh Mai hai năm nay kinh doanh khá tốt, trả góp không thành vấn đề.

Cơ hội này khó gặp, bỏ lỡ là không còn.

Triệu Vịnh Mai nghe vậy cũng gật đầu, quyết định mua luôn.

Ban đầu định ghi tên bố mẹ, nhưng lúc đó sổ hộ khẩu không mang theo, Chu Chiêu Chiêu liền khuyên chị ấy ghi tên mình.

“Sao vậy?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Em không có cảm giác gì sao?” Dương Duy Lực nhìn cô cười.

“Cảm giác gì?” Chu Chiêu Chiêu chợt nghĩ ra điều gì, đảo mắt một cái, “Có gì mà ghen tị chứ? Em cũng mua hai căn rồi mà.”

Dương Duy Lực: “...”

Rồi anh mới kể lại những lời Lưu Quyên Hảo nói.

“Cô ấy không phải làm kế toán sao? Đầu óc có vấn đề à?” Chu Chiêu Chiêu không thể tưởng tượng nổi, Lưu Quyên Hảo lại cho rằng Hứa Quế Chi bí mật giúp đỡ Triệu Vịnh Mai?

Dù Hứa Quế Chi có muốn giúp, tính cách của Dương Duy Khôn cũng không nhận đâu.

Hơn nữa, Lưu Quyên Hảo là kế toán, cô ấy không tính được Triệu Vịnh Mai một ngày kiếm được bao nhiêu tiền sao?

Dù không chính xác, cũng có thể ước lượng được chứ?

Ghen tị thật đáng sợ, có thể che mờ đôi mắt con người.

Cũng không trách Dương Duy Phong lần này tức giận như vậy.

Trước đây sao không nhận ra nhỉ?

Chỉ thấy cô và Lưu Quyên Hảo không hợp, nên hai người cũng chỉ là xã giao qua loa.

Chu Chiêu Chiêu tưởng chuyện này sẽ được xử lý lạnh nhạt, đợi hai vợ chồng nguôi giận, Dương Duy Phong sẽ đi đón vợ về.

Nhưng không ngờ chiều cùng ngày, mẹ ruột và anh trai của Lưu Quyên Hảo đã tìm đến nhà họ Dương.

“Năm đó nhà họ Dương gặp biến cố, đứa con gái ngốc nghếch của tôi, kiên quyết không chịu yêu đương lấy chồng, một lòng đợi Dương Duy Phong trở về.” Bà Lưu lau nước mắt, nắm tay Hứa Quế Chi nói.

Hứa Quế Chi gật đầu nhẹ, không nói gì.

Bà Lưu cũng không cần bà đáp lời, tự nói tiếp: “Mấy năm đó, nó lo lắng các anh chị ở quê không đủ

ăn, đêm nào cũng thao thức không ngủ được...”

“Chị à,” Hứa Quế Chi nhẹ nhàng ngắt lời, “Những chuyện cũ, chúng ta không cần nhắc lại nữa.”

Bà Lưu trợn mắt.

Anh trai Lưu Quyên Hảo, Lưu Bằng, mặt đỏ bừng tức giận nói: “Chẳng lẽ chúng tôi không được nói, em gái tôi những năm đó lo lắng uống công sao...”

“Cô ấy có thực sự lo lắng cho chúng tôi, hay thực sự nhớ nhung con trai thứ hai của tôi, tôi nghĩ các vị còn rõ hơn tôi,” Hứa Quế Chi ngồi thẳng lưng trên ghế, thần sắc vẫn bình thản, nhưng khiến hai mẹ con nhà họ Lưu cảm thấy khác lạ.

Như thế, có một khí chất quyền uy toát ra?

Làm gì có chuyện đó!

Hứa Quế Chi chỉ là một bà già bình thường thôi, bà ấy biết gì chứ?

Phiêu Vũ Miên Miên

Hơn nữa, chuyện đó trước khi nhà họ Dương được phục hồi, đã bị họ xử lý sạch sẽ rồi.

Người xử lý chuyện đó chính là Lưu Bằng và mẹ ruột của Lưu Quyên Hảo.

Cũng chính là hai người trước mặt đây.

“Ý chị là gì?” Bà Lưu nghĩ đến đây, sắc mặt càng tức giận.

Còn Lưu Bằng thì thẳng thừng: “Cùng là thông gia, sao nhà chị mua nhà cho nhà anh cả, mà không mua cho nhà chúng tôi?”

Một câu khiến Hứa Quế Chi choáng váng, dù đã đoán được con trai không muốn nhắc đến chuyện này, nhưng vẫn bị tức đến mức này.

“Vậy, Quyên Hảo nói với các vị như thế?” Hứa Quế Chi giọng lạnh lùng hỏi.

“Cần gì nó nói? Nếu không phải nhà chị giúp đỡ, lấy đâu ra tiền mua hai căn nhà, trừ phi nó nhận hối lộ...”

“Im miệng!” Hứa Quế Chi tức giận ngắt lời trước khi anh ta nói xong.

“Những chuyện cũ tôi không muốn nhắc, không có nghĩa là chúng tôi không biết. Chỉ vì hai đứa nó tình cảm tốt, nói ra sợ ảnh hưởng tình cảm.” Hứa Quế Chi nói, “Nếu không phải các vị biết trước nhà họ Dương sẽ trở về, sợ rằng Lưu Quyên Hảo đã lấy người khác rồi chứ?”

Nói gì một lòng đợi Dương Duy Phong, chỉ có thằng con ngốc của bà mới tin lời đó.

Nhưng tin thì tin, miễn là hai vợ chồng sống tốt, ai bảo bao nhiêu năm con trai bà chỉ thích mỗi cô gái này?

Nhưng Hứa Quế Chi không ngờ, Lưu Quyên Hảo lại mù quáng đến thế.

Nhìn người mẹ này, cũng hiểu tại sao lại dạy ra đứa con gái như vậy.

Hai mẹ con nhà họ Lưu sững sờ, không ngờ nhà họ Dương lại biết chuyện này, họ nhìn nhau.

Giờ phải làm sao?

Họ định dùng ân tình năm xưa để ép Hứa Quế Chi đồng ý tặng nhà, nhưng giờ...

“Mời về đi.” Hứa Quế Chi nâng chén trà lên tiễn khách, “Chị dâu mua nhà là nhờ năng lực của chị ấy.”

“Về bảo con gái các vị, hãy sống thực tế một chút, đừng suốt ngày nghĩ những chuyện viễn vông.” Hứa Quế Chi tức giận nói.

“Bà... bà đối xử bất công,” bà Lưu nói, “Chẳng phải vì con gái tôi không sinh được con trai cho nhà họ Dương sao?”

Hứa Quế Chi bị ồn ào đến mức đau cả thái dương, bà cúi đầu bóp trán.

Đang định nói, bỗng nghe thấy tiếng Chu Chiêu Chiêu: “Mẹ, mẹ có sao không?”

Hứa Quế Chi ngẩng đầu, gặp ánh mắt lo lắng của Chu Chiêu Chiêu.

“Hai người... nói gì với mẹ tôi?” Chu Chiêu Chiêu tức giận trừng mắt nhìn hai mẹ con nhà họ Lưu, “Nếu mẹ tôi có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”

Hai mẹ con nhà họ Lưu đồng thời lạnh sống lưng, nếu Dương Duy Phong biết họ làm mẹ anh ta bệnh, chẳng phải sẽ ly hôn với Lưu Quyên Hảo sao?

Lúc này họ mới nhận ra, vì quá tức giận, họ đã nói quá lời!

Chương 472

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu sống cùng nhau đã lâu, sự ăn ý giữa hai mẹ con là có.

Chỉ cần một ánh mắt của Chu Chiêu Chiêu, Hứa Quế Chi đã biết phải làm gì.

Ngay lập tức, bà cúi đầu, tay ôm lấy trán: “Đầu của tôi...”

“Chuyện này không phải lỗi của chúng tôi,” bà Lưu và Lưu Bằng vội vàng đứng dậy, “Có phải tối qua chị không ngủ ngon không?”

“À... thông gia ơi, tôi chợt nhớ nhà còn việc chưa xong, không ở đây nói chuyện nữa.” Bà Lưu nhanh trí phản ứng, cầm túi xách chạy vội.

Lưu Bằng đương nhiên đi theo sát phía sau.

“Dừng lại,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng gọi từ phía sau, “Các người làm mẹ tôi như thế này, định bỏ đi sao?”

Bà Lưu và Lưu Bằng dừng bước.

“Thông gia ơi,” bà Lưu khóc lóc nói, “Chúng tôi không làm gì cả, chúng tôi nói gì đâu, có nói gì đâu.”

...

“Chuyện gì thế?” Đúng lúc này, Dương Quyền Đình xách cặp về, thấy Hứa Quế Chi trông rất khó chịu, còn Chu Chiêu Chiêu đang giận dữ chất vấn hai mẹ con nhà họ Lưu.

Bà Lưu sợ hãi, chân mềm nhũn.

Bà dám nói những lời đó với Hứa Quế Chi vì tin rằng bà ấy không làm gì được họ, nhưng không ngờ Hứa Quế Chi lại yếu đuối đến thế.

Không những không đồng ý yêu cầu của họ, mà còn có vẻ sắp ngất xỉu.

Còn con dâu thứ ba của nhà họ Dương lại không buông tha cho họ.

Nếu Dương Quyền Đình và ba con trai nhà họ Dương biết chuyện, họ còn sống nổi không?

Nhà họ Dương nổi tiếng yêu chiều vợ, đứng đầu là Dương Quyền Đình, cưng vợ đến mức ai cũng biết.

Bà Lưu vừa cầu nguyện cho mình chạy thoát, nhưng không ngờ lại gặp đúng lúc Dương Quyền Đình về.

Ông ấy... không phải đi làm sao?

Không chỉ bà Lưu chân mềm nhũn, Lưu Bằng cũng không khá hơn, miệng bắt đầu lắp bắp.

Đều tại cô vợ nhà mình, bảo rằng nhà họ Dương không thể thiên vị như thế.

Mua nhà cho nhà chị dâu mà không mua cho nhà họ.

Rồi lại kể một tràng khó khăn của nhà mình, sau đó phân tích ân tình năm xưa nhà họ đối với nhà họ Dương, chắc chắn không phải nhà họ Triệu có thể so sánh được.

Nhà Triệu Vịnh Mai là nhà quê, nhà họ Dương còn giúp đỡ như thế, huống chi nhà họ Lưu còn là người thành phố.

“Hai người ngu thật, tưởng nhà họ Dương thật sự tự bỏ tiền mua nhà sao?” Chị dâu nhà họ Lưu khinh bỉ nói, “Đó chỉ là lời nói dối để lừa thằng bé ngốc nhà mình thôi.”

“Dù Dương Duy Khôn không có chỉ tiêu nhà, nhưng bố chồng nó không có sao?”

“Dù không có, chỉ cần ông ấy vẫy tay, sẽ có người xếp hàng mang nhà đến tặng.”

Bà Lưu và Lưu Bằng nghe vậy, thấy cũng có lý.

Nếu nhà họ có người ở vị trí đó, chẳng phải sẽ nhân cơ hội vợ vét sao?

Thế là, dưới sự cổ vũ của chị dâu, hai mẹ con đã đến.

Lúc đầu, càng nói càng thấy tức giận, nhà họ Dương quá đối xử bất công với nhà họ.

Con gái họ đợi Dương Duy Phong bao nhiêu năm trời.

Cho đến khi Hứa Quế Chi nói ra chuyện Lưu Quyên Hảo suýt lấy người khác, bà Lưu mới c.h.ết lặng.

Thêm vào đó, Chu Chiêu Chiêu đột nhiên xuất hiện, còn Hứa Quế Chi bị họ làm cho đau đầu, lòng bà Lưu lạnh cả lại.

Sao lại ngu ngốc đến mức chạy đến nhà họ Dương gây rối?

Đều tại con dâu đại gia đình này.

Nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện đó, phải nghĩ cách lừa Dương Quyền Đình, rồi nhanh chóng rời khỏi nhà họ Dương.

Nếu Hứa Quế Chi có mệnh hệ gì, cũng không liên quan đến họ.

Hai mẹ con đều nghĩ đến điều này, liếc nhìn nhau, bà Lưu vội vàng cười nói: “Thông gia về rồi, không có chuyện gì chúng tôi về trước.”

“Không có chuyện gì? Mẹ tôi bị các người làm như thế này, các người định bỏ đi sao?” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói.

“Làm gì có chuyện đến nhà thông gia đòi mua nhà?” Chu Chiêu Chiêu nhỏ giọng nói.

Đúng là không biết xấu hổ.

Một câu nói khiến bà Lưu đỏ mặt.

Đúng là không có chuyện như vậy, nhưng... ai bảo nhà họ Dương mua nhà cho nhà chị dâu?

Bà Lưu không nói ra, nhưng Lưu Bằng không nhịn được: “Tại sao các người mua nhà cho nhà chị dâu, mà không mua cho nhà chúng tôi?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Hứa Quế Chi lại đau đầu.

“Đúng vậy, tại sao?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh nhìn Lưu Bằng, “Tại các người không biết xấu hổ sao?”

“Nhà chị dâu mua bằng tiền tự kiếm được từ cửa hàng,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Các người có tiền thì tự mua đi.”

“Nghe nói mua nhà cho con trai kết hôn, chưa nghe nói mua nhà cho thông gia bao giờ.” Chu Chiêu Chiêu lẩm bẩm.

Giọng nói nhỏ, nhưng ai trong phòng cũng nghe thấy.

“Mua nhà?” Dương Quyền Đình mang nước cho vợ, nghe mấy câu đã hiểu ra, cười lạnh nói, “Tôi Dương Quyền Đình hai tay trắng, căn nhà này là của tổ tiên để lại.”

“Chính sách nhà nước tốt, trả lại nhà cho tôi,” ông tiếp tục, “Còn mua nhà, tôi không có khả năng đó.”

“Các người không tin thì có thể tố cáo,” Dương Quyền Đình nói, “Nhưng đến đây gây rối cho gia đình tôi, thì nhầm người rồi.”

“Chiêu Chiêu, gọi điện báo chúng nó về ngay,” Dương Quyền Đình mặt lạnh nói.

“Hiểu lầm, thông gia, toàn là hiểu lầm,” bà Lưu vội vàng nín nọt, “Chúng tôi chỉ là nóng vội... thông gia ơi, chị nói giúp vài câu đi.”

“Tôi là chủ nhà, có chuyện gì nói với tôi,” Dương Quyền Đình thẳng thừng ngắt lời, quay sang Chu Chiêu Chiêu nói, “Đưa mẹ vào phòng nghỉ, nếu không đỡ thì đi bệnh viện.”

Lúc này khi ông mang nước cho Hứa Quế Chi, bà khẽ chạm vào tay ông, ngụ ý mình không sao.

Nhưng dù vậy, Dương Quyền Đình vẫn rất tức giận.

“Thông gia, tôi biết lỗi rồi, tha cho chúng tôi đi,” bà Lưu khóc lóc van xin.

Nhưng Dương Quyền Đình là ai? Ngồi đó uống nước, không nói gì.

Nhà họ Dương trải qua phong ba bão táp mới có ngày hôm nay, bà Lưu không biết những lời đó nếu truyền ra ngoài, sẽ gây rắc rối lớn thế nào cho nhà họ Dương.

Người ngoài không cần biết sự thật, chỉ cần nghe nhà họ Dương mua nhà cho thông gia, tiền đâu ra? Chắc chắn là tham nhũng.

Ông thì không sao, nhưng Dương Duy Khôn đang ở thời kỳ đỉnh cao, con đường phía trước còn dài.

Bà Lưu và Lưu Bằng gần như sụp đổ.

Nhưng ngay lúc này, ngoại trừ Dương Duy Khôn về quê đón nhà vợ và Triệu Vịnh Mai đang bận ở cửa hàng, Dương Duy Lực và Dương Duy Phong đều về, thậm chí cả Lưu Quyên Hảo đang lạnh nhạt với Dương Duy Phong cũng về.

“Mẹ, mẹ làm sao thế?”

Chương 473

DTV-EBOOK

Lưu Quyên Hảo được Dương Duy Phong gọi điện về. Cô đang làm việc thì nhận được cuộc gọi của anh, chỉ nói một câu: “Mẹ và anh trai em đang ở nhà mình.”

Lưu Quyên Hảo trên đường về cứ bần khoăn không hiểu mẹ và anh trai đến tứ hợp viện làm gì.

Phải chăng thấy cô bị Dương Duy Phong bắt nạt nên đến để bênh vực?

Nghĩ vậy, Lưu Quyên Hảo cảm thấy hợp lý.

Trong lòng cô trào dâng cảm xúc.

Cô biết nhiều người sau lưng bảo mình ngốc, đã có gia đình rồi mà vẫn đem lương giao cho mẹ để, thường xuyên giúp đỡ nhà ngoại.

Đã có lúc, Lưu Quyên Hảo cũng d.a.o động.

Nhưng giờ đây, cô càng thêm khẳng định một điều: nhà ngoại chính là hậu phương vững chắc của mình.

Ai bảo con gái lấy chồng như nước đổ lá khoai?

...

Nhìn đi, mẹ cô biết cô bị oan ức, không nói một lời mà trực tiếp dẫn anh trai đến tìm Hứa Quế Chi đòi công bằng.

Cũng là để nhà họ Dương và Dương Duy Phong biết rằng, Lưu Quyên Hảo không phải không có

người bệnh vực, mẹ và anh trai cô hoàn toàn có thể đứng ra.

Vì vậy, vừa gặp Dương Duy Phong ở cổng, Lưu Quyên Hảo đã quay mặt đi, không muốn nói chuyện.

Anh muốn lạnh nhạt ư? Vậy cô sẽ lạnh nhạt đến cùng.

Nhưng vừa bước vào nhà, cô đã thấy mẹ mình run rẩy ngồi đó, bộ dạng như vừa bị đả kích nặng nề.

Lưu Quyên Hảo vội chạy đến: “Mẹ, mẹ làm sao thế?”

Đúng lúc Chu Chiêu Chiêu từ phòng trong đi ra, Lưu Quyên Hảo tức giận chất vấn: “Chiêu Chiêu, mẹ tôi bị làm sao?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chất vấn cô ấy? Buồn cười thật.

“Thông gia bị làm sao ạ?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn bà Lưu, “Vừa nãy còn không ngừng chỉ trích mẹ tôi mà?”

“Em nói bậy gì thế?” Lưu Quyên Hảo trợn mắt, “Mẹ tôi sao có thể chỉ trích mẹ!”

Không thể nào.

Dù bà Lưu thường xuyên chê bai Hứa Quế Chi trước mặt cô, nhưng đây là nhà họ Dương, mẹ cô chắc chắn không làm thế.

Chu Chiêu Chiêu muốn đảo mắt.

“Đúng vậy, thông gia,” bà Lưu vội nói, “Toàn là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.”

“Chị dâu đâu? Gọi điện chưa?” Dương Quyền Đình hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Rồi ạ,” Chu Chiêu Chiêu đáp, “Chị ấy đang bận ở cửa hàng, bảo xong việc sẽ về ngay, có thể muộn vài phút.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lưu Quyền Hảo mặt mày ngơ ngác.

Không phải vì chuyện Dương Duy Phong bắt nạt cô sao?

Gọi Triệu Vịnh Mai về làm gì?

Còn mẹ và anh trai cô sợ hãi cái gì?

Lưu Quyền Hảo thấp thỏm, đang định hỏi rõ thì nghe tiếng bước chân vội vã từ ngoài.

“Bố, con về muộn.” Triệu Vịnh Mai đi xe buýt về, xuống xe lại chạy một mạch, giờ còn thở gấp.

Chu Chiêu Chiêu rót nước cho chị: “Chị dâu uống nước đã.”

Lưu Quyền Hảo bấu môi. Cô về lâu rồi mà chẳng thấy Chu Chiêu Chiêu rót cho ngụm nước.

Mẹ và anh trai cô cũng vậy.

Nghĩ vậy, Lưu Quyền Hảo càng thêm bất mãn.

Đúng là khinh thường nhà ngoại quá mức.

Triệu Vịnh Mai ngơ ngác, muốn hỏi xảy ra chuyện gì nhưng thấy có người ngoài nên không tiện.

“Đủ người rồi, vậy thì...” Dương Quyền Đình chưa dứt lời, Lưu Quyền Hảo đã ngắt lời: “Anh cả đâu? Chị

dâu, sao anh cả chưa về?”

Dương Duy Phong trừng mắt, nhưng Lưu Quyên Hảo không sợ, khịt mũi.

“À, anh ấy đi đón bố mẹ em ở nhà ngoại,” Triệu Vịnh Mai uống ngụm nước giải thích, “Em trai em thi đậu đại học, đón lên sớm để làm quen.”

Bà Lưu vốn sợ hãi, nghe vậy ghen tị đỏ mắt.

Một nhà quê mùa, có cần Dương Duy Khôn tự đi đón không?

Còn bảo không phải họ mua nhà!

Bà Lưu mím môi, giận dữ nhưng không dám nói.

Dương Quyên Đình mấy ngày nay bận, Hứa Quế Chi chưa kịp kể chuyện này.

Ai ngờ lại gặp cảnh nhà họ Lưu đến đòi nhà.

Triệu Vịnh Mai vừa nói xong, phát hiện phòng khách im phăng phắc, ánh mắt bà Lưu và Lưu Bằng nhìn cô rất kỳ lạ.

Cô đang nghi ngờ mình nói sai điều gì, thì nghe bà Lưu than: “Con bé gốc của tôi, sao số phận khổ thế này...”

Tiếng than khiến Triệu Vịnh Mai càng thêm mơ hồ.

Đây... là kịch bản gì?

“Thông gia,” Dương Quyên Đình nhẹ nhàng nói, “Có chuyện gì cứ nói ra. Là nhà họ Dương làm gì có lỗi với con dâu thứ hai, hay Duy Phong bạc đãi vợ, nói rõ cho tôi biết.”

“Tôi là chủ gia đình, nếu Duy Phong làm gì có lỗi với Lưu Quyên Hảo, tôi nhất định không tha.”

“Nếu nhà họ Dương có lỗi với nhà các người, tôi có thể xin lỗi. Nếu không hài lòng, các người có thể báo cảnh sát, hoặc nhờ tộc trưởng họ Dương giải quyết.”

Lời nói này quá nặng.

Nặng đến mức Lưu Quyên Hảo tim đập thình thịch.

Cô và Dương Duy Phong có chuyện gì chứ? Chỉ là cãi nhau vài câu rồi cô giận dữ về nhà ngoại.

Còn nhà họ Dương có thể làm gì có lỗi với nhà cô?

Lưu Quyên Hảo chợt có dự cảm không hay.

Phải chăng họ đến để đòi nhà họ Dương mua nhà cho họ?

Chuyện này, cô dám nói với Dương Duy Phong, nhưng không dám thốt ra trước mặt Dương Quyền Đình.

Dù trong lòng cô nghĩ hai cụ chắc chắn giúp đỡ nhà anh cả, nhưng không dám nói thẳng.

“Bố,” Lưu Quyên Hảo vội nói, “Đều là lỗi của con, mấy hôm nay con cãi nhau với Duy Phong, mẹ và anh trai lo lắng nên mới thế.”

“Con đưa họ về giải thích rõ.” Cô đứng dậy, “Mẹ, anh, về thôi.”

Bà Lưu không ngờ Dương Quyền Đình đòi báo cảnh sát, sợ hãi.

Mua nhà mà báo cảnh sát? Chẳng phải tự nhận mình có thu nhập bất chính?

“Không vội,” Dương Quyền Đình vẫy tay, “Đã đến tận cửa thì nói cho rõ.”

“Mẹ em bảo tôi mua nhà cho nhà chị dâu, nên cũng phải mua cho nhà họ một căn.” Ông nói, “Chị dâu cũng ở đây, em hỏi xem nhà đó thế nào?”

“Nhà em mua tứ hợp viện dạo trước,” Chu Chiêu Chiêu nhỏ giọng, “Cũng phải giải trình ạ?”

“Em xin nói rõ, nhà đó là tiền của bố em,” cô nói, “Em không đủ tiền mua tứ hợp viện.”

Dù giờ cô cũng khá giả, nhưng mua nổi tứ hợp viện vẫn còn kha khá.

Mặt Lưu Quyên Hảo bỗng tái mét.

Chương 474

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đang châm chọc ai đây?

Lại còn là trước mặt bố chồng Dương Quyền Đình, châm chọc cô cùng mẹ và anh trai, khiến Lưu Quyên Hảo cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Em dâu, nói chuyện đừng khó nghe như vậy được không?” Lưu Quyên Hảo không nhịn được, đáp trả.

“Khó nghe? Cậu còn biết là khó nghe sao?” Dương Duy Phong tức đến mức không nói nên lời, trừng mắt nhìn Lưu Quyên Hảo.

“Duy Phong.” Dương Quyền Đình nhẹ nhàng gọi.

Dương Duy Phong tức giận bước sang một bên, im lặng.

“Chuyện này...” Triệu Vịnh Mai đã kinh ngạc đến mức không biết nói gì, nhìn Chu Chiêu Chiêu, lại nhìn nhà Lưu Quyên Hảo, rồi không thể tin nổi nói, “Nhà tôi mua không được sao?”

Cô vội vã chạy về, đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

...

“Bố,” cô quay sang nhìn Dương Quyền Đình, “Có phải căn nhà này gây rắc rối gì cho bố không?”

“Vậy... vậy con đi trả lại.” Cô buồn bã nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ban đầu định mua căn nhỏ, nhưng nghe Chu Chiêu Chiêu tính toán, cơ hội không cần trả trước khó gặp, nên mua luôn căn lớn.

Nghĩ đến sự vất vả của bố mẹ, cô quyết định mua căn lớn.

Dĩ nhiên, chuyện này đã bàn với Dương Duy Khôn, vì đây là tài sản chung.

Thu nhập từ cửa hàng là của cả hai vợ chồng.

Dương Duy Khôn nghe xong cũng đồng ý.

Anh và Chu Chiêu Chiêu cùng quan điểm, nhân cơ hội này mua căn lớn.

Thu nhập từ cửa hàng của Triệu Vịnh Mai ổn định, trả góp cùng với lương của họ, tuy có áp lực nhưng vẫn chịu được.

Hơn nữa, lương của Dương Duy Khôn sắp tăng.

Dĩ nhiên, anh chưa nói với Triệu Vịnh Mai.

Triệu Vịnh Mai tuy học vấn không cao, nhưng là vợ của Dương Duy Khôn, đã trải qua nhiều chuyện.

Có người không thể tiếp cận Dương Duy Khôn, liền tìm cách đút lót cô.

Vì vậy, dù không bằng Lưu Quyên Hảo về học vấn, nhưng ý thức của cô rất cao.

Về nhà thấy cả gia đình tụ tập, lại có cả nhà ngoại Lưu Quyên Hảo, bản năng nghĩ ngay đến chuyện lớn.

Nghe Dương Quyên Đình hỏi về nhà, cô thực sự nghĩ rằng việc mua nhà gây rắc rối.

“Chị dâu, xin lỗi.” Dương Duy Phong nghe vậy càng thêm áy náy, đứng dậy cúi đầu xin lỗi, “Nhà

không cần trả lại, là lỗi của chúng tôi, không liên quan đến chị và căn nhà.”

“Em... đừng như vậy, một nhà nói rõ là được.”
Triệu Vịnh Mai vội đứng dậy vẫy tay, lại lo lắng kéo áo, “Nếu nhà không mua được, thì chúng tôi không mua nữa.”

Nếu cần, sẽ thuê nhà gần cho bố mẹ.

“Không phải vậy, chị dâu.” Dương Duy Phong càng thêm hổ thẹn, “Là có người tham lam vô độ, không liên quan đến nhà của chị.”

Lưu Quyên Hảo nghe vậy, sắc mặt càng tệ.

“Chị dâu,” bà Lưu cười nói, “Một người phụ nữ như chị mà mua được nhà ở tỉnh thành, chị thật giỏi.”

Bà nói với vẻ mặt mỉa mai.

“Nếu không được giúp đỡ, tôi c.h.ế.t cũng không tin.” Lưu Bằng lắm bắm.

Triệu Vịnh Mai mặt tái mét, một bàn tay trắng nõn nà đặt lên bàn tay thô ráp đang căng thẳng bấu vào vạt áo của cô.

Triệu Vịnh Mai ngẩng đầu, gạt ánh mắt khích lệ từ đôi mắt hạnh nhân đẹp đẽ của Chu Chiêu Chiêu.

Không hiểu sao, cô bỗng cảm thấy bình yên, sự tự ti vừa rồi như được lấp đầy.

Cô ngẩng đầu nhìn mẹ và anh trai Lưu Quyên Hảo, mỉm cười kiên định nói: “Đúng vậy, căn nhà đó là tiền tôi kiếm được mua.”

Nói xong câu này, Triệu Vĩnh Mai thẳng lưng, nụ cười tự tin hiện lên khuôn mặt: “Tôi là phụ nữ, nhưng có nghề, và nghề khá tốt.”

“Nếu không, nhà chị đã không bảo Quyên Hảo đến xin bí quyết nấu thịt của tôi.”

Cô không chỉ tự tin hơn, mà còn biết phản kháng.

Nếu không phải hoàn cảnh không phù hợp, Chu Chiêu Chiêu đã muốn vỗ tay.

Lưu Quyên Hảo mặt mày tái mét, cảm thấy nhục nhã: “Chị dâu, chúng tôi không phải xin không, cũng trả tiền mà, chị không muốn thì thôi, cần gì lấy chuyện này ra châm chọc tôi.”

“Tôi không châm chọc em,” Triệu Vĩnh Mai nhìn cô, cũng thấy bức, như thể trả tiền là ân huệ lớn lắm, lắc đầu nói, “Vậy các người đến đây làm gì? Ý gì vậy?”

Lại còn liên quan đến nhà cô, khiến Triệu Vĩnh Mai càng không hiểu.

“Cái cửa hàng nhỏ đó, kiếm được bao nhiêu tiền?” Bà Lưu bĩu môi, “Lừa ai chứ?”

Hoàn toàn không tin.

“Vậy là nhà các người cho rằng bố mẹ tôi mua nhà cho nhà chị dâu, nên chạy đến đây đòi bố mẹ tôi mua cho các người một căn?” Dương Duy Phong vừa buồn cười vừa tức giận.

“Bố, chị dâu, xin lỗi.” Anh lại xin lỗi, “Để mọi người lo lắng.”

“Các người nghĩ bố mẹ tôi mua nhà cho nhà chị dâu,” Dương Duy Phong nhìn bà Lưu và Lưu Bằng,

nói, “Nên chạy đến đây, đòi nhà tôi mua cho các người một căn?”

Anh cười nhạt.

“Còn làm mẹ tôi tức đến phát bệnh.” Anh lạnh lùng nhìn hai mẹ con, tự giễu nói, “Cũng tại tôi vô dụng, mua một căn nhà còn khó khăn, để cả nhà chịu khổ.”

Từ khi về, Hứa Quế Chi không xuất hiện, Dương Duy Phong đã đoán ra, chắc bị hai mẹ con này làm tức.

“Vậy... vậy cũng phải công bằng chứ.” Lưu Bằng ngượng ngùng nói, “Nếu không, nhà họ Lưu chẳng phải thiệt thòi sao?”

Dương Duy Phong tự mình cũng thấy buồn cười vì sự ngu ngốc này.

“Công bằng?” Dương Duy Phong lặp lại, “Được.”

Nói xong, bà Lưu và Lưu Bằng mặt mày hớn hở, còn Lưu Quyên Hảo thì tái mét.

“Duy Phong, nghe em nói.” Lưu Quyên Hảo cảm thấy bất ổn, vội nói.

“Không, em không cần nói gì.” Dương Duy Phong ngắt lời, bình tĩnh nói, “Ly hôn thôi.”

Khi hai từ “ly hôn” vang lên, Lưu Quyên Hảo đứng đần tại chỗ.

“Con nói gì?” Bà Lưu kinh ngạc hét lên, “Đồ vô ơn, con dám ly hôn với con bé nhà tôi!”

“Muốn ly hôn? Dựa vào cái gì?” Lưu Bằng cũng sửng sốt.

Không phải đang nói chuyện mua nhà sao? Sao lại thành ly hôn rồi!

Không được, tuyệt đối không được!

Nhà họ Lưu có thể sống yên ổn, chẳng phải nhờ có nhà họ Dương làm thông gia sao?

Chương 475

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không ngờ Dương Duy Phong lại dám nói ra lời ly hôn với Lưu Quyên Hảo.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, cũng không quá bất ngờ.

Bản chất Lưu Quyên Hảo không xấu, nhưng tính toán hẹp hòi, lại thêm nhà ngoại không biết điều.

Luôn cảm thấy nhà họ Dương nợ cô ta.

Giờ đây, còn đại dột chạy đến đòi nhà họ Dương mua nhà cho nhà mình.

Buồn cười đến tột cùng.

Dù nhà họ Dương có giàu, cũng chưa nghe ai mua nhà cho thông gia bao giờ.

Hơn nữa, ngoài Dương Duy Lực có tài sản bất ngờ, những người khác thực sự không nhiều tiền.

Dương Quyên Đình và Dương Duy Khôn tuy làm việc nhà nước, nhưng lương tháng chỉ có vậy, cộng thêm phụ cấp cuối năm, cả năm kiếm không bằng Chu Chính Văn vài tháng.

...

Dương Duy Phong càng không phải bàn, lương còn thấp hơn Dương Duy Khôn.

Dĩ nhiên, so với người thường, nhà họ Dương đều là lương cao.

“Anh nói gì?” Lưu Quyên Hảo ngậy người nhìn Dương Duy Phong, “Anh muốn ly hôn... với em?”

“Đúng, ly hôn.” Dương Duy Phong bình tĩnh nói, “Em muốn nhà, sau ly hôn, căn nhà đó cho em.”

“Nhưng Thiên Thiên phải do anh nuôi.”

Anh sợ để Thiên Thiên sống với gia đình không biết điều này, sau này cũng thành gốc gác.

“Anh tính toán hết rồi?” Lưu Quyên Hảo cười tự giễu, “Cả con cái và nhà cửa phân chia thế nào cũng nghĩ xong.”

Ý định ly hôn không phải một hai ngày rồi.

“Anh phải cảm ơn hai người họ,” Dương Duy Phong nói, “Nếu không phải hôm nay họ đến nhà gây rối, có lẽ anh chưa quyết định nhanh thế.”

Dù sao cũng là mối tình đầu, người anh yêu nhiều năm.

Dương Duy Phong vốn định bàn với Dương Quyên Đình, xem có thể chuyển công tác để anh và Lưu Quyên Hảo đổi chỗ ở.

Không bị ảnh hưởng bởi nhà ngoại, có lẽ Lưu Quyên Hảo sẽ tốt hơn.

Nhưng không ngờ, bà Lưu và Lưu Bằng lại trực tiếp xông đến, còn làm Hứa Quế Chi phát bệnh.

Từ khi Lưu Quyên Hảo bước vào, cô ta không hề nghĩ mẹ và anh trai mình vô lý, ngược lại cùng họ cho rằng nhà họ Dương nợ nhà họ Lưu.

Thậm chí, còn oán giận Chu Chiêu Chiêu và Triệu Vịnh Mai.

Thái độ của nhà họ Lưu, họ không tin Triệu Vịnh Mai tự mình kiếm tiền mua nhà.

Chỉ nghĩ Dương Quyền Đình thiên vị, nhà họ Dương có khả năng mua nhà cho họ.

Có thông gia như nhà họ Lưu, sớm muộn Dương Quyền Đình và Dương Duy Khôn cũng bị liên lụy.

Nhưng tại sao?

Cha và anh trai anh vì sao phải vì sự ngu ngốc của nhà họ Lưu mà hủy hoại sự nghiệp?

Lúc này, Dương Duy Phong hồi hận.

Khi anh muốn cưới Lưu Quyên Hảo, Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi không đồng ý.

Nhưng lúc đó anh nhất quyết đòi cưới, hai cụ đành nhượng bộ.

“Em còn điều kiện gì cứ nói, chỉ cần anh làm được, anh nhất định đồng ý.” Dương Duy Phong nghiêm túc nói.

Mỗi lời nói ra, tim đau như xé.

Anh vẫn rất yêu Lưu Quyên Hảo.

Nhưng tại sao lại thành ra thế này? Chỉ vì một căn nhà?

Không, không phải vậy.

Hôm nay vì nhà đến gây rối, ngày mai thì sao? Ngày kia?

Có phải cứ có nhu cầu là lại đến đòi nhà họ Dương?

Nhà họ Dương vì sao phải đồng ý? Vì cưới con gái nhà họ Lưu?

“Em muốn gì?” Lưu Quyên Hảo cười nhạt, ánh mắt lướt qua mọi người trong phòng khách, dừng lại ở Triệu Vịnh Mai.

Cô không hiểu, Chu Chiêu Chiêu thì đã đành, nhà giàu lại là sinh viên đại học trọng điểm.

Nhưng Triệu Vịnh Mai có gì?

Ngoài việc sinh cho nhà họ Dương một đôi con, cô ta có gì? Một phụ nữ nông thôn học hết tiểu học, lại lấy người đàn ông ưu tú nhất nhà họ Dương!

Cô ta dựa vào cái gì!

Đúng vậy, trong lòng Lưu Quyên Hảo, Dương Duy Phong không phải người giỏi nhất, đôi khi còn thấy anh bất tài.

Còn Dương Duy Lực? Người này quá lạnh lùng, trước đây lại nóng nảy, không phải lựa chọn tốt.

Dương Duy Khôn thì khác, anh là người học thức nhất, ôn hòa lễ độ.

Lại còn tiền đồ sáng lạn trong cơ quan nhà nước.

Tiếc thay, lại lấy Triệu Vịnh Mai - một phụ nữ ít học.

“Em muốn...”

“Quyên Hảo, con điên rồi,” bà Lưu ngắt lời, ôm con gái khóc nói, “Không phải nhà cửa gì đâu, chúng ta không cần nữa được không?”

“Không thể ly hôn đâu.”

“Anh sao dám bắt nạt em gái tôi thế,” Lưu Bằng trợn mắt nói, “Những năm nhà họ Dương ở quê, nếu không phải em gái tôi, các anh có ngày nay sao?”

“Vậy nhà họ Dương có được hôm nay, phải cảm ơn nhà họ Lưu sao?” Dương Duy Lực lạnh lùng cười nói.

Lưu Bằng trợn mắt nhìn anh.

Không phải sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhà họ Dương đối xử với ân nhân như thế?

Nhưng đối mặt với ánh mắt thấu suốt của Dương Duy Lực, anh không dám nhìn thẳng.

“Mẹ.” Hứa Quế Chi nghe ngoài phòng khách ồn ào chuyện ly hôn, không nằm yên được bước ra, Chu Chiêu Chiêu vội đỡ bà.

“Sao bà lại ra?” Dương Quyên Đình rót nước nói, “Đã có tôi ở đây.”

“Không nằm yên được.” Hứa Quế Chi lắc đầu, uống ngụm nước nhìn Lưu Quyên Hảo, thấy cô ta không chút hối hận, không khỏi thất vọng.

Làm cha mẹ, ai chẳng mong con cái hạnh phúc?

Nhưng giờ nhìn Lưu Quyên Hảo như vậy, Hứa Quế Chi còn biết nói gì?

“Mẹ, mẹ thế nào rồi?” Dương Duy Phong tự trách, “Đều là lỗi của con, để bố mẹ phải lo lắng.”

“Nói gì thế,” Hứa Quế Chi vỗ tay con trai, “Đã có bố mẹ ở đây.”

Câu nói này suýt khiến Dương Duy Phong rơi nước mắt.

Ngày trước, mỗi khi anh làm sai, mẹ đều nói vậy.

Người nhà họ Dương, đều bảo vệ lẫn nhau.

“Thông gia,” bà Lưu vội nói, “Chị khuyên Duy Phong đi, đây... đây là chuyện gì mà đòi ly hôn.”

Không muốn cho nhà thì thôi, sao lại thành ly hôn?

“Chuyện ngày xưa nên nói rõ,” Hứa Quế Chi nói, “Nếu không, cứ tưởng nhà họ Dương nợ nhà các người, không hay.”

“Còn chuyện nhà cửa, đó là công sức con dâu tôi dậy sớm thức khuya buôn bán kiếm được,” bà nắm tay Triệu Vĩnh Mai, “Các người xem, vì giặt giũ hàng ngày, tay cháu thành thế nào rồi?”

“Cho dù chúng tôi thiên vị cháu, có sai không?” Hứa Quế Chi giận dữ nhìn Lưu Quyên Hảo, “Cháu ở nhà họ Dương vất vả chăm lo cơm nước, phụng dưỡng hai già, chăm sóc cả nhà...”

“Chúng tôi muốn thiên vị cháu, có sai không?”

“Tiền của chúng tôi, muốn cho ai thì cho, dựa vào cái gì? Dựa vào những thứ này là của tôi.” Hứa Quế Chi tức giận nói.

Lưu Quyên Hảo xấu hổ cúi đầu.

Chương 476

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi lần này thực sự rất tức giận.

Triệu Vĩnh Mai tuy học vấn không cao, lại là con nhà nông, nhưng bà rất hài lòng với cô con dâu này, yêu thương như con gái ruột.

Những năm qua, Triệu Vĩnh Mai chăm sóc hai cụ và các em chồng hết lòng.

Dù trong nhà không nổi bật, nhưng thiếu cô ấy, mọi thứ đều như thiếu đi cái gì đó.

Hai con đã lớn, cô ấy lại có tay nghề muốn mở cửa hàng, Hứa Quế Chi là người thoáng, liền khuyến khích.

Không ngờ việc kinh doanh khá tốt.

Kiểm được tiền, muốn hiếu kính bố mẹ, Hứa Quế Chi thấy không có gì sai, giống như Lưu Quyên Hảo hàng tháng lấy lương giúp đỡ nhà ngoại.

Chỉ cần vợ chồng hòa thuận, chăm chỉ làm ăn, hiếu thuận cha mẹ là điều nên làm.

Cha mẹ không chỉ là bên nhà chồng, mà còn bên nhà vợ.

...

Nuôi con gái lớn khôn cũng không dễ dàng.

Nhưng với nhà họ Lưu tham lam vô độ, Hứa Quế Chi vô cùng chán ghét.

“Chuyện năm xưa, nói rõ đi.” Bà nhẹ nhàng nói, “Đừng luôn nghĩ nhà chúng tôi nợ các người.”

“Trước không nói, là muốn giữ thể diện cho các người,” Hứa Quế Chi nói, “Nhưng tôi phát hiện nói dối nhiều quá, các người lại thực sự tin vào đó.”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Lưu Quyên Hảo và mẹ cô càng khó coi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mẹ, ý mẹ là gì?” Dương Duy Phong ngơ ngác nhìn Hứa Quế Chi.

“Mẹ, con xin lỗi, đều là lỗi của con,” Lưu Quyên Hảo khóc nói, “Xin mẹ đừng nói nữa, sau này con sẽ sống tốt, hiếu thuận với bố mẹ.”

Bà Lưu muốn nói, nhưng biết mình không nên lên tiếng lúc này.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Dối trá gì?” Dương Duy Phong lạnh lùng nhìn Lưu Quyên Hảo, “Chẳng lẽ, người giúp đỡ nhà chúng tôi không phải các người?”

Những năm ở quê, cuộc sống của họ thực sự khó khăn, nếu không có người âm thầm giúp đỡ, không biết làm sao vượt qua.

Dương Duy Phong luôn nghĩ đó là Lưu Quyên Hảo, nhưng nghe ý mẹ, hóa ra không phải.

Triệu Vệnh Mai cũng sống sờ.

Mấp máy môi muốn nói, nhưng cuối cùng kìm lại.

“Chúng tôi cũng muốn giúp,” bà Lưu khóc nói, “Nhưng nhà ai cũng khó khăn cả!”

“Nhưng con bé nhà tôi thực sự luôn nhớ đến anh.” Bà nhìn Dương Duy Phong chờ đợi nói, “Nó tích cóp tem phiếu và tiền định gửi cho anh, nhưng...”

Nhưng hôm đó Lưu Bằng dẫn bạn gái về nhà, chính là chị dâu Lưu Quyên Hảo, tình cờ thấy cô đang sắp xếp tem phiếu và tiền.

Chị dâu lập tức không vui, chất vấn Lưu Bằng: “Dẫn em đi ăn nhà hàng quốc doanh một bữa anh cũng không chịu, bảo nhà không có tem phiếu, vậy đây là gì?”

Chỉ vào đồng tem phiếu và tiền Lưu Quyên Hảo chưa kịp giấu.

“Em hiểu lắm rồi,” bà Lưu vội nói, “Bằng quên mang tiền và phiếu, dẫn em về lấy đây.”

Nói xong giật phắt tem phiếu và tiền từ tay Lưu Quyên Hảo đưa cho con trai.

“Mẹ.” Lưu Quyên Hảo vốn đã lo lắng khi giấu tiền, chưa kịp phản ứng đã bị lấy mất, cô vội đứng lên định lấy lại nhưng bị mẹ kéo đi.

“Anh con khó khăn lắm mới có người yêu, biết nhà bạn gái anh làm gì không?” Bà Lưu nói, “Nhà bạn gái có anh họ làm trong ban cách mạng, con kết thân với cô ấy, biết đâu còn nhờ giúp đưa nhà họ Dương về sớm.”

Nếu là Lưu Quyên Hảo bây giờ, chắc chắn sẽ không dễ dàng tin lời mẹ, nhưng lúc đó cô chỉ là học sinh, lại từng chứng kiến ban cách mạng xử lý những nhân vật quyền lực thế nào.

Lập tức không dám nói gì.

Vì chuyện này, bà Lưu quản lý Lưu Quyên Hảo rất chặt, ngoài số tiền lén nhét cho Dương Duy Phong lần đầu tiễn anh đi, sau đó không còn nữa.

Về sau, biết nhà họ Dương khó trở về, bà Lưu bắt đầu tính chuyện mai mối cho con gái.

Ban đầu Lưu Quyên Hảo rất chống đối, cho đến khi chị dâu giới thiệu một người đàn ông, tuy ngoại hình bình thường nhưng là một tiểu cán bộ.

Lưu Quyên Hảo đi cùng anh ta, có thể thỏa mãn lòng tự tôn.

Thời gian đó, cô thực sự nếm trải vị ngọt, quên bằng Dương Duy Phong.

Nhưng không ngờ khi hai người sắp thành, chính sách thay đổi, ngay cả tiểu cán bộ đó cũng bị bắt.

May mắn là Lưu Quyên Hảo tuy yêu đương nhưng có công việc riêng, không dính líu gì, người biết chuyện ngoài nhà họ Lưu đều bị bắt hết.

Sau đó, Lưu Bằng nghe được tin nhà họ Dương sắp được phục hồi.

Bà Lưu vỗ đùi, lập tức bảo mọi người im lặng về chuyện cũ.

Những người được phục hồi gần như đều khôi phục chức vụ, nhà họ Dương sắp lên.

“Quyên Hảo, con còn địa chỉ nhà họ Dương không?” Bà Lưu lấy ra tem phiếu và tiền, “Mau gửi cho họ đi.”

Bà Lưu hối hận vô cùng, giá như trước đây không ngăn cản con gái.

Cũng vì chuyện này, chị dâu nhà họ Lưu im hơi lặng tiếng suốt thời gian nhà họ Dương sắp về.

Ban đầu, nhà họ Lưu lo lắng Dương Duy Phong vì chuyện cũ mà không thích Lưu Quyên Hảo.

Nhưng không ngờ ngày đầu tiên, Lưu Quyên Hảo đã vui vẻ trở về.

Hóa ra, mấy năm qua có ai đó thường xuyên gửi tiền và tem phiếu cho nhà họ Dương, không nhiều, có khi rất lâu mới gửi một lần.

Dương Duy Phong tưởng đó là Lưu Quyên Hảo, khi gặp cô vô cùng xúc động và biết ơn.

Lưu Quyên Hảo ban đầu còn lo lắng, nhưng nhanh chóng chìm đắm trong niềm vui đoàn tụ, mặc nhiên thừa nhận.

Nhưng khi về nhà, nhìn thấy gia đình, cô lại sợ hãi.

Nếu sự thật bại lộ, Dương Duy Phong chắc chắn sẽ không cưới cô.

“Con ngốc thế,” chị dâu nói, “Chị hỏi con, con có gửi tiền và tem phiếu cho anh ta không?”

Từ khi biết nhà họ Dương sắp về, hai tháng liền họ đều gửi.

“Đúng, chúng ta cũng không phải lừa họ, nhà mình cũng gửi rồi.” Bà Lưu vỗ đùi nói.

Và từ đó, chuyện này cứ thế bị mặc nhiên công nhận.

Đến mức, nhà họ Lưu tự coi đó là công lao của mình.

Nhưng giờ phát hiện, ngoài Dương Duy Phong, mọi người đều biết sự thật.

Đều biết người âm thầm giúp đỡ là ai.

Còn Dương Duy Phong?

Không biết sự thật đã muốn ly hôn, nếu biết, chắc chắn sẽ ly hôn.

“Vậy, số tiền và tem phiếu đó không phải các người gửi!” Dương Duy Phong hỏi.

Chương 477

DTV-EBOOK

Biết được sự thật, là sau khi Dương Duy Phong và Lưu Quyên Hảo kết hôn, lúc đó cô đã mang thai.

Hơn nữa, lúc Dương Duy Phong muốn cưới Lưu Quyên Hảo, Hứa Quế Chi ban đầu không đồng ý.

Bà không muốn hôn nhân của con trai dựa trên ân tình, vì cô gái đã giúp đỡ gia đình họ lúc khó khăn.

Dù điều này nghe có vẻ vô tâm.

Nhưng Hứa Quế Chi nghĩ vậy, hôn nhân là hôn nhân, ân tình là ân tình.

Nếu Dương Duy Phong không thực sự yêu, nhà họ Dương có thể trả ơn bằng cách khác.

Nhưng lúc đó Dương Duy Phong khẳng định mình yêu Lưu Quyên Hảo, và kiên quyết muốn cưới cô.

Anh nhấn mạnh, không liên quan đến việc cô có gửi tiền hay tem phiếu hay không.

Vì vậy, Dương Quyên Đình và Hứa Quế Chi mới đồng ý.

...

“Đúng vậy,” Dương Quyên Đình vỗ tay vợ an ủi, tiếp lời trả lời con trai, “Sau này bố cho người điều tra nguồn tiền, chỉ có hai tháng trước khi chúng ta về, có hai lần gửi từ tỉnh thành.”

Còn lại, đều không phải nhà họ Lưu gửi.

Hai tháng trước khi về?

Dương Duy Phong nhìn nhà họ Lưu, cười tự giễu, “Vậy là các người biết chúng tôi sắp về.”

“Nhưng anh nói yêu em.” Lưu Quyên Hảo lớn tiếng, “Hoàn toàn không vì tiền và tem phiếu.”

Dương Duy Phong nghe vậy chỉ cười, không nói gì, nhưng biểu hiện khiến Chu Chiêu Chiêu cảm thấy anh thực sự bị tổn thương.

Sau đó, anh không nói nữa, ngồi đó im lặng, không biết nghĩ gì.

Lưu Quyên Hảo lần đầu thấy Dương Duy Phong như vậy, không khỏi sợ hãi, “Duy Phong em sai rồi, anh tha thứ cho em lần này được không?”

Nếu biết nhà họ Dương biết chuyện năm xưa, nhà họ Lưu sao dám đến đây đòi hỏi?

Đúng như Hứa Quế Chi nói, lòng tham không đáy.

Ban đầu chỉ muốn gả con gái vào nhà họ Dương, có thông gia này, nhà họ Lưu cũng nở mày nở mặt.

Nhưng sau này, tự coi mình là ân nhân nhiều quá, thực sự nghĩ mình là ân nhân của người khác.

Bao năm qua, Lưu Quyên Hảo lấy danh nghĩa này giúp đỡ nhà ngoại, khiến nhà họ Lưu càng thêm kiêu ngạo.

Không ngờ hôm nay lại đá phải sắt.

Dương Duy Phong không muốn nói gì nữa, dù Lưu Quyên Hảo xin lỗi thế nào cũng vô ích.

Nhất quyết ly hôn.

Cuối cùng, bà Lưu đỡ con gái đang khóc, trừng mắt nhìn Dương Duy Phong, “Con bé nhà tôi đã sinh con cho anh, anh muốn vứt bỏ nó, không thể.”

Dù sao cũng không đồng ý ly hôn.

Dương Duy Phong ngồi đó không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn bà Lưu, “Vậy bà xem tôi có ly hôn được không.”

Kiên quyết ly hôn.

Lưu Quyên Hảo nghe vậy quay đầu nhìn anh giận dữ, “Vậy anh muốn ly hôn em để cưới cô ta sao?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Tình huống gì đây?

Dương Duy Phong cười, “Em luôn như vậy.”

Muốn buộc tội thì sợ gì không có cứ.

“Tùy em nghĩ sao.” Anh thất vọng lắc đầu, “Em suy nghĩ kỹ đi.”

Lưu Quyên Hảo cười tự giễu, “Dương Duy Phong, anh muốn vứt bỏ em để cưới con kia? Đừng hòng.”

“Em c.h.ết cũng không ly hôn.” Cô nghiêng răng nói.

Nói xong, quay người đi.

Chu Chiêu Chiêu thầm thở dài.

Lưu Quyên Hảo lúc này trông thật đáng sợ.

Ai ngờ được, cặp đôi được đánh giá cao nhất trong ba anh em nhà họ Dương, lại đang đứng trước nguy cơ ly hôn.

“Bố, mẹ, xin lỗi.” Dương Duy Phong áy náy nói, “Để bố mẹ lo lắng.”

“Nói gì thế?” Hứa Quế Chi vỗ vai con trai, “Rồi sẽ qua thôi.”

Lại nói, “Một lát đi đón Thiên Thiên về, thời gian này anh con ở nhà với cháu.”

Dương Duy Phong chợt nhớ con còn ở trường, nghĩ đến khả năng, vội đứng dậy, “Con... đi đón Thiên Thiên ngay.”

“Em đưa anh đi.” Dương Duy Lực lên tiếng.

Anh về bằng ô tô.

Hai anh em đến trường, lớp chưa tan, ngồi trong xe, Dương Duy Phong sờ người tìm thuốc nhưng không thấy.

Dương Duy Lực lấy từ xe ra một bao thuốc đưa anh, lại mở cửa sổ cho thoáng.

“Chuyện này, em biết bao lâu rồi?” Dương Duy Phong châm thuốc hút một hơi, hỏi Dương Duy Lực.

“Là em điều tra.” Dương Duy Lực nói.

Dương Duy Phong giật mình, nhưng nghĩ lại cũng phải.

Việc điều tra này, không thể để Dương Quyền Đình tự làm.

“Tiền... ai gửi vậy?” Anh ngập ngừng hỏi.

Không đợi Dương Duy Lực trả lời, Dương Duy Phong lại nói, “Có phải cô ấy không?”

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu, “Là cô ấy.”

Sau đó là khoảng lặng dài, Dương Duy Phong gục đầu vào hai tay, một lúc sau mới ngẩng lên nói, “Anh hiểu rồi.”

Dương Duy Lực không nói thêm gì.

Anh trai không cần an ủi.

Đúng lúc này, Lưu Quyên Hảo và bà Lưu cũng đến đón Thiên Thiên.

Nhìn thấy xe Dương Duy Lực, sắc mặt Lưu Quyên Hảo tái mét.

“Anh đón cháu về trước.” Dương Duy Phong xuống xe, đến trước mặt Lưu Quyên Hảo nói.

“Em đón con.” Lưu Quyên Hảo giận dữ nói.

Dương Duy Phong lạnh lùng nhìn cô, rồi cười, liếc bà Lưu, “Con là giới hạn của anh.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu nhà họ Lưu định dùng Thiên Thiên để tăng thêm giá trị ly hôn, thì quá sai lầm!

“Em không đến mức đó.” Lưu Quyên Hảo giận dữ hét, “Hóa ra trong mắt anh, em là như vậy?”

Cô thất vọng khóc nói.

“Dương Duy Phong, anh không có trái tim.” Cô vừa khóc vừa mắng.

Cô hết lòng với anh, vậy mà anh lại nghĩ như thế.

Dương Duy Phong không muốn cãi nhau ở đây, đã cô muốn đón thì tùy, “Ngày mai anh đón con về nhà.”

Nói xong, quay lên xe Dương Duy Lực.

“Quyên Hảo,” bà Lưu nhìn chiếc xe đi xa, nói, “Con thực sự muốn ly hôn với Duy Phong sao?”

Nếu ly hôn, sau này tính sao đây?

“Nhìn anh ta như vậy, ly hôn thì ly hôn.” Lưu Quyên Hảo cười lạnh, “Em không tin, Lưu Quyên Hảo không sống nổi nếu không có anh ta?”

Nhưng ly hôn cũng không dễ dàng.

Những gì thuộc về cô, cô sẽ không bỏ sót.

Cô không thể kết hôn với Dương Duy Phong rồi bị vứt bỏ như thế.

Lại nhường chỗ cho người phụ nữ khác!

Chu Chiêu Chiêu lúc này cũng đang nói chuyện với Triệu Vịnh Mai, “Sao lại thành ra thế này?”

Nhịp độ này, có nhanh quá không?

Chương 478

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai lúc này cảm thấy tự trách.

“Giá như em không mua căn nhà đó thì tốt rồi.” Cô nói, “Có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này.”

“Chị dâu, không liên quan đến chị đâu,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Rõ ràng là nhà họ Lưu tham lam quá, em chưa nghe ai nói mua nhà cho thông gia bao giờ.”

“Không mua còn chạy đến nhà người ta đòi.”

Nói cho cùng, là nhà họ Lưu quá trơ trẽn.

Đầu tiên là bí quyết của Triệu Vịnh Mai, giờ lại đòi nhà họ Dương mua nhà cho họ, mặt mũi họ to thế nào vậy?

Triệu Vịnh Mai thở dài, dù trong lòng rất không ưa nhà Lưu Quyên Hảo, nhưng Thiên Thiên là đứa trẻ vô tội.

Bố mẹ ly hôn, ảnh hưởng rất lớn đến con.

Ai mà không biết chứ?

...

Hai người mẹ cùng thở dài.

Khi Dương Duy Lực về, Chu Chiêu Chiêu đã dỗ các con ngủ, thấy anh về liền ra hiệu im lặng, Dương Duy Lực hiểu ý, cầm quần áo ra ngoài vệ sinh xong mới vào.

“Đón được Thiên Thiên chưa?” Cô hỏi.

“Không.” Dương Duy Lực kéo chăn nằm cạnh, ôm cô vào lòng, “Mẹ nó đến đón rồi.”

Chu Chiêu Chiêu lại thở dài, chợt nhớ điều gì hỏi, “VẬY... tiền và tem phiếu thực sự là ai gửi?”

“Hàng xóm cũ của em, một người chị, Từ Mẫn Chi.” Dương Duy Lực nói.

Cô ấy cũng có thể coi là thanh mai trúc mã của Dương Duy Phong, hai người cùng tuổi, từ lớp một đã ngồi cùng bàn đến lớp sáu.

Lên cấp hai không chia cùng lớp, nên Lưu Quyên Hảo thành bạn cùng bàn.

Thậm chí, quan hệ hai người còn thân hơn Từ Mẫn Chi.

Về sau lại có hiểu lầm, cuối cùng quan hệ giữa Dương Duy Phong và Từ Mẫn Chi rất tệ.

Cho đến khi nhà Từ Mẫn Chi cũng bị đưa đi lao động, hai nhà không liên lạc nữa.

“Nhưng có tin đồn rằng nhà chúng ta bị liên lụy vì nhà họ,” Dương Duy Lực cười nhạt, “Hoàn toàn vô căn cứ.”

Từ Mẫn Chi có lẽ nghe tin đồn này, nên kiên trì gửi tiền và tem phiếu.

Mỉa mai thay, Lưu Quyên Hảo luôn khinh thường Từ Mẫn Chi, nhưng cuối cùng lại lợi dụng lòng tốt của cô ấy để lấy Dương Duy Phong.

Hơn nửa bao năm qua, cô ta không hề hối hận về việc mạo nhận, ngược lại càng lấn tới.

“Anh hai...” quá mù quáng sao?

Lưu Quyên Hảo và nhà họ Lưu có ngày hôm nay, theo cô cũng do Dương Duy Phong nuông chiều.

Chu Chiêu Chiêu không biết nói gì hơn.

Chỉ thương cho đứa trẻ, Thiên Thiên đáng yêu như vậy, cô rất quý cháu.

Hôm sau, Chu Chiêu Chiêu gặp Thiên Thiên.

Dương Duy Phong đón cháu về, nhưng sắc mặt không vui.

Phiêu Vũ Miên Miên

Thiên Thiên có vẻ hoảng sợ, mặt tái mét, thấy Hứa Quế Chi liền òa khóc.

Hứa Quế Chi trừng mắt Dương Duy Phong, xót xa dỗ cháu.

Dương Duy Phong xấu hổ xoa mũi, đúng lúc này trẻ con trong phòng khóc, Chu Chiêu Chiêu vội đi dỗ.

Tưởng con đói, ai ngờ sờ trán Nhu Nhu, phát hiện sốt.

“Anh ba,” Chu Chiêu Chiêu lo lắng gọi Dương Duy Lực, “Nhu Nhu sốt rồi.”

Bảo mẫu Bành cũng hoảng hốt, “Nãy cháu ngủ suốt, tôi tưởng do nóng.”

Chu Chiêu Chiêu lấy nhiệt kế đo, 38.3 độ, Nhu Nhu tỉnh dậy uể oải.

“Đi bệnh viện thôi.” Cô nói.

Con không khỏe, cô không dám để ở nhà.

Xe Dương Duy Lực mượn còn đó, báo Hứa Quế Chi xong, hai vợ chồng thu dọn đồ đưa con đi.

Đây là lần đầu các con ốm, Chu Chiêu Chiêu lo lắng, dặn bảo mẫu Bành, “Chị để ý xem hai bé trai có sốt không.”

May là hai bé chưa sốt.

“Cứ yên tâm, đã có tôi ở nhà.” Hứa Quế Chi nói.

Chu Chiêu Chiêu bế con, Dương Duy Lực lái xe nhanh đến bệnh viện nhi.

Bác sĩ khám xong, hỏi thêm tình hình, cuối cùng nói, “Có thể là sốt phát ban.”

Có thể?

Chu Chiêu Chiêu sửng sốt.

“Là như thế này,” bác sĩ giải thích, “Bệnh này ban đầu chỉ sốt, chưa thể kết luận, khi nổi ban đỏ sẽ hết sốt, lúc đó mới chẩn đoán được.”

“Độ tuổi này dễ bị sốt phát ban nhất.”

“Có thuốc gì không?” Dương Duy Lực hỏi.

“Nếu sốt quá 38.5 độ thì uống hạ sốt,” bác sĩ xem nhiệt kế, “Hiện 38.3, nên lau mát trước.”

Nghe nói nhà còn hai bé, bác sĩ kê ít thuốc hạ sốt, dặn theo dõi, “Tốt nhất cách ly hai bé.”

Nếu không phải đây là bệnh viện nhi, Chu Chiêu Chiêu đã nghi ngờ trình độ bác sĩ.

Nhu Nhu khó chịu, Chu Chiêu Chiêu cho uống nước, vẫn không yên tâm.

“Hay đổi bệnh viện khác?” Cô bế con, xót xa nói.

“Theo dõi thêm đêm nay, ngày mai xem sao.”
Dương Duy Lực nói, “Anh đi tìm người quen.”

Tối đó bảo mẫu Bành về, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực ở phòng bên cạnh chăm Nhu Nhu, hai bé trai giao cho Hứa Quế Chi.

Hai bé trai cả chiều không sao, chỉ Nhu Nhu vẫn sốt.

“Em ngủ một lát đi.” Dương Duy Lực vừa lau tay chân con vừa nói, “Anh trông.”

Từ khi phát hiện con sốt đến giờ, Chu Chiêu Chiêu luôn căng thẳng.

“Nếu con sốt lại, gọi em dậy.” Cô biết lúc này không nên cố, hôn tay con rồi nằm xuống.

Ánh đèn vàng nhạt, Dương Duy Lực nhẹ nhàng lau người cho con.

Nhu Nhu đỡ sốt hơn, có vẻ thích thú, mắt đen láy nhìn bố.

Chu Chiêu Chiêu nhìn hai bố con, thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy, nghe tiếng con ọ ẹ, mở mắt thấy Dương Duy Lực đang bế con dỗ.

“Em ngủ tiếp đi,” anh nói, “Anh trông con.”

Chu Chiêu Chiêu xem giờ, không ngờ đã hơn 4h sáng, “Sao không gọi em dậy?”

Lại hỏi, “Con thế nào rồi?”

“Lau mát liên tục, giờ đỡ sốt hơn nửa đêm.” Dương Duy Lực nói.

“Anh ngủ một lát, để em trông.” Chu Chiêu Chiêu ngồi dậy bế con.

Dương Duy Lực dẫn đo rồi đồng ý.

Ai ngờ gần sáng, Chu Chiêu Chiêu bỗng gọi, “Anh ơi, Nhu Nhu nổi ban rồi phải không?”

Chương 479

DTV-EBOOK

Có vẻ bác sĩ đã chẩn đoán đúng, Nhu Nhu bị sốt phát ban.

Nhưng vợ chồng họ vẫn không yên tâm, lại đưa con đến bệnh viện khám.

Ai ngờ vừa lấy số xong đã gặp người quen.

“Duy Lực, đúng là em à?” Một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng cười nhìn Dương Duy Lực, “Sao thế này? Con bị bệnh à?”

“Chị Mẫn Chi?” Dương Duy Lực ngạc nhiên, “Chị... chị về tỉnh thành từ khi nào?”

Chu Chiêu Chiêu nghe vậy cũng sửng sốt.

Không ngờ nữ bác sĩ trước mặt chính là Từ Mẫn Chi.

“Điều động về hơn một tháng rồi,” Từ Mẫn Chi cười nói, lại nhìn đứa bé trong tay anh, “Lấy số chưa?”

“Bác sĩ Lưu.” Chu Chiêu Chiêu vội nói.

...

“Vậy đi nào, chị dẫn các em qua.” Từ Mẫn Chi nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Đây là vợ em à, nghe nói em kết hôn còn sinh ba, giỏi lắm.”

Câu cuối là nói với Chu Chiêu Chiêu.

Thời buổi này dám sinh ba, đều rất dũng cảm.

Bác sĩ Lưu vừa khám xong một bé, thấy vợ chồng họ bế con vào, còn nhớ, “Con vẫn sốt?”

“Hết sốt rồi, nổi ban rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Bác sĩ Lưu bảo cô bế con để khám, “Đúng là sốt phát ban.”

Từ Mẫn Chi đứng bên cũng gật đầu.

Loại sốt phát ban này thường phải thấy ban đỏ mới chẩn đoán được.

“Ban nổi lên là khỏi,” bác sĩ Lưu nói, “Hai bé kia vẫn phải để ý, có thể thời gian tới cũng bị.”

Sốt phát ban, hầu hết trẻ con đều mắc.

Lại dặn dò vài điều cần lưu ý, rồi để hai người ra về.

“Hết sốt là không sao rồi.” Từ Mẫn Chi thấy Chu Chiêu Chiêu còn lo, cười nói, “Hai ngày tới quan sát kỹ, có gì cứ đến bệnh viện tìm chị.”

“Chị Mẫn Chi,” Dương Duy Lực nói, “Có thời gian về nhà chơi, mẹ nhớ chị lắm.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Anh coi cô như chị gái ruột.

Lúc nhà họ khó khăn nhất, nhà Từ Mẫn Chi cũng chẳng khá hơn, nhưng cô vẫn dành dụm gửi tiền và tem phiếu cho họ.

Hoạn nạn mới biết chân tình, ân tình này Dương Duy Lực nhớ suốt đời.

“Ừ.” Từ Mẫn Chi cười đáp.

Dương Duy Lực muốn hỏi nhiều, nhưng đây là bệnh viện, Từ Mẫn Chi còn bận, đành bế con về.

Trước cửa nhà gặp Dương Duy Phong, nghĩ đến Từ Mẫn Chi ở viện, Dương Duy Lực trừng mắt anh.

“Duy Lực, mắt em làm sao thế?” Dương Duy Phong bị trừng mắt đến mức ngơ ngác.

Dương Duy Lực không muốn đáp, bế con vào phòng, Chu Chiêu Chiêu theo sau, để lại Dương Duy Phong đứng đó lảo bầm.

Chiều tối, Dương Duy Khôn về, anh đón bố mẹ vợ đến, giờ ở nhà họ, không yên tâm nên về thăm.

Rồi nghe Dương Duy Lực kể gặp Từ Mẫn Chi ở viện, “Lúc đó không tiện, chưa nói chuyện nhiều.”

“Đứa bé này, về sao không đến nhà chơi?” Hứa Quế Chi thở dài, “Mai mẹ đến viện thăm cháu.”

“Một mình bao năm không tin tức gì.” Bà nói, “Nhà họ Dương có lỗi với cháu.”

Hai anh em im lặng, rõ ràng đồng tình.

“Nhu Nhu thế nào rồi?” Dương Duy Khôn hỏi.

“Hết sốt rồi, em không biết có bệnh sốt phát ban, lúc đó sợ quá.” Dương Duy Lực nói.

Dương Duy Khôn cũng không biết, nghĩ lại từ nhỏ, hình như con ốm đều do Triệu Vịnh Mai chăm, thậm tự kiểm điểm bản thân.

Hứa Quế Chi lấy lại tinh thần nói với con trai cả, “Mai nhờ Duy Lực đặt chỗ, đãi bố mẹ vợ con.”

“Lâu không gặp, hai cụ khỏe chứ?”

“Vẫn ổn, nhưng tuổi cao rồi, con định vài hôm nữa đưa đi khám,” Dương Duy Khôn nói, “Mẹ vợ con sắc mặt không tốt lắm.”

“Đưa đi khám ngay đi.” Hứa Quế Chi nhớ điều gì, thở dài, “Thôi, con về đi.”

Hứa Quế Chi định sáng mai đến viện tìm Từ Mẫn Chi, ai ngờ chưa kịp đi, cô đã mang hoa quả đến nhà.

“Đứa bé này.” Hứa Quế Chi thấy cô, mắt đỏ ôm lấy, “Về sao không báo trước?”

“Xin lỗi, cô.” Từ Mẫn Chi cũng đỏ mắt, “Vốn định sớm hơn, nhưng bệnh viện mới ổn định.”

“Về là tốt rồi.” Hứa Quế Chi lau nước mắt, kéo tay cô vào nhà, “Tìm cháu mãi không thấy.”

Mấy năm nay, nhà họ Dương nhờ người tìm tin Từ Mẫn Chi, nhưng lần nào cũng chậm một bước.

“Để cô chú lo lắng.” Từ Mẫn Chi nói.

“Biết chúng tôi lo, cũng không gửi thư về,” Hứa Quế Chi ngắt cô, “Con bé gốc này...”

Bà nghĩ đến cảnh cô một mình ở Đông Bắc, bố mẹ lần lượt qua đời, không biết cô vượt qua thế nào.

Nghĩ đã thấy xót xa.

Từ Mẫn Chi giật mình, muốn nói gì nhưng thôi, chỉ cười, “Cô ơi, chuyện cũ rồi.”

“Ừ, qua rồi.” Hứa Quế Chi cười, “Sau này thường về thăm nhé, cô chú nhớ cháu lắm.”

Từ Mẫn Chi đâu dám không đồng ý.

Ngồi nói chuyện một lúc, cô hỏi Dương Duy Lực, “Nhu Nhu thế nào rồi?”

“Hôm nay hết sốt hẳn, bú cũng tốt.” Dương Duy Lực suy nghĩ, thấy cô hỏi liền nói, “Chị muốn xem các cháu không?”

Từ khi vào cửa, chưa cho cô xem con.

Hứa Quế Chi vội đi rửa tay, rồi vào phòng.

Chu Chiêu Chiêu vừa cho các con uống nước xong, lúc này cũng ra chào, giờ đón khách vào.

“Nuôi tốt quá.” Từ Mẫn Chi ngưỡng mộ nhìn ba đứa trẻ, tay sờ bụng mình, rồi ủ ấm tay kiểm tra ban đở trên người Nhu Nhu.

“Nhẹ hơn hôm qua rồi.” Cô nói.

Hôm qua ở viện, cô cũng xem bác sĩ Lưu khám, “Vẫn cho uống nhiều nước, theo dõi thêm, nếu ngày mai nhạt hơn thì không sao.”

“Cảm ơn chị Mẫn Chi.” Chu Chiêu Chiêu cảm kích nói.

Từ Mẫn Chi lắc đầu, lại kiểm tra hai bé trai, “Rất khỏe mạnh, hai em chăm con tốt lắm.”

Đúng lúc này, ngoài sân vang lên tiếng gọi.

“Mẹ, con biết lỗi rồi, cho con gặp Thiên Thiên đi.”

Chương 480

DTV-EBOOK

Lưu Quyên Hảo từ hôm đó về nhà đến giờ vẫn choáng váng, mãi đến khi Dương Duy Phong thực sự đưa Thiên Thiên đi, cô mới tỉnh táo lại.

Lần này, Dương Duy Phong thực sự nghiêm túc, anh thực sự muốn ly hôn với cô.

Không như trước đây, chỉ cần vài ngày là lại đi dỗ dành, rồi hai người lại làm lành.

Lần này, người đàn ông này đã quyết tâm.

Dù hôm đó Lưu Quyên Hảo nói những lời như vậy ở nhà họ Dương, nhưng trong lòng vẫn không tin Dương Duy Phong thực sự muốn ly hôn.

Giờ nhận thức đó đã vỡ tan, Lưu Quyên Hảo có thể không hoảng loạn sao?

Cô phải làm sao đây?

Chỉ còn cách đến cầu xin Hứa Quế Chi giúp đỡ.

Phải nói, bà mẹ chồng này thực sự không có gì để chê.

...

Dù bà Lưu thường nói Hứa Quế Chi thiên vị, nhưng so với những bà mẹ chồng khác, Hứa Quế Chi có thể coi là hình mẫu lý tưởng.

Chỉ là cách nói chuyện của bà khiến người ta khó chịu.

Cầu xin Hứa Quế Chi cho gặp Thiên Thiên?

Đây là lời gì vậy?

“Con là mẹ ruột của Thiên Thiên, dù chưa ly hôn, thì sau này ly hôn rồi cũng có thể gặp con bất cứ lúc nào.” Hứa Quế Chi nhẹ nhàng nói.

“Đừng khóc lóc làm con sợ.” Bà nói đến đây hơi tức giận.

Đây còn là mẹ ruột sao?

Không thấy con bé sợ đến mức nào rồi sao?

Thật là... tội nghiệp!

Nói xong, không đợi Lưu Quyên Hảo nói thêm, bà vào dẫn Thiên Thiên ra, “Mẹ đến thăm con rồi, Thiên Thiên đừng sợ.”

Thiên Thiên nhớ lại cảnh Lưu Quyên Hảo như điên kéo tay mình, sợ hãi ôm c.h.ặ.t c.h.â.n Hứa Quế Chi.

Lưu Quyên Hảo sắc mặt tái mét, liếc nhìn Hứa Quế Chi.

Không biết mấy ngày nay bà nói xấu mình bao nhiêu, khiến con bé sợ như vậy.

“Thiên Thiên, là mẹ đây.” Lưu Quyên Hảo đỏ mắt cúi xuống, giang tay muốn ôm con.

Dù sao cũng là mẹ con, Thiên Thiên do dự, được Hứa Quế Chi động viên mới rụt rè bước tới, để cô ôm một cái.

“Mẹ, giúp con với.” Lưu Quyên Hảo ôm Thiên Thiên khóc nói, “Nói giúp con với Duy Phong, Thiên Thiên còn nhỏ như vậy...”

“Quyên Hảo,” Hứa Quế Chi ngắt lời, “Con bé còn ở đây, con nói chuyện với nó đi.”

Trước mặt con khóc lóc thế này là muốn gì?

Con bé vốn đã sợ hãi, tối qua ngủ không yên.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ồi!

Hứa Quế Chi không biết nói gì hơn.

Lưu Quyên Hảo chỉ biết khóc, Hứa Quế Chi thấy ảnh hưởng đến con, vội gọi bảo mẫu Bành dẫn con ra ngoài, “Thiên Thiên, đi xem em nào.”

Lưu Quyên Hảo trong lòng lại thêm uất ức, tiếng khóc nhỏ dần, nhìn Thiên Thiên theo bảo mẫu Bành đi, không ngoái đầu lại.

Con bé này, bao năm yêu thương coi như bỏ sông bỏ bể.

Một chút cũng không biết giúp mình.

Nhưng cô không nghĩ Thiên Thiên còn quá nhỏ, dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng biết bố mẹ đang cãi nhau, và rất nghiêm trọng.

Đặc biệt là hôm đó ở cổng trường, Lưu Quyên Hảo như điên kéo con bé, không cho chào Dương Duy Phong.

Lưu Quyên Hảo không biết, đêm đó Thiên Thiên tỉnh giấc không dám ngủ, sợ sau này không gặp được bố.

May là hôm sau vẫn được đi học, cô bé liền nói với cô giáo muốn gặp bố.

Dương Duy Phong đón con về.

Tối ngủ cùng bà, cô hỏi bà có phải bố mẹ cãi nhau không?

Hứa Quế Chi không nói gì, chỉ ôm chặt cháu.

Khi con bé vào phòng, Chu Chiêu Chiêu nhìn thấy xót xa vô cùng.

“Thím ba.” Thiên Thiên rất thích Chu Chiêu Chiêu, thấy cô liền chạy đến ôm chặt, khóc nói, “Mẹ vừa đến, cháu sợ.”

“Ngoan.” Chu Chiêu Chiêu ôm con, hôn trán nói, “Đừng sợ, có chúng tôi ở đây.”

“Đây là con Duy Phong à?” Từ Mẫn Chi nhìn Thiên Thiên nói, “Lớn thế rồi, giống anh hai lắm.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu Thiên Thiên cười nói, “Đi xem em đi.”

Thiên Thiên rất thích Nhu Nhu, mỗi lần đến đều chơi với em rất lâu.

“Chị cũng phải về rồi.” Từ Mẫn Chi chợt nghĩ đến điều gì, cười nói với Chu Chiêu Chiêu, “Sau này có gì cứ đến bệnh viện tìm chị.”

Câu cuối là nói với Dương Duy Lực.

“Vâng, chị Mẫn Chi, em tiễn chị.” Dương Duy Lực nói.

Bên ngoài, Lưu Quyên Hảo vẫn còn đó.

“Được.” Từ Mẫn Chi gật đầu.

Ai ngờ hai người vừa ra cửa, đã nghe tiếng khóc của Lưu Quyên Hảo trong phòng khách, “Mẹ chẳng

bao giờ coi trọng con, giờ hai đứa ly hôn, mẹ hài lòng chưa?”

Hứa Quế Chi không nói gì, nhưng sắc mặt Dương Duy Lực đã không vui.

Lưu Quyên Hảo và Dương Duy Phong ly hôn là chuyện của họ, liên quan gì đến Hứa Quế Chi?

“Mẹ,” Dương Duy Lực bước vào, lạnh lùng liếc Lưu Quyên Hảo, “Không sao chứ?”

“Mẹ không sao.” Hứa Quế Chi lắc đầu, nhìn Lưu Quyên Hảo, “Con về đi, chuyện của hai đứa, trước mẹ không can thiệp, sau này cũng vậy.”

Lưu Quyên Hảo cười nhạt.

Không can thiệp?

Nói thì dễ, rốt cuộc vẫn đứng về phía Dương Duy Phong.

Cô quá ngây thơ, tưởng rằng cùng là phụ nữ, Hứa Quế Chi sẽ thông cảm và khuyên Dương Duy Phong.

“Những năm qua, mẹ chưa bao giờ coi trọng con,” Lưu Quyên Hảo lạnh lùng nói, “Mẹ nói công bằng, nhưng thực ra vẫn thiên vị Chu Chiêu Chiêu.”

“Cái gì cũng lo cho cô ta,” Lưu Quyên Hảo nói, “Sinh con, ở cũ, rốt cuộc mẹ vẫn ghét con không sinh được trai.”

Giả tạo, làm ra vẻ không trọng nam khinh nữ, nhưng bản chất cũng chẳng khác ai.

“Con đã hạ mình đến mức này,” Lưu Quyên Hảo khóc nói, “Mẹ không thể khuyên anh ấy sao?”

“Người ta nói thà phá mười ngôi chùa còn hơn phá một cuộc hôn nhân, mẹ...” Cô dừng lại, mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm ra cửa, rồi chỉ tay, “Cô ấy... sao cô ấy ở đây?”

“Cô ấy” chính là Từ Mẫn Chi đang đứng ngoài cửa.

“Sao cô lại ở đây?” Lưu Quyên Hảo như điên nhìn chăm chăm Từ Mẫn Chi, “Cô không phải ở Đông Bắc sao? Cô không phải đã c.h.ế.t rồi sao? Sao cô còn quay về?”

“Sao bao nhiêu năm rồi, cô còn quay về phá hoại hôn nhân của tôi, phá hoại cuộc sống của tôi.” Cô gào thét.

Tại sao? Tại sao?

Thảo nào!

Lưu Quyên Hảo cười tự giễu, nhìn Hứa Quế Chi, “Hóa ra các người đã tính toán hết, chỉ chờ tôi nhường chỗ?”

“Nhường chỗ cho cô ta?”

“Đừng hòng!”

“Tôi nói cho cô biết, Từ Mẫn Chi, cô đừng mơ.” Lưu Quyên Hảo như điên hét lên.

Chương 481

DTV-EBOOK

Nhìn người phụ nữ trước mặt như điên cuồng, trong ánh mắt của Từ Nhã Nghi không có hận thù sao?

Không, có chứ.

Năm đó nếu không có người phụ nữ này giở trò, sao cô lại trở thành như bây giờ?

Cả đời không thể sinh con.

Mà cô lại là một bác sĩ nhi, một người yêu trẻ con đến vậy.

“Tôi không có hứng thú tham gia vào chuyện vợ chồng các bạn,” Từ Nhã Nghi lạnh lùng nói.

Rồi quay sang Hứa Quế Chi nói, “Dì, cháu về trước, hôm khác sẽ đến thăm dì và chú.”

“Ừ.” Hứa Quế Chi mỉm cười đáp, “Làm cháu thấy buồn cười rồi.”

Nói xong, cô đi ra ngoài, định tiễn Từ Nhã Nghi.

“Đây là nhà tôi, không cho phép cô đến.” Lưu Quyên lớn tiếng nói, “Cô đi đi.”

Lần này, Từ Nhã Nghi không như lúc nhỏ, im lặng bỏ đi.

Mà quay đầu nhìn Lưu Quyên, “Lưu Quyên, tôi sẽ không ngốc như xưa nữa.”

“Tôi về thăm dì và chú, không cần sự đồng ý của cô.”

Lưu Quyên tức điên lên.

Nhưng cô biết, Từ Nhã Nghi nói đúng, cô không thể ngăn cản được.

Hơn nữa, hiện tại cô đang cãi nhau với Dương Duy Phong về chuyện ly hôn.

“Cô...” Lưu Quyên định lao tới, nhưng bị Dương Duy Lực chặn lại, “Chị hai, hãy giữ thể diện cho mình.”

Lưu Quyên há hốc miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không thốt lên lời, chỉ giận dữ nhìn Dương Duy Lực.

Trong nhà này, người Lưu Quyên sợ nhất không phải cha chồng Dương Quyên Đình, cũng không phải anh cả Dương Duy Khôn, mà là em chồng Dương Duy Lực.

Chàng trai này có một sự kỳ lạ.

Trước đây anh đã thân với Từ Nhã Nghi, và vụ Từ Nhã Nghi rơi xuống nước năm đó, Dương Duy Lực suýt nữa đã điều tra ra liên quan đến cô.

May lúc đó nhà họ Dương xảy ra chuyện, không thì sự việc có lẽ đã bị anh phát hiện.

Bây giờ lại thế!

Rõ ràng không liên quan gì đến anh, nhưng anh vẫn đứng về phía Từ Nhã Nghi.

Dương Duy Lực không thèm để ý đến cô, quay sang Từ Nhã Nghi nói, “Chị Nhã Nghi, em tiễn chị.”

Bỏ mặc Lưu Quyên tức giận đến phát điên.

“Ừ.” Từ Nhã Nghi mỉm cười, hai người cùng đi ra ngoài.

Đằng sau, Lưu Quyên đỏ mắt tức giận nhìn theo, Hứa Quế Chi bất lực lắc đầu.

Khi Dương Duy Phong vội vã trở về, Lưu Quyên đã rời đi, Dương Duy Lực và Hứa Quế Chi đang nói chuyện trong phòng khách.

“Mẹ,” Dương Duy Phong hỏi, “Con nghe nói... Nhã Nghi về rồi?”

“Ừ.” Hứa Quế Chi nhìn anh lạnh lùng, rồi bảo Dương Duy Lực, “Con đi chơi với các cháu đi.”

Dương Duy Lực đứng dậy nhìn Dương Duy Phong, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng kìm lại.

“Con theo mẹ vào đây.” Hứa Quế Chi nghiêm khắc nói.

Trước đây bà nghĩ trong ba đứa con trai, đứa lớn và đứa thứ hai đều rất ngoan, đứa khiến bà đau đầu nhất là thằng út.

Từ nhỏ đã nghịch ngợm, thậm chí có thể đ.â.m thủng cả trời.

Trong ký ức của Hứa Quế Chi, đứa thứ hai luôn là đứa ngoan ngoãn, biết nghe lời nhất, tính tình cũng tốt nhất.

Vì vậy từ nhỏ đã được các cô gái yêu thích.

Nhưng bây giờ, đứa con ngoan nhất lại trở thành đứa khiến bà đau đầu nhất.

Khi Dương Duy Lực trở về phòng, thấy Chu Chiêu Chiêu đang cùng Thiên Thiên làm động tác massage

cho ba đứa trẻ.

Động tác này là do Từ Nhã Nghi dạy.

Những đứa trẻ như Nhan Nhan rất dễ bị đầy hơi, nên thường xuyên phải massage.

Thiên Thiên đang massage cho Nhan Nhan, cô bé thích thú cười suốt.

Thấy Dương Duy Lực vào, Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Lại đây massage cho con trai út đi.”

Dương Duy Lực cười đi tới.

“Tiền chị Nhã Nghi rồi à?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu, học theo cách của họ massage cho con trai út, rồi nói, “Tối nay anh ra ngoài một chút, có thể về muộn.”

Nhìn thái độ của Lưu Quyên hôm nay, Dương Duy Lực cảm thấy cần phải điều tra một số chuyện.

Còn chuyện của Từ Nhã Nghi, ở Đông Bắc cô đã trải qua những gì?

Tại sao bao năm nay họ không tìm thấy cô?

Một lúc sau, Dương Duy Phong đến đón Thiên Thiên, “Ba về rồi, Thiên Thiên.”

Chu Chiêu Chiêu thấy anh ta sắc mặt không tốt, Thiên Thiên cúi đầu không muốn đi theo.

“Ăn cơm xong có thể quay lại chơi với em.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười xoa đầu cô bé, “Đi đi.”

Thiên Thiên mới chậm rãi đi theo.

Dương Duy Phong cười nắm tay con gái, “Muốn chơi thì ăn cơm xong quay lại, nhưng nếu em ngủ rồi thì con không được làm phiền.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Thiên Thiên gục đầu, Dương Duy Phong cười gật đầu với Chu Chiêu Chiêu, dẫn con gái ra ngoài, “Cuối tuần này ba dẫn con đi chơi công viên nhé?”

“Con không muốn đi.” Thiên Thiên nói nhỏ, “Con chỉ muốn ở nhà.”

Dương Duy Phong sửng sốt, không ngờ con gái lại nói vậy, bởi Thiên Thiên rất thích đi công viên.

Anh thở dài, nghĩ đến lời Hứa Quế Chi vừa nói và biểu hiện của Thiên Thiên, cuối cùng quyết định nói chuyện nghiêm túc với con.

“Lúc nãy em thấy chị Nhã Nghi nhìn các con rồi sờ bụng mình,” sau khi hai cha con đi khỏi, Chu Chiêu Chiêu nói với Dương Duy Lực về chuyện của Từ Nhã Nghi, “Ánh mắt có chút không ổn.”

Chu Chiêu Chiêu không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng biết người này rất quan trọng với Dương Duy Lực và nhà họ Dương, nên nhắc nhở anh.

“Mùa đông năm đó, chị Nhã Nghi rơi xuống sông,” Dương Duy Lực nói, “Có lẽ đã ảnh hưởng đến khả năng sinh sản sau này.”

“Chuyện gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

“Cãi nhau rồi vô tình rơi xuống sông.” Dương Duy Lực nói, “Nhưng sau đó anh đến xem, không phải tai nạn.”

Có dấu.

Nên mới trượt chân.

“Vừa nói chuyện với chị Nhã Nghi, chị nói có gửi thư về cho chúng ta.” Dương Duy Lực nói, “Nhưng chúng ta chưa từng nhận được.”

Vậy, thư bị ai đó chặn lại, hay bị thất lạc?

Đây đều là những thứ cần điều tra.

Nếu bị chặn lại, tại sao họ lại làm vậy?

Nếu những chuyện này thực sự do Lưu Quyên làm, thì người này quá đáng ghét.

“Tối nay chị dâu cả đến ăn cơm,” cô nói với Dương Duy Lực, “Chị ấy áy náy vì chuyện nhà cửa, anh ăn cơm xong rồi hãy đi.”

Dương Duy Lực gật đầu, “Ừ.”

Nhưng Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực không ngờ, sau khi rời nhà họ Dương, Lưu Quyên không về nhà họ Lưu ngay.

Mà đi tìm người dò la tin tức về Từ Nhã Nghi.

Từ Nhã Nghi đã về tỉnh, lại đến nhà họ Dương, ắt có người biết cô ở đâu.

“Bệnh viện Nhi?” Lưu Quyên mím môi hỏi người đó, “Cô ấy về sao không nói sớm với tôi?”

Nếu nói, cô đã không bị động như vậy.

Lưu Quyên giận dữ nhìn người đó, nhưng đối phương chỉ cười khẽ, thản nhiên nói, “Cô ta chỉ là một cô gái cô đơn, sau này cũng không sinh con được, về thì về.”

“Cô!”

Chương 482

DTV-EBOOK

Vào ngày thứ Tư, Chu Chiêu Chiêu dẫn Tần Bội Bội đi xem mặt bằng ở phố trung tâm. Tần Bội Bội suýt nữa đã ôm chầm lấy Chu Chiêu Chiêu vì quá phấn khích.

“Trời ơi, mình đã gặp may thế nào mà lại gặp được một người tốt bụng và xinh đẹp như cậu chứ!” Tần Bội Bội xúc động chạy quanh mấy vòng trong cửa hàng trống trơn.

Cô chạy đến trước mặt Chu Chiêu Chiêu: “Cậu thật sự cho mình thuê à? Mình không phải đang mơ chứ?”

“Vậy để mình véo cậu một cái, đau là biết thật hay mơ!” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Tưởng chỉ là đùa, ai ngờ Tần Bội Bội thật sự đưa tay ra: “Nào, véo thử đi!”

Chu Chiêu Chiêu liền véo thật.

“Ái! Đau quá!” Tần Bội Bội ôm lấy cánh tay bị véo, “Cậu thật sự véo luôn á?”

“Thì sao?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Đây là chìa khóa.”

Tần Bội Bội đưa tay nhận, nhưng Chu Chiêu Chiêu lại thu lại: “Đi ăn trước đã.”

“Cậu này...” Tần Bội Bội vừa tức vừa buồn cười, “Mặt bằng đẹp thế này, mình lại thiếu bữa ăn của cậu sao?”

“Mình định ăn thật đầy, phòng khi cậu hồi hận!”
Chu Chiêu Chiêu đùa.

“Đi nào, ở đây có quán lẩu ngon lắm, mình đã đặt chỗ rồi,” Tần Bội Bội nói.

“VẬY còn được.” Chu Chiêu Chiêu cười, ném chìa khóa cho cô, hai người cùng đi về phía quán lẩu.

“Khoan đã.”

Chưa kịp ra khỏi cửa, Chu Chiêu Chiêu bỗng thấy hai người đi ngang qua.

Chính là Chu Mẫn Mẫn, không, chính xác phải là Lý Mộng.

“Sao thế? Cậu quen người phụ nữ đó?” Tần Bội Bội nheo mắt hỏi.

“Sao cậu biết mình đang nói về người phụ nữ chứ không phải người đàn ông bên cạnh?” Chu Chiêu Chiêu tò mò.

“Vì mình cũng biết người phụ nữ đó,” Tần Bội Bội nói, “Nghe nói là Hoa kiều, rất giàu.”

Cô bĩu môi: “Có gì ghê gớm đâu.”

“Cậu cũng biết người đàn ông đó?” Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ.

“Tất nhiên,” Tần Bội Bội lườm một cái, “Đó là bạn trai cũ của mình.”

Thấy Chu Chiêu Chiêu nhìn mình, Tần Bội Bội nhún vai: “Thôi được, muốn cười thì cười đi.”

“Gu đàn ông của cậu hơi kém đấy,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng dừng lại kịp thời cũng là tốt.”

“Loại đàn ông rác rưởi như vậy không vút sớm để rửa mắt, chẳng lẽ để dành ăn Tết?” Cô tiếp tục.

“Câu này của cậu nghe thật hợp tai,” Tần Bội Bội cười, “Nên mình đá hấn ta rồi.”

Chỉ có điều, đá hấn xong, cô cũng cắt đứt với gia đình.

“Mẹ kế của mình kinh tởm lắm, còn bảo ‘đàn ông ai chẳng trăng hoa’, bảo mình nhẫn nhịn,” Tần Bội Bội cười nhạt, “Nhẫn cái con khỉ!”

“Mẹ mình ngày xưa nhẫn nhịn đến sinh bệnh, toàn là do tức mà ra.”

Cô không muốn ngu ngốc như mẹ mình.

“Đàn ông không vừa ý thì đá, đá xong tìm người mới,” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“Thế còn cậu?” Tần Bội Bội trêu, “Cậu cũng đá chồng đi tìm người mới?”

“Này, chị em mình,” cô vòng tay qua vai Chu Chiêu Chiêu, “Khi nào cậu đá chồng, chúng ta cùng nhau đến trường Thể dục tìm mấy em trai...”

“Thôi đi,” Chu Chiêu Chiêu lườm một cái, “Nhà mình hiện tại rất ổn.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vớ lại, cậu nghĩ mấy em trai trường Thể dục sánh được với nhà mình sao?” Cô liếc nhìn Tần Bội Bội.

Nếu không, cô gái này đã không để mắt đến chồng cô.

“Ôi, nói thì nói, cậu nhìn người chuẩn thật,” Tần Bội Bội thở dài, “Đàn ông đỉnh cao như vậy mà cậu cũng tìm được.”

“Chị em mình chắc không có phúc phần đó rồi,” Tần Bội Bội nói, “Nhưng mấy em trai trường Thể dục cũng không tệ.”

Tiểu nuối nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Đáng tiếc cậu không có cơ hội.”

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Nếu suy nghĩ của Tần Bội Bội bị người khác biết, chắc chắn sẽ gây chấn động.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu, người đã trải qua một kiếp người, lại rất ngưỡng mộ tính cách này của cô.

Phóng khoáng, tự tin, sống vui vẻ tự tại.

“Miễn là có bản lĩnh kiếm tiền, sống cho mình vui là được, cần gì quan tâm người khác nghĩ gì,” Chu Chiêu Chiêu nói, rồi nhắc nhở, “Chỉ là nhớ bảo vệ bản thân.”

“Mình biết,” Tần Bội Bội xúc động ôm vai cô, rồi cười hỏi, “Người phụ nữ đó làm gì phụ cậu à? Muốn biết họ đi đâu không?”

Không đợi Chu Chiêu Chiêu trả lời, Tần Bội Bội đã kéo cô đi theo: “Đi xem thôi, cũng chẳng có việc gì.”

“Xem ra cậu không muốn mời mình ăn lẩu nữa rồi?” Chu Chiêu Chiêu cười khổ.

“Đã đặt chỗ rồi mà,” Tần Bội Bội trừng mắt, “Chị em mình có phải loại keo kiệt đâu?”

Không thể nào!

Tên khốn đó là Lý Dũng, hai người lén theo dõi họ, rồi thấy hai người này đi thẳng vào một khách sạn.

Cái gì... giữa ban ngày ban mặt mà đi thuê phòng?

Tần Bội Bội tuy nói rất bình thản, nhưng Chu Chiêu Chiêu thấy cô vẫn chưa thật sự buông bỏ.

“Chết tiệt,” Tần Bội Bội lầm bầm chửi, “Ghê tởm vãi!”

“Đi thôi,” cô nhăn mặt, “Chẳng thà đi ăn lẩu còn hơn.”

“Muốn báo thù không?” Chu Chiêu Chiêu cười ranh mãnh nhìn Tần Bội Bội.

“Cậu có kế gì hay?” Tần Bội Bội hỏi.

“Đi xem họ thuê phòng nào,” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Khách sạn này khá lớn, hai người lén theo dõi, phát hiện Chu Mẫn Mẫn và Lý Dũng đã không còn ở sảnh, thang máy dừng ở tầng ba. Hai người nhìn nhau, đi thang bộ lên.

Đến cửa thang bộ tầng ba, vừa kịp nghe tiếng đóng cửa. Họ men theo tiếng động, áp sát vào mấy cửa phòng nghe ngóng.

Phòng khách sạn thời này cách âm không tốt lắm, nghe rõ tiếng người phụ nữ: “Gấp cái gì thế?”

Tần Bội Bội: “...”

Cô xắn tay áo định xông vào, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu kéo đi.

“Không phải định đánh nhau báo thù sao?” Tần Bội Bội hỏi.

“Cậu ngốc thế, đánh họ làm gì?” Chu Chiêu Chiêu lườm một cái.

Cô kéo Tần Bội Bội vào một cửa hàng tạp hóa gần đó: “Cậu đi mua đồ, mình gọi điện thoại.”

Cô gọi điện báo cảnh sát, cung cấp số phòng vừa này: “Tổ giác có người mại dâm trong đó.”

Trả tiền xong, hai người đi ăn.

Thật trùng hợp, quán lẩu lại đối diện khách sạn. Giờ này khách ăn trưa không đông, chỗ Tần Bội Bội đặt lại ngay cạnh cửa sổ.

Chẳng mấy chốc, một chiếc xe cảnh sát xuất hiện trước khách sạn.

Không lâu sau, Lý Dũng và Chu Mẫn Mẫn bị dẫn giải ra ngoài.

Đúng vậy, là bị dẫn giải!

“Chẳng lẽ thật sự là mại dâm?” Tần Bội Bội tròn mắt.

Vui thật đấy!

Chương 483

DTV-EBOOK

Tần Bội Bội mắt sáng rực, vẻ mặt phấn khích đứng dậy định chạy ra ngoài, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu kéo lại: “Cậu định làm gì?”

“Đi xem náo nhiệt chứ!” Tần Bội Bội nói, “Cảnh Lý Dũng bị bắt...”

“Thôi, ăn đi đã,” Chu Chiêu Chiêu ngăn lại, “Chờ cậu chạy đến nơi thì người ta đi rồi, định đi hít khói xe à?”

Tần Bội Bội ngậm ngùi: “Ừa, nhưng mà muốn xem kịch quá.”

“Vừa rồi vị cảnh sát đó là bạn của chồng mình,” Chu Chiêu Chiêu vừa gấp thịch vừa nói, “Đợi lát hỏi lại là biết ngay.”

“Trời!” Tần Bội Bội vỗ vào tay cô, “Sao không nói sớm!”

Rồi nhanh chóng ngồi xuống bắt đầu gấp thịch.

“Mình tưởng cậu không đói chứ,” Chu Chiêu Chiêu nhìn Tần Bội Bội ăn ngấu nghiến nói.

“Đói c.h.ết đi được,” Tần Bội Bội vừa ăn vừa nói, “Nhìn thẳng khốn đó bị bẽ mặt, hôm nay mình có thể ăn thêm một bát nữa.”

Vừa nhìn thấy Lý Dũng bị đẩy lên xe cảnh sát, lòng Tần Bội Bội sướng rơn.

Lý Dũng hủy hôn với cô, lý do là vì cô mải mê kinh doanh, không có thời gian cho hắn, nên hắn mới

ngoại tình.

Buồn cười không?

Không muốn yêu thì chia tay, đằng này lại viện có vợ vẫn.

Tần Bội Bội càng nói càng tức, vừa uống rượu vừa ăn lẩu, cuối cùng say khướt.

Chu Chiêu Chiêu nhìn Tần Bội Bội gục trên bàn vẫn lăm lăm chửi Lý Dũng: “Bội Bội, cậu đi được không?”

“Uống nữa đi, mình không say,” Tần Bội Bội ngẩng đầu lên nói, “Chiêu Chiêu, mình khổ lắm, thằng khốn này cấm sừng mình, cả thế giới còn quay ra chê mình.”

“Tại sao chứ?”

Người ta bảo cô mạnh mẽ quá nên không giữ được đàn ông, kẻ thì chê cô ham tiền, cuối cùng kiếm được tiền lại mất chồng.

Thậm chí có người còn nói cô không đoan chính, nên Lý Dũng mới đi tìm người khác.

Nhưng mà tìm ai không tìm, lại tìm em họ của cô!

Hơn nữa còn bị cô bắt tại trận, tận giường ngủ.

“Giờ nghĩ lại, cái gọi là tình cờ bắt gặp, rõ ràng là em họ mình dàn cảnh,” Tần Bội Bội cười tự giễu, “Một thằng rác rưởi như vậy, nó muốn thì cứ nói thẳng với mình.”

“Vậy thì vui đây,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Nếu em họ cậu biết hấn đi thuê phòng rồi bị cảnh sát bắt, thì sẽ thế nào nhỉ?”

Tần Bội Bội ngẩng đầu nhìn Chu Chiêu Chiêu, rồi cười khẩy: “Vậy thì... có kịch xem rồi.”

“Sao cậu không nói sớm, nhanh cho mình số nhà em họ cậu đi,” Chu Chiêu Chiêu vội nói.

“Số điện thoại... số điện thoại?” Tần Bội Bội lúc này say quá, đầu óc đơ luôn.

Mò trong túi một hồi: “Ơ? Sổ ghi số đâu rồi?”

Thời này mọi người thường có một cuốn sổ ghi chép số điện thoại.

Như Tần Bội Bội làm kinh doanh, sổ của cô chặt kín những số liên lạc quan trọng.

Cuốn sổ này có thể nói là mạng sống của cô.

Tần Bội Bội tìm mãi không thấy, sợ đến tỉnh rượu.

“Thôi đừng tìm nữa,” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Bảo không say mà, phải cái này không?”

Hóa ra lúc nãy cô lấy ra rồi, Chu Chiêu Chiêu ban đầu không để ý, ai ngờ cô bạn tìm đến phát khóc.

“Đúng rồi, chính là nó!” Tần Bội Bội ôm chặt cuốn sổ, “Chiêu Chiêu, cậu tốt quá!”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô mượn điện thoại của quán lẩu, gọi cho nhà em họ Tần Bội Bội.

May mắn thay, người nghe máy chính là em họ.

Ban đầu còn không tin, nhưng khi nghe Chu Chiêu Chiêu nói rõ cả tên đồn cảnh sát, đâu còn nghi ngờ gì nữa?

Cúp máy là chạy thẳng đến đồn.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu mới đỡ Tần Bội Bội đứng dậy: “Đi, xem kịch thôi.”

“Xem... xem kịch?” Tần Bội Bội ngơ ngác, “Nãy cậu không bảo không đi xem sao?”

“Nãy là nãy,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cậu đi được không?”

“Tất nhiên!” Tần Bội Bội đứng dậy cười, “Mình không những đi được, còn phải đi thanh toán nữa.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nói xong, cô bước đi, nhưng chân run rẩy suýt ngã.

May mà Chu Chiêu Chiêu nhanh tay đỡ lấy.

“Hihi, tại say thôi,” Tần Bội Bội cười ngượng, “Mình ổn, đừng lo.”

Đứng dậy lần nữa, dù đầu còn hơi choáng, nhưng đi lại tạm ổn.

Trả tiền xong, hai người gọi taxi đến đồn cảnh sát.

Tại sao Chu Chiêu Chiêu quen người trong đồn? Vì cô nhận ra Hầu Kiến Ba là người dẫn đầu đội bắt giữ.

Mấy hôm trước, Dương Duy Lực có nói Hầu Kiến Ba điều về lại, Chu Chiêu Chiêu còn định mời anh ta ăn cơm, ai ngờ lại gặp trong tình huống này.

Hai người đi taxi nên đến nhanh, còn em họ Tần Bội Bội - Tần Tư Tư đi cùng bố mẹ bằng xe buýt nên chậm hơn.

Nhưng cũng không lâu.

“Kia, nhà bác mình đến kia,” Tần Bội Bội nói, muốn trợn mắt khi nhắc đến họ.

Tần Tư Tư đi đầu, mắt đỏ hoe, mẹ cô đang âu yếm dỗ dành.

Cả nhà ba người xông thẳng vào đồn.

Thật trùng hợp, lúc này Lý Dũng và Chu Mẫn Mẫn cũng vừa ra khỏi đồn.

Tần Tư Tư thấy Lý Dũng đứng cạnh một người phụ nữ xinh đẹp, sang trọng, lại còn nhìn cô ta với ánh mắt quan tâm, nói gì đó rất dịu dàng.

Tần Tư Tư có hai anh trai, từ nhỏ được cưng chiều. Lý Dũng vốn là người yêu của Tần Bội Bội, nhưng cô thích nên giành giật bằng được.

Ban đầu, Lý Dũng cũng chiều chuộng cô, nhưng gần đây bỗng trở nên lạnh nhạt, chán ghét.

Tần Tư Tư còn nghi ngờ Tần Bội Bội phá đám, muốn quay lại với Lý Dũng.

Ai ngờ giữa chừng lại xuất hiện một “Trình Giảo Kim”.

Người phụ nữ này khác hẳn Tần Bội Bội, nhìn là biết kiểu quyến rũ đàn ông.

Nhìn người đàn ông mình hết lòng yêu thương giờ lại khúm núm trước kẻ khác, Tần Tư Tư làm sao chịu nổi?

Lập tức lao đến túm tóc Chu Mẫn Mẫn.

Đúng vậy, cô đánh không phải Lý Dũng, mà là Chu Mẫn Mẫn.

Trong lòng Tần Tư Tư, Lý Dũng là người hoàn hảo, chắc chắn là Chu Mẫn Mẫn này đã quyến rũ anh ta.

Chắc chắn là vậy!

Chu Mẫn Mẫn vốn đang tức giận, bị bắt oan vì tội mai dâm.

Dù... trước đây ở nước ngoài cô cũng làm nghề tương tự, nhưng hiện tại cô là Hoa kiều quý tộc.

Sao có thể chịu nhục như vậy?

Vừa ra khỏi đồn, đã bị một người phụ nữ túm tóc tát tới tấp!

Chu Mẫn Mẫn: "..."

Chu Chiêu Chiêu: "Em họ cậu tính khí hơi nóng đấy!"

"Nhưng mà, mình thích!"

Chương 484

DTV-EBOOK

Tuy nhiên, Chu Chiêu Chiêu không vui được lâu, bởi Lý Dũng lúc này đã xông lên che chắn cho Chu Mẫn Mẫn, thẳng tay tát Tần Tư Tư một cái: “Mày điên rồi à!”

Tần Tư Tư vốn đã tức giận, cô ta dùng mưu đuổi Tần Bội Bội đi để trở thành vị hôn thê chính thức của Lý Dũng, nào ngờ giờ lại xuất hiện một người phụ nữ đỏng dắn khác đến tranh giành.

Cô ta tự tin có thể đấu lại Tần Bội Bội, nhưng đối mặt với người phụ nữ này, Tần Tư Tư hoàn toàn mất tự tin.

Trong cơn phẫn nộ mất lý trí, cô ta xông lên tát tới tấp vào Chu Mẫn Mẫn.

Nhưng chưa kịp đánh mấy cái, đã bị Lý Dũng kéo lại, thẳng tay tát cho hai cái bạt tai.

Tần Tư Tư vốn là con gái, từ nhỏ được nuông chiều, chưa từng làm việc nặng, lần này ra sức đánh người đã là hết mình.

Giờ lại bị Lý Dũng tát cho choáng váng.

Lý Dũng là đàn ông, sức lực hơn Tần Tư Tư gấp bội, nên chẳng mấy chốc, mặt cô ta đã sưng đỏ lên.

“Mày... mày vì con đĩ này mà đánh tao?” Tần Tư Tư ôm mặt khóc lóc, “Mày vì nó mà đánh tao, Lý Dũng, mày vô tâm, mày vì nó mà đánh tao...”

...

Nhưng những lời nặng nề hơn thì không thốt ra được.

Phiêu Vũ Miên Miên

Mẹ ruột của Tần Tư Tư - Lưu Hiểu Mai không chịu được, xông lên túm lấy áo Chu Mẫn Mẫn: “Đồ đàn bà trơ trẽn, dám dụ dỗ đàn ông nhà người ta!”

Lưu Hiểu Mai không yếu ớt như con gái, thêm nữa Chu Mẫn Mẫn hôm nay mặc một chiếc váy voan trắng điệu đà, chỉ một cái giật mạnh, váy của cô ta đã rách toạc, để lộ những vết đỏ trên người.

“Aaaaaa... Tao g.i.ế.c mày!” Tần Tư Tư gào lên.

Cô ta và Lý Dũng từng bị Tần Bội Bội bắt tại trận trong phòng ngủ, nên rất hiểu những vết đỏ đó là gì.

Hơn nữa, Lý Dũng có sở thích “đánh dấu” lên người phụ nữ bằng những vết đỏ.

Mới mấy hôm trước, cô ta còn cố ý mặc áo cổ thấp khoe khoang trước mặt Tần Bội Bội, nào ngờ giờ Lý Dũng lại “đánh dấu” lên người phụ nữ khác.

Tần Tư Tư phát điên lên.

Chu Mẫn Mẫn ban đầu còn muốn giữ hình tượng cao ngạo của mình, bởi trước mặt Lý Dũng, cô ta luôn tỏ ra là một nữ hoàng.

Vì vậy dù bị Tần Tư Tư đánh, cô ta cũng không phản kháng, vì biết Lý Dũng sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Nhưng khi Lưu Hiểu Mai xông lên, xé rách váy của cô ta, Chu Mẫn Mẫn không thể bình tĩnh được nữa.

Cô ta hét lên, đ.ấ.m thẳng vào n.g.ự.c Lưu Hiểu Mai, trúng ngay chỗ đau nhất, suýt nữa lấy mạng bà ta.

“Dừng tay ngay!” Hầu Kiến Ba nghe tiếng động đi ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy người, “Dám đánh nhau ngay trước cửa công an, các người coi đồn cảnh sát này là đồ bỏ đi à?”

“Chú cảnh sát, là con đĩ này trơ trên!” Tần Tư Tư khóc lóc, “Nó dụ dỗ bạn trai cháu!”

“Ai là chú của mày? Tôi không có cháu gái lớn tuổi như mày.” Hầu Kiến Ba lạnh lùng nói.

Đúng, anh ta không đẹp trai bằng Dương Duy Lực, nhưng cũng không đến nỗi già đến mức bị gọi là “chú” bởi một cô gái trẻ.

“Đồng chí cảnh sát,” Lưu Hiểu Mai chỉ tay vào Chu Mẫn Mẫn, “Con này trơ trên, dụ dỗ con rể tôi!”

“Lắm chuyện!” Hầu Kiến Ba tức giận, “Gây rối trước cửa đồn, bắt hết vào trong!”

Anh ta vung tay, mấy cảnh sát xông lên lôi mọi người vào đồn.

“Các người làm gì vậy?” Chu Mẫn Mẫn tức giận, “Tôi là Hoa kiều, các người không có quyền làm thế!”

“Cô Lý, đây là Trung Quốc, là đồn cảnh sát tỉnh Thiểm, xem tôi có quyền hay không.” Hầu Kiến Ba lạnh lùng đáp.

“Đồng chí cảnh sát, các đồng chí bắt nhầm người rồi, chúng tôi... chúng tôi đều là công dân tốt, là con kia dụ dỗ con rể tôi.” Bác Tần vội vàng giải thích.

“Vừa rồi các người không đánh nhau ở đây à?”
Hầu Kiến Ba nói, “Tụ tập đánh nhau ngay trước cửa đồn, các người coi chúng tôi dễ bắt nạt lắm à?”

Nếu không bắt vào, sau này ai cũng dám đến gây rối trước cửa đồn, uy tín của cảnh sát để đâu?

Tần Tư Tư còn định gào thét, nhưng đây là đồn cảnh sát, Hầu Kiến Ba không nuông chiều cô ta:
“Muốn gây rối, chúng tôi chuyên trị loại này.”

“Nếu còn tiếp tục, nhốt riêng một phòng.” Hầu Kiến Ba chỉ thẳng vào Tần Tư Tư.

Hầu Kiến Ba có khuôn mặt chữ điền, khi lạnh lùng rất đáng sợ, thêm vào chuyện vừa xảy ra, Tần Tư Tư đâu dám nói gì nữa?

Chu Mẫn Mẫn còn định nói, Hầu Kiến Ba đã chặn họng: “Muốn mời luật sư gì thì tùy, chúng tôi sẵn sàng.”

Một câu, bịt kín miệng Chu Mẫn Mẫn.

Tần Bội Bội trốn một bên xem náo nhiệt, vui đến mức nếu không có Chu Chiêu Chiêu ngăn lại, cô đã xông ra vỗ tay reo hò trước mặt nhà họ Tần, như thế thì quá phơi bày hận thù.

Chu Chiêu Chiêu bắt lực nhìn cô gái trước mặt, từ cười ha hả đến khóc thút thít dưới đất.

Cô thở dài, vỗ vai Tần Bội Bội: “Chuyện này cũng tốt mà, sao lại khóc?”

Tưởng Tần Bội Bội sẽ nói gì đó, nào ngờ cô ta đứng dậy lau nước mắt hỏi Chu Chiêu Chiêu: “Vị cảnh sát lúc nãy, cậu quen à?”

Chu Chiêu Chiêu: “... Cậu muốn làm gì?”

“Anh ta là bạn của chồng mình,” Chu Chiêu Chiêu thấy cô ta không nói gì mà đang suy nghĩ, tiếp tục, “Nhưng muốn nhờ vả có lẽ không được đâu.”

Hầu Kiến Ba cũng như Dương Duy Lực, đều là người nguyên tắc.

“Cậu nghĩ gì vậy?” Tần Bội Bội đột nhiên ngượng ngùng, “Cái đó... mình chỉ muốn hỏi...”

“Cái gì?” Chu Chiêu Chiêu dụi tai, không tin vào những gì mình nghe, “Nói to lên, mình không nghe rõ.”

“Thôi được rồi!” Tần Bội Bội lườm một cái, hắng giọng nói to, “Mình muốn hỏi cậu, anh ta năm nay bao nhiêu tuổi? Có người yêu chưa?”

“Cậu hỏi làm gì?” Chu Chiêu Chiêu tròn mắt nhìn Tần Bội Bội, “Cậu... mới gặp anh ta lần đầu mà?”

Tần Bội Bội gật đầu nghiêm túc: “Đúng vậy, nên mới phải hỏi cậu xem anh ta có người yêu chưa.”

“Cậu...”

“Nếu anh ta chưa có người yêu, mình muốn hẹn hò với anh ta.” Tần Bội Bội tiếp tục.

Hoàn toàn không nhận ra phía sau, một người đàn ông đang bước ra từ cửa đồn cảnh sát, tiến thẳng về phía họ.

“Với Hầu Kiến Ba, hẹn hò.”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu bất lực: “Hầu Kiến Ba, cậu nghĩ sao?”

Tần Bội Bội: “...”

Chương 485

DTV-EBOOK

Thế nào gọi là “tai nạn xã hội” đáng xấu hổ nhất đời?

Tần Bội Bội từng nghĩ ngày bắt tại trận em họ và bạn trai lẫn lộn trên giường đã là tình huống khó đỡ nhất.

Nhưng không ngờ hôm nay còn kinh khủng hơn.

Nhưng Tần Bội Bội là ai?

Mấy năm kinh doanh đã rèn luyện khả năng ứng biến siêu đẳng, cô liền xoa xoa mũi cười ngượng ngùng.

Rồi quay sang Chu Chiêu Chiêu: “À thì... mình chỉ tò mò, một cảnh sát tốt nghiêm minh như vậy, chúng ta có nên tặng một tấm bảng ghi công không?”

Chu Chiêu Chiêu âm thầm giơ ngón cái.

Vậy cũng được?

“Kiến Ba, thật trùng hợp.” Chu Chiêu Chiêu cười chào Hầu Kiến Ba, “Nghe nói cậu điều về rồi, mình còn định hẹn lúc nào đi ăn cơm, không ngờ gặp ở đây.”

...

“Vậy sao?” Hầu Kiến Ba cười, khuôn mặt chữ điền khi không nghiêm túc trông rất thân thiện, đặc biệt khi cười còn lộ ra hai lúm đồng tiền.

Tần Bội Bội nhìn chăm chăm đến mức quên cả thời gian.

Hầu Kiến Ba ho nhẹ hai tiếng, rồi hỏi Chu Chiêu Chiêu: “Hai người sao lại ở đây?”

“Mình nghe nói có người gọi điện tố giác...”

“Chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bạn mình uống hơi nhiều, mình đang dẫn cô ấy đi giải rượu.”

“Rồi giải đến tận đây?” Hầu Kiến Ba tỏ vẻ không tin.

“Đúng vậy,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói dối, “Chẳng lẽ khu vực này cấm đi lại?”

“Chỉ là không ngờ được xem một vở kịch hay.” Chu Chiêu Chiêu bổ sung.

Nhưng biểu cảm của Hầu Kiến Ba rõ ràng là ‘Tao tin mày mới lạ’.

“Thôi,” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Mình nói chúng tôi tình cờ đi ngang, cậu không tin à?”

“Tôi không phải Dương Duy Lực.” Hầu Kiến Ba đáp.

Tần Bội Bội bên cạnh bật cười.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Con bé c.h.ế.t tiệt này, mình làm tất cả vì ai? Kết quả nó còn quay sang chọc mình?

Hừ, vậy đừng trách mình không khách khí.

“Thực ra thì?” Cô lắc đầu nói, “Đây là bạn mình, tên Tần Bội Bội.”

“Tần Tư Tư bên trong là em họ cô ấy.” Chu Chiêu Chiêu giải thích.

“Vậy thì?” Hầu Kiến Ba nhìn Tần Bội Bội, “Hai người đến để nói tình?”

Vừa dứt lời, Tần Bội Bội đã lườm một cái: “Nói tình cho nó? Vậy mình gọi điện làm gì?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Bịt mắt, không muốn nhìn cô bạn thiếu não này nữa.

Hầu Kiến Ba cười: “Ồ? Là cô gọi điện à.”

Tần Bội Bội: “...”

Trùng mắt nhìn Hầu Kiến Ba: “Anh sao mà xảo quyệt thế? Dụ mình nói bậy.”

Tại ai?

Tại cô uống rượu tối nay, đầu óc không còn minh mẫn nữa.

Ợ!

Hầu Kiến Ba vừa định nói, đã thấy Tần Bội Bội ợ một cái.

Lúc này anh mới chính thức nhìn cô gái, thấy khuôn mặt cô ửng hồng.

Hóa ra là say rượu, không trách nói ra lời muốn hẹn hò với mình - một chuyện quá đổi kỳ quặc.

“Chuyện này không phải lỗi của chúng tôi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Chúng tôi đang ăn lẩu đối diện khách sạn, tình cờ thấy đội trưởng Hầu oai phong dẫn người đi ra.”

“Mà người bị bắt lại là bạn trai cũ của cô ấy,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục, “Em họ cô ấy dùng mưu đoạt mất, chuyện lớn như vậy, sao có thể không cho cô ấy biết chứ?”

Hầu Kiến Ba: “...”

Chấp tay nói: “Cao tay cao tay.”

Vì vậy đừng bao giờ đắc tội với Chu Chiêu Chiêu, anh lại hỏi: “Điện thoại tố giác không phải cô gọi?”

“Ăn lẩu đối diện khách sạn, thấy hai người họ vào phòng, nên gọi cảnh sát.” Hầu Kiến Ba nói.

“Nếu anh nhất định gán công lao này cho chúng tôi, cũng không sao.” Chu Chiêu Chiêu giả vờ suy nghĩ, gật đầu, “Không biết đồn cảnh sát có thể cấp cho chúng tôi tấm bằng khen ‘Công dân dũng cảm’ không nhỉ?”

Hầu Kiến Ba: “...”

Tần Bội Bội mắt lấp lánh sao, gật đầu lia lịa: “Hay quá hay quá, mình sẽ mang về treo trong cửa hàng.”

Đây đều là chuyện gì với chuyện gì vậy?

“Thôi được, tôi...” Anh liếc nhìn Tần Bội Bội vẫn còn lơ mơ, “Đợi ở đây, tôi đưa hai người về.”

Đau đầu quá.

Tần Bội Bội giơ tay chữ V về phía Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu bất lực cười.

“Chú cảnh sát cũng tốt bụng mà.” Tần Bội Bội nói thêm một câu.

Hầu Kiến Ba phía trước suýt vấp ngã.

Khiến Tần Bội Bội phía sau bùm miệng cười.

“Cậu thật sự thích anh ta?” Sau khi Hầu Kiến Ba đi, Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Chỉ gặp một lần, đã thích rồi?”

Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên?

“Cậu không thấy anh ấy rất đáng yêu sao?” Tần Bội Bội nói, “Hơn nữa lúc này anh ấy có thể ra sớm hơn, nhưng cố tình đợi họ đánh nhau xong mới xuất hiện.”

Tính cách này quá hợp gu cô.

Đáng yêu?

Hầu Kiến Ba có lẽ lần đầu tiên nghe ai dùng từ này để miêu tả mình.

Nhưng nghĩ lại hành động lúc này, cũng rất đúng phong cách của anh.

Nếu không, sao có thể làm bạn thân với Dương Duy Lực?

Nếu là Dương Duy Lực, chắc cũng sẽ làm như vậy.

Nhớ lại ngày hai người ở huyện Chu Thủy, cách dạy dỗ mấy tên côn đồ...

Chà chà...

Giờ những tên côn đồ ở Chu Thủy nghe tên Dương Duy Lực và Hầu Kiến Ba còn run lấy bầy.

Nhà Tần Bội Bội xa hơn, Hầu Kiến Ba đưa Chu Chiêu Chiêu về trước, rồi mới đưa cô.

Ban đầu hai người ngồi hàng sau, nhưng khi xuống xe, Tần Bội Bội tự động leo lên ghế phụ.

Hầu Kiến Ba: “...”

Chu Chiêu Chiêu âm thầm giơ ngón cái cho Tần Bội Bội.

Quả nhiên là phong cách rất Tần Bội Bội.

Khi Chu Chiêu Chiêu về đến nhà, phát hiện Dương Duy Lực đã về từ sớm: “Lúc nãy anh nên ra cổng một chút.”

“Sao vậy?” Dương Duy Lực đang dạy con gái bò, ngừng lại hỏi, “Ai đưa em về?”

“Hầu Kiến Ba.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng trên xe còn có người khác.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tần Bội Bội? Cô ta sao vậy?” Dương Duy Lực nhảy bèn đoán ngay, “Không phải cãi nhau với Hầu Kiến Ba chứ?”

Đây không phải chuyện Tần Bội Bội làm không ra.

“Bình thường, cô ta cãi nhau với Hầu Kiến Ba làm gì?” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt nói, “Anh không đoán nổi đâu.”

“Không cãi nhau, chẳng lẽ lại thích cái mặt tượng đất của con khỉ đó?”

Mặt tượng đất?

Chu Chiêu Chiêu giơ ngón cái: “Cách miêu tả của anh cũng hết ý.”

Còn lúc này, Tần Bội Bội đang chống cằm nhìn chăm chăm vào “mặt tượng đất” của Hầu Kiến Ba.

“Cô gái,” Hầu Kiến Ba hắng giọng, “Giữ chút ý tứ đi.”

Chương 486

DTV-EBOOK

“Sao anh ấy lại đưa em về?” Dương Duy Lực bế con gái đang bò suýt ngã lên lòng, “Đơn vị anh ta chắc bận lắm chứ?”

Chu Chiêu Chiêu kể lại toàn bộ sự việc hôm nay.

Cuối cùng nói: “Anh đi hỏi giúp em xem, hai người đó rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Tần Bội Bội chọn đàn ông mắt kém thật.” Dương Duy Lực nhìn con gái nói, “Sau này con gái nhà mình, phải kén chọn kỹ càng.”

Lại nói thêm: “Phải bồi dưỡng thẩm mỹ từ nhỏ.”

Chu Chiêu Chiêu tức cười, đ.ấ.m nhẹ vào anh: “Ai lại đi chê bạn mình như vậy?”

“Tần Bội Bội có thể lần trước chọn nhầm người, nhưng nhìn trúng Hầu Kiến Ba ngay từ cái nhìn đầu tiên, thẩm mỹ vẫn ổn đấy chứ.” Cô nói.

“Vậy thì thẩm mỹ của em chắc chắn phải tốt hơn Tần Bội Bội.” Dương Duy Lực nói.

Chu Chiêu Chiêu sửng sốt, sau đó bật cười: “Sao anh có thể tự luyến đến thế?”

...

...

Hai người đang nói chuyện trong phòng, nghe thấy tiếng Bảo mẫu Bành chào Dương Duy Phong bên ngoài: “Thiên Thiên đi học về rồi à.”

Thiên Thiên không nói gì, Dương Duy Phong xin lỗi Bảo mẫu Bành: “Cháu đang giận chú đấy.”

“Con muốn đi đâu?” Dương Duy Phong hỏi Thiên Thiên.

Ai ngờ Thiên Thiên không trả lời, mà đi thẳng về phòng Chu Chiêu Chiêu: “Thím ơi, cháu vào được không?”

Chu Chiêu Chiêu vội mở cửa: “Thiên Thiên đi học về rồi à? Vào đi.”

“Cháu đi rửa tay đã.” Thiên Thiên chợt nhớ ra, lùi lại định ra ngoài rửa tay, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu bế lên: “Rửa trong này cũng được.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Bé mới năm tuổi rưỡi, trước đây đâu biết những điều này, chỉ vì bố mẹ ly hôn nên đột nhiên trưởng thành.

Nhưng sự trưởng thành này khiến người ta đau lòng vô cùng.

Rửa tay xong, Thiên Thiên nằm cạnh giường Nhan Nhan thì thầm trò chuyện, không biết nói gì, nhưng một đứa nói chăm chú, một đứa ê a nghe nghiêm túc.

Khung cảnh vô cùng hài hòa.

Chu Chiêu Chiêu đau lòng lắc đầu, liếc mắt ra hiệu cho Dương Duy Lực ra ngoài, cô ở lại chơi với các cháu.

“Thím ơi,” khi Dương Duy Lực đi rồi, Thiên Thiên mới khẽ nói, “Bố mẹ cháu có phải sắp ly hôn không?”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu ôm bé không giấu diếm, “Đây là chuyện của người lớn, không phải lỗi của cháu, cũng không phải họ không yêu cháu.”

Thiên Thiên im lặng, một lúc sau nói: “Cháu biết, họ đều yêu bản thân họ thôi.”

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn Thiên Thiên, không ngờ bé lại nói ra câu như vậy.

“Thiên Thiên...”

“Thím ơi, cháu không sao.” Thiên Thiên cười, “Thực ra như vậy cũng tốt, cháu không phải bị bà ngoại làm cho ốm nữa.”

“Làm cho ốm là sao?” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc hỏi.

“Khi cậu mợ không có tiền muốn xin tiền, cháu sẽ bị ốm.” Thiên Thiên thản nhiên nói, “Nếu bố mẹ ly hôn, cháu có thể ở nhà bà nội không?”

Bé thực sự rất thích ở nhà bà nội, có em bé chơi cùng, bà nội và thím cũng rất tốt với bé.

Không như nhà bà ngoại.

“Đồ bố mua cho cháu, nhưng ở nhà bà ngoại cháu không được ăn,” Thiên Thiên nói, “Bà ngoại bảo cháu là con gái, là đồ tốn tiền.”

“Những chuyện này, mẹ cháu có biết không?” Chu Chiêu Chiêu nén giận hỏi.

“Cháu không biết mẹ có biết không, có thể biết, có thể không.” Thiên Thiên thở dài, “Mẹ không thích cháu về nhà bà nội.”

Mỗi lần muốn về nhà bà nội, bố mẹ đều cãi nhau.

Để họ không cãi nhau, Thiên Thiên giả vờ không thích về nhà bà nội.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ sự thật lại như vậy.

Cô đau lòng ôm chặt Thiên Thiên: “Không sao, sau này thích ở đâu thì ở, không thích ai cũng không ép được, càng không được để mình bị ốm.”

“Hiểu không?” Cô đỏ mắt nói, “Nếu ai dám cố ý làm cháu ốm, nói với thím, thím sẽ bảo chú đi đánh họ.”

“Chú cháu đánh giỏi lắm, cháu biết không?” Chu Chiêu Chiêu hôn lên trán bé, “Đánh cho họ rằng rơi đầy đất, xem ai còn dám làm cháu ốm.”

Bên ngoài, Dương Duy Phong không biết từ lúc nào đã đứng đó, nghe hết mọi lời trong phòng.

Anh luôn biết Thiên Thiên thể chất yếu, hay ốm, nhưng không ngờ bệnh của con lại là do vậy.

Để xin tiền, họ cố tình làm con ốm.

Dương Duy Phong đỏ mắt, nghĩ đến hôm qua Lưu Quyên đến tìm anh, ngụ ý mong anh vì Thiên Thiên mà không ly hôn.

“Cho con một gia đình trọn vẹn đi.” Lưu Quyên khóc nói, “Anh không muốn con còn nhỏ đã có mẹ kế bố dượng chứ?”

“Hơn nữa, nhà thứ ba sinh ba đứa, mẹ còn phải trông cháu giúp họ, lấy đâu thời gian chăm Thiên Thiên.” Lưu Quyên nói, “Anh lại bận công việc...”

“Phong, em hứa sau này sẽ không tranh giành với chị dâu và Chiêu Chiêu nữa, anh tha thứ cho em lần này đi.”

Lúc đó Lưu Quyên nói rất chân thành, Dương Duy Phong nghĩ đến biểu hiện gần đây của con gái, có chút d.a.o động.

Nhưng anh không ngờ, nhà họ Lưu lại đối xử với con anh như vậy.

Dương Duy Phong tức giận định xông đến nhà họ Lưu hỏi tội.

“Anh định xông vào như vậy sao?” Dương Duy Lực lạnh nhạt nói.

“Không thì sao?” Dương Duy Phong nén giận nói, “Con gái tôi bị họ hành hạ như vậy...”

Anh tự tát mình một cái.

Anh thật không xứng làm cha.

“Tính cách nhà họ Lưu, anh đến có ích gì?” Dương Duy Lực tiếp tục nói, “Trước không nói ly hôn sao, cứ để họ lộng hành mãi?”

Nghe đến đây, Dương Duy Phong xấu hổ.

“Kéo dài, anh không muốn ly hôn nữa à?” Dương Duy Lực nói.

Anh cũng không muốn can thiệp chuyện của Dương Duy Phong, nhưng cả nhà cứ ồn ào mãi.

“Tất nhiên phải ly.” Dương Duy Phong kiên quyết nói.

Trước có thể do dự, nhưng nghe lời Thiên Thiên, anh không còn chần chừ nữa.

Nhà họ Lưu không coi Thiên Thiên là cháu ngoại, nên mới đối xử như vậy.

Dương Duy Lực cúi xuống nói nhỏ vài câu, Dương Duy Phong nghi ngờ hỏi: “Như vậy được không?”

“Điều đó phụ thuộc vào quyết tâm ly hôn của anh lớn đến đâu.” Dương Duy Lực đáp.

Mấy ngày sau, Chu Chiêu Chiêu nghe Dương Duy Lực nói Dương Duy Phong và Lưu Quyên đã ly hôn.

“Trước không đồng ý mà?” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi, “Sao đột nhiên lại đồng ý vậy?”

Chương 487

DTV-EBOOK

Phản ứng của Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn dễ hiểu, bởi trong ấn tượng của cô, Lưu Quyên luôn xây dựng hình tượng mối tình thanh mai trúc mã với Dương Duy Phong.

Việc hai người ly hôn, Chu Chiêu Chiêu thực sự không nghĩ sẽ thành hiện thực.

Hơn nữa, nhà họ Lưu khó khăn lắm mới bám được vào nhà họ Dương, dù Lưu Quyên có muốn ly hôn, nhà họ Lưu cũng không bao giờ cho phép.

Vậy mà họ đã ly hôn thật!

Sao có thể không khiến Chu Chiêu Chiêu kinh ngạc?

“Công việc.” Dương Duy Lực nói, “Chị dâu Lưu Quyên nhiều năm nay muốn có việc làm.”

Vì chuyện này, Lưu Quyên đã nhờ Dương Duy Phong nhiều lần, nhưng hiện nay các nhà máy đang cắt giảm nhân sự, làm sao sắp xếp được?

Dương Duy Phong ban đầu cũng giúp, sắp xếp một công việc trong khả năng, nhưng chị dâu họ Lưu xem thường, cho là không đủ thể diện.

Làm được hai ngày đã bỏ.

...

Không chỉ vậy, còn oán trách cả Dương Quyên Đình: “Làm quan to mà không xếp nổi việc cho người nhà.”

“Sắp xếp công việc tôi tẻ như vậy cho họ hàng, không thấy xấu hổ sao?”

Mấy năm nay vì chuyện này, nhà họ Lưu không ít lần trách móc nhà họ Dương.

“Nhưng... vì cái này mà đồng ý ly hôn?” Chu Chiêu Chiêu thực sự không biết nói gì hơn.

“Biết chắc sẽ ly hôn, chi bằng đòi thêm lợi ích.” Dương Duy Lực nói, “Hôm đó họ đến nhà gây rối, suýt khiến mẹ nhập viện, ly hôn để nhà họ Dương xả giận.”

“Hơn nữa, còn có Thiên Thiên, nhà họ Lưu nghĩ sau ly hôn có thể tái hôn.” Dương Duy Lực cười nhạt.

Nhà họ Lưu tính toán kỹ thật.

Chỉ là đã ly hôn rồi thì không dễ tái hôn.

Dù sao ly hôn xong cũng bớt phiền phức, chỉ tội nghiệp bé Thiên Thiên.

Dạo này bé gây hấn đi, nụ cười cũng ít hơn.

Chu Chiêu Chiêu thương cháu, thường xuyên làm đồ ăn ngon, ngày đẹp trời lại cùng Hứa Quế Chi dẫn bốn đứa trẻ đi chơi công viên gần nhà.

Dần dần, nụ cười của Thiên Thiên cũng nhiều hơn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ai ngờ hôm vừa dẫn các cháu đi chơi về, đã gặp Lưu Quyên với vẻ mặt khó coi đứng trước cửa.

“Mẹ, mọi người đi đâu vậy?” Lưu Quyên nói, rồi nhìn Thiên Thiên, “Thiên Thiên, mẹ đến thăm con này, con xem mẹ mang gì cho con?”

Nói xong, lấy từ túi ra một gói kẹo sữa, “Kẹo sữa Đại Bạch Thố.”

Thiên Thiên bản năng nép vào người Hứa Quế Chi, nhìn gói kẹo lắc đầu bịt miệng.

“Kẹo sữa ngon lắm.” Lưu Quyên cười nói, “Trước đây con không thích ăn kẹo sữa lắm sao?”

“Cháu đang thay răng, mấy hôm trước đau răng đi bác sĩ, bác sĩ bảo không ăn đồ ngọt.” Hứa Quế Chi vỗ nhẹ lưng cháu gái, lạnh nhạt nói với Lưu Quyên.

Mở cửa, cùng Chu Chiêu Chiêu đẩy xe đẩy của ba đứa trẻ vào nhà.

Mấy hôm nay trời đẹp, buổi sáng họ thường dẫn các cháu đi chơi, nên không gọi Bảo mẫu Bành đến.

Lúc Lưu Quyên đến, cửa nhà đương nhiên khóa trái.

Nói đến trước đây, không, trước đây cô không thích sống cùng Hứa Quế Chi, nên cũng không có chìa khóa.

Nghĩ lại càng tức.

Nhưng giờ đã ly hôn, còn muốn nhờ mẹ chồng và Thiên Thiên để Dương Duy Phong hồi tâm chuyển ý, đành nén sự khó chịu trong lòng.

Nhưng Hứa Quế Chi là ai? Làm dâu với Lưu Quyên nhiều năm, sao không hiểu tính cô?

Chỉ nghĩ cô là mẹ Thiên Thiên, hôm nay lại đến thăm cháu, nên không nói gì thêm.

Chu Chiêu Chiêu lần lượt lấy khăn lau tay cho ba đứa trẻ, Thiên Thiên cũng chủ động đi rửa tay.

Lau tay xong thấy Nhan Nhan mắt tròn như hạt nhãn nhìn mình, bé vui vẻ chạy lại chơi cùng.

Lưu Quyên thấy con gái mới được dẫn vài ngày đã không thân với mình nữa.

Đúng là con bạc tình, thương yêu trước kia coi như bỏ.

Hơn nữa, ở nhà ngoại cũng không thấy bé chơi với con anh trai như vậy.

Chắc chắn là Chu Chiêu Chiêu, dùng thứ gì đó dụ dỗ khiến bé quên cả mẹ đẻ.

Chu Chiêu Chiêu đang lau tay cho bé thứ hai, cảm nhận ánh mắt đầy hận thù, không cần nhìn cũng biết là ai.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không chiều Lưu Quyên, trực tiếp nhìn lại.

Ánh mắt cô lạnh lùng khiến Lưu Quyên giật mình.

Không kịp thu lại ánh mắt lúc nãy, trông như đang có lỗi.

Tĩnh lại lại hồi hận vô cùng.

Sao lại để lộ sự yếu thế trước mặt Chu Chiêu Chiêu?

“Có việc gì sao?” Hứa Quế Chi quan sát một lúc, thấy Lưu Quyên vào rồi không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Chu Chiêu Chiêu và Thiên Thiên, dĩ nhiên ánh mắt độc địa lúc nãy bà cũng thấy.

Trong lòng càng không ưa, đồng thời quyết tâm sau này Lưu Quyên đến thăm con, phải để mắt đến các cháu, phòng khi cô ta điên lên thì sao?

Đừng trách bà nghĩ nhiều, Chu Chiêu Chiêu nhìn ánh mắt Lưu Quyên cũng có suy nghĩ tương tự.

Phải tránh xa mấy người điên này.

“Con chỉ muốn thăm các cháu.” Lưu Quyên buồn bã nhìn Thiên Thiên, nói khẽ, “Đứa bé mấy ngày không gặp đã xa cách với con rồi.”

Vừa nói xong, nước mắt đã rơi.

Thiên Thiên đang chơi vui với Nhan Nhan bỗng dờ ra, sợ hãi nhìn Lưu Quyên, không biết phải làm gì.

Chu Chiêu Chiêu thở dài, xoa đầu Thiên Thiên, đưa khăn cho bé lau tay.

“Mẹ, con nhớ Thiên Thiên quá,” Lưu Quyên thấy vậy càng tin vào suy nghĩ của mình, nói, “Mẹ cho con đưa cháu về vài ngày được không?”

“Con không về.”

Chưa đợi Hứa Quế Chi nói, Thiên Thiên đang lau tay bỗng hét lên, “Con không về với mẹ.”

Cả người bé như quả bóng bị châm ngòi, bùng nổ.

“Con không về, con không uống thuốc, con không muốn ốm.” Thiên Thiên gào thét.

“Thiên Thiên.”

Hứa Quế Chi giật mình, muốn ôm cháu, nhưng Thiên Thiên như con thú nhỏ bị nhốt, ai chạm vào cũng giãy giụa.

Lưu Quyên cũng hoảng sợ, muốn ôm con, nhưng Thiên Thiên phản ứng càng dữ dội.

“Thiên Thiên,” Dương Duy Phong đứng lúc trở về, vút xe đạp chạy vội tới, “Bố ở đây, không đưa con về nhà ngoại, bố bảo vệ con, không uống thuốc, đừng sợ, đừng sợ...”

Nhưng Thiên Thiên không cho ai chạm vào, vật vã, khóc lóc...

“Thiên Thiên ngoan,” Chu Chiêu Chiêu rơm rớm nước mắt nói, “Giúp thím bế em vào phòng nhé?”

Chương 488

DTV-EBOOK

Thiên Thiên trước đây cũng từng bế Nhan Nhan, nhưng đều là trong phòng Chu Chiêu Chiêu và chỉ một đoạn ngắn, chưa bao giờ ở bên ngoài một quãng dài như thế này.

Nhan Nhan dường như hiểu lời mẹ, thậm chí còn ê a cười với Chu Chiêu Chiêu.

Thiên Thiên ngây người, nhìn em gái được Chu Chiêu Chiêu bế lên, nhưng vẫn lắc đầu: “Thím ơi, cháu sợ làm rơi em.”

“Thiên Thiên luôn là đứa trẻ tuyệt vời,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười động viên, “Nhan Nhan thích nhất được chị bế đấy.”

Thiên Thiên do dự một lúc, cắn môi nhìn Nhan Nhan, cuối cùng đưa tay ôm lấy em bé: “Chị đưa em về phòng nhé.”

Lưu Quyên muốn nói gì đó, nhưng khi gặp ánh mắt lạnh lùng của Dương Duy Phong, cô ta không dám thốt ra lời nào.

Chỉ có thể đứng nhìn Thiên Thiên bế Nhan Nhan từng bước vững chắc vào phòng Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu cũng nhanh chóng bế hai con trai theo sau, rồi đóng cửa phòng lại.

Lưu Quyên: “... Cô ấy...”

...

“Em ra ngoài với anh.” Dương Duy Phong lạnh lùng nhìn Lưu Quyên.

Khi ly hôn, họ đã thỏa thuận rằng Lưu Quyên có thể đến thăm con bất cứ lúc nào, nhưng phải báo trước với Dương Duy Phong, rồi anh sẽ đưa con đến gặp cô.

Việc tự ý đến nhà như hôm nay là không được phép.

Hơn nữa, nếu muốn đưa Thiên Thiên về nhà mình, cũng phải được sự đồng ý của Thiên Thiên và Dương Duy Phong.

Lúc đó, Lưu Quyên đã đồng ý tất cả điều kiện này.

Nhưng giờ lại phản hồi, thậm chí suýt kích động Thiên Thiên. Nhìn biểu hiện của con gái lúc này, rõ ràng Lưu Quyên cũng bị hoảng sợ.

“Thiên Thiên... nó đang trách mẹ nó sao?” Lưu Quyên bưng mặt khóc.

“Đều là do anh,” cô ta vừa khóc vừa nói với Dương Duy Phong, “Em không muốn ly hôn, nhưng mọi người đều ép em, giờ đến con cũng không nhận mẹ mà chỉ nhận Chu Chiêu Chiêu.”

Dương Duy Phong nhíu mày.

Chỉ nhận Chu Chiêu Chiêu là sao?

“Trẻ con rất thuần khiết,” Dương Duy Phong bốp trán nói, “Thiên Thiên như vậy, em không nên tự phản tỉnh bản thân sao?”

“Tôi là mẹ ruột của nó.” Lưu Quyên gằn giọng.

“Mẹ ruột?” Dương Duy Phong cười lạnh, “Mẹ ruột nên cố ý để con ốm?”

“Ai cố ý?” Lưu Quyên nói, nhưng ánh mắt có chút né tránh, giọng nói cũng không còn đanh thép như lúc này.

Xem ra, cô ta cũng biết về thủ đoạn của nhà mình.

Dương Duy Phong lười tranh cãi thêm: “Sau này muốn thăm con phải báo trước. Và, anh tuyệt đối không cho phép em đưa Thiên Thiên về nhà qua đêm.”

“Nó cũng là con gái tôi.” Lưu Quyên không phục.

“Nên em vẫn có thể gặp nó.” Dương Duy Phong nhún mày suy nghĩ rồi nói.

Nhưng Lưu Quyên rõ ràng không để tâm đến lời anh, chỉ oán hận nhìn anh, nũng nịu: “Duy Phong, anh còn giận em không?”

Trước đây Lưu Quyên được Dương Duy Phong chiều chuộng, ở nhà không phải làm gì, không lo nghĩ lại biết chăm sóc bản thân, Dương Duy Phong thường xuyên mua quần áo mới cho cô.

Thêm vào đó, cô ta cũng khá xinh, trang điểm lên càng đẹp.

Nhưng thời gian gần đây, cô ta ghen tị với Triệu Vịnh Mai mua được nhà, suốt ngày mặt dài, cãi nhau với Dương Duy Phong, nói gì đến chăm sóc, vì ly hôn mà cả người tiêu tụy hẳn.

Sau ly hôn, tinh thần càng không bằng trước, chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà Lưu Quyên như già đi mấy

tuổi.

Trước đây nũng nịu như vậy là tình thú vợ chồng, nhưng giờ hai người đã ly hôn, cô ta còn làm hành động thân mật này khiến Dương Duy Phong cảm thấy rất khó chịu.

Anh lùi lại hai bước, nhúu mày nói: “Lưu Quyên, chúng ta đã ly hôn rồi.”

“Duy Phong, em biết trước đây là em sai, em sẽ sửa, anh cho em một cơ hội đi.” Lưu Quyên nhẫn nại nài nỉ, “Em sẽ yêu thương Thiên Thiên, không để họ làm vậy nữa.”

“Nếu không có việc gì thì anh đi trước.” Dương Duy Phong lạnh lùng nhìn cô ta một cái, quay người bỏ đi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Tức đến mức Lưu Quyên đành giậm chân phía sau.

Đúng là đàn ông khi yêu có thể quỳ xuống l.i.ế.m giày, nhưng khi không yêu thì lạnh lùng hơn ai hết.

Lưu Quyên oán hận nhìn bóng lưng Dương Duy Phong, nghiến răng: “Dương Duy Phong, anh đã không nghĩ tới tình nghĩa vợ chồng, đừng trách em không khách khí.”

Về phía Dương Duy Phong, vừa về đến nhà đã bị Hứa Quế Chi gọi vào phòng, Dương Quyên Đình cũng ở đó.

“Sau này, con tính thế nào?” Dương Quyên Đình nhìn con trai thứ hai hỏi.

Trên đường về, Dương Duy Phong đã suy nghĩ vấn đề này. Trước đây anh nghĩ dù ly hôn với Lưu Quyên, nhưng con vẫn nên gặp mẹ.

Nhưng từ tình huống hôm nay, có lẽ con không như họ nghĩ.

“Con muốn điều đi nơi khác.” Dương Duy Phong nói, “Dạo trước đơn vị có hợp tác với Quảng Đông, cần lập chi nhánh, con muốn điều đến đó.”

“Nơi đó giao thông bất tiện, cắt đứt suy nghĩ của cô ta để đỡ phiền phức.” Dương Duy Phong nói.

Đó là một hòn đảo, từ Thiểm Tây đến Quảng Đông phải đi tàu mấy ngày, rồi ra đảo còn phải đi thuyền.

Quan trọng là, Lưu Quyên muốn lên đảo cũng không dễ, người ra đảo đều phải được thẩm tra mới được lên.

“Đúng rồi, đó là đảo của chú em.” Dương Duy Phong nói, “Khí hậu ở đó không khô như ở đây, mùa đông cũng ấm, Thiên Thiên hai năm nay uống thuốc nhiều thể chất không tốt, con muốn đưa cháu đến đó dưỡng.”

“Cũng không cần đi xa thế.” Hứa Quế Chi nghe xong không khỏi xót xa.

“Con thấy cô ta vẫn chưa buông bỏ,” Dương Duy Phong mệt mỏi nói, “Đi xa một chút, vài năm sau khi cô ta lấy chồng rồi sẽ về.”

Còn anh, Dương Duy Phong nghĩ đến biểu hiện của Thiên Thiên lúc này, lòng đau nhói.

Thôi thì thôi, nếu người đó đối xử không tốt với Thiên Thiên thì sao?

Chu Chiêu Chiêu nghe chuyện này cũng sửng sốt:
“Thật sự phải đi xa như vậy sao?”

Trong lòng rất không nỡ với Thiên Thiên.

Thiên Thiên lại rất tò mò về nơi mới: “Ở đó có nhiều trái cây không ạ?”

“Nghe nói hải sản nhiều lắm?” Thiên Thiên như một chú chim non, câu hỏi liên tiếp, cuối cùng mới hỏi: “Tết có về được không ạ?”

Dương Duy Phong xót xa xoa đầu con gái: “Hai năm nữa chúng ta sẽ về.”

Thiên Thiên véo tay nhỏ của Nhan Nhan: “Lúc đó Nhan Nhan đã biết gọi chị rồi.”

Cũng rất không nỡ.

Nhưng dù không nỡ đến đâu, hai cha con vẫn lên đường.

Vào một buổi sáng nắng đẹp, Dương Duy Phong dẫn Thiên Thiên bước đi dưới ánh bình minh.

Hôm đó, Nhan Nhan như cảm nhận được chị sắp đi, đã khóc oà lên...

Chương 489

DTV-EBOOK

Mấy ngày sau khi Thiên Thiên đi, Chu Chiêu Chiêu vẫn chưa quen. Đôi khi Nhan Nhan khóc, cô không kìm được mà nói: “Thiên Thiên, giúp thím đỡ Nhan Nhan nhé?”

Có hôm Dương Duy Lực bắt được cá diếc nhỏ, Chu Chiêu Chiêu chiêm giòn lên, chợt nhớ Thiên Thiên rất thích ăn món này.

Tay cô dừng lại khi đang nấu nước sốt cà chua.

“Nếu em nhớ cháu, sau này chúng ta có thể đến thăm.” Dương Duy Lực nhìn thần sắc cô liền hiểu ngay, nói.

“Đúng dịp ghé thăm Triệu Mặc Vũ.” Anh nói thêm.

Triệu Mặc Vũ là tên mới của A Hợp Kỳ.

Đến đảo, Triệu Đan đặt tên mới cho cậu bé, theo họ mình.

Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu đều sửng sốt.

Dương Duy Lực cũng ngừng lại: “Hòn đảo anh hai đến, nếu anh không nhầm thì cùng đảo với chú.”

...

Tuy nhiên hòn đảo khá rộng, không biết có gần nhau không.

Dù xa, nhưng cùng đảo cũng không đến nỗi quá xa.

“Tôi đi gọi điện.” Hứa Quế Chi đặt đồ xuống nói.

Bà định gọi cho Dương Kha Vân nhờ để ý giúp, ai ngờ Dương Duy Lực đã gọi trước: “Hai ba ngày nay, anh hai, anh ba và Tiểu Vũ thay phiên nhau canh bến cảng.”

“Chị yên tâm, nếu thật sự đến đây sẽ không bỏ lỡ.”

Đảo này tuy lớn, nhưng chỉ có hai bến cảng, thời gian tàu vào đảo mỗi ngày đều cố định.

Dương Duy Phong mất hơn mười ngày mới lên đảo, lúc đó mới biết dì mình cũng ở đây.

Thiên Thiên lần đầu đi xa, dù mua vé giường nằm nhưng đến Quảng Đông vẫn bị ốm.

Dương Duy Phong đành ở lại Quảng Đông hơn mười ngày đợi con khỏi hẳn.

Vì sau đó phải đi tàu, cả ngày trên biển, Dương Duy Phong lo lắng con gái say sóng.

Ai ngờ Thiên Thiên không sao, chính anh lại say.

Nhìn con gái chăm sóc mình, bưng trà đưa nước, Dương Duy Phong ứa lệ.

Con gái ngoan của anh.

Khi Dương Duy Phong gọi điện về, Hứa Quế Chi không có nhà, Chu Chiêu Chiêu bắt máy.

“Thím ơi,” Thiên Thiên vừa nghe giọng Chu Chiêu Chiêu đã đỏ mắt, “Cháu nhớ mọi người.”

Suốt chuyến đi, bé rất kiên cường, dù uống thuốc đắng hay chăm bố say sóng cũng không khóc.

Giờ nghe giọng Chu Chiêu Chiêu lại không tìm được.

Chu Chiêu Chiêu thấy tim mình tan chảy, vội an ủi: “Năm sau em bé lớn hơn, thím sẽ dẫn chúng đến thăm hai cha con.”

“Hay đợi thêm một thời gian nữa.” Thiên Thiên nghĩ đến gian nan chuyển đi, đành kìm lòng nói.

Triệu Mặc Vũ đứng chờ bên cạnh đã lâu, thấy Thiên Thiên khóc, sốt ruột nói: “Đừng khóc, ở đây có anh, không ai dám bắt nạt em.”

Lại nói: “Cho anh nói chuyện với thím được không?”

Cậu bé nghe thấy Chu Chiêu Chiêu nói sẽ dẫn các em đến đảo thăm họ?

Vậy cậu cũng được gặp thím?

Thiên Thiên còn muốn nói, nhưng thấy vẻ mặt mong đợi của Triệu Mặc Vũ, nghĩ đến sự chăm sóc của cậu bé, đành đưa máy.

“Thím ơi, cháu là Tiểu Vũ.” Triệu Mặc Vũ hào hứng nói, “Cháu nhớ thím và các em.”

“Thím cũng nhớ cháu.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Cá khô và hải sản cháu gửi về đã nhận được rồi.”

“Cảm ơn anh Tiểu Vũ nhé.”

Nói chuyện một lúc, Chu Chiêu Chiêu nghe tiếng động bên ngoài nên gác máy.

“Chiêu Chiêu, ra cổng xem đi, cô ta lại đến rồi.” Bảo mẫu Bành vội nói.

“Cô ta” chính là Lưu Quyên.

Biết Dương Duy Phong đưa Thiên Thiên đi xa, Lưu Quyên suy sụp, nhận ra mình và Dương Duy Phong thực sự không còn cơ hội.

Anh ta sẵn sàng điều đến nơi xa xôi như vậy chỉ để đoạn tuyệt với cô.

Lưu Quyên ban đầu không tin, đến nhà họ Dương đòi Hứa Quế Chi giải thích, tận tai nghe Dương Duy Phong đã đến đảo, về nhà liền ốm một trận.

Cô vẫn không thể tin, Dương Duy Phong từng yêu cô sâu đậm, sao có thể tuyệt tình đến vậy?

Hôm nay khỏi bệnh, cô ta lại đến.

“Chu Chiêu Chiêu, phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác, cô vui lắm hả?” Lưu Quyên mắt đỏ hoe trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Lần trước gặp, dù trông già hơn nhưng không đến nỗi tiều tụy như bây giờ.

“Lưu Quyên, cô tự hiểu vì sao ly hôn với anh hai.” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nói.

Lúc này trước cổng nhà họ Dương đã tụ tập vài người hàng xóm, nghe Lưu Quyên nói điều nghi hoặc nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Chẳng lẽ ly hôn lại liên quan đến Chu Chiêu Chiêu?

“Cô mạo nhận ân nhân nhà họ Dương, bao năm không chút áy náy,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục, “trước là chiếm đoạt bí quyết của chị dâu, sau lại bắt nhà họ Dương mua nhà cho nhà họ Lưu.”

“Trên đời này làm gì có đạo lý đó?”

“Tiền lương cô đều đưa về nhà mẹ đẻ, còn muốn kéo cả nhà họ Dương theo?”

“Tôi không có.” Lưu Quyên biện bạch, “Rõ ràng là cô nói xấu tôi với Thiên Thiên, khiến nó không thân với tôi.”

“Nếu không phải cô phá hoại, Dương Duy Phong sao lại đưa Thiên Thiên đi xa, không cho tôi gặp con?” Lưu Quyên tức giận nói.

“Thiên Thiên là con gái ruột, cô lại để nhà mình vì lợi ích mà cố ý làm con ốm.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đó là cách cô yêu con?”

“Cố ý?”

“Không trách Thiên Thiên ở nhà họ Dương thì khỏe, về nhà họ Lưu lại ốm.”

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán.

“Lưu Quyên,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn cô ta, “Từ ly hôn đến giờ, cô chưa từng tự phản tỉnh sao?”

“Nhìn cô bây giờ thành cái gì?” Cô tiếp tục, “Tự oán tự trách, đổ lỗi cho người khác, rồi sống mờ mịt cả đời sao?”

“Niềm kiêu hãnh ngày xưa của cô đâu rồi?”

Tự biến mình thành không ra người không ra quỷ?

“Cô... cô không hiểu gì cả.” Lưu Quyên tức giận đẩy Chu Chiêu Chiêu, vừa khóc vừa nói.

“Tôi không cần hiểu.” Chu Chiêu Chiêu thương hại nhìn cô ta, “Nhưng tôi cũng không như cô.”

Đặc biệt giờ Chu Chiêu Chiêu có ba con, cô không thể hiểu nổi vì sao Lưu Quyên có thể đứng nhìn mẹ ruột hại con mình vì tiền.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chỉ điểm này, Chu Chiêu Chiêu đã không thể chịu đựng.

“Tôi chỉ biết, nếu ai dám làm hại con tôi, tôi sẽ liều mạng với họ.”

Chương 490

DTV-EBOOK

Kể từ đó một thời gian, Lưu Quyên không còn đến nhà họ Dương gây rối, cũng không xuất hiện trước mặt Chu Chiêu Chiêu.

Nếu không phải nghe nói cô ta vẫn đi làm, Chu Chiêu Chiêu đã nghi ngờ cô ta tìm địa chỉ của Dương Duy Phong để đi tìm rồi.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu cũng không để tâm nhiều đến chuyện của cô ta nữa, vì cô sắp khai giảng năm học mới.

Năm nay là năm cuối, nhiều sinh viên sẽ đi thực tập vào đầu năm sau.

Lưu Tương đến tìm Chu Chiêu Chiêu khi cô vừa thu xếp sách vở, chuẩn bị mang về nhà.

Đã là năm tư, trường mở ít tiết học hơn, Chu Chiêu Chiêu không định ở lại ký túc xá buổi tối.

“Chiêu Chiêu,” Lưu Tương cười chào cô, “Lâu rồi không gặp, dạo này cậu thế nào?”

“Ổn.” Chu Chiêu Chiêu vừa xếp sách vừa nói, “Còn cậu?”

“Có rảnh không? Mình mời cậu đi ăn nhé?” Lưu Tương đề nghị.

...

“Có chuyện gì sao?” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Vậy đi ăn mì bò ngoài cổng trường đi? Lâu rồi không ăn nhớ quá.”

Lưu Tương đương nhiên không phản đối, đợi cô thu xếp xong, hai người cùng đi về phía cổng Bắc.

Trên đường gặp Lý Lệ Viên quay lại nhận sách giáo khoa, thấy Chu Chiêu Chiêu liền biến sắc, quay đầu bỏ đi ngay.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô ấy bị làm sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc, “Sao cứ như tránh mình như tránh hủi vậy?”

“Chuyện này mình đoán được một chút,” Lưu Tương từng ở Tân Cương cùng Chu Chiêu Chiêu, hiểu rõ chuyện giữa cô và Đào An Di.

Đào An Di trước đây kiêu ngạo đến mức nào, nhìn người bằng nửa con mắt, vậy mà giờ tan tác không còn manh giáp.

Giờ không biết trốn đi đâu rồi.

Người nhà họ Đào đều cho rằng Chu Chiêu Chiêu đứng sau, Lý Lệ Viên lại là em họ Đào An Di.

Trong lòng Lý Lệ Viên, chị họ như nữ thần vậy.

Nhưng đối đầu với Chu Chiêu Chiêu lại kết cục thảm hại như thế.

Lý Lệ Viên tự nhận mình không bằng chị họ, càng không đấu lại Chu Chiêu Chiêu.

Nên gặp cô là tránh xa ngay.

Đụng không nổi thì tránh vậy.

Chu Chiêu Chiêu này đúng là có độc, ai đối đầu đều không có kết cục tốt.

Lý Lệ Viên tự biết mình không thông minh, cũng không có gia thế như Đào An Di, nên gặp Chu Chiêu

Chiêu là chạy ngay.

“Cậu nghe tin gì chưa?” Khi hai người đến tiệm mì bò, Lưu Tương nói, “Chuyện của trường mình.”

“Chuyện gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu lau đĩa hỏi, “Dạo này mình không đến trường.”

“Dạo trước có Hoa kiều đến trường quyên góp,” Lưu Tương nói, “Nên năm nay trường có chỉ tiêu đi trao đổi sinh viên.”

“Những chỉ tiêu này, chắc sẽ chọn từ khóa chúng mình và khóa dưới.”

“Đi đâu? Bao lâu?” Chu Chiêu Chiêu vừa ăn mì vừa hỏi.

“Ít nhất hai năm.” Lưu Tương nhìn cô nói, “Về sau chắc sẽ được lưu trường.”

Nếu không có cơ hội này, người như Lưu Tương sẽ được phân về trường cấp hai hoặc cấp ba trong tỉnh.

Còn Chu Chiêu Chiêu...

Lần trước tiếp đón ngoại khách đã để lại ấn tượng tốt, nếu có người được lưu trường, chắc chắn sẽ có cô.

Nhưng nếu có kinh nghiệm du học, sau này lưu trường hay xét chức danh sẽ thuận lợi hơn.

Hiện nay ở Bắc Kinh đang rộ lên phong trào xuất ngoại, không như mấy năm trước né tránh liên lạc với nước ngoài.

Giờ chỉ cần có quan hệ với nước ngoài, ai cũng muốn đi.

Lưu Tương nói với Chu Chiêu Chiêu, là muốn nghe ý kiến của cô: “Mình muốn thử, cậu thấy thế nào?”

Cô ấy hơi thiếu tự tin, một mặt muốn đi làm, mặt khác lại muốn ra nước ngoài mở mang tầm mắt.

Chu Chiêu Chiêu không ngạc nhiên khi Lưu Tương có suy nghĩ này.

Cô ấy không phải người an phận.

“Nếu cậu muốn đi, có thể cố gắng.” Cô suy nghĩ rồi nói, “Nhưng cậu nên chuẩn bị kỹ khẩu ngữ trước.”

Cô không nói rằng khoa đã tìm cô, đề cập chuyện lưu trường.

Lưu Tương gật đầu nghiêm túc: “Còn cậu? Nếu cậu đi chúng mình có thể cùng nhau...”

“Hai năm thì mình chắc không đi được.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu cười, “Con mình còn nhỏ, không muốn bỏ lỡ những khoảnh khắc đầu đời của chúng.”

Lưu Tương dù hơi thất vọng, nhưng cũng là chuyện dễ hiểu.

Chu Chiêu Chiêu tưởng chuyện này kết thúc ở đây, nào ngờ hôm sau bị trưởng khoa gọi lên văn phòng, cũng nói về chuyện xuất ngoại.

“Biết hoàn cảnh em đặc biệt, nhưng thầy vẫn hy vọng em cố gắng,” trưởng khoa nói, “Khoa muốn bồi dưỡng em kỹ lưỡng.”

Dù việc lưu trường đã định sẵn, nhưng nếu đi du học, tương lai sẽ càng rộng mở.

“Em về bàn bạc với gia đình trước đi.” Trưởng khoa thấy cô do dự, nói tiếp, “Chuyện này không cần trả lời ngay.”

Chu Chiêu Chiêu do dự, không phải về chuyện xuất ngoại, mà là nghi ngờ liên quan đến Phùng Tuấn Long.

Cô nghe nói chuyện du học lần này do Phùng Tuấn Long liên hệ.

Theo bản năng, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy nguy hiểm.

Phùng Tuấn Long không phải người rộng lượng.

Cô nhiều lần khiến hắn bẽ mặt, thêm quan hệ với Chu Mẫn Mẫn, Chu Chiêu Chiêu không thể không thận trọng.

“Thưa thầy, em cảm ơn khoa và thầy đã tạo điều kiện, cho em cơ hội quý giá này.” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ rồi nói, “Nhưng con em còn nhỏ, lại là ba đứa.”

Cô cười bất lực: “Sự nghiệp quan trọng, nhưng tuổi thơ của con cũng không thể thiếu.”

“Em sinh chúng ra, có trách nhiệm nuôi dạy chúng tốt.”

“Em nghĩ, đó cũng là mục đích của nghề giáo.”

Mỗi người đều có trách nhiệm riêng, cô không thể sinh con mà không dạy dỗ, dù thành tựu cao đến đâu cũng là thất bại.

Người không dạy tốt con mình, sao có tư cách dạy người khác?

Trưởng khoa trầm ngâm.

Ông cười hỏi: “Em có biết từ bỏ cơ hội này, tương lai sẽ mất đi gì không?”

“Được cái này mất cái kia,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Em nghĩ cơ hội như vậy trường mình không chỉ một lần, nhưng tuổi thơ của con chỉ có một.”

“Và em không nghĩ chỉ có nước ngoài mới giỏi, chỉ cần nỗ lực, đủ xuất sắc, cơ hội sẽ không thiếu.”

“Em tin, sẽ có ngày sinh viên nước ngoài tranh nhau đến đại học nước ta học tập.”

Chương 491

DTV-EBOOK

Về đến nhà, Chu Chiêu Chiêu không nói với gia đình về chuyện xuất ngoại.

Mãi đến cuối tuần, khi nhà Dương Duy Khôn về ăn cơm, anh hỏi cô: “Chuyện xuất ngoại em suy nghĩ thế nào rồi?”

Cả nhà đồng loạt buông đũa nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Chuyện xuất ngoại gì vậy?”

Hứa Quế Chi hỏi.

“Là trường em có cơ hội đi du học, nhưng phải đi hai năm,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục ăn cơm, cười nói, “Em chắc chắn không đi được nên không nói với mọi người.”

“Con bé này... cơ hội này hiếm lắm phải không?”
Hứa Quế Chi hỏi con trai cả.

Lại liếc nhìn Dương Quyền Đình đang im lặng ăn cơm, rõ ràng ông cũng biết, và biết quyết định của Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng Dương Duy Lực rõ ràng không biết.

“Cũng không hẳn,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Có lần đầu thì sau này sẽ còn nhiều lần nữa.”

...

Nhưng mỗi lần chưa chắc đã có cô.

Hứa Quế Chi không biết nói gì hơn, nếu cô không sinh con, cơ hội này tốt biết bao.

Định nói thêm, nhưng nhìn sắc mặt con trai út lại thôi.

Dương Duy Lực thực sự rất tức giận.

“Em sai rồi.”

Về đến phòng, Chu Chiêu Chiêu vội xin lỗi: “Em nên bàn với anh trước, anh yêu, em xin lỗi, em sai rồi.”

Người đàn ông không nói gì, tiếp tục gấp quần áo vừa phơi khô.

“Anh yêu,” Chu Chiêu Chiêu ôm anh từ phía sau, “Anh đừng giận em nữa mà.”

Dương Duy Lực vẫn im lặng, rõ ràng là rất giận.

“Em không phải không nói với anh, tối qua anh không về, hôm nay em quên mất,” Chu Chiêu Chiêu giải thích, “Hơn nữa em đã từ chối rồi, nói cũng không có tác dụng gì.”

“Chu Chiêu Chiêu.” Vì câu này, Dương Duy Lực càng lạnh mặt, trực tiếp gọi tên đầy đủ của cô, đủ thấy rất tức giận, “Vậy em định không nói gì với anh nữa sao?”

“Em không có...”

“Là anh không tốt,” Dương Duy Lực ngắt lời cô, “Xin lỗi.”

Nếu không phải vì anh và ba đứa trẻ, cơ hội xuất ngoại tốt như vậy, sao cô có thể từ bỏ dễ dàng thế?

Nếu không phải vì anh quá bận không chăm sóc được gia đình, sao cô có thể tự mình gánh vác mọi việc?

Ngay cả lần trước Lưu Quyên đến nhà gây rối, cũng là cô giải quyết.

“Xin lỗi, anh yêu.” Chu Chiêu Chiêu ôm anh, áp mặt vào n.g.ực anh, nghe nhịp tim anh, “Em hứa sau này việc lớn việc nhỏ trong nhà đều bàn với anh, được không?”

Dương Duy Lực hôn lên trán cô, ôm chặt cô.

Đang định tiếp tục trò chuyện, nào ngờ bé lớn bỗng tỉnh dậy khóc.

Chu Chiêu Chiêu vội đi xem, Dương Duy Lực ngăn lại: “Anh đi xem, chắc là tè rồi.”

Ba đứa trẻ đều rất dễ nuôi, chỉ khi khó chịu mới ọ ẹ.

Dương Duy Lực là người cha rất có trách nhiệm, khi ở nhà, mọi việc của con đều do anh làm.

Thay tã, thay quần áo, tắm rửa...

Nhìn người đàn ông to lớn, nhưng lại tỉ mỉ và dịu dàng, ba đứa trẻ đều thích anh thay tã quần áo cho, thoải mái cười khúc khích nhìn bố.

Dĩ nhiên, tiếng cười này là phản xạ tự nhiên.

“Sao thế?” Thấy cô lại ôm mình từ phía sau, Dương Duy Lực dừng tay hỏi.

“Chỉ là cảm thấy rất hạnh phúc, sao lại lấy được người chồng tuyệt vời như anh.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Dương Duy Lực khẽ nhếch mép.

Lần này, thực sự được an ủi.

Chu Chiêu Chiêu tưởng chuyện xuất ngoại đã kết thúc, nào ngờ hai ngày sau Đồng lão lại tìm cô.

“Tôi nghe nói cô từ chối cơ hội xuất ngoại của trường?” Ông lão hỏi.

Nói là hỏi, nhưng giọng điệu khẳng định.

“Vâng.” Chu Chiêu Chiêu trả lời.

“Vì gia đình?” Đồng lão rõ ràng không tán thành quyết định này, “Ở nước ngoài, phụ nữ sau sinh không cần kiêng cử.”

“Nên họ già nhanh.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Đồng lão: “...”

Ông nói ý đó sao?

“Không biết ngài có tin không?” Chu Chiêu Chiêu biết ông tốt với mình, cười nói, “Không lâu nữa, đất nước chúng ta sẽ mạnh mẽ khiến người ở nước ngoài tự hào.”

“Hôm nay mọi người tranh nhau đi nước ngoài học, một ngày nào đó sinh viên nước ngoài sẽ tranh nhau đến nước ta học.” Cô kiên định nói.

Đồng lão sửng sốt, sau đó mỉm cười hài lòng, gật đầu: “Tôi tin sẽ có ngày đó.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Sẽ không lâu đâu.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Từ chỗ Đồng lão đi ra, ở cửa gặp Phùng Tuấn Long và Chu Mẫn Mẫn, Phùng Tuấn Long sửng sốt, sau đó cười nói: “Bạn Chu quả có khí phách.”

Rõ ràng biết cô từ chối du học.

“Quá khen.” Chu Chiêu Chiêu nhìn đỉnh đầu hắn, có thể đội một vệt xanh đi ra ngoài, không phải khí phách sao?

Phùng Tuấn Long tắc nghẹn, Chu Mẫn Mẫn sắc mặt cũng không tốt.

Nào ngờ Chu Chiêu Chiêu chưa nói xong, cười nhìn Chu Mẫn Mẫn: “Hôm trước ở cửa công an hình như thấy cô Lý, tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm.”

Đây... chính là vạch áo cho người xem lưng.

Vì chuyện này, cô ta tốn bao công sức mới dập tắt được cơn giận của Phùng Tuấn Long.

Giờ lại bị Chu Chiêu Chiêu châm ngòi.

“Bạn nhìn nhầm người rồi.” Chu Mẫn Mẫn lạnh lùng nói.

“VẬY... có lẽ vậy,” Chu Chiêu Chiêu mím môi cười, lại nhìn Phùng Tuấn Long, cười bỏ đi, “Tốt lắm.”

Muốn cuộc sống bình yên, trên đầu phải có chút xanh.

“Hừ.”

Sau khi cô đi, Phùng Tuấn Long lạnh lùng nhìn Chu Mẫn Mẫn một cái, nói: “Em về trước đi, ở đây không cần đến nữa.”

Đừng để lỡ lời làm mất lòng Đồng lão.

Chu Mẫn Mẫn: “...”

Cô ta đã đến cửa rồi, giờ bảo về?

Nhưng từ sau chuyện công an, cô ta đâu dám cãi lại Phùng Tuấn Long?

“Long ca, em về trước đây.” Chu Mẫn Mẫn cúi đầu nói.

Phùng Tuấn Long “ừ” một tiếng, không quay đầu bỏ đi.

Đằng sau, Chu Mẫn Mẫn tức giận dậm chân, quay người chạy ra ngoài, đuổi theo Chu Chiêu Chiêu.

Người phụ nữ này đúng là có độc.

Cứ gặp Chu Chiêu Chiêu là cô ta gặp chuyện không may.

“Đứng lại.” Chu Mẫn Mẫn giận dữ hét, xông đến Chu Chiêu Chiêu giờ tay định tát cô.

Nhưng tay còn chưa chạm được đã bị chặn lại.

Sau đó quay ngược lại, “bốp” một tiếng.

Cái tát Chu Mẫn Mẫn không tát được lại rơi vào mặt chính mình.

Cái tát này khiến Chu Mẫn Mẫn choáng váng.

Nhưng chưa hết.

Tiếp theo lại “bốp” một tiếng nữa.

Hai cái tát, và là hai cái tát rất mạnh.

Chương 492

DTV-EBOOK

Hai cái tát của Chu Chiêu Chiêu không chút khách khí, chỉ cần nghĩ đến cảnh Chu Chính Văn bất tỉnh trên giường bệnh, cô có thể liều mạng với người phụ nữ này.

Nhưng vì một con rận như Chu Mẫn Mẫn, không đáng để dùng thủ đoạn cứng rắn.

Hơn nữa, cô ta hiện còn có một thân phận khác, đó là Hoa kiều Lý Mộng.

Vì vậy, Chu Chính Văn vẫn chưa ra tay.

Tuy nhiên, dù chưa động thủ với Chu Mẫn Mẫn, nhưng Quách Phong Cẩm và Chu Chính Vũ trong tù không được dễ chịu.

Kể cả Trương thị bên ngoài.

Dù ở đâu, gia đình này cũng đừng mong có ngày tốt lành.

Nhưng kẻ chính hại Chu Chính Văn vẫn đang phóng túng, không những không chút kiềm chế, mà còn ngang ngược hơn.

Tự đưa mặt đến đánh, không đánh thì phí.

...

Nhưng đánh xong tay cũng đau.

Chu Chiêu Chiêu vẩy tay cười lạnh: “Ôi, đây là con diên nào xông đến đánh người vậy?”

“Mày!” Chu Mẫn Mẫn ôm mặt, “Đồ đàn bà hư, tao xé miệng mày ra.”

“Mày mới là đồ hư, không chỉ mày hư mà cả nhà mày đều hư.” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Tao đã nói rồi, đừng xuất hiện trước mặt tao nữa, không tao thấy một lần đánh một lần.”

“Mày xem mày có hư không, chạy ra ngoài rồi lại quay về tìm chết.” Chu Chiêu Chiêu nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô ta, tiếp tục nói lạnh lùng.

“Tao không biết mày đang nói gì?” Chu Mẫn Mẫn nghiêng rằng, “Mày dám đánh tao, không sợ tao đến bộ Thương mại tố cáo mày sao?”

“Đi mà tố cáo,” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Ai không tố cáo là rùa.”

Chu Mẫn Mẫn lại tắc họng.

Cô ta đương nhiên không dám tố cáo, nếu chuyện đó thành công thì thôi, nhưng vấn đề là Chu Chính Văn vẫn sống nhăn, mà cô ta còn bị Chu Chiêu Chiêu nhận ra.

Không biết là nhận ra từ lúc nào.

“Tao không biết mày đang nói gì.” Chu Mẫn Mẫn mím môi, “Hôm nay mày đánh tao hai cái, tao nhớ rồi.”

“Vậy thì sao?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mày không phải dựa vào Phùng Tuấn Long Hoa kiều chống lưng sao?”

Nếu một ngày Phùng Tuấn Long không còn là thượng khách của Trung Quốc nữa thì sao?

Chu Chiêu Chiêu nhìn cô ta, lắc đầu chế nhạo.

Tưởng đi ra ngoài chịu nhiều khổ sở, ít nhất cũng phải khôn ra, nào ngờ vẫn ngu ngốc như vậy.

Dựa núi núi đổ, dựa người người chạy.

Tìm được Phùng Tuấn Long liền nghĩ mình có thể không chế tất cả?

“Chúng ta cứ chờ xem.” Chu Mẫn Mẫn sững sốt, không ngờ cô lại nói vậy, nhưng cũng chỉ cho rằng cô đang hù dọa.

“Tao tìm được hần, vậy thì sao? Các người không phải vẫn bắt lặc sao?” Cô ta đi hai bước dừng lại cười nói, “Tưởng mình giỏi lắm, không phải vẫn chưa bước ra khỏi tỉnh Thiểm.”

Mà cô, mãi mãi không biết thế giới bên ngoài rộng lớn và kỳ diệu thế nào.

Cứ ôm khư khư một thành phố nhỏ bé, lại tưởng mình ghê gớm lắm.

Chu Mẫn Mẫn nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt chế nhạo và thương hại, nghe Chu Chiêu Chiêu cười nói: “Vậy mày phải biết trân trọng.”

Sau này sợ không còn cơ hội nhìn thấy thế giới rộng lớn nữa đâu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ý gì vậy?

Chu Mẫn Mẫn còn muốn hỏi, nhưng Chu Chiêu Chiêu đã quay người rời đi.

Chu Mẫn Mẫn tức điên lên.

Tưởng Phùng Tuấn Long sẽ ở trong đó lâu, nào ngờ vừa quay đầu đã thấy hấn mặt lạnh bước ra.

“Long ca...”

Chu Mẫn Mẫn định mách tội, nhưng bị Phùng Tuấn Long nắm lấy cổ tay lạnh lùng hỏi: “Ai đánh mặt em thế này?”

“Long ca!”

“Anh đã nói em phải bảo vệ tốt khuôn mặt này chưa?” Phùng Tuấn Long âm trầm nói.

Chu Mẫn Mẫn sợ hãi, vội giải thích: “Là Chu Chiêu Chiêu đồ hư đánh em, là cô ta đánh em.”

“Anh đã nói, nếu em không bảo vệ tốt khuôn mặt này, sẽ phải chịu trừng phạt.” Hấn cười nhạt nói.

Chu Mẫn Mẫn nghe đến hai chữ “trừng phạt”, chân run rẩy: “Long ca... em sai rồi, sau này em không dám nữa.”

Chu Chiêu Chiêu nói đúng, dựa người không bằng dựa mình, nhưng lúc này không dựa vào Phùng Tuấn Long, cô ta căn bản không đấu lại Chu Chiêu Chiêu.

Cô ta biết Phùng Tuấn Long quan tâm cái gì?

Chính là khuôn mặt này.

Có lẽ trùng hợp, khuôn mặt cô ta chính quá giống bạch nguyệt quang của Phùng Tuấn Long.

Nghĩ đến đây, Chu Mẫn Mẫn càng hận Chu Chiêu Chiêu, nếu không phải cô ta đánh, Phùng Tuấn Long sao có thể tức giận thế?

“Lại là cô ta.” Phùng Tuấn Long lạnh lùng nói.

Vừa rồi hần đến chỗ Đồng lão cũng bị mắng một trận, bảo hần làm việc phải biết kiềm chế, đừng làm mất mặt Hoa kiều.

Lão già, thật cho mình là ai.

Nếu không phải vì muốn dò la tài sản, hần đã lật mặt với lão già này từ lâu.

Đợi hần lấy được tài sản, thế lực ở Trung Quốc sẽ vượt qua nhà họ Đồng, lúc đó muốn g.i.ế.c lão già này cũng chỉ là chuyện nhỏ.

“Việc anh giao, em làm thế nào rồi?” Phùng Tuấn Long nghĩ đến đây, hỏi Chu Mẫn Mẫn.

“Đã dò la rõ rồi,” Chu Mẫn Mẫn vội nói, “Ngày xưa bọn họ vốn có thể đi, nhưng biểu cô của anh bị bệnh nặng, sau lại liệt giường, nên biểu cô phụ không đi, ở lại chăm bà.”

Thế là bỏ lỡ thời cơ tốt.

Dù nộp hết tài sản, nhưng mang danh tư bản, cuộc sống sao tốt được?

“Biểu cô c.h.ế.t rồi, biểu cô phụ tính tình trở nên kỳ quặc,” Chu Mẫn Mẫn nói đến đây liếc nhìn Phùng Tuấn Long, “Thêm cái thân phận đó, ai dám dây vào?”

Người như vậy tránh xa còn không kịp, lại còn dính vào?

Ai ngờ sau này chính sách lại thay đổi?

Lúc đó nếu có ai giúp đỡ họ lúc khó khăn, biết đâu lão già vui vẻ cho một ít, giờ cũng sống sung sướng.

Lý Dũng nhìn không đáng tin, nhưng tra chuyện này lại rất giỏi, Chu Mẫn Mẫn biết được điều nhờ Lý Dũng thông qua anh rể điều tra.

Tra mới biết, ngày xưa Lý Dũng còn dẫn lũ trẻ bắt nạt nhà tư bản họ Cổ.

Nói thật, lúc đó nếu hấn tốt bụng một chút, giúp đỡ họ, biết đâu tài sản nhà họ Cổ đã vào tay Lý Dũng rồi.

Cũng không đến lượt Phùng Tuấn Long nhòm ngó.

Tiếc là, người ta không có cái phúc đó.

“Vậy, hiện giờ những tài sản đó không ai nhận?” Phùng Tuấn Long nghe đến đây mắt sáng rực, “Anh nghe nói chỉ cần chứng minh là thân nhân, một số tài sản có thể hoàn trả lại.”

Đúng là chính sách này, nhưng vấn đề là Phùng Tuấn Long chỉ là cháu họ xa, không phải thân thích gần.

Hơn nữa...

“Đúng vậy,” Chu Mẫn

Mẫn không nỡ nói, “Nhưng Lý Dũng nhờ anh rể điều tra, phát hiện tài sản đã có người nhận rồi.”

“Ai?”

Chương 493

DTV-EBOOK

Ai?

Ai đã nhận số tài sản đó?

Phùng Tuấn Long lần này trở về chủ yếu cũng là nghe nói chính sách này của Trung Quốc.

Theo hiểu biết của hắn, biểu cô và biểu cô phụ trước kia có một cô con gái, nhưng nghe nói đã mất từ lâu.

Bên biểu cô phụ từ lâu không còn người thân thích, bên biểu cô thì chỉ có nhà hắn là thân thiết.

Vì vậy theo chính sách của Trung Quốc, hắn rất có khả năng thừa kế số tài sản này.

Hơn nữa, hắn còn có được một bức thư biểu cô viết cho mẹ hắn ngày xưa, nói là muốn nhận hắn làm con nuôi.

Tiếc là sau này Trung Quốc xảy ra một số vấn đề, chuyện này bị gác lại.

Giờ có bức thư này cộng thêm thân phận của hắn, nếu có thể khiến Đồng lão đứng về phía hắn ủng hộ.

...

Phùng Tuấn Long tin rằng hắn có 80-90% cơ hội lấy lại số tài sản đó.

Tiếc là hôm nay hắn tìm Đồng lão, lão già đó lại giáo huấn hắn một trận, nói hắn không nên nhòm ngó số tài sản đó.

Còn nói hẩn tâm thuật bất chính.

Lão bất tử, lão biết số tài sản đó đại diện cho cái gì không?

Phiêu Vũ Miên Miên

Biểu cô phụ của hẩn lúc hẩn còn nhỏ, chính là thần tượng trong lòng hẩn, không nói đâu xa, nghe nói ngày xưa tích trữ rất nhiều vàng thỏi, cổ vật trân bảo, chỉ riêng số vàng đó cũng đủ để hẩn tha hồ vùng vẫy ở Trung Quốc rồi.

Phùng Tuấn Long sao có thể không thèm muốn?

Đồng lão nói số tài sản đó Cố Huấn Kiệt đã có sắp xếp từ lâu, phần lớn đã quyên góp rồi, lừa ai chứ?

Cố Huấn Kiệt lão già đó khôn như quỷ, sao có thể không có hậu chiêu?

Chính phủ Trung Quốc đối xử với lão như vậy, lão sao có thể đem toàn bộ tài sản quyên góp hết?

Còn những thỏi vàng nhỏ và lớn kia chắc chắn bị lão giấu ở đâu đó.

Nhưng trước tiên hẩn phải giành được quyền thừa kế, đợi những bất động sản về tay, hẩn sẽ từng chỗ một tìm kiếm.

Hẩn không tin không tìm thấy những thỏi vàng đó!

Phùng Tuấn Long trong lòng nghĩ như vậy, thời gian này cũng tích cực làm chuyện này.

Nhưng vừa ra quân đã thất bại.

Khi hẩn đến phòng quản lý nhà đất hỏi, liền bị thông báo bất động sản của Cố Huấn Kiệt đã có người

nhận rồi.

Còn người đó là ai?

Xin lỗi, vì nguyên tắc bảo mật, không thể tiết lộ.

“Tôi là Hoa kiều, còn là cháu trai của Cố Huấn Kiệt và Lưu Vân,” Phùng Tuấn Long nói, “Trong thư bà ấy đã bày tỏ ý muốn để lại tài sản cho tôi.”

Hắn vừa nói vừa lấy ra bức thư Lưu Vân viết cho hắn.

Nhưng nhân viên phòng quản lý nhà đất không biết Lưu Vân, càng không biết chữ viết của bà, nên không thể xác thực bức thư này.

Vì vậy, muốn chỉ dựa vào một bức thư không rõ thật giả để lấy khối tài sản khổng lồ của Cố Huấn Kiệt, chắc chắn là không thể.

Hơn nữa, thân phận người này còn là Hoa kiều.

Dù chính sách những năm gần đây cởi mở hơn, cũng luôn tìm cách thu hút Hoa kiều về nước đầu tư xây dựng.

Nhưng đó là hy vọng họ mang vốn về xây dựng, chứ không phải muốn chuyển vốn trong nước ra nước ngoài.

Hơn nữa, tài sản của Cố Huấn Kiệt đã được nhận theo thủ tục hợp pháp.

“Ngoài tôi, họ không còn người thân nào khác,” Phùng Tuấn Long nghiêm túc nói, “Vì vậy xin các vị điều tra kỹ xem có ai mạo nhận không.”

“Không có, thủ tục rất đầy đủ, đúng là nguyện vọng của lão Cố khi còn sống.” Trưởng phòng quản lý

nhà đất nghiêm túc nói, “Xin ông tin tưởng chúng tôi không tùy tiện giao tài sản của ai cho người khác.”

Dù sao, họ quản lý rất nhiều tài sản, nếu không thẩm tra mà tùy tiện giao nhà cửa, thì đừng làm việc nữa.

“Vậy ông nói cho tôi biết, người đó là ai?” Phùng Tuấn Long sắc mặt rất khó coi, “Tôi là cháu trai của họ, tôi có quyền biết.”

“Xin lỗi, việc này chúng tôi cần xin chỉ thị cấp trên.” Lãnh đạo phòng quản lý nhà đất nói.

Dù sao, thân phận Dương Duy Lực cũng đặc biệt.

Hơn nữa, khi nhận tài sản cũng đã được cấp trên thẩm tra phê chuẩn.

Vì vậy, phòng quản lý nhà đất mới kiên định rằng tài sản của Cố Huấn Kiệt không giao nhầm.

Dĩ nhiên, ai ngờ được đại phú hào một thời Cố Huấn Kiệt cuối cùng lại đem toàn bộ tài sản cho một người không cùng huyết thống.

Phùng Tuấn Long tức giận trở về.

Để có thể trở về Trung Quốc lần này, hắn đã tốn rất nhiều tâm huyết.

Tưởng không có vấn đề gì lớn, nào ngờ lại có kẻ chặn đường.

Dĩ nhiên, hắn cũng biết thân phận mình nhạy cảm, muốn lấy lại toàn bộ tài sản của Cố Huấn Kiệt là không thể.

Hắn không tham, chỉ cần mấy bất động sản là được.

Còn cửa hàng, nhà máy gì đó, hắn không cần.

Vì Phùng Tuấn Long cho rằng Cố Huấn Kiệt chắc chắn giấu vàng và bảo vật ở một nơi nào đó trong nhà.

Chuyện này không khó đoán, nếu là hắn cũng sẽ giấu ở nơi mình ở, ít nhất mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cũng yên tâm hơn.

Chỉ là Phùng Tuấn Long rốt cuộc không trải qua những năm tháng hỗn loạn đó, mấy ngôi nhà của Cố Huấn Kiệt đã bị chia cho nhiều hộ gia đình ở.

Mãi đến năm ngoài mới bắt đầu hoàn trả, những người đó mới chuyển đi.

“Nếu... tôi muốn mua lại mấy ngôi nhà này, không biết các vị có thể giúp tôi liên hệ chủ nhân hiện tại không?” Phùng Tuấn Long không cam lòng hỏi.

Kết quả câu trả lời vẫn là: “Chúng tôi có thể giúp ông hỏi.”

“Lúc nhỏ Lưu Vân có ơn với tôi, tôi muốn mua lại nhà của họ để lưu giữ kỷ niệm.” Phùng Tuấn Long giải thích.

“Lưu giữ kỷ niệm?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạo, “Hắn là người đa tình như vậy sao?”

Trong này nếu không có lợi ích gì, cô Chu Chiêu Chiêu chính là đồ ngốc.

Cũng trùng hợp, cấp trên gọi điện đến Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực mới biết Phùng Tuấn Long

và Cố Huấn Kiệt lại có quan hệ như vậy.

Nhưng nhìn Phùng Tuấn Long không có lợi không dậy sớm, căn bản không phải người trọng tình nghĩa.

“Hay là, trong ngôi nhà đó giấu bảo vật gì?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc nói.

Nói xong liền thấy Dương Duy Lực bất lực cười.

“Sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu không hiểu, hỏi.

“Em nghĩ vậy, người ngày xưa ở đó cũng nghĩ vậy.” Anh cười nhạo nói.

Đương nhiên, Cố Huấn Kiệt cũng nghĩ đến điều này.

Những người ngày xưa ở đó hầu như đào bới khắp nơi trong nhà, thậm chí đào cả nền móng.

Không tìm thấy một đồng xu, còn suýt bị nhà sập đè c.h.ết vì phá hỏng móng.

“Vậy nếu thật có bảo vật, sẽ không ở trong nhà cũ của lão?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Vậy sẽ ở đâu?” Không đợi Dương Duy Lực trả lời, Chu Chiêu Chiêu lại hỏi, “Nếu không có, hẳn muốn mua, chúng ta có thể...”

Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực nhìn nhau, cùng cười.

Chương 494

DTV-EBOOK

Nếu không phải lần này Phùng Tuấn Long điều tra về bất động sản, có lẽ Dương Duy Lực cũng chẳng nhớ đến ngôi nhà này.

“Anh ta đang mơ giữa ban ngày sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Nhưng nếu anh ta thực sự muốn, cũng có thể bán cho anh ta, chỉ là xem anh ta có đủ khả năng chi trả hay không.”

Ngôi nhà mà Cố Huấn Kiệt từng ở nằm trên phố Lão Thành, là một dinh thự lớn. Trong thời kỳ biến động, nó bị chia cho nhiều người khác ở. Những người sống ở đó sau này còn dùng gạch để chia căn nhà thành nhiều phòng riêng biệt.

Vì đây từng là dinh thự của một đại tư bản, những gì Phùng Tuấn Long nghĩ đến, những người khác cũng đã nghĩ tới.

Cái sân này từ lâu đã bị đào bới khắp nơi, từ trong ra ngoài.

Thậm chí, cây liễu lớn trong sân giờ chỉ còn một nửa sống sót, nguyên nhân là do bị đào xới dưới gốc.

Làm sao còn giữ được nguyên trạng như xưa?

Nhưng dù vậy, vị trí của nó vẫn là tốt nhất trong thành phố. Không xa đó là ngôi trường tiểu học nổi tiếng sau này, và gần đó là trường cấp hai.

...

...

Ở kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu từng đến tỉnh thành vài lần để chữa bệnh cho con, nghe các phụ huynh bàn luận về trường học, ai nấy đều tràn đầy khát khao và ngưỡng mộ với ngôi trường này.

Nếu có thể học ở đây, tương lai của một đứa trẻ coi như đã bước một chân vào cánh cửa đại học.

Vì vậy, Chu Chiêu Chiêu thực ra không muốn mua lại ngôi nhà này. Dĩ nhiên, nếu Phùng Tuấn Long trả giá cao, bán cũng chẳng sao.

Chỉ là, ngôi nhà đổ nát thế này, nhiều chỗ còn lộ rõ dấu vết đào bới, Phùng Tuấn Long dù có ngốc cũng chẳng muốn mua.

“Không mua thì thôi.” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Ban đầu tôi còn tưởng tấm lòng của ngài sâu nặng lắm...”

Hóa ra cũng chỉ như vậy thôi!

Câu sau cô không nói ra, nhưng Phùng Tuấn Long nào có không hiểu?

“Cô Chu này được voi đòi tiên sao?” Phùng Tuấn Long cười lạnh, “Chiếm lợi thế lớn như vậy, giờ còn đứng đây nói móc.”

Chỉ cần nghĩ đến tài sản của Cố Huấn Kiệt đều rơi vào tay Chu Chiêu Chiêu, Phùng Tuấn Long đã tức đến đau cả tim gan.

“Ngài nói vậy là không đúng rồi.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Ngôi nhà này chúng tôi vốn không muốn bán, là ngài nói với cấp trên muốn giữ lại làm kỷ niệm.”

Họ bị ép bán, kết quả Phùng Tuấn Long lại chê.

Vậy thì cái gọi là “tắm lòng” của hần nặng nhẹ thế nào, có thể thấy rõ.

Chu Chiêu Chiêu mới nói vậy.

Phiêu Vũ Miên Miên

Phùng Tuấn Long tự mang ý đồ không trong sáng, giờ còn bảo cô được voi đòi tiên?

Xin lỗi, Chu Chiêu Chiêu không nhận cái mũ này.

“Khéo mồm khéo miệng.” Phùng Tuấn Long lạnh lùng nhìn cô, lại liếc sang người đàn ông bên cạnh, “Dương tiên sinh thật có phúc, lấy được cô vợ biết tính toán như vậy.”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy mình rất có phúc.”
Dương Duy Lực nghiêm túc gật đầu.

Phùng Tuấn Long suýt nữa tức đến nổ phổi.

Hần không tin Dương Duy Lực không hiểu ý mình. Rõ ràng hắn đang châm biếm Chu Chiêu Chiêu quá mưu mẹo, Dương Duy Lực sợ vợ, vậy mà người này lại giả vờ ngây ngô.

Hôm nay Chu Mẫn Mẫn không đi xem nhà cùng, có lẽ vết thương trên mặt chưa lành, hoặc cũng có thể Phùng Tuấn Long không cho đi.

“Sao không thấy cô gái đi cùng ngài?” Chu Chiêu Chiêu cười hỏi, “Chắc Phùng Đồng cũng là người rất có phúc.”

Phùng Tuấn Long: “...”

Hắn đã hiểu vì sao mỗi lần Lý Mộng đối đầu với Chu Chiêu Chiêu đều tức đến phát điên.

Cái miệng của người phụ nữ này thật quá lợi hại.

Lại còn có khuôn mặt vô hại, nói chuyện lúc nào cũng tươi cười, khiến người ta không khỏi suy nghĩ nhiều.

“Cũng tạm được, không bằng chồng cô.” Phùng Tuấn Long cười nhạt.

“Nghe nói phu nhân quá cố của Phùng tiên sinh là một mỹ nhân tuyệt sắc.” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục, “Rất được ngài sủng ái, có thể nói là một cặp uyên ương tiên phạm.”

Nghe Chu Chiêu Chiêu khen ngợi người vợ đã khuất, sắc mặt Phùng Tuấn Long mới dịu xuống.

Kỳ thực, đó nào phải vợ hắn?

Chỉ là bạch nguyệt quang của hắn, người đã hy sinh mạng sống để cứu Phùng Tuấn Long.

Khi còn sống, vì nhiều lý do, hắn chưa từng tổ chức hôn lễ với cô ấy. Người phụ nữ ấy cứ thế đi theo hắn không danh phận, đến khi chết, Phùng Tuấn Long mới cho cô ấy một cái tên.

Những tin đồn về tình yêu của họ sau này xuất hiện là vì Phùng Tuấn Long tìm mấy bà vợ lẽ đều giống với người vợ quá cố.

Chu Chiêu Chiêu biết chuyện này, suýt nữa buồn nôn.

Cô cũng thấy tiếc cho bạch nguyệt quang kia, hy sinh mạng sống để cứu một kẻ như thế này?

“Nghe nói cô Lý Mộng bên cạnh ngài bây giờ rất giống phu nhân quá cố?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Cô muốn nói gì?” Phùng Tuấn Long không tin cô vô cớ nhắc đến Lý Mộng.

“Chỉ là cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu, chuyện trùng hợp như vậy mà ngài lại gặp được.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nói thật, nếu không vì ngoại hình khác nhau, tôi còn tưởng cô ấy là người tôi quen biết.”

“Ừm, từ cách nói chuyện đến phong cách làm việc, đều rất giống.” Cô nói thêm.

Phùng Tuấn Long hừ lạnh, không để tâm đến lời Chu Chiêu Chiêu.

Cô cũng không mong lần này có thể khiến Phùng Tuấn Long nghi ngờ Chu Mẫn Mẫn phẫu thuật thẩm mỹ để giống bạch nguyệt quang của hắn.

Bởi với loại người như Phùng Tuấn Long, dù biết cô ấy phẫu thuật thì sao?

“Tiếp theo em tính làm gì?” Dương Duy Lực nhìn cô hỏi, “Gã đàn ông kia chắc cũng biết rồi.”

“Thật ghê tởm.” Chu Chiêu Chiêu nhăn mặt, “Giả vờ đa tình, kỳ thực chỉ là đồ rác rưởi.”

Thích một người, rồi lấy mấy bà vợ lẽ giống hệt?

Nghĩ đã thấy buồn nôn.

“Thôi, không nhắc đến hạng người đó nữa.” Chu Chiêu Chiêu vòng tay qua cánh tay Dương Duy Lực, “Đi, chúng ta vào xem thêm một chút.”

Sau khi mọi người dọn đi, nơi này trống trải càng thêm tiêu điều.

“Em nói xem, liệu ở đây có thật sự chôn giấu bảo vật không?” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu tiếc nuối, “Thật

đáng tiếc cho ngôi nhà này.”

Nghĩ lại, nhà họ Cố ngày xưa xây dựng dinh thự này hẳn đã tốn không ít tâm huyết.

“Không có đâu.” Dương Duy Lực khẳng định, “Đây là nơi họ từng sống, lưu giữ nhiều kỷ niệm đẹp.”

Ông lão kia tinh ranh như vậy, biết rõ người ta không có ý tốt, sao có thể giấu bảo vật ở nơi từng gần bó với họ?

Chiếm đất của họ, phá hủy kỷ niệm, còn muốn được lợi?

Làm sao có chuyện đó!

Chu Chiêu Chiêu nghĩ lại cũng thấy có lý, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ anh biết đồ vật giấu ở đâu?”

Dương Duy Lực lắc đầu: “Làm sao anh biết được? Có khi chẳng có thứ gì, chỉ là người ta đồn thổi thôi.”

“Tối nay em muốn ăn gì?” Anh chuyển chủ đề.

“Muốn ăn bánh chưng.” Chu Chiêu Chiêu xoa bụng, “Chạy một vòng như thế, em đói rồi.”

Sau khi hai người rời đi, có người từ trong bóng tối bước ra, lục lọi một hồi rồi mới rời khỏi.

Chương 495

DTV-EBOOK

“Vừa rồi có người sao?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc hỏi.

“Không thì em nghĩ Phùng Tuấn Long dễ dàng bỏ đi như vậy sao?” Dương Duy Lực cười nói, “Chỉ là người đó ẩn nấu khá tốt đấy.”

Anh suýt nữa đã không phát hiện ra.

“Có lẽ hẳn biết chuyện của Chu Mẫn Mẫn, cố tình muốn chọc tức em.” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói, “Lẽ ra nên mắng hẳn thêm một lúc nữa.”

Dương Duy Lực bật cười.

“Vậy là anh cố ý nói những lời đó?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, rồi lại lắc đầu, “Không đúng, em thấy phân tích của anh rất có lý mà.”

“Nên bây giờ trong lòng hẳn chắc như bị mèo cào.” Dương Duy Lực cười đáp.

Phùng Tuấn Long khẳng định rằng trước khi xảy ra chuyện, Cố Huấn Kiệt nhất định đã chôn giấu những bảo vật.

“Họ thực sự nói như vậy?” Phùng Tuấn Long hỏi người vừa đến, đứng bên cửa sổ hút thuốc, không ai đoán được hẳn đang nghĩ gì.

...

...

“Đúng vậy.” Thuộc hạ nghi ngờ nói, “Long gia, những thứ đó có thực sự như họ nói, được giấu ở nơi

khác?”

Nhưng vấn đề là, nếu giấu ở nơi khác, thì giấu ở đâu?

“Theo dõi sát hai vợ chồng đó.” Phùng Tuấn Lạnh lạnh lùng ra lệnh.

Người dưới quyền vâng lời rời đi, Phùng Tuấn Long đứng bên cửa sổ suy nghĩ một lúc, rồi cũng bước ra ngoài.

Chu Chiêu Chiêu không biết những chuyện này, lúc này cô đang đau đầu nhìn người đối diện, chính xác là đang nghe cô ta nói.

Tần Tư Tư tức giận nói: “Người đó đúng là cứng đầu, em mang đồ ăn đến hắn không nhận, em tặng quà hắn còn không thèm nhìn.”

“Người ta nói gái theo trai cách một lớp sương, nhưng hắn đúng là cục đá trong nhà vệ sinh, vừa hôi vừa cứng.”

“Đúng đấy,” Chu Chiêu Chiêu thuận theo lời cô nói, “Đã hôi lại cứng thế này, đàn ông như vậy đáng đời ế, chúng ta không thiết, tìm người khác tốt hơn.”

Hôm đó Hầu Kiến Ba đưa Tần Tư Tư về, từ đó cô nàng này bắt đầu cuộc tấn công (theo đuổi) dữ dội vào Hầu Kiến Ba.

Ai ngờ Hầu Kiến Ba bình thường trông vui vẻ, nhưng đối với Tần Tư Tư lại lạnh lùng.

Đúng như bị Dương Duy Lực năm xưa nhập vào.

Thậm chí, còn cứng đầu hơn cả Dương Duy Lực ngày trước.

Mấy ngày nay, Tần Tư Tư nhận nhiều cái lạnh từ Hầu Kiến Ba hơn cả đời cô từng gặp.

Tặng quà, đón anh đi làm, mọi thứ cô có thể làm đều làm rồi, nhưng anh ta vẫn giữ thái độ xa cách.

Tần Tư Tư chịu không nổi, tức giận chạy đến tìm Chu Chiêu Chiêu than thở.

“Không, chị em nhất định phải bắt được hắn.” Tần Tư Tư nghe Chu Chiêu Chiêu nói vậy, ngược lại càng có khí thế chiến đấu, “Em không tin Tần Tư Tư theo không được Hầu Kiến Ba.”

“Đợi em theo được hắn, hừm...” Tần Tư Tư nắm c.h.ặ.t t.a.y nghiêng rằng, “Nhất định sẽ khiến hắn biết tay.”

“Em còn định đánh hắn một trận sao?” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi.

Nếu hai người này đánh nhau, không biết ai sẽ thắng?

Tần Tư Tư lật một cái mắt không chút kiểu cách, rồi vuốt mái tóc xoắn sóng mới làm của mình: “Con gái đánh nhau với đàn ông? Em không kết bạn với hắn.”

“Dạy đàn ông một bài học,” cô cúi người lại gần, thì thầm đầy tự mãn, “Tất nhiên là khiến hắn muốn mà không được, mê muội nhưng lại không thể chạm tới...”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dù đã là mẹ của ba đứa con, nhưng nghe cô nàng này phóng xe, cô vẫn cảm thấy hơi sốc.

Nhưng không thể phủ nhận, cách làm của Tần Tư Tư quả thực rất tuyệt.

“Phục.”

Phục sát đất!

Nhưng vấn đề là, người này cứ như tượng băng, theo đuổi bao nhiêu ngày vẫn không thành công.

Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ, liệu mục tiêu nhỏ của Tần Tư Tư có đạt được không?

“Em nói em áp đảo hần thì sao?” Cô vừa nghĩ vậy, Tần Tư Tư đã cúi người lại hỏi.

Chu Chiêu Chiêu suýt sặc vì nước bọt.

“Em kích động cái gì thế?” Tần Tư Tư vỗ lưng cho cô.

“Không phải, em nhắm vào cái gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu khó hiểu, “Hầu Kiến Ba không đẹp trai, lại không có tình cảm với em, em cứ dán mặt lạnh vào hần...”

“Chị em, không cần thiết đâu.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Với điều kiện của em, muốn tìm bao nhiêu em trai thể dục cũng được.”

“Ừm...” Lần này đến lượt Tần Tư Tư suýt sặc, hoảng hốt đứng dậy, “Các người... sao lại đến đây?”

Chu Chiêu Chiêu quay đầu nhìn, không tin nổi vào mắt mình, trừng mắt nhìn Tần Tư Tư.

Cô nàng này nhất định có thù với mình, thất tình cũng phải kéo mình xuống làm bia đỡ đạn?

Bằng không, sao cô lại thấy Dương Duy Lực xuất hiện ở đây?

“Ừm... đừng hiểu lầm,” Tần Tư Tư vội vàng giải thích với Hầu Kiến Ba, “Em không có ý định tìm em trai thể dục.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Thế nào gọi là hại người?

Chính là lúc này.

Cô không giải thích còn đỡ, giải thích như vậy, Chu Chiêu Chiêu đã cảm nhận được hơi lạnh sau lưng, khuôn mặt Dương Duy Lực còn lạnh hơn cả Hầu Kiến Ba bên cạnh.

Anh khẽ mỉm cười nói: “Em trai thể dục?”

“Không có, em trai thể dục nào? Anh nghe nhầm rồi.” Chu Chiêu Chiêu vội vàng giải thích, “Em trai nào cũng không bằng thân hình của anh.”

“Ồ?” Dương Duy Lực nhướn mày, “Vậy em đã từng nhìn thấy thân hình của mấy em trai đó?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Quả nhiên càng nói càng sai.

Cô... chỉ xem một lần, mà còn bị Tần Tư Tư ép đi.

Ừm, đến bể bơi của trường thể dục.

Chà... không thể phủ nhận, thân hình mấy em trai đó thật sự không tệ.

Chu Chiêu Chiêu đang suy nghĩ, bỗng bị người bên cạnh đẩy nhẹ.

Tần Tư Tư lúc này chỉ muốn giơ ngón tay cái cho Chu Chiêu Chiêu, chồng đã tức giận rồi, cô nàng này còn thản nhiên mơ màng.

Cái vẻ đó, không cần Dương Duy Lực, ngay cả cô cũng đoán ra.

Chắc chắn đang nghĩ về chuyện hôm đi bơi.

Nhìn sắc mặt Dương Duy Lực, Tần Tư Tư không khỏi lo lắng cho chị em mình.

“Là cô ấy kéo em đi.” Chu Chiêu Chiêu vội vàng thú nhận, “Anh à, em thực sự không muốn đi, là Tư Tư ép em đi.”

“Em...” Tần Tư Tư tròn mắt nhìn người chị em không chút nguyên tắc, “Cậu...”

Chị em là dùng để phản bội như vậy sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

Tình đồng chí cùng ngắm cùng bình luận đâu rồi?

Lật mặt nhanh như lật bánh tráng vậy?

Khoan đã... sao cô cảm thấy Hầu Kiến Ba bên cạnh Dương Duy Lực cũng có chút tức giận?

Tần Tư Tư trong lòng vui mừng, vốn định giải thích với Hầu Kiến Ba, nhưng lại thấy anh ta lạnh lùng liếc nhìn mình, rồi nói với Dương Duy Lực: “Tôi đi trước.”

“Đợi em với.” Tần Tư Tư tức điên lên.

Cô là không khí sao?

Không thèm nhìn cô một cái đã bỏ đi.

“Em không có đi tìm mấy em trai thể dục...” Tần Tư Tư vừa đuổi theo vừa giải thích.

Nhưng Hầu Kiến Ba không thèm nghe, còn đi rất nhanh.

Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, tốc độ “nhanh” của anh hoàn toàn nằm trong khả năng đuổi kịp của Tần Tư Tư.

Chà... xem ra cũng không phải hoàn toàn vô cảm.

“Xem đủ chưa?” Giọng Dương Duy Lực vang lên phía sau, “Xem đủ rồi thì chúng ta tính sổ chuyện vừa rồi.”

Không!

Hoàn toàn không muốn tính sổ!

Chương 496

DTV-EBOOK

Hôm đó, Tần Tư Tư có đuổi kịp Hầu Kiến Ba hay không, Chu Chiêu Chiêu đã không còn tâm trí để quan tâm nữa.

Tối hôm đó, cô bị Dương Duy Lực tính sổ một cách kỹ lưỡng.

Tính đi tính lại, trong ngoài đều không bỏ sót.

Đến nỗi, sáng hôm sau Dương Duy Lực đi làm lúc nào? Cô không biết.

Ăn sáng lúc nào? Cô không biết.

Kể cả lúc nào mấy đứa trẻ bị Hứa Quế Chi dẫn đi, cô cũng không hay.

Tỉnh dậy, Chu Chiêu Chiêu vẫn còn ngỡ ngàng, nhà cửa yên tĩnh không một tiếng động.

Liếc nhìn đồng hồ, cô giật mình ngồi bật dậy.

Cả người ê ẩm khiến Chu Chiêu Chiêu không khỏi nguyên rủa Dương Duy Lực trong lòng.

...

...

Tối qua, anh ta đúng là một tên điên, bất kể cô van xin thế nào, lúc thì hỏi anh có thân hình đẹp bằng mấy em trai không, lúc lại hỏi anh có được không?

Muốn bao lâu?

Chu Chiêu Chiêu còn dám nói gì nữa?

Nhưng không nói, anh ta lại thi thoảng hỏi một lần.

Tỉ mỉ chiều chuộng hết mực.

Về sau, Chu Chiêu Chiêu khóc lóc xin tha, đủ lời ngon ngọt dành tặng, mãi đến khuya anh mới chịu buông tha.

Lúc ngủ mơ màng, Chu Chiêu Chiêu hình như cảm nhận được Dương Duy Lực trở dậy, tên keo kiệt này còn cúi xuống bên tai cô thì thầm: “Em trai tốt hay chồng tốt?”

“Chồng tốt.” Chu Chiêu Chiêu theo bản năng trả lời, Dương Duy Lực mới hài lòng rời đi.

Lúc đi còn ân cần bế theo ba đứa nhỏ.

Nói thì nói vậy, tối qua mấy đứa trẻ cũng hợp tác lạ thường, ngủ ngoan đến sáng?

Chu Chiêu Chiêu không biết rằng, bọn trẻ thực ra cũng thức giấc giữa đêm, nhưng đều được Dương Duy Lực chăm sóc và dỗ ngủ lại.

Sáng sớm hôm sau, khi bế chúng ra giao cho Hứa Quế Chi, bà giật mình tưởng Chu Chiêu Chiêu bị ốm.

“Tối qua cô ấy thức khuya chuẩn bị tài liệu cho trường,” Dương Duy Lực nghiêm túc nói, “Để cô ấy ngủ thêm một chút.”

Hứa Quế Chi nghe vậy vô cùng xót xa: “Phải rồi, dạo này trường cô ấy cũng bận lắm.”

Dù từ bỏ cơ hội đi công tác nước ngoài, nhưng vì thành tích xuất sắc, Chu Chiêu Chiêu được giữ lại trường.

Hứa Quế Chi trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nghe Dương Duy Lực nói vậy, bà vội vàng đáp: “Vậy để cô ấy nghỉ ngơi đi, tôi và bảo mẫu Bành dẫn bọn trẻ ra ngoài dạo chơi.”

Thế nên, khi Chu Chiêu Chiêu tỉnh dậy, bọn trẻ đã được Hứa Quế Chi dẫn đi dạo từ lâu.

Cả ngày hôm đó, Chu Chiêu Chiêu không bước chân ra khỏi nhà, mãi đến khi Hứa Quế Chi dẫn bọn trẻ về, tối đến Dương Duy Lực trở về, cô liếc anh một cái rồi không thềm nói chuyện.

Dương Duy Lực xấu hổ xoa xoa mũi: “Vợ yêu, anh xin lỗi.”

Chu Chiêu Chiêu trừng mắt hừ lạnh, tiếp tục làm việc của mình, không thềm để ý đến anh.

Tật xấu của anh ta nhất định phải sửa.

Hứa Quế Chi hai ngày sau mới phát hiện hai người đang giận nhau, liền kéo Dương Duy Lực sang một bên hỏi: “Con với Chiêu Chiêu có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu, mẹ đừng lo.” Dương Duy Lực xoa mũi đáp.

Tối hôm đó ăn no quá, khiến cô ấy giận thật rồi.

Hứa Quế Chi dùng ngón tay chọc vào trán anh: “Dạo này Chiêu Chiêu đủ mệt rồi, con phải đối xử tốt với cô ấy.”

Dương Duy Lực: “...”

Đây có phải mẹ đẻ của mình không?

Phiêu Vũ Miên Miên

Dù sao vợ giận thì cũng phải dỗ dành.

“Vợ yêu, anh sai rồi,” Dương Duy Lực thành khẩn nhận lỗi, “Sau này anh sẽ không như vậy nữa, nếu anh tái phạm, em cứ phạt anh không được lên giường ngủ, được không?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Nhưng,” anh lại nói tiếp, “Em có thể không đi cùng Tần Tư Tư đến trường thể dục nữa không?”

“Mấy em trai đó có đẹp trai bằng anh không?” Anh nghiêm mặt hỏi.

Điểm này, Chu Chiêu Chiêu thực sự đã suy nghĩ rất kỹ.

Hình như thật sự không ai đẹp bằng Dương Duy Lực.

Bởi vì, như anh, cởi áo có cơ bắp, mặc áo thì phong độ, lại còn đẹp trai, đặc biệt sau khi làm bố, trên người càng thêm vẻ dịu dàng, làm mềm đi vẻ cương nghị trước đây.

Càng thêm quyến rũ.

Thứ quyến rũ này, mấy em trai thể dục không thể so bì được.

“Đương nhiên là không rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em chỉ đùa thôi mà, ai ngờ anh... ghen to thế.”

Trực tiếp khiến cô không xuống được giường.

Nhưng may là anh ta còn biết xấu hổ, ít nhất không nói với Hứa Quế Chi rằng cô bị ồm, mà bảo là thức khuya chuẩn bị tài liệu nên không dậy được.

Bằng không, cô thật sự không còn mặt mũi nào đối diện với Hứa Quế Chi nữa.

Dù sao, hôm đó khi nhìn thấy Hứa Quế Chi dẫn bọn trẻ về, cô cũng cảm thấy rất xấu hổ, ừm, bận chuẩn bị tài liệu làm việc chính đáng mà...

“À, mấy hôm nay anh ra ngoài phát hiện có người theo dõi.” Dương Duy Lực thấy cô không giận nữa cũng thở phào, chuyển sang chuyện chính, “Anh nghi là người của Phùng Tuấn Long.”

“Lão già này không lấy được thứ mình muốn chắc chắn không bỏ cuộc, giờ phải làm sao đây?” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói.

Chuyện trước đó coi như bỏ qua.

“Đây là Hoa Quốc,” Dương Duy Lực cười nhẹ véo mũi cô, “Em quên chồng em làm nghề gì rồi sao?”

Phùng Tuấn Long cho người theo dõi anh chỉ là muốn biết những thứ đó chôn ở đâu, vậy thì anh sẽ cho hắn một trận bắt sống tại trận.

“Nếu hắn không đến thì sao?” Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ hỏi.

“Hắn ta không chỉ đa nghi, mà còn có sở thích đặc biệt với vàng bạc, không tận mắt nhìn thấy sao yên tâm được?” Dương Duy Lực châm biếm nói.

Người khác có thể không biết, Phùng Tuấn Long có một búp bê vàng được chế tác riêng, đêm nào cũng ôm nó ngủ.

Hắn ta phát cuồng vì vàng, nên mới dày công tìm cách lấy được mấy con cá vàng của Cố Huấn Kiệt.

Không lấy được, hắn ngứa ngáy khó chịu.

“Em nói xem, loại người này khi biết lô hàng có thể bị đào lên, hẳn có thể không đến xem sao?”
Dương Duy Lực cười nói.

“Hắn vừa đa nghi, lại sợ có người như hắn lấy trộm một con cá vàng.” Chu Chiêu Chiêu tiếp lời cười châm biếm.

Chính là như vậy.

Nên hôm đó Phùng Tuấn Long nhất định sẽ đến.

Việc họ cần làm tiếp theo, là khiến hắn tin rằng Cố Huấn Kiệt nhất định đã chôn giấu đồ vật ở đó, rồi cho người đến đào.

Đến lúc đó họ sẽ bắt quả tang.

“Nhưng dù vậy, hắn có danh phận Hoa kiều bảo hộ, chúng ta cũng không thể làm gì hắn.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Nếu người này còn dính đến buôn bán vũ khí thì sao?” Dương Duy Lực nói.

Trên thực tế, Phùng Tuấn Long không sạch sẽ, hắn phát lên nhờ buôn bán vũ khí.

Lần này đến Hoa Quốc, bề ngoài là đầu tư, nhưng thực chất đã bí mật tiếp xúc với một số người trong danh sách.

Nên những lời Dương Duy Lực nói cũng không oan cho hắn.

Chu Chiêu Chiêu hơi ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Hắn... hẳn phải bị xử lý thật nặng.”

Cái xử lý nặng này, e rằng không thể trở về nữa.

Vậy thì, Chu Mẫn Mẫn đi cùng hắn sẽ ra sao?

Chương 497

DTV-EBOOK

Năm cuối đại học, thời khóa biểu của Chu Chiêu Chiêu không còn dày đặc như trước, cô thường về nhà ngay sau giờ học, ít khi ở lại trường, nên cũng không biết những chuyện đang xảy ra.

“Để giành được suất đi du học, mọi người phát điên lên rồi.” Đào Hân Bảo thở dài nói với Chu Chiêu Chiêu sau giờ học, “Đủ mọi cách...”

Chu Chiêu Chiêu biết hiện nay trào lưu đi nước ngoài đang nóng, nhưng nhiều gia đình vẫn không đủ điều kiện.

Vì vậy, ai mà không muốn được nhà trường cử đi du học bằng ngân sách?

Hai người đang nói chuyện thì thấy Lưu Tương vội vã đi ngang qua, bước chân gấp gáp đến mức không nhìn thấy cả Chu Chiêu Chiêu.

“Cô ấy đi đâu thế?” Đào Hân Bảo tò mò hỏi.

Lý Đình bên cạnh bĩu môi: “Đến khoa.”

“Hai người không tranh suất du học nên không biết, những ai muốn đi trong khoa ta bây giờ đang dùng đủ mọi cách...” Lý Đình nói, “Thật đúng là ‘bát tiên quá hải’...”

Để giành được suất đi nước ngoài, có thể nói là yêu tinh quỷ quái đều xuất hiện.

...

...

“Sẽ không lâu đâu,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhà trường không để tình trạng này kéo dài.”

Cô đoán danh sách du học sẽ sớm được công bố.

Quả nhiên, hai ngày sau danh sách được đưa ra.

Lưu Tương quả thật rất giỏi, tên cô có trong danh sách.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, cô từng đi Tân Cương hỗ trợ, cơ hội này vốn đã lớn hơn các bạn khác.

Chỉ là Chu Chiêu Chiêu không ngờ phía sau còn nhiều chuyện.

Mãi đến hôm cô đến trường nghe Lý Đình kể mới biết.

“Có người tố cáo Lưu Tương có vấn đề về đời sống riêng.” Lý Đình thì thầm với Chu Chiêu Chiêu, “Suất đi nước ngoài của cô ấy có lẽ bị hủy.”

Chu Chiêu Chiêu giật mình: “Đời sống riêng?”

“Bảo là thấy cô ấy kéo kéo đẩy đẩy với một người đàn ông,” Lý Đình liếc mắt nhìn về một phía trong lớp, “Vị kia cũng muốn suất đó.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn theo, thấy Trương Hồng Quyên, người từng được cô giúp đỡ nhưng sau đó quay sang cắn cô.

“Mặt cô ta cũng thật dày.” Đào Hân Bảo bĩu môi.

“Tố cáo không phải là ẩn danh sao?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc, “Sao mọi người đều biết?”

“Lưu Tương nói người đàn ông đó là chồng cũ,” Lý Đình giải thích, “Lúc hai người nói chuyện vô tình bị cô ta nhìn thấy.”

Vậy người tố cáo là ai?

Chỉ là mọi người đều ngạc nhiên về việc Lưu Tương ly hôn, bởi cô đi Tân Cương chỉ một năm, sao đã kết hôn rồi lại ly dị?

Nhưng đây là chuyện riêng của Lưu Tương, dù có muốn hỏi cũng không phải lúc.

“Rồi Trương Hồng Quyên lấy chuyện ly hôn ra nói,” Lý Đình châm biếm, “Bảo sinh viên đại học mà dám kết hôn rồi ly dị, đạo đức nghề nghiệp có vấn đề...”

“Sao lại liên quan đến đạo đức nghề nghiệp?” Chu Chiêu Chiêu bất lực, “Nhà Thanh sụp đổ lâu rồi, phụ nữ sống không hạnh phúc, không được ly hôn sao?”

“Đúng vậy đó.” Lý Đình thở dài.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Dù sao khoa bây giờ đang tranh cãi về chuyện này.” Lý Đình nói tiếp.

“Em sao thế?” Chu Chiêu Chiêu nhìn Đào Hân Bảo đang ngẩn ngơ, “Tâm thần bất định vậy?”

“Không có gì.” Đào Hân Bảo nén lời trong lòng, lắc đầu.

Chu Chiêu Chiêu thấy cô không muốn nói cũng không hỏi thêm.

Đúng lúc đó, ba người thấy Lưu Hải Đào chạy ra ngoài, Đào Hân Bảo bên cạnh sắc mặt tối sầm.

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn cô, rồi lại nhìn Lưu Hải Đào đang nói chuyện với giáo sư.

“Mấy ngày nay Lưu Hải Đào bận rộn vì chuyện của Lưu Tương,” Lý Đình thì thào, “Không hổ là cùng nhau từ Tân Cương trở về, tình cảm của các bạn khác hẳn.”

Đào Hân Bảo bên cạnh người cứng đờ.

Chu Chiêu Chiêu cười: “Đều là bạn học, em không nên phân biệt đối xử như vậy.”

“Tình cảm cùng phòng ký túc xá cũng khác mà.” Cô nói, “Không ảnh hưởng đến việc giao lưu với bạn khác.”

Đúng là như vậy.

Chu Chiêu Chiêu cười, bắt đầu thu dọn cặp sách, ai ngờ một lúc sau bị trưởng khoa gọi đến.

Khi cô đến, phát hiện trong văn phòng đã có nhiều người, không chỉ cô, những người cùng đi Tân Cương đều có mặt, và Trương Hồng Quyên cũng ở đó.

Thấy Chu Chiêu Chiêu đến, Trương Hồng Quyên vội nói: “Các thầy hỏi Chu Chiêu Chiêu, cô ấy chắc chắn biết.”

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn Trương Hồng Quyên, cô ta tiếp tục: “Lưu Tương vốn đang yêu Lưu Hải Đào, sau gặp sĩ quan quân đội tốt hơn liền kết hôn.”

“Ai ngờ chưa bao lâu lại ly dị,” Trương Hồng Quyên giận dữ, “Loại người đạo đức suy đồi như vậy, nhà trường sao có thể cho đi du học?”

“Cô ấy không xứng đáng làm giáo viên.”

“Nếu suất này dành cho Chu Chiêu Chiêu, tôi không có ý kiến.” Nghĩ một chút, cô ta nói thêm.

Chu Chiêu Chiêu nhướn mày, rõ ràng là cô ta muốn đi, giờ lại kéo mình vào làm bia đỡ đạn?

“Hơn một năm không gặp, không ngờ Trương Hồng Quyên giờ ăn nói lưu loát thế,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Chỉ là tư tưởng cần thay đổi, vu khống bạn học không tốt đâu.”

“Tôi vu khống gì đâu?” Trương Hồng Quyên giật mình, không ngờ Chu Chiêu Chiêu nói vậy, vội đáp, “Tôi chỉ không chịu được cách hành xử của một số người.”

“Thật sự là không chịu được, hay là cô ghen tị?” Chu Chiêu Chiêu nhìn cô, “Chuyện của cô là của cô, đừng kéo tôi vào.”

“Đừng xem mọi người là ngu ngốc.”

Chỉ mình cô là người thông minh.

“Xin lỗi, Chiêu Chiêu.” Lưu Tương áy náy nói.

Chỉ là trường gọi mọi người đến, cô cũng không có cách nào.

Cô đã tự biện hộ nhiều lần, nhưng Trương Hồng Quyên như miếng cao dán, bám riết không buông.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Lãnh đạo nhà trường sắc mặt cũng không tốt, gọi mọi người đến là để điều tra biểu hiện của Lưu Tương ở Tân Cương, cùng những lời Trương Hồng Quyên nói có thật hay không.

“Đừng lo,” sau khi ra khỏi văn phòng khoa, Chu Chiêu Chiêu nói với Lưu Tương, “Nhà trường điều tra rõ sẽ không có vấn đề gì.”

“Giờ tôi đã nghĩ thông rồi, có thì đi, không có thì thôi.” Lưu Tương cười, “Cảm ơn cậu.”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Cô chỉ thấy lạ, sao Trương Hồng Quyên biết chuyện Tân Cương chi tiết thế?

Nhưng rồi cô sớm biết nguyên nhân.

Bởi vì Chu Chiêu Chiêu gặp một người, Nhâm Ly đáng lẽ phải ở căn cứ, giờ lại xuất hiện trước mặt cô.

“Chu Chiêu Chiêu, có rảnh dùng bữa cùng tôi không?”

Chương 498

DTV-EBOOK

Sự xuất hiện của Nhâm Ly đã giải đáp thắc mắc của Chu Chiêu Chiêu, nhưng cô không nghĩ giữa họ có đủ tình cảm để cùng dùng bữa.

“Xin lỗi, tôi còn việc.” Cô gật đầu lạnh nhạt, “Không có thời gian.”

Nhâm Ly nheo mắt.

“Chẳng lẽ cô không muốn biết chuyện xảy ra sau khi các cô rời đi sao?” Nhâm Ly mỉm cười nói, “Hay mấy người chị em thân thiết của cô sống tốt không?”

“Đồng chí Nhâm Ly,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nếu muốn biết, chẳng lẽ tôi không thể gọi điện sao?”

Nhâm Ly lại nheo mắt.

“Có chuyện gì cứ nói ở đây đi.” Chu Chiêu Chiêu bày tỏ sự mất kiên nhẫn, “Tôi còn chút thời gian nghe vài câu.”

“Không thì tôi đi đây.”

“Cô...” Nhâm Ly trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, không hiểu sao người phụ nữ nông thôn này trước mặt cô luôn tự tin thái quá, luôn có khả năng khiến cô tức điên lên.

...

...

“Hầu Kiến Ba, cô biết chứ?” Nhâm Ly nói đến đây có chút ngại ngùng, dùng tay vén tóc mai, “Tôi nghe

nói Dương Duy Lực và anh ấy là bạn từ nhỏ, quan hệ rất tốt.”

“Cô điều tra chi tiết thế rồi, còn hỏi làm gì?” Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ hỏi.

Hơn nữa, vẻ mặt Nhâm Ly lúc này, chẳng lẽ như cô nghĩ?

Cô ta thích Hầu Kiến Ba?

Nghĩ đến cảnh hai người đứng cùng nhau, Chu Chiêu Chiêu không khỏi rùng mình.

Dương Duy Lực và Hầu Kiến Ba thân thiết, nếu Nhâm Ly và Hầu Kiến Ba thành đôi, e rằng tình bạn này cũng tan thành mây khói.

Nhâm Ly lại ghen lời, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Dạo này anh ấy không gặp tôi, cô có thể...”

“Không thể.” Chu Chiêu Chiêu trực tiếp lạnh nhạt từ chối, nói xong liền đi.

Cô cũng điên rồi mới ở đây lãng phí thời gian với Nhâm Ly.

“Nếu cô giúp tôi gặp Hầu Kiến Ba,” Nhâm Ly nói theo sau lưng, “Lưu Tương không phải bạn tốt của cô sao? Tôi có thể đến trường giúp cô ấy thanh minh.”

Chu Chiêu Chiêu dừng bước quay lại nhìn cô: “VẬY những chuyện của Lưu Tương, đều là cô nói với Trương Hồng Quyên?”

Cô đã thắc mắc, làm sao Trương Hồng Quyên biết rõ đến thế?

Có những chuyện ngay cả bạn học cùng đi Tân Cương còn không biết, Trương Hồng Quyên lại biết.

“Nhâm Ly, cô thật đáng thương.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

Dù sao, trong thời gian Lưu Tương kết hôn với Nhâm Quân, dù là cha mẹ Nhâm Ly hay bản thân cô, Lưu Tương đều đối xử rất tốt.

Dù có ly hôn, cũng liên quan rất lớn đến Nhâm Ly.

Kết quả cô không tự phản tỉnh, dù Lưu Tương đã trốn đến Thiểm Tỉnh, cô vẫn không buông tha, chạy đến đây phá hoại tiền đồ của cô ấy.

“Có lẽ, từ nhỏ đến lớn cô quen sống thuận buồm xuôi gió, vào quân đội được cấp trên trọng dụng, thăng chức nhanh chóng,” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh nhạt, “Ngay cả hôn nhân của cô, cô cũng có thể tùy ý, muốn ly hôn là ly hôn.”

“Người như cô, cô sẽ không bao giờ hiểu những người dù gian khổ đến đâu cũng nỗ lực kiên trì để thay đổi số phận.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, châm biếm nói, “Cô mãi mãi không thể thấu hiểu.”

“Cô phá hoại tiền đồ của một cô gái tự lực tự cường, có phải rất đắc ý không?” Cô cười lạnh nói, “Loại người như cô căn bản không xứng có được chân tình của người khác.”

“Hầu Kiến Ba đó cô yên tâm,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Nhà tôi quan hệ tốt với anh ấy thế, làm sao tôi có thể khoanh tay đứng nhìn anh ấy lao vào hố lửa?”

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi.” Chu Chiêu Chiêu không quan tâm đến vẻ mặt xanh mét của Nhâm Ly, tiếp tục nói.

“Chu Chiêu Chiêu, đặ́c tội với tôi có lợi gì cho cô?”
Nhâm Ly tức giận nói, “Cô sợ không biết chứ? Sau này tôi có thể sẽ là đồng nghiệp của Dương Duy Lực.”

“Vậy thì sao?” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt nói,
“Chặ́ng lẽ cô còn dám gây khó dễ cho anh ấy?”

Buồn cười thật.

Nhâm Ly lại ghen lời.

Cô thực sự không thể gây khó dễ cho Dương Duy Lực, bởi dù là ở căn cứ Tân Cương hay đơn vị sau này xây dựng căn cứ ở đây, Dương Duy Lực chắc chắn sẽ được trọng dụng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Còn cô chỉ là nhân viên chính trị, Dương Duy Lực không gây khó dễ cho cô đã là may.

Trừ khi cô... lấy được người có chức vụ cao hơn Dương Duy Lực.

Nhưng người có chức vụ cao hơn, tuổi tác không thể nhỏ.

Trải qua hai cuộc hôn nhân, Nhâm Ly lần này không muốn lặp lại quá khứ.

Hiện tại cô cũng không cần ép mình lấy người mình không thích.

Nhưng trở trêu, người cô thích là Hầu Kiến Ba lại không thích cô.

Cô không thể gặp mặt, mới nghĩ đến Dương Duy Lực và Hầu Kiến Ba thân thiết, tìm Chu Chiêu Chiêu nhờ giúp đỡ.

Chỉ cần gặp được Hầu Kiến Ba, Nhâm Ly tự tin có thể thành công một nửa, ít nhất khiến anh không trốn tránh cô nữa.

Ai ngờ, Chu Chiêu Chiêu thắng thường từ chối giúp đỡ, không những thế còn phá đám.

Nhâm Ly tức đến phát điên.

Chu Chiêu Chiêu cũng bị chọc giận, nghĩ một lát quyết định đến cửa hàng của Tần Tư Tư.

Tần Tư Tư có con mắt thời trang rất tốt, quần áo nhập về đều hợp mốt, thêm vị trí đắc địa, mới mở không lâu đã kinh doanh rất tốt.

“Hôm nay sao rảnh đến chỗ em thế?” Tần Tư Tư vừa tính toán vừa nói, liếc nhìn bộ đồ trên người Chu Chiêu Chiêu, nhíu mày đi lấy một bộ khác, “Đổi bộ này đi.”

Chu Chiêu Chiêu bĩu môi, nhưng không nói gì, vẫn vào phòng thay đồ thay trang phục mới.

Phải nói, bộ này cô rất thích.

“Sao rồi? Hàng mới nhập đó.” Tần Tư Tư cười từ lúc cô bước ra, “Lúc thấy bộ này em đã nghĩ hợp với chị.”

“Cũng được,” Chu Chiêu Chiêu cười ngắm mình trong gương, “Con mắt của Tần lão bản quả không tệ.”

“Chỉ là có vài chuyện phải nhanh lên, không người ta cướp mất.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Chuyện gì?” Tần Tư Tư nhìn cô, “Em đã nói rồi, hôm nay chị đến mang theo hỏa khí.”

Chu Chiêu Chiêu định nói, lúc này cửa hàng có mấy cô gái bước vào, nhìn thấy bộ đồ trên người cô liền thích ngay: “Chủ tiệm, bộ này bán không?”

“Đương nhiên.” Tần Tư Tư cười đi giới thiệu sản phẩm, “Mấy bộ này đều hợp với cô.”

Chu Chiêu Chiêu tính sơ qua, chỉ trong chốc lát, cô bạn này đã bán được bốn bộ đồ giống cô đang mặc.

“Em nói rồi mà,” Chu Chiêu Chiêu khoác vai Tần Tư Tư, “Vừa đến đã bắt đổi đồ, té ra là bắt em làm người mẫu.”

“Thân hình đẹp thế không dùng phí lắm.” Tần Tư Tư nói, “Yên tâm, bộ này tặng chị, công lao khổ nhọc.”

“Hừ...” Chu Chiêu Chiêu hừ lạnh, “Không chỉ thế đâu.”

“Còn chuyện gì nữa?” Tần Tư Tư nghi hoặc nhìn cô, chợt nhớ lúc này cô đến mang theo hỏa khí, hỏi: “Rốt cuộc ai khiến mỹ nữ Chu đáng yêu của chúng ta nổi giận thế?”

“Là tình địch của em.”

Chương 499

DTV-EBOOK

Tần Tư Tư có chút không theo kịp tình hình.

“Tình địch?” Cô vô tư vẫy tay, “Dương Duy Lực nhà cậu ưu tú như thế, có vài tình địch chẳng phải chuyện bình thường sao?”

“Chúng ta không tức giận, hãy ăn mặc thật đẹp, để những kẻ có ý đồ phải tự lượng sức mình.” Tần Tư Tư vừa nói vừa lấy ra một bộ trang phục, “Cậu có muốn thử bộ này không? Làm người mẫu cho tôi thêm chút nữa nhé?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô nàng này chắc mãi kiếm tiền đến mức không nghe rõ mình nói gì rồi?

“Được thôi.” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Dù sao tôi bị tình địch của cậu chọc tức, cậu phải chịu trách nhiệm.”

“Ý cậu là gì?” Tần Tư Tư lúc này mới hiểu, “Tình địch của tôi?”

“Tôi làm gì có tình địch?” Cô ngây người.

Chu Chiêu Chiêu không trả lời, cầm lấy bộ đồ đi thay.

...

...

Khi bước ra, Tần Tư Tư vội vàng chạy tới: “Có người thích Hầu Kiến Ba?”

Chu Chiêu Chiêu đảo mắt: “Phản ứng của cậu chậm quá rồi.”

“Ai vậy? Dám tranh đàn ông với lão nương này.” Tần Tư Tư tức giận.

“Một mục già.” Chu Chiêu Chiêu chỉnh lại trang phục, thờ ơ nói.

“Mục già? Mặt dày thế!” Tần Tư Tư xắn tay áo, “Là ai? Nói đi.”

“Cậu định làm gì?” Chu Chiêu Chiêu cười nhìn cô, “Đi đánh nhau à?”

“Thật sự có mục già thích Hầu Kiến Ba?” Tần Tư Tư thấy vẻ mặt cô không đùa, nghiêm túc hỏi.

“Ừm.” Chu Chiêu Chiêu xoay người, “Bộ này thế nào?”

Tần Tư Tư: “...”

Bây giờ là lúc nói chuyện quần áo sao? Không phải nên nói rõ mục già tranh đàn ông là ai sao?

“Tôi sai rồi,” Tần Tư Tư vội nói, “Cậu nhanh nói đi, người đó là ai?”

“Lát nữa đi ăn nhé.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Tần Tư Tư lúc này còn tâm trí đâu mà bán hàng, nhưng không hiểu sao từ khi Chu Chiêu Chiêu đến, khách vào cửa hàng nhiều hẳn.

Thêm nữa cô là người mẫu bẩm sinh, dáng chuẩn hơn cả người mẫu chuyên nghiệp, đứng đấy chính là quảng cáo sống động nhất.

Khách vào cửa hàng đều hỏi mua bộ đồ cô đang mặc.

Có tiền không lấy là đồ ngọc, Tần Tư Tư dù trong lòng như mèo cào, vẫn cố đợi đưa khách đi hết mới kéo Chu Chiêu Chiêu đi ngay.

Hai người vẫn đến quán lẩu quen thuộc, vừa ăn Chu Chiêu Chiêu vừa kể chuyện Nhâm Ly cho Tần Tư Tư nghe.

“Cô ta xinh không?” Tần Tư Tư hỏi.

“Khá có khí chất,” Chu Chiêu Chiêu nói, thêm một câu, “Khi không nói chuyện.”

Tần Tư Tư bật cười.

“Nhưng,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt nói, “Hai đời chồng ly hôn với cô ta vẫn đối xử tốt.”

Điều này nói lên gì?

Nói lên người phụ nữ này rất có thủ đoạn.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy phải làm sao?” Tần Tư Tư sốt ruột, “Không được, cậu ăn nhanh đi, lát nữa tôi đi tìm Hầu Kiến Ba ngay.”

Đừng nói lát nữa, bây giờ cô đã muốn đi rồi.

“Sao tính cậu nóng vội thế?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Không thể ngồi yên ăn hết bữa cơm sao? Nghe tôi nói hết đã?”

“Được, cậu nói nhanh đi.” Tần Tư Tư nói.

“Tôi thấy đây chưa chắc là chuyện xấu với cậu.” Chu Chiêu Chiêu gấp thít nói, “Tôi phát hiện Hầu Kiến Ba với cậu cũng không phải không có tình cảm,

chỉ là anh ta cùng phe với nhà tôi, đều rất chậm hiểu chuyện tình cảm.”

“E rằng bản thân anh ta cũng không nhận ra tình cảm của mình.”

Tần Tư Tư theo đuổi Hầu Kiến Ba đã lâu, nhưng anh ta vẫn giữ thái độ xa cách.

Đúng lúc Nhâm Ly xuất hiện, phá vỡ lớp băng này, buộc Hầu Kiến Ba phải đối diện với tình cảm thật sự.

Với Tần Tư Tư chưa hẳn là chuyện xấu.

“Thêm nữa, dạo này cậu theo sát anh ta quá,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cũng nên làm lạnh một chút.”

Để anh ta tự cảm nhận, rốt cuộc ai tốt ai xấu.

“Tôi...”

“Với điều kiện như cậu, tìm một em trai thể dục không phải tốt hơn sao?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Không lý nào ngày ngày nhìn mặt lạnh như băng của anh ta.”

Tần Tư Tư: “...Hầu Kiến Ba...”

“Cậu đừng lúc nào cũng bênh vực và thương hại anh ta,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục, “Tôi quen anh ta sớm hơn cậu, nhưng vẫn phải nói thẳng.”

“Ai lại như anh ta? Rõ ràng thích nhưng không dám thừa nhận.” Chu Chiêu Chiêu bực tức gõ nhẹ vào đầu Tần Tư Tư, “Nào có đàn ông nào để con gái theo đuổi phía sau như thế?”

“Theo tôi, hãy để anh ta ném thử thủ đoạn của Nhâm Ly.”

“Nếu thật sự không thích cậu, cậu cũng nên dứt khoát sớm,” Chu Chiêu Chiêu vừa ăn vừa nói, “Nếu cậu thích kiểu đàn ông lạnh lùng, để tôi bảo Dương Duy Lực giới thiệu vài người trong quân đội.”

“Thân hình tuyệt đối còn hơn anh ta.”

“Cậu... sao vậy?” Cô nhìn Tần Tư Tư đang che mặt, “Tôi muốn gọi thêm một đĩa thịt bò nữa.”

“Này... Hầu Kiến Ba đứng ngay sau lưng cậu...” Tần Tư Tư ngẩng đầu lên, Hầu Kiến Ba đã biến mất, cô bất lực nói, “Những lời cậu nói chắc anh ta nghe hết rồi.”

“Nghe thì nghe, tôi cố ý nói cho anh ta nghe mà.” Chu Chiêu Chiêu thản nhiên nói, “Từ lúc anh ta vào tôi đã thấy rồi.”

Tần Tư Tư: “...”

“Cậu phải chí khí lên,” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, “Những lời tôi nói không phải chỉ để anh ta nghe, mà là thật lòng.”

“Chiêu Chiêu, cảm ơn cậu.” Tần Tư Tư đột nhiên khẽ nói.

“Cậu sao vậy?” Chu Chiêu Chiêu ngừng đũa, “Đừng nói là cậu đang khóc đấy?”

“Chưa ai đối xử tốt với tôi như cậu.” Tần Tư Tư khóc nức nở, “Chưa từng có ai như vậy.”

“Ôi trời... Thôi thì cho cậu ăn hết đồng thịt này vậy.” Chu Chiêu Chiêu bất lực đưa khăn giấy, tay kia gấp hết thịt trong nôi vào bát cô.

Tần Tư Tư cười hì hì, ăn ngon lành.

“Tư Tư,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hãy tự tin lên.”

“Tôi biết rồi.” Tần Tư Tư lúc này đã thoải mái hẳn, bụng cũng đói, vừa ăn vừa nói, “Nếu anh ta thật sự không thích tôi, tôi cũng sẽ không bám theo nữa.”

Chu Chiêu Chiêu âm thầm vỗ tay cô: “Tôi sẽ luôn bên cậu.”

Về phía Hầu Kiến Ba, anh mặt lạnh như băng trở về đơn vị, vừa bước vào cổng đã nghe đồng nghiệp nói: “Đội trưởng Hầu về rồi.”

“Cậu về đúng lúc quá, có người tìm cậu,” đồng nghiệp hạ giọng, “Đang đợi trong văn phòng cục trưởng đó.”

“Nam hay nữ?” Hầu Kiến Ba không ngừng bước, “Chuyện gì?”

“Nữ, còn khá xinh nữa!”

Bước chân Hầu Kiến Ba khựng lại.

Chương 500

DTV-EBOOK

Hầu Kiến Ba cảm thấy bức bối, trong tai văng vẳng lời Chu Chiêu Chiêu: “Em trai thể dục không phải tốt hơn sao?”

Đúng lúc này, một chàng trai bước ra từ văn phòng, gương mặt khá ưa nhìn, dáng người cao ráo, ít nhất một mét tám lăm.

“Học sinh thể dục,” đồng nghiệp bên cạnh thấy anh nhìn chàng trai, vui vẻ giải thích, “Giúp bà cụ qua đường bị vu oan đấy.”

Hầu Kiến Ba lại liếc nhìn chàng trai.

Chàng trai ngượng ngùng cười với anh, Hầu Kiến Ba bất ngờ phát hiện khóe miệng cậu ta có hai lúm đồng tiền.

Nếu là người khác, Hầu Kiến Ba có lẽ không để ý, nhưng ngoại hình này chắc chắn nằm trong gu thẩm mỹ của Tần Tư Tư.

Dù quen biết cô không lâu, nhưng cô gái này luôn bộc lộ mọi suy nghĩ trên mặt.

Gu thích cũng rất rõ ràng.

Hôm đó anh bất lực hỏi: “Cô thích tôi điểm nào? Tôi sửa được không?”

...

Kết quả cô gái đáp: “Tôi thích đúng kiểu người như anh, anh sửa kiểu gì?”

Khiến anh không biết nói gì.

Kiểu người của anh?

“Cao lớn, cười có lúm đồng tiền, sau này không lo con cái lùn,” Tần Tư Tư nói, “Anh là cảnh sát, giúp tôi trừng trị kẻ xấu, sau này tôi không sợ bị bắt nạt.”

Bỏ qua phần sau, chỉ hai điểm đầu, chàng trai thể dục này hoàn toàn phù hợp.

Không hiểu sao, khi cậu ta đi ngang qua, Hầu Kiến Ba vô thức đứng thẳng lưng.

Anh phát hiện dù đã cố, vẫn không cao bằng cậu ta!!

Tội nghiệp chàng trai thể dục, vốn chỉ làm việc tốt, không ngờ bị vu oan xong còn bị chú cảnh sát mặt đen nhìn chăm chăm.

Mà càng nhìn mặt càng đen!

Mãi đến khi bước ra khỏi cổng công an, cậu ta mới thở phào.

Khí thế quá mạnh, đáng sợ thật, sau này không dám giúp bà cụ qua đường nữa.

Đợi người đi khuất, Hầu Kiến Ba mới hoàn hồn.

“Cậu ta có vấn đề gì sao?” Đồng nghiệp tò mò hỏi.

“Không.” Hầu Kiến Ba nói.

“Vậy cậu mau đến văn phòng cục trưởng đi.” Đồng nghiệp thúc giục.

Hầu Kiến Ba sầm mặt, gật đầu, bước nhanh về phía văn phòng cục trưởng.

Vừa đến cửa đã nghe tiếng cười trong phòng.

Hầu Kiến Ba dừng lại, gõ cửa.

“Vào đi.”

Tiếng cười trong phòng ngừng bật, Hầu Kiến Ba bước vào: “Cục trưởng tìm tôi?”

“Nhâm Ly đến tìm cậu,” cục trưởng cười nói, “Sao cậu cứng đầu thế? Cãi nhau xong không nói chuyện nữa?”

Câu sau cục trưởng hạ giọng: “Con gái phải chiều chuộng chút.”

“Báo cáo cục trưởng,” Hầu Kiến Ba lớn tiếng, “Tôi không hiểu ý cục trưởng. Cãi nhau gì cơ?”

“Cậu này...” Cục trưởng trừng mắt, ghen lời.

“Cục trưởng đừng giận,” Nhâm Ly cười nói, “Tính anh ấy vậy thôi, xin phép mượn văn phòng nói vài câu được không?”

“Được.” Cục trưởng cười, quay sang lạnh lùng với Hầu Kiến Ba: “Chiều chuộng người ta chút, đừng suốt ngày mặt lạnh, sau hối không kịp.”

Không hiểu sao, hình ảnh Tần Tư Tư hiện lên trong đầu Hầu Kiến Ba.

“Tôi và cô không có gì để nói,” Hầu Kiến Ba nghiêm túc, “Đồng chí Nhâm Ly, xin đừng gây hiểu lầm.”

“Cục trưởng còn nhớ nhiệm vụ tôi đi Bắc Kinh dạo trước không?” Hầu Kiến Ba nói, “Lúc đó quen đồng chí Nhâm Ly.”

“Nhưng chỉ là quan hệ công việc,” anh nghiêm túc, “Tôi không biết đồng chí Nhâm Ly nói gì với cục

trưởng, nhưng nếu có gì gây hiểu lầm, tôi sẵn sàng giải thích!”

Câu cuối là nói với Nhâm Ly.

Nhâm Ly ghen lời.

Hầu Kiến Ba từ khi nào ăn nói lưu loát thế?

Hôm qua cô tìm anh, anh chỉ im lặng.

Nên hôm nay cô thẳng tiến đến cơ quan, tìm cục trưởng, nói chuyện mập mờ kiểu hai người cãi nhau.

Một nam một nữ chưa kết hôn cãi nhau? Dù chưa yêu cũng có tình cảm.

Công an cục nhiều người độc thân, Hầu Kiến Ba đứng đầu danh sách.

Cục trưởng đau đầu.

Khó khăn lắm mới có người theo đuổi Hầu Kiến Ba, đuổi tận cơ quan, cục trưởng nào không tạo điều kiện?

Ai ngờ Hầu Kiến Ba vội vàng phải bỏ quan hệ.

Cục trưởng: “...”

“Sao anh không thêm nói chuyện với tôi?” Nhâm Ly tủi thân, “Nên tôi mới phải tìm cách gặp anh thế này.”

“Cục trưởng, xin lỗi, tôi không cố ý.” Cô tỏ ra rất thành khẩn.

Cục trưởng: “...”

“Không sao, hai người nói chuyện rõ ràng đi,” cục trưởng nói, thấy Hầu Kiến Ba nhú mày, ông thêm, “Nói cho rõ, với anh với chị ấy đều tốt.”

Ông vỗ vai Hầu Kiến Ba.

“Không có gì để nói,” Hầu Kiến Ba mím môi, “Cục trưởng, tôi có người yêu rồi, cô ấy tính khí không tốt lắm, hiểu lầm thì khó đỡ lắm.”

“Người yêu? Cậu có từ khi nào?” Cục trưởng tưởng anh bịa chuyện, vô thức hỏi.

“Hầu Kiến Ba,” Nhâm Ly cười nhạt, “Tôi rất thành khẩn, anh không cần bịa chuyện để từ chối tôi.”

Bề ngoài cô tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trong mắt cục trưởng là sự tổn thương và gượng gạo.

Cục trưởng bỗng thấy bất nhẫn.

Hầu Kiến Ba rút cuộc thế nào? Trước không chịu yêu đương ông lo, giờ một lúc hai người, vẫn cứng đầu thế này.

Nghĩ vậy, cục trưởng thở dài.

Rốt cuộc là chuyện gì?

“Người yêu tôi cục trưởng cũng quen,” Hầu Kiến Ba cười, “Tần Tư Tư, cô gái cục trưởng gặp ở cổng hôm trước đó.”

Cục trưởng ngạc nhiên: “Thật à? Cô gái đó không tệ.”

Tính tình tốt, phẩm chất cũng tốt, xứng với Hầu Kiến Ba.

“Cậu này,” cục trưởng cười, “Một phát ăn ngay.”

“Tần Tư Tư!” Nhâm Ly kinh ngạc, “Anh thật có người yêu? Tôi không tin.”

“Trước đây rõ ràng chưa có.” Nhâm Ly lớn tiếng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Trước không có, bây giờ không được có sao?” Hầu Kiến Ba lạnh nhạt, lại nói với cục trưởng, “Nếu không có việc gì, tôi xin phép.”

“Hầu Kiến Ba,” Nhâm Ly gọi theo, “Chừng nào anh chưa kết hôn, tôi vẫn có cơ hội.”

“Tôi sẽ không từ bỏ đâu.”

Dù kết hôn, không phải vẫn có thể ly hôn sao?

Chương 501

DTV-EBOOK

Hầu Kiến Ba từ khi nào lại trở thành “món ngon khó cưỡng” vậy?

Ngay cả bản thân hắn cũng không biết.

Nghe Nhâm Ly nói vậy, hắn chỉ cười, nhớ lại lời đã nói với Tần Tư Tư ngày đó: “Cô thích tôi điểm nào? Tôi sửa còn không được sao?”

Nhưng giờ đây, hắn chẳng muốn nói những lời này với Nhâm Ly chút nào. Trái tim Hầu Kiến Ba giờ đây se lại, chợt nhận ra lúc đó mình đã làm tổn thương cô gái ấy sâu sắc đến thế nào.

Hắn lạnh lùng liếc Nhâm Ly một cái, ánh mắt không chút hơi ấm.

Đột nhiên, Hầu Kiến Ba khao khát được gặp Tần Tư Tư ngay lúc này.

“Cục trưởng, tôi xin nghỉ phép.” Hắn nói với cục trưởng.

...

Cục trưởng ngạc nhiên nhìn Nhâm Ly, chẳng lẽ hắn đã nghĩ thông?

Ông gật đầu: “Từ khi vào cục, cậu chưa từng xin nghỉ lần nào. Được thôi.”

“Cảm ơn cục trưởng.” Hầu Kiến Ba nói xong, bước nhanh ra ngoài.

Nhâm Ly chạy theo: “Anh đi đâu thế?”

Nhưng người phía trước chẳng thềm ngoảnh lại.

Nhâm Ly giậm chân, định đuổi theo, nhưng Hầu Kiến Ba đã lên xe đạp rời đi, mặc kệ tiếng gọi phía sau.

Khi hần đến cửa hàng lẩu, Chu Chiêu Chiêu và Tần Tư Tư đã rời đi từ lâu.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Những người ăn ở đây đâu rồi?” Hầu Kiến Ba hỏi một nhân viên.

“Hai cô gái rất xinh ư?” Nhân viên cười đáp, “Họ rời đi khoảng mười mấy phút trước khi anh đến.”

Vì quá nổi bật, nên mọi người đều lén để ý.

Bước ra khỏi cửa hàng, một cơn gió lạnh thổi qua, Hầu Kiến Ba chợt tỉnh táo.

Mình đến đây làm gì?

Bị Nhâm Ly kích động, nên tìm Tần Tư Tư để an ủi sao?

Chu Chiêu Chiêu và Tần Tư Tư không biết rằng sau khi họ rời đi, Hầu Kiến Ba đã đuổi theo. Càng không ngờ Nhâm Ly lại gián tiếp giúp họ một bước.

Nhờ phân tích và an ủi của Chu Chiêu Chiêu, Tần Tư Tư đã tỉnh ngộ.

Đàn ông trên đời nhiều vô kể, cô thích Hầu Kiến Ba, nhưng nếu hần không thích cô thì cũng đành chịu.

“Gượng ép không ngọt ngào.”

Như Chu Chiêu Chiêu nói, cô xinh đẹp lại kiếm được tiền, thiếu gì chàng trai tốt? Sao phải treo mình

lên cây Hầu Kiến Ba?

Kiểm tiền mới là quan trọng, đàn ông chỉ là chướng ngại trên con đường kiếm tiền của cô.

Sau khi nghĩ thông, Tần Tư Tư dồn hết tâm sức vào công việc.

Có lẽ “thất tình đắc lợi”, cửa hàng của cô gần đây kinh doanh rất tốt.

“Mấy mẫu này bán chạy quá nhỉ?” Tần Tư Tư cười nói.

“Vâng, từ khi bạn cô mặc thử, khách hàng đặt nhiều lắm.” Nhân viên Tiểu Tôn vui vẻ đáp.

Tần Tư Tư nhìn lại, quả đúng vậy.

“Chiêu Chiêu đúng là phúc tinh của mình.” Cô thầm nghĩ.

Những mẫu Chu Chiêu Chiêu từng mặc đều bán rất chạy.

Bận rộn một hồi, cô chợt nhận ra đã lâu không tìm Hầu Kiến Ba.

Cô không tìm hần, nhưng hần lại tìm Chu Chiêu Chiêu.

“Có chuyện gì?” Chu Chiêu Chiêu thấy hần im lặng lâu, không nhin được hỏi.

“Dạo này...” Hầu Kiến Ba do dự, “Tần Tư Tư có tìm cậu không?”

Chu Chiêu Chiêu nhìn hần với ánh mắt kỳ lạ.

“Cậu nhìn tôi làm gì?” Hầu Kiến Ba hỏi.

“Không, chỉ là...” Cô cười, “muốn cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn tôi vì gì?” Hầu Kiến Ba ngơ ngác.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không nói, chỉ cười đắc ý.

Cô không thể nói rằng mình và Dương Duy Lực đã đặt cược về chuyện của hắn.

Cô cá rằng Hầu Kiến Ba sẽ “hối hận tột cùng”, còn Dương Duy Lực lại cho rằng không.

Giờ đây, hắn đã bắt đầu “hối hận” rồi.

Càng không thể nói rằng, nếu thua cuộc, Dương Duy Lực sẽ phải trả giá thế nào.

“Cô ấy dạo này có bị bệnh không?” Thấy Chu Chiêu Chiêu cười, Hầu Kiến Ba lo lắng hỏi.

Lần trước cô cười như vậy, ngày sau Chu Mẫn Mẫn gặp ngay vận xui.

“Anh sao thế này?” Chu Chiêu Chiêu trợn mắt, “Tư Tư khỏe mạnh, sao anh lại chúc dữ?”

“Tôi...”

“Sao?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Trước kia cô ấy theo đuổi anh, anh chẳng thèm để ý. Giờ cô ấy buông tay, anh lại tiếc nuối?”

Ánh mắt cô suýt nữa đã viết lên hai chữ “hèn mọn”.

“Chiêu Chiêu, chúng ta quen biết bao năm rồi,” Hầu Kiến Ba bật cười, “Sao cậu lại đứng về phía người ngoài?”

“Tôi đứng về lẽ phải,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Trước kia cô ấy đối xử tốt với anh thế nào, anh lại lạnh nhạt, thậm chí còn quát mắng.”

“Hầu Kiến Ba, vì tình bạn nhiều năm,” cô nói tiếp, “Tư Tư là cô gái tốt, anh nên trân trọng.”

“Tôi hiểu rồi.” Hầu Kiến Ba gật đầu, chợt nhận ra lời khuyên chân thành của cô.

“Nếu anh chịu khó tìm hiểu Tần Tư Tư, anh sẽ thấy bỏ lỡ cô ấy là điều hối tiếc nhất đời.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Tần Tư Tư bề ngoài vô tư, nhưng thực tế cô đã trải qua nhiều khó khăn. Mẹ mất sớm, cha lấy vợ kế, cô phải tự lập từ nhỏ, làm đủ nghề để sống.

Nhưng cô không bao giờ từ bỏ, luôn lạc quan và mạnh mẽ. Nếu Hầu Kiến Ba không nắm bắt được, đó sẽ là tổn thất lớn nhất đời hắn.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không định kể chi tiết. Nếu hắn thực lòng, hãy tự tìm hiểu.

Vừa tiễn Hầu Kiến Ba, Nhâm Ly đã xuất hiện.

Chương 502

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không giấu nổi vẻ ghét bỏ khi nhìn thấy Nhâm Ly.

Cô thẳng thừng lườm một cái, thậm chí chẳng buồn chào hỏi. Nhưng Nhâm Ly chẳng hề để tâm.

“Chu Chiêu Chiêu, có phải cô đứng sau giật dây không?” Nhâm Ly giận dữ hỏi.

“Bị bệnh thì đi viện,” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt đáp, “Đừng đến đây hùa.”

“Tôi biết cô thân với Hầu Kiến Ba,” Nhâm Ly nói tiếp, “Cô sợ tôi và hắn kết hôn nên—”

“Mơ giữa ban ngày à?” Chu Chiêu Chiêu ngắt lời, giọng đầy châm biếm.

Nhâm Ly nhăn mặt trước cách nói thô tục của cô: “Ý cô là gì?”

“Mắt Hầu Kiến Ba đâu có mù, nhìn trúng cô?” Chu Chiêu Chiêu cười khẩy, “Đừng ảo tưởng mình là bông hoa ai cũng thích... già rồi mà không biết ngượng.”

“Chu Chiêu Chiêu!” Nhâm Ly run lên vì tức giận, đặc biệt là cụm từ “già rồi”, “Tôi chỉ hơn cô ba, năm tuổi thôi!”

...

“Hơn một tuổi cũng là hơn,” Chu Chiêu Chiêu chế nhạo, “Xin đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi đâu phải mẹ Hầu Kiến Ba, hắn yêu ai kệ hắn.”

“Cô tìm tôi làm gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Bên cạnh, Đào Hân Bảo bật cười.

“Cô!” Nhâm Ly không ngờ cô lại nói thẳng như vậy, giận dữ nhìn Chu Chiêu Chiêu một lúc, rồi bỗng cười: “Được, cô không giúp thì thôi.”

Nói xong, cô đi thẳng vào trường.

Chu Chiêu Chiêu hiểu ngay ý đồ của Nhâm Ly: cô ta định tìm ban giám hiệu để “mách lẻo”.

Nhưng... làm được gì chứ?

Nhâm Ly đi một đoạn, tưởng Chu Chiêu Chiêu sẽ đuổi theo, ai ngờ cô chẳng những không theo mà còn tiếp tục đi về hướng cũ.

Nhâm Ly: “...”

Chẳng lẽ cô không sợ mình tìm lãnh đạo trường sao?

Đúng rồi, bảo là thân thiết với Lưu Tương, nhưng khi chuyện xảy ra lại “cao chạy xa bay”.

Nhâm Ly khẽ cười lạnh: Chu Chiêu Chiêu càng thế, cô càng phải tìm lãnh đạo trường, kể rõ chuyện hai người hời ở căn cứ.

Không trừng trị được Chu Chiêu Chiêu, thì Lưu Tương cũng đừng hòng yên thân!

Nhâm Ly chỉ mới biết khi đến Thiểm Tây: Lưu Tương, con đàn bà đó, dám tính chuyện đi du học?

Ly hôn em trai cô rồi muốn sống phây phây? Còn mơ chuyện xuất ngoại?

Đừng có mơ!

Dù không làm khó được Chu Chiêu Chiêu, nhưng vì Nhâm Quân, cô cũng không để Lưu Tương ra nước ngoài.

Em trai cô đến giờ vẫn chưa quên được Lưu Tương, lòng còn vương vấn người phụ nữ này.

Tại sao em cô phải sống u uất, còn Lưu Tương lại thành công như vậy?

Không thể chấp nhận được!

Nghĩ đến đây, Nhâm Ly bước những bước “dứt tình” về phía văn phòng lãnh đạo khoa.

“Cái gì? Các vị đã điều tra rồi?” Nhâm Ly không thể tin nổi, “Các vị điều tra những gì? Các vị không biết Lưu Tương ở Tân Cương đã tội tệt thế nào sao?”

“Cô ta câu kết với em tôi để lấy lòng sĩ quan, bỏ cả người yêu cũ,” Nhâm Ly nói, “Một sinh viên đạo đức có vấn đề như thế, các vị cho đi du học?”

“Khoa này không còn sinh viên nào khác sao?”

“Thế có công bằng với người khác không?”

“Đồng chí này,” nữ lãnh đạo khoa ngẩng đầu nhìn Nhâm Ly, mỉm cười, “Xin hỏi đồng chí công tác ở đâu?”

“Điều này liên quan gì?” Nhâm Ly ngạc nhiên.

“Ha ha, không biết còn tưởng đồng chí là lãnh đạo cấp trên ‘vi hành’ xuống kiểm tra chúng tôi đấy.” Nữ lãnh đạo châm biếm.

Nhâm Ly cứng họng.

Hôm nay cô cố ý mặc quân phục để tăng uy tín, không ngờ bị đáp trả như vậy.

“Tôi không có ý đó...” Nhâm Ly vội giải thích.

“Chị là chị chồng cũ của Lưu Tương phải không?” Nữ lãnh đạo nói, “Làm người đừng quá hung hăng. Đều là phụ nữ, sao phải chặn đường người khác?”

Bản thân là nữ giới, bà càng không ưa kiểu người như Nhâm Ly.

Em trai không phải đồ riêng, đã lập gia đình rồi còn nhúng tay vào, đúng là không biết điều. Không trách Lưu Tương ly hôn.

Có cô chị chồng nhiều chuyện, người chồng nhu nhược, không ly hôn để làm gì?

“Việc này không cần đồng chí lo,” nữ lãnh đạo nói, “Nếu còn thấy đồng chí đến đây bôi nhọ sinh viên chúng tôi—”

Bà dừng lại, giọng đầy khinh thường: “Nhà trường sẽ chính thức liên hệ với đơn vị của đồng chí.”

Dù hai bên không liên quan, nhưng trường sẵn sàng gửi công văn yêu cầu quân đội quản lý nhân viên của mình.

Tay quá dài!

Nhâm Ly bị “mời” ra ngoài ngay sau đó.

Thật là đồ không biết điều, can thiệp chuyện gia đình em trai chưa đủ, còn muốn nhúng vào việc du học của trường.

Đúng là có bệnh!

Nhâm Ly chưa bao giờ bị đối xử như vậy, tức đến mức suýt ngã.

Ai ngờ trước cửa văn phòng khoa, cô gặp Lưu Tương — dường như đã đợi từ lâu.

“Cô muốn gì?” Nhâm Ly thấy sắc mặt Lưu Tương không vui, liền cảnh giác, “Tôi cảnh cáo trước, tôi là quân nhân, cô dám động thủ sẽ không xong đâu.”

Lưu Tương cười khế.

Đây chính là Nhâm Ly, ngày trước cô từng sợ hãi con người này.

“Tôi đến chỉ để nói một câu,” Lưu Tương bình thản nói, “Nếu cô còn quấy rối Chiêu Chiêu, tôi không biết mình sẽ làm gì. Nhưng chắc chắn cô sẽ không còn mặc được bộ quân phục này.”

“Cô dọa tôi?” Nhâm Ly trợn mắt.

Lưu Tương giờ đã “lộ nguyên hình”, đâu còn là cô em dâu nhút nhát ngày xưa?

“Không, tôi chỉ nói sự thật,” Lưu Tương nhìn thẳng vào mắt cô, “Ngày trước tôi quá ngốc, hiền lành nên bị bắt nạt.”

“Nếu cô không muốn những chuyện xấu của mình bị phơi bày, cứ việc thử,” Lưu Tương nói, “Trước đây tôi thương hai đứa trẻ nên mới bỏ qua, nhưng giờ thì khác!”

“Cô!” Nhâm Ly mặt biến sắc, “Đừng tưởng thế là dọa được tôi.”

“Vậy thì thử xem.” Lưu Tương cười, không nói thêm lời nào, bước vào văn phòng lãnh đạo.

Nhâm Ly đứng phía sau giậm chân tức giận, nhưng không dám chắc Lưu Tương có bằng chứng gì không.

Rồi sẽ biết tay!

Nhâm Ly vừa đi vừa xoa chân bị trẹo, lòng đầy phần nộ.

Hai ngày sau, Chu Chiêu Chiêu không tìm thấy tên Lưu Tương trong danh sách du học.

Thay vào đó, cô đăng ký đi dạy học ở vùng sâu vùng xa.

Chương 503

DTV-EBOOK

“Đã có lúc, tôi lạc lối trong thế giới phù hoa. Những ngày này suy nghĩ nhiều, tôi mới đưa ra quyết định này.”

“Chiêu Chiêu, cảm ơn em!”

“Đã giúp tôi nhìn rõ chính mình, tìm lại bản thân ngày xưa.”

“Tôi vẫn là Lưu Tương đó, vẫn là người bạn đáng tin cậy của em.”

Đó là bức thư Lưu Tương để lại cho Chu Chiêu Chiêu trước khi lên đường.

Đọc xong, Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, lòng vui mừng cho người bạn của mình.

Việc Lưu Tương từ bỏ suất du học để đến vùng sâu vùng xa dạy học đã gây chấn động khắp trường.

Chiều hôm đó, Lưu Hải Đào mắt đỏ hoe tìm gặp Chu Chiêu Chiêu: “Chuyện ở Tân Cương không phải đã giải thích rõ rồi sao?”

Không biết tâm sự cùng ai, chàng trai bối rối như thú nhốt chuồng đành tìm đến cô: “Nếu có tin đồn nào, tôi có thể đứng ra giải thích cho cô ấy.”

...

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu cười, đưa cho Lưu Hải Đào bức thư: “Tôi thực sự nghĩ điều này rất tốt.”

Tìm lại bản tâm.

Lưu Hải Đào chờ dẫn nhìn dòng chữ, lòng chất đầy suy tư. Khi rời đi, ánh mắt anh sáng rõ hơn lúc đến.

Ồn ào về suất du học cuối cùng cũng kết thúc. Mấy ngày sau, Lưu Hải Đào đến chào tạm biệt: “Tôi cũng sắp về quê rồi. Cảm ơn Chiêu Chiêu, quen biết em là điều may mắn của tôi.”

“Tôi cũng vậy.” Chu Chiêu Chiêu bắt tay anh, “Sau này cần gì cứ viết thư cho tôi.”

“Cảm ơn.” Lưu Hải Đào gật đầu trịnh trọng, “Nếu cô ấy viết thư cho em, làm ơn cho tôi biết địa chỉ.”

“Được.” Chu Chiêu Chiêu đáp.

Nhìn bóng lưng Lưu Hải Đào khuất dần, cô lắc đầu, cầm sách lên xe buýt về nhà.

Trời càng lúc càng lạnh, nhưng nhà họ Dương đã sớm bật lò sưởi. Khi Chu Chiêu Chiêu về đến nơi, ba nhóc tỳ đang ngồi chơi trên sàn.

Thấy mẹ, Bình Bình và Năn Năn lập tức bỏ đồ chơi chạy tới. Chỉ có An An thong thả thu dọn đồ đạc xong mới chậm rãi đứng lên.

Không hiểu tính cách đứa bé này giống ai, làm gì cũng chậm rãi nhưng lại toát lên vẻ ổn định khác thường. Đôi lúc, Chu Chiêu Chiêu cảm giác An An và Năn Năn như bị “xuyên việt” — một đứa trầm ổn, một đứa mang theo vận may kỳ lạ.

Ba đứa trẻ đều đã biết đi, dù còn chập chững. Bình Bình có tố chất vận động tốt nhất, đi đứng vững vàng nhất. Cậu bé cũng là người đầu tiên chạy đến bên mẹ, nhưng không biết diễn đạt thế nào, chỉ biết: “A... ma ma...” rồi chỉ đứng gõ vừa chơi.

“Chơi... gỗ...” Năn Năn hoàn thành câu thay anh trai, đồng thời đòi mẹ bế.

Chu Chiêu Chiêu bế cả hai đặt xuống thảm, hôn lên trán An An. Cô bất ngờ phát hiện An An đã có thể xếp gỗ thành hình phức tạp. Nhưng cũng nhận ra cậu bé dường như không còn hứng thú với trò này nữa.

“Phải mua đồ chơi khó hơn.” Tối đó, khi Dương Duy Lực về, Chu Chiêu Chiêu nói, “Bình Bình không tập trung vào gỗ, An An lại thấy chúng quá dễ.”

Còn Năn Năn? Cô bé có vẻ thích truyện tranh hơn.

“Được, để anh lo.” Dương Duy Lực gật đầu.

Ba đứa trẻ, ba tính cách khác biệt.

Hôm sau, Dương Duy Lực đi về với một túi đồ chơi mới.

“Khóa Lỗ Ban? An An chơi được không?” Chu Chiêu Chiêu nghi ngờ hỏi.

“Thử là biết.” Dương Duy Lực đáp.

Khi nhìn thấy khóa Lỗ Ban, mắt An An sáng lên. Đôi tay nhỏ bé loay hoay một lúc, rồi bất ngờ mở được khóa.

Hai vợ chồng nhìn nhau, im lặng.

“Phải làm sao đây?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng, “Nếu người khác biết, họ sẽ coi con như quái vật để nghiên cứu mất.”

“Đừng lo, anh sẽ bảo vệ các con.” Dương Duy Lực ôm vợ an ủi.

Tưởng Năn Năn đã thông minh hơn người — biết nói sớm, học nhanh hơn hai anh. Ai ngờ đứa trầm lặng này mới là thiên tài thực sự.

“Con còn nhỏ, có thể chỉ là ngẫu nhiên,” thấy vợ vẫn lo, Dương Duy Lực nói, “Hơn nữa, dù con có năng khiếu, với khả năng của nhà họ Dương và anh, hoàn toàn có thể bảo vệ chúng.”

“Em đừng lo nữa.” Anh siết chặt vợ.

Từ khi phát hiện đặc điểm của ba đứa trẻ, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực bắt đầu định hướng nuôi dạy theo sở trường từng đứa.

An An nhạy cảm với con số, Dương Duy Lực tìm mua đồ chơi toán học, sách truyện liên quan để đọc cho con nghe. Thậm chí, còn nhờ người mua về một bộ rubik.

Niềm vui của An An khiến Dương Duy Lực xúc động — lần đầu tiên cậu bé mỉm cười với bố, dù ngay sau đó đã vội cúi đầu mải mê với khối rubik.

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

“Việc lưu trường của em thế nào rồi?” Dương Duy Lực đổi chủ đề.

“Nộp hồ sơ xong rồi, sắp xong.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng anh ơi, em muốn tiếp tục học lên.”

Cô chọn lưu trường cũng là để tiện ôn thi cao học.

“Muốn học cứ học.” Dương Duy Lực nói, “Hai năm tới anh sẽ ở lại tỉnh.”

“Trường quân sự đã gửi điều động,” anh giải thích, “Mời anh về giảng dạy một thời gian.”

Ngoài ra, căn cứ cũng có kế hoạch thành lập chi nhánh ở Thiểm Tây, nên năm sau anh vừa dạy học vừa khảo sát địa hình. Bận rộn, nhưng thời gian linh hoạt, có thể chăm lo cho gia đình.

“Cứ mạnh dạn làm điều em thích,” Dương Duy Lực ôm cô, cầm tựa lên đỉnh đầu vợ, “Đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Anh và các con, không bao giờ là gánh nặng của em.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cũng như em — người phụ nữ xuất sắc ấy — chẳng bao giờ là rào cản của anh.

“Em luôn thấy có lỗi, mẹ chăm các con vất vả quá.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em tính năm sau khi các con hơn hai tuổi, có thể gửi nhà trẻ.”

“Được.” Dương Duy Lực gật đầu.

“Em có phải người mẹ vô trách nhiệm không?” Đôi lúc cô tự vấn, “Dành quá ít thời gian cho các con.”

“Trước hết, em là Chu Chiêu Chiêu, sau mới là vợ anh và mẹ của ba đứa trẻ.” Dương Duy Lực nắm tay cô.

“Anh tôn trọng mọi quyết định của em,” anh nói, “Như ngày chúng ta kết hôn vậy.”

Em muốn bay, cứ việc bay thật cao.

Anh sẽ mãi là hậu phương vững chắc của em.

Chương 504

DTV-EBOOK

Việc thi cao học chưa phải là ưu tiên ngay lúc này, đó chỉ là kế hoạch tương lai của Chu Chiêu Chiêu. Kiếp trước thiếu học vấn nên chịu nhiều thiệt thòi, kiếp này có cơ hội đi học, cô không muốn bỏ lỡ.

Nhưng ít nhất phải đợi các con đi nhà trẻ đã.

“Dạo này bên đó có động tĩnh gì không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Dương Duy Lực, “Phùng Tuấn Long này kiên nhẫn thật đấy.”

“Hắn đang thăm dò, dù sao đây cũng không phải lãnh địa của hắn,” Dương Duy Lực cười nói, “Nhưng tối qua Phùng Tuấn Long đã gặp một người.”

“Tôi đoán chẳng mấy ngày nữa hắn sẽ hành động,” Dương Duy Lực nói tiếp, “Tiền của Trương thị cũng sắp hết rồi.”

Dạo này Trương thị không tìm Chu Mẫn Mẫn vì vừa nhận được một khoản tiền.

Bà lão tinh ranh cả đời, làm sao dễ dàng thỏa mãn với một lần cho tiền?

Năm xưa, Phùng Tuấn Long cầu kết với vợ cả để hạ bệ anh trai, tự mình lên làm lão đại.

Hắn quá tự tin vào bản thân, không ngờ Chu Mẫn Mẫn cũng đang ngoại tình với thuộc hạ của hắn, âm mưu g.i.ế.c hắn trước khi trở về.

...

Bởi lẽ, thế lực của Phùng Tuấn Long không ở Trung Quốc, một khi về nước, họ sẽ mất cơ hội.

Nếu để hẳn biết hai người họ thông đồng với nhau, có lẽ sẽ bị “điểm thiên đăng” khi về nước.

Chu Chiêu Chiêu tròn mắt, lâu sau mới giơ ngón tay cái: “Chu Mẫn Mẫn này đúng là đỉnh cao.”

Hôm sau, khi đến trường, Chu Chiêu Chiêu gặp Đào Hân Bảo. Cô gái cúi đầu bước chậm rãi, dường như đang chìm đắm trong suy nghĩ.

Chu Chiêu Chiêu gọi hai tiếng phía sau, nhưng Đào Hân Bảo chẳng nghe thấy.

“Sao thế?” Chu Chiêu Chiêu vỗ nhẹ vào lưng cô, “Nghĩ gì mà chăm chú thế? Gọi cậu không nghe thấy.”

“Chiêu Chiêu à,” Đào Hân Bảo ngơ ngác nhìn cô, “À, tớ không nghe thấy.”

“Cậu thức khuya à? Trông như chưa tỉnh táo vậy,” Chu Chiêu Chiêu đùa.

“Đừng nhắc nữa,” Đào Hân Bảo thở dài, “Tối qua không ngủ được, bố mẹ cãi nhau làm tớ đau đầu.”

“Bố mẹ cậu? Họ không phải rất yêu thương nhau sao?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Tại sao lại cãi nhau?”

“Tất cả là do Đào An Di cái đồ tiện nhân kia,” Đào Hân Bảo giận dữ nói, “Nhà tớ giờ ngày nào cũng cãi vã.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bác gái tớ ngày nào cũng khóc lóc, không khóc thì không chịu được,” Đào Hân Bảo tiếp tục, “Bả không chịu được nhà tớ yên ấm, không muốn thấy người khác hạnh phúc.”

“Mẹ tớ muốn chia tách gia đình, nhưng bố không đồng ý.”

Thế là hai người cãi nhau.

Thực ra, từ khi nhà bác từ Tân Cương trở về, gia đình cô chẳng lúc nào yên ổn.

Ngày nào cũng cãi vã.

Lúc đầu, mẹ cô còn nhẫn nhịn, nhưng càng nhịn, Đặng Minh Huệ càng lấn tới.

Rõ ràng con gái bả làm chuyện xấu xa, sao giờ lại như cả nhà có lỗi với bả?

Nhà họ có tội tình gì?

Đào An Di không hạnh phúc, cả nhà phải chịu theo sao?

Đâu có lý nào như vậy.

“Mẹ tớ không chịu nổi, tớ cũng vậy,” Đào Hân Bảo ngập dài, “Nếu không chia tách, tớ sẽ theo mẹ ra ở riêng.”

Mẹ cô thậm chí đã đòi ly hôn.

Ban đầu, Đào Hân Bảo còn làm hòa giữa hai người, nhưng giờ thì không.

Nếu bố vẫn cứng đầu, cô sẽ ủng hộ mẹ ly hôn.

Cứ tiếp tục thế này, không chỉ mẹ, mà cô cũng sẽ phát điên mất.

“Khổ quá, tớ chẳng muốn kết hôn nữa,” Đào Hân Bảo nói, “VẬY mà mẹ còn bắt tớ đi xem mắt.”

“Xem mắt?” Chu Chiêu Chiêu tròn mắt, “Cậu mấy tuổi mà đã xem mắt?”

“Tại cậu đấy,” Đào Hân Bảo oán trách, “Mẹ tớ bảo con cậu đã hơn một tuổi rồi, nếu tớ không kết hôn sớm, sau này sẽ có khoảng cách thế hệ với cậu.”

Nguyên văn lời mẹ cô:

“Nhà Chiêu Chiêu con đã hơn một tuổi rồi, nếu con cứ chần chừ, đến lúc con có con, con nó đã năm sáu tuổi. Lúc con sinh con, có khi Chiêu Chiêu sắp làm bà ngoại rồi.”

Thế chẳng phải lệch cả thế hệ sao?

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Không thể nói vậy được.

“Dù sao thì tớ cũng không muốn tùy tiện kết hôn,” Đào Hân Bảo nói, “Như Đào An Di ấy, Trần Quốc Bình không tốt sao?”

Một người đàn ông ưu tú, nhưng không hợp với Đào An Di.

Lúc đó, Đào An Di kết hôn với mục đích không trong sáng, nên kết cục này cũng dễ đoán.

Tưởng rằng bố mẹ yêu thương nhau, lại thấy cuộc sống hạnh phúc của Chu Chiêu Chiêu, Đào Hân Bảo từng mơ ước về hôn nhân.

Nhưng giờ, chứng kiến bố mẹ ngày ngày cãi vã, cô quyết định từ bỏ ý định kết hôn ngay sau tốt nghiệp.

Cứ tận hưởng cuộc sống độc thân đã.

“Kết hôn thì phải tìm đúng người,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Không thể vì muốn kết hôn mà kết hôn, nếu không kết cục sẽ giống Đào An Di.”

Đào Hân Bảo gật đầu, nhưng rồi lại rũ xuống: “Nghĩ đến lời mẹ nói là tở đau đầu.”

“Đôi lúc chỉ muốn tìm người kết hôn luôn, để thoát khỏi gia đình này, khỏi nghe bà ấy cản nhần,” Đào Hân Bảo thở dài.

“Ừ, bà ấy sẽ không cản nhần chuyện kết hôn nữa, nhưng sẽ đổi sang đòi cháu,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Cuộc đời cậu, không thể vì một giai đoạn khó khăn mà trốn tránh.”

“Cậu phải chịu trách nhiệm với cuộc đời mình,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đừng để sau này hối hận, đó là chuyện cả đời đấy.”

Cô thực sự lo Đào Hân Bảo sẽ vì muốn thoát khỏi gia đình mà tùy tiện lấy chồng.

Nhất định sẽ hối hận.

“Tở biết rồi,” Đào Hân Bảo gật đầu.

Chu Chiêu Chiêu thở phào.

Tối đó, Tần Tư Tư đến tìm cô, vừa gặp đã kéo đi ăn lẩu.

“Tở muốn chửi người,” vừa cởi áo khoác, cô đã giận dữ nói, “Cái thằng Hầu Kiến Ba đó bị bệnh à?”

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên: “Sao thế?”

Người này trước đây không phải si mê Hầu Kiến Ba lắm sao? Giờ lại chửi?

“Hắn suốt ngày đứng trước cửa hàng tớ,” Tần Tư Tư tiếp tục, “Cậu biết bộ mặt hắn rồi đấy, trông đáng sợ lắm.”

Khách nào dám vào?

Tần Tư Tư tức điên lên.

Chu Chiêu Chiêu bật cười: “Thế cậu không nói gì với hắn à?”

“Nói chứ,” Tần Tư Tư đáp, “Nhưng tớ không muốn đi ăn với hắn.”

Tại sao?

Chương 505

DTV-EBOOK

Tần Tư Tư bĩu môi, im lặng không nói gì.

Chu Chiêu Chiêu cũng không vội hỏi, đúng lúc nổi lẩu sôi, cô gấp vài miếng thịt chín tới đặt vào bát cho bạn.

Tần Tư Tư dường như muốn biến nổi phần uất thành cảm giác thèm ăn, cứ thế ăn hết phần thịt Chu Chiêu Chiêu gấp cho.

Sau đó, Chu Chiêu Chiêu giận dữ, không gấp nữa mà tự ăn.

“Cậu thật đấy, tớ khổ thế này mà không chịu quan tâm tớ chút nào?” Tần Tư Tư phụng phịu nói.

“Nhìn cậu kia, có giống người đáng thương không?” Chu Chiêu Chiêu liếc cô một cái.

“Tớ thực sự rất đáng thương,” Tần Tư Tư nói, “Tớ thấy Hầu Kiến Ba kéo kéo đẩy đẩy với một người phụ nữ.”

“Cậu nói xem hắn có đáng ghét không,” Tần Tư Tư vừa nhai thịt vừa nói, “Tớ nghi hắn cố ý, muốn phá hoại việc kinh doanh của tớ.”

“Sao lại thế được?” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Sao cậu không nghĩ hắn đang muốn theo đuổi cậu?”

...

Chỉ là phương pháp hơi sai lầm.

Nhìn Tần Tư Tư tức giận thế kia, còn hắn đứng trước cửa hàng với bộ mặt đen như Bao Công, khách

hàng nào dám vào?

“Theo đuổi tớ?” Tần Tư Tư trợn mắt cười, “Hắn sao có thể theo đuổi tớ? Tớ thấy hắn rõ ràng là cố ý.”

“Thấy tớ trước kia làm hắn mất mặt, giờ hắn cố tình dắt gái đến trước cửa hàng tớ phá hoại,” Tần Tư Tư cắn một miếng thịt nhai ngấu nghiến, “Đúng là đáng ghét.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô thực sự không biết nói gì hơn.

Đây có phải là yêu nhau hóa ghét không?

Đồng thời, cô cũng lo cho Hầu Kiến Ba, cứ để Tần Tư Tư hiểu lầm mãi thế này, bao giờ mới theo đuổi thành công?

Tuy nhiên, Chu Chiêu Chiêu cũng không định giải thích giúp Hầu Kiến Ba.

Giải thích cái gì?

Ai bảo hắn trước kia làm tổn thương cô gái quá sâu sắc, giờ quay lại nói thích người ta, đừng nói Tần Tư Tư không tin, ngay cả Chu Chiêu Chiêu cũng khó tin.

“Vậy thì mặc kệ hắn,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nếu hắn thực sự thích cậu, thì phải có hành động cụ thể, chuyện tốt đẹp thường trắc trở, hãy để hắn theo đuổi cậu nghiêm túc.”

“Đừng nghĩ dễ dàng có thể chiếm được trái tim của Tần đại mỹ nhân xinh đẹp của chúng ta.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Mơ đi.”

“Đúng vậy.” Tần Tư Tư cười đắc ý, “Vì thế tớ mới thích ăn cùng cậu như vậy.”

Không như những người khác, biết Hầu Kiến Ba là cảnh sát, liền khuyên cô nhanh chóng đồng ý hẹn hò.

“Cảnh sát đấy, lại còn là đội trưởng nữa, còn do dự gì nữa?” Một người bạn thân của Tần Tư Tư nói, “Sau này mẹ kế và bọn họ còn dám ho he gì trước mặt cậu nữa?”

Nhưng Tần Tư Tư không muốn vì thế mà đồng ý đi ăn với Hầu Kiến Ba.

Cô muốn một tình yêu thuần khiết.

Bạn bè nói cô quá ngốc, bỏ lỡ Hầu Kiến Ba sau này khó gặp được người đàn ông điều kiện tốt như vậy.

Điều này khiến Tần Tư Tư rất khó chịu.

“Tớ thực sự tệ đến vậy sao?” Cô tức giận nói, “Tại sao người tớ thích đều không thích tớ?”

“Duyên chưa đến,” Chu Chiêu Chiêu an ủi, “Có lẽ ở khúc quanh tiếp theo, cậu sẽ gặp được chân mệnh thiên tử của mình.”

“Hơn nữa, cuộc sống của phụ nữ chúng ta không chỉ có kết hôn sinh con, chúng ta cũng có cuộc đời riêng.”

“Có cuộc sống chúng ta muốn, nếu cậu không muốn, không ai có thể ép buộc cậu.”

Trước hết, cậu phải là chính mình, sau đó mới là vợ, là mẹ...

“Dù sao không có đàn ông cũng không ảnh hưởng đến việc kiếm tiền của tớ,” Tần Tư Tư nhanh chóng

thay đổi tâm trạng, “Nhỡ may gặp phải kẻ thích lên mặt dạy đời, tớ còn không thể thoải mái đi ăn với cậu.”

Như chị họ cô, lấy một công nhân xưởng máy, trong khi chị ấy kinh doanh kiếm tiền nhiều hơn chồng.

Kết quả muốn đi ăn ngoài cũng bị chồng chị ấy PUA, như thể phạm tội gì nghiêm trọng lắm.

Khiến cô chẳng muốn hẹn chị ấy đi ăn nữa.

Chán thật, ăn một bữa còn phải nghĩ trước nghĩ sau.

“Ăn với cậu vẫn vui nhất,” Tần Tư Tư vui vẻ nói, “Cậu đúng là bạn ăn hoàn hảo của tớ.”

Chu Chiêu Chiêu chỉ muốn cười khẩy.

Rồi cô nhìn thấy Hầu Kiến Ba đứng không xa, suýt cắn vào lưỡi.

“Sao thế?” Tần Tư Tư nghi hoặc hỏi.

“Không có gì?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Có lẽ tớ muốn ăn thịt.”

“Chuyện nhỏ,” Tần Tư Tư liếc cô một cái, quay đầu gọi nhân viên thì thấy Hầu Kiến Ba đứng đằng xa với vẻ mặt u sầu, “Hắn... sao lại đến đây?”

Chu Chiêu Chiêu nhướn mày, “Ai mà biết được.”

Hầu Kiến Ba: “...”

Cô không biết sao?

Nhưng nghĩ đến lời Chu Chiêu Chiêu nói hôm đó, người này đúng là thích “thêm dầu vào lửa”.

“Tớ ăn xong rồi.” Chu Chiêu Chiêu đặt đĩa xuống, “Để Hẫu đội trưởng đi cùng Tư Tư ăn thêm chút nhé?”

“Tớ cũng no rồi.” Tần Tư Tư bĩu môi nói.

“Vậy thì tính tiền thôi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Tính rồi,” Hẫu Kiến Ba nói, “Tôi đi xe tới, đưa hai người về.”

“Hẫu đội trưởng này, có phải dùng xe công vào việc tư không?” Tần Tư Tư cười nói, “Xin lỗi, tớ không dám ngồi, kéo liên lụy đến Hẫu đại đội trưởng.”

Trước đây, cô cũng từng muốn ngồi xe của hắn, nhưng bị từ chối phũ phàng.

“Vậy anh đưa Tư Tư về đi.” Chu Chiêu Chiêu thấy tình hình liền nói, thấy Tần Tư Tư trừng mắt, cười nói tiếp, “Nhân tiện nói rõ một số chuyện, kéo ảnh hưởng đến việc kinh doanh của cậu.”

Hẫu Kiến Ba: “...”

Hắn khi nào ảnh hưởng đến việc kinh doanh của cô ấy? Hắn sao không biết?

“Được rồi.” Tần Tư Tư trừng mắt nhìn Hẫu Kiến Ba, “Đi thôi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ừ.” Hẫu Kiến Ba cười xoa xoa mũi, nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Thôi, tớ tự về.” Chu Chiêu Chiêu vẫy tay.

Hai người này, giờ cô không muốn nhìn thấy ai cả.

Bước ra khỏi cửa hàng lẩu, trên trời bỗng lất phát những bông tuyết đầu mùa, Chu Chiêu Chiêu hà hơi vào tay, cảm thấy lạnh.

Biết vậy, nên làm bóng điện để Hầu Kiến Ba đưa về trước.

Nhưng đi bộ ngắm tuyết như thế này cũng khá thú vị.

Trận tuyết đầu năm.

Đi một lúc, Chu Chiêu Chiêu đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, dường như có người đang theo dõi cô.

Cô đi trên đường lớn nên tương đối an toàn.

Nhưng người kia rõ ràng đang bám theo, cô đi nhanh hẳn cũng nhanh, cô đi chậm hẳn cũng chậm.

Dường như hoàn toàn không lo cô phát hiện hẳn đang theo dõi.

Đúng là ngang ngược.

Chu Chiêu Chiêu giờ cũng hối hận, lúc trước Dương Duy Lực bảo dạy cô võ tự vệ, lẽ ra nên học nghiêm túc.

Đúng lúc cô đang nghĩ cách đối phó, bỗng nghe thấy tiếng còi xe, cơ thể cô lập tức cứng đờ.

Vừa định chạy, đã nghe thấy động tĩnh phía sau.

Cô quay đầu lại, thấy Dương Duy Lực thò đầu ra từ xe, “Vợ yêu, lên xe nào.”

Chu Chiêu Chiêu thở phào nhẹ nhõm.

Chương 506

DTV-EBOOK

Trước đó, Dương Duy Lực đã cảnh báo Chu Chiêu Chiêu rằng Phùng Tuấn Long có thể sẽ cho người theo dõi họ để dò la nơi chôn giấu kho báu.

Bởi lẽ, với một số tài sản khổng lồ như vậy, người bình thường khó lòng kìm lòng không đi tìm kiếm.

Phùng Tuấn Long chỉ cần “ngồi mát ăn bát vàng”, chờ họ tìm ra rồi chiếm đoạt.

Không cần tốn công sức lục soát khắp các bất động sản của Cố Huấn Kiệt.

Nhưng ai ngờ sau nhiều ngày theo dõi, hai người này sống như chẳng biết gì về kho báu, ngày nào cũng sinh hoạt bình thường.

Phùng Tuấn Long không thể ngồi yên được nữa.

Ngày về nước đã cận kề, hắn phải chiếm đoạt số tài sản đó trước khi rời đi.

Nếu không, khi trở về Mỹ, khoản nợ trước đây sẽ đến hạn, và những ngày sung sướng của hắn cũng chấm dứt.

Vì vậy, hắn nhất định phải lấy được số tiền này.

...

Phùng Tuấn Long sốt ruột, thuộc hạ liền nghĩ ra cách: công khai theo dõi Chu Chiêu Chiêu. Trong khi họ lo lắng đứng ngồi không yên, người phụ nữ này lại nhàn nhã ăn uống.

Có lẽ, chỉ khiến họ rối loạn mới lộ ra sơ hở.

Lên xe Dương Duy Lực, Chu Chiêu Chiêu thở phào, hai vợ chồng cùng nói: “Bọn chúng không nhịn được nữa rồi.”

“Tiếp theo làm gì?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Diễn kịch.” Dương Duy Lực cười nói, “Hắn muốn biết, vậy chúng ta sẽ đến thăm những ngôi nhà đó.”

“Trương thị giờ chắc đang tìm Chu Mẫn Mẫn.”
Dương Duy Lực khẽ mỉm cười.

Trương thị đòi tiền Chu Mẫn Mẫn, nhưng sau những sự việc gần đây, Phùng Tuấn Long kiểm soát tiền bạc của cô rất chặt chẽ.

Muốn mua gì? Được, hắn sẽ cùng đi mua.

Nhưng muốn tiền mặt?

Không đời nào! Đồ đạc đã mua cho cô rồi, một người phụ nữ mang nhiều tiền làm gì?

Chu Mẫn Mẫn thực sự không còn nhiều tiền, cô đang do dự, bởi lẽ đã từng chứng kiến sự tàn nhẫn của Phùng Tuấn Long.

Nếu thất bại, họ sẽ c.h.ết không toàn thây.

Trương thị chính là giọt nước tràn ly khiến Chu Mẫn Mẫn quyết tâm hành động. Nếu cô không làm, Trương thị sẽ tố cáo cô với cảnh sát.

Chu Mẫn Mẫn trốn chạy sau khi phạm tội, nếu bại lộ thân phận, cô sẽ phải chịu án pháp luật.

Thà liều một phen còn hơn ngồi tù.

Nếu thành công, tương lai cô sẽ sống như bậc thượng lưu.

Những ngày tiếp theo, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực liên tục ba ngày không ra khỏi nhà.

Khi xuất hiện trở lại, cả hai đều cải trang kỹ lưỡng.

Tiếc rằng họ không biết rằng người của Phùng Tuấn Long đã theo dõi họ từ lâu.

Hai vợ chồng cứ như không hay biết gì, lang thang khắp tỉnh thành.

“Họ đang cố đánh lừa chúng ta,” thuộc hạ của Phùng Tuấn Long phấn khích nói, “Tôi nghĩ họ thực sự sắp bắt đầu rồi.”

Kho báu khổng lồ kia, sắp thuộc về họ chăng?

Bọn họ hưng phấn theo chân Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu đi khắp nơi, nhưng sau vài ngày vẫn thấy hai người này loanh quanh, bắt đầu nản lòng.

Chẳng lẽ bị phát hiện?

Thế nhưng chính vào ngày này, họ phát hiện cặp vợ chồng lại xuất hiện.

Lần này có vẻ khác trước, hành động kín đáo hơn, dường như nghĩ đã thoát khỏi sự theo dõi, họ nhanh chóng đến một ngôi nhà nhỏ không mấy nổi bật.

Những kẻ theo dõi mắt sáng lên.

Chẳng lẽ... đây chính là nơi họ tìm kiếm?

Mấy người nhìn nhau, đều thấy sự phấn khích trong ánh mắt đối phương.

Đợi một lúc không thấy Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực ra, trong nhà lại vang lên tiếng cuộc xềng.

Thế nhưng khi xông vào, họ chỉ thấy căn nhà trống trơn.

Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực biến đi đâu?

“Không được động đây!” Vừa vào đến nơi, họ lập tức bị khổng chế và đưa đi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Không một tiếng động.

Người báo tin cho Phùng Tuấn Long là thuộc hạ thân tín, nhưng không tìm thấy dấu vết của đồng bọn.

Như thế... họ bốc hơi khỏi mặt đất.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Phùng Tuấn Long giận dữ quát, “Sao họ lại biến mất?”

Đây... họ cũng không biết nữa.

Thế là những người đó biến mất một cách kỳ lạ.

Phùng Tuấn Long dựa vào cách làm thông thường của cảnh sát Trung Quốc, chuẩn bị tinh thần đợi hai ngày nữa sẽ bị triệu tập, nhưng chẳng ai tìm hần.

Hắn không thể ngồi yên chờ đợi, Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu có lẽ đang dùng chiến thuật trì hoãn, biết hần sắp phải về nước.

“Chính là ngôi nhà nhỏ đó,” Phùng Tuấn Long âm trầm nói, “Kho báu nhất định ở trong đó.”

“Đi báo với hần, tối nay ta gặp mặt.” Phùng Tuấn Long ra lệnh cho thuộc hạ, “Mang theo cả lô hàng đó.”

Làm xong vụ này ở Trung Quốc, thu được kho báu, hần có thể ngẩng cao đầu trở về.

Phùng Tuấn Long lên kế hoạch chửn chu, Chu Mẫn Mẫn cũng không ngổi yên.

“Đợi khi hửn giao dịch xong tối nay,” Chu Mẫn Mẫn nói với người đàn ông bên cạnh, “Chúng ta sẽ xử lý hửn.”

“Hai chúng ta tấn công từ hai phía, thuộc hạ của hửn không kịp phản ứng,” Chu Mẫn Mẫn lạnh lùng nói, “Chỉ cần hửn chết, những người khác không thành vấn đề.”

“Sau đó chúng ta lấy tiền, anh sẽ thay thế vị trí của hửn,” Chu Mẫn Mẫn cười nói, “Về Mỹ, chúng ta sẽ sống như giới thượng lưu.”

“Lúc đó, em sẽ sinh cho anh mấy đứa con nhé?” Chu Mẫn Mẫn nhìn người đàn ông nghiêm nghị.

Người đàn ông này từng trung thành tuyệt đối với Phùng Tuấn Long, nhưng cuối cùng vẫn ngử với vợ hửn.

Cũng vì đã ngử với cô, hửn mới đồng ý hợp tác lật đổ Phùng Tuấn Long.

Năm xưa Phùng Tuấn Long cướp đoạt vị trí của người khác, giờ họ sẽ làm lại điều tương tự.

Làm tiểu thiếp của Phùng Tuấn Long?

Không, cô muốn làm chính thất, muốn tiền bạc, quyền lực, muốn tất cả phải quỳ dưới chân mình.

Người đàn ông trước mặt, cũng sẽ trở thành nô lệ của cô.

Chu Mẫn Mẫn khẽ nhếch mép cười.

Về sau, khi Chu Chiêu Chiêu biết được kế hoạch này của Chu Mẫn Mẫn, suýt cười bể bụng.

Ai cho Chu Mẫn Mẫn tự tin như vậy? Dám nghĩ mình có thể thay thế Phùng Tuấn Long trở thành nữ đại ca?

Đúng là “người có gan lớn, ruộng có thóc nhiều”.

Đêm đó, nghe nói diễn ra rất kịch tính, Dương Duy Lực về nhà chỉ kể sơ qua.

Cảnh sát bắt quả tang Phùng Tuấn Long đang giao dịch với băng đảng, hắn bị thuộc hạ phản bội đ.â.m hai nhát, may mắn thoát chết.

Nhưng... cả đời chỉ có thể nằm liệt giường.

Còn Chu Mẫn Mẫn cũng chẳng khá hơn.

“Khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ bao công sức lại một lần nữa biến dạng.” Dương Duy Lực nói.

Chương 507

DTV-EBOOK

Chu Mẫn Mẫn không chỉ bị hủy hoại nhan sắc, còn không có giấy tờ hợp pháp ở Mỹ. Sau khi vết thương lành, cô sẽ phải đối mặt với án phạt theo luật pháp Trung Quốc.

Trương thị không lấy được tiền, ngày hôm sau định đến khách sạn tìm Chu Mẫn Mẫn đòi tiền. Nhưng vừa hỏi thăm ở quầy lễ tân, bà ta lập tức bị đưa đến đồn cảnh sát.

Hai ngày thẩm vấn liên tiếp suýt nữa làm Trương thị phát điên.

Đôi khi, di truyền thật đáng sợ.

Thời gian gần đây, nhờ vôi tiền được từ Chu Mẫn Mẫn, Trương thị trở nên huênh hoang.

Trước đây, từ khi con trai vào tù, bà ta ít khi xuất hiện trước mặt dân làng.

Nhưng giờ thì khác, bà ta có tiền, ai dám coi thường?

Chỉ là bà ta quên mất, ngày xưa được thể hiện là nhờ có Chu Chính Văn đứng sau làm hậu thuẫn, lũ ma quỷ kia không dám động vào.

Bây giờ thì khác rồi.

...

Không còn Chu Chính Văn che chở, một bà già có tiền nhưng không có thế lực, nếu không khoe khoang thì thôi, đằng này còn ra vẻ phô trương.

Bọn trộm cắp không nhắm vào bà ta thì nhắm vào ai?

Cuối những năm 80, nạn trộm cắp hoành hành, thế là tiền của Trương thị bị mất sạch.

Nếu không may mắn khâu mấy tờ tiền lớn vào trong áo ngực, có lẽ bà ta đã trắng tay.

“Đồ khốn nạn!” Tiếng khóc của Trương thị vang khắp làng, “Sạch sành sanh, không chừa một xu!”

Nhưng nghĩ đến Chu Mẫn Mẫn, nghe nói một bộ quần áo của cô ta giá cả ngàn tệ, Trương thị lại thôi không đau lòng nữa.

Mất rồi sẽ lại có.

Chỉ là bà ta không ngờ, mình lại bị lôi vào đồn cảnh sát.

“Đồng chí ơi, tôi oan lắm!” Trương thị khóc lóc, “Chuyện của Chu Mẫn Mẫn tôi thực sự không biết gì!”

“Chính sách của chúng tôi bà biết chứ?” Cảnh sát lạnh nhạt nói, “Khai báo thành khẩn thì khoan hồng, chống đối thì nghiêm trị. Hay bà muốn vào tù đoàn tụ với con trai con dâu?”

Trương thị nghẹn lời.

Bà ta tưởng cảnh sát ở đây không biết lai lịch mình, ai ngờ họ nắm rõ như lòng bàn tay.

“Tôi khai, tôi thành khẩn!” Trương thị sợ hãi nói, “Người tên Lý Mộng kia thực ra là Chu Mẫn Mẫn.”

“Tôi chỉ đến đòi tiền sinh hoạt phí thôi, chuyện của cô ta tôi thực sự không rõ!”

“Không rõ?” Cảnh sát mỉm cười, “Vụ đầu độc ở huyện Chu Thủy bà không biết? Bà không tham gia?”

“Tôi...”

“Nghĩ kỹ trước khi trả lời.” Cảnh sát nói, “Lừa dối hoặc che giấu sẽ bị xử nặng.”

Trương thị mấp máy miệng, cuối cùng nói: “Cô ta bỏ thuốc độc Chu Chính Văn... chuyện này thực sự không liên quan đến tôi!”

Bà ta cũng từng khuyên Chu Mẫn Mẫn, nhưng cô ta bảo Diêu Trúc Mai gốc nghiệt, dùng tay cô ta g.i.ết Chu Chính Văn thì không ai nghi ngờ.

Hơn nữa, dù có nghi ngờ, giờ cô ta là Lý Mộng, là kiều bào.

Cảnh sát Trung Quốc không làm gì được.

Nhưng giờ đây, họ vẫn bị bắt.

Trương thị hối hận vô cùng, nếu biết Chu Mẫn Mẫn sớm bại lộ, bà ta đã không huênh hoang, mà sẽ sống khiêm tốn.

Những đồng tiền kia!

Nghĩ đến là đau lòng.

Chu Mẫn Mẫn còn muốn chối tội, nhưng Trương thị đã khai hết.

Cô ta không muốn thừa nhận mình là Chu Mẫn Mẫn?

Tưởng rằng phẫu thuật thẩm mỹ thay đổi khuôn mặt là qua mặt được ai?

Trương thị nuôi cô ta từ nhỏ, vết sẹo, nốt ruồi ở đâu đều biết rõ.

Chu Mẫn Mẫn còn dám chối cãi gì nữa?

Tiếc cho những mưu đồ của cô ta, tính toán sau khi Phùng Tuấn Long c.h.ết sẽ lên thay, tiếp quản tài sản và quyền lực của hắn, để khi trở về Mỹ có một thân phận mới hoàn toàn.

Từ đó không còn sợ bị nhận ra là Chu Mẫn Mẫn.

Ai ngờ, tất cả đổ bể, không chỉ vậy, cô ta còn phải chịu trách nhiệm vụ đầu độc Chu Chính Văn cùng những tội danh cũ.

Tổng hợp hình phạt, thái độ không thành khẩn, Chu Mẫn Mẫn bị kết án 25 năm tù.

25 năm, quãng thời gian thanh xuân quý giá nhất.

Ra tù lúc 50 tuổi, còn làm được gì?

Vốn đã thua kém Chu Chiêu Chiêu, sau này còn lạc hậu với xã hội, trở thành kẻ vô dụng, lấy gì để đấu với cô ta?

“Tôi muốn gặp Chu Chiêu Chiêu.” Chu Mẫn Mẫn chỉ nói một câu, “Sau khi gặp, tôi sẽ khai hết.”

Khi Hầu Kiến Ba tìm đến, Chu Chiêu Chiêu đang dẫn ba nhóc chơi trong vườn, cùng trồng rau.

Nhưng trong mắt Hầu Kiến Ba, mảnh vườn như bãi chiến trường.

Thế mà Chu Chiêu Chiêu vui vẻ, không cho ai can thiệp.

“Để chúng vui chơi trong đất, biết được hạt gạo củ khoai làm ra khó nhọc thế nào.” Cô nói.

Đứa trẻ nào mà chẳng nghịch ngợm?

“Được thôi,” nghe xong lời Hầu Kiến Ba, Chu Chiêu Chiêu vừa làm vườn vừa đáp, “Khi nào gặp?”

“Càng sớm càng tốt.” Hầu Kiến Ba nói.

Sau khi gặp mặt, Chu Mẫn Mẫn mới chịu khai, từ đó mới xử lý tiếp vụ Phùng Tuấn Long.

Dù hân hiện vẫn hôn mê.

“VẬY ĐI NGAY BÂY GIỜ ĐI.” Chu Chiêu Chiêu đứng lên nói, dẫn ba nhóc đi rửa tay, “Mẹ đi làm việc, các con ở nhà ngoan.”

Vừa rửa tay vừa dạy chúng cách rửa sạch.

Hầu Kiến Ba ngạc nhiên khi thấy ba đứa trẻ không hề bám mẹ hay khóc lóc, mà ngoan ngoãn theo Hứa Quế Chi vào nhà.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô ta muốn gặp tôi làm gì?” Chu Chiêu Chiêu vẫn nghi hoặc, “Chẳng lẽ nghĩ tôi có thể cứu cô ta ra?”

Thật buồn cười.

Nhưng ai ngờ, đó chính là ý đồ của Chu Mẫn Mẫn!

“Chỉ cần cậu đưa tôi ra ngoài,” Chu Mẫn Mẫn thì thầm với Chu Chiêu Chiêu, “Tôi sẽ đưa cậu những tài liệu liên quan đến Cố Huấn Kiệt trong tay Phùng Tuấn Long.”

“Tài liệu? Phùng Tuấn Long cho cô biết?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Tôi không hứng thú với những thứ này đâu, có lẽ cô tính toán sai rồi.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Cô nói tiếp, “Tôi tưởng cô biết nhiều chuyện của hắn, hóa ra cũng chỉ có thế.”

Chu Mẫn Mẫn tức giận đến phát điên.

“Cô định lừa tôi à?” Chu Chiêu Chiêu chế nhạo,
“Nghĩ tôi dễ bịp?”

“Nếu là cô, tôi sẽ chọn khai báo ngay, chứ không phải mặc cả.” Cô nói, “Tận dụng lúc quân bài trên tay còn có giá trị.”

“Cứ cười đi,” Chu Mẫn Mẫn hận thù nói, “Từ nhỏ đến lớn, cậu luôn nhìn tôi như trò cười...”

“Tôi làm gì cũng không bằng cậu.”

“Tại sao?”

“Chỉ là cậu may mắn hơn, biết chọn nơi đầu thai.”

Chương 508

DTV-EBOOK

Bước ra từ trại giam, Chu Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy khó tin.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Chu Mẫn Mẫn đã coi cô là kẻ thù từ khi còn rất nhỏ.

Ghen tị khiến con người trở nên điên cuồng.

Từ nhỏ, Chu Mẫn Mẫn đã thích cướp đoạt đồ của Chu Chiêu Chiêu, thậm chí còn muốn chiếm đoạt tình cảm của Diêu Trúc Mai.

Cô là con gái ruột của Chu Chính Văn thì sao?

Cả huyện Chu Thủy đều biết, cô cháu gái này sống sung sướng hơn cả con đẻ của ông.

Có thể nói là muốn làm gì thì làm ở Chu Thủy.

Không biết từ khi nào, Chu Chiêu Chiêu bỗng trở nên khác.

Chu Mẫn Mẫn suy nghĩ một lúc, dường như từ ngày cô và Thẩm Quốc Lương định hãm hại Chu Chiêu Chiêu, cô ta đã thay đổi.

...

“Không đúng,” Chu Mẫn Mẫn ôm đầu đau đớn nhớ lại, “Người đó không phải Chu Chiêu Chiêu, cô ta không phải Chu Chiêu Chiêu...”

Chu Chiêu Chiêu vốn là đồ ngốc, nhưng hôm đó lại tỏ ra thông minh khác thường, như thể biết trước mọi chuyện.

“Chu Mẫn Mẫn, đừng diễn nữa,” cảnh sát lạnh lùng nói, “Tốt nhất là thành khẩn khai báo để được khoan hồng.”

“Tôi nói không sai, các anh mau bắt Chu Chiêu Chiêu đi, cô ta là yêu quái, người đó không phải Chu Chiêu Chiêu.” Chu Mẫn Mẫn kích động muốn đứng dậy khỏi ghế.

Nhưng tay cô bị còng vào ghế, làm sao đứng lên được.

“Các anh bắt cô ta về nghiên cứu đi,” Chu Mẫn Mẫn nói, “Chu Chiêu Chiêu tuyệt đối không phải là Chu Chiêu Chiêu trước đây, cô ta bị thay thế rồi.”

Nghĩ đến đây, Chu Mẫn Mẫn toàn thân lạnh run.

Nếu Chu Chiêu Chiêu thực sự bị linh hồn nào đó nhập vào, làm sao cô có thể đấu lại?

“Ngồi xuống.” Cảnh sát quát, “Xem ra cô vẫn chưa muốn khai báo?”

“Không... tôi khai, tôi nói hết.” Chu Mẫn Mẫn buông xuôi ngồi phịch xuống ghế, từ bỏ mọi chống cự.

“Các anh cho tôi gặp Chu Chiêu Chiêu lần nữa,” Chu Mẫn Mẫn mắt vô hồn nói, “Gặp thêm lần nữa, tôi sẽ khai hết.”

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy rất phiền, “Rốt cuộc cô muốn gì?”

Lần trước gặp đã nói mấy lời vô nghĩa, lần này lại định làm trò gì?

“Khóc sỏi nhiều sẽ không còn ai tin.” Chu Chiêu Chiêu thản nhiên nói, ánh mắt đầy chán ghét.

“Cô không phải Chu Chiêu Chiêu.” Chu Mẫn Mẫn im lặng một lúc, chăm chăm nhìn cô, “Rốt cuộc cô là ai?”

Chu Chiêu Chiêu đảo mắt, “Chu Mẫn Mẫn, cô bị ảo giác rồi à?”

“Chu Chiêu Chiêu vốn là đồ ngốc, sao có thể thông minh như vậy,” Chu Mẫn Mẫn như không nghe thấy lời cô, tiếp tục nói, “Tôi nói sao lại thua cô, rõ ràng bố tôi mới là người giàu nhất Chu Thủy.”

“Rõ ràng bố cô c.h.ế.t vì tai nạn, em trai cô cũng vào tù,” Chu Mẫn Mẫn lẩm bẩm, “Cô và chồng tình cảm không tốt, hai người cũng không có con.”

“Đứa trẻ đó nghe nói là chồng cô ngoại tình với người khác sinh ra.” Chu Mẫn Mẫn tiếp tục, “Sau này cô vì chữa bệnh cho con, đến nhà tôi vay tiền...”

“Đó mới là cô, là cuộc đời cô đáng có,” Chu Mẫn Mẫn hét lên, “Cô là giả!”

“Tôi nói rồi, ánh mắt cô hôm đó rất lạ, còn dễ dàng thoát khỏi cái bẫy của Thẩm Quốc Lương,” Chu Mẫn Mẫn chăm chăm nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Có phải từ lúc đó, cô đã thay đổi rồi không?”

Giọng điệu cô ta như khẳng định chắc chắn.

Chu Chiêu Chiêu nhướn mày, không ngờ Chu Mẫn Mẫn cũng có ký ức tiền kiếp.

“Đúng không? Đúng không?” Chu Mẫn Mẫn thấy biểu cảm của cô, càng kích động, “Tôi nói đúng phải không?”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Nhưng dù sao thì sao?”

Chu Mẫn Mẫn sững sờ.

“Những chuyện cô nói đều không xảy ra,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục cười, “Còn gia đình cô giờ đều thành tù nhân.”

Thế là đủ.

Những bi kịch tiền kiếp sẽ không bao giờ lặp lại.

“Không, cô là quái vật,” Chu Mẫn Mẫn chỉ tay vào Chu Chiêu Chiêu, “Bắt cô ta đi, bắt cô ta đi...”

“Chu Mẫn Mẫn, cô có bao giờ nghĩ,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, dường như không bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của cô ta, “Những lời cô vừa nói có lẽ chỉ là giấc mơ, một giấc mơ cô từng có, tôi cũng từng mơ thấy?”

Chu Mẫn Mẫn giật mình, rõ ràng không ngờ cô lại nói vậy.

“Không, không thể nào.” Chu Mẫn Mẫn lắc đầu khẳng định.

Nếu chỉ là giấc mơ, Chu Chiêu Chiêu không thể căm thù gia đình cô đến thế.

Nghĩ kỹ lại, nhà cô trở nên như vậy đều do một tay Chu Chiêu Chiêu sắp đặt.

“Ha ha ha,” Chu Chiêu Chiêu lần này thực sự cười, “Tôi có nên cảm ơn cô đã đánh giá tôi cao như vậy không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Có phải tôi bảo mẹ cô ngoại tình không?” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Quách Phong Cầm ngoại tình với phó giám đốc sở giáo dục lúc đó, Chu Chiêu Chiêu mới mấy tuổi?

Thậm chí, Chu Mẫn Mẫn chưa chắc đã là con của Chu Chính Vũ, có lẽ là con của vị phó giám đốc kia, lúc đó Chu Chiêu Chiêu còn là đứa trẻ bú sữa.

Cô có thể làm gì?

“Bản thân không ngay thẳng, đừng trách người khác.” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói, “Cô còn gì muốn nói nữa không?”

“Giấc mơ?” Chu Mẫn Mẫn khẽ nhắc lại, “Là giấc mơ sao?”

“Chu Chiêu Chiêu, cô sẽ c.h.ế.t không toàn thân.” Chu Mẫn Mẫn tức giận nói, “Cô sẽ c.h.ế.t thảm...”

“Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ sống tốt.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Thay vì ở đây nguyên rửa tội, chi bằng nghĩ cách thành khẩn khai báo để được khoan hồng.”

“Chu Mẫn Mẫn,” Chu Chiêu Chiêu đứng lên nhìn cô ta, “Tôi luôn tin rằng, trên đời này tà không thắng chính.”

“Cô tự lượng sức mình đi.” Nói xong, cô không để ý đến ánh mắt điên cuồng của Chu Mẫn Mẫn, gõ cửa bước ra.

Khi đi ngang qua cửa, từ bên trong vọng ra tiếng khóc của Chu Mẫn Mẫn.

Bây giờ mới biết khóc?

Sao không nghĩ đến hậu quả trước khi làm?

Không lâu sau, Chu Chiêu Chiêu nghe Dương Duy Lực nói Chu Mẫn Mẫn đã khai hết.

“Đều là thông tin hữu ích sao? Phùng Tuấn Long lại tin tưởng cô ta đến vậy?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên hỏi.

Cô nghĩ Chu Mẫn Mẫn không thể biết nhiều thông tin quan trọng.

“Phùng Tuấn Long không tin cô ta, chỉ coi như bình hoa di động,” Dương Duy Lực cười nói, “Nhưng thuộc hạ thân tín của hắn lại là kẻ si tình.”

Người thuộc hạ đó biết rất nhiều bí mật của Phùng Tuấn Long.

“Phùng Tuấn Long dù có khỏe lại, cũng khó lòng trở về nước.” Dương Duy Lực nói, “Hơn nữa, do liên quan đến một số vụ án, nhà nước sẽ không cho hắn rời đi.”

Nhưng những chuyện này không phải việc Chu Chiêu Chiêu cần quan tâm.

Chương 509

DTV-EBOOK

Cuối tuần, Chu Chiêu Chiêu đến cửa hàng gà rán gần trường. Vì kinh doanh tốt, cô đã mở thêm một chi nhánh ở khu vực này.

Nhưng hai ngày nay, một cửa hàng đối diện bất ngờ khuyến mãi lớn nhân dịp cuối học kỳ. Thực chất là họ đang cố tình giảm giá để cạnh tranh không lành mạnh.

“Chiêu Chiêu, cậu đến rồi.” Vương Diễm Bình đang ở cửa hàng, thấy cô liền nói, “Cậu thấy cửa hàng đối diện chưa?”

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Làm ẩm ỉ thế này, không biết cũng khó.”

Họ không chỉ treo băng rôn lớn mà còn dùng loa phát liên tục thông báo khuyến mãi.

Âm thanh lớn đến mức người đi qua đều phải nhăn mặt bịt tai.

“Việc kinh doanh hôm nay bị ảnh hưởng nghiêm trọng,” Vương Diễm Bình nói, “Cứ thế này không ổn.”

“Hay chúng ta cũng làm khuyến mãi đi?” Quản lý cửa hàng tên Khâu Lâm Lâm đề xuất. Cô được đề bạt từ đầu năm, làm việc rất tốt, nhưng giờ cũng hoang mang.

“Chiến tranh giá cả không bao giờ là cách kinh doanh tốt,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hơn nữa, nhìn giá trên băng rôn của họ, không những không có lãi mà còn lỗ vốn.”

...

“Họ muốn kéo chúng ta xuống.” Khâu Lâm Lâm nói.

“Chưa chắc.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cậu tìm người lạ mặt, mua đồ bên đó về ném thử.”

“Còn cái loa này, ồn quá mức, người dân xung quanh không phản ứng sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Âm thanh lớn thế này mà chịu được?”

“Ồn ào thế này ai quản lý?” Vương Diễm Bình tròn mắt.

“Tất nhiên là có, chỉ cần gọi điện phản nản là sẽ có người xử lý.” Chu Chiêu Chiêu nhìn cô nói.

“Tôi hiểu rồi, tôi ra ngoài một chút.” Vương Diễm Bình cười nói.

Khâu Lâm Lâm cũng đi tìm người.

Chu Chiêu Chiêu ngồi một mình bên cửa sổ tầng hai, nghe tiếng loa đối diện, ngón tay gõ nhịp lên bàn.

Không biết đang nghĩ gì.

Khi Vương Diễm Bình quay lại, thấy cảnh này liền cười:

“Vừa nói chuyện với mấy bác hàng xóm, lát nữa sẽ có kịch hay xem.”

Cô ở đây lâu, quan hệ tốt với các cụ xung quanh.

Chỉ cần nhắc nhẹ, lập tức có cụ bà về nhà gọi điện phản ánh.

“Ôi trời, cái loa này mỗi ngày làm tôi nhức đầu, phải gọi người đến xử lý thôi.” Cụ bà vừa nói vừa đi

về nhà.

Cụ không sợ họ, vì thực sự bị làm phiền quá mức.

Đã đến cửa hàng yêu cầu giảm âm lượng nhưng không gặp được chủ, nhân viên thì không có quyền quyết định.

Cụ bà tức đến mức huyết áp tăng cao mấy ngày nay.

Giờ cụ sẽ phản ánh trực tiếp, gọi người có thẩm quyền đến xử lý.

“Rõ ràng là đang đánh nhau với Chu thị gà rán mà.” Cụ bà bĩu môi, “Cửa hàng vô lương tâm thế này, đừng có vào.”

Mấy cụ khác cũng bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn, nhất là buổi trưa không ngủ được.

Nhưng cũng có người thích lợi dụng, đặc biệt phụ huynh đón con tan học, thấy gà rán rẻ liền mua ngay.

Trẻ con nào chẳng thích gà rán?

Nhưng nhà nào chịu nổi? Ngày nào cũng đòi ăn.

Dù Chu Chiêu Chiêu lấy gà trực tiếp từ trại của Chu Chính Văn, giá hợp lý.

Nhưng!

Có rẻ không mua là ngốc.

Có đồ rẻ, ai đi mua đắt?

Thế là chiều hôm đó, phụ huynh ùn ùn kéo vào cửa hàng đối diện.

Cửa hàng đối diện đông khách bao nhiêu, Chu thị gà rán vắng khách bấy nhiêu.

Ngay cả Khâu Lâm Lâm đi mua đồ bên đó cũng phải xếp hàng rất lâu.

“Làm sao giờ?” Vương Diễm Bình nhìn cảnh đối diện, lo lắng nói, “Cứ thế này thì không kinh doanh nổi.”

Chu Chiêu Chiêu nhú mày: “Điều tra xem chủ của hàng đó là ai?”

Cô nói: “Làm ăn kiểu này, phải giàu cỡ nào?”

Rõ ràng là bán lỗ vốn, muốn kéo họ xuống.

Nhưng có lẽ hần đã tính sai.

Vì cửa hàng này Chu Chiêu Chiêu mua đứt, không mất tiền thuê. Nguyên liệu lại lấy trực tiếp từ trại gà của Chu Chính Văn với giá ưu đãi.

Chi phí chủ yếu là lương nhân viên.

Tính ra, đối thủ dùng chiến tranh giá cả để đánh bại họ là cách không khôn ngoan.

Nhưng bị người như vậy nhắm đến cũng thật phiền phức.

Vì thế cô muốn Vương Diễm Bình điều tra lai lịch đối phương.

Phải chăng là kẻ thù hoặc người từng bị cô đắc tội, cố tình mở cửa hàng để trả thù?

“Đã điều tra nhưng chủ của hàng rất bí ẩn,” Vương Diễm Bình nói, “Ít khi đến cửa hàng, hôm trước tôi thoáng thấy bóng lưng, là phụ nữ.”

“Nhân viên gọi là Lưu tử.” Vương Diễm Bình nói.

Không rõ danh tính, không xuất hiện, lại làm chuyện khó chịu thế này, Chu Chiêu Chiêu mặt lạnh

hắn.

“Có lẽ là người bị mình đắc tội.” Cô nói.

Cả hai đều thấy bức bối.

Đang kinh doanh tốt, bỗng bị quấy rối thế này, thật khó chịu.

“Rốt cuộc là ai vậy?” Vương Diễm Bình nghĩ mãi không ra, “Chúng ta làm ăn hòa thuận, đâu có đắc tội ai.”

Vậy là người cô đắc tội rồi.

Chu Chiêu Chiêu nhú mày, không có manh mối.

Đúng lúc này, Khâu Lâm Lâm mua đồ về: “Trời ơi, đồ đặc như không lấy tiền vậy, chen lấn kinh khủng.”

Cô cũng tức giận vì họ kinh doanh tốt là nhờ ăn theo cửa hàng mình.

Lại còn dùng cách hạ tiện thế này.

“Các cậu thử đi.” Chu Chiêu Chiêu mời hai người ăn, tự mình ném thử miếng gà viên rồi không muốn ăn nữa, “Thấy sao? Có phát hiện gì không?”

“Giòn không đủ,” Vương Diễm Bình nói cảm nhận đầu tiên, “Thịt gà có vẻ không tươi.”

“Các cậu biết không? Có loại gà c.h.ế.t bệnh vẫn được bán ra thị trường.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Giá chỉ bằng 30% bình thường.”

“Ý cậu là?” Vương Diễm Bình tròn mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Không trách họ bán rẻ thế.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nhưng... sẽ gây ra vấn đề đấy.” Vương Diễm Bình tức giận nói.

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Đó là lý do tôi luôn nhấn mạnh an toàn thực phẩm.”

Khách hàng chủ yếu là trẻ em, hệ tiêu hóa yếu, chỉ cần sơ suất nhỏ cũng gây hậu quả.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau sự cố đã xảy ra.

Chương 510

DTV-EBOOK

Cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu luôn sử dụng nguyên liệu tươi ngon nhất mỗi ngày.

Vào khoảng 3-4 giờ sáng, gà mới g.i.ế.c mổ từ trại chăn nuôi đã được vận chuyển đến, nhân viên bắt đầu chế biến.

Dù là gà rán, phi lê gà hay gà viên, tất cả đều tươi ngon.

Nguyên liệu trong ngày phải bán hết, nên thường sau 9 giờ tối mới giảm giá.

Nếu còn thừa, nhân viên có thể mang về hoặc xử lý.

Nhưng hầu như ngày nào cũng bán hết, hiếm khi lãng phí.

Trừ những trường hợp đặc biệt, như hôm nay.

Việc gọi điện phản nàn đã có hiệu quả, rất nhanh đã có người yêu cầu cửa hàng đổi điện tắt loa.

Không được gây ồn ào.

...

Nhưng việc kinh doanh thì họ không can thiệp được.

Tuy nhiên, dù cơ quan chức năng không quản, phụ huynh học sinh thì có thể.

Tối hôm đó, nhiều trẻ bắt đầu đau bụng, tiêu chảy.

Những đứa trẻ này hầu hết là con em dân cư quanh đây, đều được đưa đến cùng một bệnh viện.

Bác sĩ hỏi bệnh liên phát hiện vấn đề.

Tất cả đều đã ăn gà rán, và mua từ cùng một cửa hàng.

“Là ngộ độc thực phẩm.” Bác sĩ khẳng định.

Phụ huynh lập tức nổi giận: “Không trách rẻ thế, chắc dùng nguyên liệu không tươi.”

“Rẻ quá thì không thể tốt được.”

“Cửa hàng này quá đen tối.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Phụ huynh tức giận, bệnh viện cũng không dám chủ quan, báo ngay cho cảnh sát.

Sáng hôm sau, khi Chu Chiêu Chiêu đến cửa hàng, đúng lúc thấy cảnh sát vào cửa hàng đối diện.

Đám đông tò mò vây quanh, nhân viên trong cửa hàng cũng hiếu kỳ nhìn ra.

Ngay cả Khâu Lâm Lâm cũng không tập trung làm việc.

Chu Chiêu Chiêu quyết định cho mọi người tạm dừng, dẫn họ lên tầng hai.

Từ cửa sổ tầng hai có thể nhìn rõ cửa hàng đối diện.

Mấy nhân viên đang nói gì đó, nhưng cảnh sát lắc đầu, sau đó mang một số thứ ra ngoài.

Không dừng lại ở đó, nhân viên cũng bị đuổi ra.

Và cửa hàng bị đóng cửa.

Chưa niêm phong, nhưng không được phép kinh doanh cho đến khi có kết quả kiểm tra.

“Đáng đời.” Tiểu Trương tức giận nói, “Bảo họ lừa người.”

Chuyện trẻ em bị tiêu chảy, họ đã nghe đồn.

“Chị Chiêu Chiêu, giờ cửa hàng mình không phải lo nữa nhỉ?” Sinh viên năm hai Thất Thất vui vẻ hỏi.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

“E rằng sau chuyện này, nhiều người sẽ không dám cho con ăn gà rán nữa.” Khâu Lâm Lâm lo lắng nói.

Đây cũng là điều Chu Chiêu Chiêu lo ngại.

“Bọn họ thật đáng ghét!” Thất Thất giận dữ, “Họ không làm tốt lại kéo cả mình xuống.”

Thật oan ức!

Nhưng biết làm sao được?

Khi xảy ra sự cố, người ta chỉ nhớ là ăn gà rán bị ngộ độc, nhưng cửa hàng nào thì không ai quan tâm.

Đặc biệt phụ huynh có con nhỏ, nghe tin này chắc chắn sẽ cấm tiệt.

Ít nhất là trong thời gian ngắn.

Nhưng việc kinh doanh của họ thì sao?

Mấy sinh viên lo lắng nhìn Chu Chiêu Chiêu, nếu kinh doanh không tốt, công việc làm thêm của họ cũng khó duy trì.

“Đừng lo, sẽ có cách.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, thấy cửa hàng đối diện đã đóng, “Thôi, xuống làm việc đi.”

Như Khâu Lâm Lâm dự đoán, hôm nay khách đến ăn ít hẳn.

May mắn là đơn đặt hàng từ trường học vẫn ổn định.

Cũng là niềm an ủi nhỏ.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không lạc quan, vì thời buổi này tin tức lan chậm.

Quả nhiên, ngày hôm sau đơn đặt hàng từ trường cũng giảm rõ rệt.

“Làm sao giờ?” Vương Diễm Bình nóng ruột đến mức nổi mụn.

Cửa hàng này do cô tự tay xây dựng, dành rất nhiều tâm huyết.

Nhờ nó, cô mới lấy lại tự tin, bắt đầu cuộc sống mới.

Vì vậy, tình cảm dành cho cửa hàng này rất đặc biệt.

Thấy kinh doanh điều hiu, cô lo đến mất ngủ cả đêm.

“Chiêu Chiêu, hay mình cũng làm khuyến mãi đi?” Khâu Lâm Lâm đề xuất.

“Không được,” Vương Diễm Bình ngắt lời, “Khuyến mãi không ổn.”

“Đúng vậy,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bây giờ mọi người có lẽ sợ khuyến mãi rồi.”

Cửa hàng đổi diện vì khuyến mãi giảm giá nên dùng nguyên liệu kém chất lượng.

Ngày đầu bán đắt hàng, nhưng cuối cùng tự đào hố chôn mình.

“Vậy phải làm sao?” Khâu Lâm Lâm hỏi, “Không khuyến mãi, làm sao để mọi người biết đồ của mình tốt?”

“Làm thế nào để mọi người biết nguyên liệu của mình tươi ngon.” Chu Chiêu Chiêu trầm ngâm, bỗng mắt sáng lên.

Vương Diễm Bình cũng nghĩ ra, hai người nhìn nhau cười: “Mời mọi người đến tham quan.”

Từ khâu nguyên liệu, vận chuyển đến chế biến trong bếp, tất cả đều có thể trưng bày.

“Cậu nói trước đi?” Chu Chiêu Chiêu cười nhìn Vương Diễm Bình.

“Được,” Vương Diễm Bình nói, “Tôi muốn mời hàng xóm, phụ huynh và học sinh đến tham quan cửa hàng.”

Tất nhiên phải chọn người có uy tín và ảnh hưởng.

Như vậy lời nói của họ mới có trọng lượng.

“Ý tôi là, có thể mời báo tỉnh đến viết bài.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Từ nguồn nguyên liệu, g.i.ế.c mỗ, vận chuyển đến bếp của chúng ta.”

“Một bài báo toàn diện,” Chu Chiêu Chiêu nói, nhân viên đều tròn mắt, “Có thể kết hợp mời phụ huynh và học sinh tham gia.”

“Báo tỉnh? Khó lắm.” Vương Diễm Bình không ngờ Chu Chiêu Chiêu quy mô thế, lo lắng nói, “Họ có chịu đăng không?”

“Tôi sẽ liên hệ thử.” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ, “Hồi tham quan trường học quen mấy phóng viên, xem họ có hứng thú không.”

“Cậu liên hệ người muốn tham quan trước,” cô nói với Vương Diễm Bình, “Biết đâu nhờ việc này, cửa hàng còn phát triển hơn.”

Nguy cơ cũng có thể là cơ hội!

Đúng lúc này, cửa hàng bị đẩy mạnh, hai người bước vào.

“Chu Chiêu Chiêu, có phải cô đứng sau giật dây không!”

Chương 511

DTV-EBOOK

Người đến giận dữ, vừa vào cửa đã chỉ tay vào Chu Chiêu Chiêu mắng nhiếc, “Mày sao có thể đen bạc đến thế, chỉ nhà mày được làm ăn, nhà người khác thì không?”

Chu Chiêu Chiêu thực ra đã có chút nghi ngờ, nhưng vì đối phương chưa từng xuất hiện nên chưa nói ra.

Nhưng khi thấy Lưu Quyên Hảo - anh trai Lưu Đại Dũng và chị dâu Vương Hồng Mai lần lượt bước vào, Vương Hồng Mai cất giọng lớn ngay từ cửa.

“Chu Chiêu Chiêu mày vô lương tâm, mày kiếm tiền cũng không muốn chúng tao hưởng chút gì.” Vương Hồng Mai vừa hét vừa khóc, “Đều là họ hàng, mày... mày dám tố cáo chúng tao, mày sẽ c.h.ết không toàn thân.”

“Chó điên nào đến đây sủa bậy,” Vương Diễm Bình tức giận nói, “Lâm Lâm, gọi cảnh sát, báo có người đến cửa hàng gây rối.”

Thời buổi này đang đàn áp tội phạm mạnh tay.

“Mày nói bậy, tao không gây rối.” Vương Hồng Mai nghe báo cảnh sát liền vội nói, “Chu Chiêu Chiêu, dù sao chúng ta cũng là họ hàng...”

“Họ hàng?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Xin lỗi, chúng ta không phải họ hàng.”

“Nói đi, các người đến tìm tôi có việc gì?” Cô như không biết chuyện đối diện, ngồi đó nhìn hai vợ

chồng họ.

...

Vương Hồng Mai ghen lời.

Không ngờ Chu Chiêu Chiêu lại bình tĩnh đến thế, vội nói, “Mày... có phải mày gọi điện tố cáo không?”

“Sao mày có thể đen bạc thế?” Vương Hồng Mai khóc lóc, “Cửa hàng chúng tao mới mở có mấy ngày, mày đã làm bị niêm phong.”

“Mày muốn g.i.ế.c chúng tao à.” Vương Hồng Mai nói, “Mày đi nói với cảnh sát, bảo mày tố cáo nhầm, chúng tao không làm chuyện phạm pháp.”

“Tố cáo?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Tôi không tố cáo các người.”

“Và, tôi đang tự hỏi ai lại đề tiện đến mức mở cửa hàng đối diện bắt chước chúng tôi,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Bao bì giống, đồ ăn giống, cả trang trí cửa hàng cũng na ná.”

“Tôi đang nghĩ ai lại hèn đến thế,” giọng cô vẫn bình thản, “Không ngờ lại là các người.”

“Loại họ hàng như các người, tôi không dám nhận,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hơn nữa, em gái các người không phải đã ly hôn với anh hai tôi rồi sao?”

“Lý do họ ly hôn, các người rõ hơn ai hết,” cô liếc hai người, “Đừng coi người khác là ngu, cũng đừng giả vờ họ hàng ở đây.”

“Khi các người muốn hại người, có bao giờ nghĩ tôi là họ hàng đâu.”

“Hơn nữa,” Vương Diễm Bình tiếp lời, “Là các người đen bạc, dùng gà không tươi khiến trẻ con ăn vào đau bụng.”

“Sao lại trách chị Chiêu Chiêu,” Thất Thất đảo mắt, “Chưa thấy ai vô liêm sỉ thế.”

“Mày!” Vương Hồng Mai trừng mắt Thất Thất, nhưng cô không sợ mà còn nói tiếp, “Còn mặt mũi đến đây gây rối.”

“Cửa hàng chúng tôi cũng bị liên lụy không có khách.” Cô nói nhỏ, rồi trừng mắt Vương Hồng Mai.

Tưởng chỉ mình biết trừng mắt?

Cô cũng biết!

“Nhân tiện đây, tôi xin thông báo một việc,” Vương Diễm Bình nhận ám hiệu từ Chu Chiêu Chiêu, cười nói với đám đông, “Sau sự việc này, tôi hiểu mọi người đang nghi ngờ liệu gà rán có an toàn.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nhưng tôi có thể cam đoan,” Vương Diễm Bình tiếp tục, “Tất cả đồ ăn trong cửa hàng chúng tôi đều tươi ngon, từ gà rán, phi lê gà đến gà viên, thậm chí rau xà lách trong burger... đều tươi nhất.”

“Nguyên liệu của chúng tôi không để qua đêm.” Chu Chiêu Chiêu bổ sung.

“Ờ... ai chứng minh được?” Có người nói, “Cuối cùng cũng không nhìn thấy.”

“Nói như nhà mày tốt lắm ấy.” Vương Hồng Mai đảo mắt, lẩm bẩm, “Cũng như chúng tao thôi, quạ đen nào chẳng giống nhau.”

“Chúng tôi thực sự khác biệt.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Tôi có bố mở trại gà, tôi có thể lấy gà chất lượng tốt nhất với giá rẻ nhất, các người có không?”

“Bố tôi vì cửa hàng gà rán của tôi, đã mở thêm phân xưởng g.i.ế.c mổ, các người có không?”

“Phân xưởng đó mỗi sáng 3 giờ xuất phát giao hàng cho các cửa hàng, trước 6 giờ đã đến kho của chúng tôi để đảm bảo độ tươi, các người có không?”

Ba câu “các người có không” đầy thách thức.

Ai có chứ?

Họ không có!

“Có bố mở trại gà thì ghê gì.” Vương Hồng Mai đảo mắt, “Khoe khoang cái gì, cũng chỉ là nhà quê thô kệch.”

“Nhưng các người không có, nên mới chua ngoa thế,” Chu Chiêu Chiêu bịt mũi nói, “Tôi có thể cam đoan nguyên liệu của hàng tôi không có vấn đề, các người dám không?”

“Mọi người ít nhiều đã từng ăn ở cửa hàng chúng tôi,” Chu Chiêu Chiêu không thềm để ý cô ta nữa, tập trung vào đám đông, “Đồ ăn của chúng tôi, bao giờ gây đau bụng?”

“Đúng đấy,” một bà lão nói, “Cháu trai tôi dạ dày yếu, nhưng thích ăn gà rán, chúng tôi thường xuyên mua, chưa bao giờ có chuyện gì.”

Vì vậy, khi nghe tin này, bà lập tức nghĩ là có hiểu lầm.

Giờ thì rõ ràng là hiểu lầm rồi.

“Cô Lưu là khách quen của chúng tôi,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Cảm ơn cô đã tin tưởng.”

“Nhân dịp này, không biết chúng tôi có may mắn mời cô tham quan quy trình sản xuất gà rán của Chu thị không.” Vương Diễm Bình cười nói.

“Tôi ư?” Cô Lưu không tin chỉ vào mình, “Tôi được đi tham quan?”

“Tất nhiên, cô không muốn xem thứ cháu trai ăn vào mỗi ngày có sạch không?” Vương Diễm Bình nói, “Nhân cơ hội này, chúng tôi sẽ mời một số khách quen tham quan.”

“Cô Lưu chắc chắn là một trong số đó, không biết cô có muốn không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Muốn, tất nhiên là muốn.” Cô Lưu nói, “Như vậy tôi sẽ yên tâm hơn.”

“Tốt,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Kế hoạch ban đầu là đưa mọi người đến trại gà, phân xưởng g.i.ế.c mổ và bếp của cửa hàng, để tự mình trải nghiệm quy trình làm gà rán.”

“Yên tâm thì tiếp tục đến ăn, không yên tâm thì đập biển hiệu của tôi!”

“Tốt, tôi nhất định đến.” Cô Lưu nói.

“Ai biết có phải các người thông đồng không?” Vương Hồng Mai đảo mắt, “Đừng có bày trò lừa gạt chúng tao.”

Chu Chiêu Chiêu chỉ nhìn cô ta không nói.

Vương Hồng Mai cảm thấy như đ.ấ.m vào bòng.

Nhưng trước khi cô ta kịp phản ứng, cửa hàng vang lên tiếng cảnh sát, “Vương Hồng Mai, Lưu Đại Dũng đi theo chúng tôi...”

Chương 512

DTV-EBOOK

Vương Hồng Mai và Lưu Đại Dũng chính là mẫu người điển hình “trong nhà thì hùng, ngoài ngõ thì nhát”.

Vừa mới còn hùng hổ định gây sự với Chu Chiêu Chiêu, giờ thấy cảnh sát thì sợ đến co rúm như chim cú.

“Đồng chí cảnh sát, chúng tôi không gây rối đâu,” Vương Hồng Mai vội vàng giải thích, “Chúng tôi chỉ đến hỏi thăm tình hình thôi.”

“Hỏi thăm kiểu gì mà chặn cửa hàng người ta vừa khóc vừa gào, khiến họ không thể làm ăn được?” Vương Diễm Bình mỉa mai.

Vương Hồng Mai nhất thời đơ người, không còn biết khóc thế nào nữa.

“À, thưa đồng chí cảnh sát,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hai người này chính là chủ quán gà rán đối diện.”

“Thế ra là các bạn,” cảnh sát mỉm cười, “Chúng tôi đang tìm mà không gặp.”

Vấn đề là nhân viên cửa hàng không biết họ sống ở đâu, chỉ là nhân viên được thuê làm việc, còn địa chỉ nhà riêng của chủ thì họ thực sự không rõ.

Vương Hồng Mai không ngờ rằng, vì tức giận mà đến gây sự với Chu Chiêu Chiêu, cuối cùng lại thành tự mình đưa thân vào tròng.

...

...

“Chu Chiêu Chiêu, cô độc ác quá đấy,” Vương Hồng Mai trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, dường như muốn xông lên cắn cô một phát, “Người làm trời xem, cô sẽ phải trả giá.”

“Vương Hồng Mai,” Chu Chiêu Chiêu không hề sợ hãi, ngược lại còn tức giận nói, “Loại thương nhân vô lương tâm như chị, bất chấp tính mạng khách hàng, vì tiền mà không có giới hạn nào, thật không xứng làm người.”

“Người làm trời xem, nếu trời có biết, người đầu tiên bị trừng phạt chính là chị,” cô tiếp tục, “Những đứa trẻ trong bệnh viện đang khổ sở thế nào, từ khi sự việc xảy ra đến giờ, chị có đến thăm hỏi chúng không?”

“Có quan tâm xem sức khỏe chúng có bị ảnh hưởng không?”

“Không,” không đợi Vương Hồng Mai trả lời, Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Chị chỉ quan tâm cửa hàng bị đóng cửa, chị không kiếm được tiền nữa.”

“Cửa hàng của chị vì sao đóng cửa? Vì chị dùng thịt gà có vấn đề, khiến trẻ con ăn vào bị bệnh, phải nhập viện.”

Vương Hồng Mai mặt đỏ bừng, muốn cãi lại nhưng Chu Chiêu Chiêu nói nhanh và logic, không cho cô cơ hội xen vào.

“Loại người này nên bị xử bắn, đồ vô lương tâm!”

“Đúng đấy, mặt dày vô liêm sỉ!”

“Tôi biết gã này, trước là công nhân nhà máy bia, nhưng vì uống rượu say gây rối nên bị đuổi việc,” đột nhiên có người trong đám đông nói, “Sau đó lại được xếp vào nhà máy thực phẩm, tên là Lưu Đại Dũng.”

“Nhà máy thực phẩm? Vậy sau này chúng ta không dám mua đồ của nhà máy đó nữa, nếu có vấn đề thì sao?” có người nói.

“Đúng đấy, sau này không dám mua nữa.”

“Bị đuổi khỏi nhà máy bia mà vào được nhà máy thực phẩm,” cô Lưu nói, “Đây không phải bị đuổi, mà là thăng chức chứ gì?”

Cô Lưu là người nhà của trường đại học, có tầm nhìn.

Nhờ cô nhắc, mọi người chợt hiểu, “Đúng thế! Nhà máy thực phẩm lợi nhuận tốt hơn nhà máy bia.”

“Xem ra có hậu thuẫn đấy, không trách dám dùng thịt gà bẩn để kiếm tiền.”

“Không, không phải thế,” Vương Hồng Mai vội giải thích, “Chuyện này không liên quan đến anh ấy, là tôi, toàn là tôi, anh ấy không biết gì cả.”

“Không biết mà dám theo chị đến cửa hàng người ta gây sự?” Cô Lưu khinh bỉ nhìn Lưu Đại Dũng đang núp sau lưng vợ, nhếch mép.

Gã đàn ông này thật là không có chút trách nhiệm nào.

Đúng là đồ hèn nhát.

Ngược lại, người vợ này khôn đấy, biết cách bảo vệ chồng.

Lưu Đại Dũng trước đây làm ở nhà máy bia, tính tình đúng là nhút nhát.

Nhưng người đáng thương ắt có chỗ đáng ghét.

Lưu Đại Dũng có thói nghiện rượu.

Vì rượu mà có thể bất chấp tính mạng, uống vào là gây rối đập phá.

Lần đó ở nhà máy bia, hắn đập vỡ chai bia vào bếp lò, ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Suýt nữa thiêu rụi cả phân xưởng.

Thông thường, việc này phải ngồi tù, nhưng Lưu Quyên Hảo khóc lóc van xin Dương Duy Phong nhờ người can thiệp, mới dần xếp được.

Lưu Đại Dũng không phải ngồi tù, nhưng nhà máy bia không dám giữ hắn nữa.

Ai biết được lần sau may mắn thế nào.

Thế là, Lưu Đại Dũng ở nhà suốt ba năm, trong thời gian đó Lưu Quyên Hảo không ngừng nhờ Dương Duy Phong xin việc, nhưng đều bị từ chối.

Lần này Lưu Quyên Hảo ly hôn với Dương Duy Phong, ban đầu không đồng ý, nhưng Vương Hồng Mai đã khuyên nhủ.

“Em còn trẻ, Dương Duy Phong đã quyết tâm ly hôn, hơn nữa nhà họ Dương mấy năm nay cũng không giúp gì,” Vương Hồng Mai nói, “Em cố níu kéo chỉ phí hoài tuổi xuân.”

“Lúc này nên ích kỷ một chút, tranh thủ nhiều lợi ích cho nhà mình,” Vương Hồng Mai nói, “Sau này nhờ gia đình, em mới đứng vững được.”

Nhà họ không bằng nhà họ Dương, nên mới bị ức h.i.ế.p thế này.

Ban đầu, Lưu Quyên Hảo không muốn, nhưng không chống lại được mẹ và chị dâu liên tục khuyên nhủ.

Khi ly hôn, Lưu Quyên Hảo đòi nhà, đòi tiền tiết kiệm, cuối cùng còn đòi xin việc cho Lưu Đại Dũng.

Hơn nữa phải là công việc tốt.

Những nhà máy quốc doanh tốt nhất trong thành phố chỉ đếm trên đầu ngón tay, Lưu Đại Dũng còn không dám mơ tới.

Cuối cùng chọn nhà máy thực phẩm.

Lưu Đại Dũng nghiện rượu, ở nhà máy bia có rượu nên mới xảy ra chuyện, nhưng nhà máy thực phẩm không có rượu.

Nhưng có đồ ăn.

Thời buổi này, nhà nào cũng thiếu thốn, có người nhà làm trong nhà máy thực phẩm là cả phố phải trầm trồ.

Tết nhất không lo thiếu bánh kẹo sang trọng.

Dương Duy Phong có thể đáp ứng mọi yêu cầu, nhưng riêng việc vào nhà máy thực phẩm thì không.

Ai chẳng biết nhà máy thực phẩm tốt? Ai chẳng muốn vào?

Nhưng Dương Duy Phong tự biết mình không đủ khả năng xếp Lưu Đại Dũng vào đó.

Mọi chuyện cứ thế giằng co.

Nhưng may mắn thay, lúc đó phân xưởng bốc dỡ của nhà máy thực phẩm đang tuyển người.

Dương Duy Khôn nhờ người giới thiệu Lưu Đại Dũng đi phỏng vấn.

Lưu Đại Dũng ngoài nghiện rượu, nhút nhát, nhưng có ưu điểm là sức khỏe tốt.

Thế là được nhận vào.

Nhà máy không có rượu, không sợ hấn say xỉn gây rối.

Gia đình họ Lưu cũng biết công việc này không dễ kiếm, đặc biệt sau ba năm ở nhà, Lưu Đại Dũng cũng chán ngấy.

Công việc này với hấn và gia đình thực sự là quý giá.

Không thể vì chuyện này mà mất việc.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bởi nhà họ và nhà họ Dương đã chẳng còn quan hệ gì.

Vì thế mới nói Vương Hồng Mai là người khôn ngoan.

Tiếc là, khôn mà không biết dùng đúng chỗ!

Chương 513

DTV-EBOOK

Vương Hồng Mai giờ này hồi hận đến mức ruột gan như bị bóp nghẹt.

Giá như lúc đó cô không quá nóng vội thì tốt biết mấy, nhưng đời này làm gì có thuốc hồi hận.

Đều tại Chu Chiêu Chiêu!

Bình thường báo cảnh sát làm cái gì?

Vương Hồng Mai trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt độc địa.

“Đồng chí cảnh sát,” Chu Chiêu Chiêu giả vờ sợ hãi, mặt tái mét, “Em sợ quá, cứu em!”

Vương Hồng Mai tức đến mức suýt phun máu.

Cô chỉ liếc nhìn một cái thôi, đàn bà này diễn xuất quá đỉnh!

Nhưng đáng ghét là, không chỉ cảnh sát mà cả nhân viên cửa hàng của Chu Chiêu Chiêu và đám đông xung quanh đều nhìn cô với ánh mắt giận dữ.

...

...

“Em đừng sợ, tôi sẽ báo cáo lên cấp trên về việc này,” cảnh sát an ủi Chu Chiêu Chiêu, rồi lạnh lùng nhìn Vương Hồng Mai, “Chuyện cửa hàng của các bạn không liên quan gì đến đồng chí này.”

“Hôm qua có nhiều học sinh đến ăn gà rán của các bạn đúng không? Tối qua và sáng nay, nhiều đứa trẻ

đã phải nhập viện,” cảnh sát nói, “Điểm chung là chúng đều ăn gà rán của cửa hàng bạn.”

“Không tự kiểm điểm lại bản thân, lại còn đổ lỗi cho người khác,” cảnh sát lạnh giọng, “Không trách cửa hàng của bạn làm ăn thất bát.”

“Tôi...” Vương Hồng Mai muốn nói gì đó, nhưng cảnh sát đã không cho cô cơ hội, “Đi thôi.”

“Chồng ơi, anh cứu em với,” Vương Hồng Mai bị lôi đi, khóc lóc với Lưu Đại Dũng.

“Anh... anh biết làm sao bây giờ?” Lưu Đại Dũng gỡ đầu gỡ tai, mặt đỏ bừng.

“Đi tìm Quyên Hảo, nhờ mẹ giúp đỡ!” Vương Hồng Mai vội nói.

Cô biết rõ đàn ông này đến lúc nguy cấp thì vô dụng.

Nhưng nếu cô không ra nhận hết trách nhiệm, công việc của chồng cô sẽ mất.

Phiêu Vũ Miên Miên

Vương Hồng Mai không ngờ rằng, vụ việc này khiến mọi người nghi ngờ cả thực phẩm của nhà máy.

Nghi ngờ lan nhanh như sóng, truyền từ người này sang người khác, cuối cùng bị bóp méo thành tin đồn.

Nào là nhà máy thực phẩm dùng nguyên liệu rẻ tiền, khiến nhiều trẻ em ăn phải đồ chiên của họ bị ngộ độc.

Lúc này chỉ còn hơn một tháng nữa là đến Tết, thời điểm nhà máy thực phẩm bán chạy nhất.

Nhưng giờ xảy ra chuyện này, ban đầu nhà máy còn không hiểu chuyện gì.

Phòng kinh doanh phát hiện doanh số gần đây giảm mạnh.

Khi tìm hiểu, họ mới biết nhà máy đang bị đồn thổi như vậy.

Nhân viên kinh doanh sửng người, “...”

Chuyện này xảy ra ở đâu mà họ không biết?

Lại còn nhiều trẻ em nhập viện? Ai lan truyền tin đồn thế này?

Thật quá vô lý!

Hơn nữa, đây là tin đồn có sức hủy hoại ghê gớm.

Có thể chế độ ăn của họ không ngon, nhưng không thể vu khống họ như thế này!

“Ai vu khống các anh?” Một người nghe thấy lời nhân viên kinh doanh, bĩu môi nói, “Lúc đó tôi có mặt, Lý Đại Dũng không phải là công nhân phân xưởng bốc dỡ của các anh sao?”

Nếu nói người khác, có lẽ nhân viên kinh doanh không biết, nhưng nhắc đến Lý Đại Dũng thì họ nhận ra ngay.

Người này sức khỏe rất tốt, ngày đầu tiên đến nhà máy, người khác vác một bao hàng, còn anh ta một tay xách một bao.

Tuy nhiên, ăn cũng nhiều, một bữa có thể ăn mấy cái bánh bao.

Nhân viên kinh doanh vội báo cáo với trưởng phòng, trưởng phòng lại báo lên giám đốc.

“Lý Đại Dũng?” Giám đốc nhớ rõ người này.

Ăn nhiều không phải vấn đề, miễn là làm việc tốt.

Nhưng nếu làm ảnh hưởng đến danh tiếng nhà máy, dù có khỏe mạnh đến đâu cũng không thể giữ lại.

Giám đốc triệu tập cuộc họp khẩn, điều tra xong thì giật mình, tin đồn đã lan khắp thành phố.

“Giờ... phải làm sao?” Trưởng phòng kinh doanh hoảng hốt.

Sao chuyện lại trở nên nghiêm trọng thế này?

Sắp đến Tết rồi, đáng lẽ là thời điểm vàng của họ.

Trưởng phòng kinh doanh gãi đầu lo lắng, tóc rụng cả nắm.

“Điều tra ngay, xem chuyện gì đang xảy ra!” Giám đốc mặt đen như mực, “Nếu không giải quyết ổn thỏa, tất cả chúng ta sẽ mất việc.”

Người bên dưới có thể không biết, nhưng giám đốc gần đây thường xuyên dự họp ở thành phố, nghe được nhiều tin tức nhạy cảm.

Nhân viên nhà máy điều tra rất nhanh, phát hiện ra sự thật.

Hóa ra, vợ của Lý Đại Dũng mở cửa hàng gà rán có vấn đề, nhiều trẻ em ăn phải bị ngộ độc.

Có người nhận ra Lý Đại Dũng làm ở nhà máy thực phẩm, nên tin đồn lan truyền.

“Những người này có não không vậy!” Trưởng phòng kinh doanh tức giận.

“Có lẽ không phải do người thường lan truyền,” giám đốc nhà máy thực phẩm nhìn trưởng phòng, nói với giọng sâu lắng.

Trong thành phố có nhiều nhà máy thực phẩm, mỗi khu vực đều có.

Có cạnh tranh thì có âm mưu, nhất là khi nhà máy của họ luôn áp đảo các nhà máy khác.

Ngay cả nguồn lực từ tỉnh và thành phố cũng ưu tiên cho họ.

Điều này tất yếu sẽ tạo ra kẻ thù.

Bình thường không thấy gì, nhưng hễ có cơ hội hạ bệ đối thủ, không ai ngần ngại.

Tin đồn lần này lan nhanh và bị bóp méo đến mức này, giám đốc không thể không nghi ngờ.

Đằng sau hẳn phải có đối thủ giật dây.

“Giờ phải làm sao?” Trưởng phòng kinh doanh hỏi.

“Anh nói họ muốn hạ bệ một cửa hàng gà rán khác nên mới làm chuyện ngu ngốc này?” Giám đốc hỏi, “Hình như tên là Chu Thị Kê Điểm?”

“Đúng, tên đó,” trưởng phòng kinh doanh nói, “Nghe quen quen, hình như có mấy chi nhánh trong thành phố.”

“Quen gì, đây không phải cửa hàng con gái lão Chu mở sao?” Giám đốc vỗ đùi, “Lần trước lão Chu đến đây, anh cũng có mặt mà.”

Lúc đó lão còn khỏe, nói con gái chỉ mở cho vui.

Mở mấy chi nhánh rồi còn gọi là chơi?

Giám đốc tức đến phát điên.

Con trai ông mà được như vậy, ông mừng đến mất ngủ.

Tiếc là thằng bé không chịu nghe lời, cứ đòi vào Nam lập nghiệp, tức c.h.ết đi được.

“Khoan, để tôi gọi cho lão Chu,” giám đốc vội nói, “Cửa hàng con gái lão gặp chuyện lớn thế này, lão không giúp một tay sao?”

Trưởng phòng kinh doanh: “...”

Giám đốc, ngài xác định không phải đi xem kịch chứ?

Hay ngài quên mất rằng nhà máy chúng ta giờ còn đáng thương hơn Chu Thị Kê Điểm?

“Cái gì?” Trưởng phòng kinh doanh vừa nghĩ vậy thì nghe giám đốc hét lên, “Lão Chu à, lão để được đứa con gái giỏi quá!”

Chương 514

DTV-EBOOK

Chu Chính Văn đúng là loại cha cuồng con gái, vừa nghe giám đốc nhà máy thực phẩm khen con mình, lập tức vui vẻ nói: “Vẫn là lão Lý có con mắt tinh đời, Chiêu Chiêu nhà tôi là cô gái tuyệt vời nhất thiên hạ.”

Nói đến khen con gái mình, Chu Chính Văn có thể kể cả ngày lẫn đêm không hết.

Nhưng đây là cuộc gọi điện thoại, mà lão Lý lại là giám đốc nhà máy thực phẩm, người bận rộn khét tiếng.

Lúc rảnh rồi hẹn nhau ăn cơm còn khó, sao lại có thời gian gọi điện tán gẫu thế này?

“Lão Lý này, anh gọi điện có việc gì thế?” Chu Chính Văn tỉnh táo lại hỏi.

Không thể nào chỉ để nghe anh khen con gái đúng không? Anh còn có chút tự biết chứ.

“Anh hỏi thăm xem, anh có biết chuyện của hàng con gái anh không?” Giám đốc Lý hỏi.

“Ý anh là chuyện của hàng gà rán?” Chu Chính Văn lập tức hiểu ý, cảm động nói: “Ôi, cảm ơn anh nhiều lắm, còn quan tâm đến chuyện của bọn trẻ.”

“Cửa hàng đối diện dùng gà bệnh gà c.h.ế.t làm nguyên liệu, hại mấy đứa trẻ vô tội ngộ độc,” Chu Chính Văn xúc động nói, “Nhưng lão Lý đừng lo, con bé đã nghĩ ra cách giải quyết rồi.”

...

...

Chu Chính Văn tưởng giám đốc Lý làm trong ngành thực phẩm nên quan tâm hơn, thông tin cũng nhanh hơn.

Biết cửa hàng Chu Chiêu Chiêu gặp chuyện, lo lắng nên gọi điện hỏi thăm.

Người tốt quá!

Trước đây anh còn nghĩ giám đốc Lý kiêu ngạo, hóa ra anh đã nhầm.

Giám đốc Lý: "..."

Không, ông không lo lắng.

À không, đương nhiên là lo, nhưng không phải lo cho Chu Chiêu Chiêu mà lo cho nhà máy của mình.

Giờ nhà máy bị Lý Đại Dũng liên lụy, ông đang lo sốt vó không biết xoay xử thế nào.

Nghe Chu Chính Văn nói con gái đã nghĩ ra cách, mắt giám đốc Lý sáng rực.

"Lão Chu này," giám đốc Lý ngượng ngùng hỏi, "Con bé nghĩ ra cách gì thế?"

Chu Chính Văn: "..."

Từ khi nào con gái anh thành "con bé" của lão Lý?

"Lão Lý," Chu Chính Văn nghi ngờ, "Anh sao thế? Không phải định nhận con gái tôi làm con nuôi chứ?"

Đây là lý do duy nhất anh nghĩ ra.

Chắc do con gái anh quá xuất sắc, nhà lão Lý chỉ có con trai nên cũng muốn có con gái?

Bằng không, một giám đốc nhà máy bận rộn ngập đầu sao lại rảnh gọi điện thế này?

Giám đốc Lý: "..."

Không trách người ta nói Chu Chính Văn việc gì cũng tinh tường, chỉ cần nhắc đến con gái là IQ như bay mất.

Thôi phải nói thật vậy.

Chuyện xấu hổ này giám đốc Lý không muốn nói, nhưng giờ không nói không xong.

Để Chu Chính Văn hiểu lầm thế này thì chết.

"Là thế này, cái tên Lý Đại Dũng đang làm ở nhà máy tôi..." Giám đốc Lý vội giải thích tình hình, "Tôi tức đến nổ mắt rồi."

"Anh đấy..." Chu Chính Văn không biết nói gì, "Mấy kẻ vô lương tâm này hại người không thương tiếc."

"Đúng thế!" Giám đốc Lý như tìm được tri kỷ, than thở: "Ngồi trong nhà máy, họa từ trời rơi xuống."

"Lão Chu, chúng ta có kẻ thù chung," giám đốc Lý nói, "Anh nói cho tôi biết, con bé nghĩ ra cách gì?"

"Anh thật sự không định tranh con gái tôi chứ?" Chu Chính Văn vẫn nghi ngờ.

Giám đốc Lý suýt phun máu.

"Không, đương nhiên không rồi," giám đốc Lý nói, "Nhưng nếu Chiêu Chiêu giúp nhà máy tôi vượt qua khó khăn, tôi không ngại nhận nó làm con gái nuôi."

Ai bảo ông không có con gái, thèm quá cơ.

“Anh mơ đi!” Chu Chính Văn thẳng thừng.

Giám đốc Lý: “... Đùa thôi, đùa thôi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lỡ Chu Chính Văn tức quá cúp máy thì sao?

“Cách giải quyết à,” Chu Chính Văn nghĩ đến chuyện chính, nói tiếp, “Tôi nghĩ hai bên có thể hợp tác.”

“Nhưng điện thoại khó nói lắm,” Chu Chính Văn nói, “Tôi sẽ lên thành phố ngay, anh đợi tôi.”

Anh liếc nhìn đồng hồ: “Khoảng 2 giờ chiều là tới, lúc đó để Chiêu Chiêu trực tiếp nói ý tưởng với anh.”

“Anh đợi chút, tôi gọi cho nó xác nhận đã.” Chu Chính Văn nói xong cúp máy cái rụp.

Giám đốc Lý: “...”

Trưởng phòng kinh doanh: “... Giám đốc?”

Giám đốc Lý cũng mù tịt, Chu Chính Văn nói như đã nói hết, nhưng thực ra chưa nói gì.

Ông vẫn như gà mắc tóc.

Thậm chí còn sốt ruột hơn lúc chưa gọi điện.

Giọng điệu đầy tự tin của Chu Chính Văn khiến ông tin rằng con gái anh ta thực sự có cách giải quyết khủng hoảng này.

Nhưng anh ta không nói rõ, khiến lòng ông như lửa đốt!

Giám đốc Lý và trưởng phòng kinh doanh nhìn nhau đầy ngơ ngác: “Rốt cuộc là ý tưởng gì?”

May thay, Chu Chính Văn gọi lại khá nhanh.

“Chiêu Chiêu đang bận liên hệ công việc,” Chu Chính Văn nói, “Không có ở cửa hàng, nhưng tôi đã nhắn tin cho nó rồi.”

“Tôi đang thu xếp lên đường ngay,” Chu Chính Văn nói, “Gặp nhau nói chuyện kỹ hơn.”

Từ huyện Chu Thủy lên thành phố mất khoảng hai giờ đi xe, Chu Chính Văn dặn dò Chu Hạo Đông vài câu rồi lên đường.

Ngồi trên xe tải nhỏ của nhà máy.

Diêu Trúc Mai chạy theo sau: “Sao đột nhiên lên thành phố? Có chuyện gì sao?”

Bà đưa cho chồng cốc nước: “Đi đường cẩn thận đấy.”

Sau lần trước, Diêu Trúc Mai già đi nhiều nhưng cũng an phận hơn.

Dù trong lòng vẫn còn vương mắc, muốn hỏi thăm tình hình Chu Chiêu Chiêu nhưng lại ngại ngùng.

“Không có gì đâu, em về đi,” Chu Chính Văn suy nghĩ một chút rồi nói, “Đừng lo.”

Còn Chu Chiêu Chiêu lúc này đang ở tòa soạn báo tỉnh.

“Chiêu Chiêu, tôi chưa từng nghĩ sẽ viết bài báo như thế này,” phóng viên Tống Hiểu Tuyết hào hứng nói, “Nhân sự kiện này nâng cao nhận thức về an toàn thực phẩm.”

Thật trùng hợp.

Người quen Chu Chiêu Chiêu nhắc đến chính là Tổng Hiếu Tuyết, cô cũng là phóng viên đưa tin vụ ngộ độc thực phẩm.

Ý tưởng của Chu Chiêu Chiêu khiến Tổng Hiếu Tuyết vô cùng phấn khích.

“Ý tưởng của cô tuyệt quá!”

Chương 515

DTV-EBOOK

Những chuyện xảy ra ở nhà máy thực phẩm, Chu Chiêu Chiêu lúc này vẫn chưa biết, càng không biết rằng Chu Chính Văn đã nhận được điện thoại của Lý xưởng trưởng nhà máy thực phẩm và đang lao lên tỉnh thành tìm cô.

Lúc này, cô và Tống Hiểu Tuyết có thể nói là kết bạn ngay từ lần đầu gặp mặt. Tống Hiểu Tuyết nhất quyết kéo Chu Chiêu Chiêu đi ăn cơm, “Cũng không phải quán lớn gì đâu, chỉ là căng tin của tòa soạn báo chúng tôi thôi, sạch sẽ và vệ sinh. Nếu may mắn gặp được Lưu đầu bếp, có thể thưởng thức món xào, thì càng tuyệt hơn.”

Đáng tiếc, Lưu đầu bếp giờ đã đến tuổi nghỉ hưu, nhưng vì yêu thích nấu ăn nên thỉnh thoảng vẫn đến đơn vị làm vài món.

Rõ ràng, hôm nay Chu Chiêu Chiêu khá may mắn khi Lưu đầu bếp có mặt.

Tống Hiểu Tuyết chạy ngay đến và gọi món liền tay.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Chị em ơi, gọi nhiều thế... ăn hết không?

“Đủ rồi, đủ rồi,” Chu Chiêu Chiêu ngăn cô lại, “Chỉ hai người chúng ta thôi, đủ ăn là được.”

“Ôi, cậu không hiểu đâu,” Tống Hiểu Tuyết vội vàng nói, “Một tháng tôi mới gặp được một lần như thế này, cậu thật sự rất may mắn đấy.”

...

...

Chu Chiêu Chiêu vừa đến, Lưu đầu bếp cũng xuất hiện.

“Cô bé này ăn được lắm đấy,” đầu bếp bên cạnh cười nói, “Đừng thấy cô ấy gầy mà coi thường, khẩu vị rất tốt đấy.”

Là đầu bếp, điều họ thích nhất là gì? Chính là món ăn mình nấu được người khác yêu thích.

Vì vậy, họ rất thích gặp Tống Hiểu Tuyết.

Cô gái này nhìn gầy, nhưng ăn rất nhiều, và cách ăn uống của cô trông rất đẹp mắt.

Thêm vào đó, cô còn khéo ăn nói nên được các đầu bếp trong nhà hàng rất quý mến.

Ngay cả Lưu đầu bếp cũng thích cô.

“Cô bé này, muốn tôi nấu tất cả món cậu thích à?” Lưu đầu bếp cười nói, nhưng không từ chối, thấy cô còn muốn gọi thêm, ông liền vẫy tay, “Được rồi, đừng gọi nữa, để tôi tự chọn món.”

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn bác nhiều!”

Món ăn do Lưu đầu bếp tự chọn nấu càng ngon hơn.

Tống Hiểu Tuyết vui vẻ dẫn Chu Chiêu Chiêu đến chỗ ngồi, lúc này Chu Chiêu Chiêu mới phát hiện ra cô là một mọt ăn chính hiệu.

Bởi vì, cô hoàn toàn không còn tâm trí để nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu nữa, toàn bộ sự chú ý đều dồn vào gian bếp.

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

“Đừng cười, đợi món ăn lên rồi cậu sẽ biết,” Tống Hiểu Tuyết vỗ tay cô nói.

Cũng không trách Tống Hiểu Tuyết háu ăn như vậy.

Khi món ăn được dọn lên, Chu Chiêu Chiêu cũng không kìm lòng được mà cầm đũa lên thưởng thức.

“Giá mà trước khi đến đây tôi không ăn gì cả,” Chu Chiêu Chiêu chân thành nói, “Sao tôi lại cảm thấy no rồi nhỉ?”

Cô rõ ràng chưa ăn nhiều?

Nhưng nhìn vào bát cơm nhỏ của mình, “Tôi đã ăn hai bát cơm rồi sao?”

“Bát cơm nhỏ thế này, tôi đã ăn năm bát rồi đấy,” Tống Hiểu Tuyết nói.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu thật sự không ăn thêm được nữa, dù rất muốn.

Sau đó, cô thấy Tống Hiểu Tuyết tiếp tục ăn không ngừng.

“Món này cậu còn ăn nữa không?” Tống Hiểu Tuyết đột nhiên dừng lại, nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy mong đợi.

“Không ăn nữa,” Chu Chiêu Chiêu trả lời.

“Vậy tôi không khách khí nữa nhé,” Tống Hiểu Tuyết nháy mắt cười với Chu Chiêu Chiêu, rồi đổ hết phần thức ăn còn lại vào bát mình, bắt đầu “cuộc chiến” ăn uống.

“Món này cậu ăn không?”

“Món này cậu còn ăn nữa không?”

Mỗi lần, Chu Chiêu Chiêu đều nghĩ cô đã no, nhưng cô gái này vẫn tiếp tục ăn.

Cuối cùng, đúng như lời đầu bếp nói, không có gì bị lãng phí.

“Ôi, hôm nay thật thỏa mãn,” Tống Hiểu Tuyết xoa bụng no nê, “Lâu lắm rồi mới được hạnh phúc như thế này.”

“Chiêu Chiêu, tôi có linh cảm, cậu sẽ là phúc tinh của tôi đấy,” Tống Hiểu Tuyết nói.

Chu Chiêu Chiêu cười khúc khích.

Cô không ngờ cô gái này lại ăn được như vậy, càng không ngờ cô còn mê tín nữa!

Ăn no xong, đương nhiên phải làm việc.

“Đi thôi, tôi sẽ theo cậu đến cửa hàng xem trước,” Tống Hiểu Tuyết nói, “Tối về tôi sẽ làm thêm giờ để chỉnh sửa bài báo, ngày mai nộp cho tổng biên tập, cố gắng chiều mai sẽ có phản hồi cho cậu.”

“Được, thật sự cảm ơn cậu nhiều lắm, Hiểu Tuyết,” Chu Chiêu Chiêu cảm kích nói.

“Có gì đâu,” Tống Hiểu Tuyết cười đáp, “Chúng ta cùng giúp nhau mà.”

Không trách nhiều người thích cô, Chu Chiêu Chiêu cũng rất quý cô.

“Ôi, ai đây nhỉ?”

Chu Chiêu Chiêu vừa nghĩ vậy thì một người phụ nữ đi tới, liếc nhìn đồng hồ bện trên bàn với vẻ khinh thường, “Thì ra là...”

Bốn chữ “Tổng đại phàm ăn” tuy không thốt ra, nhưng biểu cảm của cô ta đã thể hiện rõ điều đó.

“Đúng rồi, chính là Tổng đại mỹ nhân đây,” Tống Hiểu Tuyết cười ngọt ngào đáp, “Phóng viên Hầu Bội quả là có con mắt tinh tường.”

“Đừng có tự sướng nữa,” Hầu Bội khinh khỉnh nói, lại liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, thấy trang phục của cô không có gì nổi bật, càng tỏ ra khinh miệt, “Cứ như chưa bao giờ được ăn ngon vậy, chỉ làm xấu mặt tòa soạn.”

“Nói như tòa soạn là nhà cậu ấy,” Tống Hiểu Tuyết lạnh mặt đáp, “Nói đến xấu mặt, tôi không bằng được phóng viên Hầu Bội, viết bài hay lắm cơ.”

Chu Chiêu Chiêu tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Hầu Bội nghe xong câu này mặt trắng bệch, rồi trừng mắt nhìn Tống Hiểu Tuyết, “Đừng có đắc ý.”

Nói xong, cô ta vênh vác bỏ đi.

“Đồ điên,” Tống Hiểu Tuyết lẩm bẩm, “Chiêu Chiêu, xin lỗi vì để cậu thấy chuyện buồn cười này, đừng để ý đến loại người đó.”

“Tôi không sao,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Vậy chúng ta đi thôi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Quả nhiên, có con người là có tranh đấu.

Nhưng những chuyện này không phải việc cô cần quan tâm, tiếp theo cô dẫn Tống Hiểu Tuyết đến cửa hàng gà rán của mình.

Vương Diễm Bình thấy Chu Chiêu Chiêu về liền hào hứng nói, “Chú Chính Văn vừa gọi điện tới, nói xưởng trưởng nhà máy thực phẩm cũng muốn biết ý kiến của cậu.”

“Chú bảo cậu chiều nay đừng đi đâu cả, chờ chú ấy, khoảng hơn hai giờ chú ấy sẽ đến,” Vương Diễm Bình nói.

Chu Chiêu Chiêu nhìn đồng hồ, bây giờ đã một giờ rồi.

“Được,” cô lại nói với Vương Diễm Bình, “Đây là phóng viên Tổng của báo tỉnh, cô ấy là phóng viên theo dõi vụ ngộ độc thực phẩm lần này.”

“Hiểu Tuyết, cậu muốn tham quan nhà bếp của chúng tôi trước không?” Cô hỏi Tống Hiểu Tuyết.

“Nhà máy thực phẩm?” Tống Hiểu Tuyết nghi hoặc, “Sáng nay tôi nghe mẹ tôi nói nhà máy thực phẩm cũng dùng nguyên liệu không tốt, nên bà không dám mua đồ của họ nữa.”

Chu Chiêu Chiêu giật mình, không ngờ lại có chuyện như vậy.

“Tôi thấy đề xuất của cậu rất hay,” Tống Hiểu Tuyết trầm ngâm nói, “Tôi có thể làm một loạt bài phóng sự về an toàn thực phẩm.”

Phải nói rằng, Tống Hiểu Tuyết rất nhạy bén với tin tức.

“Chiều nay, chú của cậu đến, tôi có thể đi cùng không?” Tống Hiểu Tuyết hỏi.

“Tất nhiên, cậu còn không được,” Chu Chiêu Chiêu cười đáp.

Vương Diễm Bình: “...”

Không hiểu sao, cô có cảm giác cửa hàng gà rán của họ sắp nổi tiếng rần rần!

Chương 516

DTV-EBOOK

Lượt xem: 285

Chu Chính Văn đến sớm hơn dự kiến. Khi ông tới nơi, Chu Chiêu Chiêu đang ngồi ở một góc trống trên tầng hai, chăm chú viết lách, đối diện là một cô gái gầy gò đang thưởng thức chiếc bánh hamburger to đùng.

Không hiểu sao, nhìn cách cô bé ăn uống, tâm trạng lo lắng của Chu Chính Văn bỗng chốc tan biến. Cách ăn của cô gái này khiến người ta không thể không thích.

“Ba, sao ba đến sớm thế?” Chu Chiêu Chiêu ngẩng lên, ngạc nhiên đứng dậy, “Ba lái xe nhanh quá phải không?”

“Không có đâu.” Chu Chính Văn lúng túng đáp, “Chỉ là hôm nay đường vắng...”

“Thôi được rồi, con gái ngoan, lần sau ba sẽ chú ý.” Ông không dám nói tiếp vì sắc mặt con gái đã không vui.

“Con nghĩ ba nên thuê một tài xế.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Như vậy mỗi khi lên tỉnh thành, con cũng yên tâm hơn.”

“Được, sau khi xong việc này ba sẽ đi tìm ngay.” Chu Chính Văn vội vàng đáp.

...

Tống Hiếu Tuyết đứng bên cạnh, ngạc nhiên đến mức há hốc mồm.

Sao lại có người cha nói chuyện với con gái như thế này? Chẳng có chút uy nghiêm nào cả!

Khác hẳn với bố cô, lúc nào cũng mặt lạnh như tiền, chán phèo.

“Chú ơi,” Tống Hiếu Tuyết cười nói, “Cháu là Hiếu Tuyết, bạn của Chiêu Chiêu.”

“Hiếu Tuyết à, chào chào.” Chu Chính Văn vốn đã thấy cô bé dễ thương, giờ biết là bạn của con gái lại càng ưng ý, “Chú lần đầu gặp cháu, cũng chưa chuẩn bị quà gì...”

Ông lục lọi trong túi áo, chợt nhớ ra mấy đồng tiền cổ mua được mấy hôm trước, liền đưa cho Tống Hiếu Tuyết, “Cháu cầm lấy chơi đi.”

Chu Chính Văn ngoài làm ăn ra, chỉ có sở thích sưu tập tiền cổ.

Nhưng cũng không phải đam mê quá độ, chỉ là gặp được thì mua về.

Ở một ngôi làng thuộc huyện Chu Thủy, nghe nói thường xuyên đào được tiền cổ hoặc đồ cổ.

Chu Chính Văn rảnh là lại đến đó, gặp được gì hay thì mua.

Ông chỉ sưu tập tiền cổ.

Món quà ông đưa cho Tống Hiếu Tuyết hôm nay chính là ba đồng tiền cổ mua được hôm qua, coi như quà gặp mặt.

Tống Hiếu Tuyết đứng hình.

Đây là lần đầu tiên cô nhận được món quà gấp mặt... đặc biệt như thế.

“Chú ơi...” Tống Hiểu Tuyết hoàn hồn, vội vàng trả lại, “Tiền cổ quý giá thế này, cháu không thể nhận đâu.”

“Đứa bé này, chú cho thì cứ cầm đi.” Chu Chính Văn nói, rồi quay sang Chu Chiêu Chiêu, “Con liên hệ việc phỏng vấn an toàn thực phẩm thế nào rồi?”

“Nếu báo tỉnh không được, ba sẽ tìm cách...”

Chưa nói hết câu, Tống Hiểu Tuyết đã ngắt lời, “Chú ơi, cháu... cháu chính là phóng viên của báo tỉnh.”

“Cháu là phóng viên báo tỉnh?” Chu Chính Văn mừng rỡ, “Con gái ngoan, vậy chúng ta làm một trận lớn nhé!”

Tống Hiểu Tuyết cảm thấy từ khi gặp Chu Chính Văn, cô không theo kịp suy nghĩ của ông nữa.

Làm một trận lớn là sao?

Rõ ràng, cô vốn là phóng viên xuất sắc của tòa soạn, thường được lãnh đạo khen ngợi là nhanh nhạy, ứng biến linh hoạt!

Nhưng tại sao trước Chu Chính Văn, đầu óc cô lại không đủ dùng?

Không, không phải chỉ với Chu Chính Văn, mà từ Chu Chiêu Chiêu, cô đã thấy mình bị cuốn theo một nhịp điệu khác!

“Chú Lý ở nhà máy thực phẩm, con biết không?” Chu Chính Văn cười hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Nhà máy của họ cũng gặp chuyện không may.”

“Nhà máy thực phẩm? Chẳng lẽ là xưởng trưởng Lý Minh Tân?” Tống Hiểu Tuyết chợt hiểu ra, “Việc này liên quan gì đến nhà máy thực phẩm?” “Lý Đại Dũng chính là nhân viên nhà máy thực phẩm.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Chu Chính Văn liền kể lại chuyện nhà máy thực phẩm bị liên lụy, rồi thở dài, “Con xem có đen đủi không?”

“Họ sắp phát điên lên rồi, sắp đến Tết rồi.” Ông nói tiếp.

Lý Minh Tân vốn đang hy vọng thăng tiến, ai ngờ gặp phải khủng hoảng lớn thế này, làm sao không sốt ruột cho được?

“Vậy thì làm một trận lớn thôi.” Chu Chiêu Chiêu cười nhìn Tống Hiểu Tuyết, “Hiểu Tuyết, ý cậu thế nào? Muốn kéo nhà máy thực phẩm vào không?”

“Ý cậu là phỏng vấn nhà máy thực phẩm?” Tống Hiểu Tuyết hỏi.

“Phóng sự điều tra.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Từ nguyên liệu thô đến dây chuyền sản xuất, một bài báo toàn diện.”

“Bắt đầu từ cửa hàng nhỏ của chúng ta, rồi đến nhà máy thực phẩm,” cô cười nói, “Tớ dám chắc cuối năm cậu sẽ nhận giải lớn.”

Chỉ không biết Tống Hiểu Tuyết có dám cùng cô làm không.

“Được!” Tống Hiểu Tuyết gật đầu, “Việc này vốn đã rất hấp dẫn tớ. Nếu nhà máy thực phẩm tự liên hệ với tòa soạn, chắc hẳn cơ hội tốt thế này sẽ không rơi vào tay một phóng viên nhỏ như tớ.”

Vì vậy, cô biết mình đang nhờ ánh hào quang của Chu Chiêu Chiêu.

“Chiêu Chiêu, cậu đúng là phúc tinh của tớ.” Tống Hiểu Tuyết xúc động ôm lấy cô, “Chú ơi, chúng ta khi nào đến nhà máy thực phẩm?”

“Không vội, lát nữa chú sẽ gọi lại cho Lý xưởng trưởng.” Chu Chính Văn nói.

Ông đã nói với Lý Minh Tân về thời gian dự kiến lên tỉnh thành, giờ này chắc họ vừa mới đến. Nếu vội vàng gọi điện ngay, sẽ khiến đối phương nghĩ họ quá sốt sắng.

Chuyện này, càng vội càng dễ hỏng.

“Ba chưa ăn cơm phải không?” Chu Chiêu Chiêu vừa nói xong, đã thấy Vương Diễm Bình bưng đồ ăn lên tầng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ăn cơm trước đã.” Chu Chính Văn cười nói.

“Chú ơi, cháu xin lỗi, là cháu quá nóng vội.” Tống Hiểu Tuyết ngượng ngùng nói.

Chu Chính Văn vẫy tay, ngồi xuống ăn ngon lành.

“Chúng ta cùng bàn xem làm thế nào để gây ấn tượng.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cô nhờ Vương Diễm Bình gọi Khâu Lâm Lâm lên, bốn cô gái ngồi quây quần bàn bạc.

Chu Chính Văn ngồi bên cạnh vừa ăn vừa lắng nghe, nghe xong thì lòng tràn đầy tự hào.

Con gái ông xử lý mọi việc ngày càng chu toàn hơn.

Vừa tự hào, vừa xót xa, ông lại lo lắng: Con gái xuất sắc như thế, liệu Lý Minh Tân có thực sự muốn tranh giành không?

Nhưng ông không biết rằng, bên phía nhà máy thực phẩm, Lý Minh Tân đã sốt ruột đến mức không thể ngồi yên.

Ba cuộc điện thoại gọi đi, Chu Hạo Đông nhắc máy: “Chú Chính Văn đã lên tỉnh thành rồi, bác đợi thêm chút nhé.”

“Hay là cho tôi số điện thoại cửa hàng gà rán?” Lý Minh Tân chợt nghĩ ra.

Và ngay khi Chu Chính Văn định gọi cho nhà máy thực phẩm, điện thoại của Lý Minh Tân đã đổ chuông.

“Ôi, lão Chu à, tôi tìm cậu mãi mới được đây.” Lý Minh Tân nói, “Cậu đang ở cửa hàng gà rán? Tôi qua ngay bây giờ.”

“Cậu đợi tôi nhé!”

Nói xong, không đợi Chu Chính Văn phản ứng, ông ta đã cúp máy cái rụp!

Chu Chính Văn: “...”

Đây có còn là Lý Minh Tân bình tĩnh như núi kia không?

Không giống chút nào!

Chương 517

DTV-EBOOK

Lý Minh Tân đứng trước cửa hàng gà rán, nhìn lên bảng hiệu - “Cửa hàng gà rán Chu Thị”.

Bề ngoài chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng khi ông đẩy cửa bước vào, nghe thấy tiếng chào đồng thanh “Hoan nghênh quý khách” từ nhân viên phục vụ đến cả nhân viên bếp, ông chợt cảm thấy có chút thú vị.

Làm trong ngành thực phẩm nhiều năm, Lý Minh Tân mỗi lần bước vào một quán ăn đều có phản xạ nghề nghiệp - quan sát tình hình vệ sinh của cửa hàng.

Theo ông, thứ đưa vào miệng, ít nhất phải đảm bảo vệ sinh.

Thói quen này thường bị người thân nhắc nhở, như vợ ông luôn bực mình vì điều đó.

“Ra ngoài ăn cơm, anh không thể nhắm mắt làm ngơ được sao?” Vợ ông từng nói, “Mấy quán nhỏ lề đường mới ngon.”

Nhưng ông không nuốt nổi.

Đồ ăn mà nhắm mắt làm ngơ, đó là đang lừa dối ai?

...

Làm chuyện đó sẽ bị người đời chửi suốt đời.

Tội nghiệp thay!

Dĩ nhiên, ông không phải người quá khắt khe về vệ sinh.

Ít nhất, phải đảm bảo sạch sẽ.

Vợ ông nói, những cửa hàng đạt tiêu chuẩn của ông chắc hiếm lắm, cả tỉnh thành không có mấy nơi đáp ứng được yêu cầu của ông.

Trừ những nhà hàng lớn nổi tiếng.

Còn những cửa tiệm nhỏ thế này, làm sao có thể?

Nhưng hôm nay, Lý Minh Tân muốn nói với vợ: “Xem đi, cửa hàng này hoàn toàn đạt chuẩn vệ sinh, dù nhỏ nhưng không thua kém các nhà hàng lớn.”

Nhân viên mặc đồng phục, đội mũ che kín tóc. Nhân viên bếp cũng vậy, đeo khẩu trang cẩn thận.

Bàn ghế sáng bóng, nhân viên phục vụ với nụ cười chuẩn mực: “Xin hỏi quý khách dùng bữa ạ?”

“Tôi tìm người.” Lý Minh Tân nói, “Tìm chủ quán của các bạn.”

“Chủ quán đang ở trên lầu, mời ngài đi theo tôi.” Nhân viên làm hiệu mời.

Phiêu Vũ Miên Miên

Phản xạ nghề nghiệp của Lý Minh Tân lại trỗi dậy.

Ông nhận ra móng tay của nhân viên này cũng được cắt gọn gàng.

Ừm, ít nhất, trong một nhà hàng như thế này, tâm trạng ông rất thoải mái.

Lý Minh Tân theo nhân viên lên tầng hai, tầm nhìn ở đây tốt hơn tầng một.

Chu Chính Văn đã đợi sẵn, thấy ông liền bắt tay: “Lý đệ, lâu lắm không gặp.”

“Đúng vậy, lâu lắm rồi.” Lý Minh Tân cười bắt tay.

Ông nhìn bốn cô gái trong phòng, nhất thời không biết ai là con gái ruột mà Chu Chính Văn luôn miệng khoe khoang.

“Đừng vội giới thiệu,” Lý Minh Tân ngắt lời khi Chu Chính Văn định nói, cười đáp, “Để tôi đoán thử.”

Rồi chỉ vào Chu Chiêu Chiêu: “Cháu là Chiêu Chiêu phải không?”

“Vâng, Lý xưởng trưởng.” Chu Chiêu Chiêu cười bước tới bắt tay.

“Đứa bé này,” Lý Minh Tân vừa bắt tay vừa nói, “Chú quen bố cháu nhiều năm rồi, cứ gọi chú là Lý chú đi.”

“Lý chú.” Chu Chiêu Chiêu nhanh nhẹn chào hỏi.

Dù sao, đây cũng là người quản lý nhà máy thực phẩm lớn nhất tỉnh với hàng nghìn nhân viên.

“Đây là phóng viên Tống Hiểu Tuyết của báo tỉnh.” Chu Chiêu Chiêu lần lượt giới thiệu những người còn lại.

Sau vài câu xã giao, Chu Chiêu Chiêu trình bày phương án mà mấy người vừa bàn bạc cho Lý Minh Tân.

Trên giấy còn nhiều chỗ tẩy xóa, có thể thấy đây là ý kiến tập thể.

“Lão Chu à,” Lý Minh Tân nói với Chu Chính Văn, “Người ta nói ‘nét chữ nét người’, con gái cậu viết chữ

đẹp thật đấy.”

Chữ viết này là thành quả luyện tập miệt mài của Chu Chiêu Chiêu từ khi trọng sinh, mỗi ngày đều kiên trì, trừ mấy ngày ở cũ Dương Duy Lực không cho viết.

“Chú khen quá lời.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Quan trọng vẫn là xem phương án này có khả thi không.

Giờ thì Lý Minh Tân hiểu tại sao Chu Chính Văn luôn miệt mài khoe con gái.

Nếu ông có cô con gái xuất sắc như vậy, cũng muốn cả thế giới biết đến.

Về phương án, mỗi chi tiết đều được cân nhắc kỹ lưỡng, kể cả tâm lý khách hàng cũng nắm bắt chuẩn xác.

Vừa không gây phản cảm, lại mang lại hiệu quả lớn cho nhà máy thực phẩm.

Lý Minh Tân ngồi vị trí xưởng trưởng nhà máy thực phẩm lớn nhất tỉnh, tự nhiên có bản lĩnh riêng. Chỉ nghe qua phương án, ông đã đoán được kết quả sau này.

Chu Chính Văn này, cô con gái Chu Chiêu Chiêu này, thật sự mang đến cho ông một món quà quá lớn!

Lý Minh Tân cảm thấy xấu hổ.

Khi ông đến đây, nhiều người trong nhà máy cho rằng cửa hàng gà rán nhỏ bé của Chu Chiêu Chiêu đang lợi dụng danh tiếng nhà máy thực phẩm.

Nhiều người phản đối việc ông - một xưởng trưởng lớn - hạ mình đến một cửa hàng nhỏ.

Lại có người nói đây chắc chắn là Chu Chính Văn đang làm cao.

Từ khi sự cố xảy ra, những kẻ hùa theo hoặc chế nhạo họ, ít sao?

Trên đường đi, Lý Minh Tân cũng có chút suy nghĩ tương tự.

Dù sao, ông cũng là xưởng trưởng một nhà máy lớn.

Dù cùng là xưởng trưởng, nhưng khác biệt rất lớn.

Nhà máy của Chu Chính Văn nhiều lắm quản lý vài chục người, trăm người đã là cực đại.

Còn ông quản lý nhà máy hàng nghìn người.

Trang trại gà của Chu Chính Văn càng không thể so sánh với nhà máy thực phẩm của ông.

Nhưng từ lần đầu nhìn thấy cửa hàng gà rán Chu Thị, từ cách quản lý đến vệ sinh, mùi vị thế nào chưa nếm thử chưa bàn.

Chỉ riêng vệ sinh và phục vụ chu đáo, Lý Minh Tân dám chắc cửa hàng này kinh doanh không tệ.

Giờ chứng kiến Chu Chiêu Chiêu phân tích rõ ràng cách đối phó với khủng hoảng, mỗi bước đều được tính toán kỹ lưỡng.

Bao gồm từng giai đoạn cần làm gì, thái độ công chúng và chiến lược ứng phó, tất cả đều rõ ràng.

Kể cả nắm bắt tâm lý con người.

Lý Minh Tân thật sự khâm phục.

Thậm chí, ông còn nảy sinh ý định muốn mời Chu Chiêu Chiêu về nhà máy: “Chiêu Chiêu, cháu có hứng thú đến nhà máy chúng chú không?”

“Chức vụ tùy cháu chọn, trợ lý xưởng trưởng? Trưởng phòng hành chính, hay phòng kinh doanh...”

“Lão Lý, đừng hại con gái tôi.” Chu Chính Văn vội ngăn lại khi thấy ông nói càng lúc càng không kiểm soát.

Những vị trí đó trong nhà máy thực phẩm đều do nhân vật lão luyện đảm nhiệm.

Lão Lý đang hại con gái ông đây?

“Đùa thôi,” Lý Minh Tân cũng nhận ra, tiếc nuối nói, “Con bé này sau này nhất định thành nhân tài lớn.”

“Nhân tài không nhân tài tôi không dám mong, chỉ cần nó bình an khỏe mạnh là được.” Chu Chính Văn nói.

Làm cha mẹ, ai chẳng như vậy?

Thương thay lòng cha mẹ!

Nghĩ đến đứa con trai ngốc nghếch của mình, Lý Minh Tân đau lòng.

Không so sánh thì không thấy đau lòng!

“Này... lão Chu, chúng ta có thể bàn một chuyện không?” Sau khi bàn xong chính sự, Lý Minh Tân cười nói với Chu Chính Văn, “Con gái cậu quá xuất sắc.”

Chu Chính Văn tự hào gật đầu.

“Có thể... đưa thằng con bất hiếu của tôi vào nhà máy cậu, cậu uốn nắn giúp được không?”

“Không cần giống Chiêu Chiêu đâu.” Lý Minh Tân tiếp tục, “Chỉ cần một phần mười hiếu chuyện như nó là được.”

Chu Chính Văn: “...”

Chương 518

DTV-EBOOK

Chuyện gửi con trai đến trang trại gà của Chu Chính Văn để nhờ ông uốn nắn, tất nhiên chỉ là lời đùa.

Lý Minh Tân sốt ruột, ngay lập tức mời Chu Chiêu Chiêu và Tống Hiểu Tuyết đến nhà máy thực phẩm vào ngày mai.

“Tôi sẽ về triệu tập họp ngay,” Lý Minh Tân nói, “Ngày mai các cháu đến, chúng ta cùng bàn chi tiết.”

“Vâng.” Chu Chiêu Chiêu bắt tay Lý Minh Tân, “VẬY chúng cháu sẽ đi tiên phong, mở đường cho nhà máy thực phẩm.”

“Hợp tác vui vẻ!” Lý Minh Tân cười nói.

Ông nhận ra rằng nói chuyện với những người trẻ này khiến tâm trạng mình trẻ lại.

Khi rời cửa hàng gà rán, đầu còn chút lo lắng như lúc đến?

Bước chân nhẹ nhàng, tràn đầy niềm vui.

Nếu không phải hoàn cảnh không phù hợp, có lẽ ông đã nhảy điệu valse rồi.

...

Chu Chính Văn: “...”

Ai ngờ được Lý xưởng trưởng nhà máy thực phẩm cao ngạo kia lại có thể như vậy?

“Đi thôi, tối nay bác đãi các cháu đi ăn lẩu.” Chu Chính Văn vẫy tay, nói với Vương Diễm Bình, “Gọi mấy đứa nhỏ dưới kia cùng đi.”

Mấy đứa nhỏ? Là những sinh viên làm thêm ở đây.

“Nhưng nhớ hỏi xem tối nay chúng có việc gì không.” Chu Chính Văn suy nghĩ một chút rồi nói, “Nếu có tiết học thì đi học, đừng ảnh hưởng đến việc học.”

“Không có tiết, cháu đi hỏi ngay.” Vương Diễm Bình cười đáp.

Những sinh viên này chọn làm thêm vào buổi tối không có tiết, tan ca còn có thể ngồi lại đọc sách, khỏi phải chen chúc ở thư viện trường.

Chẳng mấy chốc, tiếng reo hò vang lên từ tầng dưới.

Phiêu Vũ Miên Miên

Không phải làm việc lại được bố chủ quán đãi lẩu, đương nhiên là vui rồi.

Nhưng, đóng cửa sớm thế này sao?

“Chị ơi, để em ở lại trông cửa hàng nhé.” Một sinh viên nói.

Bây giờ chưa đến giờ ăn tối, có thể lát nữa sẽ có khách.

“Không cần,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Dọn dẹp xong rồi đóng cửa sớm hôm nay, coi như hoạt động tập thể, cùng đi ăn lẩu.”

Nói xong, cô cầm điện thoại đặt bàn.

Trong số các quán lẩu đã ăn, Chu Chiêu Chiêu thấy quán đi cùng Tần Tư Tư là ngon nhất, liền đặt ngay một phòng lớn.

Cô cũng gọi điện về nhà báo sẽ về muộn.

Hứa Quế Chi biết chuyện gần đây ở cửa hàng, bảo cô không phải lo cho các con.

Chu Chính Văn cũng nhận điện thoại chào hỏi Hứa Quế Chi, “Chị khổ cực rồi.”

“Mai, mai sáng tôi sẽ đến thăm chị và các cháu.”

Cúp máy xong, Chu Chính Văn dẫn mọi người đến quán lẩu.

Quán này đông khách, Chu Chiêu Chiêu vào phòng lớn, Chu Chính Văn bảo nhân viên phục vụ mang thêm thực đơn cho mấy đứa nhỏ, “Gọi món mình thích ăn, gọi nhiều thịt vào.”

Ăn lẩu phải nhiều thịt mới ngon.

Những sinh viên làm thêm ở cửa hàng gà rán đều xuất thân nghèo, nhìn giá thịt ngập ngừng không dám gọi.

Cuối cùng, Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình cùng nhau gọi rất nhiều món.

“Bác Chu đãi thì đừng tiếc tiền.”

“Đúng đấy, đừng tiết kiệm cho bác.”

“Chị Chiêu Chiêu, tình cảm của chị và bác Chu thật tốt.” Tiểu Ngọc ngưỡng mộ nói, “Không như em.”

Bố cô trọng nam khinh nữ, nếu không học giỏi, đã bắt cô lấy chồng rồi.

Chị gái bảo cô nhất định phải thi đậu đại học.

Học phí những năm cấp ba đều do chị cô dành dụm, giờ vào đại học, bố không cho tiền, bảo tự xoay sở.

Khi nhập học, mẹ lén đưa cho cô ba đồng.

Ba đồng này đủ chi tiêu cả nhà một tháng.

Nhưng đến trường, Tiểu Ngọc mới biết ba đồng chẳng mua được gì nhiều.

May mà trường có trợ cấp, cô không phải nhịn đói.

Nhưng các khoản phí lớp, học phụ vẫn phải đóng.

Thế là Tiểu Ngọc nghĩ cách kiếm tiền.

Cũng may, hôm đó gặp Vương Diễm Bình mang đồ nặng, cô giúp xách về cửa hàng, thế là có việc làm thêm.

Lương làm thêm không cao bằng nhân viên chính thức, nhưng với Tiểu Ngọc đã là rất nhiều.

Hơn nữa, những ngày trực ca, cô được ăn tại cửa hàng.

Như vậy có thể tiết kiệm tem phiếu, đổi lấy tiền gửi về cho chị.

Giờ cô có mục tiêu nhỏ: làm việc chăm chỉ, tích cóp tiền, mong Tết về mua được bộ truyện tranh cho cháu gái.

“Em có một người chị tốt.” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cô bé, “Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.”

“Vâng.” Tiểu Ngọc vui vẻ gật đầu, tiếp tục ăn lẩu ngon lành.

Lẩu ngon quá!

Ăn uống no nê, Chu Chiêu Chiêu gọi taxi cho ba sinh viên về trường.

“Không cần đâu chị Chiêu Chiêu.” Tiểu Ngọc vội vàng từ chối, “Chúng em đi bộ về, tiện thể đi dạo cho tiêu cơm.”

Từ đây đến trường không xa, chỉ hai trạm xe thôi.

Thấy các em kiên quyết, Chu Chiêu Chiêu không nói thêm nữa.

Khâu Lâm Lâm và Vương Diễm Bình thuận đường, Vương Diễm Bình vẫy tay với Chu Chính Văn, “Bác Chu, cảm ơn bác đãi bữa tối, cháu đan cho bác đôi găng tay, mai mang đến bác thử nhé.”

“Ôi, con bé này biết thương bác quá.” Chu Chính Văn cười nói, “Đôi găng năm ngoái bác vẫn dùng, năm nay lại có đôi mới.”

“Cháu chỉ có chút tài lẻ này thôi.” Vương Diễm Bình cười nói, “Bác ơi, cháu về trước.”

Nói xong, cùng Khâu Lâm Lâm lên xe.

Chỉ còn lại hai cha con, Chu Chiêu Chiêu khoác tay bố, thông thả bước về nhà.

“Sao vẫn như hồi nhỏ thế?” Chu Chính Văn cười nhìn con gái.

“Con mãi là con gái của bác mà.”

“Tối nay bác ở nhà con nhé.” Cô nói tiếp.

“Không đâu, bác ở khách sạn cho thoải mái.” Chu Chính Văn nói, “Sáng mai bác còn có việc phải làm.”

Vừa dứt lời, một chiếc xe dừng lại.

“Chắc là con rể không để bác ở khách sạn đâu.”
Chu Chiêu Chiêu nhìn biển số xe cười nói.

Quả nhiên, cửa xe mở ra, Dương Duy Lực bước xuống với đôi chân dài.

“Bác, Chiêu Chiêu, con đến đón hai người về.”
Dương Duy Lực nói.

Anh tan làm về nhà, Hứa Quế Chi bảo Chu Chính Văn đã đến, cùng Chu Chiêu Chiêu đi ăn tối với nhân viên.

Dương Duy Lực nghe nói ăn lẩu liền biết ngay là quán này, vừa đến đã gặp.

“Lại làm phiền nhà chị rồi.” Chu Chính Văn nói.

“Không phiền đâu, các cháu nhớ bác lắm.” Dương Duy Lực cười đáp.

Thôi thì, Chu Chính Văn cũng rất nhớ ba đứa cháu.

“Vậy đi thôi.” Ông nói.

Trên đường, Chu Chiêu Chiêu bỗng trợn mắt nhìn ra ngoài.

“Sao thế?” Dương Duy Lực hỏi.

Chu Chiêu Chiêu đợi đến khi không nhìn thấy nữa mới quay lại, lắc đầu, “Hình như em thấy Lưu Quyên.”

Thấy Lưu Quyên đi cùng một người đàn ông.

Chương 519

DTV-EBOOK

Vương Hồng Mai và Lưu Đại Dũng đã mở một cửa hàng y hệt đối diện cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu, còn cố ý giảm giá để cạnh tranh.

Chu Chiêu Chiêu không tin Lưu Quyên không biết chuyện này, chỉ là không rõ cô ta sẽ đóng vai trò gì trong đó.

Ban đầu, cô tưởng sau khi Vương Hồng Mai và Lưu Đại Dũng gặp chuyện, Lưu Quyên sẽ đến tìm mình, ai ngờ lại không.

Nhưng người đàn ông đi cùng Lưu Quyên lúc này, trông lớn tuổi hơn cô ta rất nhiều.

Chu Chiêu Chiêu nhanh chóng gạt chuyện này sang một bên.

Về đến nhà, ba đứa nhỏ vẫn chưa ngủ, Chu Chính Văn rửa tay rồi bế cháu gái.

So với cháu trai, ông thích đứa cháu gái giống hệt Chu Chiêu Chiêu hơn.

Mềm mại, thơm tho, sao mà đáng yêu đến thế.

Đứa bé này cũng hợp duyên với Chu Chính Văn, vừa thấy ông đã cười khúc khích đòi bế.

...

...

Người già ở Thiểm Tây có câu nói: Những đứa trẻ nhỏ có thể tiếp xúc với thần linh, nếu chúng cười

hoặc đòi bế người lớn tuổi, nghĩa là người đó rất khỏe mạnh.

“Giống hệt con hồi nhỏ.” Chu Chính Văn bế cháu gái, nụ cười hằn lên những nếp nhăn, “Đều đáng yêu như thế này.”

Chu Chiêu Chiêu nghĩ chắc bố đã quên chuyện cô hồi nhỏ, chẳng đáng yêu chút nào.

Ít nhất trong nhà họ Chu, từ Diêu Trúc Mai, Trương thị đến Chu Chính Vũ, đều không thích cô.

Nhưng thấy bố vui như vậy, cô nuốt lời vào trong.

Thôi, miễn họ vui là được.

Sáng hôm sau, Chu Chính Văn ăn sáng xong cùng Chu Chiêu Chiêu đến tòa soạn đón Tống Hiểu Tuyết.

“Chiêu Chiêu, cậu đúng là phúc tinh của tớ.” Tống Hiểu Tuyết vừa lên xe đã hào hứng nói, “Tổng biên tập xem phương án của tớ rồi, ông ấy rất hứng thú, bảo tớ cứ mạnh dạn làm.”

Đây là lần đầu tiên cô được tổng biên tập khen ngợi, không gì vui hơn.

“Đó là do cậu giỏi, không liên quan gì đến tớ.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Tống Hiểu Tuyết cũng cười với cô.

Lòng biết ơn giữ trong tim là đủ, không cần nói ra hàng ngày.

Phương án trình tổng biên tập thực ra phần lớn do Chu Chiêu Chiêu viết, cô chưa bao giờ nghĩ phương án có thể viết như vậy.

Tổng Hiếu Tuyết luôn cảm thấy, Chu Chiêu Chiêu là một phóng viên bị cửa hàng gà rán làm cho lạc lối.

Nhưng nhìn cửa hàng của cô kinh doanh tốt, lại thấy có lẽ làm cũng ổn.

Mẹ cô nói: “Người giỏi làm gì cũng tỏa sáng.”

Chu Chiêu Chiêu chính là người như vậy.

Ba người đến nhà máy thực phẩm, Lý xướng trưởng đang bận nên cử thư ký xuống đón.

Thư ký dẫn họ tham quan nhà máy, bao gồm cả phân xưởng sản xuất.

“Không hổ là nhà máy thực phẩm lớn nhất.” Chu Chiêu Chiêu cảm thán.

Nhưng trong lòng lại tiếc nuối, kiếp trước khi lên tỉnh thành, cô không còn nghe tên nhà máy thực phẩm Đông Phương Hồng nữa.

Thay vào đó là một nhà máy tư nhân bán sản phẩm rất chạy ở cửa hàng gần bệnh viện.

Vì từ vùng quê lên, cô vẫn nhớ đồ ăn vặt của nhà máy cũ, từng hỏi chủ cửa hàng có bánh kẹo của Đông Phương Hồng không.

Chủ cửa hàng lắc đầu tiếc nuối: “Không còn nữa, đã nhiều năm rồi.”

“Tiếc quá.” Ông ta nói, “Chỉ vì một chuyện nhỏ mà nhà máy tan rã.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lúc đó Chu Chiêu Chiêu không biết lý do, nhưng giờ dường như đã hiểu.

Dù không rõ kiếp trước Lý Đại Dũng đã làm gì, nhưng với bản chất vụ lợi của nhà họ Lưu, chắc cũng giống kiếp này.

Sau buổi nói chuyện tối qua, Chu Chiêu Chiêu rất khâm phục Lý Minh Tân, cả năng lực lẫn tầm nhìn đều xuất sắc.

Nhà máy thực phẩm Đông Phương Hồng có người lãnh đạo như vậy, nếu vượt qua khủng hoảng này, chắc chắn sẽ lên tầm cao mới.

Ít nhất trong làn sóng sa thải thập niên 90, nhà máy cũng có thể đứng vững.

Sau khi tham quan phân xưởng, cảm nhận này càng rõ rệt.

Tinh thần công nhân cũng tốt hơn những nhà máy khác.

“Thế nào?” Lý Minh Tân cười bắt tay mọi người, “Xin lỗi, lúc này có chút việc...”

Ai ngờ sự việc này khiến cả lãnh đạo cấp trên cũng quan tâm, vừa định xuống đón Chu Chiêu Chiêu thì nhận điện thoại của lãnh đạo.

Lý Minh Tân giải thích tình hình và cam kết sẽ xử lý ổn thỏa.

Giờ thì lời hứa đã nói ra rồi.

“Được tham quan nhà máy, thật ấn tượng.” Chu Chiêu Chiêu chân thành nói.

“Đi, lên văn phòng nói chuyện.” Lý Minh Tân mời mọi người vào, “Tối qua chúng tôi họp bàn, mọi người đều thông qua phương án của Chiêu Chiêu.”

Đây là phương án chi tiết nhất họ từng thấy, bao gồm cả phản ứng dây chuyền và cách ứng phó từng bước.

Lý Minh Tân càng muốn mời Chu Chiêu Chiêu về nhà máy.

“Chiêu Chiêu, cậu thật không muốn đến làm việc ở đây sao?” Ông lại hỏi.

“Cảm ơn Lý chú, nhưng cháu không có ý định đó.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Hơn nữa, cháu đã nhận lời ở lại trường rồi.”

Việc ở lại trường, cô ít khi nhắc đến.

Có lẽ vì lần đầu gặp ở cửa hàng gà rán, Lý Minh Tân tưởng cô chỉ là chủ cửa hàng.

Quên mất cô còn là sinh viên đại học xuất sắc được giữ lại trường.

Làm giảng viên đại học tất nhiên tốt hơn làm nhân viên nhà máy.

“Ha ha, Lý chú quên mất cậu là sinh viên rồi.” Lý Minh Tân nói.

Lại một lần nữa ghen tị với Chu Chính Văn.

Sao mà may mắn thế!

Mọi việc đã định đoạt, tin đồn về nhà máy thực phẩm vẫn lan truyền, thậm chí ngày càng nhiều.

Nhưng kỳ lạ là nhà máy Đông Phương Hồng dường như không có phản ứng gì.

Vẫn im lặng.

Công nhân vẫn làm việc bình thường, thậm chí còn bận hơn, tăng ca nhiều hơn.

Trong khi mọi người đang nghi hoặc, đột nhiên một bài báo xuất hiện trên tờ Nhật báo tỉnh.

Một phóng sự điều tra về an toàn thực phẩm.

Cụm từ nhạy cảm “ngộ độc thực phẩm” lập tức thu hút độc giả!

Ngộ độc thực phẩm?

Chẳng lẽ tin đồn về nhà máy thực phẩm là thật?

Chương 520

DTV-EBOOK

Cũng không trách mọi người.

Thời đại này, cách tiếp cận thông tin còn hạn chế, vụ ngộ độc gà rán lại lan truyền nhanh chóng, nhiều người đã nghe đến sự việc này.

Gà rán - món ăn mà những gia đình khá giả có con nhỏ đều đã từng thử qua.

Kể từ khi thương hiệu gà rán nổi tiếng vào tỉnh thành, nhiều phụ huynh bị con năn nỉ đã phải dẫn đi ăn một lần.

Trong đó có món gà rán.

Gà rán đắt đỏ như vậy, lại dùng thịt gà kém chất lượng, khiến trẻ em phải nhập viện.

Điều này thật không thể chấp nhận được.

Vì thế, không chỉ cửa hàng của Chu Chiêu Chiêu, mà ngay cả thương hiệu gà rán nổi tiếng cũng bị ảnh hưởng.

Nên gần đây, mọi người bàn tán rất nhiều về sự việc này.

...

...

Đặc biệt là những gia đình có con nhỏ, càng quan tâm đến kết quả điều tra.

Một số người khác từng thường xuyên mua bánh kẹo của nhà máy thực phẩm Đông Phương Hồng, giờ

đột nhiên nghe tin không thể ăn được nữa, thậm chí còn có vấn đề.

Phiêu Vũ Miên Miên

Làm sao không tức giận cho được?

Nhưng hôm nay, họ bất ngờ thấy trên báo, sự việc dường như không như họ nghĩ.

“Ồ?” Có người ngạc nhiên nói, “Hóa ra chuyện là như vậy!”

Đọc tiếp mới biết, cửa hàng gà rán gây ngộ độc mới mở được hai ngày đã phải đóng cửa.

Vậy tại sao sự việc lại ảnh hưởng đến cửa hàng đối diện?

Ghen ghét thật đáng sợ!

Bọn trẻ vốn đang ăn gà rán từ cửa hàng kia - nơi đã kinh doanh nhiều năm với doanh thu ổn định.

Chủ cửa hàng gây hại vì ghen tị, mở cửa hàng đối diện.

Cạnh tranh trong ngành là chuyện bình thường.

Nhưng họ lại dùng gà bệnh, gà c.h.ế.t để giảm chi phí, giảm giá để cạnh tranh.

Ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác.

Chưa kịp hạ gục đối thủ, họ đã tự đưa mình vào tù.

Đọc đến cuối, mọi người lại thắc mắc: Vậy chuyện này liên quan gì đến nhà máy thực phẩm?

Nhưng báo lại không đề cập.

Muốn biết hậu sự thế nào, xin xem hồi sau phân giải.

Sao giống như nghe kể chuyện thế này?

Mọi người nóng lòng chờ đợi, mãi mới đến ngày hôm sau, quả nhiên có bài tiếp theo.

Nhưng bài báo vẫn không liên quan gì đến nhà máy thực phẩm.

Không dính dáng chút nào.

Bài báo đăng ảnh nhà bếp cửa hàng gà rán Chu Thị.

“Nhà bếp trông khá sạch sẽ.” Ai đó nhận xét.

“Đúng vậy, mỗi đầu bếp đều đội mũ trắng, đeo khẩu trang.” Người khác nói, “Cảm giác sạch hơn nhiều quán ăn hiện nay.”

“Nhưng cũng có thể là chụp ảnh dàn dựng.” Có người không tin.

“Chúng tôi từng đến cửa hàng gà rán Chu Thị, họ luôn như vậy.” Một khách quen nói, “Hơn nữa hương vị rất ngon.”

Không thua kém thương hiệu gà rán nổi tiếng, giá lại rẻ hơn nhiều.

Chu Chiêu Chiêu đoán không sai, bài báo này vừa đăng, có người khen, có kẻ chê.

Nhiều người tò mò còn đến tận cửa hàng để xem có đúng như báo viết không.

“Tôi thấy cháu trên báo rồi.” Một bà lão nắm tay Tiểu Ngọc, “Nhìn đứa bé này là biết ngay đang hoàng.”

Lại có người nhận ra Khâu Lâm Lâm là quản lý, còn hỏi thăm cô đã có người yêu chưa?

Khiến Khâu Lâm Lâm giật mình.

Ở nhà bị gia đình thúc hôn, đến cửa hàng còn bị khách giục nữa sao?

Thôi, tha cho tôi đi!

Dù số người đến xem đông, nhưng khách ăn vẫn ít.

May mà Chu Chiêu Chiêu đã dự liệu trước, không ép ai gọi món, thậm chí còn phục vụ nước miễn phí.

Muốn ngồi bao lâu tùy ý.

Những người tò mò quan sát một lúc, thấy thực khách ăn ngon miệng, cũng gọi một ít thử.

Ăn một lần là nghiện luôn.

“Suýt nữa bỏ lỡ món ngon.” Nhiều người nghĩ thầm, “Không trách bọn trẻ thích ăn thế.”

Ngay cả người lớn cũng mê món này.

Vì vậy, ngày thứ hai sau bài báo, lượng khách tăng nhẹ, đến ngày thứ ba thì đông hẳn.

Dù vẫn có người đến xem, nhưng đa phần đều gọi món, về còn mang thêm phần về nhà.

Đồ ăn sạch sẽ như vậy, thịt gà tươi hơn cả mua ngoài chợ, chắc chắn không có vấn đề gì.

Đến ngày thứ ba, bài báo tiết lộ nguồn gốc nguyên liệu của cửa hàng gà rán Chu Thị.

Trang trại gà huyện Chu Thủy?

Hình như họ đã nghe nói, quy mô trang trại này khá lớn, nhiều nhà hàng trong tỉnh lấy gà từ đây.

Đừng hỏi họ biết bằng cách nào, đôi khi gặp xe chở gà, nghe nói là loại xe công nghệ cao, giữ thịt gà luôn tươi.

Hình như trước đây có quảng cáo trên báo hay TV.

Chỉ trong chốc lát, tiếng tăm trang trại gà huyện Chu Thủy vang xa.

Chu Hạo Đông tuy biết cửa hàng gà rán của Chiêu Chiêu gặp chút rắc rối, hôm qua phóng viên báo tỉnh còn đến chụp ảnh, phỏng vấn tại phân xưởng.

Nhưng anh không ngờ, nhà máy đột nhiên nổi tiếng.

Hệ quả trực tiếp là điện thoại nhà máy liên tục đổ chuông.

Những nhà hàng đặt hàng ít nay tăng đơn, nhiều nơi chưa từng hợp tác cũng gọi đến đặt gà.

Hóa ra đối thủ thua kém không phải do món ăn kém ngon, mà vì nguyên liệu không tươi bằng.

Dĩ nhiên có nơi mua gà sống về tự g.i.ế.c mổ, nhưng tốn thời gian.

Đã có nơi cung cấp gà làm sẵn, sao không dùng?

Giờ thì mọi người đều biết, nguyên liệu của cửa hàng gà rán Chu Thị tươi ngon nhất, xuất xứ từ trang trại riêng.

Nhưng, liên quan gì đến nhà máy thực phẩm?

Nhà máy thực phẩm đâu có bán gà rán, càng không nhập gà từ trang trại huyện Chu Thủy.

Nhà máy chủ yếu sản xuất bánh kẹo.

Vậy bài báo này là thế nào? Sao mãi không thấy đề cập?

Hay nhà máy thực phẩm thật sự có vấn đề, không dám để điều tra?

“Phải như cửa hàng gà rán Chu Thị, phơi bày hết ra.” Ai đó nói, “Đồ ăn vào miệng, sao có thể tùy tiện như vậy?”

Tống Hiểu Tuyết không ngờ, có người vì muốn xem bài tiếp theo, còn gọi điện đến tòa soạn.

Cô càng không ngờ, công sức mình bỏ ra, có kẻ muốn chia phần.

“Hiểu Tuyết à, thấy cậu một mình vất vả quá, để tớ giúp nhé.” Hầu Bội cười nói với Tống Hiểu Tuyết.

“Cậu nói gì cơ?” Tống Hiểu Tuyết vờ như không nghe rõ, “Nhắc lại lần nữa đi?”

“Cậu muốn cướp thành quả của tôi sao?”

“Chắc là không được đâu!”

Chương 521

DTV-EBOOK

Rừng lớn thì chim nhiều, đúng là không sai.

Rõ ràng là muốn chiếm phần lợi, thấy bài phóng sự của cô nổi tiếng liền muốn chia phần, lại còn nói ra vẻ cao thượng.

Kiểu như “em thấy chị vất vả quá, để em giúp chị nhé”?

Mơ đi!

Cô đâu phải đồ ngốc.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hơn nữa, Hầu Bội tưởng mình là ai? Mặt dày thế!

Nếu trước đây hai người thân thiết thì còn đỡ, đằng này quan hệ chẳng ra gì.

Mà cũng dám mở miệng.

“Em đã nói với tổng biên tập rồi.” Hầu Bội mặt mày khó coi nói, “Tổng biên tập bảo em đến phụ chị phỏng vấn.”

...

...

Vừa dứt lời, liền thấy sắc mặt Tống Hiểu Tuyết không vui, Hầu Bội đắc ý cười nói: “Vậy làm phiền phóng viên Tống rồi.”

“Không phiền.” Tống Hiểu Tuyết mỉm cười đáp, “Nhưng khi tôi nhận nhiệm vụ này, tổng biên tập đã đồng ý để tôi tự mình hoàn thành.”

Nói xong, cô nhìn Hầu Bội thản nhiên, cầm ly nước: “Xin nhường đường.”

“Cô!” Hầu Bội trừng mắt, nhưng đối phương chẳng thềm để ý, chỉ liếc cái nhìn lạnh lùng.

Muốn chiếm phần của cô ư? Mơ đi!

Chiêu Chiêu quả là bạn tốt, thậm chí đoán trước được việc có kẻ muốn chia phần khi bài báo nổi tiếng.

Những lời nói với tổng biên tập hôm đó cũng là do Chu Chiêu Chiêu chỉ dạy.

Lúc đó tổng biên tập còn phân vân, nhưng sau cùng đồng ý, giờ nghĩ lại thật sáng suốt.

Nhìn Hầu Bội giận dữ bước vào văn phòng tổng biên tập, Tống Hiểu Tuyết nhún vai.

“Hiểu Tuyết.” Đồng nghiệp lo lắng nhìn cô, “Cô ta không dễ bỏ qua đâu.”

“Không sao, đã từng bị lừa một lần, không thể mãi để cô ta lợi dụng.” Tống Hiểu Tuyết nói.

Nếu bị dồn vào đường cùng, cô sẽ nghĩ việc!

Cái báo tỉnh này có gì ghê gớm?

Nơi này không giữ được người tài, tự có nơi khác trọng dụng.

Như Chu Chiêu Chiêu, sinh viên đại học còn dám xông pha mở cửa hàng gà rán thành công, cô không tin mình rời báo tỉnh sẽ không sống nổi.

Tống Hiểu Tuyết đợi mãi không thấy tổng biên tập gọi, chỉ thấy Hầu Bội giận dữ nhìn mình.

Nếu là trước kia, cô đã bực bội vì thái độ ngạo mạn này.

Nhưng giờ thì không.

Cô không những không tức, còn thản nhiên uống nước: “Nhìn tôi làm gì? Thích cái ly của tôi à?”

Hầu Bội tức đến mức muốn nổ tung.

“Chẳng qua là một bài báo.” Hầu Bội chế nhạo, “Có gì ghê gớm đâu.”

“Đúng là không ghê gớm, sao nghe quen quá?”
Tống Hiểu Tuyết cười nói, “Hình như lần trước tôi đưa tin, có người cũng nói vậy.”

Mặt Hầu Bội càng khó coi.

Tống Hiểu Tuyết nhún vai.

Quả nhiên nghe thấy câu cửa miệng của Hầu Bội: “Chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Gặp lại thì gặp, ai sợ ai?

Đừng tưởng lấy lòng được tổng biên tập là xong.

Tống Hiểu Tuyết đặt ly xuống, chuẩn bị cho bài phóng sự ngày mai, cô sẽ đến nhà máy thực phẩm phỏng vấn.

Dạo này, Lý xưởng trưởng chịu rất nhiều áp lực.

Ông đã đọc bài báo về cửa hàng gà rán, nhưng không thấy đề cập gì đến nhà máy thực phẩm.

Điều này càng khiến mọi người tò mò, suy đoán!

Ngay cả lãnh đạo cấp trên cũng gọi điện hỏi.

Công nhân cũng lo lắng: “Bánh kẹo nhà máy bán không chạy, sao còn tăng ca sản xuất?”

“Đúng vậy, sản xuất nhiều thế, bán không hết thì sao?”

Bánh kẹo khác hàng khác, có hạn sử dụng.

Nhưng bất chấp nghi ngờ, Lý Minh Tân vẫn kiên trì tăng ca, sản xuất.

Nhìn doanh thu của hàng gà rán Chu Thị mấy ngày qua, ông tin tương lai sẽ tốt hơn.

Đây là cơ hội chuyển mình cho nhà máy, nắm bắt thành công, tương lai sẽ thăng hoa.

Ít nhất, lãnh đạo cấp trên khi xem xét vấn đề gì cũng sẽ cân nhắc, không dễ dàng loại bỏ nhà máy.

Tiếc là công nhân không hiểu.

Nhưng nhờ quản lý tốt, dù không hiểu họ vẫn tuân thủ.

Có kẻ chờ xem thất bại, có kẻ giả vờ quan tâm gọi điện, đều bị Lý Minh Tân khéo léo đẩy lui.

Khi bài báo ngày thứ hai vừa phát hành, lập tức bán hết sạch, mọi người đều chờ đợi thông tin về nhà máy thực phẩm.

Quả nhiên, bài báo lần này rất chất lượng.

Khác với trước, khi đưa tin về cửa hàng gà rán Chu Thị, mối quan hệ giữa Lý Đại Dũng và cửa hàng chỉ được nhắc qua trong lời phỏng vấn công an.

Người không chú ý có thể bỏ qua.

Nhưng lần này, bài báo tập trung làm rõ mối quan hệ giữa Lý Đại Dũng và nhà máy thực phẩm.

Mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra là hiểu lầm nhà máy thực phẩm!

Đúng là miếng lưỡi thế gian.

Nhờ bài báo của Nhật báo tỉnh, họ mới biết sự thật.

Liên hệ với bài trước, hóa ra chủ cửa hàng gà rán bản là vợ Lý Đại Dũng.

Lý Đại Dũng là nhân viên nhà máy thực phẩm, nên mới sinh hiểu lầm.

Nhà máy thực phẩm Đông Phương Hồng oan ức biết bao.

Mấy nghìn công nhân, hàng vạn gia đình, làm sao quản lý hết được.

Vậy mà đen đủi, gia đình nhân viên gây chuyện, nhà máy phải gánh họa.

Tội nghiệp họ không biết, dạo này tẩy chay bánh kẹo nhà máy.

“Tôi nói rồi mà, ăn bánh nhà máy Đông Phương Hồng bao năm, chưa bao giờ đau bụng, sao có thể có vấn đề?” Ai đó nói.

“Người nhà tôi làm ở nhà máy, bảo quản lý phân xưởng rất nghiêm.”

“Đúng rồi, người nhà tôi cũng nói xưởng trưởng có vẻ hơi khó tính, yêu cầu vệ sinh cực kỳ cao.”

“Tôi cũng nghe nói vậy.”

“Hóa ra chúng ta hiểu lầm nhà máy Đông Phương Hồng rồi.”

“Ôi, cuối cùng cũng được mua bánh nhà máy Đông Phương Hồng, thèm quá, phải mua nhiều mới được.”

“Đúng đây, lâu không ăn, nhớ lắm.” Người khác đồng tình.

Thế là tỉnh thành bùng nổ cơn sốt mua bánh kẹo nhà máy Đông Phương Hồng.

Chủ cửa hàng tạp hóa: “...”

Chóng mặt quá, dạo này mọi người sao vậy? Khi thì tẩy chay, khi thì cuồng mua.

Người thành phố thật khó hiểu!

Công nhân nhà máy Đông Phương Hồng: “...”

Quả nhiên lãnh đạo là lãnh đạo!

Và rồi, lại phải tăng ca!

Các nhà máy thực phẩm khác: “...”

Nói là cùng nhau hạ bệ Đông Phương Hồng, sao giờ lại thay lòng đổi dạ?

Chương 522

DTV-EBOOK

Gần đây ai là người vui mừng nhất?

Đương nhiên là Lý Minh Tân - xưởng trưởng nhà máy thực phẩm Đông Phương Hồng!

Kể từ khi bài báo của Nhật báo tỉnh được đăng tải, đài truyền hình tỉnh cũng bắt đầu quan tâm đến sự việc này.

“Cậu nói gì cơ?” Chu Chiêu Chiêu cầm điện thoại, giọng đầy phấn khích hỏi Tống Hiểu Tuyết, “Đài truyền hình tỉnh muốn phỏng vấn tôi?”

“Đúng vậy,” Tống Hiểu Tuyết nói, “Bài phóng sự cuối cùng của chúng ta về an toàn thực phẩm khiến họ rất hứng thú, muốn quay thành phim tài liệu.”

Nếu được chiếu trên truyền hình, hiệu ứng sẽ còn mạnh mẽ hơn.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cậu có đồng ý không?” Tống Hiểu Tuyết hỏi nhỏ, vì cô chưa bàn bạc trước với Chu Chiêu Chiêu.

“Tất nhiên là đồng ý rồi,” Chu Chiêu Chiêu vui vẻ nói, “Hiểu Tuyết, khi xong việc tôi sẽ mời cậu đi ăn.”

Tống Hiểu Tuyết: “Hả? Sao đột nhiên mời ăn thế?”

...

“Quảng cáo trên đài truyền hình tỉnh không hề rẻ đâu.” Chu Chiêu Chiêu cười như đứa trẻ, nghĩ đến việc cửa hàng gà rán được quảng cáo miễn phí trên đài tỉnh mà thấy vui không tả nổi.

“Tháng này sẽ rất bận, cuối tháng tôi sẽ phát thưởng cho mọi người.” Chu Chiêu Chiêu thông báo với nhân viên về việc có thể lên truyền hình.

“Lên truyền hình á?”

“Phát thưởng nữa!”

Nhân viên lập tức sôi nổi hẳn lên.

Trời ơi, họ chỉ là nhân viên bình thường thôi mà cũng được lên TV sao?

“Đúng vậy,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Mọi người nhớ thể hiện tinh thần tốt nhất nhé.”

“Các bạn chính là hình ảnh đại diện cho cửa hàng gà rán Chu Thị.” Cô tranh thủ tiếp thêm động lực.

Dù là nhân viên bán thời gian hay chính thức như Khâu Lâm Lâm, ai nấy đều rạng rỡ niềm vui.

“Chị Chiêu Chiêu yên tâm đi.” Tiểu Ngọc nói giọng lạnh lạnh.

Phóng viên đài truyền hình cũng là một cô gái, trông rất chuyên nghiệp nhưng vừa mở miệng đã lộ bản chất: “Xin chào, tôi là Hứa Tri Tri, bạn thân của Hiếu Tuyết.”

“Đoán xem chúng tôi quen nhau thế nào?” Hứa Tri Tri vừa tỏ ra lạnh lùng, phút sau đã biến thành cô nàng dễ thương.

Sự thay đổi này khiến Chu Chiêu Chiêu bất ngờ, rồi cười nói: “Chắc không phải vì hai người là bạn cùng ăn hoàn hảo chứ?”

“Bạn cùng ăn?” Hứa Tri Tri suy nghĩ một chút, “Từ này miêu tả tình bạn của chúng tôi là chuẩn

nhất.”

“Hứa Tri Tri,” Tống Hiểu Tuyết hôm nay đến muộn, vừa bước vào cửa hàng đã nghe thấy câu này, liền phản đối, “Chẳng lẽ tình bạn của chúng ta chỉ là trên bàn ăn?”

Hừ, tức c.h.ế.t đi được!

Tình bạn như vậy không cần cũng được!

Chu Chiêu Chiêu thấy hai người cãi nhau mà buồn cười.

Nhờ chuyện vui này, nhân viên cửa hàng bớt căng thẳng, quá trình quay phim diễn ra suôn sẻ.

“Phóng viên Hứa, chương trình này khi nào phát sóng vậy?” Tiểu Ngọc hào hứng hỏi, “Chúng em sẽ đợi xem trên TV.”

“Nếu không có gì thay đổi, dự kiến phát vào 7 giờ 30 tối thứ Sáu tuần sau trên đài tỉnh.” Hứa Tri Tri nói.

Có lẽ sẽ phát sau chương trình Thời sự của đài trung ương.

“Em sẽ gọi điện bảo mẹ và chị gái cùng xem.” Tiểu Ngọc nói, “Họ lâu rồi không gặp em, em bảo mình béo lên rồi mà chị không tin.”

Lúc nào cũng sợ em không đủ ăn.

Đặc biệt là chị gái, tiền lương em gửi về chị đều không nhận, bảo em giữ lại đừng để đói.

Sao mà đói được?

Gà rán trong cửa hàng nếu đến 10 giờ tối vẫn không bán hết, sẽ cho nhân viên mang về.

Nhờ thường xuyên mang đồ ăn về, em trở thành người được yêu thích nhất trong ký túc xá.

Vì Hứa Tri Tri phải về đài chỉnh sửa đoạn phim ngay, Chu Chiêu Chiêu hẹn cô tối cùng đi ăn lẩu.

“Tôi cũng là bạn cùng ăn tuyệt vời đấy.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Mấy người hẹn giờ, Hứa Tri Tri cùng quay phim viên rời đi, Chu Chiêu Chiêu còn ép họ mang theo ít đồ ăn của cửa hàng.

“Giờ về chắc nhà ăn hết đồ rồi.” Cô nói, “Mang theo ăn dọc đường.”

Ra đến cửa, quay phim viên nói với Hứa Tri Tri: “Chủ cửa hàng gà rán trông còn trẻ mà tốt bụng quá.”

Không phải vì được cho túi gà rán mà bị mua chuộc, mà vì những chi tiết nhỏ khiến người ta thoải mái.

Là quay phim viên, anh đã đi nhiều nơi phỏng vấn, nhưng hiếm khi được quan tâm.

Có khi cầm máy cả ngày không được uống ngụm nước.

Chu Chiêu Chiêu là người duy nhất chú ý đến anh và các nhân viên khác.

Sự quan tâm tinh tế khiến người ta không cảm thấy áp lực hay khó chịu.

Hứa Tri Tri cười: “Cô ấy rất tốt.”

Cô và Tống Hiểu Tuyết lớn lên cùng nhau, hiểu rõ tính cách của cô bạn.

Trông bề ngoài vô tư, nhưng người thực sự khiến Hiếu Tuyết mở lòng không nhiều.

Vậy mà lại thân với Chu Chiêu Chiêu chỉ sau vài lần gặp.

Mấy ngày nay, Hứa Tri Tri nghe tên Chu Chiêu Chiêu đến phát ngán, lúc nào cũng khen ngợi hết lời.

Hứa Tri Tri thừa nhận, ban đầu cô có chút ghen tị.

Nhưng giờ, cô cũng không hiểu sao lại thích cô gái này.

Tống Hiếu Tuyết đang ngồi trong cửa hàng ăn ngẫu nhiên, vừa ăn vừa nói với Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình: “Hai người đừng vội, từ từ dọn dẹp, tôi đã đặt chỗ quán lẩu rồi.”

“Chị Hiếu Tuyết, lát nữa ăn lẩu, chị không để bụng đói chút à?” Tiểu Ngọc nhắc nhở.

Lẩu ngon lắm đấy.

“Tôi ăn chút lót dạ trước đã,” Tống Hiếu Tuyết nói, “Đừng lo, lát nữa sẽ ăn khiến chị Chiêu Chiêu phát khóc.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Với khả năng ăn uống của cô bạn này, chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra.

“Đợi tôi chút, xong ngay đây.” Vương Diễm Bình nói từ trên lầu.

Đúng lúc đó, cửa hàng bị mở ra.

“Xin lỗi, chúng tôi đã đóng cửa rồi.” Tiểu Ngọc lập tức mỉm cười nói với người vừa vào, “Quý khách vui lòng quay lại vào ngày mai nhé?”

Vì hôm nay quay phim nên cửa hàng đã thông báo nghỉ buổi chiều từ hai ngày trước.

Nhưng người này rõ ràng không đến để ăn.

Không để ý đến lời Tiểu Ngọc, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu đang quay lưng về phía cửa, nói chuyện với Tống Hiểu Tuyết, cảm nhận được luồng khí lạnh sau lưng, quay đầu lại thì thấy Lưu Quyên đang nhìn chăm chăm vào mình.

Nụ cười trên mặt Chu Chiêu Chiêu nhạt dần, đứng dậy nói với Tiểu Ngọc: “Em đi dọn dẹp đi.”

“Chị Chiêu Chiêu.” Tiểu Ngọc lo lắng.

“Không sao.” Chu Chiêu Chiêu an ủi rồi lắc đầu, quay sang Lưu Quyên: “Chị tìm tôi có việc gì?”

“Chu Chiêu Chiêu, hại tôi đến nước này, cô vui rồi phải không?” Lưu Quyên đỏ mắt nhìn cô.

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Cô thở dài nói: “Chị và anh hai ly hôn là chuyện của hai người, tôi không hiểu sao chị luôn coi tôi là kẻ thù.”

“Hại chị? Xin lỗi, tôi không rảnh đến mức đó.”

Chương 523

DTV-EBOOK

Cuộc đời có quá nhiều điều muốn làm, Chu Chiêu Chiêu ước một ngày có 48 tiếng để sống.

Mà dành toàn bộ thời gian để trả thù và hận thù? Xin lỗi, không đáng.

Thật sự không đáng.

Đời người đẹp để biết bao, sao phải sống trong hận thù khiến bản thân khổ sở?

“Cô...” Lưu Quyên không ngờ cô lại nói vậy, mặt mày tái mét như bị đả kích nặng nề.

Đáng thương thay, cô ta luôn coi Chu Chiêu Chiêu là kẻ thù, đối thủ, nhưng đối phương chẳng hề để tâm.

Thậm chí, nếu năm xưa cô ta không cố chấp đua đòi, gây ra đồng chuyện rắc rối.

Biết đâu giờ đã sống hạnh phúc bên Dương Duy Phong.

“Đời người ngắn lắm, hãy nhìn về phía trước.” Chu Chiêu Chiêu thở dài, rót ly nước mời cô ta.

...

...

Ai ngờ Lưu Quyên đẩy ly nước ra, “Không cần cô giả nhân giả nghĩa.”

Nói xong, cô ta hốt hải chạy khỏi cửa hàng.

“Cô ấy ổn chứ?” Tiểu Ngọc nhìn ra cửa thì thầm, “Người này là ai vậy? Sao lúc nào cũng đổ lỗi cho người khác?”

Dù không quen, nhưng qua cách nói chuyện, dường như mọi bất hạnh của cô ta đều do Chu Chiêu Chiêu gây ra.

Nhưng cô không đồng tình.

Người khác có thể là giọt nước tràn ly, nhưng nguyên nhân chính vẫn từ bản thân.

“Em gái Lưu Đại Dũng.” Tống Hiểu Tuyết lườm nguýt, “Hôm ở công an phường gặp rồi.”

Bà mẹ cô ta mới kinh khủng.

Con trai hư hỏng, làm ăn lừa đảo, nhưng bà ta lại đổ hết lỗi lên Lưu Quyên.

Trước mặt mọi người, tát cô ta ba cái liên tiếp, hai tay vung lên không ngừng.

Lực đánh mạnh đến mức mặt Lưu Quyên sưng vù ngay lập tức.

Nếu không có cảnh sát can ngăn, không biết cô ta sẽ bị đánh đến mức nào.

Sau hôm đó, Tống Hiểu Tuyết thấy bố mình còn khá tử tế, dù trọng nam khinh nữ, ăn nói khó nghe, nhưng ít nhất chưa đánh đập cô.

“Cái gì?” Tiểu Ngọc tròn mắt, “Cô ấy là em gái Lưu Đại Dũng? Vậy không phải là...”

Chị dâu cũ của Chu Chiêu Chiêu sao?

Chà... đúng là đầu óc có vấn đề.

Có bài ngon như nhà họ Dương mà lại tự đào hố chôn mình, giờ sống lay lắt thế này.

Lưu Quyên đứng trong gió lạnh mới tỉnh táo lại.

Nhìn cảnh phồn hoa trước mắt, cô ta hoang mang.

Bên tai văng vẳng lời Chu Chiêu Chiêu: “Đời người quá ngắn, tôi còn nhiều việc muốn làm.”

“Ghét một người?” Cô tiếp tục, “Xin lỗi, tôi không có thời gian cho việc đó.”

Kiếp trước sau khi biết sự thật gia đình tan nát, cuộc đời cô chỉ còn một mục tiêu - trả thù.

Đời cô chẳng còn ý nghĩa gì.

Dù cuối cùng đã báo thù thành công, nhưng kiếp này nếu Chu Chính Vũ và Chu Mẫn Mẫn không tính kế hại nhà cô, cô cũng không muốn sống trong hận thù nữa.

Nhưng hoàn cảnh Lưu Quyên khác xa cô kiếp trước, cô ta tự chuốc họa vào thân mới ra nông nỗi này.

Dù người đáng thương ắt có chỗ đáng trách, Chu Chiêu Chiêu vẫn nhắc nhở vài câu.

Không biết cô ta có nghe vào hay không.

Hai ngày sau, khi gặp lại Lưu Quyên trên phố, Chu Chiêu Chiêu phát hiện không rõ cô ta có nghe lời khuyên không, nhưng dường như đã từ cực đoan này sang cực đoan khác.

Thấy Chu Chiêu Chiêu, Lưu Quyên thoáng bối rối, nhưng nhanh chóng làm như không quen biết, đi

ngang qua cô.

Đúng vậy, đi ngang qua.

Cùng một người đàn ông hỏi đầu bước qua cạnh cô.

“Người đàn ông đó...” Lúc đó Chu Chiêu Chiêu đang đi cùng Tống Hiểu Tuyết, thì thầm, “Tôi biết anh ta.”

“Nói thật, sau này có thể cậu sẽ phải tiếp xúc với anh ta.” Tống Hiểu Tuyết không đợi hỏi đã nói tiếp, “Phó cục trưởng Cục Công thương.”

Nhìn tuổi tác và trang phục, chắc chắn có địa vị xã hội nhất định.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ lại là phó cục trưởng Cục Công thương.

“Nhưng tiếng tăm người này không tốt.” Tống Hiểu Tuyết hạ giọng, “Vợ trước nghe nói bị anh ta đánh chết.”

“Cậu nghe ai nói vậy?” Chu Chiêu Chiêu tò mò hỏi.

“À, không phải nghe đâu.” Tống Hiểu Tuyết thở dài, “Vì nhà anh ta đối diện nhà tôi.”

Nghĩ đến cảnh nếu Lưu Quyên lấy người này, sau này lên xuống gặp mặt, Triệu Tân Dân đã đủ khiến cô ghê tởm, giờ thêm Lưu Quyên nữa?

Tống Hiểu Tuyết nghĩ vậy mà thấy ngọt ngào.

Mấy ngày sau gặp lại, cô kể Lưu Quyên sắp cưới Triệu Tân Dân.

“Đám cưới vào cuối năm,” Tống Hiểu Tuyết nói, “Nghe nói đòi 800 tệ sính lễ.”

Còn có “tam chuyển nhất hưởng” (xe đạp, máy khâu, đồng hồ và radio).

Với người lần đầu kết hôn đã là món hồi môn nặng, huống chi là tái hôn.

Thông thường đám cưới lần hai chỉ mời người thân dùng bữa đơn giản.

Nhưng nghe ý Tống Hiểu Tuyết, họ còn định tổ chức linh đình tại nhà hàng.

“Không hiểu nghĩ gì.” Tống Hiểu Tuyết bĩu môi.

Chu Chiêu Chiêu cũng lắc đầu.

Tâm lý kỳ quặc của một số người cô không thể hiểu nổi, nhất là Lưu Quyên.

“Cậu biết không?” Tống Hiểu Tuyết bực bội nói, “Hôm nọ tôi gặp Lưu Quyên trong ngõ, cô ta còn rất đắc ý.”

Thậm chí nói: “Bảo Chu Chiêu Chiêu, tôi nhất định sẽ sống tốt hơn cô ấy.”

“Cậu không biết vợ trước của anh ta c.h.ế.t thế nào sao?” Tống Hiểu Tuyết nhắc nhở.

Ai ngờ Lưu Quyên không hề để tâm.

“Đó là vì anh ấy không yêu vợ trước.” Lưu Quyên tự tin nói, “Anh ấy yêu tôi đến vậy, sao nỡ đánh?”

Nghe xong, Tống Hiểu Tuyết chẳng muốn nói gì nữa.

Cô không biết Triệu Tân Dân có cái tà quy chính vì tình yêu hay không.

Nhưng cô chắc chắn một điều, Lưu Quyên cả đời này không thể nào hạnh phúc hơn Chu Chiêu Chiêu.

Mấy ngày sau khi biết chuyện, Chu Chiêu Chiêu lại gặp Lưu Quyên.

Đừng hiểu nhầm, không phải họ có duyên nợ gì đâu.

Mà là cô ta cố tình chặn đường cô đi học, còn khoe chiếc đồng hồ đeo tay: “Đồng hồ này nghe nói là hiệu Mai Hoa, đắt lắm đấy.”

“Vậy sao? Chúc mừng cô nhé.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Lương phó cục trưởng Triệu cao thật.”

Lưu Quyên mặt cứng đờ.

“Vừa sính lễ cao, vừa tam chuyển nhất hưởng, giờ còn đồng hồ đắt tiền nữa, chà... hóa ra lương phó cục trưởng Cục Công thương cao thế!”

Phiêu Vũ Miên Miên

Còn hơn cả bố chồng Dương Quyên Đình của cô nữa!

Chương 524

DTV-EBOOK

Hôm nay Lưu Quyên đứng đây chờ Chu Chiêu Chiêu là có chủ đích, muốn khoe khoang trước mặt cô.

Cô ta đã ly hôn với Dương Duy Phong, nhưng Lưu Quyên vẫn có “giá trị” cao, vẫn có thể lấy một cán bộ.

Thậm chí, chức vụ của người này còn cao hơn Dương Duy Phong.

Dù già hơn một chút.

Nhưng sao nào? Người già biết chiều chuộng vợ, hơn nữa tối về tắt đèn thì ai nhìn thấy ai?

Lưu Quyên muốn nói với Chu Chiêu Chiêu: “Giờ tôi là phu nhân phó cục trưởng, nhiều người phải nịnh bợ tôi.”

Nhưng chưa kịp nói, đã bị Chu Chiêu Chiêu chặn họng.

Bản thân cô ta làm kế toán, càng hiểu rõ chuyện này.

Nếu Triệu Tân Dân chỉ sống bằng đồng lương ít ỏi, thì đừng nói đến sinh lễ và “tam chuyển nhất hưởng”, chỉ riêng việc kết hôn với cô ta cũng đủ khiến anh ta kiệt quệ.

...

...

Lấy đâu ra tiền mua chiếc đồng hồ đắt tiền như vậy?

Nếu bị tố cáo, không chỉ mất chức phó cục trưởng, mà còn có thể vào tù.

Bây giờ đang là thời kỳ trấn áp mạnh mẽ.

Lưu Quyên mặt tái mét nhìn Chu Chiêu Chiêu, còn dám khoe khoang nữa không? Chỉ kịp nói vội: “Cô nhầm rồi, không có đồng hồ nào cả.”

Rồi vội vàng bỏ chạy.

Sợ chạy chậm một bước, Chu Chiêu Chiêu sẽ lôi cô ta đến đồn công an.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hôm nay Chu Chiêu Chiêu đi con đường này không phải đến trường, mà là tìm Triệu Vịnh Mai. Cửa hàng vẫn đông khách, nhưng có bố mẹ Triệu Vịnh Mai phụ giúp nên cô rảnh rang hơn.

Ban đầu Triệu Vịnh Mai định thuê thêm người, nhưng bố mẹ không đồng ý. Hai cụ ở quê vẫn phải ra đồng, giờ lên thành phố mà không làm gì sẽ thấy bức bối.

Thuê người không tốn tiền à? Để hai cụ phụ giúp là được.

Nhưng Triệu Vịnh Mai thuyết phục bố mẹ: Phụ giúp thì được, nhưng mỗi tháng phải nhận lương.

Không thì thôi.

Hai cụ không muốn, nhưng Triệu Vịnh Mai nói: “Em trai học đại học bốn năm không cần lo, nhưng sau này cưới vợ chẳng lẽ không tích cóp chút sính lễ?”

Thế là hai cụ đồng ý nhận lương, nhưng chỉ nhận một suất.

“Sao em đến đây?” Triệu Vĩnh Mai vừa dọn món cho khách vừa hỏi, “Ăn cơm chưa? Có muốn dùng thử không?”

“Em ăn rồi.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Em đến tìm chị có chút việc.”

Cô kể cho Triệu Vĩnh Mai về chương trình an toàn thực phẩm của Hứa Tri Tri, “Không biết chị có hứng thú không?”

“Hứng thú? Ý em là, cửa hàng nhà chị cũng có thể lên sóng ư?” Triệu Vĩnh Mai không dám nghĩ, “Nhưng... chị chỉ có quán nhỏ thôi.”

“Quán nhỏ nhưng vệ sinh, nguyên liệu chất lượng.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Em nghĩ chị hoàn toàn phù hợp.”

Hôm quay phim, Hứa Tri Tri trò chuyện với Chu Chiêu Chiêu, sau đó nảy ra ý tưởng mới. Cô viết thành đề án trình lên giám đốc đài, ai ngờ được chấp thuận.

Hứa Tri Tri lập tức báo tin cho Chu Chiêu Chiêu.

Do điều chỉnh đề án, cần quay bổ sung một số cảnh.

Hôm qua quay phim, Chu Chiêu Chiêu hỏi Hứa Tri Tri: “Quán nhỏ có thể tham gia không?”

“Có thể đăng ký, không phân biệt quy mô.” Hứa Tri Tri cười, “Nhưng quán chị nói chắc tôi biết rồi, không ngờ là của chị dâu em.”

Với một tin đồ ẩm thực, làm sao không biết những quán ngon trong thành phố?

Nghe danh nhưng chưa có dịp thưởng thức.

“Chị cứ đăng ký thử đi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nếu thành công, đó sẽ là quảng cáo miễn phí đấy.”

Hơn nữa, lại là đài truyền hình tỉnh.

Truyền hình bây giờ không như sau này có thể xem nhiều kênh. Họ chỉ xem được đài trung ương và đài tỉnh.

Chương trình này nghe nói phát vào khung giờ vàng sau Thời sự, lại thêm sự kiện an toàn thực phẩm trên báo.

Mọi người đang quan tâm đến vấn đề này, lượng người xem chắc chắn đông.

“Được, chị thử xem.” Triệu Vịnh Mai hào hứng nói, “Cảm ơn em, Chiêu Chiêu.”

Nếu không có Chu Chiêu Chiêu, có lẽ cô không biết tin này.

Dù biết, cũng không dám tham gia.

Bởi cửa hàng quá nhỏ.

Chu Chiêu Chiêu lại kể chuyện Lưu Quyên, “Em không biết cô ta có tìm đến chị không.”

“Ôi.” Triệu Vịnh Mai thở dài, “Không hiểu cô ấy nghĩ gì.”

Theo Triệu Vịnh Mai, Lưu Quyên là kế toán, có học thức, sao lại đổ kị với cô - người ít học như vậy?

Lẽ ra, cô là người kém cỏi nhất trong ba chị em dâu.

Điều này khiến Triệu Vịnh Mai luôn thắc mắc.

Nhưng cô có điểm tốt là không hiểu thì thôi, không bận tâm.

“Hy vọng cô ấy thực sự thoát ra được.” Triệu Vịnh Mai thở dài.

Đây... không phải việc họ quyết định được.

“Chúng ta cứ làm tốt phần mình.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Người khác thế nào, không kiểm soát được.”

Trời muốn mưa, gái muốn lấy chồng, đành chịu.

“Nhân tiện, người cô ta sắp cưới làm ở Cục Công thương.” Chu Chiêu Chiêu nhắc nhở, “Các giấy phép kinh doanh của cửa hàng, giấy khám sức khỏe của bác và bác gái, vệ sinh... phải chuẩn chỉ hơn trước...”

Không phải cô xem thường người khác, mà với người như Lưu Quyên, phải đề phòng.

Chỉ cần cô ta thổi gió bên gối, cửa hàng bị kiểm tra vài lần cũng đủ mệt.

Hôm sau, Triệu Vịnh Mai đến đài truyền hình đăng ký theo địa chỉ Chu Chiêu Chiêu cho.

Đến nơi còn lo lắng, ai ngờ gặp may gặp được Hứa Tri Tri. Nghe tên cô, Hứa Tri Tri tươi cười đến ghi danh.

“Từ lâu đã nghe danh cửa hàng chị.” Hứa Tri Tri cười, “Chưa có dịp thưởng thức, hôm nay mới gặp được chủ nhân.”

Triệu Vịnh Mai vui mừng kể lại với bố mẹ, mẹ cô nói: “Con có phúc, gặp được em dâu tốt thế.”

“Đừng có như em dâu thứ hai nhà đó, ngốc nghếch coi người nhà như kẻ thù.”

“Con không dại thế đâu.” Triệu Vịnh Mai cười, “Con biết ơn còn không kịp, nếu không có Chiêu Chiêu, không có con của ngày hôm nay.”

“Mẹ biết không?” Triệu Vịnh Mai dựa đầu vào vai mẹ, “Trước đây, con sợ lắm.”

Sợ mình vô dụng, luôn tự ti trước hai em dâu.

Cùng Chu Chiêu Chiêu, cô dần tìm thấy sự nghiệp và tự tin.

Có lẽ vì tự tin hơn, hôn nhân với Dương Duy Khôn không còn chỉ là tương kính như băng.

Thậm chí...

Nghĩ đến đây, mặt Triệu Vịnh Mai đỏ ửng.

Chương 525

DTV-EBOOK

Hứa Tri Tri quả thực có thực lực, nếu không đã không thể đứng vững ở đài truyền hình tỉnh khi còn trẻ như vậy.

Sau khi tập đầu tiên của chương trình lên sóng, cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu lại càng thêm phát triển.

Không chỉ cửa hàng của cô, mà ngay cả trang trại gà của Chu Chính Văn cũng trở nên nổi tiếng, đơn hàng nhiều đến mức xếp tận giữa năm sau.

Vui mừng, Chu Chính Văn gặp ai cũng khoe: “Con gái tôi đối với tôi thật tốt.”

Được rồi, mọi người vốn đã đủ ghen tị rồi, giờ lại càng muốn thốt lên vài câu chữi thể.

Suốt ngày khoe khoang như vậy, thật phiền phức có không?

Nhưng ai bảo con gái ông ấy xuất sắc thế.

“Lão Chu à,” Lý Minh Tân càng nghĩ càng thấy ý tưởng này khả thi, “Con trai út nhà tôi cùng tuổi với con trai cậu, tôi muốn năm sau chuyển nó sang học bên đó.”

“Cậu định làm gì vậy?” Chu Chính Văn cảnh giác nhìn ông ta, “Trường tốt ở tỉnh thành không học, lại muốn xuống nông thôn làm gì?”

...

...

“Con trai cậu dạy dỗ cũng rất tốt.” Lý Minh Tân thở dài nói, “Vẫn là cậu có phương pháp giáo dục.”

Mấy hôm trước ông đến trang trại gà của Chu Chính Văn, gặp lúc Chu Minh Hiên nghỉ ở nhà, cách cư xử của cậu bé rõ ràng hơn hẳn con trai nghịch ngợm của ông.

Lý Minh Tân không cam lòng hỏi thêm về thành tích học tập, ai ngờ cậu bé học rất giỏi.

Dù Chu Chính Văn luôn nhấn mạnh trường cấp hai nông thôn không thể so với tỉnh thành.

Nhưng Lý Minh Tân đã tìm hiểu, hiệu trưởng trường cấp hai đó rất giỏi, nhiều trường tỉnh thành muốn mời về nhưng không thành.

Người ta nói vì tình cảm, vì muốn cống hiến cho quê hương.

Khi ông và Chu Chính Văn nói chuyện xong ra khỏi văn phòng, thấy Chu Minh Hiên cầm xô nước và bút lông tập viết trên nền xi măng.

“Chữ viết rất đẹp,” Lý Minh Tân xem một lúc rồi khen ngợi, “Cháu học theo thầy nào vậy?”

“Chỉ là bắt chước bức thư pháp treo trong văn phòng thôi.” Chu Chính Văn nói, rồi bảo con trai: “Một lát nữa đi giúp mẹ trộn trứng.”

“Cháu đang tập viết chữ, sao cậu lại bảo làm việc?” Lý Minh Tân hỏi.

Con trai ông hề học bài là cả nhà nâng như nâng trứng.

Đến Chu Chính Văn, con đang chăm chỉ tập viết mà lại bảo đi làm?

Trang trại không có nhân viên sao? Thuê nhiều người về làm gì?

“Đó là công việc của nó, không liên quan người khác.” Chu Chính Văn nhìn con trai rồi tiễn Lý Minh Tân ra cổng.

Lên xe, Lý Minh Tân đặc biệt nhìn lại cậu bé, thấy cậu đang khuấy trứng luộc trong chậu lớn.

Nghe nói trứng trộn với thức ăn rất tốt cho gà con.

Ông hạ cửa xe nhìn Chu Minh Hiên, cậu bé không hề khó chịu vì phải làm việc, ngược lại rất hăng hái.

Chính việc này khiến Lý Minh Tân thực sự muốn gửi con trai đến đây.

“Đừng có,” Chu Chính Văn cười nói, “Con tôi tôi còn không quản nổi, quá nghịch thì đánh một trận.”

Con trai Lý Minh Tân, ông ta dám đánh sao?

Không thể.

Lý Minh Tân hiểu ý, thở dài: “Rốt cuộc là do nhà tôi quá nuông chiều nó.”

Con út từ nhỏ đã khéo ăn nói, sinh ra khi gia đình khá giả, lúc đó ông đã là phó xưởng nhà máy thực phẩm.

Sau khi con trai ra đời không lâu, ông chính thức lên làm xưởng trưởng, nên luôn cưng chiều đứa bé.

Coi nó như bùa may mắn.

Nhưng giờ nhìn lại, họ đã quá nuông chiều con.

Nhà Chu Chính Văn không khá giả sao? Dù không bằng họ, nhưng ở huyện Chu Thủy là thuộc hàng khá.

Ít nhất, ông biết nhiều gia đình tỉnh thành chỉ cần con học giỏi là được, thậm chí ngã cây đổ cột cũng không đỡ.

Kết quả nuôi dạy một lũ công tử, tiểu thư yếu ớt.

Trên đường về, Lý Minh Tân không ngừng suy nghĩ về chuyện này và tự kiểm điểm bản thân.

Ai ngờ vừa về đến nhà đã thấy con trai mặc quần jean ống loe chuẩn bị đi chơi.

“Con đi đâu đấy?” Lý Minh Tân nhíu mày nhìn bộ đồ của con, “Mặc cái gì thế này?”

Kỳ quái quá.

“Bố về rồi.” Con trai cười nói, “Cái này bố không hiểu đâu, đang là mốt mà.”

Nói xong, không đợi ông hỏi thêm, cậu ta vừa chạy vừa nói: “Con muộn rồi, không nói nữa, con đi đây.”

Chưa kịp phản ứng, cậu ta đã biến mất.

“Nó đi đâu thế?” Lý Minh Tân hỏi vợ, bà trả lời: “Không biết, bảo là đi chơi với mấy đứa bạn.”

“Sao không hỏi rõ?” Lý Minh Tân nói.

“Đi chơi thì hỏi làm gì?” Vợ ông ngạc nhiên, “Hôm nay anh sao thế? Trước đây nó đi chơi có thấy anh nói gì đâu.”

Lý Minh Tân thở dài, kể lại chuyện gặp Chu Minh Hiên cho vợ nghe.

“Có đứa trẻ như vậy sao? Đúng là con cái đến trả ơn.” Vợ ông cũng là người có học, nghe xong lặng người một lúc rồi nói.

Không chỉ Lý Minh Tân, bà cũng ghen tị.

“Anh à,” vợ nói, “Đó là em trai của Chiêu Chiêu à? Chu Chính Văn làm thế nào mà dạy hai đứa trẻ đều tốt như vậy?”

Lại một trận im lặng, rồi ghen tị.

Chưa hết ghen tị thì con trai đã xảy ra chuyện: “Cô ời, không tốt rồi, Lưu Trạch Vũ đánh nhau bị thương ở đầu.”

Kỳ lạ là, Lý Minh Tân nghe tin không hề lo lắng.

Mà trong lòng nghĩ: “Nhất định phải gửi thằng bé đến nhà Chu Chính Văn.”

Nếu không, hôm nay bị thương đầu, ngày mai không biết sẽ ra sao.

Hai vợ chồng vội vã đến bệnh viện.

Còn Chu Chính Văn không biết mình đã bị nhầm đến, ông nhìn con trai chê bai: “Làm có chừng này thôi à?”

“Bố, nhiều lắm rồi.” Chu Minh Hiên cười nói, “Chừng này chị em ăn cả năm cũng không hết.”

“Ừ, vậy chỉ đủ cho mình con bé thôi,” Chu Chính Văn nghiêm túc nói, “Chẳng lẽ để nó ăn còn mọi người nhìn?”

Nghe cũng có lý.

“Vậy con đi làm thêm.” Chu Minh Hiên xoa đầu vừa bị bố đánh còn đau.

Chu Chính Văn cười: “Còn ba đứa cháu ngoại nữa.”

“Con biết rồi.” Chu Minh Hiên vẫy tay.

“Năm nay họ có đưa cháu về không?” Diêu Trúc Mai nhìn bóng lưng con trai, hỏi Chu Chính Văn.

“Thế bà muốn họ về hay không?” Chu Chính Văn nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Diêu Trúc Mai: “...”

Chương 528

DTV-EBOOK

Lần nữa gặp Lưu Quyên, là lúc Chu Chiêu Chiêu dẫn ba đứa nhỏ đi mua sắm ở trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại mới mở ở tỉnh, Chu Chiêu Chiêu cùng Hứa Quế Chi và Bảo mẫu Bành mỗi người dắt một đứa.

Lúc này mấy đứa nhỏ đã hơn hai tuổi, được nuôi dưỡng rất tốt, đi đứng vững hơn nhiều so với trẻ cùng tuổi.

Ba người dắt ba đứa nhỏ, tỷ lệ ngoại nhìn có thể nói là trăm phần trăm.

“Cái này không đẹp.” Tiểu Nhan Nhan bĩu môi nhìn chiếc váy bà đưa cho, “Nhan Nhan không thích.”

Mặt mũi nghiêm nghị như người lớn, Chu Chiêu Chiêu chưa kịp nói gì, nhân viên cửa hàng đã cười nói: “Váy bé xem chiếc váy này thế nào?”

Biết là bé gái nên cô nhân viên toàn giới thiệu váy màu hồng.

Ai bảo cô bé này trông cũng hồng hào đáng yêu, nhìn là muốn cưng nựng, còn xinh hơn cả người mẫu nhí trong catalogue của họ.

Ai ngờ cô bé nhăn mặt nhìn chiếc váy hồng, lắc đầu: “Không thích.”

...

...

“VẬY bé thích gì?” Nhân viên không giận, vẫn tươi cười hỏi, “Cô lấy cho bé xem nhé?”

Nhan Nhan đi một vòng quanh cửa hàng, xem xét kỹ từng bộ đồ, rồi chỉ vào một bộ: “Bộ này...”

“Nhân viên, lấy cho tôi bộ này.” Giọng Lưu Quyên vang lên cùng lúc.

Rồi cô ta chăm chú nhìn đứa bé đang tròn mắt nhìn mình, cảm thấy cô bé này sao quen quen.

Ngẩng lên thì thấy Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi đang đứng trong cửa hàng, mặt Lưu Quyên lập tức tái mét.

“Vẫn muốn bộ này không?” Phía sau là giọng Triệu Tân Dân, “Thì lấy bộ này... Sao vậy?”

Nhìn thấy Hứa Quế Chi, Triệu Tân Dân rõ ràng nhận ra, gật đầu chào qua loa, rồi nói với nhân viên: “Làm ơn lấy cho chúng tôi bộ này.”

Nhân viên ngơ ngác một chút, sau đó đi lấy hóa đơn.

“Tôi...” Lưu Quyên mấp máy miệng, muốn nói gì đó nhưng không biết nói gì.

Bầu không khí trở nên gượng gạo.

May là nhân viên lấy hóa đơn nhanh, Lưu Quyên cùng Triệu Tân Dân cầm hóa đơn đi thanh toán.

Lúc quay lại, chỉ có Triệu Tân Dân một mình đến lấy đồ.

Vì chuyện này, Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi cũng không còn hứng thú mua sắm nữa. Đây là trung tâm thương mại mới, Chu Chiêu Chiêu phát

hiện bên trong có cả khu vui chơi trẻ em, liền dẫn bọn trẻ đến đó.

Ai ngờ vô tình lại gặp Lưu Quyên lần nữa.

Lưu Quyên và Triệu Tân Dân dẫn một cậu bé khoảng tám chín tuổi cũng đến khu vui chơi.

“Đó là con trai Lưu Đại Dũng.” Hứa Quế Chi nhíu mày nhìn cậu bé vừa vào đã chạy như điên, còn va vào một bé gái khiến bé khóc thét lên.

“Đồ xấu!” Nhan Nhan bĩu môi nói, đi đến an ủi bé gái: “Chúng mình chơi cùng nhau nhé?”

Mặt Lưu Quyên cũng không được vui.

Lưu Đại Dũng hai vợ chồng còn đang ở trong tù, hôm nay cô bắt đắ dĩ mới phải dẫn cháu trai đi chơi cùng Triệu Tân Dân.

Ai ngờ lại gặp Chu Chiêu Chiêu dẫn ba đứa sinh đôi của cô ta.

May là Triệu Tân Dân không để ý, còn đối xử rất dịu dàng với cô. Điều này khiến Lưu Quyên đặc ý.

Ly hôn rồi tái hôn thì sao?

Lưu Quyên dù tái hôn vẫn tìm được người đàn ông yêu thương cô.

Rời khỏi Dương gia, rời khỏi Dương Duy Phong, Lưu Quyên vẫn có thể sống tốt hơn.

Nhưng chưa kịp đặc ý, cô đã nghe tiếng khóc của cháu trai Lưu Tiểu Bảo.

Tiếng khóc của Lưu Tiểu Bảo rất chói tai, mỗi lần nghe thấy, Lưu Quyên đều thấy nổi da gà.

“Cô ơi, chúng nó bắt nạt cháu, cô đánh chúng nó đi.” Lưu Tiểu Bảo chỉ vào hai anh em sinh đôi trước mặt, khóc lóc: “Đánh c.h.ết chúng nó đi.”

Những người xung quanh đều hít một hơi lạnh.

[

Nhỏ tuổi mà đã hung hăng như vậy, khiến ánh mắt mọi người nhìn Lưu Quyên cũng không được thiện cảm.

Người lớn kiểu gì mới dạy ra đứa trẻ hư đốn như thế này.

“Sao vậy Tiểu Bảo?” Lưu Quyên đi đến hỏi cháu trai, “Ai bắt nạt cháu?”

“Hai đứa kia.” Lưu Tiểu Bảo khóc lóc chỉ vào Bình Bình và An An, “Bắt nạt cháu.”

“Cháu không có.” Bình Bình trợn mắt, “Tự nhiên bạn ấy giành đồ không được rồi khóc.”

Ba đứa trẻ nhà Chu Chiêu Chiêu nói năng rất rõ ràng và mạch lạc.

Mọi người nghe vậy càng khinh thường Lưu Tiểu Bảo.

Lớn như vậy mà đi giành đồ của trẻ hai tuổi, không được liền khóc, còn kêu người lớn giúp, thật là không có chút trách nhiệm nào.

So với Bình Bình và An An, ai nấy đều thích thú.

Con nhà ai mà dạy dỗ tốt thế.

“Cô đánh chúng nó đi.” Lưu Tiểu Bảo thấy Lưu Quyên, khóc to hơn, chỉ vào Bình Bình và An An, “Giết c.h.ết chúng nó đi.”

Lưu Quyên vội ôm lấy cháu trai: “Tiểu Bảo ngoan, đừng khóc nữa.”

Nhưng Lưu Tiểu Bảo đâu chịu nghe, thấy cô không giúp, liền đ.ấ.m đá vào người cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ở nhà nó vẫn thường làm vậy mà.

“Không nói được liền khóc, khóc to là có lý.” Một giọng nói trong trẻo vang lên, “Khóc không xong liền đánh người, xấu hổ không!”

Là Nhan Nhan.

“Chúng ta đi, chơi chỗ khác.” Nhan Nhan nói với hai anh trai.

Những đứa trẻ khác cũng đi theo đến chỗ khác.

Chỉ còn Lưu Tiểu Bảo bấu môi tiếp tục khóc, Lưu Quyên tức giận mấy đứa nhỏ nhà Chu Chiêu Chiêu nhưng cũng đành nhin, dỗ cháu: “Một lát nữa cô mua kem cho cháu nhé?”

“Cháu còn muốn ăn KFC.” Lưu Tiểu Bảo lập tức nín khóc, kêu ngạo nói, “Kem KFC và Coca đá.”

Nói xong, lại đắc ý nhìn lũ trẻ xung quanh.

Nó sẽ đi ăn KFC, ăn hamburger lớn và uống Coca đá, để lũ trẻ con kia ghen tị.

Nếu có thể, nó còn muốn mua cả đồ đồ KFC mang đến đây ăn trước mặt chúng.

Lưu Tiểu Bảo tưởng mọi người sẽ ghen tị, ai ngờ lũ trẻ không có phản ứng gì.

Đặc biệt là ba đứa sinh đôi kia.

“Chúng mày không biết KFC là gì à?” Lưu Tiểu Bảo nghi hoặc hỏi, “Chắc chưa ăn bao giờ nhỉ, hamburger và gà rán ở đó ngon nhất thế giới đấy.”

Đồ nhà quê.

“Ôi, tội nghiệp quá.” Nhan Nhan lắc đầu.

Lưu Tiểu Bảo: “...”

Nó được ăn KFC, sao lại tội nghiệp?

“Ăn gà rán với hamburger mà vui thế à?” Một đứa trẻ khoảng năm tuổi nói.

Lưu Tiểu Bảo: “...”

Không lẽ không nên vui sao? KFC đắt lắm đấy!

“Nhà bạn ấy...” Đứa trẻ tiếp tục, “Mở mấy cửa hàng gà rán rồi, mấy thứ hamburger gà rán chán hết cả rồi.”

Lưu Tiểu Bảo: “...”

Nhà tự mở cửa hàng gà rán?

Điều này khiến nó nhớ đến cửa hàng gà rán nhà mình, mới mở mấy ngày đã đóng cửa.

Mà món gà rán hamburger nó thèm cũng không còn nữa.

Lưu Tiểu Bảo lại oà lên khóc!

Chương 529

DTV-EBOOK

Đứa trẻ hư muốn khoe khoang nhưng không thành, ngược lại bị chìm hàng đến mức chỉ biết khóc.

Nhìn lại ba đứa trẻ nhà Chu Chiêu Chiêu, đang chơi đùa vui vẻ, dù đôi khi cũng tranh cãi nhưng không như những đứa trẻ khác hề không vừa ý là đánh nhau.

Mới hai tuổi rưỡi thôi mà!

So sánh như vậy, càng thấy Lưu Tiểu Bảo thật đáng xấu hổ.

Nhưng Lưu Quyên không dám mắng nó, bởi Tiểu Bảo là cháu đích tôn của họ Lưu, hơn nữa biết đâu sau này cô còn phải nhờ nó phụng dưỡng.

“Sao nó khóc lắm thế?” Triệu Tân Dân nhíu mày nói, “Hay em ở lại dỗ nó, anh về trước.”

Đồng ý đi chơi cùng Lưu Quyên dẫn trẻ cũng chỉ là cách Triệu Tân Dân muốn xây dựng hình tượng tốt.

Nhưng Lưu Tiểu Bảo quá đáng xấu hổ, khiến Triệu Tân Dân không muốn ở lại chịu ánh mắt khinh thường của mọi người.

Lưu Quyên cảm thấy tủi thân, nhưng trước đám đông không tiện nói gì, đành nhìn Triệu Tân Dân bỏ đi, để lại mớ hỗn độn cho cô.

...

...

Cô bỗng nhớ lại lần trước cùng Dương Duy Phong dẫn Tiểu Bảo đi chơi, lúc đó nó còn nghịch ngợm hơn bây giờ.

Đúng kiểu tiểu bá vương.

Hôm đó ở khu vui chơi cũng khóc như trời long đất lở, đám đông vây quanh tưởng họ làm gì nó.

Ngay cả Lưu Quyên cũng muốn bỏ Tiểu Bảo lại mà chạy.

Nhưng Dương Duy Phong vẫn kiên nhẫn dỗ dành, cuối cùng cũng đưa nó về.

Từ đó, Tiểu Bảo trước mặt người khác vẫn nghịch ngợm, nhưng rất nghe lời Dương Duy Phong.

Nghĩ đến đây, mắt Lưu Quyên cay cay.

Chắc chắn là do gặp người nhà họ Dương, nên cô mới nhớ lại những chuyện cũ.

“Thôi, đừng khóc nữa.” Nghĩ vậy, mặt Lưu Quyên khó coi, giọng quát Tiểu Bảo cũng lớn hơn.

“Cô dám mắng cháu, cháu về mách bà nội,” Tiểu Bảo không những không sợ, còn khóc to hơn, “Bà nội sẽ đánh cô.”

“Cô không có,” Lưu Quyên nhẫn nhịn giải thích, “Cô chỉ sốt ruột thôi, đừng khóc nữa, lát nữa cô dẫn đi ăn KFC nhé?”

“Không, cô mắng cháu, cháu sẽ mách bà nội.” Tiểu Bảo không những không nguôi, còn ăn vạ dữ hơn.

“Đừng khóc nữa!” Lưu Quyên đau đầu vì tiếng khóc, lại càng xấu hổ vì Hứa Quế Chi và Chu Chiêu Chiêu đang chứng kiến.

Vốn đã nhẫn nhịn đỡ dành, ai ngờ Tiểu Bảo không biết điều, không những không chịu xuống nước mà càng lấn tới.

“Cô dám mắng cháu, sau này cô già cháu không nuôi cô đâu,” Tiểu Bảo vừa khóc vừa đánh vào người Lưu Quyên, “Chết không ai thấp hương.”

Trời ơi, đứa trẻ này sao nói chuyện đáng sợ thế!

Nhà ai dạy con như vậy!

Hơn nữa, người phụ nữ này trông còn trẻ, nghe đứa bé gọi là cô, chẳng lẽ không sinh con được? Nên phải nhờ cháu trai phụng dưỡng?

Với lại, đứa trẻ hư như thế sau này nuôi cô?

Biết đâu nó còn chôn sống cả mẹ đẻ, huống chi là cô?

Mọi người nhìn hai người với ánh mắt thích thú.

“Cháu nói bậy gì thế?” Lưu Quyên nghe thấy bàn tán xung quanh, mặt mày tái mét, “Im đi.”

Những lời đó là lúc cô mới ly hôn, mẹ cô nói cô sau này không ai lấy, chỉ có thể nhờ Tiểu Bảo phụng dưỡng.

Sau khi cô lấy Triệu Tân Dân, mẹ lại bảo mấy năm không sinh được con trai, con trai nhà họ Triệu không trông cậy được, sau này vẫn phải nhờ Tiểu Bảo.

Dù trong lòng Lưu Quyên cũng nghĩ vậy, nhưng không muốn bị Tiểu Bảo nói toạc ra.

Hơn nữa, cô và Dương Duy Phong không có con trai, nhưng biết đâu với Triệu Tân Dân lại có?

Sao đến môm Tiểu Bảo, cô thành người không sinh nở được?

“Cô dám mắng cháu, cháu là cháu đích tôn họ Lưu, cháu sẽ mách bà nội.” Tiểu Bảo đẩy mạnh Lưu Quyên, khóc lóc chạy ra ngoài, “Xem cháu có đánh cô không.”

Lưu Quyên suýt ngã, may có người xung quanh đỡ mới không té.

“Tiểu Bảo!” Lưu Quyên vội đuổi theo, đi ngang Chu Chiêu Chiêu định hất mạnh nhưng bị tránh né, “Đồ điên.”

Lần này không ai đỡ, Lưu Quyên không đựng được Chu Chiêu Chiêu mà ngã sấp mặt, mũi và má trầy xước trông thảm hại.

Cô quay lại trừng mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu, nhưng Hứa Quế Chi đã đứng chắn trước.

Lưu Quyên không dám nhìn thẳng, lóng ngóng đứng dậy.

Hứa Quế Chi không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn khiến Lưu Quyên lạnh sống lưng, cảm nhận được uy lực và lời cảnh cáo không lời.

Nếu còn dám đụng đến Chu Chiêu Chiêu, Hứa Quế Chi sẽ không tha.

Nói đến nhà họ Dương, nhiều người sợ Dương Quyền Đình nghiêm nghị, nhưng với Lưu Quyên, người đáng sợ nhất lại là Hứa Quế Chi - người bên ngoài đánh giá là mẹ chồng tốt.

Có lẽ do không hợp tính, hoặc biết Hứa Quế Chi từ đầu đã không ủng hộ cuộc hôn nhân của cô và

Dương Duy Phong.

Từ khi về nhà họ Dương, Lưu Quyên luôn cảm thấy bất đồng với mẹ chồng.

Vì vậy, con cô thà gửi nhà ngoại còn hơn để Hứa Quế Chi chăm.

Thậm chí, thà ở căn hộ nhỏ do đơn vị cấp còn hơn sống trong tú hợp viện rộng rãi nhà họ Dương.

Tóm lại, tránh càng xa càng tốt.

Nhưng dù vậy, tay Hứa Quế Chi vẫn với tới, khiến cô và Dương Duy Phong cuối cùng ly hôn.

Lúc đầu cô định đợi Dương Duy Phong nguôi giận rồi dùng con cái để phục hồi hôn nhân.

Ai ngờ nhà họ Dương điều Dương Duy Phong đi nơi khác, cô không biết chỗ.

Nghĩ đến đây, Lưu Quyên càng oán hận Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi.

Nếu không phải vì họ, cô đã không ly hôn.

Đều là lỗi của họ!

Phiêu Vũ Miên Miên

“Con không sao chứ?” Hứa Quế Chi đỡ Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Con không sao, cảm ơn mẹ.” Chu Chiêu Chiêu cười, “May tránh kịp.”

Nếu không, bị Lưu Quyên đ.â.m một cái cũng đủ đau.

“Tính cô ta càng ngày càng lệch lạc.” Hứa Quế Chi lắc đầu, “Sau này ra ngoài gặp cô ta phải cẩn thận.”

“Vâng, con biết rồi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Nhưng chuyện này khiến tâm trạng mọi người không vui, đặc biệt là Hứa Quế Chi, thở dài: “Sao cô ta lại sống thành ra như thế.”

Dù ban đầu Hứa Quế Chi không thích Lưu Quyên, cảm thấy tính cách cô gái này không tốt.

Nhưng lúc đó Lưu Quyên chưa lệch lạc như bây giờ, giờ thật khó tin.

Câu hỏi này, Chu Chiêu Chiêu cũng không biết trả lời thế nào.

Chương 530

DTV-EBOOK

Có những người như vậy, cầm trên tay những lá bài tốt nhưng lại tự biến cuộc đời mình thành mớ hỗn độn, trong khi có những người dù gặp nghịch cảnh vẫn có thể vươn lên mạnh mẽ.

Lời Hứa Quế Chi nói cũng chỉ là bày tỏ tâm tư, không mong Chu Chiêu Chiêu trả lời.

Nhưng buổi tối khi Dương Quyền Đình về nhà, bà không khỏi kể lại chuyện này với ông.

Dương Quyền Đình trầm ngâm một lúc rồi nói: “Duy Phong bên đó cũng ổn.”

Sự chú ý của Hứa Quế Chi lập tức bị chuyển hướng.

Trên đảo khó liên lạc điện thoại, nhưng nhờ có gia đình Dương Kha Vân chăm sóc, Dương Duy Phong và con gái Dương Gia Dao đã thích nghi khá nhanh.

Khí hậu trên đảo ôn hòa, Dương Gia Dao ở đó một thời gian dài mà chưa từng bị ốm lần nào, ngay cả bệnh hen suyễn cũng không tái phát.

Điều này khiến Hứa Quế Chi yên tâm phần nào.

“Tôi muốn dịp Tết này sang thăm chúng.” Hứa Quế Chi dù yên tâm nhưng vẫn lo lắng cho con trai và cháu gái ở xa, dù có người thân chăm sóc nhưng không tự mình nhìn thấy vẫn không an lòng.

...

...

“Tôi sẽ nói với Chiêu Chiêu.” Hứa Quế Chi nói.

“Được.” Dương Quyền Đình gật đầu, “Còn hơn nửa năm nữa, tôi cũng lâu không gặp Vân Vân rồi.”

Nếu có thời gian, ông cũng muốn cùng vợ đi một chuyến.

“Hôm nay gặp Lưu Quyên,” Hứa Quế Chi áy náy nói, “Lẽ ra tôi nên kiên quyết hơn.”

Có lẽ giờ này hôn nhân của con trai đã không đến nỗi tồi tệ, cũng không phải xa quê hương.

“Con trai tự chọn người, tự đi con đường của mình,” Dương Quyền Đình không đồng tình với cách nghĩ của vợ, “Không thể trách ai được.”

Nói thì vậy, nhưng tuổi già ai cũng mong con cái được hạnh phúc.

“Dịp Tết tôi sẽ cùng bà đi thăm chúng.” Dương Quyền Đình ôm vợ an ủi, “Đừng buồn nữa.”

Trong khi hai vợ chồng lớn trò chuyện thì Chu Chiêu Chiêu cũng đang kể chuyện hôm nay với Dương Duy Lực.

Nhưng là chuyện Nhan Nhan mua quần áo.

“Những chiếc váy xinh thế mà con bé không thích,” Chu Chiêu Chiêu phiền não, “Lại thích mấy thứ con trai hay dùng.”

Khó khăn lắm mới sinh được cô con gái, cô muốn diện cho con thật xinh xắn, nào ngờ con bé không thích váy.

“Có lẽ mấy chiếc váy đó không đẹp.” Dương Duy Lực an ủi vợ, “Lát nữa mua cho con vài chiếc váy đẹp

hơn, con bé sẽ thích.”

Có lẽ vậy.

Nhưng nhìn biểu hiện hôm nay của con, Chu Chiêu Chiêu vẫn lo lắng.

“Không sao, ngày mai em dẫn con đến Cung Thiếu nhi xem.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cho con xem các bé gái mặc váy múa xinh đẹp, biết đâu sẽ thay đổi gu thẩm mỹ của con.

“Được, ngày mai anh đi cùng.” Dương Duy Lực nói.

Mai anh được nghỉ.

Nhan Nhan nghe bố mẹ dẫn đi chơi mừng rỡ, vào Cung Thiếu nhi như chim sổ lồng nhìn ngắm khắp nơi.

Quả nhiên như Chu Chiêu Chiêu mong đợi, Nhan Nhan bị thu hút bởi tiết mục múa của các bạn nhỏ.

Đứng trước cửa kính xem rất lâu.

Khi Chu Chiêu Chiêu tưởng con có hứng thú, định hỏi “Con có muốn học múa không?” thì thấy Nhan Nhan bỏ đi.

“Nhan Nhan, con có thích không?” Chu Chiêu Chiêu không nhận được hỏi.

Nhan Nhan quay đầu lắc rất nghiêm túc: “Không thích.”

Chu Chiêu Chiêu suýt nữa thì “phun máu”.

“Đừng lo, con còn nhỏ.” Dương Duy Lực vội vàng an ủi.

Theo anh, không thích mặc váy không có gì to tát, không thích múa càn không thành vấn đề.

Nhưng nhìn về mặt vợ, anh đành nuốt lời.

Chu Chiêu Chiêu không bỏ cuộc, dẫn Nhan Nhan đi một vòng Cung Thiếu nhi, bỗng Nhan Nhan bị thu hút bởi tiếng đàn dương cầm du dương.

Chu Chiêu Chiêu nhìn theo, thấy một cậu bé đang chơi violin.

Bản thân cô không hiểu âm nhạc, nhưng tiếng đàn nghe rất êm tai, khiến người ta muốn dừng lại lắng nghe.

Nhan Nhan cũng bị tiếng đàn của cậu bé cuốn hút.

“Mẹ ơi, hay quá.” Con bé nói.

Chu Chiêu Chiêu cũng gật đầu đồng tình.

“Anh ơi.”

“Anh ơi, em tìm thấy anh rồi.”

Ai ngờ phút sau, con gái cô đã chạy đến chỗ cậu bé.

Cậu bé khoảng bảy tám tuổi, mặc bộ vest cắt may vừa vặn, thắt nơ.

Thấy Nhan Nhan chạy vào, cậu ngạc nhiên rồi đặt violin xuống, lúc này Nhan Nhan đã đến trước mặt.

“Cậu ấy...” Dương Duy Lực không bình tĩnh nổi.

Bởi con gái anh ôm cổ cậu bé: “Anh đẹp trai, em tìm anh lâu lắm rồi.”

Hóa ra hai đứa quen nhau.

“Em có đi tìm anh?” Cậu bé ngạc nhiên.

“Đợi anh mãi.” Nhan Nhan bĩu môi, “Nhưng anh không đến, kẹo hồ lô chảy hết rồi.”

Chuyện này Chu Chiêu Chiêu nghe Hứa Quế Chi kể, hôm đó Nhan Nhan chơi với các bạn trong khu tập thể, vô tình đụng phải cậu bé đang cầm kẹo hồ lô.

Nhan Nhan bảo cậu đợi, chạy về nhờ Hứa Quế Chi mua kẹo trả.

Nhưng khi Hứa Quế Chi mua kẹo về, cậu bé đã đi mất.

Hứa Quế Chi khuyên cháu về nhà: “Lần sau gặp trả cũng được.”

Nhưng Nhan Nhan nhất quyết không nghe, cứ đợi mãi vì nghĩ cậu bé sẽ quay lại.

Cuối cùng, cậu bé không trở lại, kẹo hồ lô cũng tan chảy vì nắng.

Vì chuyện này, con bé buồn mấy ngày liền.

Chu Chiêu Chiêu biết chuyện vì con gái suốt ngày nhắc: “Anh đẹp trai.”

Ba đứa con nhà cô vốn đã rất xinh, khiến cô tò mò không biết “anh đẹp trai” này xinh đến mức nào.

Hôm nay gặp mặt, Chu Chiêu Chiêu mới thấy gu của con gái quả không sai.

Dù hai con trai nhà cô cũng rất đẹp trai, nhưng cậu bé trước mặt không hề kém cạnh.

Phiêu Vũ Miên Miên

Có lẽ vì chơi violin, cậu toát lên vẻ thanh tao, lịch lãm.

“Em đi mua kẹo hồ lô cho anh.” Nhan Nhan nói.

Cậu bé chưa kịp trả lời, một người đàn ông trung niên xuất hiện ở cửa: “Thiếu gia, về thôi.”

“Vâng, Phúc bá.” Cậu bé cúi đầu mỉm cười dịu dàng với Nhan Nhan: “Nhan Nhan, lần sau anh mời em ăn kẹo nhé.”

Nói rồi xoa đầu con bé, cất violin vào hộp, vẫy tay chào rồi đi.

“Là em mời anh.” Nhan Nhan bĩu môi, chạy theo nắm tay cậu: “Lần sau em mời anh.”

Cậu bé cười gật đầu.

Những tuần sau đó, cứ cuối tuần Nhan Nhan lại đòi Chu Chiêu Chiêu dẫn đến Cung Thiếu nhi.

Nhưng tiếc là từ đó về sau, con bé không gặp lại “anh đẹp trai” nữa.

Thậm chí, con bé còn không biết tên cậu là gì.

Chương 531

DTV-EBOOK

Trong một khoảng thời gian dài, Chu Chiêu Chiêu thường xuyên thấy con gái mình ngồi nhìn ra cửa đầm chiêu.

Bởi con bé không tìm thấy anh chàng đẹp trai đó nữa.

Sau đó, Chu Chiêu Chiêu nhờ người đến Cung Thiếu nhi dò hỏi, mới biết cậu bé đó đã rời đi.

“Là người nhà họ Trần, trong thời gian về nước đều đến đây luyện đàn mỗi ngày không nghỉ.” Giáo viên ở Cung Thiếu nhi cho biết.

Nếu không phải vì người nhà họ Dương đến hỏi, họ cũng không thể tiết lộ hành trình của vị tiểu thiếu gia nhà họ Trần này.

“Cảm ơn cô.” Chu Chiêu Chiêu dẫn Nhan Nhan cùng đến, nghe vậy liền xoa đầu con gái cảm ơn người kia.

Nhan Nhan cúi gằm mặt, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

“À, cháu là Nhan Nhan phải không?” Người đó chợt nhớ ra điều gì nói, “Cậu ấy có để lại một bức thư nhờ chúng tôi chuyển cho cháu.”

Đôi mắt Nhan Nhan lập tức sáng rực, hoàn toàn quên mất mình hình như chưa biết chữ.

...

...

Phiêu Vũ Miên Miên

Gọi là thư, nhưng thực chất là một tấm thiệp nhỏ, trên đó vẽ rất sinh động hình một bé gái tay cầm kẹo hồ lô.

Hình vẽ đó giống Nhan Nhan đến lạ.

Bên cạnh bé gái là một cậu bé đang kéo violin, rõ ràng chính là cậu.

Kỹ thuật vẽ có lẽ không quá điêu luyện, nhưng thần thái của hai đứa trẻ được nắm bắt rất tốt.

Nhan Nhan lập tức thích tấm thiệp này, “Anh ơi...”

Từ Cung Thiếu nhi về, Chu Chiêu Chiêu đặc biệt để ý tâm trạng con gái, phát hiện con bé dường như đã buông bỏ chuyện này, trở lại như xưa.

Chỉ đến khi ba đứa trẻ hơn ba tuổi đi mẫu giáo, khi hiệu trưởng hỏi thích làm gì, Nhan Nhan bất ngờ nói thích vẽ.

Lúc đó Chu Chiêu Chiêu không để tâm lắm.

Trẻ con đứa nào chẳng thích vẽ.

Chuyện nhỏ ở Cung Thiếu nhi sớm bị mọi người quên lãng, thậm chí khi Nhan Nhan lại nhắc với Chu Chiêu Chiêu muốn học vẽ, cô cũng chỉ nghĩ con bé thực sự yêu thích.

Không hề liên tưởng đến tấm thiệp nhỏ đó.

“Đợi sang năm mẹ dẫn con đi gặp cô giáo nhé?” Chu Chiêu Chiêu ngồi xổm nói với con gái.

Giờ đã vào đông, năm nay Hứa Quế Chi và Dương Quyền Đình sẽ đón Tết trên đảo.

Vốn định năm ngoài đi rồi, nhưng sát Tết Hứa Quế Chi bị ốm, thêm nữa thời tiết đảo không tốt nên họ hoãn lại.

Năm nay ba đứa trẻ đã lớn, lại nghe nói Dương Duy Phong đang hẹn hò với ai đó, Dương Kha Vân gọi điện mời nhiều lần, Dương Quyền Đình cuối cùng đồng ý đón Tết trên đảo.

Vì thế trước Tết có rất nhiều việc phải làm.

Trước tiên gửi đồ Tết cho họ, rồi cùng Hứa Quế Chi mua quần áo mùa hè.

Bởi thời tiết trên đảo rất nóng.

Hơn nữa lần này không chỉ hai vợ chồng đi, mà còn mang theo hai con trai.

Ban đầu Nhan Nhan cũng định đi, nhưng sau không rõ vì sao con bé lại đổi ý, nói muốn ở nhà cùng bố mẹ.

Khiến Dương Duy Lực cảm động vô cùng.

Quả nhiên con gái là áo ấm.

Ra ngoài mới biết phải chuẩn bị quá nhiều thứ, thêm nữa cuối năm, công việc ở trường của Chu Chiêu Chiêu cũng chất đống.

Sau khi tốt nghiệp cô chính thức ở lại trường, bắt đầu từ vị trí giáo viên chủ nhiệm.

Tính tình tốt, xử lý công việc công bằng, cô nhanh chóng hòa đồng với học sinh.

Mọi người có chuyện gì cũng thích tìm cô Chu mới hơn mình vài tuổi này giải quyết.

Ban đầu khi thấy giáo viên chủ nhiệm lại là một người đẹp trẻ tuổi, cựu sinh viên mới tốt nghiệp, một số nam sinh táo bạo còn muốn theo đuổi Chu Chiêu Chiêu.

Xinh đẹp dịu dàng lại từng là học sinh giỏi, ai mà không thích?

Dù có người nói cô đã kết hôn, nhưng nhiều người vẫn không tin.

Cho đến một ngày, một người đàn ông điển trai dắt theo ba đứa trẻ đáng yêu đến trường.

Mới làm tan biến giấc mộng của bao chàng trai.

Hóa ra cô Chu không chỉ đã kết hôn, mà còn lấy được chồng đẹp trai.

Quan trọng nhất là còn sinh được ba đứa con dễ thương.

Đây là cặp đôi tiên tiên nào vậy?

Bao trái tim nam sinh tan vỡ, sao họ không lớn thêm vài tuổi nữa?

Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết suy nghĩ của học sinh, nhưng hôm đó Dương Duy Lực đến đón, tình ý nhận ra ánh mắt đau khổ của vài nam sinh, dường như hiểu ra điều gì.

Từ hôm đó, hẳn có thời gian anh lại đến trường đón vợ.

Thực sự khoe hạnh phúc đến cùng.

Chẳng mấy chốc, sinh viên các khoa khác cũng biết ở khoa Văn có một cựu sinh viên xinh đẹp, đúng là người chiến thắng cuộc đời.

Chu Chiêu Chiêu không hề hay biết, ngày ngày vẫn bận rộn, cả việc trường lẫn việc nhà.

Sau khi tiễn Hứa Quế Chi và các con đi, nhà cửa đột nhiên trở nên vắng lặng.

Chu Chiêu Chiêu có chút không quen.

Đặc biệt là mỗi lần tan làm về không còn nghe tiếng “Mẹ ơi, con về rồi”.

Nhà có người già như có báu vật.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, năm nay Hứa Quế Chi không ở nhà, Triệu Vịnh Mai bận bịu cửa hàng đến tối muộn, Chu Chiêu Chiêu nghỉ Tết liền bắt tay chuẩn bị đồ đạc.

“Mẹ ơi, con có thể đến Cung Thiếu nhi không?” Nhan Nhan kéo tay Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Sao giờ này lại muốn đến đó?” Chu Chiêu Chiêu dừng tay, hôm nay đơn vị của Dương Quyền Đình phát đồ Tết, cô đang sắp xếp.

“Con chỉ muốn đến xem thôi.” Nhan Nhan bĩu môi nói.

“Giờ đã muộn rồi,” Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ rồi nói, “Ngày mai mẹ dẫn con đi nhé?”

Nhan Nhan ngoan ngoãn gật đầu.

Sáng hôm sau con bé dậy sớm, tự mặc quần áo ngồi đợi Chu Chiêu Chiêu.

“Con này,” Chu Chiêu Chiêu cười nhìn con gái, “Ăn sáng xong mẹ dẫn con đi.”

Dương Duy Lực cuối năm cũng chỉ một chữ: bận.

Từ ngày Hứa Quế Chi đi, Chu Chiêu Chiêu và con gái đã lâu không gặp anh.

Hai mẹ con ăn sáng xong, Chu Chiêu Chiêu còn cố tình tết tóc cho con theo kiểu nó thích, cài thêm cặp tóc xinh xắn.

Đúng lúc này, điện thoại đột ngột reo.

“Chiêu Chiêu à, thật ngại quá, cô có thể đến trường một chút được không?” Hiệu trưởng gọi điện đến, “Có chút việc.”

Nghe giọng điệu khá gấp, không biết có chuyện gì quan trọng.

Cúp máy, Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Con yêu, mẹ phải thất hứa rồi.”

“Mẹ xin lỗi,” cô ngồi xổm xin lỗi con gái, “Trường mẹ có việc cần giải quyết.”

Nhan Nhan thở dài, người lớn lúc nào cũng vậy.

Rất bận!

Nhưng con cũng rất bận mà!

Chương 532

DTV-EBOOK

Vì là kỳ nghỉ đông ngắn hơn nghỉ hè, nên những sinh viên nhà xa hoặc hoàn cảnh khó khăn thường không về quê.

Thay vào đó, họ chọn đi làm thêm kiếm tiền.

Trường học hàng năm đều bố trí ký túc xá riêng cho những sinh viên này, năm nay cũng vậy.

Thế nhưng, chính trong ký túc xá đã xảy ra chuyện.

Vốn dĩ nhà trường có ý tốt, cung cấp chỗ ở tạm thời không tính phí cho sinh viên không về quê.

Nhưng có người đã lợi dụng kẽ hở, dẫn người ngoài vào ở trộm.

Chu Chiêu Chiêu gửi Nhan Nhan cho bà Triệu hàng xóm - cháu gái bà là Tiểu Tình chơi thân với Nhan Nhan từ nhỏ.

Sau khi dặn dò bà Triệu, cô bắt taxi đến trường ngay.

“Cô Chu, cô đến rồi.” Một giáo viên thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô, “Mau vào xem đi, học trò của cô là Ninh Vũ Hân...”

...

...

Giáo viên nói chuyện là thầy Hà - người trực trường trong kỳ nghỉ.

“Lợi dụng lúc quản lý ký túc xá đi ăn cơm mà lén vào,” thầy Hà vừa đi vừa giải thích, “Ninh Vũ Hân tối qua đi làm về muộn, không biết trong phòng có thêm người.”

Khi về phòng, cô phát hiện mùi rượu nồng nặc. Hỏi bạn cùng phòng thì cô ta ấp úng nói mình uống chút rượu.

Cô ta van xin Vũ Hân đừng báo với quản lý ký túc xá, nếu không sẽ bị đuổi khỏi trường.

Những sinh viên ở lại đều hoàn cảnh khó khăn, đều muốn đi làm kiếm tiền.

Nếu phải thuê nhà bên ngoài sẽ tốn thêm khoản chi phí không nhỏ.

Vì vậy, dù trong phòng khó chịu, cô vẫn im lặng mở cửa sổ thông gió, không báo với quản lý.

Thế nhưng, lòng tốt của cô không được đền đáp.

Sáng hôm sau, khi Vũ Hân đang ngủ say thì cảm thấy có ai đó sờ lên mặt mình.

Lúc đầu tưởng là mơ, nhưng bàn tay đó không chỉ sờ mặt mà còn táo tợn chạm vào những chỗ khác.

Ninh Vũ Hân giật mình tỉnh dậy, nhưng người đàn ông đã đè lên người cô, bắt đầu cưỡng ép...

Một cô gái nhỏ bé như Vũ Hân chưa từng trải qua tình huống nào như vậy!

Đặc biệt là mùi rượu nồng nặc từ kẻ kia khiến cô muốn nôn thốc nôn tháo. Cô vừa hét vừa chống cự, nhưng bị hấn tát một cái đánh bốp.

“Tiểu Hồng, cứu mình với.” Vũ Hân kêu cứu bạn cùng phòng, “Cứu mình...”

Nhưng dù cô kêu cứu thế nào, Tiểu Hồng không những không giúp mà còn lấy khăn gối bịt miệng cô.

“Em ấy giờ ở đâu?” Chu Chiêu Chiêu nghĩ đến cô gái gầy gò ấy mà lòng đau nhói.

“Ở phòng bên cạnh.” Thầy Hà nói, “May là buổi sáng, dù sớm nhưng nhiều người đã thức dậy.”

Bạn phòng bên cạnh nghe động chạy ra hỏi chuyện gì xảy ra. Tiểu Hồng này thật đáng ghét, đứng ngoài cửa nói không có chuyện gì, chỉ là Vũ Hân gặp ác mộng.

“May mà Ninh Vũ Hân nhanh trí,” thầy Hà tiếp tục, “đạp đổ cái bàn cạnh giường.”

Tiếng động lớn khiến các bạn nghi ngờ gọi quản lý ký túc xá.

Quản lý yêu cầu Tiểu Hồng mở cửa, nhưng cô ta không chịu. May là quản lý có chìa khóa.

Nhờ vậy mới cứu được Vũ Hân.

“Suýt chút nữa.” Thầy Hà nói đến đây vẫn còn đỏ mồ hôi lạnh.

Nếu các bạn phòng bên không kịp gọi quản lý, hôm nay trường chắc chắn xảy ra đại sự. “Đã báo cảnh sát chưa?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Rồi.” Thầy Hà ngáp ngừng, “Cảnh sát vừa đến, Ninh Vũ Hân tinh thần không ổn, cứ đòi gặp cô.”

Cảnh sát cần lấy lời khai, nhưng tinh thần Vũ Hân không ổn, cô cứ đòi gặp cô Chu.

Vì vậy họ mới gọi điện cho Chu Chiêu Chiêu.

Là giáo viên trực, thầy Hà là người đầu tiên đến hiện trường, nhưng không phản ứng kịp báo cảnh sát, mà phải đợi lãnh đạo trường đến yêu cầu mới làm.

Trước đây, thầy Hà vẫn có chút ghen tị với những lời khen ngợi dành cho Chu Chiêu Chiêu.

Thầy cho rằng cô chỉ nhờ xinh đẹp, lại lấy được nhà giàu nên mới được ca tụng.

Những lời khen đó không xứng với năng lực thực sự của cô.

Nhưng qua cách cô xử lý tình huống khủng hoảng này, thầy Hà phải thừa nhận cô giỏi hơn mình.

“Cô Chu.” Vừa thấy Chu Chiêu Chiêu, Ninh Vũ Hân òa khóc chạy vào lòng cô.

“Không sao, cô ở đây rồi.” Chu Chiêu Chiêu xót xa vỗ về cô, “Đừng sợ, có cô đây.”

Cô gái đến giờ vẫn còn run lẩy bẩy.

Chỉ vì muốn đi làm thêm phụ giúp gia đình trong kỳ nghỉ đông, ai ngờ lại gặp phải chuyện kinh khủng thế này.

Cô suýt nữa thì bị cưỡng hiếp.

“Đừng sợ, không sao đâu.” Chu Chiêu Chiêu ôm chặt cô, liên tục an ủi, “Tất cả đã qua rồi, qua rồi.”

Chỉ khi gặp được cô Chu, Ninh Vũ Hân mới thực sự bình tĩnh lại.

“Vũ Hân,” Tiểu Hồng khóc lóc chạy tới, “Mình xin lỗi, tha thứ cho mình nhé?”

“Cô ơi, chính cô ta dẫn gã đàn ông vào phòng, suýt nữa thì...” Vũ Hân run giọng nói, rồi quay sang hét vào mặt Tiểu Hồng, “Tha thứ? Lúc mình kêu cứu, sao mày không giúp?”

“Cút đi,” Vũ Hân khóc nức nở, “Tao ước mày c.h.ết đi.”

Tha thứ? Mơ đi.

“Đừng sợ, cô ủng hộ em.” Chu Chiêu Chiêu an ủi Vũ Hân, rồi nói với cảnh sát, “Người này là đồng phạm, không nên bắt giữ sao?”

Nữ cảnh sát ngập ngừng, “Đương nhiên là phải bắt.”

Chỉ là vì Vũ Hân chưa khai báo nên họ chưa thể bắt người.

“Cô sẽ cùng em làm lời khai.” Chu Chiêu Chiêu nắm tay Vũ Hân, “Đừng sợ.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Làm lời khai tức là phải nhớ lại sự việc đau lòng, với Vũ Hân mà nói thật tàn nhẫn.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu cảm động vì cô đã kiên cường vượt qua.

Nghe xong câu chuyện, cô chỉ muốn xông tới tát Tiểu Hồng mấy cái.

Không chỉ dẫn sói vào nhà, còn làm tay sai cho chúng.

“Xin cậu đấy,” Tiểu Hồng khóc lóc van xin, “Mình khó khăn lắm mới thi đậu đại học, đừng tố cáo mình nhé? Mình không muốn bị đuổi học.”

Cô ta cũng không muốn thế, nhưng nếu không nghe lời hấn, hấn sẽ g.i.ế.c cô ta.

“Cậu có thể chọn cách báo cảnh sát.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói.

“Mình không dám, hấn sẽ g.i.ế.c mình.” Tiểu Hồng khóc lóc năn nỉ.

Nhưng dù nói gì cũng không ai thương hại cô ta.

Sau sự việc này, Ninh Vũ Hân không dám ở lại ký túc xá nữa, Chu Chiêu Chiêu đưa cô về nhà mình.

Ai ngờ vừa về đến nơi lại nhận tin dữ: Tiểu Nhan Nhan mất tích!

Chương 533

DTV-EBOOK

Ninh Vũ Hân không dám ở lại trường sau sự việc kinh hoàng đó, nỗi ám ảnh tâm lý quá lớn. Chu Chiêu Chiêu là giáo viên chủ nhiệm của cô, đành phải đưa cô về nhà mình.

Hàng xóm Triệu đại nương có cô bé Tiểu Tình cùng tuổi với con gái cô, hai đứa trẻ còn học chung lớp mẫu giáo. Thỉnh thoảng, Chu Chiêu Chiêu gửi con gái nhờ nhà họ trông hộ.

Tiểu Tình cũng hay sang sân nhà Chu Chiêu Chiêu chơi.

Vì cả hai đều sống trong khu tập thể, ra vào đều có lính gác nên rất an toàn.

Cũng vì thế, khi hai đứa trẻ xin ra ngoài tìm bạn chơi, Triệu đại nương gật đầu đồng ý ngay.

Xưa nay chúng vẫn thế, leo đèo theo lũ trẻ hàng xóm chạy nhảy khắp nơi.

Trẻ con trong khu tập thể lớn lên đều như vậy.

Nhưng đây là lần đầu tiên có chuyện trẻ con mất tích.

Triệu đại nương chỉ phát hiện ra khi đợi mãi không thấy hai đứa về ăn cơm.

...

...

Lúc hai đứa trẻ ra khỏi nhà, bà đã dặn chơi một lúc rồi về ngay vì sắp đến giờ cơm.

Bình thường chúng rất ngoan, đúng giờ là tự khắc quay về.

Nhưng hôm nay, khi bà dọn cơm xong vẫn chẳng thấy bóng dáng hai đứa đâu. Triệu đại nương liền đi tìm.

Ai ngờ tìm mãi không thấy, bà bắt đầu hoảng hốt.

Bà kéo mấy đứa trẻ đang chơi trong sân hỏi có thấy Tiểu Tình và con gái Chu Chiêu Chiêu không.

Kết quả là không ai thấy.

Sao lại không thấy? Hay là chúng không ra ngoài mà về nhà mình rồi?

Triệu đại nương không tìm nữa, quay về phía nhà.

Nhà bà cách nhà Chu Chiêu Chiêu vài hộ, có lẽ lúc bà gọi, hai đứa trẻ không nghe thấy.

Nhưng khi bà đến nơi, cửa nhà Chu Chiêu Chiêu khóa trái.

Bà gọi lớn, đập cửa nhưng bên trong chẳng có động tĩnh gì.

Triệu đại nương đành chạy đến chỗ lính gác hỏi: “Mấy đứa nhỏ?”

Lính gác lắc đầu: “Trẻ con không thể tự ra khỏi cổng được.”

Huống chi là hai đứa mới ba tuổi, càng không thể.

Dù vậy, khi biết trẻ mất tích, lính gác vẫn gọi thêm đồng đội cùng đi tìm.

Nhưng kỳ lạ thay, cả khu tập thể đều không thấy bóng dáng hai đứa trẻ.

“Có thể chúng sang nhà ai chơi rồi?” Ai đó hỏi.

“Không đâu,” Triệu đại nương lắc đầu, “Hai đứa này tuy nhỏ nhưng rất nghe lời, nếu sang nhà khác chắc chắn sẽ về báo cho tôi.”

Bà không yên tâm, vội gọi cho Chu Chiêu Chiêu. Không biết số trường, bà nhờ người hỏi số cơ quan của Dương Duy Lực.

Khi Chu Chiêu Chiêu từ trường về, Dương Duy Lực đã có mặt từ trước.

“Đã báo cảnh sát rồi,” Dương Duy Lực nói với cô, “Lính gác vẫn đang tìm, em đừng quá lo lắng.”

“Hay là bị bắt cóc?” Triệu đại nương vừa nói xong đã suýt ngất, tự mình dọa mình.

“Tôi thật vô dụng, trông con cũng không xong.” Bà tự trách.

Chu Chiêu Chiêu cũng chân mềm nhũn, chỉ đi trường một lúc mà con gái đã biến mất.

“Trong khu tập thể không thể có chuyện bắt cóc.” Dương Duy Lực loại trừ khả năng này.

Bọn chúng không đại đột nhắm vào nơi này, biết rõ thân phận người sống ở đây. Nếu dám động vào, chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình.

“Chúng ta tiếp tục tìm.” Dương Duy Lực nói.

Lúc này, cả khu tập thể đều biết con gái nhà họ Dương mất tích, mọi người đều ra sức giúp tìm.

Sợ rằng đứa trẻ trốn ở một xó xỉnh nào đó.

Nhưng xó xỉnh không thấy, lại phát hiện một cái lỗ chó.

“Đây... có phải kẹp tóc của con bé không?” Một người lính cầm chiếc kẹp tóc hỏi Chu Chiêu Chiêu.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đúng rồi, đây là kẹp tóc của con tôi.” Chu Chiêu Chiêu vội nói, “Anh tìm thấy ở đâu vậy?”

Cô được dẫn đến chỗ lỗ chó.

“Chúng tôi nghi ngờ hai đứa trẻ đã chui qua đây.” Một người lính nói.

Chu Chiêu Chiêu nhìn cái lỗ chó, không biết nên khóc hay cười. Con bé nhà cô hoàn toàn có thể làm chuyện này.

“Trời ơi!” Triệu đại nương hoảng sợ thật sự.

Lúc này nói trong khu tập thể không thể bị bắt cóc, nhưng giờ chúng ra ngoài, nguy cơ đã tăng lên gấp bội.

Nếu chẳng may gặp phải bọn bắt cóc thì sao?

Không chỉ bà, ai cũng nghĩ đến điều này.

“Tôi sẽ điều người ra ngoài tìm.” Đội trưởng lính gác nói với Dương Duy Lực.

Việc trong khu tập thể có lỗ chó mà họ không biết là một thiếu sót lớn.

“Cảm ơn.” Dương Duy Lực nói, rồi quay sang an ủi Chu Chiêu Chiêu đang tái mét mặt mày: “Chiêu Chiêu, đừng lo, con bé thông minh sẽ không có chuyện gì đâu.”

Chu Chiêu Chiêu cố gắng bình tĩnh, gật đầu hỏi Triệu đại nương: “Bà ơi, bà nhớ lại xem lúc hai đứa ra ngoài có gì khác thường không?”

“Chúng chỉ nói đi chơi,” Triệu đại nương suy nghĩ, “Không có gì đặc biệt.”

Nếu biết chúng dám chui lỗ chó, bà đã không cho đi.

Chu Chiêu Chiêu lại hỏi mấy đứa trẻ thường chơi với con gái mình, nhưng không ai nhận thấy điều gì bất thường.

“Mấy hôm nay nó không chơi với chúng tôi,” một bé gái nói, “Cứ như đang nghĩ gì đó.”

Nghĩ gì?

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Chu Chiêu Chiêu, nhưng quá nhanh để cô nắm bắt.

Đã đến giờ cơm trưa, nhưng không ai có tâm trạng ăn uống.

“Đều là lỗi của cháu,” Ninh Vũ Hân khóc nức nở, “Nếu cô không vì xử lý việc của cháu thì con bé đã không mất tích.”

Đáng lẽ giờ đã nghỉ đông, nếu trường không xảy ra chuyện, Chu Chiêu Chiêu đã không bỏ con đi làm.

“Không phải lỗi của em.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Tôi về nhà xem lại.”

Biết đâu con bé đã tự về rồi?

Nhưng khi về đến nơi, vẫn không thấy bóng dáng con gái.

“Đứa bé này, rốt cuộc chạy đi đâu rồi?” Chu Chiêu Chiêu không nhận được nói.

“Hay là nó đi tìm ai đó?” Triệu đại nương chợt nhớ, “Sáng nay nó có lăm bắm gì đó về việc cô không

đưa nó đi đâu phải không?”

“Đúng rồi!” Chu Chiêu Chiêu bừng tỉnh, hôm nay cô đã hứa đưa con gái đến Cung Thiếu nhi, “Cung Thiếu nhi!”

Nhưng từ đây đến đó phải đi xe năm trạm, dọc đường biết đâu...

Chu Chiêu Chiêu không dám nghĩ tiếp.

Mọi người lập tức theo con đường đến Cung Thiếu nhi để tìm.

Khi đến nơi, từ xa Chu Chiêu Chiêu đã thấy một đám trẻ con vây quanh một chỗ.

Tìm cô như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Và rồi... Chu Chiêu Chiêu nhìn thấy con gái mình, đứa bé khiến cả khu tập thể điên đảo tìm kiếm, đang bị bọn trẻ vây quanh.

Chúng vây quanh làm gì?

Nghe nó kể chuyện!

Chương 534

DTV-EBOOK

Những câu chuyện Nhi Nhi kể đều là những chuyện lũ trẻ ở Cung Thiếu nhi chưa từng nghe bao giờ, chúng nghe say sưa đến mức quên cả thời gian.

Khi Nhi Nhi vừa kể xong một đoạn, cô bé chợt nhận ra mẹ mình đang đứng không xa.

Chết rồi!

Mãi mê kể chuyện cho lũ trẻ, cô bé quên mất giờ giấc!

Vừa thấy Chu Chiêu Chiêu, Nhi Nhi biết mình phạm sai lầm lớn, phản xạ đầu tiên là chạy...

Chạy đến ôm chặt lấy chân mẹ, vừa khóc vừa nói: “Mẹ ơi, mẹ về rồi.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

“Anh... anh trai không có ở đây.” Nhi Nhi vừa khóc vừa nói.

...

...

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Tưởng con bé biết nhận lỗi, ai ngờ nó khóc không phải vì điều đó.

“Con có biết tự ý bỏ nhà đi khiến bà Triệu suýt ngất xỉu không?” Chu Chiêu Chiêu vừa nói vừa đánh vào m.ô.n.g con, “Ai dạy con tự ý chạy ra ngoài thế?”

“Nếu gặp người xấu thì sao?” Cô tức giận nói tiếp, “Nếu bị bắt cóc, con sẽ không bao giờ gặp lại bố mẹ, ông bà nữa.”

“Con còn dẫn cả Tiểu Tình đi theo!” Chu Chiêu Chiêu càng nghĩ càng tức, tay không kiểm soát nên đánh mạnh hơn.

Đây là lần đầu tiên cô đánh con.

Dương Duy Khôn và Triệu Vịnh Mai đi phía sau định can ngăn, nhưng nghe những lời Chu Chiêu Chiêu nói, đành im lặng.

Nhi Nhi còn nhỏ đã dám tự ý bỏ đi, đúng là cần dạy nghiêm để nhớ lâu.

Chu Chiêu Chiêu đánh vài cái rồi ôm con khóc nức nở.

Nhi Nhi cũng hoảng sợ, chưa bao giờ thấy mẹ đánh mình, càng chưa thấy mẹ khóc như vậy.

“Mẹ ơi, con biết lỗi rồi.” Nhi Nhi vừa khóc vừa lau nước mắt cho mẹ.

Lũ trẻ ở Cung Thiếu nhi nhìn hai mẹ con, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Cô bé tên Nhi Nhi kể chuyện hay quá, nhưng bị mẹ dẫn về trong tình cảnh như vậy. Sau này người lớn mới giải thích, bé đi chơi không xin phép khiến gia đình lo sợ.

Chu Chiêu Chiêu thực sự hoảng hốt, ôm con không rời.

Triệu đại nương cũng sợ hãi, ôm Tiểu Tình khóc lớn.

Dương Duy Khôn liên tục xin lỗi, vì chuyện này huyết áp của bà Triệu tăng vọt.

Lãnh đạo đội bảo vệ cũng mang quà đến xin lỗi, thông báo lỗ chó đã được lấp kín, đồng thời hứa sẽ tuần tra thường xuyên để đảm bảo không còn sơ hở.

Lãnh đạo còn muốn hỏi Nhi Nhi: “Cháu muốn ra ngoài sao không đi cổng chính?”

“Hai chú gác mắt tinh lắm,” Nhi Nhi giải thích, “Cháu định theo người lớn đi ra, nhưng chú không cho.”

Chu Chiêu Chiêu muốn bật ngửa.

Thì ra con bé từng định lén theo người lớn ra ngoài, sợ bị phát hiện nên mới chui lỗ chó?

Cô muốn mở đầu con bé xem trong đó chứa gì.

Chưa đầy bốn tuổi đã biết tính toán kỹ lưỡng như vậy.

“Con không sợ gặp người xấu sao?” Dương Duy Khôn không nhịn được hỏi.

“Cháu đi đường lớn, có chú công an.” Nhi Nhi nghiêm túc trả lời.

“Vậy là con nghĩ mình không thể lạc đúng không?” Chu Chiêu Chiêu nghe xong càng tức.

Nhi Nhi sợ không dám nói nữa. nhưng thấy con không biết sợ, cô lại cáu.

“Bố ơi...”

Đúng lúc đó, Nhi Nhi bỗng khóc òa chạy ra sân.

Tiếng xe vang lên.

Dương Duy Lực xuất hiện ở cổng, dang tay ôm con gái vào lòng.

“Bố ơi, con biết lỗi rồi.” Nhi Nhi ôm cổ bố khóc nức nở.

“Không sao, có bố đây.” Dương Duy Lực ôm chặt con, vỗ về, “Nhưng con biết không? Con làm mẹ sợ lắm.”

“Lần sau không được như vậy nữa, hiểu chưa?”

“Con hiểu rồi.” Nhi Nhi nói trong tiếng nấc.

“Sao anh mới về?” Chu Chiêu Chiêu thấy chồng, toàn thân buông lỏng, “Em sợ c.h.ế.t đi được.”

Nghĩ đến cảnh con lạc, cô đã tưởng tượng đủ thứ tình huống kinh khủng.

Dương Duy Lực ôm vợ: “Đừng sợ, anh về rồi. Để anh xử lý.”

Anh tiễn lãnh đạo đội bảo vệ: “Con bé nghịch ngợm, làm phiền mọi người.”

“Cháu thông minh, là tố chất tốt.” Lãnh đạo cười nói, “Ba tuổi đã thế, anh có thể cân nhắc bồi dưỡng.”

Không nói rõ bồi dưỡng gì, nhưng Dương Duy Lực hiểu ngầm.

“Chuyện tương lai tính sau.” Anh cười, “Giờ tôi phải dỗ hai mẹ con trước đã.”

Còn chuyện bồi dưỡng? Con mới ba tuổi, lớn lên biết đâu không thích thì sao?

Khi nhận điện thoại, Dương Duy Lực đang họp, nghe tin con lạc, anh toát mồ hôi lạnh.

Phóng xe về nhà, nghe tiếng con gái gọi “bố”, lòng anh như trở về thiên đường.

Mọi căng thẳng tan biến khi ôm đứa con bé bỏng vào lòng.

“Con đã nhận ra lỗi rồi,” Dương Duy Lực an ủi vợ, “Em tha thứ cho con lần này đi.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn con đứng khép nép, thở dài ôm con vào lòng: “Lần sau không được thế nữa.”

Làm cô sợ c.h.ết đi được.

Tưởng chuyện kết thúc, Nhi Nhi bỗng nói: “Mẹ ơi, con gặp cô kia trên đường...”

“Cô ấy cho con kẹo, muốn con đi theo, nhưng con không đi.”

Gần đến Cung Thiếu nhi, cô ta dùng viên kẹo dụ cô bé đi giúp mang đồ.

Nhưng Nhi Nhi không biết địa điểm nên từ chối.

Cô ta nói không sao, sẽ dẫn đường, chỉ cần cô bé đi theo.

“Đến nơi sẽ cho cháu kẹo.” Cô ta nói.

Chỉ là kẹo sữa, Nhi Nhi không thích, ánh mắt cô ta cũng khiến cô bé khó chịu.

“Con giả vờ đồng ý,” Nhi Nhi kể, “Rồi dắt Tiểu Tình chạy vào Cung Thiếu nhi.”

Người đó thấy vậy không đuổi theo.

Nhi Nhi nghĩ nên kể lại với bố mẹ.

“Cô nào?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, chợt hiểu ra, “Là mẹ của nhị tỷ sao?”

Nhi Nhi gặt đầu.

Lưu Quyên? Cô ta định dẫn con đi đâu?

Chương 535

DTV-EBOOK

Kể từ khi Lưu Đại Dũng và vợ bị bắt vào tù, cuộc sống của Lưu Quyên trở nên khó khăn.

Cô lấy Triệu Tân Dân, ban đầu hy vọng nhờ quan hệ để giúp anh trai và chị dâu ra tù.

Nhưng sau khi chương trình truyền hình phát sóng, vụ việc của Lưu Đại Dũng thu hút sự chú ý của dư luận, ai dám giúp hắn? Đó chẳng phải là tự tìm đến cái c.h.ết sao?

Lại thêm đợt cao điểm trấn áp tội phạm, Lưu Đại Dũng bị kết án nặng.

Hắn nhận hết tội về mình.

Ban đầu, Vương Hồng Mai định nhận tội thay chồng, vì Lưu Đại Dũng còn có công việc chính thức tại xưởng thực phẩm, nếu vào tù sẽ mất việc.

Nhưng vụ việc cửa hàng gà rán khiến Lưu Đại Dũng và cả xưởng thực phẩm lâm vào khủng hoảng, nếu không có biện pháp kịp thời của giám đốc, xưởng có nguy cơ phá sản.

Xưởng thực phẩm đã sa thải Lưu Đại Dũng vì làm tổn hại danh tiếng.

Đây là lần đầu tiên xưởng sa thải nhân viên chính thức.

...

...

Vì đã bị sa thải, hẳn buộc phải nhận hết tội, nếu không cả hai vợ chồng đều phải vào tù.

Con cái ở nhà cần mẹ chăm sóc.

Vì vậy, Vương Hồng Mai được thả, còn Lưu Đại Dũng bị kết án ba năm tù.

Kỳ lạ là gia đình họ Lưu không tự phản ánh, lại đổ lỗi cho Lưu Quyên.

Nếu không phải vì cô nói với gia đình về cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu kiếm nhiều tiền, họ đã không nảy sinh ý định mở cửa hàng tương tự.

Họ còn dùng gà bệnh, gà c.h.ế.t để giảm chi phí, cạnh tranh với Chu Chiêu Chiêu.

Lưu Quyên trở thành tội đồ của họ Lưu. Lưu Đại Dũng vào tù, Vương Hồng Mai định ly hôn, nhưng bị mẹ chồng quỳ khóc xin nên ở lại.

Nhưng Lưu Quyên phải hứa mỗi tháng cấp dưỡng 50 tệ cho cháu trai Lưu Tiểu Bảo.

50 tệ đối với một đứa trẻ là quá nhiều, nhưng Lưu Quyên vẫn đồng ý.

Lương cô gần 100 tệ, lương Triệu Tân Dân cao hơn, gia đình không có chi tiêu lớn, 50 tệ không thành vấn đề.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trong lòng Lưu Quyên, nếu không sinh được con, sau này vẫn phải nhờ Lưu Tiểu Bảo phụng dưỡng.

Ban đầu, Triệu Tân Dân hứa để hai con ở quê, nhưng một ngày kia, gia đình gọi điện bảo anh về gấp.

Triệu Tân Dân lập tức về quê.

Khi Lưu Quyên biết tin, anh đã chuẩn bị xong hành lý và xin nghỉ phép: “Con bị ốm, tôi phải về xem.”

Lưu Quyên một mình đi trên phố, cô cho rằng Triệu Tân Dân đang lừa mình.

Anh từng hứa sau khi kết hôn sẽ để con ở quê, không ảnh hưởng đến thế giới riêng của họ.

Giờ thì sao?

Đúng lúc Lưu Quyên tức giận, cô nhìn thấy ai?

Con gái cưng của Chu Chiêu Chiêu!

Chỉ có một mình.

Chính xác là cô bé và một đứa trẻ khác, không có người lớn đi cùng.

Lưu Quyên không hiểu sao lúc đó lại tiến lại gần, cố tỏ ra dịu dàng chào hỏi Nhi Nhi.

Nhưng con nhóc này lại bảo cô là người xấu.

Còn định gọi cảnh sát.

Nhỏ tuổi mà mưu mô như cái sàng, cho kẹo sữa cũng không thềm.

Lưu Quyên định dùng vũ lực, kéo Nhi Nhi vào ngõ hẻm.

Nhưng con bé nhanh nhẹn, dắt đứa trẻ kia chạy vào Cung Thiếu nhi.

Càng tức hơn khi cô bị trẹo chân.

Chỉ là trọ nhẹ, nhưng đau cả đêm, sáng hôm sau chân sưng như bánh bao.

Cô đến bệnh viện, bị bác sĩ mắng: “Lớn rồi mà trọ chân không biết đến viện sớm.”

“Nếu đến sớm đã không thế này, giờ phải bó nẹp.”

Lưu Quyên không tin, chỉ trọ chân sao nặng thế?

“Cô nghi ngờ trình độ của tôi?” Bác sĩ lạnh lùng hỏi.

Cuối cùng, Lưu Quyên rời viện trong bực bội.

Bó nẹp ư?

Cô không cho bọn bác sĩ vô dụng cơ hội kiếm tiền.

Cô đến một phòng khám nhỏ mua thuốc xịt về nhà.

Hôm sau, Dương Duy Lực dẫn Nhi Nhi đi chơi, tối về, cô bé ôm tay Chu Chiêu Chiêu: “Mẹ ơi, con xin lỗi, con sẽ không tự ý đi nữa.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu ôm chặt con.

Khi Dương Duy Lực vào phòng, thấy vợ con đang ôm nhau ngủ say.

Hai người phụ nữ quan trọng nhất đời anh đang yên giấc.

Còn anh... nhìn chỗ trống bên cạnh, nằm xuống, ôm cả hai vào lòng.

Đêm đó, Lưu Quyên lại đau chân tỉnh giấc.

Thuốc xịt không những không đỡ, còn khiến cô đau rát.

Triệu Tân Dân chưa về, cô đành chịu đựng một mình.

Cơn đau kéo dài cả đêm, thậm chí cô cảm thấy còn đau hơn lúc sinh Dương Gia Dao.

Sáng hôm sau, khi được đưa đến bệnh viện, cô lại gặp bác sĩ hôm qua.

Nhìn cô, bác sĩ cười nhạt: “Hôm nay bó nẹp sẽ hơi đau.”

“Chuyển cô ấy cho bác sĩ Vương.”

“Tại sao?” Lưu Quyên ngạc nhiên.

Dù trong lòng cũng nghĩ vậy, nhưng nghe bác sĩ nói ra vẫn bất ngờ.

“Vì cô không tin tôi.” Bác sĩ nữ nói, rồi bảo y tá: “Mời bác sĩ Vương.”

Y tá nhìn Lưu Quyên với ánh mắt thương hại.

Bác sĩ Vương nổi tiếng tay nặng.

Lưu Quyên chưa hiểu tại sao, nhưng rất nhanh cô đã biết.

Từ phòng bên cạnh vang lên tiếng hét như heo bị giết.

Bác sĩ nữ lắc đầu, bệnh nhân không tin bác sĩ là điều khó chịu nhất.

Lưu Quyên tưởng cơn đau này đã kinh khủng, nhưng còn điều tồi tệ hơn đang chờ.

Triệu Tân Dân từ quê trở về.

Không về một mình, mà dẫn theo hai con và cả bố mẹ.

“Thằng Cường sốt cao suýt mất, ở thành phố chữa bệnh tiện hơn.” Anh giải thích với Lưu Quyên.

“Chân em sao thế?” Trước khi cô kịp nổi giận, anh vội hỏi: “Sao nặng thế này?”

“May có mẹ ở đây, sẽ chăm sóc em.”

Lưu Quyên: “...”

Chương 536

DTV-EBOOK

Lưu Quyên bị trẹo chân phải bó nẹp, Triệu Tân Dân đưa hai con và mẹ về nhà.

Hai ngày sau, Chu Chiêu Chiêu cùng Tống Hiểu Tuyết đi ăn mới nghe cô kể chuyện.

“Mẹ tôi bảo ngày tươi đẹp của Lưu Quyên đã hết.” Tống Hiểu Tuyết vui vẻ nói.

Mẹ Triệu Tân Dân là người miệng nam mô bụng bồ d.a.o găm, Lưu Quyên sống với bà ta sao có ngày tốt?

“Nghe nói nếu ngay từ đầu nghe lời bác sĩ bó nẹp, chân cô ta đã không nghiêm trọng thế.” Tống Hiểu Tuyết cười nói, “Nhưng cô ta không tin bác sĩ, tự mua thuốc xịt về nhà.”

Suýt c.h.ết vì đau.

“Đáng đời.” Tống Hiểu Tuyết đã nghe chuyện Nhi Nhi mất tích, cũng biết Lưu Quyên từng định dụ dỗ con bé vào ngõ hẻm, bĩu môi: “Ác nhân tự có ác nhân trị.”

“Ông trời cũng không tha.”

Không thì ai chỉ trẹo chân nhẹ mà phải bó nẹp?

...

...

Trẹo nặng thế nào.

Nhân phẩm kém, trời cũng không dung.

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, trừng phạt bằng ông trời? Không, chưa đủ.

“Giúp tôi việc này.” Chu Chiêu Chiêu nói nhỏ với Tống Hiểu Tuyết, “Hai ngày nữa tôi đến nhà cô, muốn làm quen bà lão đó.”

“Cô định làm gì?” Tống Hiểu Tuyết mắt sáng rực, “Cần giúp gì cứ nói.”

Chu Chiêu Chiêu liếc cô, “Không cần giúp gì, chỉ là không có so sánh sẽ không thấy tổn thương.”

Tống Hiểu Tuyết không hiểu.

Nhưng điều này không ngăn cô mời Chu Chiêu Chiêu đến nhà chơi hôm sau.

Thật trùng hợp, họ gặp mẹ chồng mới của Lưu Quyên - Vương đại nương.

Vương đại nương nhìn Chu Chiêu Chiêu cười tươi, “Cô gái này xinh quá.”

Bà mới đến vài ngày nhưng đã nắm rõ tình hình hàng xóm.

Khu này nhà Tống Hiểu Tuyết là khá giả nhất.

Bố mẹ đều là công nhân, em trai học cấp ba, còn cô là phóng viên báo rất giỏi.

Gặp Chu Chiêu Chiêu, bà nghĩ ngay cô cũng là đồng nghiệp tài giỏi, cười tươi chào hỏi.

Một lý do khác, cô gái này quá xinh, không biết đã có người yêu chưa, nếu chưa có thể giới thiệu cho con trai thứ hai.

Dù con trai bà đang học đại học, nhưng nữ hơn ba tuổi ôm gạch vàng mà.

Còn hơn lấy người đã ly hôn.

Dù Triệu Tân Dân cũng ly hôn, nhưng con trai bà là cán bộ chính phủ có quyền lực.

Lấy sinh viên đại học cũng xứng.

Vậy mà lại lấy Lưu Quyên cái đồ xui xẻo.

Vương đại nương không ưa nàng dâu mặt mày xui xẻo, nhưng con trai thích, còn đuổi hai đứa cháu về quê.

Làm mẹ, bà đành nhẫn nhịn.

Nhưng khi cháu ốm, khóc gọi bố, bà không thể ngồi yên.

Nếu để cháu ở quê, khi con dâu mới sinh con trai, hai đứa trẻ sẽ thành “có mẹ kế là có cha ghẻ”.

Nhân dịp Triệu Tân Dân về quê, bà khóc lóc bắt anh đưa cháu lên thành phố.

Đây cũng là thỏa thuận khi anh kết hôn với Lưu Quyên, chỉ là tạm thời đưa cháu về quê.

“Vương đại nương chào bác.” Chu Chiêu Chiêu cười chào.

“Cô biết tôi?” Vương đại nương vui vẻ nói chuyện, “Cô gái này cười đẹp quá.”

Chu Chiêu Chiêu chỉ cười không đáp, Tống Hiểu Tuyết hỏi: “Bác đi đâu đấy?”

“Ừ, nhà có người ốm, chị dâu cô bị trẹo chân, tôi đi mua chân giò hầm.”

“Chị dâu cô phúc quá.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Coi dâu như con gái vậy.”

“Phải, tôi không có con gái nên phải yêu dâu hơn.”
Vương đại nương cười đáp.

“Vâng, mẹ chồng tôi cũng nghĩ vậy.” Chu Chiêu Chiêu cười rồi thở dài tiếc nuối, “Nhưng tiếc quá!”

Tiếc gì?

Cô không nói hết, theo Tống Hiểu Tuyết vào nhà.

“Cô... ý cô là gì?” Vương đại nương bắn khoăn sau khi họ đi.

Lời cô gái kia nghe như có ẩn ý.

Nhưng là gì?

Bà không hiểu.

Con gái thành phố nói chuyện sao khó hiểu thế?

“À,” Vương đại nương vỗ đùi, “Cô ấy vừa nói gì? Mẹ chồng? Cô ấy đã có chồng rồi à?”

Bà tiếc đứt ruột.

Cô gái có tướng phúc như vậy, sao đã bị nhà khác giành mất rồi?

Trong nhà, Tống Hiểu Tuyết hỏi Chu Chiêu Chiêu: “Cô nói thế có ý gì? Bà ta hiểu không?”

“Không có ý gì,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Hứa Quế Chi rất tốt, coi các con dâu như con gái.

Lần này đi đảo, sợ cô không trông nổi ba đứa, bà đã đưa hai cháu trai đi cùng.

“Chị dâu cô vừa trọ chân đã có mẹ chồng chăm sóc, còn hằm chân giò,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mấy ai được như vậy?”

Tống Hiểu Tuyết định gật đầu, chợt nhớ ra điều gì, “Đúng rồi, mẹ chồng tốt thế mà cô ta còn oán hận...”

Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

Vương đại nương không như Hứa Quế Chi thật lòng yêu dâu, vậy mà Lưu Quyên còn chê bai.

“Mẹ chồng cô ta là ai?” Vương đại nương cũng thắc mắc.

Với nỗi băn khoăn đó, bà đi mua chân giò rồi về.

Tình cờ gặp Tống Hiểu Tuyết tiễn Chu Chiêu Chiêu.

“Hiểu Tuyết,” Vương đại nương vẫy gọi, “Lại đây bác hỏi chút.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bác hỏi gì ạ?”

“Bạn cô trông trẻ thế mà đã lấy chồng rồi?” Bà hỏi điều bà quan tâm nhất.

“Ừ, cô ấy lấy chồng trước khi vào đại học.”

“Là sinh viên đại học à?” Vương đại nương ghen tị.

“Ừ, tốt nghiệp còn ở lại làm giảng viên.” Tống Hiểu Tuyết nói, “Còn sinh ba nữa.”

“Ba đứa!” Vương đại nương kinh ngạc.

“Ừ, hai trai một gái.”

Ai mà không ghen tị?

Đúng là người sinh ra để hưởng phúc.

“Nói ra cũng có duyên với nhà bác,” Tống Hiểu Tuyết tiếp tục, “Cô ấy là em dâu cũ của con dâu nhà bác.”

Cái gì?

Trời ơi!

Chương 537

DTV-EBOOK

Thật đáng tiếc!

Đáng tiếc quá đi!

Vương đại nương vỗ đùi đánh bốp một cái.

Không trách năm nay con trai bà, vốn dĩ được hứa hẹn sẽ thăng chức khi giám đốc về hưu, lại bỗng nhiên bị một người khác không chân ướt chân ráo nhảy vào chiếm mất vị trí.

Giờ Triệu Tân Dân lại phải ngồi lý ở cái ghế phó giám đốc này, không biết đến bao giờ mới được thăng.

Vị giám đốc mới còn trẻ khỏe, hy vọng thăng tiến của Triệu Tân Dân coi như mờ mịt.

Trừ phi, vị giám đốc này được thăng lên làm cục trưởng?

Nhưng chuyện đó còn lâu lắm.

“Đúng là đồ xui xẻo!” Vương đại nương vỗ đùi hối hận nói.

...

...

Lẽ ra ban đầu không nên đồng ý môn thân sự này.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tôi cứ thắc mắc sao cô ta bỏ gia đình cán bộ tử tế để ly hôn,” Vương đại nương vừa đi vừa lẩm bẩm, “Hóa ra là đồ mang vận xui.”

Khi biết về gia đình trước của con dâu, bà đã nghi ngờ, đàn bà con gái ai chẳng muốn gả vào nhà khá giả?

Bản thân bà chỉ sinh được hai con trai, nếu có con gái, bà sẽ tìm cách gả con vào nhà giàu.

Nhà họ Dương là gia đình bà không dám mơ tới, nếu được gả vào đó, chẳng phải mơ cũng cười sao?

Vậy mà Lưu Quyên lại ly hôn với con trai thứ nhà họ Dương, mà nhà họ Dương cũng đồng ý.

Vương đại nương cho rằng, nhà họ Dương biết Lưu Quyên mang vận xui nên mới bắt con trai ly hôn.

Con trai bà thật ngốc, bao nhiêu cô gái trinh nguyên không lấy, lại đi lấy Lưu Quyên cái đồ xui xẻo này.

Không trách bị liên lụy, thăng chức không xong.

“Ăn chân giò? Ăn cút đi!” Vương đại nương lẩm bẩm, cười chào Tống Hiểu Tuyết rồi hấp tấp về nhà.

Đang sau, Tống Hiểu Tuyết mỉm cười.

Bà cũng nghe thấy câu nói đó của Vương đại nương, không khỏi giơ ngón tay cái khen Chu Chiêu Chiêu.

“Sao cô biết bà ta mê tín thế?” Hôm sau Tống Hiểu Tuyết vội vàng tìm Chu Chiêu Chiêu, kéo tay cô hào hứng kể, “Cô không biết đâu, hôm qua nhà họ Triệu xảy ra một trận chiến.”

Vương đại nương vừa về đến nhà đã thấy cháu gái đứng khóc ngoài cửa, bà vội hỏi chuyện.

Đứa bé chỉ khóc mà không nói gì.

Vương đại nương nổi giận.

“Đồ ti tiện, chưa cưới đã xúi Tân Dân đuổi hai đứa trẻ về quê,” bà quát vào phòng Lưu Quyên, “Mới về được mấy ngày, cô đã không chịu nổi rồi?”

“Tôi còn đi mua chân giò cho cô ăn, ăn chút đi,” tiếng chửi của Vương đại nương rất to, nhanh chóng thu hút hàng xóm.

“Mọi người xem giúp tôi,” bà kéo hàng xóm vừa khóc vừa kể, “Tôi tốt bụng mua chân giò coi cô ta như bà hoàng, cô ta lại không dung nổi đứa trẻ nhỏ thế này.”

Vốn dĩ việc Lưu Quyên lấy Triệu Tân Dân rồi đuổi con riêng của chồng về quê đã khiến hàng xóm bất bình.

Hai đứa trẻ ngoan ngoãn, không có mẹ. Đuổi chúng về quê, chẳng khác nào cướp luôn cả cha của chúng.

Lưu Quyên cũng là người tái hôn, cũng có con, sao có thể nhẫn tâm thế?

Nhưng đây là chuyện nhà họ Triệu, hàng xóm chỉ dám lén bàn tán, tránh tiếp xúc với loại người như Lưu Quyên.

“Bác Vương, bác giữ sức.”

Hàng xóm có người khuyên bà, cũng có mấy bà thẳng tính bắt đầu chỉ trích Lưu Quyên: “Dù thế nào cũng không được như vậy, chưa thấy ai làm dâu như thế.”

“Cô không biết đâu, mấy bà ấy chửi mà không cần dùng từ thô tục,” Tống Hiểu Tuyết cười nói, “Lưu Quyên tức đến phát điên.”

Chân đau nhẩy căng ra giải thích, nhưng mấy bà kia đâu có nghe?

Cả đám vây quanh mắng nhiếc.

Lưu Quyên đâu chịu đứng yên nghe giảng: “Tôi không tranh luận với mấy người thiếu cặn.”

Một câu nói lại xúc phạm thêm nhiều người.

Khi quay vào nhà, cô vấp ngưỡng cửa ngã nhào.

Lần này... chắc phải vào viện lần nữa.

Nhớ lại cảnh đó, Tống Hiểu Tuyết bật cười: “Chiêu Chiêu, sao cô biết bà Vương mê tín thế?”

“Cô không biết đâu, giờ ai cũng công nhận Lưu Quyên là người mang vận xui,” cô nói, “Ngay cả mẹ tôi cũng dặn tránh xa cô ta, kéo bị ảnh hưởng xui xẻo.”

“Tôi đâu có biết,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Hôm đó đến nhà cô, tôi thấy trong sân nhà họ có bày đồ cúng.”

“Với lại bà Vương có mùi trầm hương,” cô nói, “Nên đoán bà ta tin vào những chuyện này.”

Có Vương đại nương ở đó, Lưu Quyên đừng mong có ngày tốt.

Hơn nữa, theo Chu Chiêu Chiêu quan sát, con gái lớn của Triệu Tân Dân cũng khôn ngoan, biết cách khiến cha đón chúng về.

Cũng biết dùng sự việc để tranh thủ cảm tình hàng xóm.

Chu Chiêu Chiêu đang nghĩ vậy, ai ngờ chưa đầy hai tháng sau, Tống Hiểu Tuyết báo tin: “Cô biết không? Lưu Quyên có thai rồi.”

Mấy tháng qua, hai người cùng nhau theo dõi những màn kịch trong nhà Lưu Quyên.

Sau Tết, Dương Quyên Đình về trước, khi thời tiết ấm lên, Hứa Quế Chi mới đưa hai cháu về.

Nhân dịp Dương Duy Phong công tác đến Thiểm Tây, anh đưa họ về.

Về đến nơi, Hứa Quế Chi mới biết chuyện của Nhi Nhi, cũng giật mình.

Bà lại nghiêm khắc dạy bảo cháu, cùng với hai anh trai.

Dương Duy Phong biết chuyện Lưu Quyên tái hôn và việc cô định làm với Nhi Nhi, im lặng đi ra ngoài.

Đứng trong sân hút hết điếu thuốc này đến điếu khác.

“Hừ!”

Hứa Quế Chi thở dài lắc đầu.

Tội nghiệp quá.

Trong lòng Dương Duy Phong, có lẽ vẫn còn tình cảm với Lưu Quyên, nhưng không ngờ cô ta đã tái hôn nhanh thế.

Như vậy cũng tốt.

Dương Gia Dao ở quê sức khỏe tốt hơn, dù da hơi đen nhưng cả mùa đông không ồm lặn nào.

“Lưu Quyên có thai rồi?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên hỏi.

“Ừ,” Tống Hiểu Tuyết thở dài, “Nghe nói là trong lúc cãi nhau với Vương đại nương, cô ta bất ngờ ngắt xỉu.”

Khi đưa vào viện kiểm tra, hóa ra có thai.

Giờ không ai dám kích động cô ta nữa, kẻo ảnh hưởng đến thai nhi.

Wong đại nương đâu dám hành hạ cô tiếp?

“Lưu Quyên này, vận may cũng khá đấy.” Tống Hiểu Tuyết nói.

Đứa bé đến đúng lúc, như một thanh kiếm thần.

“Kệ cô ta,” Chu Chiêu Chiêu phẩy tay không muốn bàn nữa, trêu Tống Hiểu Tuyết, “Hôm trước buổi xem mắt thế nào rồi?”

“Ôi, đừng nhắc nữa, tức c.h.ết đi được.”

Chương 538

DTV-EBOOK

Tống Hiểu Tuyết được gia đình giới thiệu một đối tượng, ai ngờ hôm đi xem mắt lại nhầm người.

Người nhầm lại là một giảng viên nổi tiếng trường Chu Chiêu Chiêu - thầy Trần Anh Trạch khoa Vật lý.

Thầy này rất giỏi, trẻ tuổi đã giành nhiều giải thưởng danh giá.

Trường phải chiêu mộ bằng mức lương hậu hĩnh.

“Anh ta đúng là khúc gỗ.” Tống Hiểu Tuyết bĩu môi nói, “Tôi thực sự không muốn tiếp tục nữa.”

“Biết không? Hôm qua đáng lẽ chúng tôi hẹn hò, nhưng anh ta lại bảo phải về phòng thí nghiệm xử lý số liệu.” Tống Hiểu Tuyết đảo mắt, “Thế là tôi ngốc nghếch theo về phòng thí nghiệm.”

“Cái phòng thí nghiệm c.h.ế.t tiệ.t đó tôi không vào được, đành ngồi văn phòng đợi cả tối.”

Nói đến đây cô tức đến phát điên.

...

...

“Lần sau còn thèm quan tâm anh ta thì tôi là chó.” Cô nói giận dữ.

Câu này Chu Chiêu Chiêu nghe quen lắm.

Hình như lần trước bị Trần Anh Trạch chọc giận cô cũng nói vậy.

“Lần này là thật.” Thấy Chu Chiêu Chiêu không tin, Tống Hiểu Tuyết nắm tay cô nghiêm túc nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ừ, thật đấy, kệ anh ta đi.” Chu Chiêu Chiêu cười.

Một lúc sau, Hứa Tri Tri và Tần Tư Tư cũng đến.

“Khoan đã.” Tần Tư Tư vừa tới, Tống Hiểu Tuyết đã sán lại ngửi, “Hình như tôi ngửi thấy mùi yêu đương thối rửa.”

Tần Tư Tư đẩy cô ra, “Gì chứ, đó là mùi nước hoa.”

“Không tệ, thơm đấy, tôi cũng muốn.” Tống Hiểu Tuyết nói.

“Thiếu được phần em sao?” Tần Tư Tư cười lấy từ túi ra, “Mỗi người một lọ, chị em tốt chứ?”

“Vẫn là Tần đại mỹ nhân tốt nhất.” Tống Hiểu Tuyết lấy lọ xịt lên cổ tay ngửi, “Thơm quá.”

“Cô ấy sao thế? Như thiếu thốn tình cảm vậy.” Tần Tư Tư hỏi Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu bật cười, dựa vào Hứa Tri Tri.

“Tần Tư Tư, tôi thu hồi lời vừa nói.” Tống Hiểu Tuyết tức giận, “Ai thiếu thốn chứ?”

“Thiên tài Trần kia lại chọc giận em rồi?” Tần Tư Tư hỏi.

Hóa ra Tần Tư Tư quen Trần Anh Trạch, nhà ngoại anh ở cạnh nhà cô, bố mẹ anh đều là giáo viên từng dạy Tần Tư Tư.

Với cô, Trần Anh Trạch là cơn ác mộng thời thơ ấu.

Không, là ác mộng của tất cả trẻ con trong khu.

Một thiên tài nhảy lớp từ nhỏ, giành vô số giải thưởng.

Từ bé đến lớn, huy chương nhiều không đếm xuể.

Tiếc là quá ngốc nghếch nên đến giờ vẫn không có bạn gái.

Không, giờ đã có rồi, nhìn Tống Hiểu Tuyết đây, chắc bị chọc giận lắm.

“Đừng nhắc anh ta, tôi với anh ta không có quan hệ gì.” Tống Hiểu Tuyết nói, “Gọi món đi, tôi đói rồi.”

Thấy cô không muốn bàn, Tần Tư Tư không hỏi nữa.

“Đội trưởng Hầu về rồi?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Tần Tư Tư.

“Ừ,” cô vừa gọi món vừa nói, “Về một lát rồi đi ngay, bận lắm.”

“Hai người định khi nào cưới vậy?” Tống Hiểu Tuyết hỏi, “Tôi làm phù dâu nhé.”

Tần Tư Tư dừng tay, “Tính sau.”

Tính sau?

“Cãi nhau rồi?” Chu Chiêu Chiêu gấp đồ ăn cho cô hỏi.

“Cô ta lại đến,” Tần Tư Tư nói, “Phiền phức quá.”

Cô ta chính là Nhâm Ly, Tần Tư Tư không muốn nhắc đến tên này nữa.

Thật kinh tởm.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ Nhâm Ly lại kiên trì theo đuổi Hầu Kiến Ba thế, không hiểu vì sao cứ vài ngày lại nhảy ra chọc tức người ta.

“Lần này còn kinh hơn,” Tần Tư Tư nói, “Hầu Kiến Ba vừa đến cửa hàng, cô ta đã theo sau.”

“Nhưng tôi đuổi đi rồi.” Cô nói, “Cửa hàng của tôi, tôi làm chủ.”

Suốt ngày xuất hiện trước mặt, định chọc tức ai vậy?

Cô trực tiếp sai người đuổi Nhâm Ly đi.

Nhưng Nhâm Ly đâu dễ chịu, hét lên trong cửa hàng: “Tôi đến mua đồ, các người đối xử với khách hàng như thế sao?”

Thời mở cửa, các ngành đều đề cao dịch vụ, câu “khách hàng là thượng đế” bắt đầu phổ biến.

Nhâm Ly ám chỉ điều đó.

Là thượng đế rồi, Tần Tư Tư dù tức đến mấy cũng phải nhịn vì kinh doanh.

Đúng là mấy lần trước, dù rất ghét nhưng cô không làm gì.

Nhâm Ly không phục, sao người đàn ông cô thích lại bị một tiểu thương chiếm mất.

Dù không trẻ bằng Tần Tư Tư, nhưng cô xinh đẹp (dĩ nhiên Tần Tư Tư cũng xinh), quan trọng là công việc tốt, lại quen nhiều lãnh đạo.

Nếu Hầu Kiến Ba lấy cô, sớm muộn cũng thăng chức.

Một cảnh sát không muốn làm cục trưởng không phải cảnh sát tốt.

Những điều này Tần Tư Tư không thể mang lại cho Hầu Kiến Ba.

Cô đã điều tra, gia đình Tần Tư Tư chẳng có gì, chỉ có ông bố vô dụng, sau khi lấy vợ kế còn trở nên tệ hơn.

Không hiểu Hầu Kiến Ba nghĩ gì?

Sau này Nhâm Ly mới biết, hóa ra là Tần Tư Tư bám riết không buông nên mới chiếm được trái tim vị cảnh sát lạnh lùng này.

Nữ sợ nam theo, nam cũng vậy.

Sao lúc trước cô không nghĩ ra nhỉ?

Nhưng không sao, chỉ cần Hầu Kiến Ba chưa cưới Tần Tư Tư, cô vẫn còn cơ hội.

“Thượng đế?” Tần Tư Tư ghê tởm nói, “Loại đàn bà phá hoại tình cảm người khác như mày cũng xứng thượng đế?”

“Đừng làm bản khách hàng của tôi.” Cô nói, “Họ mới là thượng đế thực sự.”

Lúc đầu khách hàng còn thấy lạ khi Tần Tư Tư đuổi khách, nhưng nghe xong chuyện liền hiểu ra.

Đồ vô liêm sỉ!

Bạn trai của chủ cửa hàng họ cũng thấy, mỗi lần đến đều bị chủ quán lạnh nhạt, nhưng vẫn kiên trì đứng đợi.

Đang nói thì Hầu Kiến Ba xuất hiện.

Tần Tư Tư chỉ vào Nhâm Ly: “Nếu không xử lý xong cô ta, anh cú đi.”

“Đây là lần cuối.” Cô ghê tởm nói, “Anh đi, hoặc hai người cùng đi.”

Chương 539

DTV-EBOOK

Lượt xem: 290

Dù tình cảm đẹp đến đâu cũng không chịu nổi sự quấy rối liên tục.

Dù Tần Tư Tư từng muốn thông cảm cho hoàn cảnh khó xử của Hầu Kiến Ba.

Cô chỉ biết sau này rằng, khi Hầu Kiến Ba còn trong quân đội, Nhâm Ly từng giúp đỡ anh. Không rõ giúp việc gì, nhưng chắc chắn không nhỏ.

Vì ân tình này, Hầu Kiến Ba không thể đối xử quá tàn nhẫn với Nhâm Ly.

“Ân cứu mạng hay gì?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Thì trả đi, không thì lấy nhau luôn, đừng có kiểu này khiến người ta ghê tởm.”

Cô giờ cũng không còn thiện cảm với Hầu Kiến Ba.

Một người đàn ông mà giải quyết chuyện không dứt khoát, Nhâm Ly dám như vậy chính là do thái độ của anh.

“Tôi biết, nên đây là lần cuối.” Tần Tư Tư bình thản gấp đồ ăn, “Anh ta không xử lý được, thì tôi xử lý anh ta.”

...

...

“Dù sao mấy em trai thể dục cũng hấp dẫn hơn.”
Tống Hiểu Tuyết nói.

“Đúng đó.” Tần Tư Tư cười khoác vai cô, “Hay chị giới thiệu cho em mấy em thể dục đi, bỏ ông thầy vật lý đó đi.”

“Ơ... cái này...” Tống Hiểu Tuyết không ngờ chủ đề lại quay về mình, suýt sặc, “Em trai thể dục tuy tốt, nhưng em vẫn thích thầy vật lý nhà em hơn.”

Anh ta đẹp trai, dù chưa thấy cơ bắp nhưng chắc cũng không tệ.

Tần Tư Tư bĩu môi: “Đàn bà khẩu phật tâm xà.”

“Không biết Trần Anh Trạch có gì hay, chỉ có khuôn mặt hại nước hại dân...” Cô nói, “Lại khiến lòng phóng viên Tống điêu đứng.”

“Tần Tư Tư!” Tống Hiểu Tuyết phụng phịu, “Ăn đi.”

Cô gấp thìa cho Tần Tư Tư: “Ăn lẩu, không công kích cá nhân.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn hai người cười, Tống Hiểu Tuyết cũng gấp đồ cho cô: “Cô cũng ăn đi.”

“Ừ, không nói đàn ông nữa.” Chu Chiêu Chiêu cười.

“Sao không nói? Đàn ông toàn đồ vô dụng.” Tống Hiểu Tuyết mắt sáng lên, hình như nhớ ra chuyện gì.

Chu Chiêu Chiêu biết cô định nói gì, lắc đầu: “Tôi không muốn nghe tin tức đó đâu.”

Chuyện Lưu Quyên, cô không muốn nghe nữa.

“Không phải chuyện đó,” Tống Hiểu Tuyết vẫy tay, “Chuyện đó chán rồi, tôi nói chuyện khác.”

Nhà họ Triệu ngày nào cũng như phim truyền hình, hôm nay Lưu Quyên đau bụng, mai Vương đại nương khó chịu. Dù có ngày Lưu Quyên sảy thai, cô cũng không ngạc nhiên.

Cô ta quá khéo gây chuyện, sớm muộn gì cũng xảy ra.

“Các cô biết xưởng đồ gỗ Cường Hưng không?”
Tống Hiểu Tuyết hạ giọng.

“Ai mà không biết?” Hứa Tri Tri cười, “Quảng cáo nhiều lần trên kênh tôi, toàn giờ vàng.”

“Đúng rồi, lúc tôi đưa tin về vệ sinh thực phẩm, họ còn chèn quảng cáo giữa.”

“Ông chủ xưởng đó Vương Cường Hưng,” Tống Hiểu Tuyết tiếp tục, “Đúng là đồ vô lại.”

“Ngoại tình rồi?” Tần Tư Tư hỏi.

“Còn hơn,” Tống Hiểu Tuyết nghiêng rằng, “Con kia còn để cho hắn hai đứa con trai, đứa lớn chỉ kém con gái vợ cả một tuổi.”

Nghĩa là Vương Cường Hưng ngoại tình khi vợ mới sinh.

Hoặc có thể trước đó đã ngoại tình.

Thật vô liêm sỉ.

“Đàn ông có tiền là hư hỏng.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nên phụ nữ phải luôn có sự nghiệp và thu nhập riêng.”

Không thể vì lấy chồng mà nghỉ làm.

“Đáng giận hơn nữa,” Tống Hiểu Tuyết tiếp tục, “Giờ hẳn đòi ly hôn vợ.”

Con gái sắp trưởng thành, vợ đã ngoài bốn mươi, lúc này đòi ly hôn để nhường chỗ cho tiểu tam.

“Cô quen vợ hẳn?” Chu Chiêu Chiêu thấy Tống Hiểu Tuyết tức giận hỏi.

“Ừ,” Cô gật đầu, “Vợ hẳn là giáo viên sử cấp ba của tôi.”

Cô ấy rất tốt với cô.

Người phụ nữ tuyệt vời ấy lại gặp phải kẻ vô lại.

“Vương Cường Hưng trước nghèo rớt mồng tơi, bám đuổi cô giáo tôi,” Tống Hiểu Tuyết giận dữ, “Xưởng đồ gỗ đó nếu không có tiền của cô ấy, đã không có ngày nay.”

Lúc đó cô giáo đưa hết lương cho hẳn, có lúc xưởng khó khăn cô cũng không trách, âm thầm ủng hộ.

Kết quả giờ giàu có rồi phụ bạc.

Tống Hiểu Tuyết nhớ lại lần gặp cô giáo gần đây, thật sự sốc.

Người phụ nữ thanh lịch, xinh đẹp ngày nào giờ tiều tụy hẳn.

Cô hẹn con gái cô giáo - Vương Giai Di ăn tối, mới biết chuyện lớn thế này.

“Chê cô giáo không sinh được con trai, sao không chê sớm?” Tống Hiểu Tuyết nói giọng cao hơn, “Cô giáo đã ngoài bốn mươi rồi mới nói.”

“Nếu không nhờ gia đình cô giáo, làm gì có Vương Cường Hưng ngày nay?”

“Thấy nhà cô giáo không còn trưởng bối nên bắt nạt.”

Hắn và con kia đã có hai đứa con trai, đứa lớn chỉ kém Vương Giai Di một tuổi.

Trước nói chỉ cần một con gái là đủ, thật ra là vì đã có hai con trai rồi!

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô giáo cô định làm sao?” Chu Chiêu Chiêu vỗ vai an ủi hỏi.

“Không biết, dạo này cô ấy rất suy sụp.” Tống Hiểu Tuyết nói, “Hắn hứa mua cho cô một căn nhà và một cửa hàng.”

Nhưng với xưởng đồ gỗ Cường Hưng, đó chỉ là muối bỏ bể.

“Nếu là các cô, các cô sẽ làm gì?” Tống Hiểu Tuyết hỏi.

“Cương quyết không ly hôn,” Tần Tư Tư tức giận nói, “Nhường chỗ cho con kia? Mơ đi.”

“Nhìn cô giáo tôi như vậy, tôi thấy đau lòng,” Tống Hiểu Tuyết nói, “Lúc đầu tôi cũng nghĩ như cô, nhưng thấy cô ấy vậy, lại nghĩ thà ly hôn còn hơn.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Cứ để cặp đôi vô liêm sỉ đó khóa chặt lấy nhau.”

Đời trước, cô từng nghe nói xưởng đồ gỗ Cường Hưng bị công ty khác thôn tính.

Nghe nói chủ xưởng vì nợ nần đã thế chấp xưởng rồi biến mất.

Không biết đời trước có xảy ra chuyện tương tự không, nhưng giờ hãy để cặp đôi đó tự hủy diệt lẫn nhau.

“Nhà và cửa hàng, nên khuyên cô giáo chọn vị trí tốt.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Tiền lúc đầu góp vốn làm xưởng cũng nên đòi lại.”

Có tiền, có thể mua nhà nơi khác.

Sau này làm bà chủ cho thuê, cuộc sống sẽ rất thoải mái.

Chương 540

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu tưởng mình sẽ không liên quan đến chuyện này, nhưng hai ngày sau cô đã gặp nhân vật nữ chính - cô giáo Điền Lệ Trân mà Tống Hiểu Tuyết từng nhắc đến.

Hôm đó, Hứa Quế Chi nhờ Chu Chiêu Chiêu cùng đi lấy bộ quần áo may ở tiệm lâu năm.

Tiệm may này bà quen biết lâu, hầu hết quần áo của bà đều do ông thợ già này làm.

Vì tay nghề tốt, khách đến may rất đông.

Sau khi thử đồ xong, hai người định đi dạo rồi ăn trưa, thì bỗng Hứa Quế Chi đứng phắt lại, mặt lạnh như tiền.

Phía trước, một cặp nam nữ đang thân mật đi lại, người phụ nữ khoác tay đàn ông, trông rất tình tứ.

Chu Chiêu Chiêu chưa kịp hiểu chuyện gì, đã nghe Hứa Quế Chi gọi: “Vương Cường Hưng.”

Vương... Cường Hưng?

Cái tên này nghe quen quen?

...

...

Đợi đã, đây không phải tên ông chủ xưởng đồ gỗ Cường Hưng mà cô nghe kể hôm trước sao?

Vương Cường Hưng nhìn thấy Hứa Quế Chi cũng giật mình, lắp bắp: “Ch... chị?”

Chị?

Chu Chiêu Chiêu tròn mắt nhìn mẹ chồng, không ngờ bà lại là chị của tên khốn Vương Cường Hưng này.

“Đúng là A Cường rồi, tưởng mắt già nhìn nhầm.” Hứa Quế Chi cười, ánh mắt lạnh lùng liếc qua người phụ nữ bên cạnh hắn.

Vương Cường Hưng vội rút tay ra, gượng gạo cười: “Lâu không gặp, chị vẫn trẻ như xưa.”

“Vậy sao?” Hứa Quế Chi mỉm cười, “Nhưng em thì thay đổi nhiều quá.”

Vương Cường Hưng ngượng chín mặt.

Lại nghe Hứa Quế Chi nói tiếp: “A Trân đâu? Trước nghe cô ấy bảo em bận lắm, giờ xem ra đúng là bận thật.”

“Chị ơi.” Vài câu khiến Vương Cường Hưng toát mồ hôi hột, “Em... chị rảnh không? Em mời chị đi ăn trưa nhé.”

“Ăn trưa?” Hứa Quế Chi cười nhạt, “Được, đang định đi ăn đây.”

“Cường ca.” Người phụ nữ kéo tay áo Vương Cường Hưng thì thào.

“Nếu Vương tiên sinh bận, thì thôi vậy.” Hứa Quế Chi nói.

“Không bận, mời chị ăn thì có thời gian.” Vương Cường Hưng vội nói, rồi quay sang bảo người phụ nữ: “Em về trước đi, anh mời chị ăn cơm.”

“Cường ca.” Người phụ nữ bất mãn, nhưng dưới ánh mắt của Vương Cường Hưng, đành cúi đầu: “Vậy em về trước.”

Vương Cường Hưng gật đầu, quay lại nói với Hứa Quế Chi: “Chị muốn ăn gì? Phía trước có quán ngon, mình đến đó nhé.”

Rồi nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Đây là...?”

“Con dâu thứ ba của tôi.” Hứa Quế Chi chỉ người phụ nữ này giờ, “Cô ta là ai?”

“Chị, để lúc ăn em kể nhé.” Vương Cường Hưng nói.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu rất lo, sợ Hứa Quế Chi tức giận.

Dù trông Vương Cường Hưng rất kính trọng bà, nhưng những việc hăn làm quá tệ hại.

Đây là một quán ăn gia đình, Chu Chiêu Chiêu từng đến với Dương Duy Lực, nghe nói phải đặt trước.

Nhưng Vương Cường Hưng có thể vào thẳng, còn có phòng riêng, đủ thấy địa vị.

“Chị xem thích ăn gì?” Vào phòng, Vương Cường Hưng đưa thực đơn cho Hứa Quế Chi, nhưng bà không nhìn, thẳng thắn hỏi: “Nói đi, em và A Trân thế nào rồi?”

“Chị, ăn cơm đã nhé?” Vương Cường Hưng liếc Chu Chiêu Chiêu, “Cháu cũng đói rồi.”

Hứa Quế Chi nhìn Chu Chiêu Chiêu, sáng nay hai người đi dạo lâu, thật sự đói.

Bà đưa thực đơn cho Chu Chiêu Chiêu gọi món.

Chu Chiêu Chiêu không khách khí, gọi mấy món đặc sản của quán.

Vương Cường Hưng nhìn cô, có chút ngạc nhiên.

Trong bữa ăn, không ai nói gì, chỉ thấy Vương Cường Hưng không ngừng gấp đồ cho Hứa Quế Chi.

“Thôi, em cũng ăn đi.” Hứa Quế Chi nói, “Ăn xong nói chuyện chính.”

Vương Cường Hưng bỏ đũa xuống, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Em định ly hôn với A Trân.”

“Cái gì?” Giọng Hứa Quế Chi bỗng cao vút.

“Mẹ, mẹ đừng giận.” Chu Chiêu Chiêu vội rót nước, nhưng Hứa Quế Chi đã run lên vì tức giận.

Thật sự, lần trước Lưu Quyên đòi ly hôn Dương Duy Phong, bà còn không giận dữ thế này.

“Tại sao?” Hứa Quế Chi hỏi, “Vì cô ta lúc này sao?”

“Ngu xuẩn!” Bà mắng.

“Vợ hiền chồng ít họa,” Hứa Quế Chi thất vọng nói, “Những năm em khó khăn nhất, ai đã ở bên ủng hộ em?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Em quên A Trân đã hy sinh những gì cho em rồi sao?”

“Tại sao cô ấy chỉ có mỗi Giai Di?” Hứa Quế Chi giận dữ, “Không phải vì năm đó em vào tù, cô ấy

bụng mang dạ chạy đi lo cho em, ngã trượt sinh non sao?”

“Vương Cường Hưng, em quên hết rồi à?” Bà gõ bàn nói, “Cô ấy suýt mất mạng vì em, sao em nỡ đối xử như vậy?”

“Giờ em giàu có, em đòi ly hôn!” Hứa Quế Chi cười nhạt, “Muốn ly hôn cũng được, em ra đi tay trắng đi.”

“Chi.” Vương Cường Hưng đau khổ nói, “Em bắt đắc dĩ lắm.”

Hứa Quế Chi cười, nụ cười châm biếm.

Bắt đắc dĩ gì? Đàn ông luôn biện minh cho mình.

“Em không thể để họ Vương tuyệt tự.” Vương Cường Hưng nói, “A Hồng theo em bao năm không danh phận, con trai em sắp thi đại học, không thể để nó mang tiếng con ngoài giá thú đi học.”

“Thi đại học?” Hứa Quế Chi sửng sốt, “Giai Di năm ngoái mới vào đại học...”

Bà thất vọng cười, ngồi phịch xuống ghế: “Vậy là... em đã phản bội A Trân...”

Ngay khi vợ vừa sinh con, hắn đã ngoại tình?

Có lẽ còn sớm hơn, khi Điền Lệ Trân đang mang thai?

Trong khi cô ấy vì cứu hắn khỏi tù, chạy ngược xuôi trong tuyết, suýt mất mạng khi sinh non?

Hứa Quế Chi nhớ lại hình ảnh Điền Lệ Trân đầm m.á.u năm đó, run lên vì phẫn nộ.

“Tốt, tốt, tốt,” bà nhìn Vương Cường Hưng ánh mắt sắc lạnh, “Rất tốt.”

Bốn chữ “tốt” liên tiếp, đủ thấy bà giận đến mức nào.

“Chị...”

“Đừng gọi tôi là chị,” Hứa Quế Chi lạnh lùng nói, “Tôi với em vốn không có quan hệ huyết thống.”

“Chị...” Vương Cường Hưng bất lực, “Tất cả là lỗi của em.”

Nhưng Hứa Quế Chi không muốn nghe nữa, đứng lên vịn tay Chu Chiêu Chiêu: “Chúng tôi đi.”

“À, còn...”

“Mẹ, con đã thanh toán rồi.” Chu Chiêu Chiêu biết ý bà, vội nói, “Về nhà thôi.”

Đằng sau, Vương Cường Hưng muốn nói gì đó, bước lên hai bước rồi lại thôi, chỉ ngồi xuống ôm đầu thở dài nặng nề.

Chương 541

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi về nhà trong tình trạng rất tệ, bà bị ốm vì quá tức giận.

Bà nắm tay Dương Quyên Đình khóc nói: “Đều tại tôi không tốt, nếu không phải vì tôi, cô ấy đã không quen kẻ vô lại đó.”

Bà và Điền Lệ Trân từ nhỏ là hàng xóm, Điền Lệ Trân được gia đình cưng chiều từ bé, cô gái luôn gọi bà là chị, cũng vì đến thăm bà mà đến thành phố này.

Chính trong chuyến đi đó, cô gặp Vương Cường Hưng.

Lúc đó, Vương Cường Hưng yêu Điền Lệ Trân từ cái nhìn đầu tiên, theo đuổi cô hết mình.

Điền Lệ Trân vừa tốt nghiệp sư phạm, sắp trở thành giáo viên. Còn Vương Cường Hưng chỉ là tay chơi không nghề nghiệp.

Nhưng cuối cùng Điền Lệ Trân vẫn lấy anh ta, trở thành giáo viên trung học.

Hứa Quế Chi ban đầu phản đối chuyện này.

Bố mẹ Điền Lệ Trân đã mất, bà như người thân của cô, không muốn em gái mình lấy kẻ vô công rồi nghề.

...

...

Hai năm đầu sau khi cưới, Vương Cường Hưng cũng chăm chỉ, hai vợ chồng sống hạnh phúc.

Nhưng sau đó, anh ta nghiện cờ bạc.

Thời đó đánh bạc bị bắt sẽ bị giam lâu, Điền Lệ Trân mang bầu vẫn phải chạy vạy lo cho chồng.

Trời tuyết trơn trượt, khi Hứa Quế Chi đến nơi, thấy Điền Lệ Trân trên xe cấp cứu, phần dưới đầy máu.

Đáng thương thay, khi cô vật lộn sinh con, người đàn ông cô yêu đã ngoại tình.

Và một năm sau, người phụ nữ kia cũng sinh con trai.

Vì vậy Hứa Quế Chi vô cùng ân hận.

Nếu không phải vì bà, Điền Lệ Trân đã không gặp Vương Cường Hưng.

“Đồ súc sinh,” bà khóc nói, “Tôi hại A Trân rồi.”

“Không phải lỗi của em,” Dương Quyền Đình an ủi vợ, “Hồi đó em đã khuyên cô ấy rồi.”

Khuyên không được, đành chịu.

Đường là do cô ấy tự chọn.

“Chị, em sai rồi.”

Hôm sau, Chu Chiêu Chiêu gặp nhân vật nữ chính - Điền Lệ Trân.

Người phụ nữ gầy gò nhưng toát lên vẻ thanh lịch.

Dáng vẻ dịu dàng đoan trang, nhưng lời nói khiến Chu Chiêu Chiêu ngỡ phục.

“Ly hôn thôi,” Điền Lê Trân mỉm cười, “Xưởng là của anh ta, tôi không lấy, chỉ cần những gì thuộc về mình.”

“Chị đừng buồn vì em,” cô áy náy nói, “Là lỗi của em, lúc đó không nghe lời chị.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Năm xưa, Hứa Quế Chi từng nói Vương Cường Hưng không xứng với cô.

Nhưng lúc đó cô vừa mất cha mẹ, nếu không nhờ Vương Cường Hưng giúp, cha mẹ không thể yên nghỉ.

Vì thế, cô lấy anh ta.

Nhưng rốt cuộc... cô đã sai.

Bao năm sống trong dối trá, tự lừa dối bản thân, giờ đã đến lúc tỉnh ngộ.

“Thực ra em không mất mát gì,” so với sự phẫn nộ của Hứa Quế Chi, Điền Lê Trân lại rất thoáng, “Em mới hơn bốn mươi, tuy không còn trẻ nhưng có thể làm điều mình muốn.”

“Bao năm chưa về quê,” cô cười, “Em muốn về thăm, chị biết em luôn mơ ước được ra biển.”

“Nói thật, em còn phải cảm ơn anh ta,” Điền Lê Trân nói, “Chị ạ, em được giải thoát rồi.”

Dù Vương Cường Hưng che giấu tốt thế nào, người vợ vẫn nhận ra.

Chỉ vì con gái và tư tưởng cũ, cô nhẫn nhịn.

Những năm gần đây, cô dồn hết tâm sức vào con cái và công việc, hôn nhân chỉ còn là hình thức.

Hai người đã ngủ phòng riêng nhiều năm.

“Em gái ngọc của chị.” Hứa Quế Chi coi Điền Lệ Trân như em gái ruột, nhìn cô như vậy, lòng đau như cắt.

Điền Lệ Trân không muốn tranh giành, nhưng Hứa Quế Chi không đồng ý.

Ly hôn được, nhưng phải có bồi thường.

Cuối cùng, ngoài căn nhà và cửa hàng, Vương Cường Hưng còn mua thêm nhà ở thành phố biển cho Điền Lệ Trân.

Vương Giai Di học ở Bắc Kinh, anh ta mua nhà cho con gái ở đó.

Hai cửa hàng ở tỉnh, cùng 5 vạn tiền mặt.

Nghe nói vì chuyện này, nhân tình của Vương Cường Hưng tức đến phát điên.

Sau khi chia tài sản, Vương Cường Hưng chỉ còn xưởng đồ gỗ.

Nhưng với quy mô hiện tại, số tiền đó anh ta sẽ kiếm lại nhanh thôi.

Dù không vui, nhưng vì phía sau Điền Lệ Trân có Hứa Quế Chi và nhà họ Dương, Vương Cường Hưng đành cắn răng chấp nhận.

Điền Lệ Trân không quan tâm, cô nhận tất cả để dành cho con gái.

Sau khi ly hôn, cô xin nghỉ hưu non.

Thành phố nhỏ, Vương Cường Hưng lại nổi tiếng, cô không muốn nhận những ánh mắt thương hại.

Dù cô không cần ai thương cảm.

Nhân cơ hội này, cô quyết định đi du lịch.

Con gái vì chuyện này học hành sa sút, Điền Lệ Trân quyết định đến Bắc Kinh ở cùng con.

“Con bé biết chuyện từ lâu rồi,” cô áy náy nói, “Em muốn ở bên con, để nó yên tâm rằng mẹ rất ổn.”

Sau ly hôn, Điền Lệ Trân trông khá hơn hẳn.

Lúc đầu biết chồng muốn ly hôn, cô không chấp nhận nổi.

Nhưng dần dần, cô nghĩ thông suốt.

Làm sao cô nghĩ thông?

Điền Lệ Trân nhớ lời Tống Hiểu Tuyết đến thăm: “Cô giáo giỏi thế, đàn ông nào mù mắt chứ.”

“Thế giới ngoài kia đẹp lắm, cô có tiền lại không vướng bận gì, sao không đi du lịch?”

Điền Lệ Trân nghĩ đến biển Nam, từ nhỏ cô đã mơ được ngắm biển, ngắm hoa mùa xuân.

Rồi bỗng thấy lòng nhẹ nhõm.

Bao năm sống trong gánh nặng, luôn phải là người vợ tốt, người mẹ tốt, cô giáo tốt.

“Chị ơi, giờ em sẽ sống cho mình.” Điền Lệ Trân nói, “Chị đừng lo.”

“Em sẽ sống thật tốt.” Cô mỉm cười.

Với kẻ phản bội, trừng phạt tốt nhất là sống hạnh phúc hơn họ.

Chương 542

DTV-EBOOK

Khi Điền Lệ Trân rời đi, Hứa Quế Chi tiễn cô, trở về với tâm trạng khá hơn hẳn.

“Bà ơi,” vừa về đến nhà, Nhi Nhi đã chạy ra ôm bà, “Cháu đã cắt tỉa hoa giúp bà rồi.”

Hứa Quế Chi bỗng có linh cảm không hay, “Cháu... cắt tỉa hoa nào của bà?”

Nhi Nhi hào hứng kéo tay bà: “Bà xem cháu cắt có đẹp không?”

Hứa Quế Chi: “...”

Ôi cháu gái yêu quý của bà!

Nhi Nhi còn ngây thơ nhìn bà với ánh mắt ‘cháu giỏi lắm đúng không, bà khen cháu đi’.

“Dương Gia Nguyệt,” Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt gọi, “Ai cho con động vào hoa của bà?”

Nhi Nhi: “...”

...

...

Cháu cắt không đẹp sao?

Mẹ mà gọi đầy đủ tên thế này là đang giận rồi.

“Cháu thấy bà bận không cắt tỉa hoa,” Nhi Nhi lí nhí, “Cháu muốn làm bà vui.”

“Thôi, đừng mắng cháu.” Hứa Quế Chi ôm chặt cháu gái, “Cảm ơn cháu yêu quan tâm đến bà.”

Nói rồi bà thơm lên trán Nhi Nhi.

Cháu bé chỉ muốn tốt thôi, chỉ tiếc chậu hoa trà quý của bà.

Thôi kệ, miễn cháu vui là được.

Chu Chiêu Chiêu nhúc đầu nhìn con gái, lại nhìn chậu hoa bị cắt xén thảm hại.

Tối đó, khi Dương Duy Lực về, cô kể chuyện này: “Con bé này phải nghiêm khắc dạy dỗ rồi.”

Nhà người ta con gái ngoan hiền, sao con mình lại nhiều ý tưởng thế, lại còn rất có chính kiến.

Dương Duy Lực muốn nói chuyện nhỏ thôi, nhưng không dám, sợ vợ nổi giận.

Anh chỉ gật đầu: “Được.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cách anh dạy con cũng lạ, chiều hôm sau dẫn ba đứa trẻ ra vườn đào hố.

Đúng vậy, đào hố.

Đào hố làm gì? Làm một hố cát cho lũ trẻ chơi.

Đứa trẻ nào cũng thích hố cát.

Nhìn ba đứa hì hục đào đất dưới sự chỉ huy của bố, Chu Chiêu Chiêu không nói gì nữa.

“Từ nay đây là chỗ chơi của các con,” Dương Duy Lực nói, “Không được phá vườn rau của ông và hoa của bà.”

Đứa lớn vừa đào đất vừa nói: “Bố, con cũng muốn trồng rau.”

“Được,” Dương Duy Lực cười đo đấ, “Bố đã nói với ông rồi, mảnh đất này cho các con trồng.”

Trồng gì tùy ý, nhưng phải chăm sóc đến cùng, không được bỏ dở.

“Lớn lên không thể không biết phân biệt ngũ cốc chứ.” Anh giải thích với ánh mắt của vợ.

Chu Chiêu Chiêu nghĩ anh đang ám chỉ mình, dù quê cô ở nông thôn nhưng nhiều loại cây cô không nhận ra.

Kể từ khi có mảnh vườn, ba đứa trẻ không còn phá hoại cây cối của ông bà nữa.

Không chỉ vậy, Dương Duy Lực còn dẫn chúng chạy quanh khu tập thể mỗi sáng.

“Có sức khỏe là có tất cả,” anh chống nạnh nói, “Khi bố ở nhà, mỗi ngày đều chạy cùng các con.”

“Bố không có nhà...” anh nhìn vợ, suy nghĩ một chút, “Thì chạy quanh sân nhà.”

Tóm lại không được bỏ buổi.

“Tuân lệnh!” Ba đứa trẻ đồng thanh chào bố như những người lính nhỏ.

Khiến Chu Chiêu Chiêu phải bật cười.

Cô tưởng Nhi Nhi sẽ bỏ cuộc đầu tiên, vì chạy một vòng khu tập thể đã đủ khiến cô mệt lả.

Nhưng không ngờ con gái lại kiên trì nhất: “Sáng sớm có chim hót cùng, vui lắm mẹ ạ.”

Con thích thì tốt.

Chạy bộ giúp bọn trẻ khỏe mạnh hơn, suốt mùa đông, nhiều trẻ trong lớp ốm liên tục, nhưng ba đứa

nhà cô không hề bệnh.

Thỉnh thoảng sổ mũi, uống nhiều nước là khỏi ngay.

Dương Duy Lực rất yêu con, nhưng cách thể hiện rất khác.

Mỗi lần nhìn anh cùng lũ trẻ xây lâu đài cát, Chu Chiêu Chiêu lại nhớ đến kiếp trước.

Lúc đó cô không thể có con, làng xóm đủ thứ lời đồn.

Người bảo cô không sinh được, người nói Dương Duy Lực không muốn có con với cô, kẻ bảo anh không thích trẻ con.

Đủ kiểu.

Kiếp trước, Dương Duy Lực từng nói không thích trẻ con, cô cũng tin điều đó.

Nhưng giờ nhìn lại, anh đâu có ghét trẻ con, chỉ là an ủi cô thôi.

Lúc đó cô không yêu anh, chỉ lạnh lùng đáp: “Tôi cũng không thích.”

Dương Duy Lực khi ấy đứng hình.

Giờ nghĩ lại, chắc tim anh tan nát lắm.

Tối hôm đó, Dương Duy Lực thấy vợ đặc biệt dễ bảo, ngay cả những yêu cầu trước kia cô không bao giờ đồng ý, hôm nay cũng chiều theo.

Đây là tín hiệu tốt với anh.

Không phản đối nghĩa là đồng ý.

Thế là hai người “ủ men” đến khuya, sáng hôm sau Chu Chiêu Chiêu thức dậy thấy lưng đau không chịu nổi.

Mấy động tác khó đêm qua thật sự quá sức.

Đàn ông đúng là không thể nuông chiều.

Cùng ngày, Tần Tư Tư cũng nói với Chu Chiêu Chiêu câu tương tự: “Đàn ông không thể nuông chiều.”

Chuyện là thế này.

Sau lần Tần Tư Tư nổi giận, Hầu Kiến Ba thật sự có hành động.

Dạo này Nhâm Ly không xuất hiện nữa.

À có, đến một lần buông vài câu vô thưởng vô phạt rồi bỏ đi.

Không phải Nhâm Ly yêu Hầu Kiến Ba lắm đâu, nếu yêu đã không lấy chồng hai lần rồi.

Cô ta chỉ vì sĩ diện.

Một phần cũng do Chu Chiêu Chiêu liên lụy Tần Tư Tư.

Nếu hai người không quen nhau, có lẽ Nhâm Ly đã không theo đuổi Hầu Kiến Ba nữa.

Nhâm Ly vốn là người biết lượng sức.

Việc không có lợi, cô ta không bao giờ tốn công.

Nhưng lần này lại kiên trì, một là vì bực tức - ít có đàn ông nào từ chối cô ta.

Dương Duy Lực một người, Hầu Kiến Ba lại thêm người nữa.

Hai là vì Tần Tư Tư thân với Chu Chiêu Chiêu, cô ta muốn nhân cơ hội chọc tức cả hai.

Nhưng cuối cùng chỉ khiến bản thân xấu hổ.

Ánh mắt khinh bỉ của Hầu Kiến Ba khiến Nhâm Ly tổn thương.

Không, cô vẫn là Nhâm Ly cao ngạo, kẻ phạm nhân không với tới.

Cứ đợi đấy, một ngày cô sẽ quay lại tát vào mặt họ.

Chương 543

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu tưởng rằng không có Nhâm Ly quấy rối, Tần Tư Tư và Hầu Kiến Ba sẽ nhanh chóng kết hôn, nhưng không phải vậy.

“Trước đây tôi rất thích anh ta, nên sẵn sàng theo đuổi,” Tần Tư Tư nói, “Nhưng sau chuyện này tôi đã tỉnh ngộ.”

“Tôi có tài kiếm tiền, lại xinh đẹp,” cô cười quyền rũ nói, “Muốn tìm người nào chẳng được, cần gì phải treo cổ trên một cái cây?”

Thật ra, biểu hiện của Hầu Kiến Ba thời gian qua khiến cô không hài lòng.

“Hôm nay anh ta vì chút ân tình mà để tôi chịu thiệt, ngày mai chẳng biết còn gì nữa.”

Nhỡ đâu Nhâm Ly điên cuồng kia lại tiếp tục quấy rối họ thì sao?

Cũng có lý.

Giống như quan hệ mẹ chồng nàng dâu, tốt hay xấu phụ thuộc vào thái độ người đàn ông.

Nếu anh ta coi trọng bạn, sẽ sẵn sàng đứng ra bảo vệ. Không bảo vệ được, có lẽ anh ta không muốn. Mọi lý do chỉ là ngụy biện.

...

...

Một người đàn ông không thể bảo vệ người phụ nữ của mình, đó là sự bất lực, không liên quan gì đến

yếu tố khác.

“Giờ chị là chủ hai cửa hàng thời trang cao cấp, triệu phú đích thực,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Muốn tìm ai chẳng được? Chị biết không, nhiều người hỏi thăm chị có người yêu chưa?”

Những năm trước có thể nhiều người coi thường tiểu thương, nhưng giờ thời thế đã khác.

Rất nhiều người muốn làm mối cho Tần Tư Tư.

“Tôi cũng nói thế với Hầu Kiến Ba,” Chu Chiêu Chiêu tiếp, “Nếu anh ta vẫn như cũ, chị không thích người có cơ bắp sao? Để Dương Duy Lực giới thiệu cho chị mấy anh quân nhân.”

Ai mà chẳng có vài múi cơ chứ.

“Ha?” Tần Tư Tư bật cười, “Cô đúng là bạn tốt của tôi.”

Cô thật sự suy nghĩ về lời Chu Chiêu Chiêu.

Cùng lúc đó, Hầu Kiến Ba đang uống rượu với Dương Duy Lực: “Sao tâm tư phụ nữ khó đoán thế?”

Hầu Kiến Ba vừa uống vừa nói: “Nhâm Ly đúng là điên, càng đáp ứng cô ta càng lấn tới.”

“Tôi đâu có không đứng về phía Tư Tư. Nhưng cậu biết hoàn cảnh nhà tôi.”

Anh là con riêng theo mẹ về nhà họ Hầu, bề ngoài là công tử nhưng thực chất chỉ là con nuôi.

Mấy năm nay ông cụ ốm yếu, gia đình rối ren, anh không muốn kéo Tần Tư Tư vào.

Gần đây nhà Hầu phân chia tài sản, anh đưa mẹ ra ở riêng, giờ mới có tâm trí nghĩ đến chuyện tình cảm.

Nhưng Tần Tư Tư không thềm để ý nữa.

“Cậu này,” Dương Duy Lực lắc đầu, “Bình thường thông minh thế, sao cứng đầu thế?”

“Muốn bảo vệ cô ấy khỏi phiền phức gia đình, nhưng có nghĩ qua không, gian nan mới thấu tình người.”

“Tôi đã nhắc cậu nói sớm với cô ấy, cậu cứ trì hoãn, còn bảo tôi không nói với Chiêu Chiêu,” Dương Duy Lực cười, “Giờ người ta tổn thương rồi.”

“Tôi...” Hầu Kiến Ba đỏ mắt.

“Nếu thật lòng yêu cô ấy, muốn đi cùng nhau,” Dương Duy Lực nghiêm túc nói, “Thì đi xin lỗi, giải thích hết mọi lo lắng trước đây.”

“Kiến Ba, yêu ai phải chân thành. Tần Tư Tư là người thẳng tính, cậu suy nghĩ phức tạp cô ấy không hiểu đâu.”

Với tính cách của Tần Tư Tư, có lẽ cả đời không biết Hầu Kiến Ba lạnh nhạt là để bảo vệ cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

Người bạn này của anh, ngoài mặt cởi mở nhưng trong lòng tự ti, hay giấu diếm.

“Tôi hiểu rồi.” Hầu Kiến Ba uống cạn ly rượu.

Không biết có thật sự hiểu không?

Dương Duy Lực vỗ vai anh: “Nhanh lên, nghe nói cô ấy sắp xem mắt đấy.”

“Không thể nào.” Hầu Kiến Ba biến sắc, “Cô ấy... sao có thể...”

Anh dừng lại, rồi nói: “Tôi sẽ không cho cô ấy cơ hội đó đâu.”

Theo Chu Chiêu Chiêu, Hầu Kiến Ba đúng là tự rước khổ vào thân.

“Anh ta tưởng thế là tốt cho Tư Tư, nhưng cô ấy không cần kiểu tốt đó,” cô nói, “Đàn ông luôn tự cho mình là đúng.”

Câu này Dương Duy Lực không dám họa, chỉ cười trừ: “Vợ yêu, xem anh mua gì cho em này?”

“Đồng hồ?” Chu Chiêu Chiêu nhú mày, “Sao đột nhiên tặng đồng hồ?”

Dù rất đẹp, nhưng vô cớ tặng quà chắc có âm mưu.

“Anh thấy em bực vì chuyện của Tần Tư Tư, muốn mua đồng hồ cho em vui,” Dương Duy Lực nói, “Đồng hồ cũ của em đeo mấy năm rồi.”

Lý do này nghe có vẻ hợp lý.

“Tạm chấp nhận.” Chu Chiêu Chiêu vui vẻ đổi đồng hồ mới, quả nhiên đẹp hơn hẳn.

Dạo này cô giận Hầu Kiến Ba nên trút giận lên Dương Duy Lực.

Nhưng ai bảo đó là bạn thân của anh?

Gần mực thì đen, ai biết được có bị ảnh hưởng không?

Cứ cảnh giác, để Dương Duy Lực tự rút kinh nghiệm.

Hầu Kiến Ba không biết bạn mình đã gánh hậu quả thay mình, chính anh còn đi cùng Dương Duy Lực mua đồng hồ.

Thấy Dương Duy Lực mua, anh thắc mắc: “Quà sinh nhật?”

Anh nhớ sinh nhật Chu Chiêu Chiêu vào mùa đông chứ.

“Không,” Dương Duy Lực liếc anh, “Vợ anh dạo này tâm trạng không vui, mua cái gì đó cho cô ấy vui.”

“Tâm trạng không vui” - năm chữ này được nhấn mạnh.

Hầu Kiến Ba cảm giác ánh mắt kia rất ý nhị, nhưng không dám hỏi, chắc chắn không phải chuyện hay.

Nhưng anh học được bài học.

Dương Duy Lực từng nói, không phụ nữ nào cưỡng lại được quà tặng.

Thế là trước cửa hàng Tần Tư Tư thường xuyên xuất hiện bóng dáng Hầu Kiến Ba.

Khi thì bó hoa, khi thì hộp bánh... ngày nào cũng đến rồi mới đạp xe đi làm.

“Phiền quá,” Tần Tư Tư kéo Chu Chiêu Chiêu than thở, “Ngày nào cũng đến, bức mình.”

Tống Hiểu Tuyết và Chu Chiêu Chiêu cùng lúc đảo mắt.

Người phụ nữ này, miệng nói không nhưng lòng lại thích, thật không thể nhìn nổi.

Cùng không thể nhìn nổi, còn có Lưu Quyên.

Cô ta gặp chuyện rồi.

Đứa bé bảy tháng tuổi đột nhiên sinh non, phải đưa vào lồng kính ngay.

Chuyện này lại có liên quan đến Chu Chiêu Chiêu.

Chương 544

DTV-EBOOK

Hôm đó, Chu Chiêu Chiêu trên đường từ trường về đã gặp Lưu Quyên đang mang bầu.

Sau này nghĩ lại, đó đâu phải là ngẫu nhiên?

Hiện giờ lịch trình của cô rất đều đặn: trường học, nhà và trường mẫu giáo của ba đứa trẻ. Việc gặp Lưu Quyên giữa đường rõ ràng là cô ta đang chờ sẵn.

Khi thấy Lưu Quyên bụng to đứng đó, Chu Chiêu Chiêu rất ngạc nhiên.

Nhưng với một phụ nữ mang thai, đặc biệt là người như Lưu Quyên, cô bản năng muốn tránh xa.

Con người vốn dễ thương cảm với kẻ yếu, nhất là phụ nữ có thai. Dù họ có làm chuyện xấu xa, nhưng nếu xảy ra chuyện, người bị chỉ trích chắc chắn là phía bên kia.

Chu Chiêu Chiêu muốn tránh, nhưng Lưu Quyên không cho.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô ta chống bụng nói: “Chiêu Chiêu, đợi chút, tôi có chuyện muốn nói.”

Có chuyện? Từ miệng cô ta làm gì có lời hay?

...

...

Chu Chiêu Chiêu không dừng bước, dắt ba đứa trẻ đi tiếp.

“Mẹ ơi, người kia là ai vậy?” Nhi Nhi hỏi.

Lưu Quyên sau khi mang thai trở nên xấu xí. Da trắng ngày xưa giờ vàng sạm, trán và cằm nổi mụn, mũi to, cổ xuất hiện vết nám đen.

Tóc từng dày mượt giờ thưa thớt, lộ rõ da đầu.

Nếu không phải cô ta gọi, Chu Chiêu Chiêu đã không nhận ra. Dĩ nhiên, nhận ra rồi thì càng phải tránh xa.

Biểu hiện của Chu Chiêu Chiêu khiến Lưu Quyên tức giận.

Khi mang thai Dương Gia Dao, cô ta chỉ hơi mập, còn lại da dẻ căng mịn.

Nhưng lần này, ốm nghén suýt chết, ăn gì nôn nấy.

Thêm bà mẹ chồng Vương đại nương luôn bắt ép cô ta ăn.

“Ăn được bao nhiêu hay bấy nhiêu,” bà nói, “Nếu không ăn chút nào, đứa bé càng không có dinh dưỡng.”

Lý thì đúng, nhưng cô ta không muốn ăn.

Sau ba tháng, hết nghén, cô ta ăn uống thoải mái, người phát phì.

Lưu Quyên tưởng mình sắp qua ngày đen tối, đợi sinh con trai sẽ đuổi bà già này đi.

Nhưng gần đây, cô ta phát hiện một điều không ổn: xuất hiện m.á.u ở vùng kín.

Lúc đầu chỉ là chút xíu, cô không để ý.

Nhưng dần dần m.á.u ra nhiều hơn, như những ngày cuối kỳ kinh.

Lưu Quyên đi khám, bác sĩ nói tình hình không ổn, khuyên nhập viện giữ thai.

“Chỉ là chút m.á.u thôi mà, có gì đâu?” Cô ta tức giận, “Nhập viện? Ông muốn kiếm tiền của tôi à?”

Mang thai chảy m.á.u chút có sao đâu? Hồi mang Dương Gia Dao cũng thế, nằm nghỉ uống canh gà là khỏe.

Cần gì phải làm quá lên?

Thái độ của Lưu Quyên suýt làm bác sĩ tức điên.

“Cô có vẻ là người có học, sao có thể ngu dốt thế?”

Sắp sẩy thai rồi còn nghĩ bác sĩ muốn kiếm tiền?

Bác sĩ nữ không biết nói gì hơn.

Không có học thì đáng sợ, có học mà ngu dốt còn đáng sợ hơn.

“Có học là được quyền nói bậy sao?” Lưu Quyên đứng dậy giận dữ, “Con tôi hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Từ nay tôi không đến bệnh viện này nữa.” Cô ta bỏ đi trong tức giận.

Dù tức, bác sĩ vẫn nhắc nhở: “Nếu thấy khó chịu hoặc m.á.u ra nhiều, phải đến viện ngay.”

“Nếu m.á.u nhiều, e rằng...”

Bác sĩ không nói hết, Lưu Quyên cũng chẳng thèm nghe.

Về nhà, cô nói với Triệu Tân Dân mình không khỏe. Anh ta cũng hối hận vì mấy hôm trước quá đà,

bảo mẹ nấu canh gà cho cô.

Uống canh gà hai ngày, m.á.u giảm hẳn.

Lưu Quyên đặc ý nghĩ: Bác sĩ bây giờ toàn lừa đảo, vì tiền không từ thủ đoạn.

Nhưng hôm nay ra đường, cô bỗng thấy m.á.u ra nhiều hơn.

Quan trọng là bụng đau quặn từng cơn.

Lưu Quyên hoảng hốt.

Nhưng cô chợt nhớ, đây gần trường mẫu giáo của ba đứa nhà Chu Chiêu Chiêu.

Nếu như...

Chương 545

DTV-EBOOK

Khi những cơn đau quặn ập đến, Lưu Quyên vô cùng hoảng sợ. Cô có linh cảm rằng đứa bé này sắp không giữ được.

Điều đáng cười là, thay vì nghĩ đến việc nhập viện giữ thai, Lưu Quyên lại nghĩ cách tối đa hóa lợi ích cho mình.

Cô nghĩ đến Chu Chiêu Chiêu.

Mấy lần trước vào giờ này, cô từng thấy Chu Chiêu Chiêu đến đón con.

Lưu Quyên căn rằng đứng dưới bóng cây ở ngã tư, quả nhiên không lâu sau đã thấy Chu Chiêu Chiêu dắt ba đứa trẻ đi về phía này.

Bọn trẻ cầm trên tay thứ gì đó, ba mẹ con vừa đi vừa trò chuyện, trông vô cùng hạnh phúc.

Trong khi đó, đứa con của cô sắp không có cơ hội nhìn thấy thế giới này.

Nếu lúc này có một tấm gương trước mặt, Lưu Quyên sẽ thấy khuôn mặt mình méo mó đến mức nào.

Ghen tị khiến con người trở nên xấu xí.

...

...

Rõ ràng giữa cô và nhà họ Dương, giữa cô và Chu Chiêu Chiêu không còn liên quan gì, nhưng Lưu Quyên vẫn ghen tị đến phát điên.

Thậm chí, chỉ cần nghĩ đến cuộc sống sung sướng của Chu Chiêu Chiêu ở nhà họ Dương, cô ta đã tức đến mức không ăn nổi cơm.

Cô biết mình không nên như vậy, nhưng không thể kiềm chế được. Có thời gian cô cố gắng không quan tâm đến chuyện của Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng vô ích.

Đối diện nhà cô là Tống Hiểu Tuyết, ngày ngày nhìn thấy cô ta lại nhớ đến Chu Chiêu Chiêu.

Tống Hiểu Tuyết chính nhờ bài viết về cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu mà trở thành nhân vật nổi tiếng trong khu.

Giờ đây, ai cũng biết nơi này có một phóng viên lừng danh.

Điều này liên tục nhắc nhở Lưu Quyên rằng Chu Chiêu Chiêu giờ cũng là người nổi tiếng.

Nhân cơ hội đó, cô còn mở thêm hai chi nhánh, kinh doanh vẫn rất hút khách.

Ngay cả con trai riêng của Triệu Tân Dân cũng đòi bà nội dẫn đi ăn gà rán.

Ăn ở cửa hàng của Chu Chiêu Chiêu.

Suýt nữa khiến Lưu Quyên tức đến nổ phổi.

Trong mắt cô, Chu Chiêu Chiêu chính là kẻ thù. Nếu không phải vì cửa hàng gà rán của cô ta, anh trai và chị dâu cô đã không thèm muốn rồi cũng mở cửa hàng, càng không phải vào tù vì làm trẻ con ngộ độc.

Gia đình cô trở nên như vậy, tất cả là do Chu Chiêu Chiêu.

Vì thế, cô nhất định phải trả thù.

Cô muốn cả thế giới nhìn rõ bộ mặt xảo quyệt của Chu Chiêu Chiêu, muốn cô ta cũng nếm mùi tù tội.

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu lại nhanh nhẹn như vậy, vừa thấy cô đã lập tức dắt con bỏ đi.

Lưu Quyên nào chịu để cô ta đi dễ dàng thế?

Vừa chống bụng gọi tên Chu Chiêu Chiêu, vừa chạy theo phía sau.

Bụng cô đau quặn từng cơn, đứa bé này chắc thật sự không giữ được.

“Máu...” ai đó bỗng hét lên, “Cô ấy chảy m.á.u rồi.”

“Chu Chiêu Chiêu, tôi đau bụng quá, cô...” Lưu Quyên chống bụng kêu lên, “Mau lại đây xem tôi.”

Chu Chiêu Chiêu giờ đâu dám lại gần? Cô đã hiểu rõ ý đồ của Lưu Quyên.

Mặt lạnh nhìn Lưu Quyên, hôm nay cô ta mặc chiếc quần màu nhạt, giờ đã thấm đẫm máu.

Người phụ nữ này thật sự điên rồi.

Để hãm hại cô, sẵn sàng hy sinh cả đứa con trong bụng.

“Tôi sẽ gọi xe cấp cứu.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói với Lưu Quyên, rồi quay sang nhờ người xung quanh, “Mọi người giúp trông chừng cô ấy.”

Lưu Quyên vẫn muốn tiến lại gần, nhưng Chu Chiêu Chiêu đã nhanh chóng dắt con vào cửa hàng gần đó, không chần chừ gọi điện thoại.

Không biết vì tức giận hay sao, tay cô run rẩy khi bấm số.

Vừa quay lưng, đã thấy Lưu Quyên cũng đi về phía này.

“Cô muốn gì?” Chu Chiêu Chiêu lớn tiếng, vừa nói vừa đưa ba đứa trẻ ra sau lưng, “Tôi đã gọi xe cấp cứu rồi.”

“Lưu Quyên, cô nghĩ đến đứa con trong bụng đi, giờ vào viện may ra còn giữ được.” Cô nói, “Nhiều người chứng kiến ở đây, cô đừng hòng đổ tội cho tôi.”

Lưu Quyên dừng bước.

“Cô nghĩ xem, nó đã biết đập trong bụng cô, nỗ lực nào bỏ rơi nó?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chỉ để vu oan cho tôi?”

Hơn nữa chưa chắc đã vu oan được.

Bởi nhiều người chứng kiến, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, cô ta làm sao trút giận?

Sau này càng không có dịp nữa.

“Lưu Quyên, cô đã lỡ thời cơ rồi.” Chu Chiêu Chiêu thấy ánh mắt quyết liệt của cô ta, lớn tiếng nói, “Cô đừng hòng đổ việc con cô lên đầu người khác.”

“Đồ xấu, không được bắt nạt mẹ tôi.” Bình Bình và An An nắm tay nhau đứng che chắn cho mẹ và em gái.

Chu Chiêu Chiêu ấm lòng, xoa đầu con trai, lặng lẽ nhìn Lưu Quyên.

Người xung quanh vốn định lại giúp, nhưng nghe lời Chu Chiêu Chiêu liền dừng lại.

Nhìn thấy vẻ quyết liệt thoáng qua của Lưu Quyên, họ sợ hãi lùi xa: “Người phụ nữ này điên thật,

đứa bé lớn thế rồi, vào viện chắc còn cứu được.”

“Cô gái đừng sợ, chúng tôi làm chứng cho cô.” Ai đó thấy Chu Chiêu Chiêu tái mặt ôm con, thương cảm nói.

“Cảm ơn mọi người.” Chu Chiêu Chiêu cảm kích, “Trên đời vẫn nhiều người tốt.”

Lưu Quyên vẫn muốn cố gắng, cô không quan tâm người khác nói gì, chỉ cần xông đến trước mặt Chu Chiêu Chiêu, chỉ cần ngắt trước mặt cô ta, thế nào cũng quy kết được.

Nhưng giờ, bụng cô đau quá, muốn bước thêm vài bước cũng khó khăn.

Không phải vì có người làm chứng mà không dám giả vờ, mà là cô đau đến mức không thể đi nổi.

“Chu Chiêu Chiêu, cô độc ác quá...” Lưu Quyên nghiêng răng nói xong câu này, cuối cùng không chịu nổi, ngắt đi.

“Làm sao giờ?” Ai đó hỏi nhỏ.

Người ta ngắt trước mặt, không lẽ đứng nhìn sao?

Phiêu Vũ Miên Miên

“Xe cấp cứu đến rồi.” Đúng lúc này, tiếng còi xe vang lên.

Mọi người đều có chung cảm nhận: chưa bao giờ thấy tiếng xe cấp cứu hay đến thế.

Nhân viên y tế xuống xe, có người chạy đến giúp: “Các anh đến rồi, tốt quá.”

Họ không để ý đến sự khác thường của đám đông, chỉ hỏi: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về Chu Chiêu Chiêu.

“Tôi đã gọi cho người nhà cô ấy.” Cô nói, “Và cũng đã báo cảnh sát.”

“Nhờ mọi người làm chứng giúp tôi.”

“Tất nhiên rồi.” Ai đó nói, “Người này đúng là điên thật.”

Lại dùng chính đứa con trong bụng để hại người.

Lưu Quyên vừa tỉnh lại trên cang đã nghe thấy câu này.

Chu Chiêu Chiêu dám báo cảnh sát!

Cô không chịu nổi nữa, lại một lần nữa ngất đi.

Chương 546

DTV-EBOOK

Sau khi người phụ nữ đó rời đi, Chu Chiêu Chiêu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô ngồi xuống nhìn ba đứa trẻ, “Các con có sao không?”

“Mẹ.” Ngoan Ngoan ôm chặt lấy Chu Chiêu Chiêu, “Người đó đáng sợ quá.”

Mặc dù lúc đó Ngoan Ngoan đứng sau lưng mẹ, nhưng cô bé đã tò mò liếc nhìn Lưu Quyên, và vô tình bắt gặp ánh mắt hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống của bà ta. Bình thường Ngoan Ngoan rất dũng cảm, nhưng lần này cô bé vẫn bị dọa đến mức tối về bị sốt.

Chu Chiêu Chiêu đau lòng vô cùng, suốt đêm không chợp mắt chăm sóc con gái.

“Đều là do mẹ không bảo vệ con tốt.” Cô tự trách mình.

Sau đó, cô kiểm tra hai cậu con trai, may mắn là chúng khỏe mạnh hơn nên không sao.

...

...

Dương Duy Lực nghe vậy liền ôm lấy vợ, “Đừng tự trách nữa, chuyện này không phải lỗi của em.”

Ai ngờ được Lưu Quyên lại điên cuồng đến mức đó, khi biết đứa con trong bụng không giữ được, bà ta vẫn muốn vu oan cho Chu Chiêu Chiêu.

“Em cũng không ngờ cô ta lại trở nên như vậy.” Chu Chiêu Chiêu nghĩ lại cảnh tượng lúc đó vẫn thấy sợ, “Có một quả b.o.m hẹn giờ như thế trong lòng, em không thể yên tâm được.”

Lưu Quyên hẳn đã đặt rất nhiều hy vọng vào đứa con này, nhưng khi biết nó sắp không giữ được, thay vì vội vàng đến bệnh viện, bà ta lại chọn cách hãm hại Chu Chiêu Chiêu.

Suy nghĩ đó khiến người ta phải rùng mình.

“Để anh xử lý chuyện này.” Dương Duy Lực vỗ nhẹ lưng vợ an ủi.

Cùng lúc đó, Hứa Quế Chi cũng đang nói chuyện với Dương Quyên Đình, “Không hiểu cô ta nghĩ gì, Chiêu Chiêu đâu có làm gì sai, sao lại bị cô ta thù hận đến thế?”

Mỗi lần nghĩ đến đây, Hứa Quế Chi lại hối hận vì đã để Dương Duy Phong cưới Lưu Quyên ngày trước.

Rõ ràng, chính những việc cô ta làm khiến Dương Duy Phong chán nản và ly hôn, nếu muốn trách thì cũng nên trách Dương Duy Phong hoặc hai vợ chồng họ chứ?

Làm sao có thể đổ lỗi cho Chu Chiêu Chiêu?

“Một số người chỉ đơn giản là không chịu được thấy người khác hạnh phúc hơn mình.” Dương Quyên Đình nói, “Lòng dạ hẹp hòi và méo mó.”

Họ luôn đổ lỗi cho người khác.

“Em chỉ lo lắng,” Hứa Quế Chi nói, “Bị một kẻ tiểu nhân như vậy theo dõi, ai biết được khi nào cô ta lại nổi điên lần nữa?”

Hôm nay may mắn, nhưng nếu một ngày cô ta nhả vào ba đứa trẻ thì sao?

Không thể phòng bị cả đời được.

“Để anh nghĩ cách.” Dương Quyền Đình an ủi vợ, “Đừng lo.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Hứa Quế Chi nói ra cũng là muốn chồng tìm cách giải quyết. Giờ đây, bà không muốn nhìn thấy hay nghe bất cứ điều gì liên quan đến Lưu Quyên.

Người phụ nữ này cứ như một bóng ma ám ảnh gia đình bà.

Đây là lần đầu tiên trong đời Hứa Quế Chi cảm thấy ghét một người đến thế, thậm chí còn hơn cả ngày xưa khi bà không ưa chị dâu mình.

Đêm đó, Chu Chiêu Chiêu thức trắng chăm sóc con gái. May mắn là đến sáng, cơn sốt của Ngoan Ngoan đã hạ.

Khi tỉnh dậy, ánh mắt Ngoan Ngoan trông đờ đẫn. Chu Chiêu Chiêu ôm con vào lòng, “Con yêu, mẹ ở đây.”

Cơ thể Ngoan Ngoan khựng lại một chút, nhưng nhanh chóng mềm mại trở lại trong vòng tay ấm áp của mẹ.

Chu Chiêu Chiêu chỉ chú ý đến việc xót con, nên không nhận ra sự khác thường thoáng qua đó.

Vì sự việc này, ba đứa trẻ tạm nghỉ học mẫu giáo vài ngày. Chu Chiêu Chiêu cũng xin nghỉ ở trường để ở nhà chăm sóc chúng, cùng đọc sách và nấu những món ngon.

Vài ngày sau, Chu Chiêu Chiêu đến đồn cảnh sát. Cảnh sát nói với cô rằng mặc dù Lưu Quyên có ý định vu oan, nhưng chưa thực hiện được, và đây chỉ là suy đoán của Chu Chiêu Chiêu, nên vụ việc không đi đến đâu.

Chu Chiêu Chiêu cũng không mong dùng chuyện này để làm gì Lưu Quyên.

Cô chỉ cần một bản ghi chép của cảnh sát.

Có nó, lần sau Lưu Quyên sẽ không thể dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để hãm hại cô.

“Đứa bé của cô ta đã được sinh ra.” Cảnh sát nói với Chu Chiêu Chiêu, “Thật tội nghiệp, nếu được đưa đến bệnh viện sớm hơn, có lẽ đã khá hơn.”

Lưu Quyên nhằm ngày, đứa bé trong bụng đã hơn tám tháng, bị trì hoãn quá lâu trước khi đến bệnh viện, và cuối cùng cũng được sinh ra.

Nhưng ngay lập tức phải đưa vào lồng ấp, sống c.h.ết phụ thuộc vào số phận.

Khi sinh ra, đứa bé nhăn nheo và nhỏ xíu, khiến những cảnh sát có mặt không khỏi xót xa.

Người phụ nữ này, sao có thể điên cuồng đến thế?

Để hận một người, liệu có đáng không?

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu. Đáng hay không, chỉ có Lưu Quyên mới biết.

“Bà Vương về nhà tức đến mặt mày tái mét,” Tống Hiểu Tuyết biết chuyện, mang đồ đến thăm Chu Chiêu Chiêu, “Triệu Tân Dân cũng trông không vui.”

Một đứa trẻ vô tội trở thành nạn nhân của mối thù của mẹ nó, ai mà vui được?

“Bà Vương bảo Triệu Tân Dân ly hôn, nhưng anh ta không chịu.” Tống Hiểu Tuyết bấu môi.

Không hiểu Lưu Quyên đã cho Triệu Tân Dân uống thuốc gì, dù bà Vương khóc lóc thế nào, anh ta vẫn kiên quyết không đồng ý.

Khi Triệu Tân Dân nhận được lệnh điều chuyển, anh ta choáng váng.

Anh ta đã ngồi ở vị trí phó chủ nhiệm này nhiều năm, chỉ chờ chủ nhiệm nghỉ hưu để lên thay.

Nhưng rồi có người khác nhảy vào chiếm mất vị trí, hy vọng thăng tiến của anh ta tiêu tan.

Dù vậy, vẫn còn cơ hội ở nơi khác. Khu công nghệ cao mới đang được thành lập, Triệu Tân Dân đã cố gắng vận động để được chuyển đến, hy vọng thăng một bậc.

Nhưng giờ đây, cấp trên bất ngờ điều tra anh ta.

Ở vị trí của họ, làm sao có thể hoàn toàn sạch sẽ?

Chuyện vốn đã suôn sẻ, nhưng mấy ngày trước người ta bỗng nói không thể giúp được, trả lại tiền đầy đủ.

Anh ta hỏi có phải do ít tiền quá không, người kia lắc đầu, ám chỉ rằng anh ta đã đắc tội với ai đó.

Ban đầu Triệu Tân Dân khẳng định mình không đắc tội với ai.

Nhưng sau khi biết chuyện Lưu Quyên làm, anh ta hiểu ngay mình đã đụng phải ai.

Triệu Tân Dân tức giận.

Về nhà, bất kể Lưu Quyên đang ở cũ, anh ta túm tóc bà ta đập đầu vào tường.

“Không được đánh nữa, không được đánh nữa!” Cuối cùng, bà Vương phải ngăn cản Triệu Tân Dân đang điên cuồng.

Người vợ trước của anh ta cũng bị đánh đến mức không chịu nổi, nhảy sông tự tử.

Hồi đó, Triệu Tân Dân tốn rất nhiều công sức để che giấu chuyện này.

Giờ người vợ này tuy không ra gì, nhưng cũng không thể đánh như thế được.

Người trước có thể nói là tai nạn c.h.ế.t đuối, nhưng không thể có thêm một cái c.h.ế.t nữa!

Nếu chuyện xảy ra lần nữa, gia đình này sẽ tan nát.

“Mẹ yên tâm, con có chừng mực.” Triệu Tân Dân nhìn Lưu Quyên với ánh mắt độc ác, nói với bà Vương.

“Canh chừng cô ta, đừng để cô ta ra ngoài hại người nữa

Chương 547

DTV-EBOOK

Biết mình đắc tội với ai thì còn dễ xử lý, Triệu Tân Dân mang theo lễ vật hậu hĩnh đến nhà họ Dương xin lỗi.

Nói thật, nơi Triệu Tân Dân không muốn đến nhất chính là nhà họ Dương.

Dù anh ta cũng là người gốc ở tỉnh thành, nhưng đứng trước gia đình họ Dương, Triệu Tân Dân luôn cảm thấy tự ti.

Anh ta, Lưu Quyên và Dương Duy Phong từng là bạn học. Hồi đó, anh ta rất thích Lưu Quyên, nhưng cô ta chưa bao giờ để mắt đến mình.

Mãi đến khi cô ta ly hôn.

Có lẽ vì ám ảnh từ thuở nhỏ, anh ta đã cưới Lưu Quyên.

Lúc mới cưới, anh ta cũng nghĩ sẽ đối xử tốt với Lưu Quyên, để cô ta biết ai mới là người đàn ông thực sự yêu thương mình.

Thậm chí, anh ta muốn cả tỉnh thành biết rằng mình tốt hơn Dương Duy Phong, xứng đáng với Lưu Quyên hơn.

Nhưng tất cả chỉ thực hiện được khi không ảnh hưởng đến tiền đồ của anh ta.

Phiêu Vũ Miên Miên

...

...

Những gì Triệu Tân Dân kìm nén bấy lâu nay đã bộc phát.

Đúng vậy, người vợ trước của anh ta bị đánh đến mức không chịu nổi phải nhảy sông tự tử. Nhưng vì trước đó cô ấy có vấn đề về thần kinh, nên mọi người đều nghĩ cô ấy tự tử do trầm cảm.

Không ai biết rằng, bên ngoài Triệu Tân Dân có vẻ hiền lành, nhưng bên trong lại là kẻ có thói quen bệnh hoạn.

Thói quen đó thể hiện rõ nhất trong chuyện giường chiếu.

Điều khiến Triệu Tân Dân cảm thấy kích thích là, Lưu Quyên - con đàn bà dâm đảng này - lại cực kỳ hợp với anh ta trong lĩnh vực đó.

Phụ nữ mang thai là điều anh ta chưa từng thử.

Dù vợ cũ đã sinh cho anh ta một đôi trai gái, nhưng cô ấy là người cực kỳ bảo thủ, trên giường như một khúc gỗ.

Cũng vì thế, bản chất độc ác của Triệu Tân Dân mới bộc lộ.

Hắn ta là kẻ đạo đức giả, trong chuyện giường chiếu có vô số trò, vợ không chịu thì đánh, đánh đến mức thương tích đầy người vẫn không dừng.

Về sau sợ người khác phát hiện, hắn đánh vợ bằng những kỹ thuật tinh vi, nhưng ra ngoài lại xây dựng hình ảnh người chồng mẫu mực.

Thậm chí, nếu không phải vì một lần đánh quá tay, bà Vương đã từng nghĩ con trai mình là người chồng tốt, “lấy vợ quên mẹ”.

Tại sao?

Vì Triệu Tân Dân thường để vợ ngủ nướng, tự tay nấu bữa sáng rồi mang vào tận phòng cho vợ.

Bà không biết, đó là vì vợ anh ta không thể tự xuống giường được.

Với Lưu Quyên, ban đầu Triệu Tân Dân cũng hơi sợ, vì chưa từng trải nghiệm, nhưng sau khi thử lại càng muốn nhiều hơn.

Việc Lưu Quyên bị chảy máu, anh ta biết nhưng không để ý.

Chủ yếu là vì bản thân Lưu Quyên cũng không quan tâm, cho đó là chuyện bình thường.

Nhưng ai ngờ lại suýt mất đứa con.

Càng không ngờ, Lưu Quyên còn định vu oan cho con dâu nhà họ Dương.

Nếu vu oan thành công thì cũng chẳng sao, Triệu Tân Dân cũng không phải dạng vừa.

Nhưng giờ, không những không thành công mà còn bị phát hiện.

Nhà họ Dương không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay là nhắm thẳng yết hầu.

Triệu Tân Dân tưởng chỉ cần đến xin lỗi là xong, nào ngờ đến mặt người nhà họ Dương còn không thấy.

“Đàn ông trong nhà đi vắng hết,” người ra mở cửa là bảo mẫu Bành, nói, “Có việc gì anh đến cơ quan tìm họ đi.”

Triệu Tân Dân tức đến mức muốn ngất, định đưa quà vào nhưng bảo mẫu Bành đầu dám nhận?

“Tôi chỉ là người làm, không dám quyết định chuyện này.” Bảo mẫu Bành nói nhạt, rồi đóng cửa lại.

Triệu Tân Dân từng chịu nhục như thế bao giờ?

Ở cục công thương, anh ta luôn là người được người khác cầu cạnh, chứ đâu phải kẻ đi cầu xin người khác rồi còn không được vào cửa?

Triệu Tân Dân mặt xám xịt trở về.

Món quà mà anh ta cho là sang trọng vẫn nằm nguyên trong tay.

Nhà họ Dương không biết điều.

Bảo mẫu Bành quay vào nhà kể lại biểu cảm của Triệu Tân Dân lúc nãy, “Tôi thấy người này bụng dạ không rộng rãi lắm, sợ sẽ ghi hận đấy.”

Lúc bà nói xong, mặt Triệu Tân Dân tái mét.

“Không sao.” Chu Chiêu Chiêu cười nói với bảo mẫu Bành, “Hắn muốn hận thì hận, vấn đề không lớn.”

Dù sao, chẳng bao lâu nữa gia đình Triệu Tân Dân sẽ không còn xuất hiện ở tỉnh thành.

Khi Lưu Quyên vừa hết cử, lệnh điều chuyển của Triệu Tân Dân đã đến.

Phó cục trưởng cục công thương một địa cấp thị xa xôi ở tỉnh Thiểm.

Nhìn thì là thăng chức, từ phó phòng nhảy lên phó cục trưởng.

Nhưng địa cấp thị đó chỉ là một huyện nhỏ, cách xa tỉnh thành, giống như bị đày ải vậy.

Triệu Tân Dân nén cơn tức, về nhà liền đánh Lưu Quyên một trận.

Con đĩ, khiến hãn cả đời không thể ngẩng đầu lên được.

Còn công việc kế toán của Lưu Quyên?

Khi sinh con đã bị người khác chiếm mất.

Lưu Quyên cũng tức giận, điên cuồng muốn tìm Chu Chiêu Chiêu tính sổ, nhưng hễ cô ta có chút sức lực, Triệu Tân Dân lại khiến cô ta không thể rời khỏi giường.

Muốn ra ngoài? Cửa cũng không có.

Đứa bé cũng mạng lớn, nằm trong lòng ấp hơn một tháng trời vẫn sống sót.

Chỉ tiếc là cả Triệu Tân Dân lẫn Lưu Quyên đều không quan tâm đến nó, chỉ có bà Vương và con gái lớn của Triệu Tân Dân là Triệu Hiểu Yên thương cảm mà chăm sóc chu đáo.

Phải nói, Triệu Hiểu Yên không giống bố chút nào.

Biết bố sắp bị điều đi nơi xa, cô bé đến nói chuyện với Triệu Tân Dân: Em và em trai đều phải đi học, giáo dục ở tỉnh thành tốt hơn nhiều.

Vì vậy, em, bà và em trai sẽ ở lại tỉnh thành, bố gửi tiền sinh hoạt hàng tháng về.

Về số tiền sinh hoạt, cô bé không đòi hỏi, chỉ nói: “Bố vất vả rồi, chúng em nhất định sẽ học hành chăm chỉ, không tiêu pha hoang phí.”

Nhìn bộ quần áo đã sờn của con gái, lòng Triệu Tân Dân cũng dâng lên nỗi áy náy.

Dù sao anh ta cũng là một cục phó, lương tháng không ít, nhưng chưa mua cho con gái một bộ quần áo tử tế.

Nghĩ đến đây, hắn càng căm ghét Lưu Quyên.

“Các con yên tâm, bố sẽ sớm được điều chuyển về.” Triệu Tân Dân nói.

Triệu Hiểu Yên tỏ ra tin tưởng: “Em và các em sẽ ở tỉnh thành đợi bố, chúng em nhất định sẽ giữ gìn nhà cửa chu đáo.”

Nhưng thực ra, cô bé không hề muốn bố trở về.

Vì bố về đồng nghĩa với việc người phụ nữ kia cũng sẽ về. Triệu Hiểu Yên không thích Lưu Quyên, thậm chí có thể nói là ghét cay ghét đắng.

Nếu không phải vì người phụ nữ này, em trai cô đã không trở nên như vậy.

Còn Triệu Tân Dân, nếu không phải vì hắn, mẹ cô đã không nhảy sông.

Đừng hỏi làm sao cô biết?

Những vết thương trên người mẹ, làm con gái sao không phát hiện ra?

Chỉ là, hiện tại cô chưa đủ khả năng phản kháng. Nhiệm vụ trước mắt là chăm sóc tốt cho bản thân và các em.

Khi tất cả trưởng thành, có năng lực, họ sẽ thoát khỏi cái lồng này.

Còn Lưu Quyên, người phụ nữ này không phải luôn nói yêu bố sao?

Vậy thì hãy để họ khóa chặt nhau ở nơi đó, đừng bao giờ trở lại!

Chương 548

DTV-EBOOK

Chuyện của Lưu Quyên, sau này Chu Chiêu Chiêu thỉnh thoảng nghe Hứa Quế Chi và Tống Hiểu Tuyết nhắc đến.

Nghe nói cô ta cực kỳ không muốn đi cùng Triệu Tân Dân, nhưng dù có van xin thế nào, thậm chí lấy con ra làm cớ, Triệu Tân Dân vẫn kiên quyết từ chối.

Hôm đó, anh ta bị lãnh đạo gọi vào văn phòng và cảnh cáo phải quản lý tốt vợ mình.

“Muốn trở về lúc nào là tùy anh.” Lãnh đạo cười nói.

Triệu Tân Dân ban đầu không hiểu ý lãnh đạo, nhưng sau đó nghe tiếp: “Đừng oán hận, nếu con tôi bị dọa đến mức sốt cao, thậm chí có nguy cơ nguy hiểm sau này, có lẽ tôi còn làm quyết liệt hơn thế này.”

“Về suy nghĩ kỹ xem nên làm gì đi.” Lãnh đạo nói, “Anh vốn là người thông minh.”

Làm gì?

Triệu Tân Dân còn có thể làm gì? Ý của lãnh đạo là nếu không kiểm soát được Lưu Quyên, cả đời này đừng mơ trở về.

“Thực ra ở đó cũng không tệ,” lãnh đạo tiếp tục, “Miễn là anh an phận.”

...

An phận?

Triệu Tân Dân cười khẩy.

Bây giờ, ngoài an phận, anh ta còn có thể làm gì khác?

Những bằng chứng kia đều nằm trong tay người ta, nếu dám nghĩ quẩn, lần này có thể điều anh ta đi làm phó cục trưởng, lần sau có lẽ sẽ thăng tiến vào tù.

Nhà họ Dương, tuyệt đối không thể đắc tội.

Nghĩ đến đây, tay Triệu Tân Dân lại ngứa ngáy.

Lưu Quyên không ngờ cuộc sống của mình lại trở nên như vậy.

Giờ cô ta hối hận.

Hối hận vì đã nhắm vào Chu Chiêu Chiêu, càng hối hận vì đã lấy Triệu Tân Dân.

Cô ta không ngờ, Triệu Tân Dân lại là kẻ biến thái, không chỉ có sở thích kỳ quái trong chuyện giường chiếu, mà còn là kẻ bạo hành gia đình.

Đáng sợ hơn, hắn đánh người rất có kỹ thuật.

Như bây giờ, người cô ta đau nhức, nhưng trên da không hề có vết bầm tím nào.

Dù có về nhà mẹ đẻ kêu cứu cũng vô ích, vì mọi người đều cho rằng cô ta có vấn đề thần kinh.

Như con chó điên thấy ai cũng cắn.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Quyên, em ngoan một chút,” Triệu Tân Dân vuốt ve tóc cô ta, cười nói, “Chúng ta sẽ có cơ hội trở về.”

Lưu Quyên giờ sợ hấn đến mức chỉ cần hấn giro tay lên là người cô ta đã run rẩy.

“Nhìn em kìa, muốn à?” Triệu Tân Dân hôn lên tóc cô ta, thì thầm, “Một lát nữa anh cho em.”

Lưu Quyên run rẩy dữ dội hơn.

Cô ta mới sinh chưa đầy hai tháng, chưa thể... nhưng cô ta hiểu rõ Triệu Tân Dân, nếu từ chối lúc này, hấn sẽ dùng vô số cách để hành hạ cô ta.

Vậy là, Lưu Quyên theo Triệu Tân Dân ra đi.

Lúc đi, không một ai trong nhà đến tiễn. Đến ga tàu, Lưu Quyên ngoảnh lại nhìn thành phố nơi cô ta lớn lên, đây là lần đầu tiên cô ta rời xa nơi này.

Không biết bao giờ mới có thể trở lại.

Cũng không hiểu sao, trong lòng luôn có cảm giác, một khi đi rồi, sẽ không còn cơ hội quay về.

Khi biết Lưu Quyên và Triệu Tân Dân đã rời đi, Chu Chiêu Chiêu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bản thân cô không sợ, nhưng lo lắng nếu như lần nữa gặp phải tình huống như trước, khi đang dẫn theo con thì sao?

Người đã bị đưa đi, lòng Chu Chiêu Chiêu cũng thanh thoi hơn.

“Triệu Tân Dân không ra gì, nhưng lại sinh được cô con gái ngoan.” Tống Hiểu Tuyết đến tìm Chu Chiêu Chiêu nói chuyện, nhắc đến Triệu Hiểu Yên cũng tràn đầy lời khen.

“Đứa bé này ngày ngày đi học, về nhà giặt giũ nấu nướng chăm em,” Tống Hiểu Tuyết thở dài, “Vừa

ngoan ngoãn vừa khiến người ta xót xa.”

Triệu Tân Dân tên khốn ấy, chỉ biết sinh mà không biết nuôi.

Mỗi lần gặp Triệu Hiểu Yên ở cổng, Tống Hiểu Tuyết đều không nhịn được dừng lại trò chuyện với cô bé.

Cô bé biết bà là bạn của Chu Chiêu Chiêu, nhờ bà chuyển lời: “Phiền cô nhắn với dì ấy giúp cháu, xin lỗi dì ấy.”

“Chuyện này là do Lưu Quyên làm, không liên quan đến cô bé, cô ấy không cần phải xin lỗi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đứa bé này ngoan quá khiến người ta đau lòng.”

“Đúng vậy.” Tống Hiểu Tuyết thở dài.

Chỉ tiếc là không gặp được cha mẹ tốt.

Nhưng bà Vương thì khá ổn: “Ban ngày hai đứa trẻ đi học, bà ấy ở nhà chăm đứa nhỏ, vừa dán hộp giấy kiếm tiền.”

Ngày trước, bà Vương đâu thèm nhìn đến mấy đồng tiền lẻ đó?

Nhưng giờ đây, dù con trai hứa mỗi tháng gửi tiền về, nhưng ai biết tương lai thế nào?

Khi còn khỏe, tranh thủ kiếm tiền để dành cho cháu.

Dù sao, người cha kia cũng không đáng trông cậy.

Hai vợ chồng, ném đứa con chưa đầy trăm ngày lại đó mà đi.

Lưu Quyên làm mẹ mà nhẫn tâm, Triệu Tân Dân làm cha cũng chẳng kém.

Đứa bé sinh non, dù xuất viện vẫn yếu ớt, may nhờ bà Vương xoay xở kiếm được một con dê, ngày ngày nấu sữa dê cho cháu uống.

Cũng là mạng lớn!

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, khi Tống Hiểu Tuyết ra về, cô mua một ít đồ dùng học tập: “Mang cho đứa bé đó đi.”

Thật đáng thương.

“Vậy tôi thay Hiểu Yên cảm ơn cô.” Tống Hiểu Tuyết nói, “Cô thật là tốt bụng.”

Người tốt bụng khác là Tần Tư Tư, dưới sự tấn công dồn dập của Hầu Kiến Ba, cuối cùng cô cũng không cưỡng lại được, đồng ý kết hôn với anh ta.

Đám cưới sẽ được tổ chức vào cuối năm.

Đám cưới rất long trọng, Chu Chiêu Chiêu cũng tại đây mới gặp cha của Tần Tư Tư, mẹ kế cùng người em gái khét tiếng Tần Tư Tư, và tên khốn Lý Dũng từng phản bội cô để quen Tần Tư Tư.

Mẹ kế và Tần Tư Tư mặt mày không vui.

Đặc biệt là khi Lý Dũng không chớp mắt nhìn Tần Tư Tư, sắc mặt hai người họ càng khó coi hơn.

Hôm nay, Tần Tư Tư là người đẹp nhất.

Hai năm nay bắt đầu thịnh hành chụp ảnh cưới và mặc váy cô dâu, chiếc váy trắng tinh khiến cô dâu càng thêm kiều diễm.

Hầu Kiến Ba bên cạnh có lẽ vì hỉ sự nên tinh thần phần chấn, bộ vest cắt may vừa vặn, lại thường xuyên tập thể dục, mặc vest càng thêm phong độ.

Khiến Lý Dũng bên cạnh trông càng thảm hại.

Khi Tần Tư Tư đến mời rượu, cô cười hỏi Tần Tư Tư: “Em gái, hai người quen nhau cũng khá lâu rồi, vẫn chưa tính kết hôn à?”

Mặt Tần Tư Tư lập tức biến sắc.

Quen nhau khá lâu là sao?

Lý Dũng năm đó vốn đính hôn với Tần Tư Tư, nhưng bị cô ta cướp mất.

Kết quả?

Tần Tư Tư mở cửa hàng quần áo kinh doanh đắt khách, kiếm tiền dễ như trở bàn tay.

Lý Dũng muốn quay lại, nhưng Tần Tư Tư thẳng tay đánh cho một trận.

Sau đó, trước cửa hàng của Tần Tư Tư luôn có Hầu Kiến Ba đứng canh, Lý Dũng đâu dám đến tìm cô?

Nhưng với Tần Tư Tư cũng cứ lần lữa.

Trước đây thấy Tần Tư Tư có công việc ổn định ở nhà máy thực phẩm, ít nhất cũng hơn Tần Tư Tư buôn bán tự do.

Nhưng giờ đây, nhà máy thực phẩm lương còn không phát nổi, Lý Dũng đâu muốn mang thêm gánh nặng?

Hơn nữa, Tần Tư Tư không xinh đẹp như Tần Tư Tư, có viên ngọc quý trước mắt, Lý Dũng tự hỏi sao năm đó lại đi theo Tần Tư Tư.

Vì thế, chuyện hôn nhân cứ thế bị trì hoãn.

“Em cũng không nhỏ nữa, tuy là em gái nhưng chỉ kém tôi vài tháng thôi,” Tần Tư Tư cười nói, “Phải nhanh lên đây.”

Tần Tư Tư: “...”

Nghiến răng nghiến lợi!

Chương 549

DTV-EBOOK

Nhìn đứa con gái trên sân khấu với nụ cười hạnh phúc, mặt mũi người cha bạc bẽo của Tần Tư Tư cũng không được vui vẻ gì.

Ai ngờ được cô con gái ngày trước không có công việc ổn định, suốt ngày lang thang ngoài đường như Tần Tư Tư lại có thể có ngày hôm nay.

Lẽ ra, hôm nay phải là ngày hân tự hào nhất.

Con gái có thành tựu lại lấy được nhà tử tế, đáng lẽ hôm nay hẳn phải là người nở mày nở mặt.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, chuyện này chẳng liên quan gì đến hẳn.

Dù là cha của Tần Tư Tư, nhưng ngày trước cô đã cắt đứt quan hệ với hẳn.

Hai người từng xung đột dữ dội, hẳn thậm chí còn đăng báo tuyên bố đoạn tuyệt.

Hôm nay có mặt ở đám cưới, hoàn toàn là do cả nhà hẳn trợ trên tự tìm đến.

Người chồng của Tần Tư Tư là nhà họ Hầu, dù Hầu Kiến Ba không phải con ruột của gia đình đó, nhưng bản thân anh ta cũng rất có năng lực.

...

...

“Tư Tư,” người cha giả vờ cảm động nhìn con gái nói, “Nhìn thấy con hạnh phúc như vậy, cha yên lòng rồi.”

Nói đến đây, hắn thậm chí còn đỏ mắt, suýt nữa khiến Tần Tư Tư phát nôn.

“Đây là đồ mẹ con để lại cho con,” người cha lấy ra một chiếc hộp đỏ đưa cho Tần Tư Tư, “Mẹ con nói phải đợi đến ngày con kết hôn mới được trao.”

“Đây là của bà ngoại để lại.”

Mẹ kế và Tần Tư Tư biến sắc, Tần Tư Tư thậm chí còn trực tiếp nói: “Cha, cái này là để cho con mà.”

“Gì mà để cho con?” Người cha lạnh lùng nói, “Đây là của hồi môn của mẹ Tư Tư.”

Tần Tư Tư vội vàng cầm lấy chiếc hộp đỏ.

Chiếc hộp này cô từng thấy khi còn nhỏ, mẹ nói là của bà ngoại để lại, đợi khi cô lớn lên lấy chồng sẽ trao cho cô.

Năm đó khi cắt đứt quan hệ với cha, cô từng đòi lại nhưng tên cha bạc bẽo này lại nói không biết, chưa từng thấy.

Tần Tư Tư tưởng đã bị mất trong những năm loạn lạc.

Dù tiếc nuối nhưng cô cũng không tìm kiếm nữa.

Ai ngờ chiếc vòng tay vẫn còn.

Hầu Kiến Ba âm thầm đứng bên cạnh Tần Tư Tư, ánh mắt lạnh lùng nhìn người cha.

“Còn cái này nữa...” Người cha run rẩy đưa ra tấm ảnh mẹ của Tần Tư Tư.

Tần Tư Tư rất giống mẹ, tấm ảnh đen trắng, người phụ nữ tết tóc đuôi sam, nụ cười rạng rỡ.

Nước mắt Tần Tư Tư lập tức rơi xuống, “Không phải nói đã làm mất rồi sao?”

Người cha liếc mẹ kế một cái, cười gượng gạo: “Là dì con nhớ nhầm.”

Vì tấm ảnh này, Tần Tư Tư đã chịu bao nhiêu uất ức, mẹ kế luôn dùng nó để uy hiếp cô.

Lý do Tần Tư Tư đồng ý hủy hôn với Lý Dũng cũng vì tấm ảnh này, mẹ kế hứa chỉ cần hủy hôn sẽ trả lại ảnh, nhưng Tần Tư Tư bỗng đổi ý, nói đã đốt mất.

Lúc đó Tần Tư Tư đứng trước mặt cô như một con công kiêu ngạo, lần đầu tiên, Tần Tư Tư tát cô ta một cái thật mạnh.

Cũng vì chuyện này, Tần Tư Tư hoàn toàn thất vọng với cha, dọn ra khỏi nhà.

Tưởng tấm ảnh đã mất mãi mãi, giờ lại được trả về.

“Đừng khóc,” Hầu Kiến Ba xót xa an ủi cô, “Từ nay có anh ở đây, không ai dám bắt nạt em nữa.”

Những thứ này là anh đòi lại từ người cha, dĩ nhiên, bằng một số thủ đoạn và lợi ích.

Người cha giờ chỉ muốn bám vào nhà họ Hầu, tất nhiên sẽ đáp ứng mọi yêu cầu.

Dĩ nhiên, trong lòng hắn vẫn có toan tính riêng, nhưng với Hầu Kiến Ba chẳng đáng kể.

Chỉ là không cần thiết phải nói với Tần Tư Tư.

“Từ nay chúng ta có nhà rồi.” Anh nói với cô, “Nhà mình em làm chủ.”

Tần Tư Tư không có mẹ, Hầu Kiến Ba không có cha.

Tuổi thơ thiếu thốn khiến họ khao khát có một gia đình, nhưng cũng trải qua quá nhiều thất vọng.

Giờ đây cuối cùng cũng có tổ ấm riêng, tương lai nhất định sẽ tốt đẹp.

Tống Hiểu Tuyết là cô gái nhạy cảm, nắm tay Chu Chiêu Chiêu giọng nghẹn ngào: “Hai người họ nhất định phải hạnh phúc.”

Bên cạnh, Dương Duy Lực nhìn vợ mình, trong mắt Chu Chiêu Chiêu cũng đầy xúc động.

Dương Duy Lực khẽ siết tay cô.

Đám cưới cử hành suôn sẻ, người cha sau đó còn muốn ra oai phụ mẫu, nhưng Tần Tư Tư không thêm để ý.

Hắn tức đến mức không nói nên lời.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng những thứ đó hắn không dám không trả, nếu không Hầu Kiến Ba đưa bằng chứng ra thì hắn xong đời.

Ngày trước, hắn dùng đồ của mẹ để Tần Tư Tư để khống chế cô.

Giờ đây, Hầu Kiến Ba dùng tội lỗi của hắn để khống chế lại.

Đời là bể khổ, trời nào tha cho ai?

Sau khi kết hôn, Tần Tư Tư hạnh phúc rạng rỡ, cả người tỏa sáng.

Khiến Tống Hiểu Tuyết ghen tị không thôi, nhưng ông giáo viên vật lý của cô đúng là một khúc gỗ.

Hôm đó để Tống Hiểu Tuyết một mình trong văn phòng cả tối, đến khi làm xong thí nghiệm mới nhớ ra mình còn có bạn gái bị bỏ quên.

Từ đó Tống Hiểu Tuyết không thèm để ý đến Trần Anh Trạch nữa, tưởng hai người sẽ lỡ duyên.

Nhưng ai ngờ hôm đó Tống Hiểu Tuyết đi phỏng vấn, đối tượng phỏng vấn bỗng nổi nóng suýt đánh cô.

Đúng lúc Trần Anh Trạch ở gần đó, khi tay kia vung lên liền bị anh chặn lại.

Lúc đó không ai ngờ đối tượng lại kích động đến mức trực tiếp động thủ.

Tống Hiểu Tuyết sững sờ, sau đó nhìn thấy tay Trần Anh Trạch: “Anh chảy m.á.u rồi.”

Cô lo lắng nắm lấy tay anh: “Nhiều m.á.u quá.”

Rồi tức giận đi đến tát đối tượng một cái: “Anh có biết bàn tay này quý giá thế nào không? Đây là bàn tay làm thí nghiệm.”

“Nếu tay anh có vấn đề gì, tôi sẽ không tha cho anh.”

Nói xong, cô kéo tay Trần Anh Trạch đi: “Nhanh, chúng ta đến bệnh viện.”

“Sao anh lại đỡ đòn cho tôi? Anh không biết bàn tay này quý giá thế nào sao?”

Nếu có chuyện gì thì phải làm sao?

Tống Hiểu Tuyết xót xa kéo Trần Anh Trạch đến bệnh viện, thực ra anh chỉ định nói chút m.á.u không sao.

Nhưng vừa mở miệng đã bị cô trùng mắt.

Không hiểu sao, ánh mắt đó lại khắc sâu vào lòng Trần Anh Trạch.

Anh vốn là người chậm hiểu chuyện tình cảm, trước đây người nhà cũng giới thiệu đối tượng, gặp hai lần người ta đã thấy anh quá nhạt nhẽo.

Trần Anh Trạch cũng không có yêu cầu gì cao, chỉ là mỗi khi nhìn thấy cha mẹ âu yếm cũng từng nghĩ, có lẽ nên tìm một người như vậy.

Nhưng chưa từng gặp được.

Thêm vào đó bị chê vài lần, Trần Anh Trạch cũng không còn hy vọng.

Anh đúng là người khô khan, có lẽ không hợp để kết hôn.

Cho đến tận bây giờ, Trần Anh Trạch vẫn nghĩ vậy.

Nhưng vừa nãy, Tống Hiểu Tuyết vì tay anh bị thương mà đánh người, cùng ánh mắt trùng ấy.

Đập thẳng vào tim Trần Anh Trạch.

Tâm anh loạn rồi, tim đập quá nhanh!

Chương 550

DTV-EBOOK

Lần đầu gặp Tống Hiểu Tuyết, Trần Anh Trạch thực ra trong lòng không nuôi nhiều hy vọng.

Một cô gái ưu tú như vậy, sao có thể thích một người nhạt nhẽo như anh?

Đặc biệt là lần đó anh bỏ quên cô trong văn phòng, khi bước ra từ phòng thí nghiệm, nhìn thấy cô gái đang ngủ gục trên bàn, lòng anh đau nhói.

Sau đó cô tức giận bỏ đi, Trần Anh Trạch biết lần này lại hỏng bét rồi.

Đây là lần đầu tiên, anh có cảm giác khác với một cô gái, muốn cùng cô đi hết cuộc đời.

Nhưng tất cả đều bị anh phá hỏng.

Trần Anh Trạch lần đầu cảm thấy thất vọng và hối hận.

Quả nhiên sau đó Tống Hiểu Tuyết không tìm anh nữa.

Hôm nay đi ngang qua đây, từ xa anh nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt tràn đầy sức sống của Tống Hiểu Tuyết.

...

...

Cô vốn là người như vậy.

Dù ở cùng một người nhạt nhẽo như anh, cô vẫn có vô số chủ đề để nói.

Cũng chỉ khi ở cùng Tống Hiểu Tuyết, vị giáo viên vật lý thoát tục này mới có chút hơi thở trần gian.

Trần Anh Trạch đứng đó bất động, nghe Tống Hiểu Tuyết phỏng vấn.

Có lẽ lời lẽ của cô hơi sắc bén, người được phỏng vấn bỗng nổi giận, thậm chí định động thủ.

Trần Anh Trạch không suy nghĩ liền lao tới.

Cánh tay vô tình bị dây thép cửa chảy máu.

Tống Hiểu Tuyết trừng mắt nhìn anh, rồi buông tay Trần Anh Trạch ra, anh cảm thấy trống rỗng, ngón tay co duỗi, muốn nắm lại bàn tay đó nhưng cuối cùng kìm chế được.

Bác sĩ nhanh chóng cầm máu, “Mấy ngày này đừng để dính nước, cẩn thận để lại sẹo.”

“Bạn gái căng thẳng quá.” Bác sĩ dặn dò xong còn đùa thêm.

Tống Hiểu Tuyết đỏ mặt, liếc nhìn Trần Anh Trạch, “Tôi đâu phải bạn gái anh ấy.”

Hôm đó xong, nói không tìm là không tìm.

Lòng Tống Hiểu Tuyết cũng nguội lạnh.

“Hôm nay cảm ơn anh.” Khi ra khỏi bệnh viện, Tống Hiểu Tuyết nói với Trần Anh Trạch, rồi đưa một ít tiền, “Đây là tiền viện phí, nếu tay còn vấn đề cứ tìm tôi.”

Dù là do người phỏng vấn gây ra, nhưng Trần Anh Trạch bị thương vì cứu cô.

“Hiểu Tuyết,” Trần Anh Trạch không nhận tiền, nói, “Tôi không phải vì...”

“Anh định nói dù là người khác anh cũng sẽ làm vậy sao?” Tống Hiểu Tuyết mặt đỏ bừng nhìn anh, dúm tiền vào tay anh, “Tôi cũng không quan tâm, Tống Hiểu Tuyết tôi không muốn nợ anh ân tình.”

Nói xong, cô gái bướng bỉnh mím môi bước nhanh đi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đằng sau, Trần Anh Trạch muốn đuổi theo, nhưng đi hai bước không hiểu sao lại dừng lại.

Anh cúi đầu nhìn số tiền trong tay, thở dài.

“Dù sao sau hôm đó, chúng tôi cũng lâu không gặp.” Tống Hiểu Tuyết vừa ăn kem vừa nói, “Nhà chị Dương có giới thiệu ai cho tôi không?”

“Các chị đều có đôi có cặp hết rồi, chỉ còn mình tôi.” Tống Hiểu Tuyết cắn một miếng kem, lạnh đến mức nhăn mặt.

Đúng vậy, Hứa Tri Tri giờ cũng có bạn trai rồi.

“Duyên chưa đến.” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cô, “Một cô gái tuyệt vời như Hiểu Tuyết, chắc chắn sẽ có người trân quý em.”

Tống Hiểu Tuyết gật đầu nghiêm túc, “Em cũng nghĩ vậy.”

Rồi lại tràn đầy năng lượng.

Chu Chiêu Chiêu thích tính cách này của cô, dù gặp khó khăn gì cũng có thể lạc quan điều chỉnh tâm thái.

Tối về nhà thấy Dương Duy Lực đã ở nhà, Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Anh về lúc nào?”

Căn cứ sắp thành lập một đơn vị ở đây, thời gian trước nghiệm thu công trình, Dương Duy Lực gần như túc trực tại công trường, cô đã lâu không gặp anh.

“Sao thế?” Cô hỏi.

Dù Dương Duy Lực vẫn như thường ngày đang kể chuyện cho ba đứa nhỏ, nhưng Chu Chiêu Chiêu sống cùng anh nhiều năm, liền nhận ra tâm trạng anh không tốt.

“Không có gì.” Dương Duy Lực nói, “Có lẽ mấy ngày nữa anh phải về.”

“Ý anh là sao?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Về bao lâu?”

Dương Duy Lực im lặng một lúc, kể xong chuyện cho ba đứa nhỏ mới nói tiếp, “Cũng chưa biết nữa.”

“Chưa biết?” Chu Chiêu Chiêu cười, “Hỏi điều anh xuống đây đâu có nói thế.”

Việc túc trực công trường không dễ dàng, còn phải phối hợp với địa phương.

Dương Duy Lực vì xây dựng đơn vị còn dùng cả quan hệ cá nhân, lúc đó nói sau khi xây dựng xong anh sẽ là người đứng đầu nơi này.

Giờ đột nhiên lại điều anh về, Dương Duy Lực cũng sống sờ.

Nhưng thân phận không cho phép anh phản đối, chỉ có thể tuân lệnh.

“Em còn túc lên nữa?” Dương Duy Lực cười nói, “Chỉ là về một chuyến, chưa quyết định đâu.”

“Em không hiểu anh sao?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chưa quyết định nhưng cũng sắp rồi.”

“Nếu vậy, lúc đó em đã không đưa ba đứa nhỏ về,” Chu Chiêu Chiêu đỏ mắt, “Dù sao gia đình mình phải luôn ở cùng nhau.”

“Con cái không phải của riêng em, anh đừng hòng bỏ lỡ quá trình trưởng thành của chúng.”

“Anh cũng không muốn xa em.” Dương Duy Lực cười nói, “Em đừng lo.”

Chu Chiêu Chiêu véo tay anh, “Dù sao em cũng không đồng ý.”

Nhưng Dương Duy Lực vẫn phải về, có những việc Chu Chiêu Chiêu chỉ có thể làm nũng trước mặt anh, nhưng cũng hiểu trách nhiệm của anh.

“Mẹ, hôm nay bố không về sao?” Ngoan Ngoan tối đến cầm sách tìm Dương Duy Lực, “Con muốn bố kể chuyện cho con.”

Chu Chiêu Chiêu đành nhận lấy sách, “Mẹ kể cho con nghe.”

Ngoan Ngoan thở dài, “Vậy cũng được.”

Vẻ miễn cưỡng khiến Chu Chiêu Chiêu véo mũi con, “Không muốn nghe?”

“Muốn nghe, mẹ kể hay nhất.” Cô bé nịnh nọt.

“Anh Hai đang làm gì thế?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Ngoan Ngoan.

“Không biết đang vẽ vôi gì đó?” Ngoan Ngoan thì thầm, “Anh Hai biết nhiều thứ con không biết.”

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, Ngoan Ngoan lại nói,
“Sách mẹ mua lần trước anh đã đọc hết rồi.”

Con không hiểu, anh giải thích cũng không hiểu.

Chu Chiêu Chiêu xoa đầu con gái, đi đến chỗ An An, “An An, con đang làm gì thế?”

“Mẹ, con đang tính toán, bài này hay lắm,” An An chỉ vào cuốn sách ngẩng đầu nhìn Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Chu Chiêu Chiêu nhìn một cái, “...”

Là một bài toán, cô đọc đi đọc lại, không hiểu ý nghĩa là gì?

“Cuốn sách này, con hiểu không?” Chu Chiêu Chiêu cầm cuốn sách trước mặt con lên, “Hình như không phải trong chương trình.”

“Là bài tư duy.” An An cúi đầu tính toán vừa nói, “Hiểu mà, dễ lắm.”

Nhưng cô không hiểu!

Cô, một cử nhân đại học, lại không hiểu bài toán của con trai.

Thật là kỳ lạ!

Chương 551

DTV-EBOOK

Cuốn sách là lần trước Chu Chiêu Chiêu dẫn ba đứa nhỏ đến hiệu sách, An An tự chọn một mình.

Lúc đó Chu Chiêu Chiêu không để ý lắm, tưởng là sách tranh dành cho trẻ con, ai ngờ bên trong toàn nói về toán học.

Không chỉ là toán trong chương trình, mà còn là toán Olympic.

Điều khiến cô kinh ngạc hơn nữa là nhiều bài trong đó An An đã làm xong.

Trước đây Chu Chiêu Chiêu chỉ nghĩ con trai mình thông minh, nhưng giờ phát hiện thằng bé này không đơn giản chỉ là thông minh.

“Mẹ, ngày mai con muốn đi hiệu sách.” An An nói.

Ngoan Ngoan và Bình Bình cũng nhìn cô, “Truyện tranh của tụi con đọc hết rồi.”

“Được, đi mua truyện tranh nào.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười xoa đầu con.

Sau khi báo với Hứa Quế Chi, cô dẫn ba đứa trẻ cùng đến hiệu sách.

...

...

Từ nhà đến hiệu sách cách ba trạm xe, Chu Chiêu Chiêu dẫn các con đi xe buýt.

Người không quá đông, lên xe còn chỗ trống, Bình Bình và An An ngồi chung một ghế, Chu Chiêu Chiêu bé Ngoan Ngoan ngồi phía sau, luôn để mắt đến chúng.

Hôm nay là chủ nhật, hiệu sách khá đông người, lũ trẻ xúm quanh chủ tiệm, một cậu bé mập mập hỏi: “Chú ơi, có ‘Đại náo thiên cung’ và ‘Tiểu binh Trương Cát’ chưa ạ?”

“Có đây.” Chủ tiệm lấy truyện tranh đưa cho cậu bé, cậu ta vui mừng đón lấy như nhặt được báu vật.

Mấy cuốn này ở nhà đều có rồi, các con đã đọc hết nên Ngoan Ngoan không hứng thú lắm.

“Bác ơi, còn truyện tranh mới nào khác không ạ?” Ngoan Ngoan nói giọng ngọng nghịu.

Chủ hiệu sách ấn tượng sâu sắc với ba đứa trẻ sinh đôi, nghe vậy liền cười: “Bé gái, mấy cuốn truyện tranh mua trước đọc hết rồi à?”

“Vâng, đọc hết rồi.” Ngoan Ngoan gật đầu nghiêm túc.

‘Truyện Tiểu binh Trương Cát’, ‘Hồ Lô Bảo’ đều đọc hết rồi.

Vừa dứt lời, cô bé nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của đám trẻ, trong đó có cậu bé này giờ: “Bạn nói dối, sao bạn có nhiều truyện tranh thế?”

Gần như tất cả truyện tranh ở đây cô bé đều có.

Mẹ cậu bé vất vả lắm mới đồng ý mua truyện tranh, vốn là cậu ta nổi nhất ở đây, giờ so với Ngoan Ngoan, bỗng chốc trở nên chẳng là gì.

“Tớ không nói dối.” Ngoan Ngoan nghiêm mặt nói.

Cô bé 4-5 tuổi nghiêm mặt trông rất giữ vẻ nghiêm túc của Dương Duy Lực.

“Nhà tớ có ba anh em, mẹ nói mỗi người mua một cuốn là được đọc ba cuốn.” Ngoan Ngoan đắc ý nói.

Ai ngờ vừa nói xong, cậu bé mặt càng không tin: “Bạn nói dối, bây giờ kế hoạch hóa gia đình không được dễ nhiều, bạn biết không?”

Thậm chí còn biết cả kế hoạch hóa gia đình, chủ tiệm và Chu Chiêu Chiêu đều bật cười.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tớ thật sự không nói dối,” Ngoan Ngoan đi đến chỗ hai anh trai, “Bạn không thấy tụi tớ giống nhau sao? Bạn không biết có sinh ba sao?”

Cậu bé mặt: “...”

Oà khóc ngay lập tức.

Tại sao? Tại sao mẹ cậu không sinh cho cậu anh em sinh đôi hay sinh ba?

Như vậy cậu sẽ có rất nhiều truyện tranh để đọc.

“Sao thế?” Bố cậu bé đang xem sách bên trong nghe tiếng liền đi ra, “Hết truyện tranh rồi à?”

“Bố ơi, bố có thể sinh cho con một anh trai/chị gái sinh đôi không?” Cậu cũng muốn.

Người đàn ông: “...”

Câu hỏi thắm thía này từ đâu ra vậy?

Quan trọng nhất là, xung quanh còn có một đám trẻ con háo hức nhìn ông, dường như chỉ cần ông đồng ý sinh cho cậu bé một anh/chị sinh đôi, chúng sẽ lập tức về nhà đòi bố mẹ.

Nhất định phải đẻ nhiều, sinh ba sinh năm? Dù sao đẻ càng nhiều thì đọc được càng nhiều truyện tranh.

Nghĩ đến đã thấy sung sướng!

“Chuyện này e là không được.” Người đàn ông chịu đựng ánh mắt xung quanh, ngượng ngùng nói.

“Hả?” Lũ trẻ thất vọng nhìn ông, ánh mắt toát lên ý “Sao ông vô dụng thế”.

Người đàn ông: “...”

“Còn muốn mua truyện tranh không?” Ông nghiêm mặt hỏi.

“Dĩ nhiên là muốn,” cậu bé mập nói. “Con còn muốn cuốn này và cuốn này nữa.”

Ban đầu chỉ định mua một cuốn, nhưng giờ cậu lấy ba cuốn.

“Đậu Đậu, trước khi đi mẹ có nói chỉ được mua một cuốn không?” Người đàn ông hỏi.

“Nhưng bố mẹ không sinh được sinh đôi cho con,” Đậu Đậu bĩu môi, “Chẳng lẽ không nên bù đắp cho con sao? Bố còn là giáo viên nữa.”

Vô dụng quá!

Nếu có anh/chị sinh đôi, chẳng phải cậu sẽ có hai cuốn truyện tranh sao? Hoặc nếu có anh chị em sinh ba, cậu sẽ đọc được nhiều hơn?

Đều tại bố vô dụng, sinh ba cũng không xong.

Chẳng lẽ không nên bù đắp cho cậu sao?

Đúng không?

Người đàn ông: "..."

Đầu tiên bị khinh thường, giờ lại bị chê bai như vậy?

Tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cuối cùng vẫn mua cho cậu bé.

Người đàn ông trả tiền xong đi lấy sách của mình, phát hiện chỗ ông vừa đứng có một cậu bé tầm tuổi con trai mình.

Cậu bé đang cầm một cuốn sách chăm chú đọc.

Người đàn ông bỗng hứng thú, nếu không nhầm thì cậu bé này là một trong ba đứa trẻ sinh ba lúc này.

Ông là giáo viên dạy toán, liền nhận ra cuốn sách toán trong tay cậu bé.

Lúc này ông cũng xem qua, là một bộ sách toán Olympic khá khó.

Ông tò mò, một đứa trẻ nhỏ như vậy, chữ còn chưa biết mấy, có thể hiểu toán Olympic?

Đứng quan sát một lúc, ông phát hiện cậu bé dường như hiểu được.

Nhưng sau đó lại như không hiểu, đặt sách xuống, lấy một cuốn khó hơn.

Người đàn ông càng tò mò.

"Bé trai, cháu hiểu không?" Ông đến hỏi An An đang nhíu mày.

An An đang chìm đắm trong bài toán, ban đầu không nhận ra ông đang hỏi mình, khi được hỏi lại, cậu liếc nhìn xung quanh xem có ai khác không.

Do dự một chút rồi gật đầu: “Cháu hiểu.”

Rất thú vị, nếu có giấy bút thì càng tốt.

“Đây.” Người đàn ông cười nói với cậu bé, lấy giấy bút từ túi ra, “Cháu tính thử xem?”

An An lắc đầu, cầm sách đi tìm mẹ.

Ánh mắt người đàn ông này quá nóng bỏng, nếu muốn tính toán, cậu có thể nhờ mẹ mua sách về nhà làm.

Không muốn dùng đồ của người lạ.

Người đàn ông: “...”

Như có gì đó mắc trong cổ họng, khó chịu vô cùng.

Rốt cuộc cậu bé này biết hay không biết vậy?

“Xin lỗi...” Ông đi đến chỗ Chu Chiêu Chiêu, “Chào đồng chí, tôi là Kiều Nhất Dân, giáo viên dạy toán trường Tiểu học số 1.”

“Lúc này tôi thấy con bạn xem sách toán Olympic, cháu có hứng thú với lĩnh vực này không?”

Năm nay thành phố cải cách, tổ chức một kỳ thi toán Olympic.

Nếu có thể phát hiện một mầm non tài năng, nghĩ đến đây, mắt Kiều Nhất Dân sáng rực.

“Không biết.” Chu Chiêu Chiêu lạnh nhạt trả lời.

Chương 552

DTV-EBOOK

Điểm đặc biệt của An An, Chu Chiêu Chiêu cũng chỉ mới phát hiện gần đây khi thấy cậu bé có năng khiếu đặc biệt với môn toán.

Khả năng này vượt xa nhiều đứa trẻ cùng trang lứa.

Chu Chiêu Chiêu không biết đây là điều may mắn hay không? Nhưng theo bản năng, cô không muốn người ngoài biết về tài năng này của An An.

“Cháu chỉ xem cho vui thôi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Sách này mua cho người nhà.”

Kiều Nhất Dân thoáng chút thất vọng.

“Là cuốn này không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi con trai, An An lắc đầu, Chu Chiêu Chiêu nắm tay con, “Hai mẹ con mình cùng đi tìm nhé.”

Đằng sau, Kiều Nhất Dân nhìn theo hai mẹ con với ánh mắt đầy mong đợi.

Ông luôn cảm giác người mẹ này không nói thật.

Nhưng nếu ông có một đứa con thiên tài như vậy, ông sẽ làm gì?

...

...

Kiều Nhất Dân không biết, liếc nhìn đứa con trai đang ngồi đắm chìm trong sách, nước dãi gần chảy ra.

Không thể nhìn nổi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu dẫn con đi tìm sách một lúc, cuối cùng An An suy nghĩ rồi cũng lấy luôn cuốn sách lúc này.

Kiều Nhất Dân ở bên cạnh vẫn âm thầm quan sát họ, khiến Chu Chiêu Chiêu cảnh giác.

Cô mua rất nhiều loại sách, không chỉ truyện tranh mà cả sách văn học, thậm chí cả sách vật lý, hóa học.

Điều này khiến Kiều Nhất Dân tin rằng có vẻ cả nhà đều thích đọc sách, không phải đứa bé kia có gì đặc biệt.

Ông tự nhủ, một đứa trẻ mới năm tuổi, có thể hiểu được gì chứ?

Thiên tài đâu dễ gặp như vậy?

Kiều Nhất Dân, mày đang nghĩ gì vậy?

Người đàn ông tự chế giễu mình trong lòng, vì kỳ thi Olympic mà phát điên rồi.

Bình Bình và Ngoan Ngoan không có gì đặc biệt, đều chọn truyện tranh mình thích, Chu Chiêu Chiêu cố tình mang theo một chiếc túi to để đựng sách.

Về đến nhà, cô để Bình Bình và Ngoan Ngoan đọc sách, còn mình thì trò chuyện thêm với An An.

“Những cuốn sách này, con có thích đọc không?”
Cô hỏi con trai, “Con nhận mặt chữ như thế nào vậy?”

An An ngơ ngác nhìn mẹ, “Bố mẹ đọc sách, con tự nhớ thôi ạ.”

Đôi mắt đen như hạt nhãn của cậu bé ngơ ngác nhìn Chu Chiêu Chiêu, như muốn nói “Nhận mặt chữ khó lắm sao?”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dường như bây giờ cô mới cảm nhận được khoảng cách giữa mình và một đứa trẻ thiên tài.

“Ừ, mẹ hiểu rồi,” cô mỉm cười dịu dàng, xoa đầu con trai, “Nếu An An thích, mẹ sẽ tìm thêm sách cho con.”

Sách trên thị trường, cô không biết loại nào phù hợp với An An, hơn nữa sách về vật lý, hóa học cũng không nhiều.

Phải nhờ người tìm hiểu thêm.

Nhờ ai đây?

Chu Chiêu Chiêu chợt nghĩ đến Trần Anh Trạch, người này nghe nói đã từng đăng nhiều bài báo khoa học trên tạp chí nước ngoài.

An An yên lặng đọc sách.

Chu Chiêu Chiêu lại lo lắng, nhưng Hứa Quế Chi cười nói: “Con thông minh, cháu lo lắng gì?”

“Yên tâm, không sao đâu.” Bà nói.

Chu Chiêu Chiêu sợ An An thông minh quá sẽ không tốt, nhưng theo Hứa Quế Chi thì không sao.

Có ông nội Dương Quyền Đình, cùng Dương Duy Khôn và Dương Duy Lực bảo vệ, dù có tài năng đặc biệt cũng không vấn đề gì.

Chu Chiêu Chiêu nghĩ cũng phải, không bận tâm quá nhiều về chuyện này.

Hôm sau cô đi tìm Tống Hiểu Tuyết, nhờ cô tìm giúp một số sách về toán Olympic, “Nếu có sách vật lý, hóa học cũng có thể tìm giúp tôi.”

Tống Hiểu Tuyết làm ở tòa soạn, nhưng cũng không tiếp xúc nhiều với lĩnh vực này, “VẬt tôi... nhờ người đó giúp vậy.”

Người đó là ai?

Rồi nghe Tống Hiểu Tuyết ấp úng nói: “Là... là Trần Anh Trạch.”

“Kể đi.” Chu Chiêu Chiêu thấy biểu hiện của cô liền biết có chuyện, hỏi đùa.

“Là... anh ấy sau đó đến tòa soạn tìm tôi.” Tống Hiểu Tuyết nói.

Hôm đó tan làm trời mưa, cô quên mang ô, vừa ra khỏi cửa thì thấy Trần Anh Trạch cầm ô đứng đó, không biết đợi bao lâu rồi.

Tống Hiểu Tuyết không chắc anh có phải đến tìm mình không, đang ngơ ngác thì thấy anh bước đến.

Khuôn mặt Trần Anh Trạch vốn đã rất thu hút, cộng thêm khí chất càng khiến người khác chú ý.

Đồng nghiệp đều sửng sốt.

“Ai vậy?”

“Đến đưa ô cho ai thế?”

“Thầy Trần?” Khi mọi người đang bàn tán, bỗng có tiếng gọi, “Đúng là thầy rồi.”

Là Hầu Bội.

Cô cười tươi nhìn Trần Anh Trạch, “Em tưởng mình nhìn lầm.”

Vừa nói cô vừa tiến lên, định cầm lấy chiếc ô trong tay Trần Anh Trạch, “Sao anh biết em làm việc ở đây?”

“Bội Bội, đây là?” Có đồng nghiệp tò mò hỏi.

Thực ra trong lòng đã có suy đoán, hai người này đứng cùng nhau khá xứng đôi.

“À, vị này,” Hầu Bội tự hào giới thiệu, “Gần đây em đang phỏng vấn một dự án ở trường đại học, đây là thầy Trần Anh Trạch.”

“Đã từng đăng nhiều bài báo trên các tạp chí nổi tiếng trong và ngoài nước,” Hầu Bội cười nói, “Đại học Harvard nhiều lần mời thầy đến giảng dạy, nhưng thầy đều từ chối.”

Có lẽ phần giới thiệu sau mới thực sự gây chấn động.

“A, em nhớ ra rồi,” đột nhiên có người nói, “Có phải vị giáo sư vật lý trẻ nhất nước không?”

Đăng nhiều bài báo ở nước ngoài, nghe nói siêu giỏi.

Dĩ nhiên, cũng nhiều người tiếc cho anh.

Hiện nay là cơn sốt xuất ngoại, nhiều người cố gắng hết sức để có thẻ xanh.

Như Trần Anh Trạch được nước ngoài mời, vậy mà không đi, lại cứ ở thành phố nhỏ này.

Không hiểu nghĩ gì?

“Đúng, là anh ấy.” Hầu Bội cười nói.

Mấy hôm trước cô mới phỏng vấn Trần Anh Trạch, nên rất rõ thông tin của anh.

Chỉ là không ngờ, vừa mới bày tỏ thiện cảm, anh đã chạy ngay đến tòa soạn.

Ai bảo đàn ông ngành kỹ thuật không có tình cảm, không lãng mạn?

Suy nghĩ cũng nhiều đấy chứ?

Biết hôm nay mưa, biết dùng kế khổ nhục.

Quan trọng nhất là, trước mặt nhiều người như vậy, cô cũng không tiện từ chối.

Hầu Bội cười, dù sao cô cũng không định từ chối.

“Wow... Bội Bội may mắn quá.” Có người ghen tị nói.

Tống Hiểu Tuyết tức giận đến mức sắp nổ, Trần Anh Trạch này lại đi với Hầu Bội?

Vậy tại sao anh còn đi xem mắt với cô!

Tống Hiểu Tuyết suýt xé rách túi xách, nhìn nụ cười trên mặt Hầu Bội càng thấy chói mắt.

Chỉ là, nụ cười của Hầu Bội vừa nở, đã nghe thấy giọng nói của Trần Anh Trạch: “Cô là? Phóng viên Hầu?”

Hầu Bội: “...”

Ý gì đây?

Cô phỏng vấn anh mấy ngày, anh lại không nhận ra cô?

Vậy Trần Anh Trạch đến đây, mang ô cho ai?

“Tan làm rồi?” Ý nghĩ vừa lóe lên, đã thấy Trần Anh Trạch đi đến trước mặt Tống Hiểu Tuyết, “Đi về được chưa?”

Chương 553

DTV-EBOOK

“Chị không biết lúc đó lòng em...” Tống Hiểu Tuyết hớn hở nói với Chu Chiêu Chiêu, “Vừa ngọt ngào, vừa cảm thấy rất có mặt mũi.”

Rồi cứ thế ngây ngô đi theo Trần Anh Trạch.

Đi được một đoạn mới chợt nhận ra, sao mình lại ngu ngốc đi theo anh ta thế này?

Nhưng lúc đó trời đang mưa, không biết Trần Anh Trạch có cố ý hay không, không đưa ô cho cô mà bắt cô cùng che chung một chiếc ô.

Mấy lần cô hứng khởi muốn xin thêm một chiếc ô khác, không biết có phải Trần Anh Trạch cố tình không, vừa định mở miệng nói “Anh có...”

“Những người đó là đồng nghiệp của em?” Trần Anh Trạch ngắt lời cô.

“Ừ.” Tống Hiểu Tuyết liếc nhìn anh, “Hầu Bội đó, vừa mới phỏng vấn anh mà.”

Không biết anh thật sự không nhận ra hay giả vờ?

“Ồn ào.” Trần Anh Trạch nói.

...

...

Tống Hiểu Tuyết há miệng, nuốt lời định nói xuống.

“Người đó quá ồn ào,” Trần Anh Trạch giải thích, “Vừa mới nhớ ra.”

Tống Hiểu Tuyết nghe xong sững sờ, sau đó bật cười.

Vậy là ban đầu anh hoàn toàn không nhận ra Hầu Bội, chỉ vì cô ta suốt ngày lảm nhảm nên mới khiến Trần Anh Trạch nhớ lại?

Nếu Hầu Bội biết được chuyện này, liệu có tức đến phát điên không?

“Rồi sao nữa?” Chu Chiêu Chiêu nhìn cô gái đang mơ màng hỏi, “Em tha thứ cho anh ta và đến với nhau rồi à?”

“Chưa đâu.” Tống Hiểu Tuyết vội nói, “Em... không phải nghe lời các chị, cần phải giữ chút then thùng mà.”

Thấy Chu Chiêu Chiêu không nói gì, cô ngượng ngùng nói, “Tối hôm đó anh ấy đưa em về, hôm sau lại biến mất.”

Đây không phải lần đầu tiên, vốn dĩ Tống Hiểu Tuyết vì chuyện tối hôm đó đã có chút rung động muốn tha thứ cho anh.

Nhưng người này lại một lần nữa khiến cô thất vọng.

Tống Hiểu Tuyết muốn có thêm giao lưu với Trần Anh Trạch cũng không có cơ hội.

“Chắc lại đi làm thí nghiệm rồi.” Tống Hiểu Tuyết bĩu môi nói.

“Vậy nên hôm nay em đến trường tìm chị?” Chu Chiêu Chiêu đảo mắt, “Chị biết ngay mà, chúng ta chắc chắn là chị em hoa khôi nhạ.”

“Được rồi,” cô tiếp tục, “Chị sẽ đi hỏi thăm giúp em.”

“À mà...” Tống Hiểu Tuyết vốn định nói không cần, nhưng nghĩ lại thôi không giữ ý với Chu Chiêu Chiêu nữa, nói, “Chị đừng để anh ấy biết là em hỏi thăm.”

“Biết rồi.” Chu Chiêu Chiêu vẫy tay, “Em đợi ở văn phòng chị một lát, chị đi hỏi.”

Nói xong liền đi ra ngoài.

Trước khi cô quay lại, trong lòng Tống Hiểu Tuyết đã diễn ra mấy cảnh tượng.

“Nếu thật sự đang làm thí nghiệm thì thôi vậy.” Cô tự nói.

Yêu công việc là chuyện tốt, giống như bản thân cô cũng rất yêu công việc của mình.

Nhưng công việc là công việc, tình cảm là tình cảm.

Cô không thể chịu đựng được khi nửa kia dành nhiều nhiệt huyết cho công việc hơn cho cô và gia đình.

Kiểu mất tích vô cớ như vậy càng không thể chấp nhận.

Trần Anh Trạch không phải Dương Duy Lực, Dương Duy Lực là do tính chất công việc, không thể thường xuyên ở bên Chu Chiêu Chiêu và các con.

Nhưng hễ có thời gian nghỉ là anh sẽ dành cho Chu Chiêu Chiêu và các con.

Hơn nữa, Dương Duy Lực không phải kiểu người vô cớ biến mất, dù đột nhiên có nhiệm vụ anh cũng sẽ gọi điện về nhà, hoặc nhờ người khác báo cho Chu Chiêu Chiêu.

Đâu có như anh ta, tỉnh thoảng lại im hơi lặng tiếng?

“Em tưởng trước đây anh ấy không như vậy sao?” Chu Chiêu Chiêu đảo mắt, “Lúc đầu cũng có đấy, tỉnh thoảng lại biến mất không một lời.”

Cô suốt ngày lo lắng. “Về sau thì sao?”

“Đàn ông cần được uốn nắn.” Chu Chiêu Chiêu nói, nhưng sau đó lại nói thêm, “Tất nhiên, cái giá phải trả là người đàn ông em uốn nắn có thể bị người phụ nữ khác hưởng thụ.”

Cuối cùng không thành, anh ta rút kinh nghiệm rồi áp dụng cho đối tượng tiếp theo.

Tống Hiểu Tuyết tròn mắt, điều này cũng không phải không thể.

“Nhưng nếu là người đã rất hiểu chuyện,” Chu Chiêu Chiêu thấy cô thất vọng lại nói, “vậy chắc chắn em không phải là người yêu đầu tiên của anh ta, anh ta cũng đã được người phụ nữ khác uốn nắn rồi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Tống Hiểu Tuyết: “...”

Hình như, đúng là như vậy.

“Vậy nên, tùy em chọn thôi.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Chọn thế nào?” Tống Hiểu Tuyết gục đầu trên bàn làm việc của Chu Chiêu Chiêu tự nói, “Tất nhiên

là chọn... người do mình uốn nắn rồi.”

“Chỉ là không biết đàn ông kiểu Trần Anh Trạch có dễ uốn nắn không?” Cô nghĩ đến chuyện tối hôm đó hai người ở cùng nhau, thở dài, “Muốn cây gỗ khô nở hoa sắt? Khó quá.”

Nhưng nghĩ đến khuôn mặt của Trần Anh Trạch, bảo Tống Hiểu Tuyết lùi bước?

Hình như cũng không phải phong cách của cô.

Đang lúc cô mơ màng, cửa mở ra, Chu Chiêu Chiêu với vẻ mặt nghiêm túc bước vào.

“Sao... sao vậy?” Trái tim Tống Hiểu Tuyết nhảy lên cổ họng.

Quen biết Chu Chiêu Chiêu lâu như vậy, rất hiếm khi thấy cô biểu hiện nghiêm túc như thế.

“Hiểu Tuyết,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Trần Anh Trạch không phải trốn tránh em, anh ấy gặp chuyện rồi.”

“Đừng lo, chị sẽ đưa em đến bệnh viện ngay.”

“Gặp chuyện gì vậy?” Tống Hiểu Tuyết ngây người hỏi, “Sao có thể? Tối hôm đó anh ấy đưa em về vẫn bình thường mà.”

Sao có thể gặp chuyện?

“Trên đường đi làm anh ấy cứu một đứa trẻ, giờ đang ở bệnh viện.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nhưng không nguy hiểm, em đừng lo.”

Nhưng làm sao Tống Hiểu Tuyết không lo được?

Cô cuống cuống muốn đi ngay.

“Ái, đau quá.” Không cần thận tay đập vào góc bàn, đau đến mức suýt khóc, vừa xoa vừa đi, “Ở bệnh viện nào?”

“Chị đi cùng em.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Ở bệnh viện trung tâm thành phố, từ trường họ đến đó chỉ bốn trạm xe.

Hai người vừa đến cửa phòng bệnh của Trần Anh Trạch, đã nghe thấy tiếng nói từ trong vọng ra, “Thầy Trần, thầy thế nào rồi? Em lo lắm, nghe tin liền đến thăm thầy ngay.”

“Em gọt táo cho thầy nhé.”

Là giọng Hầu Bội.

Tống Hiểu Tuyết nghe thấy giọng nói này liền thấy phiền, không nghĩ ngợi mở cửa, tiếng nói ngừng bật.

Nụ cười trên mặt Hầu Bội cũng tắt lịm.

“Em đến làm gì?” Trần Anh Trạch bản năng nói một câu, rồi lo lắng nhìn Tống Hiểu Tuyết, “Anh... anh không sao.”

“Vậy là em đến nhầm chỗ rồi?” Tống Hiểu Tuyết nghiêm mặt nhìn Hầu Bội.

Cảm giác bị cô ta chiếm trước mọi thứ thật khó chịu.

“Vậy em về đi,” Hầu Bội nói, “Ở đây có em chăm sóc thầy Trần.”

Tống Hiểu Tuyết: “...”

Với tính cách của cô, chắc chắn sẽ quay đầu bỏ đi ngay.

Nhưng bị Chu Chiêu Chiêu ngăn lại, cười nhìn Hâu Bội, “Cô này là?”

“Tôi là Hâu Bội.” Hâu Bội nói, “Đồng nghiệp của Hiếu Tuyết.”

“Đồng nghiệp của em à?” Chu Chiêu Chiêu liếc Tống Hiếu Tuyết, rồi chậm rãi nói, “Nghe giọng điệu cứ tưởng là người yêu của thầy Trần đấy.”

Hâu Bội: “...”

Dù rất muốn xác nhận mối quan hệ này, nhưng...

Chương 554

DTV-EBOOK

Hầu Bội liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, cô tự nhiên nhận ra Chu Chiêu Chiêu là ai. Tổng Hiếu Tuyết chính là nhờ bài báo về cửa hàng gà rán của cô mà sau này lại được đài tỉnh đưa tin tiếp nối, khiến Tổng Hiếu Tuyết lọt vào mắt xanh của lãnh đạo tòa soạn.

Cũng ngầm áp đảo Hầu Bội một bậc.

Đây cũng là lý do Hầu Bội luôn bất hòa với Tổng Hiếu Tuyết. Hai người gần như cùng thời gian vào tòa soạn, thường xuyên bị đem ra so sánh.

“Ký sinh nhược hà sinh lượng”.

Ngay từ đầu Hầu Bội đã coi Tổng Hiếu Tuyết là kẻ thù của mình.

Nhưng Tổng Hiếu Tuyết giống như cỏ dại trên vách núi, bất kể cô dùng thủ đoạn gì, cô gái này dường như càng bị đè càng mạnh mẽ.

Đặc biệt là từ sau bài báo về vệ sinh an toàn thực phẩm, nghe nói cả lãnh đạo cấp tỉnh cũng nhắc đến cô.

Biết là một cô gái trẻ, còn đặc biệt khen ngợi: “Không tệ không tệ, cô gái ăn nói sắc bén, phân tích vấn đề rất có tư duy.”

Hầu Bội không phục, cô nhất định phải viết được bài báo tốt hơn Tổng Hiếu Tuyết.

...

...

Biết đến Trần Anh Trạch là do bạn học cấp ba của cô kể.

Người bạn này lấy anh họ của Trần Anh Trạch, trong lúc trò chuyện có nhắc đến nhân vật lợi hại này.

Khứu giác tin tức của Hầu Bội lập tức phát hiện đây là đề tài có thể khai thác, liền tìm hiểu kỹ hơn về Trần Anh Trạch.

Càng tìm hiểu càng giật mình.

Đây đúng là thần đồng thiên tài chính hiệu.

Thế là Hầu Bội về viết ngay một đề án phỏng vấn Trần Anh Trạch.

Sau khi được lãnh đạo thông qua, cô lại đến thương lượng với trường đại học.

Đúng lúc gần đây ở thủ đô có hội nghị học thuật về vật lý, Trần Anh Trạch cũng tham dự.

Hầu Bội thông qua tòa soạn liên hệ với trường, tiến hành phỏng vấn Trần Anh Trạch.

Thông thường, Trần Anh Trạch không nhận loại phỏng vấn này, nhưng hôm đó nghe tên tòa soạn, không hiểu sao lại suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Nhưng không ngờ lại cử Hầu Bội đến.

Khi nhìn thấy cô, Trần Anh Trạch thoáng chút ngây người.

Hầu Bội cũng không ngờ Trần Anh Trạch trong truyền thuyết lại trẻ như vậy, mà còn đẹp trai thế!

Mọi thứ về người đàn ông này đều đúng gu thẩm mỹ của cô.

Hầu Bội tự nhủ, nhất định phải chinh phục được người này.

Nhưng... Trần Anh Trạch thực sự quá khó tính.

Suốt thời gian phỏng vấn cô ra sức tỏ ra thân thiết, nhưng người này như khối băng, không một chút phản ứng.

Nhưng Hầu Bội không hề nản lòng.

Đàn ông ưu tú như vậy, một khi đã động lòng, sau này chắc chắn sẽ hết lòng hết dạ yêu thương bạn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hôm đó, Trần Anh Trạch đến cổng tòa soạn, Hầu Bội tưởng mình thủ đắc thành công, nào ngờ giữa chừng lại xuất hiện Tống Hiểu Tuyết.

Cảm giác “kỷ sinh nhược hà sinh lượng” của Hầu Bội càng thêm mãnh liệt.

Cô không tin Trần Anh Trạch thích Tống Hiểu Tuyết, dù hôm đó ở cổng tòa soạn cô mất mặt lớn, nhưng điều này càng khiến Hầu Bội quyết tâm chinh phục bằng được Trần Anh Trạch.

Đợi khi Trần Anh Trạch quỳ gối trước váy cô, lúc đó Tống Hiểu Tuyết sẽ thành trò cười của cả tòa soạn.

Cũng may mắn, khi Trần Anh Trạch gặp nạn có người gọi điện đến tòa soạn báo tin, đúng lúc cô nhận được.

Nghe nói đối phương là giảng viên đại học, không hiểu sao Hầu Bội nghĩ đó chính là Trần Anh Trạch.

Thế là cô đến hiện trường rồi theo vào bệnh viện.

Quả nhiên thấy Trần Anh Trạch nằm một mình trên giường bệnh.

Thấy cô đến, Trần Anh Trạch thoáng chút ngạc nhiên, sau đó lạnh lùng bảo cô đi.

Nhưng Hầu Bội là ai?

Nếu dễ dàng bị vài câu lạnh lùng của Trần Anh Trạch đuổi đi, thì cô đã sớm bị đám người tòa soạn ăn tươi nuốt sống rồi.

Không hiểu sao, người nhà Trần Anh Trạch không đến bệnh viện, điều này cũng tạo cơ hội cho Hầu Bội.

Thế là hôm nay cô lại đến.

Nhưng ai ngờ, Tống Hiểu Tuyết cũng tới.

Đối phó một mình Tống Hiểu Tuyết, Hầu Bội tự tin mình làm được.

Quả nhiên, mới nói vài câu đã khiến Tống Hiểu Tuyết quay đầu bỏ đi.

Nhưng không ngờ bị Chu Chiêu Chiêu chặn lại, còn mĩa mai cô.

“Đồng chí này là phóng viên tòa soạn đến phỏng vấn.” Trần Anh Trạch mặt hơi đỏ, mắt nhìn Tống Hiểu Tuyết, “Anh đã nói từ chối phỏng vấn rồi, cô ấy vẫn đến.”

“Anh gọi y tá rồi, nhưng y tá không đến.”

Không hiểu sao, trước đó y tá thường xuyên đến kiểm tra phòng, nhưng lần này gọi mấy lần không thấy ai.

Mặt Hầu Bội đỏ bừng.

“Ồ? Có chuyện gọi y tá không đến sao?” Chu Chiêu Chiêu nhìn Hầu Bội cười nói, “Vậy thì quá thiếu trách nhiệm rồi, lát nữa có bác sĩ đến kiểm tra phòng, thầy Trần có thể phản ánh.”

“Phản ánh? Không cần thiết đâu,” Hầu Bội cười nói, “Y tá nhỏ có công việc cũng khó khăn, hơn nữa bệnh nhân đông không chăm sóc hết cũng là chuyện bình thường.”

“Phóng viên Hầu thật chu đáo.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nói, không truy vấn thêm vấn đề vừa rồi.

Trần Anh Trạch không ngốc, liên hệ trước sau hiểu ra nguyên nhân, sắc mặt khó coi.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ đến kiểm tra.

Thấy mấy người trong phòng, bác sĩ ngỡ ngàng: “Người nhà đến rồi à?”

Tống Hiểu Tuyết sững sờ: “Người nhà anh không biết anh nhập viện sao?”

Trần Anh Trạch lắc đầu: “Gia đình anh dạo này không ở thành phố.”

Bố đi công tác, mẹ đi theo chơi.

“Vậy các bạn là...” Bác sĩ nhìn y tá, “Ai là người yêu của bệnh nhân?”

Lúc này trước khi đến kiểm tra, y tá nói người yêu bệnh nhân đang ở đây.

Hầu Bội không ngờ lời nói dối dùng để lừa y tá lại nhanh chóng bị bác sĩ biết, còn nói ra trước mặt mọi người.

“Cái này...” Cô muốn giải thích.

“Ý gì vậy?” Trần Anh Trạch nhíu mày nhìn bác sĩ, “Hiện tại tôi chưa có người yêu.”

Lại nói: “À, y tá, làm ơn mời đồng chí này ra ngoài, tôi không tiếp nhận phỏng vấn.”

Ánh mắt anh nhìn về phía Hầu Bội.

“Cô ấy... không phải người yêu của anh sao?” Y tá ngạc nhiên, đối mặt ánh mắt lạnh lùng của Trần Anh Trạch, vội giải thích: “Là đồng chí này nói là người yêu của anh nên tôi mới...”

“Lát nữa viết bản kiểm điểm.” Y tá trưởng đi theo nói, rồi xin lỗi Trần Anh Trạch: “Xin lỗi, là chúng tôi sơ suất.”

Không ngờ thời buổi này còn có người giả làm người yêu của người khác.

Y tá nhỏ tức giận nhìn Hầu Bội, Hầu Bội mặt đỏ bừng, nhưng nếu dễ dàng đầu hàng thì không phải là Hầu Bội.

“Thầy Trần, vậy trường gặp lại.” Nói xong, cầm túi xách nhanh chóng rời đi.

Đi ngang Tống Hiểu Tuyết dừng lại một chút, hừ lạnh một tiếng, cuối cùng không nói gì bỏ đi.

“Chiêu Chiêu, chúng ta đi thôi.” Tống Hiểu Tuyết nói.

“Hiểu Tuyết...”

Chương 555

DTV-EBOOK

Trần Anh Trạch sốt ruột muốn xuống giường, nhưng bị bác sĩ và y tá ngăn lại: “Bệnh nhân, tay anh đang truyền nước đấy.”

Nhưng Trần Anh Trạch đâu để ý, anh biết nếu hôm nay không giữ Tống Hiểu Tuyết lại, không giải thích rõ chuyện vừa rồi, giữa anh và cô sẽ không còn cơ hội nào nữa.

“Hiểu Tuyết, em nghe anh giải thích.” Trần Anh Trạch bất chấp lời bác sĩ, bước xuống giường, nhưng vừa chạm đất đã suýt ngã.

Lúc cứu người, anh bị thương ở chân.

“Anh không muốn sống nữa à?” Tống Hiểu Tuyết tức giận quát, “Lúc này sao không thấy anh thế này? Anh chỉ biết bắt nạt em thôi.”

Bắt nạt cô mềm lòng.

Trần Anh Trạch hoảng hốt đứng đó, anh không bắt nạt cô, nhưng nhìn cô khóc lại không biết phải làm sao.

“Anh để bác sĩ kiểm tra trước đi.” Chu Chiêu Chiêu nói với Trần Anh Trạch.

Nhìn hai người này, Chu Chiêu Chiêu lo không biết bao giờ mới đến được với nhau.

Phiêu Vũ Miên Miên

...

...

Đau đầu quá!

Bác sĩ vội kiểm tra, rồi lại xin lỗi rời đi, trong phòng chỉ còn ba người.

“Tôi ra ngoài trước,” Chu Chiêu Chiêu nói với Tống Hiểu Tuyết và Trần Anh Trạch, “Hai người nói chuyện đi.”

“Chiêu Chiêu...” Tống Hiểu Tuyết nắm tay cô.

“Không sao, tôi đợi ở ngoài.” Chu Chiêu Chiêu vỗ tay cô, “Đừng sợ.”

Tống Hiểu Tuyết cắn môi gật đầu.

Trong phòng tĩnh lặng một lúc, khi ra ngoài, Chu Chiêu Chiêu thấy mắt Tống Hiểu Tuyết đỏ hoe.

Rõ ràng vừa khóc.

“Sao thế?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, “Đừng sợ, tôi ở đây với em.”

“Em không sao.” Tống Hiểu Tuyết lắc đầu cười, “Bọn em nói chuyện xong rồi.”

Vậy là không thành sao?

“Muốn ăn gì?” Chu Chiêu Chiêu không hỏi thêm, “Đi ăn ngon thôi.”

Tâm trạng không tốt, chỉ có ăn mới khiến người ta vui lên.

“Để hôm khác đi,” Tống Hiểu Tuyết mắt đỏ nói, “Anh ấy một mình ở đây... em không yên tâm, em muốn ở lại.”

Hả?

Chu Chiêu Chiêu sửng sốt, tròn mắt nhìn Tống Hiểu Tuyết, cô xấu hổ đẩy cô: “Lúc này... bọn em nói rõ rồi.”

“Anh ấy nói muốn yêu em,” Tống Hiểu Tuyết ngại ngùng nói, “Em đồng ý rồi.”

Có lẽ Trần Anh Trạch dùng kế khổ nhục, nhưng sao nào?

Cô xót xa, cũng thích mà!

“Cứ theo trái tim mình là được.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, thở dài, “Con gái lớn không giữ được.”

“Thôi đi.” Tống Hiểu Tuyết trừng mắt.

“Thôi, tôi về trước.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Để em mời chị ăn sau.” Tống Hiểu Tuyết nói.

Chu Chiêu Chiêu vẫy tay.

Nhưng người phụ nữ hứa mời cô ăn đó mãi không xuất hiện, dĩ nhiên đây là chuyện sau này.

Chu Chiêu Chiêu không ngờ mình lại gặp Kiều Nhất Dân lần nữa.

Hôm đó ở hiệu sách, Kiều Nhất Dân đã tỏ ra hứng thú với An An, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu gạt đi.

Ai ngờ Kiều Nhất Dân tìm thẳng đến trường.

Lúc này, Bình Bình, An An và Ngoan Ngoan mới vào lớp một tháng chín.

Giáo viên chủ nhiệm tìm Chu Chiêu Chiêu, cô còn tưởng ba đứa nhỏ xảy ra chuyện gì ở trường.

“Mẹ Dương Gia Hiểu, chuyện là thế này,” cô giáo chủ nhiệm họ Kinh cười nói, “Đây là bài kiểm tra

hôm qua, chị xem qua.”

Lớp một, mới học bao lâu đã có kiểm tra rồi?

Chu Chiêu Chiêu không hiểu, giờ tiểu học cạnh tranh ghê thế sao?

“Không hẳn, chủ yếu là mấy em có năng khiếu toán, giáo viên giới thiệu đi thi thử.” Cô Kinh giải thích.

“Chị có lẽ không biết, năm nay thành phố tổ chức thi Olympic toán,” cô Kinh nói, “Lớp một vốn không tham gia, nhưng với em có năng khiếu, giáo viên giới thiệu đi thử.”

“Em Dương Gia Hiếu làm bài tốt hơn nhiều học sinh lớp trên.” Cô Kinh tự hào nói.

Có một câu rất khó, Dương Gia Hiếu không ghi cách làm, nhưng đáp án đúng.

Đây là câu duy nhất toàn trường làm đúng.

Giáo viên trường cấp ba đến xem đều kinh ngạc, đòi gặp Dương Gia Hiếu ngay, nhưng tiếc là học sinh đã tan học.

Thế là họ nhờ thông báo phụ huynh hôm sau, nói chuyện trực tiếp.

Học sinh có năng khiếu thế này phải thu nhận ngay.

Chu Chiêu Chiêu tưởng chuyện gì, thở phào: “Lớp một có sớm quá không?”

Cô không muốn con vất vả quá.

Nhưng mỗi lần nhìn Dương Gia Hiếu say mê đọc sách, Chu Chiêu Chiêu lại thấy mình lo xa.

Có lẽ, với một số trẻ, vui chơi là niềm vui.

Còn một số khác, đắm chìm trong sách mới là hạnh phúc.

“Cái này...” Cô Kinh cười, “Đúng là hơi sớm, nhưng bỏ lỡ tài năng thì tiếc lắm.”

Biết thân phận Chu Chiêu Chiêu và gia đình họ Dương, cô Kinh chỉ muốn nói hai chữ “ngưỡng mộ”.

Từ khi ba đứa trẻ vào lớp, nhìn chúng rồi nhìn lại con mình, cô Kinh chỉ biết tự an ủi, ít nhất chúng là học trò mình.

“Nếu không tham gia, có ảnh hưởng gì không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Không đâu.” Cô Kinh nói, “Nhưng cơ hội này hiếm lắm.”

“Tình hình Dương Gia Hiếu chị cũng biết,” cô Kinh nói, “Nếu dạy như học sinh bình thường, sẽ lãng phí tài năng.”

Cây non gặp thầy giỏi ắt thành tài, nếu đi lối mòn sẽ không phù hợp.

“Dù không có chuyện này, tôi cũng định tìm chị.” Cô Kinh nói.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu: “Cảm ơn cô.”

Vì đã quan tâm đến con cô.

Giáo viên bây giờ tận tâm quá, Chu Chiêu Chiêu luôn có ấn tượng tốt với cô Kinh.

Nhưng cô không ngờ, khi đến phòng họp, lại gặp người quen - Kiều Nhất Dân từ hiệu sách hôm đó.

“Sao lại là anh?”

“Chị là mẹ Dương Gia Hiếu?” Kiều Nhất Dân xúc động nói, “Tôi đã nói... tôi đã nói...”

Anh còn định nói sao năm nay gặp nhiều trẻ thiên tài thế, hóa ra... Dương Gia Hiếu chính là đứa trẻ anh mong mỏi!

Thật là duyên phận!

Chương 556

DTV-EBOOK

Kiều Nhất Dân trong lòng vô cùng xúc động, nhưng khi gặp ánh mắt bình thản của Chu Chiêu Chiêu, tim ông chợt thất lại.

Ông không quên cảnh tượng hôm đó ở hiệu sách.

Sau cơn xúc động, ông nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy hy vọng và nghiêm túc nói: “Mẹ Dương Gia Hiếu, tôi xin giới thiệu với chị một cách trịnh trọng.”

“Tôi là Kiều Nhất Dân, giáo viên dạy toán trường cấp ba số 1 của thành phố, đây là hiệu trưởng Trình của trường chúng tôi.” Ông giới thiệu người đàn ông trung niên bên cạnh, “Hiệu trưởng Trình, đây là mẹ của em nhỏ tôi gặp ở hiệu sách hôm đó.”

“Mẹ Dương Gia Hiếu, chào chị.” Hiệu trưởng Trình cười nói, “Hôm trước thầy Ninh về rất phấn khích nói gặp được một mầm non tài năng, không ngờ lại có duyên như vậy.”

“Thưa thầy, Dương Gia Hiếu năm nay mới sáu tuổi,” Chu Chiêu Chiêu hơi bất lực nói, “Nói những chuyện này có phải hơi sớm không?”

“Nếu là đứa trẻ bình thường thì đúng là sớm.” Kiều Nhất Dân cười nói, “Nhưng chị xem tờ giấy kiểm tra này.”

Ông đưa cho Chu Chiêu Chiêu một tờ giấy, “Đây là bài làm của Dương Gia Hiếu.”

“Chị xem mấy câu này,” ông chỉ vào tờ giấy nói, “Mấy câu này cả trường không có ai làm đúng hết,

trừ em ấy.”

...

...

Giáo viên của họ còn nghi ngờ có phải trùng hợp không, nhưng đề này do ông ra, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

“Mẹ Dương Gia Hiếu, tôi hiểu nỗi lo của chị,” Kiều Nhất Dân nói, “Nhưng theo tôi, lo lắng đó là không cần thiết, cái gì phù hợp với trẻ mới là tốt nhất.”

“Nếu chị vẫn nghĩ em ấy như trẻ bình thường,” Kiều Nhất Dân lại lấy ra một bộ đề, “Bộ đề này chị có thể cho em ấy làm thử.”

“Còn hai cuốn sách này.” Ông lấy từ trong túi ra hai cuốn sách đưa cho Chu Chiêu Chiêu, “Cho em ấy xem.”

Hai cuốn sách này không thể mua ở hiệu sách.

Nhưng ông tin, Dương Gia Hiếu nhất định sẽ rất thích.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô cảm thấy Kiều Nhất Dân này rất xảo quyệt, hai cuốn sách này chắc chắn là sách An An thích.

Hiệu trưởng Trình cười nhìn Kiều Nhất Dân, “Hai cuốn sách này là bảo bối của thầy Kiều đấy.”

Vậy mà, vì Dương Gia Hiếu, ông sẵn sàng tặng luôn cả những cuốn sách bình thường không cho ai đụng vào.

Chu Chiêu Chiêu cảm thấy cầm trên tay thật nặng.

“Vâng, tôi sẽ đưa về cho cháu xem.” Chỉ là xem thôi, không có nghĩa sau này cháu sẽ đi theo con đường này.

Nếu Dương Gia Hiếu thực sự có năng khiếu, Chu Chiêu Chiêu chắc chắn sẽ dốc lòng bồi dưỡng.

Điều kiện tiên quyết là cháu phải thích.

Chỉ là, Chu Chiêu Chiêu rõ ràng đã nghĩ quá nhiều.

Khi Dương Gia Hiếu nhìn thấy hai cuốn sách đó, cả người sáng rỡ lên, mong đợi nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Mẹ, hai cuốn sách này con có thể xem không? Thật sự là cho con xem sao?”

“Sao con lại nói vậy?” Chu Chiêu Chiêu nghi hoặc hỏi An An.

“Vì con cảm thấy mẹ hình như không thích con xem những thứ này,” An An nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Lần trước ở hiệu sách.”

“Vậy những câu đó con vốn đều biết làm?” Chu Chiêu Chiêu ngồi xổm xuống, dịu dàng nhìn An An nói, “Cố tình làm sai mấy câu?”

An An gật đầu.

“Vậy con nói cho mẹ nghe,” Chu Chiêu Chiêu nắm tay con ngồi xuống nói, “Con ở lớp học có cảm thấy chán không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lớp một hiện giờ dạy bảng chữ cái và toán đơn giản.

“Có chút ọ,” An An nói, “Nhưng lúc cô giáo giảng bài con đang nghĩ về mấy bài toán khác.”

Vì vậy, cô Kinh mới phát hiện Dương Gia Hiếu hay mơ màng, khi hỏi thì thấy cháu đang viết những con số dày đặc trên giấy nháp.

Cô Kinh là giáo viên văn, không hiểu lắm những gì cháu viết, nhưng đã đưa lại những tờ giấy đó cho Chu Chiêu Chiêu.

“Tôi rất vinh dự từng là giáo viên của Dương Gia Hiếu.” Cô Kinh tự hào nói, “Vì vậy mẹ Dương Gia Hiếu, với tư cách là giáo viên của cháu, tôi mong chị hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Nhìn con trai ngồi yên lặng đọc sách, Chu Chiêu Chiêu vừa mâu thuẫn vừa tự hào.

“Nếu đi theo con đường đó,” khi Dương Duy Lực về, Chu Chiêu Chiêu tâm sự nỗi lo lắng, “Sau này mình có còn dễ gặp cháu nữa không?”

“Mai anh dẫn cháu đi gặp một người,” Dương Duy Lực nói, “Nếu cháu thực sự có năng khiếu, chúng ta nên vui mừng mới phải.”

“Em không thấy chỉ khi đó, mắt cháu mới sáng lên sao?”

Thực ra, Dương Duy Lực đã phát hiện ra sự khác biệt của Dương Gia Hiếu từ năm ngoái.

Kiều Nhất Dân chỉ phát hiện năng khiếu toán học của Dương Gia Hiếu, không biết cháu còn hứng thú với các môn khoa học tự nhiên, đặc biệt là vũ trụ bao la.

Dương Duy Lực dẫn Dương Gia Hiếu đi gặp ai? Chu Chiêu Chiêu không hỏi, anh không nói tức là có lẽ không tiện tiết lộ.

Chỉ thấy Dương Gia Hiếu về nhà trong trạng thái phần khích, Chu Chiêu Chiêu xoa đầu con.

“Mẹ biết không? Hôm nay con gặp một ông lão, ông ấy giỏi lắm.” Dương Gia Hiếu nói, “Mẹ, ông hỏi con mỗi tuần có thể đến học với ông không, con có thể đi không?”

Lúc đó cháu không đồng ý ngay, mà nói với ông lão phải về hỏi mẹ, khiến ông bật cười, khen cháu là đứa trẻ ngoan.

“Vậy An An có muốn đi không?” Chu Chiêu Chiêu nhẹ nhàng hỏi.

“Con muốn đi.” Dương Gia Hiếu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Ông ấy giảng rất hay, mẹ, con có thể đi không?”

“Nếu con muốn, thì đi thôi.” Chu Chiêu Chiêu cười hân lên trán con, “Mẹ sẽ luôn ủng hộ con.”

Dương Gia Hiếu xoa xoa mặt mẹ.

Lúc đó cháu có lẽ chưa hiểu được sự lưu luyến trên khuôn mặt mẹ, mãi nhiều năm sau, khi biến mất nhiều năm rồi trở về gặp mẹ, nhìn thấy nỗi đau và sự lưu luyến trong mắt bà.

Dương Gia Hiếu mới hiểu, có lẽ ngay từ lúc đó, mẹ đã dự đoán được họ sẽ xa cách rất lâu.

Vì vậy bà mới không do dự, không lưu luyến.

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Dương Duy Lực đi tới ôm eo cô từ phía sau, “Đừng lo, cháu được học với lão Phong là vinh hạnh.”

“Lão Phong?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn anh, “Ý anh là vị chuyên gia hàng đầu đó?”

Chuyên gia về tên lửa vũ trụ của quốc gia.

“Ừ,” Dương Duy Lực nói, “Hôm nay tình cờ gặp lão Phong, ông rất thích An An.”

Vốn định dẫn Dương Gia Hiếu gặp người khác, không ngờ trùng hợp lão Phong cũng ở đó.

Ra mấy câu hỏi, Dương Gia Hiếu trả lời xuất sắc.

Một già một trẻ nói chuyện rất hợp.

Điều này khiến Dương Duy Lực và mọi người có mặt đều bất ngờ.

Càng bất ngờ hơn khi lão Phong muốn nhận Dương Gia Hiếu làm đệ tử đóng cửa, nhưng Dương Gia Hiếu không đồng ý ngay mà xin phép mẹ trước.

Từ hôm đó, Dương Gia Hiếu bắt đầu theo học lão Phong mỗi ngày, không đến trường nữa.

Kiều Nhất Dân cảm thấy rất tiếc.

Chương 557

DTV-EBOOK

Kiều Nhất Phàm vẫn cảm thấy không cam lòng, lại tiếp tục quan sát Dương Gia Dịch và Dương Gia Nguyệt, nhưng kết quả khiến anh thất vọng.

Hai đứa trẻ tuy có chút nhạy bén với toán học hơn các bạn cùng lớp, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó.

Suy nghĩ kỹ lại cũng phải, trong ba đứa trẻ, có một đứa là thiên tài đã đủ khiến cả nhà vui mừng rồi. Nếu tất cả đều là thiên tài, người khác chắc sẽ ghen tị đến c.h.ết mất.

Kiều Nhất Phàm vẫn chưa bỏ cuộc, cùng Hiệu trưởng Trình đến thăm nhà họ Dương, định đưa ra một số cam kết.

Hiệu trưởng Trình là hiệu trưởng cấp hai của trường Trung học số 1 thành phố, việc dành một suất vào lớp chọn cấp ba không phải là vấn đề.

Nhưng ngay trước ngày định đến, Hiệu trưởng Trình bất ngờ nhìn thấy Dương Gia Hiêu đeo ba lô bước vào nhà một người.

Người đó là hàng xóm của bạn Hiệu trưởng Trình, một nhân vật có vai trò quan trọng trong lĩnh vực quân sự tối tân của đất nước.

Dương Gia Hiêu đến nhà họ làm gì?

Khi đến nhà họ Dương, Kiêu Nhất Phàm còn gặp cả bố của Dương Gia Hiêu - Dương Duy Lực.

...

...

Cũng chẳng trách lại nuôi dạy được một đứa trẻ như Dương Gia Hiêu.

Hai người nhìn nhau, biểu cảm trên mặt càng thêm thận trọng.

Chu Chiêu Chiêu dẫn Dương Gia Hiêu ra, cậu bé nhìn thấy Kiều Nhất Phàm, mắt sáng lên rồi lại vội tắt ngấm, “Thầy Kiều, thầy đến để lấy sách ạ?”

Hai cuốn sách đó quá thú vị, cậu vẫn chưa đọc xong.

“Không phải đâu,” Kiều Nhất Phàm mỉm cười hiền từ, “Hai cuốn sách đó em cứ từ từ đọc.”

Lại hỏi, “Đọc đến đâu rồi? Nếu có chỗ nào không hiểu, cứ tìm thầy hỏi nhé.”

“Thật ạ?” Dương Gia Hiêu nhìn anh đầy hy vọng, thấy anh gật đầu, cậu nở một nụ cười rạng rỡ, “Vây xin thầy đợi một chút.”

Nói xong, cậu chạy đi lấy sách.

Chu Chiêu Chiêu hiếm khi thấy con trai có biểu cảm phong phú và nụ cười tươi như vậy.

Trong lúc chờ đợi, mọi người đều im lặng, chẳng mấy chốc Dương Gia Hiêu đã cầm sách quay lại.

Kiều Nhất Phàm lấy ra cuốn sổ và bút mang theo, hai người ngồi đó bắt đầu thảo luận.

Đây là lần đầu tiên Chu Chiêu Chiêu thấy Dương Gia Hiêu như vậy, ánh mắt cô không khỏi chuyển từ con trai sang Dương Duy Lực.

Như cảm nhận được ánh nhìn của cô, Dương Duy Lực ngẩng lên, giao tiếp bằng mắt rồi an ủi gật đầu.

Hai người say sưa trao đổi, không biết bao lâu sau mới dừng lại.

Cả hai đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cuối cùng, Dương Duy Lực thảo luận với Dương Gia Hiêu và thầy Kiều, quyết định mỗi tuần cậu sẽ có ba ngày đến chỗ Kiều Nhất Phàm học tập.

Kiều Nhất Phàm sẽ lập một kế hoạch học tập riêng cho Dương Gia Hiêu.

“Đừng lo,” Dương Duy Lực nói với Chu Chiêu Chiêu, “Nếu An An cảm thấy không thoải mái hoặc không thích, có thể dừng lại bất cứ lúc nào.”

Hôm đó, anh đã nói chuyện rất nhiều với lão Phong. Lão Phong đưa ra một bài toán do Dương Gia Hiêu suy luận, trên đó chỉ chít những con số, “Nếu được bồi dưỡng tốt, ở một số lĩnh vực, đất nước ta có thể thoát khỏi sự kìm kẹp của nước ngoài, chiếm vị thế bất bại trên trường quốc tế.”

“Chúng ta đều là người trong hệ thống, biết rõ trình độ hiện tại của đất nước,” lão Phong nói, “Đứa trẻ này là một mầm non hiếm có.”

“Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu bé.”

Chu Chiêu Chiêu hiểu rõ đạo lý, nhưng có những lúc không gặp con, cô vẫn không kìm được suy nghĩ: Nếu con không đi con đường này, liệu có thể như Bình Bình và Nan Nan, lớn lên khỏe mạnh và vui vẻ mỗi ngày?

Nhưng cô nhanh chóng lắc đầu, bởi khi gặp lại Dương Gia Hiêu, cô phát hiện cậu bé đã cao hơn hẳn.

“Mẹ,” Dương Gia Hiêu chạy đến ôm lấy Chu Chiêu Chiêu, “Con nhớ mẹ lắm.”

Nước mắt Chu Chiêu Chiêu lập tức rơi xuống.

“Mẹ cũng nhớ con.” Cô ôm chặt con trai, thấy Dương Gia Hiêu vui vẻ nói, “Mẹ biết không? Mấy tháng nay con được thấy rất nhiều thứ chưa từng thấy bao giờ, thật là kỳ diệu.”

Cậu bé vốn là một đứa trẻ trầm tính, hiếm khi bộc lộ cảm xúc như vậy.

Trên đường về, Chu Chiêu Chiêu nghe Dương Gia Hiêu kể về những trải nghiệm trong thời gian qua, nhiều thứ cô không hiểu.

Nhưng cô chắc chắn một điều: Con trai cô đã sống rất vui vẻ và ý nghĩa trong khoảng thời gian đó.

Như vậy là đủ rồi.

Trái tim cô cũng theo đó mà an lòng.

Bình Bình và Nan Nan vừa tan học đã thấy Dương Gia Hiêu đã lâu không gặp đang đứng cùng mẹ đón hai đứa.

“An An.” Hai đứa nhỏ chạy đến đầy phấn khích, “Cuối cùng anh cũng về rồi.”

“Em nhớ anh lắm.” Nan Nan ôm lấy An An.

“Anh cũng nhớ các em.” Ba đứa trẻ ôm chặt lấy nhau.

Dù đã lâu không gặp, tình cảm giữa chúng vẫn không hề phai nhạt.

“Cái này... là quà sinh nhật chúng em chuẩn bị cho anh.” Về đến nhà, Nan Nan đưa cho An An món quà đã giữ gìn cẩn thận.

“Anh cũng có quà cho các em.” An An lấy từ trong cặp ra hai chiếc hộp, “Cái này là cho em.”

Cậu đưa cho Nan Nan trước, “Anh tự làm đấy, em xem có thích không.”

“Wow!” Nan Nan mở ra, khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc, “Gấu trúc, em thích lắm.”

“Chú Thường dạy anh làm đấy.” Dương Gia Hiêu nói, “Chú ấy nặn các con vật giống lắm.”

Chú Thường là người phụ trách chăm sóc sinh hoạt của cậu ở đơn vị, nghề này nghe nói là truyền thống gia đình chú.

Thấy cậu thích, chú liền dạy.

Nan Nan thích gấu trúc, cậu nặn cho em một chú gấu trúc.

Bình Bình thích chó, cậu nặn cho em một chú chó.

Nói chung, cả hai đều rất vui khi nhận quà.

“Lại còn có quà cho mẹ nữa?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn món quà trên tay, một chiếc cốc.

“Chiếc cốc này là chú Thường giúp con nung đấy,” Dương Gia Hiêu nói, “Mẹ có thể dùng nó để uống nước.”

“Sư tử Triệu nói sinh con rất đau, mẹ lại sinh liền ba chúng con, chắc còn đau hơn.” Vì vậy, ngày sinh của chúng con cũng là ngày mẹ chịu khổ, nên phải tặng mẹ một món quà.

Chu Chiêu Chiêu cuối cùng cũng yên tâm.

Dù có lão Phong chăm sóc, nhưng con cô còn nhỏ, những người xung quanh cậu đều có nhân cách tốt và rất chu đáo, để con ở đó, cô hoàn toàn yên tâm.

Phiêu Vũ Miên Miên

Không chỉ Chu Chiêu Chiêu có quà, Hứa Quế Chi và Dương Quyền Đình cũng được tặng.

Mấy người nhận quà đều vui mừng khôn xiết.

Tối hôm đó, ba đứa trẻ không về phòng riêng mà cùng ngủ trên chiếc giường lớn của Chu Chiêu Chiêu.

Từ khi ba đứa vào tiểu học, Dương Duy Lực đã chuyển chúng sang phòng bên cạnh, không còn được ngủ với mẹ nữa.

Khi Dương Duy Lực tắm rửa xong trở về phòng, anh phát hiện vợ và ba con đã nằm chật kín giường.

Không còn chỗ cho anh nữa.

Dương Duy Lực: "..."

Chương 558

DTV-EBOOK

Đêm hôm đó, Dương Duy Lực một mình ngủ trong phòng của con trai.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, hiếm khi anh không lập tức rời giường mà nằm im trên **.

Cảm giác lúc này có chút cô đơn.

Bởi trước đây mỗi sáng thức dậy, trong lòng anh luôn có một người vợ thơm phức, mềm mại.

Nhưng giờ đây, vòng tay trống rỗng khiến anh cảm thấy khó chịu.

Dương Duy Lực bóp nhẹ thái dương, ngồi dậy từ **. Bên ngoài trời vẫn còn tối, đúng là giờ anh thường dậy để tập thể dục.

Khi đi ngang qua phòng mình, bên trong yên tĩnh lạ thường.

Đêm qua, lúc khuya, anh vẫn còn nghe thấy tiếng nói chuyện từ phòng bên cạnh.

Chu Chiêu Chiêu tỉnh giấc, phát hiện ba đứa con vẫn đang ngủ ngon lành trên giường, tứ chi đang rộng.

...

...

Cô nhẹ nhàng rời giường, mở cửa bước ra ngoài.

Thấy Dương Duy Lực đang bước nhanh từ sân vào, trên tay cầm theo bữa sáng vừa mua ngoài tiệm.

“Mua bánh bao cho An An à?” Chu Chiêu Chiêu nhìn tay anh, cười hỏi.

“Ừ,” Dương Duy Lực gật đầu, “Bánh bao nhà họ Thạch, nó thích bánh bao nhân thịt bò nhất.”

Chu Chiêu Chiêu nhướn mày. Tiệm bánh bao nhà họ Thạch không ở gần đây, anh đã chạy một quãng đường dài chỉ để mua cho con trai.

“Còn có bánh bao đậu phụ mà em thích nữa,” Dương Duy Lực nói tiếp, “Anh mang vào bếp trước.”

Hứa Quế Chi lúc này cũng đã tỉnh giấc, thấy Dương Duy Lực mang đồ ăn sáng vào, liền nói: “An An thích cháo ngô của mẹ, để mẹ nấu thêm một ít.”

Sau bữa sáng, Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực dẫn ba đứa trẻ đến khu vui chơi.

Hôm nay là ngày trong tuần, khu vui chơi không đông người.

“Anh hai, cái này cho anh.” Ngoan Ngoan dùng tiền tiêu vặt của mình mua một cây kẹo hình người, “Em rất thích ăn kẹo này.”

Nhưng không được ăn nhiều, vì cô bé thích đồ ngọt nên răng không tốt lắm.

Tối qua mấy đứa trẻ nói chuyện, Ngoan Ngoan nghe kể về những việc An An phải làm mỗi ngày, bản thân cô bé im lặng.

Cô bé cảm thấy An An thật tội nghiệp, ngày nào cũng phải học rất nhiều thứ. So với anh ấy, Ngoan Ngoan cảm thấy mình hạnh phúc hơn nhiều.

Sau này phải chăm chỉ học hành, ít nhất là không để bị An An bỏ xa quá.

Ngoan Ngoan và Bình Bình tự nhủ như vậy.

Nhưng hơn hết, chúng vẫn cảm thấy xót xa cho anh.

Khi chúng đang chơi đùa, khi chúng đang ăn những món ngon...

“An An, xem em mua gì cho anh này!” Bình Bình chạy đến, hào hứng nói, “Em tìm mãi mới thấy.”

Đó là một khẩu s.ú.n.g đồ chơi nhỏ.

“Lưu Hiểu Cương cũng có một cái, nhưng nó keo kiệt lắm, không cho ai chơi cùng.” Bình Bình nói, “Anh cầm cái này về chơi từ từ.”

Tiếc là chỉ còn lại một cây duy nhất, nếu không cậu bé đã có thể cùng An An mỗi người một cây để chơi.

Hôm nay, Chu Chiêu Chiêu cho mỗi đứa trẻ một ít tiền tiêu vặt, chúng có thể tùy ý sử dụng.

Nhưng cô không ngờ rằng, Bình Bình và Ngoan Ngoan lại nghĩ ngay đến việc mua quà cho An An.

Nhớ lại ngày sinh nhật của ba đứa trẻ, dù An An không có nhà nhưng cả gia đình đều chuẩn bị quà cho cậu bé.

Cậu bé tuy không ở nhà, nhưng cả nhà đều nhớ đến cậu.

An An cẩn thận cất quà vào túi của mình. Bình Bình và Ngoan Ngoan hôm qua xin nghỉ học để cùng cậu đi chơi, hôm nay đã đến trường từ sớm.

Lúc chia tay, chúng ôm cậu bé không rời, hẹn lần sau khi cậu về sẽ cùng chơi tiếp.

Chỉ là, chính An An cũng không biết lần sau về là khi nào.

Chu Chiêu Chiêu từng món một giúp cậu bé thu dọn đồ đạc.

Thực ra An An muốn nói rằng cậu có thể tự thu xếp, nhưng nhìn thấy mẹ tất bật chuẩn bị, cậu im lặng theo sau.

“Mấy hũ này là tương thịt bò anh thích.” Chu Chiêu Chiêu cất vào túi cho cậu, nói, “Dù là ăn với bánh mì hay trộn mì đều ngon.”

“Vâng.” An An gật đầu nghiêm túc, “Thầy giáo và mọi người rất thích ăn tương thịt bò của mẹ.”

“Thích ăn thì tốt.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Mấy miếng thịt bò khô này để khi đói bụng mà ăn.”

Lẽ ra An An có thể ở nhà thêm vài ngày, nhưng đột nhiên có một hội thảo gì đó, lão Phong muốn dẫn cậu đi cùng.

Hôm qua, Chu Chiêu Chiêu nhờ người mua thịt bò, từ khi về nhà từ khu vui chơi, cô đã thái thịt và ướp gia vị.

Sáng sớm hôm nay, cô dậy sớm làm thịt bò khô và tương thịt bò, bận rộn đến tận bây giờ.

“Mẹ.” An An ôm lấy cô, đôi mắt to lấp lánh nhìn cô đầy lưu luyến, “Mẹ đừng buồn.”

Dù cô không khóc, nhưng An An có thể cảm nhận được nỗi buồn của cô.

Là sự lưu luyến dành cho cậu.

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu cười, hôn lên mái tóc cậu,
“Mẹ không ở bên, con nhớ chăm sóc bản thân.”

Dù không nữ, nhưng con cái rồi cũng phải rời xa
cha mẹ.

Chu Chiêu Chiêu đứng ở cửa, vẫy tay chào An An,
“Đi đi, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Cho đến khi không còn nhìn thấy đèn xe, cô vẫn
đứng đó nhìn theo.

“Đi với anh một chuyến.” Dương Duy Lực nói với
cô.

“Đi đâu?” Chu Chiêu Chiêu uể oải hỏi, “Em chẳng
muốn đi đâu cả.”

Cô chỉ muốn về nhà nằm, không muốn làm gì hết.

“Đi nào, coi như là đi cùng anh.” Dương Duy Lực
nhắm tay cô.

Chu Chiêu Chiêu bị anh kéo đến trung tâm thương
mại.

“Anh muốn mua quần áo?” Chu Chiêu Chiêu nghi
hoặc nhìn anh.

Dương Duy Lực hiếm khi đến trung tâm thương
mại mua quần áo, phần lớn thời gian là đi cùng cô và
Hứa Quế Chi.

“Mua cho em.” Dương Duy Lực cười, “Tay em
trống trơn quá.”

Vì vậy, anh muốn mua cho cô một chiếc vòng tay.

Thế là, Chu Chiêu Chiêu bị anh dẫn vào tiệm vàng
trong trạng thái ngơ ngác.

“Cho xem chiếc vòng này.” Dương Duy Lực nói với nhân viên.

“Anh quả là có con mắt tinh tế.” Nhân viên cười nói, “Chiếc vòng này đeo lên rất đẹp.”

Vừa nói, cô vừa lấy chìa khóa mở tủ, lấy vòng ra cho Chu Chiêu Chiêu đeo thử.

“Có đơn điệu quá không?” Dương Duy Lực nói, chỉ vào chiếc dây chuyền bên cạnh, “Lấy cả cái này ra xem.”

Đó là một chiếc dây chuyền vàng hạt gạo nhỏ, trên đó có treo hai quả cầu nhỏ, trông rất đẹp mắt.

Kết hợp với chiếc vòng tay càng thêm nổi bật.

Nhưng giá cả cũng đắt hơn nhiều.

Ban đầu Chu Chiêu Chiêu không định mua, tay cô đâu có trống trơn? Chỉ là gần đây cô không đeo chiếc vòng ngọc thôi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng chiếc vòng vàng kết hợp với dây chuyền đeo lên tay thật sự rất đẹp, khiến cô có chút động lòng.

Cuối cùng, khi rời cửa tiệm, trên tay Chu Chiêu Chiêu đeo chiếc vòng vàng và dây chuyền do Dương Duy Lực chọn.

Trên tay cô còn xách theo những chiếc huy hiệu vàng hình con giáp cho ba đứa trẻ và chiếc vòng tay cho Hứa Quế Chi.

Nhân viên cửa hàng đứng sững người tiễn họ ra về.

“Trời ơi!” Cô hào hứng nói với đồng nghiệp, “Một lúc mua nhiều như vậy!”

Cô này sắp được thưởng lớn rồi!

Quan trọng nhất là, người đàn ông đó quá chiều vợ!

Làm trong tiệm vàng nhiều năm, cô lần đầu tiên gặp khách hàng hào phóng như vậy.

Thật là ghen tị với cô vợ đó!

Chương 559

DTV-EBOOK

Phải nói rằng, chiêu này của Dương Duy Lực khá hiệu quả, tâm trạng Chu Chiêu Chiêu đã tốt hơn nhiều.

Hai người ăn tối bên ngoài rồi mới về, nhưng khi trở lại thì phát hiện không khí trong nhà có chút không ổn.

“Chị cả, em thật sự bắt lực rồi.” Từ Quế Phương, em gái của Hứa Quế Chi, vừa khóc vừa nói, “Dù sao hần cũng là cháu rể của chị, chị nỡ lòng nào nhìn hần ngồi tù sao?”

Chu Chiêu Chiêu nghe thấy giọng nói đó, nhúu mày.

Người trong phòng là em gái của Hứa Quế Chi, dì nhỏ của Dương Duy Lực.

Chỉ có điều, người dì này hơi thực dụng.

Khi nhà họ Dương chưa gặp biến cố, Từ Quế Phương ngày nào cũng đến nhà chị, Hứa Quế Chi cũng rất cưng chiều cô em gái này.

Nhưng chính cuộc vận động năm đó đã khiến nhiều gia đình tan nát, người thân thiết nhất trở thành kẻ tố cáo nhau.

Từ Quế Phương chính là một trong số đó.

...

...

Năm xưa nhà họ Dương gặp nạn, chính là do chồng của Từ Quế Phương tố cáo.

Không chỉ vậy, cái “cháu rể” mà Từ Quế Phương nhắc đến còn là một tay cự phách, dẫn đầu đàn áp nhà họ Dương.

Cũng nhờ “đại nghĩa diệt thân” đó, hần nhanh chóng thăng quan tiến chức trong thời buổi ấy.

Những năm tháng nhà họ Dương chịu đựng khổ cực, thì gia đình họ Vương của Từ Quế Phương lại sống phè phỡn.

Mãi đến khi nhà họ Dương bình yên trở về.

“Năm đó Trần Hải còn trẻ, hơn nữa hần cũng đã hối lỗi về hành vi của mình rồi.” Từ Quế Phương vừa khóc vừa nói, “Không thể... cứ mãi khư khư chuyện cũ được.”

“Chị ơi, chị đích thị là chị ruột của em mà,” Từ Quế Phương nức nở, “Thúy Thúy là cháu ruột của chị.”

“Chuyện gì thế?” Dương Duy Lực bước vào, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Từ Quế Phương, “Dì có việc gì cứ nói thẳng với cháu.”

Từ Quế Phương sợ đứa cháu trai này, khi thấy anh xuất hiện, trong lòng thầm kêu xui xẻo.

Sao giữa ban ngày mà Dương Duy Lực lại có nhà?

Từ Quế Phương chỉ biết khóc, hoàn toàn mất hết khí thế lúc này.

“Có chuyện gì cứ nói với Duy Lực đi,” Hứa Quế Chi bị cô ta làm cho đau đầu, “Đêm qua chị ngủ không ngon, giờ đang nhức đầu lắm.”

“Duy Lực, nghe dì nói chuyện đi.” Bà đưa tay xoa trán, “Chị vào nằm nghỉ một chút.”

“Chị!” Từ Quế Phương trợn mắt gọi.

Rõ ràng cô ta biết mình sợ Dương Duy Lực nhất, vậy mà còn bắt cô ta nói chuyện với anh?

Dương Duy Lực mà giúp được thì quý tha ma bắt!

“Xì...”

Hứa Quế Chi nhú mày.

Tuổi già giấc ngủ không sâu, đêm qua Chu Chiêu Chiêu bận rộn trong bếp, tuy không gọi bà giúp nhưng bà cũng trần trọc mãi.

Sáng dậy đã thấy đầu óc nặng trĩu.

Bà định ăn sáng xong sẽ vào phòng nghỉ ngơi, nào ngờ Từ Quế Phương lại tới.

Từ mấy năm trước, khi Hứa Quế Chi từ chối việc giới thiệu cháu gái của Vương Hữu Phúc (em rể Từ Quế Phương) cho Dương Duy Lực, hai chị em đã không còn qua lại.

Nói là không qua lại, nhưng thực chất là Từ Quế Phương một mực cắt đứt với chị.

Chuyện đó trong lòng Hứa Quế Chi vốn là một nỗi ám ảnh, Từ Quế Phương không đến, bà cũng chẳng muốn sang nhà em.

Cứ như vậy yên ổn cũng tốt.

Mỗi lần cô ta đến, chắc chắn là có chuyện không hay.

Lần này còn vô lý hơn.

Con rể của Từ Quế Phương vì tội côn đồ bị bắt, cô ta khóc lóc đến đây, mục đích là nhờ họ can thiệp để thả hẳn ra.

“Chị vẫn giữ nguyên quan điểm,” Hứa Quế Chi bóp trán nói, “Đàn ông như thế không ly hôn ngay còn đợi đến Tết à?”

“Thúy Thúy còn trẻ, ly hôn rồi tìm người khác tốt hơn.” Bà nói tiếp, “Đây là lần thứ mấy Vương Trấn Hải phạm tội rồi? Em đừng có khóc lóc ở đây làm chị nhức đầu.”

“Nếu Thúy Thúy muốn ly hôn, chị sẽ bảo Duy Lực giúp đưa đồ đạc của cháu về.” Hứa Quế Chi kiên quyết, “Chuyện khác, chúng tôi không giúp được, cũng không muốn giúp.”

Thật là chuyện trên trời rơi xuống!

Không hiểu đầu óc cô em gái này nghĩ gì nữa.

“Thúy Thúy không biết làm gì cả, ly hôn thì danh tiếng hỏng hết,” Từ Quế Phương nói, “Sau này lấy ai? Ai sẽ lấy nó?”

Hứa Quế Chi nghe xong, tức đến mức không thốt nên lời.

Bà bị chọc giận rồi.

“Không phải con chị, cháu muốn ly hôn nhưng về nhà thì ở đâu?” Từ Quế Phương lẩm bẩm, “Tiểu Dũng vừa mới quen bạn gái, nếu có chị gái ly hôn, người ta còn dám lấy nó nữa không?”

Vì vậy, cách duy nhất bây giờ là phải đưa con rể ra khỏi tù.

Hứa Quế Chi thật sự không hiểu nổi, trong đầu em gái mình chứa đựng thứ gì?

“Từ Quế Phương, đó là con gái của em đấy.” Bà tức giận nói, “Em cũng là phụ nữ.”

Hứa Quế Chi không có con gái, nếu có, bà nhất định sẽ nâng niu như trứng mỏng.

Loại người như Vương Trấn Hải, không ly hôn còn đợi gì nữa?

“Nhưng em cũng không thể vì con gái mà bỏ con trai được.” Từ Quế Phương nói, “Chị sống sung sướng quá, không biết gánh nặng cơm áo gạo tiền.”

“Nó không có việc làm, tự nuôi thân còn không xong,” Từ Quế Phương tiếp tục, “Ly hôn? Ly hôn xong chẳng lẽ để em nuôi nó sao?”

“Nó không có tay à?” Hứa Quế Chi giận dữ nói, “Em đừng tưởng chị không biết, cái nhà của Vương Trấn Hải toàn nhờ Thúy Thúy đi làm thuê kiếm tiền nuôi.”

Cứ như thế Vương Thúy Thúy chỉ biết ăn bám vậy.

Thực tế, Vương Trấn Hải lang thang bên ngoài, cả nhà đều do Vương Thúy Thúy gánh vác.

Chăm sóc bố mẹ chồng, đi làm thuê kiếm tiền.

“Nó không sinh được con, ngoài Trấn Hải ra, ly hôn xong ai sẽ lấy nó?” Từ Quế Phương cảm thấy không thể nói chuyện với chị được nữa.

“Dù sao thì em cũng không cho nó ly hôn đâu,” cô ta nói, “Nhà họ Vương không nhận con gái ly hôn.”

“Thúy Thúy.”

Lời Từ Quế Phương vừa dứt, bên ngoài đã có tiếng gọi, cô ta vội bước ra, không ngờ Vương Thúy Thúy đã đứng đó từ lúc nào.

Mặt đầm nước mắt.

Rõ ràng, những lời trong phòng đã lọt vào tai cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Con đến đúng lúc quá,” Từ Quế Phương mặt mày khó coi nói, “Mau nhờ anh họ giúp đưa chồng con ra.”

Vương Thúy Thúy đứng im không nói.

Từ Quế Phương không giấu nổi sự bức tức, quát lên, “Con bé này, định chọc c.h.ế.t mẹ mới hả?”

“Thế còn mẹ?” Vương Thúy Thúy lau nước mắt nói, “Có phải đợi đến khi con bị Vương Trấn Hải đánh chết, mẹ mới vui lòng không?”

“Con nói cái gì thế?” Từ Quế Phương hoảng hốt nói, “Mấy năm nay Trấn Hải tính khí có hơi nóng nảy, nhưng cũng vì gia đình, con không sinh được con, hẳn có trách móc gì đâu.”

“Đó là vì hẳn không có khả năng sinh con, không phải con.” Vương Thúy Thúy dồn hết sức lực hét lên, “Là hẳn, chính là hẳn...”

Từ Quế Phương: “... Sao lại thế?”

Chương 560

DTV-EBOOK

Đúng vậy, Vương Thúy Thúy họ Vương, Vương Trần Hải cũng họ Vương.

Nói ra thì Vương Trần Hải vốn là cháu trai của Vương Hữu Phúc - bố đẻ của Vương Thúy Thúy.

Chỉ có điều, đứa cháu này là con riêng của vợ Vương Hữu Phúc, không có quan hệ huyết thống với nhà họ Vương.

Năm đó, Vương Thúy Thúy vốn không thích Vương Trần Hải, cũng không muốn lấy hắn.

Đáng tiếc, Vương Trần Hải khéo léo nịnh nọt, miệng lưỡi ngọt ngào.

Hắn để mắt đến Thúy Thúy, dùng lời ngon ngọt dụ dỗ Vương Hữu Phúc và Từ Quế Phương gả con gái cho mình.

“Con không thích thì thôi, mẹ ép con được sao?” Từ Quế Phương cảm thấy con gái làm mình xấu hổ, tức giận quát lớn.

“Hắn h.i.ếp con!” Vương Thúy Thúy ôm mặt khóc nức nở, “Con đã nói với mẹ rồi, con đã nói rồi mà!”

Lúc đó, Vương Thúy Thúy còn quá nhỏ, gặp chuyện này chỉ biết tìm đến mẹ ruột.

...

...

Nhưng chưa kịp nói hết câu, cô đã bị Từ Quế Phương mắng té tát: “Con là con gái, nói ra mấy lời

trơ trẽn này không thấy xấu hổ sao?”

“Trần Hải bây giờ là nhân vật có m.á.u mặt trong Ủy ban Cách mạng, bao nhiêu nhà muốn gả con gái cho hắn, hắn để mắt đến con là phúc của con rồi.”

“Con đừng có phúc không biết hưởng.”

“Cả nhà ta, mẹ với bố cùng chị con và em trai có sống được thể diện hay không đều nhờ vào con đấy.”

“Con không lấy hắn, cả nhà đừng mong yên ổn.”

“Hiếp gì hiếp? Hắn chỉ đùa với con thôi, với lại hai đứa đã đính hôn rồi, đùa giỡn chút có sao đâu.” Từ Quế Phương lại nói.

Những lời đó như đẩy Vương Thúy Thúy xuống địa ngục.

Sau này, ngay cả nhà anh họ của cô cũng bị Vương Trần Hải hăm hại phải về quê, Thúy Thúy không còn ai để nương tựa.

Đành phải gả cho Vương Trần Hải.

Những năm qua, cô không biết mình đã sống như thế nào.

Sau khi phong trào kết thúc, Vương Trần Hải không còn là kẻ hống hách ngày xưa, cuộc sống bất mãn khiến hắn càng hung bạo, thường xuyên trút giận lên người Thúy Thúy.

“Mẹ nhìn con này,” Vương Thúy Thúy không màng xấu hổ, kéo áo để lộ những vết thương trên vai và lưng, “Đây... chính là cuộc sống của con.”

“Hắn không có khả năng sinh con, lại đi nói với người ngoài là con không đẻ được.” Vương Thúy

Thúy cười nhạt, “VẬY mà hấn vẫn ăn chơi bên ngoài.”

“Về nhà thấy con chào hỏi hàng xóm, hấn bảo con không đoan chính rồi đánh đập.”

“Đàn ông như thế, mẹ vẫn bắt con nhẫn nhục, giờ hấn ngoại tình bị bắt quả tang, mẹ còn đến nhờ cô giúp đỡ?”

“Mẹ không thấy xấu hổ thì con còn thấy nhục.” Vương Thúy Thúy giận dữ hét lên, “Loại đàn ông này, con chỉ mong hấn mục xương trong tù.”

“Thúy Thúy, con điên rồi sao?” Từ Quế Phương sửng sốt, không thể tin đây là lời của đứa con gái ngoan ngoãn ngày nào, “Con nói thật đi, có phải cô ta dạy con nói thế không?”

Từ Quế Phương chỉ tay về phía Chu Chiêu Chiêu đang đứng cạnh, “Mẹ biết ngay mà, cô ta không an phận, còn hận mẹ năm xưa không cho con lấy Dương Duy Lực phải không?”

“Cô ta xúi giục con như vậy, rốt cuộc có âm mưu gì?”

Chu Chiêu Chiêu vô tội bị liên lụy: “...”

“Liên quan gì đến chị dâu?” Vương Thúy Thúy lạnh lùng nói, “Những lời này con muốn nói từ lâu rồi.”

“Con chịu đựng đủ rồi,” Vương Thúy Thúy như buông bỏ tất cả, “Mẹ sinh con ra chỉ để đổi lấy lợi ích cho mẹ.”

“Năm xưa bán con cho Vương Trấn Hải vẫn chưa đủ sao?”

“Con nhất định sẽ ly hôn.” Vương Thúy Thúy đỏ mắt nhìn Từ Quế Phương, “Mẹ yên tâm, con sẽ không về nhà, không ảnh hưởng đến hôn nhân của con trai cưng của mẹ.”

“Con nói cái gì thế?” Từ Quế Phương xông lên, tát đánh “bốp” một cái vào mặt Vương Thúy Thúy, “Mẹ vất vả nuôi con khôn lớn, con đền đáp mẹ như thế này à?”

“Muốn ly hôn? Cửa cũng không có.” Từ Quế Phương nghiêng rằng, “Mẹ đẻ ra con, cả đời con phải nghe lời mẹ.”

“Tuởng ở nhà cô là con có thể làm loạn sao?” Từ Quế Phương tóm tóc Vương Thúy Thúy, “Mẹ sinh ra con, không có mẹ con đã c.h.ế.t đời từ lâu.”

“Không!” Chu Chiêu Chiêu đứng gần nhất, bước tới gạt tay Từ Quế Phương ra, “Dì sinh ra cô ấy, nhưng cô ấy không phải búp bê để dì muốn làm gì thì làm.”

“Dì ơi, Thúy Thúy là con gái dì, nhưng trước hết cô ấy là Vương Thúy Thúy.” Chu Chiêu Chiêu nhìn Từ Quế Phương với ánh mắt ghê tởm, “Đánh người là phạm pháp, dù là cha mẹ ruột cũng không được.”

“Mẹ dạy con gái mẹ, chưa tới lượt người ngoài như cô xen vào.” Từ Quế Phương vốn đã không ưa Chu Chiêu Chiêu, giờ ánh mắt như muốn phun lửa.

“Vậy sao?” Vương Thúy Thúy cười lạnh, “Nếu con đoạn tuyệt quan hệ mẹ con thì sao?”

“Con nói cái gì?” Từ Quế Phương choáng váng.

“Thúy Thúy!” Hứa Quế Chi cũng giật mình vì câu nói này.

“Từ nhỏ đến lớn, con làm gì cũng chu toàn, nhưng người bị mắng luôn là con.” Vương Thúy Thúy khóc nói, “Con tưởng mình chưa đủ tốt, con tưởng mẹ trọng nam khinh nữ, nhưng chị con cũng không giỏi giang gì.”

“Tại sao mẹ luôn nhìn con bằng ánh mắt không hài lòng?” Vương Thúy Thúy nói tiếp, “Vì mẹ yêu đứa đầu, chiều đứa út, nên đứa ở giữa chịu thiệt?”

“Hay vì con thực ra không phải con gái mẹ,” Vương Thúy Thúy tự giấu cười, “Nên con sống tốt hay khổ, mẹ cũng không quan tâm, không thương xót?”

“Con... nói vậy thế?” Từ Quế Phương thoáng mất tự nhiên, sau đó khóc lóc đánh vào lưng Vương Thúy Thúy, “Mẹ đúng là sinh nhầm con rồi, đồ bạc bẽo!”

“Vậy mẹ coi như con đã c.h.ế.t đi.” Vương Thúy Thúy thần thờ nói.

“Con nói gì?” Từ Quế Phương đang khóc, không nghe rõ, nhưng Chu Chiêu Chiêu đứng gần nghe rất rõ.

“Thúy Thúy, mọi chuyện rồi sẽ ổn, đừng làm chuyện dại dột.” Cô vội vàng nói.

Không biết Vương Thúy Thúy có nghe thấu không.

“Con biết rồi, cảm ơn chị dâu.” Vương Thúy Thúy áy náy nói, “Làm phiền chị rồi.”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Chị không sao, em rất dũng cảm.”

Trước đây cô từng gặp Vương Thúy Thúy vài lần, nhưng ấn tượng rất mờ nhạt.

Thứ khiến cô chú ý đến cô gái này chính là ánh mắt của Vương Trấn Hải.

Cái nhìn của hắn khiến Chu Chiêu Chiêu vô cùng khó chịu, từ đó mới quan sát kỹ Vương Thúy Thúy và phát hiện ra điều bất ổn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu chỉ quan tâm hỏi vài câu, mắt Vương Thúy Thúy đã đỏ ngầu.

Lần gặp sau, cô ấy càng tiêu tụy, ngồi im lặng như tượng đá.

Nếu không phải lúc đó Chu Chiêu Chiêu mời cô ấy đi dạo và giới thiệu công việc, có lẽ Vương Thúy Thúy đã không còn trên đời này.

Trước đây cô từng nghĩ, sống như vậy chi bằng c.h.ết đi cho xong.

Nhưng khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tâm hồn cô mới mở ra.

Thế giới này tươi đẹp như vậy, chỉ vì một tên khốn như Vương Trấn Hải mà từ bỏ mạng sống của mình? Quá không đáng!

Vì vậy, hôm nay khi biết Từ Quế Phương đến nhà họ Dương, Vương Thúy Thúy không thể ngồi yên.

Cô muốn ly hôn, nhưng khó quá!

Chương 561

DTV-EBOOK

Trước khi có công việc, có lẽ Vương Thúy Thúy cũng nghĩ như Từ Quế Phương.

Con không sinh được, rời khỏi Vương Trấn Hải thì sống bằng gì?

Một người phụ nữ không thể sinh con, trừ khi đi làm mẹ kế người ta, nhưng mẹ kế nào trên đời này dễ làm?

Hơn nữa, giả sử có tìm người khác, thì能找到 được loại đàn ông nào?

Kiểu như bố con hay em trai con sao?

Cũng chẳng khác gì Vương Trấn Hải.

Nhưng sau này, khi Vương Thúy Thúy đi làm, tiếp xúc với nhiều người, suy nghĩ của cô đã thay đổi.

Đúng vậy, công việc của cô là do Chu Chiêu Chiêu giới thiệu.

Cô nói với gia đình là tự tìm việc làm thêm bên ngoài, vì ở cửa hàng gà rán của Chu Chiêu Chiêu, có khi làm ca sáng, có khi làm ca tối.

...

...

Thời gian làm việc không cố định nên họ tin là cô tự xin việc làm thêm.

Tuy nhiên, Vương Thúy Thúy không bao giờ mang đồ ăn từ cửa hàng về nhà.

Cô hiểu rõ bản chất gia đình mình hơn ai hết, nếu để họ biết cô làm ở cửa hàng gà rán của chị dâu...

Hừ, lòng tham của họ sẽ lớn đến mức nào?

Họ dám cả gan nhòm ngó cửa hàng.

Nếu không phải vì trước đây gia đình Lưu Quyên từng toan tính chiếm cửa hàng và bị trừng phạt thích đáng, có lẽ Từ Quế Phương đã sớm đến gặp Hứa Quế Chi đòi bí quyết làm gà rán rồi.

Nếu họ biết cô làm ở cửa hàng, chẳng phải sẽ vơ vét hết, chiếm luôn cửa hàng sao?

Cũng chính nhờ công việc này, Vương Thúy Thúy tiếp xúc với nhiều người, đặc biệt là câu chuyện của Vương Diễm Bình càng củng cố quyết tâm ly hôn của cô.

Nói đến Vương Diễm Bình, hoàn cảnh của cô ấy còn tệ hơn cô, cô không sinh được con, trong khi Vương Diễm Bình đã sinh cho nhà chồng một đứa con gái.

Nhưng cô ấy vẫn ly hôn, mà mấy năm trước đâu có như bây giờ, thời đó gần như không ai ly hôn.

Ly hôn bị coi là đại nghịch bất đạo.

Thế mà Vương Diễm Bình không chỉ ly hôn, còn tìm được một người đàn ông chưa từng kết hôn, Chu Hạo Đông - một người đàn ông ưu tú, dù là sinh viên đại học cũng khó có được.

Nhưng anh nhất mực yêu thương Vương Diễm Bình.

Còn đối xử với con gái của cô ấy như con đẻ.

Đừng nói là cô, ngay cả mấy nữ sinh viên đại học trong cửa hàng cũng ghen tị không thôi.

Vương Diễm Bình làm được, Vương Thúy Thúy tin mình cũng có thể.

Dù không may mắn như Vương Diễm Bình tìm được người đàn ông tốt như Chu Hạo Đông, nhưng ai nói phụ nữ nhất định phải kết hôn?

Đàn ông như Vương Trấn Hải, xứng đáng gì được lấy vợ.

Lấy loại đàn ông đó, chi bằng ở vậy còn sướng hơn.

Dĩ nhiên, những lời này không phải do Vương Thúy Thúy tự nghĩ ra, mà là Chu Chiêu Chiêu nói với cô.

“Năm xưa con nghe lời mẹ lấy hắn, bao năm qua sống không bằng thú vật.” Vương Thúy Thúy khóc nói, “Đời người chỉ có một, con muốn sống cho chính mình.”

Mạng sống là của con, đừng ai mong kiểm soát được con.

“Ơn sinh thành, bao năm qua con đã trả đủ rồi.” Vương Thúy Thúy đỏ mắt nhìn Từ Quế Phương đang giận dữ muốn đánh cô, “Giờ con phải sống vì chính con.”

Bao năm nay, cô luôn tự ti vì không sinh được con, nhà chồng chửi mắng, mỗi lần Vương Trấn Hải “xong việc” cũng chê bai.

Về nhà, Từ Quế Phương ngày nào cũng mắng: “Sao mẹ lại đẻ ra cái đồ gà mái không đẻ như mày? Làm

mẹ với chị mày không ngẩng mặt lên được.”

Mỗi lần nghe vậy, cô đều cảm thấy tội lỗi vô cùng.

Vì thế, bất kể Từ Quế Phương và chị gái đưa ra yêu cầu vô lý nào, miễn là cô làm được, Vương Thúy Thúy chưa từng phản kháng.

Cho đến một ngày, Chu Chiêu Chiêu nói: “Ai bảo không sinh được con là lỗi của phụ nữ? Cũng có thể là do đàn ông không có khả năng sinh sản mà?”

Lúc đó cô mới biết, hóa ra sinh con cũng liên quan đến đàn ông.

Thế là Chu Chiêu Chiêu đưa cô đến bệnh viện khám phụ khoa.

Kết quả, cô hoàn toàn bình thường.

Thậm chí còn là người dễ thụ thai.

“Kết hôn mấy năm không có con?” Bác sĩ nhíu mày xem kết quả xét nghiệm, “Vậy nên đưa chồng cháu đến khám, có thể là vấn đề từ phía anh ấy.”

Ra khỏi bệnh viện, Vương Thúy Thúy khóc như điên.

Dù ít tuổi hơn Dương Duy Lực nhưng cô kết hôn sớm, 16 tuổi đã gả cho Vương Trấn Hải.

Bao năm qua, cô mang tiếng là “gà mái không đẻ”.

Tất cả mọi người, từ bố mẹ chồng cũ đến bố mẹ đẻ, thậm chí cả chị gái và em trai, đôi khi cũng chê bai cô là đồ không đẻ nổi.

Bao năm chịu đựng, nếu không phải Chu Chiêu Chiêu đưa đi khám, cô đã không biết vấn đề không phải do mình, mà là do Vương Trấn Hải.

“Điên rồi, điên rồi!” Từ Quế Phương không thể tin những lời này lại từ miệng Vương Thúy Thúy, “Con bị ma nhập rồi sao? Bị quỷ ám à?”

Sao có thể nói ra chuyện đại nghịch như vậy?

Wương Thúy Thúy im lặng, dù nói nữa Từ Quế Phương cũng không nghe đâu.

“Con nói đi!” Từ Quế Phương xông tới đánh vào lưng cô, “Ly hôn? Mơ đi.”

“Con lại không đẻ được...”

“Con đã nói rồi, con có thể sinh con.” Vương Thúy Thúy nghe vậy lập tức kích động, hét lên, “Con đã đi khám rồi, con có thể sinh con, con không phải gà mái không đẻ, con có thể sinh con!”

Từ Quế Phương: “Có thể sinh sao không thấy đẻ?”

“Vì Vương Trấn Hải vô sinh, không có hạt giống thì làm sao nẩy mầm?” Vương Thúy Thúy lạnh lùng nhìn Từ Quế Phương.

“Vẫn không được.”

Không ngờ khi biết cô có thể sinh con còn Vương Trấn Hải thì không, Từ Quế Phương vẫn không đồng ý ly hôn, “Chúng ta không thể làm kẻ bội bạc.”

“Bội bạc? Ớn ai? Nghĩa gì?” Vương Thúy Thúy xắn tay áo, “Loại ớn nghĩa này sao?”

“Đó là... do Trấn Hải say rượu mà.” Từ Quế Phương nói.

“Mẹ mới là người điên rồi.” Hứa Quế Chi xót xa kéo áo Vương Thúy Thúy xuống, “Không biết còn tưởng Vương Trấn Hải là con ruột của em.”

Từ Quế Phương nghẹn lời, ấp úng: “Thà phá mười ngôi chùa chứ không phá một cuộc hôn nhân, không thể ly hôn.”

“Em...” Hứa Quế Chi tức đến mức không nói nên lời, “Con gái này em không yêu thì chị yêu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Con gái nhà ta không để ai bắt nạt.” Bà nói với Dương Duy Lực, “Con dẫn em đi làm thủ tục ly hôn ngay đi.”

“Chị!” Từ Quế Phương hét lên, “Sao chị có thể như vậy?”

“Không được ly hôn.” Bà ta quát lớn.

“Tại sao?” Vương Thúy Thúy thất vọng nhìn bà, “Có phải như lời đồn, Vương Trấn Hải mới là con ruột của mẹ?”

Còn cô, chỉ là con dâu nuôi từ nhỏ của họ Vương?

Chỉ vì thời đó bài trừ tệ nạn, không cho phép chuyện này nên cô mới trở thành con gái Từ Quế Phương.

Vì thế, vừa tròn 16 tuổi cô đã bị đẩy lên giường Vương Trấn Hải, mất đi thân thể, buộc phải lấy hân!

“Đúng vậy,” Từ Quế Phương nghiêng răng, “Nên con bỏ đi ý định đó đi.”

Ly hôn? Không đời nào!

Chương 562

DTV-EBOOK

“Cô, con cảm ơn cô.”

Vương Thúy Thúy sau khi nghe lời Từ Quế Phương bất ngờ không cảm thấy đau lòng, cô cười nói: “Chuyện của con mọi người đừng lo, con nhất định sẽ ly hôn.”

Nếu để Hứa Quế Chi và Dương Duy Lực giúp ly hôn, sau này Từ Quế Phương sẽ đổ hết lỗi lên đầu Hứa Quế Chi.

Những năm qua nếu không có sự quan tâm của cô, có lẽ cô đã không thể sống nổi trong gia đình tàn nhẫn đó.

Lần này, cô muốn tự mình đứng lên, không muốn liên lụy đến cô nữa.

“Đứa bé ngốc.” Hứa Quế Chi xót xa nói.

“Con nhất quyết muốn ly hôn?” Từ Quế Phương mặt đen nhìn Vương Thúy Thúy, “Vây bao năm mẹ nuôi con lớn, tốn bao nhiêu tiền của tâm huyết.”

“Con sẽ trả.” Vương Thúy Thúy nói, “Dù có phải bán máu con cũng sẽ trả lại cho mẹ.”

“Từ Quế Phương, em sẽ hối hận.” Hứa Quế Chi thất vọng nói, rồi quay sang Vương Thúy Thúy: “Con trả tiền gì cho bà ấy, bà ấy nuôi con nhưng những năm qua việc nhà việc cửa, có cái nào không phải con làm?”

...

...

“Con gọi cô một tiếng cô, thì cô mãi là cô của con, không liên quan đến người khác.” Hứa Quế Chi âu yếm nói, “Chuyện này để anh ba con lo, không thể để anh ấy làm anh không công được.”

Đã không còn là cô và anh họ nữa, mà hoàn toàn cắt đứt với Từ Quế Phương.

“Chị, em là em ruột của chị.” Từ Quế Phương khóc lóc, “Sao chị có thể giúp người ngoài bắt nạt em.”

“Người ngoài?” Hứa Quế Chi cười lạnh, “Câu này của em nhắc chị, chị luôn muốn có một cô con gái.”

Từ Quế Phương: “...”

Không được, không thể như vậy!

Nhưng đã nghe Hứa Quế Chi nói với Vương Thúy Thúy: “Từ nhỏ cô đã rất thích con, luôn mong có được cô con gái như con.”

“Thúy Thúy, con có muốn làm con gái cô không?” Hứa Quế Chi dịu dàng hỏi.

Vương Thúy Thúy ngậy người nhìn Hứa Quế Chi.

Từ nhỏ, cô luôn ngưỡng mộ ba anh trai, từng mơ ước giá như mình là con gái của cô thì hạnh phúc biết bao.

Nhưng mỗi lần cô thân thiết với cô, về nhà Từ Quế Phương đều không vui, rồi tìm cách hành hạ cô.

Dần dần, cô không dám gần gũi với Hứa Quế Chi nữa.

Nhưng mỗi năm cô đều nhớ mua quần áo mới cho cô.

Những bộ quần áo mới của Vương Thúy Thúy từ nhỏ, đều do cô mua.

Dĩ nhiên, hồi nhỏ cô gầy nhỏ nên quần áo Hứa Quế Chi mua Vương Hiếu Hồng không mặc vừa, nên mới đến lượt cô.

Nhưng sau khi cô lớn lên, quần áo mới đều bị Vương Hiếu Hồng cướp mất.

Mãi đến khi cô cao hơn Vương Hiếu Hồng, quần áo đó quá rộng với cô ấy, cô mới lại có quần áo mới.

Vì vậy, trong lòng cô luôn mong ước, giả như cô là mẹ ruột của mình thì tốt biết bao.

Giờ đây, Hứa Quế Chi âu yếm nhìn cô hỏi: “Con có muốn làm con gái cô không?”

Vương Thúy Thúy đứng như trời trồng: “Con... con có được không?”

“Không được.” Từ Quế Phương quát lớn, “Chị đừng ép em.”

“Chị mà nhận nó làm con, em sẽ chết.” Từ Quế Phương hung dữ nói, “Em sẽ c.h.ế.t ngay trước cửa nhà chị.”

“Từ Quế Phương, em biến chất rồi.” Hứa Quế Chi nói, “Thúy Thúy là cô gái tốt thế, em không yêu thì cô yêu không được sao? Rốt cuộc bố mẹ ruột của cháu là ai?”

“Em hận họ đến mức không muốn thấy đứa trẻ này được hạnh phúc?”

“Em không biết chị nói gì?” Từ Quế Phương nói, “Dù không đẻ ra nó nhưng em cũng nuôi nó lớn, vậy mà nó bội bạc.”

“Em không nuốt nổi cái tức này.”

“Nhưng nếu con chịu không ly hôn, thì có thể để chị nhận làm con nuôi.” Từ Quế Phương nói.

Đúng vậy, Vương Thúy Thúy thực ra là đứa trẻ bị bỏ rơi, còn Vương Trấn Hải mới là con ruột của bà.

Chỉ là con với người đàn ông khác, sau khi sinh bị bắt đi mất.

Sau đó bà nhặt được Vương Thúy Thúy, thực chất là nuôi làm dâu cho Vương Trấn Hải.

Vương Thúy Thúy không muốn lấy Vương Trấn Hải, bà bày mưu để hắn cưỡng bức cô, buộc cô phải lấy hắn.

Những năm qua, mỗi lần bị Vương Trấn Hải đánh không chịu nổi, cô về nhà cầu cứu nhưng đều bị Từ Quế Phương mắng chửi.

Trên đời này, mấy ai được như cô không bị chồng đánh?

Mày không có số phận như cô, thì đừng mơ tưởng những thứ không thuộc về mình.

Chấp nhận số phận đi.

Bà tưởng Vương Thúy Thúy đã chấp nhận số phận từ lâu.

Từ Quế Phương biết rõ Vương Trấn Hải không thể sinh con, điều này càng khiến bà quyết tâm không để Vương Thúy Thúy bỏ đi.

Không thì sau này ai sẽ lấy một tên vô lại như Vương Trấn Hải?

Nhưng bà không ngờ Vương Trấn Hải không sinh được mà còn không kiểm soát được bản thân, ngoại tình đã đành lại còn bị chồng người ta bắt quả tang.

Người đàn bà đó cũng đòi bại, quay sang tố cáo Vương Trấn Hải h.i.ếp dâm.

Giờ thì xong, Vương Trấn Hải bị bắt, Vương Thúy Thúy cũng đòi ly hôn.

Từ Quế Phương sao có thể khoanh tay đứng nhìn gia đình con trai tan vỡ?

Vội vàng đến nhờ Hứa Quế Chi giúp đỡ.

Nhưng không ngờ Hứa Quế Chi không những không giúp, còn ủng hộ Vương Thúy Thúy ly hôn.

Muốn nhận con nuôi?

Thì phải cứu Vương Trấn Hải ra trước đã.

Đợi Vương Trấn Hải ra tù, muốn nhận hay không còn tùy họ quyết định.

Vì vậy, dù trong lòng Từ Quế Phương tức giận muốn nổ tung, muốn đánh cho Vương Thúy Thúy một trận.

Nhưng trước mắt phải cứu Vương Trấn Hải đã.

“Không thể nào.” Vương Thúy Thúy khóc nói, “Cô ời, con cảm ơn cô.”

“Cô đừng quan tâm đến con nữa, con không muốn liên lụy đến mọi người.” Vương Thúy Thúy nói tiếp, “Con sẽ không ly hôn nữa.”

“Đồ c.h.ế.t tiệt, mà thật sự không muốn thấy Trấn Hải tốt sao?” Từ Quế Phương giận sôi lên.

“Mẹ mà chửi con nữa, con sẽ đến Hội Phụ nữ tố cáo mẹ.” Vương Thúy Thúy trừng mắt nhìn Từ Quế Phương.

Từ Quế Phương: “...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nói xong, Vương Thúy Thúy cúi chào mọi người rồi quay đầu bỏ chạy.

“Tôi đi xem kẻo có chuyện.” Chu Chiêu Chiêu vội đuổi theo.

Sợ cô gái này nhất thời không nghĩ thông làm chuyện dại dột.

May mắn thay, dưới ảnh hưởng của Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình thời gian qua, Vương Thúy Thúy không nghĩ quẩn.

“Chị Chiêu Chiêu, chị nói với cô là đừng quan tâm đến chuyện của em nữa.” Vương Thúy Thúy nói, “Không ly hôn thì em sẽ kéo dài, dù sao họ cũng đừng hòng lấy của em một xu.”

“Chuyện này để anh con xử lý.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em còn trẻ, không cần vì một kẻ tồi mà đánh đổi cả đời.”

“Sau khi ly hôn hãy ra ngoài nhìn ngắm thế giới.” Chu Chiêu Chiêu vỗ tay cô, “Chị vẫn đợi em mở cửa hàng gà rán ra các tỉnh khác đấy.”

Rời khỏi nơi này, bắt đầu cuộc sống mới!

Chương 563

DTV-EBOOK

Muốn ly hôn, bản thân cô phải tự đứng lên trước, chứ không phải núp sau lưng nhà họ Dương, chờ họ giải quyết giúp mình.

Nếu không, sau này cô sẽ không bao giờ đứng lên được.

Hơn hai mươi năm qua, Vương Thúy Thúy luôn nghe theo sự sắp đặt của Từ Quế Phương, bảo đi đông không dám đi tây, ngoan ngoãn như một con rối sống theo ý người khác.

Nhưng giờ đây, cô không muốn tiếp tục sống như một con rối nữa.

Cô muốn sống cho chính mình.

Vương Trấn Hải không muốn ly hôn? Cũng được, vậy thì cùng nhau đau khổ đi.

Dù sao trong tay cô cũng có rất nhiều bằng chứng có thể tống hẩn vào tù lần nữa.

Miền là hẩn không ngại ăn cơm tù, cô cũng chẳng sợ.

“Đồ tiện nhân!” Từ Quế Phương tức giận đến mức muốn xé xác Vương Thúy Thúy.

...

...

“Tiện nhân ư? Không phải do các người bức ép sao?” Vương Thúy Thúy không hề tức giận, chỉ cười nhạt nói, “Ngày mai, tôi sẽ làm thủ tục ly hôn.”

“Người...” Từ Quế Phương trợn mắt.

“Nếu không, những thứ tôi có thể giao nộp cho công an,” Vương Thúy Thúy nói, “Vậy thì xem hắn bao giờ mới ra được.”

“Quả nhiên chó cắn không sửa.” Từ Quế Phương cuối cùng chỉ có thể ném ra câu này rồi bỏ đi.

Khi bà ta đi khỏi, Vương Thúy Thúy mới ngồi phịch xuống đất.

Lúc này, nếu không phải vì biết phía sau còn có Chu Chiêu Chiêu ủng hộ, có lẽ cô đã sợ hãi đầu hàng rồi.

May mắn thay, cô đã kiên trì được.

“Chị Chiêu Chiêu, em làm được rồi, em làm được rồi.” Vương Thúy Thúy ôm mặt khóc nói, “Em không sợ bà ấy nữa.”

Từ nay về sau, Từ Quế Phương đừng hòng chà đạp cuộc đời cô nữa.

Hôm sau, Vương Trấn Hải được bảo lãnh ra tù, mặt xám xịt đến văn phòng đăng ký kết hôn. Vương Thúy Thúy nhìn thấy hắn, bản năng run rẩy.

Một bàn tay trắng nõn ấm áp nhẹ nhàng đỡ lấy tay cô, “Đừng sợ.”

Là Chu Chiêu Chiêu.

Wương Thúy Thúy lắc đầu.

“Wương Thúy Thúy,” Vương Trấn Hải cười lạnh nói, “Mấy ngày không gặp, không ngờ mày đã có bản lĩnh thế.”

Chỉ vào tù vài ngày, con đàn bà này đã dám đòi ly hôn.

Hơn nữa, còn dùng bằng chứng để đe dọa hẳn.

Thật là lớn gan.

Vương Thúy Thúy muốn nói, Chu Chiêu Chiêu kéo tay cô lắc đầu, “Việc chính quan trọng hơn.”

Không cần tranh cãi với loại người này.

Vương Trấn Hải hừ lạnh một tiếng, miễn cưỡng đi theo vào trong.

“Ly hôn?”

Một nữ nhân viên nhìn hai người, nhú mày nói với Vương Thúy Thúy, “Cô gái tử tế thế này, sao lại ly hôn?”

“Đồng chí,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nói, “Chị cũng biết là cô gái tử tế.”

Không thì ai tử tế lại bỏ cuộc sống tốt đẹp mà đi ly hôn?

Nữ nhân viên bị chặn họng, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Cô là ai? Mồm mép thế này, không trách xúi người ta ly hôn.”

“Tôi thấy đồng chí này có định kiến giới tính với phụ nữ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Phụ nữ là một nửa thế giới, chính chị cũng là phụ nữ, vừa gặp đã trách em tôi, đây là thái độ làm việc của chị?”

“Các người còn muốn ly hôn không?” Nữ nhân viên tức giận nói, “Không muốn thì rút đi.”

Nói xong, đứng dậy khỏi ghế, “Tan làm rồi, hôm khác đến.”

“Chị nói tan làm là tan làm? Phòng đăng ký này là nhà chị à?” Chu Chiêu Chiêu tức giận nói, “Lãnh đạo của chị đâu? Gọi lãnh đạo ra đây.”

“Lãnh đạo của chúng tôi mà gặp là gặp à?” Nữ nhân viên cười nhạo, “Muốn ly hôn? Nói cho mà biết, hôm nay có tôi ở đây thì đừng hòng.”

Vương Trấn Hải ngồi đó vắt chân chữ ngũ, thản nhiên nói, “Làm sao đây? Không ly được rồi.”

Như thế từ đầu hần đã không lo sẽ ly hôn.

Chu Chiêu Chiêu nhìn qua lại giữa hai người, có vẻ họ quen biết nhau.

Không trách Vương Trấn Hải dám đến ly hôn.

Hóa ra là có chuẩn bị trước.

Vương Thúy Thúy ngồi bệt xuống đất, mặt mày tái mét.

Cô cảm nhận rõ, người phụ nữ này đang thiên vị Vương Trấn Hải, nếu hôm nay không ly được, thì qua ngày khác cũng vậy.

“Làm sao đây?” Vương Trấn Hải cười nói với Vương Thúy Thúy, “Thúy Thúy, anh thật sự không muốn ly hôn, em đừng để người ta xúi giục mà mất phương hướng.”

“Chúng ta về nhà sống tốt đi.” Hần liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Đừng để người ta xem thường.”

“Anh sẽ yêu thương em hết mực.” Hần cười nói.

Vương Thúy Thúy nghe vậy, toàn thân run rẩy.

“Yêu thương” của Vương Trấn Hải là đánh cho đau, đau đến mức không muốn sống.

“Chị Chiêu Chiêu.” Vương Thúy Thúy nắm c.h.ặ.t t.a.y Chu Chiêu Chiêu, mặt tái nhợt.

“Đừng sợ.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn Vương Trấn Hải, nắm tay Vương Thúy Thúy nói với nữ nhân viên, “Bây giờ là xã hội pháp quyền, tôi không tin không có nơi nào công bằng.”

Lại nhìn quanh đại sảnh cười nói, “Tôi muốn gặp lãnh đạo của chị, nếu ngài bận cũng không sao, tôi không ngại mời bạn báo chí đến đây phỏng vấn.”

“Mấy chữ ‘phục vụ nhân dân’ này có nghĩa là gì?” Cô cười nói, “Mới mười giờ đã tan làm, đây là kiểu phục vụ nhân dân nào vậy?”

Sợ có chuyện nên hôm nay họ đến từ sớm.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tôi... tôi đau bụng không làm việc được, không được sao?” Nữ nhân viên ôm bụng nói.

“Tôi không tin cả phòng đăng ký không làm việc được vì một người?” Chu Chiêu Chiêu chê trách, “Nếu ốm thì xin nghỉ, đừng ảnh hưởng người khác.”

Nữ nhân viên lại bị chặn họng.

Người này nói chuyện sao giống lãnh đạo hơn cả lãnh đạo.

“Dĩ nhiên, nếu chị không biết làm việc, có thể đổi người.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Không thể chiếm chỗ không làm việc.”

“Cô... cô nói ai đấy?” Nữ nhân viên mặt mày khó coi, “Người như cô nói chuyện thật khó nghe.”

“Tôi có biết làm việc hay không cũng không phải do cô quyết định.” Cô đảo mắt nói, “Các người đi đi, hôm nay không làm được.”

“Có làm được hay không, cũng không phải do chị quyết định.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nếu lãnh đạo của chị thấy cách làm này không sai, tôi sẽ hỏi lãnh đạo cấp trên.”

“Làm quan không vì dân, thà về nhà bán khoai lang.”

“Đây là có chuyện gì vậy?” Khi Chu Chiêu Chiêu vừa dứt lời, một người từ trong đi ra.

“Đây là giám đốc phòng đăng ký của chúng tôi.” Có người nói nhỏ.

“Xin chào giám đốc,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Em tôi muốn làm thủ tục ly hôn, nhờ giám đốc xem giấy tờ đã đủ chưa?”

Hoàn toàn không nhắc đến chuyện vừa xảy ra.

Vị giám đốc sững sốt, rồi cười nói, “Để tôi xem.”

Xem xong liền nói với Chu Chiêu Chiêu, “Giấy tờ đầy đủ rồi.”

Nhíu mày nhìn nữ nhân viên, “Cô không xem giấy tờ à? Người như thế này không ly hôn ngay, còn đợi Tết à?”

Thời buổi này, du đăng cũng lấy được vợ?

Lấy vợ rồi không biết trân trọng, còn ăn chơi bên ngoài?

Chương 564

DTV-EBOOK

Người phụ nữ còn muốn nói, mặt giám đốc đã trùng xuống: “Lưu Tú Lan, tôi nhớ nhà chị cũng có con gái đấy.”

Lưu Tú Lan sửng người.

“Hay là chị quen người đàn ông này?” Giám đốc liếc nhìn Vương Trấn Hải.

Lưu Tú Lan toát mồ hôi lạnh, vội giải thích: “Giám đốc, tôi... tôi làm sao quen hẳn được? Không quen, không quen đâu.”

“Đã không quen thì làm thủ tục đi.”

Người đến ly hôn tên Vương Thúy Thúy ông không quen, nhưng Chu Chiêu Chiêu đi cùng thì ông biết.

Trước đây có bài báo về cửa hàng gà rán, sau này đài tỉnh cũng có phóng sự riêng, người phụ nữ này từng lên TV, ông tình cờ xem qua.

Nhà máy bánh Đông Phương Hồng có được quy mô như ngày nay, theo ông là nhờ lần lên TV đó.

Biến nguy thành cơ.

...

...

Nghe nói ý tưởng lúc đó là do người phụ nữ này nghĩ ra.

Có khí phách như vậy, nếu bà ta nói mời báo chí đến phỏng vấn phòng đăng ký, thì đừng nói Lưu Tú Lan mất việc, ngay cả chức giám đốc của ông cũng khó giữ.

Chưa đến mười giờ đã tan làm? Làm gì có chuyện đó!

Lưu Tú Lan liếc nhìn Vương Trấn Hải, nhận hồ sơ từ giám đốc, rồi lễ mễ về chỗ ngồi.

“Không được, tôi không đồng ý ly hôn.” Vương Trấn Hải vội ngăn lại.

Lưu Tú Lan nhìn Vương Thúy Thúy: “Cô xem lại đi, đàn ông ai mà không phạm sai lầm.”

“Biết sai sửa sai là tốt rồi.”

Chỉ cần có mắt là thấy hai người này quen biết nhau.

Chu Chiêu Chiêu cười nhạt.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không đồng ý?” Vương Thúy Thúy nhìn Vương Trấn Hải, “Anh có muốn suy nghĩ lại không?”

Suy nghĩ lại?

Suy nghĩ có nên vào tù không chứ?

“Thúy Thúy, anh đã nói sẽ sống tốt với em rồi.” Vương Trấn Hải nói, “Em không thể cho anh một cơ hội sao?”

“Đúng vậy,” Lưu Tú Lan cười, “Tôi thấy đồng chí này đã hối cải rồi, cô cho thêm một cơ hội đi?”

“Tất nhiên,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Cơ hội à, luôn có đấy.”

“Nhưng nếu có người không nắm bắt, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa.”

Vương Trấn Hải mặt xám xịt.

Hai con đàn bà này.

Hắn không ngờ Vương Thúy Thúy - người phụ nữ nhút nhát ngày thường - lại lên giữ bằng chứng của hắn.

Đều là chuyện nhiều năm trước, nếu công an biết được, có thể không bị tù nhưng cũng đừng mong yên thân.

Ít nhất, những người đó sẽ không tha cho hắn.

Cơ hội hắn nói là để lừa Vương Thúy Thúy, không muốn cô ly hôn.

Nhưng cơ hội Chu Chiêu Chiêu nói là cơ hội ly hôn, nếu hôm nay không ly, sau này sẽ không còn cơ hội thể diện như vậy nữa.

Khốn nạn, người phụ nữ này đang đe dọa hắn.

“Được, tôi ly hôn.” Vương Trấn Hải nghiêng răng nói.

Đàn bà nào hắn chẳng kiếm được? Cần gì phải treo cổ trên cây Vương Thúy Thúy.

Hơn nữa, ai nói ly hôn rồi thì không thể...?

Chỉ là không có tờ giấy đó thôi.

Như vậy cũng tốt, sau này không cần chịu trách nhiệm, xong việc là đi.

Chu Chiêu Chiêu tuy không biết Vương Trấn Hải nghĩ gì, nhưng biểu cảm của hắn quá kinh tởm.

Đoán cũng biết hẳn đang toan tính gì.

“Anh thật sự muốn ly?” Lưu Tú Lan hỏi Vương Trấn Hải.

Bà ta quen Vương Trấn Hải, hồi xưa hẳn còn thân với chồng bà.

Sau khi chồng chết, bà tình cờ có được công việc ở phòng đăng ký.

Khi Vương Trấn Hải tìm đến, Lưu Tú Lan không muốn giúp, nhưng không ngờ hẳn nắm bằng chứng về công việc của bà.

Nếu lãnh đạo biết, bà đừng mong giữ được việc.

Vì vậy, bà mới lên giọng đuổi Vương Thúy Thúy ngay khi vừa vào.

Không ngờ đụng phải sắt, không những không dọa được Vương Thúy Thúy, còn tự hại mình, suýt mất việc.

Sợ Vương Trấn Hải trách, bà lại hỏi Vương Thúy Thúy lần nữa.

Vương Thúy Thúy và Chu Chiêu Chiêu im lặng nhìn bà.

Lưu Tú Lan cười gượng: “Được, tôi làm thủ tục cho các bạn.”

Khi con dấu đóng xuống, Vương Thúy Thúy cẩn thận cầm lên, xem kỹ từng chữ.

Cô cuối cùng cũng ly hôn với Vương Trấn Hải.

Trái tim Vương Thúy Thúy giờ mới yên ổn.

“Chị Chiêu Chiêu, em ly hôn rồi, em thật sự ly hôn rồi.” Cô khóc nói.

“Ừ, chúc mừng em.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Vương Thúy Thúy cẩn thận cắt giấy ly hôn vào túi, rồi quay sang Lưu Tú Lan.

“Có chuyện gì?” Lưu Tú Lan ngạc nhiên.

“Lúc này, chị nói hẳn đã hối cải, bảo em cho thêm cơ hội?” Vương Thúy Thúy vừa nói vừa xắn tay áo, “Xem này, đây là kết quả của những lần em cho cơ hội.”

Lưu Tú Lan: “...”

Ly hôn rồi, nói những lời này làm gì?

“Nghe nói chị có con gái?” Vương Thúy Thúy tiếp tục, “Hy vọng sau này con gái chị cũng gả cho người như thế, ngày ngày bị bạo hành.”

“Lúc đó, chỉ cần đổi phương hối cải, chị nhất định phải cho thêm cơ hội nhé.”

“Ngươi!” Lưu Tú Lan tức giận.

Đồ tiện nhân, dám nguyên rủa con gái bà gả cho người như Vương Trấn Hải.

“Nếu nó muốn ly hôn, chị đừng cho phép,” Vương Thúy Thúy nói tiếp, “Nhất định phải khuyên nủ, đàn ông mà, mấy ai không như vậy?”

“Biết sai sửa sai là tốt rồi.”

Đem hết những lời bà nói trả lại nguyên vẹn.

“Ngươi...” Lưu Tú Lan trợn mắt.

Mấy đồng nghiệp xung quanh cũng sững sờ, muốn cười lại không dám.

Lưu Tú Lan ngày thường ở cơ quan cũng hay nói kiểu này.

Nào là đàn ông vất vả, phụ nữ phải thông cảm, nói như thế bà không phải phụ nữ vậy.

Đê tiện đến mức không muốn nhìn.

Hôm nay đụng phải sắt bị người ta chặn họng.

Trong lòng thấy vô cùng thoải mái.

“À, còn nữa,” khi Lưu Tú Lan tưởng chuyện đã xong, họ sắp đi, bất ngờ nghe Vương Thúy Thúy nói, “Nếu con rể chị ngoại tình, chị cũng phải khuyên con gái.”

“Dù sao đàn ông thỉnh thoảng ra ngoài cũng là chuyện bình thường.” Vương Thúy Thúy nói, “Là phụ nữ phải độ lượng, đừng hẹp hòi quá.”

Lưu Tú Lan: “...”

Câu này bà chưa nói.

Nhưng... bà cũng định nói thế.

Đàn ông mà, mấy ai kiểm chế được?

Lẽ nào vì chút chuyện đó mà ly hôn?

Thế còn được à?

Lưu Tú Lan: “...”

Chương 565

DTV-EBOOK

Phụ nữ sao lại khổ vì phụ nữ, nhưng trên đời này thường làm khổ phụ nữ nhiều nhất lại chính là phụ nữ.

Chỉ là, Chu Chiêu Chiêu không ngờ Vương Thúy Thúy lại nói ra những lời đó.

Suýt nữa khiến Lưu Tú Lan tức đến ngất tại chỗ.

Bạo hành đã đành, còn ngoại tình, đàn ông như thế không ly hôn lẽ nào còn giữ làm báu vật sao?

Đàn ông như vậy, Lưu Tú Lan còn khuyên cô gái cho thêm cơ hội? Đừng ly hôn?

Mọi người đều nhìn về phía giám đốc.

Người như thế này nếu giữ ở vị trí này, chẳng phải sẽ hại bao nhiêu chị em phụ nữ sao?

Phải biết rằng, thời buổi này người phụ nữ nào dám đến ly hôn đều là những người thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Nếu đều như Lưu Tú Lan lúc này, vài câu nói liền đuổi đi, lần thứ hai chắc chắn không dám quay lại.

...

...

Không ly hôn thì chỉ có thể nhẫn nhịn, có lẽ một ngày không chịu nổi sẽ nhảy sông tự tử.

“Mấy hôm trước có người phụ nữ nhảy sông,” có người thì thào nói, “Nghe nói vì chồng thường xuyên

đánh đập, không chịu nổi nên bế con nhẩy sông chết.”

“Sao bà ấy không ly hôn?” Người bên cạnh hỏi, “Nếu ly hôn, dù có con cũng có thể sống được chứ.”

Hai người này đi cùng con đến làm thủ tục kết hôn.

Không ngờ chứng kiến chuyện này, vụ nhẩy sông mấy hôm trước gây xôn xao, nghe nói khi vớt lên cả mẹ lẫn con đều đã tắt thở.

Trên người người vợ đầy thương tích.

Thật tội nghiệp thay!

“Nghe nói lúc đó định ly hôn, nhưng bị khuyên quay về,” có người liếc nhìn Lưu Tú Lan nói, “Kết quả về nhà bị đánh mấy ngày không dậy được.”

Khi có thể đi lại, người vợ liền bế con nhẩy sông.

Thật tội nghiệp thay!

Người đó vừa nói xong, Lưu Tú Lan mặt mày tái mét.

Bà nhớ lại, mấy hôm trước quả có một cặp vợ chồng đến xin ly hôn.

Người phụ nữ gầy gò như suy dinh dưỡng, khi bà nói: “Ly hôn rồi sống bằng gì?”

“Chồng chị đã xin lỗi hối cải rồi, có bậc thang thì bước xuống đi.” Lưu Tú Lan nói, “Dắt con về sống tốt đi, đừng nghĩ linh tinh nữa.”

Tối hôm đó đọc báo xong, bà gặp ác mộng.

Mơ thấy người phụ nữ bế con hỏi dữ dội: “Sao bà không cho chúng tôi ly hôn, là bà g.i.ế.c hai mẹ con

tôi, là bà!”

Chuyện này bà chưa từng kể với ai.

Không ngờ hôm nay vì chuyện của Vương Thúy Thúy và Vương Trấn Hải, lại bị đào lên.

“Không... không phải tôi.” Lưu Tú Lan mặt tái xanh nói, “Không phải tôi, tôi không có.”

Nhưng biểu hiện này càng giống “trong nhà không có ba trăm lượng bạc”.

Ánh mắt mọi người nhìn bà càng khinh bỉ hơn.

“Chị... vào đây với tôi.” Giám đốc nhìn Lưu Tú Lan nói.

“Giám đốc, tôi...” Lưu Tú Lan giờ đâu còn tâm trí quan tâm chuyện của Vương Thúy Thúy, vội theo giám đốc vào văn phòng.

“Đi thôi.” Chu Chiêu Chiêu nói với Vương Thúy Thúy.

“Vương Thúy Thúy,” Vương Trấn Hải gọi lại, nhìn hai người cười nói, “Hẹn gặp lại.”

Vương Thúy Thúy: “...”

Chu Chiêu Chiêu cười: “Hẹn gặp lại thì không cần, rửa mắt nhiều quá không tốt đâu.”

Đây là chửi hấn sao?

Vương Trấn Hải sắc mặt biến đổi, nhưng Chu Chiêu Chiêu là vợ Dương Duy Lực, “Vậy chúng ta cứ chờ xem.”

Bây giờ đặc ý lắm, một ngày nào đó bị Dương Duy Lực chán ghét, xem lúc đó còn ra oai được không?

Đến lúc đó, hắn có lẽ còn có thể... hành hạ thỏa thích.

Nếu cô thích xen vào chuyện người khác như vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Trấn Hải nhìn Chu Chiêu Chiêu càng thêm đậm ô.

Nhưng ngay sau đó, một cú đá khiến hắn ngã chổng kênh ra đất.

“Đồ đàn bà xấu xa.” Vương Trấn Hải bò dậy, giờ nắm đ.ấ.m định đánh Chu Chiêu Chiêu.

“A a a a...” Nắm đ.ấ.m chưa kịp vung lên, hắn đã hét lên thảm thiết.

“Đau... đau c.h.ế.t đi được.”

Hắn đau đến chảy nước mắt, nhưng không biết ai đã nắm c.h.ặ.t t.a.y mình từ phía sau.

Cứ tiếp tục thế này, tay sẽ gãy mất.

Ngay sau đó, một cú đá vào m.ô.n.g khiến hắn bay xa hơn nữa.

Lần này lực mạnh hơn nhiều so với Chu Chiêu Chiêu, Vương Trấn Hải bay xa rồi đập mạnh xuống đất.

Lời chửi rủa trong miệng hắn lập tức nuốt chửng khi nhìn thấy người đến.

Dương Duy Lực, sao anh ta lại ở đây?

“Có sao không?” Dương Duy Lực đến bên Chu Chiêu Chiêu quan tâm hỏi.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu: “Chỉ là thấy ghê tởm thôi.”

Ánh mắt Vương Trấn Hải lúc này rõ ràng có ý đồ bất chính với cô.

Không đá một cái không hả giận.

“Em thấy anh đến rồi.” Cô giải thích thêm.

Nếu không, nếu Vương Trấn Hải động thủ, cô và Vương Thúy Thúy không phải đối thủ.

Dương Duy Lực lạnh lùng nhìn Vương Trấn Hải đang co quắp đau đớn dưới đất, bước tới.

“Tôi... tôi không dám nữa.” Vương Trấn Hải vừa khóc vừa nói, “Tôi là anh họ của cậu, cậu không thể đánh tôi như vậy.”

Nếu chỉ xin lỗi cũng thôi, nhưng lại còn dám nhận là anh họ?

Dương Duy Lực cười lạnh: “Đừng nhận bậy quan hệ, tôi không có anh họ như người.”

Vương Trấn Hải vội gật đầu: “Đúng vậy, là nhận bậy.”

Run rẩy sợ hãi.

“Tôi đưa các cô về.” Dương Duy Lực lạnh lùng liếc nhìn, quay sang nói dịu dàng với Chu Chiêu Chiêu và Vương Thúy Thúy.

“Thật là nhẹ tay với hắn.” Chu Chiêu Chiêu nhìn hắn lẩm bẩm.

“Sẽ không nhẹ đâu.” Dương Duy Lực mỉm cười an ủi vợ.

Đây là cổng phòng đăng ký, vì chuyện vừa rồi đã có người tụ tập xem, nếu động thủ sẽ ảnh hưởng không tốt đến Dương Duy Lực.

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu lập tức hiểu ý, cười tươi khoác tay Vương Thúy Thúy, “Đi ăn mừng em tái sinh nào.”

Sau khi ăn mừng, Vương Thúy Thúy sẽ rời thành phố này đến nơi mới.

Chu Chiêu Chiêu tiễn cô lên tàu, “Xuống tàu nhớ cẩn thận, đây là số điện thoại đồng đội cũ của anh ba ở đó, có việc gì cứ gọi hoặc tìm anh ấy.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vâng, chị Chiêu Chiêu về đi.” Vương Thúy Thúy vẫy tay chào, khi vào ga quay lại nhìn thành phố lần cuối, rồi kiên quyết rời đi.

Tính khí Vương Trấn Hải cô hiểu rõ, hẳn sao có thể dễ dàng buông tha cho cô?

Còn Từ Quế Phương, dù không phải mẹ ruột nhưng ơn dưỡng dục vẫn còn, với tính cách đó sẽ không ngừng gây phiền phức.

Vì vậy, cô chỉ có thể rời đi.

Đây thực sự là quyết định tốt nhất cho Vương Thúy Thúy.

Chương 566

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đoán không sai, sáng sớm hôm sau Vương Trấn Hải đã đến gần nhà trọ của Vương Thúy Thúy định chặn cô.

Nhưng chờ mãi ở đầu ngõ cũng không thấy bóng dáng Vương Thúy Thúy đâu.

Hắn định đến chỗ làm của cô tìm, nhưng đi vài bước mới nhận ra mình hoàn toàn không biết cô làm ở đâu.

Hỏi Từ Quế Phương, bà ta cũng lắc đầu, chẳng biết gì cả.

“Mẹ coi con kiểu gì vậy?” Vương Trấn Hải bực tức nói, “Chỗ làm của nó mà cũng không biết.”

“Nó làm công nhật, nói làm mấy chỗ, mẹ biết sao được.” Từ Quế Phương đáp, “Con không chặn được nó à? Mới ly hôn hôm qua mà hôm nay đã đi làm rồi sao?”

“Mẹ hỏi chủ nhà rồi,” Vương Trấn Hải mặt xám xịt nói, “Chủ nhà bảo hôm qua nó đã trả phòng rồi.”

Thậm chí, tiền thuê tháng này chưa ở hết cũng không lấy lại.

“Trả phòng? Vậy nó ở đâu?” Từ Quế Phương tức giận quát, “Đồ tiện nhân, thật là phản trời.”

...

...

“Có phải...” Vương Hữu Phúc ngồi im lặng bấy lâu lên tiếng, “Nó bỏ trốn rồi?”

“Bỏ trốn!” Giọng Từ Quế Phương càng the thé, “Nó dám trốn? Nó trốn đi đâu được?”

“Không học hành gì, đi đâu mà không sợ người ta bán?” Từ Quế Phương đảo mắt nói.

Nói xong, hai người đàn ông trong phòng đều im lặng.

Vương Thúy Thúy bây giờ không phải Vương Thúy Thúy hai năm trước nữa, dù có đi đâu cô cũng không sợ.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Thật sự bỏ trốn rồi?” Từ Quế Phương khó tin, “Đồ tiện nhân!”

Dám bỏ trốn thật sao?

“Con đợi đây, mẹ đi hỏi Chu Chiêu Chiêu, nó chắc chắn biết.” Từ Quế Phương nghĩ một lúc rồi nghiêng răng nói, “Chắc chắn là con nhỏ đó xúi giục Thúy Thúy.”

Vốn dĩ Vương Thúy Thúy rất ngoan ngoãn, trước đây không dám cãi lời bà, giờ không những dám cãi mà còn ly hôn với Vương Trấn Hải.

Vương Thúy Thúy trở nên ngang ngược như vậy, chắc chắn là do Chu Chiêu Chiêu xúi giục.

“Con nhỏ này quỷ quyết lắm,” Vương Trấn Hải nghiêng răng nghĩ đến chỗ bị đá hôm qua, giờ vẫn còn đau âm ỉ, “Chắc chắn là nó.”

Ánh mắt Dương Duy Lực hôm qua, đến giờ hắn vẫn còn sợ hãi.

Từ tối hôm qua đến sáng nay ra khỏi nhà đều nơm nớp lo sợ, sợ gặp Dương Duy Lực.

Nhưng không có chuyện gì!

Vương Trấn Hải liền trở nên táo tợn hơn.

Từ Quế Phương mặt đen đi tìm Chu Chiêu Chiêu, còn Vương Trấn Hải sờ mũi rồi bỏ đi.

Hắn là đứa con ngoại tình của Từ Quế Phương sau khi kết hôn với Vương Hữu Phúc.

Người đàn ông đó nghe nói đã bỏ trốn trước phong trào cách mạng, những năm qua hắn sống nhờ sự chu cấp của Từ Quế Phương và Vương Hữu Phúc.

Từ lâu hắn đã biết thân phận của mình, không biết phải đối mặt với Vương Hữu Phúc thế nào.

Nếu là hắn, hắn sẽ không độ lượng nuôi đứa con ngoại tình của vợ như vậy.

Sự tồn tại của Vương Trấn Hải chính là lời nhắc nhở Vương Hữu Phúc rằng ông ta bị cấm sùng.

Nghĩ đến đây, hắn cũng thấy ngại ngùng khi ở cùng Vương Hữu Phúc.

Vương Trấn Hải co ro bước ra ngoài, nhưng không về nhà mình.

Từ khi Vương Thúy Thúy đòi ly hôn và dọn đi, căn nhà đó bản thủ bữa bọn không có chỗ đặt chân.

Bếp lạnh nhà hoang, về cũng chẳng có gì vui.

Chi bằng đi tìm...

Vương Trấn Hải vừa nghĩ vậy, đột nhiên thấy đầu tối sầm, một bao tải trùm lên đầu hắn.

Sau đó, hắn bị lôi đi như con lợn một quãng đường dài.

Rồi bao tải được mở ra, nhưng trước khi hắn kịp kêu cứu, chỉ nghe “ùm” một tiếng, Vương Trấn Hải bị ném xuống một cống rãnh hôi thối.

Cống khá sâu, vừa mở miệng đã bị nước bắn tràn vào.

Cái mùi đó suýt làm Vương Trấn Hải ói thốc ói tháo.

“Cứu... cứu tôi...”

Vật lộn một hồi, hắn mới bám được vào bờ kêu lên.

Bộ dạng vô cùng thảm hại.

Nhưng khi nhìn quanh, làm gì có ai?

Không phải Dương Duy Lực?

Vương Trấn Hải sửng sốt.

Cách làm này cũng không giống phong cách của Dương Duy Lực, từ nhỏ hắn đã từng ném mùi tay nghề của người đàn ông đó.

Nếu vị gia kia muốn đánh hắn, sẽ treo cổ hắn lên cây mà đánh, hoặc dùng những thủ đoạn kinh khủng hơn.

Không cần phải trùm bao tải phiền phức như vậy, sợ hắn nhận ra sau này trả thù.

Vị gia kia còn sợ hắn trả thù sao?

“Ai vậy? Thằng chó nào dám đối xử với lão hải gia như vậy?” Vương Trấn Hải nằm bò trên bờ gào lên, “Có gan thì ra đây đọ sức với lão.”

Mẹ nó, hần không đánh c.h.ế.t thằng chó đó mới lạ.

Chờ mãi không thấy ai, Vương Trấn Hải lẩm bẩm chửi, “Đồ khốn.”

Ngay sau đó, hần lại thấy một bóng đen tiến đến, rồi lại “ùm” một tiếng.

Vương Trấn Hải lại rơi xuống cống.

Lần này hần vật lộn rất lâu, suýt nữa tưởng mình xong đời, mới lết được lên bờ trong tình trạng thoi thóp.

Mấy lần như vậy, Vương Trấn Hải không dám chửi bới nữa, vừa khóc vừa bò ra khỏi hố.

Hần không dám chửi nữa.

Lúc này suýt c.h.ế.t trong đó rồi.

Hần đã hiểu, người này chỉ muốn dạy cho hần một bài học.

Thoát khỏi đây trước đã, sau này sẽ tính sổ với kẻ đứng sau.

Khi Vương Trấn Hải run rẩy dựa vào tường bỏ đi, từ sau thân cây bước ra một người, ánh mắt lạnh lùng nhìn theo hần, rồi lại liếc nhìn cống rãnh, quay đi.

Vương Trấn Hải tưởng chuyện đã kết thúc, nhưng ngày hôm sau khi vừa bước ra khỏi cống, lại một bao tải trùn lên đầu.

Lại y như hôm qua.

Một phen vật lộn, Vương Trấn Hải mất nửa mạng.

Nằm liệt giường nửa tháng mới khỏi, nhưng lần này không dám ra ngoài như trước nữa.

Đến cửa, hẩn quan sát kỹ, nghe thấy tiếng người nói chuyện bên ngoài mới yên tâm bước ra.

Hẩn không tin, có người ở ngoài mà hẩn vẫn bị trùm bao tải?

Nhưng khi Vương Trấn Hải vừa bước ra, đứng trước cửa định vươn vai.

Hơn nửa tháng chưa bước qua cửa, phải vươn vai cho thoải mái.

Nhưng chưa kịp vươn vai, bao tải đã từ trên trời rơi xuống.

Rồi lại như nửa tháng trước, hẩn lại bị ném xuống cống quen thuộc.

Bò mãi, bò không lên.

Cuối cùng khi bò được lên, nửa mạng sống cũng đi tong.

Lần này nằm liệt một tháng mới khỏi, nhưng sau khi khỏi không dám ra khỏi nhà nữa.

“Con sợ...”

Vương Trấn Hải khóc lóc, “Con sợ lại bị ném xuống đó.”

Vấn đề là, đối phương làm thế nào, đến giờ hẩn vẫn không biết, rõ ràng bên ngoài có người, rõ ràng nghe thấy tiếng nói chuyện, nhưng kêu cứu không ai thèm để ý.

Thân thể và tinh thần Vương Trấn Hải đều bị tổn thương nặng nề.

Điều kinh khủng hơn là, chỗ đó của hắn hình như không còn được nữa.

Thật sự không được rồi!

Chương 567

DTV-EBOOK

Đó đều là chuyện về sau.

Từ Quế Phương lúc này vẫn chưa biết đứa con trai bà hết mực yêu thương đang bị ném xuống cống rãnh hôi thối.

Bà giận dữ đập cửa nhà họ Dương.

“Chị, Chu Chiêu Chiêu đâu?” Từ Quế Phương vừa vào cửa đã quát Hứa Quế Chi.

“Từ Quế Phương, em nói chuyện với chị như vậy sao?”

Không ngờ trước khi Hứa Quế Chi kịp lên tiếng, một người từ phòng khách bước ra, lạnh lùng nhìn bà.

Từ Quế Phương suýt quỵ xuống vì sợ.

“Chị... chị dâu, sao chị dâu có nhà?” Từ Quế Phương run rẩy nói.

Trong nhà Hứa Quế Chi, bà sợ nhất hai người, một là Dương Duy Lực, hai là Dương Quyền Đình.

...

...

Hai cha con tuy tính cách khác nhau, nhưng thủ đoạn xử lý việc đều khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Đặc biệt Từ Quế Phương năm xưa làm nhiều việc có lỗi với nhà họ Dương, tố cáo, dẫn đầu dán đại tự báo đấu tố Dương Quyền Đình...

Những chuyện này Từ Quế Phương và con cái làm không ít, đặc biệt lúc Vương Trấn Hải đắc chí, việc Dương Quyền Đình bị điều đi cũng do hấn một tay thúc đẩy.

Sau khi Dương Quyền Đình bị điều đi, Vương Trấn Hải thậm chí còn muốn dọn vào tứ hợp viện của nhà họ Dương.

Cũng lần đó, Vương Trấn Hải bị Dương Duy Lực dạy cho một bài học nhớ đời, không dám đụng đến tứ hợp viện nữa.

Hắn không ở được thì cũng không để người khác ở.

Vì vậy khi nhà họ Dương trở về, tứ hợp viện vẫn nguyên vẹn hơn nhà khác.

Dĩ nhiên, Dương Duy Lực khi đó dạy Vương Trấn Hải thế nào, đến giờ vẫn là bí ẩn.

Vương Trấn Hải nhất quyết không nói mình bị dạy dỗ ra sao.

Người khác càng không dám hỏi Dương Duy Lực.

Nên chuyện này đến nay vẫn là ẩn số.

Dù Dương Quyền Đình không bạo lực như Dương Duy Lực, nhưng khi ông ra tay còn đáng sợ hơn.

Từ Quế Phương vừa thấy ông mặt lạnh đã sợ.

“Đây là nhà tôi, lẽ nào tôi không nên ở đây?”
Dương Quyền Đình nhìn bà lạnh lùng nói.

“Không, không phải.” Từ Quế Phương vội vàng nịnh nọt cười, lại liếc mắt với Hứa Quế Chi, “Chị.”

“Mắt em làm sao?” Hứa Quế Chi cười nhạt nói, “Có vấn đề thì đi bệnh viện khám đi.”

“Không, em muốn nói chuyện riêng với chị.” Từ Quế Phương nói.

“Có gì nói ở đây đi, đều không phải người ngoài.” Hứa Quế Chi vừa cắt tỉa cành hoa vừa nói.

“Thì... Thúy Thúy biến mất rồi?” Từ Quế Phương nhỏ giọng, “Em... em muốn hỏi Chiêu Chiêu, xem nó biết Thúy Thúy đi đâu không?”

“Nó ở nhà trông con, biết gì?” Hứa Quế Chi nói, “Thúy Thúy lớn đầu rồi, không phải đi làm à?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không thể, sáng nay Trấn Hải đi tìm không thấy.” Từ Quế Phương nói, “Chủ nhà bảo nó trả phòng rồi, không biết đi đâu?”

“Trấn Hải mới ly hôn hôm qua, sáng nay đã chạy đến chỗ Thúy Thúy làm gì?” Hứa Quế Chi dừng kéo, nhìn Từ Quế Phương nói.

Từ Quế Phương ghen lời.

Không lẽ nói Vương Trấn Hải dù ly hôn nhưng vẫn không buông tha, muốn quấy rối Vương Thúy Thúy?

Hứa Quế Chi nhìn bà lạnh lùng: “Nếu Trấn Hải là con em, thì em nên quản lý tốt.”

“Đã ly hôn thì đừng quấy rối nữa.” Hứa Quế Chi nói, “Còn Thúy Thúy đi đâu? Nó lớn rồi, chân dài trên người, muốn đi đâu thì đi.”

“Ơn nghĩa cũng trả hết rồi, em còn muốn gì nữa?”
Hứa Quế Chi nói, “Sau này em cũng đừng đến nhà tôi nữa, tôi không có em gái như em.”

“Chị.” Từ Quế Phương trợn mắt nhìn Hứa Quế Chi, khóc nói, “Hồi bố mẹ mất, có dặn chị chăm sóc em.”

“Ừ, lúc đó em mới mười hai tuổi, không tự lo được.” Hứa Quế Chi nói, “Nên chị mang em theo, cùng chị dâu nuôi em lớn.”

“Nhưng em?”

Loạn luân không nói, cuối cùng nhất định lấy Vương Hữu Phúc? Chị nói gì cũng không nghe.

“Hơn nữa, lúc đó hai nhà không phải đoạn tuyệt quan hệ rồi sao?” Bà bình tĩnh nói, “Chị còn cho em gọi một tiếng chị, đã là nhờ ơn bố mẹ.”

“Rốt cuộc, chị vẫn oán chuyện mấy năm đó,” Từ Quế Phương khóc nói, “Nhưng chúng em không xin lỗi rồi sao? Bây giờ mọi người không đều ổn cả sao?”

Tại sao?

Tại sao không thể bỏ qua chuyện này?

Tại sao cứ phải khư khư giữ lấy?

“Mấy năm nay chúng em chưa đủ khổ sao?” Bà khóc nói, “Cái sân này nếu không nhờ chúng em, có thể giữ được tốt thế này sao?”

“Chuyện năm đó, em cũng không muốn,” Từ Quế Phương vừa khóc vừa đ.ấ.m ngực, “Nhưng em cũng có con, nếu không đoạn tuyệt với chị, lẽ nào để cả nhà em cùng chị đi lao động sao?”

Vì sao?

Nhưng dù vậy, đoạn tuyệt là được. Vậy mà Từ Quế Phương đã làm gì?

Tố cáo Dương Quyền Đình, lại còn đá văng.

Thậm chí còn muốn chiếm đoạt tứ hợp viện.

Nhà khác đoạn tuyệt là xong, họ lại giẫm lên nhà họ Dương mà leo cao.

“Em luôn có lý.” Hứa Quế Chi cười, “Từ nhỏ đến lớn, dù em làm sai chuyện gì, đều là lỗi của người khác, em luôn đúng.”

“Đã đoạn tuyệt từ lâu, giờ cũng không cần hàn gắn nữa,” em đi đi.”

“Chị thật nhẫn tâm.” Từ Quế Phương khóc nói, “Muốn đoạn tuyệt cũng được, chị chia gia tài bố mẹ để lại cho em, chúng ta cắt đứt sạch sẽ.”

“Gia tài gì?” Hứa Quế Chi tức đến phát cười.

“Đừng tưởng em nhỏ không biết gì,” Từ Quế Phương nói, “Nhà họ Hứa dù sao cũng là danh gia Giang Nam, dù ông nội hiến tất cả tài sản cho kháng chiến, nhưng không để lại chút gì cho con cháu phòng thân sao?”

“Phòng thân?” Hứa Quế Chi nhìn xa xăm, “Ở thời buổi đó, thứ phòng thân cũng có thể là thuốc độc.”

Ông nội nói, con cháu tự có phúc của con cháu.

Đã hiến thì hiến cho hết.

“Kỷ vật mẹ để lại cho em, lúc em lấy chồng chị đã đưa hết rồi.” Nếu em còn muốn, thì đi xin chính phủ.”

Đồ đã hiến, sao có thể đòi lại?

“Hừ, em biết chị ích kỷ nhất rồi.” Từ Quế Phương tức giận nói, “Nhà em giờ không bằng nhà chị, nên chị muốn nói gì thì nói.”

“Nói với con bé Thúy Thúy, nó trốn đi thì đừng để em gặp lại.”

Bằng không, gặp một lần chửi một lần.

“Đời em bất hạnh nhất là có người chị ích kỷ như chị.” Từ Quế Phương khóc nói, “Từ nay về sau, chúng ta ai đi đường nấy, không qua lại.”

“Đại tiểu thư họ Hứa từ nhỏ đã cao quý, em không với tới nổi.”

“Ba mươi năm bên kia sông, ba mươi năm bên này sông, chúng ta cứ chờ xem.”

“Các người không thể đắc ý mãi đâu.”

Một ngày nào đó, một ngày nào đó, bà sẽ đứng trước mặt Hứa Quế Chi, nhìn bà cầu xin mình!

“Em...”

Chương 568

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi thực sự bị ốm vì em gái ruột của mình.

“Từ nhỏ tính nó đã lệch lạc, mẹ luôn lo lắng cho nó,” Hứa Quế Chi uống xong thuốc, vẫy tay với Dương Quyền Đình, “Không đáng, tôi đâu phải trẻ con.”

Uống thuốc xong còn cho kẹo ăn sao?

“Nhưng em cũng chăm sóc nó bao năm rồi,” Dương Quyền Đình nói, “Từ nhỏ đến lớn, em gánh bao nhiêu chuyện thay nó?”

“Bản thân nó tâm địa không ngay thẳng, dù nhạc mẫu còn sống cũng không làm gì được.” Dương Quyền Đình nói.

Có người từ nhỏ đã thể hiện bản chất xấu xa.

Lần đầu gặp Hứa Quế Chi, cô đang cúi đầu bị nhạc mẫu mắng.

Còn Từ Quế Phương đứng bên thì vẻ mặt đắc ý, tuổi nhỏ mà đã biểu lộ thái độ thích thú khi xem người khác bị trừng phạt.

Quan trọng nhất là, lỗi do Từ Quế Phương gây ra, nhưng lại để Hứa Quế Chi chịu trách nhiệm.

...

...

Bản thân nó không chút áy náy, ngược lại còn đắc ý nhìn chị bị phạt vì mình.

Lúc đó, Dương Quyền Đình đã có ấn tượng không tốt về tiểu thư nhà họ Hứa này.

Sau này khi anh và Hứa Quế Chi yêu nhau, Từ Quế Phương còn gây ra nhiều chuyện.

Không phải chuyện lớn, nhưng không hiểu sao, những lời từ miệng nó nói ra khiến Dương Quyền Đình vô cùng khó chịu.

Ban đầu anh còn vì lời Từ Quế Phương mà hiểu lầm Hứa Quế Chi, suýt chia tay.

May mà sau này hai người nói chuyện thẳng thắn, mới giải tỏa hiểu lầm.

Cũng lúc này, Dương Quyền Đình nhận ra, những lời nửa vờ của Từ Quế Phương thực chất là đang cố tình xuyên tạc.

Anh đã kín đáo nhắc Hứa Quế Chi về em gái nhiều mưu mô này.

Ai ngờ Hứa Quế Chi lại nói: “Nó còn nhỏ, lại là út trong nhà, được cưng chiều nên hư, không có tật xấu lớn đâu.”

Thế nhưng, đứa trẻ “không tật xấu lớn” khi lớn lên lại làm chuyện đau lòng người chị ruột.

Công khai tố cáo nhà họ Dương.

Lúc đó nhà họ Dương vốn có thể tránh được tai họa, nhưng chính lời tố cáo của em gái ruột đã đẩy họ vào đoàn người đầu tố.

Dương Quyền Đình bị đầu tố, đeo băng, Hứa Quế Chi là vợ tự nhiên cũng không tránh khỏi.

Tất nhiên, trừ khi cô như Từ Quế Phương, đoạn tuyệt với Dương Quyền Đình, thậm chí tố cáo thêm, thì có thể thoát thân.

Nhưng Hứa Quế Chi không muốn, cô hiểu rõ Dương Quyền Đình là người thế nào.

Bị em gái ruột đ.â.m sau lưng đã đủ đau lòng và áy náy, sao có thể đ.â.m thêm d.a.o vào tim chồng.

Suốt quãng thời gian đó, hai vợ chồng già nương tựa nhau mà sống.

Sau này Dương Quyền Đình nghĩ, lúc đó nếu không có Hứa Quế Chi bên cạnh, có lẽ ông không thể kiên trì đến ngày thắng lợi.

May mà có cô.

Nhưng cũng vì thế, Hứa Quế Chi vốn từ nhỏ không biết khổ là gì, đã nếm trải mọi cay đắng trong đời.

Cũng thời điểm đó, cô tổn thương cơ thể, đến giờ mỗi khi trở trời, đầu gối lại đau nhức.

Mấy năm nay đưa đi khám đông y tây y, Chu Chiêu Chiêu còn tìm nhiều bài thuốc dân gian, nhưng đều vô hiệu.

Điều dưỡng được, nhưng bệnh căn khó trừ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hứa Quế Chi lương thiện.

Sau cách mạng, nhà họ Dương được phục hồi trở về tỉnh, Từ Quế Phương quỳ trước cổng nhà họ Dương khóc lóc xin lỗi, Hứa Quế Chi không nỡ nhìn em chịu khổ như mình năm xưa, nên tha thứ.

Mấy năm nay tuy hai nhà không thân thiết như trước, nhưng vẫn thường qua lại.

Thậm chí, nếu không vì chuyện này, có lẽ mọi người có thể dần quên đi những bất hòa xưa.

Nhưng... bản chất con người không dễ thay đổi.

Dù bạn cho họ bao nhiêu cơ hội, cuối cùng những cơ hội đó lại trở thành lưỡi d.ã.o đ.ã.m vào tim.

“Em cứ coi như không có duyên chị em với nó.”
Dương Quyền Đình an ủi vợ, “Không phải lỗi của em, cha mẹ dưới tuổi vàng cũng sẽ tha thứ cho em.”

Nói thì vậy, nhưng chuyện này với Hứa Quế Chi vẫn là cú sốc lớn.

“Bà ơi.” Nan Nan ôm tay Hứa Quế Chi, “Bà bao giờ khỏe ạ? Cháu muốn dẫn bà đi công viên chơi.”

“Cháu dẫn bà hay bà dẫn cháu?” Chu Chiêu Chiêu cười nhìn con gái, “Mẹ biết rõ, trong công viên có bán kẹo hồ lô, mỗi lần cháu đều ăn hai cây.”

Nan Nan bụm miệng, “Sao mẹ biết ạ?”

“Bà không nói đâu.” Hứa Quế Chi lắc tay.

“Bí mật.” Chu Chiêu Chiêu búng mũi con, “Từ giờ chỉ được ăn một cây thôi, không hơn.”

“Nếu không răng sẽ hỏng hết,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Sau này muốn ăn gì ngon cũng không được nữa.”

Nan Nan chớp mắt nhìn mẹ.

“Như món sườn nướng cháu thích nhất, những món hơi cứng một chút nhưng rất ngon,” cô tiếp tục

cười nói, “Lúc đó cháu chỉ có thể nhìn chúng tôi ăn thôi.”

Mùa hè, Chu Chiêu Chiêu thường mua nguyên liệu về, sườn thịt buổi sáng ướp gia vị, chiều tối cả nhà quây quần nướng ăn.

Nan Nan thích nhất là sườn nướng.

Tự hình dung cảnh tượng mọi người cầm xiên ăn ngon lành, còn mình chỉ biết nhìn.

Không ăn được sườn, không nhai nổi thịt.

Ôi, thật là thảm!

“Cháu không ăn kẹo nữa, bà mau khỏe để giám sát cháu.” Cô bé kiên quyết nói.

Hứa Quế Chi bật cười vì biểu cảm của cháu, “Được, lát nữa bà dẫn cháu đi công viên.”

Nan Nan: “...”

Vậy là bà đang thử thách ý chí của cháu sao?

“Thôi không đi nữa ạ,” Nan Nan cúi đầu, “Bà chưa khỏe hẳn.”

“Không sao, bà muốn ra ngoài hít thở,” Hứa Quế Chi xoa đầu cháu, “Năm mãi bà thấy mình sắp mốc rồi.”

“Vậy cháu đi gọi anh.” Nan Nan nói, “Chúng ta mang theo thảm.”

Cô bé ngược nhìn Chu Chiêu Chiêu, đôi mắt lấp lánh hy vọng, “Đi picnic ạ.”

Chu Chiêu Chiêu bất lực cười, “Được, mẹ chuẩn bị đồ ăn.”

“Mang theo cả cầu lông gà ạ,” Nan Nan nói, “Cháu muốn đá cầu với bà.”

“Ừ.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Mang cả dây nhảy nữa.”

Mang hết đồ chơi đi.

“Lần này thua không được khóc nhè.” Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn con gái.

“Cháu không khóc đâu,” Nan Nan nói, “Cháu là chiến sĩ dũng cảm, sẽ không đầu hàng khó khăn.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Dạo này nghiện phim Đội quân đường sắt quá, nhập vai thế không biết!

Chương 569

DTV-EBOOK

Dưới sự chăm sóc của hai đứa trẻ, Hứa Quế Chi cuối cùng cũng đã khỏe lại, Chu Chiêu Chiêu và mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô gần đây vì Hứa Quế Chi bị bệnh nên đã xin nghỉ một thời gian ở trường.

Hôm nay vừa đến văn phòng nhà trường, cô đã nghe thấy hai giáo viên đang trò chuyện: “Dù sao tôi cũng phải cố gắng tranh thủ, không thể để mọi chuyện tốt đẹp đều rơi vào tay cô ta.”

“Cô ta” là ai, Chu Chiêu Chiêu không biết.

Nhưng ngay sau đó, cô nghe thấy tên mình được nhắc đến từ miệng hai giáo viên đó.

“Chu Chiêu Chiêu có tư cách gì chứ?” Một nữ giáo viên nói, “Viện có chuyện gì tốt đều ưu tiên cho cô ta trước.”

Chu Chiêu Chiêu giật mình.

Từ khi nào viện lại ưu tiên mọi chuyện tốt cho cô?

“Ai bảo chúng ta không xinh đẹp bằng người ta chứ?” Một giáo viên khác nói.

...

...

Chu Chiêu Chiêu nhận ra giọng nói đó, là của cô Trương Hồng Anh, một giáo viên vốn có mối quan hệ khá tốt với cô.

Sao trước đây cô không nhận ra cô Trương Hồng Anh lại có thể nói chuyện với giọng điệu châm chọc như vậy?

“Mọi người chắc chưa biết chứ gì?” Giọng Trương Hồng Anh tiếp tục vang lên, “Cô ta có quan hệ rất thân thiết với lãnh đạo cấp trên đấy.”

Cô nhấn mạnh vào từ “thân thiết”.

“Chả trách mọi chuyện tốt đều về tay cô ta,” Một cô Tôn thở dài, “Chẳng lẽ chúng ta không có chút cơ hội nào sao?”

Chu Chiêu Chiêu nghe mà mù mờ không hiểu.

Rốt cuộc là chuyện gì đã được “chỉ định” cho cô?

“Các cô nói xem, dù sao cô ta cũng là dâu của nhà họ Dương, sao có thể làm chuyện trơ trẽn như vậy?” Một cô Vương nhú mày nói, “Nếu nhà họ Dương biết được, chẳng phải sẽ đuổi cổ cô ta đi sao?”

“Chắc không phải thật đâu nhỉ?” Cô Tôn nghi ngờ, “Cô cũng nói rồi, cô ta là dâu nhà họ Dương, muốn một suất chỉ định đâu cần phải... như cô Trương nói?”

“Vì vậy mà có người thật là đáng khinh,” Trương Hồng Anh chê bai, “Tôi nghe nói chồng cô ta ít về nhà, leo lên giường lãnh đạo chẳng phải là kích thích sao?”

“Ồ, cô Trương hiểu biết thật đấy,” Chu Chiêu Chiêu vốn đang nghe chuyện, không ngờ mình lại trở thành nhân vật chính, cô định bỏ qua nhưng những lời nói càng lúc càng khó nghe, “Hay là cô đã làm nhiều chuyện kích thích như vậy rồi?”

“Kinh nghiệm phong phú thế, nhìn ai cũng giống mình.” Cô lạnh lùng nhìn Trương Hồng Anh đang đỏ mặt tía tai.

“Cô... cô sao có thể nghe lén người khác nói chuyện?” Trương Hồng Anh tức giận nói.

“Nghe lén?” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Đây không phải là nhà cô, đây là văn phòng, các cô nói to như vậy, còn sợ người khác nghe lén sao?”

Trương Hồng Anh ghen lời.

Ba người họ hôm nay đến sớm, lúc này văn phòng không có ai nên nói chuyện cũng không để ý.

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu, người vẫn đang nghỉ phép, lại đến sớm như vậy?

Và còn nghe rõ từng lời họ nói.

“Không biết cô đang nói gì?” Trương Hồng Anh nói, “Cô Tôn, lát nữa đưa tôi tài liệu chiều qua.”

Cô chuyển chủ đề.

“Không biết nói gì?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Chúng ta hãy đến gặp lãnh đạo hỏi cho rõ, xem cô đang nói gì.”

“Chiêu Chiêu,” Cô Tôn kéo cô lại, yếu ớt nói, “Chúng tôi cũng không nói gì, cô cần gì phải làm quá lên như vậy?”

“Tôi làm quá?” Chu Chiêu Chiêu tức đến phát cười, “Các cô hắt nước bẩn vào người tôi, giờ lại nói tôi bắt nạt?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu không phải vì chuyện này, cô không biết rằng những đồng nghiệp xung quanh mình lại có thể có bộ mặt như vậy sau lưng.

“Chiêu Chiêu, xin lỗi nhé,” Cô Vương cười nói, “Lúc nãy chúng tôi nói chuyện không để ý, cô bỏ qua cho một lần đi.”

“Cô Vương,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đây không phải là chuyện tha thứ hay không, các cô tùy tiện vu khống tôi, có nghĩ đến hậu quả của những lời đồn thổi này không?”

“Cái gì mà hậu quả chứ?” Trương Hồng Anh nói, “Cô đừng có nói bừa, chúng tôi có nói gì đâu?”

Cô quay sang nhìn cô Tôn và cô Vương, “Chúng ta vừa nói có chuyện gì không nhỉ?”

Cô Tôn: “...”

Cô Vương: “...”

Hai người sững sờ.

Trong lòng nghĩ, quả nhiên là cô Trương Hồng Anh, phản ứng nhanh thật.

Dù sao lúc đó chỉ có ba người họ và Chu Chiêu Chiêu, chỉ cần họ không thừa nhận, Chu Chiêu Chiêu cũng không có bằng chứng.

Chu Chiêu Chiêu cười.

Người này thật là giỏi.

“Sao? Còn muốn đi gặp lãnh đạo không?” Trương Hồng Anh nhìn cô nói.

“Tất nhiên.” Chu Chiêu Chiêu sau khi cười xong, nghiêm túc nhìn cô nói, “Người làm trời nhìn, cô

Trương đã nghĩ trước rồi đúng không, nếu bị bắt gặp thì sẽ phủ nhận hết?”

“Chiêu Chiêu, tôi không nghĩ như vậy đâu.”
Trương Hồng Anh cười, “Viện trưởng cũng bận lắm, thôi đừng làm phiền ông ấy nữa.”

“Nếu lúc này chúng tôi có nói gì không hay, tôi xin lỗi cô.” Cô nghiêm túc cúi đầu trước Chu Chiêu Chiêu, “Xin lỗi, mong cô bỏ qua.”

“Cô Tôn, cô Vương, các cô cũng xin lỗi đi.” Trương Hồng Anh cười nói, “Mọi người đều là đồng nghiệp, đôi khi chúng tôi đùa giỡn quá, người trẻ dễ mất lòng.”

Cô Tôn và cô Vương lập tức hiểu ý, cũng xin lỗi Chu Chiêu Chiêu.

“Các cô sáng sớm đã làm trò gì thế?” Lúc họ đang nói chuyện, hai giáo viên khác bước vào văn phòng, nhìn bốn người, cười đùa hỏi, rồi hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Cô Chu hôm nay đi làm lại rồi à?”

“Vâng, cô Từ.” Chu Chiêu Chiêu cười chào, quay lại lạnh lùng nhìn ba người kia, “Xin lỗi, tôi không nhận lời xin lỗi của các cô.”

Không khí văn phòng lập tức trở nên căng thẳng.

“Đây là... có chuyện gì vậy?” Trưởng phòng đúng lúc bước vào, phía sau ông là một nhân vật khác liên quan đến sự việc lần này.

Viện trưởng của trường.

Vị viện trưởng này ngoài 50 tuổi, không như nhiều người trung niên phát tướng, Viện trưởng

Minh Hy thuộc tuýp người thích vận động, nên vóc dáng rất cân đối, trông trẻ trung như mới ngoài 40.

Với ngoại hình như vậy, ở thời hiện đại, ông được xếp vào hàng “soái ca” trung niên.

Vì thế mới có tin đồn như vậy.

“Sao thế?” Minh Hy cười nhìn mọi người trong văn phòng, “Có cảm giác các cô đang nói xấu tôi sao?”

Ông nói đùa, hy vọng làm không khí văn phòng bớt căng thẳng.

Nhưng không.

Mặt mọi người dường như càng tái đi.

“Thật sự liên quan đến tôi sao?” Minh Hy đi vào, mỉm cười nói, “Vậy kể xem nào, chuyện gì thế?”

“Có người nói tôi và ông có quan hệ bất chính.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Minh Hy: “...”

Suýt ngã.

Trưởng phòng thì phun một ngụm nước ra.

Chương 570

DTV-EBOOK

Sáng sớm, việc đầu tiên khi vừa bước vào văn phòng của vị giám đốc là cầm ly nước lên uống.

Ai ngờ chỉ mới nhấp một ngụm, đã nghe Chu Chiêu Chiêu nói ra một câu chấn động đến thế.

Ngay lập tức, ông phun ngụm nước trong miệng ra.

Thật trớ trêu, ngụm nước đó lại bay thẳng vào đầu cô Vương.

Cô Vương hoảng hốt, vội vàng giật tóc giả của mình xuống: “Tóc của tôi!”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Mọi người trong văn phòng: “...”

Ai có thể ngờ rằng, cô Vương - người luôn chú ý đến hình tượng của mình, sở hữu một mái tóc đen dày óng ả - lại là một người... hói đầu.

...

... kiểu “biển Địa Trung Hải”!

Tình huống này thật là khó xử.

Vị giám đốc vội vàng nói: “Xin lỗi, xin lỗi cô Vương, tôi không cố ý.”

Ông định tiến lên lau khô tóc giả cho cô Vương, nhưng cô đã né tránh và vội vã cầm tóc giả chạy mất.

Vị giám đốc bất lực: “Tôi thật sự không cố ý mà!”

Quay sang Chu Chiêu Chiêu, ông nghiêm mặt hỏi: “Cô vừa nói gì? Thật là vô lý, sao có thể nói ra những lời như vậy?”

Cái gọi là “có quan hệ bất chính với viện trưởng” là thế nào?

“Đây không phải lời của tôi.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhìn Trương Hồng Anh, “Là cô Trương Hồng Anh vừa nói đó.”

“Vì vậy, tôi muốn nhờ lãnh đạo viện giúp tôi hỏi rõ. Tôi đối với viện trưởng cũng như mọi người, chỉ có sự ngưỡng mộ và kính trọng.” Chu Chiêu Chiêu nói tiếp, “Sao cô Trương lại khẳng định chúng tôi có quan hệ không đúng đắn?”

“Tôi không nói như vậy.” Trương Hồng Anh vội vàng biện minh, “Cô Chu, ăn có thể tùy tiện, nhưng nói thì không thể bừa bãi.”

“Tôi biết, cô vẫn còn oán hận vì khi còn là sinh viên đã bị tôi phạt.” Trương Hồng Anh đỏ mắt nói, “Nhưng cô không thể bịa đặt chuyện như vậy.”

“Tôi thừa nhận, việc đi du học bằng kinh phí nhà nước khiến tôi rất mong muốn, nhưng tôi cũng biết trong viện còn nhiều giáo viên ưu tú hơn tôi.” Trương Hồng Anh nói, “Tôi không biết cô nói ra những lời này có ý đồ gì, nhưng tôi thật sự chưa từng nói.”

Đây chính là kiểu “vu oan giá họa” mà Chu Chiêu Chiêu đã tận mắt chứng kiến.

“Cô Trương, lúc cô nói những lời này, không chỉ có mình cô ở đây.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cô Tôn và cô Vương cũng đều ở đây.”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía cô Tôn.

“Tôi... tôi...” Cô Tôn mở miệng, nhưng khi gặp ánh mắt của Trương Hồng Anh, lại vội vàng im lặng.

“Cô Tôn, lúc này các cô có nói rằng mọi việc tốt đều rơi vào tay tôi là vì tôi có quan hệ bất chính với viện trưởng không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Cô Tôn suy nghĩ một lúc, cuối cùng mím môi nói: “Có phải cô Chu nghe nhầm rồi không?”

“Ha.” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt.

“Cô Tôn, lúc này cô đứng đây, cô Vương đứng đây, cô Trương đứng đây.” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột chỉ tay, “Chưa đầy nửa tiếng trước, cô đã quên rồi sao?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đây không phải chuyện quên hay không quên.” Trương Hồng Anh nói, “Không nói thì không thể bịa ra được.”

Chu Chiêu Chiêu càng sốt ruột, Trương Hồng Anh càng thấy vui.

Cô Tôn và cô Vương không phải ngốc, họ biết dù có nói cũng không thể thừa nhận.

Ai lại dám đùa với tương lai của mình?

Lúc đó chỉ có ba người họ, chỉ cần họ không thừa nhận, Chu Chiêu Chiêu sẽ không có nhân chứng, cũng không làm gì được họ.

Vì vậy, Trương Hồng Anh không hề lo lắng. Nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu sốt ruột, cô giả vờ thở dài: “Cô Chu, chúng tôi thật sự không nói những lời đó.”

“Đúng vậy.” Cô Tôn vội vàng phụ họa.

“Cô không thể vì muốn có suất đi tu nghiệp mà bịa đặt chuyện vô căn cứ như vậy chứ?” Trương Hồng Anh nói, “Tôi nghe nói chồng cô là quân nhân?”

“Hôn nhân quân nhân được pháp luật bảo vệ.” Trương Hồng Anh tiếp tục, “Chúng tôi dù có thiếu hiểu biết đến đâu cũng không dám nói những lời như vậy.”

Cô Tôn nghe vậy ngạc nhiên nhìn Trương Hồng Anh, rõ ràng cô không biết chồng Chu Chiêu Chiêu là quân nhân.

Giờ cô vô cùng hối hận. Nếu biết chồng Chu Chiêu Chiêu là quân nhân, cô đã không tham gia vào chuyện phiếm này.

Chu Chiêu Chiêu và viện trưởng không phải gốc.

Nếu họ thật sự có quan hệ bất chính, chỉ cần tội phá hoại hôn nhân quân nhân cũng đủ để họ vào tù.

Cô Tôn không nghĩ Chu Chiêu Chiêu và viện trưởng lại làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Đặc biệt là viện trưởng, đang có triển vọng trở thành phó hiệu trưởng, sao có thể để vấy bẩn thanh danh của mình?

Cô Tôn hối hận vì đã nói những lời đó với Trương Hồng Anh.

Nhưng giờ đã muộn, cô và Trương Hồng Anh đã ở trên cùng một con thuyền.

Cô ước gì mình có thể như cô Vương, tìm cách chuồn mất.

Nhưng giờ, cô chỉ có thể cắn răng diễn tiếp cùng Trương Hồng Anh.

Chu Chiêu Chiêu tức giận đến mức đứng im, người run lên.

“Tôi và cô Chu?” Viện trưởng Vu Minh Hy lạnh lùng nhìn mọi người, “Những lời này có thể tùy tiện truyền ra? Xem ra mọi người quá rảnh rồi rồi.”

“Viện trưởng, ngài hiểu nhầm rồi, chúng tôi thật sự không nói những lời đó.” Trương Hồng Anh vội vàng giải thích.

Vẻ mặt sắp khóc của cô khiến Chu Chiêu Chiêu suýt vỗ tay khen ngợi.

“Diễn xuất của cô Trương không đi đóng phim thì thật là phí.” Chu Chiêu Chiêu châm biếm.

“Tôi cũng muốn nói điều tương tự với cô.” Trương Hồng Anh đáp lại, “Nghe nói hồi đại học, có đạo diễn từng muốn mời cô đóng phim.”

Chuyện này quả thật có xảy ra, nhưng Chu Chiêu Chiêu đã từ chối.

“Nếu cô Trương Hồng Anh nói không nói, vậy chuyện này coi như bỏ qua.” Vị giám đốc nói, “Từ giờ, ai còn dám buôn chuyện trong văn phòng, đừng trách tôi không khách khí.”

“Giám đốc, sao có thể bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy?” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột nói, “Nếu lần này không xử lý nghiêm, lần sau không biết sẽ lan truyền điều gì?”

“Chiêu Chiêu, cô có bằng chứng không?” Vị giám đốc thở dài nói nhỏ với cô, “Đôi khi, đại khái qua là

được.”

“Nếu hôm nay không làm rõ tin đồn này, ngày mai nó sẽ lan khắp nơi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hơn nữa, lúc đó cô Vương cũng có mặt, chúng ta chưa hỏi cô ấy.”

Nhưng mọi người đều biết, cô Vương là người khôn ngoan, có lẽ đã tìm cách chuồn mất khi thấy tình hình không ổn.

Viện trưởng mặt đen lại, không biết đang nghĩ gì. Một lúc sau, ông mới nói: “Mời cô Vương đến đây.”

Ông nhìn Chu Chiêu Chiêu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng.

Một lúc sau, cô Vương được mời đến.

Tóc giả đã được đội lại, không thể nhận ra là giả.

Nhưng khi nói chuyện, cô cũng đồng quan điểm với Trương Hồng Anh và cô Tôn: “Không nói gì cả!”

“Có phải cô Chu nghe nhầm không?”

Tóm lại, họ đều không thừa nhận và cho rằng Chu Chiêu Chiêu đã nghe nhầm.

Chương 571

DTV-EBOOK

Tất cả mọi người trong văn phòng đều nhìn Chu Chiêu Chiêu với ánh mắt chế giễu lẫn kinh ngạc.

Làm sao có người lại tự đổ bùn lên đầu mình như thế?

Đến lúc này, hầu như tất cả mọi người trong văn phòng đều tin vào lời của Trương Hồng Anh.

Bởi vì, ba người họ đều khẳng định cùng một luận điệu.

Hơn nữa, cô Vương vừa mới vào, hoàn toàn không có thời gian để thông đồng với Trương Hồng Anh và cô Tôn.

Dĩ nhiên, cũng có người chọn tin tưởng Chu Chiêu Chiêu.

Như đã nói, không ai ngu ngốc đến mức tự bôi nhọ bản thân mình.

“Chiêu Chiêu à,” giám đốc Lưu nhìn cô với vẻ quan tâm, “chuyện này, theo tôi thôi bỏ qua đi.”

“Không, tôi không thể.” Chu Chiêu Chiêu nhìn thẳng vào ba giáo viên kia, “Cô Trương, cô Tôn, cô Vương, các cô xác nhận là các cô chưa từng nói tôi và viện trưởng có quan hệ bất chính phải không?”

...

...

“Chiêu Chiêu à,” cô Vương nói với giọng điệu chân thành, “Chúng ta đều là giáo viên, những lời nào nên

nói, lời nào không nên nói, chúng tôi đều hiểu rõ.”

“Cô còn trẻ, làm việc cùng chúng tôi chưa lâu, nhưng viện trưởng của chúng ta là người thế nào, mọi người đều thấy rõ.” Cô Vương nói tiếp, “Một người tận tâm với sự nghiệp, cống hiến hết mình cho viện, cả đời ngay thẳng.”

“Tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy.” Cô Vương khẳng định chắc nịch.

Trương Hồng Anh liếc nhìn cô ta, trong lòng đầy bức bối. Cơ hội nhỉnh viện trưởng tốt như vậy, lại bị cô Vương chiếm mất.

Nhưng cô cũng cảm thấy đắc ý.

Chu Chiêu Chiêu nghe được thì sao? Họ không thừa nhận, không ai tin cô ta.

Nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu giận đến đỏ mặt, Trương Hồng Anh càng thêm hả hê.

“Vậy là các cô, những người làm thầy, lại không dám thừa nhận lời mình đã nói, đúng không?” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng hỏi, “Nếu vậy, các cô thể độc đi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Thể độc?” Trương Hồng Anh nhú mày khó chịu, “Cô Chu, chúng ta đều là giảng viên đại học, là những người trung thành với chủ nghĩa Mác.”

“Chúng ta là chiến sĩ vô thần, sao cô lại bắt chúng tôi thể độc?”

“Vậy các cô dám không?” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt, “Nếu tâm các cô không có tội, lại là chiến sĩ vô thần, việc thể độc có gì đáng sợ?”

“Dù sao, các cô cũng không tin vào chuyện này mà.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhìn mọi người, “Mọi người thấy thế nào?”

Chính các cô đã nói mình là người vô thần, vậy thế độc có sao?

“Đúng vậy,” cô Lý - người thân thiết với Chu Chiêu Chiêu - cười nói, “Nếu các cô không nói, thì thế một cái có sao?”

Nhưng ba người họ đều không muốn thế.

Bởi vì họ thực sự đã nói những lời đó, nếu thế mà linh ứng thì sao?

“Chuyện này... mọi người đều là đồng nghiệp, nếu là hiểu lầm thì xin lỗi là xong,” giám đốc Lưu cười nói, “Không cần phải nghiêm trọng hóa vấn đề, các cô nghĩ sao?”

“Giám đốc Lưu, hy vọng một ngày nào đó khi bị người khác vu oan, ngài cũng có thể rộng lượng như vậy.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Giám đốc Lưu sầm mặt lại, “Cô này nói chuyện sao đầy gai góc thế? Tôi chỉ muốn mọi người hòa thuận, đồng nghiệp với nhau không cần phải căng thẳng như vậy.”

“Vì chuyện không xảy ra với ngài, nên ngài mới thấy không có gì.” Chu Chiêu Chiêu bình thản nói, “Có lẽ hôm nay tôi nói hơi quá, nhưng...”

Cô liếc nhìn viện trưởng Vu Minh Hy và mọi người xung quanh, “Tin đồn có thể g.i.ế.c người!”

“Nếu tôi là người yếu đuối, có lẽ tối nay đã treo cổ tự tử rồi.”

“Còn viện trưởng, nếu nhà trường nghe được tin đồn này, liệu có tạm đình chỉ chức vụ để điều tra không?”

“Vì vậy, đây không phải chuyện nhỏ.” Chu Chiêu Chiêu nhìn ba người họ, “Các cô đều nói mình không nói, vậy hãy thề đi.”

“Thật là lố bịch!” Trương Hồng Anh gằn giọng, “Không nói là không nói, sao phải thề độc?”

“Được, không thề cũng được.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Nhưng nếu tôi chứng minh được các cô đã nói những lời này thì sao?”

“Nếu tôi có bằng chứng các cô đã nói, ba vị giáo viên sẽ làm gì?” Chu Chiêu Chiêu nhấn mạnh.

“Cô!” Trương Hồng Anh trợn mắt nhìn cô.

Cô Tôn và cô Vương cũng ngạc nhiên nhìn cô, chỉ nghe Trương Hồng Anh đột nhiên cười lạnh: “Cô đừng hù dọa, tôi không mắc lừa đâu. Không nói là không nói.”

“Nếu cô đã nói thì sao?”

“Vậy tôi sẽ tự xin nghỉ việc, từ bỏ nghề giáo vĩnh viễn!” Trương Hồng Anh hét lên, “Không nói là không nói!”

“Tương tự,” cô ta tiếp tục giọng đầy thách thức, “nếu cô không tìm ra bằng chứng, tôi yêu cầu cô cũng phải rời khỏi viện, vĩnh viễn không được làm giáo viên nữa!”

“Cô Trương.” Cô Tôn kéo tay áo cô ta, “Không cần thiết phải như vậy đâu.”

Chỉ vì một câu nói, xin lỗi là được, dù có thể khiến viện trưởng phật ý.

Nhưng vẫn tốt hơn là đem cả tương lai ra đánh cược.

Biết đâu, Chu Chiêu Chiêu thực sự có bằng chứng thì sao?

“Cô ta không có bằng chứng đâu, chỉ đang lừa bịp thôi,” Trương Hồng Anh nói, “Viện trưởng, giám đốc, chúng tôi thực sự không nói những lời đó, đừng nghe cô ta bịa đặt.”

Cô Tôn và cô Vương im lặng, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Chỉ có Trương Hồng Anh vẫn đầy thách thức nhìn Chu Chiêu Chiêu như muốn nói: “Xem cô có bằng chứng gì nào?”

“Là một trong những người liên quan, tôi cũng cho rằng cần phải làm rõ sự việc này.” Viện trưởng Vu Minh Hy lên tiếng, “Như cô Chu đã nói, tin đồn có thể g.i.ế.c người.”

“Dù mong muốn các giáo viên trong viện đoàn kết, nhưng tôi cũng không muốn oan ức bất kỳ đồng chí nào.” Ông nhìn Trương Hồng Anh, “Tôi hỏi lần cuối, các cô có thực sự nói những lời đó không? Nếu có, thừa nhận ngay bây giờ, có thể sẽ được xử lý khoan hồng.”

“Không.” Trương Hồng Anh ưỡn cổ, “Tôi chưa bao giờ nói như vậy.”

“Hai cô thì sao?” Vu Minh Hy nhìn cô Tôn và cô Vương.

“Viện trưởng, tôi...” Cô Tôn cúi đầu, cắn chặt môi, rõ ràng đang đấu tranh tư tưởng.

“Cô Chu, viện trưởng,” đúng lúc này, cô Vương - người vừa im lặng suốt - bất ngờ lên tiếng, “Tôi thừa nhận, chúng tôi đã nói nhảm nhí lúc nãy.”

“Lão Vương!” Trương Hồng Anh giận dữ quát, “Cô nói bậy bạ gì vậy? Cô ta không có bằng chứng đâu, cô sợ cái gì?”

“Cô Trương, chúng ta là giáo viên,” cô Tôn đỏ mắt nói, “Nói rồi thì nhận, không nói thì thôi.”

“Chúng ta không dám thừa nhận lỗi lầm của mình, thì còn dạy dỗ học sinh thế nào?” Cô Tôn nói.

“Viện trưởng, cô Chu, tôi xin lỗi,” cô cúi người thật sâu, “Sáng nay tôi đã tham gia nói xấu hai người.”

Nếu không phải vì Trương Hồng Anh, họ đã không bàn tán những chuyện này, cũng không bị Chu Chiêu Chiêu bắt gặp.

Vì vậy, dù ở hoàn cảnh nào, cũng đừng nên đàm tiếu sau lưng người khác.

Chương 572

DTV-EBOOK

Trương Hồng Anh trừng mắt nhìn cô Tôn, nếu ánh mắt có thể biến thành mũi tên, thì lúc này cô Tôn chắc chắn đã bị bắn trúng vô số phát.

“Cô nói bậy bạ gì vậy?” Cô ta tóm lấy tay cô Tôn, giận dữ nói, “Cô nói những lời đó chứ tôi không nói.”

Nếu thừa nhận, liệu cô ta có còn được làm giáo viên nữa không?

Cô Tôn bị kéo suýt ngã, đối mặt với Trương Hồng Anh đang giận dữ, chỉ biết liên tục xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Không biết lời xin lỗi này là nói với ai.

“Đủ rồi.” Cô Vương bất ngờ lớn tiếng, “Cô Tôn nói đúng, sai thì phải nhận.”

“Xin lỗi viện trưởng, xin lỗi cô Chu,” cô cũng cúi người, “Tôi sai rồi, tôi không nên nghe lời cô Trương nói những điều không có căn cứ rồi cùng bịa chuyện.”

“Lời của viện trưởng, giám đốc và cô Chu khiến tôi tự vấn bản thân,” cô Vương nói, “Là một giáo viên, tôi đã hành xử không đúng.”

“Viện có xử phạt thế nào, tôi cũng sẵn sàng chấp nhận.”

...

Lời của cô ta có vẻ chân thành hơn cô Tôn, như thể đã nhận ra lỗi lầm một cách sâu sắc.

Trương Hồng Anh ngồi phịch xuống ghế.

Nhưng ngay cả lúc này, cô ta vẫn không muốn thừa nhận mình sai.

“Cô không có bằng chứng,” Trương Hồng Anh lầm bầm, “Cô không có bằng chứng, tôi không nói.”

“Các cô,” cô ta giận dữ chỉ tay vào cô Tôn, “Các cô cố tình, các cô thông đồng hại tôi.”

“Còn cô, nói nghe đạo đức lắm, nhưng chính cô là người nói nhiều nhất.” Trương Hồng Anh chỉ thẳng vào cô Vương mắng.

“Cô Trương, cô điên rồi sao?” Cô Vương lạnh lùng nhìn cô ta, “Sáng nay vào văn phòng, chính cô kéo tôi và cô Tôn lại.”

“Cô nói đã thấy cô Chu và viện trưởng vào khách sạn,” cô Vương nói, “Cũng là cô nói họ có quan hệ bất chính.”

“Đúng không, cô Tôn?” Cô Vương hỏi cô Tôn đang đứng ngây người.

“Ừ?” Cô Tôn không ngờ cô Vương lại đột ngột quay sang đấu với Trương Hồng Anh, nhưng cô ta nói đúng, nên gật đầu, “Đúng vậy.”

“Các cô... các cô cấu kết bắt nạt tôi.” Trương Hồng Anh khóc lóc, “Các cô bắt nạt tôi.”

Cô ta khóc, khiến cả văn phòng bối rối.

Chu Chiêu Chiêu - người bị vu oan - không khóc. Cô Tôn suýt ngã vì bị kéo cũng không khóc.

Vậy mà người vu oan lại khóc trước.

Khóc lóc để được thiên vị, phải không?

Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nhìn Trương Hồng Anh khóc lóc, khóe miệng nở nụ cười chế giễu.

Trương Hồng Anh lúc này, y hệt người bà ghê Trương thị ngày trước của cô.

Không nói được nữa thì bắt đầu khóc lóc, ăn vạ.

“Viện trưởng, cô Chu,” giám đốc Lưu khó xử nhìn Trương Hồng Anh đang khóc, “Chuyện này hay là để ba người họ viết kiểm điểm trong cuộc họp sáng mai thôi, được không?”

“Họ cũng biết lỗi rồi,” giám đốc nói, “Mọi người đều là đồng nghiệp, nhường nhịn nhau chút đi.”

“Cô ta trông có vẻ biết lỗi không?” Viện trưởng cười nhạt.

“Viện trưởng, em thật sự biết lỗi rồi,” Trương Hồng Anh vội khóc lóc nói, “Xin lỗi viện trưởng, em sẽ không bao giờ nói bậy nữa.”

“Nếu còn lần sau, mọi người cứ việc đuổi em.”
Trương Hồng Anh chân thành nhìn viện trưởng.

Viện trưởng lắc đầu, “Nếu ngay từ đầu cô nhận lỗi và xin lỗi tôi cùng cô Chu, thì chuyện này đã có thể kết thúc bằng một bản kiểm điểm như giám đốc Lưu nói.”

Nhưng từ lúc Chu Chiêu Chiêu yêu cầu xin lỗi đến giờ, Trương Hồng Anh đã làm gì?

Đầu tiên là không thừa nhận, khẳng khái nói Chu Chiêu Chiêu nghe nhầm hoặc nói dối.

“Cô Chu đã cho cô rất nhiều cơ hội,” viện trưởng nói, “Nhưng cô đều không nhận.”

“Vậy thì cứ làm theo như đã nói ban đầu.”

“Không, tôi là giáo viên biên chế của viện, các người không có quyền đuổi tôi.” Trương Hồng Anh nói, “Chỉ cần tôi không tự nghỉ, không ai có thể đuổi tôi đi.”

Mọi người lần đầu thấy Trương Hồng Anh trở trên đến thế.

Cô ta đã đẩy trò cãi cùn lên mức cao nhất.

“Vậy chúng ta sẽ chờ xem.” Viện trưởng lạnh lùng nói.

“Đừng,” Trương Hồng Anh lao đến trước mặt giám đốc Lưu, “Giám đốc, mau nói giúp em đi, mau xin giúp em đi.”

Giám đốc Lưu khó khăn thoát khỏi tay cô ta, nói: “Cô Trương, cô cũng nghe rồi, tôi cũng muốn xin giúp, nhưng...”

Nhưng có quá nhiều người chứng kiến, và lúc này ông cũng đã xin giúp rồi, viện trưởng không đồng ý.

Giám đốc Lưu giờ cũng hối hận, không ngờ Trương Hồng Anh bình thường trông ổn, mà lại mù quáng đến thế.

“Tôi sẽ báo cáo sự việc này lên nhà trường một cách trung thực.” Viện trưởng Vu Minh Hy nói, “Cô về chờ thông báo đi.”

Rồi quay sang cô Tôn và cô Vương: “Hai cô dù đã nhận ra lỗi lầm, nhưng chuyện này không thể chỉ xin lỗi qua loa là xong.”

“Chiều nay chúng ta sẽ họp bàn về cách xử lý hai cô.” Viện trưởng nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Cô Chu cũng tham gia nhé.”

“Vâng, viện trưởng.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

“Viện trưởng, xem có thể...” Giám đốc Lưu định xin giúp, nhưng bị viện trưởng ngắt lời: “Sao? Giờ ông còn muốn xin giúp nữa à?”

Giám đốc Lưu vội im miệng.

“Không phải,” Trương Hồng Anh kéo giám đốc Lưu, “Ông cứu tôi đi. Tôi không thể mất việc này.”

“Cô bình tĩnh lại.” Giám đốc Lưu lạnh lùng nói, “Càng làm loạn càng không ai giúp được cô.”

“Trương Thế Siêu,” Trương Hồng Anh đột nhiên gọi tên giám đốc Lưu, rồi giơ tay cào cấu, “Chính ông hại tôi.”

“Ông nói với tôi là thấy viện trưởng và Chu Chiêu Chiêu cùng vào khách sạn,” Trương Hồng Anh mặt đỏ gay, giận dữ nói, “Ông bảo họ chắc chắn cũng đi thuê phòng như chúng ta.”

“Cái gì?”

“Hả?”

“Trương Hồng Anh và giám đốc Lưu thuê phòng à?”

“Im miệng!” Giám đốc Lưu vội vàng nói, định bịt miệng Trương Hồng Anh, nhưng cô ta nhanh như chớp, không gì không dám nói.

Ông không thể ngăn lại được.

Cuối cùng, khi câu nói đó vang lên, giám đốc Lưu đứng cứng như tượng.

Xong rồi, thật sự xong rồi.

Lúc nói với Trương Hồng Anh câu này, ông chỉ muốn cô ta yên tâm theo mình.

Ai ngờ cô ta lại dám bịa chuyện viện trưởng và Chu Chiêu Chiêu trong văn phòng, lại còn bị bắt gặp tại trận.

Nếu bị bắt gặp rồi xin lỗi, chuyện cũng đã qua. Nhưng cô ta nhất định phải làm loạn đến thế này.

Giờ thì đừng nói Trương Hồng Anh, ngay cả chức giám đốc của ông cũng khó giữ.

Chương 573

DTV-EBOOK

Sự thực chứng minh, giám đốc Lưu vẫn nghĩ quá đơn giản.

Viện trưởng không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì nhất định phải nhổ bật tận gốc.

Vốn dĩ giám đốc Lưu đã có ý đồ khác với ông, sau lưng không ít lần làm tiểu động tác muốn hất cẳng vị trí viện trưởng để thay thế.

Sự việc lần này rất có thể là do ông ta chủ mưu.

Chỉ là không ngờ Chu Chiêu Chiêu - một giáo viên trẻ mới vào nghề - lại cứng rắn đến thế, nhất quyết không buông tha.

Càng không ngờ cô Tôn và cô Vương đột nhiên đổi giọng, và đặc biệt là Trương Hồng Anh ngốc nghếch lại vạch trần mối quan hệ bất chính của hai người trước mặt đông đảo mọi người.

Giờ đây, đừng nói chi đến việc thay thế vị trí viện trưởng, ngay cả chức giám đốc cũng khó mà giữ được.

Mấy năm gần đây không như trước, cứ vào biên chế là không thể động.

Cũng thật sự khó xử lý.

...

Nhưng giám đốc Lưu và Trương Hồng Anh phạm phải sai lầm nguyên tắc, lại còn gây ồn ào lớn như

thế, nhà trường dù muốn che giấu cũng không có cơ hội.

Bởi lẽ, nếu bên vực giám đốc Lưu, vậy hai giáo viên bị vu oan kia phải làm sao?

Chẳng lẽ họ đáng bị hắt nước bẩn như vậy?

Hơn nữa, lãnh đạo nhà trường không cần nghĩ cũng biết đứng về phía Vu Minh Hy và Chu Chiêu Chiêu.

Hai người này đều có cống hiến cho trường.

Vu Minh Hy là viện trưởng, năng lực bản thân rất mạnh, lại có nhiều bài báo học thuật đăng tải trong và ngoài nước, nên mới có thể lên chức viện trưởng khi còn trẻ.

Còn Chu Chiêu Chiêu dù mới về trường, nhưng phòng thí nghiệm vật lý hóa học và thư viện đều do cô vận động tài trợ.

So sánh như vậy, giám đốc Lưu và Trương Hồng Anh chẳng có gì nổi bật.

Một bên có cống hiến cho trường, một bên chẳng có gì ngoài việc làm xấu xa đạo đức.

Quyết định của nhà trường có thể đoán trước được.

Sau cuộc họp, thông báo chính thức được dán lên.

Cả hai cùng bị khai trừ.

“Sao chuyện này lại xử lý nhanh thế?” Chu Chiêu Chiêu về nhà hỏi Dương Duy Lực, “Vừa họp xong đã ra thông báo ngay, không chút do dự.”

“Đã quyết định rồi thì thông báo sớm có sao.”
Dương Duy Lực khoác tay lên eo cô, “Hay em muốn nhìn mặt giám đốc Lưu nhảy tung tung nữa?”

“Không cần đâu.” Chu Chiêu Chiêu cười, “Em chỉ cảm thán thôi, hóa ra hôm đó ông ta bệnh Trương Hồng Anh là có lý do.”

Thông báo của trường rất ngắn gọn, không nhắc tên Chu Chiêu Chiêu hay Vu Minh Hy, chỉ nêu rõ giám đốc Lưu và Trương Hồng Anh phẩm chất đạo đức suy đồi, không xứng làm thầy, nên bị khai trừ.

Đạo đức suy đồi?

Phiêu Vũ Miên Miên

Quan hệ bất chính của hai người bị phơi bày.

Giám đốc Lưu đang tìm cách dẹp chuyện, hy vọng ít nhất được ở lại làm giáo viên thỉnh giảng.

Nhưng giờ ngay cả giáo viên cũng không được làm.

Đáng thương cho bao năm nỗ lực của ông ta, suýt chút nữa là lên chức viện trưởng, giờ đành dừng lại.

Sau thông báo này, không trường nào trong tỉnh dám nhận ông ta nữa.

Giám đốc Lưu cầu cứu khắp nơi nhưng vô ích.

Ngay cả vợ cũng đòi ly hôn.

“Anh đã có người đẹp rồi còn gì? Đi theo người ta mà sống.” Vợ lạnh lùng ném đồ đạc của ông ta ra, “Đừng về đây nữa, chúng tôi thấy bẩn.”

Giám đốc Lưu không muốn ly hôn, nhưng vợ ông cũng là giáo viên: “Không ly hôn thì ra tòa.”

“Bọn trẻ vì anh mà không dám ngẩng mặt lên rồi,” vợ nói tiếp, “Anh không muốn giữ chút thể diện cuối cùng sao?”

“Nếu bố ly hôn, chúng con vẫn nhận bố.” Con trai lớn nói, “Nếu không, chúng con sẽ không nhận bố nữa.”

Làm sao ông ta có thể?

Làm chuyện xấu xa mà vẫn muốn trối buộc mẹ chúng?

Giám đốc Lưu dù không muốn nhưng nhìn ánh mắt hận thù của con cái, cuối cùng đành gật đầu ly hôn.

Trương Hồng Anh còn thảm hơn, chồng cô là công nhân nhà máy.

Ngày xưa gia đình cô thành phần không tốt, phải lấy chồng để cải thiện thành phần, mới có cơ hội được tiến cử lên đại học.

Cô may mắn được giữ lại trường, nhờ dùng thủ đoạn đẩy hai đối thủ về quê.

Là người bản địa, cô được ưu tiên ở lại.

Nhưng cô chỉ là sinh viên tiến cử, không thể so với sinh viên thi đỗ chính quy.

Trương Hồng Anh luôn lo sợ bị đào thải, nhưng lại không chịu khó học hành.

Độc sách?

Cô ta vốn ghét đọc sách, cứ cầm sách lên là buồn ngủ.

Nếu không nhờ may mắn, giờ cô đã như mấy cô gái quê mùa thất học.

Giờ thì hết thời rồi.

Về nhà, Trương Hồng Anh bị chồng đánh một trận.

Người chồng công nhân đang thất nghiệp, nghe tin vợ ngoại tình, làm sao nhịn được?

Trương Hồng Anh phải nằm liệt giường cả tuần mới dám ra ngoài.

Ra ngoài tìm người giúp đỡ, nhưng ai dám giúp?

Chuyện phẩm chất đạo đức, đàn bà sợ bị liên lụy, đàn ông sợ bị hiểu nhầm quan hệ bất chính.

Ai dám dính vào?

Trương Hồng Anh đành tức tối trở về.

Biết vậy thì đừng làm!

Nếu cô ta không vu oan cho Chu Chiêu Chiêu, chuyện này đã không bại lộ.

Lúc đó cô ta dám làm loạn, vì nghĩ có giám đốc Lưu chống lưng.

Cô ta cũng nhận ra, giám đốc Lưu cố ý để cô phao tin đồn Chu Chiêu Chiêu và viện trưởng có quan hệ bất chính.

Tin đồn thường không ai điều tra, nhưng sẽ làm tổn hại thanh danh viện trưởng.

Giám đốc Lưu sẽ có cơ hội.

Ai ngờ kế hoạch hoàn hảo lại bị Chu Chiêu Chiêu phá tan.

Nếu không phải cô kiên quyết điều tra, có lẽ họ đã thành công rồi.

Chu Chiêu Chiêu, chính người phụ nữ này đã phá hỏng mọi chuyện!

Chương 574

DTV-EBOOK

Trong văn phòng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng Liễu nhìn người đàn ông trước mặt cười nói: “Giờ anh hài lòng chưa?”

Người đàn ông mỉm cười: “Loại chuyện này phải giải quyết nhanh gọn mới giảm thiểu ảnh hưởng đến trường học.”

“Chú Liễu, cháu đang giúp chú đấy.” Dương Duy Lực nhấp ngụm trà nói, “Loại người như vậy không nhanh chóng loại khỏi đội ngũ giáo viên, chẳng lẽ để họ đón Tết sao?”

Hiệu trưởng Liễu lắc đầu.

Nếu không có sự can thiệp mạnh mẽ của Dương Duy Lực, hình phạt dành cho giám đốc Lưu và Trương Hồng Anh có lẽ sẽ không nghiêm khắc đến mức đuổi việc ngay lập tức.

Lại còn dán thông báo công khai.

Như vậy, không chỉ trường họ, mà tất cả các trường lớn nhỏ trong tỉnh, hai người này đừng mong làm giáo viên nữa.

Ban đầu trường định thương lượng để giám đốc Lưu điều chuyển đến vùng sâu vùng xa.

...

“Vậy là tiếp tục hại các em học sinh ở đó sao?”
Dương Duy Lực nói.

“Trình độ chuyên môn của giám đốc Lưu vẫn ổn.”
Hiệu trưởng Liễu nói, “Đi dạy ở dưới đó không có vấn đề gì.”

“Nhân phẩm không đủ, không kiểm chế được bản thân,” Dương Duy Lực tiếp tục, “Chẳng lẽ để họ đến đó hại thêm những cô gái khác?”

Dương Duy Lực nói xong, lại nhấp ngụm trà.

Nhưng với hiệu trưởng Liễu, lời nói đó như một tiếng sét.

Ông im lặng, trầm ngâm suy nghĩ.

Thành thật mà nói, với bản tính của giám đốc Lưu, đã dám ăn nằm với Trương Hồng Anh, xuống dưới kia chắc chắn sẽ càng phóng túng hơn.

Như vậy thật là tội lỗi.

“Anh suy nghĩ chu toàn quá.” Lâu sau, hiệu trưởng Liễu thở dài nói, “Không hổ là dân trong nghề.”

Suy nghĩ xa hơn họ nhiều.

“Vợ cháu ở trường, mong chú chiếu cố.” Dương Duy Lực cười nói.

“Đương nhiên.” Hiệu trưởng Liễu cười đáp, “Cô Chu Chiêu Chiêu tuy trẻ nhưng rất xuất sắc, luôn là nhân tài trường chúng tôi muốn bồi dưỡng.”

“Vậy cháu cảm ơn chú trước.” Dương Duy Lực cười đặt chén trà xuống.

“Thằng nhóc này...” Hiệu trưởng Liễu bất lực lắc đầu, “Đi đi, nhớ gửi lời hỏi thăm bố anh.”

“Vâng,” Dương Duy Lực đứng dậy nói, “Chuyện này xin chú đừng nói với cô ấy.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cô ấy” tất nhiên là Chu Chiêu Chiêu.

Vừa bước ra khỏi văn phòng, Chu Chiêu Chiêu đã thấy bóng lưng quen thuộc của Dương Duy Lực dưới tầng.

Người này dù đi đâu, mặc gì, đều toát lên vẻ phong độ hiếm có.

“Sao anh đến đây?” Chu Chiêu Chiêu vui vẻ bước nhanh đến, “Dạo này rảnh rồi thế?”

Mấy hôm trước bạn không thấy mặt, hôm nay lại rảnh đón cô tan làm?

“Tối nay muốn hẹn hò với em, không biết có thời gian không?” Dương Duy Lực cười hỏi.

“Ồ...” Chu Chiêu Chiêu giả vờ suy nghĩ, “Bình thường muốn hẹn em ăn tối phải đặt trước ít nhất ba ngày.”

“Chỉ cần ba ngày thôi?” Dương Duy Lực hỏi lại.

“Tất nhiên, có khi phải một tuần.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói.

“Vậy phải làm sao?” Dương Duy Lực làm bộ khổ sở, “Không biết quý cô xinh đẹp có thể cho tôi xếp hàng ưu tiên không?”

“Ừm...” Chu Chiêu Chiêu giả vờ đắn đo, “Thôi được, cho anh một lần thôi đấy.”

Rồi cô thuận tay vòng qua cánh tay anh, cùng nhau rảo bước.

Đằng xa, hai nam sinh đứng sững nhìn theo bóng lưng đôi uyên ương.

“Hai người đó... không quen nhau à?” Một cậu mặt tròn nói.

Vừa dứt lời đã bị cậu mặt vuông đánh vào đầu.

“Không quen cái gì? Đó là chồng cô Chu.” Cậu mặt vuông nhìn theo, “Cô Chu giỏi thật.”

“Ừ, giỏi thật.” Cậu mặt tròn cảm thán, “Nghe nói tài trợ phòng thí nghiệm hóa lý đều do cô vận động.”

“Đồ ngốc,” cậu mặt vuông lại đánh vào đầu, “Ý tôi không phải vậy.”

“Vậy là gì?” Cậu mặt tròn ôm đầu than, “Đánh nữa là ngu đấy.”

“Vốn cũng chẳng thông minh.” Cậu mặt vuông chê, “Ý tôi là cô Chu rất giỏi quản chồng.”

Người đàn ông đó là nhân vật cực kỳ lợi hại.

Trong giới đại gia tỉnh thành, không ai không biết danh tiếng Dương Duy Lực.

Cậu từng chứng kiến Dương Duy Lực dùng tay không cứu một đứa trẻ khỏi tay tội phạm nguy hiểm.

Từ đó cậu hiểu thế nào là “lợi hại”.

Nhưng người đàn ông mạnh mẽ ấy, lại vui vẻ diễn kịch cùng cô Chu.

Hạnh phúc và tình cảm giữa họ khiến người ngoài cũng cảm động.

“Đúng vậy,” cậu mặt tròn nói, “Bao nhiêu nam sinh trong viện sẽ đau lòng.”

Cậu mặt vuông cười khẩy: “Loại như Trương Văn Bác mà cũng dám mơ tưởng.”

Trương Văn Bác là một sinh viên tự phụ và đáng ghét.

Nhưng cậu không ngờ, lúc này Trương Văn Bác đang chặn Chu Chiêu Chiêu lại: “Cô Chu, em có bài tập muốn hỏi.”

“Xin lỗi, Trương Văn Bác,” Chu Chiêu Chiêu cười từ chối, “Anh ấy đến đón em rồi, có gì mai lên lớp hỏi nhé.”

Nói xong định đi, nhưng Trương Văn Bác đột nhiên ôm bụng: “Cô ơi, em đau bụng quá.”

Chu Chiêu Chiêu quay lại: “Đau lắm à?”

“Vâng, đau lắm.” Trương Văn Bác gật đầu, “Cô đưa em vào viện được không?”

“Không cần,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Anh ấy rất giỏi chữa đau bụng, em muốn thử không?”

Trương Văn Bác sửng người.

Không phải nên đưa anh ta vào viện sao?

Như vậy cuộc hẹn của họ sẽ bị phá hỏng.

Nhưng để chồng cô chữa cho anh ta? Trương Văn Bác cảm thấy mình thật sự sẽ đau bụng mất:

“Không... không cần đâu!”

Chu Chiêu Chiêu nghiêm mặt: “Đau bụng có thể rất nguy hiểm, để anh ấy khám cho em đi.”

Buông tay Dương Duy Lực: “Anh xem giúp em ấy đi.”

“Ừ.” Dương Duy Lực gật đầu.

Tiếp theo là tiếng hét thất thanh của Trương Văn Bác: “Á!”

“Còn đau không?”

“Không... không đau nữa.”

“Không đau nữa?”

“Vâng, không đau.”

“Vậy mình đi thôi anh.”

Trương Văn Bác: “...”

Chương 575

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu vốn trông rất trẻ con, nên dù cô đã giới thiệu với sinh viên rằng mình đã kết hôn và có ba con, nhiều người vẫn không tin.

Họ chỉ nghĩ rằng Chu Chiêu Chiêu nói vậy để tránh phiền phức.

Theo lời đồn, sau khi tốt nghiệp, cô đã ở lại trường làm giảng viên.

Vậy thì lúc nào cô có thời gian gặp người khác, kết hôn và sinh con?

Vì thế, khi Trương Văn Bác theo đuổi Chu Chiêu Chiêu, cô đã nhiều lần nói với anh ta: “Tôi đã kết hôn và có ba con.”

Nhưng Trương Văn Bác không tin.

Không chỉ không tin, anh ta còn coi đó là lý do Chu Chiêu Chiêu bịa ra để từ chối mình.

Với Chu Chiêu Chiêu, sự theo đuổi của Trương Văn Bác đã trở thành quấy rối.

...

Thậm chí, cô còn nghe đồng nghiệp nhắc nhở mình nên giữ khoảng cách với sinh viên.

Chu Chiêu Chiêu đã nghiêm khắc cảnh báo Trương Văn Bác: “Đừng làm những chuyện trẻ con và vô vị nữa.”

Nhưng có người không chịu hiểu, hoặc cố tình không muốn nghe.

Với Trương Văn Bác, lời Chu Chiêu Chiêu như gió thoảng.

Anh ta đã điều tra: Gia đình Chu Chiêu Chiêu ở nông thôn, nhưng bố cô rất giỏi, có trang trại gà.

Bản thân cô cũng xuất sắc, mở nhiều cửa hàng gà rán ở tỉnh thành.

Cửa hàng gà rán đông khách nhất gần trường chính là của Chu Chiêu Chiêu.

Trương Văn Bác tính toán doanh thu mỗi ngày, suýt ngã ngựa.

Chu Chiêu Chiêu chính là “gà đẻ trứng vàng”, kiếm tiền như nước!

Nếu cưới được cô, mấy cửa hàng kia sẽ thành của anh ta.

Lúc đó, ai còn muốn đi làm? Chỉ cần nằm nhà đếm tiền là đủ.

Vì vậy, dù Chu Chiêu Chiêu từ chối thế nào, Trương Văn Bác cũng không từ bỏ.

“Gái chính chuyên sợ trai lì”, anh ta tin mình sẽ đồ được cô.

Nếu không được, vẫn còn cách khác!

Nhưng Chu Chiêu Chiêu quá khó theo đuổi. Hoa cô không nhận, quà tặng hôm sau xuất hiện trên bàn giám thị.

Đến tay còn chưa nắm được, đã nghe tin cô đi cùng một người đàn ông.

Trương Văn Bác chạy đến, thấy Chu Chiêu Chiêu cười nói thân mật với một gã đàn ông.

Anh ta không chịu nổi!

Chu Chiêu Chiêu là “món ăn” anh ta để dành lâu nay, sao có thể để người khác chén mất?

Hơn nữa, gã đàn ông kia tuy không xấu trai, nhưng trông già hơn Chu Chiêu Chiêu.

Đâu như anh ta?

Chu Chiêu Chiêu không phải từng nói muốn tìm “em trai” ở trường thể dục sao?

“Em trai” ngay trước mắt đây, cần gì phải đi xa?

Nhưng tình hình hiện tại khiến Trương Văn Bác rối trí.

Anh ta định nhân lúc Chu Chiêu Chiêu đưa mình vào viện, tìm cách đuổi gã đàn ông kia đi rồi tỏ tình.

Làm trai bao hay sói con, anh ta đều chấp nhận.

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu lại bảo chồng cô chữa đau bụng cho mình.

Gã đàn ông này, định tranh giành đến cùng?

Nghĩ vậy, mặt Trương Văn Bác càng khó coi.

Chu Chiêu Chiêu rõ ràng đã để ý gã kia, anh ta phải làm sao?

“Cô Chu, em...” Trương Văn Bác còn muốn nói, nhưng gã đàn ông kia không biết dùng thủ đoạn gì, nắm cổ áo xốc anh ta lên.

“Á á á... cứu tôi, thả tôi xuống!”

Sao lại có người khỏe thế?

Phiêu Vũ Miên Miên

Đây là trâu hay người?

Cảm giác mất thăng bằng rất khó chịu. Trương Văn Bác vừa được đặt xuống đã ôm bụng ho sặc sụa.

Nhưng ngay sau đó, anh ta bị Dương Duy Lực nhấc bổng lên.

“Á! Anh làm gì vậy?”

“Đau quá!”

Tiếng hét vừa dứt, lại là tiếng rên đau đớn: “Anh có biết chữa bệnh không? Anh muốn g.i.ế.c tôi à?”

“Còn đau không?” Lần đầu tiên Dương Duy Lực lên tiếng.

Trương Văn Bác ngây người.

Giọng nói này nghe hay thật.

Anh ta vừa định gật đầu, đã thấy Dương Duy Lực xoay cổ tay: “Hay là bóp thêm một cái nữa, đảm bảo khỏi ngay.”

“Không cần!” Trương Văn Bác vội nói, “Lúc này anh cũng nói vậy.”

Vốn dĩ anh ta không đau bụng, chỉ giả vờ để thu hút Chu Chiêu Chiêu, rồi tìm cách đuổi Dương Duy Lực đi.

“Lần đầu, tay còn hơi gượng.” Dương Duy Lực khẽ nhếch mép, không thèm nghe giải thích, lần này bóp thẳng vào bụng anh ta.

“Bụp!”

Một tiếng xì hơi vang lên.

Không khí xung quanh đóng băng trong giây lát, tiếp theo là mùi hôi thối kinh khủng.

Trương Văn Bác: “Không... không phải tôi...”

Mọi người nhìn anh ta như nhìn kẻ ngốc. Tiếng to thế mà còn chối?

Nhưng anh ta vừa nói xong, lại “bụp” một cái nữa.

“Trời ơi, thối quá!” Một sinh viên bịt mũi kêu lên.

“Không có...”

Trương Văn Bác còn định thanh minh, nhưng một tràng xì hơi không ngừng phát ra từ sau lưng.

Quan trọng hơn, nếu tiếp tục đứng đây, có lẽ anh ta sẽ ị ra quần.

Như vậy thì mất mặt quá!

Trương Văn Bác không dám nói thêm lời nào, ôm m.ô.n.g chạy mất.

Đằng sau là một chuỗi tiếng “bụp” liên hồi.

Cảnh tượng thật khó coi.

“Anh cũng không ngờ.” Dương Duy Lực ngượng ngùng nhìn tay mình khi Chu Chiêu Chiêu quay sang.

Anh chỉ định dạy cho Trương Văn Bác một bài học, ai ngờ lại thành ra thế?

Có lẽ anh ta bị đau bụng thật.

Nhưng sau hôm nay, chắc chắn Trương Văn Bác không dám đến quấy rối Chu Chiêu Chiêu nữa.

Chu Chiêu Chiêu không hiểu nổi, một thanh niên trẻ tuổi sao lại có thể “dầu mỡ” đến thế?

Nhưng chuyện nhỏ này không ảnh hưởng đến buổi hẹn hò của vợ chồng cô.

Dương Duy Lực đã đặt trước một phòng riêng trong nhà hàng mới mở: “Nơi này vừa khai trương, anh nghe nói đồ ăn ngon, nên đưa em đến thử.”

Chỉ là nhà hàng này... Chu Chiêu Chiêu mỉm cười không nói gì.

Rất nhanh, quản lý mang thực đơn đến giới thiệu món, nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu thì sưng lại.

Nhưng rồi tiếp tục nhiệt tình giới thiệu.

Chương 576

DTV-EBOOK

Dù chỉ chớp mắt giây lát, nhưng Dương Duy Lực là ai? Trước đây anh làm trinh sát, nhạy cảm với từng chi tiết nhỏ nhất.

Sau khi gọi món xong, quản lý vừa rời khỏi, Dương Duy Lực liền hỏi Chu Chiêu Chiêu: “Em quen chủ quán này?”

“Lúc đó anh không về,” Chu Chiêu Chiêu cười giải thích, “Nên em quên chưa kể.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đây là quán do mấy đứa em hợp tác mở.” Cô nói tiếp, “Em, Tri Tri, Hiếu Tuyết và Bội Bội.”

“Chủ yếu là Bội Bội quản lý, ba đứa em chỉ góp vốn thôi.”

Chuyện bắt đầu từ một lần mấy cô gái đi ăn lẩu. Tần Bội Bội phàn nàn: “Chẳng lẽ lần nào gặp nhau cũng ăn lẩu?”

“Ăn lẩu có gì không tốt?” Tống Hiếu Tuyết lập tức phản bác.

Cô nghiện lẩu đến mức có thể ăn sáu ngày trong tuần.

Tất nhiên, nếu dạ dày chịu được!

...

“Nhưng không thể lần nào cũng lẩu chứ?” Tần Bội Bội ngửi ngửi áo mình, “Về nhà toàn mùi lẩu bám vào.”

“Quán ồn ào, phòng riêng lại ít,” Hứa Tri Tri thêm vào, “Không phải nơi lý tưởng để tụ tập.”

Nếu không phải vì mọi người đều thích lẩu, cô sẽ không chọn nơi này.

Thỉnh thoảng thì được.

“Hay là...” Chu Chiêu Chiêu chợt nhớ cảnh trong phim đời trước, “Chúng ta mở một quán ăn gia đình, không gian riêng tư, trang trí cổ điển, các chị có muốn đến không?”

“Nói rõ hơn đi.” Tần Bội Bội hào hứng, “Ý tưởng này hay đấy.”

“Em nghe nói,” Hứa Tri Tri nói, “Ở Bắc Kinh có những quán ăn cao cấp dành cho giới thượng lưu.”

Tất nhiên, trước hết đồ ăn phải ngon và độc đáo.

Mấy cô gái bắt đầu bàn bạc về kế hoạch mở quán.

“Phải đảm bảo sự riêng tư.”

“Phong cách phải sang trọng.”

Vừa nói vừa thảo luận, họ chợt nhận ra Chu Chiêu Chiêu đang ghi chép lại tất cả.

“Chiêu Chiêu giỏi quá,” Tống Hiểu Tuyết trầm trồ, “Ghi lại hết những gì chúng ta nói.”

Như vậy sẽ không bỏ sót ý nào.

“Xem còn thiếu gì không?” Chu Chiêu Chiêu đưa sổ tay cho mọi người.

“Vậy chúng ta thật sự sẽ mở quán ư?” Tống Hiểu Tuyết ngập ngừng hỏi.

“Tất nhiên.” Tần Bội Bội đập tay xuống bàn, “Sẽ dành riêng một phòng cho chúng ta, muốn trang trí thế nào tùy ý.”

Tống Hiểu Tuyết nghe xong, tưởng tượng ra khung cảnh, cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Cô gật đầu lia lịa: “VẬY mau mở đi!”

Nóng lòng muốn thấy quán thành hiện thực ngay lập tức.

“Mau? Đầu bếp đâu dễ tìm.” Tần Bội Bội thở dài, “Vừa giỏi lại vừa có phong cách riêng, khó lắm.”

Bước đầu tiên này đã làm họ đau đầu.

Trang trí có thể giải quyết, nhưng nếu đầu bếp không ngon, quán sẽ không ai lui tới.

Đúng lúc mọi người chán nản, Tống Hiểu Tuyết bỗng cười tươi: “Hóa ra các chị lo chuyện này.”

Hứa Tri Tri cũng bật cười: “Đúng rồi, ông ngoại Hiểu Tuyết nấu ăn rất giỏi.”

“Nghe nói tổ tiên từng là ngự thiếp trong cung.” Cô bổ sung.

“Đương nhiên,” Tống Hiểu Tuyết tự hào nói, “Ông ngoại em biết nấu rất nhiều món ngon.”

Tiếc là sau biến cố trước đây, ông không còn muốn ra ngoài nấu ăn nữa.

Nhưng... cô là đứa cháu ngoại được cưng nhất, chỉ cần cô nói, ông sẽ đồng ý ngay.

Quan trọng hơn...

“Ông ngoại em có hai đồ đệ,” Tống Hiểu Tuyết nói, “Nhà hàng quốc doanh đóng cửa, giờ họ thất

nghiệp.”

Tuổi trung niên mất việc, hai sư bá vô cùng chán nản.

Có vài quán ăn nhỏ mời họ, nhưng sao sánh được với nhà hàng quốc doanh ngày trước?

Đại sư bá từng nhận lời một nơi, nhưng bà chủ quán suốt ngày chỉ trích cách nấu, ông tức giận bỏ việc.

“Nhà đó xấu tính lắm, còn bôi nhọ danh tiếng đại sư bá khắp nơi.” Tống Hiểu Tuyết giận dữ nói.

Vì vậy, dù muốn tìm việc mới, đại sư bá cũng gặp khó khăn.

“Gia cảnh đại sư bá khó khăn hơn nhị sư bá, lại có cậu con trai út chưa lập gia đình.” Tống Hiểu Tuyết nhìn mọi người đầy hy vọng, “Hay là mời đại sư bá đến thử xem sao?”

“Nói cho các chị biết, đại sư bá trông thô kệch nhưng làm bánh ngon tuyệt.” Cô tiếp tục quảng cáo.

Tuy nấu món chính không bằng nhị sư bá, nhưng làm bánh thì vô địch.

“Vậy mời họ đến thử đi?” Chu Chiêu Chiêu hỏi ý kiến mọi người, “Các chị thấy thế nào?”

“Em thấy chúng ta may mắn quá,” Cô cười nói, “Đang cần đầu bếp thì có ngay ba người, quán này mở ra chắc chắn đắt khách.”

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Khởi đầu thuận lợi, ắt hẳn tương lai cũng suôn sẻ.

“Thật sao?” Tống Hiểu Tuyết vui mừng, “Vậy em về nói với ông ngoại ngay.”

“Nếu cụ đồng ý, chúng ta có thể gặp mặt bàn bạc.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Chúng ta thảo luận thêm xem cần bổ sung gì nữa!” Tần Bội Bội hào hứng.

Cô có khiếu kinh doanh bẩm sinh, thích kiếm thật nhiều tiền.

Buôn bán quần áo đã giúp cô giàu có, giờ thêm quán ăn này, tha hồ thưởng thức món ngon.

“Vậy ra quán mở vì lý do này?” Dương Duy Lực nghe xong cũng bật cười.

Nhưng sau đó là sự khâm phục.

“Hiệu suất làm việc của các em quả là cao.” Anh giơ ngón tay cái, “Nếu...”

“Nếu” gì, anh không nói ra, nhưng Chu Chiêu Chiêu đoán được qua biểu cảm.

“Anh thử món gà hấp lá sen đi, đây là đặc sản của ông Hách.” Cô gấp thức ăn cho chồng, “Còn bánh này là của đại sư bá.”

Hôm đó, khi lão Hách dẫn hai đồ đệ đến, mấy cô gái trẻ đã vô cùng kinh ngạc!

Quả là ở hiền gặp lành.

Chương 577

DTV-EBOOK

Ăn tối xong, Chu Chiêu Chiêu tưởng Dương Duy Lực sẽ đưa cô về nhà, nào ngờ hôm nay anh bỗng trở nên lãng mạn khác thường.

“Xem phim?” Chu Chiêu Chiêu nhìn tấm vé trên tay anh, ngạc nhiên nói, “Phim này đang hot lắm, vé khó mua lắm, anh xoay xở thế nào vậy?”

“Chỉ là... nhờ một chút quan hệ.” Dương Duy Lực xoa xoa mũi nói.

Anh hỏi thăm bạn cũ, người này nghe nói anh muốn đưa vợ đi xem phim, liền giới thiệu bộ phim tình cảm đang gây sốt.

Bản thân Dương Duy Lực không mặn mà với phim tình cảm, nhưng bạn anh bảo con gái bây giờ đều thích thể loại này, phim này cực hot, vé khó mua.

Thế là anh nhờ bạn xoay xở cho hai vé.

Ban đầu anh không thích xem, nhưng thấy Chu Chiêu Chiêu hào hứng như vậy, bỗng cảm thấy xứng đáng.

Thằng bạn quả nhiên lão luyện, không lừa anh.

“Khoan đã.” Khi Chu Chiêu Chiêu định vào rạp, Dương Duy Lực đột nhiên kéo cô lại, “Anh đi mua nước ngọt và bắp rang.”

...

Ừm, thứ này cũng do thằng bạn kia mách.

Xem phim mà không có hai thứ này thì không trọn vẹn.

“Được, chúng ta cùng đi.” Niềm vui hiện rõ trên mặt Chu Chiêu Chiêu.

Dương Duy Lực bỗng thấy áy náy.

Từ khi kết hôn đến nay, anh hiếm khi có dịp đưa cô đến những nơi lãng mạn, đi xem phim hay dạo phố.

Suốt buổi xem phim, Chu Chiêu Chiêu chăm chú theo dõi, còn Dương Duy Lực chỉ tập trung ngắm cô.

Cô xem phim, anh thì lén nhìn cô.

Một túi bắp rang không nhiều, Chu Chiêu Chiêu vừa định lấy vài hạt, Dương Duy Lực đã đưa túi bắp đến trước mặt.

Luôn đúng lúc như vậy.

Khi phim kết thúc, Dương Duy Lực hoàn toàn không biết nội dung phim nói gì, trong khi Chu Chiêu Chiêu lại vô cùng hứng thú.

Ra về, khi cô định bàn luận về phim, phát hiện anh mặt mũi ngơ ngác.

Đúng rồi, đàn ông đã có gia đình thường không mặn mà với phim tình cảm.

“Sao thế?” Thấy cô mỉm cười, Dương Duy Lực tò mò hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Trước đây Bội Bội và Hầu Kiến Ba cũng đi xem phim này.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Dương Duy Lực: “...”

Con khỉ c.h.ết tiệt, lại nhanh hơn anh một bước.

“Kết quả là, khi ra về Bội Bội muốn thảo luận, hẳn ta cũng mặt mũi ngơ ngác y như anh, hỏi gì cũng không biết.” Cô cười nói.

Dương Duy Lực: “...”

Khốn kiếp Hâu Kiến Ba! Làm liên lụy đến anh!

“Nói đi, sắp đi làm nhiệm vụ phải không?” Sau tràng cười, Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nhìn anh hỏi.

“Sao em biết?” Dương Duy Lực ngạc nhiên.

Anh chưa kịp nói, mà mệnh lệnh cũng mới nhận được hôm qua, người ngoài không thể biết.

“Em còn không hiểu anh sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nắm tay anh, “Bao nhiêu năm rồi, anh khi nào dành cả ngày bên em như hôm nay?”

Vừa ăn tối lãng mạn, vừa hẹn hò xem phim.

Dương Duy Lực vốn là người thẳng thắn, khi nào biết lãng mạn như vậy?

“Anh xin lỗi.” Dương Duy Lực siết c.h.ặ.t t.a.y cô.

“Lần này đi lâu không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi, rồi lo lắng thêm, “Hay là nguy hiểm lắm?”

“Chiêu Chiêu,” anh lắc đầu, “Anh cũng không biết.”

Không biết đi bao lâu, không biết có nguy hiểm hay không!

“Dù thế nào đi nữa,” Chu Chiêu Chiêu áp mặt vào n.g.ực anh, “Anh phải nhớ mình là chồng em, là bố của ba đứa nhỏ.”

“Nếu anh có chuyện gì...” Cô không nói hết câu, “Em lập tức đem ba đứa đi tái hôn, tìm một em trai khỏe mạnh làm bố dưỡng cho chúng.”

“Chu Chiêu Chiêu.” Dương Duy Lực giận dữ hôn lên môi cô, đến khi cô thở không nổi mới buông ra, “Anh sẽ không cho em cơ hội đó đâu.”

Còn dám nói khỏe mạnh?

Tối nay sẽ cho cô biết thế nào mới là “khỏe mạnh” thật sự!

Chu Chiêu Chiêu: “...”

May là đang ở trong ngõ hẻm, lại khuya rồi nên không ai thấy.

Nếu không, bị hôn đến mềm nhũn chân thì xấu hổ c.h.ết đi được.

Đêm đó, hai người đặc biệt cuồng nhiệt.

Chu Chiêu Chiêu nghĩ anh sắp đi xa nên chiều theo, nào ngờ cuối cùng chính cô lại là người đầu hàng.

Không biết đến mấy giờ mới kết thúc.

Chỉ biết sáng sớm tỉnh mơ, Chu Chiêu Chiêu bị Dương Duy Lực đánh thức bằng những nụ hôn, “Đừng, em muốn ngủ thêm.”

“Anh đi đây, em ngủ tiếp đi.” Anh hôn nhẹ lên môi rồi trán cô, “Đợi anh về.”

Nghe vậy, Chu Chiêu Chiêu bỗng mở to mắt, định ngồi dậy nhưng bị anh giữ lại, “Đừng dậy, ngủ thêm đi.”

Anh ôm cô vào lòng một lúc.

Bên ngoài vang lên tiếng chim hót hai lần, Dương Duy Lực biết người đến đón đã tới.

Anh nhẹ nhàng buông cô ra, quay người bước đến cửa.

Người trên giường không ngồi dậy, Dương Duy Lực đóng cửa lại, bước những bước dài ra đi.

**, Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn tỉnh táo, lắng nghe tiếng bước chân anh dần xa.

Tiếp theo là tiếng động cơ xe nổ máy.

Nước mắt không biết từ lúc nào đã lăn dài trên má, Chu Chiêu Chiêu tự nhủ mình già rồi, trước kia anh cũng đi làm nhiệm vụ nhưng cô chưa từng buồn thế này.

“Đồ đàn ông xấu xa, hôm qua lãng mạn làm gì?” Cô giận dữ trách móc.

Chắc chắn là do hôm qua anh quá lãng mạn, vừa ăn tối vừa xem phim, nên hôm nay cô mới buồn thế này.

Nằm trên giường, cô định ngủ thêm chút nữa nhưng vì đêm qua quá mệt nên lại thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, trời đã sáng rõ, bên ngoài vang lên giọng Bình Bình và Nhan Nhan.

“Em không thích cái Tiễn Tiễn đó, nói chuyện cứ yếu ớt khó nghe lắm.” Nhan Nhan nói, “Anh Bình, anh thích cô ta phải không?”

“Không có.” Bình Bình ngơ ngác nhìn em gái, “Nhưng bà cô của cô ta phiền phức lắm, suốt ngày hỏi đông hỏi tây.”

“Hỏi gì?” Nhan Nhan tròn mắt, “Người lớn còn gì phải hỏi trẻ con?”

“Hỏi chuyện bố mẹ,” Bình Bình đảo mắt, “Bà ta tưởng em là trẻ con sao? Em không bị lừa đâu.”

Chu Chiêu Chiêu nghe vậy bật cười.

Không phải trẻ con thì là gì?

Nhưng có người tò mò về gia đình mình, cô không khỏi cảnh giác.

Ở kiếp trước, Chu Chiêu Chiêu từng nghe nhiều chuyện trên đài phát thanh.

Chủ nghĩa đế quốc chưa từng từ bỏ âm mưu xâm lược, còn rất nhiều gián điệp ẩn náu trong dân chúng.

Đặc biệt là lúc này, Dương Duy Lực đang đi làm nhiệm vụ quan trọng.

Chương 578

DTV-EBOOK

Tối hôm đó, khi Chu Chiêu Chiêu dẫn các con đi dạo, cô gặp người dì của Tiển Tiển - người đã thăm dò thông tin nhà cô.

Tiến Tiển vừa thấy Dương Gia Dịch liền mắt sáng rỡ: “Dương Gia Dịch, lại gặp cậu rồi!”

Tiến Tiển và bố là Hồ Anh Năng mới chuyển đến khu này gần đây. Nghe nói mẹ cô bé đã mất, nên Tiến Tiển được người dì này chăm sóc.

Kiểu sắp xếp này, Chu Chiêu Chiêu từng nghe ở quê.

Vợ mất, nhà vợ hoặc vì con hoặc vì giữ mối quan hệ, sẽ để em gái vợ lấy anh rể.

Lý do là dì ruột chăm con sẽ tốt hơn mẹ kế độc ác.

Nhưng hình như Hồ Anh Năng chưa cưới người dì này.

Một nam một nữ sống chung một sân, cũng kỳ lạ thật.

“Chị là mẹ Dương Gia Dịch phải không?” Dì của Tiển Tiển cười tươi chào Chu Chiêu Chiêu, “Tiển Tiển nhà tôi rất thích Dương Gia Dịch, còn nói lớn lên sẽ lấy cậu ấy.”

...

Nghe vậy, Chu Chiêu Chiêu nhú mày, cười xã giao: “Trẻ con đùa nghịch thôi, đâu phải chuyện nghiêm túc.”

Ngay cả những người thân thiết trong khu tập thể cũng không nói những lời vô duyên như vậy.

Trước đây, có chuyện một người đùa về chuyện hôn nhân của trẻ con, ai ngờ cậu bé lại nghiêm túc tin theo.

Cậu luôn coi cô bé là vợ tương lai.

Đến khi cô bé yêu người khác, cậu không chấp nhận được.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trong ngày cưới, cậu ta mang d.a.o đến bắt cóc cô dâu.

Khi cô dâu giãy giụa, cậu vô tình đ.â.m trúng bụng cô.

Cô dâu may mắn sống sót, nhưng mất khả năng sinh con.

Sự việc này tuy không xảy ra trong khu tập thể của họ, nhưng ở gần đó, lại gây xôn xao nên ai cũng biết.

Từ đó, mọi người không đùa kiểu này nữa.

Dì của Tiến Tiến mới chuyển đến có thể không biết.

Nhưng đây là lần đầu gặp mặt, nói vậy thật không phù hợp.

“Nghe nói chồng chị rất giỏi.” Dì Tiến Tiến vẫn không nhận ra sự lạnh nhạt của Chu Chiêu Chiêu, tiếp tục hỏi, “Anh ấy làm nghề gì thế? Sáng nọ tôi đi mua bánh bao còn thấy anh ấy đi xe hơi.”

Sáng hôm đó Dương Duy Lực đi làm nhiệm vụ bị cô ta nhìn thấy?

Chu Chiêu Chiêu nheo mắt quan sát người phụ nữ này.

“Sao... sao thế?” Dì Tiển Tiển cảm thấy không thoải mái dưới ánh mắt đó, “Tôi... chỉ tò mò hỏi thôi.”

“Là dì của Tiển Tiển phải không?” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Dì có nghe câu này chưa?”

“Câu gì?” Dì Tiển Tiển hào hứng hỏi.

“Tò mò c.h.ế.t người.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng đáp.

Dì Tiển Tiển ngượng ngùng, liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu: “Tôi có nói gì đâu, chị giữ chồng chặt thế.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Giữ chồng là sao?

Chẳng lẽ cô ta không biết thăm dò chuyện nhà người khác là bất lịch sự?

Chu Chiêu Chiêu chỉ mỉm cười, dẫn hai con đi chỗ khác chơi.

“Đồ đạo đức giả.” Dì Tiển Tiển nhổ nước bọt sau lưng cô.

Vết hôn trên cổ, tưởng dùng phấn che đi là không thấy sao?

Nhìn kỹ vẫn thấy rõ mà.

“Dì ơi,” Tiển Tiển buồn bã kéo tay dì, “Dương Gia Dịch có ghét cháu không?”

Nhưng cháu thích Dương Gia Dịch lắm, thích chơi cùng cậu ấy, thích nghe cậu ấy nói chuyện.

Ở bên cậu ấy làm gì cũng vui.

“Không sao, gái theo trai dễ như trở bàn tay.” Dì Tiển Tiển thì thầm vào tai cháu, “Nếu cậu ấy không thích chơi, cháu cứ bám theo.”

Giống như dì với bố cháu vậy.

Bố lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng giờ dì vẫn sống chung được mà.

Dì Tiển Tiển đắc ý cười.

“Vâng ạ.” Tiển Tiển cũng cười, “Như dì với bố phải không?”

“Khôn thế.” Dì xoa đầu cháu.

“Vậy dì phải cố lên,” Tiển Tiển giơ nắm đấm, “Nghe nói có người muốn giới thiệu người yêu cho bố.”

Tiến Tiến thở dài.

Cháu không phải con ruột của bố, mà là con nuôi. Nếu bố có vợ mới, liệu có con ruột không?

Lúc đó bố còn yêu cháu như xưa không?

Vì vậy, nếu bố phải lấy ai đó, cháu mong đó là dì.

Vì dì là “thạch nữ” - không thể sinh con.

Ban đầu Tiến Tiến không hiểu, sau mới được bà hàng xóm giải thích.

“Dì không thể sinh con, nếu lấy bố sẽ coi cháu như con ruột.”

Vì thế, Tiến Tiến rất nghe lời dì.

Nhưng ngày hôm sau, Tiễn Tiễn không tìm thấy Dương Gia Dịch đâu cả.

“Người phụ nữ xấu xa, bà giấu Dương Gia Dịch đi đâu rồi?”

Khi Chu Chiêu Chiêu đi làm về, Tiễn Tiễn chặn lại, chỉ thẳng mặt hét lên.

Chu Chiêu Chiêu nhú mày nhìn cô bé, không đáng tức giận với một đứa trẻ.

Trẻ không có giáo dục, đương nhiên phải tìm người lớn.

Khi gặp Hồ Anh Năng, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy ông ta quen quen, nhưng không nhớ ở đâu.

Ông ta đeo kính gọng đen, đôi mắt sau tròng kính vô hồn.

“Xin lỗi, cháu gây phiền phức rồi.” Hồ Anh Năng vội xin lỗi.

“Trẻ nhỏ cần được dạy dỗ cẩn thận.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Tôi bận công việc quá, lơ là cháu.” Ông ta thừa nhận.

“Nuôi mà không dạy là lỗi của cha.” Chu Chiêu Chiêu thẳng thắn, “Bạn cũng không thể bỏ bê giáo dục.”

“Đó là vô trách nhiệm.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Hồ Anh Năng mệt mỏi đáp.

Chu Chiêu Chiêu không nói thêm, quay về nhà.

Còn Dương Gia Dịch nhà cô, muốn bám theo? Không gặp được thì bám kiểu gì?

“Bọn nhóc lúc đầu còn không phục,” Vừa về đến nhà, Dương Gia Dịch đang khoe với em gái, “Nhưng sau khi đấu bóng, tất cả đều quỳ phục.”

“Không biết còn tưởng con đi đánh nhau.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“Mẹ ơi,” Dương Gia Dịch hào hứng, “Con không đánh nhau, chỉ dùng kỹ năng bóng rổ chinh phục họ thôi.”

Nếu lúc này cậu bé có cái đuôi, chắc nó đang vẫy rối rít vì tự hào!

Chương 579

DTV-EBOOK

Nếu phải chọn đứa con nào giống Dương Duy Lực nhất trong ba đứa, đó chắc chắn là Dương Gia Dịch.

Cậu bé không chỉ thừa hưởng ngoại hình của bố, mà còn cả tố chất thể thao.

Cậu có năng khiếu vận động đặc biệt.

Khi Dương Duy Lực còn ở nhà, mỗi sáng đều dẫn ba đứa trẻ đi chạy bộ, An An và Nhan Nhan luôn thở hổn hển khi về đích.

Chỉ có Dương Gia Dịch theo kịp nhịp độ của bố.

Khi Dương Duy Lực dạy các con tập võ, cậu cũng là người học nhanh nhất.

Dương Duy Lực từng nói riêng với Chu Chiêu Chiêu: “Thằng cả có tố chất, để nó lớn thêm chút nữa tôi sẽ đưa vào quân đội.”

Lúc đó chuyện Dương Gia Hiêu chưa xảy ra, Chu Chiêu Chiêu cũng không phản đối, chỉ nói: “Con lớn sẽ có suy nghĩ riêng, nếu nó muốn vào quân đội, tôi sẽ ủng hộ.”

Nhưng giờ Dương Gia Hiêu đã ra đi quá sớm, nếu Dương Gia Dịch cũng không ở bên cạnh, Chu Chiêu Chiêu sẽ rất nhớ.

...

“Vậy nên sinh con gái vẫn tốt hơn.” Chu Chiêu Chiêu thở dài.

Dù vậy, cô vẫn đưa Dương Gia Dịch đến nhà thiếu nhi đăng ký lớp bóng rổ.

Cũng để tránh bị Tiển Tiển quấy rầy.

“Trẻ con bây giờ dậy thì sớm thế sao?” Hứa Tri Tri ngạc nhiên hỏi, “Bình Bình mới học lớp bốn mà?”

“Không phải đứa nào cũng vậy, tôi nghĩ do cách giáo dục của nhà họ có vấn đề.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Dì của Tiển Tiển nhìn đã không phải người tốt, dạy cháu toàn những điều sai trái.

Tiến Tiển đáng lẽ ở tuổi cắp sách đến trường, giờ lại suốt ngày nghĩ đến chuyện lấy chồng.

Học giỏi để làm gì? Lấy được chồng tốt quan trọng hơn nhiều.

“Bố đứa bé không phải là trí thức sao? Không quản lý à?” Tống Hiểu Tuyết tròn mắt.

Mới có tuổi đầu mà đã nghĩ đến chuyện lấy chồng.

“Bạn lắm.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Nghe nói là nghiên cứu viên, rất giỏi.”

Ban đầu, dì Tiển Tiển hay hỏi thăm chuyện nhà cô, Chu Chiêu Chiêu từng nghi ngờ họ là gián điệp.

Khi Dương Duy Lực đi vắng, cô kể chuyện này với Dương Quyền Đình.

Mới biết Hồ Anh Năng là một nhà nghiên cứu.

Những người này đều phải qua thẩm tra lý lịch kỹ càng.

Sau này gặp dì Tiển Tiển, cô hiểu mình đã nghĩ quá, vì bà ta chỉ là người thích tò mò.

“Bà ta hỏi để làm gì biết không?” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Để ‘dự trữ’ đối tượng cho Tiển Tiển.”

Không phải bà ta không thương cháu, nhưng quan niệm sống quá lệch lạc.

“Đúng là thế giới đủ loại người.” Hứa Tri Tri thở dài.

Họ đều là phụ nữ độc lập, không thể hiểu nổi suy nghĩ của dì Tiển Tiển.

Chu Chiêu Chiêu tưởng chuyện này không liên quan đến mình, nhưng khi về đến cổng nhà, bất ngờ nghe tiếng gọi: “Mẹ Dương Gia Dịch, đợi đã!” Quay lại, cô thấy dì Tiển Tiển đứng cách đó không xa.

“Dì Tiển Tiển có việc gì?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Mẹ Dương Gia Dịch, tôi có đắc tội gì với chị không?” Dì Tiển Tiển giận dữ nói.

“Ý dì là gì?” Chu Chiêu Chiêu mặt lạnh.

“Vậy sao chị hại tôi?” Dì Tiển Tiển nói, “Chị nói gì với ông nhà tôi vậy?”

“Giờ ông ấy đuổi tôi đi, chị hài lòng chưa?” Dì Tiển Tiển ghen ngào.

Nhiều người xung quanh bắt đầu tụ tập xem.

“Tôi nói gì với ông Hồ mà thành hại dì?” Chu Chiêu Chiêu cười lạnh, “Vả lại, sao gọi là ‘ông nhà tôi’?”

Dì ta không phải chỉ là người giúp việc được thuê chăm Tiển Tiển sao?

“Chị bảo ông ấy phải dạy dỗ Tiển Tiển.” Dì Tiển Tiển trợn mắt, “Chẳng phải là chê tôi dạy không tốt

sao?”

“Ông Hồ là bố Tiển Tiển, tôi nhắc ông quan tâm con hơn,” Chu Chiêu Chiêu bình tĩnh, “Không đề cập dì dạy thế nào.”

“Vậy sao phải nói thừa?” Dì Tiển Tiển hậm hực.

“Dì nghĩ xem,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Tiển Tiển liên tục quấy rầy Dương Gia Dịch, gây phiền phức cho con tôi.”

“Cách dì giáo dục Tiển Tiển có vấn đề, là hàng xóm, tôi nhắc ông Hồ chú ý hơn.”

“Tiển Tiển có vấn đề gì?” Dì Tiển Tiển nói, “Lấy chồng là lần đầu tái sinh, lấy được người tốt thì sung sướng.”

“Chị đừng đứng núi này trông núi nọ,” Dì ta liếc mắt, “Bản thân chị cũng chỉ là con nhà quê, nhờ lấy được nhà họ Dương mới có ngày nay.”

“Nếu không lấy chồng giàu, ai biết chị là ai?”

Kết quả người phụ nữ này lại không muốn người khác tốt, dám xen vào chuyện nhà họ.

Hồ Anh Năng sau khi nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu đã yêu cầu dì ta về quê khi tìm được người thay thế.

“Nhà tôi không cần chị quản.” Dì Tiển Tiển giận dữ, “Hay chị có ý gì với ông nhà tôi?”

“Ông nhà dì?” Chu Chiêu Chiêu mỉa mai.

Dì Tiển Tiển đỏ mặt: “Chị... đừng đắc ý, ông ấy sắp cưới tôi rồi.”

“Ông ấy cười ai cũng không liên quan đến tôi,” Chu Chiêu Chiêu lớn tiếng, “Miễn là đừng quấy rầy con tôi nữa. Và... chồng tôi là quân nhân.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Dì có biết thăm dò hành tung quân nhân có thể bị xem là gián điệp không?” Cô nói tiếp, “Lần sau còn nghe dì hỏi thăm nhà tôi, chúng ta sẽ gặp nhau ở đồn công an.”

“Đừng có dò la chuyện nhà tôi.”

“Và cả nhà tôi nữa.” Chị Triệu hàng xóm nói, “Con trai tôi bị quấy rối đến mức muốn chuyển trường.”

“Nếu chị Chiêu không nói, tôi cũng sẽ tìm ông Hồ.” Chị Triệu lạnh lùng, “Con gái gì mà không biết xấu hổ.”

Tiến Tiến còn dọa sẽ cưỡng hôn con trai chị nếu cậu bé không đồng ý lấy nó.

Chị Triệu định tìm Hồ Anh Năng nói chuyện này thì gặp cảnh dì Tiến Tiến đang gây sự.

“Đúng đấy, cả khu tập thể bị nhà họ làm cho mù mịt khói bụi.”

Chương 580

DTV-EBOOK

“Các người... các người bắt nạt người ta!” Dì Tiễn Tiễn khóc lóc, “Lấy đông h.i.ếp yếu!”

Mọi người: “...”

Đối thoại với loại người cố chấp này thật mệt mỏi.

“Tiễn Tiễn bé thế biết gì? Đều là do dì dạy dỗ.” Chị Triệu giận dữ, “Một đứa trẻ ngoan bị dì làm hỏng hết!”

Bây giờ là thời đại nào rồi, còn quan niệm lấy chồng là tất cả.

“Tôi dạy thế nào liên quan gì đến các người?” Dì Tiễn Tiễn vừa khóc vừa nói, “Các người đâu hiểu phụ nữ không nên tảng như chúng tôi khổ thế nào.”

Bà ta chỉ muốn lấy chồng tốt, có mái ấm, có người đàn ông yêu thương, không lo đói khổ, có gì sai?

Những người này sống sung sướng quen rồi, không muốn người khác hạnh phúc.

...

Mọi người: “...”

Thật không biết nói gì hơn. Dì dạy cháu thế nào là chuyện của dì, nhưng đừng có quấy rầy con cái nhà người ta.

Còn việc dò la chuyện nhà người khác để làm gì?

Những gia đình sống ở đây đều có địa vị, một khi sơ suất có thể chuốc họa vào thân.

Chu Chiêu Chiêu tốt bụng nhắc nhở, không những không biết ơn, còn vu oan cho người ta?

Dì ta coi Hồ Anh Năng như bảo bối, nhưng Dương Duy Lực vượt xa ông ta mấy đường.

Chỉ có dì Tiễn Tiễn mới không nhìn ra.

Những phụ nữ đã lập gia đình như họ, nhìn Hồ Anh Năng đều thấy ông ta không phải người chồng tốt.

Không làm tròn trách nhiệm người cha, thuê người chăm con mà không kiểm tra nhân phẩm.

Ai cũng biết dì Tiễn Tiễn muốn leo lên giường Hồ Anh Năng, lẽ nào ông ta không nhận ra?

Biết rõ ý đồ của người phụ nữ này mà không đuổi đi ngay.

Biết tính cách dì ta thế nào vẫn để ở lại khu tập thể.

Loại đàn ông vô trách nhiệm này, ai thích thì lấy!

Chu Chiêu Chiêu tốt bụng nhắc nhở Hồ Anh Năng, nhưng người giả vờ ngủ sao gọi tỉnh được?

Không những không tỉnh, còn coi lòng tốt như cỏ rác.

Chắc chắn Hồ Anh Năng đã nói gì đó khiến dì Tiễn Tiễn tức giận tìm Chu Chiêu Chiêu trút giận.

Người đàn ông này thật... không nên kết hôn!

Hay là cứ ở với dì Tiễn Tiễn cho xong!

Chu Chiêu Chiêu cũng nghĩ vậy.

Cô không ngờ Hồ Anh Năng xử lý sự việc kiểu đó.

Cô bóp thái dương mệt mỏi.

“Tôi từng gặp người như vậy,” Hứa Tri Tri nói, “Khi nói chuyện môn thì hùng hồn, nhưng đối nhân xử thế như trẻ lên năm.”

Gần đây cô phỏng vấn nhiều người, mới phát hiện có loại người như thế.

“Anh ta có thể ăn bánh mì với dưa muối suốt ngày.” Hứa Tri Tri lắc đầu, “Nghe xong tôi không biết phản ứng thế nào.”

“Sau khi Tiển Tiển ra đời, anh ta khá hơn chút.” Cô nói tiếp, “Nhưng chỉ một chút, đến khi dì Tiển Tiển đến chăm sóc, hai cha con mới sống bình thường.”

Tiếc là dì Tiển Tiển cũng không bình thường, chỉ muốn leo lên giường Hồ Anh Năng.

Kéo theo Tiển Tiển cũng lệch lạc.

“Cấp trên có lẽ sẽ giới thiệu vợ cho anh ta,” Hứa Tri Tri nói, “Dì Tiển Tiển không phù hợp.”

Một người phụ nữ như vậy bên cạnh Hồ Anh Năng, cấp trên cũng không yên tâm.

Chu Chiêu Chiêu suy nghĩ, cũng phải.

Nhân tài như Hồ Anh Năng, cấp trên sẽ không để anh ta tiếp tục thế này.

Nhưng nghĩ đến biểu hiện của anh ta hôm đó, Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

Vừa tiếc vừa ngán.

Cô chợt nhớ đến Dương Gia Hiêu, không biết giờ con đang làm gì?

Liệu sau này có trở thành người như Hồ Anh Năng...

Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu không yên lòng được.

“Sao Hiêu Hiêu có thể?” Tống Hiểu Tuyết cười, “Hiêu Hiêu vừa thông minh vừa khéo léo.”

Lại từ nhỏ đã tự lập, biết chăm sóc bản thân.

Hai ngày sau, Chu Chiêu Chiêu lại gặp Hồ Anh Năng, hai người gật đầu chào qua loa.

Nhưng cô nhận ra anh ta trông rất tiêu tụy.

“Chị Chu,” Hồ Anh Năng đột nhiên gọi cô, “Tôi... có thể hỏi một câu được không?”

“Gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, rồi gật đầu, “Ông cứ nói.”

“Tôi... có phải không hợp có gia đình và con cái không?” Hồ Anh Năng hỏi.

Chu Chiêu Chiêu càng bất ngờ hơn.

Cô lắc đầu: “Không, đó là quyền tự do của ông.”

“Nhưng tôi... dường như không biết xử lý những chuyện này.” Anh ta lúng túng.

“Ông Hồ, ông thông minh như vậy, chỉ là chưa nghĩ thấu đáo thôi.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hồ Anh Năng cúi đầu nhớ lại những ngày qua, “Tôi làm gì cũng sai?”

“Vậy hãy nghe theo tiếng lòng mình.” Chu Chiêu Chiêu nghiêm túc nói, “Ông mới là quan trọng nhất,

sao phải ép mình theo ý người khác?”

Hồ Anh Năng giật mình.

Điều này anh chưa từng nghĩ tới.

“Tôi nghe nói ông đã cống hiến rất nhiều,” Chu Chiêu Chiêu hơi áy náy, “Tôi xin lỗi vì đã xúc phạm ông trước đây.”

Hồ Anh Năng lắc đầu: “Tôi không thấy bị xúc phạm, bao năm nay chưa ai nói với tôi những lời như vậy.”

Lời hay lẽ phải anh ta vẫn phân biệt được.

“Vậy hãy sống theo cách mình muốn.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Không gì quan trọng hơn bản thân được thoải mái.”

“Như vậy sao?” Hồ Anh Năng ngớ ngàng.

Từ nhỏ anh được dạy phải hy sinh, phải vì người khác...

Vì đam mê nghiên cứu, anh bỏ qua nhiều thứ.

Mọi người xung quanh cũng đều như vậy.

Đức tính chịu thương chịu khó, vì người khác... khiến anh chưa bao giờ đặt bản thân lên đầu.

Chưa ai từng nói với anh rằng anh có thể sống cho chính mình.

“Tôi sẽ thử.” Hồ Anh Năng nói, trông có vẻ nhẹ nhõm hơn, lại cảm ơn Chu Chiêu Chiêu, “Cảm ơn chị đã nói với tôi những điều này.”

“Không có gì.” Chu Chiêu Chiêu đáp, “Chúc ông hạnh phúc.”

Từ hôm đó, Chu Chiêu Chiêu không gặp lại Hồ Anh Năng.

Dì Tiển Tiển cũng ít xuất hiện.

Khu tập thể dần trở lại bình yên.

Rồi một ngày, tiếng khóc lóc vang lên: “Tôi không về! Hồ Anh Năng đồ vô tâm, đuổi hai mẹ con chúng tôi đi... đồ vô tâm!”

Chương 581

DTV-EBOOK

Đây là một câu chuyện khiến mọi người sửng sốt.

Ai cũng tưởng Tiễn Tiễn là con ruột của Hồ Anh Năng và vợ cũ, còn dì Tiễn Tiễn chỉ là em gái vợ.

Chị mất, mời em gái đến chăm sóc đứa trẻ.

Nhưng sự thật không phải vậy.

“Tiễn Tiễn là con nuôi của Hồ Anh Năng và vợ quá cố.” Chu Chiêu Chiêu giải thích, “Khi nhận nuôi nói là trẻ mồ côi, ai ngờ sau này mẹ ruột tìm đến.”

Khi Lưu Hiểu Lệ tìm đến, vợ Hồ Anh Năng đã mất, còn chồng bà ta cũng bị lợn rừng cắn c.h.ết khi lên núi kiếm củi.

“Vậy dì Tiễn Tiễn chính là mẹ ruột?” Tống Hiểu Tuyết tròn mắt không tin nổi.

Chuyện này ngay cả trong kịch cũng không dám viết.

“Đúng, mẹ ruột.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Lúc đó Tiễn Tiễn suýt c.h.ết đói, Lưu Hiểu Lệ đến đúng lúc, Hồ Anh Năng thấy bà ta chăm cháu tốt nên giữ lại.”

...

Nhưng ai ngờ người phụ nữ này ngày càng tham vọng.

Bà ta không chỉ muốn ở lại cùng con gái, mà còn muốn lấy Hồ Anh Năng.

Chuyện “thạch nữ” chỉ là giả dối.

Không dám nói thật với Tiển Tiển, bà ta đành nói dối mình không thể sinh con, nếu lấy Hồ Anh Năng cũng sẽ coi Tiển Tiển như con ruột.

Thêm vào đó, bà thường kể cho Tiển Tiển nghe những câu chuyện mẹ kế ngược đãi con chồng, khiến Tiển Tiển sợ hãi không dám chấp nhận người khác.

Mỗi khi Hồ Anh Năng muốn thay người chăm sóc, Tiển Tiển lại khóc lóc ồm ầu.

Đây cũng là lý do nhiều năm qua Lưu Hiểu Lệ vẫn được ở lại.

Để lấy được Hồ Anh Năng, bà ta làm nhiều chuyện quá đáng, có lần khiến ông tức giận bỏ đi rất lâu.

Lưu Hiểu Lệ sợ phản tác dụng nên khi đến tỉnh thành cũng tạm thời an phận.

Nhưng chỉ một thời gian ngắn, bản chất lại lộ rõ.

Bà ta bắt đầu dò la chuyện trong khu tập thể, đặc biệt những người có thể là đối thủ hoặc muốn giới thiệu vợ cho Hồ Anh Năng.

Sau khi thăm dò, Lưu Hiểu Lệ phát hiện một vấn đề lớn.

Nơi này khác hẳn chỗ cũ, người ở đây đều có địa vị cao.

Nhiều năm cố gắng mà không lay động được Hồ Anh Năng, bà ta dần nản lòng.

Nhưng Tiển Tiển thì khác.

Nếu con gái lấy được người ở đây, bà ta làm mẹ vợ cũng sẽ sung sướng.

Không cần phụ thuộc vào Hồ Anh Năng nữa.

Sau khi điều tra kỹ, Lưu Hiểu Lệ chọn Dương Gia Dịch làm mục tiêu.

Nhà Dương có hai con trai, sau này không phải gánh vác một mình.

Hơn nữa, Dương Gia Dịch là đứa trẻ ngoan ngoãn, đẹp trai nhất khu.

Bản thân Lưu Hiểu Lệ là người thích ngoại hình, chọn Hồ Anh Năng trước đây cũng vì ông ta đẹp trai lại đảm bảo cuộc sống.

Nhà Dương quyền thế lại giàu có, quá hoàn hảo!

Bà ta bảo Tiển Tiển thân thiết với Dương Gia Dịch, tình cảm thanh mai trúc mã sẽ bền chặt.

Nhưng không ngờ Chu Chiêu Chiêu cho con đi học xa, không còn gặp được.

Không những thế, còn khiến Hồ Anh Năng quyết định đuổi bà ta về.

Lưu Hiểu Lệ không thể chấp nhận.

Đã quen sống sung sướng, sao chịu trở về cảnh nghèo khổ?

Bà ta quyết bám lấy Hồ Anh Năng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng lần này ông ta kiên quyết khác thường.

Lưu Hiểu Lệ gào khóc.

Hồ Anh Năng không giải quyết được, đành báo cáo lên cấp trên.

Hóa ra nhiều năm qua ông gặp khó khăn mà không nói.

Lãnh đạo lập tức điều tra, phát hiện Tiễn Tiễn không phải trẻ mồ côi.

Viện trưởng trại trẻ mồ côi là họ hàng xa của Lưu Hiểu Lệ, biết vợ chồng Hồ Anh Năng là trí thức nên sắp xếp cho họ nhận nuôi Tiễn Tiễn.

Lưu Hiểu Lệ đồng ý vì muốn sau này con gái giúp đỡ gia đình.

Nhưng sau khi gửi con, hai vợ chồng mãi không có thêm đứa nào.

Chồng bà lên núi tìm thuốc hiếm thì bị lợn rừng g.i.ết chết.

Lưu Hiểu Lệ bị nhà chồng đuổi đi, không nơi nương tựa mới nhớ đến đứa con đã bỏ rơi.

Đúng lúc Tiễn Tiễn nguy kịch, bà ta xuất hiện cứu sống con gái.

Nhờ vậy mà bà được ở lại nhiều năm.

Nhưng giờ đã quá giới hạn!

Chương 582

DTV-EBOOK

Chuyện của Hồ Anh Năng khiến cả khu tập thể xôn xao, ngay cả Hứa Quế Chi cũng không ngừng bàn tán.

“Nếu Lưu Hiểu Lệ là người an phận thủ thường, có lẽ mọi chuyện đã khác,” Hứa Quế Chi lắc đầu nói.

Nhưng cô ta lại là người tham vọng lớn, toàn nghĩ những chuyện không chính đáng. Loại người như vậy, ngay cả lãnh đạo đơn vị cũng không dám giao cho việc chăm sóc Hồ Anh Năng.

Dù hiện tại là thời bình, nhưng bọn đế quốc và gián điệp vẫn luôn rình rập xung quanh. Hồ Anh Năng là đối tượng được bảo vệ đặc biệt của đơn vị, dù anh ấy là người nguyên tắc, nhưng Lưu Hiểu Lệ thì không.

Loại người như cô ta vốn thích soi mói, nếu lỡ may biết được điều gì quan trọng thì còn ra sao?

“Vậy là Lưu Hiểu Lệ bị xử lý rồi?” Tống Hiểu Tuyết ngờ ngác hỏi.

Chu Chiêu Chiêu bật cười.

“Xử lý gì chứ?” Hứa Tri Tri chọc vào trán cô, “Em thật là ‘mang thai ba năm đần’, chẳng hiểu gì cả.”

...

...

Đúng vậy, sau khi kết hôn với Trần Anh Trạch, Tống Hiểu Tuyết hiện đang mang thai.

“Thế thì...”

“Đơn vị đã sắp xếp cho cô ta một công việc ổn định,” Hứa Tri Tri giải thích, “Tự kiếm được thu nhập, cô ta tự nhiên sẽ không còn nhăm nhe Hồ Anh Năng nữa.”

Lưu Hiểu Lệ có thể không khôn ngoan trong nhiều chuyện, nhưng về phân tích lợi hại thì cô ta rất rõ ràng. Nếu không nhận điều kiện tốt như vậy, chờ đợi cô ta chỉ là hậu quả khôn lường.

Hơn nữa, biết rằng Hồ Anh Năng không còn cơ hội, chỉ bằng nhận công việc, dẫn con gái đi xa, bắt đầu cuộc sống mới.

Ở nơi không ai biết họ, cô ta có công việc ổn định, tiền của Hồ Anh Năng làm bảo hiểm, sau này còn có thể rước rở về nhà, cuộc sống sẽ vô cùng thoải mái.

“Vậy là cô ta cứ thế bỏ đi?” Tống Hiểu Tuyết vu vơ nói, “Chán thế!”

Dạo này cô ăn “dưa” vui lắm, đột nhiên hết “dưa” thì buồn biết mấy.

Chu Chiêu Chiêu cười nhìn cô, “Nếu Giáo sư Trần biết em thế này, chắc chắn sẽ thu nhỏ em bỏ vào túi áo.”

Hai người họ trải qua nhiều sóng gió mới đến được với nhau, giờ Trần Anh Trạch đã trở thành một “nô lệ tình yêu” đích thực. So với Dương Duy Lực còn hơn cả vài phần.

Đặc biệt là khi Tống Hiểu Tuyết mang thai, vị giáo sư vốn công bằng và nghiêm khắc đã dùng mọi quan hệ để chuyển công việc ngoại tuyến của cô thành làm văn phòng.

Vì chuyện này, Tống Hiểu Tuyết suýt nữa đã đánh nhau với anh, hai người lạnh nhạt một thời gian dài mới làm lành.

Nhưng anh ta đối xử với cô như một búp bê sứ, không dám để xảy ra chuyện gì.

“Với tính cách bông bột của em,” Hứa Tri Tri thẳng thắn nói, “không coi như búp bê sứ thì ai biết em sẽ làm gì?”

“Hừ,” Tống Hiểu Lệ phụng phịu, “Giờ chị có miệng nói em, em đợi đấy, đến lúc chị lấy chồng rồi bị quản như thế, em nhất định sẽ cười ha ha ba tiếng.”

“Hứa Tri Tri cũng có ngày nay.”

“Dù sao thì em cũng được cười chị trước,” Hứa Tri Tri nhún vai.

Tống Hiểu Tuyết đành chịu thua, quay sang mách Chu Chiêu Chiêu, “Chiêu Chiêu, chị ấy bắt nạt người mang thai này.”

“Thôi, không bắt nạt nữa,” Chu Chiêu Chiêu vỗ vỗ tay cô, “Hôm nay bà bầu là nhất, em muốn ăn gì?”

“Hừ,” Tống Hiểu Tuyết lập tức đắc ý, nhìn Hứa Tri Tri đầy thách thức, “Em đợi xem ai có thể thu phục được tiểu Tri Tri đáng yêu của chúng ta.”

“Hôm nay em sẽ ăn thả ga,” cô chỉ vào thực đơn, “Cái này, cái này, và cả cái này nữa...”

Hứa Tri Tri lắc đầu, “Không biết người ta còn tưởng Giáo sư Trần bỏ đói em bao lâu.”

“Anh ấy phiền lắm, cái này không cho ăn, cái kia không được ăn nhiều,” Tống Hiểu Tuyết vừa nhồm nhoàm vừa phàn nàn.

Mấy người bạn chỉ biết cười.

“Phiền thật,” Hứa Tri Tri trừng mắt, “Khoe hạnh phúc, tôi khổ quá.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Một hai người đều đã kết hôn, chỉ còn mình cô, phải chịu đựng “thức ăn chó” của họ.

“Vậy chị cũng nhanh nhanh kiếm một người đi,” Tần Tư Tư cười nói.

“Tư Tư, em không còn là Tư Tư mà tôi biết nữa rồi,” Hứa Tri Tri thở dài, “Tôi bị mẹ tôi thúc hôn đến c.h.ế.t mất.”

Ngay cả Tống Hiểu Tuyết cũng đã kết hôn, mỗi lần cô về nhà, mẹ cô lại bắt đầu “tấn công” bằng những lời nhắc nhở liên tục.

Giờ biết tin Tống Hiểu Tuyết mang thai, bà càng thêm nhiều lời.

“Con và Hiểu Tuyết bằng tuổi nhau, giờ cô ấy sắp sinh con rồi, mà con vẫn chưa có người yêu,” mẹ Hứa nói, “Đợi đến lúc con kết hôn sinh con, con của Hiểu Tuyết đã biết đi mua nước mắt rồi.”

Những lời này, Hứa Tri Tri nghe đến mức thuộc lòng.

“Ai ngờ hẹn hò với bạn thân mà còn phải nghe chị thúc hôn,” Hứa Tri Tri ôm đầu đau khổ.

“Tôi đâu có thúc hôn,” Tần Tư Tư cười, “Tôi chỉ tiếp lời chị thôi mà.”

Thực ra, với người xuất sắc như Hứa Tri Tri, người theo đuổi cô không ít, chỉ là công việc của cô quá

bạn, chẳng mấy khi để ý.

“Biết đâu một lúc nữa ra khỏi đây, chị sẽ gặp được chân mệnh thiên tử,” Chu Chiêu Chiêu đùa.

Lúc đó, Chu Chiêu Chiêu chỉ nói đùa, không ngờ lời nói đó lại thành sự thật.

Chẳng lẽ miệng cô “khai quang” rồi?

Vài tuần sau, khi mấy chị em lại tụ tập, Hứa Tri Tri đã công bố tin vui.

“Hôm đó trên đường về, tôi bị xe đụng,” Hứa Tri Tri kể.

“Gì cơ? Nặng không? Sao không nói với chúng tôi?” Chu Chiêu Chiêu sốt ruột hỏi.

“Không nặng, tài xế phanh kịp,” Hứa Tri Tri nói.

Cô chỉ bị ngã ngồi xuống đất vì hoảng sợ.

Người đàn ông đó đã đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, xác nhận không sao rồi mới rời đi sau khi để lại số điện thoại.

Nhưng ai ngờ duyên phận của hai người lại kỳ diệu như vậy.

Sáng hôm sau, khi cô đến cơ quan, cô lại gặp anh ta.

“Hai người cùng ngành?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Không, anh ấy đến đơn vị tôi để bàn về quảng cáo,” Hứa Tri Tri nói, “Anh ấy vừa từ nước ngoài về, muốn xây dựng thương hiệu riêng.”

Lĩnh vực điện tử, cô không hiểu nhưng cảm thấy rất thú vị.

Sau khi bàn xong hợp đồng, anh ta không rời đi ngay mà đợi cô tan làm rồi mời đi ăn tối.

Tưởng rằng duyên phận của họ chỉ dừng lại ở đó.

“Mọi người biết không, căn hộ dưới tầng tôi dạo này đang sửa sang,” Hứa Tri Tri nói đến đây thì đỏ mặt.

“Người đó là anh ta?” Chu Chiêu Chiêu và Tần Tư Tư đồng thanh.

“Đúng, là anh ấy,” Hứa Tri Tri cười.

Khi hai người gặp nhau ở hành lang, anh ta suýt đ.â.m vào cô, khi đỡ cô dậy, cả hai đều bật cười.

“Vậy là hai người đến với nhau rồi?” Tống Hiểu Tuyết tròn mắt, “Trời ơi, đây... đúng là duyên trời!”

“Chưa đâu,” Hứa Tri Tri đỏ mặt, “Bây giờ mới chỉ đang trong giai đoạn có cảm tình thôi.”

Nhưng anh ta thường chuẩn bị những món quà nhỏ tinh tế hoặc nấu ăn cho cô.

Cảm giác này khiến Hứa Tri Tri thấy rất tuyệt!

Chương 583

DTV-EBOOK

Đã ba tháng kể từ khi Dương Duy Lực đi làm nhiệm vụ. Khoảng thời gian này, Chu Chiêu Chiêu vẫn sống như bình thường, nhưng mỗi khi đêm về tĩnh lặng, một mình nằm trên giường, chiếc gối bên cạnh vẫn là chiếc gối anh từng dùng, dù hơi ấm của anh đã phai nhạt dần.

Trước đây, Dương Duy Lực cũng từng đi làm nhiệm vụ, lẽ ra Chu Chiêu Chiêu đã quen với việc này. Nhưng những lần trước, hễ đến nơi nào có thể gọi điện hoặc liên lạc, anh đều tìm cách báo tin cho cô. Còn lần này... đã hơn ba tháng, cô chưa nhận được bất kỳ tin tức nào từ anh.

Một hôm trong bữa ăn, Hứa Quế Chi hỏi thăm Dương Quyền Đình về tình hình của Dương Duy Lực, nhưng bị ông trách: “Bà là cán bộ lâu năm rồi, sao lại thiếu ý thức thế?”

“Chiêu Chiêu, trước khi đi, thằng ba cũng đã dặn dò cậu rồi,” Dương Quyền Đình nói với Chu Chiêu Chiêu, “Nhiệm vụ này không thể hỏi han, nhưng bố có thể khẳng định với cậu, nó không có chuyện gì đâu.”

Ngay cả Dương Quyền Đình cũng không thể tìm hiểu.

“Con hiểu rồi, bố.” Chu Chiêu Chiêu khẽ giật mình, sau đó gật đầu.

...

...

Riêng tư, Hứa Quế Chi an ủi cô: “Thằng bé này từ nhỏ đã lanh lợi, cậu đừng lo lắng cho nó.”

Chu Chiêu Chiêu cũng biết điều đó, nhưng đôi khi con người ta vẫn hay suy nghĩ vu vơ.

Ngày tháng trôi qua trong bận rộn và bình lặng. Một hôm, khi đến Cung Thiếu nhi đón Dương Gia Dịch, cô bị huấn luyện viên của cậu bé gọi lại: “Mẹ Dương Gia Dịch, xin chờ một chút.”

“Đội tuyển tỉnh?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nghe huấn luyện viên nói, “Ý thầy là đội bóng rổ tỉnh?”

“Đúng vậy,” huấn luyện viên cười, “Chính xác là lớp trẻ của đội bóng rổ tỉnh. Hàng năm, họ tuyển chọn những đứa trẻ có năng khiếu từ các trung tâm đào tạo để đưa vào lớp này. Mỗi năm chỉ có khoảng ba mươi em.”

Đây là cơ hội trên toàn tỉnh, những đứa trẻ được chọn vào lớp này đều có năng lực và tiềm năng xuất sắc. Nhiều phụ huynh gửi con đến đây cũng vì mục tiêu này.

Những đứa trẻ vào được lớp trẻ, sau này có thể tiến vào đội tuyển tỉnh, thậm chí đội tuyển quốc gia. Đó là niềm tự hào vô cùng lớn.

Huấn luyện viên cũng nghĩ vậy, nên nói với Chu Chiêu Chiêu đầy tự hào: “Dương Gia Dịch rất giỏi, rất có năng khiếu, tương lai chắc chắn sẽ tiến xa.”

Cậu bé là đứa trẻ có năng khiếu và thể lực tốt nhất mà huấn luyện viên từng gặp trong nhiều năm qua.

Ban đầu, huấn luyện viên trưởng Chu Chiêu Chiêu sẽ rất vui, bởi hầu hết phụ huynh nghe tin con được vào lớp trẻ đều vui mừng đến phát khóc.

Nhưng ông nhận ra người mẹ trước mặt có vẻ khác biệt.

Thoáng chút xúc động và tự hào, nhưng cô nhanh chóng trở nên bình tĩnh.

Sau đó, cô nói: “Cảm ơn thầy đã đánh giá cao Dương Gia Dịch. Nhưng việc có vào lớp trẻ hay không, tôi cần bàn với cháu đã.”

Nếu con muốn, cô sẽ ủng hộ. Nếu không, cũng không sao.

Huấn luyện viên: “...”

Lý do ông nói với phụ huynh trước là vì đã hỏi ý kiến Dương Gia Dịch.

Ông tưởng cậu bé sẽ nhảy cẫng lên vì vui sướng, nhưng cậu chỉ lạnh nhạt đáp: “Vâng, em biết rồi.”

Chỉ vậy thôi?

Cảm giác của huấn luyện viên lúc đó như bị dội một gáo nước lạnh, thất vọng tràn trề.

Tại sao phản ứng của mẹ và con lại giống nhau đến vậy?

Chẳng lẽ họ không muốn?

Phụ huynh khác biết tin con được chọn, nhất định sẽ vui mừng khôn xiết. Nhưng với Chu Chiêu Chiêu, dường như mọi chuyện đều rất bình thường?

“Tôi sẽ bàn với Dương Gia Dịch,” cô tiếp tục, “Thầy cho tôi hỏi, nếu vào lớp trẻ, các cháu có phải học tập

trung không?”

“Đúng vậy,” huấn luyện viên gật đầu, “Nhưng cô yên tâm, bên đó có giáo viên quản lý sinh hoạt, chế độ ăn cũng được thiết kế bởi chuyên gia dinh dưỡng.”

Tất cả đều là những thứ tốt nhất cho sức khỏe.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cảm ơn thầy,” Chu Chiêu Chiêu lịch sự đáp.

Huấn luyện viên nói thêm: “Từ năm 11 tuổi đến giờ, tôi chưa từng thấy đứa trẻ nào có điều kiện tốt như Dương Gia Dịch. Nếu được đào tạo bài bản, cháu có thể tiến xa, thậm chí sang Mỹ thi đấu. Vì vậy, mong cô cân nhắc kỹ.”

Ra khỏi Cung Thiếu nhi, Dương Gia Dịch vẫn như mọi ngày, đi bên cạnh mẹ, kể chuyện bóng rổ và những điều thú vị xung quanh.

“Thầy đã nói với con rồi phải không?” Chu Chiêu Chiêu đột ngột hỏi, “Con có muốn đi không?”

Dương Gia Dịch im lặng một lúc, sau đó lắc đầu: “Con không muốn.”

“Tại sao?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, “Con không phải rất thích bóng rổ sao?”

Cô tưởng con sẽ hào hứng với lớp trẻ, nhưng cậu bé lại từ chối.

“Mẹ, điều này không mâu thuẫn,” Dương Gia Dịch nghiêm túc nói, “Con thích bóng rổ, nhưng con có thể chơi ở Cung Thiếu nhi. Không cần phải vào lớp trẻ.”

“Nhưng lớp trẻ chuyên nghiệp hơn, nhiều bạn cùng tuổi đều muốn vào mà,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Huấn luyện viên nói con có năng khiếu.”

“Dù sao con cũng không muốn,” Dương Gia Dịch kiên định, “Mẹ tin con đi, dù không vào lớp trẻ, con vẫn có thể chơi tốt.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô không biết phản bác thế nào.

Hai mẹ con ngồi trên ghế đá công viên, tận hưởng ánh nắng.

Dương Gia Dịch dựa vào người mẹ: “Mẹ đừng bận tâm lời thầy nói. Lớp trẻ có thể là mơ ước của nhiều người, nhưng với con, chưa chắc đã là lựa chọn tốt nhất.”

“Con có phải đang lo lắng giống như An An không?” Chu Chiêu Chiêu dịu dàng nhìn con, “Sẽ ít về nhà, sẽ không được gặp mọi người thường xuyên?”

Dương Gia Dịch khẽ giật mình, sau đó cười: “Cũng có một phần. Con là con trai lớn, là trưởng nam của nhà.”

Những năm qua, cậu biết mẹ nhớ Dương Gia Hiêu đến mức nào. Một đêm, cậu đi ngang phòng mẹ, thấy cô khóc khi xem ảnh gia đình chụp lần Dương Gia Hiêu về thăm.

Mẹ đã thiếu vắng một đứa con, cậu không muốn làm mẹ buồn thêm.

Hơn nữa, là trưởng nam, bố dặn cậu phải gánh vác trách nhiệm của mình.

“Đứa bé ngốc,” Chu Chiêu Chiêu xúc động vuốt tóc con, “Dù bố mẹ có không nữa, nhưng vẫn mong các con như chim đại bàng, bay cao bay xa, làm điều mình muốn.”

“Con biết.” Dương Gia Dịch gật đầu đầy kiên định.

Chương 584

DTV-EBOOK

Đứa trẻ dường như lớn lên trong chớp mắt, khiến Chu Chiêu Chiêu vừa cảm thấy ấm lòng vừa xót xa.

Từ nhỏ đến lớn, Dương Gia Dịch vốn là cậu bé hướng ngoại, vui vẻ, thích thể thao và chạy nhảy khắp nơi. Nhưng giờ đây, cậu lại từ bỏ niềm đam mê của mình chỉ vì lo lắng cho mẹ, điều này khiến Chu Chiêu Chiêu đau lòng vô cùng.

Dù cô có nói thế nào đi nữa, tính cách bướng bỉnh của Dương Gia Dịch một khi đã quyết định thì không thể thay đổi. Thậm chí, khi cô nói nhiều, cậu bé còn nhìn cô với ánh mắt đầy tủi thân: “Mẹ, có phải mẹ không yêu con nữa không?”

Làm sao cô có thể không yêu con được chứ?

Chu Chiêu Chiêu vội ôm chặt con trai: “Tất nhiên mẹ yêu con.”

Chính vì yêu con, cô mới mong con theo đuổi ước mơ của mình, từng bước hiện thực hóa nó.

“Mẹ, mẹ có tin không?” Dương Gia Dịch nói, “Con không cần vào lớp trẻ vẫn có thể chơi bóng rổ giỏi, và con cũng sẽ không bỏ bê việc học.”

...

Vào lớp trẻ đồng nghĩa với việc phải từ bỏ các môn văn hóa, điều mà cậu không muốn.

“Tuy không thông minh bằng An An, nhưng con không thể làm xấu mặt con nhà họ Dương,” Dương

Gia Dịch kiên quyết nói, “Nên nhất định con phải thi đậu đại học.”

Mẹ của họ là giảng viên đại học, nếu họ không vào được đại học thì thật quá xấu hổ.

Chu Chiêu Chiêu nghe xong vừa buồn cười vừa cảm động. Cô không ngờ ba đứa trẻ lại có một thỏa thuận như vậy. Cô ôm con trai vào lòng: “Trong lòng mẹ, các con đều là những đứa trẻ xuất sắc, không kém gì An An.”

Mỗi đứa trẻ đều có điểm sáng riêng của mình.

Từ đó trở đi, Chu Chiêu Chiêu không bao giờ nhắc đến chuyện vào lớp trẻ nữa. Huấn luyện viên còn tìm cô hai lần, nhưng đều bị cô từ chối.

“Chúng tôi tôn trọng lựa chọn của con,” cô mỉm cười nói.

Tưởng rằng chuyện này đã kết thúc, nhưng không ngờ một thời gian sau, huấn luyện viên lại tìm cô: “Giáo viên đội tuyển tỉnh muốn nói chuyện với chị về Dương Gia Dịch.”

“Dương Gia Dịch là một mầm non xuất sắc,” thầy Đại Sơn từ đội tuyển tỉnh nói với Chu Chiêu Chiêu, “Chúng tôi rất mong muốn được đào tạo cháu.”

“Nếu chị có bất kỳ lo lắng hay khó khăn gì, cứ thẳng thắn nói ra, chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng,” thầy Đại Sơn chân thành nói.

“Xin lỗi thầy,” Chu Chiêu Chiêu áy náy đáp, “Sau khi bàn bạc với con, cháu ấy hiện tại chưa muốn theo con đường bóng rổ chuyên nghiệp.”

“Có phải vì không muốn xa gia đình không?” thầy Đại Sơn hỏi.

Ông nghe lỏm được vài đứa trẻ nói chuyện, rằng em trai Dương Gia Dịch không ở nhà, nên cậu muốn ở lại bên gia đình. Điều này khiến thầy Đại Sơn cảm thấy khó chấp nhận.

Làm sao có thể vì lý do đó mà đánh đổi tương lai của một đứa trẻ?

Sau đó, ông tìm hiểu thân thế của Dương Gia Dịch và nhận ra gia đình cậu không cần con đường thể thao để thành công. Nhưng bỏ qua một mầm non như vậy không phải là tính cách của thầy Đại Sơn.

Vì vậy, dù biết gia thế của Dương Gia Dịch, ông vẫn cố gắng thuyết phục Chu Chiêu Chiêu.

“Chúng tôi có thể đưa ra phương án đặc biệt,” thầy Đại Sơn nói, “Cháu ấy vẫn có thể đi học bình thường, chúng tôi sẽ cử một huấn luyện viên đến trường để hướng dẫn cháu tập luyện ngoài giờ.”

“Nhưng cuối tuần và nghỉ hè, cháu phải đến đội tuyển tỉnh để tập luyện.”

“Chị thấy thế nào?” thầy Đại Sơn hỏi một cách thận trọng, “Dương Gia Dịch tỏ ra khá hào hứng với đề xuất này.”

Như vậy, cậu có thể vừa học vừa tập luyện. Tất nhiên sẽ vất vả hơn, nhưng với thể lực của Dương Gia Dịch, điều đó không thành vấn đề.

“Việc này...” Chu Chiêu Chiêu do dự, “Cảm ơn thầy Đại Sơn, để tôi bàn lại với con rồi sẽ trả lời thầy sau, được không?”

Thầy Đại Sơn đồng ý ngay.

Dương Gia Dịch cũng thấy phương án này ổn: “Tuy vất vả một chút, nhưng con vẫn được về nhà mỗi ngày, được gặp mọi người.”

Sau giờ học, khi các bạn cùng lớp chạy nhảy trên sân chơi, cậu phải ở lại tập luyện với huấn luyện viên. Khi các bạn đã ngủ say, cậu mới bắt đầu làm bài tập về nhà.

Chu Chiêu Chiêu nhìn thấy mà xót xa, nhưng Dương Gia Dịch lại vui vẻ chấp nhận. Hơn nữa, nhờ thường xuyên chơi bóng rổ, cậu còn cao lên trông thấy.

“Bực mình quá đi!” Ngoan Ngoan phụng phịu nhìn anh trai đã cao hơn mình gần một cái đầu, “Đạo này anh ăn gì mà cao thế?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Sao lại cao hơn mình nhiều thế này!

“Em muốn cao lên à?” Dương Gia Dịch nhìn em gái, “Đúng là em hơi thấp thật, không biết An An có cao không.”

Ngoan Ngoan càng lo lắng hơn: “Hay em cũng đi chơi bóng rổ?”

Nhưng cô bé lại không thích thể thao.

“Ừ, cũng có thể thử,” Dương Gia Dịch gật đầu nghiêm túc, “Tối nào anh cũng tập cùng em.”

“Thôi bỏ đi,” Ngoan Ngoan nghe đến tập luyện buổi tối đã muốn nằm ườn ra.

“Ừm, sau này anh và An An sẽ có đôi chân dài,”
Dương Gia Dịch liếc nhìn đôi chân ngắn của em gái.

“Dương Gia Dịch!” Ngoan Ngoan hét lên, “Em sẽ
g.i.ế.c anh!”

Dám chê chân em ngắn!

Trong sân, tiếng cười của Dương Gia Dịch và tiếng
hét của Ngoan Ngoan vang lên, một lúc sau mới im
ắng.

“Em nhớ An An quá,” Ngoan Ngoan nói.

“Anh cũng nhớ nó,” Dương Gia Dịch nói, “Không
biết giờ nó có cao bằng anh không, chắc là không
đâu.”

“Hừ, cao thì giỏi lắm à?” Ngoan Ngoan phụng
phịu, rồi đột nhiên mắt sáng lên, “Hay là... chúng
mình đi tìm nó đi?”

“Tìm ai?” Dương Gia Dịch chưa hiểu, Ngoan
Ngoan trợn mắt lên nhắc lại, “Nhưng nó ở đơn vị bí
mật, làm sao tìm được?”

Dù có tìm được, chắc cũng không gặp được đâu.

“Lần trước nó về, em lén giữ địa chỉ rồi,” Ngoan
Ngoan nói, “Anh có đi không?”

Dương Gia Dịch choáng váng trước sự táo bạo của
em gái.

“Ở tỉnh Thiểm,” Ngoan Ngoan nói, “Nếu lần này
không đi, lần sau có khi nó lại chuyển đi nơi khác
rồi.”

Căn cứ nghiên cứu của An An hình như thường
xuyên thay đổi địa điểm. Nhưng lần trước An An gửi

thư, Ngoan Ngoan đã để ý dấu bưu điện, là vùng gần núi Nam Sơn, tỉnh Thiểm.

Tình cờ trong lớp cô bé có bạn quê ở đó, nên cô đã hỏi thăm kỹ.

“Đi thôi!” Dương Gia Dịch bị kích thích bởi cụm từ “lần sau chuyển đi”, nói, “Nhưng chúng ta phải chuẩn bị trước đã.”

Thế là, trong lúc Chu Chiêu Chiêu và gia đình họ Dương không hề hay biết, hai đứa trẻ đã thực hiện một chuyến đi “nói đi là đi”.

Suýt nữa khiến Chu Chiêu Chiêu hết hồn!

Chương 585

DTV-EBOOK

Dương Gia Dịch và Ngoan Ngoan năm nay đang học lớp 5 lên lớp 6. Vừa thi xong kỳ thi cuối kỳ, nghỉ ngơi một ngày, Dương Gia Dịch sẽ vào đội tuyển tỉnh tập luyện.

Cậu nói với gia đình muốn dẫn Ngoan Ngoan đi chơi, trưa không về ăn cơm.

Hứa Quế Chi lúc đó cũng không nghĩ nhiều, hai đứa trẻ vẫn thường tự đi chơi với bạn bè như vậy. Hơn nữa, hôm qua mới thi xong, hôm nay thư giãn một chút cũng tốt, ngày mai Dương Gia Dịch đã phải vào đội tuyển tỉnh rồi.

Nhưng đến tối mà vẫn chưa thấy hai đứa trẻ về, Hứa Quế Chi bắt đầu lo lắng.

Đợi thêm một lúc, ngay cả Dương Quyền Đình cũng đi làm về rồi, mà vẫn không thấy bóng dáng hai đứa.

“Gọi điện hỏi mấy nhà bạn học xem,” Dương Quyền Đình nói, “Đừng lo, bọn trẻ đều hiểu chuyện, có lẽ ham chơi quên giờ.”

Hứa Quế Chi cũng nghĩ vậy.

Ai ngờ gọi mấy nhà bạn học đều nhận được câu trả lời: “Bà ơi, hôm nay chúng cháu không đi chơi với Dương Gia Dịch.”

...

...

“Ông ơi, hai đứa này sẽ đi đâu nhỉ?” Hứa Quế Chi bắt đầu hoảng hốt.

Ngay lúc này, Chu Chiêu Chiêu cũng về đến nhà.

“Mất tích?” Chu Chiêu Chiêu nhú mày, chợt nhớ đến mấy hôm trước, thốt lên: “Hỏng rồi!”

“Sao thế?” Hứa Quế Chi sốt ruột hỏi.

“Mẹ, để con đi tìm thứ này đã.” Chu Chiêu Chiêu vội chạy vào phòng Ngoan Ngoan, Hứa Quế Chi và Dương Quyền Đình cũng theo sau.

Chỉ thấy Chu Chiêu Chiêu lấy từ dưới gối của Ngoan Ngoan ra một bức thư.

“Hôm trước Ngoan Ngoan đột nhiên nói với con, nếu một ngày nó có chuyện gì, hãy tìm bí mật dưới gối,” Chu Chiêu Chiêu vừa nói vừa mở gối ra.

Quả nhiên bên trong có một bức thư.

“Bố... bố xem đi.” Chu Chiêu Chiêu không dám mở, đưa thư cho Dương Quyền Đình.

“Hai đứa nhỏ này!” Dương Quyền Đình đọc xong thư, khóe mắt hơi ướn, “Chúng nói là đi tìm An An.”

“Tìm An An?” Hứa Quế Chi ngạc nhiên, “Sao chúng biết An An ở đâu? Hay là bị lừa rồi?”

“Không phải,” Dương Quyền Đình cười nhìn nội dung thư, “Hai đứa này quả không hổ là con cháu nhà họ Dương.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Lần trước An An gửi thư về, chúng đã nhìn dấu bưu điện đoán ra là ở tỉnh Thiểm,” Dương Quyền Đình nói, “Nên quyết định đi tìm nó.”

Chỉ từ dấu bưu điện mà suy ra được địa chỉ, khiến Dương Quyền Đình vừa tự hào vừa xót xa.

Chu Chiêu Chiêu cũng phải một lúc mới bình tĩnh lại, “VẬY là chúng đi tìm An An rồi?”

“Ừ,” Dương Quyền Đình gật đầu, “Bố đi gọi điện trước.”

Đã biết chúng đi đâu, dù chưa rõ địa chỉ cụ thể, nhưng ít nhất cũng biết hướng đi.

Cứ theo hướng đó tìm, chắc chắn sẽ gặp được bọn trẻ.

“Hai đứa này thật là...” Hứa Quế Chi khóc nói, “Khiến người ta vừa thương vừa đau lòng.”

Họ cũng nhớ An An lắm.

Nhưng tự ý đi như vậy, nếu có chuyện gì thì sao?

“Đã cho người đi tìm rồi, các con đừng lo,” Dương Quyền Đình gọi điện xong, “Bên đó cũng đã báo rồi.”

“Bố, chỗ đó ở đâu? Con muốn đi tìm chúng,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Hai năm trước cô đã học lái xe, sau đó Chu Chính Văn tặng cô một chiếc Hồng Hạ Lợi cũ để tập lái.

Năm nay, Chu Chính Văn còn mua tặng cô một chiếc Toyota Crown mới, gây xôn xao khắp nơi.

Giờ kỹ năng lái xe của cô đã khá vững, nên muốn tự mình đi tìm hai đứa trẻ.

“Được, bố đi cùng con,” Dương Quyền Đình nói.

“Bố...” Chu Chiêu Chiêu muốn từ chối, nhưng bị Dương Quyền Đình ngắt lời, “Mẹ con ở nhà trực điện thoại, bố không yên tâm để con đi một mình.”

“Con nghe lời bố đi,” Hứa Quế Chi nói.

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Ngay lúc đó, điện thoại reo, Dương Quyền Đình nghe xong cúp máy, “Có người nhìn thấy chúng ở gần huyện Ninh.”

Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi đều nhìn Dương Quyền Đình, chỉ thấy ông mỉm cười, “Hai đứa nhỏ này giỏi thật, đơn vị của An An hiện tại chính là ở huyện Ninh.”

“Vậy con... đi thu xếp đồ đạc, chúng ta lên đường ngay nhé?” Chu Chiêu Chiêu xúc động nói.

Dương Quyền Đình gọi điện cho tài xế, vì đi vào vùng núi nên họ chuẩn bị một chiếc Jeep.

Chu Chiêu Chiêu ngồi ghế phụ, nhìn ra cửa sổ mơ màng, không biết quyết định năm xưa của mình có đúng không?

Nếu Dương Gia Hiêu không đi, liệu có chuyện hôm nay không?

“Chiêu Chiêu.” Dương Quyền Đình gọi cô, “Con đừng suy nghĩ nhiều, con đường của An An... là con đường nó phải đi.”

Sinh ra trong gia đình này, lại có thiên phú như vậy, không thể để bị mai một đi.

“An An vẫn luôn ổn,” giọng Dương Quyền Đình chùng xuống, “Bình Bình và Ngoan Ngoan cũng được dạy dỗ rất tốt.”

Nhà khác có hai con, tuổi này thường tranh giành nhau.

Còn ba đứa nhà họ, dù An An thường xuyên vắng nhà, nhưng chúng luôn nhớ đến người anh em sinh ba của mình.

Kể cả quà tặng, dù là sinh nhật hay dịp nào khác, cũng không quên chuẩn bị phần cho An An.

“Con biết rồi, bố.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Trời tối rồi, không biết giờ này chúng ở đâu?”

Có người nhìn thấy ở huyện Ninh, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm thấy.

Hơn nữa, trời tối tìm cũng khó.

Dương Quyền Đình không trả lời, vì ông cũng đang lo lắng điều tương tự.

Còn lúc này, hai anh em bị nhớ thương kia đang ngồi trên giường nhà người ta, gặm ngô ngon lành.

“Ngô này ngon quá, ngọt thật!” Ngoan Ngoan vừa ăn vừa cười nói.

Dương Gia Dịch liếc nhìn em gái - quả là một đứa khéo ăn nói.

Quả nhiên, bà chủ nhà nhìn cô bé mà thích mê, “Lại đây ăn thử gà xào của bà, gà nhà nuôi đấy, xem có ngon không?”

“Cảm ơn bà, cháu không khách sáo đâu ạ.” Ngoan Ngoan hào hứng gấp miếng gà, ăn vài miếng rồi tròn mắt, giơ ngón cái, “Trời ơi, ngon quá, đây là gà xào ngon nhất cháu từng ăn!”

Dương Gia Dịch: “...”

Thế là từ trước đến giờ ai nói không thích ăn gà nhất nhỉ?

Quả nhiên... chỉ cần Dương Gia Dịch muốn,
không có ai mà cô bé không làm vui lòng được.

Bà chủ nhà bị cô bé nịnh từ lúc ngồi lên giường
đến giờ, tiếng cười không ngớt.

Chương 586

DTV-EBOOK

Phải nói rằng, hai đứa trẻ này có vận may khá tốt.

Sáng sớm, chúng lén lút thu xếp đồ đạc, thức ăn đã chuẩn bị từ tối hôm trước, quần áo cũng được giấu kín ở một “căn cứ bí mật” bên ngoài.

Sau bữa sáng, chúng vẫn chào tạm biệt Hứa Quế Chi như thường lệ, nhưng vừa ra khỏi cổng đã vội vã xách đồ đến bến xe.

Thời đó, mua vé xe không cần chứng minh thư. Dương Gia Dịch nhờ cao lớn nhanh, giờ đã hơn 1m70, dễ dàng mua được hai vé đi huyện Ninh.

Trên xe, dĩ nhiên có người nhìn chúng với ánh mắt tò mò, nhưng Dương Gia Dịch từ nhỏ đã theo Dương Duy Lực học võ, không chỉ giỏi bóng rổ mà còn thành thạo Taekwondo.

Tình hình an ninh những năm gần đây đã tốt hơn trước, hai đứa trẻ cuối cùng cũng xuống xe ở huyện Ninh với khuôn mặt xanh xao.

Ngoan Ngoan không ngờ mình lại say xe thảm hại như vậy, nôn hết cả đồ ăn sáng.

...

...

Trên xe không có chuyện gì nguy hiểm, nhưng ai ngờ vừa xuống xe đã bị bọn cướp để ý.

Dương Gia Dịch dù giỏi võ nhưng “song quyền nan địch tứ thủ”, lại thêm phải bảo vệ em gái, cậu

không dám liều lĩnh.

Đồ ăn và túi xách của hai đứa đều bị cướp mất.

Thật ra là do thiếu kinh nghiệm, nên chúng để hết tiền trong túi xách.

Vấn đề là, Ngoan Ngoan đang đói.

Hai đứa trẻ không ngờ chuyến đi gặp An An tưởng suôn sẻ lại rơi vào cảnh không có gì lót dạ.

Nhưng ngay lúc đó, Ngoan Ngoan bỗng thấy một người phụ nữ đang ôm bụng đau đớn trên đường.

“Cô ấy bị sao vậy?” Ngoan Ngoan chỉ tay hỏi anh trai, “Chúng mình nên đến xem không?”

Con đường vắng người qua lại, có người thấy tình cảnh này cũng vội tránh xa, sợ vướng vào rắc rối.

Dương Gia Dịch và Ngoan Ngoan chạy đến thì phát hiện người phụ nữ đang mang thai.

“Cô ơi, cô sao thế?” Ngoan Ngoan sốt ruột hỏi.

“Xin các cháu... cô... cô sắp sinh rồi.” Người phụ nữ nắm c.h.ặ.t t.a.y Ngoan Ngoan.

“Chúng cháu...” Ngoan Ngoan hoảng hốt, “Vậy chúng cháu đưa cô đến bệnh viện ngay!”

Ngoan Ngoan nhìn anh trai, Dương Gia Dịch gật đầu: “Anh sẽ bế cô ấy đi.”

Người phụ nữ tuy bụng to nhưng người gầy, Dương Gia Dịch nhờ tập luyện thể thao nên sức khỏe tốt, việc bế một người không quá khó.

Vấn đề là phải đến bệnh viện nhanh nhất có thể, nhưng chúng hoàn toàn mù tịt về huyện Ninh.

“Đi ngõ này rẽ phải,” người phụ nữ yếu ớt chỉ đường, “Qua một con phố nữa vào ngõ, ra... ra khỏi ngõ là đến bệnh viện.”

Khoảng cách không xa lắm.

Nhưng tại sao người cô ấy ướm sưng như vừa tè dầm?

“Có lẽ cô đã vỡ ối rồi.” Lúc này, người phụ nữ đau đến mức ướm dầm mồ hôi, mắt lơ đãng muốn ngất đi.

“Cô đừng sợ, sắp đến rồi.” Ngoan Ngoan động viên, “Em bé sẽ ổn thôi.”

“Cô mệt quá...” Người phụ nữ khóc nói, “Cô nhớ mẹ quá...”

Ngoan Ngoan: “...”

Lúc này cô bé cũng muốn gặp mẹ!

Mẹ cô khi sinh ba chị em cũng từng cận kề cửa tử, suýt mất mạng vì xuất huyết.

“Anh ơi,” Ngoan Ngoan nhen ngào, “Cô ấy sẽ ổn chứ?”

“Sẽ ổn thôi.” Dương Gia Dịch lúc này mặt đỏ bừng nhưng cố gắng bình tĩnh trấn an em gái, “Cô ấy nhất định không sao đâu.”

Có lẽ nhờ sự bình tĩnh của cậu, người phụ nữ trong lòng cũng bớt lo lắng hơn.

Rất nhanh, họ đã đến bệnh viện.

Người phụ nữ được đưa vào phòng sinh, y tá chạy ra hỏi: “Người nhà hai cháu đâu?”

“À?” Ngoan Ngoan ngơ ngác, “Chúng cháu không quen cô ấy, thấy cô ấy đau trên đường nên...”

“Thôi khỏi hỏi, sản phụ đã nói địa chỉ nhà rồi.”
Một y tá khác chạy ra, “Tôi sẽ nhờ người báo với gia đình.”

Hành lang chỉ còn lại hai đứa trẻ.

“Anh ơi, tay anh có sao không?” Ngoan Ngoan xót xa nhìn cánh tay đang run rẩy của anh trai, “Chúng mình đi gặp bác sĩ đi.”

“Anh không sao.” Dương Gia Dịch nói.

Nhưng Ngoan Ngoan vẫn kéo tay anh đi tìm bác sĩ: “Tay anh còn phải chơi bóng rổ, không được để xảy ra chuyện gì.”

Nếu vì chuyện này mà anh trai không thể chơi bóng nữa, cô bé sẽ hối hận cả đời.

Gặp lại y tá lúc này, Ngoan Ngoan vội hỏi: “Cô ơi, anh cháu vừa bế cô ấy đến, giờ tay không được ổn, nhờ cô tìm bác sĩ giúp ạ.”

Y tá lúc này mới để ý cánh tay Dương Gia Dịch đang run, giật mình: “Đi theo cô, cô dẫn đi khám ngay.”

Cô báo với trạm y tế rồi dẫn hai đứa trẻ đi gặp bác sĩ.

Bác sĩ khám cho Dương Gia Dịch, nghe nói cậu là vận động viên bóng rổ, liền kê đơn thuốc.

“Cháu bé... kiên trì được quãng đường dài như vậy thật là kỳ tích, sản phụ gặp được các cháu cũng là phúc phận.” Bác sĩ nói.

Một đứa trẻ bế người lớn mang thai chạy quãng đường dài như vậy mà không sao, không phải may mắn là gì?

Thương nhất là cậu bé này, kiên trì đến cùng.

Bác sĩ nghĩ vậy, bảo Dương Gia Dịch ngồi xuống, dành thời gian massage cho cậu.

“Đừng lo, anh cháu không sao đâu.” Thấy ánh mắt lo lắng của Ngoan Ngoan, bác sĩ cười an ủi.

“Cảm ơn bác sĩ, bác thật tốt bụng.” Ngoan Ngoan nói ngọt ngào.

Bác sĩ bật cười: “Bé gái này dễ thương quá.”

Gia đình sản phụ sống ngay trong huyện, nhanh chóng có người nhận ra và tìm đến.

Ngoan Ngoan và Dương Gia Dịch định lấy thuốc xong sẽ đi ngay, chúng chưa quên mục đích chuyến đi này là gì.

Chúng vẫn chưa tìm được An An.

Nhưng chưa kịp ra khỏi cổng bệnh viện, một người phụ nữ đã chặn lại: “Là hai cháu cứu con gái tôi đúng không?”

Thế là hai đứa trẻ được bà dẫn về nhà, thịt gà trong vườn cũng bị g.i.ế.c để thết đãi ân nhân.

“Nếu không có hai cháu, con gái tôi và đứa cháu đã không còn.” Bà cảm kích nói.

Giết một con gà so với mạng người có nghĩa lý gì?

Bà vừa đến bệnh viện thăm con gái và cháu ngoại, bác sĩ nói may mà đưa đến kịp, không thì đứa bé đã nguy hiểm.

Lại nói: “Nghe đồng nghiệp kể cậu bé bé chạy một mạch đến đây, tay run lấy bẫy vẫn cố gắng.”

Những đứa trẻ tốt bụng làm sao!

Nhìn thấy Ngoan Ngoan, bà càng thêm quý mến.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sống đến giờ, bà chưa từng thấy cô bé nào xinh đẹp, lễ phép và khéo ăn nói như vậy, đúng là hợp ý bà.

“Ăn nhiều vào.” Bà vui vẻ gấp thức ăn cho hai đứa trẻ.

“Ăn no rồi ngủ một giấc,” bà tiếp tục, “Chỗ hai cháu muốn đến, con trai lớn của tôi biết, ngày mai nó sẽ đưa hai cháu đi.”

Hai đứa nhỏ này là ân nhân của nhà bà, bà sẽ không để chúng gặp khó khăn nữa.

Chương 587

DTV-EBOOK

Huyện Ninh cách tỉnh thành khá xa, Chu Chiêu Chiêu và mọi người lái xe đến nơi đã là nửa đêm.

Dù cô còn trẻ và có sức khỏe tốt, nhưng chặng đường dài cũng khiến cô mệt mỏi, hướng chỉ là Dương Quyền Đình.

Tài xế đỗ xe tại nhà khách của huyện.

“Bố, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút, sáng mai sẽ tìm hiểu tin tức của chúng,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Ai ngờ vừa bước xuống xe, cửa nhà khách bật mở, hai người bước ra: “Ngài có phải là đồng chí Dương không?”

Hóa ra là hai cán bộ của chính quyền huyện Ninh, chuyên chờ họ ở đây.

“Phòng đã chuẩn bị xong, mời nghỉ ngơi trước,” một người nói, “Nhà ăn cũng đã dọn cơm rồi.”

“Làm phiền các đồng chí,” Dương Quyền Đình bắt tay họ.

“Nên làm, nên làm,” hai người vội đáp.

...

...

Nếu không có chuyện này, có lẽ cả đời họ cũng không có cơ hội gặp nhân vật như vậy, còn được bắt tay nữa.

Ba người đều đói, hai cán bộ sắp xếp rất chu đáo, chuẩn bị những món dễ tiêu.

Sau bữa ăn, Chu Chiêu Chiêu về phòng nghỉ ngơi.

Hiện tại chỉ biết có người nhìn thấy hai đứa trẻ trên chuyến xe từ tỉnh về huyện Ninh, nhưng sau khi xuống xe, không ai biết chúng đi đâu.

Giờ phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, ngày mai còn tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng lòng người đầy tâm sự khó ngủ yên, Chu Chiêu Chiêu chỉ chợp mắt được một lúc rồi tỉnh giấc.

Cô rửa mặt bằng nước lạnh trong nhà vệ sinh, đầu óc tỉnh táo hơn.

Thay quần áo xong bước ra, cửa phòng Dương Quyền Đình cũng vừa mở.

“Xuống lầu ăn sáng trước,” Dương Quyền Đình nói với Chu Chiêu Chiêu, “Rồi bàn tiếp cách tìm kiếm.”

“Vâng, bố,” Chu Chiêu Chiêu đáp, “Tối qua bố ngủ có ngon không?”

“Cũng được, không sao,” Dương Quyền Đình nói, “Gọi điện muộn quá.”

Nếu không, đã có thể chặn hai đứa trẻ ngay tại bến xe huyện Ninh.

Giờ chỉ còn cách hỏi thăm trong huyện.

May mắn là huyện Ninh không lớn, hai đứa trẻ ngoại hình ưa nhìn như vậy, hỏi thăm cũng không khó.

“Bên đơn vị của An An, bố cũng đã gọi điện báo rồi,” Dương Quyền Đình nói.

Dĩ nhiên, có một số việc liên quan, đây cũng là lần đầu tiên Dương Quyền Đình dùng thân phận của mình để giải quyết.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng không sao, miễn là hai đứa trẻ bình an vô sự.

Trong lúc Chu Chiêu Chiêu và Dương Quyền Đình ăn sáng, Dương Gia Dịch và Ngoan Ngoan cũng đã ngồi trên máy kéo của con trai lớn nhà bà chủ.

“Lót cái này cho đỡ xóc,” bà chủ đưa cho hai đứa trẻ một tấm đệm, “Từ đây đến đó đường còn dài, ngồi cho thoải mái.”

“Cảm ơn bà,” Ngoan Ngoan hào hứng nói.

Con trai bà chủ tên Lưu Vĩ, làm lái máy kéo cho xưởng gạch gần đó. Nghe mẹ kể hai đứa trẻ đã cứu mạng em gái và cháu trai mình, anh xin nghỉ phép hôm nay, dùng máy kéo đưa chúng đến nơi An An ở.

Thật trùng hợp, anh thường chở gạch đi nhiều nơi, từng đến địa điểm đó.

“Yên tâm, anh sẽ đưa hai em đến nơi an toàn,” Lưu Vĩ cười nói với hai đứa trẻ.

“Mang theo đồ ăn, đói thì ăn dọc đường,” bà chủ lại đưa thêm thức ăn.

Trong đó có bánh cuốn bà làm sáng sớm, trái cây và thịt, đảm bảo hai đứa trẻ không bị đói.

Ban đầu Ngoan Ngoan còn hào hứng, đứng trên thùng máy kéo cảm nhận gió thổi, tầm nhìn rộng, cảm giác mà ngồi xe hơi không có được.

Nhưng khi ra khỏi huyện, đường xá trở nên gập ghềnh, càng đi càng hoang vắng.

“An An sống ở nơi như thế này sao?” Ngoan Ngoan muốn khóc, “Nó có phải nhịn thềm thịt không?”

Lại còn ở nơi khó khăn thế này.

“Không đâu,” Dương Gia Dịch an ủi em gái, “Lần trước An An về không còn mang theo ngỗng quay ngon nhất bên đó cho chúng ta sao?”

“Có lẽ chỉ là khu vực này hoang vu thôi, đơn vị của nó không tệ đâu,” Dương Gia Dịch nói.

“Giống như căn cứ ngày xưa ư?” Ngoan Ngoan hỏi.

Chúng sinh ra ở căn cứ, còn có chụp vài bức ảnh, Chu Chiêu Chiêu thường kể cho chúng nghe về cuộc sống nơi đó.

Nên Ngoan Ngoan vẫn có chút ấn tượng về căn cứ.

“Đúng vậy,” Dương Gia Dịch gật đầu nghiêm túc.

Nhưng khi đến nơi, hai đứa trẻ đều im bật: “Anh chắc là chỗ này không?”

Trước mắt là một vùng đất hoang vu, chúng không thể tin nổi An An sống ở đây.

Nơi này trống trải, nếu không có tấm biển chỉ dẫn bên cạnh, Chu Chiêu Chiêu đã tưởng không có người ở.

“Bố, thật sự là đây sao?” Chu Chiêu Chiêu nhìn Dương Quyền Đình hỏi.

Dù Dương Duy Lực từng nói với cô điều kiện sống của An An đôi khi rất khó khăn, nhưng cô tưởng ít nhất các nhà nghiên cứu sẽ được bảo vệ tốt.

Nhưng nơi này... sao có thể khắc nghiệt đến vậy.

“Khu vực này gần tỉnh Ninh,” Dương Quyền Đình nói, “Điều kiện hơi khó khăn.”

“Đi thôi, đến hỏi trước,” Dương Quyền Đình nói.

Lính gác ở cổng đã để ý họ từ lâu, chỉ chờ họ tiến vào khu vực cảnh giới sẽ ra hỏi.

“Đồng chí, có việc gì không?” Thấy họ đến, lính gác bước ra.

Chu Chiêu Chiêu thấy những người gác cổng đều mang vũ khí.

“Đây là giấy tờ của tôi,” Dương Quyền Đình đưa giấy tờ tùy thân, “Chúng tôi đến đây để...”

Lính gác nhận giấy tờ, nhíu mày nhìn Dương Quyền Đình: “Xin chờ một chút, tôi đi gọi điện.”

“Xin hỏi,” Chu Chiêu Chiêu gọi lại, “Hôm nay có hai đứa trẻ đến đây không?”

Lính gác giật mình, rồi gật đầu: “Có.”

Ba tiếng trước, một chiếc máy kéo đến, người đàn ông trẻ tuổi dẫn hai “củ cải nhỏ” xuống xe.

Hai đứa trẻ không chút sợ hãi, còn lễ phép nói: “Anh lính gác ơi, chúng em đến tìm người.”

Tìm người?

Tìm đến đây?

Các em có biết đây là nơi nào không?

Xung quanh không thấy nhà cửa, các em không thấy biển cảnh báo sao?

Khu vực trọng yếu, người lạ không được vào.

Hay là không biết chữ? Cũng không phải.

Sau đó, anh thấy một chiếc xe từ bên trong chạy ra, rồi một “củ cải nhỏ” khác lao về phía họ.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy?

Chương 588

DTV-EBOOK

Nếu hỏi Dương Gia Hiêu khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời là khi nào?

Chắc chắn là ngay lúc này.

Khi cậu đang đối chiếu dữ liệu trong phòng thí nghiệm, bất ngờ nghe lãnh đạo cười nói: “An An, lại đây một chút.”

An An ngơ ngác dừng tay, theo lãnh đạo đi ra, trong đầu vẫn nghĩ về những con số vừa rồi.

“Gì ạ?” Cậu chưa kịp hiểu, lại hỏi.

“Cháu ra cổng đón người đi.” Lãnh đạo nhìn cậu cười nói.

Đón người?

Từ khi nào cậu có nhiệm vụ này?

Nhưng... dữ liệu vẫn chưa phân tích xong...

...

“Đi đi.” Sư tỷ Triệu mỉm cười nói.

Dương Gia Hiêu thấy ánh mắt mọi người hôm nay khác lạ, chẳng lẽ có chuyện gì vui?

Nhưng cậu không hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ đi theo.

Phòng thí nghiệm cách cổng khá xa, nên lãnh đạo cho cậu đi nhờ chiếc xe duy nhất của đơn vị.

Khi còn cách cổng khoảng ba mươi mét, An An bỗng thấy hai bóng người đứng đó.

Chính xác là hai thiếu niên.

Cậu không tin vào mắt mình, hai người đó... sao có thể ở đây?

Chắc do cậu nhớ họ quá.

Chắc là đêm qua mơ thấy nên giờ hoa mắt?

Nhưng khi đến gần hơn, khuôn mặt hai người kia hiện ra rõ mồn một.

“Dừng xe!” Dương Gia Hiêu hét lên.

Tài xế cũng quen An An, nói đúng hơn cả đơn vị này không ai không biết cậu bé - báu vật được mọi người cưng chiều.

Xe vừa dừng, An An đã nhảy xuống chạy về phía cổng.

Cách khoảng ba mét, cậu đột nhiên dừng lại, dụi mắt.

Biết đâu chỉ là giấc mơ?

Nơi này... vô cùng quan trọng.

An An thuộc lòng các quy định bảo mật, nhiều dự án cậu tham gia đều tuyệt mật, không thể tiết lộ dù là với bố mẹ.

Dù nơi này không còn nghiêm ngặt như trước, nhưng... cậu chưa từng nói địa chỉ cho ai, làm sao họ tìm được?

Hay là do bố?

Nhưng ngay lập tức An An bác bỏ suy nghĩ này.

Dương Duy Lực là quân nhân, ý thức bảo mật đã ngấm vào máu, không bao giờ tiết lộ.

Nhớ lại lần cậu ôm nặng, Dương Duy Lực vội vã đến, ngày đêm chăm sóc.

Lúc mê man, An An gọi mẹ, là Dương Duy Lực ôm cậu vào lòng, hát ru như Chu Chiêu Chiêu từng làm.

Khi khỏi bệnh, đôi mắt đỏ ngầu của cha nở nụ cười.

“Con không muốn mẹ biết con ốm.”

Đêm đó hai cha con nằm ngắm sao, Dương Duy Lực kể nhiều chuyện.

Chuyện ngày nhỏ, chuyện gia đình.

Cha nói, mọi người đều nhớ cậu. Nhưng chọn con đường này đồng nghĩa với xa cách.

Chỉ cần biết nhau vẫn luôn nhớ về nhau là đủ.

“Các em... sao lại đến đây?” Dương Gia Hiêu không biết nước mắt đã chảy từ khi nào, “Làm sao tìm được?”

“Anh đang mơ sao?” Cậu khóc nói.

“An An!” Dương Gia Dịch và Dương Gia Dịch chạy tới, ba đứa trẻ ôm chặt lấy nhau.

“Không phải mơ đâu.” Dương Gia Hiêu xúc động nói, “Đúng là các em thật.”

“Bọn em nhớ anh quá.” Ngoan Ngoan nói, “Nên tìm đến.”

“Nhưng làm sao tìm được?” Dương Gia Hiêu vẫn bối rối.

“Trên phong bì thư anh gửi có dấu bưu điện mà.” Ngoan Ngoan giải thích, “Thật kỳ diệu, bọn em đã tìm thấy.”

Dấu bưu điện là của một bưu cục huyện gần đó.

Tình cờ bạn cùng lớp của Dương Gia Dịch quê ở huyện Ninh, biết nơi này.

Hai anh em lại phân tích nội dung thư của An An: nơi có núi, có sông câu cá.

Và Lưu Vĩ từng chở gạch đến đây xây dựng.

Theo manh mối đó, họ quyết định thử vận may.

Kết quả, gặp được nhau.

Dương Gia Hiêu: "... Các em quá đỉnh."

Lãnh đạo: "..."

Vậy có nên chiêu mộ hai đứa này vào không?

Thông minh như vậy, không phải đứa trẻ nào cũng có.

Lãnh đạo thực sự cân nhắc nghiêm túc.

Ban đầu ông tưởng hai đứa trẻ đi cùng người lớn.

Vì trước đó nhận được yêu cầu từ Dương Quyền Đình muốn gặp Dương Gia Hiêu.

Ai ngờ chỉ có hai đứa trẻ, dựa vào dấu bưu điện và nội dung thư để suy luận.

Phiêu Vũ Miên Miên

Khả năng phán đoán và suy luận này, nếu được đào tạo, tương lai sẽ rất xán lạn.

Khi Chu Chiêu Chiêu và Dương Quyền Đình đến, thấy ba đứa trẻ quây quần bên bàn tròn vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả.

Không ai nữ phá vỡ khung cảnh này.

Mọi người lặng lẽ rút lui.

Chu Chiêu Chiêu có dịp quan sát xung quanh.

Nơi này không hoang vu như cô tưởng tượng.

Lãnh đạo như hiểu ý, mỉm cười: “Điều kiện của chúng tôi ngày càng tốt hơn.”

“Vất vả cho mọi người.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cảm ơn vì đã chăm sóc cháu.”

“Nói thật, cháu là báu vật của đơn vị.” Lãnh đạo nhìn ba đứa trẻ, ánh mắt trìu mến, “Nếu không có cháu, nhiều người đã bỏ cuộc.”

Nghiên cứu vốn khô khan, nhiều lần hy vọng rồi thất vọng.

Không phải ai cũng đủ kiên nhẫn.

Có lúc họ như đi vào ngõ cụt.

Nhưng từ khi có An An, không khí trở nên nhẹ nhàng hơn.

Đôi khi những câu hỏi ngây ngô của cậu lại khiến các chuyên gia búng tỉnh.

Vì vậy, Dương Gia Hiêu không chỉ là cứng, mà còn là linh vật của đơn vị.

Nếu có ai cần cảm ơn, chính là họ phải cảm ơn Chu Chiêu Chiêu đã nuôi dạy một đứa con tuyệt vời.

“Mẹ!” Dương Gia Hiêu phát hiện ra đầu tiên, “Ông ngoại! Sao mọi người đến đây?”

Rồi chợt nhớ đến hai đứa bên cạnh, vội nói: “Bình Bình và Ngoan Ngoan nhớ con thôi, nếu trách thì trách con!”

Cậu không thể để chúng vì mình mà bị phạt.

Chương 589

DTV-EBOOK

Hôm đó, Dương Gia Hiêu dẫn mẹ và hai anh em đến ngọn núi mà cậu thường leo. Chiều tối, cả nhà lại ra bờ sông bắt cá và cua nhỏ.

Một ngày trôi qua thật nhanh. Đêm xuống, vị lãnh đạo đã đặc cách sắp xếp cho Chu Chiêu Chiêu và mọi người ngủ lại tại đây.

Phòng của Dương Gia Hiêu khá rộng, chỉ là giường hơi nhỏ. May mắn là đang mùa hè, sư tử Triệu đã tìm cho họ một chiếc chiếu lớn và trải thêm một lớp đệm dày. Ngủ dưới đất như vậy lại cảm thấy thoải mái hơn cả nằm giường.

Chiếu được trải ngay cạnh cửa sổ, nằm xuống là có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao qua khung cửa.

“Những ngôi sao ở đây gần và đẹp quá!” Ngoan Ngoan không nhịn được thốt lên.

Ở thành phố cũng có thể nhìn thấy sao, nhưng sao ở đây dường như đẹp hơn nhiều.

“Khi nhớ mọi người, con thường nói chuyện với những ngôi sao,” Dương Gia Hiêu dựa vào người Chu Chiêu Chiêu, mắt nhìn lên trời nói, “Chúng đều là bạn tốt của con.”

Chu Chiêu Chiêu xót xa xoa đầu con trai.

“Mẹ ơi, con rất vui vì mọi người đã đến thăm con,” cậu dụi dụi vào tay mẹ nói.

...

...

“Nhưng hai người sau này đừng đến nữa nhé,”
Dương Gia Hiêu đột nhiên nói, “Lần này là may mắn thôi.”

Cũng vì mức độ cảnh giác không cao nên mới được gặp họ.

Nhưng lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.

Dù rất nhớ mọi người, nhưng cậu không muốn họ gặp nguy hiểm.

Chuyến đi này tuy không gặp nguy hiểm gì, nhưng lần sau thì sao?

Dương Gia Hiêu không dám liều lĩnh.

Cậu nắm c.h.ặ.t t.a.y Dương Gia Dịch và Dương Gia Nguyệt: “Khi nào con hoàn thành xong thí nghiệm lần này, con sẽ về nhà một thời gian.”

“Thật không?” Dương Gia Dịch hào hứng ngồi bật dậy nhìn em trai, “Vậy khi cậu về, tớ sẽ dẫn cậu đi chơi bóng.”

“Chúng ta sẽ đến khu vui chơi!” Dương Gia Nguyệt cũng phấn khích theo.

Ba đứa trẻ bắt đầu lên kế hoạch cho những việc sẽ làm khi Dương Gia Hiêu trở về.

Đêm đó, ba đứa trẻ như có nói không hết chuyện, Chu Chiêu Chiêu cũng chiều theo chúng, thỉnh thoảng lại xen vào vài câu.

Những ngày qua lo lắng mệt mỏi, nói chuyện một lúc rồi bà cũng thiếp đi.

“Mẹ ngủ rồi,” Dương Gia Hiêu nhìn mẹ đầy thương xót, kéo chăn đắp cho bà, “Khi con không ở nhà, hai người hãy chăm sóc mẹ thật tốt nhé.”

Dù gặp mặt rất vui, nhưng nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu và ông nội Dương Quyền Đình lo lắng, mệt mỏi tìm đến, Dương Gia Dịch và Dương Gia Nguyệt cũng không khỏi day dứt.

Chúng nhận ra mình đã gây ra chuyện rồi.

Khiến gia đình phải lo lắng, thậm chí còn khiến ông nội phải dùng một số mối quan hệ mới tìm được chúng.

Ba anh em ôm chặt lấy nhau.

Không biết họ đã ngủ từ lúc nào.

Nhưng dù lưu luyến đến đâu, giờ phút chia ly cũng đã đến.

“Chúng tớ sẽ nhớ cậu,” Dương Gia Dịch nói.

“Nhớ nhật ký của chúng ta đấy,” Dương Gia Hiêu cười nói với anh trai, “Khi về nhà, chúng ta sẽ trao đổi cho nhau.”

Họ đã thống nhất, mỗi người sẽ viết nhật ký, ghi lại những điều muốn chia sẻ với nhau.

Đến lần gặp mặt sau, họ sẽ trao đổi chúng cho nhau.

Khi tiễn mọi người ra về, Dương Gia Hiêu luôn nở nụ cười: “Một thời gian nữa tớ sẽ về.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tớ cũng biết chơi bóng rổ, lần sau về chúng ta cùng chơi nhé,” cậu nói với Dương Gia Dịch.

“Lần sau tớ sẽ vào núi làm cho cậu một chiếc vòng cổ,” cậu thì thầm với Ngoan Ngoan, “Vòng tay này cậu cầm chơi trước đi.”

Đó là món quà làm từ đá quý đặc biệt cậu tìm được trong núi, làm cho Chu Chiêu Chiêu và Ngoan Ngoan mỗi người một chiếc.

“Cậu phải cẩn thận nhé,” Dương Gia Nguyệt đỏ mắt nói, “Vòng tay này tớ rất thích rồi, không cần vòng cổ đâu.”

Chỉ cần cậu bình an là đủ.

Dương Gia Hiêu xoa đầu em gái: “Cậu ngoan, nghe lời nhé.”

Dương Gia Nguyệt càng đỏ mắt hơn, nhưng cô bé cố nhịn không khóc, vì biết rằng nếu khóc, mọi người sẽ càng thêm buồn.

“Cậu ổn chứ?”

Sau khi tiễn mọi người, đến khi chiếc xe khuất hẳn đuôi đèn, Dương Gia Hiêu vẫn đứng đó.

Vị lãnh đạo nhìn cậu đầy thương cảm hỏi.

“Không sao,” Dương Gia Hiêu lắc đầu, “Thưa lãnh đạo, tôi muốn quay lại làm việc.”

Cậu muốn tính toán xong những dữ liệu đó thật nhanh, để sớm được đoàn tụ với gia đình.

“Được,” vị lãnh đạo ân cần xoa đầu cậu, “Nếu muốn về nhà, tôi có thể xin phép cấp trên cho cậu.”

Dù sao cậu vẫn còn là một đứa trẻ.

“Tôi có thể,” Dương Gia Hiêu trả lời một cách điềm tĩnh.

Chỉ là khi rời đi, đôi mắt cậu vẫn lưu luyến nhìn về hướng Chu Chiêu Chiêu và mọi người đã khuất bóng.

Trên xe, Dương Gia Nguyệt và Dương Gia Dịch quỳ trên ghế sau, ánh mắt dõi theo hướng Dương Gia Hiều.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy gì nữa, hai đứa trẻ mới chịu ngồi xuống.

“Mẹ ơi, con xin lỗi, chúng con biết lỗi rồi,” Dương Gia Nguyệt dựa vào người Chu Chiêu Chiêu nói.

“Ông nội ơi, chúng cháu xin lỗi, đã để mọi người lo lắng,” Dương Gia Dịch cũng xin lỗi.

Hai đứa trẻ bắt đầu hối hận từ khi nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của mẹ và ông nội.

Chúng nhận ra mình đã quá bông bột.

“Sau này đừng như vậy nữa,” khi nhìn thấy nụ cười của ba đứa trẻ bên nhau, Chu Chiêu Chiêu không nổi trách mắng chúng nữa, “Nếu gặp phải kẻ xấu sẽ rất nguy hiểm.”

Hai đứa trẻ gật đầu rất nghiêm túc.

Từ đây đến huyện Ninh mất khoảng nửa ngày, đúng vào giờ cơm trưa, Dương Quyền Đình sắp xếp cho mọi người dừng chân ăn trưa tại huyện Ninh trước khi về thành phố.

Đến huyện Ninh, Dương Gia Dịch và Dương Gia Nguyệt mới nhớ ra chuyện mình đã cứu người ở đây, liền kể lại với Chu Chiêu Chiêu.

“Tay con có sao không?” Chu Chiêu Chiêu vội kéo tay Dương Gia Dịch kiểm tra.

“Lâu rồi, không sao đâu ạ,” Dương Gia Dịch cười nói, “Nhưng mẹ ơi, chúng ta có nên đến nhà bà Lưu nói một tiếng không?”

Khi đưa họ về, Lưu Vĩ còn hẹn hai ngày sau sẽ đến đón.

Ai ngờ họ lại về sớm thế.

“Phải nói chứ,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Khi đến, bà đặc biệt mua một ít quà mang theo.

Bà Lưu càng nhìn hai đứa trẻ càng thấy quý, biết chắc chúng được gia đình giáo dục rất tốt.

Gặp Chu Chiêu Chiêu, bà càng khẳng định điều đó.

“Hai đứa trẻ này là ân nhân của nhà tôi,” bà Lưu nói, “Sao còn mang quà đến nữa?”

Bà không muốn nhận.

“Chút quà bồi bổ cho sản phụ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cũng là chút lòng của tôi và các cháu.”

“Vậy cảm ơn mọi người nhé,” bà Lưu xúc động nói.

Nhưng trong lòng đã nghĩ, sẽ gửi lại cho họ một ít đặc sản núi rừng.

Nơi đây không có gì quý giá, nhưng đặc sản núi rừng thì nhiều vô kể.

Nghe nói dân thành phố rất thích những thứ này.

Thế là từ đó trở đi, hàng năm nhà Chu Chiêu Chiêu đều nhận được đặc sản từ huyện Ninh gửi đến.

Mỗi năm... cho đến khi ba đứa trẻ lớn lên vẫn còn.

Sau này, khi đứa bé năm xưa lớn lên, thi đậu đại học, đã cùng mẹ đến thành phố, đến nhà Chu Chiêu Chiêu thăm lại ân nhân năm nào.

Dĩ nhiên, đó là chuyện về sau!

Chương 590

DTV-EBOOK

Khi trở về thành phố đã là nửa đêm, Hứa Quế Chi nghe tiếng động liền mở cửa, ôm hai đứa trẻ khóc nức nở.

Điều này càng khiến Dương Gia Dịch và Dương Gia Nguyệt cảm thấy áy náy hơn.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Chu Chiêu Chiêu mới đưa Dương Gia Dịch đến đội tuyển tỉnh tham gia khóa huấn luyện hè.

Thầy Đại Sơn không nói gì nhiều về việc cậu đến muộn hai ngày, chỉ nhắc nhở: “Vào đội tập luyện ngay đi.”

“Cậu thấy chưa? Chính là thằng nhóc đó,” có người thì thào, “Tưởng giỏi lắm, giờ nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt.”

Giọng nói không lớn, nhưng vừa đủ để Chu Chiêu Chiêu và Dương Gia Dịch nghe thấy.

“Nhưng con tôi bảo nó rất giỏi mà,” một phụ huynh khác lên tiếng.

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn con trai, Dương Gia Dịch mỉm cười với bà: “Mẹ ơi, mẹ về đi, tối đến đón con nhé.”

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, “Vào đi con.”

...

...

Bà nhìn về phía người vừa nói, có lẽ cũng là phụ huynh của một thành viên mới trong đội tuyển.

Người đó thấy bà nhìn, không những không ngại ngùng mà còn đảo mắt tỏ vẻ khinh thường.

Trong khi đó, vị phụ huynh khen Dương Gia Dịch giỏi do dự một chút rồi bước đến chào: “Chào chị, tôi là mẹ của Lý Gia Dương.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu chào lại: “Tôi là mẹ Dương Gia Dịch.”

“Con tôi kể về con trai chị nhiều lắm, nó rất giỏi,” mẹ Lý Gia Dương nói, “Hai đứa cùng trường nhưng khác lớp.”

“Con tôi từng đấu bóng với Dương Gia Dịch, nó khâm phục lắm,” mẹ Lý Gia Dương thán phục nói, “Nếu con tôi giỏi bằng con chị, tôi đỡ lo biết mấy.”

Nghe nói Dương Gia Dịch không chỉ chơi bóng giỏi mà học cũng xuất sắc.

Ôi... không biết làm sao mà nuôi dạy được đứa trẻ tài năng như vậy?

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Câu này khiến bà không biết trả lời thế nào, vì dù nói gì cũng có vẻ khoe khoang.

“Nè, chị biết không?” mẹ Lý Gia Dương tiếp tục, “Tháng sau có một trận đấu quan trọng.”

“Nghe nói mấy trường top đầu cũng cử người đến,” bà giải thích, “Họ sẽ chọn một số học sinh xuất sắc để tuyển thẳng vào trường.”

“Trường top đầu?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên.

Từ khi nào việc đi học lại cạnh tranh khốc liệt thế?
Còn phân chia trường top đầu nữa?

“Là mấy trường này nè,” mẹ Lý Gia Dương liệt kê tên vài trường, “Nếu được vào lớp chuyên của những trường này, sau này lên cấp 3 hay đại học đều không phải lo.”

Trường đại học của Chu Chiêu Chiêu cũng có trường phổ thông liên cấp, bất ngờ là trường đó cũng nằm trong top, dù xếp hạng hơi thấp.

Mẹ Lý Gia Dương rõ ràng là người rất quan tâm đến chuyện thi cử, Chu Chiêu Chiêu nghe bà chia sẻ nhiều thông tin về kỳ thi chuyển cấp.

“Không ngờ bây giờ vào cấp 2 cũng cạnh tranh dữ vậy,” bà cảm thán.

“Nhà chị không phải lo đâu,” mẹ Lý Gia Dương nói, “Con trai chị chắc chắn được tuyển thẳng vào mấy trường đó.”

“Nhà tôi còn một đứa con gái nữa,” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“À phải, nghe nói là sinh ba phải không?” mẹ Lý Gia Dương trầm trồ, “Thật là đáng ngưỡng mộ.”

Vị phụ huynh lúc này vẫn đứng đó, nghe xong lại lờm một cái đầu bất mãn: “Mẹ Gia Dương ơi, chị cũng không cần phải nói quá lên thế.”

Mẹ Lý Gia Dương: “?”

“Chúng ta là người trong nghề, tham gia tập huấn chuyên nghiệp,” vị phụ huynh đó nói, “Không như một số người, đi cửa sau chắc chắn không được đâu.”

Chu Chiêu Chiêu không thèm tranh cãi, chỉ mỉm cười với mẹ Lý Gia Dương: “Tôi về trước.”

Sau khi bà rời đi, người phụ huynh kia kéo mẹ Lý Gia Dương lại: “Tôi nói chị có ngốc không, nói nhiều với họ làm gì?”

“Sao?”

“Chẳng phải chị đang tự tạo đối thủ cho con mình sao?” người đó chê bai, “Tôi thấy bà ta có vẻ chẳng biết gì.”

Ngốc thật, còn đi giải thích tỉ mỉ cho người ta.

Mẹ Lý Gia Dương: “...”

Phiêu Vũ Miên Miên

Người đó thấy thái độ của bà càng tức giận: “Ôi... tôi tức đến c.h.ết mất.”

Mẹ Lý Gia Dương: “Con người ta giỏi, dù tôi không nói thì giáo viên các trường cũng không mù mà.”

Thay vì đề phòng, chỉ bằng về nhà động viên con tập luyện chăm chỉ hơn.

Nghĩ vậy, bà chỉ mỉm cười lạnh nhạt: “Tôi về trước.”

Người ghen ghét như vậy, tốt nhất nên tránh xa, không biết họ sẽ làm gì.

Điều này càng khiến người kia tức điên: “Đồ ngu, cứ l.i.ể.m giày người ta xem sau này được gì?”

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện xảy ra sau khi bà rời đi, nhưng đã biết về kỳ tuyển chọn, bà quyết định tìm hiểu thêm.

Dù trường liên cấp của họ cũng rất tốt, và con giáo viên được ưu tiên, nhưng vẫn phải phân lớp.

“Tài nguyên tốt đều dành cho lớp chọn hết,” một giáo viên trong văn phòng nói, “Tôi tưởng chị biết rồi.”

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Bà không hề biết.

Bà lập tức hỏi thêm điều kiện vào lớp chọn, rồi... choáng váng.

“Chồng cô Tôn là giáo viên trường liên cấp, chị có thể hỏi cô ấy,” thầy Hoàng gợi ý.

Hôm đó thầy không có mặt, nên không biết cô Tôn cũng tham gia sự việc lần trước.

Chồng cô Tôn không chỉ dạy ở trường liên cấp, mà còn là chủ nhiệm lớp chọn.

“Chồng tôi có suất tuyển thẳng.”

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu chưa kịp tìm cô Tôn, cô đã chủ động đến gặp bà: “Nếu cần, tôi có thể dành suất cho hai con chị.”

“Cảm ơn cô Tôn,” Chu Chiêu Chiêu từ chối khéo.

“Chuyện lần trước, tôi luôn muốn xin lỗi chị,” cô Tôn nói, “Sau đó tôi thường xuyên tự vấn, nếu hôm đó chị không kiên quyết như vậy, hậu quả sẽ thế nào.”

Trước đây, cô có một người bạn cùng lớp vì áp lực tương tự mà tự tử.

Nhưng cô lại trở thành kẻ gián tiếp giống như những người đã đẩy bạn mình vào đường cùng.

Điều này khiến cô Tôn luôn day dứt, cô cảm thấy mình nợ Chu Chiêu Chiêu một lời xin lỗi chân thành.

“Chuyện đã qua rồi, hơn nữa hôm đó cô cũng đã xin lỗi rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Tôi từ chối không phải vì chuyện hôm đó,” bà giải thích, “Mà là vì nếu con không đủ năng lực, ép vào lớp chọn chỉ khiến chúng áp lực.”

“Thậm chí có thể khiến chúng mất tự tin, sinh ra tâm lý chán học.”

Nếu hai đứa trẻ thi đỗ, đó lại là chuyện khác.

Cô Tôn nghe xong càng thêm kính phục, về kể lại với chồng, anh ta cũng gật đầu tán thành: “Sau này em nên học hỏi người ta nhiều hơn.”

“Tôi nghĩ con nhà chị ấy xứng đáng vào lớp tôi,” chồng cô nói, “Có người mẹ như vậy, năng lực của chúng chắc chắn không tệ.”

Chương 591

DTV-EBOOK

Điều khiến Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên là khi cô kể chuyện này cho hai đứa con, chúng lại bình thản trả lời: “À, chúng con biết chuyện đó rồi mà.”

Vậy ra chỉ có mình cô, người làm cha mẹ, là không biết về lớp chọn?

“Các thầy cô trong trường đều nhắc đến, anh trai và con cũng đang chuẩn bị,” Dương Gia Duyệt nói.

“Lên lớp sáu, giáo viên cấp hai sẽ đến trường chúng con tổ chức thi,” Dương Gia Dịch tiếp lời. “Tỉ lệ chọn khá ổn, con nghĩ cả hai đứa đều không có vấn đề gì.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vì vậy chúng con không nói với mẹ,” Dương Gia Duyệt bổ sung.

Hồi cấp một, Chu Chiêu Chiêu thường kèm cặp bài vở cho chúng, nhưng từ lớp bốn trở đi, cô không còn kiểm tra bài tập nữa.

“Mẹ đi làm cả ngày đã mệt lắm rồi, học tập và làm bài tập là việc của chúng con,” hai đứa trẻ nói. “Mỗi người lo phần việc của mình là được.”

Từ đó, Chu Chiêu Chiêu thực sự ít can thiệp vào việc học của chúng, chỉ thỉnh thoảng trao đổi với giáo viên chủ nhiệm để nắm tình hình.

Biết mọi thứ đều ổn, cô hoàn toàn yên tâm.

“Vì vậy mẹ cứ yên tâm đi,” Dương Gia Duyệt nói. “Tụi con tuy không thông minh như Dương Gia Hiều, nhưng ít nhất cũng cùng uống chung dòng nước ối, mẹ đừng lo.”

Chu Chiêu Chiêu giật mình.

Trong ký ức của cô, Dương Gia Duyệt là con gái út nên luôn được chiều chuộng. Nhưng qua trao đổi với giáo viên, cô biết Dương Gia Duyệt trong mắt thầy cô là một đứa trẻ tự lực và mạnh mẽ.

“Cô bé này có tố chất lãnh đạo rất tốt,” giáo viên chủ nhiệm nhận xét. “Ở lớp cũng như trường, cháu đảm nhận nhiều việc, có chính kiến và năng lực.”

“Tôi nghĩ gia đình nên bồi dưỡng thêm cho cháu về mặt này.”

Lời cô giáo chọt hiện lên trong tâm trí Chu Chiêu Chiêu.

“Mẹ yên tâm, tụi con sẽ sắp xếp ổn thỏa,” Dương Gia Duyệt cười nói. “À, mẹ ký tên vào tờ đơn này giúp con.”

Cô bé lấy từ cặp ra một tờ giấy.

“Không phải đã nghỉ hè rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên. “Sao trường lại có đơn cần ký?”

“Đây là hoạt động con tham gia trước đó,” Dương Gia Duyệt giải thích. “Giờ vào vòng phỏng vấn, con sẽ tiếp tục tham gia trong hè.”

“Hoạt động gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu vừa xem đơn vừa hỏi. “Sao trước giờ không nghe con nhắc?”

“Trường chúng con mỗi tuần đều đến viện dưỡng lão l.à.m t.ì.n.h nguyện,” Dương Gia Duyệt nói. “Hè

này con muốn duy trì hoạt động này.”

“Không chỉ viện dưỡng lão, còn có cả hoạt động nghiên cứu học tập nữa,” cô bé tiếp tục. “Con là người đề xuất nên cũng là người tổ chức.”

Hoạt động nghiên cứu học tập thực chất là hoạt động xã hội.

Chu Chiêu Chiêu ký tên vào đơn và nói: “Nếu cần mẹ giúp gì, cứ nói nhé.”

Cô cũng sắp nghỉ hè, chỉ là đại học đang thi cuối kỳ nên nghỉ muộn hơn tiểu học.

Hai đứa con đều có kế hoạch riêng, Chu Chiêu Chiêu chợt cảm thấy mình như thừa ra.

“Chúng đang nỗ lực trong lĩnh vực mình yêu thích,” Hứa Quế Chi an ủi cô. “Đó là điều tốt, người khác muốn còn không được.”

Mỗi lần ra khỏi nhà, các cụ trong khu tập thể đều khen: “Bình Bình và Ngoan Ngoan ngoan quá!”

Khác hẳn lũ trẻ nhà họ, nghỉ hè là như muốn thổi bay cả mái nhà.

“Nghe nói Ngoan Ngoan muốn tổ chức bọn trẻ trong khu tập thể,” Chu Chiêu Chiêu kể. “Cho chúng cùng tham gia hoạt động nghiên cứu gì đó.”

“Đúng vậy,” Hứa Quế Chi cười. “Sáng nay bà Triệu nắm tay mẹ, mắt rưng rưng suýt khóc.”

Đứa cháu nghịch ngợm nhà bà ấy không nghe lời ai, chỉ nghe lời Dương Gia Duyệt.

Thực ra, từ nhỏ đến lớn, lũ trẻ trong khu đều nghe lời cô bé.

“Con Hân Hân nhà chị cả sang năm lên lớp 12 rồi nhỉ?” Chu Chiêu Chiêu hỏi. “Lâu rồi không gặp cháu.”

“Mấy hôm trước chị dâu có về,” Hứa Quế Chi nói. “Lớp 12 vất vả lắm.”

“Nhưng Hân Hân học hành luôn tốt,” Chu Chiêu Chiêu an ủi. “Thi đậu đại học chắc chắn không thành vấn đề.”

Nhưng cô bé “không thành vấn đề” ấy giờ đang khiến mẹ mình khóc.

Hôm nay, Chu Chiêu Chiêu tình cờ đi ngang cửa hàng của Triệu Vịnh Mai, thấy chị ở trong liền ghé vào.

Ai ngờ lại thấy Triệu Vịnh Mai mắt đỏ hoe.

“Chiêu Chiêu đến rồi.” Triệu Vịnh Mai gượng gạo chào, rót nước mời khách.

“Chị cả, có chuyện gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu lo lắng hỏi. “Dạo này buôn bán không tốt?”

Triệu Vịnh Mai lắc đầu, thở dài: “Em không đến, chị cũng định đi tìm em. Chị lo quá rồi.”

“Chuyện gì thế?” Chu Chiêu Chiêu càng thêm bất an.

“Con bé Hân Hân... nó yêu đương rồi.” Triệu Vịnh Mai nói đến đây lại òa khóc. “Sắp lên lớp 12 rồi, thời điểm quan trọng thế này, nó... nó sao có thể phân tâm vào chuyện đó được.”

Yêu đương?

Triệu Vịnh Mai vừa thấy bức thư là nổi giận đùng đùng.

Cả đời chị thiệt thòi vì không có học vấn, nên luôn chú trọng giáo dục con cái.

Dù cửa hàng bận rộn đến đâu, chị không bao giờ vì kinh doanh mà bỏ bê việc học của con.

Kiểm ít tiền cũng được, nhưng giáo dục con cái không thể lơ là.

May mắn là hai đứa con đều rất ngoan, thành tích học tập luôn tốt.

Đặc biệt là Hân Hân, năm nào cũng top 3 toàn khối, lên cấp ba vẫn duy trì phong độ.

Với tố chất như vậy, chỉ cần lớp 12 không trượt đố, chắc chắn sẽ vào được Thanh Bắc.

Vậy mà giữa lúc quan trọng nhất, cô bé lại yêu đương.

Chuyện này khiến Triệu Vịnh Mai lo lắng khôn nguôi, mấy ngày nay không thiết làm gì, tinh thần suy sụp.

“Hôm nay em không đến, chị cũng định đi tìm em,” Triệu Vịnh Mai nói. “Giờ chị không biết phải làm sao, anh nhà chị lại đang đi công tác.”

Khi phát hiện nhật ký của con gái, chị hoàn toàn choáng váng, không dám đối chất với Dương Gia Hân. “Chị vô tình thấy nhật ký của nó, không dám hỏi thẳng.”

Độc trộm nhật ký đã là sai, chị sợ quan hệ mẹ con càng thêm căng thẳng.

“Chị đã tìm hiểu kỹ về cậu bé đó,” Triệu Vịnh Mai nói. “Nó là đứa trẻ vui vẻ, học hành cũng tốt.”

Cậu ta không cùng lớp với Dương Gia Hân, nhưng thành tích thi cử luôn xếp gần nhau, khi thì cậu hơn, khi thì cô hơn.

“Chị không hiểu, hai đứa là đối thủ cạnh tranh mà?” Triệu Vịnh Mai thắc mắc.

Sao lại có thể nảy sinh tình cảm?

Chương 592

DTV-EBOOK

“Tôi đã lên đến xem đứa bé đó,” Triệu Vịnh Mai tiếp tục nói, “một đứa trẻ khôi ngô tuấn tú, nghe nói là thành viên chủ lực của đội bóng rổ trường, chơi bóng rất giỏi.”

Chơi bóng rổ giỏi, học hành xuất sắc, tính cách lại hoạt bát.

Một chàng trai như thế đi đến đâu cũng thu hút sự chú ý của các cô gái, Dương Gia Hân thích anh ta, Triệu Vịnh Mai cũng không thấy lạ.

Chỉ là...

“Tôi chỉ lo sẽ ảnh hưởng đến thành tích học tập, sắp lên lớp 12 rồi, nếu lúc này cô bé phân tâm, cả đời sẽ hối hận.” Triệu Vịnh Mai nghĩ đến đây liền thấy buồn.

Bao năm nay cô chăm chỉ nuôi dạy Dương Gia Hân là vì cái gì?

Chính là hy vọng đứa trẻ này không giống cô, không có học vấn, dù giờ kiếm được tiền nhưng trước mặt đồng nghiệp của Dương Duy Khôn vẫn cảm thấy tự ti.

Nhưng đứa trẻ này, sao lại không hiểu lòng cô?

“Chị dâu,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “chị đừng quá lo lắng, chuyện này không nghiêm trọng như chị nghĩ đâu.”

...

...

“Tôi nghe nói Hân Hân thi cuối kỳ lại đứng nhất khối?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Triệu Vĩnh Mai gật đầu, “Đúng vậy, nhưng tôi vẫn lo...”

“Hân Hân nhà mình là đứa trẻ rất chín chắn, cô bé biết mình đang làm gì.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nói, “Tôi nghĩ thời gian qua chị cũng đã quan sát cô bé, vậy chị thấy cô bé có gì khác so với bình thường không?”

“Có vẻ chăm chỉ hơn bình thường.” Triệu Vĩnh Mai trả lời.

Ngoài ra, không có gì thay đổi.

“Vậy là được rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “thực ra ở tuổi này có người mình thích cũng là chuyện bình thường.”

“Hơn nữa, như chị nói, cậu bé đó lại rất ưu tú,” cô tiếp tục, “những người ưu tú luôn thu hút lẫn nhau.”

“Vì vậy, tôi nghĩ rằng có lẽ sự thích thú này chỉ là sự ngưỡng mộ dành cho người cùng tần số.” Chu Chiêu Chiêu phân tích, “và sự ngưỡng mộ đó có thể biến thành động lực.”

Vì thế, thành tích học tập của Dương Gia Hân không những không giảm sút mà còn chăm chỉ hơn trước.

“Nghe em nói vậy, tôi lại thấy rất có lý.” Triệu Vĩnh Mai nói, “vẫn là phải nói chuyện với em nhiều hơn.”

Người có học nói chuyện quả thật khác.

Chuyện này cô cũng không dám nói với ai khác, “may mà có em ở đây, tôi mới có người để bàn bạc.”

“Vậy tiếp theo tôi nên làm gì?” cô hỏi Chu Chiêu Chiêu.

“Chị cứ coi như không biết gì cả,” Chu Chiêu Chiêu nói, “chúng ta chỉ cần quan sát tình hình của Hân Hân.”

“Chị dâu, chị đang lo lắng thái quá thôi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Hân Hân nhà mình chắc chắn không có vấn đề gì đâu, chị đừng lo nữa.”

Nhưng làm sao có thể không lo?

“Chị dâu, những năm nay chị luôn đồng hành cùng các con học tập, chị đã bao giờ nghĩ đến việc đăng ký học trường đêm chưa?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Trường đêm? Tôi có làm được không?” Triệu Vịnh Mai lắc đầu, “Tôi chắc chắn không thể.”

“Sao lại không thể? Chị đã giải được bài tập của Gia Mặc, lại còn học cùng giáo viên,” Chu Chiêu Chiêu nói, “đôi khi tôi rất khâm phục chị.”

“Chị giờ đọc sách, ghi chép đều không thành vấn đề,” cô tiếp tục, “tôi nghĩ nếu chị thi vào trường đêm, chắc chắn cũng sẽ ổn.”

“Nhân tiện làm gương cho Hân Hân và các cháu.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Thế nào? Dám không?”

Nếu là chuyện khác, Triệu Vịnh Mai chắc chắn sẽ đồng ý ngay, nhưng... đây là học hành, trường đêm dù sao cũng là đại học!

“Vậy tôi thử xem sao?” Nhưng lời của Chu Chiêu Chiêu lại khiến cô thấy hứng thú.

Điều cô hối tiếc nhất trong đời là ngày xưa không có điều kiện đi học, vì vậy sau khi các con đi học, để có thể kèm cặp chúng và không bị cách biệt quá lớn, Triệu Vịnh Mai chưa bao giờ từ bỏ việc học.

Từ bảng chữ cái và tập viết lớp 1, cô học cùng các con.

Dĩ nhiên cô không tiếp thu nhanh bằng chúng, nhưng các con thấy mẹ không hiểu, lại càng chăm chỉ giảng bài cho mẹ.

Sau đó, Triệu Vịnh Mai phát hiện, sau khi giảng bài cho mẹ, các con dường như nắm kiến thức vững hơn.

Đến khi Dương Gia Mặc bắt đầu đi học, Triệu Vịnh Mai không còn lúng túng như thời Dương Gia Hân.

Thậm chí đôi lúc còn có thể giảng bài cho Dương Gia Mặc.

Ngay cả Dương Duy Khôn cũng phải thán phục, “Ít có bà mẹ nào làm được như em.”

Và rồi là cảm giác áy náy.

Là người có học vấn cao nhất trong nhà, việc kèm cặp bài vở lẽ ra nên do anh phụ trách, nhưng vì công việc bận rộn, anh đã để vợ mình, một người không có nhiều học vấn, phải tự học.

Nhưng Triệu Vịnh Mai có rảnh rỗi không?

Cô phải quản lý cửa hàng, cũng rất bận, nhưng vẫn dành thời gian để học lại từ đầu.

“Coi như là một sự khẳng định cho những nỗ lực học tập của mình.” Triệu Vịnh Mai suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Tôi nghĩ chị sẽ thi đỗ.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hơn nữa, ở đây không phải có một giảng viên đại học sao?”

Cô vồ n.g.ự.c nói, “Tôi sẽ giúp chị ôn tập.”

Triệu Vịnh Mai có việc để làm, sẽ không còn dồn hết tâm trí vào Dương Gia Hân.

Dương Gia Hân nghe tin mẹ muốn thi vào trường đêm, lập tức hào hứng ủng hộ, “Nếu mẹ có gì không hiểu, cứ hỏi con bất cứ lúc nào.”

Chu Chiêu Chiêu cũng không ngồi yên, đặc biệt tìm đề thi các năm trước của trường đêm về cho Triệu Vịnh Mai làm thử.

Ai ngờ kết quả của cô khá tốt, khiến Triệu Vịnh Mai càng thêm tự tin.

Theo quan sát của cô, Dương Gia Hân dường như không còn ý nghĩ gì về cậu bé đó nữa.

Tâm trí của Triệu Vịnh Mai giờ đã dồn hết vào việc chuẩn bị cho kỳ thi trường đêm.

Chỉ còn khoảng bốn, năm tháng nữa là đến kỳ thi.

Tức là vào tháng 2 hoặc tháng 3 năm sau, Triệu Vịnh Mai sẽ thi trường đêm, còn đến tháng 7 là kỳ thi đại học của Dương Gia Mặc.

Vì là quyết định đột xuất, thời gian với Triệu Vịnh Mai vẫn rất gấp rút.

May mắn là Chu Chiêu Chiêu nhờ bạn bè tìm giúp đề thi các năm trước, Triệu Vịnh Mai làm theo các đề đó, ghi chép lại lỗi sai, khi thế học tập thậm chí còn ảnh hưởng đến Dương Gia Hân và Dương Gia Mặc.

Đặc biệt là Dương Gia Hân, thấy mẹ chăm chỉ như vậy, cô bé cũng không dám lơ là.

Hứa Quế Chi biết chuyện, liền đề nghị Triệu Vịnh Mai và các cháu chuyển về sống ở nhà tứ hợp.

Công việc kinh doanh của Triệu Vịnh Mai đã vào guồng, không cần cô quản lý nhiều, vì vậy thời gian này cô chỉ cần tập trung học tập ở nhà.

Những việc khác đều do Hứa Quế Chi lo hết.

Dương Gia Hân đi học thêm cùng đường với Dương Gia Dịch, vì vậy hai đứa trẻ tự đạp xe đi cùng nhau.

Một đứa đi học thêm, một đứa đi tập luyện ở đội tuyển tỉnh.

Thoảng chốc đã sắp đến Tết, nhưng Dương Duy Lực vẫn chưa có tin tức gì.

Chu Chiêu Chiêu tuy không nói ra, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô có cảm giác lần này anh đi làm nhiệm vụ có gì đó khác lạ.

Ngày 25 tháng Chạp, Dương Duy Phong đưa Dương Gia Dao về nhà họ Dương ở tỉnh thành.

Chương 593

DTV-EBOOK

Vì đã cuối tháng Chạp, không khí Tết tràn ngập khắp nơi. Hai cha con vừa đi vừa xách theo bao nhiêu là đồ, trên đường về còn bắt gặp mấy đứa trẻ đang chơi pháo.

May mà chỉ là pháo ma sát nhỏ tự chế.

Một cậu bé vô tình ném viên pháo đến chỗ Dương Gia Dao, tiếng “póc” vang lên khiến cô giật mình.

“Lưu Tiểu Đản, cậu làm cái gì vậy?” Dương Gia Dao tức giận trừng mắt nhìn cậu ta.

Cậu bé tên Lưu Tiểu Đản nheo mắt nhìn Dương Gia Dao, bỗng mở to đôi mắt híp, “Cậu... cậu là Dương Gia Dao? Cậu về rồi?”

Dương Gia Dao ngày xưa ở khu tập thể, cô bé thường bị pháo của cậu ta làm khóc.

Chỉ tiếc sau này bố mẹ Dương Gia Dao ly hôn, cô theo bố chuyển đến đơn vị ở phương Nam.

Mấy năm rồi chưa thấy cô trở về.

“Ừ, năm nay tụi em về ăn Tết,” Dương Gia Dao cười nói, “Lát nữa rủ nhau chơi nhé.”

...

...

“Ừ.” Lưu Tiểu Đản ngượng ngùng gãi đầu, “Xin lỗi nha, lúc nãy tớ không để ý làm cậu sợ.”

Giọng cậu bé đang vỡ, nghe thô ráp.

Nhưng Dương Gia Dao hai năm nay đã lớn phổng, tuy da không trắng như hồi nhỏ nhưng lại có màu rạm nắng khỏe khoắn, trông càng xinh đẹp hơn.

Ai ngờ được, ngày xưa khi bố mẹ ly hôn, cô bé còn khóc như mưa, giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh xắn đến thế.

Lưu Tiểu Đan bỗng thấy mặt mình nóng bừng.

Khi ngẩng đầu lên, cha con họ Dương đã đi vào sân nhà.

Chẳng mấy chốc, tiếng reo vui ngạc nhiên vang lên trong sân.

“Cuối cùng cũng về rồi.” Hứa Quế Chi đưa tay che miệng, mắt đỏ hoe, “Lại đây, để bà xem con Yaya của bà.”

Từ lần đưa hai đứa cháu ra đảo năm đó, bà chưa từng gặp lại đứa cháu gái này.

Sau này cũng muốn đi thăm, nhưng đường xa cách trở quá, đành gác lại.

“Bà ơi, cháu về rồi.” Dương Gia Dao ôm chầm lấy Hứa Quế Chi, “Bà ơi, cháu nhớ bà lắm.”

“Mẹ, con về rồi.” Dương Duy Phong cũng đỏ mắt chào bà.

“Về là tốt rồi, về là tốt rồi.” Hứa Quế Chi nhìn con trai kỹ lưỡng, “Đen đi, nhưng chắc khỏe hơn trước.”

Những năm ở đảo, nắng gió nhiều.

Dương Duy Phong về, nụ cười trên mặt Hứa Quế Chi chưa lúc nào tắt.

Tuổi già rồi, ai chẳng mong gia đình đoàn viên, nhưng thằng con thứ hai vì chuyện hôn nhân mà xa quê, hai năm nay bà không nói ra nhưng trong lòng luôn canh cánh nhớ thương.

“Mẹ, lần này con về thực ra có chuyện muốn nói với mẹ,” Dương Duy Phong nói, “Con muốn kết hôn.”

“Kết hôn?” Hứa Quế Chi ngạc nhiên nhìn con.

“Ừ,” Dương Duy Phong cười, nhìn con gái đang chơi đùa với Dương Gia Duyệt trong sân, “Lần này về là muốn hai nhà gặp mặt trước Tết, cùng ăn bữa cơm rồi đi đăng ký kết hôn.”

“Nói bậy,” Hứa Quế Chi trách yêu, theo ánh mắt con nhìn ra sân, “Yaya biết chưa?”

“Biết rồi,” Dương Duy Phong gật đầu, “Cô ấy là giáo viên của cháu.”

Hứa Quế Chi nghi hoặc, “Gặp mặt trước Tết...”

“À, cô ấy cũng là người Thiểm Tây,” Dương Duy Phong cười nói, “Lần này cùng về với chúng con.”

Xuống tàu, anh đưa cô ấy về nhà trước rồi mới dẫn con gái về.

Tiếp theo, Dương Duy Phong kể chi tiết về người vợ tương lai của mình.

Đúng là giáo viên của Dương Gia Dao.

Chỉ là lúc đầu anh không biết cô ấy cũng là người Thiểm Tây, nghĩ lại lần gặp đầu tiên không mấy vui vẻ, Dương Duy Phong bật cười đầy ngọt ngào.

“Dù sao cô ấy cũng rất tốt, mẹ gặp rồi sẽ biết,” anh nói, “Cô và mọi người bên đảo đã gặp rồi.”

Trên đảo, lại là giáo viên của Dương Gia Dao.

“Trước khi về mới xác định quan hệ,” Dương Duy Phong nói thêm, “Nên cô gọi điện cũng chưa kịp nói với mẹ.”

Ban đầu anh không nghĩ tới chuyện này, sau khi ly hôn, anh đã quyết không kết hôn nữa.

Ai ngờ lại gặp được một người, bất ngờ bước vào trái tim anh.

Dương Duy Phong là con nhà họ Dương, tuy không phải người xuất sắc nhất trong ba anh em, nhưng tính cách cốt lõi vẫn giống nhau.

Sau khi nhận ra tình cảm của mình, anh bắt đầu theo đuổi cô giáo họ Khấu.

Với một người đàn ông đã ly hôn như anh, ban đầu cô giáo Khấu không mấy thiện cảm, nhất là sau lần gặp đầu tiên đầy hiểu lầm.

Nhưng dần dần, hiểu lầm được hóa giải, hai người hiểu nhau hơn, tình cảm nảy nở.

“Cô ấy cũng rất tốt với Yaya,” Dương Duy Phong nói, “Yaya cũng thích cô ấy.”

Cũng không phải “lão ngư gặm cỏ non”.

Nhà cô giáo Khấu từng đính hôn, nhưng sau đó vị hôn phu gặp nạn qua đời.

Người ta đồn rằng cô khắc chồng, khiến hôn sự bị trì hoãn.

Sau này cô theo gia đình ra đảo, trở thành giáo viên.

Dĩ nhiên, trên đảo cũng có nhiều người muốn mai mối cho cô.

Ai ngờ lại bị Dương Duy Phong “tay hai” này lừa đảo.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nghe đến đây, Hứa Quế Chi còn lo lắng gì nữa, “Tốt rồi, tốt rồi, nên mời họ ăn cơm thật.”

Tối đó, khi Dương Quyền Đình về, hai vợ chồng bàn bạc. Ban đầu Hứa Quế Chi định đặt phòng sang trọng ở Quý Bà Lâu để thiết đãi nhà họ Khẩu.

“Quy mô quá cao không phải là hay,” Dương Quyền Đình suy nghĩ rồi hỏi con, “Con nghĩ sao?”

Quý Bà Lâu thường dùng để tiếp đãi khách quý và ngoại giao.

Với địa vị của Dương Quyền Đình, đến đó ăn cũng không sao, nhưng sợ nhà họ Khẩu hiểu lầm, tưởng là “hạ mã uy”.

“Mẹ nghĩ không chuẩn rồi.” Hứa Quế Chi gật đầu, “VẬY... nên đi đâu?”

“Mẹ, nếu mẹ và anh hai đồng ý, đến nhà hàng riêng của em nhé?” Chu Chiêu Chiêu cười đề nghị.

Dương Duy Phong lúc này mới biết, Chu Chiêu Chiêu cùng mấy người bạn đã mở một nhà hàng ẩm thực tư nhân, kinh doanh rất tốt.

Thế là địa điểm được quyết định. Dương Duy Phong đi thống nhất thời gian với cô giáo Khẩu.

Sau khi anh xác nhận, Chu Chiêu Chiêu cùng Hứa Quế Chi bàn thực đơn.

Nhưng đến ngày gặp mặt, Chu Chiêu Chiêu mới phát hiện, người vợ sắp cưới của Dương Duy Phong lại có mối liên hệ sâu sắc với mình.

Hai người ôm chầm lấy nhau, “Cô nhóc này, bao năm không liên lạc gì cả!”

Chu Chiêu Chiêu khóc nức nở, “Đồ xấu xa!”

Ai ngờ được, vị hôn thê của Dương Duy Phong lại là bạn thuở nhỏ của cô - Khấu Cẩm Khê!

Chương 594

DTV-EBOOK

Từ sau lần Khấu Cẩm Khê cùng mẹ đến đơn vị của Khấu Ninh Sơn, liên lạc giữa hai người trở nên thưa thớt.

Một thời gian sau đó, cô hoàn toàn biệt vô âm tín.

Mấy năm nay, Chu Chiêu Chiêu luôn cố gắng liên lạc với Khấu Cẩm Khê, nhưng có lẽ do tính chất công việc của Khấu Ninh Sơn, cô chưa từng thành công.

Hứa Quế Chi và Dương Duy Phong đều sống sờ.

“Hai đứa quen nhau sao?” Hứa Quế Chi nhìn hai người ôm chặt lấy nhau, cùng với khuôn mặt đầm nước mắt của mẹ Khấu Cẩm Khê, hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Tất nhiên là quen rồi.” Hà Phương bịn rịn nói, “Hai đứa này từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau.”

Cùng một trường học, hai người đã trải qua biết bao chuyện.

Hà Phương luôn rất quý Chu Chiêu Chiêu, chỉ là sau này vì công việc của chồng nên cả nhà chuyển vào Nam.

Khấu Cẩm Khê sau khi tốt nghiệp cũng vào Nam, ở đó họ còn mai mối cho cô một đối tượng.

...

...

Chỉ tiếc, người đó đã qua đời vì một tai nạn.

Từ đó, người ta đồn rằng Khấu Cẩm Khê mệnh khắc chồng, hai năm đó gia đình cô sống rất vất vả.

Sau này, Khấu Ninh Sơn xin điều chuyển công tác ra đảo, tình hình mới khá hơn.

Nhưng Khấu Cẩm Khê vì chuyện này luôn mang nỗi ám ảnh, giữa chừng cũng có qua lại với hai người, nhưng cuối cùng đều không thành.

Hôn sự cứ thế bị trì hoãn, tuổi tác cũng ngày một cao.

Mãi đến khi gặp Dương Duy Phong.

“Không trách tôi thấy Duy Phong quen quá.” Hà Phương suy nghĩ một chút rồi nói.

Ban đầu nghe con gái nhắc đến anh, bà không mấy thiện cảm. Dương Duy Phong lớn tuổi hơn Khấu Cẩm Khê nhiều, lại là người đã ly hôn.

Lúc Khấu Cẩm Khê đưa Dương Duy Phong về nhà, bà cảm thấy người đàn ông này có chút quen mặt.

Bà nghĩ đến Dương Duy Lực.

Nhưng cũng không dám liên tưởng, dù sao cùng một tỉnh, người trùng tên trùng họ cũng nhiều.

Ai ngờ, họ lại thật sự là một gia đình.

“Năm đó, nếu không có Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực, có lẽ gia đình tôi đã không được đoàn tụ như bây giờ.” Hà Phương đỏ mắt, xúc động nắm chặt tay Chu Chiêu Chiêu.

“Tốt quá, thật là tốt quá.” Hà Phương lau nước mắt nói.

Những chuyện con gái trải qua mấy năm nay khiến cô suy sụp, từ một đứa trẻ hoạt bát trở nên trầm lặng.

Nếu không ở trên đảo, bà không dám nghĩ, nếu cứ ở lại nơi cũ, kết cục sẽ ra sao.

Hai vợ chồng chỉ có một đứa con gái, Hà Phương từng nghĩ, không kết hôn cũng được, miễn là con vui vẻ.

Với lương của hai vợ chồng và Khấu Cẩm Khê, cuộc sống thoải mái chắc chắn không thành vấn đề.

Cùng lắm, sau này nhận nuôi một đứa trẻ.

Dương Duy Phong xuất hiện đúng lúc này, từng chút một bước vào trái tim Khấu Cẩm Khê.

Hoàn toàn mở ra cánh cửa trái tim đã đóng kín của cô.

Với Hà Phương và chồng, không có gì khiến họ xúc động hơn chuyện này.

Dù Dương Duy Phong lớn tuổi hơn Khấu Cẩm Khê, lại từng ly hôn.

Nhưng sao nào?

Miễn là con hạnh phúc là được!

Ban đầu, khi hai nhà gặp mặt, Hà Phương vẫn có chút lo lắng.

Dù Dương Duy Phong nói sau khi kết hôn họ vẫn sống trên đảo, nhưng nếu mẹ chồng cũng muốn theo thì sao?

Hồi trẻ, Khấu Ninh Sơn không ở nhà, Hà Phương một mình sống với mẹ chồng, bà ta tuy không phải

mẹ chồng độc ác, nhưng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Bà một mình nuôi con gái cũng chịu nhiều khổ cực.

Nhưng với Dương Gia Dao, con gái Dương Duy Phong, Hà Phương lại rất quý mến.

Cô bé ngoan ngoãn, hiểu chuyện.

Trước khi Khấu Cẩm Khê và Dương Duy Phong xác định quan hệ, Hà Phương đã rất thích cô bé này, đối xử với cô đặc biệt tốt.

Mẹ chồng thế nào Hà Phương chưa biết, nhưng nhìn Chu Chiêu Chiêu bây giờ có thể thấy, cuộc sống của cô những năm qua rất hạnh phúc.

Thời gian dường như không để lại dấu vết nào trên khuôn mặt cô, thậm chí cô còn xinh đẹp hơn trước, khí chất cũng tốt hơn.

Đúng đó, cô khiến mọi ánh nhìn đều dừng lại trên người mình.

Dù hôm nay cô ăn mặc rất giản dị.

“Chiêu Chiêu!”

“Cẩm Khê!”

Hai cô gái ôm chặt lấy nhau, nhảy cẫng lên như thuở nhỏ.

“Em nhớ chị lắm.”

“Chị cũng nhớ em lắm.”

Hai người như có cả biển trời chuyện để nói.

“Vậy mọi người vào bàn đi.” Hứa Quế Chi nắm tay Hà Phương mời vào bàn, “Không ngờ Cẩm Khê lại có

duyên với nhà chúng ta đến vậy.”

“Trước đây Chiêu Chiêu thường nói, cô ấy có một người bạn thân tên Cẩm Khê.” Hứa Quế Chi cười nói.

Dương Duy Phong cũng không ngờ vợ sắp cưới của mình lại là bạn thân của Chu Chiêu Chiêu.

Nhìn hai người sát vào nhau thì thầm, anh cảm thấy ghen tị.

Cô vợ nhỏ của anh chưa từng như thế với anh.

Nhưng sau bữa ăn, Dương Duy Phong càng ghen hơn.

Bởi vì, Khấu Cẩm Khê muốn ở lại ngủ với Chu Chiêu Chiêu!

Hai người phụ nữ này, thậm chí bỏ luôn cả con?

“Anh hai, bọn em mấy năm không gặp, anh không phiền chứ?” Chu Chiêu Chiêu cười hỏi Dương Duy Phong.

“Chiêu Chiêu,” Khấu Cẩm Khê đỏ mặt kéo áo Chu Chiêu Chiêu, “Bọn em chưa cưới mà.”

Dương Duy Phong, “...”

Ý gì? Chưa cưới là có thể bỏ rơi anh?

“Mai phải đi đăng ký sớm, tối nay đừng nói chuyện khuya.” Dương Duy Phong nói.

“Không đâu.” Khấu Cẩm Khê đảm bảo.

Nhưng... Dương Duy Phong nhìn cô, cảm thấy lời hứa này chẳng đáng tin chút nào.

“Bố, tối nay con muốn ngủ với em Ngoan Ngoan.” Dương Gia Dao cũng đến tìm Dương Duy Phong.

Dương Duy Phong, “...”

Con ngủ với em có gì không ổn sao?

“Con chỉ đến báo với bố thôi.” Dương Gia Dao cười nói.

Nhưng nụ cười đó, Dương Duy Phong thấy rõ sự hả hê.

Hừ... Cứng cáp rồi đấy nhé?

Trước ở đảo, cùng Khấu Cẩm Khê bắt nạt con, giờ về nhà vẫn cùng Khấu Cẩm Khê bắt nạt anh!

“Con này...” Hứa Quế Chi đẩy con trai một cái, “Đi, vào phòng kể cho mẹ nghe chuyện hai năm nay.”

“Mẹ, anh ba vẫn chưa có tin tức gì sao?” Vào phòng, Dương Duy Phong hỏi về Dương Duy Lực.

“Ừ.” Hứa Quế Chi thở dài, “Bố cũng không cho hỏi, chỉ nói không tin tức là tin tốt.”

Dương Duy Phong gật đầu.

Ở phòng khác, Khấu Cẩm Khê lần đầu ngủ ở nhà Chu Chiêu Chiêu, có chút bối rối, “Em như thế này có không phải không?”

“Không sao, bố mẹ rất tốt.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Hơn nữa, bây giờ em không phải là vợ sắp cưới của Dương Duy Phong, mà là bạn thân của Chu Chiêu Chiêu.”

“Nhanh kể cho chị nghe, hai người làm sao mà phải lòng nhau vậy?” Chu Chiêu Chiêu tò mò lắm, “Chị không ngờ chúng ta lại thành chị em dâu.”

Thật là kỳ diệu!

Chương 595

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau thức dậy, Khấu Cẩm Khê và Chu Chiêu Chiêu đều có quầng thâm dưới mắt.

Dù Dương Duy Phong đã nhắc hai người đi ngủ sớm, nhưng không thể ngăn được niềm vui đoàn tụ sau bao ngày xa cách. Họ nói đi nói lại mấy lần sẽ ngủ, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Không biết đến khi nào họ mới chợp mắt được, khi tỉnh dậy, hai người nhìn nhau cười, đều như gấu trúc.

“Đừng lo, trang điểm là được.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Cô thỉnh thoảng vẫn trang điểm nhẹ, nên kỹ năng khá ổn.

Sau khi giúp Khấu Cẩm Khê trang điểm xong, hai người ra khỏi phòng. Khi thấy cô, Dương Duy Phong liếc nhìn kỹ vài giây.

“Anh nhìn gì thế?” Cô nghiêm mặt hỏi.

Dương Duy Phong, “...”

Có người chống lưng rồi đây? Bình thường chẳng thế, sao hôm nay lại nghiêm mặt với anh?

...

...

“Hôm nay em trang điểm à? Đẹp lắm.” Dương Duy Phong nói.

“Vậy trước đây em không đẹp sao?” Khấu Cẩm Khê hỏi lại.

Dương Duy Phong, “...”

“Không, trước cũng đẹp,” anh vội vàng đáp, “nhưng có lẽ vì hôm nay chúng ta đi đăng ký kết hôn, nên em càng đẹp hơn.”

Câu trả lời này tạm chấp nhận được.

Quay đầu lại, anh thấy con gái Dương Gia Dao đứng đó bụm miệng cười.

Sau bữa sáng, Dương Duy Phong và Khấu Cẩm Khê đi làm thủ tục đăng ký kết hôn, Chu Chiêu Chiêu và mọi người ở nhà dọn dẹp phòng ốc.

Việc kết hôn đột ngột khiến phòng của Dương Duy Phong cần được sắp xếp lại.

Dù Hà Phương nói chỉ cần tổ chức đơn giản, nhưng Hứa Quế Chi đã yêu quý Khấu Cẩm Khê ngay từ lần đầu gặp mặt.

Dương Duy Phong là tái hôn, nhưng Khấu Cẩm Khê là lần đầu kết hôn, nên mọi thứ đều phải đầy đủ, thậm chí còn phải tổ chức thật linh đình.

Nghĩ đến đây, Hứa Quế Chi lại muốn đánh Dương Duy Phong một trận.

Làm việc chẳng đáng tin chút nào.

Hôm qua, bà đã tặng Khấu Cẩm Khê 1.001 tệ làm lễ chạm ngõ, hôm nay bà định bảo Dương Duy Phong đưa cô đi mua nữ trang.

Dù sao, mọi thứ đều phải chu toàn.

“Anh hai làm việc không ổn chút nào,” Hứa Quế Chi gọi Chu Chiêu Chiêu lại, “Sắp Tết rồi, giờ khó tìm khách sạn và đầu bếp lắm.”

Cuối năm, nhiều người tổ chức đám cưới, những địa điểm tốt đã được đặt trước, đầu bếp cũng vậy.

“Nên mẹ muốn bàn với con, liệu con có thể hỏi Bội Bội và mấy đứa kia không,” Hứa Quế Chi nói, “Xem có thể tổ chức đám cưới cho anh hai và Cẩm Khê ở quán ăn của các con không?”

“Việc này... Con sẽ bàn với mọi người,” Chu Chiêu Chiêu cười đáp, “Chắc không thành vấn đề đâu.”

“Anh hai này thật không biết lo xa!” Hứa Quế Chi thở dài, đưa cho Chu Chiêu Chiêu danh sách khách mời đã thảo luận với Dương Duy Phong tối qua, “Con xem giúp mẹ, còn thiếu ai không.”

Hai mẹ con bắt đầu thảo luận trong phòng.

Trong khi đó, sau khi làm xong thủ tục đăng ký kết hôn, Dương Duy Phong đưa Khấu Cẩm Khê đến trung tâm thương mại mua quần áo. “Mẹ bảo anh đưa em mua nữ trang và quần áo em thích.”

Tối qua, bà đã mắng anh một trận, “Nếu sau này dám đối xử không tốt với Cẩm Khê, mẹ sẽ không tha cho con!”

“Anh xin lỗi.” Dương Duy Phong nói với Khấu Cẩm Khê.

Hai người ban đầu định tổ chức đám cưới trên đảo, nhưng Hứa Quế Chi lại mắng, “Cô gái tốt như vậy, con nỡ lòng để cô ấy chịu thiệt thòi?”

Phải tổ chức thật lớn.

Đừng trách bà thiên vị, ai bảo bà thích cô con dâu này đến thế?

Khấu Cẩm Khê cũng không phải người khờ khạo, khi Dương Duy Phong đề nghị mua nữ trang, cô không từ chối mà gật đầu ngay, “Được ạ.”

Hai người liền đến tiệm vàng mua nữ trang trước, sau đó mua thêm vài bộ quần áo đẹp.

Tất nhiên, Dương Gia Dao cũng không bị bỏ quên, cô bé được mua mấy bộ đồ mới.

Họ còn mua quà cho cả những thành viên khác trong gia đình họ Dương.

Chu Chiêu Chiêu hẹn gặp Tần Bội Bội và mấy người bạn để thông báo về đám cưới của Dương Duy Phong và Khấu Cẩm Khê. Mọi người đều đồng ý ngay.

Thời gian tuy gấp, nhưng may mắn là quán ăn của họ vốn được trang trí theo phong cách cổ điển, rất phù hợp để tổ chức đám cưới kiểu Trung Hoa.

Địa vị của Dương Quyền Đình khiến dù là đám cưới lần hai của con trai, nhưng khách mời vẫn sẽ đến đông đủ, điều này cũng gián tiếp quảng bá cho quán ăn của họ.

Ngày cưới được ấn định vào 28 tháng Chạp.

Đến ngày 26 tháng Chạp, Triệu Vịnh Mai đóng cửa hàng và cùng Dương Duy Khôn về nhà chuẩn bị.

Đám cưới của Dương Duy Phong diễn ra trong sự vội vã nhưng không hề sơ sài, ngược lại còn rất tinh tế, thể hiện sự coi trọng của nhà trai dành cho nhà gái.

Những kẻ muốn xem kịch đành phải im miệng.

Thậm chí có người còn đoán liệu nhà của Lưu Quyên - vợ cũ của Dương Duy Phong - có đến gây rối không?

Không, hoàn toàn không thấy bóng dáng nhà họ Lưu.

Cũng có người nói làm mẹ kế không dễ, Dương Gia Dao giờ đã học cấp hai, cô dâu mới này chắc sẽ gặp nhiều khó khăn.

Nhưng thực tế, những kẻ chờ xem kịch đều phải câm nín.

Cách Dương Gia Dao và Khấu Cẩm Khê tương tác khiến người khác cảm thấy thoải mái, không có sự gượng gạo hay cố tỏ ra cho người ngoài thấy.

Chỉ là những cử chỉ bình thường, nhưng lại toát lên sự thân thiết.

“Dương Duy Phong lấy được cô vợ tốt quá,” ai đó trong khu tập thể nói, “Trước đây nhìn Lưu Quyên lúc nào cũng mặt dài, như người ta nợ cô ấy tiền vậy.”

Cô dâu mới lúc nào cũng tươi cười, ăn nói lễ phép, đối nhân xử thế rất khéo léo.

“Nghe nói là giáo viên cấp hai,” người nhà nói, “Còn Lưu Quyên hình như chưa tốt nghiệp cấp hai nữa.”

Sau đó không hiểu sao lại lấy được Dương Duy Phong.

Gặp được người đàn ông và gia đình như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới không biết trân trọng, vậy mà cô ta lại tự mình phá hỏng.

Đám cưới của Dương Duy Phong tuy không quá hoành tráng, nhưng nhà họ Lưu cũng nghe tin.

Nhưng họ có thể làm gì?

Đến gây rối? Chỉ khiến bản thân thêm nhục nhã.

Nhưng không đến đám cưới không có nghĩa là họ Lưu sẽ bỏ qua.

Dương Gia Dao vẫn là cháu ngoại của họ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Giờ Dương Duy Phong tái hôn, Dương Gia Dao không được phép nhận giặc làm mẹ.

“Mẹ con ư?” Dương Gia Dao mỉm cười lạnh lùng, “Con đương nhiên nhớ, nhưng điều này có liên quan gì đến bố con?”

Cô bé nhìn người phụ nữ tự xưng là bác gái, bình thản nói, “Năm đó mẹ con nhất quyết ly hôn với bố là vì sao? Bác không biết à?”

Giờ lại đến đây xúi giục con?

Vương Hồng Mai ngượng chín mặt, “Cháu nói chuyện sao gay gắt thế? Bác là bác gái của cháu, chỉ muốn tốt cho cháu thôi.”

“Con cảm ơn cái sự tốt của bác,” Dương Gia Dao cười nhạt, “Nhưng thôi đi, bác tốt cho mẹ con nên mới khiến bố mẹ con ly hôn.”

“Con không ngốc, những âm mưu nhỏ nhen của các bác hãy thu lại đi,” cô bé nói, “Nếu không, đừng trách con không khách khí.”

“Dĩ nhiên, con còn nhỏ, chẳng có khả năng gì,” cô bé cười, “Nhưng nếu bố con và ông nội biết các bác

muốn hại con, bác nghĩ họ sẽ làm gì?”

Chương 596

DTV-EBOOK

Vương Hồng Mai suýt ngất đi vì tức giận.

Không ngờ cô bé yếu ớt ngày xưa giờ dám ăn nói với bà như vậy.

“Còn nhớ các người đối xử với tôi thế nào khi tôi còn nhỏ không?” Dương Gia Dao tiếp tục, “Cần tôi nhắc lại không?”

Vương Hồng Mai, “...”

“Cút đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa,” Dương Gia Dao lạnh lùng nói, “Nếu không, tôi sẽ tính sổ cả những chuyện ngày xưa.”

Vương Hồng Mai, “...Mày...mày thật là...”

Sao lại trở nên như thế này?

Chắc chắn là do Dương Duy Phong, không, không phải, chắc chắn là do cô vợ mới của hắn dạy bảo.

Bằng không, một đứa trẻ ngoan ngoãn sao lại trở nên hận thù họ đến vậy?

...

...

“Tôi đã nói năm đó nên đòi lại đứa bé,” Vương Hồng Mai về nhà liền giận dữ nói, “Như vậy ít nhất chúng ta còn có cái để khống chế, nhà họ Dương muốn làm gì cũng phải cân nhắc.”

Giờ thì hết cách, họ định thông qua Dương Gia Dao để kiếm chút lợi lộc.

Ai ngờ lại biến thành kẻ thù!

“Bà nói hay lắm, năm đó nếu không phải do các người gây chuyện, Quyên tử đâu đến nỗi như bây giờ?” Mẹ Lưu tức giận nói, “Lại còn muốn khống chế đứa bé, nhà họ Dương đâu phải ngốc, họ chịu sao?”

“Từ nay về sau,” mẹ Lưu vẫy tay, “Đừng tìm đứa bé đó nữa.”

“Nhưng...” Vương Hồng Mai còn muốn nói, nhưng bị mẹ Lưu ngắt lời, “Nếu bà còn muốn sống yên ổn, đừng trêu chọc đứa bé đó nữa.”

“Nếu thực sự chọc giận nhà họ Dương, chúng ta đều xong đời,” Lưu Đại Dũng nói.

Wương Hồng Mai, “...”

Đồ bất tài, thật là tức c.h.ế.t đi được!

Chuyện nhà họ Lưu, Dương Gia Dao đương nhiên không biết. Hôm nay cô ra ngoài gặp Vương Hồng Mai là do Dương Gia Hân và Dương Gia Duyệt đi cùng.

“Như vậy là đúng, đừng để ý đến họ,” Dương Gia Hân nói, rồi quay sang hai em gái, “Đi thôi, hôm nay chị dẫn các em đi mua sắm, xem có thứ gì các em thích không?”

“Chị lớn mua cho bọn em sao?” Dương Gia Duyệt cười tủm tỉm hỏi.

“Đồ tham lam,” Dương Gia Hân búng nhẹ vào mũi em, “Hôm nay chị mua cho các em.”

Ba cô gái vừa đi vừa cười đùa hướng đến trung tâm thương mại gần đó.

“Dương Gia Hân?” Đột nhiên có người gọi cô.

Dương Gia Hân quay lại, nụ cười trên mặt thoáng chững lại khi nhìn thấy người đó và chàng trai đi cùng, “Hồ Giai Kỳ, chào hai bạn.”

“Dương Gia Hân, chào cậu,” chàng trai cũng cười chào.

“Chu Khải Huyền, chào cậu,” Dương Gia Hân mỉm cười nhạt, “Bọn mình đi trước đây.”

“Các cậu định đến trung tâm thương mại à?” Chu Khải Huyền hỏi.

Gần như đồng thanh với Dương Gia Hân.

“Ừ, dẫn hai em đi dạo chơi,” Dương Gia Hân cười đáp.

Tay cô nắm chặt lấy tay Dương Gia Duyệt.

“Hai cậu có ngại nếu bọn mình đi cùng không?” Chu Khải Huyền nói, “Bọn mình cũng định đến đó.”

“Vây... được thôi,” Dương Gia Hân đáp.

Mặt cô không biểu lộ gì, nhưng Dương Gia Duyệt có thể cảm nhận được sự căng thẳng của chị gái.

Cô liếc nhìn chàng trai kia.

Ừm, phải nói sao nhỉ?

Anh ta trông cũng khá ổn.

“Thật trùng hợp quá,” Hồ Giai Kỳ cười nói, “Hân Hân dẫn em gái đi mua sắm, bọn mình cũng vậy.”

Nụ cười của Dương Gia Hân càng trở nên gượng gạo.

Hồ Giai Kỳ nhìn cô, rồi lại nhìn Chu Khải Huyền, tiếp tục cười nói, “Hân Hân, cậu không biết sao?”

“Biết gì?” Dương Gia Hân thờ ơ hỏi.

Lúc này cô chỉ muốn rời đi ngay lập tức.

Chu Khải Huyền ở trường vốn nổi tiếng lạnh lùng, hiếm khi nói chuyện với con gái, ngoại trừ Hồ Giai Kỳ - người cùng lớp với Dương Gia Hân.

Các bạn trong lớp đều bàn tán rằng Hồ Giai Kỳ và Chu Khải Huyền là một cặp.

Nghĩ đến đây, Dương Gia Hân thoáng chút chua xót trong lòng.

Không biết từ khi nào, chàng trai này đã dần chiếm chỗ trong tim cô.

Là từ lần đầu tiên anh vượt qua cô trong kỳ thi?

Hay là lần anh đi ngang qua cửa sổ, quay lại nhìn cô thoáng qua?

Hoặc là lần cô vô ý làm dây bản quần trong ngày đèn đỏ, và anh đưa cho cô chiếc áo khoác?

Dù sao đi nữa, từ lúc nào không hay, tên anh đã trở thành cái tên thường xuất hiện trong nhật ký của cô.

Tình cảm của cô gái vốn kín đáo, cô giấu kín sự thích thú này trong lòng, ngưỡng mộ anh, và cũng muốn vượt qua anh.

Cô nghĩ, liệu nếu mình vượt qua anh, anh có để ý đến mình không?

Giống như cách cô để ý đến anh.

Về sau, Dương Gia Hân mới phát hiện, hóa ra anh không phải lạnh lùng với tất cả con gái.

Anh sẽ cười dịu dàng với Hồ Giai Kỳ, sẽ kiên nhẫn giảng bài cho cô ấy.

Khi anh giảng bài, cô ngồi im phía trước, dù trông như đang chăm chú viết, nhưng thực ra viết gì cô cũng không biết.

Dương Gia Hân đóng chặt trái tim mình, rồi dồn hết tâm trí vào học tập.

Kỳ thi cuối kỳ, cô đã vượt qua anh để trở thành nhất khóa.

Hôm đó, tình cờ gặp nhau ở góc hành lang, anh cười gọi cô: “Dương Gia Hân, hè này cố gắng nhé, sau hè mình sẽ vượt qua cậu.”

Đó là lần đầu tiên anh nói chuyện với Dương Gia Hân, lúc đó cô đã trả lời thế nào nhỉ?

Hình như cô rất lạnh lùng đáp: “Ừ, cậu cũng cố gắng đi.”

Trông rất lãnh đạm, nhưng lại khiến Chu Khải Huyền bật cười.

Anh cười đẹp quá, Dương Gia Hân nghĩ.

Nhưng ngay sau đó, cô tự nhủ mình không được lơ là trong hè, nhất định phải vượt qua anh.

“Ồ? Nếu mình vượt qua cậu, cậu có thể hứa mình một việc không?” Khi anh chuẩn bị đi, Chu Khải Huyền đột nhiên gọi cô lại.

“Việc gì?” Dương Gia Hân nhìn anh.

“Để lúc đó nói sau,” Chu Khải Huyền cười.

“Ừ, mình sẽ không cho cậu cơ hội đó đâu,” Dương Gia Hân nói.

Đang sau, Chu Khải Huyền nói gì cô không nghe thấy, vì sau khi nói xong cô đã bỏ chạy.

Vì chuyện này, cả hè cô đều chăm chỉ học tập.

Rồi sau hè, trong các bài kiểm tra hàng tuần, cô đều đứng trên Chu Khải Huyền.

Cho đến kỳ thi cuối kỳ.

“Cậu còn nhớ chuyện cậu hứa với mình không?” Không đợi Hồ Giai Kỳ trả lời, Chu Khải Huyền cười nói, “Lần này mình hình như cao hơn cậu một điểm.”

Dương Gia Hân người cứng đờ.

Cô hình như đã quên mất chuyện này.

“Mình nhớ mà,” Dương Gia Hân nghiêm mặt nói, “Vậy cậu muốn mình làm gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Miễn là mình làm được, không trái với đạo lý, mình nhất định làm,” cô nghiêm túc nói.

Kết quả nghe thấy Chu Khải Huyền cười: “Vậy lát nữa giúp mình chọn một bộ quần áo nhé.”

Dương Gia Hân sững sờ, bản năng nhìn sang Hồ Giai Kỳ bên cạnh anh.

Ai ngờ Hồ Giai Kỳ lại bĩu môi: “Đồ tự cao.”

Hoàn toàn không có vẻ gì là tức giận.

Thấy Dương Gia Hân ngạc nhiên nhìn mình, cô ấy mỉm cười nói: “Cậu không biết sao? Anh ta cũng giống cậu, đang dẫn em gái đi mua sắm đó.”

“Em gái ruột.”

Chương 597

DTV-EBOOK

Dương Gia Hân không biết phải dùng tâm trạng nào để diễn tả cảm xúc của mình lúc này. Có một thứ gì đó như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, khiến cô đứng ngây người một chỗ. Mãi đến khi Chu Khải Huyền cười nhìn cô, cô mới bừng tỉnh, vội vàng nắm tay em gái: “Em tự chọn đi.”

Phía sau, Hồ Giai Kỳ cười đuổi theo: “Đừng quan tâm đến anh ta, tính anh ta vốn dĩ rất ‘dở hơi’.”

“Hồ Giai Kỳ!” Giọng cảnh cáo của Chu Khải Huyền vang lên.

“Nhưng hai người... sao lại là...?” Dương Gia Hân ngơ ngác nhìn Hồ Giai Kỳ, “Em gái ruột?”

“Đúng vậy, chúng tôi là sinh đôi,” Hồ Giai Kỳ cười nói, “Nhưng tôi theo họ mẹ, còn anh ta theo họ bố. Chỉ là anh ta kiêu người... cậu hiểu đấy, tôi không muốn anh ta công khai chuyện này ở trường.” Cô liếc nhìn Chu Khải Huyền với ánh mắt đầy chán ghét.

“Chắc không phải vì tự ti đấy chứ?” Chu Khải Huyền hỏi lại.

...

“Tôi tự ti cái gì? Cậu còn không bằng được Hân Hân nhà tôi trong kỳ thi vừa rồi,” Hồ Giai Kỳ nói, “Chắc là lúc trong bụng mẹ, cậu đã hấp thụ hết phần thông minh rồi.”

Chu Khải Huyền quá xuất sắc, khiến cô trở nên tầm thường. Thực ra, Hồ Giai Kỳ không hề kém cỏi,

nhưng dưới ánh hào quang của anh, cô chỉ như một người bình thường.

“Chu Khải Huyền, hôm nay cậu nhiều chuyện thật đấy,” Hồ Giai Kỳ trùng mắt nói.

Dương Gia Hân bật cười.

“Chúng ta không thèm để ý đến anh ta,” Hồ Giai Kỳ nói.

Dương Gia Dao và Dương Gia Duyệt đứng bên cạnh Dương Gia Hân, im lặng lắng nghe.

“Gia đình cậu ai cũng đẹp thế,” Hồ Giai Kỳ nhìn hai em gái nói, “Đặc biệt là em út, đáng yêu quá, muốn véo má lắm!”

Dương Gia Duyệt lắc đầu: “Không... cậu không muốn đâu.”

Cô không hiểu nổi, từ nhỏ đã bị người lớn véo má, giờ lớn rồi vẫn bị nhòm ngó.

Mấy cô gái cười đùa vui vẻ. Chỉ có Chu Khải Huyền đứng một bên, ánh mắt trù mến nhìn theo.

Dương Gia Hân ngẩng lên, chạm phải ánh mắt ấm áp của anh, vội quay đi. Cuối cùng, cô không đi chọn quần áo cùng Chu Khải Huyền, mà kiếm cớ dắt hai em rời đi.

“Chuyện hôm nay, đừng kể với người nhà nhé?” Khi chỉ còn ba chị em, Dương Gia Hân nói.

“Biết rồi, tuyệt đối không nói,” Dương Gia Dao và Dương Gia Duyệt nhìn nhau cười.

Chúng không còn nhỏ nữa, đủ hiểu chuyện. Cách Dương Gia Hân và Chu Khải Huyền nói chuyện, rõ

ràng không phải quan hệ bình thường.

“Bây giờ chị chỉ muốn thi đỗ đại học thật tốt,”
Dương Gia Hân nhìn xa xăm nói, “Nếu lúc đó anh ấy
vẫn...”

Cô không nói hết, cúi đầu nhìn bàn tay mình,
mỉm cười: “Chuyện tương lai, để sau này tính.”

Hiện tại là thời điểm quan trọng, không thể vì
những chuyện này mà xao nhãng.

Dương Gia Dao và Dương Gia Duyệt ôm chặt lấy
chị: “Không nói, hôm nay chúng em chẳng thấy gì
cả.”

“Ngoan, đi ăn gì ngon thôi,” Dương Gia Hân nắm
tay hai em.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhà người ta, chị em họ cãi nhau đánh nhau.
Nhưng nhà họ không như vậy. Dù Dương Gia Dao ít
về, tình cảm ba chị em vẫn luôn thắm thiết. Chuyện
này trở thành bí mật nhỏ của ba chị em. Trên đường
về, Dương Gia Dao đột nhiên dừng bước.

“Sao thế?” Dương Gia Hân hỏi.

“Không có gì,” Dương Gia Dao nói, nắm tay hai chị
em, “Về nhanh đi, em muốn ăn cơm bà nấu.”

Sau khi họ đi, một người phụ nữ từ ngõ hẻm bước
ra, mắt đỏ hoe nhìn theo ba chị em, rồi bịt miệng
chạy đi. Ba chị em không hề hay biết.

Vừa vào sân, tiếng cười nói vang lên. Mấy cậu con
traí đang chơi đùa.

“Dương Gia Hiêu, chuyển cho tao!” Giọng Dương Gia Dịch vang lên.

Dương Gia Hiêu?

Dương Gia Duyệt nhanh chân chạy vào. Quả nhiên, ba cậu bé đang đứng trong sân, một trong số đó chính là Dương Gia Hiêu.

“Anh, sao anh về rồi?” Dương Gia Duyệt reo lên.

“Vừa đi là về ngay,” Dương Gia Mặc cười nói, “Thằng bé này, không ngờ đá bóng giỏi thế.”

Dương Gia Hiêu đứng đó cười nhìn ba chị gái: “Nhớ nhà, nên về thôi.”

Cả đám quây quần nói cười rôm rả. Sân nhà càng thêm náo nhiệt.

Người qua đường không khỏi ngoái nhìn, thầm nghĩ: “Nhà họ Dương đông con cháu thật!”

Đúng vậy! Thời buổi kế hoạch hóa, nhà họ Dương lại có ba cháu một lứa. Người ta nuôi một đứa đã mệt, nhà này ba đứa đứa nào cũng xuất sắc.

Dương Gia Hiêu tuy ít ở nhà, nhưng được đặc cách tuyển chọn vì tài năng. Dương Gia Dịch vừa giỏi bóng rổ, vừa học hành xuất sắc. Dương Gia Duyệt thừa hưởng tinh hoa của bố mẹ, nhỏ tuổi đã là “thủ lĩnh” trong khu tập thể, đoạt vô số giải thưởng.

Ngày xưa, ba anh em họ Dương là “con nhà người ta”. Giờ, con cháu họ Dương vẫn thế. Thật không thể nói gì hơn!

Năm nay là một cái Tết trọn vẹn của gia đình họ Dương. Tất cả đều về, trừ Dương Duy Lực đang làm nhiệm vụ.

Đêm giao thừa, lũ trẻ thức đón năm mới. Chu Chiêu Chiêu nói chuyện một lúc rồi buồn ngủ, về phòng nghỉ.

Đêm ấy, có lẽ vì nhớ chồng quá, cô mơ thấy Dương Duy Lực. Nhưng... dường như lại là chuyện kiếp trước.

Chu Chiêu Chiêu hoang mang, không biết mình đang mơ hay tỉnh. Cô muốn tỉnh dậy, nhưng không thể.

“Duy Lực...” Cô thấy bóng anh giữa trời tuyết trắng.

Cô chạy đến, nhưng anh quay lại cười, rồi dắt một người phụ nữ áo đỏ bước đi. Chu Chiêu Chiêu không nhìn rõ mặt người đó, nhưng tim như bị ai bóp nghẹt.

“Duy Lực!”

Tiếng gọi kéo cô ra khỏi cơn mộng.

Bên ngoài trời đã sáng. Tiếng trẻ con reo vang: “Tuyết rơi rồi, đi đắp người tuyết thôi!”

Cô bước đến cửa sổ, thấy cảnh trắng xóa y hệt trong mơ.

“Duy Lực!”

Chương 598

DTV-EBOOK

Tuyết bắt đầu rơi từ nửa đêm, những bông hoa tuyết trắng xóa lặng lẽ đáp xuống từ bầu trời đen kịt.

Sáng hôm sau, khi mọi người mở cửa, một lớp tuyết dày đã phủ kín mặt đất.

“Tuyết lạnh báo hiệu mùa màng bội thu!”

Chu Chiêu Chiêu đỡ đầu nhìn cảnh trời tuyết bên ngoài, lũ trẻ đang nô đùa vui vẻ trong tuyết.

Nhưng trong đầu cô lại hiện lên khung cảnh từ giấc mơ - người phụ nữ áo đỏ khuất mặt.

Cô không hiểu giấc mơ này mang ý nghĩa gì, nhưng lòng cứ thấy bất an.

Nhà họ Dương là người phương Bắc, sáng mừng Một Tết nhất định phải ăn bánh chưng.

Bánh đã gói từ chiều hôm qua, vì cơn mộng nên cô dậy muộn, khi vào bếp đã thấy Hứa Quế Chi đang luộc bánh.

...

...

Triệu Vịnh Mai đang trộn món nộm, thấy cô liền hỏi: “Đêm qua không ngủ ngon?”

“Ừ, vừa buồn ngủ vừa trần trọc,” Chu Chiêu Chiêu cười nhạt.

Cuối cùng ngủ được thì lại gặp giấc mơ kỳ lạ, muốn tỉnh mà không dậy được.

“Duy Phong nói lát nữa dẫn bọn trẻ đi trượt băng,”
Hứa Quế Chi cười nói, “Nếu mệt thì con nghỉ ngơi ở
nhà đi.”

Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Khấu Cẩm Khê muốn ở lại cùng cô, nhưng bị đuổi
đi: “Mẹ ngủ nướng, con ở làm gì? Đi chơi với các em
đi.”

“Yên tâm, mẹ không sao,” cô nói, “Nếu không ngủ
được mẹ sẽ ra chỗ các con.”

Nghe vậy, Khấu Cẩm Khê đành theo Dương Duy
Phong dẫn lũ trẻ đi chơi.

Mùng Một, Triệu Vịnh Mai cùng Hứa Quế Chi đi
chùa lễ Phật.

Khi mọi người đã đi hết, Chu Chiêu Chiêu trở về
phòng định ngủ lại.

Và cô thực sự ngủ thiếp đi.

Nhưng kỳ lạ thay, lại một giấc mơ nữa ập đến.

Trong mơ vẫn là cảnh băng tuyết, nhưng không
một bóng người, chỉ mình cô đơn độc.

Cô chạy điên cuồng, gào thét tên Dương Duy Lực.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng chẳng ai đáp lại.

Chu Chiêu Chiêu thậm chí nghe rõ cả tiếng thở
gấp của mình.

Cô cảm thấy ngọt ngào, muốn tỉnh dậy nhưng có
gì đó kéo ghì lấy.

“Duy Lực!” Cô gào lên.

“Chiêu Chiêu.” Một tiếng đáp lại vọng tới.

Cuối cùng cũng có hồi âm.

Nhưng giọng nói ấy như từ phương xa vọng về.

“Duy Lực, anh ở đâu?” Cô lại gọi.

Lần này không còn trả lời, cô càng gào to, bóng người kia càng xa dần.

Cho đến khi biến mất, chỉ còn lại mênh mông trắng xóa.

Bỗng tiếng gõ cửa thình thịch vang lên.

“Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu?”

Hứa Quế Chi và Triệu Vịnh Mai đi chùa về, nghe thấy động tĩnh trong phòng. Ban đầu không để ý, nhưng sau nghe tiếng gào thét, hai người vội vàng gõ cửa.

Mãi sau mới nghe tiếng trả lời khàn đặc: “Mẹ, con không sao.”

Cửa mở, hai người bước vào. Triệu Vịnh Mai rót nước đưa cho cô: “Uống đi cho đỡ mệt.”

Nhìn cô như vậy, Hứa Quế Chi đau lòng vô cùng.

“Con chỉ gặp ác mộng thôi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Mẹ ơi, lát nữa mẹ dẫn con đi chùa nhé?”

Từ khi trọng sinh, cô chưa từng bước chân vào chùa, sợ xúc phạm thần linh.

Nhưng hai ngày liên tiếp gặp mộng lạ, cô muốn cầu phù bình an cho Dương Duy Lực.

Hứa Quế Chi sửng người, nhưng nhanh chóng hiểu ra. Khi nãy bà nghe thấy con dâu gọi tên con trai

mình.

“Được, mẹ đi cùng con,” bà dịu dàng nói, nhận ra vẻ mệt mỏi trong mắt cô.

Về phòng, Dương Quyền Đình đang đọc sách. Hứa Quế Chi ngồi bên thần thờ.

“Chiêu Chiêu sao vậy?” Ông hỏi.

“Chắc mơ thấy chuyện không lành về thằng ba,” bà thở dài, mắt đỏ hoe, “Đứa chẳng bao giờ đi chùa, giờ lại nhờ tôi dẫn đi.”

Dương Quyền Đình trầm ngâm, rồi nói: “Lát gọi nó vào đây.”

Hứa Quế Chi ngạc nhiên nhìn chồng.

Nhưng ông không giải thích, chỉ chăm chú vào trang sách - dù chưa chắc đã đọc được chữ nào.

Khi nghe mẹ chồng nhắc, Chu Chiêu Chiêu áy náy: “Làm bố mẹ lo lắng rồi.”

“Đồ ngốc,” Hứa Quế Chi xoa đầu cô.

Khi cô đến, Dương Quyền Đình đang viết thư pháp.

Đợi ông viết xong, cô mới lên tiếng: “Bố gọi con?”

“Chuyện của thằng ba, bố không muốn nói trước vì sợ con lo,” ông cất bút lên, “Nhưng không nói có lẽ càng khiến con bất an.”

Ông lấy từ ngăn kéo ra một phong thư: “Đây là thư nó để lại, con cầm về xem đi.”

Trước khi đi, Dương Duy Lực có dặn: “Nếu vợ con quá lo lắng, hãy đưa cô ấy bức thư này.”

Lúc ấy tưởng chỉ đi nửa năm, nhưng tình hình phía Nam phức tạp, ngày về vẫn chưa thể xác định.

Chu Chiêu Chiêu nhận thư, nhưng không mở ngay mà cất đi, tiếp tục cùng Hứa Quế Chi đến chùa.

Đứng trước cổng chùa, lòng cô bỗng dâng lên nỗi sợ hãi.

Việc trọng sinh vốn đã kỳ bí, nên cô luôn tránh những nơi linh thiêng.

Nhưng hai ngày mộng mị liên tiếp khiến cô quyết tâm vào chùa, dù lòng đầy e dè.

Đây là ngôi chùa nổi tiếng nhất Thiểm Tây, tương truyền thờ Xá Lợi Phất.

“Sao thế?” Hứa Quế Chi hỏi.

“Không có gì,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, cùng mẹ chồng bước vào.

Mùng Một Tết, chùa đông nghịt người.

Vừa đặt chân vào, có lẽ là ảo giác, nhưng cơ thể mệt mỏi của cô bỗng nhẹ nhõm, tâm hồn như được gột rửa.

Nhìn Hứa Quế Chi bên cạnh vẫn bình thường, cô tự cười mình.

Cô cùng mẹ chồng thắp hương, thành tâm cầu nguyện.

Cầu xin đức Phật phù hộ cho Dương Duy Lực bình an!

“Thí chủ,” lúc ra về, một vị sư già gọi lại, “Mỗi năm, chùa chúng tôi đều tặng một chuỗi tràng hạt cho người hữu duyên.”

Ông đặt chuỗi hạt vào tay cô: “Vạn sự tùy duyên, thí chủ là người có phúc.”

Nói xong, ông niệm “A Di Đà Phật” rồi đi.

Chu Chiêu Chiêu đứng đó, xung quanh là những ánh nhìn ngưỡng mộ!

Chương 599

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không ngờ rằng chuyến đi chùa đầy e dè và kính cẩn của mình lại mang về một phật duyên khiến bao người thêm muốn đến thế!

Những ánh mắt ngưỡng mộ từ mọi phía đổ dồn về phía cô, thậm chí có người ăn mặc như doanh nhân còn tiến lại gần hỏi: “Thưa cô, xin hỏi chuỗi tràng hạt này...”

“Xin lỗi, không được.” Chu Chiêu Chiêu không đợi anh ta nói hết, trang trọng đeo chuỗi hạt vào tay rồi vội vã kéo tay Hứa Quế Chi rời đi.

Người kia có lẽ cũng hiểu, nhưng vẫn muốn thử vận may.

“Phật tổ phù hộ,” Hứa Quế Chi cảm động nói, “Mỗi năm chùa chỉ chọn một người may mắn, không ngờ năm nay lại rơi vào nhà mình.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Bà nhìn kỹ chuỗi hạt trên tay con dâu: “Con đeo cho cẩn thận, tối nay sẽ ngủ ngon thôi.”

“Lấy như vậy có sao không ạ?” Chu Chiêu Chiêu lần đầu gặp chuyện này nên băn khoăn.

“Không sao, về nhà mẹ sẽ cúng dường thêm hương dầu là được.” Hứa Quế Chi nói, nụ cười không giấu nổi hạnh phúc.

...

Càng nhìn con dâu, bà càng thấy cô là người có phúc khí.

Từ khi cô về nhà này, vận may của gia đình dường như ngày càng thịnh.

Hai mẹ con ăn chay tại chùa rồi mới về. Khi về đến nhà, Dương Duy Phong vẫn chưa dẫn lũ trẻ về, chỉ có Triệu Vĩnh Mai ở nhà: “Dì Hứa đến lúc này, thấy mẹ không có nhà nên lại đi.”

Không biết đến làm gì, nhưng sắc mặt không được vui.

Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, tưởng sau lần trước hai nhà đã rách mặt, không ngờ bà ta vẫn đến.

“Kệ bà ta.” Hứa Quế Chi nói với con dâu cả, “Sau này nếu bà ta nói điều gì khó nghe, con cứ thẳng thắn đáp trả, đừng nhường nhịn.”

Đối với người em gái này, bà đã quá mệt mỏi sau bao năm nhẫn nhịn.

Mùng Hai Tết là ngày nhà họ Dương tiếp khách. Hứa Khánh Phương lại đến, lần này không tay không mà mang theo quà cáp.

“Chiêu Chiêu càng ngày càng xinh đẹp.” Vừa thấy Chu Chiêu Chiêu, bà ta đã vỗ vập nắm tay cô, nói lời ngon ngọt.

Như thể chuyện cũ chưa từng xảy ra.

Chu Chiêu Chiêu không hiểu ý đồ thực sự của bà ta là gì, chỉ mỉm cười nhẹ rút tay lại: “Dì ngồi chơi, cháu vào bếp xem cơm nước.”

“Em đến có việc gì?” Hứa Quế Chi nhìn em gái hỏi.

Hứa Khánh Phương cười gượng: “Chị à, em là em ruột của chị mà.”

“Ừ, câu này em nói cả trăm lần rồi.” Hứa Quế Chi thở dài, “Có chuyện gì cứ nói thẳng đi.”

Hứa Khánh Phương: “...”

Nếu không vì con trai, bà đâu muốn đến đây hứng cái mặt lạnh của chị gái.

“Chị ơi, em thấy Duy Phong lần này cưới vợ cũng khá lắm.” Hứa Khánh Phương gượng cười nói, lòng đầy ghen tị.

Cùng là con một mẹ, chỉ vì sinh sau vài năm mà khoảng cách lại lớn thế.

Tưởng rằng Dương Duy Phong ly hôn, hai con trai bà dù không bằng Dương Duy Khôn và Dương Duy Lực, nhưng so với thằng đã ly hôn thì chắc không kém.

Ai ngờ, một gã đàn ông ly hôn lại cưới được cô gái trẻ chưa chồng, lại còn là giáo viên cấp hai.

Nghề giáo dù ở thời nào cũng được trọng vọng.

Khi mới nghe tin, Hứa Khánh Phương tưởng cô giáo này chắc có khuyết điểm gì.

Không thì sao lại chịu lấy thằng đàn ông hai đời vợ lại còn dắt theo đứa con riêng?

Nhưng khi thấy Khấu Cẩm Khê trong đám cưới, bà ta chua xót vô cùng.

Cô gái này nhìn mặt là biết phúc hậu, cách nói năng cư xử đều rất đúng đắn.

So với con dâu tương lai nhà bà, thua xa cả chục lần.

Nghe nói bố Khấu Cẩm Khê cũng là nhân vật có thế lực, dù không bằng Dương Quyền Đình nhưng cũng không phải dạng vừa.

Gia thế như vậy, cô gái ưu tú như thế, sao lại rơi vào tay thằng Dương Duy Phong chứ?

Hứa Khánh Phương tức đến mất ăn mất ngủ.

Nhưng biết làm sao được?

Đang ăm ức thì con dâu tương lai Lưu Mai Mai lại đòi tổ chức đám cưới ở cùng nhà hàng.

Lại nghe nói nhà hàng đó do Chu Chiêu Chiêu hợp tác kinh doanh.

Lưu Mai Mai lập tức đòi Phùng Quân Kỳ phải đặt tiệc ở đó.

Phùng Quân Kỳ đành tìm quản lý nhà hàng để thương lượng.

Ai ngờ bị từ chối thẳng thừng.

“Xin lỗi, nhà hàng chúng tôi không nhận đặt tiệc cưới.” Quản lý lịch sự nói, “Quý khách có thể tham khảo các khách sạn khác.”

“Nhưng hai hôm trước không vừa tổ chức đám cưới đó sao?” Lưu Mai Mai không phục.

“Vâng, thưa cô.” Quản lý mỉm cười, “Đó là tiệc cưới của gia đình chủ nhà, và đầu bếp chính cũng chỉ đồng ý làm một lần duy nhất.”

Tổ chức tiệc cưới rất vất vả.

“Chúng tôi cũng là người nhà chủ nhà mà.” Lưu Mai Mai chỉ tay vào Phùng Quân Kỳ, “Anh ấy là em họ của chủ nhà.”

Em họ?

Ai biết họ hàng xa gần thế nào.

“Xin lỗi, thưa cô.” Quản lý vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, “Việc này cần tất cả các chủ nhà đồng ý, đồng thời đầu bếp chính cũng phải chấp thuận.”

“Tất cả chủ nhà?” Lưu Mai Mai ngạc nhiên.

Nhà hàng có nhiều chủ thế sao?

“Vâng, vì thế mới gọi là Nhà hàng thân mật.” Quản lý giải thích, “Nên mọi quyết định đều phải được tất cả chủ nhà thông qua.”

Lưu Mai Mai: “...”

Cô ta cho rằng đây chỉ là cái cớ.

“Dù sao em cũng đã hứa với bạn bè rồi.” Lưu Mai Mai giận dỗi nói với Phùng Quân Kỳ, “Nếu không tổ chức được ở đây, thì đừng lấy nhau nữa.”

“Con xin lỗi, là mẹ không có năng lực.” Cô ta vừa khóc vừa xoa bụng, “Mẹ không thể cho con một mái nhà trọn vẹn.”

“Đừng như vậy.” Phùng Quân Kỳ nghiêng răng nói, “Anh sẽ nhờ mẹ nói chuyện với dì.”

Và thế là, Hứa Khánh Phương đành ngậm bồ hòn đến đây.

Bà không muốn, nhưng cũng không còn cách nào khác!

Chương 600

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu nhất quyết không đồng ý.

Đám cưới của Dương Duy Phong trước đó vốn là tình thế bắt buộc, chỉ là giải pháp tạm thời.

Một đám cưới như vậy thực sự rất mệt người.

Chu Chiêu Chiêu và các cộng sự đã hứa với đầu bếp sẽ không nhận đặt tiệc cưới trong thời gian tới, chỉ tập trung vào các món ăn đặc sản.

Nhà hàng của họ vốn không dựa vào tiệc cưới để kiếm lời.

Doanh thu từ các món đặc sản gần đây đã đủ khiến họ hài lòng.

Vì vậy, khi Hứa Khánh Phương đưa ra yêu cầu, Chu Chiêu Chiêu thẳng thừng từ chối: “Dì ơi, chuyện này cháu không thể giúp được.”

“Đám cưới của anh hai trước đây là trường hợp đặc biệt, các khách sạn tốt đều đã được đặt trước,” cô giải thích, “Cháu đã phải thuyết phục đầu bếp rất lâu mới đồng ý.”

“Đầu bếp đã lớn tuổi, một đám cưới như vậy thực sự quá sức với ông ấy,” Chu Chiêu Chiêu nói tiếp, “Sau khi xong đám đó, chúng cháu đã quyết định sẽ không nhận tiệc cưới nữa.”

...

Quan trọng nhất là quá mệt đầu.

Mấy người họ đều không phải tuýp người thích đảm đương việc lớn. Hơn nữa, như Chu Chiêu Chiêu đã nói, ông ngoại Tống Hiểu Tuyết tuổi đã cao, phải nghỉ cả tuần mới hồi phục sau đám cưới đó.

Ông là báu vật của nhà hàng, vì vậy họ quyết định từ bỏ dịch vụ tiệc cưới để đảm bảo sức khỏe lâu dài cho ông.

Tất nhiên, nếu Hứa Tri Tri - một trong những chủ nhà hàng - kết hôn thì sẽ là ngoại lệ.

“Chiêu Chiêu, dì biết trước đây đã làm con không vui, dì xin lỗi con,” Hứa Khánh Phương đứng dậy nói, “Xin con bỏ qua cho dì.”

“Xin con giúp dì lần này,” bà ta tiếp tục, “Xem tình chị em giữa dì và mẹ con, xem tình cảnh chưa lập gia đình của em họ con, hãy giúp dì một lần thôi.”

Lời xin lỗi nhưng giọng điệu chua ngoa khiến người nghe vô cùng khó chịu.

“Mẹ ơi, con đi xem Ngoan Ngoan bọn trẻ đây,” Chu Chiêu Chiêu nghe đến đây không muốn nói thêm, quay sang Hứa Quế Chi.

“Chị xem cô ta kìa,” Hứa Khánh Phương giậm chân, “Một chút lễ phép cũng không có, tôi là...”

“Im đi,” Hứa Quế Chi lạnh lùng nói, “Từ nay đừng đến nhà tôi nữa, tình chị em đến đây là hết.”

“Chị ơi,” Hứa Khánh Phương khóc lóc, “Em chỉ là khéo ăn khéo nói, chị giúp em nói với Chiêu Chiêu đi.”

“Không nói được,” Hứa Quế Chi dập tắt hy vọng, “Nhà hàng đó không phải của mỗi Chiêu Chiêu.”

“Bây giờ mới đầu năm, còn thời gian để đặt tiệc cưới, em đi tìm khách sạn khác đi,” bà nói, “Nếu muốn đặt tiệc ở Hoa Kiều Bính Quán, chị có thể gọi điện hỏi giúp.”

Vài năm trước, tổ chức tiệc cưới ở Hoa Kiều Bính Quán là niềm vinh dự lớn.

Nhưng từ khi cải cách mở cửa, quản lý khách sạn có nhiều vấn đề, lại thêm các khách sạn mới xuất hiện, Hoa Kiều Bính Quán không còn như xưa.

Tuy nhiên, “con lừa c.h.ế.t còn hơn con ngựa sống”.

Dù sao, với gia đình như Hứa Khánh Phương, được tổ chức ở đó vẫn là chuyện rất thể diện.

Tiếc là, bà ta không nghĩ vậy.

“Hoa Kiều Bính Quán tốt thế sao nhà chị không tổ chức tiệc cưới cho Duy Phong ở đó?” Bà ta trầm nghĩ.

Mặt mày nhăn nhó: “Nhà mình có nhà hàng riêng, sao phải nhờ vả người khác, chịu ơn họ?”

Hứa Quế Chi nhìn em gái thờ ơ: “Vậy thôi, chị cũng không muốn em chịu ơn ai.”

Hứa Khánh Phương: “...”

Tức đến nghẹn lời.

Đang định nói thêm thì Hứa Quế Chi đã quay đi: “Em về đi, lát nữa anh về.”

Sau chuyện lần trước, Dương Quyền Đình đã rất tức giận.

Hứa Khánh Phương nức nở: “Em chỉ có mỗi chị là chị gái, chị đừng bỏ em.”

“Đang ngày Tết chị không nói lời khó nghe,” Hứa Quế Chi mệt mỏi, “Nếu em còn coi chị là chị, từ nay đừng đến nữa.”

“Chị không muốn làm mất mặt nhau.” Giọng bà lạnh băng.

Nói ra điều này, Hứa Quế Chi cũng đau lòng, đã nhiều lần khuyên bảo nhưng Hứa Khánh Phương cứ như cái máy, hết pin lại sạc tiếp.

Có lẽ đã đến lúc phải cứng rắn.

Hứa Khánh Phương không dám nói thêm, vì thấy trên mặt chị gái sự quyết đoán chưa từng có.

Sau khi bà ta đi, Hứa Quế Chi cảm thấy người mệt mỏi, đứng dậy đầu óc quay cuồng, phải lên giường nằm nghỉ.

Ai ngờ càng nằm càng khó chịu.

“Mẹ ơi, con đưa mẹ đi viện,” Chu Chiêu Chiêu trong lòng nguyên rủa Hứa Khánh Phương.

“Ngày Tết đi viện làm gì?” Hứa Quế Chi vẫy tay, “Nằm nghỉ một lát là khỏe.”

“Đi, đi viện kiểm tra,” Dương Quyền Đình vừa về, nghe xong liền nói, “Khám cho yên tâm.”

Quan trọng là trạng thái của bà khiến người nhà không khỏi lo lắng.

“Thôi được,” Hứa Quế Chi cười nhạt, “Mẹ biết sức khỏe mình mà, các con lo xa quá.”

“Tháng năm năm ngoái Chiêu Chiêu đưa mẹ đi khám tổng quát, kết quả vẫn tốt mà,” bà được chồng đỡ dậy.

“Từ nay đừng gặp bà ta nữa,” Dương Quyền Đình nói, “Mỗi lần gặp là tâm trạng mẹ lại xấu đi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Ban đầu mọi người đều nghĩ không sao, vì tháng năm năm ngoái Chu Chiêu Chiêu đã đưa mẹ chồng đi khám toàn diện, sức khỏe bà rất tốt.

Ai ngờ vào viện khám xong bác sĩ yêu cầu nhập viện ngay: “Huyết áp hơi cao, cần theo dõi thêm.”

“Chúng tôi sẽ làm thêm các xét nghiệm chi tiết,” trưởng khoa nói với Dương Quyền Đình, “Tuổi cao rồi, nên tránh xúc động mạnh, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Dương Quyền Đình nhìn vợ đang nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu trên giường, lòng đau xót. Bà cũng lo lắng cho con trai, chỉ là không bộc lộ rõ như con dâu.

Hôm nay Hứa Khánh Phương đến chọc giận, khiến bệnh tình tiềm ẩn bộc phát.

Vì vậy, sau khi bà ta đi, Hứa Quế Chi mới thấy khó chịu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Dương Quyền Đình lóe lên sự lạnh lùng.

“Con sẽ ở lại cùng mẹ,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Hứa Quế Chi bảo con dâu về nhưng cô không nghe: “Ngày xưa con sinh con nằm viện, mẹ một mình chăm sóc con.”

Giờ mẹ nằm viện, không lý nào cô bỏ về.

“Vậy con ở lại với mẹ,” Hứa Quế Chi mỉm cười âu yếm.

Không lâu sau, Dương Duy Khôn và Dương Duy Phong cùng vợ con đến.

Mùng Hai họ về nhà vợ, về đến nhà nghe các con nói bà nội không khỏe phải đi viện.

Họ sợ hãi vô cùng!

Sao đột nhiên lại phải nhập viện?

Rồi nghe lũ trẻ kể, hôm nay có bà cô đến.

“Còn quát mẹ cháu nữa,” Dương Gia Duyệt nói.

Chương 601

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi nằm viện ba ngày, khi huyết áp ổn định, bà không chịu nổi mùi bệnh viện nữa, đòi về nhà.

Bác sĩ xem lại các chỉ số, cuối cùng đồng ý: “Nhưng một tuần sau bác nhớ tái khám, nếu có gì khó chịu phải đến viện ngay.”

Hứa Quế Chi vui mừng đồng ý, vừa ra khỏi viện đã thở phào: “Không khí bên ngoài dễ chịu quá.”

Mấy ngày nằm viện, không biết Hứa Khánh Phương vì sợ hay gì mà không đến thăm.

Hứa Quế Chi cũng được yên thân.

Chỉ vài ngày viện trú mà khi về nhà, bà có cảm giác như đã xa cách rất lâu.

Bà nhớ lại ngày nhập viện, Chu Chiêu Chiêu đã đeo chuỗi tràng hạt Phật duyên cho mình.

Con dâu này thực sự coi bà như mẹ ruột.

“Thằng ba không có nhà, ngày mai một mình con về quê được không?” Hứa Quế Chi nắm tay Chu Chiêu Chiêu hỏi.

...

“Không sao đâu, con lái xe nhanh mà,” Chu Chiêu Chiêu đáp, “Chỉ là có lẽ phải ngủ lại một đêm, bố con cũng nhớ các cháu lắm.”

Dù thường xuyên lên tỉnh thăm cháu, nhưng dịp Tết ông vẫn mong cả nhà về quê sum họp.

Hôm sau, Chu Chiêu Chiêu dẫn Ngoan Ngoan về nhà ngoại.

“Ông ơi, chúng cháu về rồi!” Vừa xuống xe, Ngoan Ngoan đã chạy ào vào nhà máy.

Cô bé thân nhất với Chu Chính Văn.

“Ông không vui sao?” Dương Gia Duyệt đảo mắt nhìn ông ngoại và cậu Chu Minh Hiên, “Cậu... làm ông giận hả?”

“Các cháu về rồi à?” Chu Chính Văn thay đổi sắc mặt, âu yếm nói, “Đi thôi, không quan tâm cậu nữa, đi đón mẹ các cháu.”

Chu Minh Hiên nghe chị về, cũng không cãi nhau tiếp, lẻo đẻo theo sau.

“Hai người cãi nhau à?” Chu Chiêu Chiêu nhìn họ hỏi.

“Không có gì,” Chu Minh Hiên đỡ đồ cho chị, “Chỉ là bất đồng quan điểm thôi.”

“Đó là bất đồng quan điểm thôi sao?” Chu Chính Văn trừng mắt, “Lát nữa tính sổ với cậu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu cười nhìn em trai: “Em đừng chọc bố nổi giận, nói chuyện tử tế vào.”

Rồi quay sang Chu Minh Hiên: “Làm bố tức, chị sẽ tính sổ với em đấy.”

Chu Minh Hiên bĩu môi: “Em đâu dám? Bố giờ tính khí thất thường lắm, chưa nói gì đã quát.”

“Mày...” Chu Chính Văn giơ tay định đánh, nhưng nhìn các cháu lại thôi, “Cho mày thể diện đấy.”

Chu Minh Hiên định cãi lại, nhưng thấy chị gái trừng mắt, đành ngậm miệng.

Diêu Trúc Mai trong bếp nghe tiếng động bước ra chào các cháu, nhưng khi Chu Chiêu Chiêu hỏi han thì chỉ đáp qua loa.

Chu Minh Hiên thở dài ngao ngán.

Mẹ con ruột thịt mà tình cảm còn không bằng mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Nhưng cậu hiểu, có những vết nứt một khi đã hình thành thì khó hàn gắn.

Thôi thì đừng cưỡng cầu.

Ở điểm này, Chu Chính Văn và Chu Minh Hiên hiếm hoi đồng quan điểm.

“Chuyện gì thế?” Khi Chu Chính Văn dẫn các cháu đi xem gà con, Chu Chiêu Chiêu hỏi em trai, “Bất đồng chuyện gì?”

“Chị ơi, em muốn vào Nam lập nghiệp,” Chu Minh Hiên nói, “Em không muốn cả đời quanh quẩn ở nhà.”

Hồi đại học vì trại gà gia đình, cậu đành chọn ngành chăn nuôi không thích.

Giờ tốt nghiệp rồi, cậu không muốn suốt ngày quanh quẩn bên đàn gà, mà muốn ra ngoài xông pha.

“Miền Nam nhiều cơ hội, em tin mình sẽ làm nên chuyện,” cậu kiên định nói.

Nhưng Chu Chính Văn không đồng ý, cho rằng con trai có cuộc sống ổn định lại đòi mơ mộng viễn vông.

“Nếu con có thể đưa trại gà lên tầm cao mới, đó mới là bản lĩnh,” Chu Chính Văn nói.

Trại gà nhỏ bé giờ đã mở rộng gấp ba nhờ nỗ lực của ông, cung cấp gà cho nhiều nhà hàng, khách sạn lớn.

Nói cách khác, gà nhà họ không bao giờ lo đầu ra.

“Bố cố gắng vì ai?” Chu Chính Văn giận dữ nói, “Tất cả vì con và chị con thôi.”

Ông chỉ có hai người con, theo tập tục Thiểm Tây, con trai sẽ thừa kế phần lớn gia sản để phụng dưỡng cha mẹ.

Vì vậy, ông không hiểu tại sao con trai lại muốn từ bỏ tất cả.

Chu Minh Hiên tin chị gái sẽ hiểu mình.

“Em định làm gì ở miền Nam?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Em muốn đi xem tình hình trước,” Chu Minh Hiên nói, “Nhiều bạn em đã vào đó rồi.”

Họ nói miền Nam đầy cơ hội cho người chịu khó.

Cậu trình bày kế hoạch: sẽ vào Nam tìm hiểu thị trường, tìm cơ hội phù hợp.

“Đời người ngắn ngủi lắm,” cậu nói, “Em phải ra ngoài xem, không thể cả đời núp dưới cánh bố.”

“Được, chị sẽ nói giúp em với bố,” thấy em trai đã suy nghĩ chín chắn, Chu Chiêu Chiêu yên tâm, “Nhưng nghe nói bên đó lừa đảo nhiều, cả người quen lừa nhau nữa, em phải cẩn thận.”

Thời điểm này, kinh doanh đa cấp bắt đầu mạnh
nha?

“Em biết rồi, em sẽ cẩn trọng,” Chu Minh Hiên gật
đầu nghiêm túc.

“Bố già rồi, không còn là lão Chu năm xưa có thể
đập bàn m.a.t.u.ý của lũ lưu manh nữa,” Chu Chiêu
Chiêu nói, “Em nói chuyện tử tế với bố.”

“Vâng, em hiểu rồi,” Chu Minh Hiên cười, rồi hỏi,
“Anh rể vẫn chưa về à?”

“Chưa,” Chu Chiêu Chiêu thở dài, “Cũng không có
tin tức gì.”

Như bốc hơi vậy.

“Không tin tức chính là tin tốt,” Chu Minh Hiên an
ủi.

“Em trai chị lớn thật rồi,” Chu Chiêu Chiêu xúc
động nói.

Biết an ủi người khác rồi.

Tiếng trẻ con nô đùa vang ngoài sân, cô đứng dậy:
“Chị ra xem chúng nó.”

“Nó nói với con rồi à?” Chu Chính Văn vào nhà hỏi
con gái.

“Vâng, con bảo sẽ giúp em nói với bố,” Chu Chiêu
Chiêu cười, “Hiên Hiên giờ chín chắn hơn trước
nhiều.”

Thực ra hai năm trước cậu cũng đòi đi, nhưng bị
bố ngăn cản.

“Thôi được vậy,” Chu Chính Văn đầy cảm khái,
“Đại bàng con rồi cũng phải tự kiếm mồi.”

Ông không thể đi cùng chúng cả đời được.

“Mẹ chồng con sức khỏe thế nào?” Ông đổi đề tài,
“Năm viện bố không biết.”

Mãi đến khi các cháu kể ông mới hay.

“Bị tức quá đấy ạ,” Chu Chiêu Chiêu kể lại chuyện
Hứa Khánh Phương, rồi nói, “Sau Tết bố mẹ cũng nên
đi khám tổng quát đi.”

Năm ngoại Diêu Trúc Mai không đi, cô khá lo lắng.

Chương 602

DTV-EBOOK

Năm ngoái, Chu Chiêu Chiêu đã sắp xếp cho cả nhà đi khám sức khỏe tổng quát, nhưng đến phút chót Diêu Trúc Mai lại không muốn lên tỉnh, kéo theo cả Chu Chính Văn cũng bỏ lỡ buổi kiểm tra.

“Được rồi,” Chu Chính Văn cười nói, “Theo bố thì khám sức khỏe làm gì, ai cũng khỏe cả mà.”

“Nếu đợi đến lúc có bệnh mới đi khám thì đã muộn rồi,” cô nói, “Bố cứ coi như là để cho chúng con yên tâm đi.”

“Mẹ dạo này thế nào rồi?” Thấy Chu Chính Văn gật đầu, Chu Chiêu Chiêu lại hỏi về Diêu Trúc Mai.

Hai năm trước, bà nội của Chu Chiêu Chiêu qua đời, chưa đầy nửa năm sau thì ông nội cũng ra đi.

Hai cụ tuy những năm cuối đời sống khá giả, nhưng trước đó đã chịu quá nhiều vất vả, lại thêm nỗi đau mất con khiến tinh thần suy sụp.

Tâm trạng con người ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe.

Dù sau này Chu Chính Văn đã tìm cách bồi bổ cho hai cụ, nhưng rốt cuộc... sức khỏe đã hao tổn quá nhiều.

May mắn là lúc ra đi, cả hai cụ đều thanh thản.

...

...

Ít nhất, các cụ đã được đoàn tụ với con trai ruột, hưởng phúc vài năm cuối đời, biết rằng con cháu đều thành đạt.

Hai cha con đang trò chuyện thì bên ngoài vang lên giọng Diêu Trúc Mai: “Ngoan Ngoan, lại đây nếm thử cho bà xem miếng thịt này được chưa?”

Dương Gia Duyệt lạnh lạnh chạy vào bếp.

“Con vào bếp giúp mẹ nhé,” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Ừ, vào đi,” Chu Chính Văn nói, “Mẹ con dạo này đã khá hơn nhiều rồi.”

Trước đây, có lẽ do tuổi mãn kinh, bà cứ hay can nhàn chuyện nọ chuyện kia, tính tình cũng cứng đầu hơn. Nhưng mấy năm gần đây đã dịu đi nhiều.

Chỉ có điều, không hiểu sao bà với hai đứa cháu ngoại lúc nào cũng như nước với lửa.

“Con biết rồi, mẹ nói gì con cũng sẽ dạ vâng cho xong chuyện,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Tết nhất mà, mọi người vui vẻ là được.”

Giờ đây, cô cũng đã là mẹ rồi.

Chu Chính Văn gật đầu.

“Mẹ ơi, cần làm gì nữa không, để con làm cho,” Chu Chiêu Chiêu bước vào bếp, nói với Diêu Trúc Mai.

“Làm xong hết rồi,” Diêu Trúc Mai đáp.

Rồi bà không thềm để ý đến Chu Chiêu Chiêu nữa, quay sang Dương Gia Duyệt với nụ cười hiền hậu: “Nếm thử xem ngon không?”

“Ngon lắm ạ,” Dương Gia Duyệt nhanh nhẩu đáp, “Chả trách mẹ nấu gà ngon thế, chắc là học được từ bà rồi.”

“Đúng vậy đấy,” Chu Chiêu Chiêu búng nhẹ vào mũi con gái, “Đúng là đồ tham ăn.”

Diêu Trúc Mai liếc nhìn cô, rồi gấp cho Dương Gia Duyệt một miếng đùi gà: “Này, ăn đi cháu.”

“Cháu không ăn nữa đâu,” Dương Gia Duyệt cười nói, “Để đến bữa ăn cùng mọi người ạ.”

Ném thử thế là đủ rồi.

“Vậy thì mẹ nó ăn đi,” Diêu Trúc Mai trừng mắt, “Đúng là không biết điều.”

Dương Gia Duyệt sững sờ, nhìn Chu Chiêu Chiêu rồi nhìn Diêu Trúc Mai, không biết phải làm sao.

“Bà muốn cho mẹ ăn đấy,” Chu Chiêu Chiêu xoa đầu con gái, nói, “Ra ngoài gọi anh trai và cậu vào rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi.”

Dương Gia Duyệt liếc nhìn hai người, gật đầu rồi đi ra.

Chu Chiêu Chiêu thở dài.

Rõ ràng bà muốn tỏ ra quan tâm, nhưng mỗi lần nói ra lại thành ra khiến người khác khó chịu.

Như lúc này, Dương Gia Duyệt còn tưởng bà không thích mình.

“Mẹ xào gà vẫn ngon như xưa,” Chu Chiêu Chiêu cầm đùi gà lên ăn, nói.

“Tất nhiên rồi,” Diêu Trúc Mai nói, “Ngày xưa bà nội cháu cũng thích ăn...”

Bà nội ở đây chính là Trương thị.

Nói đến đây, bà chợt nhận ra sự vô duyên, liền im bật.

“Hôm nay ăn mì xào sao?” Chu Chiêu Chiêu nhìn nồi nước dùng trên bếp gas, hỏi, “Để con xem mọi người dọn bàn xong chưa.”

“Dọn xong rồi,” Chu Minh Hiên bước vào, nghe thấy câu hỏi liền cười hỏi Diêu Trúc Mai, “Mẹ ơi, giờ mang món ngêu ra được chưa ạ?”

Món ngêu là thứ không thể thiếu trong ngày Tết của người Thiểm Tây.

Chu Chiêu Chiêu cũng xách tay áo lên giúp dọn đồ ăn.

Sau bữa cơm, khi cô định vào rửa bát thì bị Chu Minh Hiên ngăn lại: “Chị với mẹ nghỉ đi, để em rửa.”

Nói rồi, anh gọi hai đứa cháu cùng dọn dẹp.

“Minh Hiên giờ có người yêu chưa?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Chu Chính Văn.

Hồi đại học, Chu Minh Hiên từng thích một cô gái, nhưng khi tốt nghiệp, nghe anh định về quê, cô ta lập tức chia tay.

“Em thà làm đuôi phượng còn hơn đầu gà,” cô ta nói với Chu Minh Hiên, “Dù có khổ cực thế nào ở thành phố, em cũng không về nông thôn.”

Cô ta đã chán sống ở quê rồi.

Bao năm học hành chăm chỉ để làm gì? Để thay đổi số phận, để từ nông thôn bước ra thành phố, để con cái sau này có môi trường sống tốt hơn.

“Minh Hiền, nghe em đi, chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn ở thành phố,” bạn gái anh nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Thực ra Chu Minh Hiền cũng muốn ở lại thành phố, nhưng lúc đó nghe tin Chu Chính Văn ốm phải nhập viện, anh đành chia tay bạn gái.

“Em là con trai trong nhà, không thể để chị gái một mình chăm sóc bố được,” Chu Minh Hiền nghĩ vậy và nói với bạn gái, “Em cứ đi trước, khi nào anh ổn định việc nhà sẽ lên tìm em.”

Ai ngờ việc “ổn định” đó kéo dài mấy năm trời.

Ban đầu bạn gái còn thường xuyên gọi điện, nhưng dần dần càng ngày càng thưa thớt.

Giờ thì hai người đã mất liên lạc.

“Chị ơi, em không phục,” Chu Minh Hiền nói, “Em muốn ra ngoài lập nghiệp, chị nói giúp em với bố nhé.”

Lúc Chu Chính Văn khỏe lại, anh định vào Nam tìm bạn gái, nhưng rồi bà nội lại đổ bệnh, hết chuyện nọ đến chuyện kia khiến anh bị trói chân tại nhà.

Hai năm nay Chu Chính Văn sức khỏe ổn định, hàng năm đều đi khám định kỳ.

Trang trại gà đã có Chu Chính Văn lo, anh ở hay đi cũng chẳng khác gì nhau.

“Được, chị sẽ nói với bố,” Chu Chiêu Chiêu ngẩng đầu nhìn em trai.

Chu Minh Hiên ngày xưa còn thấp hơn cô, giờ đã cao lớn vượt bậc.

Hơn nữa, nhờ gen nhà họ Chu, giờ anh đã trở thành chàng trai điển trai.

Qua mấy năm tôi luyện, anh toát lên vẻ chín chắn, đáng tin cậy.

Tuổi trẻ đẹp nhất đời người, đúng là cần ra ngoài khám phá!

Chỉ có điều, người già rồi luôn muốn con cái quay quần bên mình.

Huống hồ gia nghiệp lớn như vậy, trang trại gà đồ sộ này không có Chu Minh Hiên quản lý thì ai vào đây?

“Trang trại giờ cũng ổn định rồi, bố vẫn khỏe, lại có cả Chu Hạo Đông phụ giúp,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cứ để cậu ấy ra ngoài xông pha đi.”

“Nói thì nói, Minh Hiên giống bố nhất ở điểm này,” cô tiếp tục, “Nếu không cho cậu ấy đi, cả đời cậu ấy sẽ không bao giờ vượt qua được nỗi niềm này.”

Nếu không, anh sẽ hối tiếc suốt đời.

Đó là cuộc đời của chính anh.

“Bố chính là hậu thuẫn của chúng con,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Dù ở ngoài kia có thế nào đi nữa...”

Chỉ cần nghĩ đến người cha già luôn dang tay che chở ở quê nhà, họ chẳng có gì phải sợ hãi!

Chương 603

DTV-EBOOK

Đêm hôm đó, Chu Chiêu Chiêu cùng Dương Gia Duyệt ngủ trong phòng của mình, còn hai đứa cháu trai thì chen chúc trong phòng Chu Minh Hiên, bảo là con trai phải thức suốt đêm để tâm sự.

Chu Chiêu Chiêu cũng không quản, chỉ nghe thấy tiếng động đến khuya, khi cô đã ngủ say thì phòng bên cạnh dường như vẫn còn đang trò chuyện.

Sáng mừng ba Tết, Chu Hạo Đông và Vương Diễm Bình dẫn con đến chúc Tết.

Mấy năm trước, làng thống kê lại đất đai, nếu không có ai ở hoặc không xây nhà thì sẽ thu hồi nền đất.

Chu Hạo Đông liền phá căn nhà cũ, xây lại một ngôi nhà hai tầng rưỡi.

Dù mẹ của Chu Hạo Đông là Thẩm thị đang sống cùng Vương Diễm Bình ở nhà tại tỉnh, nhưng anh vẫn phải đi về hai nơi.

Xây nhà xong, thỉnh thoảng anh lại về ở, Thẩm thị tuổi cao cũng hay nhắc nhở muốn trở về làng.

Vì vậy, năm nay đón Tết, Chu Hạo Đông đưa cả nhà về quê ăn Tết.

Phiêu Vũ Miên Miên

Giờ đây, Chu Hạo Đông không còn là đứa trẻ mồ côi cha bị làng trên xóm dưới bắt nạt ngày xưa nữa.

Trong mắt dân làng, anh giờ là người có tài, chỉ đứng sau Chu Chính Văn.

...

...

Ai còn dám coi thường anh?

Ngay cả Vương Diễm Bình cũng vậy.

Ngày trước, cô là cô vợ nhỏ bị Chu Đại Chí đánh đến suýt điếc một bên tai, ai ngờ được giờ lại có cuộc sống tốt đẹp như thế này?

Lúc đầu, khi Vương Diễm Bình trở về làng, Vương Hiểu Quyên - người vợ goá mà Chu Đại Chí cưới sau này - còn đến trước mặt cô khoe khoang.

Nào là Chu Đại Chí đối xử với cô tốt thế nào, không bao giờ đánh đập, việc nhà cũng tranh nhau làm.

“Hai lão già đó giờ cũng không dám làm gì tôi,” Vương Hiểu Quyên đắc ý nói, “Ở nhà tôi còn chẳng phải nấu cơm.”

Cuộc sống thoải mái hơn thời còn làm goá phụ rất nhiều.

Vương Diễm Bình lúc đó chỉ nhìn cô với ánh mắt thương hại, mỉm cười: “Vậy thì chúc mừng chị.”

Khiến Vương Hiểu Quyên tức giận như đ.ấ.m vào bông, chẳng làm gì được.

Nhưng Vương Hiểu Quyên không đắc ý được lâu. Sau khi sinh ra một đứa con gái, những ngày tháng tốt đẹp mà cô từng khoe khoang chấm dứt.

Bố mẹ Chu Đại Chí trọng nam khinh nữ, ngày xưa họ ghét Vương Diễm Bình vì lý do gì?

Chẳng phải vì cô sinh con gái sao?

Ban đầu nhà Chu Đại Chí chiều chuộng Vương Hiếu Quyên, vì cô trước đó đã sinh được một đứa con trai, tiếc là đứa bé sau đó bị bệnh chết.

Tưởng rằng Vương Hiếu Quyên sẽ sinh được con trai, nào ngờ cô lại đẻ ra một đứa con gái.

Vương Hiếu Quyên không phục, quyết tâm sinh tiếp.

Nhưng chính sách kế hoạch hóa gia đình không cho phép.

Vương Hiếu Quyên và Chu Đại Chí bàn nhau sinh lén, “Chỉ là nộp phạt thôi, chúng ta chịu được.”

Miễn là sinh được con trai, nộp phạt cũng đáng.

Hai vợ chồng cũng liều, khi bụng Vương Hiếu Quyên bắt đầu to, cô dùng vải quấn chặt bụng lại.

Thêm nữa, cô ít khi ra ngoài, nên chẳng ai phát hiện cô có thai.

Rồi đứa trẻ cũng được sinh ra.

Nhưng... người mang thai lúc nào cũng thêm chua, chắc hẳn đứa bé này là con trai, nào ngờ lại là con gái.

Cuối cùng, số phận đứa bé đó ra sao, chỉ có nhà Chu Đại Chí biết.

Một năm sau, Vương Hiếu Quyên lại có thai, dùng cách như lần trước, nhưng lần này xui xẻo bị đội kế hoạch hóa phát hiện.

May mà cô chạy thoát.

Từ đó, nhân viên chức năng thường xuyên đến nhà kiểm tra, Vương Hiếu Quyên sợ đến mức không dám về nhà.

Cứ như vậy, cô sống trong lo sợ cho đến khi sinh con.

Vẫn là con gái.

Vương Hiếu Quyên suy sụp, đã g.i.ế.c một đứa con rồi, đứa này cô vất vả mới sinh ra, không nỡ làm điều tàn nhẫn nữa.

Cô khẩn khoản xin Chu Đại Chí giữ lại đứa bé.

Nhưng giữ con thì phải nộp phạt.

Nhà họ vốn không có nhiều tiền, nộp phạt xong, đứa trẻ được giữ lại, nhưng thể chất yếu ớt, suốt ngày ốm đau.

Chu Đại Chí càng ngày càng ghét bỏ, nhìn vợ cũng thấy chướng mắt.

Thêm nữa, năm ngoài Vương Diễm Bình bỗng nhiên có thai.

Trước đó, khi kết hôn với Chu Hạo Đông, hai người đã thống nhất không sinh thêm để Vương Hân Nhiên không cảm thấy bị bố mẹ bỏ rơi.

Mấy năm nay họ luôn áp dụng biện pháp tránh thai.

Ban đầu, Thẩm thị còn có ý kiến, cho rằng hai người là tái hôn, đủ điều kiện sinh con, sao lại không sinh?

Ít nhất sinh một đứa, dù trai hay gái cũng là có hậu cho Chu Hạo Đông.

Nhưng Chu Hạo Đông nói: “Nhi Nhi chính là con của con.”

Dù Nhi Nhi là con anh, nhưng đứa bé lại theo họ Vương.

Lúc đó, Vương Diễm Bình thường xuyên mệt mỏi, không có tinh thần, tưởng mình mắc bệnh nan y.

Hai vợ chồng đến bệnh viện kiểm tra, sốc khi biết kết quả.

Có thai!

Sao lại có thai được? Họ luôn dùng biện pháp phòng tránh mà.

“Biện pháp nào cũng không đạt 100% đâu,” bác sĩ nói mà không ngẩng đầu lên, “Hôm trước còn có trường hợp đặt vòng rồi vẫn có thai đấy.”

Biết làm sao?

Chu Hạo Đông đứng hình, nhìn vợ: “Vợ ơi, giờ phải làm sao?”

“Chuyện này...” Bác sĩ không đợi Vương Diễm Bình trả lời, lắc đầu nói, “Nếu bỏ thai này, cơ thể chị sẽ bị tổn hại rất lớn.”

“Chị trước đây đã từng sinh con, tử cung bị tổn thương,” bác sĩ giải thích, “Nếu phá thai, có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

“Nhưng chính sách kế hoạch hóa...” Bác sĩ nói, “Hai người suy nghĩ tìm cách đi.”

Vị bác sĩ này cũng tốt bụng, không muốn xảy ra chuyện “một mạng sống, hai sinh mệnh”.

“Bác sĩ, đây là đứa con đầu lòng của chúng tôi,” Chu Hạo Đông nói.

“Đã là con đầu lòng thì còn do dự gì nữa?” Bác sĩ nói, “Với tình trạng này, chị bắt buộc phải giữ thai.”

Chu Hạo Đông: “...”

“Chúng tôi về bàn bạc thêm đã,” Vương Diễm Bình vội nói với bác sĩ.

“Nhớ uống axit folic,” bác sĩ kê đơn thuốc, “Giai đoạn đầu thai kỳ cần nghỉ ngơi, đừng làm việc quá sức.”

Nói chung, bác sĩ đã hướng dẫn như thể họ chắc chắn sẽ giữ lại đứa bé.

Chu Hạo Đông: “...”

Về nhà, hai vợ chồng lo lắng, sau cùng Vương Hân Nhiên về biết chuyện, liền hỏi: “Sao lại không sinh?”

“Bố mẹ biết không? Con luôn ghen tị với Ngoan Ngoan vì có hai anh trai,” Vương Hân Nhiên nói, “Con tuy không có anh trai, nhưng có thể có em trai hoặc em gái.”

“Mẹ ơi, sinh em bé đi,” cô bé nói, “Bác sĩ bảo nếu không sinh sẽ không tốt cho sức khỏe của mẹ mà?”

Vậy còn chân chừ gì nữa?

“Vợ ơi, hay mình sinh em bé đi?” Chu Hạo Đông nhìn Vương Diễm Bình nói.

Dù luôn coi Vương Hân Nhiên như con ruột, nhưng đứa bé này là kết tinh tình yêu của anh và vợ.

“Sinh thêm em trai hoặc em gái, sau này cũng có người làm bạn với Nhi Nhi,” anh nói thêm.

Và thế là, Vương Diễm Bình giữ lại đứa bé.

Ừ, cô sinh cho Vương Hân Nhiên một em trai.

Chương 604

DTV-EBOOK

Vương Diễm Bình bản thân không có gì bận tâm về việc sinh con trai, dù sao đứa bé này cũng là con của cô và Chu Hạo Đông, trai hay gái cô đều yêu thương như nhau.

Nhưng khi họ cùng Thẩm thị dẫn đứa bé về làng, ánh mắt của dân làng dành cho cô hoàn toàn khác.

Đặc biệt là khi nghe tin Chu Đại Chí về nhà liền đánh Vương Hiếu Quyên một trận.

Anh ta chửi cô không sinh được con trai, chỉ đẻ toàn con gái.

Vương Hiếu Quyên cũng nghe tin Vương Diễm Bình sinh con trai, vốn đã uất ức vì liên tiếp sinh hai con gái, từ khi tin Vương Diễm Bình sinh quý tử lan truyền, cô càng tức tối.

Bị Chu Đại Chí đánh đập, cô cũng nổi giận: “Mày còn mặt mũi nào trách tao? Tại sao với mày, ả ta đẻ con gái, tao đẻ cũng con gái?”

“Chẳng phải do giống mày kém cỏi sao?” Vương Hiếu Quyên không nhin nữa, chỉ thẳng mặt Chu Đại Chí chửi, “Tao khắc nhổ vào cái mặt dày của mày! Trước đây tao cũng từng sinh con trai đấy!”

Thực ra trong làng đã có người nói như vậy, nhưng Chu Đại Chí luôn giả vờ không nghe thấy.

Không nghe thấy, thì kẻ thảm hại đó không phải là anh ta.

...

...

Nhưng giờ bị Vương Hiếu Quyên trực tiếp hét vào mặt, đặc biệt là thái độ khinh bỉ của cô, Chu Đại Chí mắt đỏ ngầu.

“Con đi cái này!”

Anh ta trợn mắt, tát một cái thật mạnh, nhưng Vương Hiếu Quyên đâu phải loại chịu đòn? Cô vừa chạy vừa hét: “Giết người rồi, cứu tôi với, Chu Đại Chí g.i.ết.c vợ rồi!”

Kết quả là hôm đó, Chu Đại Chí mất mặt hoàn toàn trước cả làng.

Dù trước đây, có lẽ anh ta cũng chẳng còn chút thể diện nào.

Chu Hạo Đông thường xuyên về làng, nhưng Vương Diễm Bình và Thẩm thị phần lớn thời gian sống ở tỉnh.

Dù biết chuyện, Chu Hạo Đông cũng không bao giờ nhắc đến Chu Đại Chí trước mặt vợ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Vì vậy, hai mẹ con cô hoàn toàn không biết chuyện làng xóm.

Mỗi dịp Tết về quê, thỉnh thoảng gặp Chu Đại Chí, họ chỉ thấy hân ta càng lúc càng u ám.

Có lần, Chu Đại Chí còn nhìn chăm chăm vào Chu Minh Bân - con trai Chu Hạo Đông, ánh mắt như muốn dán chặt vào đứa bé.

Như thế, nếu Vương Diễm Bình không ly hôn với hần, đứa bé kia chính là con của hần vậy.

Đến mức mê muội như thế, cũng thật khó ai sánh bằng.

“Chỉ vì một đứa con trai?” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, cô vẫn không thể hiểu nổi suy nghĩ của những người trọng nam khinh nữ.

“Nghe nói Vương Hiểu Quyên hình như lại có thai rồi,” Thẩm thị nói nhỏ.

Không chỉ Chu Đại Chí mê muội, Vương Hiểu Quyên cũng vậy. Sau khi sinh con gái thứ hai, cô từng có thai lần nữa nhưng không giữ được.

“Trước đây nhìn người còn phong độ, hôm trước gặp trên đường, tôi giật mình,” Thẩm thị nói, “Cả người như mất hồn, để liên tục lại còn như thế, thật sự hủy hoại cơ thể.”

Nghe nói trước đó còn có lần mang thai, đi tìm bà đồng bói toán, bảo là con gái nên lại cố ý phá bỏ.

Đứa bé đó đã năm sáu tháng tuổi.

Nghe nói khi ra ngoài mới biết là con trai, Chu Đại Chí tức giận đánh bà đồng một trận.

Nhưng có ích gì? Đứa bé đã mất rồi.

Vợ chồng họ cứ ầm ứ, chỉ muốn sinh thêm.

Đội kế hoạch hóa cũng quản lý, nhưng với loại người như Chu Đại Chí, họ không dám ép quá.

Hần ta thuộc dạng “chân đất không sợ giày trợn”.

Bà đồng may mà chạy nhanh, không thì mất mạng.

Nếu họ làm mất con trai của Chu Đại Chí, không biết hẳn ta có xông đến nhà họ không...

Thời buổi này, chính sách kế hoạch hóa rất nghiêm ngặt, nhưng cũng sợ những kẻ liều lĩnh, không dám chọc giận họ quá!

“Tôi nghĩ sau này nên ít về làng thôi,” Vương Diễm Bình nói, “Mỗi lần nhìn thấy hai người đó là thấy buồn nôn.”

Thực ra, theo Vương Diễm Bình, chỉ cần ba mươi Tết về thắp hương cho tổ tiên là được, đón Tết ở đâu chẳng được?

Nhưng Thẩm thị lại muốn về làng. Một là vì giờ con trai bà có địa vị trong làng, bà không còn phải sống cảnh goá phụ nép mình như xưa. Hai là bà thích không khí Tết nhộn nhịp nơi thôn quê.

Trước đây, bà thích về làng đón Tết, thích ánh mắt ghen tị của dân làng.

Nhưng giờ, nghĩ đến ánh mách của Chu Đại Chí khi nhìn cháu nội, Thẩm thị cũng không muốn ở lại làng nữa.

Ai biết được kẻ điên đó sẽ làm gì?

“Thôi, Tết nhất đừng nói chuyện không vui nữa,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Chị Diễm Bình, muốn đi xem trại gà không?”

“Được chứ, nghe nói bác Chính Văn mới xây thêm xưởng, tôi chưa xem bao giờ,” Vương Diễm Bình cười đáp.

“Hai đứa đi đi, tôi vào bếp xem có gì giúp mẹ cháu không,” Thẩm thị nói.

“Dì ơi, làm nhiều rau ít thịt thôi ạ,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Dạo này ăn nhiều thịt quá, em béo hẳn ra rồi.”

Tết nhất toàn thịt với thịt, giờ cô chỉ muốn ăn rau.

“Ừ,” Thẩm thị cười đáp.

Từ khi Vương Diễm Bình sinh Chu Minh Bân, Thẩm thị đã mãn nguyện, mọi bất mãn trước đây với con dâu đều tan biến.

Giờ đây, bà càng nhìn càng hài lòng với cô.

Đàn bà ly hôn thì sao?

Trong làng, có bà nào được hưởng cuộc sống hạnh phúc như bà bây giờ?

Con trai con dâu đều giỏi giang, cháu nội cháu ngoan ngoãn thông minh, người già còn mong gì hơn?

Cuộc sống hiện tại của bà, quả thật viên mãn.

Mấy bà trong làng còn muốn chia rẽ tình cảm giữa bà và con dâu, bảo rằng con dâu quá giỏi thì mẹ chồng không áp đảo được.

Nhảm nhí!

Bà cần gì phải áp đảo con dâu?

Con dâu cũng là người nhà, chẳng phải hòa thuận thì tốt hơn sao? Tại sao cứ phải chèn ép?

Ngày xưa bà cũng từng là con dâu, chẳng lẽ những khổ cực bà chịu đựng phải bắt con dâu chịu theo?

Cùng là phụ nữ, hà có gì phải làm khổ nhau?

Họ càng nói thế, bà càng không làm vậy. Bà biết rõ mấy bà kia đang nghĩ gì.

Ghen tị đấy!

Muốn xúi giục hai mẹ con bà bất hòa để họ ngồi xem kịch.

Hừ, mơ đi!

Bà đâu có ngốc thế.

“Tôi này, không có con gái, nên coi con dâu như con gái mà yêu thương,” Thẩm thị đặc ý nói.

Nghe xong câu này, mấy bà già mặt xanh như tàu lá.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Thẩm thị càng rạng rỡ.

Bà đâu phải kẻ vô tâm, cũng không phải đá, Vương Diễm Bình đối xử với bà hiếu thuận tốt đẹp, ngay cả con gái ruột cũng chưa chắc làm được như thế.

Lòng người đổi lấy lòng người, có được người con dâu như vậy, bà mãn nguyện lắm rồi.

Dĩ nhiên, khi nhìn thấy Diêu Trúc Mai, Thẩm thị thầm than.

Đây này, còn có một người ngốc nữa.

Có cô con gái tốt như vậy không biết trân trọng, lại một lòng thương xót con gái kẻ thù.

Giờ con cái xa cách, không biết bù đắp, còn giữ thái độ cao ngạo.

Thật là tội nghiệp!

Chương 605

DTV-EBOOK

Chưa đầy hai ngày sau khi từ nhà mẹ đẻ trở về, Dương Gia Hiêu đã được người đến đón đi.

“Không phải nói là có thể ở đến hết Rằm tháng Giêng sao?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên, không khỏi luyến tiếc hỏi.

“Có phát hiện mới,” người đến đón cung kính trả lời, “Tất cả mọi người đều được triệu tập khẩn cấp trở lại.”

Chi tiết anh ta cũng không biết nhiều, nhưng nghe nói là người trong quân đội đã mạo hiểm tính mạng để lấy được một số thứ.

Vì vậy, cấp trên đang gấp rút triệu tập họ trở lại, để có thể nhanh chóng nghiên cứu ra những thứ đó, cùng với những dữ liệu quý giá.

Nhưng những lời này, do quy định bảo mật, anh ta không thể nói với Chu Chiêu Chiêu.

“Chị yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc Hiêu Hiêu thật tốt,” anh ta cười nói, “Hiêu Hiêu là ‘bảo vật’ của đơn vị chúng tôi đấy.”

Vì là người trẻ tuổi nhất, nhưng trong công việc lại vô cùng nghiêm túc, nên cậu bé được mọi người rất tôn trọng và yêu quý.

Thêm vào đó, cậu bé rất lễ phép, nên những người lớn tuổi hơn đều thích chiều chuộng cậu.

...

...

Ngay cả những lãnh đạo cấp cao cũng thích mang cậu đi cùng khi làm việc.

Chu Chiêu Chiêu nghe xong, còn biết nói gì nữa? Trong lòng đau buồn nhưng vẫn cố gượng cười nói với người đó: “Vậy xin anh đợi một chút, để tôi thu xếp đồ đạc cho cháu.”

Vốn nghĩ đến Rằm tháng Giêng mới đi, nên nhiều thứ chưa chuẩn bị.

May là đang trong dịp Tết, một số đồ ăn đã làm sẵn từ trước.

Vì mọi người trong nhà đều thích ăn sốt thịt bò do cô làm, nên năm ngoái khi rán chả và hầm thịt, Chu Chiêu Chiêu đã tranh thủ làm thêm vài lọ sốt thịt bò.

Tết toàn ăn thịt, sốt thịt bò chẳng ai động đến, giờ đem cho Dương Gia Hiêu mang đi là vừa.

Còn có thịt hầm và Lạp xưởng cô làm trước Tết.

“Mang theo tất cả những thứ này, nhờ nhà bếp hấp chín rồi ăn nhé,” vừa thu xếp đồ cho con, cô vừa dặn dò cách sử dụng.

May mắn là trước Tết đi mua sắm, cô đã mua thêm cho Dương Gia Hiêu mấy bộ quần áo: “Những bộ này thay phiên nhau mặc, mặc hỏng rồi mẹ sẽ mua thêm.”

“Tất cũng vậy, rách thì vứt đi, mẹ mua nhiều rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Lần này về nhà, cô phát hiện đôi tất của con trai đã thủng lỗ, đều do cậu tự vá lại.

“Mẹ,” Dương Gia Hiêu ôm lấy cánh tay đang bận rộn của cô, “Một thời gian nữa con sẽ về thăm mẹ.”

“Mẹ biết,” Chu Chiêu Chiêu cười xoa đầu con trai, “Không về cũng không sao, chỉ cần con tự chăm sóc bản thân thật tốt, khỏe mạnh là được.”

“Chỉ cần con bình an, hơn tất cả mọi thứ.”

Nói đến đây, nước mắt cô cuối cùng cũng không kìm được mà rơi xuống: “Mẹ không sao.”

Ngày trước là Dương Duy Lực thường xuyên đi công tác không ở nhà, giờ đến lượt con trai.

Cô tự nhủ mình phải làm quen với điều này.

Nhưng nghĩ đến người chồng đã đi làm nhiệm vụ lâu ngày không một tin tức, nước mắt Chu Chiêu Chiêu lại không ngừng tuôn rơi.

Tuy nhiên, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lau nước mắt và cười nói: “Đi nào, mẹ đo chiều cao cho con.”

Mỗi lần Dương Gia Hiêu về nhà, Chu Chiêu Chiêu đều đo chiều cao cho con trai, rồi ghi lại ngày tháng.

Dương Gia Dịch và Dương Gia Duyệt thường xuyên ở nhà, nên cô đo chiều cao cho hai đứa theo định kỳ, đặc biệt là vào ngày sinh nhật.

Dương Gia Hiêu đã nhiều lần không thể đón sinh nhật ở nhà.

Mỗi năm nhìn những con số chiều cao, các con đã lớn, sắp rời xa cô rồi! Sắp bay xa rồi!

Dù không nở, nhưng vẫn phải chia tay.

Nhìn theo chiếc xe dần khuất bóng, Chu Chiêu Chiêu cuối cùng cũng không kìm được nước mắt: “Mẹ... hình như còn quên chưa lấy thứ gì đó cho con?”

“Mẹ,” Dương Gia Dịch và Dương Gia Duyệt đứng hai bên ôm lấy cô, “Mang hết rồi, kiểm tra mấy lần rồi mà.”

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu, quay vào nhà, “Mẹ hơi mệt, muốn nằm nghỉ một chút, hai con tự đi chơi với bạn đi.”

Nhưng thấy mẹ như vậy, hai đứa trẻ sao có thể yên tâm đi chơi?

“Chúng con ở đây với mẹ,” Dương Gia Duyệt nói.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu: “Mẹ không sao, đi chơi đi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lúc này cô chỉ muốn một mình tĩnh lặng.

Hai đứa trẻ nhìn nhau, rồi lo lắng nhìn Hứa Quế Chi: “Đi chơi đi, để mẹ các cháu nghỉ ngơi một lát.”

Hai đứa trẻ lo lắng nhìn theo Chu Chiêu Chiêu vào phòng, rồi cũng không đi đâu, ngồi im lặng bên ngoài.

Trong lòng đều quyết tâm, kỳ nghỉ sau sẽ dành nhiều thời gian hơn bên mẹ.

“Con không muốn tham gia giải đấu cấp tỉnh nữa,” Dương Gia Dịch cúi đầu nhìn tay mình nói.

“Con phải tham gia,” Dương Gia Duyệt kiên quyết nói, “Như vậy mẹ sẽ không vui đâu.”

Chim non lớn rồi, phải bay xa.

Chim mẹ ban đầu có thể không quen, nhưng cô ấy mong những đứa con của mình bay cao bay xa hơn.

Như lúc Chu Chiêu Chiêu tiễn Dương Gia Hiêu đi, lẽ nào cô không biết sẽ có ngày như hôm nay?

Tất nhiên là biết.

Nhưng cô hiểu con đường nào phù hợp với Dương Gia Hiêu, bởi chỉ ở đó, cậu bé mới thực sự hạnh phúc.

Như họ bây giờ vậy.

Dương Gia Dịch giỏi bóng rổ, cậu thích, Chu Chiêu Chiêu sẽ cố gắng hỗ trợ.

Còn Dương Gia Duyệt, bất cứ điều gì cô muốn làm, Chu Chiêu Chiêu chưa bao giờ phản đối, chỉ ủng hộ, và khi họ sắp bỏ cuộc, cô sẽ động viên khích lệ.

Có được người mẹ như vậy, ba đứa họ thật sự rất hạnh phúc.

Chu Chiêu Chiêu mấy ngày liền không có tinh thần, mãi đến sau Rằm tháng Giêng, trường đại học mới khai giảng.

Học kỳ này cô phải dạy thay, Chu Chiêu Chiêu gượng dậy soạn giáo án.

Bận rộn khiến thời gian trôi qua rất nhanh.

Thoắt cái đã đến tháng ba, tiết trời ấm áp bỗng chuyển lạnh đột ngột.

Thiểm Tây thậm chí còn có mưa tuyết.

Thời tiết vài ngày trước còn ẩm áp, giờ đột ngột giảm nhiệt, khiến nhiều người đổ bệnh.

Hứa Quế Chi cũng bị ốm trong đợt rét này.

Ban đầu chỉ hơi ho, sau đó bắt đầu sốt, lúc đầu bà không để ý lắm, chỉ cảm thấy mệt mỏi, ăn tối xong đi ngủ sớm.

Ai ngờ nửa đêm Dương Quyền Đình nghe thấy tiếng thở của bà nặng nề, sờ vào người thì phát hiện bà đang sốt rất cao.

Chu Chiêu Chiêu lái xe đưa Hứa Quế Chi đến bệnh viện, đo nhiệt độ lên đến 39.1 độ.

Nhiệt độ cao như vậy phải uống thuốc hạ sốt ngay, rồi truyền nước.

Sau khi truyền nước, cơn sốt đã hạ, nhưng bác sĩ vẫn yêu cầu bà nhập viện theo dõi thêm.

Tuổi già rồi, phải cẩn thận hơn.

Hôm sau, Dương Duy Khôn và Triệu Vịnh Mai cũng đến bệnh viện, Triệu Vịnh Mai ở lại chăm sóc Hứa Quế Chi.

Cửa hàng của cô dạo này không bận lắm, mọi người đều đi làm, nên cô nhận việc chăm sóc.

“Vây phiền chị rồi,” Chu Chiêu Chiêu lúc này đầu óc choáng váng khó chịu, không cố gắng thêm nữa, nói với Triệu Vịnh Mai.

“Em về nghỉ ngơi đi,” Triệu Vịnh Mai nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô, xót xa nói.

Ai ngờ mới đi được hai bước, cô đã ngất xỉu.

“Chiêu Chiêu!”

Chương 606

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu ngất xỉu ngay tại bệnh viện.

May mắn là cô ngất trong bệnh viện nên bác sĩ nhanh chóng tiến hành kiểm tra.

“Hạ đường huyết,” bác sĩ nói, “Cộng thêm suy nghĩ quá nhiều, tâm tư u uất.”

“Truyền dịch bổ sung năng lượng sẽ tỉnh lại,” bác sĩ tiếp tục, “Nhưng... sau khi bệnh nhân tỉnh, gia đình nên an ủi, giúp cô ấy thư giãn tinh thần.”

“Nếu không...” Bác sĩ không nói hết câu, nhưng Dương Quyền Đình và những người có mặt hiểu ngay ý ông.

Tâm tư u uất - thứ tổn thương nhất!

Hứa Quế Chi ngày trước sức khỏe yếu cũng vì biến cố gia đình, sốc quá lớn, lòng dạ u uất.

Mất bao năm mới hồi phục.

“Chiêu Chiêu nó...” Hứa Quế Chi nhìn Chu Chiêu Chiêu đang bất tỉnh trên giường bệnh, nước mắt rơi xuống, “Trong lòng vẫn luôn canh cánh nhớ Duy Lực phải không?”

...

...

Còn cả chuyện Dương Gia Hiêu.

Đứa bé này miệng không nói, bề ngoài không biểu lộ gì, nhưng trong lòng luôn đau đáu.

“Là tôi sơ suất,” Hứa Quế Chi áy náy nói, “Tôi đã không chăm sóc tốt cho nó.”

Con trai hơn một năm không tin tức, bà còn có thể than thở với Dương Quyền Đình.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu chưa từng tâm sự với ai.

Không có lối thoát, cứ dồn nén mãi.

“Đứa bé này khổ tâm lắm,” Hứa Quế Chi khóc nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mẹ, mẹ giữ sức, đừng kích động,” Dương Duy Khôn vội vàng nói, “Mẹ quên lời bác sĩ dặn rồi sao?”

“Các người một hai đứa... nhìn nó thế này không đau lòng sao?” Hứa Quế Chi vừa khóc vừa nhìn chồng và con trai lớn.

“Mẹ đừng vội...” Dương Quyền Đình nói, “Chú ý sức khỏe mình, không Chiêu Chiêu tỉnh dậy lại phải lo cho mẹ.”

Lời Dương Quyền Đình khiến Hứa Quế Chi dừng lại, trừng mắt nhìn ông, rồi ngồi xuống cạnh giường Chu Chiêu Chiêu, “Tôi đợi nó tỉnh.”

Dù rất giận hai cha con Dương Quyền Đình, nhưng ông nói đúng một điều.

Bà không muốn Chu Chiêu Chiêu tỉnh dậy phải lo lắng cho mình.

Nhưng... theo lời bác sĩ, Chu Chiêu Chiêu truyền dịch xong sẽ tỉnh.

Nhưng không.

“Bác sĩ, rốt cuộc là sao vậy?” Hứa Quế Chi lo lắng hỏi, “Không phải hạ đường huyết sao? Truyền dịch

xong sẽ tỉnh, nhưng sao giờ vẫn chưa tỉnh?”

Dịch đã truyền xong từ lâu.

“Có lẽ cần thêm thời gian,” bác sĩ cũng bối rối, ông chưa từng gặp trường hợp này.

Chắc một lúc nữa sẽ tỉnh.

“Mọi người đừng lo, chúng tôi sẽ kiểm tra lại,” bác sĩ lau mồ hôi trên trán nói.

Sau khi tự kiểm tra, bác sĩ còn mời cả trưởng khoa đến hội chẩn.

Nhưng vấn đề là, thời gian trôi qua, Chu Chiêu Chiêu vẫn không tỉnh.

Đến cả viện trưởng cũng tới.

Con dâu Dương Quyền Đình hôn mê tại bệnh viện, bác sĩ không tìm ra chẩn đoán.

Mấy chuyên gia khoa khác nhau đã kiểm tra, xét nghiệm, nhưng không đưa ra kết luận.

Tại sao Chu Chiêu Chiêu không tỉnh?

Đầu tiên Hứa Quế Chi nhập viện, sau đó Chu Chiêu Chiêu ngất không tỉnh, Triệu Vịnh Mai lo đến mọc mụn ở miệng.

Nhưng biết làm sao?

Bệnh viện đã thử mọi cách, châm cứu, xoa bóp, cho con cái nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu.

Đủ mọi cách, nhưng Chu Chiêu Chiêu như đang ngủ say, không cách nào đánh thức.

Loại bệnh này... bệnh viện chưa gặp, nhưng nghe nước ngoài có bệnh gọi là thực vật.

Còn nhiều bệnh y học không giải thích được.

“Có lẽ, cô ấy quá mệt, muốn nghỉ ngơi?”

“Hay do kích động đột ngột khiến cô ấy không chịu nổi?”

Đủ loại suy đoán.

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu từng rạng rỡ là thế, giờ thành người thực vật?

Còn tệ hơn liệt giường.

Có thể tỉnh, có thể mãi mãi không tỉnh.

Chu Chính Văn nhận điện thoại từ nhà họ Dương lúc trại gà vừa ký hợp đồng lớn.

Với hợp đồng này, trại gà vài năm tới không lo kinh doanh.

Giờ con gái hạnh phúc, cháu ngoan ngoãn, con trai đi Thâm Quyến lập nghiệp.

Trại gà ngày càng phát đạt.

Chu Chính Văn cảm thấy cuộc đời mình quá viên mãn.

Rồi ngay lúc đó nhận điện thoại từ nhà họ Dương, ông ngã phịch xuống ghế sofa.

“Cô... cô nói Chiêu Chiêu sao?” Chu Chính Văn nghĩ chắc nghe nhầm, “Không đúng, cô nhầm rồi, sáng qua nó còn gọi cho tôi, nói mua được bánh mật ngon để lần sau mang về cho tôi ăn.”

Hôn mê bất tỉnh?

Con gái ông khỏe mạnh, sao có thể xảy ra chuyện này?

Diêu Trúc Mai bật khóc, “Không thể, Chiêu Chiêu sao có thể? Không phải, họ Dương lừa dối!”

“Thu xếp đồ đạc, chúng ta lên tỉnh ngay,” Chu Chính Văn bình tĩnh nói.

Nhưng ông không thể tự lái xe, gọi tài xế thường chở hàng cho trại gà đưa hai vợ chồng đến bệnh viện.

Nhìn con gái nằm trên giường bệnh, mắt Chu Chính Văn đỏ ngầu.

Ông khẽ gọi: “Chiêu Chiêu, con gái...”

Nhưng cô con gái của ông như không nghe thấy, vẫn chìm trong giấc ngủ.

Nàng công chúa ngủ say ời, làm sao để tỉnh dậy?

Chu Chính Văn ho ra một ngụm máu.

“Lão Chu!”

Thế là sau Chu Chiêu Chiêu, Chu Chính Văn cũng nhập viện.

Một người khỏe mạnh, đột nhiên ho ra máu, khiến mọi người hoảng sợ!

“Tôi không sao,” Chu Chính Văn tỉnh dậy nói với Dương Quyền Đình, “Phiền huynh nói rõ hơn về chuyện con gái tôi.”

Dương Quyền Đình kể lại tình hình Chu Chiêu Chiêu, thở dài: “Là chúng tôi sơ suất, không kịp thời nhận ra vấn đề của cháu.”

Bình thường cô vẫn vui vẻ, ai ngờ lại dồn nén mọi thứ trong lòng.

Chu Chính Văn nhớ lại dịp Tết, lúc đó con gái cũng không vui?

Nếu không, cô đã không nói muốn đi chơi.

Nhưng lúc đó ông không để ý, còn cười nói: “Đợi bố ký xong hợp đồng lớn này sẽ dẫn các cháu đi biển chơi.”

Hợp đồng đã ký xong, con gái cũng ngã bệnh.

Chu Chính Văn hối hận, giá như lúc đó ông đồng ý ngay.

Diêu Trúc Mai cũng hối hận!

Bà chợt không hiểu mình sống vì điều gì? Lẽ ra phải thân thiết với con gái, nhưng lại khiến quan hệ trở nên căng thẳng.

“Đều là lỗi của tôi!”

Chương 607

DTV-EBOOK

Ngày trước, Diêu Trúc Mai cũng từng muốn gần gũi với con gái hơn, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Chu Chiêu Chiêu, không hiểu sao bà lại nhớ đến Chu Mẫn Mẫn.

Đứa con mà bà từng hết mực yêu thương.

Nếu Chu Chiêu Chiêu có thể ngọt ngào như Chu Mẫn Mẫn một chút, hành động cũng đừng quyết đoán như vậy...

Diêu Trúc Mai nghĩ, có lẽ quan hệ mẹ con họ đã không trở nên căng thẳng đến thế.

Nhưng giờ hối hận cũng vô ích, dù bà có khóc lóc, ăn năn thế nào trước mặt Chu Chiêu Chiêu, cô vẫn nằm đó, như đang chìm vào giấc ngủ.

“Chiêu Chiêu, chỉ cần con tỉnh lại, mẹ nguyện làm bất cứ điều gì,” Diêu Trúc Mai nói.

Từ hôm đó, bà bắt đầu đi chùa lễ Phật, cầu xin sự phù hộ, mong Chu Chiêu Chiêu sớm tỉnh lại.

Ban đầu là những ngôi chùa nổi tiếng trong tỉnh, sau đó đi xa hơn, hẳn nghe nói chùa nào linh thiêng là bà tìm đến.

Xa thì mất một hai ngày, về lại tiếp tục túc trực ở bệnh viện.

...

...

Gần thì sáng đi chùa, chiều đến bệnh viện chăm sóc Chu Chiêu Chiêu, lau người, cắt móng tay cho cô.

Con gái bà vốn là người sạch sẽ.

Chu Chính Văn ban đầu còn có chút bất mãn với Diêu Trúc Mai, nhưng thấy bà giờ tận tâm như vậy, cũng không còn ý kiến nữa.

Biết trước được ngày nay, sao không làm khác đi?

Tống Hiểu Tuyết và Tần Tư Tư cũng ngày ngày đến bệnh viện, an ủi Chu Chính Văn và Diêu Trúc Mai: “Chiêu Chiêu nhất định sẽ tỉnh lại, cô ấy không nỡ bỏ chúng tôi đâu.”

“Chú dì phải giữ gìn sức khỏe.”

Họ không tin Chu Chiêu Chiêu lại bỏ mặc người thân, ba đứa con và bạn bè như vậy.

Nhưng y học thực sự không thể giải thích tình trạng của cô.

Vì vậy, mấy người cũng rủ nhau đi chùa lễ Phật, cầu xin sự phù hộ.

Gia đình xảy ra chuyện lớn, Hứa Quế Chi vốn sức khỏe không tốt, vì Chu Chiêu Chiêu đột ngột ngất xỉu, càng suy yếu hơn.

“Hai cháu học hành chăm chỉ, tự chăm sóc bản thân,” bà gượng gạo nói với hai đứa cháu, “Mẹ các cháu sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

“Ông đã liên lạc với cấp trên, xem có thể liên lạc với bố các cháu không,” Hứa Quế Chi ôm hai đứa trẻ nói, “Mẹ các cháu quá mệt rồi, để cô ấy nghỉ ngơi một chút.”

Dương Gia Dịch và Dương Gia Duyệt im lặng gật đầu.

Học tập càng chăm chỉ hơn.

Ngày thường tan học liền đón xe buýt đến bệnh viện thăm Chu Chiêu Chiêu, kể chuyện ở trường, rồi về nhà làm bài tập.

Cuối tuần mang bài tập thẳng đến bệnh viện.

Nhiều người trong bệnh viện đã quen mặt hai anh em.

Hai đứa trẻ học giỏi, trong bệnh viện cũng có những bệnh nhi nằm viện dài ngày, một lần Dương Gia Duyệt gặp, nhiệt tình giảng bài cho.

Từ đó, hễ hai anh em ở bệnh viện là có trẻ em đến hỏi bài.

Mỗi lần như vậy, Dương Gia Dịch và Dương Gia Duyệt đều kiên nhẫn giảng giải.

Cách giảng của họ thú vị hơn giáo viên, khiến bọn trẻ dễ hiểu.

Để cảm ơn, nhiều đứa trẻ cũng thường tặng đồ thủ công tự làm, hoặc hoa nhỏ bố mẹ hái cho Chu Chiêu Chiêu.

Thời gian trôi qua trong vô thức.

Chu Chiêu Chiêu vẫn chìm trong giấc ngủ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhiều người bắt đầu nghi ngờ: Liệu cô có thể tỉnh lại không?

Đa phần trong lòng đã có câu trả lời.

Nhìn hai đứa trẻ ngày ngày đến bệnh viện, nhiều người không khỏi ánh lên vẻ thương cảm.

Dương Gia Dịch và Dương Gia Duyệt đều nhìn thấy, đôi khi cũng ôm nhau khóc, nhưng sau đó đều kiên định nói: “Mẹ nhất định sẽ tỉnh lại.”

Họ không cần sự thương hại này.

Dĩ nhiên, cũng có kẻ hả hê.

Mẹ ruột Vương thị và anh chị Lưu Đại Dũng của Lưu Quyên nghe tin này, mua một tràng pháo dài đốt.

Vừa đốt vừa nói: “Con dĩ đó cuối cùng cũng bị trời phạt.”

“Đúng vậy, mong nó đừng bao giờ tỉnh lại,” chị dâu Lưu Quyên nghiêng răng nói.

Nhà họ ra nông nổi này đều do Chu Chiêu Chiêu.

“Năm đó, nhà ta mở tiệm gà rán không có kinh nghiệm, nên mới bị nó lợi dụng,” chị dâu Lưu Quyên nói, “Giờ nó hôn mê, đúng dịp ta mở lại tiệm.”

“Không lẽ chỉ có Chu Chiêu Chiêu làm được, còn ta thì không?”

“Đúng,” Lưu Đại Dũng gật đầu nghiêm túc, “Nhưng trước đó cần làm một việc.”

Năm đó, tiệm họ nhập gà chết, gà bệnh khiến nhiều trẻ em ngộ độc.

Cũng vì việc này mà Chu Chiêu Chiêu nắm được bằng chứng, dùng báo chí đẩy hẳn vào tù một thời gian.

Mối hận này, Lưu Đại Dũng vẫn chưa quên.

Giờ hắn muốn ăn miếng trả miếng.

Chu Chiêu Chiêu dùng chiêu này phá tiệm họ, giờ hắn cũng dùng chiêu này hủy hoại thương hiệu gà rán của cô.

Dù cô có tỉnh lại hay không, cửa hàng cũng bị tổn thất nặng.

Lưu Đại Dũng khác với mẹ và vợ, hắn mong Chu Chiêu Chiêu tỉnh lại.

Để cô tận mắt chứng kiến thương hiệu mình dày công xây dựng bị hủy hoại thế nào.

Chắc lúc đó, biểu cảm của Chu Chiêu Chiêu sẽ rất thú vị.

Nghĩ đến đây, Lưu Đại Dũng nở nụ cười đắc ý.

Nhờ Chu Chiêu Chiêu, hắn quen biết vài đại ca trong tù, muốn làm chuyện này không cần tự tay ra mặt.

“Đại Dũng, ý hay đấy,” vợ hắn nghe xong lập tức khen ngợi.

Nhà họ Lưu âm thầm chuẩn bị, trong khi Chu Chiêu Chiêu vẫn hôn mê không biết cửa hàng sắp gặp nguy hiểm.

Thoáng chốc đã nửa năm trôi qua.

Diêu Trúc Mai đi lễ chùa ngày càng nhiều, hai đứa trẻ mang về phiếu điểm toàn điểm 10.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn không thay đổi.

Các chỉ số đều bình thường, nhưng không tỉnh lại.

Không ai giải thích được vì sao.

Viện trưởng thậm chí gửi bệnh án cho chuyên gia Bệnh viện Thủ đô.

Nhưng các chuyên gia cũng bó tay.

Đa số đều cho rằng Chu Chiêu Chiêu không thể tỉnh lại.

Người tiếc nuối, kẻ thương cảm, cũng có kẻ hả hê.

Đủ loại người.

Đồng thời, mọi người cũng thắc mắc: Nhà họ Dương xảy ra chuyện lớn thế này, chồng Chu Chiêu Chiêu - Dương Duy Lực đang ở đâu?

Lâu như vậy rồi, dù nhiệm vụ quan trọng thế nào, gặp chuyện của vợ, lẽ ra phải tìm cách về chứ?

Thật là tội nghiệp!

Chương 608

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đang mơ một giấc mơ kỳ lạ.

Giấc mơ này chân thực đến mức khiến cô nhiều lần nghĩ rằng mình lại xuyên qua một lần nữa.

Cô mơ thấy Dương Duy Lực.

Trong giấc mơ đó, cô đã chết.

Hai ngày sau khi cô cùng nhà Chu Chính Vũ ăn chén cháo ngày lập bị bỏ thuốc chuột, Dương Duy Lực trở về.

Chỉ chênh lệch một chút xíu thôi, có lẽ kiếp trước cô đã không phải chết.

Chu Chiêu Chiêu nhìn thấy Dương Duy Lực mặt lạnh như tiền ôm lấy t.h.i t.h.ể cô ngồi đó, bất kỳ ai đến khuyên can đều vô ích.

Anh cứ thế ôm chặt lấy cô.

Anh không tin rằng Chiêu Chiêu của anh lại bỏ đi như vậy.

...

...

Lúc đi không phải đã hứa với nhau rồi sao?

Đợi anh về!

Nhưng khi anh về, cô lại thất hứa không chờ.

Tại sao lúc đó anh không cố gắng hơn một chút?
Nếu sớm hơn một chút, có lẽ đã ngăn cô làm chuyện đại dột?

Dương Duy Lực tự trách mình, anh không tin Chu Chiêu Chiêu đã ra đi.

Nhưng thân thể lạnh ngắt trong lòng anh nói rõ, tất cả đều là sự thật.

“Lão Dương, xin lỗi, là tôi không chăm sóc tốt cho chị dâu,” Hầu Kiến Ba áy náy nói với Dương Duy Lực.

Cuối năm có mấy tên tội phạm đến Chu Thủy huyện, hấn phụ trách vụ án này, ai ngờ âm dương sai lệch, chị dâu không hiểu sao lại quyết đoán như vậy.

Nhưng... giờ cả nhà Chu Chính Vũ đều c.h.ết sạch, muốn biết chị dâu nghĩ gì cũng không thể tra ra.

Chỉ có thể khẳng định, nhà Chu Chính Vũ chắc chắn đã làm chuyện táng tận lương tâm khiến cô phần uất, nên cô mới ôm ý định cùng c.h.ết với nhà họ.

Thậm chí, không còn muốn giữ mạng sống của mình.

“Chu Mẫn Mẫn nhà họ Chu không phải còn sống sao?” Giọng Dương Duy Lực lạnh như băng, như vọng ra từ địa ngục.

Đó gọi là sống ư? Còn không bằng chết.

Hầu Kiến Ba trầm nghĩ, bên tai lại nghe Dương Duy Lực nói tiếp: “Cho nó sống, bằng bất cứ giá nào.”

Hầu Kiến Ba tim đập thình thịch.

Thầm thấp nển cho Chu Mẫn Mẫn, bằng bất cứ giá nào, cái cảm giác đó chắc chắn không dễ chịu.

Nhưng nghĩ đến tâm trạng Dương Duy Lực, hẳn cảm thấy nếu là mình cũng sẽ làm như vậy.

“Được, tôi đi làm ngay,” Hầu Kiến Ba nói, nhưng không lập tức rời đi, “Nhưng lão Dương, chị dâu đã... anh tiết chế nhé, hậu sự của chị ấy vẫn phải...”

Không thể trì hoãn thêm nữa!

“Tôi biết,” Dương Duy Lực lạnh lùng nói, “Cậu đi đi.”

Nói xong, anh không cố chấp ôm lấy Chu Chiêu Chiêu nữa.

Nhưng khi người khác muốn đến giúp, lại bị Dương Duy Lực ngăn lại.

“Cô ấy không thích người lạ chạm vào mặt,” anh dịu dàng nhìn người phụ nữ gầy gò trong lòng nói.

Để anh làm.

Dù trước đây khi ở bên anh, cô rất ít khi cười.

Ngay cả lúc thân mật nhất, cô cũng hiếm khi để lộ nụ cười.

Anh biết nỗi đau trong lòng cô.

Dương Duy Lực tự nhủ phải hoàn thành nhiệm vụ sớm, để đưa cô rời khỏi nơi này.

Đến nơi có hoa có biển, cô sẽ không còn buồn nữa.

Nhưng ai ngờ khi anh trở về, người đã không còn.

Sau đó, Dương Duy Lực như thường lệ lo hậu sự cho cô, cùng điều tra nguyên nhân cái chết.

Chu Mẫn Mẫn vốn không thích ăn cháo lạp bát, nên trúng độc không sâu.

Nhưng cũng không dễ chịu gì.

Dù được đưa đến bệnh viện rửa dạ dày, nhưng ngũ tạng đã bị tổn thương.

Dù may mắn sống sót, những ngày sau này cũng phải sống chung với thuốc thang.

Không có Chu Chính Vũ và Quách Phong Cầm che chở, hai năm nay cô sống nhàn hạ quen rồi, căn bản không có khả năng tự nuôi sống bản thân.

Trừ phi...

Nhưng sau chuyện này, Dương Duy Lực nhất định sẽ đòi lại công bằng cho nhà Chu Chính Văn, nhà họ Thẩm đâu dám dây dưa với Chu Mẫn Mẫn nữa?

Chu Mẫn Mẫn chưa xuất viện, đơn ly hôn của Thẩm Quốc Lương đã đến tay.

Dĩ nhiên, hần không tự đến, mà là mẹ ruột của hần.

Bà ta vốn đã không ưa Chu Mẫn Mẫn, nếu không phải cô ta giở trò, con trai bà đã cưới được Chu Chiêu Chiêu.

Mấy năm nay do Chu Chính Vũ ngày càng có thể lực, dù bà không thích Chu Mẫn Mẫn cũng phải nhẫn nhịn.

Đứa con dâu nào cả ngày ở nhà mẹ đẻ? Đến nhà chồng cũng chẳng thèm đụng tay vào việc gì, chai nước mắm đổ cũng không thèm nhặt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hơn nữa, cưới mấy năm rồi, bụng vẫn chẳng có động tĩnh, đừng nói con trai, đến đứa con gái rẻ rúng cũng không có.

Nhưng bà không dám phàn nàn, nếu không hai cha con nhà họ Thẩm sẽ là người đầu tiên mắng bà.

Giờ đây, bà cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu.

Nhìn Chu Mẫn Mẫn thoi thóp trên giường bệnh, mẹ Thẩm Quốc Lương không nói lời khó nghe.

Bà ta thông minh, nếu lỡ làm con này tức chết, con trai bà chẳng phải thành góa phụ sao?

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt hận thế,” bà cười nhìn ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Chu Mẫn Mẫn nói, “Chuyện nhà người làm với nhà Chiêu Chiêu, Dương Duy Lực đều điều tra ra rồi.”

Chà, lòng dạ mới độc ác làm sao.

Em ruột hạ thủ anh trai, trước hết tạo tai nạn g.i.ế.c Chu Chính Văn, sau đó lại giả vờ tốt trước mặt con gái ruột của ông ta.

Mỗi tháng cho hai mươi tệ?

Những năm 90, hai mươi tệ nuôi Chu Chiêu Chiêu thì được, nhưng cô còn có đứa con nhỏ ốm yếu phải nuôi.

Nếu Chu Chính Vũ không làm quá, đẩy người ta vào đường cùng, lấy tính cách Chu Chiêu Chiêu, đâu đến nỗi làm chuyện cùng chết.

Thật là tội nghiệp.

“Ký đi,” bà ta ghê tởm nhìn Chu Mẫn Mẫn, “Như vậy tốt cho cả người lẫn Quốc Lương.”

“Dĩ nhiên, người cũng có thể không ký,” bà tiếp tục cười nói, “Chỉ cần người muốn, ta sẽ coi như nuôi một con mèo con chó.”

Nhưng nuôi mèo chó thế nào?

Thì do bà ta quyết định, lúc này hai cha con nhà họ Thẩm chắc cũng không nói gì.

Không những không nói, có khi còn muốn bà ta làm mạnh tay hơn.

Sau khi ly hôn, Dương Duy Lực không thêm để ý đến sống chết của Chu Mẫn Mẫn.

Anh làm chấn động cả Chu Thủy huyện, kết quả điều tra khiến mọi người kinh ngạc.

Chu Chính Vũ vì đoạt tài sản anh trai, đã tạo tai nạn giao thông anh ruột.

Chu Chính Vũ và Quách Phong Cầm đã chết, nhưng con gái họ vẫn còn.

Chu Mẫn Mẫn ra viện, trở thành con chuột chui qua đường ai cũng đập.

Những năm qua, tiểu thư Chu Mẫn Mẫn ở Chu Thủy huyện ngang ngược bao nhiêu, giờ cuộc sống của cô khổ sở bấy nhiêu.

Dân làng Bắc Thủy thậm chí không cho cô vào làng.

Làng họ không cần loại người bạc ác vô lương tâm này.

Chu Mẫn Mẫn không học vấn không năng lực, ban đầu còn cứng đầu, buông lời ngang ngược.

Nhưng càng về sau, cuộc sống càng khó khăn,
cuối cùng hình ảnh đọng lại là cô lục lợi trong thùng
rác.

Bán phế liệu, nhặt rau thối ăn.

Nhưng vừa nhặt được đồ phế liệu đã bị người khác
cướp mất, còn rau thối thì thường xuyên phải tranh
giành với chó.

Chương 609

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu cứ thế nhìn theo.

Nhìn Dương Duy Lực hỏa táng t.h.i t.h.ể cô, nhìn anh cẩn thận ôm chiếc hộp đựng tro cốt vào lòng.

Nhìn anh mang theo chiếc hộp tro đó xử lý hậu sự Chu Chính Vũ, nhìn anh lạnh lùng nhìn Chu Mẫn Mẫn bị một con chó dại đuổi cắn.

Anh đứng đó với tư cách người ngoài cuộc, lạnh lùng quan sát.

Tất nhiên, trong lòng vẫn ôm chặt hộp tro của cô.

Khi mọi chuyện ở Chu Thủy huyện đã xong xuôi, Dương Duy Lực mang hộp tro cốt của cô rời đi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, anh vốn đã xin cấp trên nghỉ ngơi một thời gian.

Ban đầu định dành thời gian bên cô, nhưng cô đã không còn nữa.

Dương Duy Lực làm đơn xin giải ngũ.

...

...

Đơn xin khiến các lãnh đạo chấn động.

Dương Duy Lực là chiến sĩ ưu tú họ dày công đào tạo, không thể dễ dàng đồng ý.

Nhưng cũng thông cảm nỗi đau mất vợ của anh.

Họ cho anh một kỳ nghỉ dài, chờ tâm trạng ổn định sẽ quay lại.

Dương Duy Lực hiểu việc rời quân ngũ không dễ, kết quả này cũng như ý anh.

Mang theo hộp tro cốt, anh đeo ba lô đơn giản lên đường.

Không ai biết anh đi đâu.

Chu Chiêu Chiêu cứ thế đi theo anh.

Khi mọi người nghĩ anh đã vượt qua nỗi đau, chỉ có cô hiểu, anh không còn mục tiêu sống.

Ban ngày anh dẫn cô đi thăm thú, nhưng khi đêm về, chiếc hộp tro lạnh lẽo nhắc anh sự thật phũ phàng.

Người anh yêu đã không còn.

Dương Duy Lực đầu tiên đưa cô đến biển, sống ở đó một thời gian, đi bắt hải sản, nhặt vỏ sò, trời đẹp thì theo thuyền đánh cá.

Ở biển, anh gặp một cô bé, thấy anh mỗi ngày nói chuyện với chiếc ba lô, tò mò hỏi.

Khi biết trong đó là hộp tro cốt vợ, cô bé không sợ mà nói: “Chú nhất định rất yêu vợ.”

Dương Duy Lực mỉm cười nhìn biển xa, không trả lời.

Yêu sao?

Yêu, yêu đến tận xương tủy.

Từ cái nhìn đầu tiên đã say đắm cô.

Chỉ là anh không giỏi bày tỏ, nên có lẽ cô không biết tình cảm của anh sâu đậm thế nào.

Ánh mắt Dương Duy Lực chua xót.

Nếu... nếu biết cô sẽ tuyệt vọng thế, anh nhất định học cách bày tỏ, cách khiến cô vui.

Anh sẽ không trở thành kẻ vụng về, ít nói như bây giờ.

Dương Duy Lực đau khổ nhìn chiếc ba lô.

Hối hận là cảm xúc lớn nhất lúc này.

Chu Chiêu Chiêu đau lòng nhìn người đàn ông cô độc, muốn ôm anh, nói: “Không sao đâu, em đều hiểu.”

Nhưng cô không thể.

Cô không làm được gì, muốn ôm anh nhưng chỉ xuyên qua người anh.

Cô cảm nhận nỗi đau của anh, nhưng anh không biết cô đang ở bên.

Sau thời gian ở biển, anh đưa cô đến vùng đất bốn mùa hoa nở.

Chu Chiêu Chiêu lập tức yêu nơi này.

Anh vẫn mỗi ngày dẫn cô đi dạo, về nhà luôn mang theo những bông hoa nhỏ.

Một năm sau, anh đưa cô đi khắp đất nước, ngắm núi sông hùng vĩ.

Họ đến Đông Bắc, ăn kem ngắm băng đá.

Cùng đến sa mạc, cười lạc đà ngắm hoàng hôn.

Chu Chiêu Chiêu theo anh đi nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người.

Dĩ nhiên, nhiều cô gái thích người đàn ông trầm lắng phong trần này.

Nhưng dù xinh đẹp hay tài giỏi, Dương Duy Lực đều không động lòng, đối xử với họ như bao người.

Thậm chí, càng lạnh lùng xa cách.

Ba năm sau, khi mọi người nghĩ anh đã vượt qua, bắt đầu giới thiệu người mới.

Dù đã kết hôn một lần, nhưng không con cái.

Với gia thế nhà họ Dương và địa vị của anh, anh vẫn rất được săn đón.

Đàn ông ly hôn ưu tú, ngoại hình điển trai, năm tháng khiến anh càng lịch lãm.

Thêm tấm lòng thủy chung ba năm khiến nhiều bà mẹ và cô gái cảm động.

Rất nhiều người muốn gả con gái cho anh.

Nhưng Dương Duy Lực đều từ chối.

Anh đã có vợ.

“Tôi cảm thấy, vợ tôi vẫn luôn ở bên,” anh nói.

Nếu cô thấy anh gần gũi người khác, sẽ không vui.

Mọi người: “...”

Nhìn anh như nhìn quái vật.

Rồi thì: “Không phải đã vượt qua rồi sao? Sao giờ càng đắm chìm hơn?”

Chu Chiêu Chiêu lúc này bật khóc.

Cô không ngại đâu, thật sự, nhìn anh sống như tu khổ hạnh, cô mong anh tìm lại hạnh phúc.

Mong anh có người đồng hành nửa đời còn lại.

“Em nghe thấy không?” Anh mỉm cười dịu dàng, “Anh biết em muốn anh tốt, nhưng anh không muốn.”

Làm sao anh không hiểu cô? Người lương thiện như cô, sao nỡ để anh cô độc cả đời?

“Nhưng anh không cô đơn,” anh cười nói, “Anh biết em luôn bên anh.”

Chu Chiêu Chiêu trên không trung thở phào.

Cô tưởng anh thật sự cảm nhận được sự hiện diện của cô.

Dù vậy, cô vẫn đau lòng.

Cô mong anh hạnh phúc.

Dù ngày nào anh cũng cười, nhưng cô biết, đó không phải nụ cười thật.

Anh khóa chặt trái tim, từ đó, không ai bước vào được.

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu: “Anh thật ngốc.”

Ngốc sao?

Dương Duy Lực cười, dù nhiều người nói vậy, nhưng anh không nghĩ thế.

Anh nói với Hứa Quế Chi: “Nhà đã có con cháu anh hai anh cả nối dõi, mẹ đừng lo cho con nữa.”

“Con ớn.”

Anh thích cuộc sống hiện tại.

Chu Chiêu Chiêu lại khóc.

Thời gian sau đó như một thước phim, cô chứng kiến trọn đời anh.

Kiếp đó của Dương Duy Lực, thật cô độc.

Anh một mình giữ hộp tro cốt, đến khi chết, mỉm cười dặn dò cháu: “Mộ phần ta đã chuẩn bị, cuối cùng cũng được gặp lại nàng.”

Hai người hợp táng tại nơi non xanh nước biếc ở Chu Thủy huyện.

Anh nói: “Thật tốt, ta không phải xa nàng nữa.”

Anh nói: “Ái thôi, đợi ta!”

Anh còn nói: “Nếu có kiếp sau, xin nàng đừng bỏ ta!”

Chương 610

DTV-EBOOK

Lượt xem: 263

“Giáo sư, giáo sư...”

Trong một bệnh viện, bàn tay của bệnh nhân ** đột nhiên cử động, khiến sinh viên y khoa đang trực giật mình chạy đi gọi thầy: “Giáo sư, hình như bệnh nhân sắp tỉnh rồi.”

Giáo sư Trương mừng rỡ, lập tức từ phòng làm việc đến phòng bệnh.

Khi vào phòng, ông thấy người đàn ông vốn bị y học xếp vào diện sống thực vật đã mở mắt.

“Đồng chí Dương, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi,” giáo sư Trương cười nói, “Anh có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Rồi tiếp tục: “Bây giờ tôi cần kiểm tra cho anh.”

Nói xong, mọi người bắt đầu khám cho Dương Duy Lực.

Trong suốt quá trình này, Dương Duy Lực không nói một lời, để mặc họ kiểm tra.

Nhưng đầu óc anh đang vận hành với tốc độ chóng mặt.

...

...

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Rõ ràng, anh đã chết!

Rõ ràng, cuối cùng anh cũng có thể yên nghỉ cùng hộp tro cốt của cô ấy.

Nhưng... giờ đột nhiên lại tỉnh dậy, mà còn ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Anh không nhận ra một ai.

Nhưng nghe vị giáo sư gọi là “đồng chí Dương”, vậy tên anh vẫn là Dương Duy Lực?

“Các chỉ số cơ thể đều rất tốt,” giáo sư Trương nhìn dữ liệu nói, “Một lát nữa đồng đội của anh sẽ đến.”

Vừa nói xong, một chiến sĩ trẻ chạy ào vào, mắt không chớp nhìn Dương Duy Lực, rồi bật khóc.

“Đội trưởng, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi,” anh ta khóc nức nở.

Dương Duy Lực nhìn anh ta, bất lực nói: “Đừng khóc nữa.”

Chiến sĩ trẻ ngược nhìn anh, thậm chí còn nấc lên.

“Đội trưởng không biết anh đã hôn mê bao lâu...” anh ta nói, “May là giáo sư có cách.”

Nói xong, anh ta cung kính cúi đầu trước giáo sư: “Đội trưởng chúng tôi tỉnh lại, các vị là ân nhân của đội Thần Ưng.”

Giáo sư Trương cười: “Đội trưởng tỉnh lại là phúc phận của anh ấy, không phải công của chúng tôi.”

Nếu họ có cách, đã làm anh ấy tỉnh từ lâu, cần gì đợi đến bây giờ?

Khi mọi người rời khỏi phòng, Dương Duy Lực nhìn chiến sĩ trẻ đang đứng hầu bên giường: “Vương

Cầu Đản, nói cho ta nghe, ta đã ngất thế nào.”

“Đội trưởng, không phải đã đổi tên em thành Vương Ái Quốc rồi sao? Sao vẫn gọi tên cũ?” Vương Ái Quốc cười toe toét, “Đội trưởng quên rồi à?”

Rồi như trút đậu, kể lại mọi chuyện.

“Đồ khốn, nếu biết ai đ.â.m sau lưng, em sẽ g.i.ế.c hấn,” Vương Ái Quốc vừa nói vừa khóc, “Đội trưởng hôn mê lâu thế, chúng em sợ c.h.ế.t đi được.”

Nhưng vì Dương Duy Lực bất tỉnh, nên không thể điều tra ai đã tiết lộ bí mật nhiệm vụ lần này.

“Nghe nói vì chuyện này, vợ đội trưởng bị kích động cũng ngã bệnh,” Vương Ái Quốc cúi đầu nói.

“Vợ ta?” Dương Duy Lực ngạc nhiên.

Vừa rồi anh còn hồi hận, sao không xuyên sớm hơn, nếu về trước khi Chu Chiêu Chiêu cùng Chu Chính Vũ chết, cô ấy đã không phải tuyệt vọng như vậy.

Diệt địch một ngàn, tự tổn tám trăm.

Với loại người như Chu Chính Vũ, có nhiều cách khiến hấn sống không bằng chết.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu không biết.

Khi thấy Vương Ái Quốc, Dương Duy Lực xác định thời gian, mình đã xuyên về những năm 90.

Khuôn mặt non nớt của Vương Ái Quốc nói lên tất cả.

Mà thời điểm đó, Chu Chiêu Chiêu đã không còn.

Anh vốn định rời quân ngũ, nhưng những năm 90 xảy ra một sự kiện, đơn vị cần anh thực hiện nhiệm

vụ.

Anh đi rồi.

Nhiệm vụ đó anh cũng bị thương nặng, nhưng
gắng gượng tỉnh lại.

Sau đó, anh cũng tìm ra kẻ phản bội.

Còn việc đơn vị xử lý thế nào, anh không quan
tâm nữa, vì phải tìm hộp tro mới cho cô ấy.

May nhờ chiếc hộp đó đỡ đòn chí mạng cho anh.

Nhưng nghe Vương Á Quốc, lần này anh bị
thương nặng hơn kiếp trước?

“Chiếc hộp của ta...” giọng anh khàn đặc, “Còn
nguyên vẹn không?”

“Hộp nào?” Vương Á Quốc ngơ ngác nhìn Dương
Duy Lực, “Đội trưởng, em không thấy hộp nào cả.”

“À, đúng rồi,” anh ta chợt nhớ ra, cười chạy đi lấy
đồ, “Đội trưởng nói cái hộp này phải không?”

“Những thứ này em giữ cẩn thận lắm,” Vương Á
Quốc nhanh nhẩu nói, “Đội trưởng bảo chị dâu thích
nhất mấy thứ này.”

Lại nhắc đến vợ anh.

“Đều là sưu tầm cho cô ấy à?” Dương Duy Lực mở
hộp, thấy bên trong có mấy viên ngọc mắt mèo, ngọc
phỉ thúy.

Xem ra có giá trị.

“Đội trưởng bảo thế,” Vương Á Quốc nghi hoặc
nhìn đội trưởng, cảm thấy anh tỉnh dậy có gì đó kỳ
lạ.

Nhưng nếu hỏi kỳ lạ thế nào?

Anh ta không biết diễn tả ra sao.

Chỉ cảm thấy đội trưởng giờ đây có vẻ còn lợi hại hơn trước khi hôn mê!

Dương Duy Lực bóp thái dương.

Cái tên Vương Ái Quốc này, hình như biết mọi chuyện, nhưng cũng hình như chẳng biết gì.

Anh muốn hỏi thăm tình hình Chu Chiêu Chiêu thế nào?

Nhưng Vương Ái Quốc đã nghi ngờ, nên anh không hỏi tiếp.

“Kể ta nghe, trong thời gian ta hôn mê, đơn vị và mọi người nghĩ gì?” anh nói.

Vương Ái Quốc lại bắt đầu kể: “Nhiệm vụ vốn sắp hoàn thành, ai ngờ xảy ra chuyện này.”

“Mọi người nghi kỵ lẫn nhau, không tin ai.”

Cả đơn vị như đồng cát, hoài nghi nhau.

Cuối cùng tức giận: “Đội trưởng, phải bắt bằng được tên khốn đó.”

Đâm sau lưng đồng đội? Không xứng với bộ quân phục này.

“Nếu không phải hấn hại đội trưởng suýt chết, nằm viện lâu thế này,” Vương Ái Quốc nói.

“Gia đình ta không đến thăm sao?” Dương Duy Lực không nhịn được hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nhiệm vụ chưa hoàn thành mà,” Vương Ái Quốc nói, “Cấp trên rất coi trọng vụ này, thành lập cả nhóm điều tra.”

Tiểu là Dương Duy Lực hôn mê, không cung cấp được thông tin.

“Nếu đội trưởng không hôn mê lâu thế, chị dâu đã không lo lắng quá,” Vương Ái Quốc như bà già lẩm cẩm, “Chị dâu không lo, cũng đã không vô cớ nằm viện không tỉnh.”

“Chị dâu nào?” Dương Duy Lực vừa tỉnh, đầu óc chưa kịp chuyển, “Không tỉnh là sao?”

“Chị dâu nào nữa?” Vương Ái Quốc gãi đầu, “Em nói Chu Chiêu Chiêu đó.”

Chương 611

DTV-EBOOK

Trên đường về nhà, lòng Dương Duy Lực vừa hồi hộp vừa lo lắng.

Suốt chặng đường, chính anh cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Quá nhiều suy nghĩ, đôi khi không phân biệt được đó là chuyện kiếp trước hay kiếp này.

Anh không hiểu vì sao kiếp này mọi thứ lại khác biệt đến thế.

Khác hoàn toàn so với tiền kiếp.

Rồi anh chợt nhớ đến những biểu hiện kỳ lạ của Chu Chiêu Chiêu khi mới gặp.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ban đầu, anh từng rất cảnh giác và nghi ngờ cô, thậm chí có lúc suýt nữa đã coi cô là gián điệp ẩn núp ở Chu Thủy huyện.

Khoảng thời gian đó, họ cũng vì thế mà xảy ra nhiều hiểu lầm và mâu thuẫn.

Nghĩ đến đây, gương mặt Dương Duy Lực hiện lên nét cười vừa bất lực vừa dụi dằng.

...

...

Có lẽ, cô ấy cũng giống anh, đã trải qua một giấc mơ kỳ lạ, được cảnh báo trước những sự kiện tiền

kiếp. Vì vậy cô mới không lấy Thẩm Quốc Lương, mới căm ghét nhà Chu Chính Vũ đến thế.

Và cũng nhờ đó, cô có những hành động kỳ lạ để tránh né âm mưu của kiếp trước.

Từng bước khiến Chu Chính Văn phát hiện ra ý đồ đen tối của Chu Chính Vũ - muốn thay thế vị trí của anh trai.

Những ký ức ấy lướt qua tâm trí anh như một thước phim.

“Đội trưởng, đến nội thành rồi,” Vương Ái Quốc khẽ nhắc, “Anh có muốn mua gì cho chị dâu không?”

Như hoa chẳng hạn?

Dù giờ chị dâu vẫn chưa tỉnh.

“Thẳng tiến đến bệnh viện,” Dương Duy Lực tỉnh táo trả lời.

Quà tặng?

Không, chỉ cần cô ấy tỉnh lại, anh nguyện dâng tất cả những gì mình có.

Trong phòng bệnh, mọi thứ vẫn như cũ.

Do thời gian chăm sóc dài, nhà họ Dương thuê một hộ lý tốt, ngày ngày trông nom Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng gia đình không phó mặc hoàn toàn.

Hứa Quế Chi mỗi ngày đều đến bệnh viện, khi thì đọc sách cho cô nghe, khi kể chuyện xảy ra trong khu tập thể.

Dương Gia Dịch và Dương Gia Duyệt vẫn đều đặn tan học là đến thăm mẹ.

Hai đứa trẻ ngồi trong phòng bệnh làm bài tập.

Bệnh viện đặc biệt bố trí bàn học và đèn bàn cho chúng.

Cuối tuần, nếu không có hoạt động hay tập luyện, hai đứa cũng dành thời gian bên mẹ.

Cả bệnh viện đều biết ở đây có một người mẹ đang ngủ say, nhưng gia đình chưa từng bỏ rơi cô.

Khi Dương Duy Lực đến nơi, anh nghe thấy hai bà lão đang trò chuyện: “Thấy chưa? Hai đứa nhỏ lại đến rồi.”

“Tôi nghiệp, nghe nói bố cũng mất rồi?”

“Không biết, chẳng thấy mặt bao giờ.”

Không thấy mặt, chẳng phải mất rồi thì ly hôn?

“Theo tôi,” một bà mặt tròn đảo mắt nói, “như thế này rút ống đi cho xong, sống khổ quá.”

“Đúng đấy, nghe nói mỗi ngày giường bệnh tốn kém lắm, số tiền đó làm gì chẳng được.”

“Tôi nghe nè,” một phụ nữ gầy gò, mắt lão liên thêm vào, “nhà này làm nhiều chuyện thất đức lắm.”

“Nghe nói con này độc ác, chẳng tha cả chú ruột, c.h.ế.t chóc điên loạn đủ cả, nên giờ bị quả báo đấy.”

“Thật à?”

“Thảo nào!”

Người phụ nữ gầy nghiêng răng đầy hận thù: “Đáng đời không tỉnh lại, loại đàn bà này đáng xuống địa ngục.”

“Đồ điên!” Vừa dứt lời, một phụ nữ khác xông tới, túm tóc bà ta đánh túi bụi, “Ở nhà không làm gì, chỉ ăn không ngồi rồi thêm dầu vào lửa.”

“Đánh c.h.ết cái mồm láo này.”

Người phụ nữ sau lớn tuổi hơn, tóc hoa râm nhưng cao lớn hơn, tay đánh rất mạnh, một tay túm tóc, tay kia tát đôm đốp.

Mấy cái, mặt người phụ nữ gầy đã sưng vù.

Bà ta áp úng muốn giải thích, nhưng đối phương đánh quá nhanh, không kịp mở miệng.

Cuối cùng bị lôi đi như đồ bỏ.

“Tôi tám đời không may mới gặp con dâu như mày,” bà vừa đi vừa chửi, “Mày yên phận đi, không tôi đánh chết.”

Không ngờ một phút lơ là, bà ta lại chạy đến bệnh viện.

Cả năm nay họ mới dám trở lại tỉnh thành, phải sống khép nép, nào ngờ con dâu hư lại bày trò.

Mày chửi bối vài câu thì được gì?

Chu Chiêu Chiêu có mất miếng thịt nào không?

Nhà họ Dương có vì thế mà suy sụp?

Không thể nào, Dương Duy Lực thế nào bà không rõ, nhưng Dương Quyền Đình và Dương Duy Khôn ngày càng thăng tiến.

Nghe nói năm sau Dương Quyền Đình còn lên chức nữa, giờ đã là chức vụ cao ở tỉnh, lên nữa chẳng phải đến Trung ương?

Nhà như vậy, họ muốn tiêu tiền cho người thực vật là quyền của họ.

“Mày chấp nhận đi, yên phận thì còn sống yên ổn,” bà lão nói, “Tôi già rồi, cũng không muốn đánh mày, nhưng còn cháu nội tôi.”

Nếu không đánh, lỡ mày gây họa?

Con trai bà đã hỏng rồi, lẽ nào cháu nội cũng vậy?

“Tôi không phục!” Người phụ nữ gầy gào lên, “Tại sao cô ta lại đối xử với tôi như vậy!!”

“Cô ta đối xử thế nào?” Mẹ chồng lườm nguýt, “Chẳng phải do mày tự làm sao?”

Những chuyện Lưu Quyên Hảo gây ra, ai sáng suốt cũng thấy người ta đã nhân nhượng.

Chính lòng đố kỵ khiến mày mất đi lương tri.

Dù đã ly hôn với Dương Duy Phong vẫn không chịu buông tha.

Mày không nghĩ trước kia dù sao cũng là dâu nhà họ Dương, người ta còn nể mặt.

Nhưng mày làm quá nhiều chuyện xấu xa, không cho người ta phản kháng sao?

Kém cỏi thì nên an phận.

“Lần sau coi chừng da mày,” bà lão vừa nói vừa bóp mạnh cánh tay con dâu, “Đừng hại cháu tôi nữa.”

Không ngờ tất cả đều lọt vào mắt Dương Duy Lực, anh khẽ ra hiệu cho Vương Ái Quốc.

Wong Ái Quốc gật đầu rời xe.

Còn Dương Duy Lực đứng trước cổng bệnh viện, lòng dạ bồi hồi khó tả.

Anh không dám đối diện với những gì sắp tới, không biết giải thích thế nào, càng không biết đối mặt ra sao với người vợ đang hôn mê!

Cuối cùng, anh đứng trước cửa phòng bệnh.

Bàn tay Dương Duy Lực run rẩy, mấy lần muốn giơ lên nhưng nặng như ngàn cân, không thể nhấc nổi!

Đúng lúc này, phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân, rồi cánh cửa trước mặt anh bị đẩy mở!

Chương 612

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đột nhiên ngất đi bất tỉnh, rồi lại đột nhiên tỉnh lại.

Lúc đó chỉ có Hứa Quế Chi ở bên cạnh trong bệnh viện. Vừa xoa bóp xong cho Chu Chiêu Chiêu, bà tưởng mình hoa mắt khi thấy tay cô động đậy.

Hứa Quế Chi đứng sững người, chớp mắt vài lần nhìn lại, bàn tay kia lại im lìm như chưa từng cử động.

“Tôi vừa thấy hình như...” Bà nói với người hộ lý, nhưng chưa kịp dứt lời, cả hai đã đồng thanh hét lên: “Cử động rồi, tay cử động rồi!”

Người hộ lý vội bấm chuông gọi bác sĩ.

Lúc này, không chỉ tay, ngay cả nhãn cầu của Chu Chiêu Chiêu cũng chuyển động, có vẻ như sắp mở mắt.

Hai người vô cùng xúc động.

“Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu, con nghe thấy không?” Hứa Quế Chi run run gọi.

Chu Chiêu Chiêu đã chứng kiến Dương Duy Lực hôn mê, rồi lại thấy anh tỉnh lại. Cô muốn chạy đến ôm lấy anh, nhưng không thể.

...

...

Khi cô lại cố gắng theo anh, phát hiện mình không thể đến gần được nữa.

Nhưng chỉ cần được nhìn anh từ xa, cô cũng thấy hạnh phúc.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng trắng xuất hiện, cô mơ hồ bước vào một không gian trắng xóa, rồi bị nhốt trong đó, không cách nào thoát ra.

Đúng lúc cô hoảng loạn tột độ, một tia sáng chói lòa xuyên qua, và bóng dáng Dương Duy Lực hiện ra.

“Chiêu Chiêu.” Anh giơ tay về phía cô.

Chu Chiêu Chiêu được anh kéo ra khỏi không gian trắng đó.

Cô mở mắt.

“Duy Lực!” Chu Chiêu Chiêu khẽ gọi.

Giọng cô tuy nhỏ, nhưng Hứa Quế Chi đang ở bên cạnh nên nghe rất rõ.

Đó là tiếng gọi con trai bà.

Nhưng con trai bà giờ ở đâu? Ngay cả Hứa Quế Chi cũng không biết.

Bà luôn cảm thấy Dương Quyên Đình biết điều gì đó, nhưng mỗi lần hỏi, ông lão đều im lặng.

Trong lòng Hứa Quế Chi đã chuẩn bị tinh thần cho điều tồi tệ nhất, nhưng sự chuẩn bị ấy cũng đau đớn như ai đang bút từng khúc ruột.

Người mẹ nào chịu nổi cảnh bạc đầu tiền tóc xanh?

Hơn nữa, cả hai vợ chồng đều gặp chuyện!

Nếu không phải vì nghĩ rằng nếu lúc này bà gục ngã, gia đình sẽ thực sự tan vỡ, có lẽ bà đã không thể trụ vững.

Bà tự hỏi, gia đình mình chưa từng làm điều gì bất nhân, dù những năm tháng ở quê nghèo khó, họ vẫn sống ngay thẳng.

Nhưng tại sao?

Trời cao lại đối xử với họ như vậy?

Đúng lúc Hứa Quế Chi đau lòng, Chu Chiêu Chiêu tỉnh lại.

Nhưng ngay sau đó, cô gọi tên Dương Duy Lực, nước mắt bà lập tức rơi xuống.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chiêu Chiêu, là mẹ đây,” Hứa Quế Chi vội nói, “Duy Lực... sắp về rồi.”

Bà không biết Chu Chiêu Chiêu sẽ thất vọng thế nào khi tỉnh dậy mà không thấy Dương Duy Lực, nhưng bà phải giúp cô tỉnh lại.

Con trai có lẽ đã không còn.

Nhưng con dâu không thể gặp chuyện gì nữa.

“Mẹ.” Chu Chiêu Chiêu yếu ớt gọi, mỉm cười với Hứa Quế Chi.

Các bác sĩ nhanh chóng vào phòng, bắt đầu kiểm tra cho cô.

Hứa Quế Chi bịn rịn nhìn Chu Chiêu Chiêu vừa để các bác sĩ khám, vừa đảo mắt tìm kiếm ai đó giữa đám người.

Đúng vậy, cô đang tìm ai?

Chắc chắn là tìm Dương Duy Lực, nhưng anh ấy...

Nước mắt Hứa Quế Chi lại rơi.

“Tĩnh lại là tốt rồi.” Vị giáo sư già đẩy kính lên, nói với Chu Chiêu Chiêu, “Đừng suy nghĩ nhiều, giữ tinh thần thoải mái.”

Ông thì thầm hướng dẫn học trò và bác sĩ điều trị về quá trình phục hồi sau khi cô tĩnh lại.

Nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn không rời mắt khỏi cửa phòng.

“Chiêu Chiêu,” Hứa Quế Chi cố gắng kìm nén nỗi đau, nói, “Đừng nhìn nữa, các cháu sắp tan học rồi, lát nữa sẽ đến thăm con.”

“Mẹ sẽ gọi cho bố con ngay.” Bà tiếp tục.

“Mẹ,” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, vẫn nhìn về phía cửa, giọng nhẹ nhàng, “Con hình như thấy Duy Lực về rồi.”

Trái tim Hứa Quế Chi như bị xé tan khi nghe câu nói đó.

“Con ơi,” Bà khóc, nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, “Con đừng như vậy, hãy mau khỏe lại...”

Chu Chiêu Chiêu lúc này khiến bà không thể không đau lòng.

“Mẹ.”

Một giọng nói vang lên.

“Mẹ, con thực sự nhìn thấy anh ấy.” Giọng Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng Hứa Quế Chi không nghe thấy gì, bà chỉ biết khóc trong đau khổ.

Cho đến khi, có người nhẹ nhàng đỡ bà từ phía sau, “Mẹ, con bất hiếu, giờ mới về.”

Hứa Quế Chi: “...”

Bà quay phắt lại, nhìn thấy gương mặt hốc hác của con trai.

“Con thực sự về rồi?” Hứa Quế Chi tưởng mình hoa mắt, dụi mắt, rồi vỗ vào vai anh, “Con... con thực sự về rồi sao?”

“Chiêu Chiêu, chúng ta không phải sợ nữa, Duy Lực về rồi.” Hứa Quế Chi kéo tay Dương Duy Lực đặt lên tay Chu Chiêu Chiêu, “Con xem, Duy Lực thực sự về rồi.”

“Xin lỗi em,” Dương Duy Lực nắm c.h.ặ.t t.a.y vợ, “Anh về muộn rồi.”

Chu Chiêu Chiêu nhìn anh, mắt ngấn lệ, nghĩ về hình ảnh anh trong cơn mê, lắc đầu.

Ánh mắt Dương Duy Lực dán chặt vào cô.

Có lẽ cô không biết, tính cả thời gian trong mơ, anh đã bao lâu không gặp cô rồi.

Nghĩ đến sự quyết liệt cuối cùng của cô trong mơ, nghĩ đến cảm giác ôm cô khi cô đã không còn hơi thở, bàn tay anh siết chặt.

Anh không còn dũng khí để trải qua một cuộc chia ly như vậy lần nữa.

Ở kiếp trước, sau khi cô chết, anh không lập tức đi theo, mà mang theo cô đi khắp đất nước.

Nếu... nếu... anh nghĩ mình sẽ không chịu nổi và chọn cách ra đi cùng cô.

Hứa Quế Chi nhìn hai người, cuối cùng cũng yên tâm ra ngoài gọi điện, để căn phòng cho đôi vợ chồng lâu ngày gặp lại.

“Anh gây rồi.”

“Em gây rồi.”

Hai người đồng thanh nói.

Rồi nhìn nhau cười, nụ cười khiến khóe mắt Dương Duy Lực cay xè.

“Anh xin lỗi.” Anh hôn lên tay cô, giọng thành khẩn, “Anh sẽ không bao giờ rời xa em và các con nữa.”

Anh không nữa.

Nửa đời trước, anh đã hoàn thành sứ mệnh của mình, thậm chí lần này suýt nữa đã hiến dâng cả mạng sống cho đất nước.

Khi tỉnh dậy và nghe tin Chu Chiêu Chiêu còn sống, lòng Dương Duy Lực vui mừng khôn xiết, chỉ muốn lập tức bay đến bên cô.

Nhưng khi biết cô đang hôn mê, anh không biết mình đã chịu đựng thế nào.

Khi mở cửa phòng, anh thực sự sợ hãi.

Người chưa từng sợ hãi khi ra trận, nhưng khoảnh khắc đó, anh lại không dám bước vào, sợ phải đối mặt.

Nhưng khi thấy cô tìm kiếm mình giữa đám đông, khi đôi mắt họ gặp nhau và cùng mỉm cười, Dương Duy Lực biết mình đã sống lại.

Cảm giác này, thật tuyệt vời!

Chương 613

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đã tỉnh lại.

Cô con dâu nhà họ Dương nằm viện gần một năm trong tình trạng thực vật, giờ đã tỉnh táo.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp các ngõ ngách trong khu tập thể.

Nhưng chưa kịp bàn tán xôn xao, mọi người lại phát hiện một bóng người xuất hiện trước cửa nhà họ Dương.

Dương Duy Lực!

Dương Duy Lực - người đã mất tích nhiều năm - đã trở về!

Trời ơi!

Năm xưa khi Chu Chiêu Chiêu hôn mê, nhiều người trong khu tập thể đã thì thầm bàn tán, liệu nhà họ Dương có làm điều gì trái với lương tâm nên giờ mới gặp báo ứng?

Con trai mất tích, con dâu hôn mê bất tỉnh.

...

...

Một năm qua, dù nhà họ Dương sống rất kín tiếng, nhưng vẫn không thiếu kẻ đứng ngoài hóng chuyện. Thậm chí, có người còn vô liêm sỉ chặn đường Triệu Vịnh Mai - con dâu cả nhà họ Dương - khi cô đi làm về.

“Vĩnh Mai à, em dâu của em thật sự không tỉnh lại được nữa sao?” Có người cười hỏi cô như vậy.

Triệu Vĩnh Mai, từ trước đến nay vốn là một người hiền lành, dễ tính. Cô là con dâu nhà quê, ít học của nhà họ Dương khi họ còn khó khăn. Dù gặp chuyện gì, cô cũng chỉ im lặng chịu đựng.

Nhưng hôm đó, Triệu Vĩnh Mai đã thẳng tay tát vào mặt kẻ kia.

Không nhìn nhầm đâu.

Cô đã đánh nhau với người đó.

“Sao mà dám đánh người?” Kẻ bị đánh sửng sốt, nói, “Nhà mà gặp chuyện, sao lại trút giận lên người ta? Ta chỉ hỏi thăm thôi mà.”

“Thôi đi!” Triệu Vĩnh Mai giận dữ quát, “Tôi không mù, bà đang hả hê cái gì? Tôi nói cho bà biết, Chiêu Chiêu nhà tôi nhất định sẽ tỉnh lại!”

Triệu Vĩnh Mai chưa từng đánh nhau với ai kể từ khi về làng. Tính cách cô vốn là vậy, dù trước đây Lưu Quyên từng làm những chuyện quá đáng hơn, cô cũng chỉ im lặng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ngay cả khi trong lòng bực tức, cô cũng chỉ nhẫn nhịn.

Nhưng hôm nay, người phụ nữ chưa từng to tiếng với ai ấy đã thẳng tay tát người giữa khu tập thể.

Kẻ kia bị đánh cho choáng váng.

Và đúng như lời Triệu Vĩnh Mai nói, người này khi hỏi câu đó đã mang theo thái độ hả hê.

Nhà họ Dương dù có giỏi đến đâu, Dương Duy Lực năm xưa dù có lừng lẫy thế nào?

Con gái bà ta từng rất thích anh, nhưng Dương Duy Lực chẳng thêm liếc mắt nhìn.

Giờ thì tốt, anh ta mất tích, nhiều năm không về.

Đáng ngạc nhiên hơn, vợ của Dương Duy Lực còn trở thành người thực vật.

Bà ta vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa hả hê.

Mừng vì con gái mình năm xưa không lấy được Dương Duy Lực, nếu không giờ nằm thực vật có lẽ là con gái bà.

Lại còn hả hê: Dương Duy Lực ngày trước chẳng rất oai phong sao? Chẳng thêm nhìn con gái ta sao?

Giờ thì tốt, anh ta còn chẳng có trên đời này nữa.

Năm đó đúng là mù quáng, đáng đời!

Tất nhiên, bà ta dám nói như vậy với Triệu Vịnh Mai là vì biết cô hiền lành, dễ bắt nạt.

Cả khu tập thể này, ai chẳng biết con dâu nhà quê của nhà họ Dương bị tát cũng không dám ho he!

Nhưng ai ngờ, người vốn nhu mì như đất ấy lại dám đánh trả.

Triệu Vịnh Mai quanh năm làm việc chân tay, tay rất có lực, một cái tát khiến mặt kẻ kia sưng vù.

Nhưng vẫn chưa hết.

“Tôi nhớ bà rồi, bà đợi đấy.” Triệu Vịnh Mai nói.

Tát một cái vẫn chưa hả giận, cô nhất định sẽ kể lại chuyện này với gia đình.

Kể kia vốn còn không phục, nghe xong lại vừa tức giận vừa sợ hãi.

Triệu Vịnh Mai dễ bắt nạt, nhưng người nhà họ Dương thì không dễ đâu!

Hơn nữa, nhà họ Dương có một đặc điểm chung: rất bệnh người nhà.

Trong ba người con nhà họ Dương, Dương Duy Lực nổi tiếng uy phong.

Nhưng thực ra, người khiến mọi người sợ hơn là Dương Duy Khôn - người đàn ông điềm đạm, lịch thiệp. Anh ta đối với ai cũng ôn hòa, nhưng cũng là người bênh vực gia đình nhất.

Triệu Vịnh Mai là vợ Dương Duy Khôn, nếu cô “thổi gió” vào tai chồng, nhà bà ta còn yên ổn được không?

“Tôi không có ý đó.” Nghĩ đến đây, bà ta vội vàng che mặt sưng đỏ, xin lỗi, “Tôi chỉ quan tâm...”

“Thôi đi, nhà tôi không cần.” Lời chưa dứt, Triệu Vịnh Mai đã nhổ nước bọt rồi bỏ đi.

Nhưng khi về đến nhà, Triệu Vịnh Mai không còn mạnh mẽ như lúc ở khu tập thể nữa.

Nghĩ đến những lời người ta nói, nghĩ đến Chu Chiêu Chiêu đang bất tỉnh trên giường bệnh, rồi nghĩ đến những thay đổi của mình những năm qua.

Nhà cô giờ đã xây được căn nhà hai tầng ở quê, em trai cô cũng tốt nghiệp đại học và có công việc ổn định, tìm được người bạn đời tâm đầu ý hợp.

Cuộc sống hiện tại của gia đình cô, Triệu Vịnh Mai biết là nhờ Chu Chiêu Chiêu.

Năm đó nếu không có sự ủng hộ và những lời khuyên của Chu Chiêu Chiêu, có lẽ... cuộc đời cô vẫn sẽ như trước, quanh quẩn bên căn nhà, chồng và hai đứa con.

Còn cô?

Không có Triệu Vịnh Mai.

Cô chỉ là con dâu nhà họ Dương, vợ Dương Duy Khôn và mẹ của hai đứa trẻ.

Triệu Vịnh Mai có đức có tài gì mà gặp được người em dâu tốt như vậy?

Nhưng giờ đây, người tốt ấy lại nằm bất động trên giường bệnh, trong khi cô chẳng thể làm gì.

Nghĩ đến đây, Triệu Vịnh Mai bật khóc nức nở.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu gặp nạn, Dương Duy Khôn và Triệu Vịnh Mai đã chuyển về nhà sống. Hôm nay anh về sớm, vừa bước vào nhà đã nghe tiếng khóc nức nở từ phòng ngủ.

Dương Duy Khôn lòng thất lại, mở cửa phòng thấy vợ nằm gục trên giường, hai mắt đỏ hoe, khóc đến mức không nhận ra anh đã vào. Có vẻ cô đã khóc từ lâu.

“Vịnh Mai, sao thế? Ai bắt nạt em rồi?” Dương Duy Khôn xót xa đến bên, lấy khăn lau nước mắt cho vợ.

Quen nhau bao năm, dù cuộc sống trước kia khó khăn thế nào, anh cũng chưa từng thấy vợ khóc đau khổ như vậy.

“Anh nói đi, Chiêu Chiêu sẽ tỉnh lại, phải không?”
Triệu Vịnh Mai đỏ mắt nhìn chồng đầy hy vọng, “Cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại, phải không?”

Dương Duy Khôn: “...”

Chuyện này, ngay cả các chuyên gia trong bệnh viện cũng không dám khẳng định.

“Hôm nay có chuyện gì xảy ra sao?” Dương Duy Khôn không trả lời, hỏi ngược lại.

“Lão bà nhà họ Lưu miệng lưỡi độc địa.” Triệu Vịnh Mai ghê tởm nói, “Hôm nay đến trước mặt tôi hả hê.”

Dương Duy Khôn biết người vợ nói đến là ai, sắc mặt tối sầm lại, định nói gì đó thì nghe vợ nói tiếp: “Tôi đã đánh bà ta.”

Dương Duy Khôn: “... Em đánh bà ta?”

“Sao? Tôi không được đánh à?” Triệu Vịnh Mai lập tức nổi giận, “Trước giờ bà ta luôn nói xấu Chiêu Chiêu sau lưng, hôm nay còn đến tận mặt hỏi, tôi muốn đánh bà ta đã lâu rồi.”

Giờ nghĩ lại, chỉ tát một cái là quá ít.

Triệu Vịnh Mai hồi hận nghĩ.

“Đánh tốt.” Dương Duy Khôn bật cười nói, “Sau này gặp ai khiến em khó chịu, cứ đánh, có chồng em lo.”

“Chỉ cần nhớ bảo vệ bản thân trước.” Anh bổ sung, “Nhà họ Lưu? Nếu họ rảnh rồi quá...”

Lời chưa dứt, chuông điện thoại trong phòng khách vang lên.

“Cái gì?”

Chương 614

DTV-EBOOK

“Chuyện gì vậy?”

Triệu Vịnh Mai lo lắng hỏi, “Không phải bệnh viện xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Ngay sau đó, cô thấy người chồng điềm tĩnh, lạnh lùng Dương Duy Khôn của mình đặt điện thoại xuống, rồi hưng phấn ôm cô xoay vài vòng giữa phòng khách.

“Ái, anh làm gì thế?” Triệu Vịnh Mai lần đầu tiên bị anh ôm kiểu này, “Thả em xuống nhanh đi.”

Lỡ lúc này có người bước vào nhìn thấy thì sao?

“Không sợ,” Dương Duy Khôn ôm cô xoay thêm vài vòng rồi mới đặt xuống, hôn đánh chụt một cái lên má vợ, “Vịnh Mai, anh quá vui.”

“Chẳng lẽ Chiêu Chiêu tỉnh rồi?” Triệu Vịnh Mai xúc động nói.

Bởi cô nghĩ không còn chuyện gì khác có thể khiến Dương Duy Khôn mất đi sự điềm tĩnh thường ngày như vậy.

“Đúng, Chiêu Chiêu tỉnh rồi,” Dương Duy Khôn hạnh phúc nói, “Không chỉ cô ấy tỉnh, Duy Lực cũng về rồi.”

...

...

“Cái gì?” Triệu Vịnh Mai kích động nắm c.h.ặ.t t.a.y chồng, nhẩy căng lên như đứa trẻ, “Duy Lực về

rồi?”

“Tốt quá, tốt quá,” Cô vừa nói vừa khóc, “Cuối cùng Chiêu Chiêu cũng vượt qua rồi.”

Một năm qua, nhà họ Dương sống những ngày thật khó khăn.

“Đừng khóc,” Dương Duy Khôn xót xa lau nước mắt cho vợ, “Giờ chúng ta đi đón các cháu rồi đến bệnh viện ngay.”

Vừa mẹ anh gọi về, bảo đưa hai đứa trẻ đến bệnh viện.

Dương Gia Dịch hôm nay đi tập luyện ở sân vận động tỉnh, Dương Duy Khôn đón Dương Gia Duyệt trước rồi mới đến đội tuyển đón Dương Gia Dịch.

Hai đứa trẻ khi biết ba về, mẹ tỉnh dậy đều khóc.

Lúc này ngồi trong xe Dương Duy Khôn, chúng im lặng nhìn ra cửa sổ, nhưng tay nắm chặt lấy nhau.

Đến bệnh viện, Dương Duy Khôn vừa dừng xe, hai đứa đã nhảy xuống, quen thuộc chạy thẳng về phòng Chu Chiêu Chiêu.

Trên đường gặp vài bệnh nhân quen, họ đều cười chúc mừng: “Chúc mừng nhé, mẹ cháu tỉnh rồi.”

Bởi hai đứa trẻ này quá đáng yêu, giờ mẹ tỉnh, ba về, ai cũng vui thay chúng.

Nhưng đến cửa phòng Chu Chiêu Chiêu, hai đứa lại sợ không dám vào.

Lỡ như Chu Chiêu Chiêu bên trong vẫn như xưa thì sao?

“Anh,” Dương Gia Duyệt mắt đỏ nhìn Dương Gia Dịch.

“Đừng sợ,” Dương Gia Dịch xoa đầu em gái, “Có anh ở đây.”

Vừa dứt lời, cửa phòng mở ra từ bên trong.

Dương Duy Lực nhìn hai con đứng ngoài cửa, lòng chua xót. Lúc này anh cũng có tâm trạng như chúng.

“Vào đi,” Anh khàn giọng nói.

Dương Duy Lực đi lúc hai đứa còn học tiểu học, giờ chúng đã lên cấp hai.

“Ba!” Dương Gia Duyệt lao vào lòng Dương Duy Lực.

“Ngoan, ba về rồi,” Dương Duy Lực ôm con gái, kéo cả cậu con trai đứng bên vào lòng, “Cảm ơn các con đã chăm sóc mẹ và bản thân khi ba vắng nhà.”

Hai đứa trẻ ôm chặt ba, Dương Gia Duyệt là con gái nên dễ bộc lộ cảm xúc hơn, khóc nức nở.

Dương Gia Dịch ôm cánh tay Dương Duy Lực, mắt đỏ hoe.

“Đi, vào thăm mẹ đi,” Dương Duy Lực lau nước mắt nói.

Chu Chiêu Chiêu nhìn ba người với nụ cười trên môi: “Mẹ tưởng mọi người quên mất mẹ rồi.”

“Mẹ!” Dương Gia Duyệt mắt đỏ nhìn cô, muốn ôm nhưng sợ dè lên người mẹ.

“Sao? Chỉ ôm ba không ôm mẹ à?” Chu Chiêu Chiêu giơ tay với con gái.

“Mẹ!” Dương Gia Duyệt nhẹ nhàng áp vào, nhưng siết chặt vòng tay.

“Sợ lắm phải không?” Chu Chiêu Chiêu nói, “Mẹ xin lỗi.”

Cô không hiểu sao mình lại thế này? Đột nhiên ngất đi, rồi bay đến bên Dương Duy Lực.

Lúc đó chắc cả nhà hoảng hốt lắm, nhất là hai đứa trẻ.

Mẹ hôn mê, ba không có nhà.

Chu Chiêu Chiêu có thể tưởng tượng hai con đã trải qua những ngày tháng khổ sở thế nào.

“Lại đây, con trai lớn của mẹ,” Chu Chiêu Chiêu giơ tay với Dương Gia Dịch đỏ mắt, “Để mẹ ôm con trai mẹ một cái.”

“Mẹ!” Dương Gia Dịch chủ động ôm lấy Chu Chiêu Chiêu gây guộc.

Cô nằm viện quá lâu, dù mỗi ngày đều truyền dịch nhưng không thể bằng ăn uống.

Một lúc sau, Dương Duy Khôn và Triệu Vịnh Mai mới đẩy cửa vào.

Nhìn Dương Duy Lực, Dương Duy Khôn mắt cũng cay cay, dẩu nhẹ vào n.g.ực em trai: “Cuối cùng cũng về.”

“Anh cả!” Dương Duy Lực nắm c.h.ặ.t t.a.y anh, “Cảm ơn anh.”

“Người nhà nói gì lạ thế?” Dương Duy Khôn cười.

Bên này Triệu Vịnh Mai nắm c.h.ặ.t t.a.y Chu Chiêu Chiêu: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi, tạ trời đất.”

Nếu được, lúc đó cô sẵn sàng giảm thọ vài năm để cầu trời cho Chu Chiêu Chiêu mau tỉnh.

Người tốt như cô ấy không đáng phải chịu khổ như vậy.

“Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi,” Triệu Vịnh Mai vừa lau nước mắt vừa nói, “Bác sĩ nói sao? Ăn được chưa? Em có muốn ăn gì không?”

Cô liên tục hỏi mấy câu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu cười nhìn cô: “Chị cả, để mọi người lo lắng rồi.”

“Đừng nói vậy, chỉ cần em tỉnh lại, bảo chị làm gì cũng được,” Triệu Vịnh Mai nói.

Chu Chiêu Chiêu tỉnh lại, Dương Duy Lực trở về, đám mây đen bao trùm nhà họ Dương cũng tan biến.

Những kẻ hay nói mĩa cũng tự động ngậm miệng.

Chu Chiêu Chiêu đương nhiên không quan tâm những chuyện này, vì nằm quá lâu nên sau khi tỉnh dậy, bác sĩ lập riêng cho cô một kế hoạch phục hồi.

Buổi sáng và chiều cô đều phải tập vật lý trị liệu.

Dương Duy Lực ngày nào cũng đi cùng: “Đừng vội, từ từ thôi.”

Ánh mắt dịu dàng của anh như dán chặt lấy cô, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy lần trở về này của Dương Duy Lực có gì đó khác lạ.

Nhưng khác ở điểm nào, cô lại không nói rõ được.

Chỉ biết anh so với trước càng bám lấy cô hơn, như muốn dán chặt từng giây từng phút bên cô.

“Sao thế?”

Như lúc này, Chu Chiêu Chiêu vừa đứng lên, Dương Duy Lực đã hốt hoảng đứng theo: “Em muốn gì? Anh lấy cho.”

“Anh đừng căng thẳng quá,” Chu Chiêu Chiêu bất lực nói, “Bác sĩ kiểm tra rồi, em giờ khỏe lắm, chỉ cần duy trì sẽ không sao đâu.”

“Hơn nữa, em giờ muốn đi vệ sinh, đồng chí Dương Duy Lực.”

Dương Duy Lực: “...”

Xoa xoa mũi ngồi xuống, Chu Chiêu Chiêu vào nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương, nghĩ về biểu hiện lạ của Dương Duy Lực mấy ngày nay, cô cảm thấy có lẽ nên nói chuyện với anh.

Mà Dương Duy Lực cũng nghĩ vậy.

“Lúc đó anh thực ra bị ốm,” Khi Chu Chiêu Chiêu bước ra, anh nói, “Bất tỉnh khi làm nhiệm vụ.”

Nói ra, hai vợ chồng họ thật tội lỗi, đều bất tỉnh hết.

Chương 615

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu giờ đã không cần nằm viện mỗi ngày, cô chỉ cần đến bệnh viện làm vật lý trị liệu ba buổi sáng mỗi tuần.

Những ngày còn lại có thể tập các bài phục hồi tại nhà.

Điều buồn cười là khi xuất viện, bác sĩ còn nghiêm túc dặn dò Dương Duy Lực: “Hai vợ chồng trẻ lâu ngày không gần gũi, phải biết kiềm chế.”

“Sức khỏe anh hồi phục tốt, nhưng cô ấy vẫn còn yếu, chuyện phòng the nên nhịn một thời gian, đợi khi cô ấy hoàn toàn bình phục hãy tính.”

Khiến Chu Chiêu Chiêu đỏ mặt tía tai.

Lúc này cả nhà đều ra ngoài, hai người ngồi dưới gốc cây trong sân, Dương Duy Lực còn rửa hoa quả tươi pha trà hoa quả đặt trên bàn.

Khiến Chu Chiêu Chiêu bật cười: “Anh định mở tiệc trà à?”

Rõ ràng anh định kể về khoảng thời gian hôn mê, lại chuẩn bị không nghiêm túc chút nào.

“Không sao.” Dương Duy Lực ngồi cạnh cười nói, “Ở đây thoáng đãng, bố mẹ đi thăm bạn cũ đến chiều mới về.”

...

...

Anh nói xong lại im lặng một lúc.

Nắm tay Chu Chiêu Chiêu, ngón tay chai sạn nhẹ nhàng xoa lên bàn tay cô, có chút không biết mở lời thế nào.

“Trước đây em từng nằm mơ.” Chu Chiêu Chiêu chủ động mở lời, “Mơ về kiếp trước của mình.”

Dương Duy Lực ngạc nhiên nhìn cô, nghe cô tiếp tục: “Anh đừng ngắt lời, để em nói hết.”

Cô sợ bị ngắt lời sẽ mất hết can đảm.

Dù sao chuyện trọng sinh nghe rất kinh dị, không biết Dương Duy Lực - một người vô thần - có tin lời cô không.

Dương Duy Lực gật đầu.

“Em mơ thấy Chu Mẫn Mẫn và Thẩm Quốc Lương tư thông với nhau, họ hãm hại em, còn mơ thấy kiếp trước gia đình ta sống rất khổ.”

Cô kể lại những gì mình mơ thấy, chỉ trừ... khéo léo lướt qua việc Chu Mẫn Mẫn xúi giục khiến tình cảm giữa cô và Dương Duy Lực không tốt.

“Sau khi chết, linh hồn em không lập tức rời đi,” cô nói, “mà lơ lửng phía trên thi thể.”

Và cô thấy anh vội vã trở về.

“Hóa ra anh không chết.” Cô mỉm cười nhẹ nhõm nhìn anh, “Thật tốt, em cứ tưởng anh đã hy sinh.”

Cô nói là mơ, nhưng kể đến đây vừa cười vừa không kìm được nước mắt.

“Em thấy anh ôm t.h.i t.h.ế em ngồi chờ đợi.”

Anh tự tay thay đồ cho cô, cẩn thận rửa mặt, tỉ mỉ chải tóc.

Vừa làm vừa thì thầm những lời dịu dàng.

Nhìn anh không nở chôn cất cô, nhìn anh ôm cô cuối cùng buộc phải hỏa táng.

“Em chỉ thấy đến ngày thất.” Cô ướm mắt nhìn anh, “Khi mở mắt lại đã là ngày bọn họ vu oan cho chúng ta ở câu lạc bộ.”

Khoảnh khắc hỏa táng, cô trọng sinh trở lại.

Vì thế cô mới kiên quyết đứng về phía anh, tỉnh ngộ không chung đường với Chu Mẫn Mẫn.

Từng bước vạch trần âm mưu của Chu Chính Vũ, bảo vệ cha không bị hại, giữ được gia sản.

Cuối cùng còn phát hiện thân phận thật của Chu Chính Văn.

“Em xin lỗi.” Cô khẽ nói.

“Không, người nên xin lỗi là anh.” Dương Duy Lực ôm cô vào lòng hôn lên tóc, “Anh quá kém trong việc bày tỏ.”

Như kiếp này, nếu không nhờ Chu Chiêu Chiêu bao dung, không nhờ giấc mơ đó, có lẽ họ vẫn sẽ như kiếp trước.

“Anh yêu em.” Dương Duy Lực khàn giọng, “Yêu đến tận xương tủy.”

“Giấc mơ đó của em,” anh tiếp tục, “rất có thể chính là kiếp trước của chúng ta.”

“Những ngày hôn mê, anh đã trải qua tất cả những gì em mơ thấy.” Anh đau lòng nói.

“Nhưng anh bắt đầu từ lúc trở về.” Anh buồn bã nói, “Lúc đó anh chỉ muốn c.h.ế.t theo em.”

“Nhưng Chu Chính Vũ tuy chết, thanh danh vẫn còn, Chu Mẫn Mẫn do ăn ít cháo cúng nên sống sót.” Ánh mắt Dương Duy Lực lạnh băng nhìn bức tường.

“Anh phơi bày tội ác Chu Chính Vũ, hẳn nên mừng vì c.h.ế.t sớm,” anh tiếp tục, “Nhưng nợ cha trả bằng con, Chu Mẫn Mẫn phải đền.”

Ai bảo cô ta luôn bắt nạt Chu Chiêu Chiêu.

“Em có thấy anh tàn nhẫn không?” Dương Duy Lực hỏi.

Ai ngờ Chu Chiêu Chiêu hôn đánh chụt lên má anh: “Lúc thành linh hồn, em hận nhất là không kéo theo Chu Mẫn Mẫn.”

Cô hận Chu Mẫn Mẫn còn hơn Chu Chính Vũ.

Nếu không vì xúi giục của cô ta, kiếp trước cô và Dương Duy Lực đã không đến nông nỗi đó.

Chỉ cần họ khá hơn một chút, với sự nhạy bén của Dương Duy Lực, sao có thể không phát hiện âm mưu Chu Chính Vũ?

Là cô ngốc, tin lời Chu Mẫn Mẫn, từ chối để Dương Duy Lực tiếp xúc gia đình.

“Tất cả đã qua rồi.” Dương Duy Lực vỗ vai cô, “Kiếp này, kiếp sau chúng ta sẽ mãi hạnh phúc.”

“Anh muốn xin rút khỏi tuyến đầu,” anh nói tiếp kế hoạch, “Nhiều năm vì công việc, anh ít ở bên các con.”

Anh luôn cảm thấy có lỗi vì điều này.

“Giờ nhân cơ hội này rút lui, dành thời gian cho gia đình.” Anh nói, “Em luôn muốn ra biển, anh có nhà ở đó, mỗi mùa đông chúng ta sẽ đến.”

“Nơi đó bốn mùa như xuân, không lạnh khô như tỉnh thành.” Dương Duy Lực nói, “Em sẽ thích.”

“Hiện anh chưa thể ra nước ngoài, trước mắt sẽ đưa em đi khắp non sông đất nước.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Đợi sau này có dịp lại đi tiếp.

“Đồng ý.” Chu Chiêu Chiêu cười nắm tay anh, “Các con sẽ rất vui.”

Hai vợ chồng giải bày hết nỗi lòng, cuối cùng cũng hiểu nhau thấu đáo.

Hai tháng sau, Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn bình phục, Dương Duy Lực làm một việc khiến nhiều người vừa bất ngờ vừa không ngạc nhiên.

Anh chủ động xin rút khỏi tuyến đầu.

Không phải chuyển sang làm hậu cần hành chính, mà trực tiếp chọn nghỉ tự do.

Ở tuổi anh đang là thời kỳ đỉnh cao, lại giữ chức vụ quan trọng trong quân đội, việc anh từ bỏ tất cả khiến nhiều người ngỡ phục.

Dĩ nhiên cũng không ít người tiếc nuối.

Rõ ràng, tương lai anh còn rất rộng mở.

Chương 616

DTV-EBOOK

Dương Duy Lực rời quân ngũ vào thời điểm đỉnh cao sự nghiệp, khiến nhiều người kinh ngạc.

Cấp trên thấy anh kiên quyết, lại nghĩ đến hoàn cảnh gia đình, cuối cùng chấp thuận đơn xin nghỉ.

Thủ tục hành chính còn nhiều, phải mất thời gian xử lý. Khi mọi thứ hoàn tất, sức khỏe Chu Chiêu Chiêu cũng hồi phục gần như hoàn toàn.

Sau khi ổn định, Dương Duy Lực lập tức đưa vợ đi du lịch.

Trước khi lên đường, anh mua một chiếc xe địa hình, rồi cùng Chu Chiêu Chiêu vừa đi vừa chơi.

Từ khi Chu Chiêu Chiêu hôn mê, trường học cho cô nghỉ phép hưởng lương.

Sau khi bàn bạc, hai người quyết định năm nay sẽ đi cùng nhau, những năm sau vào dịp hè có thể dẫn cả nhà.

Mỗi nơi họ đến, nếu Chu Chiêu Chiêu thích, họ sẽ ở lại vài ngày để trải nghiệm văn hóa địa phương, thưởng thức ẩm thực đặc sắc.

Cứ thế rong ruổi khắp nơi, khi trở về tỉnh thành đã vào thu.

...

...

Lúc này phong cảnh Nam Sơn cũng rất đẹp, họ ở lại thêm một thời gian, hái quả bát nguyệt lap và hạt

dẻ rừng, ngắm nhìn sắc đỏ phủ kín núi đồi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Rồi mới lưu luyến trở về.

“Con nói gì?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn con trai cả, “Đội tuyển bóng rổ quốc gia?”

“Vâng, mẹ.” Dương Gia Dịch vừa bóc hạt dẻ vừa nói, “Huấn luyện viên nói khi bố mẹ về, ông ấy sẽ đến thăm.”

Thì ra trong thời gian vắng nhà, đội tuyển quốc gia đến Thiểm Tây tuyển chọn, huấn luyện viên trưởng đã ấn tượng ngay với Dương Gia Dịch.

Nhưng huấn luyện viên đội tỉnh cũng nói rõ hoàn cảnh đặc biệt của cậu.

“Vậy con nghĩ sao?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Trước khi vào đội tỉnh, Dương Gia Dịch không muốn bỏ học văn hóa, cũng chưa quyết định có theo nghiệp thể thao không.

Chu Chiêu Chiêu luôn tôn trọng quyết định của con.

Lần này cũng vậy.

“Nhưng mẹ nghĩ,” cô mỉm cười nói, “trước đây con không biết mình có thực sự yêu thích không phải không?”

Dương Gia Dịch gật đầu.

“Nhưng sau thời gian dài, trong điều kiện khó khăn vẫn kiên trì, mẹ nghĩ chắc chắn con có đam mê, đúng không?” Cô dịu dàng nói.

Mỗi ngày cậu phải học văn hóa ở trường, trong khi bạn bè chỉ cần làm bài tập, cậu phải dành nhiều thời gian tập luyện.

Nếu không, cậu không thể theo kịp đồng đội được đào tạo toàn thời gian.

Nhưng thiên phú cũng rất quan trọng.

Dương Gia Dịch thuộc tuýp trẻ có năng khiếu thể thao, dĩ nhiên ba đứa con đều thông minh, nên thành tích học văn hóa của cậu luôn đứng đầu đội.

Việc cậu kiên trì như vậy đã nói lên tất cả.

Nếu không phải vì đam mê, ai có thể bền bỉ đến thế? Sớm muộn cũng đã bỏ cuộc.

“Trong cuộc đời sẽ có nhiều lúc phải đưa ra lựa chọn, cứ thuận theo trái tim mình.” Cô xoa đầu con trai.

“Mẹ,” Dương Gia Dịch ngẩng lên, “Vào đội tuyển quốc gia... phải đến Bắc Kinh.”

“Con trai ngốc,” Chu Chiêu Chiêu ôm con đầy xúc động, “Các con lớn rồi, rồi sẽ có ngày rời xa mẹ.”

Chỉ là sớm hơn vài năm thôi.

“Biết đâu vài năm nữa em gái con thi đỗ đại học Bắc Kinh, cả nhà ta sẽ chuyển lên đó.” Dương Duy Lực nói.

Điều này hoàn toàn có thể.

“Đúng vậy,” Dương Gia Dịch đứng bên cười tươi, “Mục tiêu của em chính là Đại học Bắc Kinh.”

“Anh đi trước dọn đường,” cô bé tiếp tục, “Khi em thi đỗ, cả nhà ta cùng chuyển lên Bắc Kinh.”

Sau khi được cả nhà động viên, nét mặt Dương Gia Dịch mới giãn ra.

Thực ra, huấn luyện viên đã hỏi ý cậu từ sớm, nói huấn luyện viên đội tuyển quốc gia xem video tập luyện và thi đấu rất ấn tượng.

Nhưng lúc đó Chu Chiêu Chiêu hôn mê, cậu thắng thường từ chối.

Điều huấn luyện viên không nói là sau này đội tuyển quốc gia còn gọi điện nhiều lần, biết chuyện gia đình đã dặn giữ liên lạc.

Không bao giờ từ bỏ cậu.

Khi nghe tin Chu Chiêu Chiêu tỉnh lại, Dương Duy Lực trở về, huấn luyện viên lập tức báo tin.

Huấn luyện viên đội tuyển quốc gia vội đáp tàu đến ngay, vừa kịp xem một trận đấu, càng thêm quyết tâm chiêu mộ Dương Gia Dịch.

Nhất định phải gặp phụ huynh, không thể để mầm non tài năng bị lãng phí.

Ban đầu, huấn luyện viên định dùng mọi cách, kể cả quấy rầy để thuyết phục.

Không ngờ phụ huynh lại rất cởi mở, khiến những lời đã chuẩn bị trở nên thừa thãi.

Như câu: “Anh chị yên tâm, với năng lực cháu sau này có thể thi đấu NBA.”

Hiện nay xu hướng du học nóng, lại thêm mục tiêu tối cao của cầu thủ bóng rổ chính là NBA.

Nói vậy chẳng phụ huynh nào không đồng ý.

Nhưng huấn luyện viên nhanh chóng nhận ra những “chiếc bánh vẽ” này vô dụng trước cặp vợ chồng.

Họ hiểu biết sâu rộng, có kế hoạch rõ ràng cho tương lai con trai, khiến huấn luyện viên phải nghiêm túc hơn.

Dương Duy Lực là người đàm phán, tranh thủ mọi điều kiện tốt nhất cho con, phần còn lại phụ thuộc vào nỗ lực của Dương Gia Dịch.

“Dù nói vậy với con, nhưng khi con đi mẹ lại thấy nhớ.” Tiễn con trai đi, tối đó Chu Chiêu Chiêu bắt đầu bồn chồn.

“Anh nghĩ giờ con đến đâu rồi?” Vừa thoa kem dưỡng da, cô vừa hỏi, “Không biết điều kiện ở đội tuyển tỉnh thế nào?”

“Nếu không yên tâm, vài hôm nữa chúng ta đến thăm.” Dương Duy Lực nói.

“Thôi.” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu, “Dương Gia Hiêu năm đó đi xa khi còn nhỏ, mẹ cũng không...”

Nói đến đây cô áy náy cúi đầu, “Thôi không xem nữa, con đã lớn, có thể tự chăm sóc bản thân.”

“Đúng vậy,” Dương Duy Lực cười khẽ hôn lên má vợ, “Em chỉ cần quan tâm đến anh là đủ.”

“Thôi đi,” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt, “Suốt ngày không đứng đắn.”

“Anh là chồng em, đương nhiên trong mắt em chỉ có anh.” Dương Duy Lực nghiêm túc nói, “Sau này chúng có người khác lo, em chỉ cần lo cho anh.”

Vẻ mặt thì đứng đắn, nhưng đôi tay đã bắt đầu không yên.

Chẳng mấy chốc, trong phòng vang lên tiếng rên khẽ của phụ nữ.

Người đàn ông như đang vỗ về, lại như đang dỗ dành.

Lúc này, chỉ còn nghe thấy những âm thanh nhỏ nhẹ xen lẫn tiếng côn trùng ngoài cửa, tiếng ếch văng vẳng đâu đó, tạo thành bản giao hưởng của đêm.

Tất cả đều thật ấm áp và hòa hợp.

Chương 617

DTV-EBOOK

Từ khi Dương Gia Dịch vào đội tuyển quốc gia, Chu Chiêu Chiêu cảm thấy cuộc sống của mình như trống trải hơn.

Ở tuổi trung niên, lũ trẻ lần lượt rời xa vòng tay mẹ, khiến cô ban đầu không khỏi bối rối.

Nhưng mỗi khi cô có vẻ cô đơn, Dương Duy Lực lại nghĩ đủ cách khiến cô không có thời gian nghĩ ngợi.

Ví dụ như khiến cô ngủ nướng đến tận 10 giờ sáng hôm sau, rồi vội vã chạy đến trường.

Hoặc như dịp nghỉ lễ Quốc khánh, anh lái xe đưa cả nhà thẳng tiến đến thủ đô.

Khi Dương Gia Dịch bước ra từ cổng đội tuyển quốc gia, cậu nhìn thấy bố mẹ, em gái và bà nội đang đứng đợi phía xa.

Dương Gia Dịch: "..."

Cậu dụi mắt mấy lần, không biết có phải mình đang mơ không?

"Sao... sao mọi người lại đến đây?" Dương Gia Dịch chạy vội đến, lúc này cậu không biết diễn tả cảm xúc hiện tại thế nào.

...

...

Xúc động, vui sướng, còn gì nữa?

Dù sao cậu cũng cảm thấy mình là chàng trai hạnh phúc nhất thế giới!

Nghĩ đến đó, nước mắt Dương Gia Dịch không kịp rơi.

“Thằng bé ngốc, khóc gì thế?” Hứa Quế Chi âu yếm lau nước mắt cho cháu, vỗ nhẹ vai cậu, “Cao lớn hơn rồi, cũng chắc khỏe hơn.”

“Bà ơi.” Dương Gia Dịch ôm lấy bà, “Bà vẫn xinh đẹp như xưa.”

“Thằng bé này,” Hứa Quế Chi bật cười, “Miệng lưỡi ngày càng khéo léo.”

“Đã xin phép cho con rồi, đi thôi.” Dương Duy Lực nói với con trai.

“Ở đây thế nào?” Chu Chiêu Chiêu quan tâm hỏi, “Mỗi lần gọi điện đều nói vài câu là cúp máy, toàn báo tin tốt.”

“Đều ổn cả, ăn ngủ tốt lắm,” Dương Gia Dịch vừa khoác tay mẹ vừa nắm tay bà, cười nói, “Huấn luyện viên đôi khi hơi nghiêm khắc nhưng đối với con rất tốt.”

“Vậy thì tốt.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

“Cháu trai bà giỏi lắm.” Hứa Quế Chi cũng đầy tự hào.

Dương Gia Dịch đứng phía sau: “...”

Từ nhỏ đến lớn, Dương Gia Dịch luôn là đứa khéo mồm khéo miệng nhất.

Cô bé chợt nhớ lúc theo bố vào xin phép cho anh, khi đi vệ sinh đã nghe được cuộc trò chuyện ở góc

tường.

“Dương Gia Dịch thằng đó đáng bị đánh lăm,” một giọng nói vang lên, “Tuởng gia thế tốt hơn là có thể lẩn lướt Hải ca sao?”

“Đúng vậy,” giọng khác tiếp lời, “Hải ca, hay là cho nó một bài học, để nó biết luật lệ trong đội bóng?”

“Nhưng nếu huấn luyện viên biết...” một giọng nhút nhát nói.

“Sợ gì, lớn rồi còn đi mách?” giọng kia tát vào đầu, “Nó mà dám mách, đừng hòng ở lại đội.”

Dương Gia Dịch quả thật không phải loại người đó.

Dương Gia Duyệt nhìn về phía trước, khi nghe tiếng bước chân, mấy người kia nhanh chóng tản đi, cô không kịp nhìn rõ mặt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Gia Dịch vẫn hào hứng kể chuyện ở đội tuyển cho mẹ và bà nghe.

Quay lại nhìn bố và em gái: “Bố, mọi người ở đâu?”

“Ngoan Ngoan muốn ăn gì?”

Không bỏ sót ai, quan tâm đến tất cả.

Đó chính là Dương Gia Dịch.

“Anh không phải kiêng khem gì sao?” Dương Gia Duyệt tinh nghịch hỏi, “Có thể ăn uống thoải mái với bọn em?”

“Em gái,” Dương Gia Dịch bĩu môi, “Em không đáng yêu chút nào.”

Từ khi ở đội tuyển tỉnh đã phải kiểm soát chế độ ăn, lên đội tuyển quốc gia còn nghiêm ngặt hơn.

“Nhưng huấn luyện viên nói, khi gia đình đến có thể nới lỏng chút.” Dương Gia Dịch nói với mẹ, lại liếc nhìn em gái, “Muốn ăn gì? Lẩu Bắc Kinh nhé?”

“Được chứ.” Dương Gia Duyệt cười, “Anh đãi hả?”

Dương Gia Dịch từ khi ở đội tuyển tỉnh đã có lương, giờ càng nhiều hơn.

“Em chỉ biết nhòm ngó tiền của anh,” Dương Gia Dịch nhướn mày, “Có bố ở đây, cần gì con trai trả tiền?”

“Ừ, nếu con muốn trả, bố mẹ cũng vui lòng nhận.” Dương Duy Lực vỗ tay sau lưng, đứng cùng phe với con gái.

“Ôi,” Dương Gia Dịch thở dài, “Xem ra khoản tiết kiệm của con không giữ được rồi.”

“Không sao, bà bù cho.” Hứa Quế Chi thì thầm với cháu.

Dương Gia Dịch càng vui hơn, nhưng vẫn nói: “Tiền bà để mua đồ đẹp, cháu giờ có lương rồi, một bữa lẩu không thành vấn đề.”

“Ôi, có lương oai thật nhỉ.” Dương Gia Duyệt cười chạy đến, “Vậy anh định mua quà gì cho em?”

“Sao phải mua quà?” Dương Gia Dịch mở to mắt, ôm chặt túi, “Rẻ tiền thì được, đắt quá không xong.”

Lương ít ỏi của cậu đâu chịu nổi.

“Không cần đâu.” Dương Gia Duyệt phụng phịu, “Anh xem kìa, em không phải là em gái cưng của anh

nữa sao?”

Cả nhà vừa đi vừa ngắm hai đứa trẻ đùa nghịch, hướng về phía chiếc xe.

Không ngờ cảnh tượng này lại lọt vào mắt mấy chàng trai vừa ra khỏi đội tuyển.

“Hải ca, kia không phải Dương Gia Dịch sao?” Có người chỉ tay nói.

“Cô gái bên cạnh cậu ta xinh quá,” ai đó thì thầm, “Nhìn thân thiết thế, không lẽ là bạn gái?”

“Bạn gái gì, loại người đó làm gì có bạn gái.” Lập tức có người bác bỏ.

“Chắc là em gái.” Người đứng cạnh Hải ca nói, rồi nhìn sang thấy Hải ca đang chăm chú nhìn theo hướng Dương Gia Dịch.

Hải ca...

Dương Gia Dịch không biết cả nhà mình bị kẻ thù nhìn thấy, nhưng Dương Duy Lực là ai?

Là một trong những trinh sát giỏi nhất, anh lập tức nhận ra ánh nhìn soi mói đó.

Khi lái xe, anh hỏi: “Mấy đứa kia là đồng đội của con?”

Dương Gia Dịch ngẩng lên nhìn, khẽ gật đầu, rồi vui vẻ nói với ba người phụ nữ ở ghế sau: “Ngồi yên nhé, con sẽ đưa mọi người đến quán lẩu ngon nhất Bắc Kinh!”

Còn mấy người như Hải ca, cậu không để ý, gia đình hiếm khi đến thăm, cậu không muốn bị quấy rầy.

“Trời... nó nhìn thấy bọn mình rồi, phải không?”

Khi xe đi qua, đám người xôn xao bàn tán, “Thế mà chẳng thèm giới thiệu.”

“Nó thân với bọn mình lắm sao?” Hải ca lạnh lùng nói, “Đi thôi.”

“Đi ăn lẩu nào.”

Chương 618

DTV-EBOOK

Dương Gia Dịch từ khi đến kinh đô, thời gian ra ngoài không nhiều, phần lớn đều dành cho việc tập luyện trong đội.

Quán lẩu này cậu chỉ đến một lần, lúc ấy là do huấn luyện viên dẫn đi, nghe nói là một quán rất nổi tiếng.

Lần đó cậu ăn thấy rất ngon, lần này gia đình đến, Dương Gia Dịch nghĩ ngay đến việc dẫn mọi người đến đây.

Chỉ là cậu đã đánh giá thấp danh tiếng của quán.

“Không còn phòng riêng nữa sao?” Dương Gia Dịch ngạc nhiên hỏi, “Bây giờ chưa phải giờ ăn tối mà.”

Hơn nữa, lẩu thường được ăn vào buổi tối, ai lại ăn lẩu vào giữa buổi chiều mà đông thế này.

“Xin lỗi, không biết quý khách có muốn ngồi bàn lớn ngoài sảnh không?” Quản lý lễ tân đề nghị.

“Bà, mẹ,” Dương Gia Du quay sang hỏi, “Chúng ta ngồi ngoài sảnh được không?”

“Được chứ,” Hứa Quế Chi cười nói, “Ngồi ngoài sảnh còn vui hơn.”

...

...

Dương Gia Dịch thấy mọi người đồng ý liền vui vẻ đi cùng quản lý chọn bàn, chọn một chỗ gần cửa sổ,

view đẹp.

Nhưng một lúc sau, cậu chẳng còn vui nữa.

Bởi vì Hải ca và mấy người kia cũng đến.

Dương Gia Duyệt liếc nhìn Dương Gia Dịch, nhúu mày.

Mấy người kia dường như cũng không ngờ gia đình Dương Gia Dịch cũng đến đây ăn, “Hải ca, chúng ta đổi quán khác đi?”

Hải ca không trả lời, chỉ lạnh lùng liếc nhìn người đó.

Mấy người kia ngượng ngùng ngồi xuống.

“Đồng đội của con? Không chào hỏi sao?” Dương Duy Lực nhìn con trai, hỏi nhẹ.

“Không đi, quan hệ không tốt.” Dương Gia Dịch nói khẽ.

Tiếng ồn trong quán lẩu khá lớn, cậu lại nói nhỏ, nên Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi đang chọn đồ ăn không nghe thấy, nhưng Dương Gia Duyệt ngồi ngay cạnh thì nghe rõ.

Cô nhúu mày, liếc nhìn mấy người ở bàn xa xa.

Vì đều là cầu thủ bóng rổ nên họ rất cao, rất dễ nhận ra.

Khi Dương Gia Duyệt nhìn qua, vị Hải ca mặt lạnh kia cũng đang nhìn lại, hai người nhìn nhau từ xa, cuối cùng Hải ca quay đi chỗ khác.

“Xem thích ăn gì?” Dương Gia Dịch đưa thực đơn cho cô, nói, “Gọi thêm cho tôi hai đĩa thịt là được.”

“Nếu anh không qua chào, mẹ và bà sẽ nghi ngờ đó.” Dương Gia Duyệt cười khẽ nhắc nhở.

Rốt cuộc, lúc này hai người họ đã nhìn thấy mấy người kia đi ra từ trung tâm huấn luyện quốc gia.

Dương Gia Dịch tắc lưỡi.

Liếc Dương Gia Duyệt một cái.

Nếu cô không nhắc, cậu đã giả vờ không nhìn thấy.

Nhưng bây giờ...

“Bà, mẹ,” cậu đứng lên, nói không mấy vui, “Con gặp đồng đội, qua chào một tiếng.”

“Ở đâu?” Hứa Quế Chi vội nhìn quanh, “Có mời họ qua ăn cùng không?”

“Không cần đâu bà,” Dương Gia Dịch nói, “Họ không thích ăn cùng người lớn.”

“Ừ,” Hứa Quế Chi gật đầu, “Vậy lát nữa con thanh toán luôn hóa đơn cho họ nhé.”

Dương Gia Dịch, “...”

Tím đầu như cắt.

“Đừng lo, mẹ bù lại cho con.” Chu Chiêu Chiêu cười nói với con trai.

“Vâng.” Dương Gia Dịch miễn cưỡng đồng ý.

Dù người lớn có bù lại, cậu cũng không muốn trả tiền cho họ!

“Hải ca, thằng kia đứng lên làm gì vậy?” Một chàng trai ngồi cạnh Cố Hải Huyền căng thẳng hỏi, “Nó không phải đi mách gia đình đấy chứ?”

Cố Hải Huyền cười nhạt.

Ai ngờ Dương Gia Dịch thật sự đi về phía họ, ngay khi mấy người họ đang căng thẳng, cậu lên tiếng, “Các người cũng đến ăn lẩu à?”

“Ừ?”

“Bữa nay tôi mời.”

“Hả?”

Dương Gia Dịch nói hai câu này với vẻ mặt vô cảm.

Không, khi nói đến chữ “mời”, giọng cậu còn lạnh hơn.

Nhưng khi quay lưng đi, cậu lại nở nụ cười.

Gặp đồng đội, dù sao cũng phải cười một cái, dù cậu chẳng muốn nhìn thấy họ chút nào.

“Hải ca, nó có ý gì vậy?” Người bên cạnh Cố Hải Huyền nghi hoặc hỏi, “Nó thật sự muốn mời? Không phải có ý đồ gì chứ?”

Cố Hải Huyền cũng không biết.

“Ai cần nó mời? Chúng ta không có tiền à?” Cố Hải Huyền lạnh lùng nói.

“Hải ca, tôi nghĩ,” một người trầm tĩnh hơn cười nói, “Dương Gia Dịch keo kiệt lắm, bắt nó mời một bữa chắc nó đau lòng lắm.”

“Nên chúng ta không ăn thì phí.”

“Đúng đó, lần trước nó mua đồ ăn mà đau lòng mấy ngày,” một chàng trai cạnh Cố Hải Huyền cười

nói, “Bữa này chắc nó tức mấy tháng.”

“Đã có người mời, vậy mọi người cứ ăn thoải mái.”
Cố Hải Huyền sau khi nghĩ thông, mặt cũng bớt căng, nói.

Dù sao, làm gì khiến Dương Gia Dịch khó chịu, hẳn làm vậy.

Dương Gia Dịch sau khi nói mời liền hối hận, tính cách mấy người kia cậu quá hiểu, chắc chắn họ sẽ gọi đắt nhất.

“Sao nó lại quay về?” Mấy người kia đang phấn khích định gọi thêm nhiều thịt và đồ đắt để “chém” Dương Gia Dịch, thì thấy cậu quay lại.

“Không phải lại đổi ý chứ? Chết tiệt.” Ai đó lầm bầm.

“Đừng gọi đồ quá đắt, cũng đừng nghĩ ‘chém’ tôi,” cậu nói, lại cười nhạt nhìn Cố Hải Huyền, rồi nói với những người khác, “Lãng phí là đáng xấu hổ.”

Cố Hải Huyền, “...”

“Nó có ý gì vậy?” Chàng trai cạnh Cố Hải Huyền tức giận nói, “Không muốn mời thì đừng có mời.”

“Chỉ là nhắc nhở mọi người, ngày mai còn phải cân thể trạng.” Nói xong, cậu yên tâm rời đi.

“Chết tiệt!” Ai đó chửi thầm, “Tao cứ ăn, lắm thì ngày mai tập nặng hơn.”

Nhưng nói thì dễ, tập nặng hơn? Nếu huấn luyện viên biết họ ăn uống thả ga để “chém” Dương Gia Dịch, cường độ tập sẽ kinh khủng lắm!

Huấn luyện viên của họ... đúng là ác mộng.

“Ăn bình thường thôi, đừng lãng phí.” Cố Hải Huyền cúi đầu gọi món, “Nhưng... ăn hải sản chắc không béo.”

Ai nói ăn lẩu nhất định phải ăn thịt bò, thịt cừu? Hải sản cũng được mà.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cố Hải Huyền khẽ mỉm cười.

Dương Gia Dịch đang gọi món bỗng có cảm giác không ổn, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hải Huyền, đúng lúc hắn cũng nhìn lại.

Nhưng không ngờ lại gặp ánh mắt tươi sáng của Dương Gia Duyệt, cô còn nở nụ cười ngọt ngào với hắn.

Cố Hải Huyền, “...”

Dương Gia Dịch tuy đáng ghét, nhưng em gái hắn trông khá dễ chịu.

“Nè, cái này ngon lắm.” Dương Gia Dịch gấp đồ ăn cho Dương Gia Duyệt, liếc nhìn phía Cố Hải Huyền, thấy họ gọi hải sản!

Dương Gia Dịch chẳng muốn ăn nữa.

Dương Gia Duyệt khẽ cười, “Anh muốn ăn thì gọi thêm đi?”

“Tôi không nuốt nổi.” Dương Gia Dịch bực bội nói.

“Đừng sợ, em sẽ bù lại cho anh.” Cô em gái hiểu chuyện nói, lại hỏi, “Anh gửi sách cho Tiểu Cường rồi à?”

“Ừ, lần trước kiếm được chút tiền nhờ đánh bóng, mua tặng chúng nó.”

Dương Gia Duyệt gật đầu, “Anh thật tốt.”

Chương 619

DTV-EBOOK

Vào một mùa hè nọ, Dương Duy Lực lái xe đưa Chu Chiêu Chiêu và hai đứa con vào núi chơi.

Khi đi ngang qua một nơi, họ bỗng nghe thấy tiếng đọc sách. Dương Duy Lực dừng xe, cả nhà theo tiếng ấy đi tìm.

Họ phát hiện ra một lớp học cũ kỹ, nơi người thầy đang dạy mấy đứa trẻ.

Trong lớp có học sinh nhiều độ tuổi khác nhau, thậm chí có vài đứa còn cõng em nhỏ trên lưng.

Người đàn ông trung niên vừa là hiệu trưởng, vừa là giáo viên duy nhất của ngôi trường này.

Sau giờ học, ông trò chuyện với Chu Chiêu Chiêu, biết cô cũng là giáo viên từng đi Tân Cương hỗ trợ giảng dạy, nên vô cùng khâm phục.

Còn Dương Gia Dịch và Dương Gia Duyệt thì bị sốc trước điều kiện khó khăn nơi đây.

Những đứa trẻ này dùng vở cũ nát đến mức không thể viết tiếp, bút chì chỉ còn ngắn bằng ngón tay út nhưng vẫn cố gắng học.

Về nhà, hai anh em bàn nhau mỗi năm sẽ gửi dụng cụ học tập và sách vở đến ngôi trường này.

...

...

Những đứa trẻ cũng thường xuyên viết thư cho họ.

Ở làng đó, bưu điện chỉ đến mỗi tháng một lần, mang đồ Dương Gia Dịch gửi vào và chuyển thư của bọn trẻ ra ngoài.

Thư được gửi về nhà ở Thiểm Tây, lần này Dương Gia Duyệt mang theo để đưa cho Dương Gia Dịch.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Em trai hâm mộ cậu nói đã nhận được quả bóng rồi, giờ đang luyện tập chăm chỉ, hy vọng một ngày nào đó sẽ đánh bại được cậu,” Dương Gia Duyệt cười nói.

Dương Gia Dịch mỉm cười, cất thư vào túi. “Nó? Còn phải luyện thêm vài năm nữa.”

Lúc này, lẩu được mang lên, cả nhà vui vẻ quây quần bên nồi lẩu nóng hổi.

Dương Gia Dịch ăn có chừng mực, lại còn chăm sóc cho ba người phụ nữ trong nhà nên không ăn nhiều.

Sau bữa tối, bên phía Cố Hải Huyền cũng ăn xong. Dương Gia Dịch đến hỏi xem họ có gọi thêm món không, khi họ từ chối, anh liền thanh toán luôn cả hai bàn.

Lúc trả tiền, tim anh đau nhói một cái.

Ăn tối xong, Dương Gia Dịch lại dẫn mọi người đi dạo quanh khu vực gần đó, rồi cũng đến lúc anh phải trở về đội.

Theo quy định của đội tuyển quốc gia, buổi tối không được phép ở ngoài.

Khi Dương Gia Dịch về đến nơi, Cố Hải Huyền và mấy người khác đã trở lại từ lâu.

“Này,” Cố Hải Huyền lạnh lùng gọi anh, “Tối nay ăn hết bao nhiêu tiền?”

“Sao? Định trả lại tiền cho tôi à?” Dương Gia Dịch cười hỏi.

Cố Hải Huyền khẽ nhếch mép, “Thì ra mời người ta ăn xong lại đòi tiền?”

Dương Gia Dịch tâm trạng tốt, không thêm để ý, tiếp tục đi vào trong.

“Ồm...” Cố Hải Huyền lại gọi anh.

Dương Gia Dịch quay đầu nhìn, nhưng anh ta lại im lặng. “Có chuyện gì?”

“Tôi chỉ muốn nói,” Cố Hải Huyền ngẩng cao cằm, kiêu ngạo nói, “Đừng tưởng mời ăn một bữa là tôi sẽ nhường nhịn cậu trong trận đấu tới.”

“Ha,” Dương Gia Dịch bật cười, “Xin đừng nhường nhịn.”

Sau khi anh rời đi, Cố Hải Huyền đứng đó, lòng đầy hối hận.

Rõ ràng, anh ta không định nói những lời này.

“Hải ca, xem tôi nhặt được gì này?” Cố Hải Huyền vừa tắm xong, Lưu Minh Cường trong phòng liền lén lút nói với anh, “Thư của Dương Gia Dịch!”

Cố Hải Huyền: “... Cậu thật là kém cỏi, thư của hắn đưa tôi làm gì?”

“Tôi chỉ là không chịu nổi cái tính keo kiệt của hắn, không muốn trả lại thôi,” Lưu Minh Cường nói, “Muốn xem không? Biết đâu là thư tình của ai đó gửi cho hắn thì sao?”

Thư tình?

Trong đầu Cố Hải Huyền hiện lên đôi mắt sáng long lanh của Dương Gia Duyệt.

Lưu Minh Cường thấy anh im lặng, tưởng anh đồng ý, liền định mở ra, nhưng bị Cố Hải Huyền ngăn lại. “Trả lại đi.”

Dù là thư của ai đi nữa, việc xem trộm thư người khác, Cố Hải Huyền không thèm làm.

“Ừ thì thôi,” Lưu Minh Cường miễn cưỡng đồng ý, nhưng trong lòng vẫn bất mãn, lén mở thư ra xem.

Ai ngờ sau khi đọc xong, anh ta c.h.ết lặng.

Không phải thư tình, mà là một cậu bé viết, nội dung nói rằng Dương Gia Dịch hàng tháng đều gửi dụng cụ học tập đến trường của chúng.

Lưu Minh Cường không thể tin nổi. “Đây chắc chắn là giả!”

Dương Gia Dịch biết anh ta đi sau, cố tình làm rơi thư để anh ta thấy?

Tên này thật là xảo quyệt!

“Cậu đang làm gì vậy?” Khi Cố Hải Huyền đi vệ sinh về, thấy Lưu Minh Cường cầm tờ giấy, sắc mặt khó hiểu.

“Cậu xem trộm thư của hần rồi?” Cố Hải Huyền mặt lạnh như băng.

“Tôi... tôi...” Lưu Minh Cường không biết giải thích thế nào, “Hải ca...”

“Dương Gia Dịch là một tên lừa đảo!” Lưu Minh Cường đang định nói, thì tiếng Dương Gia Dịch và mấy người khác vang lên.

“Cậu chắc là lúc vào còn sờ thấy bức thư đó chứ?” Từ Phong, bạn cùng phòng của Dương Gia Dịch hỏi.

“Ừ, lúc vào tôi nhớ còn sờ thấy,” Dương Gia Dịch vừa nói vừa nhìn xuống đất, “Đi vệ sinh thì...”

Chưa nói hết câu, anh đã thấy Cố Hải Huyền và Lưu Minh Cường đứng đó.

“Cậu...”

Thứ trong tay Lưu Minh Cường, chẳng phải là bức thư của anh sao?

“Tôi chỉ tưởng cậu nhiều chuyện,” Dương Gia Dịch lạnh giọng nói, “Không ngờ nhân cách cũng tồi tệ thế này.”

“Tôi...”

Dương Gia Dịch không cho anh ta kịp giải thích, giật lại thư từ tay Lưu Minh Cường.

“Tôi không định xem thư của cậu đâu...” Lưu Minh Cường cố gắng biện minh, “Chỉ là muốn trêu cậu thôi, ai bảo cậu lúc nào cũng keo kiệt thế.”

Mỗi lần đi ăn hay mua đồ linh tinh, anh ta chẳng bao giờ tham gia.

Nói nhà anh ta nghèo? Nhưng quần áo lại tốt hơn họ.

Nói nhà anh ta giàu? Nhưng tiền lương phát ra đều dành dụm, chẳng lẽ để cưới vợ?

“Sao?” Dương Gia Dịch cười lạnh nhìn họ, “Tôi không muốn cùng các cậu đồng lõa là sai à?”

“Tôi không muốn tiêu tiền, các cậu thấy khó chịu?” Anh nhếch mép, “Thảo nào! Nhưng cũng tốt thôi.”

Đảng nào cũng chẳng ưa nhau, tốt nhất là không thân thiết.

Thực ra trong đội có một quy tắc bất thành văn, mỗi lần phát lương đều phải đi ăn một bữa thịnh soạn.

Với những người gia đình khá giả thì không sao, nhưng có người hoàn cảnh khó khăn, không muốn đi nhưng vì áp lực nên đành phải đi.

Sau khi Dương Duy Lực đến, anh thẳng thừng tuyên bố không đi, không chỉ tháng này mà cả những tháng sau cũng vậy.

Rồi có mấy người hoàn cảnh khó khăn hoặc không muốn đi cũng theo anh.

Quy tắc bị phá vỡ, Lưu Minh Cường và Cố Hải Huyền cảm thấy Dương Gia Dịch không cho họ mặt mũi, nên khi thi đấu thường có chút gai góc, dần dần mâu thuẫn tích tụ.

Mãi đến lúc này, họ mới biết Dương Gia Dịch không phải keo kiệt, mà tiền của anh được dùng vào việc có ích hơn.

Nghĩ đến đây, cả hai đều cảm thấy xấu hổ, muốn độn thổ.

“Ai ngờ cảnh giới của hần cao thế!” Lưu Minh Cường lẩm bẩm, “Nếu hần nói tiền lương dùng để

giúp trẻ em nghèo, chúng ta đã không hiểu lắm rồi!”

Chương 620

DTV-EBOOK

Việc này đối với Dương Gia Dịch không có gì to tát. Khi đó, anh và Dương Gia Duyệt chứng kiến những đứa trẻ khao khát được học, kiên trì tiếp thu kiến thức trong hoàn cảnh khó khăn.

Thật đáng quý biết bao.

Vì vậy, hai anh em quyết định mỗi tháng trích một phần tiền lương hoặc tiền tiêu vặt để mua dụng cụ học tập cho chúng.

Số trẻ không nhiều, nên hai người hoàn toàn có thể đảm đương.

Từ đó, họ duy trì việc này đều đặn hàng tháng.

Ban đầu, Dương Gia Dịch định để Dương Gia Duyệt không cần góp vì cô chưa có lương, nhưng cô không đồng ý.

Cô tuy không có thu nhập, nhưng tiền mừng tuổi và tiền tiêu vặt bao năm nay đều được dành dụm cẩn thận.

Kể từ lần đó trở đi, hai anh em luôn kiên trì gửi đồ cho bọn trẻ mỗi tháng.

Lý do họ gửi hàng tháng là để duy trì niềm hy vọng, khích lệ chúng học tập chăm chỉ.

...

...

Dĩ nhiên, khi làm việc này, Dương Gia Dịch và Dương Gia Duyệt chỉ xuất phát từ tấm lòng muốn

giúp đỡ những đứa trẻ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Họ không mong nhận lại điều gì, càng không nghĩ đến việc tuyên truyền để được ngợi khen.

Nhưng sự việc vẫn bị lan truyền.

Lưu Minh Cường lén kể với mấy người bạn thân, khiến ai nấy đều ngạc nhiên: “Hải ca, cậu nghĩ sao về chuyện này?”

“Nghĩ gì?” Lưu Minh Cường bức bối nói, “Ai bảo hần không nói? Chúng ta làm sao biết được?”

“Từ nay, các buổi liên hoan tùy ý,” Cố Hải Huyền lên tiếng, “Không muốn đi thì không ép.”

Lời vừa dứt, cả phòng chìm vào im lặng.

“Được!” Cuối cùng, mọi người đồng thanh đáp.

Nhưng thực ra, nhiều người thâm thở phào nhẹ nhõm.

Việc mỗi lần phát lương lại ăn chơi thả ga khiến họ không chịu nổi.

Những người đến đây thi đấu, gia cảnh đều không quá khá giả.

“Nhưng tôi vẫn thấy Dương Gia Dịch không thuận mắt,” Lưu Minh Cường nói.

“Trận sau gặp lại,” Cố Minh Hiên đáp, rồi nhắc nhở, “Nếu không muốn ngày mai bị huấn luyện viên phạt, thì đi chạy đi.”

Không thì tối nay ăn nhiều thế, ngày mai cân nặng tăng chắc chắn.

Huấn luyện viên của họ, cứ tăng 1 lạng là phạt chạy 10 vòng, đúng là ác mộng.

“Không ngờ lại có người...”

Ai ngờ trên sân tập, họ lại thấy Dương Gia Dịch.

“Tên này, các cậu nghĩ hắn đang lén luyện tập để ngày mai chúng ta bị phạt không?” Lưu Minh Cường nghi ngờ.

“Chết tiệt, âm hiểm thật,” anh ta tiếp tục, “Không được, tôi phải đốt hết chỗ đồ ăn tối nay.”

Nghe vậy, mấy người vốn định nghỉ lại hăng hái chạy theo.

Dương Gia Dịch nhanh chóng phát hiện ra họ, khước miệng nhếch lên, bước chân càng lúc càng nhanh.

Không ngờ mấy người kia như cố tình đua với anh, anh chạy nhanh, họ càng tăng tốc.

Thế là một đám thanh niên thi nhau chạy đua trên sân, cuối cùng mệt nhoài nằm bệt trên bãi cỏ.

“Lượng vận động thế này... ngày mai chắc giảm được vài lạng chứ?” Lưu Minh Cường thở hỗn hển nói.

Không ai trả lời.

Mọi người đều kiệt sức.

Sự việc này đến tai huấn luyện viên, ông cười nói với đồng nghiệp: “Lũ nhóc này...”

Rồi tiếp: “Tôi đã nói Dương Gia Dịch là mầm non tốt mà.”

Không chỉ kích thích tinh thần của đám lười biếng, mà còn thay đổi được vài thói quen xấu trong đội.

“Ừ, đúng là mầm non xuất sắc,” người kia cười đáp, “Cậu không thấy từ khi hấn đến, phong độ của Cố Hải Huyền cũng được nâng cao sao?”

“Đôi khi cần một chút cạnh tranh lành mạnh,” huấn luyện viên nói, “Nhưng cũng phải kiểm soát, đừng để quá đà.”

Quá mức sẽ phản tác dụng.

Hôm sau, huấn luyện viên vẫn kiểm tra cân nặng như thường lệ.

“Tôi... sao lại tăng cân?” Lưu Minh Cường bất mãn nói, “Rõ ràng tối qua chạy nhiều thế.”

Chân tưởng gãy rồi, kết quả lại tăng thêm 1 cân.

Nhưng khi thấy cân nặng của Dương Gia Dịch và Cố Minh Hiên, Lưu Minh Cường kêu trời không thấu.

Hai người này tối qua ăn không ít hơn anh, vậy mà không những không tăng, lại còn giảm chút ít.

Tức c.h.ế.t đi được!

Lưu Minh Cường tức đến phát điên, nhưng biết làm sao? Ai bảo tối qua không kìm được miệng?

Chỉ muốn chơi khăm Dương Gia Dịch, ai ngờ lại hại chính mình.

Vừa chạy vừa nguyên rủa Dương Gia Dịch âm hiểm, nhưng đành phải chấp nhận số phận. Đáng sợ nhất là huấn luyện viên còn dùng loa thúc giục: “Lưu Minh Cường, cậu là ốc sên à? Chạy chậm thế?”

Lưu Minh Cường: “...”

Chưa kịp ăn sáng, lấy đâu ra sức mà chạy nhanh?

Khi mệt nhoài chạy xong đến căng tin, anh lại thấy Dương Gia Dịch đang nói chuyện với bạn cùng phòng.

Thấy Lưu Minh Cường, Dương Gia Dịch còn cười hỏi: “Ăn sáng à?”

Ha ha!

Lưu Minh Cường cho rằng nụ cười đó đầy châm biếm.

Quả nhiên, ngay sau đó Dương Gia Dịch nói tiếp: “Hình như đồ ngon hết rồi.”

Vì đồ ngon đã bị họ ăn sạch.

Lưu Minh Cường: “...”

Cẩn rằng!

“Cậu không sợ hấn tức c.h.ế.t à?” Bạn cùng phòng vỗ vai Dương Gia Dịch.

“Dù tôi không nói, hấn cũng tức thôi,” Dương Gia Dịch cười đáp, “Tôi chỉ muốn trêu chọc hấn, cậu không thấy hấn tức giận mà bất lực rất buồn cười sao?”

Cả ngày đánh bóng cũng chán, phải tìm chút niềm vui chứ?

Dù sao, ánh mắt Lưu Minh Cường nhìn anh cũng đầy hận thù, nếu không nói vậy, chắc hấn cũng nguyên rửa anh trong lòng cả trăm lần rồi.

Thà để mình vui một chút còn hơn.

Tuyệt vời!

“Con người cậu đấy!” Bạn cùng phòng lắc đầu,
“Đắc tội với cậu thật không xong.”

“Nhưng mà nhìn hần lúc này thật buồn cười,” anh ta tiếp tục, “Sao Lưu Minh Cường không chịu học bài nhỉ?”

Lần nào gây sự với Dương Gia Dịch cũng chuốc lấy thất bại, vậy mà vẫn không chừa.

Dương Gia Dịch bất lực nhún vai, điều này anh cũng không hiểu nổi.

Chu Chiêu Chiêu không biết chuyện xảy ra trong đội tuyển của con trai, lúc này cô đang cùng Dương Duy Lực gặp đồng đội cũ.

“Đội trưởng? Anh... anh đến kinh đô từ khi nào vậy?”

Nhìn đồng đội năm xưa tiêu tụy, mệt mỏi, ánh mắt Dương Duy Lực tối sầm lại: “Ừ, đến thăm con, tiện thể gặp mọi người.”

“Đi, về nhà tôi,” Hồ Chiêm Quốc cười nói, “Chỉ là nhà hơi bừa bộn, đừng chê.”

Chương 621

DTV-EBOOK

Ngày đó trong quân đội, họ đều là những người đàn ông cứng rắn nổi tiếng, đặc biệt là những người dưới trướng Dương Duy Lực, ai ra ngoài cũng đều là nhân tài.

Sau này, những người này giải ngũ trở về, Dương Duy Lực vẫn luôn giữ liên lạc với họ.

“Không phải đã được phân công công việc rồi sao?” Dương Duy Lực hỏi. “Sao lại đi đập xích lô cho người ta?”

“Hehe... Đội trưởng, tôi khỏe nên đập xích lô kiếm tiền đó mà.” Hồ Chiêm Quốc cười xoa đầu nói. “Đúng là được phân công công việc, nhưng hai năm trước nhà máy làm ăn không tốt nên tôi bị sa thải.”

Nhà có mẹ già bị liệt nửa người, vợ cũng yếu ớt, lại thêm đứa con đang chờ tiền đi học. Anh bị sa thải, nhà không còn nguồn thu, biết làm sao được?

Ban đầu, anh cũng không muốn làm nghề này, cảm thấy xấu hổ.

Nhưng thực tế sau này dạy anh rằng, không có gì quan trọng hơn việc sống sót.

Đừng nói đập xích lô, dù bảo anh đi công trường khuân gạch, anh cũng sẵn sàng.

Miễn là kiếm được tiền.

...

...

“Đừng coi thường nghề đập xích lô,” Hồ Chiêm Quốc cười nói. “Kiếm được không ít đâu, đôi khi gặp khách nước ngoài còn được cho tiền boa nữa.”

Anh có sức khỏe, mỗi ngày chở được nhiều khách thì kiếm được nhiều tiền hơn.

Sáng sớm ít khách, anh lại ra công trường khuân gạch kiếm thêm, làm vài tiếng rồi mới đi đập xích lô.

Ngày nào cũng vậy, không thay đổi.

Nhưng dù sao tuổi cũng đã cao, mỗi ngày làm việc nặng nhọc như vậy, cơ thể cũng không chịu nổi.

Vất vả sớm hôm khiến anh trông già đi nhiều.

“Đội trưởng, mọi người đừng buồn, nhà tôi vẫn còn khá hơn nhiều người khác.” Hồ Chiêm Quốc cười nói.

Nhà anh ở Kinh Đô, dù sao cũng là thủ đô, chỉ cần không lười biếng thì kiếm được tiền.

Nhưng có đồng đội của anh ở quê, những vùng xa xôi hẻo lánh, cuộc sống còn khổ hơn nhiều.

Dĩ nhiên, những chuyện này chỉ biết được khi mấy anh em cựu binh ngồi uống rượu tâm sự.

Nhưng họ chưa bao giờ kể với đội trưởng.

Không phải vì không tin tưởng, mà vì không muốn làm phiền anh.

Họ biết tính Dương Duy Lực, nếu biết họ khổ, anh sẽ tìm cách giúp đỡ ngay.

“Khá hơn nhà ai?” Ai ngờ Dương Duy Lực lập tức phát hiện điểm bất thường trong lời nói của Hồ Chiêm Quốc, liền hỏi.

“À... cũng không phải ai,” Hồ Chiêm Quốc gãi đầu cười nói. “Chỉ là trong ngõ này, nhà tôi khá hơn nhiều người.”

Dương Duy Lực là ai? Làm sao có thể bị mấy câu nói này qua mặt?

Anh không hỏi thêm, chỉ lạnh lùng nhìn Hồ Chiêm Quốc một cái.

Những người từng dưới trướng anh, quen biết Hồ Chiêm Quốc, chỉ có số đó, điều tra một chút là ra ngay.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đội trưởng, anh ở Kinh Đô mấy ngày? Anh em nhớ anh lắm,” Hồ Chiêm Quốc cười nói. “Để tôi liên lạc mọi người, chúng ta cùng đi ăn nhé?”

“Được,” Dương Duy Lực nói. “Chọn quán nướng đối diện ngõ nhà cậu đi.”

Hồ Chiêm Quốc nghe đến quán nướng, mặt mày xịu xuống.

Thỉnh thoảng anh và mấy đồng đội cũng tới đó uống rượu ăn đồ nướng, nhưng đội trưởng hiếm khi đến Kinh Đô, sao có thể mời anh tới chỗ đó?

“Đội trưởng, đồ nướng ở đâu chả ăn được,” Hồ Chiêm Quốc cười nói. “Đến Kinh Đô thì phải mời anh đi ăn lẩu hay vịt quay chứ.”

“Mấy thứ đó chúng tôi ăn rồi, cứ ăn đồ nướng đi.”
Dương Duy Lực nói.

Nói xong, không đợi Hồ Chiêm Quốc phản ứng, anh đứng dậy. “Chúng tôi về trước, cậu liên lạc mọi người đi, thời gian thì... định vào tối ngày kia nhé.”

“Được, tôi sẽ gọi đủ.” Hồ Chiêm Quốc nói.

“Ở nhà ăn cơm đi.” Vợ Hồ Chiêm Quốc nói. “Đội trưởng, tôi thường nghe ông nhà nhắc đến anh, lại thường xuyên nhận được quà anh gửi về. Giờ đã đến cửa nhà rồi, ăn cơm xong hãy đi.”

“Đúng vậy, tôi đã bảo thằng bé thứ hai đi mua thịt rồi.” Vợ Hồ Chiêm Quốc nói thêm. “Các anh chị khó đến nhà chúng tôi, để chúng tôi được bày tỏ chút lòng thành.”

“Vậy được,” Chu Chiêu Chiêu cười nói. “Trưa nay chúng tôi ở lại.”

Lúc này trò chuyện với vợ Hồ Chiêm Quốc, cô biết đây là người thẳng thắn.

Hơn nữa, nếu rời đi ngay, họ sẽ rất áy náy.

Dương Duy Lực gật đầu. “VẬY LÀM PHIÊN CÔ RỒI.”

“Đi, tôi giúp cô nấu ăn.” Chu Chiêu Chiêu nói với vợ Hồ Chiêm Quốc.

Căn nhà tứ hợp viện này không lớn, có bốn hộ cùng ở, nhà họ Hồ là lớn nhất.

“Căn nhà này là của ông nội nhà tôi, sau bị sung công rồi cho thuê lại,” vợ Hồ Chiêm Quốc giải thích. “Mấy năm trước mới lấy lại được.”

“Vì cùng sống trong sân tù nhỏ, chúng tôi không nỡ đuổi họ đi, nên tiếp tục cho thuê.”

Lúc mẹ chồng bị tai biến, họ định bán nhà để chữa bệnh. “May lúc đó đội trưởng Dương nghe được tin gì đó, gửi tiền đến giúp chúng tôi vượt qua khó khăn.”

Nếu không, căn nhà đã không giữ được, cuộc sống còn khổ hơn.

Vì vậy, trong lòng vợ Hồ Chiêm Quốc rất biết ơn vợ chồng Dương Duy Lực.

Người ta đã đến nhà, lẽ nào lại để họ ra về mà không ăn gì?

Việc đáng xấu hổ như vậy, cô không bao giờ làm.

Vì thế, cô dốc hết sức làm một bàn ăn thịnh soạn. “Toàn là món nhà làm, mọi người ăn thử đi.”

“Tay nghề của chị thật tuyệt.” Chu Chiêu Chiêu cười khen. “Có thể mở quán được rồi.”

“Cô ấy thích nghịch mấy thứ này lắm,” Hồ Chiêm Quốc cười nói. “Nhưng phải nói là cô ấy có khiếu, tổ tiên nhà cô ấy từng làm ngự thiếp trong cung.”

“Thật là giỏi.” Chu Chiêu Chiêu nói với vợ Hồ Chiêm Quốc. “Tôi phải nếm thử ngay.”

Không phải Hồ Chiêm Quốc nói quá, tay nghề nấu nướng của vợ anh thật sự rất tốt. Nguyên liệu đơn giản nhưng món ăn lại vô cùng hấp dẫn.

“Tôi chỉ có mỗi tài này đáng khoe.” Vợ Hồ Chiêm Quốc, Miêu Tân Hồng, cười nói.

Nếu không, cô đã không cố giữ khách lại ăn cơm.

Một là để báo ơn, hai là tự tin vào tay nghề của mình.

“Đội trưởng, chúng ta uống chút rượu nhé?” Hồ Chiêm Quốc lấy rượu ra, cười nói. “Chỉ là rượu bình thường thôi.”

Dương Duy Lực trừng mắt. “Ngày trước trong quân đội không cũng uống rượu này sao?”

Bên nam nhân uống rượu, Chu Chiêu Chiêu và Miêu Tân Hồng trò chuyện về con cái và nấu ăn.

“Hai đứa nhỏ giờ đều đi học,” Miêu Tân Hồng vui vẻ nói. “Học hành đều tốt, vợ chồng tôi có cực khổ cũng có chút hy vọng.”

Con cái học giỏi, người lớn cũng có niềm vui, chỉ sợ gặp đứa vừa học dốt lại nghịch ngợm, thật sự rất đau đầu.

“Vậy thì tốt,” Chu Chiêu Chiêu cười nói. “Nếu cần giúp gì cứ nói, họ đều là anh em có thể giao lưng cho nhau.”

“Tôi...” Miêu Tân Hồng liếc nhìn Hồ Chiêm Quốc, nói khẽ. “Tôi vẫn luôn muốn mở một quán ăn, nhưng anh ấy sức khỏe không được như trước, lại còn có mẹ già nằm liệt giường...”

Mở quán không dễ dàng, một là nhà không có đủ tiền, hai là còn phải chăm sóc người già bệnh tật.

“Bà này, nói cái gì vậy?” Hồ Chiêm Quốc mặt đen lại nói.

Chương 622

DTV-EBOOK

Bước ra từ nhà Hồ Chiêm Quốc, Dương Duy Lực trông có vẻ không được vui. Chu Chiêu Chiêu không nói gì, chỉ lặng lẽ đi bên cạnh anh.

“Anh tưởng họ sống ổn lắm rồi.” Anh thăm thì.

Nhưng ai ngờ cuộc sống của họ chẳng hề tốt đẹp chút nào. Nếu không phải năm đó Hồ Chiêm Quốc định bán nhà khiến vợ suýt ly hôn, có lẽ anh ta đã không gọi điện cho Dương Duy Lực.

“Đội trưởng, tiền năm xưa vẫn chưa trả hết, sao tôi có thể mở miệng xin anh thêm tiền nữa?” Hồ Chiêm Quốc xấu hổ nắm tay Dương Duy Lực nói.

“Đừng nghe cô ấy, việc nhà tôi tự lo được.” Hồ Chiêm Quốc nói tiếp, “Mở cửa hàng đâu phải chuyện đơn giản, muốn mở là mở ngay được.”

Dương Duy Lực lúc đó không nói gì, nhưng anh có thể cảm nhận được sự thất vọng trên khuôn mặt Miêu Tân Hồng sau khi chồng cô nói xong.

Dù vậy, cô cũng không nói thêm gì, giữ thể diện cho chồng.

Chỉ khi mọi người đã đi hết, cô ngồi trong sân vừa dọn bàn vừa buồn bã, cuối cùng bỏ dở, quay vào phòng nằm xuống.

“Đều tại tôi cả!” Mẹ chồng thở dài nói.

...

...

Nếu không phải vì bà làm gánh nặng cho con cái, với sự chăm chỉ của hai vợ chồng, gia đình này đã có thể sống sung túc từ lâu.

“Mẹ, đừng nói vậy.” Hồ Chiêm Quốc mang bàn vào nhà nói, “Cô ấy chỉ vì được khen vài câu mà quên mất phương hướng thôi.”

“Vợ con thương con lắm.” Mẹ chồng buồn bã nói.

“Con biết.” Hồ Chiêm Quốc cười, “Nhưng cũng không thể tùy tiện xin tiền đội trưởng được.”

Nhà đội trưởng tuy khá giả, nhưng nếu ai gặp khó khăn cũng chìa tay xin tiền, thì đội trưởng đâu phải là trạm cứu tế, tiền của anh cũng không phải từ trên trời rơi xuống.

“Anh biết em muốn mở cửa hàng,” Hồ Chiêm Quốc vào phòng vợ, ngồi xuống bên cạnh nói, “Nhưng chúng ta thật sự không thể mở miệng xin đội trưởng nữa.”

Vợ anh im lặng.

“Em yên tâm, anh sẽ nghĩ cách kiếm tiền.” Hồ Chiêm Quốc thấy vậy liền nói.

“Nghĩ cách? Anh định nghĩ cách gì?” Miêu Tân Hồng khóc lóc nói, “Đi bán m.á.u hay bán thận à?”

“Anh...” Hồ Chiêm Quốc nghẹn lời.

Miêu Tân Hồng thấy vậy vừa khóc vừa mắng, “Anh thật sự định đi à? Đi đi, ngay bây giờ đi, gia đình này cũng đừng có nữa!”

“Anh không có ý đó,” Hồ Chiêm Quốc vội giải thích, “Anh chỉ muốn xem có cách nào kiếm thêm tiền thôi.”

“Đều tại anh vô dụng.” Anh ôm đầu thở dài.

Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực không biết rằng sau khi họ rời đi, hai vợ chồng Hồ Chiêm Quốc đã có cuộc trò chuyện như vậy.

“Vậy giờ anh định làm gì?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Dương Duy Lực.

Dương Duy Lực lắc đầu, “Tạm thời chưa có ý gì.”

Đêm khuya, Chu Chiêu Chiêu tỉnh giấc phát hiện bên cạnh không có ai, mở cửa đi ra thì thấy Dương Duy Lực đang đứng bên cửa sổ hành lang hút thuốc.

“Không ngủ được?” Cô đến bên cạnh, đưa cho anh một chiếc áo khoác, “Khoác vào đi.”

Dương Duy Lực nhận áo khoác lên người, “Trong lòng không yên.”

Chu Chiêu Chiêu nắm c.h.ặ.t t.a.y anh.

“Em thấy chị Tân Hồng rất muốn mở cửa hàng, lại có tay nghề giỏi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Em để ý khu họ sống có nhiều quán ăn nhỏ, nhưng lại không có nhà hàng lớn nào.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nếu mở một nhà hàng ở đó chắc chắn sẽ rất đắt khách.”

“Mai em sẽ đi tìm chị ấy nói chuyện,” Chu Chiêu Chiêu tiếp tục, “Họ không muốn vay tiền chúng ta, vậy thì hợp tác.”

Cô bỏ vốn, Miêu Tân Hồng góp công nghệ, hai người cùng nhau mở cửa hàng.

“Đúng lúc em cũng muốn mở rộng thị trường ở Kinh Đô, coi như là hợp ý.” Cô cười nói với Dương Duy Lực.

Vừa dứt lời, cô đã bị Dương Duy Lực ôm chặt vào lòng.

Mở rộng thị trường Kinh Đô ư?

Đó chỉ là cách nói của Chu Chiêu Chiêu để anh cảm thấy dễ chịu hơn mà thôi.

“Anh này...” Chu Chiêu Chiêu vỗ nhẹ lưng anh an ủi, “Lát nữa có người nhìn thấy thì xấu hổ lắm.”

Hai vợ chồng không ngủ trong phòng lại ra ngoài ôm ấp thế này.

“Chỉ ôm một chút thôi.” Dương Duy Lực nói.

“Về phòng ngủ đi.” Chu Chiêu Chiêu nắm tay anh kéo về phòng.

Sáng hôm sau, mọi người chia nhau hành động. Dương Gia Duyệt đưa Hứa Quế Chi đi tham quan Tử Cấm Thành, Dương Duy Lực đi ra ngoài, còn Chu Chiêu Chiêu đến chỗ Miêu Tân Hồng đang làm thêm để tìm cô.

“Chiêu Chiêu, sao em tìm đến đây?” Miêu Tân Hồng ngạc nhiên hỏi.

Hồ Chiêm Quốc lớn tuổi hơn Dương Duy Lực, dù gọi anh là đội trưởng nhưng Chu Chiêu Chiêu vẫn gọi Miêu Tân Hồng là chị.

“Chị ơi, em có chuyện muốn nói, chị có rảnh không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Chờ chị một chút, chị xin phép nghỉ tí.” Miêu Tân Hồng vừa cởi tạp dề vừa nói, đi vào xin phép cấp trên. Người đó nhìn Chu Chiêu Chiêu một cái rồi gật đầu, “Về sớm nhé.”

Miêu Tân Hồng đồng ý, quay lại cười với Chu Chiêu Chiêu, “Đi, phía trước có quán trà.”

Chu Chiêu Chiêu khoác tay chị, “Vâng.”

Cả hai đều là người thẳng thắn, Miêu Tân Hồng khi thấy Chu Chiêu Chiêu tìm mình chỉ hơi bất ngờ, dường như vừa bất ngờ vừa đoán trước được.

Chu Chiêu Chiêu rất thích tính cách của chị.

“Chị, hình như chị không lạ khi em tìm đến?” Sau khi ngồi xuống, Chu Chiêu Chiêu hỏi.

Miêu Tân Hồng cười, “Hai vợ chồng em đều là người tốt.”

“Hôm qua em hỏi chị rất chi tiết về món ăn, lại nói mình đã mở mấy nhà hàng ở Thiểm Tây, chị đoán là em sẽ tìm chị.” Miêu Tân Hồng nói.

Hai vợ chồng họ đều là người nhân hậu, biết giữ thể diện cho chồng chị.

“Nhưng chúng tôi không thể như vậy.” Miêu Tân Hồng nói, “Dù chị rất muốn có cửa hàng riêng, nhưng làm người không thể ỷ lại vào lòng tốt của người khác.”

Vì người ta tốt bụng nên mình cứ nhờ vả mãi sao?

Không phải vậy.

“Chị đừng vội, nghe em nói đã,” Chu Chiêu Chiêu cười vỗ tay chị nói, “Thực ra em đã muốn mở cửa

hàng ở Kinh Đô từ lâu rồi.”

“Chị biết đấy, con lớn nhà em ở Kinh Đô, con gái sau này cũng sẽ lên đây học đại học,” cô tiếp tục, “Sau này gia đình em sẽ chuyển trọng tâm lên đây.”

“Nên em muốn chuẩn bị trước, để các con có một ngôi nhà ở Kinh Đô.” Cô nói, “Hơn nữa, thị trường Kinh Đô rộng lớn, ai có chút ý tưởng cũng muốn phát triển sự nghiệp ở đây.”

“Thật lòng mà nói, ý định này em đã có từ trước khi gặp chị,” cô cười nói, “Nhưng sau khi nếm thử món ăn của chị, em nghĩ nhất định phải giữ chân được một đầu bếp tài năng như chị.”

Giọng điệu của cô rất chân thành, Miêu Tân Hồng hơi ngạc nhiên, “Thật sự không phải vì hoàn cảnh nhà chị mà...”

“Chị ơi, đây là chuyện hai bên cùng có lợi,” Chu Chiêu Chiêu ngắt lời nói, “Nếu tính kỹ thì em mới là người được lợi.”

“Em thật lòng muốn hợp tác với chị,” Chu Chiêu Chiêu đứng dậy đưa tay ra, “Không biết chị có đồng ý không?”

Chương 623

DTV-EBOOK

Miêu Tân Hồng làm sao có thể không đồng ý?

Ngay cả khi Chu Chiêu Chiêu không hợp tác với cô ấy, mà chỉ mời cô ấy đến làm đầu bếp, cô ấy cũng sẵn lòng. Huống hồ bây giờ Chu Chiêu Chiêu còn đề nghị hợp tác, một bên góp vốn, một bên góp sức. “Tôi không quan tâm cách phối hợp món ăn, chị lo việc đó.”

“Về phần quản lý, tôi có kinh nghiệm, tôi sẽ lo tuyển người và cả việc trang trí mặt bằng nữa.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chúng ta chia đôi lợi nhuận.”

“Chị thấy thế nào?” Cô hỏi.

“Điều này... không ổn.” Miêu Tân Hồng sững sốt, đứng dậy vội vàng lắc đầu.

Tiếng ghế cọ xát mặt đất kéo cô trở lại thực tại.
“Sao có thể như vậy được? Không được, không được.”

“Tôi cần những món đặc sản của nhà chị, nói thật là tôi đang chiếm lợi thế.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Sau khi Miêu Tân Hồng ngồi xuống, Chu Chiêu Chiêu tiếp tục kể về nhà hàng đặc sản của mình ở tỉnh Thiểm Tây. “Vì vậy, tôi muốn mở một nhà hàng tương tự ở kinh đô.”

...

...

Món ăn không chỉ cần ngon mà còn phải tinh tế và độc đáo, không phải ai cũng có thể bắt chước

được.

“Được.” Miêu Tân Hồng nói, “Cô... cứ chờ xem.”

Những thứ khác cô không dám nói, nhưng về nấu ăn, cô hoàn toàn tự tin.

Miêu Tân Hồng nghĩ, có lẽ những món ăn của gia đình họ Miêu cuối cùng cũng có ngày được trọng dụng, công thức gia truyền của cô cuối cùng cũng có thể ra mắt thiên hạ!

Nghĩ đến đây, lòng Miêu Tân Hồng tràn đầy phấn khích.

“Hôm qua khi đến nhà chị, tôi nghe người trong ngõ nói có một nhà trong hẻm của chị đang bán nhà?” Chu Chiêu Chiêu hỏi Miêu Tân Hồng.

“Cô nói đến nhà họ Triệu gần mặt đường chứ gì?” Miêu Tân Hồng nói, “Con trai họ hai năm trước đi nước ngoài làm ăn khá giả, bảo bố mẹ bán nhà ở đây để sang đó hưởng phúc.”

“Nhưng giá họ đòi hơi cao, lại kèm theo một cửa hàng mặt tiền, người bình thường...” Miêu Tân Hồng dừng lại, nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Cô muốn mua?”

“Đây chẳng phải là mặt bằng sẵn có sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

“Được, tôi về sẽ nói chuyện giá cả với nhà họ Triệu,” Miêu Tân Hồng nói, “Xem người quen có thể giảm giá chút nào không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nếu họ đang vội đi nước ngoài, tôi có thể thanh toán toàn bộ ngay.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chị thương lượng trước đi.”

Đây cũng là một thử thách dành cho Miêu Tân Hồng.

“Được, tôi hiểu rồi.” Miêu Tân Hồng nói, đứng dậy lại nói thêm, “Tôi sẽ xin nghỉ việc ở đây ngay.”

Mở cửa hàng không hề đơn giản, từ việc đàm phán mặt bằng đến trang trí, dù Chu Chiêu Chiêu đã nói sẽ lo nhưng cô cũng phải tham gia.

“Tốt lắm,” Chu Chiêu Chiêu thích sự thẳng thắn của cô ấy, đứng dậy bắt tay, “Vậy chúng ta hợp tác vui vẻ nhé!”

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, rồi họ nhìn nhau cười.

Chu Chiêu Chiêu về nhà liền gọi điện cho Vương Diễm Bình.

Vương Diễm Bình hiện đã là tổng giám đốc phụ trách tất cả cửa hàng của Chu Chiêu Chiêu, lần trước nhà hàng đặc sản cũng do cô tìm người trang trí.

“Phong cách trang trí lần trước rất tốt, nhưng hợp với tỉnh Thiểm Tây chứ không hợp với kinh đô, chị bàn với họ xem có thể đưa ra một phương án mới không.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Được, tôi sẽ bàn với họ trước,” Vương Diễm Bình nói.

“Bên kinh đô sau này cần chị đến đây phụ trách,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chị Diễm Bình, có được không?”

“Với chị Diễm Bình này, không có gì là không thể.” Vương Diễm Bình cười nói, toát lên khí chất của một

nữ doanh nhân thành đạt, “Cô định ở kinh đô bao lâu? Tôi sẽ gửi phương án đến kinh đô hay thế nào?”

“Tôi sẽ ở lại một thời gian,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Dương Duy Lực bên đó cũng có việc phải làm.”

“Chị cứ lo phần phương án và đào tạo nhân viên trước,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Sau này trong thời gian ngắn, chị có thể phải phụ trách bên kinh đô, xem bên Thiểm Tây có ai thay thế chị không?”

“Còn nữa, ai muốn đến thủ đô phát triển?” Cô nói, “Lúc đó dẫn theo luôn.”

“Được, không thành vấn đề.” Vương Diễm Bình trực tiếp nói với Chu Chiêu Chiêu qua điện thoại, “Cô thấy Tiểu Duyên thế nào? Tôi muốn để cô ấy thay tôi phụ trách mấy cửa hàng bên Thiểm Tây.”

Tiểu Duyên tuy trẻ nhưng tốt nghiệp chuyên ngành quản lý đại học, từ khi mới vào đại học đã làm thêm ở cửa hàng gà rán của họ.

Cô bé này cũng rất quyết đoán, sau khi tốt nghiệp đại học đã từ bỏ công việc được sắp xếp ở quê nhà, ở lại làm việc cho Chu Chiêu Chiêu.

Và mấy năm nay cô luôn làm việc rất tốt.

Năm ngoái khi Chu Chiêu Chiêu khai trương nhà hàng đặc sản thứ tư, cô được thăng chức lên phó giám đốc.

Cuối năm, khi các cửa hàng và nhà hàng đặc sản đạt doanh thu tốt, Chu Chiêu Chiêu đã thưởng cho Tiểu Duyên một căn nhà.

Cô là người thứ hai sau Vương Diễm Bình được nhận phần thưởng này.

Điều này khiến những người khác vô cùng phấn khích, ai nấy đều mong đến cuối năm cũng có thể kiếm được một căn nhà.

Hai người lại bàn thêm một số việc khác rồi mới gác máy.

Còn bên này, khi Miêu Tân Hồng trở lại chỗ làm, trưởng nhóm quản lý cô với vẻ mặt khó chịu nói, “Sao giờ mới về? Cô xem mấy giờ rồi?”

“Cô có được công việc này đã là may mắn lắm rồi,” trưởng nhóm tiếp tục, “Đừng có không biết điều, hôm nay trừ nửa ngày lương.”

“Trưởng nhóm, cô thử sờ lương tâm xem,” Miêu Tân Hồng tức giận nói, “Công việc ở đây lần nào không phải tôi làm nhiều nhất và nhanh nhất?”

“Tôi đi một lúc, nhưng ngày nào tôi chẳng đến sớm làm việc?” Miêu Tân Hồng nói.

“Miêu Tân Hồng, cô dám hét với tôi à?” Trưởng nhóm tức giận nói, “Cô không muốn làm việc nữa phải không?”

Cô ta biết hoàn cảnh gia đình Miêu Tân Hồng, công việc này rất quan trọng với cô, nên ngày nào cô cũng đến sớm làm việc. Từ khi cô đến, công việc của họ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Miêu Tân Hồng dám đối đầu với trưởng nhóm!

Và mỗi lần như vậy, Miêu Tân Hồng đều không dám nói gì thêm, sợ mất việc nên chỉ biết nhẫn nhịn.

Vì thế, trưởng nhóm cũng quen thói bắt nạt cô.

Vì những người khác cô ta không dám hét.

“Không làm thì không làm.” Miêu Tân Hồng cỏi tạp dễ vút sang một bên, đi thẳng vào trong.

“Cô đi đâu đấy?” Trưởng nhóm vội vàng ngăn lại.

“Đi lĩnh lương.” Miêu Tân Hồng nói, “Tháng này đã qua nửa, không lẽ không trả lương cho tôi?”

“Cô điên rồi!” Trưởng nhóm trợn mắt, vì chuyện này mà bỏ việc?

Và thật sự không làm nữa à!

Mấy hôm trước cấp trên mới nói với cô, Miêu Tân Hồng làm việc rất tốt, sắp tới sẽ điều cô sang nhóm khác làm trưởng nhóm.

Cô ta không phục, dù cùng là trưởng nhóm nhưng nhóm đó đông người hơn.

Vì thế, cô ta muốn áp chế Miêu Tân Hồng thêm chút nữa, nhưng không ngờ người thường ngày bị mắng không dám hé răng, hôm nay lại như ngậm phải thuốc súng, dám bỏ việc?

Nếu cấp trên biết là cô ta đuổi người đi, thì cô ta cũng phải cuốn gói ra đi!

Trưởng nhóm sốt ruột.

Nhưng Miêu Tân Hồng nhất quyết không nghe, nhất định phải nghỉ việc!

“Miêu Tân Hồng, đừng có được voi đòi tiên.”

Chương 624

DTV-EBOOK

Nhà Miêu Tân Hồng hoàn cảnh khó khăn, phải nuôi hai đứa con đi học, lại thêm người mẹ chồng bị liệt nằm một chỗ.

Chồng cô là Hồ Chiêm Quốc làm nghề đập xích lô, mỗi sáng khi trời còn chưa sáng hẳn đã ra khỏi nhà. Dù anh không nói, Miêu Tân Hồng cũng đoán được chắc chắn là anh đến công trường gạch vác giúp người ta.

Làm công việc khuân vác đến hơn 10 giờ rồi lại tiếp tục đập xích lô, bán sức lao động chân tay như vậy là vì cái gì?

Chẳng phải là để kiếm thêm chút tiền sao?

Nhưng anh không còn trẻ nữa, những đêm đầu lưng đến mức rên rỉ trong giấc ngủ, Miêu Tân Hồng nằm bên chỉ biết bưng miệng khóc thầm.

Vì vậy, có được một công việc ổn định với cô là điều vô cùng quý giá. Cho dù trong tổ có bị ức hiếp thể nào, cho dù tổ trưởng có bắt nạt ra sao, để giữ được công việc này, Miêu Tân Hồng đều nhẫn nhịn chịu đựng, dù là những điều không thể nhẫn.

Nhưng hôm nay khác rồi.

Chu Chiêu Chiêu sẽ không lừa dối cô, từ nay về sau cô có thể làm công việc mình yêu thích, cũng có thể phát huy những món ăn gia truyền của nhà họ Miêu.

Miêu Tân Hồng quay lại nhìn tổ trưởng, vẫn như mọi khi, bà ta đang nhìn cô với vẻ đặc ý.

...

...

Chắc hẳn bà ta đang chờ cô đến xin lỗi, rồi lại như trước đây, van xin khẩn khoản, cúi đầu nhận lỗi.

Nhưng Miêu Tân Hồng chỉ mỉm cười với bà ta, sau đó không nói gì thêm, tiếp tục bước đi.

“Bà...” Tổ trưởng nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, giọng nói có chút hoảng hốt, “Đừng trách tôi không cho bà cơ hội.”

Lúc này, Miêu Tân Hồng mới nhận ra trước đây mình đã sai lầm thế nào.

Có những người, càng nhún nhường, họ càng lấn tới.

“Miêu Tân Hồng, có gì chúng ta nói chuyện tử tế ở đây đi,” tổ trưởng sốt ruột nói theo, “Bà đừng có bốc đồng như vậy được không?”

“Nếu làm to chuyện lên trên, cả hai đều không có kết quả tốt đâu.”

Miêu Tân Hồng dừng bước, tổ trưởng tưởng cô đã nghĩ thông suốt, liền cười nói: “Lần này tôi sẽ không chấp nhận với bà nữa, bà mau quay lại làm việc đi.”

Đến giờ phút này, bà ta vẫn nhìn Miêu Tân Hồng với ánh mắt ban ơn.

Đúng vậy, bà ta chính là người như thế, biết mọi người trong tổ đều trân trọng công việc này nên luôn tìm cơ để hành hạ người khác.

Miêu Tân Hồng cười, nụ cười còn rạng rỡ hơn trước.

Nhìn xem, con người ta chính là như vậy, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu. Vậy tại sao trước đây cô lại phải chịu đựng?

Mất việc ở đây thì vẫn còn chỗ khác!

“Lưu Hiểu Hồng, bà thật đáng thương,” Miêu Tân Hồng nói.

Những người đến đây làm việc, hoàn cảnh gia đình đều không mấy khá giả.

Lưu Hiểu Hồng ban đầu nhìn Miêu Tân Hồng cười, bị cười mà không hiểu vì sao, sau đó nghe cô nói câu này.

Đáng thương?

Bà ta là tổ trưởng ở đây, sao có thể đáng thương!

Phiêu Vũ Miên Miên

Miêu Tân Hồng chắc là điên rồi!

“Bà nói rõ ràng cho tôi nghe xem,” Lưu Hiểu Hồng mặt đỏ bừng nói, “Thật là được voi đòi tiên, bà tưởng dọa tôi bằng cách nghỉ việc là tôi sợ sao?”

“Nói cho bà biết, tôi không sợ đâu.”

Lần này bà ta nhất định phải dập tắt thái độ ngạo mạn của Miêu Tân Hồng!

“Bà muốn nghỉ việc?” Nghe xong lời Miêu Tân Hồng, quản lý có chút kinh ngạc, “Tổ trưởng của bà không nói với bà sao? Tôi định điều bà sang tổ 6 làm tổ trưởng đấy.”

“Không cần đâu, tôi không làm nữa,” Miêu Tân Hồng bình thản nói.

Quản lý sững sờ, đặt cây bút xuống nhìn Miêu Tân Hồng: “Tôi biết chuyện lần trước đã oan cho bà.”

Chuyện lần trước?

Miêu Tân Hồng ngây người, sau đó bật cười: “Quản lý, ý ông là chuyện đồ bị mất tuần trước sao?”

“Tổ trưởng của chúng tôi đã nói với ông thế nào?”
Cô liếc nhìn Lưu Hiểu Hồng.

Hai người họ đều có chữ “Hồng” trong tên, nhưng vì Lưu Hiểu Hồng là “Hiểu”, còn Miêu Tân Hồng là “Tân”, mọi người vẫn thường nói đùa rằng sau này Miêu Tân Hồng sẽ đè đầu Lưu Hiểu Hồng.

Cũng vì lý do này, Lưu Hiểu Hồng luôn ghét Miêu Tân Hồng.

Khi biết được nguyên nhân, Miêu Tân Hồng chỉ biết cười khổ.

Bị cô nhìn như vậy, Lưu Hiểu Hồng có chút hoảng hốt: “Quản lý, chuyện này đã qua rồi, chúng ta không nhắc lại nữa, bây giờ hãy nói về...”

“Qua rồi?” Miêu Tân Hồng cười nhạt, “Tôi còn không biết mình đã bị đổ oan từ lúc nào.”

“Ăn trộm?” Cô nhìn thẳng vào Lưu Hiểu Hồng, “Bà thật sự không biết ai là người ăn trộm sao?”

Lưu Hiểu Hồng mặt biến sắc: “Tân Hồng à, chuyện này tôi sẽ giải thích với bà sau.”

“Không cần, chúng ta nói rõ ngay tại đây,” Miêu Tân Hồng nói, “Chẳng lẽ bà đã nói với cấp trên là tôi ăn trộm?”

Lưu Hiểu Hồng: “...”

Cũng không hẳn là nói thẳng ra, nhưng ý tứ trong lời nói cũng chẳng khác là bao, hơn nữa bà ta còn giả vờ tốt bụng xin lãnh đạo: “Tân Hồng cũng là lần đầu, có lẽ gần đây người nhà bị bệnh cần tiền nên mới làm chuyện này. Bình thường cô ấy làm việc rất tốt, hãy cho cô ấy một cơ hội nữa đi.”

Lãnh đạo vốn thấy Miêu Tân Hồng luôn làm việc tốt, nghĩ rằng cô chỉ nhất thời mắc sai lầm nên đã cho cô một cơ hội.

Nếu không, quyết định bổ nhiệm tổ trưởng đã được đưa ra từ lâu.

“Tôi chưa từng ăn trộm, chưa bao giờ,” Miêu Tân Hồng nói, “Còn người đó là ai...”

Cô nhìn Lưu Hiểu Hồng với ánh mắt châm biếm: “Quản lý tự điều tra đi, đừng để bị người ta lừa.”

Nếu giờ này quản lý vẫn không biết người đó là ai, thì thật là uổng công ngồi vào vị trí này.

“Tân Hồng, nếu vì lý do này...” Quản lý hiểu ra liền giữ cô lại, “Tôi có thể tăng lương cho bà.”

“Không cần đâu, quản lý,” Miêu Tân Hồng cười nói, “Tôi sắp mở cửa hàng rồi, sau này mời ông đến nhà tôi ăn cơm nhé.”

“Mở cửa hàng?” Quản lý ngạc nhiên.

“Đúng vậy,” Miêu Tân Hồng cười đáp, “Vì thế tôi không làm việc ở đây nữa. Còn những lời đổ oan trước đây, mong ông hãy điều tra cho kỹ.”

“Tôi, Miêu Tân Hồng, chưa từng làm chuyện gì trái với lương tâm, mỗi ngày làm việc ở đây tôi đều xứng đáng với đồng lương nhận được.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi,” Quản lý mặt mày khó coi nói, “Tôi sẽ tính toán tiền lương tháng này cho bà.”

Lưu Hiểu Hồng muốn nói gì đó, nhưng nhìn Miêu Tân Hồng rồi lại thôi.

Miêu Tân Hồng nhận lương xong, quay lại chào tạm biệt những người bạn thân.

“Bà thật sự không làm nữa sao?” Một người bạn không nỡ hỏi, “Nếu bà đi rồi, tôi ở đây thật sự không biết đến bao giờ mới khá lên được.”

“Sau này phải cứng rắn lên một chút,” Miêu Tân Hồng nói, “Chúng ta càng nhún nhường, người ta càng lấn tới.”

“Nếu thật sự không chịu được nữa, hãy tìm tôi, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Cô cũng thấy người này làm việc rất nhanh nhẹn, sau này nếu mở quán ăn thì làm nhân viên phục vụ cũng rất phù hợp.

Nhưng cô không nói ra điều này.

Dù sao, quán ăn vẫn chưa mở, hơn nữa việc tuyển dụng cũng do Chu Chiêu Chiêu quyết định.

Nhưng sau này cô có thể tiến cử.

Bước ra khỏi cơ quan, Miêu Tân Hồng ngẩng đầu nhìn bầu trời, khóe miệng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hôm nay, bầu trời Kinh Đô xanh ngắt một màu!

Chương 625

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu không hề biết chuyện xảy ra với Miêu Tân Hồng ở cơ quan. Vương Diễm Bình đã bay đến kinh đô hai ngày sau đó.

Đây cũng là lần đầu tiên trong đời Vương Diễm Bình đi máy bay.

Không ngờ, Vương Diễm Bình vốn không say xe lại bị say máy bay. “Đúng là không có cái phúc hưởng thụ,” cô tự trách.

Khi bước xuống máy bay, chân cô mềm nhũn, nôn thốc nôn tháo, cả người mệt lả. May mắn là đã báo trước với Chu Chiêu Chiêu, nên Chiêu Chiêu lái xe đến sân bay đón cô.

Phải mất một ngày cô mới hồi phục.

“Đây là bản thiết kế, em xem thử,” Vương Diễm Bình cười nói. “Vì không biết chính xác diện tích và kiểu nhà thế nào, nên anh ấy chỉ phác thảo bản vẽ hiệu ứng trước.”

Sau khi hồi phục, Vương Diễm Bình lập tức bắt tay vào công việc. “Cửa hàng bên kia thương lượng thế nào rồi?”

“Em chưa hỏi,” Chu Chiêu Chiêu đáp. “Giao hết cho chị Tân Hồng rồi.”

...

...

Ai ngờ vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

Vừa nhắc đến tên Miêu Tân Hồng, cô đã gõ cửa bên ngoài.

Nhà của Chu Chiêu Chiêu cũng là một căn nhà tứ hợp, nhưng vị trí gần trường đại học, mua từ sớm, nghĩ rằng sau này sẽ tiện cho con cái đi học.

Không ngờ lại xa đội tuyển tỉnh của Dương Gia Dịch.

Nhưng ai ngờ họ lại phát triển ở kinh đô? Có một nơi như thế này quá tốt rồi.

Mời Miêu Tân Hồng vào nhà, Chu Chiêu Chiêu giới thiệu cô với Vương Diễm Bình.

“Chuyện nhà cửa gần như xong rồi,” Miêu Tân Hồng nói. “Em đến đây để báo với chị, khi nào chị rảnh thì qua đó đàm phán tiếp.” Cô nói về mức giá hiện tại.

“Đều là hàng xóm lâu năm, em đã nói với họ là chị muốn mua để mở cửa hàng,” Miêu Tân Hồng cười. “Ông cụ nhà này trước đây từng ăn cơm của ông nội em, nên ngay lập tức giảm giá năm trăm tệ.”

Dĩ nhiên, giá họ đưa ra cũng khá cao.

“Căn nhà này được bảo quản rất tốt, nhưng đúng là đắt hơn nhà khác một chút,” Miêu Tân Hồng nói. “Nhưng vị trí đẹp, và em nghe các cụ ở đó nói, phong thủy nhà này cũng rất tốt.”

“Chị qua đó có thể giảm thêm chút nữa,” cô nói thêm. “Họ đang muốn bán gấp, chuyện thanh toán toàn bộ em chưa nói.”

Đợi đến lúc Chu Chiêu Chiêu qua đàm phán, có thể giảm thêm.

“Được, vậy bây giờ qua luôn chứ?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Càng sớm càng tốt,” Miêu Tân Hồng đáp. “Họ muốn đi sớm.”

Quan trọng nhất là, mấy ngày nay cũng có người khác hỏi mua căn nhà này.

Chu Chiêu Chiêu lái xe, ba người không nói thêm gì, lập tức đi đến nhà tứ hợp. Mua sớm, thiết kế và sửa sang sớm, cũng có thể khai trương sớm.

Quả nhiên, gia đình kia nghe nói có thể thanh toán toàn bộ liền đồng ý giảm thêm hai trăm tệ. “Không thể giảm thêm nữa, đồ đạc trong nhà này đều là gỗ tốt, phong thủy cũng tốt, chị hỏi Tân Hồng là biết.”

“Người kinh đô chúng tôi rất coi trọng chuyện này,” bà cụ nói. “Nếu không phải con dâu có thai cần người chăm sóc, chúng tôi đâu nỡ bán nhà.”

Bán nhà ở đây, mua một căn lớn hơn bên kia, hai vợ chồng già qua đó chăm cháu, sau này không về nữa.

“Được,” Chu Chiêu Chiêu đồng ý.

Giá này thực ra không đắt, cộng thêm đồ đạc trong nhà đều là gỗ tốt, được bảo quản kỹ, rất hiếm.

Phiêu Vũ Miên Miên

Vị trí lại ở ngay đầu phố, rất thuận lợi.

Chỉ cần sửa sang lại một chút, mở một nhà hàng ẩm thực tư nhân sẽ rất có triển vọng.

Họ thực sự muốn đi gấp, giá cả thỏa thuận xong, Chu Chiêu Chiêu lái xe đưa họ đến cục quản lý nhà đất, làm thủ tục chuyển nhượng.

Khi bước ra, trên tay Chu Chiêu Chiêu đã có thêm một cuốn sổ đỏ.

Tính ra, cô đã có sáu bảy cuốn sổ đỏ trong tay, có lẽ trong tương lai, cô không cần phải vất vả nữa, chỉ cần nằm không cũng có tiền thuê nhà?

Nghĩ đến đây, Chu Chiêu Chiêu bật cười.

Đồ đạc của hai vợ chồng già vẫn còn trong nhà tứ hợp, Chu Chiêu Chiêu lái xe đưa họ về.

Vương Diễm Bình và Chu Tân Hồng vẫn ở trong nhà, Chu Tân Hồng lớn tuổi hơn Vương Diễm Bình vài tuổi, nhưng hai người lại rất tâm đầu ý hợp.

“Chị Tân quả thật là kho báu,” vừa thấy Chu Chiêu Chiêu về, Vương Diễm Bình liền đưa cuốn sổ tay cho cô xem. “Đây đều là những gì chị ấy nói em ghi lại, chị xem thử.”

“Hai người đã bàn xong thực đơn rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên nhìn vào ghi chú, cười hỏi.

“Đúng vậy, còn có một số ý tưởng nữa, đều ghi lại hết rồi,” Vương Diễm Bình nói.

“Em quá phấn khích,” Miêu Tân Hồng cười nói. “Các chị không biết đâu, hai đêm nay em nằm mơ cũng cười.”

Đêm qua mơ thấy nhà hàng đông khách, đang cười vui thì bị Hồ Chiêm Quốc đẩy dậy.

Tức quá, tỉnh dậy liền đá Hồ Chiêm Quốc một cái, khiến anh ta rơi xuống đất.

Hồ Chiêm Quốc tức giận, nhưng nghe cô kể lại giấc mơ, lại bật cười.

Nếu là anh có giấc mơ đẹp như thế bị đánh thức, có lẽ anh cũng sẽ đá người kia một cái.

Vương Diễm Bình có kinh nghiệm, Miêu Tân Hồng lại là người lớn lên ở kinh đô, muốn mua gì làm gì cô đều rất rành.

Mấy ngày này, ngay cả Hồ Chiêm Quốc cũng không đi làm công trường nữa, mà chuyên chở đồ đạc bằng chiếc xe ba gác của mình.

Hàng xóm trong ngõ nghe tin Miêu Tân Hồng mở nhà hàng, đều tò mò không thôi.

Nhưng ai ngờ gần một tháng trôi qua vẫn chưa thấy khai trương, chờ mãi mà không thấy gì.

“Tân Hồng này, ngày nào cũng bận rộn, sao vẫn chưa thấy nhà hàng mở cửa vậy?” Một người hàng xóm tò mò hỏi.

“Vừa sửa sang xong, cần để thông thoáng một thời gian,” Miêu Tân Hồng cười đáp. “Mấy hôm nữa khai trương, mời bác qua ủng hộ nhé.”

“Tất nhiên rồi,” người hàng xóm cười nói. “Tôi còn tưởng hai vợ chồng cô bị lừa rồi.”

Dù sao, hoàn cảnh nhà Hồ Chiêm Quốc thế nào mọi người đều biết, lấy đâu ra tiền mở nhà hàng?

Nhưng nhìn hai vợ chồng ngày ngày bận rộn, nhiều người cảm thán: “Cuối cùng cũng đổi đời.”

Hai vợ chồng Hồ Chiêm Quốc nổi tiếng tốt bụng trong ngõ, ai có khó khăn họ đều giúp đỡ.

Thêm vào đó, ông nội của Miêu Tân Hồng trước đây nổi tiếng với tài nấu nướng ở kinh đô, đến giờ vẫn có nhiều người nhớ đến món ăn của nhà họ Miêu.

Vì thế, ngày khai trương, Chu Chiêu Chiêu tưởng sẽ ít khách, nhưng không ngờ lại đông không tưởng.

Những người này không chỉ là hàng xóm trong ngõ, mà còn có nhiều người nghe tin hậu duệ của nhà họ Miêu khôi phục lại món ăn gia truyền, nên tìm đến.

Đừng bao giờ đánh giá thấp sức tiêu dùng của người kinh đô.

Ngày khai trương, dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng vẫn có chút hỗn loạn, may mắn là không xảy ra sự cố gì.

Đến tối, mấy người ngồi lại đếm doanh thu ngày hôm đó, ai nấy đều choáng váng.

“Một ngày mà kiếm được nhiều thế này sao?” Miêu Tân Hồng không tin vào mắt mình.

Hơn ba nghìn tệ, gần bằng thu nhập cả năm của nhiều nhà khác.

Dù biết ngày đầu nhiều người đến vì tò mò, nhưng khách đông ngay từ đầu quả là một khởi đầu tốt!

Chương 626

DTV-EBOOK

Trong lúc Chu Chiêu Chiêu bận rộn với việc mở cửa hàng, Dương Duy Lực cũng chẳng hề rảnh rỗi.

Kể từ sau cuộc trò chuyện với Hồ Chiêm Quốc hôm đó, Dương Duy Lực lại tiếp tục lên đường.

Anh đi tìm hiểu về cuộc sống của những đồng đội cũ sau khi rời quân ngũ.

Một số may mắn chuyển ngành sang công tác tại các cơ quan công an, kiểm sát hoặc tòa án địa phương, nhưng đó chỉ là thiểu số.

Phần lớn binh lính khi trở về địa phương đều không được bố trí công việc, có người như Hồ Chiêm Quốc phải làm lao động chân tay, cũng có người về quê làm ruộng.

Cuộc sống của họ... nói sao nhỉ? Không tốt cũng không xấu!

“Đội trưởng, đừng hút thuốc nữa,” Hồ Chiêm Quốc nhìn Dương Duy Lực vừa hút thuốc vừa nhíu mày lật cuốn sổ ghi số điện thoại, nói. “Chúng tôi như thế này đã là may mắn lắm rồi.”

“Tôi muốn thành lập một công ty vận tải.” Ai ngờ lời anh vừa dứt, Dương Duy Lực đã lên tiếng. “Tôi nghĩ việc này chắc chắn sẽ thành.”

Thời gian gần đây, anh không ít lần đi khắp kinh thành, nhưng không phải đi cho vui.

...

...

Cứ đi như vậy, anh đã nhận ra một số điều.

Dương Duy Lực là người hành động, nghĩ là làm, sau khi suy nghĩ kỹ liền bắt tay vào thực hiện.

Vợ chồng họ từ chiến trường Thiểm Tây chuyển đến kinh thành, bắt đầu một cuộc phấn đấu mới đầy khí thế.

“Xin hỏi cậu đến đây để ăn cơm phải không?”
Dương Gia Dịch lần đầu tiên đến nhà hàng đặc sản của gia đình.

“Dương Gia Dịch, nhà hàng này trông có vẻ đắt lắm,” một người bạn chơi bóng thân thiết thì thầm.
“Cậu chắc chắn muốn mời chúng tôi ăn ở đây chứ?”

Dương Gia Dịch hiện là phó đội trưởng đội bóng, hôm nay đội thắng trận, mọi người reo hò đòi anh đãi một bữa.

Tưởng rằng anh chàng keo kiệt này chỉ mời họ ăn ở căng tin đội hoặc quán nướng đối diện.

Ai ngờ anh ta lại dẫn họ đến đây.

“Nhà hàng này tôi nghe nói rồi, hình như mới khai trương không lâu nhưng nổi tiếng lắm, là một nhà hàng đặc sản,” một đồng đội khác nói. “Đắt lắm đấy.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Giá cả ở đây chắc chắn vượt quá khả năng chi trả của anh ta.

“Hay là...” có người liếc nhìn Dương Gia Dịch, hạ giọng nói. “Cậu ấy muốn xóa danh tiếng keo kiệt nên

cố tình mời chúng ta đến đây ăn?”

Vừa dứt lời, anh ta đã bị vỗ vào đầu.

“Biết nhiều như vậy, không mở tiệm thám tử thì phí quá.” Giọng Dương Gia Dịch vang lên.

“À... tôi không có ý đó.” Đồng đội bị bắt quả tang cười hề hề. “Anh Dịch đãi thì chắc chắn phải xịn.”

“Hừ, đừng tưởng tôi không biết các cậu đang nghĩ gì.” Dương Gia Dịch ngẩng cao cằm nhìn mọi người, cố ý làm mặt nghiêm túc. “Đang rắc tâm hại tôi đây mà.”

“Sao dám chứ?” Ai đó cười nói.

Kể từ khi mọi người biết chuyện Dương Gia Dịch hàng tháng gửi quà cho trẻ em vùng cao, quan hệ trong đội cũng hòa hợp hơn nhiều.

“Nếu cậu chọn chỗ khác,” Lưu Minh Cường cười nói. “Có lẽ chúng tôi còn cân nhắc.”

Nhưng đẳng cấp quá cao, khó mà “hạ thủ” được.
Chết tiệt!

Lưu Minh Cường ngẩng lên nhìn Dương Gia Dịch, anh chàng này quá xảo quyệt, chẳng phải đã tính toán trước rồi sao?

“Không sao, hôm nay tùy ý các cậu gọi món.”
Dương Gia Dịch bất chấp suy nghĩ của họ. “Chỉ có một điều, không được phung phí.”

Hại thì hại, dù sao cũng bị hại, của mình thì để người nhà hưởng, chi bằng để họ “hại” ở nhà hàng của gia đình.

“Ồ, ai đến đây thế?” Hôm nay Vương Diễm Bình cũng có mặt, vừa bước ra đã thấy Dương Gia Dịch dẫn một nhóm người vào, cô trêu chọc. “Gió lớn quá, để tôi xem kỹ xem nào.”

Mọi người ngơ ngác, chỉ nghe Dương Gia Dịch nói: “Bác xem kỹ đi, chẳng phải là Dương Gia Dịch đẹp trai nhất, lịch lãm nhất đang đứng đây sao?”

Cả nhóm: “...”

Muốn nôn quá!

Nhưng cũng nhận ra Dương Gia Dịch quen người phụ nữ này.

“Thằng nhóc này, cuối cùng cũng biết về hả?” Vương Diễm Bình trừng mắt. “Dì Diễm Bình đến kinh thành bao lâu rồi, chẳng thấy mày đến thăm.”

“Con về rồi đây.” Dương Gia Dịch cười. “Đây là quà con mang cho dì.”

Nói rồi lấy từ trong túi ra một món đồ. “Cái này là cho em gái, khi nào dì về nhớ mang theo cho em.”

Toàn là những món đồ nhỏ anh sưu tầm được ở kinh thành.

“Còn có chút lương tâm.” Vương Diễm Bình cầm quà cười nói. “Đây là đồng đội của cháu à? Vào ngồi đi. Muốn ăn gì cứ gọi nhé?”

Đồng đội: “...”

Vậy nhà hàng này là của người dì xinh đẹp này? Và Dương Gia Dịch còn quen bà ấy?

“Cháu về không đúng lúc, mẹ cháu hôm nay không có ở đây.” Vương Diễm Bình nói. “Dì gọi điện cho bà ấy nhé?”

“Không cần,” Dương Gia Dịch nói. “Tụi con chỉ ăn cơm tối xong lại phải về đội.”

Vương Diễm Bình gật đầu, nói với mọi người: “Các cháu thích ăn gì cứ gọi, đừng khách khí với Dương Gia Dịch nhé.”

Dương Gia Dịch: “...”

Đây là dì ruột hả?

Lại đi hại cháu như vậy?

Khi ra ngoài, Vương Diễm Bình vẫn gọi điện cho Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu mua một chiếc điện thoại di động, chỉ riêng phí kết nối đã tốn kém không ít.

Khi Vương Diễm Bình gọi từ điện thoại nhà hàng, vừa bấm số đã nghe thấy tiếng người chào Chu Chiêu Chiêu bên ngoài.

“Em về rồi?” Vương Diễm Bình cười chỉ vào một phòng riêng. “Bình Bình về rồi, đang mời đồng đội ăn cơm trong đó.”

Hai mẹ con lâu ngày không gặp.

“Lát nữa mang cho tụi nó ít canh hầm vào.” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Chị đã chuẩn bị rồi,” Vương Diễm Bình nói, rồi hỏi. “Đến trường báo cáo rồi hả?”

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu xoa xoa thái dương. “Còn xem một vở kịch, mệt quá.”

“Chuyện gì vậy?” Vương Diễm Bình hỏi.

“Có một giáo viên ngoại tình bị chồng đến trường làm âm lên.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Đối tượng ngoại tình của giáo viên này lại là đồng nghiệp trong cùng văn phòng. Khi Chu Chiêu Chiêu báo cáo xong, vừa xuống lầu thì gặp người chồng giận dữ đi tới.

Anh ta còn va vào cô.

Rồi xông vào đánh vợ và nhân tình.

Cảnh tượng đó khiến đám đông ùa đến xem, cô muốn đi cũng không thể chen ra ngoài.

“Không bắt tại trận sao?” Vương Diễm Bình hỏi.

Nếu người ta không thừa nhận thì sao?

“Nghe nói thuê thám tử tư gì đó,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu. “Chụp được một số ảnh thân mật của hai người vào khách sạn.”

Người đàn ông tức giận ném ảnh vào mặt nữ giáo viên và nam giáo viên, còn có người khác cầm ảnh cho mọi người xem.

Chu Chiêu Chiêu vô tội bị kẹt trong đám đông, cũng xem được vài tấm và “ăn dưa”.

Những người xem này cũng do người đàn ông kia dẫn đến.

Nói chung, cảnh tượng đó thật khó tả.

“Nếu không muốn chung sống, ly hôn là xong, sao phải ngoại tình?” Vương Diễm Bình không hiểu nổi.

Trên đời không có bức tường nào không thấm gió.

Ai ngờ hôm sau, khi Chu Chiêu Chiêu đến trường,
nghe nói nữ giáo viên đó đã nhảy lầu tự tử.

Chương 627

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau, khi Chu Chiêu Chiêu đến trường, vừa bước qua cổng trường đã thấy một chiếc xe cứu thương lao vút qua bên cạnh.

Lúc đầu, cô không để ý lắm, nhưng đi thêm một đoạn ngắn thì thấy ba năm người đứng tùm lại bàn tán.

Có học sinh đi ngang qua còn thì thào: “Đáng sợ quá, sao lại nhảy lầu chứ?”

Chu Chiêu Chiêu không nghe rõ, nhưng khi tiến gần đến văn phòng khoa, cô thấy đám đông tụ tập càng đông hơn.

Cửa vào khoa đã bị cảnh sát phong tỏa bằng băng keo cảnh giới.

“Cô Chu, cô đến rồi.” Có người gọi cô.

“Thầy Lưu, chuyện gì xảy ra vậy?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên hỏi.

“Ôi,” thầy Lưu thở dài, “Chuyện hôm qua ở trường, cô biết chưa?”

“Chuyện gì vậy?” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu.

...

“Là chuyện chồng của cô Dương dẫn người đến trường ấy,” thầy Lưu hạ giọng, “Ai ngờ cô ấy lại nghĩ quẩn, nhảy lầu tự tử.”

“Nhảy lầu?” Chu Chiêu Chiêu sửng người.

Hôm qua, cô mới gặp cô giáo ấy, một người phụ nữ gầy gò, bị chồng dẫn người đến đánh đập, mắng chửi nhưng không hề thanh minh, chỉ cúi đầu, lắc đầu khi bị nói quá đáng.

Lúc đó, Chu Chiêu Chiêu đã nghĩ có lẽ có hiểu lầm gì đó, nhưng cô giáo ấy không giải thích.

Ai ngờ, cô ấy lại chọn cách kết thúc cuộc đời mình.

“Nhảy ngay tại tòa nhà này, giờ cảnh sát đã phong tỏa để điều tra xem có phải bị sát hại không,” thầy Lưu lắc đầu, “Hôm nay chắc không vào văn phòng được rồi.”

Chu Chiêu Chiêu không quen cô Dương, cũng không thân với thầy Lưu, hỏi: “Vậy giờ phải làm sao?”

“Chờ xem lãnh đạo sắp xếp thế nào.” Thầy Lưu nói, rồi lại buông lời bàn tán: “Thầy Lôi đến giờ vẫn chưa đến.”

“Chính là người đàn ông ngoại tình kia.” Thấy Chu Chiêu Chiêu ngơ ngác, thầy Lưu lại thì thào.

“Chà... Ai ngờ họ lại là người như vậy.” Thầy Lưu lắc đầu.

Chu Chiêu Chiêu: “...”

Cô cũng không ngờ thầy Lưu trông nghiêm nghị mà lại thích buôn chuyện đến thế.

Trường xảy ra chuyện lớn, dù không vào được văn phòng khoa nhưng vẫn có những phòng khác. Nhà trường tổ chức cuộc họp khẩn với giáo viên, nhấn mạnh tư tưởng và tác phong nghiêm túc.

Đồng thời yêu cầu toàn trường viết cảm nhận về sự việc.

Ngay cả Chu Chiêu Chiêu, người được điều động từ nơi khác đến, cũng phải viết và đọc trước mọi người trong cuộc họp khoa.

Tưởng chừng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng hai ngày sau, lại có tin chấn động.

Ai đó tìm thấy bức thư tuyệt mệnh của cô Dương.

Trong thư viết rằng, cô không thực sự ngoại tình, mà là bị ép buộc.

Khi sự thật được phơi bày, cả trường lại một phen xôn xao.

“Nghe nói một hôm cô ấy tăng ca khuya, bị thầy Lôi cưỡng h.i.ếp ngay trong văn phòng.” Chu Chiêu Chiêu kể lại với Vương Diễm Bình, “Nếu đúng là thế, ông thầy đó thật không ra gì.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Trong thư, cô Dương kể lại rằng đêm đó, chỉ có hai người trong văn phòng. Sau khi bị cưỡng hiếp, cô không dám lên tiếng, sợ mất việc, càng sợ gia đình biết chuyện.

Nhưng thầy Lôi lại lần tới, dùng chuyện này để đe dọa, bắt cô phải tiếp tục quan hệ với mình.

Cô không còn cách nào khác, đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Rồi một lần, hai lần...

Cô biết sớm muộn chuyện này cũng bị phát hiện, nên sống trong lo sợ suốt ngày đêm.

Khi chồng cô dẫn người xông vào, cô chỉ nghĩ đến một chữ “giải thoát”.

Cuối cùng, cô cũng không phải chịu đựng nữa, cô đã tự do!

Và cô chọn cách kết thúc tất cả.

“Ôi,” Vương Diễm Bình thở dài, “Sao phụ nữ lại khổ thế?”

Hai người đang nói chuyện thì Miêu Tân Hồng dẫn một người phụ nữ vào.

“Hai cô đều ở đây à?” Miêu Tân Hồng cười chào, “Đây là Vương Hiểu Mai, đồng nghiệp cũ của tôi.”

Rồi quay sang giới thiệu: “Hai vị này là chủ của tôi.”

Mấy hôm trước, nghe Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình cần thêm người phụ bếp, Miêu Tân Hồng liền giới thiệu đồng nghiệp cũ.

Người này làm việc nhanh nhẹn và rất sạch sẽ.

Chu Chiêu Chiêu bảo cô ấy dẫn người đến phỏng vấn.

Lẽ ra hôm sau là đến, nhưng Vương Hiểu Mai không đến, sau này mới biết nhà cô ấy có chuyện.

“Xin lỗi, mấy hôm trước nhà có việc.” Vương Hiểu Mai nói, giọng căng thẳng.

Chu Chiêu Chiêu nhận thấy mắt cô ấy hơi sưng, tinh thần không tốt, nhưng quần áo tuy cũ nhưng sạch sẽ.

Ngay cả ngón tay căng thẳng cũng được cắt tỉa gọn gàng.

“Không sao.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Cô đừng căng thẳng, chúng ta chỉ nói chuyện đơn giản thôi.”

“Đúng vậy,” Miêu Tân Hồng cười nói, “Chiêu Chiêu và Diễm Bình đều rất tốt.”

Chu Chiêu Chiêu hỏi qua về gia đình Vương Hiểu Mai, rồi hỏi ý kiến cô ấy về công việc.

Cơ bản không có vấn đề gì, cô ấy có thể bắt đầu làm ngay.

Nhưng sau khi Vương Hiểu Mai rời đi, Miêu Tân Hồng mới tiết lộ: “Cô giáo nhẩy lầu ở trường cô, là cháu gái của cô ấy.”

Chu Chiêu Chiêu và Vương Diễm Bình đều sửng sốt.

“Thật tội nghiệp, mẹ cô ấy vất vả nuôi con học đại học, phân công công tác ở lại trường, ai ngờ lại xảy ra chuyện này.” Miêu Tân Hồng nói.

Từ lời kể của Miêu Tân Hồng, họ mới biết cô Dương nhà nghèo, bố mất sớm, mẹ tần tảo nuôi con ăn học, không có tích lũy gì.

Dưới còn có em trai đang học cấp ba.

Mấy năm nay, cô Dương dùng lương hỗ trợ em trai, khiến nhà chồng rất bất mãn.

Xảy ra chuyện này, cô Dương nào dám nói với chồng?

Ai ngờ sự nhẫn nhịn của cô lại trở thành công cụ để kẻ kia lấn tới.

“Mấy hôm trước cháu gái nhẩy lầu, cô ấy phải ở bên nhà chị gái,” Miêu Tân Hồng nói, “Ôi... toàn là nghiệp chướng.”

Nói xong, Miêu Tân Hồng vào bếp tiếp tục công việc.

“Tí nữa tôi đi đón Dương Gia Duyệt,” Chu Chiêu Chiêu nói với Vương Diễm Bình, “Nếu Dương Gia Dịch...”

Chưa nói hết câu, bóng Dương Gia Dịch đã xuất hiện ở cửa.

“Đi đón Ngoan Ngoan cùng mẹ không?” Chu Chiêu Chiêu nhìn con trai, “Con tính giờ chuẩn thật đấy.”

“Con xin phép đội trưởng rồi,” Dương Gia Dịch nói, “Mấy hôm nay cũng không có việc gì.”

Chu Chiêu Chiêu được cử đi học ở kinh đô, nhà chỉ còn Dương Gia Duyệt.

Lần này, em gái cậu đại diện tỉnh Thiểm tham gia cuộc thi tranh luận toàn quốc, địa điểm tổ chức ngay tại thủ đô.

Đây cũng là lần đầu tiên cả nhà gặp lại nhau sau lần chia tay trước.

Chu Chiêu Chiêu còn chuẩn bị cả một bàn tiệc, ai ngờ lại không đón được người.

“Không phải... chuyến tàu này sao?”

Chương 628

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu kiểm tra lại lịch trình chuyến tàu, đúng là chuyến này từ Thiểm Tây đi đến Kinh Đô.

“Hay là chúng ta đã bỏ lỡ nhau rồi?” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Chỉ có một cửa ra duy nhất, chúng ta đứng đây từ này đến giờ, ra là thấy ngay,” Dương Gia Dịch nói.
“Hay là họ đổi chuyến tàu rồi?”

Hai mẹ con lại đợi thêm một lúc nữa, cho đến khi không còn ai bước ra, vẫn chưa thấy bóng dáng Dương Gia Duyệt.

“Đến hỏi nhân viên nhà ga thôi,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Đừng để xảy ra chuyện gì mới được.

“Bắt được bọn buôn người?” Dương Gia Dịch tròn mắt ngạc nhiên.

Thế này thì em gái mình cũng quá đỉnh đi!

Cùng là chuyến tàu đến Kinh Đô, mà còn bắt được cả bọn buôn người nữa.

...

...

“Hiện tại họ đang làm bản lục bên đó, khi xong việc sẽ lên chuyến tàu tiếp theo đến Kinh Đô,” nhân viên nhà ga nói.

Rồi lại nói thêm, “Con gái chị hẳn rằng cô ấy bình an vô sự, bảo hai người đừng lo lắng.”

“Vâng, cảm ơn đồng chí,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Nhưng làm sao không lo được? Hai mẹ con ngồi đợi trong văn phòng nhà ga, mãi đến tối mới đón được Dương Gia Duyệt.

“Mẹ!” Dương Gia Duyệt vừa nhìn thấy Chu Chiêu Chiêu liền chạy ào tới, cười tươi rói. “Anh cả!”

“Sao thế? Không sao chứ?” Chu Chiêu Chiêu nhìn con gái với ánh mắt trù mến.

“Con không sao,” Dương Gia Duyệt cười nói. “Chỉ là đi làm bản lục thôi.”

“Cô Từ.” Chu Chiêu Chiêu nắm tay con gái, chào giáo viên phụ trách đoàn.

“Lần này may có Dương Gia Duyệt, nếu không nhờ sự nhanh trí của em ấy, chắc chúng tôi đã gặp chuyện lớn rồi,” cô Từ cảm thán nói.

Họ đi tàu đến Kinh Đô, lúc Dương Gia Duyệt một mình đi vệ sinh, gặp một bà cụ.

Bà cụ này rất nhiệt tình trò chuyện với Dương Gia Duyệt, còn định cho cô bé đồ ăn, nhưng bị từ chối.

Ai ngờ một lúc sau, Dương Gia Duyệt lại thấy bà cụ đang nói chuyện với một cô gái khác, cũng nhiệt tình cho đồ ăn.

Lúc đó, Dương Gia Duyệt chưa để ý lắm, vì người nhiệt tình cũng không hiếm.

Nhưng sau đó, cô phát hiện cô gái kia ngủ gục trên vai một người đàn ông.

Còn bà cụ lại tiếp tục trò chuyện với một cô gái khác.

Một lúc sau, Dương Gia Duyệt nhận ra có điều không ổn.

Những cô gái từng nói chuyện với bà cụ đều có vẻ buồn ngủ, có người gục xuống bàn, có người lại dựa vào người khác ngủ.

Dương Gia Duyệt cảm thấy có vấn đề, liền báo cáo với cô Từ.

Ban đầu, cô Từ cũng nghĩ cô bé quá nhạy cảm.

Nhưng sau khi nghe phân tích, cô nhận ra đúng là có chuyện. Dương Gia Duyệt nói: “Nếu những cô gái đó bị cho uống thuốc mê thì sao?”

Cô bé muốn đi thử, nhưng bị cô Từ ngăn lại: “Nếu đúng là bọn buôn người thì quá nguy hiểm.”

“Vậy để cô đi tìm nhân viên tàu và cảnh sát,” cô Từ nói. “Để họ xử lý.”

Nếu thực sự có vấn đề, tìm cảnh sát vẫn an toàn hơn.

“Có thể là một nhóm tội phạm có tổ chức,” Dương Gia Duyệt nói. “Cô nhắc nhân viên tàu cẩn thận.”

Nhờ lời nhắc này, họ phát hiện đúng là một nhóm buôn người lớn.

Nghĩ lại cảnh lúc đó thực sự rất nguy hiểm.

“Tôi không ngờ,” cô Từ cười nói, “Dương Gia Duyệt trông gầy gò yếu ớt vậy mà lại rất mạnh mẽ, vài chiêu đã hạ gục một tên định bỏ chạy...”

Lời cô chưa dứt, đã thấy Dương Gia Duyệt liên tục ra hiệu.

Nhìn sang Chu Chiêu Chiêu, sắc mặt đã không còn tươi tỉnh.

“Chị đừng lo, lúc đó không có chuyện gì đâu,” cô Từ vội nói thêm.

Nhưng giọng điệu đã lộ rõ sự hối hận.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đoàn mình ở đâu?” Chu Chiêu Chiêu cười, chuyển chủ đề. “Tối nay tôi có thể đưa cháu về nhà không? Sáng mai sẽ đưa cháu đến đúng giờ.”

“Được, không vấn đề gì.” Cô Từ nói địa điểm đoàn ở, không ngờ lại gần trường của Chu Chiêu Chiêu.

Ban tổ chức cuộc thi tranh biện cũng cử xe đến đón. Chu Chiêu Chiêu nhờ Dương Gia Dịch giúp cô Từ đưa hành lý lên xe, còn mình dẫn Dương Gia Duyệt lên xe nhà.

“Mẹ, đừng lo, con không sao đâu.” Khi chỉ còn hai mẹ con, Dương Gia Duyệt nắm tay Chu Chiêu Chiêu nói. “Lúc đó tên buôn người định bỏ chạy, con quên mất lời mẹ dặn rồi.”

Làm sao có thể để hắn ta chạy thoát được chứ?

Hơn nữa, cô bé cũng như Dương Gia Dịch, từ nhỏ đã được Dương Duy Lực dạy quyền thuật và võ tự vệ.

Cũng may là tên buôn người không ngờ một cô gái nhỏ bé lại có thể mạnh mẽ đến vậy.

Những chiêu thức của cô bé chính xác và dứt khoát, khiến hắn ta không kịp trở tay.

Ngay cả cảnh sát cũng phải nể phục kỹ năng của Dương Gia Duyệt.

“Cô bé là nhân tố tốt, sau này nên cân nhắc vào ngành cảnh sát,” một đồng chí cảnh sát cười nói.

“Con này,” Chu Chiêu Chiêu dùng ngón tay chọc nhẹ vào trán con gái. “Từ nhỏ đã hay lo chuyện bao đồng.”

“Tay không đau à?” Bà trừng mắt nhìn con, rồi lấy hộp y tế trong xe ra.

“Hi hi.” Dương Gia Duyệt đưa tay ra, tò mò hỏi. “Sao mẹ biết được ạ?”

“Ngay cả anh Dịch cũng không phát hiện ra nữa mà.” Cô bé lẩm bẩm.

Lập tức bị Chu Chiêu Chiêu búng nhẹ vào đầu.

“Anh con sao mà không biết?” Bà nghiêm khắc nói. “Lúc xách túi là anh ấy đã nhìn ra rồi.”

Nếu không, anh đã không để cô bé về xe ngay.

Dương Gia Duyệt thè lưỡi.

So với mẹ, cô bé sợ Dương Gia Dịch hơn.

Anh trai này còn lẩm lời hơn cả mẹ, luôn nhắc nhở cô bé phải biết tự chăm sóc bản thân.

Trước khi đến Kinh Đô, Dương Gia Dịch đã kéo em gái nói chuyện cả buổi, dặn dò đủ thứ: “Anh không ở đây, nếu ai bắt nạt con thì cứ nêu tên anh ra.”

“Hoặc đi tìm ai đó...”

“Ai trong khu tập thể đáng tin, anh đã dặn họ rồi, có việc gì cứ nhờ họ giúp.”

Lại nói thêm: “Con là con gái, phải biết tự bảo vệ mình.”

Cứ thế, anh dặn đi dặn lại không biết bao nhiêu lần.

Như thế không phải Dương Gia Dịch đi xa, mà là Dương Gia Duyệt sắp đi vậy.

“Mẹ...”

“Mẹ không quan tâm.” Chu Chiêu Chiêu vừa bôi thuốc vừa nói. “Đáng lẽ nên để anh con quản lý con, dám nghĩ dám làm quá.”

Dương Gia Duyệt: “Con...”

“Con gì con?” Lời cô bé chưa dứt, cửa xe mở ra, Dương Gia Dịch bước vào. “Giỏi lắm nhỉ? Lời anh nói con xem như gió thoảng ngoài tai phải không?”

“Mẹ, anh ấy chửi thề.” Dương Gia Duyệt nói.

Vừa dứt lời, cô bé đã bị Dương Gia Dịch búng vào đầu. “Con còn dám mách nữa.”

“Anh!” Dương Gia Duyệt ôm đầu kêu to.

“Đừng động vào.” Chu Chiêu Chiêu nói. “Đụng vào vết thương lại đau đấy.”

Dương Gia Duyệt nhìn mẹ và anh với ánh mắt đáng thương: “Đau lắm.”

Chương 629

DTV-EBOOK

Đôi mắt hạnh tròn xoe đáng yêu nhìn họ đầy vẻ tội nghiệp. Một cô bé ngoan ngoãn, đáng thương như thế, ai lại nỡ lòng trách mắng?

Mỗi lần cô bé biết cách nũng nịu như vậy, cả nhà đều không thể tiếp tục la rầy nữa.

“Ôi,” Dương Gia Dịch thở dài, “Chuyện này đợi lần sau anh hai về, để anh ấy nói cho em nghe kỹ hơn.”

“Anh còn định mách với anh hai nữa sao?” Giọng Dương Gia Duyệt bỗng cao hẳn lên, “Đừng làm phiền anh ấy nữa mà! Anh hai bận lắm, chuyện nhỏ thế này đâu cần phải làm phiền anh ấy đâu?”

“Em thật sự đã rút kinh nghiệm rồi, sau này tuyệt đối không hành động bừa bãi nữa. Dù có phát hiện kẻ xấu, em cũng sẽ tìm chú công an ngay lập tức, được chưa?”

Nghe cũng tạm ổn.

Dương Gia Duyệt thấy Dương Gia Dịch gật đầu đồng ý, lập tức nở nụ cười tươi rói, “Mẹ ơi, mẹ có mang đồ ăn ngon cho con không? Con đói quá rồi.”

Cô bé cảm thấy mình có thể ăn hết cả một con bò.

“Mang theo một ít khô bò, con ăn tạm đi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Một lát nữa cả nhà ra tiệm ăn cơm.”

...

...

“Vẫn là mẹ tốt nhất,” Dương Gia Duyệt nói với giọng ngọt ngào.

“Ông bà dạo này sức khỏe thế nào?” Chu Chiêu Chiêu vừa lái xe vừa hỏi.

“Ông bà đều khỏe cả, chỉ là ông dạo này bận lắm,” Dương Gia Duyệt đáp, “Bà nói có lẽ sẽ phải lên Kinh sớm hơn dự định.”

Rồi lại hỏi, “Còn bố con đâu?”

“Hôm nay bảo bố của bố đến Kinh đây, mà bố còn chẳng thèm đón con,” Dương Gia Duyệt phụng phịu nói.

“Dạo này bố bận lắm, mẹ cũng mấy hôm chưa gặp rồi, bố còn chưa biết con đến đâu,” Chu Chiêu Chiêu giải thích.

Dương Duy Lực chỉ nói với cô về ý định đó hôm trước, sau đó liền bắt đầu bận rộn. Chu Chiêu Chiêu cũng không biết công ty vận tải của anh giờ đã tiến triển đến đâu.

“Bố con thật là giỏi quá,” Dương Gia Duyệt nói.

“Hả?” Dương Gia Dịch quay lại nhìn em gái, “Sao lại chỉ có bố giỏi? Theo anh, người giỏi nhất phải là mẹ chúng ta.”

“Ban đầu nói là đến Kinh du lịch, ai ngờ mẹ lại mở một nhà hàng ẩm thực tư nhân, còn đắt khách không tưởng,” Dương Gia Dịch kể.

Nhớ lại hôm đó khi anh dẫn đồng đội đến đó ăn, lúc Chu Chiêu Chiêu bước vào chào mọi người, cả đám đồng đội há hốc mồm.

Không ai ngờ rằng nhà hàng mới mở đang làm mưa làm gió này lại là do mẹ của Dương Gia Dịch làm chủ.

Càng khiến họ kinh ngạc hơn là, “Cậu không nói bố mẹ cậu lần trước đến Kinh là để du lịch sao?”

Nhà ai lại đi du lịch mà còn tranh thủ mở luôn cửa hàng thế này?

“Vớ lại, mẹ cậu không phải là giảng viên đại học sao?” Một đồng đội khác hỏi.

Hình như huấn luyện viên hay ai đó đã nói, khi họ đến thăm nhà Dương Gia Dịch, mới biết được điều này.

“Đúng vậy, mẹ tớ là giảng viên Đại học Thiểm Tây,” Dương Gia Dịch nói, “Mẹ tớ thích kinh doanh, trước khi vào đại học, bà đã mở một cửa hàng gà rán, học phí đại học đều do bà tự kiếm.”

Kể về những điều này, Dương Gia Dịch cũng rất ngưỡng mộ mẹ mình.

Ngày đó, chỉ vì ăn được món gà rán ngon của một người chú trong làng, bà đã nảy ra ý định mở cửa hàng.

Lúc đó, đất nước mới mở cửa không lâu, bà đã dũng cảm mở cửa hàng, trở thành người đầu tiên dám ăn cua.

Giờ đây, cửa hàng gà rán của họ không chỉ có nhiều chi nhánh ở Thiểm Tây mà còn mở rộng sang các tỉnh lân cận.

Dương Gia Dịch không hề nghi ngờ rằng chẳng bao lâu nữa, cửa hàng gà rán sẽ có mặt ở Kinh đô.

Sau này, mẹ anh vào đại học, nhưng công việc kinh doanh của bà vẫn không hề gián đoạn.

Không chỉ vậy, họ còn cùng nhau mở nhà hàng ẩm thực tư nhân.

Dương Gia Dịch cho rằng, Chu Chiêu Chiêu chính xác là một doanh nhân bị ngành giáo dục che lấp tài năng.

Trước đây, anh từng hỏi Chu Chiêu Chiêu, tại sao phải vất vả như vậy? Rõ ràng tiền nhà đã đủ tiêu rồi.

Khi đó, Chu Chiêu Chiêu đã trả lời thế nào nhỉ?

Dương Gia Dịch mỉm cười, bà nói: “Chỉ là muốn làm, là thích thôi.”

Được làm điều mình thích là một điều may mắn.

Cũng như anh, được chơi bóng rổ vậy.

Khi anh kể lại những lời này, mọi người đều im lặng một lúc, sau đó vỗ tay tán thưởng: “Đúng vậy, chúng ta thật may mắn.”

“Dương Gia Dịch, mẹ cậu thật tuyệt.”

Từ đó trở đi, Dương Gia Dịch cảm nhận rõ ràng rằng mọi người tập luyện chăm chỉ hơn.

Trước đây còn lười biếng, giờ thì không còn nữa.

Mẹ bạn ấy đã là giảng viên đại học rồi mà còn nỗ lực như vậy, lũ nhóc chúng ta không có lý do gì để phí hoài thời gian.

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu không hề biết rằng nhờ con trai quảng bá, bà đã trở thành thần tượng trong lòng những chàng trai ngang ngược này.

Và trở thành động lực để họ cố gắng.

Nhiều năm sau, trong một buổi phỏng vấn khi họ đã nổi tiếng, họ cũng nhắc đến chuyện này.

Mỗi người đều kể lại cảm xúc của mình khi nghe về câu chuyện của Chu Chiêu Chiêu.

“Dù chỉ gặp vài lần ngắn ngủi, nhưng có thể cảm nhận bà là một người rất dịu dàng. Dù đã là giảng viên đại học, bà vẫn giản dị và nỗ lực,” Cố Hải Huyền, người lúc đó đã trở thành thần tượng của nhiều người, nói, “Tôi tự hỏi, bản thân mình có gì?”

Có gì mà không nỗ lực? Có gì mà chỉ biết hưởng thụ?

Còn Dương Gia Dịch, tưởng chỉ là một chàng trai có gia cảnh khá giả, ai ngờ gia thế của cậu không hề đơn giản.

Ông nội thường xuyên xuất hiện trên truyền hình, bố cậu nghe nói trước đây rất lợi hại trong quân đội, sau khi xuất ngũ tự thành lập công ty vận tải, chỉ tuyển quân nhân xuất ngũ.

Gia đình như vậy, cần gì phải để Dương Gia Dịch tự nỗ lực nữa? Cứ nằm không cũng đủ sống.

Vậy mà cậu lại đến đây, chịu khổ luyện tập bóng rổ.

Hỏi Dương Gia Dịch, cậu chỉ nói là vì thích, từ nhỏ đã thích chơi bóng rổ.

Vậy còn họ?

Được làm điều mình thích, và cảm thấy thỏa mãn với nó, đó là một điều vô cùng may mắn và hạnh phúc.

Ngay cả huấn luyện viên đội tuyển quốc gia cũng không ngờ, ban đầu chỉ vì nhìn thấy Dương Gia Dịch có tố chất bóng rổ nên muốn kéo cậu vào đội, ai ngờ lại mang đến kết quả bất ngờ như vậy.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Phiêu Vũ Miên Miên

Cuộc thi tranh biện diễn ra vào ngày hôm sau, Dương Gia Duyệt không làm mọi người thất vọng, dẫn dắt đội của mình giành chức vô địch, và cô cũng trở thành nhà tranh biện xuất sắc nhất năm đó.

Ngày cô tham gia cuộc thi, Chu Chiêu Chiêu bận việc trường không đến được, nhưng Dương Gia Duyệt cũng không buồn lắm.

Nhưng cô không ngờ, khi bước xuống sân khấu, lại thấy người cha lâu ngày không gặp đang đứng đó với ánh mắt đầy tự hào.

“Bố!” Dương Gia Duyệt chạy đến, giọng đầy xúc động, “Bố đến từ khi nào? Sao không báo cho con biết?”

“Vừa về, muốn cho con một bất ngờ,” Dương Duy Lực cười, ôm con gái vào lòng, “Rất tuyệt, bố đã xem hết rồi.”

Không ngờ, cô bé ngày nào còn được bố cõng trên vai, giờ đã có thể đứng trên sân khấu tự lập.

Nhìn con gái trên sân khấu, khóe miệng Dương Duy Lực nhếch lên, niềm tự hào của một người cha lộ rõ.

Những đứa trẻ, không biết từ lúc nào, đã lớn khôn rồi!

Chương 630

DTV-EBOOK

Hôm nay, Dương Gia Duyệt chắc chắn là người hạnh phúc nhất!

Cô giành được giải thưởng mà mình hằng mong ước — Danh hiệu “Biện thủ xuất sắc nhất”. Không chỉ vậy, người cha lâu ngày không gặp — Dương Duy Lực — đã bất ngờ xuất hiện tại hiện trường để chứng kiến khoảnh khắc cô nhận giải.

Về đến nhà, cô còn bất ngờ hơn khi thấy một người khác cũng đang chờ mình.

“Aaaaaa...” Dương Gia Duyệt hét lên, lao về phía Dương Gia Hiêu, “Anh hai, anh về khi nào vậy?”

Hóa ra, Dương Gia Hiêu cũng đã trở về.

“Chậm thôi...” Dương Gia Hiêu đỡ lấy cô em gái đang xúc động, mỉm cười nói, “Anh vừa về tới nơi.”

“Anh trai nghe nói hôm nay em có cuộc thi biện luận, định đến xem, nhưng anh xem giờ thì lúc đó có lẽ em đã kết thúc rồi,” Chu Chiêu Chiêu giải thích.

“May mà anh không đi, không thì lại lỡ mất.”

Cô cũng không biết Dương Gia Hiêu về.

“Vừa hoàn thành xong nhiệm vụ, lại gần kinh thành nên anh tranh thủ về thăm mọi người,” Dương Gia Hiêu nói.

...

...

Hồi nhỏ, Dương Gia Hiêu ít nói, Chu Chiêu Chiêu luôn lo lắng: ngày nào cũng chỉ nghiên cứu hoặc làm nhiệm vụ, người làm khoa học đều trầm lặng như vậy.

Nhưng không ngờ, lần này trở về, Dương Gia Hiêu thay đổi nhiều đến thế.

Anh trở nên hoạt bát, cởi mở hơn, nói chuyện cũng nhiều hơn.

“Mẹ đã nhờ người gửi nguyên liệu tới, lát nữa mọi người giúp mẹ nhặt rau nhé. Hôm nay mẹ sẽ nấu một bữa thật ngon,” Chu Chiêu Chiêu nói.

Dạo này cô ít khi vào bếp, thường những dịp như thế này cả nhà sẽ ra ngoài ăn.

Nhưng nghĩ các con đều về, lại lâu rồi chưa được thưởng thức món mẹ nấu, Chu Chiêu Chiêu liền gọi điện nhờ nhà hàng gửi nguyên liệu tới.

“Anh phụ em,” Dương Duy Lực xắn tay áo lên nói.

Dương Gia Dịch cũng muốn giúp, nhưng bị Dương Gia Duyệt kéo lại. Cô cười nói với Chu Chiêu Chiêu: “Mẹ, bữa tối nay giao cho mẹ và bố nhé.”

“Sau khi ăn xong, bọn con sẽ rửa bát.”

“Em...” Dương Gia Dịch còn định nói, đã bị Dương Gia Duyệt ngắt lời: “Sao em không biết điều vậy?”

“Để bố mẹ chuẩn bị đi, chúng ta vào trong trò chuyện,” Dương Gia Duyệt kéo mọi người vào nhà, thì thầm, “Bố mẹ cũng lâu rồi chưa gặp nhau.”

“Vẫn là con gái biết điều,” Dương Duy Lực nghe thấy liền thì thầm với vợ.

Nhìn hai cậu con trai kia, cứ như hai cái đèn siêu sáng vậy.

“Áo khoác bông nhỏ của anh hả?” Chu Chiêu Chiêu trừng mắt nhìn anh.

“Anh nhớ em,” Dương Duy Lực nói khẽ.

Mặt Chu Chiêu Chiêu đỏ bừng, cô trừng mắt nhìn anh: “Con cái lớn rồi, anh vẫn còn trẻ con thế.”

“Con có lớn đến đâu, em vẫn là vợ anh,” Dương Duy Lực đáp một cách đầy tự tin.

Nói là Dương Duy Lực giúp, nhưng thực ra anh làm hết mọi việc, Chu Chiêu Chiêu chỉ đứng đó chỉ đạo.

Khi Dương Duy Lực rửa sạch và thái xong rau, anh làm điệu bộ mời: “Mời đầu bếp Chu nhậm chức.”

Chẳng mấy chốc, một bữa ăn ngon lành đã được dọn lên, cả nhà quây quần ăn uống vui vẻ.

Điều này với nhiều gia đình có lẽ rất bình thường, nhưng với nhà họ lại vô cùng quý giá.

Sau bữa ăn, ba đứa trẻ chủ động dọn bàn, rửa bát đĩa. Dương Duy Lực pha ấm trà, rửa chút hoa quả rồi cùng Chu Chiêu Chiêu ngồi trò chuyện trong sân.

“Thoáng cái, chúng đã lớn thế này rồi,” Chu Chiêu Chiêu nhìn ba đứa con trong bếp, cảm thán nói. “Mẹ cũng già rồi.”

“Già ở đâu?” Dương Duy Lực nhìn cô thật kỹ, “Vẫn như ngày đầu anh gặp em.”

“Vậy là lần đầu gặp em, anh đã thích em rồi hả?” Chu Chiêu Chiêu nhìn anh đầy ý trêu ghẹo.

Dương Duy Lực cười.

Lần đầu hai người gặp nhau, cứ như mới hôm qua vậy.

“Ừ,” anh nhìn Chu Chiêu Chiêu bằng ánh mắt sâu lắng, “Ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Chu Chiêu Chiêu định trêu anh, không ngờ lại bị anh nói khiến cô ngượng ngùng.

“Không tin đâu,” cô lẩm bẩm, rồi nhấp ngụm trà.

Lúc đó, làm sao anh có thể thích cô chứ?

Dù bị người khác hãm hại, nhưng cô cũng liên lụy đến Dương Duy Lực.

Hơn nữa, sau đó anh cũng chẳng thể hiện là thích cô.

Đúng là kẻ lừa đảo.

“Anh không lừa em đâu,” Dương Duy Lực nói. “Hôm đó anh nói với em là sẽ theo đuổi em, đó là lời thật lòng.”

“Chỉ là lần đầu gặp em, anh không biết mình đã thích em rồi,” anh giải thích.

Lúc đó, anh là một gã đàn ông thẳng thắn, làm sao hiểu được những điều này?

Chỉ biết rằng khi nhìn cô, tim anh loạn nhịp, lúc đó không hiểu vì sao.

Về sau nghĩ lại, chẳng phải là vì đã rung động sao?

Rồi dần dần, anh bị cô thu hút, không biết từ lúc nào, ánh mắt anh dừng lại trên người cô nhiều nhất.

Đến khi hai người kết hôn, anh bị điều đi Tân Cương, vốn đã chuẩn bị tinh thần sống xa nhau.

Nhưng không ngờ, một ngày nọ, hai người lại gặp nhau tại bệnh viện đơn vị.

Lúc đó, anh mới biết cô đã đăng ký tham gia hoạt động hỗ trợ biên cương, và trường cô đến chính là ngôi trường mới thành lập của đơn vị anh.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nằm trên giường bệnh, Dương Duy Lực còn tưởng mình nhớ vợ quá nên mới có ảo giác.

Nhưng sự thật là vậy, khi cô đứng trước mặt anh, cảm giác lúc đó anh sẽ nhớ suốt đời.

Nhìn ánh mắt đầy xót xa của cô, anh không bao giờ quên được.

Lúc đó, Dương Duy Lực tự nhủ: “Kiếp này, kiếp sau, anh cũng sẽ đối tốt với người phụ nữ này.”

Ba đứa trẻ trong bếp đang rửa bát, Dương Gia Duyệt ngẩng đầu nhìn ra, thấy cha mình nhẹ nhàng nắm tay mẹ.

Trên khuôn mặt mẹ cô, nụ cười ngọt ngào và dịu dàng vô cùng.

“Tình cảm của bố mẹ thật đẹp,” Dương Gia Duyệt xúc động nói.

“Nếu có thể,” cô tiếp tục thì thầm, “Em mong sau này mình cũng được như họ.”

Được cùng người mình yêu già đi từng ngày.

Điều lãng mạn nhất em nghĩ đến, chính là cùng anh bên nhau đến khi tóc bạc!

“Hôm nay anh sao thế?” Chu Chiêu Chiêu nghiêng đầu nhìn anh, “Gặp chuyện gì khiến anh cảm thán vậy?”

“Chỉ là nhiều năm rồi, anh ít khi nói với em những lời này,” Dương Duy Lực nói. “Anh rất thích.”

Thích được cùng em sống những ngày như thế này.

“Ý anh là cô gái nhỏ trong công ty đó hả?” Chu Chiêu Chiêu cười nhìn anh, “Em gái của ai ấy nhỉ?”

“Em biết rồi?” Dương Duy Lực hơi ngạc nhiên, nhưng rồi mỉm cười, “Đúng là có một cô gái như vậy.”

Một cô gái tràn đầy sức sống, nhưng ánh mắt khi nhìn anh có chút khác biệt. Sau khi phát hiện, Dương Duy Lực rất để ý.

Dĩ nhiên, trước đó anh cũng rất cẩn thận.

Chỉ là không biết cô gái đó không hiểu hay cố ý, mỗi lần vẫn nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ, yêu mến.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng, với Dương Duy Lực, kết quả vẫn như nhau.

Chỉ là không ngờ, có người lại đem chuyện này kể với Chu Chiêu Chiêu.

“Vậy nên, em yêu,” Dương Duy Lực nói, “Khi nào em đến công ty anh thì sát một chuyến đi?”

Chương 631

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu đã không đi.

“Việc của anh thì anh tự giải quyết đi,” cô nói. “Tôi không có hứng đi đỡ đòn cho anh đâu.”

Tuy nhiên, hai ngày sau, cô vẫn gặp cô em gái trong truyền thuyết ấy.

Cô gái trông rất xinh xắn, tính cách hoạt bát, cởi mở.

Công ty vận tải vừa hoàn thành đơn hàng đầu tiên, nhân viên liền đề xuất tổ chức ăn mừng để chúc mừng khai trương, yêu cầu ông chủ thết đãi.

Dương Duy Lực làm chủ tiệc, mời mọi người đến nhà hàng riêng của Chu Chiêu Chiêu.

Chu Chiêu Chiêu đến sau khi kết thúc buổi họp ở trường. Vừa bước vào, Vương Diễm Bình đã cười nói với cô: “Nhà của em đang ở trong kia đãi tiệc đấy.”

Lúc đầu, Chu Chiêu Chiêu không để ý.

“Là nhân viên công ty của anh ấy,” Vương Diễm Bình nhắc khéo. “Có một cô gái trẻ rất thú vị.”

...

...

Chu Chiêu Chiêu đang định bước về phía phòng VIP thì dừng lại, quay đầu nhìn Vương Diễm Bình.

“Em biết rồi à?” Vương Diễm Bình thấy cô dừng lại, liền nói. “Chị không hiểu giới trẻ bây giờ nghĩ gì

nữa.”

Rõ ràng biết Dương Duy Lực đã có gia đình, con cái sắp lên cấp ba, nhưng cô ta lại tỏ ra như không biết.

Không, là biết nhưng không quan tâm.

“Biết, nhưng chưa gặp,” Chu Chiêu Chiêu cười nói. “Chị Diễm Bình, em đói rồi, muốn ăn chút gì đó.”

Hôm nay họp hành suốt, có lúc đói đến mức không muốn ăn nữa.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng giờ đột nhiên lại thèm ăn.

“Em đợi chút,” Vương Diễm Bình nói, đi được hai bước lại quay lại. “Em muốn ăn gì?”

“Tùy chị, một bát mì thôi là được,” Chu Chiêu Chiêu trả lời.

“Vậy em vào trong đi, lát chị mang đến cho em,” Vương Diễm Bình nói.

“Em không muốn vào,” Chu Chiêu Chiêu lắc đầu. “Em chỉ muốn ngồi đây yên tĩnh ăn một bát mì.”

“Tùy em,” Vương Diễm Bình suy nghĩ một chút rồi nói. “Không thấy thì không bực.”

Khuôn viên nhà hàng được trang trí theo phong cách cổ điển, có vài chiếc bàn độc đáo.

Chu Chiêu Chiêu ngồi ở một chiếc bàn gần tiểu cảnh nước, nhìn dòng nước chảy dưới cây cầu nhỏ.

Có người đi ngang qua, cô không để ý, đầu óc vẫn nghĩ về đề tài được thảo luận trong buổi họp hôm nay.

Cô đã có hướng đi rõ ràng, chỉ cần tra cứu thêm tài liệu.

“Ái!” Đột nhiên, một tiếng kêu vang lên, tiếp theo là lời xin lỗi của nhân viên phục vụ. “Xin lỗi, xin lỗi ạ!”

“Đau quá!” Cô gái kia ôm lấy cánh tay, mặt nhăn nhó.

Chu Chiêu Chiêu nhìn sang, thấy một cô gái đang ôm tay, bên cạnh là nhân viên phục vụ và trên sàn là bát mì cô định ăn.

“Xin lỗi quý khách,” nhân viên vừa xin lỗi vừa nói. “Chúng tôi có hộp cứu thương, để tôi xử lý vết bầm cho cô trước nhé?”

Lúc này cô ấy bưng khay rất cẩn thận, nhưng cô gái này đột nhiên chạy tới va phải.

May mà cô phản ứng nhanh, đánh rơi bát để tránh làm cô ta bị thương.

Dù vậy, nước nóng vẫn văng vào tay cô gái.

Nhưng giờ không phải lúc bàn về chuyện đó, quan trọng là xử lý vết bầm ngay.

“Chuyện gì thế?” Vương Diễm Bình bước ra, nhìn cô gái rồi nói. “Không sao chú? Để tôi đưa cô vào trong chườm đá nhé?”

Bị bầm cần chườm đá ngay.

Đúng lúc đó, Dương Duy Lực cũng bước ra. Cô gái thấy anh liền chạy tới, giọng yếu ớt: “Anh Duy Lực, tay em bị bầm rồi.”

Nhưng Dương Duy Lực tránh sang một bên, tiến thẳng về phía Chu Chiêu Chiêu.

“Em về lúc nào vậy?” anh hỏi.

“Vừa về,” Chu Chiêu Chiêu trả lời. “Định ăn mì, không ngờ va phải người.”

Dương Duy Lực liếc nhìn cô gái đáng thương kia, hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

Cô gái nhìn anh, cuối cùng lắc đầu: “Không, không nghiêm trọng.”

“Vẫn nên kiểm tra kỹ,” Vương Diễm Bình nói. “Cô đi với tôi vào trong chườm đá nhé.”

Lời này cô đã nói từ nãy, nhưng cô gái kia cứ làm ngơ.

Có lẽ thực sự không nghiêm trọng?

Cô gái đỏ mắt nhìn Chu Chiêu Chiêu lần nữa, rồi đi theo Vương Diễm Bình.

“Dọn dẹp chỗ này đi, rồi bảo bếp làm lại bát mì,” Dương Duy Lực nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu, gật đầu rồi đi vào bếp, sau đó quay lại quét dọn.

“Hôm nay mệt à?” Dương Duy Lực ngồi xuống cạnh cô hỏi.

“Ừm, họp cả ngày,” Chu Chiêu Chiêu xoa xoa thái dương. “Giờ không muốn nói gì cả.”

Cô thực sự chỉ muốn ngồi yên lặng một lúc.

Dương Duy Lực ngồi đó bên cô.

Khi mì được mang lên, Chu Chiêu Chiêu nói: “Anh đi lo việc của anh đi.”

“Lát về cùng em nhé.”

“Ừm,” cô gật đầu, cúi xuống ăn mì.

Khi Dương Duy Lực đứng dậy, từ phòng trong vang lên tiếng kêu của cô gái: “Đau quá!”

Nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến anh, anh thẳng tiến vào phòng VIP.

Chu Chiêu Chiêu đói bụng, ăn hết bát mì cảm thấy người khỏe khoắn hẳn.

Cô gái kia bước ra, thấy Chu Chiêu Chiêu vẫn ngồi đó ăn mì.

Còn Dương Duy Lực đã biến mất.

Nụ cười trên mặt cô không thay đổi, tiến đến trước mặt Chu Chiêu Chiêu: “Chào chị, em là Tiểu Yến.”

“Ừm, chào em,” Chu Chiêu Chiêu lau miệng, nhìn cô gái. “Có chuyện gì sao?”

“Có chút chuyện,” cô gái cười nói. “Em ngồi đây được không?”

“Được,” Chu Chiêu Chiêu gật đầu nhặt nhẻo.

“Em là Trương Mông Mông,” cô gái tự giới thiệu. “Chắc chị đã nghe nói về em rồi.”

“Không,” Chu Chiêu Chiêu cười. “Hay em tự giới thiệu đi?”

Trương Mông Mông bị ngắt lời, nhưng vẫn nói: “Em là em gái của Trương Vũ Thành. Anh trai em trước khi mất đã gửi gắm em cho anh Duy Lực.”

Chu Chiêu Chiêu không nói gì, chỉ gật đầu tỏ ra đã biết.

Cuộc trò chuyện gần như c.h.ết yếu.

Trương Mông Mông sốt ruột, dù tự nhận mình trẻ trung xinh đẹp và tràn đầy sức sống, nhưng vẫn còn non nớt: “Anh trai em đã gửi gắm em cho anh Duy Lực.”

“Vậy nên em mới được vào công ty làm việc,” Chu Chiêu Chiêu nói giọng bình thản.

Nếu không, Dương Duy Lực chắc chắn sẽ không giữ lại một cô gái như thế trong công ty.

“Chị...” Trương Mông Mông trợn mắt nhìn cô. “Hai người không hợp nhau đâu.”

Chu Chiêu Chiêu lắc đầu: “Em muốn gì thì nói thẳng với anh ấy, đừng tìm tôi.”

“Chị không chiếm giữ anh ấy, em sẽ có cơ hội,” Trương Mông Mông tức giận nói.

Chu Chiêu Chiêu cười nhạt: “Tự tin mù quáng đôi khi không tốt đâu.”

“Nếu em nghĩ anh ấy là người như vậy, chỉ chứng tỏ em mù quáng thôi,” cô lạnh lùng nói. “Tốt nhất em nên tập trung vào công việc đi.”

“Tiền bạc và sự nghiệp đôi khi còn đáng tin cậy hơn đàn ông.”

Trương Mông Mông trợn mắt, không hiểu nổi người phụ nữ này đang nói gì.

Chương 632

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu hôm nay phải tham dự cả ngày dài họp hành, thực sự chẳng muốn nói năng gì, nhưng đúng lúc này Trương Manh Manh lại chẳng biết điều.

“Đợi đã,” thấy cô định rời đi, Trương Manh Manh vội vàng chặn lại, “Cô nghĩ nói mấy lời này sẽ khiến tôi sợ mà lùi bước sao?”

“Tôi tin rằng ‘tinh thành sở chí, kim thạch vi khai’, một ngày nào đó tôi sẽ dùng sự chân thành của mình để cảm động anh ấy.” Trương Manh Manh đầy quả quyết nói.

“Nếu Trang Tử biết câu nói của ông bị dùng vào chỗ này, chắc sẽ tức giận lắm.” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng liếc nhìn cô, “Tùy cô.”

Nhìn cũng là người đi học, nhưng cái đầu như chưa khai hóa vậy.

Phiêu Vũ Miên Miên

Trương Manh Manh vẫn muốn chặn đường cô, nhưng bị khí thế từ người cô dọa cho lui lại một bước, Chu Chiêu Chiêu thừa cơ bước qua người cô.

Khi Trương Manh Manh định tìm Chu Chiêu Chiêu lần nữa, bỗng đối diện với một đôi mắt lạnh băng.

Là Dương Duy Lực.

“Em...” Trương Manh Manh ảm ức nhìn anh.

...

...

“Mệt rồi?” Dương Duy Lực nhìn Chu Chiêu Chiêu đầy thương xót, “Em đi nghỉ trước đi, anh xử lý xong sẽ đưa em về.”

Chu Chiêu Chiêu “ừ” một tiếng, đi vòng qua anh tiến thẳng vào nhà bếp.

“Duy Lực ca...” Trương Manh Manh nhìn Dương Duy Lực lúc này mà trong lòng sợ hãi, cảm thấy Chu Chiêu Chiêu thật là mưu mô, cố tình dụ dỗ cô nói ra những lời khiến Dương Duy Lực hiểu lầm mình.

“Anh trai em gửi gắm em cho anh chăm sóc,” Dương Duy Lực nói, “Vì vậy từ cấp ba đến đại học, tiền học của em đều do anh chu cấp.”

Anh dừng lại cười nhạt, “Kết quả em học hành ra cái thứ này?”

“Nhưng em thích anh mà.” Trương Manh Manh khóc lóc nói.

Ngay từ lần đầu tiên Dương Duy Lực theo anh trai đến nhà cô, cô đã thích người đàn ông này rồi.

Bao nhiêu năm nay cô nỗ lực học tập, cũng chỉ để có thể đến gần Dương Duy Lực hơn một chút.

Cho đến bây giờ, mỗi ngày cô đều có thể gặp anh ở công ty.

Đối với Trương Manh Manh mà nói, đây chính là điều hạnh phúc nhất trong đời.

Ban đầu, cô chỉ nghĩ rằng miễn là mỗi ngày được nhìn thấy anh, thế là đủ rồi.

Nhưng càng tiếp xúc, càng bị thu hút bởi khí chất của anh, rồi không tự chủ muốn lại gần, gần hơn nữa!

Lòng cô trở nên tham lam, rõ biết Dương Duy Lực đã có vợ, nhưng vẫn muốn thay thế vị trí đó.

Cô biết điểm mạnh của mình.

Trẻ trung, xinh đẹp, tràn đầy sức sống!

Các bạn cùng phòng đều nói đàn ông thích nhất chính là những cô gái như họ bây giờ.

Hôm đó đi ăn với bạn, khi nhắc đến Dương Duy Lực, bạn cô nhiệt liệt khuyên cô phải nắm bắt cơ hội.

“Đàn ông đỉnh cao như vậy mà bỏ lỡ thì đúng là ngu ngốc,” bạn cô nói, “Nhìn cô xinh đẹp dáng chuẩn thế kia, đàn ông nào chẳng thích.”

“Nhưng vợ anh ấy cũng rất ưu tú.” Trương Manh Manh nói.

“Vậy thì sao?” bạn cô đầy tự tin nói, “Bảo cô nhìn một khuôn mặt suốt mười mấy năm, có chán không?”

Trương Manh Manh nghĩ, cũng có lý.

“Vì vậy, cứ mạnh dạn theo đuổi đi,” bạn cô đặc ý nói, “Đàn ông mà, ai chẳng có lòng tự tôn, được một cô gái trẻ đẹp như cô theo đuổi, chắc chắn sẽ vui lắm.”

“Nhưng loại đàn ông này cũng rất hay giữ thể diện, thích ra vẻ,” bạn tiếp tục, “Bề ngoài lạnh lùng với cô, nhưng trong lòng chưa chắc đã không thích.”

Trương Mạnh Mạnh nghĩ, đúng là vậy.

Mỗi lần Dương Duy Lực đối xử với cô chẳng phải đều lạnh lùng sao? Hay trong lòng anh thực sự thích được một cô gái trẻ đẹp như cô theo đuổi?

Hừ, đàn ông!

Trái tim vừa mới bị tổn thương của Trương Mạnh Mạnh bỗng lại bùng cháy.

“Biết không?” bạn cùng phòng thần bí nói với cô, “Tớ sắp kết hôn rồi.”

“Kết hôn?” Trương Mạnh Mạnh tròn mắt nhìn, “Với Tôn Hạo à?”

Tôn Hạo là bạn trai cũ của bạn cùng phòng, hai người từng cãi nhau và chia tay khi tốt nghiệp.

Nhưng mấy năm đại học, chuyện họ chia tay rồi lại quay về đã quá quen thuộc.

“Tôn Hạo?” bạn cô cười nhạt, “Chẳng qua chỉ là một nhân viên nhỏ, lấy anh ta chẳng phải ngày nào cũng phải đạp xe đi làm? Sao phải từ bỏ ô tô để chịu khổ như vậy?”

Trương Mạnh Mạnh định nói Tôn Hạo cũng không tệ, tốt nghiệp đã vào cơ quan nhà nước, tuy chỉ là nhân viên nhỏ nhưng tương lai cũng rộng mở.

Nhưng nghe bạn nói vậy, lại thấy cũng có lý.

Có ô tô ai còn muốn đạp xe?

“Vì vậy tớ bảo cô phải nắm chắc ông chủ đó,” bạn cô kiêu hãnh nói, “Sau này bảo anh ta mua cho cô một chiếc ô tô.”

“Còn mấy đứa bạn kia?” bạn cô cười, “Đừng nghe bề ngoài chúng nó nói thanh cao thế nào, nào là thích cùng nhau phấn đấu.”

“Nhưng nhìn mấy người giàu có đi, ai là không vứt bỏ người vợ tào khang sau khi thành công?” bạn cô nói, “Đợi đến khi cùng phấn đấu thành bà già mặt vàng, đàn ông nào còn muốn?”

Đừng ngốc nữa!

Nhìn xem những chuyện như vậy bây giờ còn ít sao?

Nhà có vợ nhưng ngoài đường vẫn vẫy cờ, mấy ai giữ được bản tâm, không ham của lạ?

Đằng nào, cô cũng chưa thấy.

“Nhưng tôi không muốn giầu giém.” Trương Manh Manh nói, “Tôi muốn đứng bên anh ấy một cách đường đường chính chính.”

Để tất cả mọi người đều thấy, cô mới là người phù hợp nhất với anh!

“Vậy thì cố gắng lên,” bạn cô cười nói, “Cứ tạo nhiều cơ hội ở bên nhau, để anh ấy thấy nhiều ưu điểm của cô.”

Bạn cô nói rất nhiều, Trương Manh Manh nghe mà trong lòng càng thêm phấn khích.

“Tớ đoán anh chàng nhà cô chỉ là giả vờ chính nhân quân tử,” bạn cô nói, “Nên cô chủ động một chút, chắc chắn sẽ thành công.”

Ban đầu Trương Manh Manh đầy tự tin, nhưng sau này Dương Duy Lực tránh mặt, cô có trăm phương ngàn kế cũng không thể thi triển.

Trương Mạnh Mạnh cho rằng, nhất định là do Chu Chiêu Chiêu.

Vì mọi người trong công ty đều đùa rằng, Dương Duy Lực là “sợ vợ”, nghe lời vợ lắm.

Trương Mạnh Mạnh nghĩ, kỳ thực Dương Duy Lực cũng thích mình, nhưng lại sợ con hổ cái ở nhà, nên mới không dám.

Nếu cô có thể loại bỏ được Chu Chiêu Chiêu - con hổ chặn đường này, thì cô và Dương Duy Lực có thể đến được với nhau.

Vì vậy, hôm nay biết sẽ đến đây ăn cơm, trong lòng cô đã lên kế hoạch tìm cơ hội gặp Chu Chiêu Chiêu, nói chuyện giữa cô và Dương Duy Lực.

Cô tưởng tượng Chu Chiêu Chiêu có thể sẽ tức giận, nhưng không ngờ cô ta lại thản nhiên đến vậy.

Cô ta tự tin đến thế sao? Hay là tin tưởng Dương Duy Lực?

“Nhưng anh không thích em,” Dương Duy Lực chán ghét nói, “Anh chỉ yêu mỗi vợ anh thôi.”

“Không, không phải vậy.”

“Còn em, anh tài trợ cho rất nhiều người.” Anh lạnh nhạt nói, “Em chỉ là một trong số đó.”

Chương 633

DTV-EBOOK

Đây là lần đầu tiên Dương Duy Lực cảm thấy ghét cay ghét đắng một người đến thế, mà lại còn là một kẻ thuộc hàng hậu bối.

“Người không nên làm phiền cô ấy.” Dương Duy Lực lạnh lùng nói.

Khi bước ra ngoài, anh đã thấy Chu Chiêu Chiêu trông rất mệt mỏi. Anh xót xa cho vợ, vừa mới vào trường mới, còn nhiều thứ phải thích nghi, áp lực lại càng lớn.

Anh tưởng rằng thái độ của mình với Trương Manh Manh trước đó đã rõ ràng lắm rồi, nhưng không hiểu cô gái này là thiếu não hay não không đủ dùng, luôn hiểu sai ý của anh.

Dương Duy Lực vốn định đợi mấy ngày nữa sẽ nhờ người nói chuyện với cô ta, nếu vẫn còn ý đồ kia thì lập tức đuổi đi.

Anh đã hứa với anh trai cô ta sẽ chăm sóc cho cô, nhưng không có nghĩa là vì cô mà để vợ mình phải chịu khổ.

“Không phải đâu,” Trương Manh Manh đỏ mắt, ầm ục nhìn anh nói, “Em không làm phiền chị ấy, anh đừng giận, em có thể xin lỗi chị ấy.”

Dương Duy Lực: “...”

Vậy thì còn đứng đây nói nhảm với một kẻ không có não làm gì nữa?

...

...

“Nếu anh không muốn, em có thể không xuất hiện trước mặt chị ấy,” Trương Mạnh Mạnh dường như nhận ra sự bất mãn của Dương Duy Lực, vội vàng nói, “Chỉ cần anh đừng đuổi em đi, em chỉ cần được nhìn thấy anh là đủ.”

“Lão Hồ.” Dương Duy Lực đột nhiên gọi một tiếng lạnh lùng.

Hồ Chiêm Quốc đang ở trong phòng uống rượu với đồng nghiệp cũng là đồng đội, nghe thấy tiếng gọi của Dương Duy Lực, vội vàng bỏ đĩa chạy ra ngoài.

Những người khác thấy vậy cũng lần lượt đi theo.

Họ đều là những người lính từng được Dương Duy Lực dẫn dắt, trước đây mỗi khi nghe thấy giọng điệu này thường là lúc anh tức giận.

“Đội... đội trưởng, có chuyện gì vậy?” Hồ Chiêm Quốc ấp úng hỏi.

Anh ta lục lại những việc mình làm gần đây, xem có phải đã làm sai điều gì khiến đội trưởng nổi giận không.

“Tốt bụng giúp đỡ, ai ngờ lại giúp đỡ một kẻ vong ân bội nghĩa.” Dương Duy Lực tự giễu cười một tiếng, “Người không xứng làm em gái của Trương Huyền.”

“Duy Lực ca...” Trương Mạnh Mạnh sốt ruột, “Anh đừng giận, em không dám nữa đâu, xin anh đừng đuổi em đi...”

Hồ Chiêm Quốc trợn mắt: “Trương Manh Manh, nào người có vấn đề à?”

Trời ạ, Trương Huyền là một người tốt như vậy, sao lại có đứa em gái không biết điều như thế này?

Trước đây anh ta còn tưởng cô gái này chỉ là ngưỡng mộ Dương Duy Lực, giống như tình cảm em gái dành cho anh trai.

Ai ngờ cô ta lại nảy sinh ý đồ như vậy!

Trong công ty, ai mà chẳng biết tình cảm vợ chồng Dương Duy Lực rất tốt, lại còn có ba đứa con ngoan ngoãn, cả nhà hạnh phúc khiến người ta ghen tị.

Một cô gái trẻ, lại là sinh viên đại học ưu tú, sao lại có thể không biết điều, muốn phá hoại gia đình người khác chứ?

Hồ Chiêm Quốc thực sự quá thất vọng.

“Đội trưởng, để tôi xử lý việc này.” Hồ Chiêm Quốc nói với Dương Duy Lực đang mặt đen như mực, “Anh đi giải thích với em dâu đi.”

Lúc này, Chu Chiêu Chiêu không chỉ đến chào hỏi mọi người, còn gọi thêm mấy món ăn.

Hồ Chiêm Quốc thực sự rất kính trọng và biết ơn Chu Chiêu Chiêu.

Gia đình anh ta bây giờ có cuộc sống khá giả, phần lớn là nhờ Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu.

Vợ anh có thể khôi phục lại thực đơn của gia đình họ Miêu, càng là nhờ Chu Chiêu Chiêu.

Đừng nói gì đến việc Chu Chiêu Chiêu cũng có phần lợi nhuận, đây là sự hỗ trợ lẫn nhau, tất cả đều là do lòng tốt của Chu Chiêu Chiêu dùng để an ủi họ.

Người có năng lực như Chu Chiêu Chiêu, ở tỉnh Thiểm đã mở mấy nhà hàng đặc sản, kinh doanh rất tốt.

Ở kinh đô cũng vậy, dù sao đây cũng là thủ đô lớn, không thiếu đầu bếp giỏi.

Trương Manh Manh nhìn Dương Duy Lực một cách khát khao, mong anh có thể nhìn mình thêm lần nữa, nhưng từ khi Hồ Chiêm Quốc xuất hiện, anh đã không thềm liếc mắt đến cô.

Trương Manh Manh: “Em không quan tâm anh có thích em hay không, em chỉ thích anh, có gì sai chứ?”

“Em chỉ hận mình không thể lớn nhanh hơn, để gặp anh sớm hơn.” Trương Manh Manh khóc nói, “Anh đã có thể giúp đỡ em, sao không thể nhìn em thêm chút nữa?”

“Nếu biết trước như vậy, anh không nên quan tâm đến em.” Trương Manh Manh khóc lớn, “Tại sao anh cho em hy vọng rồi lại khiến em thất vọng?”

“Giúp đỡ người còn thành sai rồi?” Hồ Chiêm Quốc bất lực nói.

May là lúc này đã muộn, trong quán không còn khách nào khác, nếu không để cô ta gây rối như thế này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến kinh doanh của nhà hàng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy chúng ta tính toán một chút,” Hồ Chiêm Quốc nói, “Từ khi anh trai người mất đến giờ, tổng cộng là năm năm, mỗi nửa năm đội trưởng đều gửi tiền về nhà người, cộng thêm tiền học đại học của người, năm năm này ít nhất cũng phải năm sáu ngàn rồi chứ?”

“Năm ngoài bố người ốm phải nhập viện, đội trưởng không nói hai lời, chuyển ngay năm ngàn cho bố người chữa bệnh.”

“Không muốn được giúp đỡ, vậy người trả lại số tiền này đi?” Hồ Chiêm Quốc nói.

Trương Mạnh Mạnh nghẹn lời.

Một vạn đồng!

Bây giờ là những năm chín mươi, dù đời sống đã khá hơn, nhiều người xuống biển làm ăn cũng kiếm được tiền, nhưng ở nơi nhỏ bé của họ, có được một hộ vạn nguyên đã là rất giỏi rồi.

Không nói đến chuyện khác, số tiền này dù anh trai cô còn sống cũng không kiếm được nhiều như vậy.

“Em...”

Trương Mạnh Mạnh còn muốn biện minh, nhưng Hồ Chiêm Quốc đã không muốn nghe nữa, anh ta vẫy tay: “Mạnh Mạnh, ca cũng nhìn người lớn lên, người làm chúng ta quá thất vọng.”

Sao có thể nảy sinh ý đồ như vậy với Dương Duy Lực chứ?

Đây không phải là lấy oán báo ơn thì là gì?

Học hành đều ném xuống sông xuống biển cả rồi.

Miêu Tân Hồng nghe thấy động tĩnh đi ra, trừng mắt nhìn Hồ Chiêm Quốc một cái, khiến anh ta rất khó hiểu, bình thường nhìn mình làm gì vậy?

“Đi thôi,” Hồ Chiêm Quốc không suy nghĩ nhiều, nói với Trương Mạnh Mạnh, “Về nhà suy nghĩ kỹ đi, ngày mai đến công ty nhận lương rồi về.”

“Chiêm Quốc ca, anh giúp em nói với Duy Lực ca đi, em không dám nữa đâu.” Trương Mạnh Mạnh nói.

Trương Mạnh Mạnh không dám nói với Hồ Chiêm Quốc những lời như chỉ cần được nhìn thấy Dương Duy Lực mỗi ngày, cô biết nếu nói ra, Hồ Chiêm Quốc sẽ lập tức đưa cô về cái huyện nhỏ kia ngay.

“Người đến giờ vẫn không hiểu chuyện sao?” Hồ Chiêm Quốc mặt đen lại nói, “Mạnh Mạnh, đừng để tình cảm cuối cùng của anh trai người bị chà đạp hết.”

Bây giờ họ còn quan tâm đến cô, chỉ là vì tình cảm với anh trai cô, nếu không với một cô gái vô liêm sỉ như thế này, đã sớm bị ném ra ngoài rồi, còn nói nhiều làm gì?

Thật là phí cảm xúc.

“Người đi điều tra một chút,” Dương Duy Lực nói với Hồ Chiêm Quốc, “Xem xem người xung quanh cô ta...”

Trương Mạnh Mạnh trước đây không như vậy, sao bây giờ lại trở nên khó hiểu như thế?

“Tôi biết rồi.” Hồ Chiêm Quốc nói, “Tôi sẽ đi điều tra, còn anh phải giải thích rõ ràng với em đâu.”

Dù sao, chuyện này nghĩ lại cũng thấy buồn nôn.

Tiền của ai cũng không phải tự nhiên mà có, Chu Chiêu Chiêu có thể đồng ý để Dương Duy Lực dùng tiền của mình giúp đỡ đồng đội đã hy sinh, chỉ điểm này đã đáng để họ kính trọng rồi.

Ai ngờ giúp đỡ một kẻ vong ân bội nghĩa, còn muốn chen ngang vào gia đình người ta, thật quá đáng ghét.

Chương 634

DTV-EBOOK

Trương Manh Manh khóc lóc trở về phòng trọ, không hiểu vì sao mọi chuyện lại trở nên như thế này?

Rõ ràng, bạn cùng phòng của cô còn không xinh đẹp bằng cô.

Rõ ràng, cô đã làm theo mọi lời bạn cùng phòng khuyên bảo, nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược?

Nhưng thái độ của Dương Duy Lực hôm nay đã quá rõ ràng, đặc biệt là ánh mắt khinh ghét của anh, khiến Trương Manh Manh muốn tự lừa dối bản thân cũng không được.

Cô cảm thấy vô cùng tổn thương, muốn tìm bạn cùng phòng hỏi cho rõ, nhưng mấy ngày liền đều không gặp được người đó.

Mấy ngày sau, khi cô vừa định ra ngoài thì Hồ Chiêm Quốc xuất hiện, “Đi thôi, anh đưa em đến một nơi.”

“Có phải Duy Lực ca đã đồng ý cho em quay lại không?” Trương Manh Manh hy vọng hỏi.

Hồ Chiêm Quốc nhìn cô một lúc lâu không nói gì, cuối cùng thở dài nặng nề.

Kể từ ngày đưa Trương Manh Manh về, anh đã bị vợ là Miêu Tân Hồng tra khảo một trận toí bời.

...

...

“Có phải cũng có tiểu cô nạt xoắn xuýt quanh anh không?” Miêu Tân Hồng hỏi, “Không quan tâm anh đã kết hôn hay có con, chỉ cần được ngắm anh mỗi ngày là mãn nguyện?”

Miêu Tân Hồng vừa nói xong đã thấy buồn nôn, “Em cảnh cáo anh đấy, nếu thật sự có loại tiểu cô nạt đó, anh cắt ngay cho em.”

“Chị em phục vụ cả nhà này đã đủ mệt rồi, nếu anh dám nghịch ngợm bên ngoài, anh xem em xử lý thế nào.” Miêu Tân Hồng nghiêng răng nói.

“Anh là loại người đó sao?” Hồ Chiêm Quốc oan ức đáp, “Cái Trương Manh Manh này đúng là hại người không dao.”

Thật là kinh tởm.

Nhưng cô ta là em gái của Trương Huyền, họ không thể bỏ mặc được.

Hồ Chiêm Quốc vất vả lắm mới dỗ được vợ, nhưng dù vậy, mấy đêm nay anh vẫn bị vợ đuổi ra phòng khách ngủ.

Lòng anh chỉ còn biết uất ức.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đây quả thật là chuyện gì thế này!

Phía Dương Duy Lực thế nào anh không rõ, nhưng nhìn sắc mặt và khí thế nói chuyện của đội trưởng mấy ngày nay, chắc cũng không dễ chịu gì.

Đúng là tội nghiệp!

Ban đầu, trước khi đến đây Hồ Chiêm Quốc vẫn còn chút hy vọng, nghĩ rằng sau mấy ngày lạnh nhạt

cô gái này sẽ tỉnh ngộ, nào ngờ câu đầu tiên cô ta hỏi lại là thế này!

Vốn còn chút mềm lòng, định tìm cho cô ta một công việc khác ở kinh thành, nhưng mấy câu nói của Trương Manh Manh đã khiến anh thay đổi ý định.

Như vợ anh nói, tâm tư đã hư hỏng rồi, ở kinh thành dù không tìm Dương Duy Lực thì cũng sẽ là người khác.

Loại cô gái này, tốt nhất là đưa về huyện nhỏ để bố mẹ cô ta tự lo.

“Đến nơi rồi em sẽ biết.” Hồ Chiêm Quốc lạnh lùng nói.

Mấy ngày nay anh đã điều tra về Trương Manh Manh, mới biết cả phòng trọ của cô đều bị một cô gái tên Lưu Thiên Thiên dẫn dắt sai đường.

Cô ta chỉ một lòng muốn tìm một người đàn ông giàu có, bất kể người đó đã có vợ con hay chưa.

Và cô ta đã tìm được một ông chủ công ty.

Chỉ có điều, tuổi ông ta đủ làm bố cô ta, hơn nữa đã có vợ con học cấp ba rồi.

Lưu Thiên Thiên ban đầu xin làm thư ký, có lần đi tiếp khách về lợi dụng lúc say rượu hai người đã lăn vào nhau.

Cô ta tham vọng, không muốn chỉ làm tiểu tam vô danh, mà muốn hất cẳng chính thất lên ngôi.

Nhưng cô ta không biết rằng, công ty của ông chủ đó có được ngày hôm nay là nhờ vợ ông ta.

Hôm nay, anh sẽ cho Trương Mạnh Mạnh tận mắt xem, người chị em Lưu Thiên Thiên mà cô hằng ngưỡng mộ thực chất là loại người nào?

Những điều cô ta khoe khoang trước mặt Trương Mạnh Mạnh có thật hay không?

Ví dụ như chuyện cô ta sẽ kết hôn với ông chủ đó.

“Đồ đàn bà vô liêm sỉ!”

Vừa đến nơi, Trương Mạnh Mạnh đã thấy ông chủ mà Lưu Thiên Thiên thường nhắc tới tát cô ta một cái, “Tôi tốt bụng cho cô công ăn việc làm, cô lại chỉ nghĩ đến chuyện quyến rũ tôi.”

Không cần vợ ông ta ra tay, chính ông chủ đã xông lên đánh đập Lưu Thiên Thiên tới bời, “Cô dám quyến rũ tôi rồi còn muốn phá hoại hôn nhân của tôi, đồ khốn... Loại đàn bà mặt hạng muốn một bước lên mây như cô tôi gặp nhiều rồi.”

Nhìn Lưu Thiên Thiên bị ông chủ đánh đến thảm hại, đâu còn vẻ kiêu ngạo khi cùng cô ăn uống trò chuyện ngày nào?

Quần áo cô ta bị xé rách tả tơi, người bê bết nằm trên đất, tóc tai rối bù, xung quanh là những ánh mắt chỉ trỏ.

“Không biết xấu hổ, đi quyến rũ đàn ông nhà người ta.” Một bà lão nhỏ nước bọt, “Nhà cô làm nghề gì mà vô liêm sỉ thế?”

Những bà, những mẹ thời này đều rất thẳng thắn, ghét nhất loại đàn bà không biết xấu hổ, không cần ai ra tay, họ đã dùng lời lẽ nhục mạ Lưu Thiên Thiên thậm tệ.

Trương Mạnh Mạnh đứng chôn chân tại chỗ, ban đầu còn định chạy tới giúp Lưu Thiên Thiên, nhưng giờ thấy cô ta bị vây giữa những lời mắng nhiếc, cô đâu dám bước tới.

“Sao lại thế này?” Trương Mạnh Mạnh vừa khóc vừa nói, không thể tin nổi, “Rõ ràng, người đàn ông đó yêu cô ấy mà.”

“Yêu?” Hồ Chiêm Quốc cười nhạt, không trả lời câu hỏi này của cô.

Thế giới của Trương Mạnh Mạnh như sụp đổ, cô mờ dần như người mất hồn.

Lưu Thiên Thiên từng là người dẫn đường tình cảm cho cô, khiến cô tự tin rằng Dương Duy Lực nhất định sẽ yêu mình.

Cô từng chứng kiến người đàn ông đó cưng chiều Lưu Thiên Thiên đến mức nào.

Lưu Thiên Thiên luôn là cô gái khiến cả phòng trọ ngưỡng mộ.

Khi mới vào trường, hoàn cảnh mọi người đều như nhau, nhưng từ khi cô ta theo người đàn ông đó, cuộc sống đã khá lên trông thấy.

Những túi xách hàng hiệu, mỹ phẩm mà trước đây họ chưa từng nghe tới, đều được Lưu Thiên Thiên giới thiệu.

Nhưng giờ đây, người từng được ngưỡng mộ bỗng trở thành kẻ bị mọi người khinh rẻ, nhận thức của Trương Mạnh Mạnh bị đảo lộn hoàn toàn.

Cô như người mất hồn.

Trương Mạnh Mạnh về nhà liền lên cơn sốt, sau một trận ốm nặng, tỉnh dậy cô trở nên vô cùng suy sụp.

Cô tìm Hồ Chiêm Quốc, “Em muốn về nhà.”

Nơi này, dường như không dành cho cô, dù kinh thành có nhiều cơ hội.

Hồ Chiêm Quốc thấy cô như vậy cũng đành bất lực, “Em đã tốt nghiệp đại học, về nhà suy nghĩ lại đi.”

“Đừng để bố mẹ phải lo lắng cho em nữa.” Anh kiên nhẫn nói, “Giờ em đã học xong, gia đình còn trông cậy vào em.”

Dưới cô còn một đứa em trai đang học cấp hai.

“Em biết rồi.” Trương Mạnh Mạnh mặt tái mét, nhìn Hồ Chiêm Quốc, hình như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng im lặng.

Hồ Chiêm Quốc thở phào nhẹ nhõm.

Với loại cô gái không tinh táo như này, không như con trai có thể đánh cho một trận.

Nói nặng lại sợ cô ta nghĩ quẩn, mấy ngày nay tóc anh rụng cả nắm.

Giờ thấy cô ta đã tỉnh ngộ muốn về nhà, lòng anh mới yên.

Nhưng anh không ngờ rằng, Trương Mạnh Mạnh trước khi về lại đến trường tìm Chu Chiêu Chiêu.

Chương 635

DTV-EBOOK

Hôm đó, Chu Chiêu Chiêu có tiết dạy, ban đầu cô không để ý đến Trương Mạnh Mạnh đang ngồi ở cuối lớp. Mãi đến khi bài giảng được một nửa, cô mới nhận ra sự hiện diện của cô gái đó, nhưng cũng không quá bận tâm, tiếp tục giảng bài như bình thường.

Đến gần cuối giờ, Trương Mạnh Mạnh bất ngờ đứng dậy giơ tay: “Em có thể hỏi một câu được không?”

Chu Chiêu Chiêu liếc nhẹ cô ta, lạnh lùng đáp: “Không.”

“Chỉ một câu thôi.” Trương Mạnh Mạnh kiên quyết nói to.

“Em có thắc mắc gì, chúng ta có thể nói chuyện riêng sau giờ học.” Chu Chiêu Chiêu trả lời.

Cô không muốn vì Trương Mạnh Mạnh mà làm mất thời gian của cả lớp. Hơn nữa, cô cũng đoán được cô ta muốn hỏi điều gì.

“Chị sợ đến vậy sao?” Trương Mạnh Mạnh cười nhạt nói.

...

...

Câu nói này vừa thốt ra, nhiều học sinh quay lại nhìn cô ta, bắt đầu xì xào bàn tán.

“Em không phải học sinh lớp này,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng nói, “Có thắc mắc gì đợi sau giờ học.”

“Các em khác còn câu hỏi nào không?” Cô hỏi tiếp, “Nếu không, cô sẽ nói về bài tập lần này.”

Cô bắt đầu giải thích bài tập: “Bài tập nhóm, các em nên ra ngoài quan sát nhiều hơn, đừng chỉ giới hạn kiến thức trong sách vở.”

“Cô ơi, bài tập này khi nào nộp ạ?” Một học sinh hỏi.

“Lần này cô cho các em nhiều thời gian, hai tuần, nhưng...” Chu Chiêu Chiêu nhìn thẳng vào cậu học sinh vừa hỏi, “Chu Bác Dương, em dám làm qua loa lần nữa không?”

“Hehe, em không dám đâu.” Chu Bác Dương cười toe toét, “Từ giờ em không dám nữa.”

Vì thấy cô giáo mới trẻ trung, lại cùng họ Chu, cậu ta nghĩ dễ bắt nạt, nên đã chép bài từ một tạp chí nước ngoài. Ai ngờ bị Chu Chiêu Chiêu phát hiện ngay lập tức.

Cô giáo này nhìn trẻ nhưng không dễ đùa chút nào. Cô yêu cầu cậu ta viết một bài cảm nhận riêng về bài báo đã chép. Chu Bác Dương tìm mãi mới thấy một bài phù hợp, nhưng chưa kịp chép thì đã bị cô đọc trước lớp và nói: “Chu Bác Dương, một học sinh có tư duy như em chắc chắn sẽ không đồng ý với quan điểm này. Em phải có góc nhìn riêng chứ?”

Thế là cậu ta phải lao vào thư viện, tìm tài liệu khắp nơi để hoàn thành bài tập. Một loạt hành động này khiến cậu ta thảm thiết: “Thà viết lại từ đầu còn đỡ hơn!”

Chu Bác Dương giờ đây vô cùng nể phục cô giáo, vì kiến thức của cô rộng hơn cậu ta tưởng. Từ đó, cậu không dám qua loa bài tập của cô nữa.

“Không có thắc mắc gì thì tan học nhé.” Chu Chiêu Chiêu nói, rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Sao vậy?” Thấy học sinh không đi, cô ngạc nhiên nhìn đồng hồ, “Giờ này các em không phải đang chạy đến căng tin sao?”

Tiết học này là tiết cuối buổi trưa, thường học sinh đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy đi ăn ngay khi tan lớp. Một số học sinh bắt đầu thu dọn, nhưng số khác lại do dự nhìn Trương Manh Manh.

Họ cảm nhận được thái độ không thiện chí của cô gái này với cô giáo.

“Đi ăn đi.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nói, “Nghe giảng cả buổi chắc đói rồi, cô ổn mà.”

Cô cảm thấy ấm lòng vì hành động của học sinh.

“Em còn việc gì sao?” Thấy Chu Bác Dương không đi, cô hỏi.

“Đợi cô ấy hỏi xong, em cũng có câu hỏi.” Chu Bác Dương trả lời.

“Cô ấy muốn nói chuyện riêng.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Các em đi ăn đi.”

Rồi cô quay sang Trương Manh Manh: “Cô đói rồi, em muốn đi ăn cùng không?”

Trương Manh Manh: “...”

Thế là cô ta theo chân Chu Chiêu Chiêu đến căng tin trường, nhìn cô dùng thẻ để mua đồ ăn.

“Ăn xong rồi nói chuyện.” Chu Chiêu Chiêu ngăn cô ta lại.

Cô đã dạy liền ba tiết, giờ bụng đói cồn cào.

Trương Manh Manh: “...”

Ban đầu định tỏ ra cứng rắn không ăn, nhưng thấy Chu Chiêu Chiêu ăn ngon lành, cô ta cũng thấy đói. Và rồi nghĩ: “Không ăn no thì lấy sức đâu mà nói chuyện?”

Sau bữa ăn, Chu Chiêu Chiêu dẫn cô ta đến hồ nước trong trường: “Nói đi, có việc gì?”

“Khoan đã,” cô ngắt lời Trương Manh Manh, “Nếu là những chuyện như lần trước thì không cần nói đâu, cô còn phải nghỉ ngơi để dạy tiết chiều.”

“Nếu là chuyện đó, em hãy tìm Dương Duy Lực.” Cô nói, liếc nhìn đồng hồ, “Cô cho em mười phút.”

Trương Manh Manh: “Em... em chỉ muốn hỏi, chị có thực sự yêu Duy Lực ca không?”

Chu Chiêu Chiêu cười nhẹ: “Em còn trẻ, khi gặp được người mình thực sự yêu, em sẽ hiểu.”

Cô gái này vẫn còn có thể cứu vãn, biết đặt câu hỏi như vậy chứng tỏ đã biết suy nghĩ.

Trương Manh Manh cảm thấy xấu hổ vì câu hỏi của mình. Cô ta định hỏi điều khác, nhưng sau màn kịch của Chu Chiêu Chiêu, lại không dám hỏi nữa.

“Chị thật xảo quyệt.” Cô ta phụng phịu nói, “Rồi em sẽ quay lại.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Chu Chiêu Chiêu gật đầu: “Bất cứ lúc nào em cũng có thể đến.”

Trương Manh Manh tức giận bỏ đi, nhưng bị Chu Chiêu Chiêu gọi lại: “Cố lên nhé!”

Cô ta không hiểu Dương Duy Lực thích gì ở người phụ nữ này, chỉ muốn chạy thật xa.

Chu Chiêu Chiêu nhìn theo bóng lưng cô gái, mỉm cười. Cô ta còn trẻ, bị ảnh hưởng bởi những quan điểm sai lệch, nhưng may mắn là vẫn còn có thể uốn nắn.

Chương 636

DTV-EBOOK

Sau khi Trương Mạnh Mạnh nói chuyện với Chu Chiêu Chiêu, ngày hôm sau cô đã lên tàu trở về thị trấn nhỏ nơi mình sinh ra và lớn lên.

Chu Chiêu Chiêu cũng không nói với Dương Duy Lực về việc cô ấy đã đến trường tìm mình.

Chỉ một thời gian ngắn sau, họ nhận được một gói đặc sản quê hương từ nơi Trương Mạnh Mạnh sống.

Hơn một năm trôi qua, Chu Chiêu Chiêu bất ngờ nhận được một bức thư từ Trương Mạnh Mạnh.

Trong thư viết: *“Cuối cùng em cũng hiểu ý nghĩa những lời chị nói hôm đó.”*

Trở về thị trấn nhỏ, nhờ tấm bằng đại học, Trương Mạnh Mạnh nhanh chóng tìm được một công việc ổn định. Ban đầu chỉ là nhân viên tạm thời, nhưng nhờ nỗ lực, cô đã trở thành nhân viên chính thức.

Người cô thích làm việc ở một đơn vị khác.

Hai người quen nhau trong một lần tình cờ, sau đó lại cùng hợp tác trong một dự án. Qua thời gian tiếp xúc, họ dần nảy sinh tình cảm.

Tình yêu thực sự cứ thế lớn dần...

...

Cũng trong quá trình này, Trương Mạnh Mạnh mới hiểu thế nào là tình yêu đích thực.

Đến tận bây giờ, cô mới thấm thía những lời Chu Chiêu Chiêu đã nói.

Khi rời kinh đô, trong lòng Trương Manh Manh vẫn còn chút bất phục với Chu Chiêu Chiêu. Cô luôn nghĩ rằng mình chỉ thua vì gặp Dương Duy Lực muộn hơn.

Nếu trời cho cô một cơ hội, để cô gặp Dương Duy Lực trước, hoặc cùng lúc với Chu Chiêu Chiêu...

Dĩ nhiên, với điều kiện cô cũng lớn tuổi hơn một chút.

Trương Manh Manh tin rằng mình có thể chiến thắng Chu Chiêu Chiêu và giành được tình cảm của Dương Duy Lực.

Nhưng cuộc đời đâu có nhiều “giá như” như thế?

Việc Trương Manh Manh đột ngột rời kinh đô về thị trấn nhỏ khiến cha mẹ cô nghi ngờ. Dù cô cố gắng che giấu, nhưng làm sao họ không biết con gái mình vốn khí chất cao ngạo, luôn muốn ở lại thành phố lớn?

Trương Manh Manh bịa ra một lý do để qua mặt cha mẹ. Mãi đến khi chuẩn bị kết hôn, bức thư cô gửi cho Chu Chiêu Chiêu vô tình bị em trai nhìn thấy.

Cha mẹ cô mới biết con gái mình đã làm chuyện ngốc nghếch như vậy.

Họ tức giận đến mức muốn đánh cô một trận.

“Đều là lỗi của bố.” Ông Trương đầy hối hận nói. *“Bố đã không dạy dỗ con tốt.”*

Sao lại để con gái mình trở thành kẻ vong ân bội nghĩa như thế?

“Bố mẹ, con biết lỗi rồi.” Trương Manh Manh khóc nức nở. *“Sau này con sẽ chăm chỉ làm việc, sống tốt với*

anh ấy.”

Nhìn con gái, ông Trương không nổi giơ tay đánh.

Sau đó, Dương Duy Lực nhận được một bức thư do em trai Trương Mạnh Mạnh thay mặt cha viết.

Qua bức thư, anh mới biết Trương Mạnh Mạnh đã đến trường tìm Chu Chiêu Chiêu trước khi về quê.

“Anh xin lỗi,” Dương Duy Lực ôm cô, giọng đầy áy náy. *“Là anh chưa xử lý tốt, để em phải chịu thiệt thòi.”*

“Đó chỉ là một đứa trẻ bị lầm đường lạc lối thôi.” Chu Chiêu Chiêu cười. *“Huống chi, em lớn thế này, làm sao để cô ấy khiến em chịu thiệt được?”*

Bình pháp có câu: *“Một lần xung phong, hai lần suy yếu, ba lần kiệt sức.”*

Hôm đó, khi Trương Mạnh Mạnh giơ tay đặt câu hỏi trong lớp, cô đã nhiều lần bị Chu Chiêu Chiêu ngắt lời.

Đến khi ra bờ hồ, khí thế của Trương Mạnh Mạnh đã gần như tiêu tan.

Dĩ nhiên, nếu lúc đó Trương Mạnh Mạnh không nghe lời, mà tiếp tục chất vấn trước mặt nhiều sinh viên, Chu Chiêu Chiêu cũng sẽ không khách khí.

“Cảm ơn em.” Dương Duy Lực siết chặt cô trong vòng tay. *“Em đã cho cô ấy cơ hội, và cô ấy cũng chưa sai quá xa.”*

Dù sao, đó cũng là em gái đồng đội của anh. Dù thất vọng, Dương Duy Lực vẫn hy vọng cô ấy có thể đứng lên.

Chu Chiêu Chiêu làm vậy, tất cả đều vì anh.

“Chỉ cảm ơn thôi sao?” Chu Chiêu Chiêu cười nhìn anh.

“Em muốn anh cảm ơn thế nào?” Dương Duy Lực cười, ôm cô vào lòng. *“Cả người anh đều là của em rồi.”*

“Vậy thì...” Chu Chiêu Chiêu dừng lại, mỉm cười. *“Ngày mai là Chủ nhật, anh đưa bọn em đi công viên nhé.”*

Dương Quyên Đình đã được điều chuyển về kinh đô. Tháng Chín năm ngoái, Dương Gia Duyệt cũng chuyển đến học trường trung học phổ thông trực thuộc đại học của Chu Chiêu Chiêu.

“Ngày mai Hân Hân cũng về.” Cô tiếp tục. *“Dạo này anh bận quá, lâu rồi không dành thời gian cho bọn em.”*

“Được.” Dương Duy Lực hôn lên tóc cô, nói.

Dương Gia Hân hiện đang học thạc sĩ tại Đại học Kinh đô. Cô bé học rất giỏi, mấy năm trước thi đại học đã đậu thủ khoa khối Văn tỉnh Thiểm Tây.

Phiêu Vũ Miên Miên

Lúc đó, cả nhà họ Dương đều kinh ngạc.

Ai cũng biết Dương Gia Hân học giỏi, nhưng không ngờ lại giỏi đến thế!

Thủ khoa khối Văn!

Tin tức được biết trước.

Phòng giáo dục gọi điện đến nhà họ Dương ngay khi có kết quả. Hôm đó, cả nhà đều về ăn cơm.

Khi điện thoại reo, Triệu Vịnh Mai đang ở gần đó. Nghe xong, bà đứng như trời trồng.

“Cô... cô nói gì? Tôi không hiểu?” Triệu Vịnh Mai run rẩy nói.

Mọi người tưởng có chuyện gì nghiêm trọng.

Cuối cùng, Chu Chiêu Chiêu đứng cạnh bà đã nhắc máy. “Xin chào, vui lòng cho biết...”

Người bên kia nói: “Xin hỏi đây có phải là nhà Dương Gia Hân không? Chúc mừng Dương Gia Hân đã đạt danh hiệu thủ khoa khối Văn tỉnh Thiểm Tây trong kỳ thi đại học năm nay.”

Ngay cả Chu Chiêu Chiêu điềm tỉnh cũng không khỏi xúc động. “Xác nhận là Dương Gia Hân? Thủ khoa khối Văn?”

“Vâng, chúng tôi xác nhận.” Người bên kia trả lời.

Họ đã kiểm tra kỹ, chắc chắn không có nhầm lẫn.

“Hai ngày tới nhà có người không? Có lẽ các trường đại học ở kinh đô sẽ gọi điện.” Người từ phòng giáo dục nhắc nhở.

“Chiêu Chiêu,” Triệu Vịnh Mai vẫn còn trong trạng thái phấn khích, nắm tay cô nói. “Em và chị một cái đi, và mạnh vào.”

“Chị đâu.” Chu Chiêu Chiêu ôm bà. “Là thật, không phải mơ đâu.”

Cô hiểu vì sao Triệu Vịnh Mai lại xúc động như vậy.

Năm xưa vì hoàn cảnh khó khăn, Triệu Vịnh Mai là con cả, chỉ học hết lớp bốn đã nghỉ để đi làm kiếm

tiền nuôi gia đình.

Sau này, khi gia đình họ Dương về làng, bà đã được gả cho Dương Duy Khôn.

Từ ngày kết hôn, bà luôn cảm thấy mình không xứng với chồng. Một người tài hoa như Dương Duy Khôn, sao lại lấy bà, một người hầu như không biết chữ?

Sau này, khi con cái đi học, Triệu Vịnh Mai cũng học cùng để có thể kèm cặp chúng.

Thậm chí, nhờ sự động viên của Chu Chiêu Chiêu, bà đã thi đậu vào trường đại học buổi tối với kết quả khá tốt.

Nhưng dù vậy, Triệu Vịnh Mai vẫn luôn mặc cảm.

Giờ đây, con gái bà đã đỗ thủ khoa!

Con gái Triệu Vịnh Mai đỗ thủ khoa tỉnh Thiểm Tây!

Sao bà không xúc động cho được?

Những ngày đó, Triệu Vịnh Mai luôn cảm thấy mình như đang đứng trên mây, mọi thứ đều không thực.

Mãi đến khi cùng Dương Duy Khôn đưa Dương Gia Hân nhập học tại Đại học Kinh đô, làm các thủ tục, tâm trạng bà mới dần ổn định.

Chương 637

DTV-EBOOK

Cuối tuần, Dương Duy Lực từ chối mọi cuộc hẹn công việc, mang theo lều và thảm, cả nhà cùng nhau đến công viên thư giãn. Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực mỗi người lái một chiếc xe, kể cả Dương Quyền Đình - người bận rộn từ khi đến kinh đô - cũng tận hưởng khoảng thời gian hiếm hoi này.

Chu Chiêu Chiêu đã chuẩn bị nguyên liệu từ hôm trước. Đến công viên, người dựng lều, người sắp xếp đồ đạc, mọi việc diễn ra nhịp nhàng.

Cuối tuần, công viên đông người hơn thường lệ. Đây là lần đầu tiên hai cha con nhà họ Dương đến đây.

“Cuộc sống bây giờ khá hơn trước nhiều.” Dương Quyền Đình cảm thán.

Ngày trước, cuối tuần mọi người chỉ nghĩ cách kiếm tiền, nào có thời gian rảnh đến công viên chơi? Hôm nay cũng là dịp hiếm hoi Dương Quyền Đình rảnh rỗi. Đến kinh đô đã lâu, đây là lần đầu ông đến công viên.

Dương Gia Hân giờ đã là thiếu nữ, ngồi một góc nghe người lớn trò chuyện.

“Hân Hân có dự định gì chưa?” Dương Quyền Đình quan tâm hỏi cháu gái. “Cháu muốn tiếp tục học hay đi làm?”

“Cháu chưa nghĩ rõ.” Dương Gia Hân trả lời. “Ông ơi, theo ông, giờ cháu nên học lên cao học hay đi làm

a?”

...

Hôm nay gặp được Dương Quyền Đình, cô muốn nghe lời khuyên của ông.

“Đất nước ngày càng coi trọng tri thức. Ông nghĩ tương lai sẽ là thời đại bùng nổ thông tin và kiến thức.” Dương Quyền Đình nói. “Nếu cháu còn muốn học, ông khuyên cháu nên học lên cao.”

Dương Gia Hân cũng nghĩ vậy, nhưng cô không muốn Triệu Vịnh Mai vất vả, muốn đi làm sớm để chia sẻ gánh nặng gia đình.

“Đồ ngốc.” Dương Quyền Đình mỉm cười, như đoán được suy nghĩ của cô. “Cứ làm điều mình muốn, có gì ông lo cho cháu.”

Dương Gia Hân gật đầu nghiêm túc.

Ở trường, cô chưa bao giờ kể về gia đình mình. Nhiều người nghĩ nhà cô bình thường.

“Dương Gia Hân!” Bỗng có tiếng gọi. “Đúng là cậu rồi!”

Dương Gia Hân ngẩng lên, ánh mắt lạnh nhạt. “Ừ, Lưu Đồng Húc, chào cậu.”

Cô không có ấn tượng tốt với Lưu Đồng Húc, nhưng hẳn ta dường như không nghĩ vậy.

“Cậu đi chơi với gia đình à?” Lưu Đồng Húc cười nói. “Tớ tưởng nhà cậu không ở kinh đô.”

Khi mới nhập học, Dương Gia Hân là thủ khoa tỉnh Thiểm, lại xinh đẹp, nên được bầu là hoa khôi khoa. Nhưng cô sống rất kín tiếng, chỉ quanh quẩn ở

ký túc xá hoặc thư viện. Nhiều chàng trai muốn tình cờ gặp cô đều không có cơ hội.

Lưu Đồng Húc cũng là một trong số đó.

Sau khi nghe tin nhà cô bình thường, mẹ làm nghề bán đồ ăn vặt, hẳn dần mất hứng thú.

Hôm nay hẳn đến công viên không phải để chơi, mà đi cùng gia đình chủ nhà nơi hẳn làm gia sư. Tình cờ nghe người đàn ông đó nói ông của Dương Gia Hân trông quen mặt, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Gia đình hẳn làm gia sư có địa vị xã hội nhất định ở kinh đô. Người khiến họ thấy quen chắc chắn không tầm thường.

Hơn nữa, cách ăn nói của gia đình này cũng không giống nhà bình thường. Cuối tuần ra công viên chơi, mang theo đồ ăn, thậm chí cả lều, đâu phải ai cũng làm được.

Ngay cả gia đình hẳn làm gia sư - điều kiện khá giả - cũng không có chiếc lều tử tế nào.

Vì vậy, Lưu Đồng Húc mới hỏi thăm, thực chất là đang dò la.

Dương Gia Hân lạnh nhạt gật đầu, không có ý định giới thiệu hẳn với gia đình.

“Vậy tớ không làm phiền nữa.” Lưu Đồng Húc không ngại ngừng, chào tạm biệt Dương Quyền Đình và mọi người rồi rời đi.

Nhưng khi quay lưng, nụ cười trên mặt hẳn biến mất, thay vào đó là vẻ suy tư.

“Bạn cùng lớp à?” Chu Chiêu Chiêu hỏi. “Cùng lớp cháu?”

“Trước không cùng khoa, sau không hiểu sao chuyển sang.” Dương Gia Hân trả lời. “Không quen lắm.”

“Ừ, không quen thì tốt.” Chu Chiêu Chiêu nhìn theo bóng lưng Lưu Đồng Húc. “Cậu bạn này nhiều suy nghĩ đấy.”

“Yên tâm đi, dì.” Dương Gia Hân cười. “Suy nghĩ của hắn không liên quan gì đến cháu.”

Chu Chiêu Chiêu xoa đầu cô. “Không ngờ Hân Hân đã lớn thế này rồi.”

“Ừ.” Hứa Quế Chi nhìn các cháu hạnh phúc. “Chúng đều lớn cả rồi.”

Và bà cũng già đi.

“Mẹ.” Chu Chiêu Chiêu nói. “Kỳ nghỉ hè này, con muốn cả nhà đi du lịch bằng xe.”

“Hay đấy.” Hứa Quế Chi nghe thế liền hào hứng.

“Không biết bố có thời gian không?” Chu Chiêu Chiêu hỏi.

“Dài ngày thì không, ngắn ngày có thể sắp xếp được.” Dương Quyền Đình nói. “Con lên kế hoạch trước, báo cho bố biết, bố sẽ nhờ thư ký điều chỉnh.”

Ở phía xa, Lưu Đồng Húc nhìn gia đình Dương Gia Hân vui vẻ trò chuyện, lòng đầy suy nghĩ.

“Chị ơi, lại đây!” Dương Gia Duyệt kéo Dương Gia Hân chạy theo Dương Gia Dịch.

“Cậu thật sự không nhớ ông ấy là ai sao?” Lưu Đồng Húc hỏi người đàn ông.

“Rất quen.” Người đàn ông trầm ngâm. “Chắc hẳn tôi đã gặp ở đâu đó.”

“À, đúng rồi.” Ông ta vỗ đùi. “Lần họp trước...”

“Họp gì vậy?” Lưu Đồng Húc sốt ruột hỏi.

“Chuyện này cậu không cần biết.” Người đàn ông nói. “Cậu với cô bạn đó thân thiết đến đâu?”

“Khá thân.” Lưu Đồng Húc nói dối. “Sao bác hỏi vậy?”

“Vậy thì cố gắng giữ mối quan hệ tốt.” Người đàn ông cười. “Cô gái xinh lắm, nếu cậu theo được thì càng tốt.”

Dù không nói rõ, nhưng Lưu Đồng Húc hiểu ý ông ta.

Liên tưởng đến buổi họp vừa nói, hẳn càng khẳng định ông lão đi cùng Dương Gia Hân không phải người tầm thường.

Không biết có phải ảo giác không?

Lưu Đồng Húc cảm thấy từ lúc này, thái độ của gia đình này với hắn khác hẳn.

Trước đây họ cũng đối xử tốt, nhưng chỉ vì hắn là gia sư dạy con họ. Còn bây giờ, họ thân thiết hơn nhiều.

Dương Gia Hân!

Lưu Đồng Húc nhìn cô chằm chằm, lúc này cô đang nói chuyện với một cô gái khác - cũng rất xinh đẹp.

Đang nhìn thì bắt gặp ánh mắt của cô gái đó.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dù cách xa, tim hẫng vẫn đập loạn nhịp!

Chương 638

DTV-EBOOK

“Chuyện gì vậy?” Dương Gia Hân đang nói chuyện với em gái liền nhìn thấy Dương Gia Duyệt nhú mày, liền hỏi, “Em có khó chịu chỗ nào sao?”

“Không có gì.” Dương Gia Duyệt lắc đầu, “Chỉ là ánh mắt của bạn học kia của chị khiến em thấy không thoải mái.”

Dương Gia Duyệt và chị họ Dương Gia Hân là hai người có tính cách hoàn toàn khác biệt.

Dương Gia Hân từ nhỏ đã là một cô gái trầm tính và hiểu chuyện, phần lớn là do ảnh hưởng từ Triệu Vịnh Mai. Dù gia đình có điều kiện, bản thân cũng xuất sắc, nhưng cô luôn giữ một vẻ ngoài lạnh lẽ, đôi khi như không có sự hiện diện.

Trong khi đó, Dương Gia Duyệt từ nhỏ đã có chính kiến riêng, lại là người hoạt bát nhất trong ba chị em sinh ba. Hồi nhỏ, tất cả trẻ con trong khu tập thể đều nghe lời cô, đến trường lại là lớp trưởng, chủ tịch hội học sinh, đi đến đâu cũng là tâm điểm chú ý.

Dĩ nhiên, một cô gái xuất sắc như vậy sẽ không thiếu người theo đuổi. Vì thế, Dương Gia Duyệt rất nhạy cảm với những ánh mắt đó.

Vừa rồi, cô đã nhận thấy ánh mắt của người bạn học nam kia của Dương Gia Hân đang liếc nhìn họ. Ban đầu là nhìn chị họ, sau đó chuyển sang cô.

...

...

Và ánh mắt toan tính đó khiến cô cảm thấy quá quen thuộc.

“Người này không phải loại tốt đẹp gì,” Dương Gia Duyệt lo lắng nói, “Chị sau này gặp anh ta phải cẩn thận hơn.”

Không phải Dương Gia Duyệt đa nghi hay tự phụ, mà là Lưu Đồng Húc lúc này còn trẻ, chưa biết cách che giấu cảm xúc của mình. Có lẽ anh ta nghĩ mình đã làm tốt, nhưng với người lớn nhà họ Dương, điều đó chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhìn thấu. Dương Gia Duyệt có thể cảm nhận được cũng vì cô đã trải qua quá nhiều ánh mắt tương tự.

“Ừ, chị biết rồi.” Dương Gia Hân âu yếm véo má em gái, “Chị nhất định sẽ cẩn thận, cảm ơn Ngoan Ngoan nhà mình đã nhắc nhở.”

Hai chị em tuy cách nhau mấy tuổi nhưng tình cảm luôn rất tốt.

“Năm nay Tết đợi nhị tỷ về,” Dương Gia Duyệt đổi chủ đề, “Chúng mình đi chụp ảnh kỷ niệm nhé?”

Mấy năm gần đây, chụp ảnh nghệ thuật đang trở thành trào lưu, dĩ nhiên phần lớn là ảnh cưới. Dương Gia Duyệt trước đó đã rủ Dương Duy Lực và Chu Chiêu Chiêu đi chụp một bộ. Hôm đó đi cùng Chu Chiêu Chiêu đến tiệm ảnh, cô phát hiện họ còn có dịch vụ chụp ảnh cho trẻ em.

Lúc đó, Chu Chiêu Chiêu còn cảm thán: “Hồi các con nhỏ làm gì có điều kiện tốt thế này.” Mỗi năm sinh nhật, gia đình chỉ tự chụp vài tấm ảnh lưu niệm.

Năm nay, Chu Chiêu Chiêu dự định đợi Dương Gia Hiều đưa vợ con về, cả nhà sẽ chụp một tấm ảnh đại gia đình. Còn ảnh cưới, cô đã thuyết phục được Hứa Quế Chi và Dương Quyền Đình cùng chụp một bộ.

Nhà họ Dương ai cũng ưa nhìn, chắc chắn ảnh chụp sẽ rất đẹp.

“Được đó.” Dương Gia Hân cười nói, “Nói ra thì ba chị em mình từ lần chụp ảnh đó đến giờ cũng lâu rồi chưa chụp chung.”

“Nhưng đợi nhị tỷ năm nay thi đỗ đại học ở Kinh Đô, sau này chúng mình sẽ gặp nhau thường xuyên hơn.” Dương Gia Duyệt nói.

Dương Gia Dao năm nay thi đại học, học lực của cô cũng rất tốt, việc đỗ đại học Kinh Đô không có gì khó khăn.

Hai chị em nói chuyện vui vẻ, tự nhiên không để ý đến Lưu Đồng Húc nữa.

Nhưng điều Dương Gia Hân không ngờ là, khi trở lại trường, Lưu Đồng Húc bắt đầu theo đuổi cô.

Dĩ nhiên, trường họ không cho phép học sinh yêu đương, nhưng nhiều sinh viên vẫn lén lút hẹn hò. Với sinh viên năm ba, năm tư, chỉ cần không quá đáng, giáo viên cũng làm ngơ.

Lưu Đồng Húc cũng không quá lộ liễu, chỉ là mỗi sáng đều đứng đợi trước ký túc xá của Dương Gia Hân: “Ở ngoài có quán bánh kẹo ngon lắm, anh mua thêm một phần cho em.”

Hoặc khi cô đến thư viện, anh ta nói: “Anh giữ chỗ bên kia rồi, em có muốn ngồi đó không?”

Chỉ vài lần như vậy, cả phòng ký túc xá đều biết Lưu Đồng Húc đang theo đuổi Dương Gia Hân.

“Em không có tình cảm gì với anh ấy, chỉ là bạn học bình thường.” Dương Gia Hân giải thích với mọi người trong phòng, khuôn mặt hiếm khi tỏ ra khó chịu.

Mỗi lần cô đều từ chối, nhưng Lưu Đồng Húc dường như không để ý, ngày nào cũng kiên trì đứng đợi dưới ký túc xá.

Chẳng bao lâu, cả lớp đều biết chuyện.

Lưu Đồng Húc có quan hệ khá tốt trong lớp, nên nhiều bạn bắt đầu trêu chọc, thấy anh ta đến tìm Dương Gia Hân là lại đùa cợt.

“Lưu Đồng Húc,” Dương Gia Hân nghiêm túc nói với anh ta, “Anh đang khiến em cảm thấy rất phiền phức. Em hy vọng anh dừng lại.”

“Hiện tại em chỉ muốn tập trung vào việc học, không muốn yêu đương.”

“Vậy anh có thể đợi.” Lưu Đồng Húc cười nói, “Đợi đến khi em muốn...”

“Không, anh hiểu nhầm rồi,” Dương Gia Hân nói, “Nếu anh muốn em nói rõ hơn, em cũng có thể.”

Nụ cười trên mặt Lưu Đồng Húc lập tức biến mất.

Dương Gia Hân đã giữ thể diện cho anh ta, không nói lời khó nghe, nhưng việc bị từ chối là sự thật, khiến anh ta cảm thấy mất mặt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đặc biệt là khi thấy các bạn trong lớp thì thầm, anh ta luôn nghi ngờ họ đang bàn tán về mình.

Nhưng Lưu Đồng Húc không phải người dễ bỏ cuộc. Sau đó, anh ta lại tìm đến bố của đứa trẻ mà mình dạy kèm. Người bố này tuy không nói rõ ông nội của Dương Gia Hân là ai, nhưng cũng thốt lên một câu: “Vị trí rất cao.”

“Nếu cậu có thể kết thân với gia đình họ, đừng nói đến việc ở lại Kinh Đô, tương lai của cậu sẽ vô cùng rộng mở.”

Chính câu nói cuối cùng này một lần nữa khiến Lưu Đồng Húc lấy lại tinh thần. Vì tương lai của mình, anh ta nhất định phải chinh phục được Dương Gia Hân.

Dương Gia Hân tưởng rằng mình đã nói rõ ràng, Lưu Đồng Húc sẽ lùi bước, nhưng không ngờ anh ta không những không dừng lại, mà còn quyết liệt hơn.

Mỗi sáng, anh ta vẫn kiên trì đứng đợi dưới ký túc xá, mang đến đủ loại đồ ăn sáng khác nhau.

Dù Dương Gia Hân luôn từ chối, nhưng Lưu Đồng Húc dường như không quan tâm, cứ tiếp tục làm theo ý mình.

Việc này không chỉ khiến Dương Gia Hân đau đầu, mà trong lớp còn lan truyền tin đồn rằng Dương Gia Hân quá kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu, Lưu Đồng Húc chân thành như vậy mà cô còn không thèm để ý, không biết muốn gì.

Đáng lẽ Dương Gia Hân phải là người tức giận, nhưng ai ngờ Lưu Đồng Húc lại phản ứng trước.

“Hân Hân rất tốt, các bạn đừng nói vậy về cô ấy.”
Lưu Đồng Húc tức giận nói, “Cô ấy không chọn tôi, là vì tôi chưa đủ tốt.”

“Tôi sẽ tiếp tục cố gắng.” Anh ta nói, “Nếu ai còn nói xấu Hân Hân, thì không phải là bạn học của tôi.”

Sự việc này khiến Dương Gia Hân thậm chí không thể tập trung vào việc học.

Cuối tuần, cô quyết định về nhà.

Trước đây, Dương Gia Hân rất thích ở lại trường vào cuối tuần để đọc sách trong thư viện. Nhưng giờ đây, cô gần như có ám ảnh tâm lý, sợ gặp phải Lưu Đồng Húc.

Chương 639

DTV-EBOOK

Dương Gia Hân vốn là một cô gái rất hiểu chuyện, vì vậy dù gặp phải những chuyện như thế ở trường, cô cũng hiếm khi kể lại với người nhà.

“Chị Hân Hân, có chuyện gì vậy?” Dương Gia Duyệt hỏi.

Cô và Dương Gia Hân có mối quan hệ thân thiết nhất, nên nhanh chóng nhận ra sự khác biệt của Dương Gia Hân lần này trở về.

“Không có gì đâu.” Dương Gia Hân trả lời.

“Có phải ở trường có chuyện gì không?” Dương Gia Duyệt nói, “Chị nói với em đi, em tuyệt đối sẽ không kể với ông bà hay mẹ đâu.”

Dương Gia Hân cũng muốn tìm ai đó để tâm sự, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu về chuyện này.

Những người bạn cùng phòng ban đầu đều ủng hộ cô, nhưng giờ đã có người bắt đầu thay đổi thái độ.

Trước đây, họ nghĩ Dương Gia Hân không thích thì thôi.

Nhưng bây giờ, “Lưu Đồng Húc chân thành như vậy, lại đối xử tốt với chị hết lòng, sao chị không thử qua lại với anh ấy đi?”

...

...

“Dù sao thì yêu đương cũng không phải là kết hôn ngay.”

Nhưng Dương Gia Hân chỉ đơn giản là không thích, rõ ràng không thích mà còn phải ép bản thân qua lại với người đó, chuyện như vậy cô không thể làm được.

Lời nói của cô khiến phòng ký túc xá giờ chia thành hai phe.

Một phe cho rằng cô nên đồng ý với Lưu Đồng Húc, người ta đối xử tốt với cô như vậy, còn chần chừ gì nữa?

Một phe lại nghĩ đây không phải là vấn đề chần chừ hay không, Dương Gia Hân không thích, tại sao phải ép bản thân qua lại với anh ta?

“Chẳng lẽ chỉ vì anh ấy tốt với tôi, tôi phải yêu anh ấy?” Dương Gia Hân bức xúc nói, “Nhưng sự tốt bụng đó không phải điều tôi muốn, tôi đâu có yêu cầu anh ấy phải đối xử tốt với tôi.”

Ngược lại, hành động của anh ta khiến cô cảm thấy rất phiền phức và khó chịu, thậm chí ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống và học tập của cô.

“Chị, suy nghĩ của chị là đúng, anh ta chỉ muốn dùng dư luận để ép chị phục tùng.” Dương Gia Duyệt nói, “Thật buồn cười, anh ta làm những việc này có hỏi ý kiến chị không? Có được chị đồng ý không?”

“Hơn nữa, em nghi ngờ,” Dương Gia Duyệt tiếp tục, “anh ta chắc chắn biết thân phận của chị.”

Hôm đó, cô đã thấy ánh mắt của người nam sinh kia rất kỳ lạ, không ngờ anh ta lại dám nhắm vào Dương Gia Hân, lại còn dùng cách theo đuổi trắng trợn như vậy.

“Em cũng nghĩ vậy,” Dương Gia Hân nói, “và chị rất không thích anh ta.”

Rõ ràng cô đã từ chối, nhưng anh ta vẫn tiếp tục bám theo, thậm chí còn khiến mọi người đều biết, cảm giác này khiến Dương Gia Hân vô cùng khó chịu.

“Chị, anh ta không phải người nhà mình, không cần phải chiều theo.” Dương Gia Duyệt nói, “Loại người này càng được nước càng lấn tới, chị càng nhân nhượng, anh ta càng được đà.”

“Ừm,” Dương Gia Hân suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Lần sau nếu anh ta còn như vậy, chị sẽ nói rõ trước mặt mọi người, nếu anh ta vẫn tiếp tục, chị sẽ nhờ giáo viên nhà trường giải quyết.”

“Tốt lắm.” Dương Gia Duyệt nắm tay chị gái, “Nếu không giải quyết được, hãy nhớ còn có ông và bố chúng ta nữa.”

Người lớn chính là chỗ dựa khi bị bắt nạt.

“Chị biết rồi.” Dương Gia Hân xúc động ôm lấy em gái, “Chị sẽ không khách khí với họ đâu.”

Hôm đó, ông nội cũng nói với cô, dù gặp chuyện gì cũng có thể tìm ông, “Cháu gái của ông không cần phải chịu thiệt thòi, điểm này cháu phải học hỏi nhiều từ em gái mình.”

Những đứa trẻ quá hiểu chuyện luôn khiến người ta cảm thấy xót xa.

Sau khi trò chuyện với em gái, Dương Gia Hân cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hai chị em lại thì thầm những chuyện riêng của con gái.

Đến tối, hai người còn ngủ chung, khiến Dương Gia Dịch vừa từ đội bóng rổ về vô cùng bất lực, “Hai người có chuyện gì mà nói không hết thế? Từ lúc về đã thấy hai người nói chuyện.”

Anh ghen tị đấy.

Một chàng trai đẹp trai như anh đứng đây, hai chị em này lại chẳng thèm nhìn.

“Chuyện con gái, nói anh cũng không hiểu.”
Dương Gia Duyệt chê bai, rồi nhìn thứ trên tay anh, “Cái gì đấy?”

“Không nói.” Dương Gia Dịch hờn dỗi, “Vốn định mua đồ ăn ngon cho một số người, nhưng xem ra họ không hứng thú, vậy để anh ăn một mình vậy.”

“Em xin lỗi.” Dương Gia Duyệt cười tủm tỉm tiến lại gần, “Có phải đồ ăn nhẹ của đội bóng rổ không?”

Dương Gia Dịch hừ lạnh một tiếng, “Để mang những thứ này về, anh đã nhờ người khác giúp đỡ.”

Đồ ăn nhẹ của đội bóng rổ rất ngon, quan trọng nhất là ăn không béo.

Chỉ là thỉnh thoảng mới có một lần, và mỗi người còn bị giới hạn số lượng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Gia Dịch để mang về nhiều hơn cho hai chị em, đã đặc biệt nhờ các đồng đội để lại phần của họ.

Tất nhiên, để đổi lại, anh cũng phải hy sinh một số thứ.

Ví dụ như giặt tất hôi cho họ một tuần.

Lũ khốn đó, thừa cơ hội để bắt nạt anh, nhưng anh đành phải chịu.

Kết quả là mang về với tấm lòng tốt, lại bị hai chị em phớt lờ.

“Chúng em xin lỗi,” Dương Gia Hân cười nói, “Xin đừng giận nữa nhé.”

Cô vừa nói vừa lấy từ trong cặp ra một cuốn sổ đưa cho anh, “Lần trước quên không đưa cho em.”

“Cái gì đây?” Dương Gia Dịch ban đầu không để ý, nhưng khi nhận được món đồ, anh lập tức nháy dưng lên, “Chị, em yêu chị nhất! Chị lấy thế nào vậy, lại còn là dành riêng cho em.”

Trên đó là chữ ký của một tiền bối bóng rổ mà anh rất thích, chỉ là người đó đã không chơi bóng nữa, mà trở thành giáo viên ở trường của Dương Gia Hân.

“Tình cờ có việc tiếp xúc với anh ấy,” Dương Gia Hân cười nói, “Chị nói với anh ấy rằng em trai chị rất thích anh ấy.”

Dương Gia Dịch vuốt ve những dòng chữ một cách trân trọng, vô cùng xúc động, nhưng điều khiến anh xúc động hơn vẫn còn ở phía sau, “Còn có cả ảnh ký tên?”

Và không chỉ một tấm!

Trời ơi, hôm nay anh quá hạnh phúc!

Dương Gia Dịch vốn định vài ngày nữa đội bóng rổ của anh có trận đấu ở trường của Dương Gia Hân, lúc đó thần tượng chắc chắn sẽ đến xem, anh định xem có cơ hội xin chữ ký không.

Nhưng giờ... anh không chỉ có chữ ký mà còn có cả một tập ảnh ký tên.

Dương Gia Dịch nghĩ, nếu mang thứ này về đội bóng, anh chắc chắn sẽ là người nổi bật nhất!

Không, đồ quý giá như vậy không nên mang về.

Lũ kia anh quá hiểu, chúng sẽ chia hết mất.

“Hai người cứ nói chuyện tiếp đi,” Dương Gia Dịch ôm cuốn sổ như báu vật, “Anh về phòng đây.”

Lúc này còn ghen tị gì Dương Gia Duyệt và Dương Gia Hân nữa? Anh phải ngắm nghía thần tượng của mình thật kỹ.

Chỉ là, Dương Gia Dịch không ngờ rằng, người chị gái dịu dàng của anh lại bị một tên khốn ở trường bắt nạt!

Cái quái gì thế!

Tên chó đó dám nắm tay chị gái anh!

“Á!”

Chương 640

DTV-EBOOK

Đội bóng rổ gần đây liên tục có các trận đấu, và sắp tới còn có vài trận diễn ra tại trường đại học của Dương Gia Hân. Tuy nhiên, cậu chưa nói với cô chuyện này, định sau khi thi đấu xong sẽ tạo bất ngờ cho cô.

Ai ngờ, bất ngờ chưa kịp tạo thì cậu đã bị một phen hú vía.

Cậu đã hỏi Chu Chiêu Chiêu từ trước về tòa ký túc xá và phòng học của Dương Gia Hân. Hôm nay, trước trận đấu, cậu mang theo bánh ngọt từ đội định mang đến cho cô, đồng thời báo tin mình sẽ thi đấu tại nhà thi đấu bóng rổ.

Nhưng vừa đến chân tòa ký túc xá của Dương Gia Hân, từ xa cậu đã thấy một đám đông tụ tập. Dương Gia Dịch vốn không để ý, loại náo nhiệt này không hấp dẫn cậu, cậu chỉ muốn gặp Dương Gia Hân càng sớm càng tốt.

Cậu kéo một nữ sinh hỏi: “Xin hỏi bạn có ở tòa nhà này không? Bạn có biết Dương Gia Hân không? Có thể giúp tôi gọi cô ấy xuống không?”

Vừa dứt lời, cậu thấy biểu cảm trên mặt nữ sinh đó rất phức tạp, cuối cùng cô chỉ tay về phía đám đông: “Bạn đến đó tìm cô ấy đi.”

Đằng đó?

...

...

Chị họ của cậu đâu phải người thích xem náo nhiệt!

Dương Gia Dịch đang định nói tiếp thì nghe thấy từ đám đông vang lên một giọng nói: “Hân Hân, anh thực sự rất thích em, hãy cho anh một cơ hội đi.”

Hân Hân?

Dương Gia Dịch nghe thấy hai từ này giật mình, nhưng lúc này vẫn chưa liên tưởng đến Dương Gia Hân. Bởi biệt danh của cô không phải thế, gia đình cũng không gọi cô như vậy.

“Em đã nói rõ rồi, em không thích anh,” giọng Dương Gia Hân vang lên, lạnh lùng, “Những việc anh làm chỉ khiến em thêm phiền phức. Em chỉ muốn tập trung học hành.”

“Xin anh đừng làm thế nữa,” cô tiếp tục, “Nếu anh còn tiếp tục quấy rối, em sẽ nhờ giáo viên nhà trường giải quyết.”

Dương Gia Dịch: “...”

Vậy là cậu vô tình chứng kiến cảnh chị họ bị tỏ tình?

Xem ra người tỏ tình này khiến chị cậu rất khó chịu, bằng không với tính cách của Dương Gia Hân, cô đã không nói lời nghiêm khắc như vậy.

“Hân Hân...”

“Này...” Dương Gia Dịch bước tới, đứng cạnh Dương Gia Hân nhìn thẳng vào đối phương, “Anh không hiểu tiếng người à?”

“Anh là ai?” Một nam sinh đứng cạnh Lưu Đồng Húc hỏi, “Không thấy đang tỏ tình sao? Đừng phá

đám.”

Chàng trai này tuy cao lớn nhưng trông có vẻ trẻ hơn họ.

Lưu Đồng Húc nheo mắt nhìn Dương Gia Dịch. Chàng trai này trông còn trẻ, nhưng dáng người cao lớn, vạm vỡ. Phải chăng, Dương Gia Hân từ chối anh ta vì thích kiểu vận động viên như thế này?

“Tiểu Dịch, sao em đến đây?” Dương Gia Hân vừa mừng vừa ngại ngừng hỏi, “Có việc gì không? Đợi chị giải quyết xong chuyện này đã.”

“Chuyện gì thế?” Một người trong nhóm bạn của Lưu Đồng Húc nói, “Hóa ra từ chối Lưu Đồng Húc là vì có người tốt hơn?”

“Chà chà... ăn một đấng ngó một nẻo. Lưu Đồng Húc,” anh ta vỗ vai Lưu Đồng Húc, “Tôi thật thương cho anh.”

“Hân Hân,” mặt Lưu Đồng Húc cũng tái đi, đặc biệt là khi nghe Dương Gia Hân gọi tên chàng trai kia thân mật như vậy, “Em từ chối anh là vì hấn sao? Anh không ngờ em lại là người như thế.”

“Hân Hân, anh không tin em là người lãng nhăng.” Lưu Đồng Húc nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

Anh ta đã hiểu ra, Dương Gia Hân không hề muốn hẹn hò với anh, đặc biệt là khi chàng trai này xuất hiện, anh ta có thể thấy rõ niềm vui và sự tự tin trên mặt cô.

Ban đầu, Lưu Đồng Húc định dẫn theo mấy người bạn đến gây áp lực, ép Dương Gia Hân đồng ý hẹn hò

với mình.

Ai ngờ giữa chừng lại xuất hiện kẻ phá đám.

Nhưng điều khiến anh ta tức giận hơn là Dương Gia Hân lại lẳng nhăng như vậy, đã có người rồi mà còn giả vờ đùa giỡn với anh.

Lưu Đồng Húc càng nghĩ càng tức, cô ta nghĩ mình là ai?

Tưởng mình là tiểu thư nhà giàu sao?

Vậy thì, Dương Gia Hân không muốn hẹn hò với anh, đừng trách anh ta sẽ làm nhục cô.

Hôm nay, anh ta sẽ tạo dựng hình ảnh Dương Gia Hân là kẻ lẳng nhăng, khiến cô bị mang tiếng xấu.

Người mà Lưu Đồng Húc không có được, thì phải hủy đi!

“Mày nói cái gì thế?” Dương Gia Dịch thẳng tay đ.ấ.m một cú.

“Tiểu Dịch!” Dương Gia Hân hét lên.

Lưu Đồng Húc không ngờ Dương Gia Dịch lại đột ngột ra tay, bị một quyền trúng mặt, răng gãy luôn một cái.

“Răng... răng của tao!” Lưu Đồng Húc sờ tay lên miệng, thấy đầy máu, trong tay còn cầm chiếc răng vừa gãy.

“Tao c.h.ết với mày!” Lưu Đồng Húc giơ tay định đánh Dương Gia Dịch.

Nhưng Dương Gia Dịch là ai?

Đừng nói cậu hiện là vận động viên bóng rổ quốc gia, ngay cả những kỹ năng học được từ Dương Duy Lực trước đây, một Lưu Đồng Húc sao địch nổi? Dù ba năm người cũng không phải đối thủ.

Vì vậy, cú đ.ấ.m dồn hết sức của Lưu Đồng Húc bị Dương Gia Dịch dễ dàng chặn lại.

“Mày... buông ra!” Lưu Đồng Húc đỏ mặt tức giận.

“Được.” Dương Gia Dịch buông tay theo ý anh ta, nhưng không ngờ Lưu Đồng Húc đang giãy giụa, thân hình mất đà ngã nhào ra sau.

Đáng lẽ phía sau là bạn bè anh ta, nhưng không hiểu sao không ai đỡ, ngược lại còn tránh ra.

“Ầm!”

Lưu Đồng Húc ngã phịch xuống đất.

Trong đám đông, ai đó bật cười, sau đó mọi người cũng cười theo.

Không phải ai cũng bị Lưu Đồng Húc lừa gạt.

Dương Gia Hân xuất sắc như vậy, sao phải đồng ý yêu anh ta?

Chỉ vì mấy bữa sáng cô không muốn ăn?

Mặt dày thật đấy!

Tình cảm là chuyện hai bên tự nguyện.

Dương Gia Hân đã nhiều lần từ chối rõ ràng, anh ta vẫn không buông tha, còn mang theo đám bạn đến gây áp lực.

Khỉ thật, đúng là đồ vô liêm sỉ.

Chỉ là chuyện này không liên quan đến họ, nên họ không lên tiếng.

Nhưng giờ thấy Lưu Đồng Húc bị đánh, trong lòng họ vui không tả xiết.

Đáng đời!

“Wow! Đánh hay lắm!” Ai đó thì thầm.

“Anh là sinh viên khoa nào?” Lưu Đồng Húc tức giận hỏi, “Dương Gia Hân, dù em không thích anh, cũng không cần làm nhục anh như vậy!”

“Làm nhục? Loại rác rưởi như mày xứng đáng không?” Dương Gia Dịch cười lạnh.

“Dương Gia Hân, em đúng là đồ lăng nhăng,” Lưu Đồng Húc giận dữ mắng, “Anh đúng là mù quáng!”

“Muốn ăn đòn nữa à?” Dương Gia Dịch nổi nóng, đá thêm một cước vào Lưu Đồng Húc vừa đứng dậy, “Đồ vô liêm sỉ.”

“Đây là chị tôi, tôi là em trai cô ấy,” Dương Gia Dịch lạnh lùng nói, “Em ruột đích thực!”

Chương 641

DTV-EBOOK

Lưu Đồng Húc bị đánh đến mức không thể đứng dậy nổi, miệng không ngừng la hét, cố tình đẩy chuyện lên cao trào.

“Dương Gia Hân, mày đúng là đồ vô liêm sỉ**, mày đùa giỡn với tình cảm của tao!” Lưu Đồng Húc vừa khóc vừa hét, hy vọng nhận được sự thương cảm từ các bạn học khác.

Tuy nhiên, khi ngẩng đầu nhìn xung quanh, anh ta phát hiện không phải ai cũng đứng về phía mình.

Thậm chí có người còn lên tiếng: “Lưu Đồng Húc, mày chửi người như vậy là không đúng rồi. Dương Gia Hân từ đầu đã không hứa hẹn gì với mày cả, đúng không?”

“Đúng vậy, trước đây còn tưởng hắn ta tốt, ai ngờ biến mặt nhanh như diễn kịch.”

“Mày tốt với tao thì tao phải yêu mày? Đây chẳng phải là ép buộc sao? Đạo đức giả!”

“Đồ của mày đưa, nhà Hân chúng tôi chưa từng nhận lần nào, từ chối chưa đủ rõ ràng sao?”

“Đúng là loại bám dai như keo dán!”

Lưu Đồng Húc đỏ mắt, chỉ tay vào đám đông: “Các người... các người bắt nạt người ta!”

...

...

“Tao thích cô ấy, muốn theo đuổi cô ấy, có gì sai?” Lưu Đồng Húc lớn tiếng, “Bây giờ là xã hội tự do, chỉ tiếc tao mù quáng, lại thích một người như mày...”

Câu sau anh ta không dám nói tiếp, sợ Dương Gia Dịch lại đánh mình.

“Dương Gia Hân, tao thật thất vọng về mày.” Lưu Đồng Húc vẫn cố tình gây chuyện, “Trong lòng tao, mày vốn là một người trong sáng, thuần khiết...”

Ai ngờ lại là một kẻ lẳng nhăng!

“Đồ vô liêm sỉ!” Dương Gia Dịch túm lấy cổ áo Lưu Đồng Húc, “Nhìn cho kỹ đây, đây là chị tao, tao là em trai cô ấy!”

“Ruột thịt!”

Cháu ruột của ông nội cô ấy!

Lưu Đồng Húc sửng người. Nếu biết trước chàng trai này là em trai Dương Gia Hân, anh ta đã không dám gây sự như vậy.

Còn về chuyện bị đánh, đứng trước mặt em trai người ta mà dám chửi chị gái họ lẳng nhăng, không đánh mày thì đánh ai?

Không đánh gãy xương mày đã là nhân đức lắm rồi!

“Sao mày không nói sớm?” Lưu Đồng Húc oán trách nhìn Dương Gia Hân, “Nếu tao biết trước...”

Nếu biết trước đó là em trai cô, anh ta đã không dám nói những lời đó. Giờ hối hận cũng đã muộn.

“Hân Hân, lúc này tao bị quỷ ám, mày tha lỗi cho tao.” Lưu Đồng Húc khóc lóc, “Tao vì quá yêu mày

nên mới nói những lời không kiểm soát được.”

“Đủ rồi.” Dương Gia Hân lạnh lùng đáp, “Tao không nói ra là muốn cho mày chút thể diện, nhưng mày đã không cần mặt mũi rồi, tao còn phải giữ gìn gì nữa?”

“Yêu? Thích?” Dương Gia Hân cười nhạt, “Mày động lòng là vì nhìn thấy tao cùng gia đình trong công viên hôm đó, phải không?”

“Tao...” Lưu Đồng Húc định phủ nhận, nhưng Dương Gia Hân tiếp tục, “Đừng vội chối, năm nay chúng ta sắp hết năm ba rồi.”

“Đúng, những người mày thấy hôm đó chính là gia đình tao, hoặc có lẽ mày đã từng thấy ông tao trên TV.” Dương Gia Hân nói tiếp.

Trên TV?

Mọi người nghe mà hoang mang, nhưng nhìn biểu cảm của Dương Gia Hân rồi liên tưởng, họ dần hiểu ra.

Có phải ông của Dương Gia Hân rất có thể lực, Lưu Đồng Húc biết được nên mới nảy sinh ý đồ?

Thực ra, Dương Gia Hân ở trường rất khiêm tốn. Nếu cô không nói ra, mọi người chỉ nghĩ cô là thủ khoa đến từ tỉnh Thiểm Tây.

Nhưng trong trường họ, thủ khoa không hiếm.

Hơn nữa sau khi nhập học, ai cũng tập trung vào việc học, thành tích trước đây nhanh chóng bị lãng quên.

Giờ sắp lên năm tư, dù trường vẫn phân công công tác, nhưng nhiều sinh viên ngoại tỉnh muốn ở lại Bắc Kinh không phải chuyện dễ dàng.

Lưu Đồng Húc chính là một trong số đó.

Anh ta vừa đủ điểm vào trường, dù năm nhất năm hai rất nỗ lực, nhưng khi so sánh với thiên phú, nỗ lực trở nên vô nghĩa.

Sau vài lần thất bại, Lưu Đồng Húc bắt đầu tìm con đường khác.

Không giỏi bằng người khác, nhưng anh ta nhanh nhạy hơn những bạn suốt ngày cắm đầu vào thư viện.

Vì vậy, anh ta tìm việc làm thêm.

Nhưng không phải gia đình nào cũng nhận anh ta, ưu tiên của anh là những nhà có điều kiện tốt.

Như chủ nhà hiện tại của anh, người đàn ông làm việc trong cơ quan chính phủ.

Dù chỉ là một nhân viên nhỏ, nhưng đôi khi tiếp cận được nguồn lực mà người thường không thể.

Ví dụ như lần này, chính ông ta đã nhắc anh rằng ông nội Dương Gia Hân không đơn giản.

Lưu Đồng Húc xuất thân từ một thị trấn nhỏ, đến được Bắc Kinh cũng nhờ vài thủ đoạn.

Ở quê, anh ta cảm thấy gia đình mình khá giả, nhưng đến Bắc Kinh mới biết mình chẳng là gì.

Sau khi chứng kiến sự phồn hoa của đô thị, Lưu Đồng Húc thể sẽ sống cả đời ở Bắc Kinh, không bao giờ quay về thị trấn nhỏ đó nữa.

Dĩ nhiên, với điều kiện của anh, tốt nhất có lẽ là về tỉnh làm việc.

Nhưng Lưu Đồng Húc không muốn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Tỉnh thành dù tốt hơn thị trấn, nhưng sao sánh được với Bắc Kinh?

Ba năm học, anh ta cũng kết thân với vài sinh viên Bắc Kinh, nhưng họ có vòng tròn riêng.

Dù anh ta có cố gắng đến đâu, cũng không thể hòa nhập được.

Cuối cùng, anh ta nảy ra ý định này.

Anh ta không ngờ Dương Gia Hân, một cô gái bình thường, lại có ông nội đầy quyền lực như vậy.

Lưu Đồng Húc hối hận vô cùng. Nếu biết trước, anh đã theo đuổi cô từ năm nhất.

Ba năm trời, không tin không chiếm được trái tim cô!

Giờ đây, ý đồ của anh bị Dương Gia Hân phơi bày trước mặt mọi người. Lưu Đồng Húc vẫn còn chút bất mãn, muốn tranh đấu tiếp, nhưng nụ cười châm biếm của cô như lưỡi d.a.o cửa vào lòng anh.

“Tao muốn ở lại Bắc Kinh, có gì sai?” Lưu Đồng Húc hỏi.

“Muốn gì là chuyện của mày, muốn ở lại thì dựa vào năng lực thật sự của mày.” Dương Gia Hân đáp, “Đừng lợi dụng tao, như vậy chỉ khiến người ta thấy ghê tởm.”

“Và càng chứng tỏ mày vô dụng.” Dương Gia Hân nói tiếp, “Hôm nay, trước mặt mọi người, tao nói rõ: Từ nay về sau, đừng đến quấy rối tao nữa.”

“Bằng không, tao sẽ để gia đình tao biết chuyện này.” Cô nói nhẹ nhàng.

“Gia đình” ở đây không phải chỉ Dương Gia Dịch, mà là những người lớn trong nhà họ Dương.

Đây là lời cảnh cáo dành cho Lưu Đồng Húc.

Đừng có đại dột động vào tao.

Dương Gia Dịch âm thầm giơ ngón tay cái cho chị gái.

Phải như vậy mới đúng! Theo cậu, chị họ mình quá hiền lành. Nếu là Dương Gia Duyệt, cô bé đó đã đánh Lưu Đồng Húc đến mức răng rơi đầy đất từ lâu rồi.

Làm gì có chuyện để hần ta dẫn người đến vây trước ký túc xá, dùng áp lực dư luận ép Dương Gia Hân đồng ý hẹn hò?

Không làm mày sợ vỡ mật thì cô bé đó không phải là Dương Gia Duyệt!

Chương 642

DTV-EBOOK

“Sao em lại đến trường chị thế?” Dương Gia Hân ngạc nhiên hỏi.

“Chị, em đến đánh bóng rổ, chị đi xem cùng không?” Dương Gia Dịch cười nói.

Cậu đến sớm chính là để mời Dương Gia Hân đi xem trận đấu.

“Đây là vé, chị có thể rủ thêm bạn bè đi cùng.” Dương Gia Dịch đưa vé cho cô.

“Chị nghe nói mấy ngày nay có trận đấu rất hay ở nhà thi đấu,” Dương Gia Hân vui vẻ nói, “nhưng không ngờ lại là các em.”

“Vậy chị nhất định phải đi xem.” Dương Gia Hân hào hứng nói, “Em có thể ra ngoài ăn tối không? Muốn thử đồ ăn ở căng tin trường chị không?”

Cô biết rõ, Dương Gia Dịch và đồng đội có chế độ ăn uống đặc biệt.

“Để lần sau đi.” Quả nhiên, Dương Gia Dịch cười từ chối, “Tối nay có trận đấu nên không thể ăn uống tùy tiện.”

Cậu lại nói thêm, “Lần sau khi nghỉ, em sẽ đến thử đồ ăn ngon ở trường chị.”

...

...

“Vậy cũng được.” Dương Gia Hân gật đầu.

“Em về trước nhé.” Dương Gia Dịch liếc nhìn đồng hồ, “Tối nay chị nhớ rủ bạn bè đi xem trận đấu nhé.”

“Ừ, tụi chị nhất định sẽ đến.” Các bạn cùng phòng của Dương Gia Hân cười đáp.

“Em trai cậu đẹp trai thật đấy.” Sau khi Dương Gia Dịch rời đi, bạn cùng phòng cười nói với Dương Gia Hân, “Sao trước giờ chưa nghe cậu nhắc đến?”

“Tớ chẳng từng nói sao? Tớ có đứa em trai thích chơi bóng rổ.” Dương Gia Hân đáp.

“Nhưng cậu không nói em trai cậu chơi bóng rổ vào thẳng đội tuyển quốc gia.” Bạn cùng phòng thốt lên.

Đây chỉ là thích đơn giản thôi sao?

Đây là quá xuất sắc, ai có thể vì thích mà vào thẳng đội tuyển quốc gia chứ?

“Ôi, cậu không quan tâm đến bóng rổ nên không biết em trai cậu giỏi thế nào đâu.” Bạn cùng phòng cảm thán, “Tối nay sẽ cho cậu thấy.”

Cô bạn này là một fan bóng rổ cuồng nhiệt, thần tượng lớn nhất của cô là Michael Jordan.

“May mà tớ chưa bỏ tiền mua vé từ tay đen.” Bạn cùng phòng cảm kích nói.

Cô đang phân vân có nên mua một tấm vé đắt đỏ.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

“Tụi tớ cũng muốn đi.” Nghe nói có trận đấu bóng rổ đỉnh cao và vé rất khó kiếm, hai bạn cùng phòng khác cũng háo hức.

“Được, được.” Dương Gia Hân cười đáp.

“Tớ... tớ có thể đi cùng mọi người không?” Một bạn cùng phòng khác ngập ngừng hỏi.

“Xin lỗi, chỉ còn hai vé, tớ định cho Hồ Lâm Hy và Triệu Nhược Lan.” Dương Gia Hân bình thản nói.

Hai người đó không cùng phòng với cô, nhưng là bạn thân.

Hơn nữa, trong chuyện Lưu Đồng Húc, họ luôn ủng hộ cô, không như cô bạn này, lúc nào cũng bênh vực Lưu Đồng Húc.

“Ngoài ra, nếu cậu thích Lưu Đồng Húc thì cứ đi theo đuổi, đừng liên quan đến tớ.” Dương Gia Hân nói thẳng, “Đừng giả vờ quan tâm đến tớ nữa.”

Thực ra chỉ là một “con chó săn” của Lưu Đồng Húc.

Cũng vì cô ta suốt ngày bênh vực Lưu Đồng Húc trước mặt cô, khiến cô từng nghi ngờ bản thân mình có vấn đề.

Nhưng giờ nghĩ lại, chính cô ta thích Lưu Đồng Húc, lại tự ti không dám tỏ tình, nên mới cố gắng thuyết phục cô.

Nhưng kiểu người này, nếu cô thực sự hẹn hò với Lưu Đồng Húc, chắc chắn cô ta sẽ tức điên lên, không biết sẽ làm chuyện gì.

“Ôi, đông người quá.” Chưa đến nhà thi đấu, Dương Gia Hân đã thấy đám đông tụ tập bên ngoài, không khỏi cảm thán.

“Đây là gì,” bạn cùng phòng nói, “Nếu là trận đấu ở sân vận động, người còn đông hơn nữa.”

Chỉ là ở trường họ, ít người biết đến thôi.

“Bạn ơi, bạn có vé không?” Bỗng có người hỏi nhỏ Dương Gia Hân, “Nhường lại cho tớ được không? Tớ trả giá cao.”

“Xin lỗi, không được.” Dương Gia Hân lắc đầu từ chối.

Chàng trai nhìn cô đầy mong đợi, “Các bạn chắc cũng không quá thích bóng rổ đâu, làm ơn nhường lại cho tớ đi, bao nhiêu tớ cũng trả.”

“Thực sự không được.” Dương Gia Hân lắc đầu, nhanh chóng kéo tay bạn cùng phòng đi tiếp.

“Mấy fan bóng rổ này cuồng thật đấy,” cô thì thầm với bạn, “Chỉ là một trận đấu thôi mà, sẵn sàng trả giá cao.”

“Ôi, cậu không hiểu đâu.” Bạn cùng phòng nói, “Fan bóng rổ là vậy đó.”

Vừa dứt lời, một tràng hò reo vang lên.

“Tiểu Dịch! Tiểu Dịch!”

“Tiểu Phong! Tiểu Phong!”

Các cầu thủ đã vào sân, Dương Gia Hân và mọi người vội nhường đường.

“Cẩn thận.” Một giọng nói vang lên, rồi Dương Gia Hân được ai đó đỡ lấy, “Bạn không sao chứ?”

“Không sao.” Dương Gia Hân lắc đầu.

“Chị, chị không sao chứ?” Dương Gia Dịch cũng chạy đến, lo lắng hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chị không sao, em lo việc của em đi.” Dương Gia Hân vội nói.

“Thực sự không sao?” Dương Gia Dịch vẫn không yên tâm.

“Không sao, em đi đi.” Dương Gia Hân nói.

Nhưng chân cô vừa bị ai đó va vào, hơi đau. Để em trai không lo, cô cười lắc đầu. Sau khi Dương Gia Dịch đi khỏi, cô nhú mào.

Không ngờ, cảnh này lại bị người đàn ông bên cạnh nhìn thấy. Đúng lúc đó, ai đó lại va vào Dương Gia Hân, khiến cô ngã ngửa ra sau.

“Á!” Dương Gia Hân kêu lên, một bàn tay lớn đỡ lấy eo cô, đưa cô đến chỗ ít người hơn.

Vì đám đông xô đẩy, Dương Gia Hân đã lạc mất các bạn cùng phòng.

“Cảm ơn anh.” Dương Gia Hân đỏ mặt nói, “Nếu không có anh, hôm nay em chắc gặp rắc rối lớn.”

“Không có gì.” Người đàn ông cười đáp, “Em không sao là được.”

Anh lại hỏi, “Vẫn muốn vào xem trận đấu chứ?”

Dương Gia Hân gật đầu.

Em trai cô vất vả mang vé đến, lại thi đấu ngay tại trường cô, sao cô có thể bỏ lỡ?

“Tình cờ tôi cũng đi xem.” Người đàn ông nói, “Tôi đưa em vào.”

Hai người vào trong, anh tự giới thiệu, “Lý Thanh Tề.”

“Dương Gia Hân.” Cô cũng nói tên mình.

“Để tôi xem chỗ ngồi của em.” Lý Thanh Tế nói.

Dương Gia Hân đưa vé cho anh.

“May quá, không xa lắm.” Anh xem xong nói.

“Hân Hân.” Khi Lý Thanh Tế đưa cô đến chỗ ngồi, bạn cùng phòng đang sốt ruột chờ sẵn, “Cậu đi đâu thế? Tụi tớ tìm mãi không thấy.”

“Bị trượt chân một chút,” Dương Gia Hân thè lưỡi, “Nhưng giờ ổn rồi.”

Định quay lại cảm ơn Lý Thanh Tế, nhưng anh đã đi mất.

“Nhìn ai thế?” Bạn cùng phòng hỏi, “Người đó là ai vậy? Trông quen quen.”

“Cậu là ‘tử điển sống’ mà còn không biết, tớ sao biết được.” Dương Gia Hân cười nói, “Lúc này nhờ anh ấy giúp đỡ.”

“Ồ, cậu không sao chứ?”

“Không sao.”

“Trận đấu sắp bắt đầu rồi.” Ai đó nhắc nhở.

Đây là lần đầu tiên Dương Gia Hân xem bóng rổ trực tiếp, không ngờ không khí lại sôi động đến thế.

Chương 643

DTV-EBOOK

Dương Gia Hân từ nhỏ đã là một cô gái ngoan ngoãn, học giỏi, biết nghe lời và hiểu chuyện.

Nếu không phải nhờ tấm vé mà Dương Gia Dịch đưa, Dương Gia Hân đã không đến sân bóng rổ để xem trận đấu.

Trong cuộc sống của cô, những chuyện như thế này vốn dĩ chẳng liên quan gì đến cô, và cô cũng chưa bao giờ xem bất kỳ trận bóng rổ nào.

Nhưng giờ đây, khi cả sân vận động reo hò cổ vũ, khi khoảnh khắc quan trọng nhất đến và tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi quả bóng vào rổ...

Dương Gia Hân bỗng nhận ra mình cũng rất thích môn thể thao này.

Từ đó trở đi, hễ có trận đấu nào ở nhà thi đấu của trường, cô đều đến xem một lúc.

Dương Gia Dịch biết chị thích xem bóng rổ nên rất vui, “Chị à, sau này có trận nào hay em sẽ để dành vé cho chị.”

Về cơ bản, khi có trận đấu, các thành viên trong đội đều được phát một số vé.

Thật trùng hợp, trong một trận đấu của đội tuyển quốc gia có Dương Gia Dịch, Dương Gia Hân đã tình cờ gặp một người.

Cảnh tượng hôm đó khá giống với lần trước. Khi Dương Gia Hân đang chuẩn bị vào sân với chiếc ba lô

trên vai, đột nhiên có người hô hét lên: “Tôi không quan tâm, tôi phải vào bằng được.”

Hàng người đang xếp hàng bỗng trở nên hỗn loạn.

“Coi chừng!” Ai đó hét lên, và tiếng la hét bắt đầu vang lên.

Dương Gia Hân cố gắng tránh đám đông, cô hồi hận vì đã đến quá sớm.

Khó khăn lắm mới có dịp xem một trận đấu, ai ngờ lại gặp chuyện như thế này.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đúng lúc cô đang mất tập trung, bỗng có ai đó va vào người cô.

Dương Gia Hân theo phản xạ ngã về phía trước.

Nhưng cơn đau mà cô tưởng tượng không hề xảy ra, thay vào đó là một giọng nói quen thuộc: “Cẩn thận.”

Ngẩng đầu lên, cô thấy khuôn mặt điển trai của Lý Thanh Tế.

“Em có sao không?” Lý Thanh Tế lo lắng hỏi.

“Em không sao.” Dương Gia Hân lắc đầu.

“Lại đây.” Lý Thanh Tế đưa cô đến một nơi ít người hơn. “Lúc này có đau không?”

“Không.” Dương Gia Hân cười ngại ngùng. “May là có anh đỡ.”

Nếu không, có lẽ cô đã ngã rồi.

Đáng sợ hơn là đám đông phía sau sẽ không dừng lại chỉ vì cô ngã. Nếu bị xô tiếp, hôm nay cô sẽ bị

giảm đập thảm hại.

“Em cũng đến xem bóng rổ à?” Lý Thanh Tế tò mò hỏi.

Vì lần trước, anh nghe cô nói đây là lần đầu tiên xem trận đấu.

“Đến cổ vũ cho em trai à?” Anh cười hỏi.

“Không phải.” Dương Gia Hân lắc đầu, mỉm cười. “Sau khi xem một trận, em phát hiện mình thích xem bóng rổ.”

“Nên khi em trai có trận, em sẽ xin vé.” Cô nói.

“Em thật may mắn,” Lý Thanh Tế nói với vẻ ngưỡng mộ. “Có em trai chơi bóng rổ, muốn xem trận nào cũng được.”

“Nếu anh thích, lần sau em xin thêm một vé cho anh.” Dương Gia Hân nói. “À, anh học khoa nào?”

Cô tưởng anh là sinh viên cùng trường.

“Khoa Vật lý.” Lý Thanh Tế xoa mũi. “Còn em?”

“Khoa Văn.” Dương Gia Hân đáp. “Vậy khi có vé, em sẽ giữ cho anh.”

“Được, nhưng làm sao để gặp nhau?” Lý Thanh Tế hỏi. “Chúng ta hẹn một thời gian cụ thể nhé?”

Thấy Dương Gia Hân ngơ ngác, anh cười nói: “Hay em đang lừa anh đấy?”

“Sao em lại lừa anh chứ?” Dương Gia Hân vội vàng nói. “Không phải vậy đâu... Vậy thì mỗi thứ Tư ở gian giữa bên hồ nhé?”

“Ừm, được.” Lý Thanh Tế cười. “Vậy hẹn ở gian giữa.”

Nhưng anh không nói ra rằng nơi đó thường là chỗ hẹn hò của các cặp đôi.

Cô gái này có vẻ nhút nhát, nếu anh nói ra chắc cô sẽ vội giải thích, thậm chí có thể không muốn gặp anh nữa.

“Đi thôi,” Lý Thanh Tế nói. “Bây giờ đỡ đông rồi, chắc không có chuyện gì nữa đâu.”

“Vâng,” Dương Gia Hân đáp, rồi hỏi. “Chỗ ngồi của em ở phía trước, còn anh?”

“Chỗ anh cũng không tệ, nhưng...” Anh cúi xuống nhìn tấm vé trong tay cô. “Có lẽ không tốt bằng của em.”

Khi anh cúi xuống, mùi hương gỗ lạnh thoang thoảng phảng phất, rất dễ chịu.

Dương Gia Hân nghĩ vậy rồi đỏ mặt.

“Ừm.” Cô nói.

“Nhưng em có thể ngồi cùng anh,” Lý Thanh Tế nói. “Gần đây có một quán mì ngon lắm, xem xong chúng ta có thể đi ăn.”

“Chỗ ngồi của em tốt như vậy, chắc dễ đổi lắm.” Anh nói.

Dương Gia Hân hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Khi họ đến, bên cạnh chỗ ngồi của Lý Thanh Tế đã có một chàng trai đang hào hứng theo dõi trận đấu.

“Xin chào,” Lý Thanh Tế nói với anh ta. “Anh bạn, đổi chỗ với tôi được không?”

Anh đưa tấm vé của Dương Gia Hân cho chàng trai xem. “Chỗ này tầm nhìn tốt hơn đấy.”

“Ôi trời, thật à?” Chàng trai hào hứng hỏi. “Chỗ này chắc dành cho nội bộ, tầm nhìn tuyệt vời luôn.”

“Được chứ?” Lý Thanh Tế hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Chàng trai vội vàng cầm vé đi, nhưng đi được nửa chừng lại quay lại đưa vé của mình cho Lý Thanh Tế. “Cảm ơn nhé, anh bạn.”

Trận đấu đầu tiên, Dương Gia Hân ngồi cạnh bạn cùng phòng. Dù bạn cô cũng thích xem bóng rổ, nhưng hiểu biết về luật vẫn không bằng Lý Thanh Tế.

Nhờ có anh ngồi bên giải thích, Dương Gia Hân hiểu thêm nhiều điều về bóng rổ.

Sau trận đấu, hai người cùng đến quán mì. Đúng như lời Lý Thanh Tế, món ở đây rất ngon.

Dương Gia Hân vốn từ tỉnh Thiểm Tây, vốn đã rất thích ăn mì. “Ngon quá, lần sau em sẽ dẫn gia đình đến đây.”

Nhưng khi cô định thanh toán, nhân viên nói Lý Thanh Tế đã trả tiền rồi. “Em mời anh xem trận đấu, anh mời em ăn. Nói thật là anh được lợi đấy.”

Dương Gia Hân: “...”

Về phần Dương Gia Dịch, trong trận đấu anh không thấy chị gái đâu. Đến giờ nghỉ giữa hiệp, anh cố tìm ở khu vực chị ngồi nhưng vẫn không thấy.

“Tìm ai thế?” Đồng đội hỏi.

“Chị em bảo hôm nay sẽ đến xem.” Dương Gia Dịch nói. “Không sao, tối về em sẽ hỏi.”

“Xin thêm một vé?” Tối đó, Dương Gia Hân hỏi. “Được không?”

“Không vấn đề gì.” Dương Gia Dịch cười. “Chị đi cùng bạn cũng tốt, có nhau để dựa dẫm.”

Nhưng Dương Gia Dịch không ngờ rằng mọi chuyện lại trở nên oái oăm như vậy.

Anh tưởng chị gái xin vé cho bạn cùng phòng, ai ngờ cô lại dẫn một chàng trai đi xem đấu!

Không ổn, thật sự không ổn chút nào!

Chương 644

DTV-EBOOK

“Chị,” Dương Gia Dịch khẽ hỏi khi gặp lại Dương Gia Hân ở nhà, “người đàn ông chị dẫn đi xem bóng rổ lần trước là ai vậy?”

Vì chuyện của Lưu Đồng Húc, Dương Gia Dịch giờ đây đặc biệt không yên tâm về Dương Gia Hân, sợ rằng cô sẽ gặp phải kẻ xấu nào đó nữa.

Ôi!

Giờ anh cũng đau đầu lắm rồi.

Biết rằng vé xem bóng rổ của Dương Gia Hân là dành cho một người đàn ông, Dương Gia Dịch cảm thấy tức giận vô cùng.

Đồ vô dụng, đến vé xem bóng rổ cũng không mua nổi!

Trong bếp, Lý Thanh Tế đang giúp mẹ nấu ăn bỗng hắt xì một cái. Bà Lý vội hỏi: “Con không khỏe à?”

“Không ạ,” Lý Thanh Tế vừa rửa rau vừa nói, “chỉ là mũi con hơi ngứa thôi.”

“Có lẽ là ai đó đang nhắc đến con đấy,” bà Lý cười nói, “biết đâu là cô gái nào đó thích con?”

...

...

Không hiểu sao, sau khi nghe mẹ nói vậy, hình ảnh Dương Gia Hân bỗng hiện lên trong đầu Lý Thanh Tế.

“Xem ra con có người thích rồi à?” Bà Lý tò mò nhìn con trai.

“Không có đâu ạ,” Lý Thanh Tế cười đáp.

Cô ấy vẫn còn là học sinh mà.

“Lớp học của con dạo này thế nào?” Bà Lý hỏi, “Về nước cũng tốt, khỏi phải chịu khổ ở nước ngoài.”

“Mẹ, chúng ta đừng nói về chuyện đó nữa,” Lý Thanh Tế mỉm cười, “Về nước luôn là nguyện vọng của con, đây là quê hương của con.”

“Không nói nổi hai cha con nhà này,” bà Lý trách móc, “Giờ người ta đều chạy ra nước ngoài, ai như hai người các người.”

Rõ ràng làm việc ở nước ngoài rất tốt, nhưng nhất định phải về nước.

Để trở về, họ đã tốn rất nhiều công sức, cả nhân lực lẫn vật lực mới về được.

“Nhưng mẹ không phục, con trai mẹ giỏi như vậy mà chỉ được...” Bà Lý còn định nói tiếp thì nghe tiếng ho của ông Lý từ phòng khách vọng ra.

“Nhà mình nói cũng không được,” bà Lý liếc chông một cái.

“Mẹ, con giờ ổn rồi,” Lý Thanh Tế cười nói, đỡ dành mẹ, “Con hiện là giáo sư trẻ nhất trường đấy ạ.”

Thời buổi này, để được phong giáo sư là rất khó, phải có thâm niên.

“Mẹ thấy con giỏi là vì con là con của mẹ,” Lý Thanh Tế thấy mẹ còn muốn nói, liền tiếp tục,

“Nhưng ở trường có rất nhiều tiền bối đáng để con học hỏi.”

Về nước, anh chưa bao giờ hối hận.

Chỉ là trước đây ở nước ngoài rất thích xem bóng rổ, giờ về nước không xem được nữa.

Tuy nhiên, nhờ có Dương Gia Hân, gần đây anh có thể xem các trận đấu của đội tuyển quốc gia, đối với Lý Thanh Tế mà nói, đó cũng là một điều tuyệt vời.

Đúng vậy, dù là một giáo viên toán xuất sắc, nhưng anh rất thích thể thao, đặc biệt là bóng rổ.

Vì vậy, hôm đó khi biết trường họ có trận đấu bóng rổ, anh đã đến xem, không ngờ lại gặp Dương Gia Hân.

Điều khiến anh bất ngờ hơn nữa là anh và Dương Gia Hân lại có duyên đến thế.

Còn lúc này, Dương Gia Hân đang bị Dương Gia Dịch chất vấn: “Anh ấy là giảng viên khoa Toán trường em, lần trước em đến xem anh thi đấu bị ngã treo chân, may có anh ấy giúp.”

Chuyện đó Dương Gia Dịch biết.

Nhưng chuyện sau đó thì anh không hay: “Vậy sao sau này lại cùng đi xem bóng rổ?”

“Lần trước em đến xem anh thi đấu, tình cờ gặp anh ấy,” Dương Gia Hân kể lại sự việc, “Em không phải có một người em trai giỏi bóng rổ như anh sao? Tiện thể trả ơn anh ấy.”

“Anh ta thật là giảng viên khoa Toán trường em?” Dương Gia Dịch vẫn nghi ngờ, “Chị cẩn thận đấy, đừng để bị lừa.”

“Không đâu,” Dương Gia Hân bất lực nói, “Chuyện của Lưu Đồng Húc sẽ không xảy ra nữa đâu.”

“Hơn nữa, em đâu có ngốc đến thế,” Dương Gia Hân bất mãn nói.

Cũng không đến nỗi đen đui vậy chứ!

“Hai người đang nói gì thế?” Dương Gia Duyệt đến đưa cho Dương Gia Hân một bát nhỏ việt quất, “Chị thử đi, ngon lắm.”

“Em cũng muốn,” Dương Gia Dịch nói.

“Tự đi lấy đi,” Dương Gia Duyệt liếc anh một cái, “Tay bẩn thế kia, đi rửa đi.”

Dương Gia Dịch bất mãn xoa đầu em gái: “Em quản nhiều hơn cả mẹ rồi đấy.”

Nhưng vẫn đi rửa tay.

Dương Gia Hân kể cho Dương Gia Duyệt nghe về chuyện đi xem bóng rổ với Lý Thanh Tế: “Chúng em chỉ đơn giản là cùng thích xem bóng rổ, em thấy anh ấy hiểu biết rất nhiều, có anh ấy giải thích, em xem cũng dễ hiểu hơn.”

“Chỉ là bạn bình thường thôi, các người đừng nghĩ nhiều,” thấy Dương Gia Duyệt nhìn mình, cô lại giải thích.

“Em có nghĩ gì đâu?” Dương Gia Duyệt trêu chị.

“Em cũng thử đi, việt quất này ngọt lắm,” Dương Gia Hân cười, đút cho em gái một quả việt quất.

“Hai chị em đừng nói chuyện nữa,” Chu Chiêu Chiêu gọi họ, “Vào ăn cơm đi.”

“Hai ngày nữa mẹ đi công tác ở Thượng Hải,” trên bàn ăn, Chu Chiêu Chiêu nói với mọi người, “Sẽ có một ngày rảnh, các con muốn mua gì thì viết ra danh sách, mẹ sẽ mua cho.”

“Tuyệt!” Dương Gia Dịch vui mừng nói, “Mẹ, mẹ có thể giúp con lấy...”

“Không được,” Chu Chiêu Chiêu ngắt lời, “Thứ con muốn khó kiếm lắm, đổi cái khác đi.”

“Anh ấy muốn gì thế?” Dương Gia Hân khẽ hỏi Dương Gia Duyệt.

“Giày có chữ ký của thần tượng anh ấy,” Dương Gia Duyệt nói, “Mẹ làm sao kiếm được?”

Loại này thường được các fan bóng rổ sưu tầm hết rồi.

“Ở Thượng Hải có một câu lạc bộ người hâm mộ...” Dương Gia Dịch còn định nói, nhưng gặp ánh mắt nghiêm khắc của bố, liền im bật.

Câu lạc bộ người hâm mộ đó cũng không phải nơi dành cho mẹ anh.

“Để bố gọi điện hỏi bạn bè bên đó xem có thể giúp con tìm được không,” Dương Duy Lực nói, “Lần này mẹ đi công tác cũng rất bận.”

“Con xin lỗi mẹ,” Dương Gia Dịch nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đồ ngốc,” Chu Chiêu Chiêu cười, “Nếu không lấy được của thần tượng, mẹ sẽ mua cho con một đôi cùng loại.”

“Mẹ nghe nói bên Thượng Hải đang bán trước, mẹ đã nhờ bạn đặt rồi,” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Cảm ơn mẹ,” Dương Gia Dịch vui mừng ôm lấy Chu Chiêu Chiêu.

“Ăn cơm đi,” Dương Duy Lực nghiêm mặt nói.

Dương Gia Dịch thè lưỡi.

“Hân Hân cũng viết ra những gì con muốn nhé,” Chu Chiêu Chiêu nói.

“Con không có gì cần ạ, cảm ơn dì hai.”

“Con này,” Chu Chiêu Chiêu trách móc, “Vậy dì sẽ tự mua vậy.”

Rồi liếc mắt ra hiệu cho con gái.

Dương Gia Duyệt gật đầu tỏ ý hiểu.

Dương Gia Hân thì ghi nhớ chuyện này của Dương Gia Dịch.

“Có khó kiếm không?” Khi gặp Lý Thanh Tế ở trường, cô thở dài hỏi.

“Cũng không hẳn,” Lý Thanh Tế cười nói, “Em muốn à? Anh có thể nhờ bạn bè hỏi giúp.”

“Thật ư?” Dương Gia Hân vui mừng nhìn Lý Thanh Tế, “Có chứ, anh hỏi giúp em giá bao nhiêu nhé?”

Em có tiền mừng tuổi mà!

Chương 645

DTV-EBOOK

Khi Dương Gia Hân từ bờ hồ trở về ký túc xá, các bạn cùng phòng đang say sưa trò chuyện.

“Có chuyện gì vậy?” Cô ngạc nhiên nhìn họ, “Các cậu đang bàn tán gì thế?”

Trông ai cũng hào hứng.

“Cậu biết không? Vị giáo sư trẻ nhất trường mình đấy,” bạn cùng phòng Kỳ Kỳ hào hứng nói, “Bạn mình học toán bảo cuối tuần này thầy ấy có buổi diễn thuyết ở hội trường học thuật, đi không?”

“Chúng ta không phải dân toán cũng đi được sao?” Dương Gia Hân tò mò hỏi, “Các cậu đi đi, cuối tuần mình định đến thư viện.”

“Mình có bạn học toán mà, bạn ấy sẽ dẫn chúng mình vào,” Kỳ Kỳ nói, “Ngắm trai đẹp còn gì, cần gì phải đến thư viện?”

“Đúng vậy, Hân Hân,” bạn cùng phòng khác là Hiểu Nam nói, “Cùng đi xem thử xem người ta đẹp trai đến mức nào đi.”

“Nghe nói còn đẹp trai hơn cả soái ca của khoa chúng ta đấy,” Kỳ Kỳ thêm vào.

Dương Gia Hân là hoa khôi của khoa, trước đây soái ca khoa từng theo đuổi cô nhưng bị từ chối, sau đó anh ta quay sang tán tỉnh hoa khôi khoa khác.

...

...

“Các cậu đi đi,” Dương Gia Hân cười nói.

Đẹp trai?

Cô không mấy hứng thú với trai đẹp, bởi mấy đứa em trai nhà cô đều rất ưa nhìn.

Còn Lý Thanh Tế mà cô gặp gần đây cũng rất điển trai.

Dương Gia Hân nghĩ, liệu có ai đẹp trai hơn họ không?

“Truyện của mình còn một ít chưa hoàn thành,” thấy các bạn định nói thêm, cô vội nói, “Sắp xuất bản rồi nên cần chỉnh sửa lại.”

“Thôi được rồi,” Kỳ Kỳ thở dài.

Dương Gia Hân luôn chăm chỉ, từ năm ngoái cô đã bắt đầu đăng tải các bài viết của mình trên một số tạp chí.

Không chỉ nhận được nhuận bút cao, gần đây tòa soạn còn gọi điện đề nghị xuất bản tiểu thuyết của cô, nhưng vẫn cần chỉnh sửa một số chỗ.

Thăm thoát đã đến cuối tuần, trên đường đến thư viện, Dương Gia Hân để ý xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Lý Thanh Tế, có lẽ anh ấy bận việc gì đó.

Tuy nhiên, cô không quá để tâm, tìm một chỗ ngồi và bắt đầu chỉnh sửa bản thảo.

Khi hoàn thành gần hết, cô nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ ăn trưa.

Cô sửa nốt phần cuối, thu dọn đồ đạc rồi đi ăn.

Phiêu Vũ Miên Miên

Khi mang cơm về phòng, cô thấy các bạn cùng phòng cũng đã trở lại.

“Hân Hân, hôm nay cậu không đi nghe diễn thuyết thiệt đúng là thiệt thòi quá,” Hiểu Nam hào hứng nói, “Cậu biết không? Giáo sư Lý đẹp trai lắm!”

“Không chỉ đẹp trai mà còn cực kỳ tài giỏi,” Kỳ Kỳ bổ sung, “Giáo sư trẻ nhất trường chúng ta, thậm chí là cả thành phố Kinh Đô.”

“Ở nước ngoài người ta trả lương cao để giữ thầy ấy lại, nhưng thầy ấy không nhận mà quay về nước đây,” Hiểu Nam ngưỡng mộ nói, “Tinh thần yêu nước thật đáng khâm phục.”

Bởi lẽ trong thời buổi này, nhiều người sẵn sàng làm mọi thứ để được đi du học, và một khi đã ra nước ngoài thì hiếm ai quay trở lại.

Dương Gia Hân gật đầu, “Vậy thì thật là giỏi.”

“Thầy ấy diễn thuyết rất hài hước và dễ hiểu, dù chúng mình không phải dân toán cũng có thể tiếp thu được,” Kỳ Kỳ cũng đầy ngưỡng mộ, “Giờ mình hối hận quá, giá mà trước đây chọn học toán.”

“Cậu chắc chứ?” Dương Gia Hân bật cười.

Cô là người đau đầu khi nhìn thấy môn toán.

“Ái chà, cậu thật đáng ghét,” Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn Dương Gia Hân, “Nghe nói giáo sư vẫn chưa có bạn gái...”

“Cậu không thấy sao? Hôm nay đa phần các bạn nữ đi nghe đều có biểu hiện giống cậu bây giờ,” Hiểu Nam thở dài, “Ôi... mình thì không có cửa rồi.”

“Các cậu sao thế?” Dương Gia Hân cười hỏi, “Người ta là thầy giáo mà.”

Chẳng lẽ lại định yêu thầy giáo?

Hình như không được đâu nhỉ!

“Nghĩ gì thế?” Kỳ Kỳ đỏ mặt trách Dương Gia Hân, “Chúng mình chỉ tưởng tượng thôi, người ta như ngọc như ngà ấy mà!”

Dương Gia Hân, “...”

Lại còn có thể như vậy sao?

“Vớ lại, biết đâu... bí mật hẹn hò hai năm, đợi chúng mình tốt nghiệp rồi kết hôn, tuyệt biết mấy,” Hiếu Nam mơ mộng.

Kỳ Kỳ tròn mắt, “Quả nhiên là Nam ca của tôi!”

“Kế hoạch này quá xuất sắc,” Kỳ Kỳ giơ ngón tay cái tán thưởng.

“Ôi,” Hiếu Nam lại thở dài, “Tiếc là... mình không có phúc phần đó!”

Một người tiên phong đạo cốt như vậy, làm sao cô dám mơ tưởng?

“Nói thật, trong phòng chúng mình, người có hy vọng nhất chính là Hân Hân,” Hiếu Nam nói, “Nếu mình giỏi giang và xinh đẹp như cậu ấy, mình sẽ mạnh dạn theo đuổi ngay.”

Dương Gia Hân cười, “Các cậu không ăn cơm à?”

“Ừm,” Kỳ Kỳ thở dài nói với Hiếu Nam, “Cô ấy vẫn chưa khai tâm đâu.”

Ngày nào cũng bận rộn, không ôn thi cao học thì viết sách.

Đôi khi Kỳ Kỳ còn ghen tị với sự thuần khiết của cô, dường như không gì có thể làm cô xao nhãng.

“Nhìn kỹ thì,” Hiếu Nam đột nhiên nói, “Hân Hân nhà mình với thầy Lý thật sự rất hợp nhau.”

“Sao lại thế?” Kỳ Kỳ tò mò hỏi.

“Đều xinh đẹp, đều học giỏi,” Hiếu Nam giải thích.

“Thi đỗ vào trường chúng ta, chẳng phải các cậu cũng học giỏi sao?” Dương Gia Hân cười tiếp tục ăn cơm, “Cậu quá thích mình nên thấy mình cái gì cũng tốt.”

“Ngay cả khuyết điểm của mình cậu cũng bỏ qua,” cô nói thêm.

“Mình có thể không?” Hiếu Nam nghi hoặc nhìn Kỳ Kỳ, “Hân Hân, cậu lúc nào cũng quá khiêm tốn.”

Theo cô, Dương Gia Hân toàn ưu điểm, không có khuyết điểm.

“À, còn một điểm quan trọng nữa mình chưa nói,” Hiếu Nam nói, “Hai người đều thích xem bóng rổ.”

“Điều đó cũng tính sao?” Dương Gia Hân không biết nói gì hơn, “Kỳ Kỳ còn thích hơn mình, mình thích xem bóng rổ là do cậu ấy ảnh hưởng đấy.”

“Nhưng khác nhau mà,” Hiếu Nam nói, “Cậu có em trai đang chơi cho đội tuyển quốc gia, giáo sư Lý muốn xem trận đấu thì cậu dễ dàng xử lý được.”

Người khác làm sao có thể dễ dàng lấy được vé xem trận đấu của đội tuyển? Không thể nào!

Dương Gia Hân lắc đầu bất lực.

Nhưng câu này không sai, cô thật sự có thể dễ dàng lấy được vé.

Buổi trưa ăn cơm xong, buổi chiều không có tiết, Dương Gia Hân nghỉ ngơi một chút rồi lại đến thư viện, mất mấy ngày mới chỉnh sửa xong bản thảo.

Cô hẹn gặp biên tập viên ở một quán cà phê gần trường. Khi đến nơi, biên tập viên vẫn chưa tới.

Cô ngồi xuống chỗ gần cửa sổ, bỗng nghe thấy ai đó hỏi, “Xin lỗi, tôi ngồi đây được không?”

Giọng nói nghe quen quen.

Dương Gia Hân ngẩng đầu lên, thấy Lý Thanh Tế đang đứng đó mỉm cười nhìn mình.

“Sao anh lại ở đây?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“À, đến gặp một người,” Lý Thanh Tế trả lời.

“Em cũng vậy,” Dương Gia Hân cười, đúng lúc đó biên tập viên bước vào, cô vẫy tay chào.

“Vậy em bận trước nhé, lúc khác nói chuyện tiếp,” Lý Thanh Tế nói.

“Vâng ạ.”

“Bảo bối Hân Hân, cuối cùng cậu cũng đến gặp mình rồi,” biên tập viên Sùng Sơn ngồi xuống đối diện, cảm động nói.

Lý Thanh Tế vừa đi chưa xa, nghe thấy vậy: “...”

Bảo bối?

Chương 646

DTV-EBOOK

Sùng Sơn là một biên tập viên nam, lần đầu gặp mặt, Dương Gia Hân không khỏi ngạc nhiên vì trước giờ hai người chỉ trao đổi qua thư từ.

Trên những bức thư, cô không thể ngờ rằng biên tập viên hay nũng nịu thúc giục cô viết tiếp lại là một người đàn ông.

Nhưng khi gặp mặt, Dương Gia Hân đã hiểu ngay. Sùng Sơn có tính cách vô cùng cởi mở và tinh tế.

Theo lời anh ta, mình chính là “người bạn thân thiết của các nữ thần”.

Nghe đến đây, Dương Gia Hân bật cười: “Người khác thường tự nhận là ‘bạn của phụ nữ’, còn anh lại tự gọi mình là ‘bạn của nữ thần’, thật thú vị.”

“Gọi là phụ nữ nghe già quá,” Sùng Sơn cười đáp, “Nữ thần mới đúng. Tôi không ngờ người viết ra câu chuyện độc đáo như vậy lại là một cô gái nhỏ.”

Hơn nữa, còn là một mỹ nhân. Sùng Sơn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng khi sách được phát hành, nếu tổ chức một buổi ký tặng, các độc giả sẽ phấn khích đến mức nào.

Nữ tác giả xinh đẹp - đó lại là một điểm nhấn thu hút.

...

...

Nhưng với tính cách của Dương Gia Hân, cô chắc chắn sẽ không đồng ý tổ chức buổi ký tặng.

Ôi!

Sùng Sơn thở dài.

“Có chuyện gì vậy?” Dương Gia Hân lo lắng hỏi, “Bản thảo có vấn đề gì sao?”

“Không, bản thảo rất tốt,” Sùng Sơn nói, rồi không cam lòng hỏi tiếp, “Em thật sự không cân nhắc tổ chức một buổi ký tặng khi sách được phát hành sao?”

Đây là cơ hội quảng bá tuyệt vời mà!

“Em vẫn đang đi học, những chuyện như vậy xin bỏ qua,” Dương Gia Hân từ chối thẳng thừng.

“Em không thể suy nghĩ lại sao?” Sùng Sơn vẫn cố gắng thuyết phục, “Chỉ một trăm cuốn thôi, được không?”

“Em có thể ký tên trước rồi anh mang đi bán,” Dương Gia Hân nói, “Em không muốn cuộc sống bị xáo trộn, mong anh hiểu cho.”

Rồi cô thêm vào, “Nếu tòa soạn không đồng ý, vậy cũng không sao.”

“Tất nhiên là không,” Sùng Sơn vội nói, “Em không muốn thì thôi. Hân Hân, chúng ta hợp tác lâu rồi, em không định đổi biên tập viên khác chứ?”

“Không đâu,” Dương Gia Hân lắc đầu, “Cuốn sách tiếp theo của em vẫn muốn hợp tác với anh.”

“Em đã có ý tưởng cho cuốn tiếp theo rồi sao?” Sùng Sơn hào hứng hỏi, “Hân Hân, em đúng là nữ thần của anh!”

Anh ta đứng phắt dậy khỏi ghế, nắm c.h.ặ.t t.a.y
Dương Gia Hân: “Thế loại gì vậy? Em định viết câu chuyện gì?”

“Anh... anh đừng quá hào hứng như vậy,” Dương Gia Hân cố rút tay lại, nhưng ngay lập tức nghe thấy Sùng Sơn kêu lên: “Ái! Đau quá, anh bạn, nhẹ tay thôi!”

“Nói chuyện thì nói, đừng có động chạm lung tung.” Giọng nói lạnh lùng của Lý Thanh Tế vang lên.

“Tôi... động chạm lung tung?” Sùng Sơn ngơ ngác, “Anh là ai vậy?”

Đúng là gặp phải người kỳ lạ! Mới gặp đã suýt bóp gãy tay anh ta. Nhìn bề ngoài văn vẻ, ai ngờ lực đạo lại mạnh như vậy!

“Tôi là bạn của cô ấy,” Lý Thanh Tế ngồi xuống cạnh Dương Gia Hân, “Anh có chuyện gì thì nói đi.”

“Tôi...” Sùng Sơn tròn mắt nhìn Lý Thanh Tế, rồi lại nhìn Dương Gia Hân, “Tình hình gì đây? Bạn của em?”

Rõ ràng là đang hiểu lầm điều gì đó.

“Đúng vậy, bạn của em,” Dương Gia Hân xác nhận, rồi quay sang Lý Thanh Tế, “Đây cũng là bạn của em, tính anh ấy vốn dĩ như vậy.”

“Em cũng nên cẩn thận một chút,” Lý Thanh Tế nói, gương mặt lộ chút ngưng ngưng.

Thấy Sùng Sơn đang nhìn mình chằm chằm, anh nói thêm với Dương Gia Hân: “Tôi ngồi ở đằng kia, có chuyện gì cứ gọi tôi.”

“Cảm ơn anh,” Dương Gia Hân mỉm cười biết ơn.

“Bạn này của em làm nghề gì vậy?” Sau khi Lý Thanh Tế rời đi, Sùng Sơn hỏi nhỏ, “Sao lại quản nhiều chuyện thế?”

“Anh ấy là sinh viên khoa Toán trường em,”
Dương Gia Hân cười đáp, “Là một người rất tốt.”

Lý Thanh Tế không hề biết mình vừa bị Dương Gia Hân phát “thẻ tốt”.

Ngồi xuống ghế, anh mới kịp suy nghĩ về hành động vừa rồi của mình.

Khi thấy Sùng Sơn nắm tay Dương Gia Hân, anh đã lao đến mà không cần suy nghĩ. Lúc đó, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ: *Bắt tên khốn kia buông tay cô ấy ra!*

Nhưng anh có tư cách gì để làm vậy?

Anh chỉ là một người bạn bình thường của Dương Gia Hân, thậm chí có thể còn không hiểu cô ấy nhiều như Sùng Sơn.

Nhưng nếu tình huống đó lặp lại, Lý Thanh Tế biết mình vẫn sẽ không do dự lao tới và kéo tay kia ra.

Dù Dương Gia Hân nói rằng tính cách Sùng Sơn vốn dĩ như vậy.

Nhưng anh không thể chịu được.

Phiêu Vũ Miên Miên

Còn lý do là gì? Lúc này, Lý Thanh Tế vẫn chưa hiểu rõ. Anh chỉ đơn giản là không thể nhìn thấy

người đàn ông kia đối xử với Dương Gia Hân như vậy.

Sùng Sơn tuy trông không già nhưng đã là một biên tập viên kỳ cựu.

Anh ta vốn định nói chuyện thêm với Dương Gia Hân, nhưng lại thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của Lý Thanh Tế từ xa.

Sùng Sơn hỏi: “Em xác định hai người chỉ là bạn bình thường?”

“Không thì là gì?” Dương Gia Hân cúi đầu xem lại hợp đồng vừa nhận từ Sùng Sơn, không ngẩng lên đáp.

Sùng Sơn: “...”

Đột nhiên anh có cảm giác như cây cải của mình sắp bị con lợn nào đó đến phá.

Với kinh nghiệm nhiều năm làm biên tập viên chuyên mục tình cảm, Sùng Sơn nhận ra người đàn ông kia có lẽ đã thích “bảo bối” của họ.

Chỉ là anh ta chưa nhận ra, còn “bảo bối” của họ thì vẫn chưa mở lòng.

Chà chà... trò hay sắp diễn rồi đây.

“Em mang hợp đồng về xem,” Dương Gia Hân gấp hợp đồng lại nói, “Nếu không có vấn đề, em ký xong gửi lại cho anh?”

“Không cần, vài ngày nữa anh đến gặp em,” Sùng Sơn nói, “Nếu có bất kỳ điều gì không hài lòng, em cứ nói, anh sẽ cố gắng đấu tranh cho em.”

“Cảm ơn anh, Sùng Sơn,” Dương Gia Hân mỉm cười.

Đây cũng là lý do cô chọn hợp tác với Sùng Sơn. Lần đầu tiên gửi bản thảo, biên tập viên cô gặp không phải là Sùng Sơn mà là một người khác. Người đó không đánh giá cao tác phẩm của cô và định trả lại.

Chính Sùng Sơn đã kiên quyết thuyết phục tổng biên tập để tác phẩm của cô được đăng tải.

Lúc đó, cô là người mới, lại là học sinh chẳng biết gì, cũng chính Sùng Sơn tích cực đấu tranh cho quyền lợi của cô.

Hai người hợp tác đã ba năm, và cô rất hài lòng với mối quan hệ hiện tại.

“Chúng ta là gì của nhau rồi? Em là bảo bối của anh, cần gì phải khách sáo?” Sùng Sơn liếc cô một cái, thu dọn đồ đạc, “Anh đi trước đây, có gì cứ gọi anh.”

“Vâng.”

Sùng Sơn đứng dậy, liếc nhìn Lý Thanh Tế ở xa, rồi cúi xuống nói nhỏ với Dương Gia Hân một câu. Quả nhiên, anh thấy biểu cảm của Lý Thanh Tế trở nên căng thẳng.

Haha, đàn ông!

Lý Thanh Tế: “...”

Có phải vừa nãy anh ta vừa khiêu khích vừa chế nhạo mình không?

Nhưng với sự giáo dục tốt, dù hiểu ý nghĩa biểu cảm của Sùng Sơn, anh vẫn gật đầu với anh ta.

Như Dương Gia Hân đã nói, họ đều là bạn của cô ấy.

Anh không muốn khiến cô ấy phải khó xử!

Chương 647

DTV-EBOOK

Sau khi Sùng Sơn rời đi, Lý Thanh Tế bước đến ngồi vào vị trí anh ta vừa ngồi, hỏi: “Em muốn uống gì?”

Dương Gia Hân lắc đầu: “Em không thích cà phê lắm.”

Cô cảm thấy thức uống đó có chút kỳ lạ, không bằng trà ngon.

Lý Thanh Tế liền gọi cho cô một ly nước ép hoa quả: “Tối mai ở nhà thi đấu có một trận đấu, không phải của đội tuyển quốc gia, em muốn đi xem không?”

“Vé có dễ mua không?” Dương Gia Hân hỏi, “Em muốn xem.”

Cô nhận ra rằng ngoài việc học và viết sách, giờ đây cô thích nhất là xem các trận đấu bóng rổ. Có lẽ vì tính cách khá trầm lặng, nhưng trong sâu thẳm lại có chút nổi loạn, cô thích cảm giác hòa mình vào không khí sôi động và hò reo cùng mọi người.

“Vé em không cần lo, anh đã mua rồi.” Lý Thanh Tế mỉm cười, khoe miệng hơi nhếch lên.

Nói xong, anh rút từ trong túi ra một tấm vé đưa cho cô: “Anh định tối nay gặp em sẽ đưa.”

...

...

Không ngờ lại gặp ở đây.

Anh lại hỏi: “Mai đi cùng nhau nhé?”

“Được ạ.” Dương Gia Hân nhìn tấm vé, “ Bao nhiêu tiền? Em trả anh.”

“Vậy anh có nên trả lại tiền vé những lần trước em đi xem không?” Lý Thanh Tế cười hỏi.

Dương Gia Hân: “...”

“Gặp ở cổng trường nhé?” Lý Thanh Tế không đợi cô trả lời, tiếp tục, “Anh trai thấy có tuyến xe buýt số 8 đi thẳng đến đó.”

“Ừm.” Dương Gia Hân không bàn cãi thêm về chuyện tiền vé, trong lòng đã định khi nào gặp Dương Gia Dịch sẽ hỏi anh xem gần đây có trận đấu nào không.

Hai người hẹn nhau như vậy.

“Cái này là gì thế?” Lý Thanh Tế dùng cầm chỉ vào hợp đồng trên bàn của Dương Gia Hân.

Anh vừa nhìn thấy thứ mà người đàn ông khi nãy đưa cho cô.

“Hợp đồng.” Dương Gia Hân suy nghĩ một chút, “Sùng Sơn là biên tập viên của tòa soạn, em gửi bài cho anh ấy, đây là hợp đồng anh ấy soạn.”

“Gửi bài?” Lý Thanh Tế ngạc nhiên nhìn cô, “Em giỏi thật đấy.”

Lại hỏi: “Cần anh xem qua hợp đồng giúp không?”

Hồi đại học, anh từng học thêm ngành luật và có bằng thạc sĩ luật. Nhưng đó là lúc anh ở nước ngoài, học cho vui.

“Không cần đâu.” Dương Gia Hân cười, “Em về nhờ người nhà xem giúp là được.”

“Chúng em hợp tác đã ba năm rồi, anh ấy còn trông chờ sách của em bán chạy nữa.” Cô tự tin nói.

Công ty của Dương Duy Lực thuê riêng một luật sư, hợp đồng trước đây của cô đều đưa cho người đó xem.

“Ừm.” Lý Thanh Tế gật đầu, “Nếu có gì cần, em cứ tìm anh.”

“Cảm ơn anh.” Dương Gia Hân đứng dậy, “Chiều nay anh có tiết không? Em còn phải đi học.”

“Anh còn chút việc, em đi trước đi.” Lý Thanh Tế nói.

Dương Gia Hân vẫy tay chào anh, cất hợp đồng vào cặp rồi bước ra. Khi cô đến cửa, có một người đàn ông cũng vừa bước vào.

Anh ta cười chào Lý Thanh Tế rồi ngồi vào chỗ Dương Gia Hân vừa ngồi.

“Vừa có người ngồi đây à?” Người bạn hỏi.

Bởi trước mặt anh ta còn một ly nước ép chưa uống hết, nhân viên chưa kịp dọn.

“Ừm.” Lý Thanh Tế đáp, “Anh uống gì?”

“Cappuccino, cảm ơn.” Người bạn cười đùa, “Con gái à? Máy khi anh chịu ngồi uống cà phê với con gái thế?”

Hơn nữa, cô gái đó còn không uống cà phê mà uống nước ép?

“Vừa gặp.” Lý Thanh Tế liếc nhìn anh ta, “Hôm nay anh tìm anh có việc gì?”

“Chà chà...” Người bạn lắc đầu, “Thật là trọng sắc khinh bạn.”

“Đừng giận mà.” Thấy anh định đứng dậy đi, người bạn vội nói, “Có chút việc muốn nhờ anh.”

“Hạnh phúc của bạn bè đều trông cậy vào anh đấy.” Anh ta nói.

“Thôi thì đừng.” Lý Thanh Tế nói, “Anh rất bình thường, không đảm đương nổi.”

“Nói gì thế?” Người bạn trợn mắt, “Anh biết đấy, bạn gái tôi là phóng viên, cô ấy muốn phỏng vấn anh.”

“Đừng vội từ chối, nghe tôi nói đã.” Người bạn vội nói tiếp, “Điều kiện tùy anh, thời gian cũng tùy anh.”

“Cứ nói đi, làm sao anh mới chịu đồng ý?” Người bạn thấy anh vẫn không lay chuyển, nghiêng răng nói.

“Cũng không phải không được.” Lý Thanh Tế uống một ngụm cà phê, “Anh nghe nói dạo trước anh có một bộ đồ của Jordan...”

“Ai nói với anh thế?” Người bạn suýt phun cà phê, “Không đúng nhỉ, tôi nhớ anh cũng có rồi mà?”

“Ừm, một người bạn của anh gần đây muốn có một bộ.” Lý Thanh Tế bình thản nói, “Nếu giúp cô ấy có được, anh có thể cân nhắc.”

“Bạn anh? Anh còn bạn nào tôi không biết không?” Người bạn cười khẩy, “Để tôi đoán xem, không phải là cô gái vừa nãy chứ?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Lý Thanh Tế liếc nhìn anh ta.

“Được, cho.” Người bạn mím môi, “Chỉ vì điều này, nhất định phải cho.”

Hiếm khi thấy Lý Thanh Tế vì một cô gái mà nhờ vả như vậy, dù có đau lòng cũng phải cho thôi. Ai bảo đây là bạn từ thuở nhỏ, cùng nhau lớn lên?

“Chiều thứ sáu anh rảnh.” Lý Thanh Tế nói.

“Được rồi.” Người bạn cười, “Cảm ơn giáo sư Lý.”

Lý Thanh Tế: “Anh tính tiền.”

“Tôi...” Người bạn trợn mắt, thấy anh nhìn mình, đành vẫy tay, “Ừm, tôi tính, tôi tính.”

Gặp phải người bạn như thế này, biết làm sao được?

“Khi nào anh mang đồ đến?” Lý Thanh Tế hỏi.

“Mai nhé?” Người bạn do dự hỏi, thấy anh nhíu mày, lại nói, “Được rồi, tôi về lấy cho anh ngay bây giờ.”

Biết làm sao? Cắt đứt quan hệ? Không thể nào.

“Lấy được nhanh thế ạ?” Dương Gia Hân không tin nổi, lại hỏi, “Hay là anh lấy đồ sưu tập của anh cho em? Vậy em không thể nhận được.”

“Anh mang về đi.” Cô vội vẫy tay.

“Không phải đâu, người khác cho đấy.” Lý Thanh Tế lại đưa cho cô, “Em cầm về cho em trai, đừng lo, anh ấy sẽ kiếm được bộ khác.”

“VẬY... bao nhiêu tiền ạ?” Dương Gia Hân do dự hỏi.

Lý Thanh Tế cười.

“VẬY bạn anh cần gì? Em mua tặng anh ấy nhé?”
Dương Gia Hân lại nói, “Không thể nhận đồ mà không trả gì được.”

“Anh đã hứa giúp anh ấy một việc.” Lý Thanh Tế nói, “Em đừng áy náy, không sao đâu.”

“VẬY em cảm ơn anh.” Dương Gia Hân nói.

Trong lòng quyết tâm, lần sau sẽ tặng anh một món quà.

Nụ cười trên mặt Lý Thanh Tế hiện rõ, nếu người bạn kia ở đây, chắc sẽ kinh ngạc đến rơi hàm!

Đây có phải là Lý Thanh Tế mà anh ta biết không?

Trời ơi, khác biệt quá lớn!

Chương 648

DTV-EBOOK

Dương Gia Dịch nhìn chị gái mình, hỏi: “Cái này cũng là do người bạn đó của chị chuẩn bị à?”

Giờ thì cậu đã chắc chắn, người đàn ông đó đang muốn theo đuổi chị mình.

“Chị, anh ta có đòi hỏi gì khác không?” Dương Gia Dịch lo lắng hỏi, “Hay bắt chị phải làm gì cho anh ta?”

“Không có đâu.” Dương Gia Hân cười đáp, “Anh ấy là người tốt, không giống ai kia đâu.”

“Đừng lo, chị không ngốc đâu.” Cô nhìn về mặt áy náy của em trai, dịu dàng nói.

Dương Gia Dịch đưa tay lên trán.

Chị gái mình tin tưởng người đàn ông đó đến mức nào vậy? Cô còn không biết lúc này cô nói chuyện với về mặt như thế cậu chỉ là một đứa trẻ vô lý vậy.

Chị gái này thật!

“Sao? Không muốn nữa à?” Dương Gia Duyệt cắn một miếng táo, liếc nhìn em trai nói, “Chị mình ưu tú như vậy, có người theo đuổi cũng là tích lũy kinh nghiệm, sẽ không xảy ra chuyện như lần trước nữa.”

...

...

“Hơn nữa, nghe ý chị thì người đó cũng không tệ?” Dương Gia Duyệt nhú mày suy nghĩ một lát rồi nói, “Hay là để em đi gặp thử anh ta?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nhưng gặp thế nào? Chúng ta còn không biết tên người đó.” Dương Gia Dịch gãi đầu nói.

Thật sự là lo lắng quá mức!

“Em ngốc thật,” Dương Gia Duyệt lườm cậu một cái, “Hai người không phải có trận đấu sao? Khi đưa vé cho chị, em lấy thêm một tấm cho em là được.”

“Chỗ ngồi tốt nhất là sắp xếp cạnh nhau, vậy thì em có thể gặp được anh ta rồi.”

“Đúng rồi, sao em không nghĩ ra nhỉ?” Dương Gia Dịch vỗ tay nói, “Vẫn là em gái em thông minh.”

“Tất nhiên, em không xem em là em gái của ai à.” Dương Gia Duyệt đắc ý nói.

Chu Chiêu Chiêu bước vào đúng lúc nghe thấy câu này, bất lực nói: “Hai đứa bình thường cứ thế này mà tăng bốc nhau à?”

“Mẹ, chẳng lẽ chúng con nói không đúng sao?” Dương Gia Duyệt chớp chớp đôi mắt to nhìn Chu Chiêu Chiêu.

“Đúng, đều đúng cả,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Con gái mẹ giỏi lắm.”

Dương Gia Duyệt cười hì hì, lấy giấy lau tay rồi chạy lại giúp mẹ gấp quần áo, vừa kể chuyện ở trường.

“Con đang phân vân không biết có nên đi không,” Dương Gia Duyệt nói, “Sắp đến kỳ thi giữa kỳ rồi, con sợ ảnh hưởng đến kết quả.”

“Vậy con cần suy nghĩ kỹ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Đây là kỳ thi đầu tiên của con ở ngôi trường mới, mẹ nghĩ con nên coi trọng một chút.”

Thi tốt cũng là cách rèn luyện sự tự tin cho con.

“Chuyện gì vậy?” Dương Gia Dịch nghe mà mù mờ không hiểu.

“Là một cuộc thi tranh biện, trước đây con từng đại diện tỉnh Thiểm tham gia cuộc thi tranh biện quốc gia và đoạt giải,” Dương Gia Duyệt giải thích, “Câu lạc bộ tranh biện trường tổ chức một trận đấu muốn mời con tham gia.”

Tính cách của Dương Gia Duyệt là một khi đã nhận việc thì sẽ dồn hết tâm sức để chuẩn bị, điều này đòi hỏi rất nhiều thời gian và công sức.

Vấn đề là tuần sau đã là kỳ thi giữa kỳ, nếu nhận lời tham gia cuộc tranh biện này, chắc chắn sẽ phân tán sức lực.

“Việc này con tự quyết định,” Dương Gia Dịch nói, “Nếu thấy sức lực ổn thì cứ đi.”

“Ừm, con biết rồi.” Dương Gia Duyệt cười nói, lại hỏi Chu Chiêu Chiêu, “Mẹ, đồ dùng cho chuyến công tác đã chuẩn bị xong chưa?”

“Việc này con không phải lo,” Chu Chiêu Chiêu véo nhẹ mũi con gái, “Mẹ đã chuẩn bị xong hết rồi, ngay cả con búp bê con tặng mẹ cũng mang theo đấy.”

Ba mẹ con trò chuyện một lúc, Chu Chiêu Chiêu liền thúc giục các con đi ngủ: “Mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi học nữa.”

“Mẹ, con muốn ngủ với mẹ.” Dương Gia Duyệt làm nũng nói.

Dương Gia Dịch: “Dương Gia Duyệt, em lớn như vậy rồi còn đòi ngủ với mẹ?”

“Lớn bao nhiêu cũng là con gái của mẹ.” Dương Gia Duyệt nói, “Dù sao bố cũng không có ở nhà...”

Chưa nói hết câu, tiếng động từ sân trước vang lên, sau đó là giọng nói của Dương Duy Lực.

Dương Gia Dịch bật cười: “Ha ha, bố về rồi.”

Nói xong, cậu chạy ra ngoài nói to: “Bố, cuối cùng bố cũng về.”

Dương Duy Lực: “...”

Có ý gì vậy?

“À, con hiểu rồi.” Dương Gia Duyệt thở dài nói, “Bố giống con.”

Không nỡ để mẹ đi xa, nên tối nay về nhà để ở cùng mẹ.

Chu Chiêu Chiêu bật cười lắc đầu: “Con bé này!”

Cả đùa bố mẹ nữa.

Dương Gia Duyệt cười híp mắt ôm lấy mẹ: “Con cũng không nỡ xa mẹ mà.”

“Ừm, vậy các con phải làm quen dần đi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Vì sau này mẹ có thể sẽ đi công tác nhiều lần.”

Dương Gia Duyệt: “... Không sao, mẹ cứ làm việc lớn của mẹ.”

Cô bé là một đứa trẻ rất mạnh mẽ.

Chu Chiêu Chiêu hôn lên trán con gái: “Con gái mẹ sao mà tốt thế nhỉ?”

Khi Dương Duy Lực bước vào, thấy vợ đang ôm con gái cười dịu dàng.

“Đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa?” Dương Duy Lực hỏi.

“Xong rồi.” Chu Chiêu Chiêu bắt lực nói, “Đâu phải lần đầu mẹ đi xa.”

Một người hai người đều không yên tâm.

“Bố mẹ nói chuyện đi, con ra ngoài trước.” Dương Gia Duyệt lém lỉnh thè lưỡi.

“Ngày mai bố đưa mẹ ra ga.” Sau khi con gái đi ra, Dương Duy Lực nói.

“Mẹ có thể tự đi.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Bố vất vả rồi, không cần phải về đưa mẹ đâu.”

“Bố muốn đưa.” Dương Duy Lực nhìn cô cười.

Chu Chiêu Chiêu thấy lòng ấm áp.

Dù hai người đã kết hôn nhiều năm, con cái cũng đã lớn, nhưng đôi khi nhìn ánh mắt anh, cô vẫn cảm thấy như thời mới yêu.

Tối hôm đó, hai người tất nhiên là ân ái, nhưng Dương Duy Lực biết sáng hôm sau vợ phải đi tàu, nên cũng không quá mạnh bạo.

Sáng hôm sau, Chu Chiêu Chiêu tỉnh dậy, Dương Duy Lực đã không còn ở bên. Khi cô rửa mặt xong bước ra ngoài, các con đã đi học hết.

“Ăn sáng đi.” Dương Duy Lực bưng bữa sáng ra nói, “Một lúc nữa bố đưa mẹ ra ga.”

“Sao bố không gọi mẹ dậy?” Chu Chiêu Chiêu trách móc nhìn anh, “Con không kịp tiễn Ngoan Ngoan đi học.”

“Tự nó đi được.” Dương Duy Lực không quan tâm lắm nói.

Chu Chiêu Chiêu lại trách móc nhìn anh.

Cô không biết điều đó sao? Đương nhiên là muốn ôm con một cái, tạm biệt các con.

Người này rõ ràng là biết mà còn giả vờ không hiểu.

“À, đây là hợp đồng của Hân Hân,” Chu Chiêu Chiêu lấy hợp đồng Dương Gia Hân gửi về hôm qua nói, “Bố nhờ luật sư Trương xem giúp có vấn đề gì không nhé?”

“Lại xuất bản sách à?” Dương Duy Lực nhướng mày ngạc nhiên nói.

“Trước đăng báo nhiều kỳ rồi, lần này là xuất bản thành sách.” Chu Chiêu Chiêu vui mừng nói, “Không ngờ con gái chúng ta lại trở thành một nhà văn lớn.”

“Lúc đó mẹ sẽ mua thật nhiều, bảo con ký tên tặng bạn bè.” Chu Chiêu Chiêu vui vẻ nói.

“Được, bố sẽ nhờ luật sư Trương xem.” Dương Duy Lực nói.

Thứ Sáu, Dương Gia Hân mang hợp đồng đã ký đi tìm Sùng Sơn, không ngờ lại gặp Lý Thanh Tế đang đứng cùng một cô gái.

Chương 649

DTV-EBOOK

Lý Thanh Tế đang ngồi quay lưng lại phía cô, đối diện là một cô gái đang nói điều gì đó.

Tại sao Dương Gia Hân có thể nhận ra Lý Thanh Tế ngay lập tức? Bởi vì sáng nay, khi anh đưa vé cho cô bên hồ, anh cũng mặc bộ quần áo này.

Hơn nữa, dù là ngồi hay đứng, Lý Thanh Tế luôn là người thu hút ánh nhìn.

Vì vậy, Dương Gia Hân đã nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Em đến rồi à?” Sùng Sơn bước tới, mỉm cười nhìn Dương Gia Hân. “Đi nào, chúng ta sang bên kia nói chuyện.”

Anh dẫn cô đến một vị trí, tình cờ thay, lại có thể nhìn thấy sau lưng Lý Thanh Tế.

“Có chuyện gì sao?” Sùng Sơn hỏi, nhìn thấy biểu cảm khác lạ của cô. “Có gì không ổn à?”

Anh vào muộn nên không nhìn thấy Lý Thanh Tế.

“Không có gì.” Dương Gia Hân lắc đầu. “Hợp đồng có một chỗ cần chỉnh sửa, anh xem thế này có được không?”

...

...

Vấn đề này cô thực sự không thấy có gì to tát, nhưng luật sư Trương cho rằng nên làm rõ ràng, để tránh phiền phức sau này.

“Chỗ này à?” Sùng Sơn chỉ vào điều khoản trong hợp đồng. “Em muốn sửa thành thế này?”

“Đúng vậy.” Dương Gia Hân gật đầu. “Anh thấy ổn chứ?”

“Không có vấn đề gì đâu.” Sùng Sơn nói. “Để anh lên gặp tổng biên tập một chút, nếu không có gì, anh sẽ sửa hợp đồng và chúng ta ký kết.”

“Vâng.” Dương Gia Hân mỉm cười. “Cảm ơn anh.”

“Đây là việc nên làm mà.” Sùng Sơn ân cần gọi nước ép và đồ ăn nhẹ cho cô, rồi vội vã đi lên lầu.

Dương Gia Hân ngồi chờ, cảm thấy hơi buồn chán, liền lấy sách từ trong cặp ra đọc.

Không biết đã bao lâu, cô cảm nhận có ai đó ngồi xuống đối diện. Ngẩng đầu lên, cô thấy Lý Thanh Tế đang ngồi trước mặt mình.

“Anh nói chuyện xong rồi à?” Dương Gia Hân hỏi.

“Tạm thời xong rồi.” Lý Thanh Tế mỉm cười nhìn cô. “Sao em lại ở đây?”

“Biên tập viên Sùng Sơn làm việc ở tầng trên, hôm nay em đến đây để bàn về hợp đồng.” Dương Gia Hân giải thích.

“Anh hẹn phỏng vấn một người bạn.” Lý Thanh Tế cũng nói thêm. “Giúp đỡ bạn thôi.”

Anh thực sự không thích làm những việc kiểu này.

“Là người đã tặng em chữ ký của Jordan đó à?” Dương Gia Hân hỏi.

“Đúng vậy, chính là anh ấy.” Lý Thanh Tế cười.
“Chúng anh lớn lên cùng nhau, anh ấy nhờ vả anh, nên có thể ‘hành’ anh ấy một chút cũng không sao.”

“Đây là kiểu huynh đệ gì mà lại ‘hành’ nhau thế này?” Dương Gia Hân bật cười.

Vương Bội bước ra từ nhà vệ sinh, không thấy Lý Thanh Tế ở chỗ cũ, cô lập tức hoảng hốt.

Để có được buổi phỏng vấn này, cô đã tốn rất nhiều công sức, nhờ bạn thân rồi lại nhờ người yêu của bạn ấy mới thuyết phục được Lý Thanh Tế đồng ý.

Buổi phỏng vấn mới chỉ bắt đầu được một lúc, cô đột nhiên cảm thấy không được khỏe, buộc phải tạm dừng.

Nếu làm hỏng buổi phỏng vấn quan trọng này, sự nghiệp của cô coi như xong.

Đang lo lắng tìm kiếm, cô bỗng thấy Lý Thanh Tế đang ngồi ở bàn gần đó, trò chuyện với một cô gái.

??

Vương Bội ngơ ngác.

Không phải người ta nói thiên tài toán học này rất lạnh lùng sao?

Không phải nói Lý Thanh Tế không quan tâm đến phụ nữ sao?

Vậy người đang cười tươi như hoa với cô gái kia là ai?

Thật là chuyện hiếm có!

Vương Bội lại dụi mắt một lần nữa.

Không nhầm đâu, đúng là Lý Thanh Tế đang cười với người khác, mà còn cười rất... ngọt ngào!

Cô cảm thấy xung quanh mình tràn ngập bong bóng hồng, không hiểu sao lại thấy ngọt ngào đến thế.

Khi cô chớp mắt, Lý Thanh Tế đã quay đầu nhìn về phía cô.

À, tốt thôi, lần này không phải ảo giác nữa, anh lại trở về vẻ mặt lạnh lùng như trước.

Nhưng trước khi cô kịp nở nụ cười chuyên nghiệp, anh đã quay lại nhìn cô gái đối diện.

Ôi trời, biến sắc nhanh thật đấy!

Vương Bội thâm cười lạnh.

Bạn thân cô từng nói: “Bội Bội à, đàn ông đỉnh cao như Lý Thanh Tế, em phải tranh thủ cơ hội này mà ‘thu phục’ anh ấy.”

Thu phục?

Có lẽ khi nhìn thấy Lý Thanh Tế lần đầu, Vương Bội cũng có ý định đó. Nhưng sau một lúc trò chuyện, cô biết anh không có hứng thú.

Là một phóng viên, cô đã gặp nhiều người, những người đàn ông đỉnh cao như thế này, nếu không quan tâm đến bạn thì coi như vô vọng.

Dù có dùng cách nào cũng vô ích, bởi trong mắt họ, bạn chỉ là một người bình thường.

Bạn không phải là phụ nữ, mà chỉ là một con người.

Một con người bình thường, không có gì khác biệt.

Vì vậy, Vương Bội đã từ bỏ ý định đó, thay vào đó tập trung vào buổi phỏng vấn.

Ai ngờ chỉ đi vệ sinh một chút, cô lại phát hiện ra một mặt khác của Lý Thanh Tế.

Cô không khỏi cảm thán quyết định của mình thật sáng suốt.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhìn kìa, đó chính là thái độ dành cho người phụ nữ đặc biệt trong lòng Lý Thanh Tế.

Ánh mắt ngọt ngào đến mức cô cũng phải ghen tị.

“Giáo sư Lý,” Vương Bội lấy lại tinh thần, mỉm cười nói. “Chúng ta tiếp tục nhé?”

“Được.” Lý Thanh Tế vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng Vương Bội tinh ý nhận ra anh đã khác so với lúc này.

Tâm trí anh không còn ở đây nữa, và có chút bồn chồn.

Cô mỉm cười: “Chỉ còn hai câu hỏi nữa là xong.”

Thực ra chỉ còn một câu, nhưng sau khi thấy biểu hiện của Lý Thanh Tế lúc này, cô nảy ra thêm một câu hỏi.

“Nghe nói giáo sư vẫn độc thân?” Vương Bội hỏi câu cuối cùng. “Vậy giáo sư có người phụ nữ nào trong lòng không, hoặc, tiêu chuẩn của giáo sư cho nửa kia là gì?”

Vừa dứt lời, không hiểu sao trong đầu Lý Thanh Tế hiện lên hình ảnh Dương Gia Hân lúc này.

“Tôi có thể không trả lời câu này không?” Anh nói.

Vương Bội sửng sốt, không ngờ anh lại phản ứng như vậy, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Được ạ, vậy buổi phỏng vấn của chúng ta đến đây thôi.”

Cô đứng dậy bắt tay anh. “Cảm ơn giáo sư đã dành thời gian. Khi bài phỏng vấn được đăng, tôi sẽ liên hệ lại. Chúc giáo sư sớm tìm được nửa kia của mình.”

“Cảm ơn.” Lý Thanh Tế nói.

Hiếm hoi, ở phút cuối, anh không còn vẻ lạnh lùng nữa, mà mỉm cười với cô.

Nụ cười duy nhất trong suốt buổi phỏng vấn.

Có lẽ, là nhờ câu nói cuối của cô? Vương Bội trầm nghĩ.

Còn Sùng Sơn lúc này cũng đang ngơ ngác. Tại sao chỉ lên lầu sửa hợp đồng một chút, quay lại đã thấy tác giả quý giá của mình bị một “con sói” vây quanh?

Chương 650

DTV-EBOOK

Tâm trạng của Sùng Sơn lúc này thật khó để diễn tả bằng lời. Anh ta nhìn Lý Thanh Tế với ánh mắt đầy châm biếm, rồi quay sang hỏi Dương Gia Hân:

“Bạn của em hôm nay cũng đến đây để làm việc à?”

“Ừm.” Dương Gia Hân cười đáp, “Không ngờ lại gặp anh ấy ở đây.”

Hừ, Sùng Sơn chỉ muốn mở đầu óc của tác giả mình ra xem bên trong chứa gì.

Một cái cố tẻ hại như vậy, chỉ có cô gái ngây thơ chưa có kinh nghiệm xã hội như cô mới tin.

Có chuyện gì mà trùng hợp đến thế?

Anh và Dương Gia Hân hẹn nhau ở đây vì đây chính là tòa nhà dưới cơ quan của họ.

Tòa nhà này phần lớn là tòa soạn báo hoặc đài truyền hình, làm gì có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên?

Đồ khốn!

Sùng Sơn cảnh giác nhìn Lý Thanh Tế, cười nhạt hỏi:

“Bạn Lý không phải lên lớp sao?”

...

Anh nhớ lần trước Dương Gia Hân giới thiệu Lý Thanh Tế là bạn của cô, lại gặp ở quán cà phê gần

trường, nên Sùng Sơn mặc định nghĩ anh ta là bạn cùng trường.

Cũng như Dương Gia Hân đến giờ vẫn tưởng Lý Thanh Tế là sinh viên khoa Toán.

Xét cho cùng, Lý Thanh Tế đẹp trai, trông cũng rất trẻ.

“Đúng là trùng hợp, hôm nay không có lớp.” Lý Thanh Tế cười đáp.

Chính vì hôm nay rảnh nên anh mới sắp xếp buổi phỏng vấn.

“Sao? Biên tập viên Sùng Sơn còn quản cả chuyện này à?” Lý Thanh Tế hỏi nhẹ nhàng.

Sùng Sơn: ”...”

Đương nhiên anh không quản được, nhưng tác giả của anh lại nói cả tên mình cho tên khốn này, trong khi anh chỉ biết hắt ta họ Lý.

Sùng Sơn phản đối nhìn Dương Gia Hân:

“Em hình như chưa giới thiệu rõ về bạn này với anh nhỉ?”

Anh không biết từ khi nào trong “vườn rau” của mình lại xuất hiện một người như thế.

Chuông báo động trong lòng Sùng Sơn vang lên dồn dập.

“Em đã giới thiệu rồi mà.” Dương Gia Hân bất lực cười, “Đây là Lý Thanh Tế, cùng trường với em, khoa Toán.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Sùng Sơn: ”...”

Đây gọi là giới thiệu?

“Hân Hân, hay để hai người bàn công việc trước, anh ngồi đợi ở bên cạnh.” Lý Thanh Tế mỉm cười với Dương Gia Hân, “Công việc quan trọng hơn.”

Ý gì đây?

Giới thiệu với anh là không quan trọng?

Sùng Sơn nghĩ đến thanh đao dài một mét tám trong văn phòng, hối hận vì lúc xuống không mang theo.

“Ừm.” Dương Gia Hân mỉm cười gật đầu, “Anh đợi em một chút, lát nữa mình cùng về.”

Cùng về?

Chuông báo động trong lòng Sùng Sơn lại càng vang to hơn.

“Hân Hân, tên đó là ai vậy?” Khi Lý Thanh Tế rời đi, Sùng Sơn nhìn Dương Gia Hân đầy lo lắng, “Em có vẻ rất tin tưởng anh ta.”

“Em nói rồi mà, là bạn cùng trường.” Dương Gia Hân cười, “Anh đừng nghĩ nhiều, bọn em chỉ là bạn bè thôi.”

“Hợp đồng đã mang theo chưa?” Không đợi anh nói thêm, cô tiếp tục, “Đã sửa xong chưa?”

“Xong rồi.” Sùng Sơn đưa hợp đồng cho cô, “Em xem lại đi.”

“Ừm.” Dương Gia Hân cầm lấy và đọc rất kỹ.

Cô không phải loại tin tưởng mù quáng, dù Sùng Sơn nói đã sửa nhưng vẫn tự mình kiểm tra cẩn thận.

Sùng Sơn thấy chua xót vô cùng.

Dương Gia Hân tin tưởng tên họ Lý kia còn hơn cả anh.

Sau khi ký xong, Sùng Sơn đề nghị:

“Em có muốn tham quan tòa soạn không? Tổng biên tập hôm nay cũng ở đây, biết em đến nên muốn gặp em đấy.”

Anh thật sự không muốn Dương Gia Hân đi cùng Lý Thanh Tế.

“Thôi ạ.” Dương Gia Hân lắc đầu, “Trước đã thỏa thuận chỉ làm việc với anh thôi. Em cũng ngại gặp lãnh đạo.”

Sùng Sơn: "...”

Dù lúc tổng biên tập đề nghị, anh đã lo sợ họ sẽ “cướp” mất Dương Gia Hân, nhưng nghe cô nói vậy, lòng anh lại ảm áp.

“Hân Hân, cảm ơn em.” Sùng Sơn xúc động nói, “Em đối với anh thật tốt.”

“Anh hứa, chuyện tương tự sẽ không xảy ra nữa.” Anh nghiêm túc đảm bảo.

Anh không ngờ phòng pháp chế lại làm vậy, nhưng ai đứng sau thì anh hiểu rõ.

Tổng biên tập vốn không ưa anh, may nhờ có phó tổng biên tập che chở.

Nếu không vì ơn tri ngộ, anh đã bỏ việc từ lâu.

Dĩ nhiên, nếu đi, anh sẽ mang theo “bảo bối” của mình.

Nhưng những chuyện rắc rối này không cần nói với Dương Gia Hân.

“Vâng.” Dương Gia Hân cười, đôi mắt trong veo, “Em tin anh.”

Sùng Sơn suýt nữa đã ôm cô mà khóc.

Quả nhiên tác giả của anh tốt nhất, tin tưởng anh đến thế.

Anh lại được an ủi, liếc nhìn Lý Thanh Tế đầy tự mãn, rồi khẽ nói với Dương Gia Hân:

“Nhưng Hân Hân à, không phải đàn ông nào cũng đáng tin đâu.”

Nói xong, lại nhìn Lý Thanh Tế ý vị.

Dương Gia Hân: “...À? Ừ.”

Cô không hiểu nhưng cứ gật đầu cho xong.

“Tốt lắm.” Sùng Sơn hài lòng gật đầu, “Lúc nào anh mời em đi ăn nhé.”

“Ừm.” Dương Gia Hân đồng ý.

“Về trường thì vào ký túc xá ngay,” Sùng Sơn không yên tâm dặn thêm, “Đừng đi lang thang bên ngoài.”

Dương Gia Hân: “...”

Lý Thanh Tế: “...”

Có cần phải rõ ràng đến thế không?

Lý Thanh Tế nhìn Sùng Sơn, bình thản nói:

“Anh yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy về an toàn.”

Sùng Sơn: “...”

Anh chỉ muốn phun máu!

Tên này đúng là khắc tinh của anh, đáng ghét!

Nhưng nhìn Dương Gia Hân đứng cạnh Lý Thanh Tế, Sùng Sơn không khỏi thừa nhận:

Dù rất không thích Lý Thanh Tế, nhưng hai người đứng cùng nhau thật sự rất hợp.

Bỗng nghe Lý Thanh Tế nói với Dương Gia Hân khi rời đi:

“Biên tập viên của em tốt thật đấy.”

Sùng Sơn: ”...”

Sao anh cảm giác câu này là mĩa mai?

“Ừm, biên tập viên của em tốt lắm.” Ngay lập tức, Dương Gia Hân trả lời.

Sùng Sơn vui đến nỗi không còn thấy Lý Thanh Tế đáng ghét nữa.

Nếu hẳn thật lòng theo đuổi Dương Gia Hân, anh tạm thời cho phép thử.

Xét cho cùng, cô gái xuất sắc như cô, đáng được những chàng trai tốt theo đuổi.

Biết đâu sau này cô sẽ viết cảnh tình cảm ngọt ngào hơn, thay vì cứ bí ý tưởng như hiện tại.

Chương 651

DTV-EBOOK

Thành phố Ma - Chu Chiêu Chiêu một mình bước đi trên con phố nhộn nhịp, tay xách những món đồ vừa mua cho gia đình.

Đôi giày bóng rổ có chữ ký mà Dương Gia Dịch mong muốn vẫn chưa mua được, cô lại ghé thêm một cửa hàng nữa, ngay phía trước không xa.

Bỗng nhiên, Chu Chiêu Chiêu như nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Nhưng rồi cô lại lắc đầu tự nhủ, làm sao có thể là Thẩm Quốc Lương được?

Năm đó, hần cùng Chu Mẫn Mẫn ra nước ngoài, nhưng sau này khi Chu Chiêu Chiêu đến tỉnh Thiểm, cô chỉ thấy Chu Mẫn Mẫn, còn Thẩm Quốc Lương nghe nói vẫn ở nước ngoài chưa về.

Vì vậy, người đàn ông khúm núm lúc nãy chắc chắn không phải hần.

Dù sao, kể cả có là Thẩm Quốc Lương đi chăng nữa, cũng không ảnh hưởng gì đến Chu Chiêu Chiêu, bởi từ lâu hần đã biến mất khỏi cuộc đời cô.

May mắn thay, cửa hàng này có đúng kích cỡ giày mà Dương Gia Dịch cần. Chu Chiêu Chiêu thanh toán xong, xách đồ về khách sạn.

Khách sạn do trường học đặt phòng khá đơn giản, Dương Duy Lực lo lắng chỗ ở không tốt nên đặc biệt đặt cho Chu Chiêu Chiêu một khách sạn cao cấp.

Tầng cao nhất của khách sạn có một nhà hàng, nghe nói là một trong những nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố Ma.

Từ khi nhận phòng, Chu Chiêu Chiêu luôn bận rộn với công việc, mỗi lần trở về chỉ muốn đổ người lên giường ngủ.

Hôm nay là khoảng thời gian hiếm hoi được thư giãn, cô đặt đồ đạc trong phòng, tắm rửa rồi mới thong thả lên lầu dùng bữa.

Cô đến khá sớm, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ với tầm nhìn đẹp, từ đây có thể ngắm toàn cảnh thành phố Ma về đêm.

Dĩ nhiên, chỗ ngồi đẹp thì giá cả cũng không hề rẻ, những người đến đây đều là giới có tiền.

Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn giá trên thực đơn, không khỏi thầm cảm thán mình đang “chịu chơi” một phen.

Thành phố Ma quả không hổ danh.

Dù cô đã mở một nhà hàng riêng ở kinh đô với giá cả cũng không hề rẻ, nhưng so với nơi này, vẫn là “muỗi so với voi”.

Nhưng không thể phủ nhận, không gian ở đây thực sự tuyệt vời.

Cô thậm chí quyết định, lần sau đưa các con đến thành phố Ma, nhất định sẽ chọn khách sạn này và đến đây ăn tối.

Kiểm nhiều tiền để làm gì? Các con cũng cần được mở mang tầm mắt.

Đang lúc Chu Chiêu Chiêu vừa thưởng thức bữa tối vừa ngắm cảnh, bỗng nghe thấy một giọng nữ gay gắt vang lên phía trước.

“Mày có tác dụng gì chứ?” Người phụ nữ khinh khỉnh nói, “Già cả rồi mà chuyện nhỏ cũng không làm nổi.”

“Đây là đôi giày đặt riêng mới nhất của tao,” người phụ nữ tức giận nói tiếp, “Giờ lại bị mày làm bẩn rồi.”

“Em yêu, để anh lau sạch ngay cho em.” Người đàn ông tỏ ra hèn mọn, nịnh nọt, rút khăn tay từ túi áo vest cao cấp định quỳ xuống lau vết bẩn trên giày.

Nhưng người phụ nữ lại rút chân lại, “Dùng cái khăn bẩn của mày để lau?”

Người đàn ông sững sờ, ngẩng đầu lên.

Cũng chính khoảnh khắc đó, Chu Chiêu Chiêu nhìn rõ khuôn mặt của hắn.

Lần này không phải cô nhìn nhầm.

Cô thực sự đã thấy Thẩm Quốc Lương.

Thẩm Quốc Lương ở tuổi trung niên, dù mặc vest cao cấp nhưng khuôn mặt đó Chu Chiêu Chiêu vẫn nhận ra.

Lúc này, Thẩm Quốc Lương không thể thấy Chu Chiêu Chiêu, hắn đang nịnh nọt với người phụ nữ kia, “Vậy em muốn anh làm gì?”

“Lưỡi mày đông cứng rồi à?” Người phụ nữ ngẩng cao cằm, kiêu ngạo nói, “Liếm sạch cho tao.”

Người phụ nữ rất béo, mập đến mức Chu Chiêu Chiêu chưa từng thấy, ngồi đó như một quả bóng

phồng to.

Cô thậm chí nghi ngờ, liệu bà ta có nhìn thấy chân mình không?

Liếm?

Lúc này, nhà hàng đã đông khách hơn, vì sự ồn ào của hai người họ, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ.

Chỉ vì một vết bẩn trên giày, bà ta bắt người đàn ông này l.i.ếm sạch?

“Nếu mày không muốn, có người khác sẵn lòng làm.” Thấy hắn không động đậy, người phụ nữ tỏ vẻ không kiên nhẫn.

“Mày biết rõ lý do tao cho mày về nước lần này mà?” Người phụ nữ dường như không quan tâm đến ánh nhìn của người khác, tiếp tục kiêu ngạo nói, “Bởi vì mày chỉ là con chó tao nuôi.”

Chủ nhân bảo gì, nó phải nghe theo.

“Đúng vậy, em chỉ là con chó của em yêu.” Trước sự kinh ngạc của mọi người, Thẩm Quốc Lương không những không thấy xấu hổ, ngược lại còn cười nịnh nọt, “Gâu gâu...”

Mọi người: “...”

Thực sự cảm thấy buồn nôn vì người đàn ông này.

Trên đời này sao lại có kẻ vô liêm sỉ đến thế?

Một chút khí phách cũng không có.

“Em yêu đừng sốt ruột, để anh l.i.ếm sạch ngay cho em.” Thẩm Quốc Lương tiếp tục nói.

Rồi thực sự quỳ xuống, l.i.ế.m giày cho người phụ nữ.

Mọi người: “!”

Thật là mở mang tầm mắt.

“Chỉ là công chúa của một nước nhỏ, lại đến đây làm mưa làm gió.” Có người châm chọc nói.

Có vẻ như quen biết người phụ nữ này.

“Nguyên đánh thì đánh, nguyên chịu thì chịu.” Người phụ nữ rung rung cằm nhiều lần, cười nhìn người đó, “Tao đang dạy con ch.ó của tao, liên quan gì đến mày.”

Rõ ràng, bà ta cũng hiểu văn hóa Hoa Quốc, thậm chí biết cả câu “nguyên đánh thì đánh, nguyên chịu thì chịu”.

“Không liên quan thật,” người đó cười lạnh nói, “Nhưng mày dạy chó thì về phòng mà dạy, đừng ra đây làm bẩn mắt người khác.”

Nói xong, người đó vẫy tay gọi nhân viên khách sạn, “Nếu không mời họ đi, thì chúng tôi sẽ đi.”

“Việc này...” Nhân viên tỏ ra khó xử.

“Xem ra mày cũng bị nô lệ hóa rồi.” Người đó cười lạnh.

“Xin cô đừng giận, tiểu thư Khâu.” Quản lý vội chạy đến, cười nói với người đó, “Nhân viên mới không hiểu chuyện, tôi sẽ xử lý ngay.”

“Tối nay tôi bao cả nhà hàng này.” Tiểu thư Khâu nói, “Cứ tự nhiên.”

“Vâng, cảm ơn tiểu thư Khâu.” Quản lý được xác nhận, mừng rỡ nói.

Nói thẳng ra, quản lý cũng chán ghét vị công chúa từ nước nhỏ kia.

Nhưng vì khách là VIP của khách sạn, dù ghét đến mấy cũng phải nhịn.

Nhưng bây giờ có tiểu thư Khâu đứng ra, dù có làm phật ý công chúa kia cũng không sao.

Cấp trên cũng không trách mắng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Công chúa Sanina, xin mời ngài đến nơi khác dùng bữa.” Quản lý nở nụ cười xã giao, “Nơi này đã được tiểu thư Khâu bao trọn, xin ngài rời đi.”

“Cái gì?” Công chúa Sanina rung lên những ngón mỡ, tức giận nói, “Tao cũng có thể bao, đuổi cổ nó đi.”

“Xin lỗi, ngài không phải khách VIP của chúng tôi, không thể bao trọn.” Quản lý tiếp tục cười nói.

Đừng tưởng có mấy đồng bản là có thể sai khiến được người ta.

Quản lý rất rõ điều này.

“Vậy những người này thì sao?” Thẩm Quốc Lương chỉ vào những người khác, “Cũng phải mời họ đi chứ?”

Hắn không tin quản lý dám vì một tiểu thư Khâu mà đắc tội với nhiều người như vậy.

Việc này... Quản lý do dự nhìn tiểu thư Khâu.

“Họ đều là khách mời của tôi.” Tiểu thư Khâu bình thản nói.

Thẩm Quốc Lương: “...”

Hắn trợn mắt nhìn về phía cô ta, không nói nên lời.

Chương 652

DTV-EBOOK

Đôi mắt Thẩm Quốc Lương tròn to, dán chặt vào một điểm rồi vội vàng lảng đi.

Đầu cậu ta thậm chí không dám ngẩng lên.

Khi theo công chúa Sanina về nước, Thẩm Quốc Lương từng nghĩ liệu có gặp người quê hương không.

Nhưng ngay lập tức, cậu ta gạt bỏ suy nghĩ đó.

Quê hương cậu ta chỉ là một huyện nhỏ ở tỉnh Thiểm, trong khi Sanina dù sao cũng là công chúa của một quốc gia, lại đến thành phố lớn như Ma Cao.

Ngay cả ở Ma Cao, nàng cũng chỉ lui tới những nơi sang trọng.

Làm sao người từ cái huyện nhỏ kia có thể gặp được cậu ta?

Thế nhưng, cậu ta không ngờ rằng mình lại gặp phải người mà cậu ta không bao giờ muốn thấy nhất tại chính nơi cao cấp này.

Năm đó, cậu ta bị lừa rằng nước ngoài đầy vàng, chỉ cần đi là kiếm được bạc triệu.

...

Lúc đó, Thẩm Quốc Lương không thể sống nổi ở Thiểm Tây nên đã dẫn Chu Mẫn Mẫn cùng ra nước ngoài.

Hai người không có hộ chiếu, lại không thông thạo ngôn ngữ, phải trốn đi bằng tàu, suýt c.h.ết dọc đường.

Đến nơi mới biết mình bị lừa.

Nếu không có Chu Mẫn Mẫn, có lẽ Thảm Quốc Lương đã c.h.ết đói từ lâu.

Cậu ta bàn với Chu Mẫn Mẫn làm nghề mại dâm, nhưng cô ta chửi rửa thậm tệ. Sau một trận cãi vã, Thảm Quốc Lương lợi dụng lúc cô ta ngủ, dẫn một gã đàn ông vào phòng.

Trên đời này, chuyện gì có lần đầu ắt có lần hai.

Gã đàn ông đó tiêu xài thoải mái, Chu Mẫn Mẫn cũng nếm được mùi ngọt ngào, thế là hai người bắt đầu con đường này.

Cho đến khi Chu Mẫn Mẫn leo lên được nhánh cao, thẳng tay vứt bỏ Thảm Quốc Lương.

Không chỉ vậy, nếu không nhanh chân bám vào một quý bà, có lẽ cậu ta đã bị gã đàn ông kia g.i.ết chết.

Nhưng quý bà đó chỉ coi cậu ta như đồ chơi, chẳng cho đồng nào.

Sau đó, cậu ta lại quyến rũ một người khác, nhưng suýt bị chồng của bà ta đánh chết.

Từ đó, Thảm Quốc Lương sống lay lắt trong giới đó.

Dù già đi, nhan sắc tàn phai, nhưng cậu ta đủ hèn, đủ dê tiện.

Lúc này, Thảm Quốc Lương đã vứt bỏ tất cả liêm sỉ.

Miễn là được sống sung sướng, tiêu tiền như nước, ăn ngon mặc đẹp, lui tới giới thượng lưu, cậu ta

không quan tâm người khác nghĩ gì.

Nhưng trở về đây thì khác.

Đây là quê hương cậu ta.

Dù Thẩm Quốc Lương tự cho rằng mình “áo gấm về làng”, nhưng chỉ khi không ai biết cách cậu ta sống bám vào công chúa Sanina.

Dù đã mất hết liêm sỉ, nhưng ở đây, cậu ta vẫn muốn giữ chút tự trọng ít ỏi còn sót lại.

Ở nước ngoài, cậu ta có thể quỳ lạy bà ta, thậm chí l.i.ế.m giày cũng không sao.

Nhưng bị Chu Chiêu Chiêu – người cậu ta không muốn thấy nhất – chứng kiến, Thẩm Quốc Lương cảm thấy không chịu nổi.

Hơn nữa, cậu ta không thể tin rằng Chu Chiêu Chiêu lại có thể đến đây dùng bữa.

Nếu không phải vì Sanina đánh cược với người khác mà dẫn cậu ta đến, cả đời cậu ta cũng không có cơ hội đặt chân vào nơi này.

Thẩm Quốc Lương lại liếc nhìn Chu Chiêu Chiêu.

Lần này, chút may mắn nhỏ nhoi trong lòng cậu ta tan biến.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đúng là Chu Chiêu Chiêu.

Dù đã trung niên, nhưng nhan sắc của cô dường như không thay đổi.

Vẫn đẹp rạng ngời như xưa.

Những đêm ở nước ngoài, mỗi khi nhớ lại quá khứ, Thẩm Quốc Lương luôn hối hận.

Hồi đó cậu ta bị điên rồi sao? Lại vì một kẻ ti tiện như Chu Mẫn Mẫn mà hủy hôn ước với Chu Chiêu Chiêu?

Đến bây giờ, cậu ta vẫn muốn tát mình vài cái.

Cậu ta không ngừng nghĩ, nếu năm đó không hủy hôn với Chu Chiêu Chiêu, cuộc đời cậu ta sẽ ra sao?

Giờ nhìn Chu Chiêu Chiêu xinh đẹp không tì vết, nỗi hối hận của Thẩm Quốc Lương lên đến đỉnh điểm.

Nếu cưới được cô, giờ đây người ngồi đối diện, thưởng thức bữa tối thanh lịch kia chính là cậu ta.

Dù hiện tại, đối diện Chu Chiêu Chiêu không có ai.

“Người đang nhìn cái gì vậy?” Sanina béo ú đá cậu ta một cái, “Đồ chó ghê, dám nhìn phụ nữ khác trước mặt ta.”

Nàng ta vặn cổ khó khăn, rồi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ngồi cạnh cửa sổ.

Sanina lập tức nổi điên.

Lý do nàng ta và tiểu thư nhà họ Khâu ghét nhau, chính vì tiểu thư Khâu xinh đẹp, thon thả.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt kiêu diễm của tiểu thư Khâu, Sanina đều muốn xé nát nó.

Nhưng nàng ta biết thế lực của nhà họ Khâu ở Ma Cao, không thể động vào.

Tuy nhiên, người phụ nữ này thì khác.

Quan trọng nhất, Thẩm Quốc Lương dám nhìn chăm chăm vào cô ta, điều này khiến Sanina không thể chịu đựng nổi.

Đúng vậy, nàng ta coi Thẩm Quốc Lương như một con chó, nhưng cũng không thể chấp nhận nó vẫy đuôi với người khác.

“Người đi,” Sanina ra lệnh, “tát cô ta hai cái.”

“Haha, đồ béo ú, đây là Hoa Quốc, cút về nước của người đi,” có người không nhịn được nói, “Đây không phải nơi để người ra oai.”

Bắt nạt người khác sao?

Người phụ nữ kia đâu có khiêu khích, chỉ vì xinh đẹp mà phải bị tát?

Thẩm Quốc Lương đã nhận ra Chu Chiêu Chiêu, đâu dám lại gần?

Nếu động vào cô, cậu ta không biết sẽ c.h.ết thế nào.

Thấy có người đứng ra bên vực Chu Chiêu Chiêu, cậu ta thở phào nhẹ nhõm: “Công chúa, chúng ta về đi.”

“Về cái gì?” Sanina tát cậu ta một cái, “Ta bị bắt nạt, ngươi là người bảo vệ ta, mau đi tát cô ta.”

Chu Chiêu Chiêu khẽ mỉm cười.

Cô nhận ra Sanina chỉ là kẻ bắt nạt kẻ yếu.

Người kia vừa mắng thẳng mặt, nàng ta không dám nói gì, nhưng vì cô im lặng nên nàng ta nghĩ cô dễ bắt nạt?

“Tôi... không dám.” Thẩm Quốc Lương đắn đo, vừa ngẩng đầu đã thấy nụ cười châm biếm của Chu Chiêu Chiêu.

Chút dũng khí của cậu ta như bong bóng bị chọc thủng, lập tức biến mất.

Cậu ta sợ.

Sao không sợ?

Thế lực đằng sau Chu Mẫn Mẫn ngày xưa mạnh thế nào, nhưng đối đầu với Chu Chiêu Chiêu, kết cục vẫn vào tù.

Ngay cả thế lực đó cũng bị quét sạch.

Nếu đắc tội Sanina, cậu ta chỉ bị hành hạ dã man ở nước ngoài.

Nhưng nếu đắc tội Chu Chiêu Chiêu, tính mạng cậu ta coi như xong.

Nặng nhẹ thế nào, Thẩm Quốc Lương lập tức quyết định.

Mạng sống quan trọng hơn!

Đây là Hoa Quốc!

Chương 653

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Chiêu và Sanina đều không ngờ rằng hẳn lại dám nói như vậy, cả hai đều giật mình.

Ngay sau đó, tiếng gào thét điên cuồng của Sanina vang lên. Gương mặt béo phì của cô ta run rẩy vì tức giận.

“Đồ tiện nhân, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng.” Vừa nói, cô ta vừa dùng tay bóp chặt cánh tay Thẩm Quốc Lương, “Đánh cho ta, đánh cho nát khuôn mặt đáng ghét kia đi.”

“Khuôn mặt xấu xí, tâm hồn cũng xấu xí.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười nhạt, “Cùng loại người như người hít thở chung một bầu không khí cũng khiến người ta buồn nôn.”

“Ngươi mới xấu xí, cả nhà ngươi...” Sanina chưa kịp nói hết câu, đã bị Thẩm Quốc Lương bên cạnh bịt miệng lại.

“Công chúa, tôi xin ngài, chúng ta về đi, ngài muốn làm gì cũng được.” Thẩm Quốc Lương van xin.

Hắn hiểu rõ hoàn cảnh gia đình Chu Chiêu Chiêu hơn ai hết, đó chỉ là một gia đình bình thường, tối đa là có chút tiền. Nhưng người cô gái này kết hôn là Dương Duy Lực, một nhân vật hoàn toàn khác biệt.

...

...

Về sau, Thẩm Quốc Lương mới biết được thân phận thật sự của Dương Duy Lực, hóa ra hắn là “Vua binh” trong quân đội. Không chỉ vậy, gia đình hắn còn có thế lực lớn. Có thể lặng lẽ quét sạch những kẻ đứng sau Chu Mẫn Mẫn, thực lực như vậy, Thẩm Quốc Lương nghĩ, ngay cả gia đình cô Tiểu thư Khâu vừa này cũng không thể làm được.

Vì vậy, hắn thà phật ý Sanina còn hơn là đắc tội với Chu Chiêu Chiêu. Đừng nói đến việc đánh cô ấy, giờ chỉ cần nhìn thấy cô, Thẩm Quốc Lương cũng muốn giả vờ không quen biết mà tránh xa.

“Đồ ngốc này!” Sanina tát thẳng vào mặt Thẩm Quốc Lương, “Người dám phản bội ta? Ta sẽ g.i.ết.c người!”

“Người mới là đồ ngốc, cả nhà người đều là đồ ngốc, đồ béo phì!” Thẩm Quốc Lương cũng đã chịu đựng đủ sự thô lỗ của Sanina.

Cái thứ công chúa gì chứ?

Trước kia, cô ta chỉ là một kẻ đáng thương, cùng mẹ sống trong một ngôi làng nhỏ ở vùng biên giới phía Nam Trung Quốc, bị người ta bắt nạt đến mức không dám hé răng. Chỉ là số may, cô ta là đứa con hoang do mẹ cô bị cưỡng h.i.ếp mà có.

Nhưng kẻ cưỡng h.i.ếp mẹ cô ta, sau này lại trở thành Vương tử của một tiểu quốc. Kỳ lạ hơn, vị Vương tử này sau đó mất khả năng sinh sản, chỉ có mỗi Sanina là con gái. Vương tử cực kỳ cưng chiều con gái, dù sao cũng là đứa con duy nhất.

Vì vậy, cô ta được đón về sống trong nhung lụa. Sanina vì từ nhỏ đã bị đói khát ám ảnh, nên sau khi

được đón về, cô ta ăn uống vô độ, đến mức giờ không thể kiểm soát nổi cân nặng.

Lần này đến Trung Quốc cũng là do Thẩm Quốc Lương nói với cô ta rằng ẩm thực Trung Quốc rất ngon, khiến Sanina nhớ lại những món ngon từng nếm thử, nên quyết định mang hần theo. Chọn Ma Đô là vì nơi này có nhiều món ăn phong phú nhất.

Nhưng hần không ngờ rằng họ lại gặp Chu Chiêu Chiêu ở đây. Càng không ngờ là Sanina lại đối đầu với cô ấy. Đúng là đàn bà ngu xuẩn, tự tìm đến cái c.h.ết còn kéo theo hần.

“Ta chịu đựng người đủ rồi, đồ heo nái!” Thẩm Quốc Lương tức giận nói, “Đồ biến thái!”

“Người c.h.ết đi!” Hần ném chiếc khăn tay vào mặt Sanina, “Lão tử không phục vụ nữa!”

“Thẩm Quốc Lương, người điên rồi?” Sanina gào thét, “Ta sẽ g.i.ết.c người, g.i.ết.c người!”

Cô ta tức điên lên. Con chó săn từng luôn vẫy đuôi trước mặt cô ta giờ lại dám cắn chủ!

“Người không được đi!” Cô ta cố gắng di chuyển thân hình béo phì để đuổi theo Thẩm Quốc Lương, nhưng không hiểu sao lại ngã phịch xuống đất.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sanina bật khóc nức nở.

“Các người bắt nạt ta, người Trung Quốc các người toàn là đồ bắt nạt người khác!” Cô ta chỉ tay vào Chu Chiêu Chiêu và cô Tiểu thư Khâu, vừa khóc vừa hét.

“Thẩm Quốc Lương,” Chu Chiêu Chiêu gọi theo bóng lưng đang bỏ chạy, “Mau đưa con ngốc của

người biến khỏi đây!”

Thẩm Quốc Lương đang định chuồn thẳng, “...”

Hắn cực kỳ không muốn. Nhưng đây là yêu cầu của Chu Chiêu Chiêu, hắn không dám không nghe. Nếu không, liệu cô ta có tìm cách khác để xử lý hắn? Hơn nữa, nếu hắn bỏ mặc Sanina ở đây, một khi cha cô ta biết được, hắn cũng sẽ c.h.ết không toàn thân.

Thẩm Quốc Lương đành quay lại, nhìn Sanina đang lăn lộn dưới đất mà cảm thấy xấu hổ.

“Đừng khóc nữa, tôi đưa ngài về.” Hắn nhẫn nhục nói.

Nhưng Sanina túm lấy tóc hắn và đ.ấ.m đá túi bụi. Dù là đàn ông sức lực hơn, nhưng trước thân hình đồ sộ của Sanina, Thẩm Quốc Lương nhanh chóng bị đánh cho mặt mày bầm dập.

Cuối cùng, cảnh sát tới và đưa hai người đi.

Chu Chiêu Chiêu cũng không còn hứng thú với bữa ăn nữa.

“Xin chào.” Khi cô định rời đi, vị Tiểu thư Khâu trong truyền thuyết cầm ly nước ép tiến đến, “Làm quen nhé, tôi là Khâu Cúc Tĩnh.”

“Chu Chiêu Chiêu.” Cô mỉm cười nói tên mình, nâng ly chạm nhẹ với Khâu Cúc Tĩnh, “Cảm ơn cô đã giúp đỡ lúc này.”

“Tôi chỉ đang giúp chính mình thôi.” Khâu Cúc Tĩnh cười, “Từ lâu đã thấy con béo phì kia không thuận mắt rồi.”

“Nếu không ngại, chúng ta ngồi lại nói chuyện nhé?” Khâu Cúc Tĩnh đề nghị.

“Được.” Chu Chiêu Chiêu gật đầu.

Khách sạn để bù đắp cho sự cố vừa rồi, đã chuẩn bị lại đồ ăn cho mọi người. Chu Chiêu Chiêu và Khâu Cúc Tĩnh lúc này cũng chưa kịp ăn gì, giờ là lúc thích hợp để cùng dùng bữa.

“Ban đầu tôi định về khách sạn ăn mì gói.” Cô cười nói.

“Đừng nhắc đến thứ làm mất hứng nữa.” Khâu Cúc Tĩnh cười theo, “Cô thật sự không nhận ra tôi sao?”

“Chúng ta từng gặp nhau?” Chu Chiêu Chiêu cố nhớ lại, “Có chút quen, nhưng không nhớ rõ.”

“Ở ga tàu Tân Hưng.” Khâu Cúc Tĩnh đầy biết ơn nói, “Cô đã cứu tôi.”

Lúc đó cô còn rất nhỏ, bị bọn buôn người bắt cóc đưa đến Tân Cương, định từ đó chuyển đến Kinh Đô để bán. Nhưng Chu Chiêu Chiêu đã phát hiện ra. Dù chỉ là một đứa trẻ, nhưng cuộc đối thoại giữa Chu Chiêu Chiêu và tên buôn người khiến cô nhớ mãi.

Ngay từ đầu, cô đã nghi ngờ người đàn ông đó không phải cha mình, nên đã cùng cảnh sát bắt được kẻ buôn người. Còn cô được cảnh sát đưa về nhà ở Ma Đô an toàn.

Sau này, cô từng muốn tìm hiểu thông tin về Chu Chiêu Chiêu, nhưng không rõ vì sao không thể tìm được.

“Suốt bao năm tôi tìm cô khắp nơi.” Khâu Cúc Tĩnh xúc động nói, “Nhưng không có manh mối gì.”

“Có lẽ trời thấy tôi tìm cực khổ quá, nên sắp xếp cho chúng ta gặp lại ở đây.” Cô nói.

“Việc đó dù ai gặp cũng sẽ ra tay thôi,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Cô không cần bận tâm.”

Lúc đó cô cứu người chỉ vì bản thân cũng là con gái, không thể bỏ qua chuyện như vậy. Nhưng không ngờ Khâu Cúc Tĩnh lại là người biết ơn đến vậy, đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ khuôn mặt cô.

“Đương nhiên rồi.”

Chương 654

DTV-EBOOK

Đây chính là Chu Chiêu Chiêu, cô ấy có lẽ đã giúp đỡ rất nhiều người, nhưng chưa bao giờ cảm thấy mình vĩ đại chỉ vì điều đó.

Nhưng khi nhìn thấy Khâu Cúc Tĩnh bây giờ, Chu Chiêu Chiêu vẫn thực sự cảm thấy vui mừng thay cho cô.

“Ngày mai chị có rảnh không?” Khâu Cúc Tĩnh hỏi, “Em muốn mời chị đi ăn tối.”

Sau khi được tìm thấy, cô từng muốn liên lạc với Chu Chiêu Chiêu, nhưng lúc đó, Chu Chiêu Chiêu đã biến mất sau khi giao cô cho công an.

Gia đình Khâu cũng đã dành rất nhiều tâm sức để tìm kiếm ân nhân năm xưa, nhưng đều không có kết quả.

Bây giờ gặp lại Chu Chiêu Chiêu ở đây, Khâu Cúc Tĩnh vô cùng xúc động.

“Chiều mai chị phải bay về Kinh Đô rồi,” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Lần này chị đến Ma Đô là vì công việc.”

“Vậy... em mời chị ăn trưa nhé,” Khâu Cúc Tĩnh chân thành nói, “Ăn xong em sẽ đưa chị ra sân bay, vẫn kịp giờ mà.”

Nếu có thể, cô muốn ngay lập tức mua vé cùng chuyến bay để tiễn Chu Chiêu Chiêu về Kinh Đô.

...

...

“Chị không biết em đã tìm chị vất vả thế nào đâu,” thấy Chu Chiêu Chiêu còn do dự, Khâu Cúc Tĩnh buồn bã nói, “Em luôn giữ số điện thoại của đồn công an đó, nếu có tin tức gì về chị, họ sẽ báo cho em ngay.”

“Tiếc là, bao năm qua em vẫn không liên lạc được với chị,” cô thở dài.

“Bây giờ không phải đã gặp rồi sao?” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười.

“Vậy chị phải để em đền đáp chút ơn nghĩa chứ?” Khâu Cúc Tĩnh cười tủm tỉm.

“Được rồi,” Chu Chiêu Chiêu đành đồng ý.

Khâu Cúc Tĩnh vui mừng ôm lấy cánh tay Chu Chiêu Chiêu, “Chị Chiêu, em yêu chị quá!”

Rồi cô nghiêng đầu nhìn cô, “Em gọi chị là chị được không?”

Không đợi Chu Chiêu Chiêu trả lời, cô tiếp tục, “Em không quan tâm, từ nay chị là chị gái của em, là chị ruột của em luôn!”

“Ừ, cứ gọi là chị đi,” Chu Chiêu Chiêu dịu dàng nói, “Gọi trẻ ra chị còn không vui sao?”

“Chị vốn dĩ đã rất trẻ, cũng chẳng hơn em bao nhiêu,” Khâu Cúc Tĩnh cười nói.

Thẩm Quốc Lương, người vừa đỗ dành công chúa béo trở lại để xem Chu Chiêu Chiêu đã đi chưa, đứng sững: “...”

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Rõ ràng lúc này Khâu Cúc Tĩnh còn như không quen Chu Chiêu Chiêu, nên hai người mới đi xa nhau như vậy.

Vậy mà chỉ một lúc sau, họ đã thân thiết như chị em ruột.

Đây là diễn cảnh gì vậy?

Anh ta đã bỏ lỡ màn kịch nào rồi?

Nhưng rồi anh ta thấy Khâu Cúc Tĩnh nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ, “Anh làm gì đấy? Cút ngay!”

Với loại đàn ông hèn nhát, vô liêm sỉ như anh ta, cô chỉ muốn ra tay một trận cho hả.

“Tôi không tìm cô,” Thẩm Quốc Lương liếc nhìn cô, rồi lại sợ hãi nhìn Chu Chiêu Chiêu, “Này... chúng ta nói chuyện một chút nhé.”

“Tôi và anh không có gì để nói,” Chu Chiêu Chiêu lạnh lùng đáp, “Anh đừng có mơ mộng viễn vông nữa.”

“Tôi sẽ không như vậy đâu,” Thẩm Quốc Lương vội vàng đảm bảo, “Tôi không ngu ngốc như cô ta đâu.”

Đến mạng sống của mình cũng không giữ được.

“Vậy anh đang trách tôi sao?” Chu Chiêu Chiêu liếc nhìn anh, “Tôi tưởng những năm tháng qua đã dạy anh bài học, nhưng hóa ra bản chất anh vẫn không thay đổi, ha?”

Cái vẻ nịnh bợ lúc này với người phụ nữ béo kia đâu rồi?

“Tôi sẽ thay đổi, tôi sẽ làm lại cuộc đời,” Thẩm Quốc Lương nói, “Tôi sẽ biến mất, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chị nữa.”

“Tôi sẽ đi, đi thật xa.”

“Còn cái công chúa của anh nữa,” Chu Chiêu Chiêu nói thêm, “Kiểm soát tốt nhé.”

Thẩm Quốc Lương đau khổ gật đầu.

Người phụ nữ đó rất khó chiều, lúc anh rời đi, cô ta vẫn đang hét lên rằng sẽ tìm Chu Chiêu Chiêu tính sổ.

Thật không biết sống chết!

Phiêu Vũ Miên Miên

“Thẩm Quốc Lương,” Chu Chiêu Chiêu gọi anh lại, “Anh tự lo cho mình đi.”

Thẩm Quốc Lương quay lại nhìn cô, lòng tràn ngập hối hận.

Không hiểu sao, anh chợt muốn khóc.

Tuổi trẻ dại khờ, đến khi nhận ra thì đã muộn, hối hận cũng chẳng ích gì.

“Chị yên tâm, tôi sẽ làm tốt,” Thẩm Quốc Lương nở một nụ cười khó nhọc, rồi quay đi.

Người phụ nữ béo đó khó chiều thật, nhưng Thẩm Quốc Lương cũng chán ngán rồi.

Anh ta không muốn phục vụ nữa.

Anh ta không tin rằng Thượng Hải mệnh m.ô.n.g lại không có chỗ dung thân cho mình.

Thẩm Quốc Lương bước đi với dáng vẻ kiêu ngạo, quay lại tìm công chúa béo của mình.

Còn ở đây, Khâu Cúc Tĩnh vung nắm đấm, “May mà hấn chạy nhanh, không thì em đã cho hấn một trận nhừ tử.”

Sau lần bị bắt cóc năm đó, gia đình đã thuê võ sư dạy võ cho cô.

Có lẽ cô không đối đầu được với sát thủ chuyên nghiệp, nhưng một kẻ hèn nhát như Thẩm Quốc Lương, cô có thể dễ dàng hạ gục.

“Em giỏi lắm,” Chu Chiêu Chiêu cười khen.

“Chị, tối nay chị không bận đúng không?” Khâu Cúc Tĩnh ôm lấy tay Chu Chiêu Chiêu, “Đồ ăn ở đây cũng bình thường, trước đây em còn thấy môi trường tốt, nhưng bây giờ xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt.”

Người quản lý khách sạn đứng bên cạnh liên tục cười xã giao, trong lòng nguyên rủa Sanina.

Nếu không phải do cô ta, khách sạn của họ đã không để lại ấn tượng xấu như vậy với tiểu thư Khâu.

Nếu cô ta buông lời trong giới của mình, khách sạn này coi như xong.

“Tiểu thư Khâu, chúng tôi thành thật xin lỗi vì đã mang đến trải nghiệm không tốt,” người quản lý vội vàng xin lỗi, “Chúng tôi sẽ chú ý hơn, chắc chắn sẽ không để chuyện tương tự xảy ra nữa.”

“Chỉ vì trải nghiệm của tôi không tốt thôi sao?” Khâu Cúc Tĩnh lạnh nhạt nói.

“Tất nhiên, còn cả vị khách quý này nữa, chúng tôi vô cùng xin lỗi,” người quản lý nói, “Để bày tỏ thành ý, bữa tối nay của quý khách sẽ được miễn phí.”

“Chỉ miễn phí bữa tối thôi sao?” Khâu Cúc Tĩnh tiếp tục mỉm cười lạnh lùng, “Xem ra anh làm quản lý cũng chỉ có vậy.”

Người quản lý toát mồ hôi lạnh, chỉ biết cười xã giao, “Vị khách quý này sẽ được miễn phí tất cả chi phí tại khách sạn của chúng tôi trong thời gian lưu trú.”

Rồi yếu ớt hỏi Khâu Cúc Tĩnh, “Tiểu thư Khâu, ngài thấy thế nào ạ?”

“Anh hỏi tôi?” Khâu Cúc Tĩnh cười nhìn người quản lý.

“Thưa quý khách, ngài thấy thế nào ạ?” Người quản lý vội quay sang Chu Chiêu Chiêu, “Chúng tôi còn sẽ nâng cấp cho ngài lên thành khách VIP cao cấp nhất, sau này dù ở trong nước hay nước ngoài, chỉ cần là khách sạn của chúng tôi, ngài đều sẽ nhận được dịch vụ tốt nhất.”

“Vậy còn tạm được,” Khâu Cúc Tĩnh lẩm bẩm, Chu Chiêu Chiêu cũng cười, “Được, cảm ơn anh.”

“Không dám, không dám,” người quản lý vội vàng nói, “Tôi sẽ đi làm thủ tục ngay cho ngài.”

Không cần Chu Chiêu Chiêu phải tự làm gì, anh ta chỉ cần hỏi số phòng là xử lý ngay.

Đau lòng quá!

Chương 655

DTV-EBOOK

Viên quản lý không hề biết rằng, lúc này anh ta đang đau lòng vì bỏ lỡ một hợp đồng lớn, nhưng sau này, khi được tổng cửa hàng khen thưởng và thăng tiến vùn vụt, anh ta mới thấm thía hành động sáng suốt của mình hôm nay.

Ban đầu, anh ta chỉ muốn dập tắt chuyện này, thuận tay cấp cho Chu Chiêu Chiêu thẻ VVIP, nhưng không ngờ cô lại mang đến cho anh ta nhiều lợi ích đến thế.

Điều khiến anh ta càng bất ngờ hơn là Chu Chiêu Chiêu chính là ân nhân giúp khách sạn của họ đứng vững ở kinh đô.

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Chu Chiêu Chiêu cũng chỉ làm vì mặt mũi của Khâu Cúc Tĩnh, nếu không, một cái thẻ VVIP của khách sạn nào đó cũng chẳng khiến cô bận tâm.

Chỉ là, Khâu Cúc Tĩnh rõ ràng đang tranh thủ quyền lợi cho cô, cô không có lý do lại đi phá đám.

Hơn nữa, khách sạn xảy ra chuyện như vậy, bồi thường một chút có sao?

“Đi thôi, em dẫn chị đến một chỗ khác ăn ngon hơn.” Khâu Cúc Tĩnh khoác tay Chu Chiêu Chiêu nói.

Viên quản lý: “...”

...

...

Không phải chứ, anh ta đã nhượng bộ đến mức này rồi, tại sao vẫn không buông tha? Tại sao vẫn phải đi khách sạn khác ăn?

“Chỗ này của các anh ngoài đất ra thì chỉ có đất.”
Khâu Cúc Tĩnh lại bổ sung một câu.

Dĩ nhiên, đồ ăn cũng rất ngon.

Nhưng tối nay cô nhất quyết không muốn ăn ở đây, không có hứng.

Viên quản lý đành miễn cưỡng tiễn hai người ra về, đồng thời miễn phí toàn bộ cho những khách còn lại.

Không có lý nào miễn phí cho Chu Chiêu Chiêu mà lại bắt người khác trả tiền.

Dù sao, những người đến đây ăn đều là nhân vật giàu có hoặc quyền quý, không thể làm mất lòng ai.

Khâu Cúc Tĩnh là một tín đồ ẩm thực chính hiệu, cô dẫn Chu Chiêu Chiêu đến một quán nhỏ nhưng hương vị lại ngon đến bất ngờ.

“Chị không ngờ em lại đến những chỗ như này ăn.” Chu Chiêu Chiêu cười nói.

Sau khi ăn xong, cô lại kéo Chu Chiêu Chiêu đi dạo bờ sông.

Dĩ nhiên, xung quanh luôn có vệ sĩ đi theo.

Khi chơi đã thỏa thích, vệ sĩ mới lái xe đưa Chu Chiêu Chiêu về khách sạn.

“Nghe nói hôm nay con đi chơi bờ sông rồi ăn uống cùng một người phụ nữ?” Khi về đến nhà, phụ

thân Khâu Thân Hồng vẫn chưa ngủ, “Đã lâu lắm rồi con không đi dạo cùng bố.”

Ông sớm nhận được điện thoại từ vệ sĩ, nhưng vì con gái chưa về nên vẫn không yên tâm.

Năm đó, vì ông làm ăn mắc kẻ thù nên vợ con mới bị hại.

Con gái may mắn được Chu Chiêu Chiêu cứu.

Nhưng vợ ông thì không may mắn như vậy, sau sự việc đó, bà lâm bệnh rồi qua đời vài năm sau khi con gái trở về.

Những năm qua, Khâu Thân Hồng dồn hết tình yêu và nỗi ân hận dành cho vợ vào con gái.

Với thân phận của mình, ông muốn tìm người phụ nữ nào chẳng được?

Nhưng Khâu Thân Hồng vẫn một mình.

Dĩ nhiên, dù độc thân nhưng Khâu Cúc Tĩnh biết, phụ nữ bên cạnh ông chưa bao giờ thiếu.

Nhưng cô không bao giờ bận tâm, cha là đàn ông, có người bên cạnh chăm sóc cũng là chuyện bình thường.

“Con yên tâm, bố cả đời này chỉ có một mình con.” Khâu Thân Hồng nói, “Bố đã đi triệt sản và viết di chúc rồi.”

Gia sản sau này sẽ chỉ để lại cho con gái.

“Giờ bố còn khỏe, cố kiếm thêm tiền,” Khâu Thân Hồng cười nói, “Sau này xuống gặp mẹ con, bố cũng có thể thừa chuyện.”

Ông không còn nợ con gái nữa, mà đã dành hết khả năng để cho con những thứ tốt nhất.

Vì vậy, tình cảm cha con rất tốt, Khâu Thân Hồng cũng hiểu rõ tính cách con gái.

Sau sự việc năm đó, con gái ông bề ngoài vẫn hoạt bát như xưa, nhưng thực ra rất khó để ai đó bước vào trái tim cô.

Nhưng hôm nay, cô lại dám đối đầu với công chúa Sanina, thậm chí dùng thân phận của mình ép quản lý khách sạn ưu đãi Chu Chiêu Chiêu.

Đây không phải việc Khâu Cúc Tĩnh làm với người vừa mới quen.

Trừ khi, người phụ nữ này có điều gì đó đặc biệt.

“Bố chưa biết cô ấy là ai đã ghen rồi à?” Khâu Cúc Tĩnh phụng phịu nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vậy con nói xem, người phụ nữ đó là ai?” Khâu Thân Hồng hỏi.

“Là ân nhân cứu mạng con.” Khâu Cúc Tĩnh đáp.

“Ai?” Khâu Thân Hồng bật ngồi thẳng dậy, “Con chắc chứ?”

“Tất nhiên,” Khâu Cúc Tĩnh nói, “Con gái bố là ai? Nhìn một lần là nhớ suốt đời.”

“Hơn nữa, mấy năm nay nhan sắc của cô ấy như đóng băng, chẳng khác mấy so với ngày đó.” Khâu Cúc Tĩnh nói thêm.

“Chuyện này, bố phải điều tra một chút.” Khâu Thân Hồng nói.

“Không cần đâu.” Khâu Cúc Tĩnh nói, “Con cảm nhận được cô ấy chân thành, không phải cố ý làm quen con.”

“Con gái ngốc của bố,” Khâu Thân Hồng búng nhẹ vào trán con gái, “Nhỡ đâu cô ta đang dùng kế ‘dương đông kích tây’ thì sao?”

Không còn cách nào khác, sau sự việc năm đó, cộng thêm gia đình ông có chút gia sản, khó tránh khỏi việc có người nhắm vào con gái ông.

“Vậy bố cứ điều tra đi.” Khâu Cúc Tĩnh tức giận nói, “Bố chẳng bao giờ tin con cả.”

“Bố làm vậy cũng vì con thôi.” Khâu Thân Hồng thở dài.

Ông định xoa đầu con gái, nhưng bị cô gạt tay ra rồi bật khóc chạy lên lầu.

Khâu Thân Hồng thở dài nặng nề, bắt đầu tò mò về Chu Chiêu Chiêu.

Người phụ nữ này có sức hút gì mà khiến con gái ông tin tưởng đến vậy?

Dù rất yêu con gái, nhưng Khâu Thân Hồng vẫn phải làm những việc cần làm.

“Giáo viên đại học?” Chẳng mấy chốc, một số thông tin về Chu Chiêu Chiêu được đặt lên bàn ông.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Khâu Thân Hồng gõ gõ vào mặt bàn, “Quá ít.”

Hồ sơ chỉ ghi tuổi, quá trình giảng dạy, việc sinh ba và mở vài nhà hàng, ngoài ra không có gì khác.

“Chồng cô ta đâu?” Khâu Thân Hồng hỏi.

“Không tra được.” Người kia trả lời, “Tôi nghi ngờ hoặc là thân phận của anh ta đặc biệt, hoặc là gia đình anh ta.”

Dù là trường hợp nào, cũng cho thấy lý do năm đó họ không tìm được Chu Chiêu Chiêu có lẽ cũng vì thân phận đặc biệt của cô.

Và có thể khẳng định, Chu Chiêu Chiêu không có vấn đề gì, hoàn toàn trong sạch.

Vì vậy, sáng hôm sau, khi Khâu Cúc Tĩnh nói với Khâu Thân Hồng rằng cô muốn mời Chu Chiêu Chiêu ăn trưa và cùng bay chuyến bay chiều về kinh đô, ông không hề ngạc nhiên mà lập tức sai người chuẩn bị.

“Đúng lúc bố cũng phải lên kinh đô họp.” Khâu Thân Hồng nói với con gái, “Trưa nay bố sẽ đặt chỗ, mời ân nhân của nhà ta một bữa thịnh soạn.”

Giọng ông rất nghiêm túc, Khâu Cúc Tĩnh quyết định tạm thời tha thứ cho bố lần này.

“Bố đừng nói gì kỳ cục với cô ấy nhé?” Khâu Cúc Tĩnh dặn dò, “Nếu bố làm chị Chiêu tức giận, con cũng sẽ giận đấy.”

Khâu Thân Hồng: “...”

Lúc này, ông thật sự ghen rồi!

Chương 656

DTV-EBOOK

Nếu như trước khi gặp Chu Chiêu Chiêu, Khâu Thân Hồng có lẽ còn nghĩ rằng phải chăng con gái mình đã đặt quá nhiều định kiến tốt đẹp lên cô ấy, nên mới yêu quý cô đến vậy?

Nhưng sau khi gặp mặt, Khâu Thân Hồng đã hiểu vì sao con gái mình lại yêu quý Chu Chiêu Chiêu đến thế.

Lúc này, Khâu Thân Hồng chưa từng nghe đến khái niệm “chỉ số EQ” của tương lai, ông chỉ cảm thấy việc giao tiếp với người như cô ấy thật thoải mái.

“Chiêu Chiêu, chú thật sự biết ơn cháu.” Khâu Thân Hồng chân thành nói. “Nếu không có cháu, có lẽ gia đình chú đã tan vỡ rồi.”

“Năm đó nếu không phải nhờ Tiểu Tĩnh được tìm về, thỏa mãn tâm nguyện của vợ chú...” Mỗi lần nhắc đến vợ, đôi mắt ông lại không kìm được mà đỏ lên.

Vợ ông đã gả cho ông trong lúc ông khó khăn nhất, không hề chê bai, mà luôn ở bên cạnh ông.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dù cuộc sống lúc đó có khắc nghiệt đến đâu, bà vẫn kiên quyết ủng hộ ông.

Cũng vì những năm tháng vất vả ấy, cộng thêm việc sinh con mà không được nghỉ ngơi đầy đủ, sức khỏe bà ngày càng suy kiệt.

Sau khi đứa con bị lạc mất, bà càng chịu tổn thương nặng nề hơn.

...

...

May mắn thay, đứa trẻ đã được cứu kịp thời, vợ ông có thêm động lực sống, cuộc đời lại có mục tiêu, nên bà đã sống thêm được vài năm.

Được hưởng hạnh phúc vài năm, được cảm nhận niềm vui khi con cái quây quần bên cạnh, dù không thể chứng kiến con gái trưởng thành, kết hôn và sinh con.

Nhưng trong hai năm cuối đời, vợ ông đã rất hạnh phúc.

Chỉ vì điều này, Khâu Thân Hồng vô cùng biết ơn Chu Chiêu Chiêu. “Sau này, bất cứ việc gì cháu cần chú giúp, cứ mở miệng.”

“Thật chứ?” Khâu Cúc Tĩnh nhìn bố mình nói. “Hiện tại đã có người muốn bắt nạt chị Chiêu Chiêu rồi, ngay trên đất của bố đấy.”

“Bố, bố không thể nuốt lời đâu nhé.” Cô tiếp tục cười nói.

“Con bé này, bố con là người như thế sao?” Khâu Thân Hồng nghiêm mặt nhìn con gái. “Ai vậy? Kể bố nghe xem.”

“Chính là con mụ béo đó.” Khâu Cúc Tĩnh nói. “Con và chị Chiêu Chiêu đang ăn uống vui vẻ trong khách sạn, mụ ta ghen tị vì chị Chiêu Chiêu xinh đẹp, liền bảo tay chân đánh chị ấy.”

“Cái gì?” Khâu Thân Hồng lập tức nghiêm túc nói. “Thật là không thể chấp nhận được, loại người như vậy phải đuổi đi ngay.”

“Trước đây mẹ ta ghét con chỉ vì con xinh đẹp,” Khâu Cúc Tĩnh nói. “Giờ thấy chị Chiêu Chiêu cũng vậy.”

“Loại người như mẹ ta là tâm lý bệnh hoạn.” Khâu Cúc Tĩnh nói tiếp. “Là kiểu không chịu được người khác hơn mình, thấy ai hơn là muốn hủy hoại.”

“Đồ vô lại,” Khâu Thân Hồng tức giận đến mức buột miệng chửi thề. “Đây là Hoa Quốc, là Ma Đô, làm gì có chỗ cho một cái gọi là công chúa từ cái nước nhỏ xíu đến đây hống hách?”

“Con đợi đây.” Nói xong, ông rút chiếc điện thoại di động ở thắt lưng ra và đi ra ngoài gọi điện.

“Chà, không biết con có phải con đẻ không nữa?” Khâu Cúc Tĩnh bĩu môi. “Lúc con bị công chúa đó bắt nạt, bố đâu có như thế.”

“Đây gọi là ‘tiên lễ hậu binh’ mà.” Chu Chiêu Chiêu cười nói. “Luôn phải cho người ta một cơ hội.”

Thôi được, Khâu Cúc Tĩnh cảm thấy được an ủi.

Khâu Thân Hồng gọi điện xong, mặt không biểu lộ chút nào, quay lại tiếp tục dùng bữa.

Trong khi đó, Sanina đang nằm trong khách sạn thì không được thoải mái như vậy.

Vừa rồi cô ta được Thẩm Quốc Lương hầu hạ thỏa mãn, nổi bực dọc trong lòng cũng tạm quên, nằm thở hển hển trên giường. “Em... hôm nay anh có chiêu mới, em thích lắm.”

Thẩm Quốc Lương: “...”

Mẹ nó, cô ta sướng rồi, còn anh thì suýt c.h.ế.t vì mệt.

Bao nhiêu năm nay, anh chưa từng ra sức “cày cuốc” như hôm nay, suýt nữa thì mất mạng.

Nhưng hiệu quả rõ ràng, công chúa béo thẳng tay đưa cho anh một thẻ ngân hàng. “Tiền trong này anh cứ lấy mà tiêu.”

Thẩm Quốc Lương: “...”

Nhưng trước khi kịp hưởng thụ, anh đã bị người ta tìm đến.

“Đuổi đi? Không cho chúng tôi ở đây nữa?” Sanina đang thoải mái, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa rồi có người vào bảo họ phải rời đi ngay, cô ta không thể tin nổi. “Các người biết ta là ai không?”

“Thưa công chúa, chúng tôi rất rõ ngài là ai.” Người quản lý đứng thẳng, cuối cùng anh ta cũng không phải nhìn bộ mặt béo ú của cô ta nữa, cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu.

“Vậy mà người dám đối xử với ta như vậy?” Sanina giận dữ nhìn người quản lý. “Nếu ta báo với phụ vương, đừng nói là cái khách sạn nhỏ bé này, ngay cả chính phủ nước các người cũng phải sợ.”

Đất nước cô ta có vàng, cô ta không tin các nước khác không muốn.

Bất cứ nước nào cô ta đến, đâu chẳng đối xử với cô ta như thượng khách?

“Người chỉ là một tên đầy tớ ngu ngốc, chủ của người biết người làm thế này không?” Sanina nghĩ

vậy, nụ cười trên mặt càng kiêu ngạo hơn.

Những người này, đều có cầu cạnh họ, mà dám đối xử với cô ta như vậy?

Hừ, đợi khi về nước, cô ta nhất định sẽ kể với phụ vương, nước Hoa này phải bị liệt vào danh sách đen vĩnh viễn.

Vàng của nước họ tuyệt đối không được đưa cho Hoa Quốc.

Dù rằng, cô ta từng sống ở Hoa Quốc một thời gian, nhưng Sanina không hề có chút cảm giác gắn bó nào với nơi này.

“Quản lý,” Thẩm Quốc Lương sau bao năm bị đòi đổi xử tệ bạc đã nhận rõ hiện thực, vội kéo người quản lý sang một bên, nhét tiền và nói nhỏ. “Xin ngài thông cảm.”

“Đây không phải chuyện thông cảm.” Người quản lý dù rất khinh thường Thẩm Quốc Lương, nhưng đôi khi nói chuyện với hắn còn dễ chịu hơn với Sanina, mỉm cười nói. “Là cấp trên không muốn các vị ở lại khách sạn của chúng tôi.”

“À, các vị cũng không cần đến các chi nhánh khác của chúng tôi, đều vô ích thôi.” Người quản lý nói.

Còn một điều anh ta không nói ra.

Một khi đã vào danh sách đen của khách sạn họ, thì các khách sạn khác cũng sẽ không tiếp đón họ đâu.

Bởi các chủ khách sạn đều quen biết nhau cả.

“Không thể nào.” Sanina rõ ràng không tin lời người quản lý. “Chủ của người không muốn mở cửa

hàng nữa sao? Ngay cả đất nước các người cũng không dám đắc tội với ta.”

Một cái chủ nhỏ bé?

“Bà này hình như không tỉnh táo lắm.” Người quản lý nói nhỏ với Thẩm Quốc Lương. “Anh nên khuyên bà cô ta đi, đây là Hoa Quốc đấy.”

“Hơn nữa, đất nước chúng tôi đã không còn như xưa nữa.” Người quản lý đứng thẳng nhìn Sanina. “Chỉ là một nước nhỏ xíu, nếu chúng tôi muốn, chỉ trong chớp mắt có thể san bằng nước các người.”

Sanina: “...”

Quả thực là như vậy.

Cô ta định nói tiếp, nhưng Thẩm Quốc Lương đã nhanh chóng bịt miệng cô ta lại. “Công chúa của tôi ời, xin ngài đừng nói nữa.”

Nói thêm nữa, cả Hoa Quốc đều sẽ bị cô ta đắc tội, tính mạng của họ liệu có giữ được?

“Đây là đất của Hoa Quốc.”

Trên đất người ta mà còn hống hách? Đây không phải liều mạng thì là gì?

Chương 657

DTV-EBOOK

Cuối cùng, sau khi Thẩm Quốc Lương khuyên nhủ đủ điều, Sanina mới kiểm chế được cơn giận của mình.

Quản lý khách sạn cũng chỉ muốn tổng khứ hai người họ đi càng nhanh càng tốt, nên đã cho họ chút thời gian để thu dọn đồ đạc.

Đồ đạc của Sanina vốn đã nhiều, hai người rời khỏi khách sạn trong tình cảnh hết sức lúng túng.

“Tôi sẽ nhớ cái khách sạn này,” Sanina nghiêng răng nói. “Khi về nước, tôi sẽ đuổi hết tất cả các chi nhánh của khách sạn này khỏi đất nước chúng tôi.”

Dù câu nói có phần khó hiểu, nhưng Thẩm Quốc Lương đã nắm bắt được ý đồ của cô.

Anh rất muốn nhắc nhở Sanina rằng những khách sạn này chẳng thêm quan tâm đến việc mở chi nhánh ở một đất nước nhỏ xíu như của cô. Vì vậy, cô cũng đừng mơ chuyện đuổi họ đi.

Nhưng lúc này, anh chắc chắn sẽ không nói ra những lời đó, càng không muốn chọc giận Sanina thêm.

“Tại sao không cho chúng tôi ở?” Cách khách sạn kia không xa có một khách sạn sang trọng khác. Khi hai người đến quầy lễ tân để làm thủ tục nhận phòng, nhân viên lại thông báo rằng không thể phục vụ họ.

Sanina lập tức nổi giận.

“Quý khách đã bị đưa vào danh sách đen của chúng tôi, xin lỗi.” Nhân viên lễ tân mỉm cười lịch sự nhưng không kém phần kiên quyết.

Sanina: “...Tôi sẽ kiện các người.”

“Xin cứ tự nhiên.” Nhân viên lễ tân không hề lo lắng, vẫn giữ nụ cười lịch sự.

Sanina: “...”

Cô định nói thêm, nhưng bị Thẩm Quốc Lương kéo đi.

“Anh thấy họ chưa?” Sanina vừa khóc vừa nói. “Mặt mũi nào mà dám đối xử với tôi như vậy? Họ quên mất lúc họ cầu xin tôi ở lại khách sạn của họ rồi sao?”

Sanina không chịu tin, lại lao đến một khách sạn cao cấp khác.

Lần này còn tệ hơn, cô bị nhân viên cửa chặn lại ngay từ đầu: “Xin lỗi, quý khách không thể vào.”

“Tại sao không vào được?” Mặt Sanina đen lại, cô suýt nữa lao vào cào xé khuôn mặt của nhân viên cửa.

Vừa dứt lời, nhân viên cửa liền chỉ vào tấm biển bên cạnh với vẻ mặt khinh thường. Trên biển ghi rõ: “Sanina và lộn không được phép vào.”

“Các người... các người quá đáng quá!” Sanina gào khóc.

Nhân viên cửa cười lạnh: “Lúc cô bắt nạt tiểu thư nhà chúng tôi, sao không thấy nói quá đáng?”

Họ tưởng ông chủ của mình là người dễ bắt nạt sao? Ông ấy nổi tiếng là người cưng chiều con gái, thậm chí còn tự đi triệt sản để không sinh thêm con, chỉ vì sợ sau này con cái tranh giành tài sản với con gái ông.

Đó là tình yêu thương đến mức nào mới có thể đưa ra quyết định như vậy? Trong khi ở Trung Quốc, “bất hiếu có ba, không có con trai nối dõi là tội lớn nhất”. Dù Khâu Thân Hồng chỉ có một cô con gái là Khâu Cúc Tĩnh, nhưng trong mắt nhiều người, con gái rồi cũng sẽ lấy chồng, trở thành người nhà khác. Chỉ có con trai mới là người nối dõi tông đường.

Vậy mà ông chủ của họ lại coi con gái là báu vật, là chiếc áo ấm của cha. Lúc Sanina bắt nạt Khâu Cúc Tĩnh, cô có nghĩ đến hậu quả không? Cha cô bé có thể nhẫn nhịn mãi sao? Chỉ đưa vào danh sách đen của khách sạn đã là nhân đạo lắm rồi.

“Tôi không quan tâm, anh phải tìm cho tôi một chỗ ở ngay!” Sanina khóc lóc nói với Thẩm Quốc Lương. “Tôi muốn ở khách sạn sang trọng!”

Thẩm Quốc Lương: “...”

Anh cũng muốn vậy, nhưng tình hình hiện tại có lẽ không thể tiếp tục ở Ma Đô được nữa.

“Vậy thì đi Bắc Kinh!” Sanina tức giận nói. “Tôi không tin ở thủ đô của các người, họ còn dám ngang ngược như vậy!”

Thẩm Quốc Lương: “...Nói thật với em, Bắc Kinh còn không thể nghĩ đến.”

Ban đầu anh chưa kịp nhận ra, nhưng giờ nghĩ lại, Thẩm Quốc Lương chắc chắn rằng việc này có liên

quan đến Chu Chiêu Chiêu. Nếu không, chuyện Sanina bắt nạt Khâu Cúc Tĩnh đã xảy ra mấy ngày trước, sao lúc đó Khâu Thân Hồng không hành động? Sao vừa xảy ra xung đột giữa Sanina và Chu Chiêu Chiêu, họ liền bị đưa vào danh sách đen và đuổi khỏi khách sạn?

Phiêu Vũ Miên Miên

Nếu nói không có bàn tay của Chu Chiêu Chiêu trong này, Thẩm Quốc Lương sẵn sàng lấy đầu mình làm quả bóng cho cô ấy đá.

Vì vậy, Bắc Kinh càng không thể đến. Ở Ma Đô, ít nhất họ còn có thể tìm một khách sạn bình thường hoặc thuê nhà cao cấp. Nhưng nếu đến Bắc Kinh, họ sẽ c.h.ết không biết đường nào mà chạy.

Chỉ cần nghĩ đến thủ đoạn của Dương Duy Lực, Thẩm Quốc Lương đã run lấy bầy. Người đàn ông đó còn đáng sợ và bảo vệ người nhà hơn cả Khâu Thân Hồng gấp bội.

“Đồ hèn nhát!” Sanina tức giận tát Thẩm Quốc Lương một cái. “Tôi bị bắt nạt như vậy, anh chỉ biết đứng nhìn!”

Thẩm Quốc Lương cũng đang bực bội trong lòng, bị Sanina tát giữa đường, chút tự trọng ít ỏi còn sót lại trong anh bỗng bùng lên.

“Mày dám đánh tao?” Anh thẳng tay tát lại Sanina. “Được nước lấn tới!”

“Á! Anh dám đánh tôi?” Sanina hét lên, dùng cả tay chân đánh lại Thẩm Quốc Lương.

Nhưng cô quá béo, động tác vụng về, chẳng làm gì được Thẩm Quốc Lương, mà chỉ khiến bản thân mệt

thở hỗn hển. Trong lúc hỗn loạn, không hiểu sao cô ngã chúi về phía trước, và kết quả là...

Đè thẳng lên người Thẩm Quốc Lương.

Xoẹt!

Thẩm Quốc Lương gần như bị ép ra cả phân và nước tiểu. “Cứu... cứu tôi...” Anh ho sặc sụa rồi ngất đi.

“Giết người rồi!”

Ai đó hét lên.

Sanina: “Tôi không g.i.ết người, anh ta không...”

Cô không biết nói gì thêm, vì Thẩm Quốc Lương thực sự không còn động đậy, bị cô đè cho ngất xỉu.

“Hiện giờ, hai người đó chắc vẫn đang ở đồn cảnh sát.” Trên máy bay, Khâu Cúc Tĩnh cười đắc ý nói với Chu Chiêu Chiêu. “Đáng đời!”

Đúng vậy, Khâu Thân Hồng đã xin cho cô một vé máy bay từ Ma Đô đến Bắc Kinh, cùng chuyến với Chu Chiêu Chiêu. Khi tiễn cô đi, ông đã kể chuyện này như một trò cười, và Khâu Cúc Tĩnh cũng kể lại cho Chu Chiêu Chiêu nghe.

“Chị không biết đâu, kinh tởm lắm, ép ra cả phân và nước tiểu luôn.” Khâu Cúc Tĩnh nhăn mặt nói.

Hai người bị đưa vào bệnh viện, thật tội nghiệp cho các nhân viên y tế.

“Cảm ơn em.” Chu Chiêu Chiêu nắm tay Khâu Cúc Tĩnh, lo lắng nói. “Nhưng cô ấy dù sao cũng là công chúa của một nước, nếu xảy ra chuyện...”

“Không sao đâu.” Khâu Cúc Tĩnh nói. “Lão Khâu nhà em dám làm vậy, ắt đã có chuẩn bị. Cái nước nhỏ xíu như hạt mè kia, chỉ có Sanina tự coi mình là nhân vật quan trọng thôi.”

Cái gì mà công chúa? Ở đất Trung Quốc, phải tuân theo pháp luật Trung Quốc. Muốn đứng trên người khác? Mơ đi!

Chương 658

DTV-EBOOK

Dương Gia Hân hôm nay đặc biệt từ trường về để cùng Dương Gia Duyệt đến sân bay đón Chu Chiêu Chiêu.

“Chị ơi, chị nghĩ mẹ đã một tuần không gặp bảo bối của mình rồi, liệu có phải khi nhìn thấy em, mẹ sẽ ôm em khóc không?” Trong lúc chờ đợi, Dương Gia Duyệt hào hứng hỏi.

Thực ra lúc đầu khi Chu Chiêu Chiêu đi công tác, cô cũng không cảm thấy bất tiện lắm, vì phần lớn thời gian trong ngày đều ở trường, và sau khi về nhà cô cũng bận rộn với nhiều việc.

Đôi khi Chu Chiêu Chiêu tìm cô trò chuyện, cũng chỉ là tranh thủ lúc nghỉ giải lao giữa các bài tập để nói vài câu.

Nhưng đến ngày thứ ba, khi về nhà, cô quen miệng gọi: “Mẹ ơi, con về rồi!”

Không nghe thấy tiếng cười của Chu Chiêu Chiêu: “Bảo bối của mẹ về rồi!”

Rồi ôm cô hỏi muốn ăn gì?

Vì Chu Chiêu Chiêu không có nhà, căn nhà dường như thiếu một chút gì đó.

Dương Gia Duyệt bắt đầu đếm ngày, cảm thấy mấy ngày không có mẹ ở nhà trôi qua thật chậm.

...

...

Dù bà nội nấu ăn cũng rất ngon, dù bố mấy ngày này gần như ngày nào cũng về nhà, nhưng không có mẹ ở nhà vẫn là một cảm giác khác.

Dương Gia Hân: "... Chắc là có đấy."

Nụ cười trên mặt Dương Gia Duyệt càng rạng rỡ hơn.

Chẳng mấy chốc, cô đã nhìn thấy bóng dáng Chu Chiêu Chiêu ở cửa ra: "Mẹ ơi!"

Dương Gia Duyệt gọi to rồi chạy về phía Chu Chiêu Chiêu.

Nhưng khi gần đến nơi, cô đột nhiên dừng lại.

Vì cô thấy bên cạnh Chu Chiêu Chiêu còn có một cô gái, một cô gái rất xinh đẹp.

Quan trọng nhất là, cô gái này còn đang khoác tay mẹ cô!

Vị trí vốn dĩ là của cô!

Dương Gia Duyệt không khỏi nhú mày.

"Ôi, bảo bối của mẹ đến đón mẹ rồi." Trong lúc cô đang ngơ ngác, Chu Chiêu Chiêu đã bước nhanh hai bước tới ôm cô vào lòng.

Vẫn giống như mọi lần cô đi học về: "Để mẹ xem bảo bối của mẹ có nhớ mẹ không nào?"

"Tất nhiên là có ạ." Dương Gia Duyệt ôm chặt lấy Chu Chiêu Chiêu.

"Mẹ cũng nhớ con." Chu Chiêu Chiêu cười nói với con gái, rồi giới thiệu hai người với Khâu Cúc Tĩnh, "Đây là con gái Ngoan Ngoan của mẹ, còn đây là Hân Hân."

“Đây là Khâu Cúc Tĩnh, các con gọi cô ấy là...” Chu Chiêu Chiêu ngập ngừng.

Thực ra, theo tuổi của Khâu Cúc Tĩnh, nên gọi là dì.

Cô ấy chỉ lớn hơn Dương Gia Hân vài tuổi.

Nhưng từ lần đầu gặp Chu Chiêu Chiêu, cô ấy đã gọi là chị, lần đó khi được cứu, Chu Chiêu Chiêu đã dạy cô ấy, nhưng Khâu Cúc Tĩnh vẫn không chịu sửa.

Lần này cũng vậy, đành để cô ấy tự nhiên.

“Dì Tĩnh.” Dương Gia Duyệt lễ phép chào.

Tâm lý chiếm hữu mẹ của con gái nhỏ, Chu Chiêu Chiêu hiểu con chỉ là chưa quen, nên chỉ cười âu yếm sửa lại cổ áo cho con: “Đi thôi, về nhà nào.”

“Anh rể không đến à?” Trên đường về, Khâu Cúc Tĩnh hỏi.

Trên máy bay, Chu Chiêu Chiêu đã kể cho cô ấy nghe về gia đình, nghe giọng điệu thì tình cảm với Dương Duy Lực rất tốt, vậy sao vợ đi công tác về mà không đến đón? Phiêu Vũ Miên Miên

“Bố em có việc gấp ở công ty.” Dương Gia Duyệt nói, “Đưa chúng em đến sân bay xong là phải quay lại công ty ngay.”

“Ừ,” Chu Chiêu Chiêu nói, “Chúng ta tự về.”

Cô không phải loại người yếu đuối, đi công tác về mà phải cả nhà đến đón.

“Chú Vương đến rồi,” Dương Gia Hân nói, “Chú ba bảo chú ấy đến đón chúng ta.”

Trên đường đi, điện thoại của Dương Duy Lực đổ chuông, nghe giọng điệu là chuyện không nhỏ, nếu không anh đã nhờ người khác xử lý rồi.

“Đi thôi.” Chu Chiêu Chiêu dù lo lắng nhưng không biểu lộ ra ngoài.

Lúc đầu, có lẽ do chưa quen, Dương Gia Duyệt và Khâu Cúc Tĩnh còn e dè, nhưng khi thân thiết hơn, trong xe tràn ngập tiếng cười của hai người.

Tính cách hai người rất hợp, nên có nhiều chủ đề chung, dĩ nhiên, Dương Gia Hân cũng không bị bỏ quên.

“Chị em... có tình hình đấy ạ.” Dương Gia Duyệt tinh nghịch nói.

“Thật à?” Chu Chiêu Chiêu vui mừng nhìn Dương Gia Hân ngồi phía sau, “Hân Hân yêu rồi hả?”

“Không có đâu, thím ơi.” Dương Gia Hân ngượng ngùng nói, “Chỉ là... một người bạn hợp tính.”

“Hai người còn đi xem mấy trận đấu của anh Dịch nữa.” Dương Gia Duyệt bổ sung.

Hôm đó khi cô lấy vé của Dương Gia Dịch đi xem trận đấu, tình cờ ngồi cạnh Dương Gia Hân.

“Hôm nay em rảnh nên muốn đi xem đấu bóng, liền xin anh một tấm vé.” Dương Gia Duyệt giả vờ ngạc nhiên, “Chị ơi, đây là ai vậy?”

Dương Gia Hân hiểu rõ em gái mình.

Liếc nhìn em một cái rồi cười giới thiệu Lý Thanh Tế: “Đây là Lý Thanh Tế, học cùng trường, khoa Toán.”

“Chào anh, em là Dương Gia Duyệt, em gái ruột của chị gái em.” Dương Gia Duyệt cười chào Lý Thanh Tế, “Em thường nghe chị nhắc đến anh, nói anh học rộng hiểu nhiều, lại còn biết nhiều về bóng rổ, giải thích cho chị rất nhiều.”

“Chào em, anh là Lý Thanh Tế.” Lý Thanh Tế cười nói với Dương Gia Duyệt, “Nhờ chị gái em mà anh được xem nhiều trận đấu hay như vậy.”

Ban đầu chỗ ngồi của Dương Gia Duyệt là cạnh Lý Thanh Tế, nhưng anh đổi chỗ với Dương Gia Hân để cô ngồi giữa.

Khi trận đấu bắt đầu, Dương Gia Duyệt để ý thấy Lý Thanh Tế thỉnh thoảng giải thích cho Dương Gia Hân về diễn biến trận đấu.

Quả là một người kiên nhẫn.

Ngoại hình cũng ổn, ít nhất là so với mấy người trước đây thì đẹp trai hơn, cách nói chuyện cũng lịch sự, rõ ràng là người được giáo dục tốt.

Nếu Lý Thanh Tế biết Dương Gia Duyệt đánh giá mình như vậy, chắc sẽ cười bất lực lắm.

Chỉ là lúc này, anh cũng không ngờ Dương Gia Hân không biết thân phận thật của mình.

Càng không biết cô cứ tưởng anh là sinh viên khoa Toán.

Kết thúc trận đấu, đội của Dương Gia Dịch giành chiến thắng, cả ba đều vui mừng cho anh.

Sau trận đấu, Dương Gia Duyệt và Dương Gia Hân định chào Dương Gia Dịch, nhưng đội anh bị người hâm mộ vây kín, hai người đành bỏ qua.

Ra khỏi sân vận động, Lý Thanh Tế dẫn họ đến một quán mì gần đó. Quán tuy nhỏ nhưng hương vị rất ngon.

Dương Gia Hân và Dương Gia Duyệt đều đến từ Thiểm Tây, được ăn món ngon như vậy, trong lòng càng thấy mãn nguyện.

“Tốt quá.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười hạnh phúc, “Ở cái tuổi đẹp nhất của các con, yêu một lần thật là chuyện tuyệt vời.”

“Giống như mẹ và bố ạ?” Dương Gia Duyệt tinh nghịch hỏi.

Đúng vậy, dù lúc đó cô chưa vào đại học, nhưng cũng ở tuổi đẹp nhất gặp được người tốt nhất.

Vì thế mới có cuộc sống hạnh phúc như bây giờ!

Thật tuyệt vời!

Chương 659

DTV-EBOOK

Dương Gia Hình vừa về đến ký túc xá đã bị bạn cùng phòng là Kỳ Kỳ kéo lại, “Tối nay cậu có rảnh không, Hình Hình?”

“Chuyện gì thế?” Dương Gia Hình tò mò hỏi.

“Giáo sư Lý tối nay có buổi diễn thuyết, cô ấy muốn đi nghe.” Hiểu Nam thở dài nói.

“Giáo sư Lý? Giáo sư Lý của khoa mình tổ chức diễn thuyết sao?” Dương Gia Hình tròn mắt.

Cô làm sao mà không biết chuyện này? Cũng chưa từng nghe ai nhắc đến.

“Thế thì phải đi nghe thôi, mình cũng khá thích giáo sư Lý.” Dương Gia Hình nói.

“Cậu nghĩ gì thế?” Hiểu Nam bật cười, “Không phải giáo sư Lý của khoa mình đâu, mà là vị giáo sư Lý bên khoa Toán.”

Khoa Toán?

Dương Gia Hình lập tức mất hứng.

...

...

“Sao cậu lại nghĩ đến việc đi nghe diễn thuyết của khoa Toán? Chúng mình nghe không hiểu đâu.” Cô nói.

“Cô ấy nào phải đi nghe diễn thuyết, cô ấy đi xem người đấy.” Hiểu Nam cười nói.

“Xem người?” Dương Gia Hình càng không hiểu, người thì có gì đáng xem?

“Vị giáo sư Lý này của bọn họ được mệnh danh là ‘mỹ nam như ngọc, công tử thế gian vô song’.” Kỳ Kỳ nói, “Hơn nữa tính cách lại khá bí ẩn, ngoài giờ lên lớp thì rất khó gặp được.”

“Mình chỉ tò mò thôi mà.” Cô nói, rồi lại nũng nịu với Dương Gia Hình, “Được không, Hình Hình?”

“Nhưng mà...” Dương Gia Hình do dự, “Tối nay mình định lên thư viện, cậu biết hôm qua mình xin nghỉ nợ bài tập rồi mà.”

“Mấy bài tập đó làm nhanh thôi.” Kỳ Kỳ lắc lắc cánh tay Dương Gia Hình, “Được không, Hình Hình của tớ?”

Dương Gia Hình bị cô làm đến mức đành gật đầu, “Thật phục cậu rồi, không biết có đẹp trai đến mức nào nữa.”

“Hí hí, cảm ơn Hình Hình.” Kỳ Kỳ vui vẻ nói.

Chiều hôm đó, khi ra bờ hồ trả đồ cho Lý Thanh Tế, Dương Gia Hình tò mò hỏi, “Khoa các cậu có vị giáo sư Lý nào rất giỏi sao?”

Lý Thanh Tế, “...”

Khoa Toán của họ có mấy vị giáo sư họ Lý, năng lực đều không tệ.

“Sao lại hỏi thế? Trường mình có ba giáo sư họ Lý, đều rất giỏi.” Lý Thanh Tế nói.

Rồi anh chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn Dương Gia Hình.

Hay là...

Liên nghe cô nói, “Không biết vị giáo sư Lý này đẹp trai đến mức nào, mà bạn cùng phòng mình tối nay muốn đến khoa các cậu nghe diễn thuyết.”

Lý Thanh Tế - người chuẩn bị diễn thuyết tại hội trường khoa Toán tối nay, “...”

Lúc này, Lý Thanh Tế mới nhận ra có điều gì đó không ổn.

Anh vốn nghĩ Dương Gia Hình biết thân phận của mình, nên mới hẹn gặp ở bờ hồ mỗi lần.

Nhưng từ lời nói của cô vừa rồi, dường như cô chỉ coi anh là một sinh viên khoa Toán bình thường?

“Tôi...” Lý Thanh Tế muốn giải thích, nhưng nghe Dương Gia Hình nói, “Thôi, mình biết cậu cũng rất thích giáo sư ấy mà.”

Lý Thanh Tế, “Không phải...”

“Mình đến đây là muốn nói với cậu, cuốn sách này mình đã đọc xong.” Dương Gia Hình đưa sách cho anh, “Em trai mình nói chiều thứ Tư tuần sau có một trận đấu, cậu có tiết không?”

“Ừm?” Lý Thanh Tế nhận lấy sách, đầu óc vẫn chưa nghĩ ra cách giải thích sự hiểu lầm này với Dương Gia Hình.

“Hôm đó mình có tiết, không đi xem được.” Dương Gia Hình nói, “Nếu cậu không có tiết thì đi xem nhé, mình đưa vé cho cậu.”

“Cậu không đi thì tôi cũng không đi.” Lý Thanh Tế bản năng trả lời.

“Cậu có thể rủ bạn cùng đi mà.” Dương Gia Hình nhét vé vào tay anh, “Mỗi lần đi xem bóng đá với mình chắc chán lắm.”

Cô chẳng hiểu gì, dù giờ đã biết chút ít, nhưng vẫn không thể nói chuyện thoải mái như con trai với nhau.

Lý Thanh Tế vẫn đang nghĩ cách giải thích với Dương Gia Hình rằng mình là giáo viên chứ không phải sinh viên.

Bỗng nghe thấy tiếng cười chế nhạo, “Thảo nào, dù tôi theo đuổi cô nhiều đến mấy cô cũng chẳng thèm nhìn, té ra là đang nuôi bồ nhí ở đây.”

Dương Gia Hình mặt tái mét, khó chịu nhìn người đến nói, “Lý Đồng Húc, cậu nói bậy bạ gì thế?”

“Đúng nơi đâu rồi sao?” Lý Đồng Húc nhìn Dương Gia Hình với ánh mắt u ám.

Nhờ Dương Gia Hình, giờ đây anh ta sống như chuột chạy cùng đường.

Ngay cả những người bạn cùng phòng từng xưng hô thân thiết giờ cũng xa lánh.

Đến lớp, mọi người cũng ít ai muốn ngồi cùng.

Trước đây còn có vài cô gái thích anh ta, giờ gập mặt đều đảo mắt.

Vừa định bắt chuyện, đã bị họ chê bai, “Tôi không có gì để cậu lợi dụng đâu.”

Hình tượng anh ta gây dựng bao lâu, chỉ một đêm sụp đổ thành kẻ bất chấp thủ đoạn để ăn bám.

Hừ, anh ta làm vậy có gì sai?

Muốn có cuộc sống tốt hơn, muốn đỡ vất vả mấy năm, có vấn đề gì không?

Xuất thân nông thôn, bố mẹ làm nông chân chất, không thể hỗ trợ tài chính hay tài nguyên gì.

Anh ta muốn thay đổi số phận bằng cách đó, có gì sai?

“Đồ điên.” Dương Gia Hình chẳng thèm để ý, lạnh lùng nói, rồi quay sang Lý Thanh Tế, “Chúng mình đi thôi.”

Loại người điên này, tiếp xúc chỉ như bị chó dại cắn.

“Dừng lại.” Lưu Đồng Húc chặn trước mặt Lý Thanh Tế, “Bạn trẻ, là người từng trải, tôi khuyên cậu một câu, loại phụ nữ này chúng ta không đụng nổi đâu.”

Nói xong, anh ta lắc đầu thở dài, “Tôi theo đuổi cô ấy chân thành đến vậy, kết quả bị cô ấy công khai chỉ trích.”

“Phải, nhà cô ấy giàu có, tôi không với tới.” Lưu Đồng Húc giả tạo nói, “Này anh bạn, cậu nên cẩn thận, gia đình cô ấy... rất lợi hại đấy.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Đồ vô liêm sỉ.” Dương Gia Hình ít khi chửi, cũng không biết chửi, bị Lưu Đồng Húc trơ trẽn đến mức mặt đỏ bừng.

“Vậy thì sao?” Lý Thanh Tế kéo Dương Gia Hình lại gần, “Theo đuổi không được liền bôi nhọ danh dự người ta, còn là đàn ông không?”

“Tôi...” Lưu Đồng Húc trợn mắt.

Gã đàn ông này điên thật sao? Anh ta đã ám chỉ rõ ràng vậy rồi, mà vẫn cố tình làm ngơ?

“Loại rác rưởi như anh, không xứng.” Lý Thanh Tế lạnh lùng nói.

Đồng thời cũng xót xa cho Dương Gia Hình, “Đừng tức, để tôi xử lý việc này.”

Dương Gia Hình, “...”

Anh định xử lý thế nào?

“Sao anh dám chửi người? Đừng có không biết điều.” Lưu Đồng Húc tức giận, “Loại phụ nữ như cô ta, sớm muộn gì cũng lừa dối anh.”

“Cô ta là con đ...”

Chưa nói hết câu, Lý Thanh Tế đã túm cổ áo kéo anh ta lên, “Giữ mồm giữ miệng vào.”

“Anh...” Lưu Đồng Húc giãy giụa, Lý Thanh Tế ghê tởm buông ra, khiến anh ta lảo đảo lùi lại, “Anh đừng có quá đáng.”

Trông người đàn ông này gầy gò, không ngờ lực tay lại mạnh đến vậy.

“Cứu với! Giết người!”

Chương 660

DTV-EBOOK

Dương Gia Hân tròn mắt nhìn Lưu Đồng Húc đang rơi tõm xuống hồ, không thể tin nổi vào những gì vừa chứng kiến.

Cô không thể hiểu nổi, tại sao Lưu Đồng Húc lại làm chuyện như vậy? Chẳng lẽ chỉ để vu oan cho họ?

Ý đồ của Lưu Đồng Húc cũng chỉ nảy ra khi Lý Thanh Tế đẩy hân ra xa.

Nhưng thay vì ngã xuống hồ ngay lập tức, hân đợi một lúc rồi mới tự ngã về phía sau.

Vì thế, Dương Gia Hân hoàn toàn chắc chắn rằng hân tự ngã, chứ không phải do Lý Thanh Tế đẩy.

“Tôi không hiểu nổi,” cô bực bội nói với Lý Thanh Tế, “Tại sao hân lại làm thế?”

Vì ghét cô?

Nhưng dù không phải mùa đông giá rét, tiết trời đầu xuân này nước hồ vẫn lạnh buốt.

“Chắc hân có vấn đề về đầu óc,” Lý Thanh Tế lạnh lùng đáp, “Không hiểu sao loại người này lại có thể đổ vào trường chúng ta.”

...

...

Anh cảm thấy cần phải báo cáo lên nhà trường để điều tra kỹ lưỡng.

“Hai người hại tôi, các người sẽ c.h.ết không toàn thân!” Lưu Đồng Húc trong hồ vẫn tiếp tục diễn kịch, “Đôi nam nữ vô liêm sỉ!”

“Mới chính là kẻ vô liêm sỉ!” Dương Gia Hân tức giận đến mức muốn nổ tung, lần đầu tiên cô cảm thấy ghét một người đến thế, “Muốn c.h.ết thì c.h.ết một mình, đừng kéo người khác vào. Lưu Đồng Húc, tôi nói cho mà biết, chuyện này tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

Hắn muốn vu oan cho cô thế nào cũng được, nhưng Lý Thanh Tế vốn dĩ vô tội, không liên quan gì đến chuyện này.

“Anh đi trước đi,” Dương Gia Hân nói với Lý Thanh Tế, “Đây là một con chó điên chỉ biết cắn bừa.”

Lúc này, đã có nhiều sinh viên nghe tiếng động chạy tới xem. Dương Gia Hân không muốn Lý Thanh Tế bị liên lụy.

“Em ngốc thật đấy,” Lý Thanh Tế bật cười vì sự ngây thơ của cô, “Loại người rác rưởi này, em ở lại chỉ để nghe hắn chửi bới thôi sao?”

Nói xong, anh quay sang một nam sinh đang đứng xem: “Bạn, làm ơn gọi bảo vệ tới đây giúp.”

“Ồ... vâng, giáo sư Lý.” Nam sinh không ngờ mình chỉ vì tò mò mà lại gặp phải vị giáo sư trẻ tuổi và nổi tiếng nhất khoa.

Dương Gia Hân lúc này đang giận dữ nhìn Lưu Đồng Húc diễn trò, hoàn toàn không nghe thấy cách xưng hô của nam sinh kia.

Rất nhanh, bảo vệ đã chạy tới.

Nhưng khi họ định kéo Lưu Đồng Húc lên, hắn lại không chịu: “Phải xin lỗi tôi! Cô ta phải xin lỗi tôi, không thì tôi không lên!”

Dương Gia Hân lườm hắn một cái: “Tự nhảy xuống hồ để vu oan cho người khác, tôi tuyệt đối không xin lỗi!”

Cô quay sang bảo vệ: “Tôi còn có tiết học, nhà trường có thể điều tra kỹ. Tôi tin chắc lúc đó không chỉ có chúng tôi ở đây, nhất định có người khác chứng kiến.”

Bảo vệ gật đầu: “Được, em để lại lớp và ký túc xá, sau này nhà trường sẽ liên hệ để điều tra.”

Việc quan trọng nhất bây giờ là kéo Lưu Đồng Húc lên, còn chuyện sau đó, họ không có quyền xử lý mà phải báo lên ban giám hiệu.

“Cô không được đi!” Lưu Đồng Húc trong hồ hét lên, “Nếu cô dám đi, tôi... tôi sẽ c.h.ế.t cho cô xem!”

“Lưu Đồng Húc, anh thật đáng khinh,” Dương Gia Hân lạnh lùng nói, “Từ đầu anh đã có mục đích tiếp cận tôi, giờ lại dùng trò ‘một khóc hai ăn vạ ba treo cổ’ để uy h.i.ếp tôi?”

“Anh nhầm rồi, mạng sống của anh mà anh còn không trân trọng, tôi sao phải sợ lời đe dọa đó?” Cô cười lạnh.

“Có gan thì đối mặt trực tiếp, tôi còn coi anh ra gì.”

Một cô gái mảnh mai, thường ngày dịu dàng, luôn được mọi người đánh giá là lễ phép và có giáo dục.

Vậy mà hôm nay, cô lại tức giận đến mức này.

“Chúng ta đi thôi.” Cô quay người, nắm tay Lý Thanh Tế kéo đi.

“Xin lỗi anh.” Khi đến chỗ vắng người, Dương Gia Hân chợt nhớ ra mình vừa nắm tay Lý Thanh Tế, vội buông ra nói, “Kéo anh vào chuyện này.”

Bàn tay trống rỗng, Lý Thanh Tế cảm thấy như có thứ gì đó cũng biến mất theo.

“Anh không sao,” anh nói, “Em đừng lo, anh sẽ xử lý ổn thỏa.”

“Chuyện của em, em tự giải quyết.” Dương Gia Hân lắc đầu, “Trước giờ em luôn nghĩ mọi người là bạn học, vào được đây đều rất khó khăn.”

Ai trải qua kỳ thi đại học cũng hiểu quá trình đó vất vả thế nào.

Vào được ngôi trường này, họ phải nỗ lực gấp nhiều lần người bình thường.

Dù thiên phú có cao đến đâu, cũng cần sự cố gắng.

Vì thế, Dương Gia Hân luôn tự nhắc mình phải biết trân trọng.

Nhưng... cô không ngờ lại gặp phải kẻ đáng ghét như Lưu Đồng Húc.

Lần trước hắn đã đủ khiến cô ghê tởm, lần này lại còn muốn vu oan cho cô và Lý Thanh Tế.

“Cơ hội, em đã cho hắn một lần rồi.”

Lần trước, nhà trường định kỷ luật Lưu Đồng Húc ít nhất là cảnh cáo nặng.

Nhưng Dương Gia Hân cho rằng không cần thiết.

Giờ cô hối hận. Có những kẻ không biết trân trọng, đặc biệt là loại người ích kỷ như Lưu Đồng Húc, lúc nào cũng cho mình là đúng.

Loại người này, cần gì phải cho cơ hội?

Không cần thiết!

“Tốt.” Lý Thanh Tế nhìn cô đầy hài lòng, “Nếu cần giúp đỡ, cứ nói với anh.”

“Em sẽ nhớ.” Dương Gia Hân cười gật đầu.

“Còn một chuyện nữa, có lẽ do chúng ta chưa nói rõ nên gây hiểu lầm.” Lý Thanh Tế nói, “Anh muốn...”

“Hiểu lầm gì ạ?” Đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp của cô nhìn anh.

“Là...” Lý Thanh Tế chưa kịp nói xong, đã nghe thấy tiếng gọi Dương Gia Hân: “Hân Hân, em không sao chứ?”

Đó là bạn cùng phòng của cô, nghe tin bên hồ xảy ra chuyện nên chạy tới ngay: “Thằng khốn Lưu Đồng Húc, sao nó dám làm trò như vậy!”

Kỳ Kỳ tức giận chửi ầm lên.

“Em ổn chứ?” Hiểu Nam lo lắng hỏi, “Đừng để ý thằng thần kinh đó.”

“Em không sao.” Dương Gia Hân cảm thấy ấm lòng vì sự quan tâm của mọi người, “Yên tâm đi, em không dễ bị bắt nạt đâu.”

“Em làm tôi sợ c.h.ết khiếp,” Kỳ Kỳ nói, “Người em mạnh khảnh thế này, tôi sợ thằng điên kia không chỉ tự nhảy xuống hồ mà còn kéo em theo nữa.”

Hắn muốn c.h.ế.t thì c.h.ế.t một mình, đừng kéo Dương Gia Hân vào.

“Em né được rồi.” Dương Gia Hân nháy mắt đầy tinh nghịch, “Còn may có bạn học của chị, lúc đó anh ấy cũng ở đó.”

Bạn học?

Kỳ Kỳ và Hiếu Nam nhìn nhau cười khúc khích.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hai người quay lại, thấy một người đàn ông điển trai đứng bên cạnh, đang nhìn họ với ánh mắt đầy thiện cảm.

Kỳ Kỳ tròn mắt, quay sang Hiếu Nam: “Hiếu Nam, tôi có bị ảo giác không? Pinch tôi một cái đi, hình như tôi thấy Lý Thanh Tế rồi.”

Không thì tại sao cô lại thấy vị giáo sư trẻ tuổi, đẹp trai và tài năng nhất khoa Toán ở đây?

Chương 661

DTV-EBOOK

Kỳ Kỳ chớp chớp mắt, khó tin nhìn về phía trước. Lý Thanh Tế vẫn đứng đó.

Cô vội vã bảo Hiểu Nam bóp mạnh vào tay mình: “Bóp mạnh đi, tôi có đang ảo giác không?”

“Nếu... cậu thấy Giáo sư Lý mà nghĩ mình ảo giác,” Hiểu Nam đáp ứng, “thì có lẽ... tôi cũng... đang ảo giác.”

Bằng không, tại sao cô lại thấy vị giáo sư vốn nên đang diễn thuyết ở hội trường vào tối nay?

Phiêu Vũ Miên Miên

“Giáo sư cũng tò mò đến thế sao?” Kỳ Kỳ ngây người nói.

“Các cậu đang nói gì vậy?” Dương Gia Hân ngơ ngác hỏi. “Giáo sư nào? Ảo giác gì?”

“Hân Hân, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Lý Thanh Tế xoa xoa thái dương, “Chuyện hiểu lầm đó...”

“Hân Hân?” Kỳ Kỳ đột nhiên hét lên, “Hai người thật sự quen nhau?”

Còn gọi thân mật như vậy?

...

...

Dương Gia Hân càng thêm bối rối: “Kỳ Kỳ, cậu cũng quen Lý học trò?”

“Lý học trò?” Kỳ Kỳ tròn mắt, “Là người thường cùng cậu xem bóng rổ, giải thích chiến thuật đó?”

Dương Gia Hân gật đầu nghiêm túc.

Vậy có gì không ổn sao?

Kỳ Kỳ và Hiểu Nam liếc nhau, đồng thời nhìn về phía Lý Thanh Tế: “Giáo sư Lý, xin ngài giải thích chuyện này.”

Giáo sư Lý?

Dương Gia Hân kinh ngạc nhìn Lý Thanh Tế: “Giáo sư Lý nào?”

“Đồ ngốc,” Hiểu Nam bực bội trừng mắt, “Anh ta chính là Giáo sư Lý trẻ tuổi nhất, xuất sắc nhất khoa Toán, người sẽ diễn thuyết ở hội trường tối nay.”

“Nhưng...” Mặt Dương Gia Hân tái nhợt, nhìn Lý Thanh Tế, “Hiểu Nam nói thật sao?”

“Hân Hân, nghe tôi giải thích, đây là hiểu lầm,” Lý Thanh Tế thở dài, “Tôi cứ nghĩ cậu biết tôi là ai.”

“Cậu nghĩ?” Dương Gia Hân cười khẽ, “Đúng, là lỗi của tôi.”

Hiểu lầm gì?

Dương Gia Hân cảm thấy mình bị lừa, mắt đỏ hoe: “Xin lỗi, Giáo sư Lý, là lỗi của tôi.”

“Hân Hân, cậu biết tôi không muốn nói thế.” Lý Thanh Tế thấy mắt cô đỏ, lòng bồn chồn, vội giải thích, “Là tôi không nói rõ.”

“Không, chuyện này không phải lỗi của ngài.”
Dương Gia Hân lau vội giọt nước mắt không hiểu sao

rơi xuống, “Xin lỗi vì đã làm phiền ngài suốt thời gian qua.”

Cô thực sự có cảm tình với Lý Thanh Tế.

Dù khác khoa, một văn một toán, nhưng tư tưởng của họ rất hợp, lại có chung sở thích.

Trò chuyện với Lý Thanh Tế khiến Dương Gia Hân thấy thoải mái, cô rất thích cùng anh xem bóng rổ hoặc ngồi bên hồ bàn luận về sách.

Dương Gia Hân biết mình có chút rung động.

Hôm đó, khi trò chuyện với Chu Chiêu Chiêu, cô nói: “Ở tuổi thanh xuân, yêu một lần là điều tuyệt vời.”

Không hiểu sao, câu nói đó lại khích lệ cô.

Dù biết mình đã có tình cảm, cô không ngăn lại mà muốn thuận theo tự nhiên.

Vì cô cảm nhận được, Lý Thanh Tế cũng có thiện cảm với mình.

Chỉ là không ngờ, cuối cùng lại là cô tự lừa dối bản thân.

Anh ta chỉ muốn xem bóng rổ thôi, nào phải vì thích cô?

Tất cả chỉ là hiểu lầm!

“Đúng, là hiểu lầm.” Cô như tự nhủ, gật đầu mạnh mẽ, “Giờ hiểu lầm đã được giải tỏa.”

Vậy là cô phải thu lại trái tim mình rồi.

Dù sao, Lý Thanh Tế là giáo viên, không chỉ là giáo sư khoa Toán, mà còn là chuyên gia hàng đầu cả nước.

Nhờ bạn cùng phòng, cô biết rõ thành tích của anh ta.

Lý Thanh Tế thấy lòng se lại, Dương Gia Hân lúc này khiến anh đau lòng, như có thứ gì đó đang tuột khỏi tay mình.

“Hân Hân,” anh nắm lấy tay cô, “Không phải vậy, nghe tôi giải thích.”

“Giáo sư Lý,” Dương Gia Hân cười nhẹ, rút tay lại, “Ngài không cần giải thích với tôi.”

“Ha ha,” Lưu Đồng Húc lúc này cũng được vớt lên từ hồ, chỉ vào Dương Gia Hân, “Loại phụ nữ như cô đáng bị đá, đáng bị lừa!”

Cái gì thế này?

Dương Gia Hân vốn đã tức giận, nghe vậy liền bước tới, vả một cái vào mặt Lưu Đồng Húc.

Hân né sang trái, cô lại tát mạnh vào bên phải.

Động tác mượt mà, dứt khoát.

“Đồ đểu cáng, tưởng tôi không dám đánh à?”
Dương Gia Hân xoa xoa tay, “Có lẽ cậu không biết tôi tập quyền từ nhỏ?”

Nhờ ba đứa em, cô từ nhỏ đã theo chú tập quyền. Con cháu nhà họ Dương, kể cả Dương Gia Dao ở đảo xa, cũng không bỏ qua việc luyện tập.

Mục đích ban đầu là rèn luyện sức khỏe, nhưng gặp kẻ đáng ghét như thế này thì không thể bị bắt nạt.

Trước giờ cô không muốn đánh nhau, nhưng hôm nay Lưu Đồng Húc quá đáng.

Hắn tự tìm đòn, cô nào có tha?

Lưu Đồng Húc sợ hãi.

“Lần trước đã muốn đánh cậu.” Dương Gia Hân lạnh lùng nói, “Lần sau dám xuất hiện trước mặt tôi, gặp một lần đánh một lần.”

Lần trước có Dương Gia Dịch ở đó, cô không có cơ hội ra tay.

Lưu Đồng Húc: “...”

Nhà họ Dương đều hung dữ thế này sao?

Lý Thanh Tế đứng một bên: “...”

Không hiểu sao, anh cảm giác lời Dương Gia Hân như cũng đang ám chỉ mình?

Nhưng anh rất mừng.

Trước còn lo cô sẽ bị bắt nạt, không ngờ khi nổi giận lại đáng sợ đến thế.

Giờ chỉ lo không biết làm sao để dỗ cô vui.

“Đi thôi.” Dương Gia Hân xoa cổ tay, nói với hai đứa bạn đang ngây người, “Tôi đói rồi, muốn đi ăn.”

“Ừ,” Kỳ Kỳ liếc nhìn Lý Thanh Tế, vội nói, “Cậu muốn ăn gì? Lẩu hay xiên nướng? Đi ngay bây giờ.”

Cô biết, khi tâm trạng không tốt, Dương Gia Hân thích đi ăn.

“Ừ, gì cũng được.” Dương Gia Hân cúi đầu bước đi, không liếc nhìn Lý Thanh Tế lấy một lần.

Lý Thanh Tế: “Hân Hân...”

“Giáo sư Lý,” Dương Gia Hân dừng lại nhưng không quay đầu, “Ngài là giáo viên, xin hãy nhớ rõ

thân phận của mình. Cách xưng hô đó không phù hợp.”

“Trước đây là tôi không biết, tôi xin lỗi.” Dương Gia Hân thẳng lưng nói, “Sau này tôi sẽ chú ý.”

Chú ý gì?

Lý Thanh Tế hoảng hốt: “Hân Hân...”

Nhưng Dương Gia Hân đã không nói gì thêm, bước nhanh về phía trước.

“Cậu...” Lưu Đồng Húc tỉnh táo lại, “Thầy ơi, cô ta đánh con.”

Chưa dứt lời, hắn đã gặp ánh mắt băng giá của Lý Thanh Tế!

Chương 662

DTV-EBOOK

Lưu Đồng Húc bị buộc thôi học.

“Nghe nói cậu ta không phải là Lưu Đồng Húc thật, mà là anh họ của Lưu Đồng Húc,” Kỳ Kỳ mang về thông tin nóng hổi, “Hai anh em khá giống nhau nên cậu ta đã mạo danh Lưu Đồng Húc để nhập học.”

“Việc này cũng có thể mạo danh được sao?” Hiểu Nam không tin nổi, “Mình cứ tưởng chỉ những năm trước mới có chuyện như vậy.”

“Nghe nói bố cậu ta là trưởng thôn,” Kỳ Kỳ nói, “Sau khi giấy báo nhập học gửi về, ông ta đã chặn lại.”

“Lưu Đồng Húc thật gia cảnh rất khó khăn, sau khi thi đại học xong đã đi làm công nhân xây dựng,” Kỳ Kỳ tiếp tục, “Gọi điện về nhà nghe nói mình trượt đại học nên đã không quay lại.”

“Bản thân học hành thế nào chẳng lẽ không biết sao?” Hiểu Nam nghi hoặc.

Dù sao, trường học của họ cũng là trường top, người thi đậu không phải tự khen, nhưng chắc chắn phải rất giỏi.

“Ai mà biết được?” Kỳ Kỳ thở dài, “Nhưng may mắn là bây giờ đã điều tra rõ rồi.”

“Vậy Lưu Đồng Húc thật sẽ thế nào?” Hiểu Nam hỏi, “Nhà trường sẽ cho cậu ấy cơ hội học tiếp không?”

...

...

“Nghĩ gì vậy?” Kỳ Kỳ lắc đầu, “Chúng ta đều là sinh viên năm ba rồi.”

Nếu là năm nhất thì có lẽ còn cơ hội, nhưng bây giờ đã năm ba rồi, nghe nói người đó đã làm công nhân xây dựng suốt ba năm, kiến thức trước kia chắc cũng quên sạch rồi!

Trong lúc hai người trò chuyện, Dương Gia Hình vẫn ngồi trên bàn đọc sách, không tham gia thảo luận.

Kỳ Kỳ liếc môi, nhìn Hiếu Nam.

Hai người đồng thời lắc đầu, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Kể từ sau chuyện hôm đó, Dương Gia Hình càng trầm lặng hơn, ngày nào cũng đến thư viện hoặc trên đường đến thư viện, chăm chỉ hơn trước rất nhiều.

“Tớ muốn xin đi du học.” Vài ngày sau, Dương Gia Hình nói với mọi người trong phòng, “Trường mình không phải có chương trình trao đổi sinh viên sao? Tớ muốn thử.”

“Hình Hình, vậy cậu không thi cao học nữa à?” Kỳ Kỳ lo lắng hỏi.

“Vẫn thi chứ, đợi về nước rồi thi sau.” Dương Gia Hình nói, “Dù sao cũng không xung đột gì.”

Năm ba đi, năm tư trở về, đi làm hoặc thi cao học, với cô đều là lựa chọn tốt.

Trước đây Dương Gia Hình chưa từng nghĩ đến việc đi nước ngoài vì không muốn xa gia đình, nhưng bây giờ, cô muốn ra ngoài đi đây đi đó.

Kỳ Kỳ tiến đến ôm cô, “Ừ, dù cậu quyết định thế nào chúng tớ cũng ủng hộ.”

“Cảm ơn mọi người.” Dương Gia Hình mỉm cười.

Cầm sách lại đến phòng tự học.

“Hiếu Nam, nhìn cô ấy như vậy mình thấy xót xa quá.” Kỳ Kỳ nói, “Lý Thanh Kỳ này đúng là quá tệ!”

Hối hận vì trước đây đã thích anh ta, ai ngờ lại là một tên lừa tình.

Hiếu Nam thở dài.

Ai ngờ hai ngày sau, trường lại xảy ra một chuyện nữa, Lưu Đồng Húc thật đã đến trường.

“Giáo sư Lý nhận vào đây.” Kỳ Kỳ nói nhỏ với Hiếu Nam, “Mình mới biết danh tính của Lưu Đồng Húc giả là do giáo sư Lý nghi ngờ, bảo người đến trường cấp ba của Lưu Đồng Húc điều tra hồ sơ.”

Quê của Lưu Đồng Húc là một ngôi làng nhỏ hẻo lánh, để đi học cấp ba phải đi bộ rất xa, qua cả một con sông.

Giáo viên cấp ba của cậu luôn nghĩ rằng Lưu Đồng Húc thật đã vào đại học, ai ngờ lại bị người khác mạo danh.

“Giáo viên đi điều tra phát hiện người mà giáo viên cấp ba miêu tả khác xa với Lưu Đồng Húc ở trường chúng ta, từ đó nảy sinh nghi ngờ.” Kỳ Kỳ nói, “Sau đó giáo sư Lý gặp Lưu Đồng Húc thật, đang ở công trường, đoán xem cậu ấy đang làm gì?”

“Làm gì?” Hiểu Nam nghi hoặc, “Ở công trường thì làm gì? Khuân gạch? Trộn hồ?”

“Đang đọc sách, toán cao cấp.” Kỳ Kỳ nói.

Lý Thanh Kỳ là giáo viên dạy toán, lúc đó tò mò hỏi cậu vài câu, phát hiện cậu bé này có tố chất toán học rất tốt.

“Chỉ thích học toán.” Kỳ Kỳ nói.

“Nhưng cậu ấy không thi vào khoa chúng ta?” Hiểu Nam nghi hoặc.

“Nghe nói vừa nhập học đã chuyển khoa.” Kỳ Kỳ nói, “Lưu Đồng Húc giả học ban văn.”

Dù nghe nói thành tích cũng khá, chỉ là không may trước khi thi đại học bị ốm nên không phát huy tốt.

Nhưng không ngờ bố cậu ta dám mưu đồ cho con trai, dám làm cả chuyện phạm pháp.

“Lưu Đồng Húc thật toán học rất giỏi?” Hiểu Nam tò mò hỏi.

“Nghe nói là vậy,” Kỳ Kỳ nói, “Giáo sư Lý đã phá lệ nhận cậu ấy làm học trò.”

Lưu Đồng Húc cũng coi như trong cái rủi có cái may, dù sao Lý Thanh Kỳ tuy còn trẻ nhưng là giáo viên toán học hàng đầu trong nước.

Được làm học trò của anh, với Lưu Đồng Húc chắc chắn là chuyện tốt.

“Tên giả này thật hại người.” Hiểu Nam tức giận nói.

Ai mà không đồng ý chứ?

Hai người vừa nói xong, cửa đã mở ra, Dương Gia Hình một tay xách hộp cơm, một tay ôm sách bước vào, thấy hai người liền ngăn ra, “Các cậu ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Kỳ Kỳ nhìn Dương Gia Hình gầy đi đây xót xa, “Hình Hình, dạo này cậu gầy hẳn đi.”

“Vậy chẳng phải là không cần giảm cân nữa sao?” Dương Gia Hình cười nói, “Bây giờ tớ ổn rồi, mọi người đừng lo, sức khỏe của tớ tớ tự biết.”

“Những chuyện khác không ảnh hưởng đến tớ đâu.” Dương Gia Hình lại bổ sung.

Cô đã lâu không xem trận bóng rổ nào nữa.

Khi Dương Gia Dịch đưa vé cho cô, cô cũng đã nói với em trai và Dương Gia Nguyệt về thân phận thật của Lý Thanh Kỳ.

“Sợ gặp phải, thôi vậy.” Cô nói.

Vốn dĩ thích xem bóng rổ cũng vì anh thường giải thích cho cô, cô hiểu nên mới thích.

Chưa nghiện đến mức không bỏ được.

“Chị, lần sau có trận giao hữu quốc tế em sẽ dẫn chị đi xem.” Dương Gia Dịch nói, “Em sẽ giải thích cho chị.”

Với Lý Thanh Kỳ, Dương Gia Dịch ban định xông thẳng đến trường đánh một trận, nhưng bị Dương Gia Nguyệt ngăn lại, “Đây là chuyện của chị, để hai người họ tự giải quyết.”

Dương Gia Dịch lại quan sát hai tuần, thấy Dương Gia Hình vẫn như xưa nên không nhúng tay nữa.

Chỉ có Dương Gia Nguyệt trong lòng vẫn lo lắng, nghe Dương Gia Hình nói muốn xin làm trao đổi sinh viên, ôm cô nói, “Chị đi đi, ra ngoài nhìn ngắm nhiều rồi về kể cho em nghe.”

Ra ngoài đi nhiều, sẽ gặp được những chàng trai ưu tú hơn.

Chị cô tốt như vậy, xứng đáng được những chàng trai tốt hơn theo đuổi.

“Ừ.” Dương Gia Hình nói.

Cô tưởng mình đã quên được chuyện của Lý Thanh Kỷ, nhưng đến khi gặp lại anh, cô mới phát hiện ra mình chưa từng buông bỏ.

“Nghe nói em muốn đi du học?” Lý Thanh Kỷ hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dạo này anh bận việc của Lưu Đồng Húc, hôm nay mới nghe nói Dương Gia Hình xin làm trao đổi sinh viên.

Dù thông báo chưa xuống, nhưng với thành tích và biểu hiện xuất sắc của cô, chắc không có vấn đề gì.

“Vâng, thưa giáo sư Lý.” Dương Gia Hình trong lòng chua xót, mỉm cười.

“Tốt,” Lý Thanh Kỷ gật đầu, lại nói, “Anh có bạn bên đó, không thì...”

“Giáo sư Lý, cảm ơn, không cần đâu.” Dương Gia Hình ngắt lời.

“Nếu không có gì, em về trước.” Nói xong, cô gật đầu với anh, quay người đi.

Lý Thanh Kỳ phía sau bước hai bước muốn giữ cô lại, nhưng cuối cùng vẫn không giữ tay.

Nội quy nhà trường, sinh viên không được yêu đương, huống chi là tình yêu thầy trò!

Chương 663

DTV-EBOOK

Dương Gia Hân đợi đến khi nhận được thông báo của trường mới báo tin này cho gia đình.

“Không phải nói là sẽ thi cao học sao? Sao giờ lại đi nước ngoài hai năm?” Hứa Quế Chi không nổi nói, “Đi lâu thế à?”

“Bà ơi, nếu kỳ nghỉ dài cháu sẽ về ngay.” Dương Gia Hân nói, “Cơ hội này hiếm lắm, sau khi về dù tiếp tục học hay đi làm đều rất có lợi.”

Hứa Quế Chi không hiểu mấy chuyện này, chỉ là không yên tâm khi cháu đi nước ngoài, dù những năm gần đây mọi người đều rất háo hức với việc xuất ngoại.

Hơn nữa, người già luôn mong con cháu ở bên cạnh, gặp chuyện gì cũng có gia đình giúp đỡ ngay.

Nhưng con cái lớn rồi, chim non cũng phải tung cánh bay xa.

“Khi nào đi vậy?” Bà nhìn cháu gái đầy lưu luyến, “Chuẩn bị những gì? Bà sẽ lo cho cháu trước.”

“Bà ơi.” Dương Gia Hân ôm lấy Hứa Quế Chi, mắt cay cay, “Ngày 5 tháng sau cháu đi, bà làm cho cháu ít tương ớt nhé.”

“Nhanh thế?” Hứa Quế Chi ngạc nhiên.

...

...

Hôm nay đã là ngày 13 rồi.

“Bên đó cháu phải học thêm ba tháng ngoại ngữ mới vào học chính thức.” Dương Gia Hân nói, “Bà đừng lo.”

Ai ngờ hai ngày sau, Dương Duy Khôn và vợ từ Thiểm Tây đã bay thẳng đến kinh đô.

“Con bé này, không phải nói là có thể không trúng tuyển sao?” Triệu Vịnh Mai đỏ mắt nói, “Sao giờ lại chuẩn bị đi rồi?”

Khi Dương Gia Hân lần đầu đề cập chuyện đi nước ngoài, Triệu Vịnh Mai đã phản đối, suy nghĩ cũng giống Hứa Quế Chi.

Nhưng bà biết, con gái mình tuy bề ngoài nghe lời, nhưng bên trong rất có chính kiến.

Hơn nữa, lúc đó Dương Gia Hân nói chưa chắc đã trúng tuyển, chỉ là thử sức, nên Triệu Vịnh Mai đồng ý.

Ai ngờ lại trúng tuyển thật.

Bà cũng người, người khác biết con mình đi du học chắc mừng lắm, nhưng Triệu Vịnh Mai chỉ lo lắng, sợ con gái ở ngoài bị bắt nạt.

Dương Duy Khôn an ủi vợ, “Con gái xuất sắc thế, em nên vui mừng chứ.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng vẫn xót con lắm.

“Ra ngoài mở mang tầm mắt.” Dương Quyền Đình với tư cách trưởng tộc cười nói, “Cũng rất tốt.”

Việc Dương Gia Hân đi nước ngoài cứ thế được quyết định.

Trong thời gian này, Lý Thanh Tế ngoài lần tìm cô ấy ra, không hề xuất hiện nữa, điều này khiến Dương Gia Hân thở phào nhẹ nhõm.

Đã không thể có kết quả, tốt nhất đừng hy vọng nữa.

Nhưng đôi khi đi ngang sân bóng hay sân tập, nhìn thấy những chàng trai đang chơi bóng, Dương Gia Hân vẫn không khỏi nhớ đến Lý Thanh Tế, nhớ cảnh anh kiên nhẫn giải thích cho cô.

Một tháng sau, Dương Gia Hân mang theo nỗi nhớ của cả gia đình, cùng những gói đồ ăn được chuẩn bị kỹ lưỡng, bước lên chuyến bay sang nước ngoài.

Khi cô bước vào khu vực kiểm tra an ninh, một bóng người đàn ông từ phía sau cột đi ra, nhìn theo hướng cô rời đi.

Hôm nay lẽ ra cả nhà đều đến tiễn Dương Gia Hân, nhưng cô từ chối, “Hôm qua cháu đã khóc một trận rồi, nếu mọi người đến sân bay tiễn, cháu sợ mình không nổi đi.”

“Vậy càng tốt, không đi nữa.” Hứa Quế Chi ôm cháu gái vào lòng.

“Bà nhớ giữ gìn sức khỏe, đợi cháu về.” Dương Gia Hân nói khẽ.

“Ừ.” Hứa Quế Chi gật đầu, mắt đỏ hoe.

Chỉ có Dương Gia Duyệt và Dương Gia Dịch đến tiễn chị, những người khác kể cả Dương Duy Khôn và vợ đều bị Dương Gia Hân giữ ở nhà.

“Bố nhớ ở bên an ủi mẹ, đừng để mẹ khóc nữa, con chỉ đi học hai năm, có kỳ nghỉ là con về ngay.” Dương

Gia Hân nói với Dương Duy Khôn.

“Chị đi nước ngoài là vì anh ta phải không?” Sau khi tiễn Dương Gia Hân, Dương Gia Dịch đột nhiên nói.

“Anh ta” mà Dương Gia Dịch không nói tên, nhưng Dương Gia Duyệt hiểu ngay.

“Có lẽ vậy.” Dương Gia Duyệt nói.

Cô từng rất ủng hộ hai người này, ai ngờ Lý Thanh Tế lại trở thành giáo sư khi còn quá trẻ.

Tình yêu thầy trò, đó là điều không thể chấp nhận.

“Anh ta còn dám đến.” Vừa nghe thấy tiếng Dương Gia Dịch nghiêng rằng, “Em đừng ngăn anh hôm nay.”

Anh nhất định phải đánh cho Lý Thanh Tế một trận.

Trước khi Dương Gia Duyệt kịp phản ứng, Dương Gia Dịch đã lao đến tóm cổ áo Lý Thanh Tế.

Anh không quan tâm Lý Thanh Tế có phải giáo sư toán trẻ tuổi nhất cả nước hay không.

Hôm nay anh nhất định phải đánh anh ta.

Và Dương Gia Dịch đã làm thật, trong khi Lý Thanh Tế hoàn toàn có thể tránh nhưng lại không tránh.

“Anh còn dám đến!” Dương Gia Dịch tức giận nói.

“Tôi đến để tiễn cô ấy.” Lý Thanh Tế lau vết m.á.u ở khóe miệng, nhẹ nhàng nói.

Dương Gia Dịch định đánh tiếp, nhưng bị Dương Gia Duyệt ngăn lại, “Đừng đánh nữa, hình như có

phóng viên bên kia.”

“Không sao, tôi sẽ xử lý.” Lý Thanh Tế gật đầu với Dương Gia Duyệt.

Dương Gia Dịch sau vài trận bóng rổ, giờ cũng là nhân vật nổi tiếng nhỏ, nếu bị đăng báo sẽ không tốt cho tương lai.

Vương Bội không ngờ hôm nay vừa đi công tác về, mới xuống máy bay đã chứng kiến cảnh nóng hổi thế này.

Lý Thanh Tế bị đánh!

Mà người đánh anh ta lại là cầu thủ bóng rổ đội tuyển quốc gia.

Người khác có thể không nhận ra Dương Gia Dịch, nhưng cô có em trai mê bóng rổ, lại rất hâm mộ Dương Gia Dịch, ngày nào cũng nhờ cô xin chữ ký, nên cô nhận ra ngay.

Chỉ là Vương Bội tò mò, hai người này sao lại gặp nhau? Và còn xảy ra xung đột.

“Giáo sư Lý.” Thấy Lý Thanh Tế đi tới, Vương Bội vội hỏi, “Cần giúp gì không?”

“Có.” Lý Thanh Tế nhẹ gật đầu, “Nhờ bạn nói đồng nghiệp xóa những bức ảnh vừa chụp đi được không?”

Vương Bội, “...”

Đồng nghiệp nam đứng bên ngó người, “...”

Hai người này đều rất đẹp trai, anh chỉ theo bản năng chụp lại cảnh họ đánh nhau, không ngờ một trong hai lại là giáo sư!

Vô tình, đồng nghiệp nam thỉnh thoảng xem bóng rổ, nên nhận ra người kia là cầu thủ đội tuyển quốc gia.

Anh đang mừng thầm, nếu đăng tin này lên chắc chắn sẽ gây chấn động.

Nhưng ngay sau đó, Lý Thanh Tế đã đi tới, không chỉ vậy, anh còn quen Vương Bội.

“Cái này...” Đồng nghiệp nam sợ Vương Bội không nhận ra Dương Gia Dịch, ra hiệu cho cô.

Bài báo này sẽ rất hấp dẫn.

Nhưng ngay sau đó, Vương Bội nói, “Vâng, giáo sư Lý.”

Sao lại đồng ý ngay thế!

“Cảm ơn.” Lý Thanh Tế nói, không đi ngay mà giơ tay đòi máy ảnh, “Tôi cũng có chơi loại máy này, để tôi tự xóa.”

Đồng nghiệp nam, “...”

Chương 664

DTV-EBOOK

Lần này họ tham gia một buổi phỏng vấn quan trọng, để đảm bảo chất lượng hình ảnh, tòa soạn đã chi một khoản tiền lớn để mua về chiếc máy ảnh hiện đại nhất.

Ban đầu, nhiếp ảnh gia khá tự mãn vì trong toàn tòa soạn, anh là người đầu tiên được sử dụng loại máy này.

Suốt chặng đường, chiếc máy ảnh là báu vật của anh.

Khi người đàn ông kia nói sẽ sử dụng máy, nhiếp ảnh gia tỏ ra nghi ngờ, nhưng Vương Bội đã đồng ý - cô chính là lãnh đạo của anh trong chuyến đi này.

Dù trong lòng không hề vui, cuối cùng nhiếp ảnh gia cũng cẩn thận trao máy ảnh cho Lý Thanh Tế.

Chuyên gia chỉ cần cầm máy lên là biết ngay có thực lực hay không. Chỉ qua vài thao tác của Lý Thanh Tế, nhiếp ảnh gia đã nhận ra đây đích thị là tay chuyên nghiệp.

“Được rồi, cảm ơn.” Lý Thanh Tế xác nhận đã xóa toàn bộ ảnh chụp họ trong máy rồi trả lại cho nhiếp ảnh gia, “Xin từ biệt.”

Nói xong, anh quay người đi đến chỗ Dương Gia Dịch, “Ảnh đã xóa hết rồi, chắc không sao đâu.”

“Chuyện giữa tôi và chị cậu...”

“...Cậu không có tư cách nhắc đến chị ấy.” Dương Gia Dịch tức giận nói, rồi quay sang Dương Gia Nguyệt, “Em gái, chúng ta đi thôi.”

“Anh.” Dương Gia Nguyệt thở dài, “Anh ra đó đợi em một lát, em có vài lời muốn nói với giáo sư Lý.”

“Có gì để nói với loại người này?” Dương Gia Dịch liếc Lý Thanh Tế một cái đầy khinh bỉ.

“Anh, em khát nước quá.” Dương Gia Nguyệt bỗng nhõng nhẽo.

Dương Gia Dịch bên ngoài là một tổng giám đốc lạnh lùng, nhưng trước các anh chị em trong nhà lại là người vô cùng chiều chuộng gia đình.

Mà trong số đó, cậu cưng nhất chính là cô em gái út Dương Gia Nguyệt. Mỗi lần cô nũng nịu, Dương Gia Dịch đều mềm lòng không nguyên tắc.

Như lúc này.

Tuy nhiên trước khi đi, cậu vẫn không quên ném cho Lý Thanh Tế một ánh mắt cảnh cáo.

“Giáo sư Lý,” khi Dương Gia Dịch đã đi xa, Dương Gia Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng hỏi, “Chị gái em đi rồi, ông nghĩ sao?”

“Một thời gian nữa tôi sẽ ra nước ngoài.” Lý Thanh Tế khẽ cười, ngoái nhìn lại hướng Dương Gia Hình vừa rời đi, “Cô ấy vẫn chưa tốt nghiệp.”

Dương Gia Nguyệt thích nói chuyện với người thông minh như thế này, nhưng nghĩ đến những ngày chị gái buồn bã trước đây, cô nhẹ giọng: “Nghe nói trường chị em học có rất nhiều chàng trai ưu tú.”

Lý Thanh Tế: “...”

Cô em gái này nhìn trẻ con thế mà mỗi lần nói chuyện đều sắc sảo khôn lường.

“Tôi nghĩ, sau khi nhìn thấy người tốt hơn, sẽ không còn để mắt đến những kẻ tầm thường nữa.” Anh tự tin đáp.

Dương Gia Nguyệt: “... Không ngờ giáo sư lại tự tin đến thế.”

“Nhưng,” cô khẽ mỉm cười, “không biết giáo sư có nghe câu ‘trong mắt kẻ si tình, mỹ nhân cũng thành Tây Thi’ chưa?”

“Đôi khi gặp đúng người, đó chính là điều tốt nhất.”

Lý Thanh Tế: “...”

Tuổi nhỏ mà biết cách chọc đau tim người ta thật.

“Tôi hiểu rồi.” Anh gật đầu, “Tôi sẽ nỗ lực trở thành người tốt nhất.”

“Vậy chúc giáo sư may mắn.” Dương Gia Nguyệt cười tủm tỉm.

Đúng lúc đó, Dương Gia Dịch mua nước quay lại, vắn nắp chai đưa cho em gái: “Đi thôi.”

Khi ra khỏi đó, cậu mới hỏi Dương Gia Nguyệt: “Em nói chuyện với hắn làm gì vậy?”

“Ừm.” Dương Gia Nguyệt cười ngọt ngào, “Anh, chúng ta đi ăn mì tương đen đi, em thèm ăn quá.”

“Được thôi.” Dương Gia Dịch hào hứng nói, “Anh biết một quán mì ngon lắm.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Chủ đề vừa rồi đã bị Dương Gia Nguyệt khéo léo chuyển hướng.

Vài tháng sau, Dương Gia Hình đã dần thích nghi với cuộc sống ở nước ngoài. Mỗi ngày ngoài giờ học ở thư viện, cô còn làm thêm tại một quán cà phê của người Hoa gần trường.

Dù cửa hàng thịt kho của Triệu Vĩnh Mai giờ đây hoàn toàn có thể chu cấp đầy đủ cho việc học của con gái.

Nhưng từ nhỏ Dương Gia Hình đã quen tự lập. Sau khi làm quen môi trường, cô lập tức tìm việc làm thêm.

Đừng tưởng xin việc dễ dàng, Dương Gia Hình phải trải qua vòng phỏng vấn cạnh tranh khốc liệt mới được nhận.

Những ngày không có lớp, cô đến quán làm thêm hoặc vào thư viện.

Nửa tháng trước, Dương Gia Dịch đại diện đội tuyển quốc gia sang đây thi đấu, đã đặc biệt đến thăm chị và mang theo vô số món ăn khó kiếm ở nước ngoài.

Nhìn thấy chị gái ổn định, cậu mới yên tâm.

Khiến Dương Gia Hình phải bật cười: “Em mới là em trai.”

Hơn nữa là em trai kém mấy tuổi.

“Gia Hình,” đúng lúc cô đang mơ màng, Lưu Lâm - cô gái cùng làm thêm - chọt vào cánh tay cô thì thầm, “Chàng trai đẹp trai đang nhìn chúng ta như kẻ ngốc kia, có phải cũng là em trai cậu không?”

Lần trước Dương Gia Dịch đến thăm, đúng lúc Lưu Lâm cũng có mặt.

Khác với Dương Gia Hình, Lưu Lâm thuộc thế hệ du học sinh trong cơn sốt du học chưa nguôi.

Sang nước ngoài mới biết, hóa ra đất khách không phải thiên đường vàng bạc như lời đồn.

Gia cảnh Lưu Lâm bình thường, cô sang đây vừa học vừa làm, đến quán này sớm hơn Dương Gia Hình nửa năm.

Lần đầu gặp Dương Gia Dịch, tim Lưu Lâm đập loạn xạ, như lời cô miêu tả: “Nếu không kịp giữ lại, nó đã nhảy ra ngoài rồi.”

Ai ngờ Dương Gia Dịch không những nhìn lại mà còn nở nụ cười với cô. Khoảnh khắc ấy khiến Lưu Lâm choáng váng!

Đang phân vân không biết chàng trai đẹp trai có ý gì không, thì nghe Dương Gia Hình bên cạnh reo lên: “Gia Dịch! Sao em lại ở đây?”

Thì ra là em trai của Dương Gia Hình.

Lưu Lâm: “...”

Nhìn túi đồ ăn đầy ắp, tim Lưu Lâm như chảy máu, em trai kiểu này cô hoàn toàn chấp nhận được.

Nhưng Dương Gia Dịch quá xuất chúng, Lưu Lâm chỉ dám nghĩ chứ biết mình không với tới.

Ai ngờ chưa được bao lâu, quán lại xuất hiện một người đàn ông đẹp không tả xiết.

Dương Gia Hình vốn đã xinh đẹp, từ khi cô đến làm, doanh thu quán tăng vọt.

“Sao người đẹp cứ tụ tập thế này?” Lưu Lâm bĩu môi.

Nói xong phát hiện cô gái xinh đẹp bên cạnh đang trợn mắt ngờ ngàng, rồi mắt dần ươn ướt như sắp khóc.

Đúng lúc đó, người đàn ông điển trai tiến đến:
“Gia Hình.”

Dương Gia Hình lắc đầu.

“Chiều nay em có rảnh không?” Lý Thanh Tế dịu dàng hỏi.

“Có, cô ấy chiều nay không có lớp.” Lưu Lâm thấy Dương Gia Hình dờ dẫm mắt đỏ, vội nói với người đàn ông, “Hai người cứ đi đi, một mình tôi lo được.”

Dương Gia Hình: “... Thật sao?”

“Tất nhiên, trước khi cậu đến tôi vẫn một mình mà.” Lưu Lâm vỗ n.g.ực tự tin.

“Sao anh lại đến đây?”

“Nơi này là nước ngoài, cũng là ngôi trường xưa của tôi.”

Chương 665

DTV-EBOOK

Nơi đây là nước ngoài, ngôi trường cũ của tôi.

Một câu nói của Lý Thanh Tế đã tiết lộ nhiều thông tin, trong đó quan trọng nhất chính là việc họ đang ở nước ngoài.

Ở nước ngoài, sinh viên đại học có thể yêu đương tự do.

Dương Gia Hình nghe vậy, mặt liền ửng hồng, cố tỏ ra bình thản: “Giáo sư Lý, ngài đến đây vì công việc ạ? Ngài muốn uống gì?”

“Anh muốn em cùng ra ngoài đi dạo.” Lý Thanh Tế nói, liếc nhìn Lưu Lâm đang giả vờ làm việc nhưng thực chất đang đóng tai nghe trộm, “Đồng nghiệp của em không nói em có thể đi sao?”

“Em...”

“Đi thôi.” Lý Thanh Tế mỉm cười với cô, “Anh vừa đặt hành lí xuống đã tìm em ngay đây.”

Câu nói này khiến mặt Dương Gia Hình càng đỏ hơn. Nhưng cô vẫn gật đầu nhẹ.

...

Hai người thong thả bước đi dọc theo con đường trong trường.

“Đến đây có quen chưa?” Lý Thanh Tế phá vỡ sự im lặng.

“Vâng, rất tốt ạ.” Dương Gia Hình trả lời, “Các giáo sư ở trường cũng rất tốt.”

Cách giảng dạy và truyền đạt kiến thức ở đây khác hẳn trong nước.

Nếu trước đây, quyết định đi du học của Dương Gia Hình phần lớn là vì Lý Thanh Tế, thì giờ đây, cô vô cùng biết ơn vì đã lựa chọn này.

Cô yêu thích không khí học tập nơi đây.

“Còn em?” Lý Thanh Tế đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào Dương Gia Hình, “Mấy tháng qua, em có... nhớ về chuyện trong nước không?”

Thực ra, anh muốn hỏi cô có nhớ đến anh không.

Dương Gia Hình không trả lời, ánh mắt hướng về phía xa, nơi những sinh viên đang ngồi trên bãi cỏ, hoặc thảo luận, hoặc đơn giản chỉ là tận hưởng ánh nắng.

Nhớ chứ?

Tất nhiên là nhớ.

Đặc biệt là khi cô nhìn thấy tấm ảnh của Lý Thanh Tế trong ngày tham quan trường cùng các anh chị du học sinh. Cô mới biết ngôi trường mình theo học chính là alma mater của anh.

Nhìn hàng chữ giới thiệu phía dưới, Dương Gia Hình lần đầu tiên thực sự hiểu được người mình thích xuất sắc đến nhường nào.

Nhưng tiếc là, họ không thể đến với nhau.

Dù vậy, cô vẫn không ngừng nhớ về những khoảnh khắc bên anh.

Thật kỳ lạ.

Họ chỉ quen nhau hơn nửa năm, phần lớn thời gian là trên sân bóng, nhưng mọi ký ức lại hiện lên rõ ràng đến thế.

Cô thậm chí còn nhớ từng biểu cảm nhỏ nhất của anh khi nói chuyện với mình.

“Sau khi em đi, anh cũng có đi xem bóng đá.” Lý Thanh Tế không đợi cô trả lời, mỉm cười như nhớ lại điều gì đó.

Khi trận đấu đến cao trào, anh vô thức quay sang giải thích cho người bên cạnh, chỉ để thấy ánh mắt ngơ ngác của người đàn ông đó.

Lúc ấy, Lý Thanh Tế cũng bất ngờ, và sau đó chẳng thể tập trung vào trận đấu nữa. Lần đầu tiên, anh rời sân sớm.

Bước ra khỏi sân vận động, tiếng reo hò vẫn vang lên phía sau, nhưng không hiểu sao anh cảm thấy chúng chẳng liên quan gì đến mình.

Cảm giác mà trước đây anh chưa từng có.

Anh không biết mình đang nghĩ gì. Đêm đó, Lý Thanh Tế trần trọc không ngủ được.

Cũng trong đêm ấy, anh nhận ra một điều: mình không thể chờ đợi thêm nữa.

Anh không ngờ tình cảm dành cho Dương Gia Hinh lại sâu đậm hơn mình tưởng.

Ban đầu, Lý Thanh Tế định đợi đến dịp kỷ niệm trường để trở về gặp cô.

Nhưng sau đêm đó, anh không muốn chờ nữa.

May thay, trường có cơ hội giao lưu với nơi này, và Lý Thanh Tế đã giành lấy.

Trên máy bay, anh lần đầu cảm thấy hồi hộp như một chàng trai trẻ. Càng đến gần cô, anh càng thấy căng thẳng.

Dương Gia Hình có lẽ không biết, để tìm cô, Lý Thanh Tế đã đi khắp trường.

Cho đến khi tình cờ thấy bóng dáng cô trong quán cà phê.

Quán cà phê này cũng chính là nơi anh từng thích nhất, không ngờ Dương Gia Hình lại làm thêm ở đây.

Dương Gia Hình tò mò nhìn anh, chờ đợi câu nói tiếp theo, nhưng anh lại mỉm cười dịu dàng như đang nghĩ về điều gì đó.

Cô bất ngờ, bởi hiếm khi thấy Lý Thanh Tế cười như vậy.

Anh vốn là người lạnh lùng, nhưng lần này gặp lại, Dương Gia Hình cảm thấy anh có gì đó khác.

Nhưng khác ở đâu, cô lại không thể diễn tả.

Đúng lúc cô nhìn anh, Lý Thanh Tế cũng quay sang, khiến cô vội vàng quay đi, giả vờ ngắm nhìn xung quanh.

“Vì vậy, anh đến tìm em.” Lý Thanh Tế nhìn cô nói, “Anh...”

“Qì?” Đúng lúc anh định nói gì đó, một giọng nói vang lên, “Thật là cậu sao?”

Lý Thanh Tế quay lại, nhìn cô gái nước ngoài đối diện, hơi bối rối rồi chào bằng tiếng Anh: “Em là Ái

Mỹ Lệ?”

“Wow, cậu vẫn nhớ tôi.” Ái Mỹ Lệ hào hứng nói, liếc nhìn Dương Gia Hình, “Đây là bạn gái cậu à? Cô ấy rất xinh đẹp.”

Hai người đứng cạnh nhau trông thật đẹp đôi. Cô ấy bị thu hút bởi cô gái trước, rồi mới nhận ra Lý Thanh Tế bên cạnh.

Điều này chưa từng xảy ra trước đây.

Dương Gia Hình định giải thích, thì nghe thấy giọng Lý Thanh Tế: “Vẫn đang theo đuổi.”

Ái Mỹ Lệ tròn mắt nhìn anh, cười lớn: “Wow!”

Rồi nhìn Dương Gia Hình: “Cô ấy xinh hơn Chu Lệ Mạn nhiều, cậu có con mắt tinh tường đấy.”

Nhớ lại lần họ cùng Chu Lệ Mạn ăn tối, cô ta còn khoe kế hoạch sang Bắc Kinh theo đuổi Lý Thanh Tế, tự tin khẳng định sẽ thành công.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ai ngờ, Lý Thanh Tế lại quay về trường cũ.

Và là vì một cô gái.

Ái Mỹ Lệ biết điều đó chỉ bằng cách nhìn hai người lúc này.

Hơn nữa, năm xưa Lý Thanh Tế kiên quyết rời đi, họ đều tưởng sẽ không bao giờ gặp lại anh ở trường.

“Anh...” Mặt Dương Gia Hình đỏ bừng, “Anh đừng nói bậy.”

“Anh chỉ nói sự thật thôi, Hình Hình.” Lý Thanh Tế nghiêm túc nhìn cô, “Anh muốn theo đuổi em.”

Lời tỏ tình bất ngờ khiến Dương Gia Hình bối rối:
“Em...”

“Em không cần trả lời anh ngay.” Lý Thanh Tế nói,
“Em còn hai năm học ở đây, và anh cũng sẽ thường xuyên đến.”

“Em có thể từ từ suy nghĩ.”

Giọng anh chân thành khiến Dương Gia Hình không dám nhìn thẳng: “Nhưng...”

“Hiện tại chúng ta đang ở nước ngoài mà.” Lý Thanh Tế như đoán được suy nghĩ của cô, ngắt lời,
“Hơn nữa, hai năm sau về nước, em đã tốt nghiệp rồi.”

Dương Gia Hình: “...”

Vậy là anh đã tính toán hết rồi sao?

Chương 666

DTV-EBOOK

Hôm nay là ngày Chu Chiêu Chiêu và Dương Duy Lực chụp ảnh cưới.

Những năm gần đây, chụp ảnh cưới đã trở thành trào lưu. Một hôm, Dương Duy Lực về nhà và nói với Chu Chiêu Chiêu: “Anh đã đặt một studio chụp ảnh, chúng ta đi chụp ảnh cưới nhé.”

Lúc đó, Chu Chiêu Chiêu hoàn toàn bất ngờ.

“Ảnh cưới gì chứ?” Cô bật cười, “Chúng ta đã lớn tuổi rồi, còn chụp ảnh cưới làm gì nữa?”

“Lớn tuổi gì chứ?” Dương Duy Lực nhìn vợ mình, “Em mới ngoài hai mươi lăm tuổi thôi mà?”

Chu Chiêu Chiêu phì cười: “Anh không biết ngại là gì sao?”

“Càng ngày anh càng trở nên mồm mép hơn sau khi kinh doanh đấy.” Cô vừa cười vừa nói.

Hai mươi lăm tuổi ư? Sắp hai lần hai mươi lăm tuổi rồi còn gì!

“Dù sao trong mắt anh, em mãi là cô gái hai mươi lăm tuổi.” Dương Duy Lực hôn lên má vợ một cái, “Anh đã đặt tiền rồi, em cứ đi chụp với anh một bộ đi.”

...

...

“Thôi được rồi.” Chu Chiêu Chiêu mỉm cười, “Hồi kết hôn, chúng ta chỉ chụp mỗi tấm ảnh đen trắng,

giờ cũng nên theo kịp thời đại chứ.”

Lần này, Dương Duy Lực không chỉ đặt chụp trong studio mà còn cả ngoại cảnh. Chu Chiêu Chiêu gật đầu đồng ý, và ngay hôm sau, anh đã đưa cô đi chọn váy cưới.

Đúng vào thứ Bảy, Dương Gia Duyệt, Dương Gia Duyệt và Hứa Quế Chi cũng đi cùng.

“Chúng ta sẽ chọn vài bộ trang phục và chụp thật nhiều ảnh.” Chu Chiêu Chiêu nói, “Tiền do bố các con trả đấy.”

“Tuyệt quá!” Dương Gia Duyệt reo lên, rồi lại hỏi, “Giá như anh hai cũng về được thì tốt biết mấy.”

“Mấy hôm trước anh ấy gọi điện, nói là năm nay sẽ về ăn Tết.” Chu Chiêu Chiêu cười nói, “Đến lúc đó cả nhà mình cùng đi chụp ảnh nhé.”

“Chú hai và Dao Dao cũng về nữa.” Hứa Quế Chi mỉm cười nói.

“Nhất định phải đi chụp ảnh!” Dương Gia Duyệt hào hứng.

“Nếu con thích, chúng ta có thể đi chụp hàng năm.” Chu Chiêu Chiêu thấy con gái vui vẻ nên cũng vui theo.

“Hôm nay lão tam làm một việc đúng đắn rồi đấy.” Hứa Quế Chi nhìn cháu gái vui vẻ, cười nói.

Khi đến nơi, không chỉ Dương Gia Duyệt mà ngay cả Chu Chiêu Chiêu và Hứa Quế Chi cũng choáng ngợp.

“Ở đây có quá nhiều váy cưới, và tất cả đều đẹp tuyệt!” Chu Chiêu Chiêu hào hứng nói với Dương

Duy Lực.

Không phải cô chưa từng thấy cảnh đẹp, nhưng nơi này thực sự rất ấn tượng.

“Đây là cửa hàng váy cưới lớn nhất ở Kinh Đô.”
Dương Duy Lực cười nói, “Đi nào, đi xem váy cưới thôi.”

“Những chiếc váy ở đây đều là hàng mới, các cô là người đầu tiên mặc chúng.” Dương Duy Lực giải thích.

“Bố, sao bố lại hiểu rõ nơi này thế?” Dương Gia Duyệt tò mò hỏi.

“Bạn thời nhỏ của bố mở đây, bố có góp vốn vào một ít.” Dương Duy Lực nói, “La Bằng, con đã gặp rồi đấy.”

“Chú ấy không phải ở Nam Thành sao?” Chu Chiêu Chiêu ngạc nhiên hỏi, “Về rồi à?”

Vợ của La Bằng là người Nam Thành, sau khi kết hôn, họ sống và làm việc ở đó.

“Cậu ta làm ăn rất tốt ở Nam Thành, mở mấy cửa hàng váy cưới rồi.” Dương Duy Lực cười nói, “Giờ vì con cái học hành nên quay về Kinh Đô, mở thêm cửa hàng ở đây.”

Nghe tin, anh cũng góp vốn vào, coi như là một nửa chủ sở hữu.

Nhiếp ảnh gia chụp ảnh cũng được sắp xếp tốt nhất, nhưng dù vậy, sau buổi chụp, Chu Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Đến lúc chọn ảnh, cô lại rơi vào tình trạng khó xử, tấm nào cũng đẹp, tấm nào cũng muốn giữ.

“Lấy hết đi.” Dương Duy Lực nói, “Anh thấy chúng ta chụp cái nào cũng đẹp.”

Dù sao cũng là chủ cửa hàng, tha hồ mà chọn!

“Tấm ảnh này chụp rất có cảm xúc.” Nhiếp ảnh gia nói với hai người, “Tôi đã nói với La tổng, muốn dùng tấm này làm bảo vật trấn điện, đặt ở vị trí trung tâm.”

“Hai vị có ý kiến gì không?” Nhiếp ảnh gia hỏi.

Việc này vốn không phải do anh phụ trách, nhưng tấm ảnh chụp quá xuất sắc.

Nó thể hiện rõ tình cảm nồng ấm giữa hai vợ chồng, khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy ngọt ngào.

“Ừm...” Dương Duy Lực nhìn tấm ảnh, hai người không hướng mặt vào ống kính mà đang nhìn nhau đầy yêu thương.

Đây là khoảnh khắc nhiếp ảnh gia bắt được, cũng là tấm ảnh Chu Chiêu Chiêu thích nhất.

“Em không có vấn đề gì, nếu mọi người thấy ổn thì cứ làm.” Chu Chiêu Chiêu nói.

Dù sao, chỉ cần không phải người quen, khó có thể nhận ra họ qua một phần khuôn mặt lộ ra trong ảnh.

Mọi chuyện được quyết định một cách vui vẻ.

La Bằng biết tin, còn đặc biệt mang một ít đặc sản Nam Thành đến tặng Chu Chiêu Chiêu: “Nhờ tấm ảnh này, cửa hàng của chúng tôi giờ kinh doanh rất tốt.”

Không chỉ các bạn trẻ đến chụp, mà nhiều bậc phụ huynh đi cùng con cái cũng xúc động muốn chụp

một tám.

Kinh doanh bất ngờ phát đạt.

La Bằng ban đầu còn lo lắng việc chuyển toàn bộ tài sản về Kinh Đô sẽ thất bại, nhưng không ngờ lại thành công ngay từ đầu.

“Hiện tại đơn đặt hàng của chúng tôi đã kín đến tháng mười một.” La Bằng cười nói, “Tôi đã nói rồi, Dương lão tam chính là quý nhân của tôi.”

Có anh ta hỗ trợ, chắc chắn không có vấn đề gì.

Thời gian trôi nhanh, đã đến mùa đông. Hôm đó, Chu Chiêu Chiêu vừa lái xe về đến cổng nhà đã nghe thấy tiếng Dương Gia Hiêu từ trong sân vọng ra: “Chắc chắn là mẹ về rồi!”

Chẳng mấy chốc, cô thấy Dương Gia Hiêu chạy ào đến trước mặt mình: “Mẹ, con trai mẹ về rồi đây!”

Nói xong, cậu ôm chặt lấy Chu Chiêu Chiêu.

“Cao hơn rồi, cũng khỏe hơn rồi.” Chu Chiêu Chiêu vỗ vai con trai, “Về khi nào thế? Sao không báo trước để mẹ đi đón?”

“Vừa về được một lúc thôi.” Dương Gia Hiêu cười nói, “Con có thể tự về được mà.”

Chu Chiêu Chiêu ôm cánh tay con trai: “Đi nào, về nhà mẹ nấu món ngon cho con ăn.”

Mùa đông năm đó, Dương nhị ca cũng từ hải đảo đưa vợ con về, cả nhà họ Dương chỉ thiếu Dương Gia Hân đang ở nước ngoài là đông đủ.

Đây cũng là năm gia đình đoàn tụ đông đủ nhất.

Trong bữa cơm tất niên, Hứa Quế Chi cảm thán: “Giá như Hân Hân về được thì năm nay nhà mình thật sự trọn vẹn.”

Tưởng rằng Dương Gia Hân ở nước ngoài không thể về, nhưng không ngờ mừng hai Tết, cô và Lý Thanh Tế cùng xuất hiện.

“Nhớ nhà quá nên con về thôi.” Dương Gia Hân đỏ mặt nhìn mọi người.

Mọi người giả vờ như không biết chuyện giữa cô và Lý Thanh Tế.

“Về là tốt rồi, năm nay nhà mình thật sự đoàn viên.” Hứa Quế Chi xúc động nói.

Dương Quyên Đình đưa cho cô phong bao lì xì đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Mùng sáu Tết, Dương Duy Lực mời nhiếp ảnh gia đến nhà chụp ảnh gia đình.

Phiêu Vũ Miên Miên

Từ đó về sau, mỗi năm nhà họ Dương đều chụp một tấm ảnh như vậy.

“Thời gian trôi qua thật nhanh.” Nhìn tấm ảnh gia đình, Chu Chiêu Chiêu nói với Dương Duy Lực, “Quả đào anh treo trên tay nắm cửa nhà em hôm đó thật ngọt.”

Quả đào to, ngọt, cô lần đầu tiên được ăn một quả đào ngon như vậy.

“Chẳng phải là do anh chọn sao?” Dương Duy Lực khẽ cười, “Lúc đó anh sợ em từ chối lắm.”

Treo lên rồi vội vàng bỏ đi.

“Cảm ơn em vì đã không từ chối anh.”

Và cảm ơn em đã cho anh một cuộc đời khác.

Hai bàn tay họ nắm chặt lấy nhau.

Cầm tay nhau, cùng nhau đến già!

Chương 667

DTV-EBOOK

Bầu trời dần tối, cả vùng đất như được phủ lên một tấm màn đen huyền bí.

Trên con đường nhỏ ven làng, Triệu Vịnh Mai lặng lẽ bước về phía thôn xóm, trên lưng là chiếc giỏ đầy cỏ.

Năm nay, nhà cô vừa được chia một con lợn. Hàng ngày, ngoài việc nấu ăn, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa, cô còn phải ra đồng làm việc để kiếm công điểm. Giờ đây, Triệu Vịnh Mai lại thêm một nhiệm vụ mới: đi kiếm cỏ cho lợn ăn, nuôi nó thật béo để cuối năm hoàn thành nhiệm vụ, giúp gia đình được chia thêm thịt.

Vì vậy, sau khi tan làm, cô lại đeo giỏ đi kiếm cỏ. Ai ngờ vừa đến cổng làng, cô đã nghe thấy tiếng động phát ra từ ngôi miếu hoang ven đường.

“Tao bảo mày đừng tưởng mình là công tử thành phố về đây mà có thể tùy tiện dụ dỗ người khác!” Một giọng nam vang lên, tiếp theo là tiếng đ.ấ.m và tiếng rên đau đớn.

Hôm ấy, không hiểu sao, Triệu Vịnh Mai lại đặt giỏ cỏ xuống và chạy về phía đó.

...

Phiêu Vũ Miên Miên

...

Nếu là ngày thường, cô đã bỏ qua như không nghe thấy gì. Nhưng hôm đó, cô lại chạy đến. Và rồi, cô thấy Dương Duy Khôn, con trai cả của gia đình “thành phần xấu” mới bị đưa về làng, đang bị Vương Cường Hưng đánh.

“Mày đang làm gì vậy?” Triệu Vịnh Mai không biết từ đâu có dũng khí, hét lớn.

Vương Cường Hưng quay lại, thấy cô đang trừng mắt nhìn mình, gương mặt đầy tức giận.

“Sao? Mày cũng thích thằng này à?” Vương Cường Hưng tức giận nói.

Triệu Vịnh Mai không biết phải nói gì, chỉ biết trừng mắt nhìn hắn. Thích ư? Cô chỉ gặp Dương Duy Khôn vài lần, thấy anh ta đẹp trai khác thường.

“Ha ha...” Đúng lúc này, Dương Duy Khôn bỗng cười, lau vết m.á.u ở khóe miệng, nhìn Vương Cường Hưng với ánh mắt lạnh lùng: “Tự ti đến mức này rồi sao?”

“Mày đùa với tao à!” Vương Cường Hưng giận dữ, định xông lên đánh tiếp, nhưng bị Triệu Vịnh Mai ngăn lại: “Đừng đánh nữa!”

Cô kéo c.h.ặ.t t.a.y hắn: “Anh Ba, nếu anh còn đánh nữa, em sẽ mách với mẹ nuôi.”

Mẹ của Triệu Vịnh Mai và mẹ của Vương Cường Hưng rất thân, bà ấy có bốn con trai nhưng không có con gái, nên nhận Triệu Vịnh Mai làm con nuôi.

Vương Cường Hưng: “...”

Con nuôi này thật là không biết phân biệt thân sơ!

“Em biết anh thích Thúy Hồng,” Triệu Vịnh Mai thẳng thắn nói, “Thúy Hồng chạy theo anh ta khắp làng là chuyện của cô ấy. Anh không đi tìm Thúy Hồng mà lại đến đây đánh người ta, anh nghĩ mình là anh hùng sao?”

“Chuyện này nếu Thúy Hồng biết, cô ấy sẽ càng khinh anh hơn.” Triệu Vịnh Mai không nhin được, đảo mắt.

Nhưng ngay sau đó, cô bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Dương Duy Khôn, mặt cô bỗng đỏ bừng. May là do vừa làm việc nóng nực, Vương Cường Hưng không để ý.

“Chắc chắn là hấn dụ dỗ cô ấy!”

“Thôi đi,” Triệu Vịnh Mai vội thu lại ánh nhìn, nói với giọng chê bai, “Anh không hiểu tính cô ấy sao? Thấy người đẹp trai là không đi nổi, cần gì phải dụ dỗ?”

Càng nói, giọng cô càng nhỏ dần, vì cả hai người đàn ông đều đang nhìn chăm chăm vào cô.

“Anh Ba, Thúy Hồng chưa bao giờ thật lòng với anh, sao anh lại mù quáng thế?” Triệu Vịnh Mai nói với giọng bức tức.

Cô chẳng ưa gì Thúy Hồng. Ý vào việc Vương Cường Hưng thích mình, cô ta sai khiến hấn làm đủ thứ, những việc nặng nhọc nhà họ Hồ đều do Vương Cường Hưng gánh vác.

Nếu cô ta thật lòng yêu hấn, Triệu Vịnh Mai cũng chẳng có gì để nói. Nhưng mỗi khi ai đó hỏi, Thúy Hồng lại tỏ vẻ ngây thơ: “Anh Cường coi em như em

gái ruột nên mới giúp em thôi. Mọi người đừng hiểu lầm, chúng em không có gì đâu.”

Cứ như con lừa bị treo củ cà rốt trước mặt, cô ta khiến Vương Cường Hưng mãi chạy theo mà chẳng được gì.

Nhưng Vương Cường Hưng lại là kẻ ngốc, chẳng tin lời ai: “Các người ghen tị với bọn tao đây, bọn tao tốt lắm!”

Hắn còn mơ đến ngày cưới được Thúy Hồng. Thế rồi, một gia đình “thành phần xấu” từ thành phố về làng. Nhà đó có hai con trai, đều đẹp trai. Thúy Hồng như bị ma nhập, ngày ngày chạy theo Dương Duy Khôn.

Hôm nay mang đồ ăn, ngày mai lại tình cờ gặp gỡ. Dù bị từ chối, cô ta vẫn không từ bỏ, chỉ thích được ngắm nhìn anh.

Làng nhỏ, chuyện gì cũng lan nhanh. Chẳng mấy chốc, ai cũng biết Thúy Hồng thích con trai cả nhà “thành phần xấu” ở cạnh miếu hoang.

Vương Cường Hưng vừa tan làm đã nghe tiếng chế giễu. Ban đầu hắn không tin, nhưng khi nghe mọi người kể chi tiết, hắn tức giận đi tìm Dương Duy Khôn.

Hắn lùng khắp làng không thấy, cuối cùng tìm được anh ở đây. Có lẽ Dương Duy Khôn biết trước nên trốn chỗ này.

Vừa đánh được vài cái thì Triệu Vịnh Mai xuất hiện.

Vương Cường Hưng từ nhỏ đã là kẻ bắt nạt trong làng nhờ có hai anh trai bảo kê. Nhưng hắn lại sợ

nhất cô em nuôi này.

Cô em không nói thì thôi, một khi đã nói là đúng trọng tâm. Hai anh trai của hần, vốn bảo kê hần, giờ lại trở thành anh trai của Triệu Vịnh Mai.

Hồi nhỏ, mỗi lần hần dám bắt nạt cô, hai anh trai sẽ treo hần lên đánh, còn bố mẹ thì “hợp tác song đấu”. Vì vậy, nếu hỏi Vương Cường Hưng sợ ai nhất, đó chính là Triệu Vịnh Mai.

Giờ nghe cô nói vậy, hần tức giận nhưng không dám làm gì.

“Thúy Hồng không phải người như vậy,” Vương Cường Hưng phản pháo, “Chắc mày cũng thích thằng mặt trắng này! Còn nữa... mày ghen với Thúy Hồng vì tao đối xử tốt với cô ấy!”

“Mày đừng có nói bậy!” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt tức giận. Cô không hiểu nổi đầu óc Vương Cường Hưng chứa gì.

Ghen với Thúy Hồng? Thật buồn cười! Cô ta có gì đáng để ghen?

“Mày thích đối xử tốt với ai thì tùy, tao không quan tâm,” Triệu Vịnh Mai nói, “Nếu không tin, tối nay tao sẽ dẫn mày đi một chỗ.”

“Giờ về nhà ăn cơm đi,” cô trừng mắt nhìn hần, “Không thì tao sẽ mách với mẹ nuôi và các anh rằng mày bắt nạt tao!”

“Mày...” Vương Cường Hưng tức đến nghẹn lời, “Được, tao xem mày giở trò gì!”

“Còn đứng đó làm gì? Đi theo tao!” Hần nhắc chiếc giỏ cỏ lên, quát lớn: “Bảo không thích mặt trắng? Lề

mê thế!”

Triệu Vịnh Mai: “...”

Anh có thể nói to hơn nữa không?

Chương 668

DTV-EBOOK

Hai người họ cứ thế rời đi!

Rời đi!

Đi!

Suốt quãng đường, họ chẳng hề để ý đến Dương Duy Khôn đang ngồi trên đồng rơm với nụ cười nhạt.

Mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng hai người, Dương Duy Khôn mới từ từ đứng dậy, lau vết m.á.u khô ở khóe miệng, phủi sạch những cọng rơm dính trên quần rồi thông thả bước về nhà.

Nhà họ ở trong một ngôi miếu hoang, nhưng so với những người bị điều đi lao động khác, chỗ ở của họ vẫn tốt hơn một chút.

Dù chỉ là một chút.

“Mặt con sao thế?” Vừa về đến nhà, mẹ Hứa Quế Chi đang nấu cháo liền phát hiện vết thương trên mặt anh.

Bố Dương Quyền Đình đang sửa lại cái ghế, nghe thấy thế cũng dừng tay nhìn anh.

...

...

“Chuyện nhỏ thôi, con tự giải quyết được.” Dương Duy Khôn bình thản nói.

Hứa Quế Chi đỏ mắt, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Nồi cháo gọi là cháo, nhưng thực ra chỉ lèo tèo vài hạt gạo, loãng đến đáng thương.

May mắn là hôm qua, khi đi đào rau rừng, bà gặp một cô gái. Thấy bà chỉ đào được ít, cô ấy liền lấy rau trong giỏ của mình chia cho bà một phần.

“Thêm ít bột ngô vào làm bánh sẽ rất ngon.” Cô gái nhanh nhẹn đưa cho bà ít hành rừng, “Cháu đi đây.”

Hứa Quế Chi lúc ấy đã rơi nước mắt.

Thêm hoa trên gấm thì dễ, nhưng củi lửa lúc tuyết rơi mới quý.

Kể từ khi nhà họ gặp nạn, những người từng thân thiết giờ đều tránh xa.

Ngay cả người em gái ruột thịt nhất của bà không những không giúp đỡ mà còn đá xuống giếng.

Nghĩ đến những việc em gái đã làm, Hứa Quế Chi chỉ muốn xông đến tát cho cô ấy mấy cái.

Đến giờ bà vẫn không hiểu, mình đã làm gì sai với em gái mà cô ấy lại nhẫn tâm như vậy?

Bị chính em gái ruột đ.â.m sau lưng, Hứa Quế Chi khi mới đến đây đã lâm bệnh nặng.

Không một ai trong nhà trách móc bà, Dương Quyên Đình còn ân hận nói: “Nếu bà có mệnh hệ gì, tôi còn mặt mũi nào gặp sư phụ và sư mẫu?”

Hứa Quế Chi cũng cắn răng chịu đựng, chỉ mong một ngày gặp lại đứa em vô tâm để hỏi cho ra lẽ: “Tại sao?”

Có lẽ nhờ khí thế ấy mà bà đã vượt qua được.

Sức khỏe bà yếu, ba người đàn ông trong nhà không cho bà làm việc nặng, chỉ để bà đào rau và nấu ăn.

Họ được phân về ngôi làng này cũng nhờ một người bạn của Dương Quyền Đình xoay xở.

Vị bí thư ở đây từng được Dương Quyền Đình giúp đỡ, nên cũng bỏ qua cho gia đình họ, miễn là không quá nghiêm trọng.

Dân làng nơi đây cũng rất chất phác, như cô gái hôm qua lén đưa rau và hành rừng cho bà.

“Mẹ ơi, bánh hôm nay ngon quá.” Dương Duy Phong cắn một miếng rồi reo lên.

Dương Duy Khôn cũng nếm thử, quả thực rất ngon.

“Hôm qua có cô gái cho mẹ ít hành rừng, bảo làm bánh sẽ ngon.” Hứa Quế Chi xúc động nói.

Tiếc là bà không kịp hỏi tên cô gái ấy.

Cả nhà im lặng ngồi quanh chiếc bàn đá cũ kỹ ngoài sân ăn cơm, trong lòng Dương Duy Khôn hiện lên khuôn mặt Triệu Vịnh Mai lúc chiều.

Phiêu Vũ Miên Miên

Đêm đó, khi hai anh em nằm trên giường, Dương Duy Phong khẽ hỏi: “Anh, có ai bắt nạt anh không?”

“Không sao,” Dương Duy Khôn vỗ vai em trai, “Anh lo được.”

“Ngủ đi.” Dương Duy Khôn nói.

Mới đến đây, tất cả đều chưa quen, nhưng là anh cả, anh phải gánh vác.

Thực ra, với tính cách trước đây, anh có thể đánh cho Vương Cường một trận.

Nhưng để tránh phiền phức cho gia đình, anh đã nhẫn nhịn chịu đựng.

Không ngờ lại được một cô gái “cứu anh hùng”.

Nghĩ đến đó, Dương Duy Khôn hiếm hoi nở nụ cười. Dương Duy Phong đã ngủ say nên không thấy biểu cảm này của anh.

Về phía Vương Cường, bị Triệu Vịnh Mai kéo về nhà, cậu ta không dám kể lại chuyện vừa xảy ra, căn rắng ăn xong bữa tối rồi tìm đến nhà Triệu Vịnh Mai.

“Mày đang âm mưu gì đấy?” Vừa bước ra cửa, cậu đã bị anh trai Vương Hải tóm lại, “Mày tìm Mai Mai? Lại vì cái Hồ Thúy Hồng đó mà bắt nạt em ấy à?”

Hồ Thúy Hồng là một kẻ thích gây chuyện, nhưng thằng em này lại mê mẩn cô ta, chẳng nghe ai khuyên.

Như bị bùa mê vậy.

“Đâu có,” Vương Cường nói, “Em chỉ muốn nói chuyện với Mai Mai thôi, sao dám bắt nạt?”

Lúc ăn cơm, cậu ta chỉ buột miệng nói sẽ tìm Triệu Vịnh Mai sau bữa tối.

Thế mà cả nhà, từ hai chị dâu đến cháu nhỏ, đều đổ dồn ánh mắt nghi ngờ về phía cậu.

Ánh mắt ấy như đang cáo buộc: “Mày lại định bắt nạt Mai Mai à?”

Trời đất minh chứng, hôm nay rõ ràng là Triệu Vịnh Mai đã bênh người ngoài.

Nhưng cậu ta không dám nói mình đánh Dương Duy Khôn, nếu không, ông già sẽ cho một trận no đòn.

Giờ chưa kịp ra khỏi cửa đã bị anh trai mắng một trận: “Mày mà dám bắt nạt Mai Mai, tao sẽ bẻ gãy chân mày.”

Vương Cường: “Em có phải em ruột của anh không đấy?”

Cả nhà này, cứ như thế cậu và Triệu Vịnh Mai là con đổi của hai nhà vậy.

“Nói bậy gì thế?” Vương Hải tát một cái vào đầu cậu em, “Nếu không phải em ruột, mày nghĩ mày còn đứng đây được à?”

Đã bẻ gãy chân từ lâu rồi!

Vương Cường: “...”

Quay người chạy mất, sợ Vương Hải đuổi theo. Vương Hải tức giận mắng một tràng.

Thực ra, hai nhà đều mong Vương Cường cưới được Triệu Vịnh Mai, nhưng từ nhỏ cậu ta đã hay bắt nạt cô, lớn lên lại vì Hồ Thúy Hồng mà làm cô khóc.

Dần dà, nhà cũng thôi không nghĩ đến chuyện này nữa.

Một cô gái tốt như Mai Mai, thẳng ngốc Vương Cường này không xứng!

Vương Cường không biết anh trai khinh bỉ mình đến thế, cậu ta đẩy cửa nhà Triệu Vịnh Mai: “Mẹ nuôi, con đến đây.”

Vì hai mẹ là bạn thân, lại lấy chồng cùng làng nên họ nhận nhau làm mẹ nuôi.

“Cường đến rồi à, mau vào đây, mẹ nuôi làm bánh hẹ, ăn đi.” Mẹ Triệu Vịnh Mai cười nói, “Hẹ đầu mùa năm nay, ngon lắm.”

“Con...”

“Đừng cho hăn ăn.” Vương Cường chưa kịp nói, Triệu Vịnh Mai đã lên tiếng.

“Con bé này!” Mẹ Triệu trách nhẹ.

“Con ăn no rồi.” Vương Cường sợ Triệu Vịnh Mai mách tội, đâu dám trêu chọc nữa, “Mẹ nuôi cứ ăn đi, con đợi ở đây.”

Triệu Vịnh Mai ăn xong định rửa bát, bị mẹ đuổi ra: “Anh ba đợi con lâu rồi.”

“Vậy con ra ngoài đây.” Triệu Vịnh Mai lau tay, nói với Vương Cường đang đứng ngoài, “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đến nơi rồi, mày im miệng, khi nào tao cho phép mới được nói.” Triệu Vịnh Mai nghiêm giọng, “Nếu không làm được thì đừng đi theo tao.”

“Đi thôi.” Vương Cường lườm nguýt, “Mày bảo nói tao mới nói.”

Nhưng Vương Cường không ngờ, nơi Triệu Vịnh Mai dẫn cậu ta đến lại là chỗ này.

“Vương Cường à, cái thứ vũ phu ấy, làm sao tôi có thể thích được chứ.”

Chương 669

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai cũng chỉ tình cờ biết được Hồ Thúy Hồng và hai cô bạn thân của cô có một căn cứ bí mật trong làng, thường tụ tập vào buổi tối để trò chuyện.

Nói là trò chuyện, nhưng thực chất là bàn luận về những chuyện tầm phào trong làng và bình phẩm về những chàng trai họ thích.

Lý do lớn nhất khiến Triệu Vịnh Mai không thích chơi với Hồ Thúy Hồng chính là vì điều này.

Họ luôn thích so sánh đàn ông, khoe khoang về việc ai đó theo đuổi mình và cách họ từ chối.

Chỉ để nâng cao giá trị bản thân.

Triệu Vịnh Mai cảm thấy điều đó thật vô nghĩa.

Thêm vào đó là chuyện của Vương Cường, hai người nhìn nhau không thuận mắt, trong làng cũng chẳng mấy khi nói chuyện.

Nhưng giọng nói của Hồ Thúy Hồng, Triệu Vịnh Mai vẫn nhận ra ngay lập tức.

“Vương Cường à, đúng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga,” Hồ Thúy Hồng đắc ý nói, “Tôi thích xem hắn như một con chó để chơi đùa.”

...

...

“Khi muốn chơi, thì cho hắn ngửi khúc xương, không muốn chơi nữa thì bỏ mặc, vài ngày sau hắn

vẫn sẽ ngoan ngoãn quấy đuôi cầu xin tôi.” Hồ Thúy Hồng cười nói.

“Các cậu xem, dạo này tôi không thèm để ý đến hấn, chỉ tập trung theo đuổi cái tên tri thức thanh niên xuống làng kia, hấn cũng chẳng dám hé răng nửa lời.” Hồ Thúy Hồng đầy kiêu ngạo.

Hồ Thúy Hồng dám như vậy, một phần là vì bác cô là đội trưởng, lại là con gái duy nhất của gia đình họ Hồ trong thế hệ này, được cưng chiều hết mực.

Thêm vào đó, cô có một người anh trai đang dạy học ở huyện, nên Hồ Thúy Hồng luôn tự coi mình là người thành thị, với thái độ kiêu ngạo tự nhiên trước những thanh niên trong làng.

Vì xinh đẹp và biết ăn diện, quả thật có không ít chàng trai trong làng thích cô.

Trong đó, điên cuồng nhất chính là Vương Cường.

Gần như bất kể Hồ Thúy Hồng làm gì quá đáng, Vương Cường vẫn như bị bùa mê, sau một thời gian lại tự hồi phục, rồi lại lẻo đẻo theo sau cô.

Dù gia đình Vương Cường có đánh có mắng thế nào, hấn vẫn kiên quyết, cả đời này không lấy Hồ Thúy Hồng thì thôi.

Về sau, nhà họ Vương cũng mệt mỏi, đành mặc kệ hấn.

Nhưng cũng buông lời, Hồ Thúy Hồng muốn gả vào nhà họ cũng là chuyện không thể.

Không có lý nào lại để con mình bị lừa gạt như vậy.

Yêu đương mà không nhằm mục đích kết hôn thì chỉ là trò lừa bịp.

Dù Hồ Thúy Hồng cho rằng gia đình mình rất có thế lực, nhưng nhà họ Vương cũng không phải dạng vừa, bố Vương Cường còn là đội trưởng đội ba, nói ra những lời này tuy làm mất lòng, nhưng cũng phải xem con mình đã làm gì chứ?

Đây chẳng phải là coi Vương Cường như khỉ để giỡn mặt sao?

Những lời này nếu trước đây người khác nói ra, Vương Cường chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng giọng nói này hẳn nghe từ nhỏ đến lớn, làm sao không nhận ra đó là giọng của người mình yêu - Hồ Thúy Hồng?

“Thúy Hồng, cậu thật sự muốn theo đuổi tên phản động đó sao?” Một người bạn của Hồ Thúy Hồng hỏi, “Hắn là phần tử xấu mà, cậu không sợ sao?”

“Sợ gì? Bác tớ là đội trưởng của làng, lại rất thương tớ, sẽ không có chuyện gì đâu.” Hồ Thúy Hồng đăm đăm nói, “Nói thật, nếu được lấy một người như tiên trên trời rơi xuống kia, c.h.ết tớ cũng cam lòng.”

“Dù không lấy được hắn,” cô thở dài, “chỉ một đêm ân ái thôi, tớ cũng mãn nguyện rồi.”

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy.

Chỉ cần được hắn ôm một cái, Hồ Thúy Hồng cũng cảm thấy cả người mềm nhũn.

Cô không sợ hai người bạn kia tiết lộ những lời này, vì căn cứ bí mật này vốn dùng để nói những chuyện không thể nói ở nơi khác.

Hai người bạn đó còn từng nói những lời còn thẳng thừng hơn.

“Còn Vương Cường,” cô cười nhếch mép, “hắn không tự liếc gương xem mình là ai, xách dép cho tớ cũng không xứng.”

“Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, mơ đi.” Hồ Thúy Hồng cười.

Nhưng ngay sau đó, cô không thể cười nữa.

“Cóc ghẻ? Chó?” Giọng Vương Cường vang lên, “Hồ Thúy Hồng, ra cậu coi tôi như vậy sao.”

“Ai? Ai ở đó?” Hồ Thúy Hồng hoảng hốt kêu lên.

Rồi cô thấy Vương Cường bước ra với khuôn mặt đen sì, ánh mắt đóng đinh vào mình.

Hồ Thúy Hồng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Cường, sao cậu lại đến đây?”

Vương Cường vẫn còn có ích, chưa thể vứt bỏ hẳn ngay được. Vì vậy, Hồ Thúy Hồng gắng gượng đối phó.

“Cậu đến tìm tớ phải không?” Hồ Thúy Hồng giả vờ vui mừng nói, “Tớ rất vui.”

“Đồ tiện nhân.” Vừa dứt lời, Vương Cường đã tát một cái vào mặt Hồ Thúy Hồng.

Đừng tưởng hắn không đánh phụ nữ, nhưng người phụ nữ này quá đáng quá.

“Cậu dám đánh tở!” Hồ Thúy Hồng ôm mặt hét lên, “Vương Cường, cậu không muốn sống nữa sao?”

Vừa nói, cô vừa xông tới định túm áo Vương Cường, nhưng hấn né được, “Hồ Thúy Hồng, từ nay về sau chúng ta không dây dưa gì nữa, đoạn tuyệt tình nghĩa.”

Cái tát đó, là để trả cho những nhục nhã trước đây.

“Đồ chó má, cậu dám đánh tở.” Nhưng Hồ Thúy Hồng không chịu buông tha.

Phiêu Vũ Miên Miên

Con chó nuôi bao năm giờ lại quay lại cắn chủ, cô sao có thể chấp nhận được?

Thế là, chuyện ầm ĩ lên.

Ngay cả Dương Duy Khôn đang ngủ trong ngôi miếu hoang cũng nghe thấy tiếng động.

“Anh, có chuyện gì vậy?” Dương Duy Phong hỏi.

“Em ngủ đi, anh ra xem sao.” Dương Duy Khôn nói với em trai, rồi quay sang phòng bố mẹ cũng đang có tiếng động, “Bố mẹ ngủ tiếp đi, con ra xem một chút.”

“Cẩn thận đấy.” Hứa Quế Chi dặn dò.

Dương Duy Khôn mặc áo đi theo tiếng động, nghe thấy tiếng khóc của con gái và tiếng chửi của đàn ông.

Hắn định quay lại, vì từ những lời chửi rủa, hắn đã đoán ra người phụ nữ kia là ai.

Nhưng đúng lúc định quay đi, Dương Duy Khôn nghe thấy giọng Triệu Vịnh Mai.

“Hồ Thúy Hồng, cậu đừng có quá đáng.” Triệu Vịnh Mai quát lớn, “Á...!”

Dương Duy Khôn vốn rất bình tĩnh, nhưng nghe tiếng kêu của Triệu Vịnh Mai liền không thể giữ được bình tĩnh nữa.

Hắn chạy vội về phía tiếng động.

Lúc này, Triệu Vịnh Mai cũng đang chạy ra.

Không ngờ lại đ.â.m sầm vào lòng Dương Duy Khôn.

Mũi đau điếng.

“Em có sao không?” Dương Duy Khôn lo lắng nhìn Triệu Vịnh Mai.

Hôm nay là ngày 16 âm lịch, trăng tròn vành vạnh, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống mặt đất.

Dương Duy Khôn nhìn cô gái trong lòng mình đang ôm lấy mũi đau.

Nhưng cô lắc đầu, “Em không sao.”

Vừa dứt lời, m.á.u đã chảy ra từ tay.

Triệu Vịnh Mai mắt tối sầm, ngất đi.

Dương Duy Khôn, “...”

Vương Cường xông tới, “Anh vừa làm gì em gái tôi? Mai Mai.”

Nhưng Dương Duy Khôn đã không quan tâm đến câu hỏi của hắn nữa, trực tiếp bế Triệu Vịnh Mai lên.

“Buông cô ấy ra, ai cho anh bế?”

“Đồ lưu manh, dừng lại!”

Hồ Thúy Hồng đứng sững, “...”

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Chương 670

DTV-EBOOK

Dương Duy Khôn một mực bế Triệu Vịnh Mai đang bất tỉnh ra khỏi khu vực, Vương Cường chạy theo sau không ngừng chửi bới. Ai ngờ vừa mới chửi được một câu, liền thấy Dương Duy Khôn dừng bước.

“Mày... đặt Mai Mai xuống!” Vương Cường vừa thở hổn hển vừa nói.

Đây là loại người gì vậy? Bế người chạy một quãng đường dài như thế mà thậm chí không thở gấp chút nào.

“Mày đưa cô ấy đến trạm y tế đi,” Dương Duy Khôn đưa Triệu Vịnh Mai trong lòng cho Vương Cường, “Mũi cô ấy đang chảy máu, không thể cố được. Mau lên, có lẽ cô ấy... ngất vì máu.”

Vương Cường: “... Mày...”

Vốn định chế nhạo vài câu, “Giỏi như mày sao không tự bế đến trạm y tế luôn đi?” Nhưng đột nhiên nhìn thấy biểu cảm trên mặt Dương Duy Khôn, những lời đó lại không thể thốt ra được.

Dương Duy Khôn chắc chắn cũng nhận ra thân phận của mình không phù hợp, nên mới giao Triệu Vịnh Mai cho hắn.

Đột nhiên, Vương Cường cảm thấy Dương Duy Khôn này không đáng ghét như trước nữa.

“Chân mềm không chạy nổi nữa à?” Đúng lúc Vương Cường đang mất tập trung, ánh mắt lạnh lùng của Dương Duy Khôn liếc qua.

Vương Cường: “...”

Chết tiệt, hần thu hồi lời vừa nói, tên khốn này vẫn như cũ, đáng ghét vô cùng.

Chỉ chạy được vài bước, Vương Cường đã thở dốc: “Con bé này nhìn gầy gò thế mà sao nặng thế không biết.”

Rõ ràng lúc này nhìn Dương Duy Khôn bé rất nhẹ nhàng mà.

Lúc này, Vương Cường mới chợt nhận ra, trước đây hần cứ nghĩ Dương Duy Khôn là một công tử tay không bắt nổi con gà, nhưng thực ra người ta chỉ không muốn đánh lại thôi.

Nếu thực sự ra tay, hần chắc chắn không phải là đối thủ.

Cẩn rằng bé Triệu Vịnh Mai vào làng, may mắn gặp được anh trai mình: “Anh, mau lại đỡ em một tay!”

Con bé này nặng quá!

“Đồ vô dụng!” Vương Hải khinh bỉ nhìn em trai một cái, sau đó đỡ lấy Triệu Vịnh Mai, “Về nhà tính sổ với mày sau.”

“Em không có bắt nạt nó, tự nhiên nó ngất xỉu thôi mà.” Vương Cường chạy theo phía sau, vừa thở vừa giải thích.

Máu ở mũi Triệu Vịnh Mai lúc này đã ngừng chảy, chỉ là người vẫn chưa tỉnh.

Làng của họ khá lớn, nên có một trạm y tế, bác sĩ cũng là người trong làng, y thuật rất tốt.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Bác sĩ giật mình khi nhìn thấy Triệu Vịnh Mai, hỏi.

“Không biết, tự nhiên ngất xỉu thôi.” Vương Cường nói, lại nhớ đến lời của Dương Duy Khôn, nói thêm, “Có phải do ngất vì m.á.u không?”

Hắn cũng không biết ngất vì m.á.u là gì, đây là lần đầu tiên nghe nói có người ngất vì máu.

“Cũng có thể.” Bác sĩ gật đầu.

Nói xong, ông lấy một ít dầu gió trên bàn đưa lên mũi Triệu Vịnh Mai để cô ngửi.

Triệu Vịnh Mai nhắm mắt tỉnh lại, miệng lẩm bẩm: “Tam ca, chạy nhanh lên...”

Vương Cường: “...”

Lúc này, Vương Cường vô cùng xúc động, tự tát mình một cái thật mạnh: “Đều là tại em không tốt.”

Nếu không phải do hắn cố chấp nhất định phải cưới Hồ Thúy Hồng, Triệu Vịnh Mai đã không dẫn hắn đến cái gọi là “căn cứ bí mật” của Hồ Thúy Hồng, càng không nghe thấy những lời lăng mạ khiến hắn tức giận muốn đánh nhau với Hồ Thúy Hồng.

Nếu hắn không đánh nhau với Hồ Thúy Hồng, Triệu Vịnh Mai cũng không vì bảo vệ hắn mà ra nông nổi này.

“Mai Mai, là tam ca có lỗi với em.” Vương Cường đỏ mắt nói.

Vương Hải khinh bỉ nhìn em trai một cái, hỏi Triệu Vịnh Mai: “Mai Mai, em có thấy khó chịu chỗ

nào không?”

“Chỉ hơi chóng mặt thôi.” Triệu Vịnh Mai muốn ngồi dậy nhưng bị bác sĩ ngăn lại, “Nằm thêm một lúc nữa đi.”

“Bác sĩ, tình trạng của cháu có nghiêm trọng không?” Vương Hải lo lắng hỏi.

Đúng lúc này, bố mẹ Triệu Vịnh Mai cũng nghe tin chạy đến, nghe thấy câu hỏi liền lo lắng nhìn bác sĩ.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Không có vấn đề gì lớn,” bác sĩ nói, “Nằm nghỉ một lúc là đi được, chỉ là sau này nhớ mua ít đường về nhà, thỉnh thoảng uống nước đường.”

Ngất vì m.á.u nhẹ, chủ yếu là do hạ đường huyết.

Nhưng người thời đó, nhiều người đều như vậy, bác sĩ cũng không tiện nói quá rõ.

“Chúng tôi biết rồi,” mẹ Triệu nắm c.h.ặ.t t.a.y con gái, “Đều là do mẹ không tốt.”

Bà thể chất yếu, con gái vừa phải đi làm đồng, vừa phải đi kiếm cỏ nuôi lợn, việc nhà trong ngoài đều do cô gánh vác.

“Mẹ, con không sao, chỉ là lúc này vô ý đập đầu nên mới ngất thôi.” Triệu Vịnh Mai ngồi dậy an ủi mẹ, cười nói, “Con khỏe lắm, từ nhỏ đến giờ chẳng bệnh tật gì đâu.”

Dĩ nhiên, dù có bệnh, trừ khi rất nghiêm trọng, cũng không đến bệnh viện.

Mẹ Triệu đỡ con gái ra về, phía sau Vương Cường như một đứa trẻ mắc lỗi lẻo đẻo theo sau.

“Mày mà dám bắt nạt Mai Mai nữa, tao sẽ đánh gãy chân mày.” Anh cả Vương Hải tức giận đá em trai một cái, “Mau về nhà lấy ít đường trắng mang qua cho Mai Mai đi.”

“Không cần đâu anh,” Triệu Vịnh Mai cười nói, “Em không sao, ngủ một giấc là khỏe ngay.”

Vương Cường lặng lẽ theo sau, Vương Hải bắt lực lắc đầu.

Sáng hôm sau, Triệu Vịnh Mai vừa thức dậy đã phát hiện trước cửa nhà có một lọ nhỏ, trong lọ đựng một ít đường trắng.

Triệu Vịnh Mai tưởng là nhà Vương Cường mang đến, định sau khi ăn sáng xong sẽ mang trả lại, ai ngờ đang ăn cơm thì Vương Cường và mẹ hắn đã đến.

“Thằng khốn này đáng đời đến giờ vẫn không có ai mai mối.” Mẹ Vương tức giận mắng con trai, “Tối qua bảo nó mang đến, đến giờ vẫn lè mề.”

Sáng nay không hiểu đang giận đối cái gì, nhất quyết không chịu đi, cuối cùng bà phải nắm tai lôi đi.

“Tam ca của cháu nói rồi, sau này tuyệt đối không qua lại với Hồ Thúy Hồng nữa.” Mẹ Vương cảm kích nói, “Nếu còn qua lại nữa, tôi sẽ đuổi nó ra khỏi nhà, nhà họ Vương này không có đứa con trai nhục nhã như vậy.”

Vương Cường nhìn Triệu Vịnh Mai, gật đầu rất nghiêm túc: “Mai Mai, lần này tam ca nhất định sẽ sửa đổi.”

“Tam ca nghĩ như vậy là tốt nhất rồi.” Triệu Vịnh Mai cười nói, nhưng trong lòng lại băn khoăn không biết lọ đường ai để trước cửa nhà mình sáng nay.

Không hiểu sao, trong đầu cô đột nhiên hiện lên ánh mắt lo lắng của Dương Duy Khôn đêm qua.

Nhưng rất nhanh, Triệu Vịnh Mai lắc đầu, gạt bỏ ý nghĩ đó.

Người đó và cô là hai thế giới khác nhau, họ không nên có bất kỳ giao du nào.

Chỉ là, phải trả lại đường cho anh ấy thế nào đây?

Triệu Vịnh Mai hơi đau đầu.

Cô tưởng trong thời gian tới sẽ khó có cơ hội tiếp xúc với Dương Duy Khôn, nào ngờ ngay trong ngày hôm đó, đội trưởng gọi cô đến: “Hôm nay em dẫn họ đến kia làm việc.”

Triệu Vịnh Mai ngẩng đầu lên, đối diện ngay với đôi mắt đẹp của Dương Duy Khôn.

Bên cạnh anh, còn có một bác gái đang nhìn cô với nụ cười biết ơn.

Triệu Vịnh Mai nhận ra bà, chính là người mấy hôm trước cô lén tặng một ít rau dại và hành lá.

Triệu Vịnh Mai: “...”

Chương 671

DTV-EBOOK

Triệu Vĩnh Mai không ngờ lại có sự trùng hợp đến vậy.

Lúc đó, cô chỉ đơn giản là động lòng trắc ẩn khi thấy một người phụ nữ lớn tuổi đang cặm cùi đào rau dại ngoài đồng, lại còn đào nhầm cả những loại không ăn được. Thế là cô tốt bụng chỉ cho bà ấy cách phân biệt, lại còn tặng thêm ít hành rừng mình mới hái được trong núi, dặn dò rằng dùng hành này làm bánh xèo sẽ rất ngon.

Nhưng ai ngờ được, người phụ nữ ấy lại có liên quan đến Dương Duy Khôn.

Nếu không nhầm thì bà ấy chính là mẹ của Dương Duy Khôn?

Triệu Vĩnh Mai giả vờ không nhìn thấy ánh mắt biết ơn của Hứa Quế Chi, cúi đầu nói với đội trưởng: “Chú ơi, chú có thể đổi người khác không ạ?”

“Con bé này thật thà quá, người khác mà được giao việc này chắc mừng không kịp nữa.” Đội trưởng trách nhẹ, “Hôm qua con bị ốm chú biết rồi, hôm nay chú muốn chiều cố con.”

Nói xong, ông không cho cô cơ hội giải thích, quay lưng bỏ đi. Trước khi đi, ông còn không quên nhắc nhở mấy người bị điều động: “Hôm nay Mai Mai sẽ dẫn các người làm việc, nếu dám lười biếng, lần sau ta sẽ đổi người khác nghiêm khắc hơn.”

...

...

“Không dám đâu ạ.” Máy người dưới kia vội vàng đáp.

Dương Duy Khôn ngẩng lên nhìn Triệu Vịnh Mai.

“Chính là cô ấy.” Hứa Quế Chi kích động kéo tay con trai lớn, “Tối qua mấy mẹ con ăn bánh xèo hành rừng ngon lành đó, chính là cô ấy cho mẹ đấy.”

Dương Duy Khôn: “...”

Tai anh không điếc, nghe rõ cả rồi, không cần phải kích động đến mức bóp c.h.ặ.t t.a.y anh như vậy, đau lắm.

Triệu Vịnh Mai cười ngượng ngùng với mọi người: “Vây chúng ta bắt đầu làm việc nhé.”

“Cùng phân chia công việc trước.” Cô nhìn qua khối lượng công việc buổi sáng, “Đàn ông làm bên đó, phụ nữ làm bên này.”

“Nếu có khó khăn gì cứ nói với tôi.” Triệu Vịnh Mai nói, “Nhưng đừng lười biếng.”

“Vâng, cô gái.” Hứa Quế Chi vội đáp, “Cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không lười đâu.”

Nói xong, bà chỉ vào hai con trai mình: “Mau đi làm đi.”

Những người khác cũng đồng thanh hứa hẹn. Họ đều là những người bị điều động vì một số vấn đề, đây là lần đầu tiên có người tôn trọng họ như vậy, không nhìn họ bằng ánh mắt kỳ thị.

“Anh, anh sao vậy?” Dương Duy Phong sớm nhận ra sự khác thường của anh trai, bởi vừa rồi anh ta đã

lén nhìn cô gái kia mấy lần.

Điều này trước đây chưa từng xảy ra.

Hơn nữa, khi cô gái phân công công việc, anh trai anh không hề phản đối mà lập tức làm theo ngay.

“Ít nói nhiều làm.” Dương Duy Khôn quát em trai.

Dương Duy Phong: “...”

Nhưng lúc mới đến, anh trai rõ ràng không phải như vậy.

Mấy ngày gần đây làm việc, có khi nào anh chịu khó như hôm nay không?

“Làm chậm thôi.” Không biết từ lúc nào, Triệu Vịnh Mai đã đứng bên cạnh Dương Duy Khôn và nói, “Làm việc kiểu này đến chiều tay sẽ không giơ nổi đâu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Dương Duy Khôn: “Ừ, tôi biết rồi.”

Dương Duy Phong: “...”

Ánh mắt anh liếc qua lại giữa hai người, cảm giác như họ đã có chuyện gì đó mà anh không biết.

Tiếc là anh không có bằng chứng.

Triệu Vịnh Mai cũng không phải người chỉ đứng nhìn. Lúc này cô đang dẫn Hứa Quế Chi đi nhổ cỏ, thấy Dương Duy Khôn làm việc như điên, liền quyết định đến nhắc nhở anh.

Họ đều là những người mới từ thành phố bị điều động xuống, chưa quen với công việc đồng áng, làm kiểu này đến chiều chắc chắn sẽ đau tay không giơ nổi.

“Cô gái tốt bụng, cảm ơn cháu.” Hứa Quế Chi cảm động nói.

Đứa con trai lớn của bà từ nhỏ đã kiêu ngạo, việc bị điều động lần này khiến anh tổn thương rất nhiều.

Từ khi xuống đây đến giờ, anh luôn chất chứa một nỗi uất ức.

Hứa Quế Chi khuyên bảo thế nào cũng không có tác dụng.

Không ngờ chỉ một câu nói của Triệu Vịnh Mai, đứa con ngang bướng này lại nghe lời.

Hứa Quế Chi sao không cảm động cho được?

Tuy nhiên, bà chỉ dừng lại ở sự biết ơn, không dám nghĩ gì thêm.

Một cô gái tốt như vậy, với thân phận hiện tại của họ, họ không xứng.

Ôi!

Hứa Quế Chi thở dài, thật đáng tiếc!

Nếu là trước đây, bà sẽ không ngần ngại đính hôn ngay cô gái này cho con trai mình.

Bây giờ, chỉ có thể nhìn mà không dám nghĩ ngợi.

Triệu Vịnh Mai không biết suy nghĩ của Hứa Quế Chi, cả buổi sáng cô đều dẫn mọi người làm việc, thỉnh thoảng cũng cho nghỉ ngơi.

“Uống nước nghỉ một chút đi.” Cô nói với mọi người.

Sáng nay cô mang theo ít nước đường, sợ mình lại ngất xỉu.

“Thằng ba,” Triệu Vịnh Mai vừa ngồi xuống nghỉ đã nghe thấy Hứa Quế Chi hỏi Dương Duy Phong, “Con có thấy lọ đường trong rương của mẹ không? Cái lọ thủy tinh nhỏ ấy?”

Dương Duy Phong ngẩn người: “Con không thấy đâu.”

Rồi nhìn mẹ: “Mẹ không nghĩ là con lấy chứ?”

Hứa Quế Chi vỗ nhẹ vào lưng anh: “Mẹ không được hỏi à?”

Dương Duy Phong liếc nhìn anh trai: “Thế sao mẹ không hỏi anh hai?”

Hứa Quế Chi: “...”

Tại vì thằng hai lúc nào cũng nghịch ngợm, còn thằng lớn trầm tĩnh hơn, nên bà hỏi nó trước.

Hai mẹ con nói chuyện nhỏ, nhưng không ngờ Triệu Vịnh Mai ngồi ngay chỗ gió thổi, nghe được hết.

Cô ngẩng lên nhìn Dương Duy Khôn đang ngồi không xa, anh cũng đang nhìn cô.

Hai người nhìn nhau từ xa, Triệu Vịnh Mai vội vàng đảo mắt đi chỗ khác.

Trong cốc nước của cô rõ ràng là nước đường pha từ nhà, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy có lỗi, như thể mình đang uống đường từ cái lọ thủy tinh kia vậy.

Cứ thế, buổi sáng trôi qua, khi tan làm, Triệu Vịnh Mai dặn dò vài câu rồi vội về nhà nấu cơm.

Dương Duy Khôn nhìn theo bóng lưng cô, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

“Anh hai,” Dương Duy Phong tỉnh nghịch đến gần, “Hôm nay anh có chút kỳ lạ đấy.”

Vừa dứt lời, anh đã bị Dương Duy Khôn đá vào hông: “Mau về nhà giúp mẹ nấu cơm đi.”

Ngày ngày không việc gì chỉ biết quan sát anh, đúng là đáng đòn.

“Lộ đường của mẹ là anh lấy đúng không?” Dương Duy Phong bị đá một phát cũng không giận, cười hì hì nói, “Em biết ngay mà.”

“Yên tâm, em sẽ không nói với mẹ đâu.”

Anh thậm chí còn đoán được anh trai mình đem đường cho ai.

Chẳng phải chính là cô gái được đội trưởng phân công dẫn họ làm việc hôm nay sao?

Chà!

Cũng phải công nhận, gu của anh trai không tồi, cây sắt cũng nở hoa, thật thú vị.

“Vẫn chưa chịu rút đi?” Dương Duy Khôn nhìn về mặt của em trai, lạnh lùng nói.

“Giận rồi à?” Dương Duy Phong cười, “Yên tâm đi, em sẽ không nói với mẹ đâu.”

Dương Duy Khôn khẽ cười.

Nói hay không cũng không quan trọng.

Hoàn cảnh gia đình họ bây giờ, không thể làm gì được, huống chi là yêu đương?

Không có tư cách để yêu!

Chương 672

DTV-EBOOK

Buổi chiều đi làm, Triệu Vịnh Mai mang theo lộ đường trắng nhưng không tìm được cơ hội trả lại cho Dương Duy Khôn.

Đến khi tan làm, cô vẫn cầm theo lộ đường với hy vọng gặp được anh để trả lại. Nhưng chẳng hiểu sao, hôm ấy lại chẳng thể gặp.

Đêm đó, Triệu Vịnh Mai trằn trọc khó ngủ, sáng hôm sau thức dậy với khuôn mặt hốc hác.

“Con nghỉ làm hôm nay đi, mẹ xin phép cho con.” Mẹ Triệu nhìn sắc mặt con gái lo lắng nói. “Ở nhà nghỉ ngơi đi.”

“Con chỉ là mất ngủ thôi, không sao đâu mẹ.” Triệu Vịnh Mai cười nhẹ. “Hơn nữa, mấy ngày nay đội trưởng phân công việc nhẹ cho con.”

Đội trưởng chiếu cố cô cũng vì những năm qua cô làm việc chăm chỉ, không hề lười biếng. Ngày nào cũng lên đồng đều đặn, giao việc gì làm nấy. Nếu hôm nay chỉ vì chút khó chịu mà xin nghỉ, e rằng sau này sẽ không còn được ưu ái như vậy nữa.

...

...

Dương Duy Khôn ngay lập tức nhận ra sắc mặt kém tươi của Triệu Vịnh Mai, quàng thâm dưới mắt cho thấy cô đã không ngủ ngon đêm qua.

Bởi vì anh cũng thế.

Chắc là do lộ đường trắng đã khiến cô gái này suy nghĩ nhiều.

Buổi trưa làm việc, Dương Duy Khôn không chỉ hoàn thành phần của mình nhanh chóng mà còn thúc giục Dương Duy Phong, cùng nhau làm luôn phần việc của Triệu Vịnh Mai.

Những người ở đây đều là người bị điều đi lao động, dù có thấy gì cũng sẽ không bàn tán nhiều. Ai cũng có nỗi khổ riêng.

Triệu Vịnh Mai cúi đầu im lặng, không dám nhìn thẳng vào Dương Duy Khôn. Nhưng đến lúc tan làm, cô không vội về như mọi khi mà đợi đến cuối cùng.

Phiêu Vũ Miên Miên

Khi mọi người đã về hết, cô gọi anh lại: “Lộ đường này... có phải anh để trước cửa nhà em không?”

Mặt đỏ bừng, cô lấy ra chiếc lộ thủy tinh và nói: “Anh lấy lại đi, nhà em có rồi.”

Nói xong, cô gái căng thẳng đến mức tay bám chặt vào đường may quần, đầu cúi gằm không dám ngẩng lên.

“Ừ.” Dương Duy Khôn im lặng một lúc rồi trả lời. “Xin lỗi, làm phiền em rồi.”

“Không phải vậy.” Triệu Vịnh Mai vội vàng lắc tay. “Đường trắng quá đắt, em không thể nhận được.”

Không phải vì thân phận của anh, mà vì món quà này quá quý giá, cô không dám nhận.

Nói xong, cô vội vã bỏ chạy.

Không hiểu sao, Triệu Vịnh Mai vốn không phải là cô gái nhút nhát trong làng, nhưng cứ gặp Dương Duy Khôn là lại trở nên bối rối.

Đến chỗ vắng người, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong lòng lại chợt dâng lên một nỗi buồn vô cớ. Triệu Vịnh Mai lắc đầu xua tan những suy nghĩ hỗn độn, bước nhanh về nhà.

Còn Dương Duy Khôn nhìn lọ thủy tinh trên tay, rồi lại nhìn theo bóng lưng vội vã của cô gái, khẽ mỉm cười rồi quay về.

Vừa đến cửa miếu, anh đã thấy em trai Dương Duy Phong đứng chờ với vẻ mặt tinh nghịch: “Anh, cô gái đó...”

“Đừng nói bậy.” Dương Duy Khôn lạnh lùng quát em. “Từ nay không được nhắc đến chuyện này nữa.”

Nói rồi, anh đẩy lọ đường vào tay Dương Duy Phong rồi bước vào trong.

Sao anh lại giận thế?

Dương Duy Phong ôm lọ đường vừa đi vừa thắc mắc. Rõ ràng sáng nay hai người còn bình thường mà.

Sao lại trả lại rồi?

Đang suy nghĩ, bỗng trước mặt tối sầm. Ngẩng đầu lên, anh thấy mặt mẹ Hứa Quế Chi đằng đằng sát khí: “Con cầm cái gì đấy?”

“Đường trắng.” Dương Duy Phong bản năng trả lời.

Ngay lập tức, giọng Hứa Quế Chi vang lên: “Còn chối nữa, đồ khốn!”

Bà giơ tay định đánh vào lưng Dương Duy Phong.

“Mẹ, không phải con, anh Khôn đưa cho con.”
Dương Duy Phong vừa chạy vừa hét.

“Nói rõ cho mẹ nghe, chuyện gì đang xảy ra?” Hứa Quế Chi đuổi theo nhưng không kịp, đành dừng lại thở hổn hển hỏi.

“Anh Khôn...” Dương Duy Phong định nói, bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát. Không cần quay lại cũng biết ai đang đứng đó, liền cười gượng: “Anh Khôn không cho con nói, mẹ muốn biết thì hỏi anh ấy.”

Hứa Quế Chi tức giận, lại muốn đánh con.

“Mẹ.” Dương Duy Khôn gọi bà lại. “Mẹ đừng hỏi nữa, không có chuyện gì đâu.”

Hứa Quế Chi: “...”

Thằng khốn này, chắc chắn có chuyện giấu bà.

Nhưng bà cũng hiểu, từ nhỏ đến lớn, Dương Duy Khôn không muốn nói thì dù có ép thế nào cũng không hỏi ra được. Còn Dương Duy Phong thì nghe lời anh trai nhất nhà.

“Sinh con trai để làm gì!” Hứa Quế Chi giả vờ buồn bã. “Đứa nào cũng xa cách mẹ, có chuyện gì cũng không nói.”

“Mẹ... còn không bằng cô gái mới quen vài ngày.”
Bà thở dài.

Cô gái ấy còn biết tặng bà rau thơm ngon và chỉ cách làm bánh. Còn hai đứa con trai này, chẳng bao giờ chịu tâm sự với bà.

“Hồi nhỏ các con đâu có như thế.” Bà lau nước mắt giả vờ.

“Mẹ.” Dương Duy Khôn bắt lực gọi.

Hứa Quế Chi hy vọng nhìn con trai cả, nhưng chỉ nghe anh nói: “Trưa nay ăn gì? Con sẽ nấu.”

Hừ!

Bà lườm anh một cái, quả nhiên không nên kỳ vọng quá nhiều vào thằng này.

Nhưng cứ đợi đấy, bà nhất định sẽ tra ra cho bằng được.

“Ăn mì, con tự làm bột đi.” Bà lạnh lùng nói, rồi quay sang Dương Duy Phong đang cười khúc khích. “Con đi nhóm lửa.”

Đứa nào cũng không đứa nào khiến bà yên tâm.

Về phía Triệu Vịnh Mai, sau khi trả lại đường, cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Triệu Vịnh Mai!” Vừa vào làng chưa bao lâu, cô đã bị Hồ Thúy Hồng chặn lại. “Bây giờ Vương Cường không thèm nhìn đến tôi nữa, cô hả hả lắm đúng không?”

Triệu Vịnh Mai: “...”

“Cái gì?” Cô bật cười. “Anh Ba đã tỉnh ngộ rồi sao?”

Thật là quá tốt, cô chỉ muốn đốt pháo ăn mừng.

“Cô tưởng phá được chúng tôi là cô có cơ hội à?” Hồ Thúy Hồng cười lạnh. “Đừng mơ, Vương Cường sẽ

không bao giờ thích loại phụ nữ như cô đâu.”

“Cô bị điên à?” Triệu Vịnh Mai nhìn cô ta đầy chán ghét.

Cô và Vương Cường?

Đừng đùa!

Họ chỉ là anh em, ai lại yêu đương kiểu đó?

Triệu Vịnh Mai cảm thấy buồn nôn với suy nghĩ của Hồ Thúy Hồng: “Tránh ra, chó lành không cắn đường.”

“Triệu Vịnh Mai, cô đợi đấy!” Hồ Thúy Hồng hét lên. “Dù tôi và Vương Cường chia tay, thì cũng là tôi bỏ hẳn. Cô chỉ là đồ mà tôi vứt đi thôi!”

Vừa dứt lời, cô ta bỗng thấy Vương Cường đứng không xa, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm.

Hồ Thúy Hồng: “...”

“Về thôi.” Triệu Vịnh Mai nói với Vương Cường đang đỏ mắt. “Coi như bị chó dại cắn, chẳng lẽ mình cắn lại?”

Hồ Thúy Hồng: “...”

Chương 673

DTV-EBOOK

Vương Cường chưa bao giờ nhận ra rằng Triệu Vĩnh Mai, người luôn trầm lặng và ít nói, lại có thể phản bác người khác một cách sắc bén đến thế!

“Ừ, cứ coi như bị chó điên cắn phải,” anh nói. “Đi thôi, về nhà ăn cơm.”

Anh thậm chí không thèm liếc nhìn Hồ Thúy Hồng đang đứng đó, tức giận đến mức muốn phát điên.

Hồ Thúy Hồng: “...”

Nếu là trước đây, cô còn có chút tự tin để dỗ dành Vương Cường quay lại. Nhưng sau cái đêm đó, khi gặp lại anh và cố gắng giải thích, Vương Cường cũng đã lắng nghe một cách chân thành.

Rồi sau đó... chẳng còn gì nữa.

Cô giải thích, anh nghe. Cô nói ý mình không phải như vậy, anh cũng chỉ gật đầu rồi hỏi lại: “Ồ, không phải vậy thì là thế nào?”

Một câu khiến Hồ Thúy Hồng nghẹn lời, không thể nói nên lời.

Chỉ nghe thấy giọng nói của Vương Cường: “Xin lỗi, trước đây tôi quá tự phụ. Cô yên tâm, từ nay tôi sẽ không bao giờ làm phiền cô nữa.”

...

...

Anh nói không làm phiền thì thật sự không làm phiền. Mấy ngày nay, anh chẳng hề xuất hiện trước mặt Hồ Thúy Hồng.

Kể cả khi cô cố tình đi ngang qua chỗ anh, Vương Cường cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn.

Đây là điều cô chưa từng trải qua bao giờ.

Nếu nói Hồ Thúy Hồng thực sự yêu Vương Cường, thì chắc chắn là không. Nếu không, với sự tốt bụng của anh dành cho cô, hai người đã kết hôn từ lâu rồi.

Nhưng bảo cô từ bỏ Vương Cường, cô lại không muốn.

Đặc biệt là khi nghe tin Vương Cường quay sang tặng đường cho Triệu Vịnh Mai, thậm chí còn bế cô ấy đến trạm y tế.

Tâm lý của Hồ Thúy Hồng lúc này giống như một đứa trẻ chơi đồ chơi: khi không ai tranh giành, cô chẳng thèm để ý.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng một khi cảm thấy có người muốn cướp đi, cô lại muốn chiếm giữ cho riêng mình.

Lúc này, nhìn thấy Vương Cường đi cùng Triệu Vịnh Mai, Hồ Thúy Hồng không nghĩ rằng mình đã sai trước đây, mà chỉ trách anh đã thay lòng, và cho rằng Triệu Vịnh Mai đã cướp mất người của cô.

“Triệu Vịnh Mai, nổi nhục hôm nay ta sẽ nhớ kỹ,” Hồ Thúy Hồng nghiêng răng nói. “Ngày sau nhất định sẽ trả lại gấp mười lần.”

Triệu Vịnh Mai không biết rằng mình đã bị Hồ Thúy Hồng để ý vì chuyện của Vương Cường. Trên

đường đi, Vương Cường im lặng, cô cũng không nói gì thêm.

Nói nhiều cũng không bằng để anh tự suy nghĩ thấu đáo.

Ai ngờ, Vương Cường đột nhiên lên tiếng: “Mai Mai, trước đây anh quá hỗn, em yên tâm, anh nhất định sẽ thay đổi.”

“Tốt quá, anh ba,” Triệu Vịnh Mai không suy nghĩ nhiều, mỉm cười nói. “Nghĩ được như vậy, mẹ nuôi chắc chắn sẽ rất vui.”

“Thế còn em?” Vương Cường hỏi, giọng căng thẳng.

“Em cũng rất vui,” Triệu Vịnh Mai trả lời ngay lập tức. “Anh về đi, em phải về nhà rồi.”

Nói xong, cô vẫy tay chào anh.

Vương Cường đứng đó như trời trồng, cuối cùng cũng cười ngây ngô: “Anh nhất định sẽ thay đổi.”

Mấy ngày liền, Vương Cường ăn xong là chạy sang nhà Triệu Vịnh Mai, khiến cô thấy lạ: “Anh ba, dạo này anh rảnh quá à?”

Vương Cường: “...”

Mẹ Triệu Vịnh Mai: “...”

Con gái mình sao vẫn chưa mở mang đầu óc chút nào?

Bà mẹ lạnh lùng quan sát mấy ngày nay, nhận ra ánh mắt của Vương Cường nhìn con gái mình đã khác xưa.

Tất nhiên, bà sẽ không nói ra.

Dù sao, Vương Cường cũng có quá khứ đen tối, từng chạy theo Hồ Thúy Hồng hết mực.

Ai biết được anh có phải chỉ nhất thời hứng thú? Vài ngày nữa lại quay sang làm lành với Hồ Thúy Hồng.

Trước đây, bà cũng khá thích Vương Cường. Khi mẹ anh có ý định, bà cũng từng tâm sự với bà, lúc đó bà cũng rất động lòng.

Dù sao hai nhà cũng thân thiết, hiểu rõ nhau, hơn nữa mẹ Vương Cường luôn coi Triệu Vịnh Mai như con gái ruột, nếu cô lấy về chắc chắn không sợ gặp phải mẹ chồng độc ác.

Tiếc là, khi lớn lên, Vương Cường lại thích Hồ Thúy Hồng, bị cô ta làm cho mê muội, ngày ngày chạy theo sau.

Lúc đó, bà đã từ bỏ ý định này.

“Ép dầu ép mỡ, ai nỡ ép duyên”, bà không muốn con gái mình lấy chồng mà trong lòng chồng vẫn còn hình bóng người khác.

Bây giờ, dù Vương Cường nói sẽ không quay lại với Hồ Thúy Hồng, nhưng lời này anh cũng đã nói nhiều lần rồi.

Vì vậy, bà cũng không nhắc nhở con gái rằng Vương Cường đã có tình cảm khác với cô.

Nếu Triệu Vịnh Mai thích Vương Cường, và anh ta thực sự đoạn tuyệt với Hồ Thúy Hồng, thì chuyện này còn có thể bàn.

Nếu con gái bà không thích Vương Cường, chỉ coi anh như anh trai, thì bà cũng không ép cô phải lấy anh.

Bà mẹ lạnh lùng thu hồi ánh mắt, và ra hiệu cho chồng đừng can thiệp vào chuyện này.

Mặc kệ họ muốn làm gì thì làm, ai chưa từng trẻ mà?

Vương Cường nhìn Triệu Vịnh Mai ngây thơ mà cảm thấy bức bối, cười gượng gạo. Bỗng nghe cô nói như vừa hiểu ra: “Anh đang cảm kích vì em cứu anh khỏi biển khổ à?”

“Không cần đâu,” Triệu Vịnh Mai cười nói. “Chỉ cần anh đừng làm mẹ nuôi buồn nữa là được.”

“Đúng, anh đang cảm kích em,” Vương Cường không giận, gật đầu nói. “Vậy chiều nay em định làm gì? Anh giúp em nhé.”

“Anh về kiếm thêm công điểm đi,” Triệu Vịnh Mai hơi chê bai. “Cả năm chẳng kiếm được bao nhiêu công điểm, còn định giúp người khác nữa.”

Triệu Quảng Hạo, em trai Triệu Vịnh Mai đang ngồi xem kịch, bỗng bật cười.

Hai người này thật buồn cười.

Kết quả, tai cậu bé bị mẹ véo đau điếng: “Ra sau vườn bằm cỏ lợn chị con vừa cắt về đi.”

Triệu Quảng Hạo vừa xoa tai vừa đi ra sau vườn.

Vương Cường: “...”

Vậy là anh bị chê rồi sao?

Dương Duy Phong vừa đi làm đã nhận thấy không khí lạ. Hôm nay, trước mặt Triệu Vịnh Mai còn có thêm một kẻ bám đuôi.

Anh mỉm cười chế nhạo.

Người đàn ông này anh đương nhiên biết, trước đây luôn chạy theo sau cô gái gốc ghêch kia.

Phải chăng vì chuyện hôm đó khiến anh ta tỉnh ngộ? Nên giờ lại đổi đổi tượng?

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Dương Duy Phong trở nên khó coi.

Nhìn Vương Cường thế nào cũng thấy không vừa mắt.

“Này... nói anh đấy,” Vương Cường cũng thấy anh không vừa mắt, chỉ vào Dương Duy Khôn nói. “Làm việc kiểu gì thế?”

Dương Duy Khôn nhìn lại mớ mạ trên tay, vừa nãy vì mất tập trung nên cấy hơi lệch, nhưng không đáng kể.

“Việc nhỏ cũng không làm nổi, thật vô dụng,” Vương Cường tức giận nói.

“Anh nói cái gì đấy?” Dương Duy Phong thấy anh trai bị chê bai, không nhịn được nói. “Lại còn đứng đó như con công khoe mẽ, chướng mắt.”

Câu sau anh nói rất nhỏ.

Anh phần nào hiểu được suy nghĩ của anh trai.

Dương Duy Khôn có lẽ cũng có chút tình cảm với Triệu Vịnh Mai, chỉ vì hoàn cảnh gia đình nên không dám bộc lộ.

Vậy mà Vương Cường lại đến đây gây khó dễ cho anh.

“Tôi nói sai à?” Vương Cường liếc mắt nhìn Dương Duy Khôn. “Nhớ lấy thân phận của mình, đừng có mơ tưởng hảo huyền.”

“Vương Cường, anh đang làm cái gì thế?” Triệu Vịnh Mai đi tới, trừng mắt nhìn anh. “Nếu anh không thích ở đây, thì đi chỗ khác đi.”

“Mai Mai, em vì một người ngoài mà mắng anh!”

Chương 674

DTV-EBOOK

Vương Cường như bị một cú sốc lớn, nhìn Triệu Vịnh Mai với ánh mắt đầy uất ức: “Anh ta làm việc không tốt, tôi chỉ nhắc nhở một chút thôi.”

Đừng tưởng anh không biết, đàn ông với nhau ai chẳng hiểu ai?

Cái ánh mắt mà Dương Duy Khôn nhìn Triệu Vịnh Mai hôm nay, rõ ràng không đơn giản, giống hệt ánh mắt của anh.

Vương Cường trong lòng đã bốc lửa từ lúc đó.

Dương Duy Khôn là cái thá gì? Một kẻ thành phần xấu mà dám thêm khát Triệu Vịnh Mai.

Không đánh thì còn đợi đến khi nào?

Nhưng anh không thể hét lên như thế, nếu không mọi người sẽ biết hết.

Người trong làng miệng lưỡi cũng lắm chuyện, nếu để mấy bà hay ngồi lê đôi mách biết được, không biết họ sẽ bịa ra chuyện gì nữa.

Anh không thể để một kẻ thành phần xấu như Dương Duy Khôn ảnh hưởng đến danh tiếng của Triệu Vịnh Mai.

...

...

“Nhưng cũng không thể nói như thế được,” Triệu Vịnh Mai thở dài nói. “Những người này vốn đã rất khổ rồi.”

Triệu Vĩnh Mai chỉ học hết lớp ba thì phải nghỉ vì mẹ cô bị bệnh, vì vậy cả đời cô ngưỡng mộ nhất những người có học thức.

Nhà họ Dương chính là một gia đình như thế.

Nghe nói Dương Quyền Đình trước khi bị điều đi cải tạo là một quan chức lớn ở tỉnh, còn hai người con của ông cũng đều là người có học.

Triệu Vĩnh Mai nhớ rằng bảng thông báo ở trụ sở đội là do Dương Duy Khôn viết.

Dĩ nhiên, nội dung là do đội trưởng cung cấp.

Nhưng chữ viết của anh đẹp đến mức đội trưởng từng nói, cả huyện có lẽ không ai viết chữ đẹp bằng Dương Duy Khôn.

Thật đáng tiếc.

Một người tài năng như vậy lại phải lưu lạc đến một nơi nhỏ bé như thế này.

Triệu Vĩnh Mai rất ngưỡng mộ những người viết chữ đẹp, cô từng lén đến xem bảng thông báo rồi về nhà bắt chước chữ của anh khi không có ai.

Cô luôn cảm thấy tiếc nuối vì mình không được đi học, không biết chữ.

Vì vậy, theo bản năng, cô rất kính trọng những người có học, họ bị phân công đến đây cũng không phải vì vấn đề chính trị nghiêm trọng.

Triệu Vĩnh Mai nghĩ, chỉ cần không phải là vấn đề nguyên tắc, có thể giúp đỡ một chút thì cứ giúp.

Dù sao, họ là những người cầm bút, bắt họ xắn quần lội ruộng như mọi người, làm được như vậy đã

là rất tốt rồi.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nói mấy câu như “nhớ rõ thân phận của mình” thì quá đáng lắm.

“Ừ, anh biết rồi.” Vương Cường không tranh luận với Triệu Vịnh Mai, nhất là khi Dương Duy Khôn đang ở đây.

Tranh cãi chỉ khiến cô càng nghiêng về phía Dương Duy Khôn mà thôi.

Vương Cường không hề ngốc, chỉ là trước đây khi đối mặt với chuyện của Hồ Thúy Hồng, anh có chút mù quáng.

Trong lòng thầm chửi: “Đồ hồ ly tinh đáng ghét.”

Hồ ly tinh đực.

Đừng hòng cướp đi Triệu Vịnh Mai của anh.

“Mai Mai, em qua đó xem đi, ở đây có anh.” Vương Cường nói với Triệu Vịnh Mai. “Em bị nắng rồi, đi uống nước đi.”

“Tam ca, hai ngày nay anh bị sốt à?” Triệu Vịnh Mai càng thấy khó hiểu. “Anh như thế này làm em hoang mang lắm.”

Dương Duy Khôn ở đằng xa: “...”

Anh nhìn cô gái ngây thơ với ánh mắt đầy yêu thương, chưa bao giờ nhận ra cô lại đáng yêu đến thế.

Vương Cường: “...”

Con bé này, làm anh tức c.h.ết đi được!

Chẳng lẽ cô không nhận ra anh đang đối xử khác với cô sao?

“Hoang mang cái gì?” Vương Cường xoa đầu cô.
“Tam ca trước đây bị mù.”

Bỏ qua một cô gái tốt như vậy mà không theo đuổi, không phải mù là gì?

“Tay anh bẩn quá.” Triệu Vịnh Mai giận dỗi hét lên. “Lại còn có người đang nhìn nữa.”

Còn tưởng là hồi nhỏ sao?

Còn có người đang nhìn?

Dù biết Triệu Vịnh Mai đang nói đến Dương Duy Khôn và những người khác, nhưng anh tự động hiểu rằng cô đang ám chỉ Dương Duy Khôn.

Haha, gã đàn ông kia có thèm khát cũng vô ích, Mai Mai vẫn gần gũi với anh hơn.

Nghĩ đến đó, Vương Cường bắt đầu đắc ý, nhướn mày nhìn Dương Duy Khôn.

Ai ngờ người đàn ông kia lại cúi đầu xuống một cách tự giác.

Hừ, muốn đấu với anh?

Triệu Vịnh Mai: “...”

Không hiểu anh đang hả hê về cái gì, lắc đầu bất lực, chắc là di chứng sau khi chia tay Hồ Thúy Hồng.

Tốt nhất là tránh xa những người đầu óc không bình thường.

Vì vậy, ngay khi Vương Cường đang tràn đầy tự tin để theo đuổi Triệu Vịnh Mai, anh phát hiện cô gái này trốn mình như trốn tà.

Vương Cường: “...”

Tức đến mức không biết làm gì.

“Em trốn anh làm gì?” Vương Cường túm lấy cái gùi trên lưng Triệu Vịnh Mai. “Xem em còn chạy được không?”

“Em không chạy.” Triệu Vịnh Mai đặt gùi xuống. “Vậy anh mang về giúp em nhé.”

“Được thôi.” Vương Cường đeo gùi lên lưng, nhưng ngay lập tức Triệu Vịnh Mai đã bỏ chạy, vừa chạy vừa hét: “Tam ca, nhớ mang về nhà giúp em đó!”

Vương Cường: “...”

Con điên này, anh sắp bị nó làm điên mất.

Triệu Vịnh Mai chạy một mạch đến bờ sông gần làng rồi ngồi xuống, trời ơi, sợ c.h.ế.t đi được.

Không hiểu Vương Cường bị làm sao nữa?

Rõ ràng nghe nói anh định đi sang làng bên cơ mà, sao lại quay về?

Cũng không phải là cô sợ Vương Cường, chỉ là cảm giác ánh mắt của anh nhìn mình có gì đó kỳ lạ.

Triệu Vịnh Mai lắc đầu bất lực.

Biết thế này, lúc đó cô không nên giúp Vương Cường, nên để Hồ Thúy Hồng dạy cho anh một bài học, cho anh tỉnh táo lại.

Đúng vậy, bây giờ Triệu Vịnh Mai cảm thấy Vương Cường bị kích động quá mà đầu óc không bình thường.

Nếu không sao lại cứ lập dị như thế?

“Hay là vì hôm đó em dẫn anh đến căn cứ bí mật nghe mấy lời đó nên anh thấy xấu hổ? Cố ý trả thù em?” Triệu Vịnh Mai nhìn mặt nước lấm bầm.

Vừa dứt lời, cô nghe thấy tiếng cười khẽ.

“Ai?” Cô cảnh giác nhìn quanh, khuôn mặt Dương Duy Khôn hiện ra sau đám lau sậy.

“Tôi không cố ý nghe trộm cô nói chuyện đâu.” Dương Duy Khôn cười nói.

Anh vốn định trốn ở đây để ngủ một giấc, ai ngờ lại nghe thấy tiếng bước chân, rồi Triệu Vịnh Mai chạy đến.

“Ừ.” Triệu Vịnh Mai không dám nhìn thẳng vào mắt anh, gật đầu rồi vội vàng giải thích. “Tôi không cấm anh nghỉ ở đây.”

“Biết tôi ở đây nên không đến à?” Dương Duy Khôn cười.

“Không phải.” Triệu Vịnh Mai không biết giải thích thế nào, lắc đầu. “Tôi biết mọi người đều là người tốt.”

Dương Duy Khôn cười: “Tôi không phải người tốt đâu.”

Đừng bị phát “thể người tốt” một cách vô tội vạ như vậy.

Triệu Vịnh Mai lắc đầu: “Anh đừng nản, một ngày nào đó mọi người sẽ trở về.”

“Vậy sao?” Giọng nói của người đàn ông đột nhiên gần hơn, Triệu Vịnh Mai giật mình, phát hiện Dương Duy Khôn không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt cô.

Cô siết c.h.ặ.t t.a.y vào đường may quần.

“Vậy lúc đó em về cùng tôi nhé?” Anh cúi xuống, giọng nói vẫn lạnh lùng nhưng trong không khí thoang thoảng mùi hương bạc hà.

Về cùng anh là sao?

Triệu Vĩnh Mai tròn mắt nhìn nụ cười chế nhạo của người đàn ông: “Anh đúng là đồ đểu.”

Cô giơ tay tát anh một cái mà không cần suy nghĩ.

Bốp!

Mặt nước sông vang lên tiếng nước bắn, bảy tám vòng gợn...

Chương 675

DTV-EBOOK

Kể từ ngày hôm đó, Triệu Vịnh Mai không còn gặp lại Dương Duy Khôn nữa. Sau cái tát ấy, cô vừa khóc vừa chạy đi, cho đến tận bây giờ vẫn không hiểu tại sao anh lại nói những lời xúc phạm như vậy.

Vương Cường vẫn như một con gián không chết, ngày nào cũng đến nhà cô, bất kể Triệu Vịnh Mai có cau có thế nào, anh ta nhất quyết không đi.

“Nhìn cái bộ dạng yếu tinh của Triệu Vịnh Mai kìa,” Triệu Hiểu Mai, em họ của Triệu Vịnh Mai và là bạn thân của Hồ Thúy Hồng, tức giận nói. “Tưởng mình cao thượng lắm, nhưng thực ra chỉ là phá hoại mối quan hệ của chị và Vương Cường.”

Từ nhỏ, Triệu Hiểu Mai đã ghen tị với Triệu Vịnh Mai. Cả hai đều là con gái nhà họ Triệu, nhưng vì nhà cô có hai chị gái nên gia đình luôn mong có con trai. Khi mẹ cô mang thai, nhiều người bảo sẽ là con trai, nhưng khi sinh ra lại là con gái. Nghe nói mẹ cô đã khóc đến ngất đi. Từ đó, cô bị ghẻ lạnh cho đến khi em trai ra đời, cuộc sống mới khá hơn.

Trong khi đó, Triệu Vịnh Mai là con cả, sau đó mẹ cô sinh thêm em trai, nhưng cả hai đều được yêu thương như nhau. Cô còn có một bà mẹ đỡ đầu không có con trai, suýt nữa là nuông chiều cô hết mực. Thêm vào đó, từ nhỏ cô đã ngoan ngoãn, làm việc giỏi, trong khi Triệu Hiểu Mai kém cô ba tháng nên mẹ cô luôn so sánh và chê bai cô, ngược lại luôn khen ngợi Triệu Vịnh Mai.

Triệu Hiểu Mai chơi thân với Hồ Thúy Hồng cũng vì cô ta không ưa Triệu Vịnh Mai.

“Vương Cường đúng là đồ hèn,” Hồ Thúy Hồng tức giận nói. “Tôi sẽ không để họ yên ổn đâu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nếu không phải do Triệu Vịnh Mai nhiều chuyện, Vương Cường đã không ra nông nổi này,” Triệu Hiểu Mai nói khi thấy cô ta chửi Vương Cường liên tục.

Hồ Thúy Hồng cười nhạt: “Rồi sẽ có ngày tôi lột bộ mặt đạo đức giả của cô ta.”

Triệu Hiểu Mai mỉm cười: “Đến lúc đó, Vương Cường sẽ thấy rõ bản chất của cô ta và biết được chị tốt thế nào.”

“Đương nhiên, loại như Vương Cường không xứng đáng mang giày cho chị,” Triệu Hiểu Mai nói. “Lúc đó, chúng ta sẽ cho hắn một bài học.”

Hồ Thúy Hồng cười đắc ý. Những kẻ dám trêu chọc cô ta đừng hòng yên thân.

Triệu Vịnh Mai không biết mình đã bị Hồ Thúy Hồng để ý vì chuyện của Vương Cường. Sau sự việc bên bờ sông, cô buồn một thời gian rồi cũng nguôi ngoai. Cuộc sống dường như trở lại như cũ, ngày ngày cô vẫn đi kiếm cỏ về nuôi lợn. Chỉ là đôi khi đi ngang qua bờ sông, cô vẫn không kìm được mà nhìn lại, ngẩn ngơ một lúc rồi vội vã bước đi.

Dương Duy Phong nhận thấy anh trai mình ngày càng trầm lặng khác thường, đến cả Dương Quyền Đình, người thường không quan tâm chuyện này, cũng phải hỏi Hứa Quế Chi: “Thằng lớn dạo này sao thế?”

“Ai biết được,” Hứa Quế Chi lo lắng nói. “Hỏi cũng không chịu nói.”

Con trai lớn rồi, mẹ khó can thiệp. Phải chăng anh đã gặp được người mình thích? Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của gia đình, Hứa Quế Chi thở dài. Dù có gặp được người mình thích, thì cũng làm được gì đây? Bà lặng lẽ lau nước mắt.

Dương Quyền Đình vỗ nhẹ lưng vợ: “Đợi thêm chút nữa, kiên trì rồi sẽ tốt thôi.”

Hứa Quế Chi không tìm được mà dựa vào n.g.ự.c chồng: “Bao giờ mới đến ngày đó đây?”

Hai con trai đều đã lớn, đến tuổi lập gia đình rồi. Ở thành phố còn có đứa con út không biết giờ sống ra sao, lòng bà đau như cắt!

Dương Quyền Đình im lặng, câu hỏi này ông cũng không biết trả lời thế nào. Nhưng ông tin rằng một ngày nào đó, con đường sai lầm này sẽ chấm dứt.

Triệu Vịnh Mai không biết chuyện này, việc Dương Duy Khôn đột nhiên biến mất khiến cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng cảm thấy trống trải. Dù vậy, điều này không ảnh hưởng đến cô, cô gái hiền lành, chăm chỉ vẫn ngày ngày làm việc, kiếm cở nuôi lợn như thường lệ.

Mùa xuân là mùa đẹp nhất, khi rau cải non mọc xanh rờn trên cánh đồng, cả người lớn lẫn trẻ con đều bắt đầu một công việc mới: đi hái rau. Rau cải có thể làm bánh cuốn, trộn gỏi hoặc gói bánh.

Hứa Quế Chi cũng mang giỏ đi hái rau, nhưng chỗ nào bà đến cũng đã bị người khác hái gần hết, đi mãi

mới được một ít. Những ngày giáp hạt, họ phải dựa vào rau rừng để sống qua ngày. Hai con trai bí mật vào rừng hy vọng kiếm được chút gì đó, không biết có thành công không? Vừa hái rau, bà vừa lo lắng.

Trong khi đó, hai anh em vào rừng, Dương Duy Khôn dặn em trai: “Theo sát anh, đừng đi lạc.”

“Em biết rồi,” Dương Duy Phong cười nói. “Hy vọng hôm nay kiếm được thứ gì đó ngon.”

“Mùa xuân rừng nhiều thú lắm, ai cũng vào đây,” Dương Duy Khôn nói. “Bị người khác thấy không tốt.”

Anh không lo không kiếm được đồ ăn, mà lo bị phát hiện sẽ gây phiền phức cho đội trưởng.

Dương Duy Phong thở dài: “Anh à, anh nghĩ ngày này bao giờ mới kết thúc?”

“Chắc chắn sẽ có ngày,” Dương Duy Khôn kiên định nói. “Nhất định sẽ có.”

Giọng nói đầy niềm tin của anh khiến Dương Duy Phong phấn chấn hơn, hai anh em dìu nhau tiến sâu vào rừng. Họ cố tình đi xa để tránh gặp người, nhưng không ngờ vẫn gặp phải. Và đó lại là cô gái có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Dương Duy Khôn.

Triệu Vịnh Mai cũng không ngờ hôm nay mình vào rừng kiểm tra bẫy lại gặp Dương Duy Khôn sau bao ngày không gặp. Nhìn đồ hai người họ mang theo, chắc cũng giống cô, vào rừng kiếm chút gì đó cải thiện bữa ăn.

Dương Duy Khôn cũng không ngờ cô gái trông rụt rè này lại dám một mình vào chỗ rừng sâu như vậy.

“Muốn c.h.ế.t à?” Anh lạnh lùng nói với Triệu Vịnh Mai.

Cô ngạc nhiên vì câu nói vô cớ: “Tôi không...”

“Mùa xuân rừng nhiều thức ăn, nhưng cũng nhiều thú dữ,” Dương Duy Khôn nghiêm nghị nói. “Đừng tưởng sống ở đây từ nhỏ là có thể đối phó được tất cả.”

Nếu gặp phải thú dữ, một mình cô gái làm được gì?

“Tôi không...” Triệu Vịnh Mai chưa kịp nói xong thì sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Cả ba nghe thấy tiếng động lạ.

“Hình như là lợn rừng!” Triệu Vịnh Mai nói.

“Duy Phong, nếu có chuyện gì, anh sẽ dẫn nó đi, em đưa cô ấy chạy,” Dương Duy Khôn nói với em trai.

“Vâng,” Dương Duy Phong gật đầu ngay lập tức.

Quả nhiên, đó là một con lợn rừng! Và là một con lợn rừng to khỏe, hung dữ.

Chương 676

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai muốn nói điều gì đó, nhưng ánh mắt kiên quyết của Dương Duy Khôn khiến cô hiểu rằng dù có nói gì đi nữa, anh cũng sẽ không thay đổi quyết định.

“Ở phía bên trái khoảng 50 mét có một cái bẫy,” Triệu Vịnh Mai vội nói với Dương Duy Khôn, “nhưng nó không lớn lắm.”

Lúc này, cô cảm thấy hối hận vì đã không làm một cái bẫy lớn hơn.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Được rồi,” Dương Duy Khôn gật đầu, quay sang nói với Dương Duy Phong, “Em dẫn cô ấy đi nhanh đi.”

Nhưng con lợn rừng dường như đã được huấn luyện, nó lao thẳng về phía Dương Duy Phong và Triệu Vịnh Mai.

Dương Duy Khôn cầm một cây gậy xông thẳng về phía con lợn rừng. Bị đau, con lợn quay đầu lại và lao về phía anh...

Dương Duy Phong cùng Triệu Vịnh Mai chạy về phía trước, bỗng nhiên cô dừng lại.

“Sao... sao thế?” Dương Duy Phong vừa thở hổn hển vừa hỏi.

Anh không ngờ Triệu Vịnh Mai lại có thể chạy nhanh đến vậy.

...

...

Nhưng tại sao cô lại đột nhiên dừng lại?

“Em có biết trèo cây không?” Triệu Vịnh Mai hỏi Dương Duy Phong, “Hãy trèo lên cây đi, em sẽ quay lại xem anh ấy thế nào.”

“Này!” Dương Duy Phong chưa kịp nói gì, đã thấy Triệu Vịnh Mai cầm chiếc rìu trên tay chạy ngược lại hướng vừa đi.

Không suy nghĩ nhiều, Dương Duy Phong cũng đuổi theo, nhưng không may vấp ngã.

Khi anh đứng dậy, Triệu Vịnh Mai đã biến mất.

Dương Duy Phong vội gỡ những sợi dây leo quấn quanh chân và chạy về phía cũ, chưa đi được bao xa đã nghe thấy một tiếng hét chói tai.

Đó là tiếng gầm của lợn rừng.

Lòng Dương Duy Phong thất lại, không lẽ...

“Anh cả!” Anh hét lên một tiếng, rồi lao về phía nơi phát ra tiếng động.

Khi anh chạy đến nơi!

Dương Duy Phong dụi mắt, chờ đã, anh vừa nhìn thấy gì vậy?

Cảnh tượng này liệu anh có nên nhìn không?

Triệu Vịnh Mai vẫn cầm chiếc rìu trên tay, lưỡi rìu nhỏ giọt máu, bàn tay cầm rìu run rẩy.

Dương Duy Khôn dùng khăn tay lau vết m.á.u trên mặt cô, lo lắng hỏi, “Em có bị thương không?”

Triệu Vịnh Mai lắc đầu một cách máy móc.

Sau đó, Dương Duy Khôn ôm chặt cô vào lòng, thì thầm an ủi, “Không sao rồi, không sao rồi!”

Đột nhiên, Triệu Vịnh Mai bật khóc nức nở.

Dương Duy Phong thấy anh trai mình luống cuống lau nước mắt cho cô, ánh mắt dịu dàng và xót xa mà anh chưa từng thấy bao giờ.

Dương Duy Phong lặng lẽ lùi lại một đoạn, đợi hai người bình tĩnh lại mới tiến đến.

Chiếc rìu của Triệu Vịnh Mai đã được đặt xa, còn cô thì được Dương Duy Khôn dắt tay đến bên con suối gần đó.

Anh cẩn thận rửa sạch vết m.á.u trên tay cô, “Phải xử lý con lợn rừng ngay, không thì mùi m.á.u sẽ thu hút thú dữ khác.”

Anh lấy từ túi quần ra một chiếc khăn tay đã bạc màu, nhúng nước và lau vết m.á.u trên mặt cô, “Em nghỉ ngơi ở đây, anh sẽ đi xử lý.”

Thấy tay cô lại run lên, anh nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, “Đừng sợ, anh ở đây, em chỉ cần ngẩng đầu là thấy anh.”

“Em không sợ,” một lúc sau, Triệu Vịnh Mai mới khàn giọng nói, “Chỉ là...”

Cô không ngờ m.á.u lại b.ắ.n lên mặt mình.

Nếu không phải nhờ Dương Duy Khôn phản ứng nhanh, có lẽ giờ cô đã c.h.ế.t rồi.

Đây là lần đầu tiên Triệu Vịnh Mai đối mặt với cái c.h.ế.t gần đến vậy.

Nhưng nếu thời gian quay ngược lại, trong tình huống đó, cô vẫn sẽ không chút do dự xông lên.

“Anh biết,” Dương Duy Khôn nhẹ nhàng lau sạch tay cô, rồi mỉm cười nói, “Cảm ơn em.”

Nếu cô không quay lại cứu anh, có lẽ mạng sống của anh đã kết thúc hôm nay.

Cái bẫy quá nhỏ, con lợn rừng rơi xuống rồi lại nhẩy ra, nhưng bị những chiếc gai trong hố làm cho điên cuồng.

Nó nhẩy ra khỏi hố và lao thẳng về phía anh.

Dương Duy Khôn nghĩ lại cảnh tượng lúc đó mà lạnh cả sống lưng.

Sau khi an ủi Triệu Vịnh Mai, anh cùng Dương Duy Phong xuống phía dưới con suối để sơ chế con lợn rừng.

Hai người dùng dây leo làm một cái giàn, buộc con lợn rừng lên và kéo xuống núi.

Khi mang con lợn rừng lớn như vậy vào làng, Dương Duy Khôn nói với mọi người rằng hai anh em lên núi để hái quả rừng, không ngờ gặp phải con lợn rừng đang tìm thức ăn.

Hai anh em suýt mất mạng, may nhờ có cái bẫy của một thợ săn nào đó đã cứu họ.

Hai anh em không giấu diếm, đóng góp con lợn rừng cho làng như một cách chuộc lỗi.

Không một lời nào nhắc đến Triệu Vịnh Mai, và cô cũng trở về nhà trước hai người, rồi sau đó mới ra xem cùng mọi người.

“Nhờ có hai cháu mà con lợn rừng này không phá hoại mùa màng của làng ta,” trưởng thôn cười nói, “Hai cháu vô tình đã làm một việc tốt, ta thay mặt dân làng cảm ơn.”

Năm ngoái, làng họ bị lợn rừng tàn phá, ruộng vừa gieo hạt đã bị chúng phá sạch.

Dẫn đến vụ mùa sau dù có trồng lại nhưng sản lượng vẫn giảm nhiều.

Năm nay, họ lo lắng lợn rừng sẽ xuống núi, nhưng may thay, con lợn rừng đã bị hai anh em Dương Duy Khôn g.i.ế.c chết.

Mặc dù hai người này là “phần tử xấu”, nhưng ở làng này, trưởng thôn quản lý rất tốt, chưa từng có chuyện đấu tố hay bêu rếu ai.

Ngay từ ngày đầu tiên họ đến, trưởng thôn đã họp dân làng và nói, “Họ đến đây để cải tạo, làm việc gì thì làm, còn lại... ta quyết định.”

Những người khác thì sao?

Khi họp trên huyện, có người đề nghị đấu tố những người này, trưởng thôn thẳng thừng từ chối, “Phân trong làng chúng tôi chưa dọn xong, các đồng chí muốn giúp không?”

Trưởng thôn từng cầm đao c.h.ế.m c.h.ế.t nhiều tên giặc, những vết thương trên người là minh chứng cho chiến công của ông.

Những người trong ban cách mạng cũng không dám làm gì ông, miễn là những “phần tử xấu” trong làng không gây rối, ông muốn làm gì thì làm.

Ông nói vậy, dân làng cũng nghĩ vậy.

Hơn nữa, cảnh tượng năm ngoái vẫn còn in đậm trong tâm trí họ.

Vả lại, bây giờ không phải là Tết, thịt lợn rừng sẽ được chia đều cho mọi nhà.

Nhìn sơ qua, con lợn rừng này khá béo, mỗi nhà một ít cũng đủ cho một bữa no nê.

“Giết lợn!” trưởng thôn hô to, “Tối nay cả làng ăn tiệc thịt lợn.”

Trong đám đông, Dương Duy Khôn nhìn về phía Triệu Vịnh Mai, sắc mặt cô đã khá hơn so với lúc trên núi, anh thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ánh mắt của Vương Cường Hưng bên cạnh khiến anh khó chịu.

Như thể đang tuyên bố chủ quyền, Vương Cường Hưng nói gì đó với Triệu Vịnh Mai, cô gật đầu rồi đi theo anh ta.

Chương 677

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi hôm nay đi đào rau rừng, mí mắt cứ giật liên hồi. Vừa đào được một ít rau, bà đã thấy bốn chồn nên vội vã trở về nhà.

Vừa đến đầu làng, bà nghe thấy lũ trẻ chạy đến báo: “Con trai nhà bà g.i.ế.c được một con lợn rừng đó!”

Tim Hứa Quế Chi như nhảy khỏi lồng ngực.

Hai đứa con trai nhà bà tuy từ nhỏ đã theo ông nội tập võ, nhưng so với thằng út thì chúng vẫn kém xa.

Huống chi đó là lợn rừng!

Nghe xong, Hứa Quế Chi vội hỏi rõ đứa trẻ rồi lập tức hướng về phía trụ sở đội.

Trong lòng bà không ngừng mắng hai đứa con trai ngỗ nghịch: “Rõ ràng đã hứa với ta là không vào rừng sâu, sao lại gặp lợn rừng?”

Hơn nữa, gia đình họ bị đưa đến đây cải tạo, lại thêm mấy năm đại nhảy vọt luyện thép, trong nhà ngoài một con d.a.o thái rau thì còn có công cụ gì để chống lại lợn rừng?

Nhưng khi đến nơi, nhìn thấy nụ cười của hai con trai giữa đám đông cùng những lời chúc mừng từ mọi người: “Con trai bà lập công cho làng ta rồi!”, lòng Hứa Quế Chi chỉ còn lại sự xót xa.

Bà mỉm cười nhạt trước những lời chúc tụng.

Cái công lao đánh đổi bằng mạng sống này, ai muốn thì cứ lấy đi!

Hứa Quế Chi liếc nhìn, thấy hai con không sao, mới yên tâm xách giỏ về ngôi miếu hoang.

“Mei Mei.” Trên đường, bà gặp Triệu Vịnh Mai và Vương Cường. Không biết Vương Cường nói gì mà mặt Triệu Vịnh Mai trông không được vui.

“Sao thế?” Hứa Quế Chi quan tâm hỏi.

“Không cần bác lo.” Vương Cường giận dỗi nói.

“Thằng bé này, ta có nói chuyện với mày đâu.” Hứa Quế Chi liếc Vương Cường một cái rồi bỏ qua, tiếp tục hỏi Triệu Vịnh Mai: “Trông cháu không khỏe, muốn đến nhà bác uống chút nước nghỉ ngơi không?”

“Bác ơi, cháu không sao.” Triệu Vịnh Mai lắc đầu, “Chỉ cần về nghỉ một chút là ổn.”

Hứa Quế Chi nhìn cô đầy lo lắng: “Vậy để bác đưa cháu về.”

Vương Cường: “Để cháu đưa là được.”

“Được.” Ai ngờ Triệu Vịnh Mai lại gật đầu, “Vậy làm phiền bác rồi.”

Cô giận, giận vì những lời Vương Cường vừa nói.

“Mei Mei.” Vương Cường gọi cô với giọng đầy uất ức.

“Anh không phải đi xem mổ lợn sao?” Triệu Vịnh Mai mỉm cười nhạt, “Mau đi đi.”

Vương Cường: “...”

Anh chỉ nói vài lời không hay về Dương Duy Khôn mà cô bé đã giận rồi.

“Anh biết rồi.” Vương Cường cúi gầm mặt, “Chiều anh mang đồ ngon cho em.”

“Anh Ba đi đi.” Triệu Vịnh Mai nói.

Hứa Quế Chi nhìn Vương Cường, rồi nhìn Triệu Vịnh Mai, trong lòng thầm tiếc nuối.

Cảm giác như cây cải tốt của nhà mình bị người khác để mất tới.

Ôi, cô gái tốt thế này!

Hứa Quế Chi lại một lần nữa cảm thán, nghĩ thầm nếu cô ấy có thể trở thành con dâu nhà mình thì tốt biết bao.

Tiếc thật.

Nhưng có vẻ cô gái này vẫn chưa mở lòng.

Hứa Quế Chi chợt thấy mình tham lam quá, muốn nhắc nhở cô một câu nhưng lời đến cổ họng lại nuốt xuống.

Triệu Vịnh Mai về nhà nằm trên giường nhưng chẳng tài nào chợp mắt được.

Trong tai vẫn văng vẳng tiếng lợn rừng trên núi và cảm giác cánh tay rắn chắc của người đàn ông kéo cô vào lòng.

Không hiểu sao, má Triệu Vịnh Mai bỗng ửng hồng.

Đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng động bên cửa sổ.

Ban đầu cô tưởng mình nghe nhầm.

Nhưng lắng nghe kỹ lại, hình như thật sự có ai đó đang gõ cửa sổ.

“Ai đó?” Triệu Vịnh Mai hét lên, rồi nhanh chóng mở cửa sổ định đánh, may mà kịp dừng tay lại.
“Sao... sao lại là anh?”

“Không thấy em ở đó,” Dương Duy Khôn nhìn cô nói, “nên đến xem thế nào.”

Lúc này, đội trưởng đang tổ chức mọi người ở trụ sở đội chuẩn bị nồi nước mỡ lợn, nấu món thịt lợn rồi chia phần thịt còn lại.

Đó là quy định của hợp tác xã.

Con lợn rừng nào do làng nào bắt được thì thuộc về làng đó.

Ban đầu Dương Duy Khôn còn thấy Triệu Vịnh Mai, nhưng một lúc sau tìm lại không thấy cô đâu.

Lo lắng cho cô nên anh quyết định đến xem.

Hơn nữa, lúc này mọi người đều tập trung ở trụ sở đội, anh đến đây cũng không ai phát hiện.

“Em ổn chứ?” Dương Duy Khôn hỏi, “Nếu sợ thì tối nay nhờ ai đó đến ngủ cùng.”

Triệu Vịnh Mai đỏ mặt gật đầu: “Em không sao, anh không cần lo.”

Rồi vội giải thích: “Em rất cảm ơn anh.”

Cô không ngờ anh lại tinh tế đến vậy, đặc biệt đến nhắc nhở cô.

Một lúc sau, cả hai đều im lặng.

Không khí trầm lắng nhưng lại hài hòa lạ thường.

Bỗng, trong sân vang lên tiếng bước chân. Triệu Vịnh Mai tỉnh táo lại vội nói với anh: “Anh đi đi, em không sao đâu.”

Nếu bị phát hiện sẽ không tốt cho anh.

Nhưng với Dương Duy Khôn, câu nói này lại mang ý nghĩa khác. Anh gật đầu không nói thêm gì, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Triệu Vịnh Mai.

Triệu Vịnh Mai vừa đóng cửa sổ thì nghe tiếng gõ cửa.

Là Vương Cường.

“Mei Mei, em có ở đó không?” Vương Cường vừa gõ cửa vừa hỏi.

“Sao vậy?” Triệu Vịnh Mai mở cửa, mặt lạnh nhìn anh, “Em đang ngủ, anh gõ cửa làm gì?”

“Em không sao chứ?” Vương Cường lo lắng nhìn Triệu Vịnh Mai, “Mọi người đang xem mổ lợn, sao em không đi?”

“Mổ lợn có gì hay đâu?” Triệu Vịnh Mai nói, “Em không muốn xem.”

“Một lát nữa còn có món thịt lợn nữa.” Vương Cường nói, “Đi nào, chúng ta đi xem cho vui.”

Nói rồi, không đợi cô đồng ý, anh kéo tay cô định dẫn đi.

“Em đã nói là không đi mà.” Triệu Vịnh Mai giận dỗi nói.

Đi xem mổ lợn?

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đẫm m.á.u đó là cô đã muốn nôn rồi, còn đi xem làm gì nữa?

Tự tìm khổ sao?

“Đi chơi đi, vui lắm.” Vương Cường không hiểu, cười nói, “Một lát nữa còn có món thịt lợn, em không muốn ăn sao?”

“Bố mẹ em sẽ mang về.” Triệu Vịnh Mai nói, “Hôm nay em mệt, muốn ngủ.”

“Mei Mei, em bị sao vậy?” Vương Cường nhìn cô đầy nghi ngờ, “Em có việc gì giấu anh à?”

Anh cảm thấy hôm nay cô rất lạ, nhưng không biết lạ ở điểm nào.

“Em có gì giấu anh đâu, chỉ là lười đi xem thôi.” Triệu Vịnh Mai nói.

Vương Cường: “...”

“Anh đi đi.” Triệu Vịnh Mai sốt ruột nói.

“Vậy anh ở đây với em.” Vương Cường nói.

“Anh Ba, anh mới là người kỳ lạ đấy.” Triệu Vịnh Mai đảo mắt, “Anh đi đi, đừng làm phiền em nữa.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô ngủ mà anh ở đây làm gì?

Nghe thật kỳ lạ!

Vương Cường: “...”

Đúng là hơi kỳ, nhưng anh biết nói sao bây giờ?

Chẳng lẽ nói từ hôm đó anh chợt nhận ra vẻ đẹp của em? Muốn yêu em?

Chương 678

DTV-EBOOK

Vương Cường cũng không hiểu nổi bản thân mình đang nghĩ gì.

Hồi nhỏ, vì hai người chênh lệch tuổi tác không nhiều, nên Triệu Vịnh Mai cũng rất thích đi theo anh ba của cô suốt ngày.

Nhưng sau này, khi lớn dần lên, cùng với việc anh ta thân thiết với Hồ Thúy Hồng, cộng thêm việc Triệu Vịnh Mai và Hồ Thúy Hồng không hợp nhau, tình cảm giữa anh và Triệu Vịnh Mai cũng dần phai nhạt.

Đặc biệt là khi biết được gia đình muốn mai mối anh với Triệu Vịnh Mai, lòng Vương Cường càng thêm phản kháng.

Đôi khi nhìn thấy Triệu Vịnh Mai đến nhà chơi, anh ta cũng chỉ đối xử hờ hững, chẳng buồn quan tâm.

Vì chuyện này, Vương Cường không ít lần bị mẹ mắng.

Sau này, vì Hồ Thúy Hồng, Vương Cường làm nhiều chuyện khiến người khác chỉ biết lắc đầu, mẹ anh mắng mỗ mệt mỗ rồi cũng không nhắc đến chuyện anh cưới Triệu Vịnh Mai nữa.

Bà nghĩ, anh ta không xứng.

Vương Cường cũng thở phào nhẹ nhõm.

...

...

Lúc đó, Vương Cường nào có ngờ được, người mà anh ta hết lòng đối tốt – Hồ Thúy Hồng – lại chỉ đang lợi dụng anh.

Anh càng không ngờ rằng một ngày mình lại thích Triệu Vịnh Mai, cô gái mà anh luôn nghĩ chỉ là em gái.

Như lời anh cả của anh đã nói: *“Mai Mai không phải em gái ruột của em. Có thể nào em thực sự thích cô ấy mà không nhận ra?”*

Một câu nói khiến Vương Cường bừng tỉnh.

Thì ra, anh thực sự thích Triệu Vịnh Mai?

Bản thân Vương Cường cũng kinh ngạc trước nhận thức này, vậy nên hôm đó nghe những lời của Hồ Thúy Hồng, anh không đau lòng mà chỉ cảm thấy tức giận?

Đêm đó, Vương Cường không ngủ được, trong đầu lần lượt lướt qua từng ký ức về hai người như một thước phim quay chậm.

Rồi anh đi đến kết luận.

Đúng vậy, người anh thực sự thích là Triệu Vịnh Mai.

Chỉ là hồi đó còn non nớt, tưởng rằng mình thích Hồ Thúy Hồng, bị cô ta che mắt.

Giờ đây, nhìn Triệu Vịnh Mai với vẻ mặt đầy bất lực, nỗi đau trong lòng Vương Cường chỉ có anh tự thấu.

Mấy ngày nay, Vương Cường không ngừng tự vấn, liệu mình đã làm đủ rõ ràng chưa?

Nhưng giờ đây, anh cảm thấy bất lực.

Bởi anh nhận ra, không phải mình làm chưa đủ, mà là sau bao năm, Triệu Vịnh Mai rõ ràng đã không còn ý nghĩ gì về anh nữa.

May mắn là, cô ấy vẫn chưa có người thích, cũng chưa có đối tượng, anh vẫn còn cơ hội.

Còn việc tỏ tình? Phá vỡ lớp giấy mong manh đó?

Chưa đến bước đường cùng, Vương Cường không muốn làm thế, nhờ đâu tỏ tình xong lại khiến Triệu Vịnh Mai sợ hãi, tránh xa anh hơn thì sao?

Với tính cách của cô, cần phải “ngâm nước ấm” từ từ.

Dương Duy Khôn đứng bên ngoài cửa sổ, nghe hết cuộc trò chuyện của hai người trong sân, rồi khẽ mỉm cười.

Còn Triệu Vịnh Mai thì chẳng thèm để ý đến Vương Cường nữa, vì bị anh ta làm phân tâm, cô cũng không nghĩ đến chuyện xảy ra trên núi hôm nay nữa, dần chìm vào giấc ngủ.

Dương Duy Khôn đợi đến khi trong phòng không còn tiếng động gì, lại chờ thêm một lúc cho chắc chắn cô đã ngủ say, rồi mới lặng lẽ rời đi.

Ở trụ sở đội, lợn đã được mổ xong, nồi nước lèo làm món thịt lợn cũng đã bắc lên bếp.

Bọn trẻ trong làng reo hò phấn khích, không khí như đang đón Tết.

Phiêu Vũ Miên Miên

Hứa Quế Chi cả buổi không thấy con trai cả đâu, liền kéo Dương Duy Phong hỏi: “Con có thấy anh cả không?”

“Không ạ.” Dương Duy Phong lắc đầu, “Chắc anh ấy về nhà rồi.”

Hứa Quế Chi lo lắng cho con trai lớn, dặn dò Dương Duy Phong vài câu rồi xách giỏ đi về phía ngôi miếu hoang, nhưng ở nhà cũng chẳng có ai.

Bà định ra ngoài tìm thì thấy Dương Duy Khôn cúi gằm mặt đi về.

Mẹ nào chẳng hiểu con.

Chỉ nhìn dáng vẻ của anh, Hứa Quế Chi đã biết con trai mình có tâm sự.

“Sao thế?” Hứa Quế Chi ngồi ở cửa nhặt rau, Dương Duy Khôn ngồi xổm xuống phụ giúp.

“Không có gì.” Dương Duy Khôn nói.

“Từ nhỏ, ba anh em các con thì con là đứa hay giấu giếm nhất.” Hứa Quế Chi áy náy nói, “Vì con là anh cả, nên tự dè nặng trách nhiệm lên vai, có chuyện gì cũng thích giữ trong lòng tự giải quyết.”

“Mẹ.” Dương Duy Khôn gọi.

“Ở đây chúng ta đã đủ khổ rồi.” Hứa Quế Chi nói với con trai, “Con có gì cứ nói với mẹ, mẹ không giúp được thì cũng có thể góp ý cho con.”

“Con thích một cô gái.” Dương Duy Khôn nói.

“Thật sao?” Hứa Quế Chi vui mừng nói, “Thế thì tốt quá.”

Ba đứa con trai nhà bà, chỉ có đứa thứ hai biết yêu sớm, tiếc là người trước đó bà không thích lắm.

Còn đứa lớn và đứa út thì như nhau, khiến bà lo đến mất ngủ mỗi khi nghĩ đến.

Nào ngờ đứa lớn lại “khai quật” rồi.

“Cô gái nhà nào vậy?” Hứa Quế Chi nói, “Con chín chắn hơn thằng hai, ánh mắt cũng tốt, người con thích chắc chắn là một cô gái tốt.”

“Nhưng con không muốn liên lụy đến cô ấy.”
Dương Duy Khôn nói.

Với hoàn cảnh nhà anh hiện tại, ai chịu gả con gái cho anh?

Hứa Quế Chi: “...”

Vừa rồi chỉ vui mừng, quên mất chuyện này.

Không trách nãy giờ mặt Dương Duy Khôn lại khó coi như vậy, Hứa Quế Chi buồn bã nói: “Hay là, mẹ thử dò ý cô gái đó xem?”

Nhờ đâu...?

“Nhà mình bây giờ vẫn chưa định tính, biết đâu...” Hứa Quế Chi chưa nói hết câu, đã thấy con trai lắc đầu.

“Cứ để vậy đi.” Dương Duy Khôn cười, “Con chỉ nói với mẹ thôi, cũng không định làm gì.”

“Mẹ đừng buồn.” Dương Duy Khôn tiếp tục, “Chúng con còn trẻ, con tin một ngày nào đó thế sự sẽ thay đổi.”

Nhưng ngày đó bao giờ mới đến?

Đến lúc đó, biết đâu cô gái kia đã lấy chồng rồi.

“Nếu lúc đó cô ấy chưa kết hôn, hoặc sống không hạnh phúc, con sẽ giành cô ấy về.” Dương Duy Khôn cười nói.

Hứa Quế Chi: “...”

Càng nghe càng thấy xót xa.

Dương Duy Khôn nói như vậy, chắc chắn là rất thích cô gái đó, nếu không đã không nói ra câu “nếu không hạnh phúc sẽ giành về”.

“Mẹ.” Dương Duy Khôn nói tiếp, “Tối nay mình làm bánh rau tề đi?”

Anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, “Con lợn rừng là con bắt được, chắc lát nữa cũng có phần của mình trong nồi thịt.”

“Ừ, làm bánh rau tề.” Hứa Quế Chi cười với con trai, “Hôm nay cho thêm chút bột vào bánh.”

Rồi lại hỏi, “Con không bị thương chứ? Vào phòng nằm nghỉ đi, cơm chín mẹ gọi.”

Con lợn rừng nào dễ bắt thế?

“Vâng.” Dương Duy Khôn gật đầu.

Nào ngờ giấc ngủ này lại khiến anh mơ toàn hình bóng Triệu Vịnh Mai.

Mơ thấy cô kết hôn với Vương Cường, và sống rất hạnh phúc.

Dương Duy Khôn tỉnh dậy: “...”

Cái gì mà “không hạnh phúc sẽ giành về”!

Anh không làm được!

Không thể nào nhìn cô ấy lấy người khác!

Trừ khi anh chết!

Chương 679

DTV-EBOOK

Triệu Vĩnh Mai hoàn toàn không biết rằng mình đã bị hai người họ để mắt tới.

Cô ngủ một giấc say sưa, cho đến khi tiếng cười của mẹ và em trai vang lên từ sân, đánh thức cô dậy.

“Mei Mei, ra ăn tiết canh lợn đi!” Mẹ Triệu gọi từ sân. “Con có ở nhà không?”

“Chị ơi, hôm nay có thịt ăn nè!” Em trai cô hồ hởi hét theo.

Triệu Vĩnh Mai vừa tỉnh giấc, đầu còn lơ mơ, bước ra cửa nhìn họ hỏi: “Sao lại có tiết canh lợn?”

“Hai anh em nhà kia sống trong ngôi miếu hoang hôm nay lén vào núi,” mẹ Triệu giải thích. “Ai ngờ gặp phải một con lợn rừng, may mắn g.i.ế.c được rồi mang về.”

“Đúng vậy, họ giỏi lắm!” Em trai Triệu Vĩnh Phong nói thêm. “Con lợn rừng to lắm, nhìn thôi đã thấy sợ rồi.”

“Ừm, vậy từ giờ em đừng chạy vào núi nữa,” Triệu Vĩnh Mai nhân cơ hội dạy bảo em trai. “Gặp thú dữ thì nguy hiểm lắm.”

“Em biết rồi,” Triệu Vĩnh Phong cười tủm tỉm đáp. “Em hứa sẽ không vào.”

...

...

“Mẹ ơi, chị ơi, bao giờ thì ăn cơm vậy?” Cậu bé háo hức hỏi.

“Đợi bố về đã,” Triệu Vịnh Mai nói, rồi quay sang hỏi mẹ: “Hai anh em kia vào núi, dân làng không nói gì sao?”

“Nói gì được?” Mẹ Triệu đáp. “Giết được lợn rừng, có thịt ăn lại còn được chia phần nữa.”

“Về sau lúa má cũng không sợ bị phá nữa,” Triệu Vịnh Phong bổ sung.

“Đội trưởng nói ai có ý kiến thì cứ nói, nhưng tiết canh và thịt sẽ không liên quan đến họ,” mẹ Triệu cười nói.

Dĩ nhiên, cũng có người không đồng ý.

Họ phản đối việc chia phần cho những “phần tử xấu” sống trong ngôi miếu hoang.

Phiêu Vũ Miên Miên

Thật là buồn cười, người ta liều mạng g.i.ết lợn rừng, còn họ lại muốn ăn tiết canh, chia thịt mà không cho người ta phần?

Mấy kẻ phản đối bị đội trưởng mắng cho một trận tới bời.

Bọn họ chỉ nghĩ đến việc không chia cho mấy nhà kia thì mình sẽ được nhiều hơn, nhưng con người không thể tham lam đến thế được.

“Đội trưởng tức giận lắm,” Triệu Vịnh Phong cười nói. “Ban đầu chỉ định chia cho họ một cân thịt, sau đó đổi ý chia luôn hai cân.”

Suýt nữa thì mấy nhà phản đối tức đến nghẹt thở.

Con lợn rừng nhìn to nhưng không đủ chia cho cả làng, hơn nữa đội trưởng còn giữ lại một ít để gửi lên xã.

Mặc dù cấp trên nói rằng lợn rừng hay thú săn được thì các đội tự chia nhau, nhưng tình cảm làng xã vẫn phải giữ.

Vì vậy, phần thịt thực sự chia đến tay dân làng không nhiều.

Triệu Vĩnh Mai thở phào nhẹ nhõm.

Khi bố cô mang thịt về, cô bắt đầu dọn cơm.

“Sao lại chia nhiều xương thế?” Mẹ Triệu nhìn những thứ bố cô mang về hỏi.

“Đâu phải chia nhiều đâu, vừa gặp cậu bé nhà họ Dương ở miếu hoang, chính là người g.i.ết lợn rừng đó,” bố Triệu thở dài nói. “Đội trưởng thưởng cho họ một ít xương.”

“Ai ngờ cậu bé đi cùng đường về, tôi chỉ hỏi thăm có bị thương không, nếu có thì qua nhà lấy thuốc,” bố Triệu kể lại. “Không ngờ cậu ta lại đưa cho tôi mấy khúc xương này.”

“Còn nói là trả trước tiền thuốc,” bố Triệu lắc đầu cười. “Xem cậu ta có bị thương không.”

Thế mà, nói gì cũng không được.

Cậu bé chạy nhanh như gió, đưa xong là biến mất.

“Giờ phải làm sao?” Bố Triệu hỏi mẹ.

Triệu Vĩnh Mai nhìn đống xương, trong lòng hiểu rằng đây thực ra là món quà Dương Duy Khôn dành cho cô.

Nếu hôm đó cô không đến kịp, có lẽ Dương Duy Khôn vẫn g.i.ế.c được lợn rừng, nhưng chắc chắn sẽ bị thương.

“Thôi thì cứ nhận đi,” mẹ Triệu nói. “Ngày mai mẹ gói ít bánh chẻo rau tề cho họ mang qua.”

Dùng thịt hôm nay chia được để làm nhân, chắc sẽ rất ngon.

“Được,” bố Triệu gật đầu. “Nhà họ cũng không giống kẻ xấu, chỉ là...”

Thật đáng tiếc.

Thời thế này, bố Triệu không biết nói gì hơn, chỉ biết thở dài cùng mẹ vào bếp.

Triệu Vịnh Mai đứng gần ngơ nhìn đám rau cải non trong sân.

“Chị, chị đang nhìn gì thế?” Triệu Vịnh Phong đến gần hỏi. “Chị có chuyện gì giấu em à?”

“Trẻ con biết gì mà hỏi?” Triệu Vịnh Mai cười xoa đầu em trai.

Cô hơn em trai bảy tuổi, năm xưa lẽ ra đã có thể đi học, nhưng mẹ cô sinh em bị băng huyết suýt chết, cả nhà dốc hết tiền để chữa trị cho mẹ.

Vì mẹ yếu không chăm em được, Triệu Vịnh Mai hiểu chuyện đã xin nghỉ học về nhà.

Lúc đó, bố mẹ nhất quyết không đồng ý, nhất là mẹ, nhưng Triệu Vịnh Mai kiên quyết không đi.

Đó là lần duy nhất cô phản kháng lại bố mẹ.

Từ đó, cô gánh vác việc nhà, chăm mẹ, nuôi em, nấu ăn, quét dọn, cho lợn gà ăn.

Mẹ yếu, em trai Triệu Vịnh Phong gần như lớn lên theo chân chị, nên tình cảm hai chị em luôn rất khăng khít.

“Em đâu phải trẻ con nữa,” Triệu Vịnh Phong nói. “Em biết mà.”

“Em biết cái gì?” Triệu Vịnh Mai cười. “Chị vào bếp giúp mẹ đây.”

“Hôm đó em thấy anh ta bí mật để đường trước cửa nhà mình,” Triệu Vịnh Phong thì thầm.

Hôm đó cậu bé thức dậy đi vệ sinh, nghe thấy tiếng động ngoài cổng, tưởng trộm nên rón rén núp xem.

Một lúc sau, cậu thấy có người để lại một thứ trước cửa.

Triệu Vịnh Phong đợi người đó đi rồi ra xem, thì ra là một lọ thủy tinh đựng đường.

Cậu không biết thứ này dành cho ai nên không động vào, ai ngờ hôm sau chị gái cầm đi.

Ban đầu, cậu không nhìn rõ người đó là ai.

Mãi đến lúc này, khi cậu quay về nhà, tình cờ thấy Dương Duy Khôn đi từ hướng nhà mình ra.

Dáng người ấy khiến Triệu Vịnh Phong chợt nhớ đến bóng lưng đêm đó.

“Chị,” Triệu Vịnh Phong gọi khẽ. “Chị thích anh ấy à?”

Người đó đẹp trai nhất vùng, lại có học thức, có năng lực.

Triệu Vịnh Phong do chị gái nuôi dưỡng, hiểu chị hơn ai hết.

Chị cô ngưỡng mộ nhất những người có học vấn, có văn hóa.

Dương Duy Khôn, nếu không kể đến thân phận hiện tại, hoàn toàn hợp gu của Triệu Vịnh Mai.

“Nói bậy gì thế?” Triệu Vịnh Mai trừng mắt. “Chị với anh ấy không hợp.”

Anh ấy như đóa sen tuyết thanh khiết trên núi cao, còn cô chỉ là bông hoa dại ven đường.

“Anh ấy bắt nạt chị?” Triệu Vịnh Phong đột nhiên nghiêm mặt.

Dám bắt nạt chị gái cậu, đánh cho đấy!

“Không có,” Triệu Vịnh Mai vội kéo em lại. “Đừng có gây chuyện, anh ấy không bắt nạt chị.”

“Hơn nữa, thân phận nhà anh ấy bây giờ, có làm gì được đâu?” Triệu Vịnh Mai xoa đầu em trai. “Đi ăn cơm thôi.”

Không làm gì đã bị người ta để ý rồi!

Triệu Vịnh Mai thấy lòng đau nhói!

Chương 680

DTV-EBOOK

Sau khi đã suy nghĩ thấu đáo, Dương Duy Khôn bắt đầu để ý quan sát, và ngay lập tức phát hiện ra một điều khả nghi.

Vương Cường, tên khốn ấy, lại nhắm nhe đến Triệu Vịnh Mai. Mặc dù qua quan sát, anh thấy cô hiện tại chưa có ý gì với hắn, nhưng biết đâu được?

Trước đây, Vương Cường chưa từng để ý đến Triệu Vịnh Mai, nhưng giờ đây hắn lại chuyển hướng sang cô. Hai người vốn lớn lên cùng nhau, gia đình lại thân thiết, việc tìm hiểu nhau là điều dễ hiểu.

So với một kẻ “phần tử xấu” như anh, Vương Cường rõ ràng có lợi thế hơn.

Nghĩ đến giấc mơ đêm đó, lòng Dương Duy Khôn càng thêm bất an.

Nhưng tính cách anh vốn là thế, không bao giờ để lộ cảm xúc ra ngoài. Ngay cả người nhà cũng khó lòng đoán được suy nghĩ thực sự của anh.

Tại sao trước đây ở tỉnh thành, mọi người lại gọi Dương Duy Khôn là “tiểu hồ ly”?

Nhà họ Dương có hai con cáo: một là “lão hồ ly” Dương Quyền Đình, và một là “tiểu hồ ly” Dương Duy Khôn.

...

...

Trong ba người con của nhà họ Dương, Dương Duy Khôn là người giống cha nhất.

Lúc này, Vương Cường vẫn chưa biết rằng mình đã bị Dương Duy Khôn để mắt. Sáng hôm đó, sau khi ăn xong, hắn liền đi tìm Triệu Vịnh Mai và lén đưa cho cô một quả trứng.

“Đây, mẹ nuôi bảo đưa cho cậu.” Hắn nói với vẻ không tự nhiên.

Triệu Vịnh Mai liền đáp: “VẬY cậu nói với mẹ nuôi lần sau đừng mang nữa, để dành cho Tiểu Khê ăn đi.”

Tiểu Khê là con của Vương Hải.

Vương Cường: “...”

Hắn không thể nói rằng quả trứng này chính là hắn đồ dành từ miệng Tiểu Khê mà có.

Đổi bằng một khẩu s.ú.n.g giấy gấp từ báo cũ.

Vương Cường xoa xoa mũi, cười khẽ: “Ừ, biết rồi.”

Nhưng lần sau hắn vẫn sẽ tiếp tục mang trứng đến.

Bởi vì một khẩu s.ú.n.g giấy đã đổi lấy trứng của Tiểu Khê trong mười ngày tới.

Triệu Vịnh Mai bóc vỏ trứng, chia cho Vương Cường một nửa: “Tớ chỉ ăn nửa thôi.”

Mẹ nuôi cho, không ăn cũng ngại.

Vương Cường vốn định từ chối, nhưng nghĩ lại đây là đồ Triệu Vịnh Mai chia, liền đón lấy.

Nhà hắn khá giả hơn, vì bố hắn là tài xế máy kéo của công xã, thỉnh thoảng được phát phúc lợi như trứng, đường hay bánh quy.

Trước đây, Vương Cường cũng thường mang trứng cho Hồ Thúy Hồng, nhưng chưa bao giờ được chia như thế này. Mỗi lần, Hồ Thúy Hồng đều ăn một mình.

Lúc đó, Vương Cường không thấy có gì lạ, vì hẳn mang trứng đến là để cô ấy ăn.

Nhưng so với cách Triệu Vịnh Mai đối xử, hẳn bỗng thấy ấm lòng.

Điều này chứng tỏ gì?

Chứng tỏ trong lòng Triệu Vịnh Mai có hẳn.

Nhận thức này khiến Vương Cường vô cùng vui sướng, đồng thời cũng tràn đầy tự tin.

Chỉ cần có chút tình cảm, ngày nào đó hẳn sẽ chờ được ngày “mây tan trăng sáng”.

Triệu Vịnh Mai nhú mày nhìn hẳn: “Dạo này cậu hay cười ngớ ngẩn thế?”

Vương Cường: “...”

Hai người không biết rằng cảnh tượng lúc này đã bị Hồ Thúy Hồng nhìn thấy.

Hồ Thúy Hồng mím môi, trừng mắt nhìn hai người, thấy Vương Cường cười hớn hở đút nửa quả trứng còn lại vào miệng.

Cô đã mấy ngày nay không được ăn trứng.

Trước đây, trứng đều do Vương Cường mang đến, giờ hẳn đột nhiên quay sang quan tâm Triệu Vịnh Mai, khiến cô vô cùng tức giận.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng cô biết mình không thể hành động như trước, nếu không sẽ chỉ đẩy Vương Cường ra xa hơn.

“Vương Cường.” Hồ Thúy Hồng gọi, mắt đỏ hoe.

“Gì vậy?” Vương Cường do dự một chút, rồi bước lại gần hỏi, giọng không được vui.

“Em xin lỗi.” Hồ Thúy Hồng ảm ức, nước mắt lăn dài. “Mấy ngày nay anh có ổn không?”

“Bình thường, tốt.” Vương Cường đáp.

“Em không ổn chút nào.” Hồ Thúy Hồng khóc nức nở. “Em cứ nghĩ mãi về chuyện hôm đó. Anh Cường, anh có thể tha thứ cho em không?”

“Em nói những lời đó không phải ý em.” Cô vừa khóc vừa giải thích. “Em cũng không hiểu sao lúc đó mình lại như bị ai đó điều khiển vậy.”

Lời nói này nghe thật đáng suy ngẫm.

Vương Cường im lặng.

Hồ Thúy Hồng cúi đầu khóc, đây là điểm mạnh của cô - không khóc lóc thảm thiết, nhưng luôn khiến người khác thấy xót xa.

Đặc biệt là khi cô gái này từng là người hân thích suốt thời gian dài.

“Thôi, đừng khóc nữa.” Vương Cường không còn cứng rắn như lúc nãy, vội vàng an ủi. “Chuyện đã qua rồi, đừng nghĩ nữa.”

Cô có thể không nghĩ sao?

Trước đây, cứ cách hai ngày là cô được ăn một quả trứng, những ngày đèn đỏ còn được Vương Cường

mang đường đỏ đến.

Giờ đây, chẳng còn gì cả.

Hơn nữa, còn phải chứng kiến Vương Cường ngày ngày bám theo Triệu Vịnh Mai, trong khi mọi người xung quanh nhìn cô với ánh mắt đầy ý vị.

Hồ Thúy Hồng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày phải quay lại nịnh bợ Vương Cường, một tên gốc nghèo.

“Thật sao?” Cô giả vờ vui mừng. “Vậy chúng ta có thể trở lại như xưa không?”

“Được thôi.” Vương Cường cười đáp.

“Vậy thì tốt quá.” Hồ Thúy Hồng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức nghe hắc nói tiếp: “Đừng khóc nữa, tớ đi làm đây.”

Hồ Thúy Hồng: “...”

Chưa kịp nói gì, Vương Cường đã quay người chạy mất.

Hương chạy chính là đuổi theo Triệu Vịnh Mai.

Hồ Thúy Hồng: “...”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Vương Cường, Triệu Vịnh Mai, hai người chờ đấy!”

Cô tưởng rằng hôm nay mình đã hạ mình xuống xin lỗi Vương Cường, nào ngờ hắc chẳng cho cô chút thể diện nào.

Và lý do hắc không cho cô thể diện, theo Hồ Thúy Hồng, chính là vì Triệu Vịnh Mai.

Nếu hôm đó Triệu Vịnh Mai không dẫn Vương Cường đến chỗ bí mật để nghe lén, hắc đã không đối

xử với cô như vậy.

Mấy ngày nay, Triệu Vịnh Mai chắc hẳn đã nói xấu cô với Vương Cường, nên hẳn mới lạnh nhạt thế.

Hồ Thúy Hồng không tự trách mình, mà đổ hết lỗi lên đầu Triệu Vịnh Mai.

“Triệu Vịnh Mai, đều tại cô nhiều chuyện,” cô lầm bầm. “Vậy thì đừng trách tôi không khách khí.”

“Cô dám cướp thứ không thuộc về mình.”

Dù có coi Vương Cường như rác, nhưng chỉ cần cô chưa vứt bỏ, thì không ai được phép đoạt lấy.

Vương Cường không biết rằng hành động của mình đã khiến Hồ Thúy Hồng căm ghét Triệu Vịnh Mai.

“Sao cậu không đợi tớ?” Vương Cường vừa đuổi kịp Triệu Vịnh Mai vừa hỏi.

“Đợi làm gì?” Triệu Vịnh Mai bực bội đáp. “Tớ còn phải đi làm nữa.”

Vương Cường: “...”

Chưa kịp nói gì, đã thấy Dương Duy Khôn vác giỏ đi tới: “Đồng chí Triệu, sáng nay làm việc gì ạ?”

Hiện giờ, những “phần tử xấu” như anh đều do Triệu Vịnh Mai quản lý.

“Sáng nay vẫn nhỡ cỡ như cũ.” Cô đáp, rồi liếc nhìn Vương Cường. “Cậu không đi làm?”

Vương Cường: “...”

Sao anh ta cảm thấy hai người này đứng cạnh nhau thật chướng mắt thế?

Nhìn mà thấy khó chịu!

Chương 681

DTV-EBOOK

Gần đây, Triệu Vịnh Mai cảm thấy vô cùng bối rối, hoang mang và khó hiểu...

Có lẽ là do cô tiếp xúc với Dương Duy Khôn nhiều hơn trước? Cô luôn có cảm giác người đàn ông này không còn lạnh lùng như xưa nữa.

Thậm chí, đôi khi cô còn thấy anh mỉm cười.

Nụ cười của anh đẹp đến mức khiến cô không dám nhìn thẳng, chỉ biết cúi đầu chăm chỉ cuốc đất.

“Đồng chí Triệu, đó không phải cỏ, cô cuốc nhầm rồi.” Dương Duy Khôn vội vàng nhắc nhở.

Triệu Vịnh Mai: “...”

Mặt cô đỏ ửng như tôm luộc.

Thật xấu hổ, cô lại cuốc nhầm cả cây ngô non.

...

...

“Không sao, tôi sẽ chuyển hai cây từ phía trước sang.” Dương Duy Khôn nói, “Có phải cô mệt rồi không? Hãy nghỉ ngơi một chút đi.”

Triệu Vịnh Mai: “...”

Cô cũng không biết mình vừa làm gì nữa. Dương Duy Khôn đi đến khu đất chưa cuốc, tìm thêm cây ngô non chuyển sang, rồi tưới nước cho chúng.

“Anh trai cậu dạo này thế nào rồi?” Ngồi ở bờ ruộng, Hứa Quế Chi khẽ chọc vào người con trai thứ

hai Dương Duy Phong, “Sao tôi thấy anh ấy kỳ kỳ vậy?”

Đôi khi không có lý do, lại thấy anh ta cười một mình.

Hỏi anh ấy có chuyện gì, anh ấy lại bảo không có gì.

“Tôi luôn cảm thấy dạo này tâm trạng anh ấy có vẻ rất tốt,” Hứa Quế Chi nghi hoặc nói, “Rõ ràng trước đó còn suy sụp lắm.”

Một người từng chịu tổn thương lớn, đột nhiên lại trở nên phấn chấn như vậy?

“Mẹ không biết thì con làm sao biết được?” Dương Duy Phong nheo mắt nhìn anh trai mình bận rộn chuyển cây ngô non, trong lòng không ngừng trầm nghĩ: Mùi vị ngọt ngào của tình yêu!

Ai có thể ngờ rằng Dương Duy Khôn - con cáo nhỏ của nhà họ Dương - khi yêu lại có thể như thế này?

Dùng nước ấm nấu ếch chẳng?

Dương Duy Phong nghĩ đến đây, ánh mắt lại lướt nhẹ về phía Triệu Vịnh Mai đang ngồi cúi đầu mơ màng.

Xem ra, không phải chỉ có anh trai mình đơn phương chủ động.

Nhưng với tình hình hiện tại của gia đình, Dương Duy Khôn phải làm thế nào mới cưới được cô gái này?

Dương Duy Phong bắt đầu lo lắng cho anh trai mình.

“Thấy thế nào?” Lúc này, Dương Duy Khôn bỗng cười nói với Triệu Vịnh Mai đang ngồi ở bờ ruộng, “Sáng mai tôi sẽ đến tưới thêm nước, chỉ vài ngày nữa là chúng sẽ sống lại.”

“Cảm ơn anh.” Triệu Vịnh Mai nói.

“Không cần khách sáo, cô cũng đã giúp chúng tôi rất nhiều.” Dương Duy Khôn thuận tiện ngồi xuống không xa cô, “Lần trước tôi thấy cô dùng cành cây để tập viết chữ?”

“Ừm,” Triệu Vịnh Mai hơi đỏ mặt nói, “Đôi khi đội trưởng cần ghi chép công điểm, tôi nghĩ nếu biết thêm chữ thì tốt biết mấy.”

Vì cô biết ít chữ, nên không thể viết đầy đủ tên người, thường phải dùng ký hiệu riêng để thay thế.

May mắn là cô thông minh, trí nhớ tốt.

“Vậy sau này lúc nghỉ ngơi tôi có thể dạy cô viết chữ.” Dương Duy Khôn nói, “Như vậy cũng coi như trả ơn sự giúp đỡ của cô.”

“Chuyện này...” Triệu Vịnh Mai hơi do dự.

“Nếu cô lo lắng về thân phận của tôi,” Dương Duy Khôn mỉm cười nói, “Chúng ta chỉ học lúc nghỉ ngơi ở bờ ruộng, sẽ không ảnh hưởng gì đâu.”

“Em không sợ ảnh hưởng.” Triệu Vịnh Mai vội lắc đầu, “Em chỉ sợ mình quá ngốc, làm thầy phát điên thôi.”

Dù hồi nhỏ cô học khá tốt, nhưng bây giờ đã lớn rồi, nếu bắt đầu lại chắc không thể bằng hồi nhỏ được.

“Không sao, cô đừng áp lực.” Dương Duy Khôn cười nói, “Vậy chúng ta bắt đầu từ bây giờ nhé?”

“Hả?” Triệu Vịnh Mai tròn mắt.

Rõ ràng không ngờ lại nhanh như vậy.

“Bắt đầu từ tên của tôi nhé.” Dương Duy Khôn giả vờ không thấy biểu cảm của cô, cầm cành cây viết tên mình lên đất một cách nghiêm túc.

“Là ba chữ này.” Anh nói.

Triệu Vịnh Mai thấy anh nghiêm túc như vậy, cũng bắt đầu viết theo.

Chữ của Dương Duy Khôn rất đẹp, dù chỉ viết bằng cành cây trên đất, nhưng Triệu Vịnh Mai nhìn một lần đã thích ngay.

Chữ “Dương” cô viết được, nhưng không đẹp lắm.

Nguệch ngoạc!

“Luyện tập nhiều sẽ quen thôi.” Dương Duy Khôn cười nói, “Chữ của ai cũng không đẹp ngay từ đầu.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Triệu Vịnh Mai theo anh từng nét một.

Cách dạy của Dương Duy Khôn khác hẳn những giáo viên mà Triệu Vịnh Mai từng biết. Anh sẽ tách chữ ra phân tích trước, rồi mới để cô viết theo.

Kỳ lạ là, những chữ vốn rất khó sau khi được anh phân tích và giảng giải, Triệu Vịnh Mai lại nhớ hết.

“Cô rất thông minh.” Dương Duy Khôn cũng không tiếc lời khen, “Là người biết suy nghĩ sâu xa nhất mà tôi từng gặp.”

“Thật sao?” Triệu Vịnh Mai cười khúc khích.

Dương Duy Khôn gật đầu, “Như chữ ‘Duy’ này, cô liên tưởng ngay đến chữ ‘Duy’ thêm bộ khẩu.”

“Vậy là chúng ta đã biết thêm một chữ rồi.” Dương Duy Khôn cũng cười, lại cầm cành cây dạy cô cách viết chữ này sao cho đẹp.

“Lần sau tôi sẽ viết mẫu chữ để cô tập tô theo.” Dương Duy Khôn nói, “Như vậy vừa viết vừa ôn lại buổi tối sau giờ làm, mỗi ngày chỉ cần nhớ ba chữ là đủ.”

“Chỉ một tháng nữa là cô có thể viết hết tên mọi người trong thôn.” Anh nói.

Vì tên người trong thôn đều rất giống nhau, như nhà họ Dương vậy.

Triệu Vịnh Mai nghe xong càng hứng thú hơn.

Lúc Vương Cường đến, đúng lúc thấy Triệu Vịnh Mai đang ngồi dùng cành cây vẽ gì đó, còn Dương Duy Khôn thì mỉm cười nhìn cô.

Tên khốn này!

Vương Cường lập tức nổi giận, xông đến trước mặt Dương Duy Khôn quát: “Mày đang làm cái gì thế?”

Chân hắn giẫm lên chính những chữ Dương Duy Khôn vừa viết cho Triệu Vịnh Mai.

“Anh làm gì vậy?” Triệu Vịnh Mai bực tức hét lên với Vương Cường, “Tránh ra ngay, chữ bị anh giẫm nát hết rồi.”

Chữ?

Chữ gì?

Hắn cúi xuống nhìn, nhưng chẳng thấy gì cả.

Nhưng Triệu Vịnh Mai đã vô cùng bức bối: “Chữ đã bị anh giẫm nát hết rồi.”

Chẳng còn gì cả.

“Không sao,” Dương Duy Khôn mỉm cười nói, “Cũng sắp đến giờ làm việc rồi.”

Họ đã nghỉ ngơi đủ lâu, tiếng trống báo hiệu giờ làm việc của đội trưởng đã vang lên.

“Ừ.” Triệu Vịnh Mai cúi đầu nhìn những chữ đó.

“Lát nữa tôi sẽ viết lại cho cô.” Dương Duy Khôn nói nhỏ.

“Hai người đang nói gì thế?” Vương Cường cảnh giác nhìn Dương Duy Khôn, nói với Triệu Vịnh Mai, “Mai Mai, tránh xa loại phân tử xấu xa này ra.”

“Anh Ba đến đây làm gì?” Triệu Vịnh Mai lạnh nhạt nói, “Đội trưởng đã đánh trống báo hiệu giờ làm việc rồi.”

Vương Cường: “...”

Lúc nghỉ trưa hắn định đến đây, nhưng nửa đường gặp Hồ Thúy Hồng nói chuyện một lúc, nên đến muộn.

“Anh đi làm đi, chúng em cũng phải làm việc rồi.” Triệu Vịnh Mai nói.

Không hiểu sao, cô không thích nghe ai đó nói Dương Duy Khôn là phân tử xấu phải thế này thế nọ.

Qua thời gian tiếp xúc, cô thấy gia đình này rất tốt.

Vương Cường: “...”

“Em tránh xa hẳn ra,” Vương Cường nói nhỏ, “Tên này đầy mưu mô, không có ý tốt đâu.”

Chương 682

DTV-EBOOK

Không hiểu sao, Triệu Vịnh Mai bỗng nhớ lại cảnh mọi người khuyên can Vương Cường ngày trước.

Lời nói của Vương Cường lúc này nghe thật quen tai, chỉ là đối tượng khác mà thôi.

Hồi đó, mọi người cũng khuyên Vương Cường như vậy: “Cái cô Hồ Thúy Hồng đó chẳng phải thú tốt lành gì đâu, cậu ở bên cô ta chỉ bị lợi dụng thôi.”

“Cậu nên tránh xa cô ta ra.” Vương Cường thấy Triệu Vịnh Mai im lặng, tưởng cô nghe theo lời mình, liền gật đầu nói.

Ai ngờ Triệu Vịnh Mai lại bật cười.

Tiếng cười khiến Vương Cường ngỡ ngác, anh ta ngây người nhìn cô: “Tớ nói gì sai sao?”

“Cậu không thấy những lời này quen lắm sao?” Triệu Vịnh Mai nói sau khi cười xong, “Chỉ là khác người thôi.”

Khác gì?

Vương Cường còn đang bối rối thì thấy Triệu Vịnh Mai nhìn ra phía sau anh ta, mỉm cười: “Tớ đi trước đây.”

...

...

Cái gì thế!

Vương Cường định giữ cô lại thì nghe thấy tiếng Hồ Thúy Hồng: “Anh Vương Cường.”

Vậy là anh ta chợt hiểu ý Triệu Vịnh Mai lúc nãy.

Anh ta muốn giải thích, nhưng Triệu Vịnh Mai đã đi rồi, còn Hồ Thúy Hồng thì đứng trước mặt anh ta với vẻ e dè: “Anh Vương Cường, Mai Mai sao thế? Cô ấy không thích em đến tìm anh à?”

“Vậy em đi đây.” Hồ Thúy Hồng nói với giọng buồn bã.

“Không có chuyện đó đâu.” Vương Cường cười nói, “Cô ấy đang giận tở thôi. À, em tìm tở có việc gì không?”

“Không có việc thì em không được đến tìm anh sao?” Hồ Thúy Hồng nói với vẻ khó chịu.

“Cũng không phải.” Vương Cường gãi đầu, “Chỉ là như thế dễ gây hiểu lầm, người khác cũng sẽ bàn tán.”

“Hiểu lầm gì chứ?” Hồ Thúy Hồng bĩu môi, “Chúng ta đường đường chính chính, em không sợ người ta nói xấu.”

Vương Cường: “...”

Lời nói thì đúng, nhưng sao anh ta cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

“Anh Vương Cường, tối mai ở huyện chiếu phim, anh có muốn đi xem không?” Hồ Thúy Hồng nói, “Anh hai em quen người chiếu phim, có thể đưa chúng ta vào xem.”

“Xem phim à?” Vương Cường có chút do dự.

“Ừ.” Hồ Thúy Hồng nói, “Nghe nói là phim rất hay, ‘Địa Đạo Chiến’, ở thành phố đang rất hot, mãi mới về huyện mình chiếu đây.”

Vương Cường nghe là phim chiến đấu liền hào hứng hỏi: “Vậy tớ có thể dẫn Mai Mai cùng đi không?”

Nụ cười trên mặt Hồ Thúy Hồng lập tức tắt lịm.

Trong lòng chua xót, cô ta bấm mạnh vào lòng bàn tay để kìm nén không buông lời mắng nhiếc, gượng ép nở nụ cười: “Được chứ, chỉ là... Mai Mai vốn không thích em.”

“Vậy tốt quá, tớ đi bảo cô ấy ngay.” Vương Cường vui vẻ nói.

Anh chàng này chỉ nghe được nửa câu đầu, nửa sau thì bỏ ngoài tai.

Hồ Thúy Hồng tức giận đến mức giậm chân nghiêng răng.

Đồ ngốc này, không biết là thật ngốc hay giả ngốc để trêu tức cô ta?

Cô ta suýt nữa thì tức đến phát điên vì Vương Cường.

“Tại sao không đi?” Ai ngờ lại xảy ra chuyện.

Khi Vương Cường hớn hở chạy đến mời Triệu Vịnh Mai đi xem phim tối nay, cô lại từ chối.

“Làm việc mệt quá, tớ muốn ngủ.” Triệu Vịnh Mai nói.

Đi xem phim cùng Hồ Thúy Hồng?

Cô rảnh rồi quá hay sao?

Dù phim có hay đến mấy cô cũng chẳng hứng thú, thà ngủ thêm một chút hoặc luyện chữ còn hơn.

“Phim hay lắm.” Vương Cường vẫn cố thuyết phục, “Đi đi, Hồ Thúy Hồng nói sẽ có người dẫn chúng ta vào.”

“Muốn xem thì cậu tự đi.” Triệu Vịnh Mai mệt mỏi nói, “Tối về trước đây.”

Cô tưởng sau khi nghe được những lời của Hồ Thúy Hồng ở căn cứ bí mật, Vương Cường đã tỉnh ngộ.

Ai ngờ anh chàng này chỉ tỉnh được hai ngày rồi lại như cũ, chỉ cần Hồ Thúy Hồng vẫy tay là lại vui vẻ chạy theo sau.

Vô phương cứu chữa, thật sự vô phương cứu chữa.

Triệu Vịnh Mai tự nhủ sau này nếu còn quan tâm đến chuyện của Vương Cường, cô sẽ giống anh ta - đồ hèn.

“Hai người họ muốn làm gì thì làm.” Triệu Vịnh Mai về nói với mẹ, “Nhìn thấy là phát ngán.”

“Vương Cường chắc chắn là nước vào não rồi.” Cô tiếp tục tức giận nói, “Con cũng đã cố gắng hết sức rồi, nhưng chắc mẹ khô của con biết lại buồn lắm.”

Đây cũng là điều khiến Triệu Vịnh Mai bực mình ở Vương Cường.

Đã lớn như vậy rồi mà chẳng chín chắn chút nào, khiến người nhà phải lo lắng.

“Thôi, con đừng giận nữa.” Mẹ Triệu vội vàng an ủi con gái, “Mẹ tưởng anh ta đã thay đổi rồi.”

Bà cũng thất vọng không kém.

Tưởng rằng Vương Cường cuối cùng đã tỉnh ngộ, muốn theo đuổi con gái mình, ai ngờ vẫn lằng nhằng với Hồ Thúy Hồng.

Ngay lúc này, mẹ Triệu cũng loại bỏ hoàn toàn Vương Cường khỏi danh sách ứng viên làm rể tương lai.

Vương Cường không ngờ rằng, một buổi xem phim lại khiến anh ta đánh mất cơ hội quý giá nhất đời và phải hối hận về sau.

Sau bữa tối, Triệu Vịnh Mai tranh thủ trời còn sáng, cầm que viết chữ trên cát trong sân.

Vương Cường ăn xong vẫn cố gắng đến gọi Triệu Vịnh Mai, ai ngờ đến nhà Triệu lại thấy cô và Triệu Vịnh Phong đang luyện chữ trong sân.

“Luyện chữ có gì vui, đi xem phim đi.” Vương Cường gọi Triệu Vịnh Mai.

Triệu Vịnh Mai không thèm đáp, tiếp tục luyện chữ.

“Mai Mai, đi xem phim nào.” Vương Cường đi đến kéo tay cô.

“Cậu bị điên à?” Triệu Vịnh Mai tức giận nói, “Cậu muốn đi thì đi, ai cấm cậu đâu, sao cứ phải kéo tớ theo?”

Vương Cường không ngờ Triệu Vịnh Mai lại nổi giận, nhưng anh ta không tức, mà cười nịnh nọt: “Tớ chỉ muốn cậu đi cùng thôi.”

“Tớ không đi.” Triệu Vịnh Mai lạnh lùng nói.

“Anh ba, muốn đi thì anh tự đi, em và chị còn có việc.” Triệu Vịnh Phong cũng chẳng ưa hành động của Vương Cường, nói thêm.

“Chị cậu làm việc suốt ngày, cậu không thương chị à?” Vương Cường mắng Triệu Vịnh Phong, “Tớ chỉ muốn đưa cô ấy đi xem phim để thư giãn thôi.”

“Không cần.” Triệu Vịnh Mai thật sự không hiểu nổi logic của anh ta, “Tớ đã nói không muốn đi, cậu muốn đi thì cứ đi.”

Đúng là đồ điên, cứ phải kéo người khác theo làm gì.

“Mai Mai.” Vương Cường không những không giận mà còn cười nói, “Cậu phản đối đi xem phim với tớ thế này, không phải là ghen đấy chứ?”

Anh ta nói tiếp: “Phim hay thế này sao có thể bỏ lỡ được? Chắc chắn là cậu thấy Hồ Thúy Hồng cũng đi nên ghen rồi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cái gì?” Triệu Vịnh Mai sửng sốt.

“Tớ biết mà, cậu thích tớ.” Vương Cường cười tủm tỉm, “Tớ cũng thích cậu.”

“Cậu yên tâm, tớ và Hồ Thúy Hồng đã nói rõ rồi, chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường thôi, tớ...”

“Biến đi!”

Chương 683

DTV-EBOOK

Triệu Vĩnh Mai lần này thực sự tức giận.

Cô và Vương Cường tuổi gần nhau, hồi nhỏ người lớn trong nhà thường đùa rằng sau này lớn lên hai đứa sẽ kết hôn với nhau.

Nhưng mỗi lần chơi trò gia đình, Vương Cường luôn chọn Hồ Thúy Hồng làm vợ.

Hồi nhỏ, Triệu Vĩnh Mai vì chuyện này đã khóc không biết bao nhiêu lần, sau đó cô ít tham gia trò chơi đó cùng họ nữa.

Lớn lên, Vương Cường vẫn luôn quấn quýt bên Hồ Thúy Hồng.

Có vài năm Hồ Thúy Hồng lên huyện sinh sống, nhưng mỗi lần cô ấy trở về, Vương Cường lập tức bỏ rơi Triệu Vĩnh Mai để đi chơi với cô ta.

Theo thời gian, người lớn không còn nhắc đến chuyện đùa hồi nhỏ nữa.

Hai đứa trẻ cũng xem nhau như anh em ruột thịt.

Ít nhất, đối với Triệu Vĩnh Mai, cô luôn coi Vương Cường như một người anh trai.

...

...

Dĩ nhiên, anh em cũng có thân sơ.

Vương Cường là con út trong ba anh em nhà họ Vương.

Triệu Vịnh Mai từng nghĩ, mình đã nhắc nhở Vương Cường với tư cách là em gái, coi như đã làm tròn nghĩa vụ.

Những gì có thể làm cho anh, cô đều đã làm. Bởi lẽ, bạn không thể đánh thức một kẻ giả vờ ngủ.

Nhưng không ngờ, hắn không chỉ giả vờ ngủ mà còn giả vờ ngốc nghếch.

Thích cô?

Triệu Vịnh Mai thực sự cảm thấy buồn nôn, “Cút đi, đừng để tôi nhìn thấy anh nữa.”

Đúng, Vương Cường có ngoại hình ưa nhìn, miệng lưỡi ngọt ngào, nhưng so với cô thì sao?

Cô Triệu Vịnh Mai có kém cỏi gì đâu?

Sao anh dám tự cho rằng cô thích anh?

Không phải là đang làm nhục hai chữ “thích” này sao?

Một giây trước còn quần quýt bên Hồ Thúy Hồng, giờ lại đến đây nói thích cô?

Nếu không vì tôn trọng mẹ nuôi, Triệu Vịnh Mai đã cầm chổi đuổi hắn ra khỏi cửa từ lâu rồi.

“Mei Mei, đừng giận nữa,” Vương Cường tiếp tục nói, “Lúc đó anh định chạy theo em, anh và Hồ Thúy Hồng thực sự không có gì.”

Triệu Vịnh Mai: “...”

Hắn có phải là ngốc không?

Cô nhìn sang em trai Triệu Vịnh Phong, hai chị em đồng thời nhìn Vương Cường với ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngốc, cùng thốt lên một từ: “Cút.”

Đúng là đầu óc có vấn đề.

“Mei Mei...” Vương Cường bị tổn thương, cúi đầu nói, “Nếu em không thích, anh sẽ không đi nữa.”

Nhưng hắn thực sự rất muốn xem phim “Địa Đạo Chiến”.

Từ nhỏ đã mê mẩn truyện tranh về đề tài này, ước mơ lớn nhất của hắn là được đi lính.

Tiếc là hắn không đạt tiêu chuẩn sức khỏe, cuối cùng anh trai thứ hai của hắn đi thay.

Nghe nói phim “Địa Đạo Chiến” rất hay, giờ có cơ hội nhưng lại bị bỏ lỡ.

“Anh muốn xem thì cứ đi,” Triệu Vịnh Mai bất lực nói, “Tôi nhắc lại lần nữa, tôi không ghen, cũng không thích anh.”

“Mei Mei?”

“Tôi luôn coi anh như anh trai, giống như Tiểu Phong và anh Vương Hải,” Triệu Vịnh Mai nói, “Từ trước đến giờ đều vậy.”

“Không, không phải,” Vương Cường lắc đầu không tin, “Em từng muốn làm cô dâu của anh mà.”

“Đó là chuyện từ rất lâu rồi,” Triệu Vịnh Mai đưa tay lên trán, “Và anh luôn thích Hồ Thúc Hồng, không phải sao?”

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì cả,” Triệu Vịnh Mai nói, “Những lời đùa hời hợt nhỏ không có ý nghĩa gì.”

“Hơn nữa, không phải ai cũng sẽ đứng yên chờ anh quay đầu.”

Có lẽ, hồi trẻ cô từng tưởng tượng cảnh hấn không thích Hồ Thúy Hồng nữa sẽ như thế nào.

Nhưng hiện thực lặp lại đã dạy cho Triệu Vịnh Mai một bài học: cảnh tượng đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Vì vậy, cô đã dập tắt những mơ ước vừa chớm nở trong lòng.

Từ đó về sau, cô chỉ coi hấn như anh trai.

Lời cuối của Triệu Vịnh Mai khiến Vương Cường chấn động, hấn nhìn cô với vẻ mặt tổn thương: “Anh sẽ không quan tâm đến Hồ Thúy Hồng nữa, được không?”

Hấn không hiểu ý nghĩa của câu “không chờ đợi”, nhưng dường như cũng hiểu rằng Triệu Vịnh Mai không có tình cảm với hấn.

Vậy cô có tình cảm với ai?

“Có phải vì hấn không?” Hình ảnh một người đàn ông hiện lên trong đầu Vương Cường, “Mei Mei, em không được thích hấn.”

Hấn nghiêm túc nói: “Em có thể không thích anh, nhưng cũng không được thích hấn.”

“Thành phần gia đình hấn không tốt, anh tuyệt đối không để em theo hấn chịu khổ.”

Những người bị điều đi lao động cải tạo, làm sao có tư cách yêu đương?

Càng không có tư cách cưới một cô gái tốt như cô.

“Đừng nói bậy nữa,” Triệu Vịnh Mai mệt mỏi nói, “Anh đi đi, Tiểu Phong, chúng ta tiếp tục.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Cô chán ghét không muốn nói chuyện với hân nữa.

Nhưng khi quay lưng đi, nét mặt Triệu Vịnh Mai trở nên u buồn.

Thực sự không thể sao?

Dù biết câu trả lời, nhưng đôi lúc cô vẫn không ngừng nghĩ: nếu như...?

Triệu Vịnh Mai cúi đầu tập trung viết chữ, nhưng trong lòng đau như có gì đó đang xoáy vào.

“Chị, đừng buồn,” Triệu Vịnh Phong khẽ nói, “Sáng nay em nghe được một tin...”

Nhà đội trưởng có cái radio, mỗi sáng đều bật tin tức.

Triệu Vịnh Phong thường đứng ngoài tường nghe lén.

Hôm nay, hân nghe nói có một vị lãnh đạo quan trọng được phục hồi danh dự và trở về thành phố.

Người nhà họ Dương kia không phải từng rất có thế lực ở tỉnh sao?

Nếu họ được phục hồi thì sao?

“Đừng nghe Vương Cường nói nhảm nữa,” Triệu Vịnh Mai cười nói, “Chị và hân không thể nào có kết quả tốt đẹp được.”

“Người đó” đương nhiên không phải là Vương Cường.

“Như Vương Cường nói, thành phần gia đình hân không tốt, cũng không thể cưới chị, bố mẹ cũng

không đồng ý,” cô tiếp tục, “Nếu như em nói, họ được phục hồi...”

Cô im lặng một lúc, rồi nói: “Vốn dĩ chị đã không với tới được, nếu họ thực sự được phục hồi...”

“Khoảng cách sẽ càng lớn hơn.”

Một người như hần, giống như tiên nhân giáng trần, nên kết hôn với một tiểu thư danh gia vọng tộc mới xứng đôi.

“Nếu hần thực lòng thích chị, sẽ không nghĩ như vậy,” Triệu Vịnh Phong nói, “Nếu vì gia đình hần giàu có mà khinh thường chị, chứng tỏ nhân phẩm của họ có vấn đề.”

Nhưng hiện tại, có vẻ như mọi chuyện vẫn bình thường.

“Không ngờ em trai nhỏ của chị lại nói chuyện đạo lý rành rọt thế,” Triệu Vịnh Mai cười nói, “Cảm ơn em, chị hiểu rồi.”

Triệu Vịnh Phong nhìn chị, lòng đau như cắt: “Chị à, nếu chị không lấy chồng, sau này em kiếm tiền nuôi chị.”

“Tốt, có câu nói này của em, chị cũng mãn nguyện rồi.”

Bên ngoài bức tường, Dương Duy Khôn đang định mang tập viết chữ đến cho Triệu Vịnh Mai: “...”

Chương 684

DTV-EBOOK

Vương Cường đã mấy ngày liền không xuất hiện trước mặt Triệu Vịnh Mai. Tất nhiên, đêm hôm đó Hồ Thúy Hồng đợi mãi cũng không thấy bóng dáng Vương Cường đâu, không chỉ không đợi được mà còn bị mưa đột ngột ập đến khiến cô bị ướt như chuột lột và sinh bệnh.

Cơn sốt khiến cô mê man bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, cô thề sẽ không để Vương Cường và Triệu Vịnh Mai được yên thân, *“Những nỗi nhục hôm nay, ngày sau ta sẽ trả gấp bội.”*

“Hong Hong, yên tâm đi, anh nhất định sẽ dạy cho tên Vương Cường một bài học nhớ đời.” Hồ Đại Tráng - anh trai của Hồ Thúy Hồng nói.

“Anh hai, anh đối với em tốt nhất.” Hồ Thúy Hồng nũng nịu nói, *“Nhưng em không muốn anh hai phải dính bẩn tay vì tên Vương Cường.”*

Một câu nói khiến Hồ Đại Tráng cảm thấy không uống công cốc chiều em gái, lập tức vỗ n.g.ự.c hứa hẹn sẽ đi tìm Vương Cường.

Nhưng vẫn bị Hồ Thúy Hồng ngăn lại, *“Anh hai, anh không phải có vài người bạn ở huyện sao?”*

“Có thể nhờ họ giúp dạy cho Triệu Vịnh Mai một bài học được không?” Hồ Thúy Hồng nói.

Đánh Vương Cường một trận?

...

...

Nhưng cô ta tức giận hơn cả là Triệu Vịnh Mai, nếu không có Triệu Vịnh Mai xúi giục Vương Cường phía sau, nếu cô ta không dẫn Vương Cường đến căn cứ bí mật, thì cô đã không phải rơi vào thế bị động như bây giờ.

“Ý em là gì?” Hồ Đại Tráng nghi hoặc nhìn em gái mình.

Đánh phụ nữ?

Điều đó không được.

“Anh hai, Triệu Vịnh Mai xinh đẹp lắm, lại chưa có người yêu,” Hồ Thúy Hồng cười ngây thơ nói, “Em nghe nói anh có vài người bạn cũng đang khát gái.”

Mấy người bạn đó đều là loại du thủ du thực, ngày ngày không việc gì làm chỉ chuyên gây chuyện, nhà nghèo lại không có đất đai ở huyện, rảnh rỗi chỉ biết ăn cắp vặt, nhà nào tử tế dám gả con gái cho họ?

“Mấy người đó không phải ngày ngày kêu gào muốn có vợ sao?” Hồ Thúy Hồng cười tủm tỉm nói, “Đây chẳng phải có sẵn một cô vợ rồi sao?”

“Nhưng nhà họ Triệu cũng chiều Triệu Vịnh Mai lắm,” Hồ Đại Tráng nói, “Sao có thể gả cô ấy cho họ được?”

Hồ Đại Tráng biết rõ Triệu Vịnh Mai, không chỉ cha mẹ cô cũng chiều, mà nhà Vương Cường nhận làm con nuôi cũng coi cô như báu vật.

Con gái nhà như vậy, đừng nói mấy tên du thủ du thực kia, ngay cả Hồ Đại Tráng cũng không dám nghĩ tới.

Nếu hắn dám đến nhà Triệu Vĩnh Mai hỏi cưới, không chỉ nhà họ Triệu, mà ba anh em nhà họ Vương cũng có thể đề hấn xuống đánh cho một trận.

Mặc dù tên Hồ Đại Tráng nghe rất oai phong, nhưng thực ra hấn rất gầy yếu, năm xưa suýt c.h.ết nên đặt tên ngược lại để mong hấn khỏe mạnh.

Không biết có phải do cái tên áp chế không, nhưng sau này hấn không những không khỏe lên mà càng thêm gầy yếu.

Nhà họ Hồ đối với đứa con này cũng không đòi hỏi gì cao, chỉ cần sống là được.

Ngay cả việc Hồ Đại Tráng chơi với mấy tên du thủ du thực trong huyện, nhà họ Hồ cũng không nói gì.

Miễn là không làm chuyện xấu là được.

“Mấy người đó, đường đường chính chính đi hỏi vợ, dù nhà có thương con hay không cũng không ai gả con gái cho họ đâu.” Hồ Thúy Hồng nói.

Hồ Đại Tráng, “...”

Mặc dù là sự thật, nhưng cũng không cần nói thẳng thừng thế chứ.

“Vậy em còn nói làm gì?” Hồ Đại Tráng có chút không vui.

Dù sao, những người đó cũng là bạn của hấn, hấn cũng chẳng khác họ là mấy.

“Ý em là, đường chính quy không được, thì phải nghĩ cách khác thôi,” Hồ Thúy Hồng nói, *“Xem các anh có dám không, có muốn có vợ không.”*

“Nói rõ hơn đi?” Hồ Đại Tráng nheo mắt, tiến lại gần hỏi em gái.

Đứa em gái này từ nhỏ đã nhiều mưu mẹo lắm.

“Đường chính không được, đương nhiên phải nghĩ cách khác rồi.” Hồ Thúy Hồng cười ranh mãnh, “Ví dụ như khiến cô ta buộc phải lấy một trong số họ?”

Buộc phải?

Làm thế nào mới buộc phải được?

Hồ Đại Tráng vẫn đang ngơ ngác, thì thấy em gái vẫy tay gọi hắn lại, rồi thầm thì vào tai hắn vài câu.

Chỉ thấy Hồ Đại Tráng trợn mắt, “Cái này... cái này được không?”

“Không... không bị bắt vì tội côn đồ chứ?” Hồ Đại Tráng lo lắng hỏi.

“Sao lại là côn đồ?” Hồ Thúy Hồng trợn mắt nói, “Rõ ràng là anh hùng cứu mỹ nhân, công đức vô lượng chứ?”

“Anh yên tâm, em sẽ tìm người đẩy cô ta xuống sông một cách tình cờ,” Hồ Thúy Hồng nói, “Anh chỉ cần tìm người biết bơi nhảy xuống cứu cô ta lên.”

“Đã có tiếp xúc da thịt, cô ta còn dám không lấy sao?”

Bây giờ mới đầu tháng tư dương lịch, nhưng thời tiết năm nay rất kỳ lạ, mấy ngày nay nóng như mùa hè.

Nhiều người nóng không chịu nổi đã mặc áo mỏng đi làm, nhưng nếu Triệu Vịnh Mai rơi xuống

nước, lớp áo mỏng đó sẽ bị ướt sũng, rồi lại bị một người đàn ông ôm chặt cứu lên.

Nếu cô dám không lấy, thì cả đời này chỉ có thể đi tu.

Không, bây giờ không có chùa chiền nữa, vậy cô chỉ có thể ở nhà làm cô gái già.

Dù kết cục thế nào, cũng là thứ Hồ Thúy Hồng muốn thấy.

Cô ta chỉ muốn Triệu Vịnh Mai sống không yên.

Triệu Vịnh Mai không yên, cô ta sẽ vui.

“Cách em đã nghĩ ra rồi, xem mấy người đó có dám làm không thôi.” Cuối cùng Hồ Thúy Hồng nói.

“Cái này...” Hồ Đại Tráng xoa xoa tay, chưa kịp nói hết câu đã thấy ánh mắt lạnh lùng của em gái, *“Anh không được.”*

Hồ Đại Tráng, “...”

Hắn cũng chưa có vợ mà, với lại Triệu Vịnh Mai xinh đẹp lắm, dù miệng không nói ra nhưng trong lòng Hồ Đại Tráng luôn nghĩ Triệu Vịnh Mai xinh hơn em gái mình nhiều.

Không hiểu sao thằng Vương Cường mắt lại mù đến thế, bỏ qua Triệu Vịnh Mai xinh đẹp không theo, suốt ngày bám đuôi em gái hắn.

Nhưng những lời này Hồ Đại Tráng không dám nói trước mặt Hồ Thúy Hồng, sợ bị em gái đánh chết.

Đứa em gái này tuy nhỏ tuổi nhưng mưu mẹo nhiều đến mức có thể bán đứng hắn mà hắn còn tươi cười đếm tiền cho em.

Vì vậy, bị cô ta nhìn lạnh lùng như vậy, Hồ Đại Tráng cũng dập tắt ý định này.

“Được rồi, anh đi nói với họ.” Hồ Đại Tráng nghiêng răng nói.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh đừng nói hết ra,” Hồ Thúy Hồng trợn mắt, *“Tìm người đáng tin, biết bơi và đang khát vợ ấy.”*

Nói ra mới biết, quả thật có một người như vậy.

“Được, anh đi tìm hẩn ngay.” Hồ Đại Tráng vỗ tay nói, *“Em cứ yên tâm.”*

“Anh hai, khi việc này xong, em sẽ giúp anh theo đuổi Đồng Hiểu Miêu mà anh thích.” Hồ Thúy Hồng nói.

Hồ Đại Tráng, *“Sao em biết?”*

Rồi lại hào hứng xoa tay, *“Được rồi, em gái yên tâm đi, việc này anh nhất định lo cho chu toàn.”*

Bên này hai anh em Hồ Thúy Hồng đang bận rộn tính toán Triệu Vịnh Mai, thì bên kia Triệu Vịnh Mai lại một lần nữa gặp Dương Duy Khôn bên bờ sông.

“Đưa giở cho tôi.” Dương Duy Khôn nói.

Chương 685

DTV-EBOOK

Đây đã là ngày thứ ba liên tiếp, ngay cả Triệu Vịnh Mai có “chậm hiểu” đến mấy cũng nhận ra Dương Duy Khôn đang đợi cô ở đây.

Anh đón lấy chiếc giỏ trên lưng cô, tự mình mang đi, đưa đến gần đầu làng rồi mới trả lại.

Khi cô về nhà mở giỏ ra, bên trong luôn có một con cá.

Cô không biết anh làm cách nào để kiếm được.

Theo như cô biết, cá ở khúc sông này đã bị lũ trể trong làng bắt gần hết rồi.

“Anh đừng cho em đồ nữa.” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt nói, “Em không thể nhận.”

Cô không hiểu ý Dương Duy Khôn, nhưng anh không nói, cô cũng không thể hỏi thẳng “anh đang muốn gì?”

“Là vì Vương Cường sao?” Dương Duy Khôn hỏi.

Triệu Vịnh Mai ngẩn người, “Gì cơ?”

...

Phiêu Vũ Miên Miên

Chuyện này liên quan gì đến Vương Cường?

“Vậy em có thích anh ta không?” Dương Duy Khôn lại hỏi thêm.

“Không thích.” Triệu Vịnh Mai vội vàng đáp, nói xong lại bổ sung, “Anh ấy chỉ là anh kết của em thôi.”

Chỉ vậy thôi!

Nhưng cô lại cảm thấy Dương Duy Khôn hôm nay có gì đó khác lạ, mặt đỏ bừng, cô chỉ muốn chạy ngay đi.

Hai ngày trước, anh chỉ đỡ giở giúp cô, cả hai im lặng suốt đường đi.

Nhưng hôm nay dường như không giống.

Từ lúc anh hỏi về Vương Cường, tìm Triệu Vịnh Mai đã bắt đầu đập loạn nhịp.

Ai ngờ vừa bước được hai bước, chiếc giỏ trên lưng đã bị anh giật lại, một động tác khéo léo khiến nó chuyển sang lưng anh.

“Em chạy đi đâu?” Dương Duy Khôn cố tình hỏi.

“Trả giỏ cho em.” Triệu Vịnh Mai nói.

“Chúng ta nói chuyện một chút, được không?” Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

Triệu Vịnh Mai căng thẳng, hai tay nắm chặt, cắn môi không nói gì.

Dương Duy Khôn thấy vậy cũng im lặng, chỉ lẳng lẳng mang giỏ đi về phía bờ sông.

Triệu Vịnh Mai do dự một chút, rồi cũng đi theo.

Vẫn là nơi cô gặp anh lần trước, Dương Duy Khôn đặt giỏ xuống, nhặt một ít cỏ khô từ đồng rơm bên cạnh đặt lên tảng đá, “Ngồi đi.”

Còn anh thì ngồi cách cô một khoảng, đủ để Triệu Vịnh Mai cảm thấy thoải mái.

“Vấn đề anh vừa hỏi em,” khi cô ngồi xuống, Dương Duy Khôn nhìn mặt sông tiếp tục, “vẫn chưa

hỏi xong.”

Triệu Vịnh Mai ngơ ngác nhìn anh.

“Em nói không thích Vương Cường,” Dương Duy Khôn quay đầu, ánh mắt đặt lên người cô, Triệu Vịnh Mai bản năng gật đầu, “vậy em có người mình thích không?”

Triệu Vịnh Mai tay nắm chặt ống quần, lắc đầu căng thẳng, lại muốn đứng dậy, “Em... em muốn về nhà.”

Cô cảm thấy Dương Duy Khôn hôm nay khác hẳn mọi ngày.

“Triệu Vịnh Mai.” Dương Duy Khôn mỉm cười nhìn cô, “Em sợ gì vậy?”

“Em... em không sợ.” Triệu Vịnh Mai cũng không hiểu mình đang hoảng loạn vì điều gì, nhưng lý trí mách bảo cô phải chạy ngay đi.

Dương Duy Khôn cười, “Anh thích em.”

Mặt Triệu Vịnh Mai “bốc cháy” đỏ rực.

Cô đã cảm nhận được anh đối xử khác với mình, nhưng không ngờ anh lại thẳng thắn bày tỏ như vậy.

“Em... em...” Triệu Vịnh Mai không biết nói gì, miệng mở ra nhưng đầu óc trống rỗng.

Tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Anh biết hiện tại thân phận mình chưa xứng,” Dương Duy Khôn nhìn cô nói, “và anh cũng biết mình rất ích kỷ.”

Đáng lẽ, anh nên đứng từ xa chúc phúc cho cô.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc nhìn cô bên người khác, thấy cô lấy người khác, lòng Dương Duy Khôn như bị xé nát.

Anh muốn tranh thủ một lần, ít nhất là đã cố gắng.

Nhưng vừa rồi, nhìn thấy biểu hiện của Triệu Vịnh Mai, Dương Duy Khôn lại cảm thấy có lỗi vì sự ích kỷ của mình.

Biết rõ thân phận mình không tốt, nhưng vẫn bày tỏ làm rối loạn tâm tư cô.

“Xin lỗi,” Dương Duy Khôn nói, “hãy tha thứ cho sự ích kỷ của anh.”

“Nhưng nếu không nói ra, anh sợ mình sẽ hối hận cả đời.” Anh tiếp tục, “Xin lỗi em.”

“Em không cần trả lời anh đâu.” Anh mỉm cười nói.

Thực ra, anh còn một câu nữa, nhưng nhìn vào đôi mắt trong veo của Triệu Vịnh Mai, anh không thể nói ra.

Sao anh có thể bảo cô đợi mình?

Thời thế này, ai biết được khi nào mới thay đổi?

Nghĩ đến đây, Dương Duy Khôn lại nở một nụ cười nhạt.

Nhưng nụ cười ấy lại khiến Triệu Vịnh Mai đau lòng, không biết từ lúc nào mắt cô đã ngân ngấn lệ, “Không phải vậy.”

Dương Duy Khôn nhìn cô, đưa chiếc khăn tay bạc màu của mình cho cô, “Một năm thôi, được không?”

Anh biết mình rất ích kỷ, nhưng nhìn cô khóc lại không kìm lòng được, “Anh nghe nói gần đây có người được đón về rồi.”

Tin này là tối qua có người lên nói với bố anh.

Bảo họ hãy chờ thêm.

Nhưng phải chờ bao lâu, Dương Duy Khôn cũng không biết.

Đây cũng là lý do hôm nay anh có chút dũng khí để nói với cô những lời này.

Ít nhất đã có một tia hy vọng.

Nhưng anh cũng không dám đòi hỏi Triệu Vịnh Mai đợi mình cả đời, nếu nói ra câu đó, anh sẽ tự tát mình trước.

Một năm, nếu nhà anh được minh oan, anh sẽ đến cưới cô.

Nếu không...

Triệu Vịnh Mai khóc lắc đầu.

“Được rồi.” Dương Duy Khôn dịu dàng nhìn cô nói, “Em đừng khóc nữa, em khóc như vậy anh sao nổi buông tay?”

“Không...” Triệu Vịnh Mai khóc nức nở, “Không...”

Cô không hiểu vì sao mình, người hiếm khi khóc, lại có thể khóc nhiều đến thế.

Đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt của Dương Duy Khôn lúc này, tim cô như bị bóp nghẹt.

Anh là người tốt như vậy, nhưng lại phải hạ mình trước mặt cô.

Triệu Vịnh Mai không muốn anh như thế.

Đều là do thời thế, không phải lỗi của anh!

“Thôi được, nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Dương Duy Khôn nhìn cô đầy trù mến, “Khóc xong rồi hãy quên anh đi.”

Nói xong, lòng anh cũng nhẹ nhõm.

Dĩ nhiên, nếu Triệu Vịnh Mai không đợi anh, Dương Duy Khôn cũng không giận.

Cô là cô gái tốt như vậy, không tát anh đã là may.

Chỉ là, nụ cười trên mặt không che được nỗi đau trong lòng.

Nhưng ngay giây phút sau, Triệu Vịnh Mai bắt ngờ khóc lắc đầu rồi lao vào lòng anh.

Dương Duy Khôn giây lát ngẩn người, sau đó mới hoàn hồn nhìn cô gái trong lòng.

Anh không dám tin, thử ôm chặt cô một cái.

Là thật!

Không phải ảo giác!

“Em không muốn anh nói xấu mình như vậy.”

Triệu Vịnh Mai khóc nói, “Chúng ta kết hôn ngay bây giờ đi.”

Một năm là gì?

Không, cô không muốn đợi! Cô muốn kết hôn ngay lập tức.

“Dù anh là ai đi nữa.” Triệu Vịnh Mai mắt đỏ hoe nhìn Dương Duy Khôn, “Em vẫn muốn lấy anh.”

“Anh có dám cưới em không?”

Chương 686

DTV-EBOOK

Nếu hỏi Triệu Vịnh Mai trong đời từng làm việc gì liều lĩnh nhất, thì câu trả lời chính là hôm nay.

Cô đã cầu hôn Dương Duy Khôn, bảo anh lấy cô!

Nói xong mấy lời này, nhìn Dương Duy Khôn chờ người ra, Triệu Vịnh Mai mới chột tỉnh.

Trời ơi, cô vừa nói gì thế này?

Hình như... là bảo Dương Duy Khôn đi đăng ký kết hôn?

“Cô bé ngốc.” Dương Duy Khôn dùng ngón tay chọc nhẹ vào trán cô, giọng đầy cưng chiều, “Sao em có thể tốt như vậy chứ?”

Đúng là một cô gái vừa ngốc nghếch vừa thuần khiết.

Dương Duy Khôn xót xa đặt hai tay lên vai cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, “Sao em có thể ngốc thế hả?”

...

...

“Lấy hay không lấy?” Lúc này, Triệu Vịnh Mai đã lấy lại bản lĩnh, mắt không chớp nhìn thẳng vào anh, “Anh có dám không?”

Dương Duy Khôn cười, ôm cô vào lòng, “Dám! Dám chứ, anh mong không kịp được!”

Triệu Vịnh Mai cũng cười theo, nép mặt vào ngực anh.

Những bất an trong lòng suốt thời gian qua dường như tan biến hết.

Trái tim cô bình yên và tĩnh lặng đến lạ.

“Mei Mei,” Dương Duy Khôn ôm chặt cô, hôn nhẹ lên mái tóc, “Mei Mei!”

Anh gọi tên cô nhẹ nhàng, từng tiếng một.

“Anh rất vui,” Dương Duy Khôn nói, “Anh vui quá.”

Anh không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả cảm xúc lúc này.

Dù trước khi đến, anh đã cảm nhận được sự khác biệt của cô dành cho mình, nhưng không ngờ Triệu Vịnh Mai lại có thái độ như vậy.

“Mei Mei,” Dương Duy Khôn kéo cô ngồi xuống, “Em nghe anh nói.”

Triệu Vịnh Mai lắc đầu, “Em biết anh muốn nói gì, em không sợ.”

“Nhưng cô bé ngốc của anh à, anh không thể để em chịu sự chê cười và bắt nạt của người khác,” Dương Duy Khôn nói, “Hơn nữa, nếu gia đình em phản đối thì sao?”

Anh biết rõ, bố mẹ cô rất yêu thương cô, làm sao có thể gả con gái cho một kẻ như anh để chịu khổ?

“Bố mẹ em rất dễ nói chuyện,” Triệu Vịnh Mai đáp, “Chỉ cần em đồng ý!”

Nhưng Dương Duy Khôn lại lắc đầu, “Cho anh thêm chút thời gian, được không?”

“Anh muốn dùng những điều tốt đẹp nhất để cưới em,” anh nói, “Anh muốn mọi người đều phải ghen tị với em.”

Chứ không phải để người ta chỉ trích cô, tại sao trong bao nhiêu chàng trai, cô lại chọn một kẻ có thành phần xấu?

Anh không phải là trí thức thanh niên về nông thôn rèn luyện, gia đình anh bị liệt vào thành phần xấu.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chọn anh, thân phận của cô cũng sẽ thay đổi.

Triệu Vịnh Mai có lẽ chưa từng thấy sự xấu xa của một số người, nhưng anh không thể đẩy cô vào chỗ hiểm nguy.

“Sắp rồi, anh nghĩ mọi chuyện rồi cũng sẽ kết thúc,” Dương Duy Khôn nói, “Đúng một năm này, em cũng có thể quan sát anh kỹ hơn.”

Triệu Vịnh Mai lúc này đã bình tĩnh lại, Dương Duy Khôn nắm tay cô, phân tích từng điểm tình hình hiện tại.

“Anh nghĩ, ngày đó sẽ không còn xa.” Anh có linh cảm này.

Triệu Vịnh Mai bị anh nắm tay, vốn định rút ra, nhưng bàn tay anh lại siết chặt hơn.

Những lời này, cũng giống như Triệu Vịnh Phong đã nói.

“Em trai em?” Dương Duy Khôn hơi ngạc nhiên, “Quả là một đứa trẻ thông minh.”

Anh từng gặp Triệu Vịnh Phong, cũng biết hai chị em rất thân thiết.

“Vậy, em thích anh từ khi nào?” Đột nhiên, Dương Duy Khôn hỏi.

Triệu Vịnh Mai: “...”

“Em... em ra ngoài lâu quá, phải về thôi.” Cô vội vàng đứng dậy, định đeo giỏ nhưng Dương Duy Khôn đã nhanh tay hơn, “Anh đưa em về.”

Dù sao anh cũng đã đoán được phần nào.

Triệu Vịnh Mai lẩm bẩm một câu, Dương Duy Khôn không nghe rõ, “Gì cơ?”

“Không có gì.” Cô cúi đầu nói.

“Hôm nay không bắt được cá,” Dương Duy Khôn nói, “Nhưng trong giỏ có thứ hay ho, em nhớ lấy nhé.”

“Thứ gì vậy?” Triệu Vịnh Mai nghiêng đầu nhìn anh.

“Em tự lấy ra là biết.” Dương Duy Khôn cười, đợi đến đầu làng mới đưa giỏ cho cô, “Về nhanh đi.”

Triệu Vịnh Mai vác giỏ bước đi, Dương Duy Khôn đứng sau cười, gọi cô một tiếng, “Mei Mei.”

“Sao vậy?” Cô quay đầu lại.

“Đưa tay đây.” Anh bước tới nói.

Triệu Vịnh Mai ngơ ngác đưa tay ra, Dương Duy Khôn đặt một thứ vào lòng bàn tay cô, rồi nắm chặt lại, “Về nhà mới được mở ra.”

“Ừ.” Triệu Vịnh Mai nhìn bàn tay mình, khoe miệng cô gái bật lên nụ cười ngọt ngào, “Ngày mai gặp lại.”

Cô vung nắm tay lên.

Rất nghe lời, không hỏi thêm gì nữa.

Ngọt ngào này kéo dài đến khi cô về đến nhà, mở cửa vào sân thì thấy bố mẹ đang ngồi trong sân.

“Bố mẹ, con về rồi.” Triệu Vịnh Mai cười nói.

“Mei Mei về rồi,” mẹ cô đẩy nhẹ bố, cười nói, “Đưa giỏ cho mẹ.”

“Không sao, con mang vào sau.” Triệu Vịnh Mai nói.

Trong giỏ còn có thứ Dương Duy Khôn đưa cho cô.

“Để xuống đi.” Bố cô nghiêm mặt nói, “Hôm nay trong giỏ có gì?”

Triệu Vịnh Mai giật mình, “Cái đó...”

“Hôm nay là ngày thứ ba rồi.” Bố cô nói, “Hai hôm trước, đêm nào con đi về cũng mang theo một con cá.”

Ông đã sớm phát hiện ra chuyện lạ, cộng thêm mấy ngày nay Triệu Vịnh Mai thỉnh thoảng lại mơ màng, hoặc tự cười một mình.

Là người từng trải, làm sao ông không hiểu điều này có nghĩa là gì?

“Con...” Triệu Vịnh Mai không biết nói thế nào.

“Mei Mei, con có người yêu rồi?” Mẹ cô kéo tay con gái hỏi, “Là ai vậy?”

Tối qua, hai vợ chồng thức đến nửa đêm, lo lắng con gái bị lừa.

Bởi nếu người đó thực lòng yêu con gái mình, đã có thể đến nhà cầu hôn, việc giấu giếm thế này, chắc chắn có vấn đề.

“Là Lưu tri thức thanh niên?” Mẹ cô đoán.

Bà chỉ có thể nghĩ đến mấy thanh niên tri thức trong làng.

Mẹ cô hiểu con gái, biết cô thích người có học.

Trong làng, mấy thanh niên tri thức, chỉ có Lưu tri thức thanh niên là đẹp trai và có học.

Dĩ nhiên, so với những người khác.

“Con thật là hồ đồ,” bố cô nói, “Những người đó tâm không ở đây, sớm muộn gì cũng về thành phố.”

“Giấu giếm như vậy, chẳng phải là muốn lừa con sao?” Ông tiếp tục.

“Bố, không phải vậy.” Triệu Vịnh Mai không ngờ bố mẹ lại nhanh chóng phát hiện ra mình có người yêu, càng không ngờ bố mẹ lại hiểu nhầm người đó là thanh niên tri thức.

“Vậy là thế nào?” Bố cô chấp tay sau lưng nói, “Lát nữa bố sẽ đi tìm mẹ kế của con, định luôn chuyện của con với Vương Cường.”

Wương Cường tuy có chút hồ đồ, nhưng ít ra cũng là người quen biết, nếu cưới Mei Mei, chắc chắn sẽ đối xử tốt với cô.

“Bố,” Triệu Vịnh Mai lớn tiếng, “Con sẽ không lấy Vương Cường đâu.”

Bố cô nheo mắt nhìn con gái.

“Vì thanh niên tri thức đó?”

“Không phải anh ta.”

Chương 687

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai quỳ trên mặt đất, ánh mắt kiên định nhìn cha.

Ông Triệu trợn mắt nhìn đứa con gái vốn ngoan ngoãn nghe lời lại hiểu chuyện, cuối cùng nhắm mắt hỏi: “Con nói xem, người đó là ai?”

“Mẹ nó, ông đừng nóng giận.” Bà Triệu đỡ chồng ngồi xuống, “Từ từ nói chuyện với con.”

Rồi bà cũng đỡ con gái dậy, “Con cũng vậy, nói chuyện tử tế với bố, đừng có động một tí là quỳ, nhà ta không có lệ đó.”

Ông Triệu hừ lạnh một tiếng, không hài lòng nhìn vợ.

Triệu Vịnh Mai đứng dậy, nắm lấy tay áo cha, “Bố, bố đừng giận nữa được không?”

“Vậy con nói cho bố biết, là thằng nào?” Ông Triệu nhìn Triệu Vịnh Mai hỏi.

Triệu Vịnh Mai: “...”

Cô cúi đầu cắn môi, nhìn vào nắm tay mình, nơi vẫn còn giữ thứ mà Dương Duy Khôn đã tặng.

Phiêu Vũ Miên Miên

...

...

Dù không biết là thứ gì, nhưng cảm giác như một loại đá, lúc mới cầm trên tay có chút lạnh lẽo, giờ lại

có chút ẩm ướt.

“Là đứa con cả nhà hoang miếu kia phải không?” Cô không nói, nhưng ông Triệu dường như đã biết trước, trực tiếp nói ra, “Con đúng là mê muội.”

“Bố?” Triệu Vịnh Mai ngạc nhiên nhìn cha, rồi quay sang nhìn em trai.

Triệu Vịnh Phong vội vàng lắc tay, “Em không nói gì đâu.”

“À, thì ra con cũng biết.” Ông Triệu lạnh nhạt liếc nhìn con trai, Triệu Vịnh Phong, “Không phải, bố nghe em giải thích...”

“Con im miệng cho tao.” Ông Triệu trừng mắt nhìn con trai, “Lát nữa tao sẽ tính sổ với con.”

Triệu Vịnh Phong: “...”

“Bố.” Triệu Vịnh Mai nói với cha, “Vâng, con thích anh ấy.”

“Vịnh Mai à, từ nhỏ con đã rất hiểu chuyện, sao có thể làm chuyện mê muội như vậy?” Ông Triệu tức giận nói, “Có phải thằng đó lừa dối con không? Chắc chắn là nó.”

“Tao sẽ đi tìm nó ngay bây giờ, đánh gãy chân nó.”

“Không phải đâu.” Triệu Vịnh Mai kéo tay cha nói, “Là con thích anh ấy trước, không liên quan gì đến anh ấy cả.”

“Con còn bênh vực thằng đó.” Ông Triệu nhúu mày.

“Mẹ nó, có chuyện gì thì nói cho rõ ràng.” Bà Triệu kéo chồng lại, “Hỏi cho rõ trước đã, đừng có động

một tí là nổi giận.”

“Tôi...” Ông Triệu vừa định nói, bà Triệu lại lên tiếng, “Vậy ngày xưa ông có từng chê tôi không?”

Gia đình bà Triệu trước kia là dân chạy nạn đến tỉnh Thiểm.

Khi đến nơi, năm anh chị em chỉ còn lại mình bà, suýt c.h.ết đói.

Da bọc xương vàng vọt, là ông Triệu đã nhin ăn nửa cái bánh mì đen cứu bà, mới giữ được mạng sống.

Sau này, hai người cũng vì mối duyên nửa cái bánh mì đen mà đến với nhau.

Lúc đó, ông bà nội của Triệu Vịnh Mai cũng rất không ưa bà Triệu, cho rằng bà chẳng có gì, đến nhà lại thêm một miệng ăn.

Hơn nữa, nhìn người gầy gò, không làm được việc gì, lấy về để làm gì?

Nhưng ông Triệu nhất quyết cưới bà về, hai người bao nhiêu năm nay luôn yêu thương nhau, hiếm khi cãi vã.

Vì vậy, Triệu Vịnh Mai và Triệu Vịnh Phong hai chị em cũng rất hòa thuận, tình cảm rất sâu đậm.

“Chuyện này khác mà.” Ông Triệu thở dài, nghe lời vợ ngồi xuống, “Vịnh Mai là con gái, thành phần nhà đó không tốt, con có nghĩ đến việc nếu con lấy về, sẽ bị quy vào cùng thành phần với họ không?”

“Đúng vậy, nhà họ có người bảo vệ, nhưng nếu người đó cũng đổ thì sao?” Ông Triệu tiếp tục, “Nhà

họ may mắn chưa bị đem ra đấu tố, nhưng nếu sau này có thì sao?”

Ngày tháng này, ai biết sẽ kéo dài đến khi nào?

“Làm sao bố mẹ có thể đứng nhìn con bị đem ra treo bảng?” Ông Triệu nói đến đây, mắt đỏ lên, “Bố mẹ nuôi con lớn khôn, không mong con lấy được nhà giàu sang hưởng phúc, chỉ mong con cả đời bình an.”

Họ cũng không phải nhà giàu có gì, dân thường chỉ cầu mong cả nhà được bình yên.

Nhưng chọn nhà như vậy, tương lai sẽ sống ra sao, nghĩ cũng biết.

“Con đều biết.” Triệu Vịnh Mai nắm chặt thứ trong tay, khó khăn nói, “Con đều biết.”

Nhưng trái tim con người, cô không thể kiểm soát được.

Trước đây, chưa gặp được người mình thích, cô có thể lấy người khác, rồi sống cuộc đời như những người cùng trang lứa trong làng.

Nhưng bây giờ khác rồi, từ khi nhận ra mình thích anh, Triệu Vịnh Mai không thể nào lừa dối bản thân nữa.

Ông Triệu cũng là người từng trải, nhìn con gái đau khổ như vậy, thở dài tự trách, “Vịnh Mai, nếu nhà họ chỉ là nhà bình thường, dù nghèo khó hơn nhà ta, bố cũng có thể đồng ý.”

Bây giờ ông còn khỏe, chỉ cần chàng trai có chí tiến thủ, ông có thể giúp đỡ thêm.

Nhưng nhà Dương Duy Khôn không như vậy.

Thành phần xấu!

Nhà nào dám gả con gái vào đó? Ai dám lấy?
Tránh còn không kịp, người ta lấy nhau rồi còn tranh
nhau ly dị, đây là đẩy con vào hố lửa?

“Con cũng đừng nói với bố thằng đó tốt thế nào.”
Ông Triệu ngắt lời Triệu Vịnh Mai, phát tay nói, “Bố
không mù, bố nhìn ra được.”

Nhà họ không phải người thường, đặc biệt là
Dương Quyền Đình, trước kia làm quan lớn, dạy dỗ
hai con trai cũng đều là rỗng trong nhân gian.

Nhưng được gì?

Cuối cùng vẫn phải lưu lạc đến cái làng nhỏ này,
ngày ngày sống trong lo sợ.

“Nhưng không được.” Ông Triệu kiên quyết nói,
“Con dẹp bỏ ý định đó đi, bố không thể đồng ý.”

“Bố, con xin bố, chỉ một năm thôi, được không?”
Triệu Vịnh Mai khóc nói, “Một năm, bố cho con một
năm, một năm sau nếu... bố bảo con lấy ai con sẽ lấy
người đó.”

“Con ơi, sao con mê muội thế?” Ông Triệu lắc đầu,
“Con không nhanh chóng dứt khoát lúc này, một
năm sau có dứt được không?”

“Hay con nghĩ đây là kế hoãn binh, một năm nữa
thế cục sẽ thay đổi?” Ông Triệu lắc đầu.

“Bố.” Triệu Vịnh Phong vốn im lặng, không biết
lúc nào đã lấy từ phòng mình ra một tờ báo, “Bố xem
cái này?”

“Xem gì? Tao không biết chữ.” Ông Triệu tức giận
trùng mắt nhìn con trai.

Cả nhà, chỉ có ông ít học.

“Đầu năm nay, nhà nước đã mở một cuộc họp.”
Triệu Vĩnh Phong nói, “Bây giờ nhà nước đang khuyến khích phát triển khoa học kỹ thuật, em nghĩ, không lâu nữa thế cục sẽ thay đổi.”

Chưa nói hết, đã bị cha bịt miệng, “Mày điên rồi, dám nói lời như vậy?”

“Hi hi, em chỉ nói trong nhà thôi.” Triệu Vĩnh Phong nói, “Hơn nữa mấy hôm trước ở trang Trang có một nhà được xe hơi đón về Kinh Đô rồi.”

Chuyện này ông Triệu biết, nghe nói là được phục hồi.

“Ý mày là?” Ông Triệu nhìn con trai.

Ông luôn biết, từ nhỏ thằng con út này đã thông minh, học giỏi, lại thích nghiên cứu.

“Chị không phải nói xin một năm sao?” Triệu Vĩnh Phong nhìn chị gái nói, “Em nghĩ câu này, chắc là anh ấy nói phải không?”

Ông Triệu trợn mắt, đúng là con gái lớn không ở lâu được!

“Chi bằng cho hẳn một năm.” Triệu Vĩnh Phong nói, “Nếu... đó cũng là chuyện vui cho tất cả.”

“Nhưng nếu như,” Ông Triệu vẫn lắc đầu, “nếu nhà họ thực sự được phục hồi, họ còn nhìn vào nhà mình nữa không?”

Chương 688

DTV-EBOOK

Giống như bây giờ, ông Triệu vô cùng chê bai thành phần gia đình của Dương Duy Khôn. Nếu sau này nhà họ được phục hồi, địa vị của họ sẽ là thứ mà gia đình ông mãi mãi không thể với tới.

Nếu không phải vì phong trào này, những người như họ cả đời cũng không thể tiếp xúc với nhân vật như Dương Quyền Đình, càng không có khả năng trở thành thông gia với nhà họ!

“Con à,” ông Triệu thở dài nói, “vì vậy, dù sau này nhà họ có thể nào đi nữa, cũng không phù hợp với chúng ta.”

Đó là lý do tại sao người xưa luôn nói ‘môn đăng hộ đối’.

Đây không phải là tư tưởng phong kiến lạc hậu, mà là có lý lẽ của nó.

“Nếu nhà họ phát đạt, đó là chuyện tốt,” ông Triệu nói, “nhưng khoảng cách giữa chúng ta và họ quá lớn. Sau này nếu con bị bắt nạt... đều là do bố vô dụng.”

“Bố, không phải vậy, bố đừng nói thế,” Triệu Vịnh Mai khóc nói.

“Bố, chị, sau này con nhất định sẽ thành công,” Triệu Vịnh Phong nói, “lúc đó con sẽ đứng ra bảo vệ chị.”

...

...

Triệu Vịnh Mai nhìn em trai với ánh mắt đầy biết ơn.

“Con cầm cái gì trong tay vậy?” Bà Triệu, người từ nãy đến giờ im lặng, bỗng lên tiếng, “mẹ thấy con lúc nào cũng nắm chặt tay.”

Triệu Vịnh Mai, “...”

Quả nhiên, người tinh tế nhất trong nhà vẫn là mẹ cô, lúc nào cũng nắm bắt được trọng tâm.

“Cho mẹ xem nào,” bà Triệu mỉm cười nói.

Sự dè dặt của bà khiến người ta khó lòng từ chối. Triệu Vịnh Mai gật đầu, mở bàn tay ra.

Cô nghĩ, một hòn đá thì có gì mà không thể cho người khác xem.

Nhưng khi mở tay ra, chính Triệu Vịnh Mai cũng tròn mắt kinh ngạc: “Sao lại...”

Sao lại là một miếng ngọc?

“Đây là bình an khâu?” Bà Triệu nhìn con gái hỏi, “cậu ấy đưa cho con?”

Một lần nữa, bà lại đoán trúng.

“Đây chắc là thứ cậu ấy đeo từ nhỏ,” bà Triệu cầm bình an khâu lên sờ thử, cảm giác mịn màng, “một năm là thời gian cậu ấy nói với con?”

Triệu Vịnh Mai không giấu giếm mẹ, gật đầu.

“Vậy con hãy nói với cậu ấy về chuyện hôm nay,” bà Triệu nói, “nói rằng chúng tôi phản đối chuyện này, và trả lại bình an khâu cho cậu ấy.”

Triệu Vĩnh Mai gật đầu.

Vốn dĩ, cô cũng định trả lại bình an khâu.

Nó quá quý giá.

Không trách lúc đó anh không cho cô xem, bảo cô về nhà mới mở ra, là sợ cô thấy sẽ trả lại ngay sao?

Ông Triệu lặng lẽ nhìn vợ, dù trong lòng có nghi ngờ, nhưng tin tưởng vào nguyên tắc “vợ luôn đúng” suốt bao năm qua, ông chọn im lặng.

Chỉ khi con gái cầm bình an khâu vào phòng, ông mới lên đến bên vợ hỏi nhỏ: “Vợ, sao lại nói cho thằng nhóc đó biết?”

Theo ông, Dương Duy Khôn chính là một con cáo già, lừa con gái ông đến mức mê muội.

“Một bình an khâu mà muốn dụ dỗ con gái tôi?” Ông Triệu lạnh lùng hừ một tiếng.

“Vì vậy tôi mới nói anh làm việc không động não,” bà Triệu cười nói, “chúng ta càng ngăn cản, chỉ khiến con bé xa cách chúng ta.”

“Trước tiên, đừng tự làm loạn trong nhà,” bà Triệu trách khế chồng, “nếu thằng bé đó thực sự thích con bé, hãy xem cậu ta sẽ làm gì.”

“Dù sao con gái chúng ta còn trẻ, một năm chúng ta cũng chờ được,” bà Triệu nói.

Biết đâu, chưa cần một năm, hai đứa đã vì lý do nào đó mà chia tay.

“Con gái chúng ta tốt như vậy, làm sao một bình an khâu có thể dụ được?” Bà Triệu mỉm cười, “anh nghĩ tôi ngốc sao?”

“Một cô gái có trăm nhà theo đuổi,” bà Triệu nói, “nhưng theo đuổi cũng phải thể hiện thành ý.”

“Tôi không quan tâm nhà họ trước kia thế nào hay sau này ra sao,” bà Triệu vung tay, “tôi chỉ cần con gái tôi sau này sống tốt.”

“Muốn cưới con gái tôi, phải cho chúng tôi thấy thành ý đã,” bà Triệu nói.

Ông Triệu giơ ngón tay cái, nhưng vẫn không nhìn được hỏi: “Nếu thằng bé đó có chút bản lĩnh thì sao?”

Nếu thực sự thuyết phục được vợ ông?

“Nếu thực sự thuyết phục được tôi,” bà Triệu nói, “thì đương nhiên sẽ gả con gái cho họ.”

Bà liếc chồng một cái: “Anh ngốc thật đấy.”

“Nhưng thành phần nhà họ...” Ông Triệu vẫn do dự.

“Đợi đến lúc đó tính sau,” bà Triệu nói, “đây không phải điều chúng ta kiểm soát được.”

Nếu một năm sau nhà họ vẫn chưa được phục hồi, lúc đó sẽ tính tiếp.

Bà hiểu rõ con gái mình, tính cách cứng đầu y hệt ông Triệu ngày trước.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bây giờ nếu ép buộc chia cắt hai đứa, chỉ phản tác dụng.

Càng ngăn cản, có khi càng đẩy Triệu Vĩnh Mai đến gần Dương Duy Khôn hơn. Chỉ bằng cú xem thử tấm lòng của cậu ta thế nào.

Nếu cậu ta không vượt qua được thử thách này, thì không cần họ nói nhiều, với sự thông minh của Triệu Vịnh Mai, sớm muộn cũng đá cậu ta.

Như chuyện họ muốn ghép đôi Triệu Vịnh Mai với Vương Cường, nhưng khi thấy thái độ của Vương Cường với Hồ Thúy Hồng, cô lập tức rút lui.

Dù bây giờ Vương Cường có chút tình cảm, Triệu Vịnh Mai cũng không nhúng tay vào.

Chỉ cần nhìn cách Vương Cường đối xử với Hồ Thúy Hồng, dù sau này có cố gắng thế nào, trong mắt Triệu Vịnh Mai cũng không có cửa.

Còn Dương Duy Khôn khiến Triệu Vịnh Mai có thái độ như vậy, chắc chắn phải có ưu điểm riêng.

Con gái bà nuôi dạy, không phải loại ngốc nghếch.

Điều này, bà Triệu tự tin vào bản thân và con gái mình.

Trong phòng, Triệu Vịnh Mai nghe lời mẹ nói bên ngoài, không hề phản kháng mà chỉ mỉm cười xúc động. Cười đến đâu, nước mắt lại rơi đến đó.

Cô may mắn biết bao khi có được cha mẹ như vậy.

Trong làng, không nhà nào cưng chiều con gái như nhà cô. Nhà khác chỉ nghĩ đến việc dùng hôn nhân của con gái để kiếm của hồi môn, hoặc đổi lấy vợ cho con trai.

Nhưng với cha mẹ cô, họ chỉ một lòng nghĩ xem cô sau này có sống tốt không, có bị bắt nạt không.

Triệu Vịnh Mai nhẹ nhàng vuốt ve bình an khâu trong tay, trong lòng cũng có chút mong đợi: Dương Duy Khôn sau này sẽ làm gì?

Bên này, Dương Duy Khôn cũng đang nói chuyện này với gia đình:

“Con có người con thích.”

Trên bàn ăn, vừa nghe câu nói của anh, mọi người đều dừng đũa, ba ánh mắt đổ dồn về phía anh.

Người ngạc nhiên nhất là Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi.

Họ hiểu rõ tính cách kiêu ngạo của con trai cả này. Trước khi gia đình gặp biến cố, không thiếu người mai mối cho anh.

Ở trường, cũng không ít cô gái thích anh.

Nhưng anh chẳng để mắt đến ai, rồi đột nhiên nhà gặp nạn.

Hứa Quế Chi đôi khi hối hận, giá như sớm định hôn sự cho anh.

Nhưng Dương Quyền Đình nói: “Nếu đã định rồi mà sau này xảy ra chuyện thì càng đau lòng.”

Hứa Quế Chi thở dài, chuyện như vậy không hiếm.

Đến đây, ban đêm bà thường lo lắng cho hôn nhân của con trai cả. Với thân phận như nhà họ, có thể cưới được con dâu nào?

Ai lại muốn gả con gái cho nhà họ?

Vậy mà giờ đây, đột nhiên nghe con trai nói có người mình thích.

Người con thích?

Chương 689

DTV-EBOOK

Hứa Quế Chi ngậy người nhìn Dương Duy Khôn, mấy lần muốn nói lại không biết phải nói gì, cuối cùng dờ dẩn nhìn chồng mình: “Anh ta nói có cô gái anh ta thích?”

Dương Quyên Đình gật đầu, hỏi Dương Duy Khôn: “Con biết tình hình nhà ta hiện nay.”

Một câu nói như gáo nước lạnh dội từ trên trời xuống, kéo Hứa Quế Chi trở về với thực tại.

Đúng vậy, nhà họ bây giờ như thế này, làm sao có gia đình tử tế nào chịu gả con gái cho con trai bà?

Hứa Quế Chi đỏ mắt nhìn Dương Duy Khôn: “Con trai, là cô gái nhà nào vậy?”

Bà nhìn con trai với ánh mắt đầy mong mỏi, vừa buồn lại vừa cố kìm nén.

“Chính là cô gái mẹ thích đó.” Dương Duy Khôn cười nói, “Cô gái mang rau rừng cho mẹ hôm ấy.”

Cạch.

Đôi đũa trong tay Hứa Quế Chi rơi xuống bàn: “Là cô ấy à? Tốt lắm, cô ấy tốt lắm!”

...

Bà vừa nói vừa lau nước mắt: “Nhưng... nhưng nhà mình bây giờ thế này...”

Trước đây, bà từng nghĩ nếu nhà vẫn như xưa, bà nhất định sẽ cưới Triệu Vịnh Mai về làm dâu.

“Mẹ.” Dương Duy Khôn nhặt đĩa lên, lau nước mắt cho Hứa Quế Chi, “Mẹ xúc động quá rồi, thích con dâu này lắm à?”

Hứa Quế Chi: “Mẹ thích chứ, mơ ước luôn, nhưng...”

Bà nhìn Dương Quyền Đình: “Bố nó ơi, bố nghĩ sao?”

“Con nghĩ thế nào?” Dương Quyền Đình không trả lời vợ, mà hỏi Dương Duy Khôn.

“Con đã xin cô ấy một năm thời gian.” Dương Duy Khôn nói, “Bố, dạo này bố có nghe đài không?”

Trong làng họ có loa phát thanh, đội trưởng thường mở đài nghe tin tức.

Dương Quyền Đình gật đầu, lòng đầy cảm kích khi thấy con trai cũng quan tâm đến việc này: “Từ sau hội nghị, tình hình có chút thay đổi.”

“Ý bố là?” Hứa Quế Chi xúc động hỏi, “Chẳng lẽ...?”

Dương Quyền Đình gật đầu, lại nhìn con trai: “Vậy con đã quyết tâm rồi?”

Dương Duy Khôn gật đầu: “Nếu mọi chuyện như chúng ta nghĩ thì tốt nhất. Nếu một năm sau vẫn như bây giờ, ít nhất con cũng không hối hận.”

Không phải vì anh và cô ấy không hợp, mà vì thời thế không cho phép họ đến với nhau.

“Nhà cô ấy đồng ý?” Dương Quyền Đình hỏi.

Dương Duy Khôn cười, nhưng rồi lại nói: “Chắc nhà cô ấy sẽ không đồng ý đâu.”

“Nhưng con sẽ cố gắng.” Dương Duy Khôn nói.

Nếu không có cuộc trò chuyện với bố hôm nay, có lẽ trong lòng anh vẫn còn chút do dự.

Nhưng Dương Quyền Đình không hỏi gì khác, chỉ hỏi anh đã suy nghĩ kỹ chưa.

Điều này có ý nghĩa gì?

Nghĩa là nhà họ sắp được phục hồi, và việc anh cần làm là thuyết phục bố mẹ Triệu Vịnh Mai đồng ý gả con gái cho anh trong thời gian này.

Bố mẹ Triệu Vịnh Mai không giống những gia đình trọng nam khinh nữ trong làng, họ thực sự yêu thương cô. Vì vậy, để họ gật đầu không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng Dương Duy Khôn tin rằng, “Chân thành sẽ chạm đến trái tim”.

Chỉ cần anh đủ thành ý, tin rằng bố mẹ cô ấy nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng ai ngờ, ngày hôm sau khi đi làm, Dương Duy Khôn phát hiện bên cạnh Triệu Vịnh Mai còn có một người nữa - mẹ của cô.

Bà ốm yếu, ít khi ra khỏi nhà, hôm nay lại xuất hiện khiến mọi người đều tò mò. Nhưng nhìn bà giúp con gái làm việc, mọi người lại thấy chẳng có gì khác lạ.

Tuy nhiên, Dương Duy Khôn vẫn nhạy cảm nhận ra sự khác biệt. Suốt buổi làm việc, Triệu Vịnh Mai không hề liếc mắt nhìn anh lấy một lần.

“Không ngờ làm việc lại khéo léo thế.” Mẹ Triệu Vịnh Mai thì thầm với con gái.

“Mẹ.” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt nhìn mẹ, “Mẹ định thử thách anh ấy thế nào?”

“Chưa nghĩ ra.” Mẹ cô liếc nhìn con gái, “Con bé này đã hướng ngoại rồi.”

Triệu Vịnh Mai càng đỏ mặt hơn.

Một lúc sau, Vương Cường chạy đến: “Mẹ nuôi, hôm nay mẹ ra đồng à?”

“Sao? Mẹ không được ra à?” Mẹ Triệu Vịnh Mai trừng mắt nhìn Vương Cường, “Con đến làm gì?”

“Con kiếm được ít quả rừng, mang cho mẹ và Mai Mai ăn.” Vương Cường cười hềnh hếch, đưa mũ rơm đựng quả rừng cho hai mẹ con.

Mẹ Triệu Vịnh Mai cười nhận lấy, liếc nhìn Dương Duy Khôn nhưng không thấy chút biểu cảm nào trên mặt chàng trai.

Quả là người biết kiếm chế.

Vừa nghĩ vậy, bà đã thấy Dương Duy Khôn bước đến, nói với Triệu Vịnh Mai: “Đồng chí Triệu, tôi có việc muốn bàn với cô.”

“Hả?” Triệu Vịnh Mai không ngờ anh lại trực tiếp gọi mình đi, ngây người nhìn anh.

“Chuyện về công việc trên đồng, cần trao đổi riêng với cô.” Dương Duy Khôn không cho cô cơ hội từ chối, nói tiếp, “Mời cô sang đây một chút.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Triệu Vịnh Mai vô thức nhìn mẹ, thấy bà cười với mình, cắn răng nói: “Mẹ, con qua đó một chút.”

Mẹ cô: “...”

Đúng là “con gái lớn không ở được lâu”!

Vương Cường: “Nhưng tôi mang quả rùng cho cậu mà.”

“Cậu ăn đi.” Triệu Vịnh Mai cười nói, “Tôi không thích ăn mấy thứ này lắm.”

Người bên cạnh nghe vậy khẽ mỉm cười, dù anh cố nén nhưng Triệu Vịnh Mai vẫn nhận ra.

Không hiểu sao, cô cảm thấy anh lúc này thật thú vị.

Nếu lúc này cô không từ chối Vương Cường, không biết anh sẽ như thế nào?

“Chuyện gì vậy?” Khi hai người đứng ở góc ruộng vắng, Triệu Vịnh Mai hỏi, “Phân công không hợp lý à?”

“Không phải.” Dương Duy Khôn nghiêm túc nói.

“Vậy là gì?” Triệu Vịnh Mai ngạc nhiên, cố nhớ lại mọi việc đã làm sáng nay nhưng không thấy có gì bất ổn.

Mọi thứ vẫn như hai ngày trước.

“Tôi chỉ muốn tìm cơ gọi cô ra đây thôi.” Dương Duy Khôn liếc nhìn Vương Cường đang nói gì đó khiến mẹ Triệu Vịnh Mai cười tươi, ánh mắt anh tối lại.

Triệu Vịnh Mai: “...”

“Tôi không muốn cô ăn quả rừng anh ta hái.”
Dương Duy Khôn nói, “Nếu cô muốn ăn, tôi sẽ hái cho cô.”

“Tôi đâu có nói muốn ăn.” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt nói, “Vả lại tôi đã từ chối rồi.”

“Mẹ cô hình như rất thích anh ta?” Dương Duy Khôn hỏi.

Triệu Vịnh Mai nhìn Vương Cường: “Hồi đó mẹ nuôi bạn không có thời gian chăm sóc anh ấy, anh ấy thường chơi ở nhà tôi.”

Mẹ Vương Cường là trưởng ban phụ nữ trong làng, sau khi sinh anh, có người muốn lợi dụng lúc bà bận rộn để thay thế vị trí của bà. Vì vậy, bà gửi Vương Cường đến nhà Triệu Vịnh Mai.

Hai đứa trẻ cùng tuổi, chăm một hay hai cũng như nhau.

Có thời gian mẹ Vương Cường bận đến mức ít về nhà, anh ăn ở luôn tại nhà cô.

“Vậy hai người là bạn thuở nhỏ?” Dương Duy Khôn hỏi.

Triệu Vịnh Mai: “...”

Sao không khí có vẻ chua chua thế này?

Chương 690

DTV-EBOOK

Vương Cường đứng chờ ở bờ ruộng một lúc lâu mà vẫn không thấy Triệu Vịnh Mai đến, liền sốt ruột nói với mẹ Triệu: “Mẹ nuôi, cái tên phân tử xấu kia đang nói gì với Mai Mai vậy? Lâu thế này vẫn chưa xong.”

Mẹ Triệu chỉ cười.

Vương Cường tức giận nói: “Không được, con phải đi xem sao, đừng để tên phân tử xấu đó bắt nạt Mai Mai nhà mình.”

“Ừ.” Mẹ Triệu gật đầu cười.

Được sự ủng hộ của mẹ Triệu, Vương Cường ngẩng cao đầu tiến về phía Triệu Vịnh Mai.

“Chuyện ở bờ ruộng có gì mà nói lâu thế?” Vương Cường khó chịu nói, “Mai Mai, lại đây ăn chút quả rừng cho đỡ khát.”

Vừa nói, hắn vừa đưa tay định dứt quả vào miệng Triệu Vịnh Mai, nhưng bị người khác chặn lại giữa chừng.

“Đồng chí Vương, nên chú ý chút ảnh hưởng chứ.” Dương Duy Khôn lên tiếng.

“Ảnh hưởng gì?” Vương Cường bị chặn nên rất khó chịu, “Chuyện giữa tôi và Mai Mai, anh là người ngoài hiểu gì?”

“...”

“Tôi đúng là không hiểu,” Dương Duy Khôn mỉm cười nhạt, “nhưng dù là em gái ruột cũng đã lớn rồi,

nên giữ chừng mực.”

“Đừng gây rắc rối cho cô ấy.” Dương Duy Khôn nói thêm.

“Anh có ý gì?” Vương Cường lạnh lùng nhìn hắn, “Chuyện của chúng tôi, không liên quan đến anh.”

“Phải.” Dương Duy Khôn cười, “Sẽ có người liên quan.”

Vương Cường: “...”

Ý gì đây?

Hắn đang định hỏi thì nghe thấy tiếng bước chân phía sau, rồi thấy Hồ Thúy Hồng mặt đỏ bừng chạy đến: “Anh Vương Cường, anh ở đây à, em tìm anh mãi.”

“Có chuyện gì?” Vương Cường hỏi.

“Chúng ta có thể sang đó nói không?” Hồ Thúy Hồng do dự nhìn Triệu Vịnh Mai.

“Nếu không gấp thì nói sau đi.” Vương Cường tỏ vẻ khó chịu.

Hồ Thúy Hồng mặt đỏ hoe: “Có phải em làm phiền anh không? Vậy em đi ngay đây.”

Vương Cường: “...”

“Xin lỗi anh Vương Cường,” Hồ Thúy Hồng cố nén nỗi buồn nói, “Em... em sẽ không làm phiền anh nữa, chỉ là nghĩ đến chuyện vé xem phim lần trước...”

“Thôi, là em sai, em đi đây.” Nói xong, cô che miệng bỏ chạy.

Vé xem phim?

Vương Cường vội đuổi theo, chạy được hai bước lại quay lại nói với Triệu Vịnh Mai: “Mai Mai, cầm lấy mấy quả rừng này ăn tạm, lát anh quay lại tìm em nhé.”

Nói xong, không quan tâm Triệu Vịnh Mai có muốn nhận hay không, hắn nhét hết số quả vào lòng cô.

Triệu Vịnh Mai không giữ được, vài quả rơi xuống đất.

Dương Duy Khôn cúi xuống nhặt những quả rừng rơi vãi, nhìn theo bóng Vương Cường đang đuổi theo Hồ Thúy Hồng mà nói: “Trước giờ hắn luôn như thế à?”

“Ừ.” Triệu Vịnh Mai cười, hỏi hắn, “Ăn không?”

“Trông có vẻ ngon.” Dương Duy Khôn lấy khăn tay từ túi ra lau sạch quả rừng rồi đưa cho Triệu Vịnh Mai, “Em nếm thử đi.”

Triệu Vịnh Mai cắn một miếng, chua đến mức răng như rụng ra.

Cô nhăn cả mặt.

“Chua lắm?” Dương Duy Khôn cũng cắn một miếng, vị chua ấy khiến hắn muốn bay lên trời.

Cái này...

“Pha nước uống đi.” Hắn suy nghĩ một chút rồi nói, “Nếu để thêm một tuần nữa chắc quả này sẽ ngon hơn.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Vứt đi thì tiếc, nhưng ăn trực tiếp lại quá chua, pha nước có lẽ là lựa chọn tốt.

Mẹ Triệu ngồi trên bờ ruộng nói chuyện với Hứa Quế Chi đã nhìn thấy hết mọi chuyện, lắc đầu.

Không trách con gái mình không muốn gần Vương Cường, chỉ vài giọt nước mắt của Hồ Thúy Hồng mà hắn đã không cầm lòng được, nếu sau này lấy hắn thì cuộc sống sẽ ra sao?

Hứa Quế Chi ngồi bên cạnh, không nhân cơ hội khen ngợi con trai mình, chỉ cười nói chuyện phiếm với mẹ Triệu.

Những câu chuyện đời thường khiến mẹ Triệu cảm thấy rất thoải mái.

“Xem ra hôm nay chị đã biết rồi phải không?” Nói chuyện một lúc, Hứa Quế Chi đột nhiên nhìn về phía con trai và Triệu Vịnh Mai ở xa, “Tôi tuy không có con gái, nhưng cũng là người làm cha mẹ.”

“Nói ra thật xấu hổ,” Hứa Quế Chi nói, “nhưng có những chuyện không phải chúng ta có thể kiểm soát được.”

Như phong trào lần này, như tình cảm của hai đứa trẻ.

“Mai Mai là đứa trẻ ngoan, từ lần đầu gặp tôi đã thích nó từ tận đáy lòng.” Hứa Quế Chi cười nói, “Đây không phải lời nói dối, tôi không biết nói dối.”

Mẹ Triệu gật đầu cười: “Tôi biết, con gái tôi tôi hiểu rõ.”

Con gái cô tốt như vậy, xứng đáng được nhiều người yêu quý.

“Vậy tôi mạn phép nói thêm vài lời nữa nhé?” Hứa Quế Chi cười nói, “Con gái tốt như vậy, nếu sau này có duyên, tôi nhất định sẽ yêu thương bảo vệ nó như con đẻ của mình, điều này tôi có thể dùng cả tính mạng để đảm bảo.”

“Vì vậy, xin chị hãy cho bọn trẻ một cơ hội.” Hứa Quế Chi chân thành nói.

“Chị nói quá khách sáo rồi,” mẹ Triệu cười, “nếu không phải thời thế thế này, chúng tôi còn không có tư cách ngồi đây nói chuyện.”

“Đây chẳng phải cũng là duyên phận của hai đứa trẻ sao?” Hứa Quế Chi cười nói.

“Đúng vậy.” Mẹ Triệu nói.

Lời cô vừa dứt, hai người cùng nhìn về phía đôi trai tài gái sắc ở bờ ruộng, sự đồng điệu giữa những người mẹ không cần nói ra.

Một người càng nhìn con dâu tương lai càng hài lòng.

Một người nhìn chàng rể tương lai cũng thấy rất vừa mắt.

Đặc biệt khi so sánh với Vương Cường vừa bị Hồ Thúy Hồng dẫn đi, rồi nhìn Dương Duy Khôn chỉ chăm chú vào Triệu Vịnh Mai, trong lòng mẹ Triệu đã có chút hài lòng.

Chiều hôm đó, sau khi tan làm, Dương Duy Khôn về nhà vợ và lấy đồ rồi đi ngay.

Vương Cường kiếm được quả rừng, hăn cũng không thể thua.

Tìm mãi mà không thấy quả nào ngọt, đang định bỏ cuộc thì bỗng thấy phía xa có những quả dâu rừng đỏ rực.

Dương Duy Khôn mừng rỡ chạy đến.

Nhưng không may trượt chân ngã xuống, khiến hân kêu lên một tiếng.

Nơi này vắng tanh, không ai nghe thấy tiếng kêu của hân.

Khi leo lên được, Dương Duy Khôn cẩn thận đặt giỏ rau sau lưng xuống.

Cũng coi như trong cái rủi có cái may, tuy bị ngã nhưng lại hái được dâu rừng.

Cùng lúc đó, Hồ Thúy Hồng cũng gặp người cô muốn tìm gần làng: “Việc này xong xuôi, tôi đảm bảo anh sẽ cưới được cô ấy.”

“Anh chắc chắn cô ấy sẽ đi qua đó chứ?” Hoàng Tam do dự hỏi.

“Tất nhiên,” Hồ Thúy Hồng nói, “người anh đã thấy rồi, tôi có lừa anh đâu.”

“Không ngờ làng các cô lại có người đẹp thế.” Hoàng Tam cười nói, “Xong việc này, anh mời em dự tiệc cưới.”

Hồ Thúy Hồng gật đầu: “Vây chờ tin tốt của anh.”

Triệu Vịnh Mai không hề biết âm mưu của Hồ Thúy Hồng, cô vẫn như mọi khi đi hái rau cho lợn, nhân tiện đào thêm ít rau rừng.

Dạo này rau rừng khó kiếm, may mà cô có một chỗ bí mật vẫn còn chút rau.

Nếu hôm nay gặp được Dương Duy Khôn, sẽ chia cho hắn ít rau mang về.

Triệu Vĩnh Mai đang nghĩ vậy thì chân cô trượt, cả người ngã về phía bờ sông...

Chương 691

DTV-EBOOK

Dương Duy Khôn ôm trong lòng những quả dâu rừng vừa hái được từ núi, anh không nhịn được nếm thử một quả, vị chua ngọt thơm ngon khó tả.

So với thứ quả dại mà Vương Cường hái được, chúng ngon hơn gấp trăm lần.

Anh hái rất nhiều, gần như lấy hết những quả chín đỏ dưới tán cây, dĩ nhiên vẫn còn sót lại một ít để lần sau quay lại.

Vừa tưởng tượng cảnh Triệu Vịnh Mai vui mừng thế nào khi nhìn thấy những quả dâu này, Dương Duy Khôn vừa cầm giỏ ra bờ sông rửa chúng.

Loại dâu rừng này rất mỏng manh, chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể dập nát.

Dương Duy Khôn rửa từng quả một cách cẩn thận, đúng lúc đó, anh nghe thấy tiếng bước chân ai đó tiến lại gần.

Hai người đàn ông mà anh chưa từng gặp.

“Tam ca, làm thế này liệu có được không?” Một người hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Thành hay không chỉ trong một nước cờ này thôi,” người kia đáp, “Đây là mớ lợn mà bà lão nhà tôi dành dụm cả đời để xào nấu.”

...

...

Bà lão ấy vốn tiết kiệm từng hạt gạo, đến mỡ lợn xào rau cũng không dám dùng nhiều.

Nếu bà biết hấn lấy trộm mỡ lợn để làm chuyện này, chắc chắn sẽ đánh gãy chân hấn.

Nhưng nếu hấn có thể dẫn về một cô vợ, chẳng những bà không trách, mà còn vui mừng khôn xiết.

Nghĩ vậy, Hoàng Tam liền gạt bỏ hết lo lắng.

Hấn là con út trong nhà, được bà cưng chiều nên hư hỏng, đến giờ vẫn chưa lấy được vợ.

Hấn từng thấy Triệu Vịnh Mai, cô gái xinh đẹp, lại là người có gia giáo.

Dù bản thân là kẻ bất lương, nhưng Hoàng Tam rất tỉnh táo trong chuyện vợ chồng.

Hấn thân với anh trai Hồ Thúy Hồng, nhưng tuyệt đối không lấy loại phụ nữ như cô ta, nếu không gia đình sẽ chẳng lúc nào yên ổn.

Lấy vợ phải lấy người hiền lành, dù hấn là kẻ du thủ du thực, nhưng tiêu chuẩn chọn vợ lại rất cao.

Triệu Vịnh Mai hoàn toàn đáp ứng mong đợi của hấn.

Nhưng hấn cũng biết, với danh tiếng và điều kiện của mình, muốn cưới cô là chuyện không tưởng.

Dù bà nội coi hấn như báu vật, nhưng người khác chỉ muốn tránh xa.

Vì vậy, lần này chỉ có thể thành công, không được thất bại.

Hoàng Tam chuẩn bị kỹ lưỡng một “tai nạn” được dàn dựng, chỉ chờ Triệu Vịnh Mai xuất hiện.

Nhưng chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng cô.

Hoàng Tam sốt ruột: “Hay là cô ta không đến?”

Mỡ lợn chỉ có chút này, hôm nay hấn đã dồn hết vốn liếng vào đây.

Nhưng nghĩ đến vẻ mặt đầy tự tin của Hồ Thúy Hồng lúc nãy, hấn lại an lòng.

Hấn nghe đồn rằng, sau buổi xem phim hôm đó, Vương Cường đã không còn theo đuôi Hồ Thúy Hồng nữa, mà quay sang thích một cô gái trong làng.

Người đó là ai?

Hoàng Tam không cần đoán cũng biết, chắc chắn là Triệu Vịnh Mai.

Hiểu tính Hồ Thúy Hồng, dù cô ta không thích Vương Cường, nhưng cũng không cho phép người khác cướp mất.

Vì vậy, cô ta tìm hấn cũng chỉ vì lợi ích cá nhân, thậm chí còn khao khát thành công hơn cả hấn.

Đúng như dự đoán của Hoàng Tam, Hồ Thúy Hồng biết đây là cơ hội duy nhất.

Với sự thông minh của Triệu Vịnh Mai, nếu lần này thất bại, cô sẽ nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

Vì vậy, sau khi dặn dò Hoàng Tam, cô ta cùng một nhóm người trong làng ra chặn đường Triệu Vịnh Mai.

Đảm bảo cô phải đi theo lộ trình đã được sắp đặt.

Quả nhiên, Triệu Vịnh Mai vẫn như mọi ngày, vác giỏ trên lưng xuất hiện trong tầm mắt Hồ Thúy Hồng.

Đúng như dự tính, khi thấy Hồ Thúy Hồng và đồng bọn đứng chặn đường, Triệu Vịnh Mai lập tức chọn lối đi ven sông.

Hồ Thúy Hồng nhếch mép cười, nụ cười đầy âm mưu.

Triệu Vịnh Mai bước đi, lòng đầy nghi hoặc: Hôm nay sao lại kỳ lạ thế? Tại sao Hồ Thúy Hồng lại đứng đó?

Cha cô ta làm việc ở huyện, lại được cưng chiều vì là con một, chẳng phải làm ruộng hay kiếm công điểm.

Vậy tại sao cô ta lại ra đồng hái rau?

Triệu Vịnh Mai càng nghĩ càng thấy bất thường.

Trong khi đó, Dương Duy Khôn vui vẻ bước xuống núi, tay cầm giỏ dâu rừng, nghĩ đến nụ cười của Triệu Vịnh Mai khi thưởng thức chúng, anh càng thêm hạnh phúc.

Anh tiến về phía bờ sông, nhưng đột nhiên phát hiện hai kẻ đang lén lút làm gì đó.

Dương Duy Khôn không tò mò, những năm ở quê đã dạy anh không xen vào chuyện người khác.

Nhưng khi anh định đi vòng qua lau sậy để tìm chỗ rửa dâu, bất ngờ nghe thấy tên Triệu Vịnh Mai.

Dương Duy Khôn dừng chân, nhìn qua kẽ lau, thấy hai người đang cúi xuống bôi thứ gì đó lên mặt đất.

Dù không biết đó là gì, nhưng nhìn vẻ mặt gian xảo của họ, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Không lâu sau, anh thấy một bóng người từ xa tiến lại gần.

Dù khoảng cách xa, nhưng Dương Duy Khôn vẫn nhận ra ngay đó là Triệu Vịnh Mai.

Hai kẻ kia cũng nhanh chóng trốn vào chỗ ẩn nấp.

Nhưng vị trí của chúng lại khiến chúng không nhìn thấy Dương Duy Khôn, trong khi anh có thể quan sát rõ mọi hành động của chúng.

Triệu Vịnh Mai vừa đi vừa nghĩ: Hôm nay Hồ Thúy Hồng đang giở trò gì đây?

Cảm giác bất an khiến cô dừng bước.

Có nên quay lại xem sao?

Vì thấy Hồ Thúy Hồng đứng chặn đường, cô đã theo bản năng chọn lối đi ven sông.

“Sao cô ta dừng lại rồi?” Tên đồng bọn của Hoàng Tam thì thào.

“Không thể nào,” Hoàng Tam đáp, “Đợi thêm chút nữa.”

Thôi kệ, nghĩ lại cũng chẳng liên quan đến mình.

Triệu Vịnh Mai lắc đầu, tiếp tục bước đi, không nghĩ ngợi thêm về Hồ Thúy Hồng.

Con đường này thường là nơi cô gặp Dương Duy Khôn, anh hay tặng cô cá, tôm hay cua. Không biết hôm nay có gặp anh không?

Vừa nghĩ đến đó, đột nhiên chân cô trượt dài, chiếc giỏ trên lưng rơi xuống.

Tiếp theo, cảm giác như giẫm phải băng trơn mùa đông, cô lao thẳng về phía mặt sông.

“A!”

Triệu Vĩnh Mai hét lên kinh hãi...

Rầm!

Chương 692

DTV-EBOOK

Dương Duy Khôn không ngờ rằng, hai người này lại nhắm vào Triệu Vịnh Mai để tính toán.

Ban đầu, anh không rõ họ có âm mưu gì, nên đã chậm một bước.

Khi anh kịp nhận ra, Triệu Vịnh Mai đã giẫm phải thứ gì đó trơn trượt, không thể kiểm soát được và lao về phía mặt sông.

Lúc này, Dương Duy Khôn làm sao không đoán ra được âm mưu của Hoàng Tam?

Hơn nữa, bất kể họ tính toán gì, khi thấy Triệu Vịnh Mai rơi xuống sông, Dương Duy Khôn không chút do dự cũng nhảy theo.

Thời gian gần đây, anh thường xuyên quanh quẩn bên sông, biết rõ đoạn sông này nước sâu và chảy xiết nhất.

Anh không thể để Triệu Vịnh Mai gặp nguy hiểm.

Thế là, “ùm” một tiếng, Triệu Vịnh Mai rơi xuống sông, “ùm” một tiếng nữa, Dương Duy Khôn cũng nhảy theo.

Hoàng Tam lúc này đứng hình.

...

...

Cái quái gì đang xảy ra vậy? Sao lại có thêm một người?

Người này là ai? Có phải do Hồ Thúy Hồng mời về thay thế không?

Nghĩ vậy, Hoàng Tam tức giận vô cùng!

Hắn hao tâm tổn sức bày mưu tính kế, cuối cùng lại có kẻ phá đám?

Không thể chịu được!

Hoàng Tam không nghĩ nhiều, cũng nhảy xuống sông.

Tiếng “ùm” thứ ba vang lên!

Nhưng khoan... chuyện gì đang xảy ra? Tại sao khi hắn nhảy xuống, chẳng thấy ai cả?

Đúng vậy, chẳng có một bóng người!

Triệu Vịnh Mai đâu rồi?

Trên mặt sông không hề có tiếng kêu cứu hay tiếng vùng vẫy của cô.

Ngay cả tiếng động khi người kia nhảy xuống cũng biến mất.

Trên sông, chỉ còn mình Hoàng Tam.

Chẳng lẽ đã chìm nghỉm dưới sông?

Hoàng Tam lặn một mạch xuống nước, cố tìm xem có ai không.

Nhưng vẫn không thấy gì!

Thật quái lạ, chẳng lẽ gặp phải ma nước?

Làm sao có chuyện đó được!

Hoàng Tam không tin, lại lặn xuống lần nữa, nhưng vẫn không thấy gì.

“Mày có thấy ai trên bờ không?” Hoàng Tam hỏi đàn em.

“Không có ai hết.” Đàn em cũng ngỡ ngác, “Tam ca, hay là chúng ta gặp phải... ma nữ rồi?”

Vừa dứt lời, một luồng gió lạnh thổi qua, khiến hắn run rẩy, suýt nữa quỵ xuống, miệng lẩm bẩm, “Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ cho con, chuyện này không liên quan đến con.”

“Ma nữ xin tha cho con, con không cố ý đâu.”

Hoàng Tam dưới nước cũng bị hấn làm cho sợ hãi, chẳng lẽ thật sự gặp ma nữ?

Hoàng Tam không chắc chắn nữa, định hét lên, nhưng ngay lúc đó, hấn cảm thấy có gì đó chạm vào chân mình.

“Cái gì vậy?”

Hoàng Tam hoảng hốt la lên, “Đừng bắt tôi!”

Vừa hét, hấn vừa bơi vào bờ, trong lòng nguyên rủa Hồ Thúy Hồng thậm tệ.

Con mụ này đưa ra cái kế gì mà quỷ quái thế, bảo rằng chỉ cần Triệu Vịnh Mai rơi xuống nước, hấn cứu cô lên rồi làm hô hấp nhân tạo, thế là cô sẽ phải lấy hấn.

Hoàng Tam biết bơi, nhưng chỉ là tự mò mẫm mỗi mùa hè, chẳng có kỹ thuật gì.

Gặp chuyện, hấn tự dọa mình, vừa khóc vừa bơi vào bờ.

Nhưng càng vội càng loạn, vì hoảng sợ mà quên mất cách bơi, suýt nữa thì c.h.ết đuối.

Cuối cùng cũng lết được lên bờ, bụng đầy nước, người mệt lả.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không dám ở lại bờ sông lâu, nhớ đâu ma nữ lên bờ bắt hắn thì sao?

Hoàng Tam không kịp nghĩ đến bộ dạng thảm hại của mình, cùng đàn em dìu nhau vừa khóc vừa chạy.

Trong khi đó, Hồ Thúy Hồng ước lượng thời gian cũng đã đến lúc, liền dẫn theo đám tiểu tử muội vừa cười vừa nói đi về phía bờ sông.

Phiêu Vũ Miên Miên

Theo kế hoạch, khi họ đến nơi, sẽ thấy cảnh Hoàng Tam ôm Triệu Vịnh Mai từ dưới nước lên và làm hô hấp nhân tạo.

Hô hấp nhân tạo thế nào?

Tất nhiên là miệng đối miệng, dù biết là để cứu người, nhưng đã bị sờ soạng, lại còn bị hôn nữa.

Triệu Vịnh Mai còn mặt mũi nào không chịu lấy Hoàng Tam?

Ai còn dám lấy một người con gái như thế?

Hôm nay, Triệu Vịnh Mai buộc phải lấy Hoàng Tam.

Hồ Thúy Hồng nghĩ vậy, nụ cười trên mặt càng thêm tươi. Sau chuyện này, danh tiếng của Triệu Vịnh Mai chắc chắn sẽ tan nát.

Xem cô còn dám tranh giành với cô nữa không?

“Ờ?” Đột nhiên, Hồ Thúy Hồng nghe thấy tiếng nghi hoặc của một tiểu tử muội bên cạnh, “Hai người

kia... hình như là Hoàng Tam?”

Đến rồi!

Hồ Thúy Hồng nghe xong, nụ cười càng rạng rỡ, đang định nói thì liếc mắt nhìn, rồi đứng hình.

Tại sao cô lại thấy Hoàng Tam và đàn em chạy về phía họ với bộ dạng hốt hoảng?

Chẳng lẽ...

Hoàng Tam không cứu được Triệu Vịnh Mai, nên cô đã c.h.ế.t đuối?

Nghĩ đến khả năng này, Hồ Thúy Hồng đầu tiên giật mình, sau đó lại vui mừng khôn xiết.

Chết là đáng đời!

Cô ta c.h.ế.t rồi thì sẽ không còn ai đối đầu với cô nữa, cũng không ai dám nhắc đến cái tên Triệu Vịnh Mai trước mặt cô, nghe thôi đã thấy ghét!

“Hồ Thúy Hồng!”

Hoàng Tam xông đến, tát thẳng vào mặt cô, “Con mụ xảo trá, suýt nữa thì g.i.ế.c c.h.ế.t lão tử!”

Trước đây, Hoàng Tam biết Hồ Thúy Hồng đang lợi dụng hắn, nhưng hắn cũng được lợi, nên không sao.

Cùng lợi dụng nhau, cùng có lợi.

Nhưng bây giờ khác, hắn suýt nữa bị ma nữ kéo xuống âm phủ, tính mạng nguy hiểm, Hoàng Tam làm sao bình tĩnh được?

Hắn chỉ muốn một tát g.i.ế.c c.h.ế.t con mụ này!

Đồ phụ nữ xảo trá!

Cái tát này khiến Hồ Thúy Hồng choáng váng, cũng làm đám tiểu tử muội xung quanh sửng sốt.

Hồ Thúy Hồng luôn khoe khoang rằng cô có quan hệ rất tốt ở huyện.

Hoàng Tam là người huyện, vậy mà “quan hệ tốt” lại là bị tát vào mặt như thế này?

Thà không có cái gọi là quan hệ tốt ấy còn hơn.

“Hoàng Tam!” Hồ Thúy Hồng tức giận hét lên, “Anh dám đánh tôi?”

“Con mụ, lão tử đánh chính là mày.” Hoàng Tam lạnh lùng nói, “Từ nay về sau, đừng có tìm đến tao nữa.”

Hồ Thúy Hồng: “...”

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Triệu Vịnh Mai đâu?” Cô hỏi, “Anh không thành công?”

“Lão tử cũng không biết, vừa gặp phải ma nữ.” Hoàng Tam nghiêng răng nói, “Mẹ nó, suýt nữa thì mất mạng.”

“Trên đời làm gì có ma nữ?” Hồ Thúy Hồng không tin.

Hoàng Tam cười lạnh, “Không tin thì mày tự xuống xem.”

Hắn thôi, từ nay sẽ tránh xa con mụ này, không chỉ hắn, mà còn bảo cả đám đàn em tránh xa nó.

Đúng là độc dược.

Hồ Thúy Hồng không tin, định xuống sông xem, nhưng đám tiểu tử muội không đồng ý, “Hong Hong,

hay là chúng ta về đi, nhớ đâu gặp ma nữ thật thì sao?”

“Đúng vậy.” Một người khác nói, “Mùa hè năm ngoái có người c.h.ế.t đuối, bơi rất giỏi, người lớn bảo chính vì bơi giỏi nên mới bị ma nữ kéo đi.”

Vậy là, ma nữ thật sự tồn tại!

Nghe vậy, Hồ Thúy Hồng cũng sợ hãi!

Vậy phải làm sao đây?

Chương 693

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai bị dọa sợ hãi.

Khoảnh khắc rơi xuống nước, cô nghĩ rằng mình sắp c.h.ế.t rồi.

Từ nhỏ, Triệu Vịnh Mai đã sợ nước. Dù thường đi qua sông nhưng cô chưa bao giờ dám xuống nước. Vào mùa hè nóng nực, cô chỉ dám xắn quần lên chơi ở vùng nước nông, chưa bao giờ dám bước vào vùng nước sâu, chứ đừng nói đến bơi lội.

Khi rơi xuống nước, điều đầu tiên cô nghĩ đến lại là Dương Duy Khôn, nghĩ rằng từ nay sẽ không được gặp anh nữa.

Nhưng ngay giây phút sau, cô đã được ai đó đỡ lên khỏi mặt nước. Triệu Vịnh Mai vừa định hét lên thì nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Đừng hét, là tôi đây. Thả lỏng đi, không sao đâu.”

Không hiểu sao, nghe thấy giọng nói ấy, cơ thể căng thẳng của Triệu Vịnh Mai lập tức thả lỏng. Cô không còn sợ hãi nữa, chỉ cảm thấy an toàn và yên tâm.

...

...

Dương Duy Khôn đưa cô đến phía sau đám lau sậy, rồi hai người nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Hoàng Tam và tên đàn em.

Đợi đến khi hai người kia chạy xa, Triệu Vịnh Mai mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giữa hai người lúc này lại có chút ngưng ngừng.

Như Hồ Thúy Hồng đã nghĩ, bây giờ đang là cuối xuân đầu hạ, Triệu Vịnh Mai chỉ mặc một chiếc áo lót bên trong và một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài. Quần áo ướt sũng bám sát vào người, làm lộ rõ đường cong cơ thể.

Triệu Vịnh Mai đỏ mặt, không biết phải làm sao.

“Chờ tôi một chút.” Dương Duy Khôn cũng nhận ra sự bối rối của cô, anh đứng dậy một cách không tự nhiên.

May mắn là trước đó, khi theo dõi Hoàng Tam, anh đã cởi áo khoác che lên giỏ dâu để tránh nắng.

“Áo của tôi đây, em vắt bớt nước đi.” Dương Duy Khôn đưa áo khoác cho cô, “Khoác lên người đi, tôi đi lấy giỏ về. Chúng ta không thể ở đây lâu được.”

Nếu một lát nữa Hoàng Tam dẫn Hồ Thúy Hồng quay lại, bị nhiều người nhìn thấy cảnh này thì không hay.

Triệu Vịnh Mai gật đầu.

Dương Duy Khôn không nhìn cô, sau khi đưa áo xong liền đi lấy giỏ của Triệu Vịnh Mai, đồng thời dọn dẹp lại chỗ ngồi lúc này.

“Trên mặt đất có dầu lợn,” Dương Duy Khôn vừa đeo giỏ lên lưng vừa nói, “Rất trơn.”

Triệu Vịnh Mai cũng biết điều đó.

“Nhưng tại sao?” Cô mặc áo của anh rồi bước ra,
“Tôi không quen biết người đó.”

“Muốn biết?” Dương Duy Khôn nhìn cô.

Phiêu Vũ Miên Miên

Triệu Vịnh Mai kiên quyết gạt đầu.

Thực ra trong lòng cô đã có suy đoán, chỉ là muốn xác nhận lại cho chắc chắn.

“Được, đi theo tôi.” Dương Duy Khôn nói rồi dẫn cô đến một nơi kín đáo.

Nấp ở đây, họ có thể nhìn thấy vị trí lúc nãy, khoảng cách không quá xa, đồng thời nghe được cả cuộc trò chuyện của những người kia.

“Hoàng Tam, mày đúng là bị điên,” Hồ Thúy Hồng vẫn không tin trên đời có ma nước, vừa đi vừa nói, “Chắc chắn là mày nhìn nhầm.”

“Một lát nữa chúng ta tìm kỹ lại xem, nhất định sẽ thấy người.” Cô ta nói.

Thực ra không tìm thấy thì càng tốt.

“Một mình tao nhìn nhầm thì có thể, nhưng cả hai đứa tao đều thấy.” Hoàng Tam nói, “Rơi xuống sông mà không có tiếng động gì.”

Nếu chỉ có một mình hắn, có thể là nhầm lẫn, nhưng tên đàn em cũng đứng trên bờ nhìn thấy.

Kể từ khi Hoàng Tam nhẩy xuống, Triệu Vịnh Mai đã biến mất.

Nếu không phải ma thì là gì?

“Mày không tin thì tự đi tìm đi.” Thấy cô ta còn định nói, Hoàng Tam quát lên.

“Cái giỏ của cô ta vẫn còn ở đó.” Tên đàn em yếu ớt nói.

Nhưng khi mấy người đến hiện trường thì đều há hốc mồm: “Giỏ đâu?”

Làm gì có cái giỏ nào?

“Mọi người xem, vẫn còn vết trượt đây.” Hoàng Tam vội vàng giải thích, “Cô ta chắc chắn đã rơi xuống sông, tao dám khẳng định.”

“Vậy thì đi tìm ở hạ lưu đi.” Hồ Thúy Hồng nói, “Mọi người giúp tìm một chút, biết đâu bị nước cuốn xuống dưới.”

Dù bị cuốn đi, khi họ tìm thấy thì có lẽ cũng đã quá muộn.

Hồ Thúy Hồng làm mặt lo lắng, nhưng trong lòng lại vui mừng khôn xiết.

Hoàng Tam thì mặt mày ủ rũ.

Hắn chợt nhớ ra, nếu thực sự không có ma nước, mà Triệu Vịnh Mai gặp chuyện gì, thì hẳn chính là kẻ g.i.ế.c người.

“Hồ Thúy Hồng, tao nói cho mày biết, chuyện này là do mày xúi giục.” Khi những người khác đi tìm, Hoàng Tam chặn Hồ Thúy Hồng lại, “Mày đừng hòng đổ tội.”

“Tôi xúi giục cái gì? Tôi không biết.” Hồ Thúy Hồng cười lạnh, “Miếng thịt đến miệng còn làm rơi, đúng là ngu.”

Ngụ đến chết.

“Mày!” Hoàng Tam tức giận muốn bóp c.h.ết cô ta, trừng mắt nhìn một cái rồi quay sang nói với đàn em, “Đi, chúng ta đi tìm người ngay.”

Nếu thực sự có chết, cảnh sát điều tra thì hẳn sẽ gặp rắc rối lớn.

Hoàng Tam lúc này trong lòng vừa lo lắng vừa hối hận, giá như trước đó không nghe lời Hồ Thúy Hồng.

Trên đời quả thật không có bữa trưa miễn phí, sau này phải sống cho tốt mới được.

Nhưng Hoàng Tam đi dọc bờ sông tìm mãi, tìm rất lâu cũng không thấy bóng dáng Triệu Vịnh Mai đâu.

Lòng hẳn càng thêm hoang mang.

“Đàn em, chuyện này không ổn,” Hoàng Tam nói với tên đàn em, “Nếu Triệu Vịnh Mai thực sự chết, chúng ta sẽ phải ngồi tù.”

“Ngồi tù?” Tên đàn em nghe xong chân mềm nhũn, “Tam ca, em còn chưa lấy vợ, em không muốn ngồi tù.”

Sao lại phải ngồi tù chứ?

“Vậy chúng ta chạy đi.” Hoàng Tam nói, “Trốn ra ngoài một thời gian xem sao.”

Nếu thực sự có chuyện, cảnh sát tìm đến thì họ sẽ bỏ trốn.

Nếu không có chuyện gì, họ sẽ quay về.

“Nhưng con Hồ Thúy Hồng này,” Hoàng Tam nói, “Nếu lần này tao không sao, tao sẽ dạy nó một bài học.”

Con khốn này, dám lừa tao!

Hoàng Tam và đàn em bàn bạc một hồi, quyết định bỏ trốn. Khi Hồ Thúy Hồng tìm một lúc không thấy người, quay lại hỏi Hoàng Tam thì hắn đã biến mất từ lúc nào.

Cô ta tức giận chửi rửa một trận.

Rồi run rẩy bảo tiểu thư muội về làng dò la tin tức, còn bản thân thì trốn lên huyện, không dám trở về làng nữa.

Về phía Triệu Vịnh Mai, khi về đến nhà, mẹ cô liền phát hiện ra điều khác lạ: “Mai Mai, có chuyện gì vậy?”

Sao trên người lại mặc áo của người khác?

Vừa dứt lời, bà thấy phía sau Triệu Vịnh Mai còn có một người nữa, người đó đeo giỏ trên lưng, cúi đầu, ban đầu bà không nhìn rõ mặt.

Khi người đó ngẩng lên, hóa ra là Dương Duy Khôn.

Tên này sao lại đi cùng con gái mình?

“Bác, chúng ta vào nhà nói chuyện.” Dương Duy Khôn nói, rồi nhanh chóng bước vào sân, đặt giỏ xuống, “Quần áo cô ấy bị ướt, chuyện cụ thể đợi cô ấy thay đồ xong rồi nói sau.”

“À, bác nên nấu cho cô ấy ít nước gừng.”

Mẹ Triệu Vịnh Mai: “...”

Chương 694

DTV-EBOOK

Khi Triệu Vịnh Mai vào phòng thay quần áo, mẹ cô cũng đi theo. Cô kể sơ qua về việc mình bị rơi xuống nước.

Bên ngoài, tiếng Dương Duy Khôn vang lên: “Mẹ, mẹ lấy cho anh ấy bộ quần áo của bố đi, anh ấy cứu con cũng bị ướt hết rồi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Được,” mẹ Triệu Vịnh Mai đáp, “Đợi thay quần áo xong rồi tính sau.”

Bà đi lấy quần áo cho Dương Duy Khôn, lại bảo con trai đi đun nước gừng cho hai người uống.

Lúc này, bố Triệu Vịnh Mai cũng về đến nhà. Vừa nhìn thấy Dương Duy Khôn ngồi uống nước trong nhà, ông đã nổi giận.

Vừa mới nói xong, giờ đã dám tự tiện vào nhà?

“Anh về rồi,” mẹ Triệu Vịnh Mai thấy chồng về liền nói, “Nếu không tôi đã bảo con trai đi tìm anh rồi.”

“Chuyện gì thế?” Ông Triệu nhìn Dương Duy Khôn với ánh mắt không thiện cảm, “Sao hắn ta lại ở đây?”

“Con bé Mai Mai nhà mình bị người ta hãm hại,” mẹ Triệu mặt mày ủ rũ nói, “Nếu không phải nhờ cậu ấy, giờ chúng ta đã đau đầu rồi.”

...

...

Hoàng Tam là người thế nào, dù Triệu Vịnh Mai không biết, nhưng người được Hồ Thúy Hồng mời đến thì chắc chắn chẳng ra gì.

Hơn nữa, hắn còn dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

“Thật không thể tin nổi!” Ông Triệu tức giận đ.ấ.m mạnh vào bàn, “Họ Hồ quá đáng lắm rồi!”

Dám dùng thủ đoạn này để hại con gái nhà họ.

“Không được, tôi phải đi tìm lão Hồ nói chuyện.” Ông Triệu giận dữ nói.

“Anh quay lại đây.” Mẹ Triệu kéo chồng lại, trừng mắt nói, “Anh cứ thế này lao đi lao lại, không sợ ảnh hưởng đến danh dự của con gái mình sao?”

“Nhưng cũng không thể để người ta bắt nạt như vậy.” Ông Triệu nói.

“Chúng ta không có bằng chứng, Hồ Thúy Hồng không nhận thì anh làm gì được cô ta?” Mẹ Triệu nói, “Nếu chuyện này lan truyền, chỉ tổ làm hỏng thanh danh của Mai Mai nhà mình.”

“Vậy cứ bỏ qua sao?” Ông Triệu hỏi.

“Bác,” Dương Duy Khôn cười nói, “Đây là chuyện giữa bọn trẻ, hãy để bọn cháu tự giải quyết.”

“Cậu?” Ông Triệu trừng mắt nhìn hắn.

“Được,” mẹ Triệu mỉm cười nói, “Chuyện của người trẻ để người trẻ lo, nếu có chuyện gì tôi sẽ đứng ra chịu trách nhiệm.”

Qua việc Dương Duy Khôn làm hôm nay, mẹ Triệu càng đánh giá cao anh.

Vừa dừng cảm, vừa mưu lược, lại luôn nghĩ cho thanh danh của Triệu Vịnh Mai.

Sau sự việc này, mẹ Triệu đã có chủ ý trong lòng, ánh mắt nhìn anh càng thêm dịu dàng: “Vậy việc này phiền cậu nhé.”

“Không phiền, đó là việc cháu nên làm.” Dương Duy Khôn nói.

Vợ sắp cưới của anh bị bắt nạt, lẽ nào anh lại đứng nhìn?

Hôm nay là may mắn khi anh biết trước nên mới kịp thời cứu được.

Nhưng nếu sau này không may mắn như vậy thì sao?

Không chỉ bố mẹ Triệu Vịnh Mai tức giận, mà Dương Duy Khôn cũng rất phần nộ. Như mẹ Triệu nói, họ không có bằng chứng, vậy để anh ra tay là tốt nhất.

“Còn cách làm thế nào?” Dương Duy Khôn khẽ cười, “Cô ta thích dùng thủ đoạn này, vậy hãy để cô ta tự ném trái hậu quả.”

“Cậu trai này tính cách cũng hợp ý tôi đấy.” Ông Triệu cười nói.

Dương Duy Khôn cười: “Bác đừng tức giận, hãy chờ xem màn kịch hay sau này.”

Sau khi anh rời đi, ông Triệu thở dài: “Nếu không phải vì hoàn cảnh gia đình hắt, tôi thật sự rất thích cậu ta.”

“Nếu không phải hoàn cảnh đó, nhà mình cũng không có cơ hội quen biết họ.” Mẹ Triệu nói.

Cũng có lý.

Hai người nhìn nhau, trong mắt dường như đều hiểu ý của đối phương.

Triệu Vĩnh Mai vì bị hoảng sợ nên đêm đó bắt đầu sốt. Khi Dương Duy Khôn không yên tâm chạy đến thăm, anh thấy mẹ cô đang cố cho cô uống thuốc.

“Sốt ruột quá, sao không chịu uống thuốc thế này?” Mẹ Triệu xót xa nói với con gái, “Ngoan, Mai Mai há miệng uống thuốc đi.”

Đây là thuốc nam bà vừa lấy từ lương y trong làng để hạ sốt.

Nếu uống được thì sẽ không sao.

“Bác gái, để cháu làm.” Dương Duy Khôn nói.

“Cậu... cậu đến từ khi nào?” Ông Triệu trừng mắt nhìn anh, lại liếc sang con trai, “Đồ vô dụng, chỉ biết hưởng ngoại!”

“Chị gái bị ốm, cháu nghĩ chị ấy muốn gặp anh ấy.” Triệu Vĩnh Phong cười hì hì nói.

Dương Duy Khôn nhận lấy thuốc từ tay mẹ Triệu: “Cảm ơn bác gái.”

Trong lòng anh đầy biết ơn, đây là sự công nhận của gia đình Triệu dành cho anh.

Mẹ Triệu quyết định làm việc tốt đến cùng, kéo chồng ra ngoài.

“Anh... sao anh có thể để con gái...” Ông Triệu bất mãn nói, “Hai người họ ở một chỗ thế này...”

“Thôi nào,” mẹ Triệu kéo ông đi, “Vào phòng tôi nói chuyện với anh.”

“Chuyện gì mà không nói được ở đây?” Ông Triệu nói, nhưng sau đó im bật vì thấy vợ đã nổi giận.

Sau khi mọi người rời đi, Dương Duy Khôn ôm Triệu Vịnh Mai vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Mai Mai, ngoan, uống thuốc rồi sẽ đỡ khó chịu.”

Nhưng người trong lòng anh không phản ứng gì.

Dương Duy Khôn nhìn cô, rồi nhìn chén thuốc trong tay: “Mai Mai, người anh muốn cả đời này chính là em, em cũng thế phải không?”

Người trong lòng vẫn im lặng.

“Em không trả lời, anh coi như em đồng ý nhé,” Dương Duy Khôn mỉm cười nói, “Cảm ơn em, Mai Mai.”

Nói xong, anh uống một ngụm thuốc, rồi khẽ áp môi lên môi Triệu Vịnh Mai, từ từ đưa thuốc vào miệng cô.

Thuốc rất đắng, nhưng anh vẫn kiên nhẫn cho cô uống hết.

Sau khi cho cô uống thuốc, anh không rời đi ngay mà đợi đến khi chắc chắn cô không nôn ra, rồi lấy khăn trong chậu lau tay và trán cho cô.

Đến tận nửa đêm, khi cơn sốt của Triệu Vịnh Mai hạ hẳn, Dương Duy Khôn mới lặng lẽ rời đi.

“Cậu trai này cũng có chút ích lợi.” Nghe tiếng bước chân anh đi xa, ông Triệu lẩm bẩm, “Để xem hẳn trả thù cho Mai Mai thế nào đã, rồi tôi sẽ cân nhắc.”

“Ngủ đi, anh không mệt thì tôi mệt rồi.” Mẹ Triệu nói.

Một ngày dài đằng đẳng.

“Nhưng ngày mai tôi phải đi nói chuyện với nhà Vương Cường,” mẹ Triệu nói, “Trước giờ chỉ nghĩ Hồ Thúy Hồng ngang ngược, không ngờ tâm địa lại xấu xa đến vậy!”

May mà Triệu Vĩnh Mai gặp may, không thì cả đời này đã hỏng.

“Phải tránh xa.” Ông Triệu nói, “Nếu lấy về nhà, chẳng phải sẽ hại cả nhà sao?”

Còn Hồ Thúy Hồng, cô ta không biết những chuyện này. Trên đường chạy về huyện, cô ta bị đánh một trận.

Ai đánh cô ta?

Tất nhiên là Hoàng Tam.

Thật trùng hợp, hắn gặp cô ta trên đường. Nghĩ đến việc đáng lẽ được ở nhà hưởng thụ, giờ lại phải chạy trốn, Hoàng Tam tức giận vô cùng.

Gặp đúng đối tượng trút giận, hắn đâu thể bỏ lỡ cơ hội này?

Chương 695

DTV-EBOOK

Hồ Thúy Hồng bị đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, đến răng cửa cũng bị gãy mất. Nhưng lúc này xung quanh chẳng có một bóng người, cô ta dù có giận dữ cũng không dám hé răng nửa lời.

Chỉ biết nuốt giận vào lòng, ghi hằn mối hận này vào tim.

Khi trở về nhà, cô ta cũng không dám nói với gia đình rằng mình bị Hoàng Tam đánh, vì nếu vậy, nhà chắc chắn sẽ tìm đến họ Hoàng, và chuyện cô ta xúi giục Hoàng Tam sẽ bại lộ.

Chưa đầy hai ngày sau khi nhịn nhục, một người bạn gái đã tìm đến Hồ Thúy Hồng.

“Cái gì? Triệu Vịnh Mai vẫn bình thường làm việc trong làng?” Hồ Thúy Hồng suýt nữa giận đến méo mặt.

Hoàng Tam đã làm cái trò gì vậy?

Chẳng lẽ hôm đó thực sự có thủy quỷ giúp Triệu Vịnh Mai?

Không thể nào, cô ta không tin một chút nào rằng trên đời này lại có thủy quỷ, chỉ có cái đầu lợn của Hoàng Tam mới tin thôi.

Không được, cô ta phải trở về làng xem tình hình, đồng thời dò xem Triệu Vịnh Mai biết được bao nhiêu chuyện hôm đó.

...

...

Nhưng cô ta không biết rằng, có người đang chờ cô ta trở về.

“Em nói cái gì?” Triệu Vịnh Mai tròn mắt nhìn em trai mình, “Ai rơi xuống hố phân vậy?”

“Hồ Thúy Hồng đấy.” Triệu Vịnh Phong hào hứng kể, “Hôm nay cô ta xui xẻo lắm, vừa về đến làng đã rơi tòm xuống hố phân. Chị không thấy cảnh đó đâu, thật là kinh khủng.”

Oe oe...

Phân bám đầy đầu, còn có cả những thứ gì đó... biết bò nữa, suýt nữa làm ngất xỉu mấy người chứng kiến.

“Mãi sau mới vớt lên được,” Triệu Vịnh Phong nhăn mặt nói, “Lần đầu suýt lên rồi, nhưng không hiểu sao đột nhiên lại rơi xuống nữa.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Đáng nói là lúc rơi xuống, Hồ Thúy Hồng còn đang la hét, thế là nuốt luôn một ngụm lớn.

Triệu Vịnh Phong rùng mình, “Ừi, nghĩ lại vẫn thấy ghê.”

Cậu về báo tin vui cho chị gái.

“Giờ người ta đã vớt lên rồi, nhưng cũng mất nửa linh hồn,” Triệu Vịnh Phong nói đến đây thì cảm thấy rất hả hê, “Đáng đời!”

Loại người xấu xa như vậy đáng bị rơi xuống hố phân!

“Chị,” Triệu Vịnh Phong khẽ hỏi, “Chị thấy sao? Sao cô ta lại xui xẻo thế, bảo rơi xuống hố phân là rơi ngay?”

“Chuyện này liệu có phải...” Cậu hạ giọng, “Là do anh Dương...”

Triệu Vịnh Mai không nói gì, hôm đó cô nghe thấy Dương Duy Khôn nói chuyện với bố trong sân.

“Chị không biết, nhưng em đừng hỏi nữa, coi như là tai nạn đi.” Triệu Vịnh Mai nói, “Làm ác thì trời cũng không dung, chúng ta chỉ cần ngồi xem là được.”

Nhưng trong lòng cô vẫn nghĩ chuyện này chắc chắn có liên quan đến Dương Duy Khôn.

Triệu Vịnh Mai dặn dò em trai xong, lặng lẽ ra bờ sông, quả nhiên thấy Dương Duy Khôn đang ngồi ở chỗ quen thuộc.

Sau sự việc lần trước, lẽ ra Triệu Vịnh Mai phải sợ dòng sông hơn, nhưng không hiểu sao khi thấy Dương Duy Khôn, lòng cô lại bình yên đến lạ.

“Nghe tin rồi hả?” Dương Duy Khôn cười, đưa cho cô một giỏ trong đó đựng đầy dâu rừng anh vừa hái.

“Thật là do anh?” Triệu Vịnh Mai ngạc nhiên, “Nhưng anh làm thế nào vậy?”

“Nói ra thì phải cảm ơn nó đã cho mình ý tưởng.” Dương Duy Khôn chỉ vào giỏ dâu, mời cô ăn, “Lúc hái nó, mình vô tình trượt chân, phát hiện ra có một thứ còn trơn hơn cả mỡ lợn.”

Quan trọng nhất là thứ này sau khi trơn trượt sẽ biến mất, không như mỡ lợn để lại dấu vết. Dùng

xong cũng không lo bị phát hiện.

Vì vậy, sau khi thấy Hồ Thúy Hồng rơi xuống và còn uống một ngụm lớn, Dương Duy Khôn kinh tởm bỏ chạy ra đây.

Anh biết, nếu Triệu Vịnh Mai nghe tin chắc chắn sẽ tìm đến.

Chỉ là không ngờ cô lại đến nhanh thế!

“Ngọt quá.” Triệu Vịnh Mai bỏ một quả vào miệng, cảm nhận vị ngọt lan tỏa.

“Loại này phải nắm một nắm ăn mới ngon.” Dương Duy Khôn lại mời cô, “Ăn nhiều đi, mình phát hiện ra một khu bí mật, có thể hái được rất nhiều.”

Triệu Vịnh Mai nghe lời, nắm một nắm bỏ vào miệng, vị ngọt ngào tràn ngập khoang miệng.

“Ngon quá.” Cô nói, nhưng không ăn nữa mà đưa giỏ dâu lại cho anh, “Anh mang về cho bác gái đi.”

“Nhà còn nhiều.” Dương Duy Khôn nói, “Đây là cho em, thấy cái túi kia không? Trong đó em mang về cho bác gái và mọi người.”

Vậy nên giỏ dâu này là phần riêng của cô, đã được rửa sạch sẽ.

Nụ cười ngọt ngào trên mặt Triệu Vịnh Mai càng rạng rỡ hơn, cảm giác được chiều chuộng khiến tim cô ấm áp khó tả.

“Vậy anh cũng ăn đi.” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt đưa dâu cho anh, “Ngọt lắm, em chưa bao giờ ăn loại quả nào ngon như vậy.”

“Sau này anh sẽ mua cho em.” Dương Duy Khôn nói.

“Ừ.” Triệu Vịnh Mai cười, gật đầu nhìn ra dòng sông.

Trong làng, Hồ Thúy Hồng tỉnh dậy sau cơn ngất nhưng ngay lập tức bị mùi hôi thối trên người mình làm cho ngất xỉu lần nữa.

“Cái này...” Bác gái Hồ Thúy Hồng nhăn mặt nói, “Hay là đợi bố mẹ nó về đã?”

“Mau làm đi, đây là chuyện có thể đợi được sao?” Người đàn ông trừng mắt nhìn vợ.

“Vậy anh đặt nó lên xe kéo rồi đưa về trước đi.” Người vợ nhăn nhó, “Tôi thật là không biết kiếp trước làm gì mà phải làm chuyện này.”

Không trách cô ta vô tâm, thật ra thì chẳng ưa nổi đứa cháu gái này.

Mỗi lần về làng, nó như một tiểu thư, chẳng làm gì mà chỉ đòi ăn ngon.

Nhà nội ngoại và chồng lại chiều nó, làm bác gái dù có bực cũng đành nuốt giận.

Hôm nay bố mẹ chồng không có nhà, chị dâu cũng đi vắng, nên việc này đành phải do cô ta làm.

Nghĩ đến đây, bác gái càng thấy bực bội, giá mà cô ta cũng đi ra ngoài cho xong.

Vừa làm vừa lẩm bẩm chửi, cô ta cùng chồng đưa Hồ Thúy Hồng về nhà tắm rửa, nhưng dù tắm thế nào vẫn thấy mùi hôi bám trên người nó.

Thậm chí, chính cô ta cũng cảm thấy mình dính mùi.

Về phía Vương Cường, sau khi nghe lời của mẹ Triệu Vịnh Mai, mẹ cậu cũng giận dữ nói: “Loại đàn bà này đúng là đồ tai họa.”

“Chị yên tâm, tôi sẽ không để Vương Cường lại gần nó nữa.” Mẹ Vương Cường nói, “Chúng ta thân thiết, tôi mở miệng xin lỗi...”

Chưa nói hết câu, bà đã thấy mẹ Triệu Vịnh Mai lắc đầu: “Mai Mai coi Vương Cường như anh trai, giống như đối với Vương Hải vậy.”

Mẹ Vương Cường thở dài: “Đều là do đứa con hư này không biết trân trọng.”

“Chỉ là hai đứa trẻ không có duyên với nhau thôi.” Mẹ Triệu Vịnh Mai nói.

“Mai Mai tốt như vậy, sau này chắc chắn sẽ tìm được nhà chồng tốt.” Mẹ Vương Cường nói, bỗng thấy mẹ Triệu Vịnh Mai cười, liền hỏi dò: “Chẳng lẽ Mai Mai đã có người thích rồi?”

“Là cậu trai nhà nào vậy?” Bà vui mừng hỏi.

Mẹ Triệu Vịnh Mai khẽ nói một cái tên vào tai bà: “Đứa trẻ đó tốt, chỉ là hoàn cảnh nhà nó khiến tôi và bố nó lo lắng, nên định cho chúng một năm để xem sao.”

“Ôi!” Mẹ Vương Cường thở dài: “Đúng là một cậu trai tốt.”

Hơn con trai bà không biết bao nhiêu lần, nếu không phải vì thân phận, đúng là một nhân duyên tốt.

Và ngay lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy mạnh từ bên ngoài!

Chương 696

DTV-EBOOK

Vương Cường giúp đưa Hồ Thúy Hồng về nhà, người cũng dính đầy mùi hôi thối, chỉ muốn về nhà tắm rửa thay quần áo ngay. Ai ngờ lại nghe được cuộc trò chuyện giữa mẹ mình và mẹ Triệu.

“Mai Mai thích ai rồi?” Vương Cường mặt đen như cột nhà cháy, hỏi mẹ Triệu một cách căng thẳng, “Mẹ nuôi, Mai Mai có người thích rồi phải không?”

Chả trách dạo này cô ấy không chơi với anh nữa, mỗi lần nói chuyện cũng chỉ qua loa chiếu lệ.

Mẹ Triệu: “...”

“Mai Mai thích ai thì liên quan gì đến cậu?” Mẹ Vương tức giận trừng mắt con trai, “Cậu không phải lúc nào cũng coi cô ấy như em gái sao?”

Vương Cường: “Tôi... tôi nào có coi cô ấy như em gái?”

“Cậu tưởng chúng tôi đều là đồ ngốc à?” Mẹ Vương tức đến mức muốn đánh vào đầu anh, nhưng vừa lại gần đã ngửi thấy mùi hôi thối trên người anh, “Trên người cậu là mùi gì thế? Tránh xa mẹ ra ngay.”

“Thối c.h.ết đi được!” Mẹ Vương không chỉ tỏ ra ghê tởm mà còn dùng hành động để thể hiện sự khinh bỉ, đá Vương Cường ra khỏi cửa, “Ra ngoài mà ở.”

Vương Cường: “...”

...

...

Có bà mẹ nào lại khinh con đẻ của mình đến thế không?

“Bà ơi, cháu biết,” đúng lúc này, đứa cháu trai vừa đi xem náo nhiệt về cũng nhìn Vương Cường với ánh mắt khinh bỉ, “Chú ấy giúp người ta, dính phải phân rồi.”

Không đợi Vương Cường nói, cậu bé liền bắt đầu kể vanh vách cho bà nghe chuyện Hồ Thúy Hồng rơi xuống hố phân của làng thế nào, rồi lại rơi xuống lần nữa và còn ăn phải “đặc sản” ra sao.

“Không ai dám đỡ cô ấy cả, chỉ có chú là không ngại mùi hôi, bế cô ấy lên xe kéo.” Đứa cháu nói đến đây, khuôn mặt nhăn nhó như bị bóp méo.

Nó không hiểu nổi, rõ ràng đứng từ xa cũng ngửi thấy mùi hôi thối, lẽ nào mũi chú nó có vấn đề? Mất khứu giác rồi chăng?

“Vương Cường này, cậu đã hứa với mẹ thế nào?” Mẹ Vương vốn đã rất ghê tởm, nghe xong câu chuyện lại càng tức đến nổ đom đóm mắt.

Bà liền cầm cây chổi gần đó đuổi đánh Vương Cường một trận, “Cái thứ gì mà thơm tho hôi thối đều dính vào người hết vậy?”

“Mẹ đánh c.h.ết cái đồ không có đầu óc này.” Mẹ Vương vừa đuổi vừa mắng, “Đồ vô liêm sỉ, mẹ đẻ ra cậu mà quên cho cậu cái đầu à?”

“Mẹ, đừng đánh nữa,” Vương Cường vừa chạy vừa trốn, “Con chỉ giúp đỡ tí thôi mà.”

Anh đã nói rõ với Hồ Thúy Hồng rồi, từ nay về sau chỉ là bạn bè bình thường.

Nhưng bạn bè gặp chuyện, lẽ nào anh lại đứng nhìn?

“Giúp đỡ tí thôi?” Mẹ Vương tức giận đánh vào tay anh, “Tay cậu sao mà nhiều chuyện thế? Hay cả làng chỉ có cậu có tay, người khác đều không có?”

Vương Cường: “...”

Anh đã hiểu rồi, khi mẹ tức giận thì lúc nào cũng có lý, anh không thể cãi lại nên chỉ biết trốn.

Nhưng câu hỏi lúc này vẫn chưa được giải đáp, “Mẹ, lúc này mẹ nói Mai Mai có người thích rồi? Người đó là ai?”

Vương Cường chợt nhớ ra, liền nắm lấy cây chổi mẹ đang đánh mà hỏi.

“Mai Mai thích ai thì kệ cô ấy, liên quan gì đến cậu?” Mẹ Vương tức giận mắng, nghĩ đến chuyện này lại càng tức, liền đánh thêm hai cái vào lưng anh, “Bây giờ mới biết quan tâm? Lúc trước làm gì rồi?”

Mai Mai là đứa trẻ tốt thế kia, bà luôn mong anh cưới cô ấy về, nhưng anh đã nói gì?

Em gái?

Cái thứ em gái gì chứ!

“Có phải là Dương Duy Khôn không?” Vương Cường chạy đến trước mặt mẹ Triệu, mắt đỏ ngầu hỏi, “Mẹ nuôi, có phải là Dương Duy Khôn không?”

“Cậu đi tắm rửa đi đã,” mẹ Triệu không muốn trả lời câu hỏi của anh, đặc biệt là sau khi nghe chuyện

Hồ Thúy Hồng rơi xuống hố phân mà Vương Cường còn giúp đỡ, thậm chí đưa về nhà, bà càng không ưa anh, “Mùi hôi quá.”

“Mẹ nuôi!” Vương Cường kêu lên đầy uất ức.

“Vương Cường à,” mẹ Triệu lùi lại vài bước, cố nén mùi hôi nói, “Dù cậu có biết đi nữa thì sao? Một số người một khi đã bỏ lỡ thì sẽ không có cơ hội thứ hai đâu.”

Một số người, một khi đã lỡ là mất.

Vương Cường mắt đỏ hoe, “Con biết mình sai rồi, mẹ nuôi, cho con thêm một cơ hội nữa đi.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Mẹ Triệu lắc đầu, “Chuyện tình cảm không thể ép buộc, không phải cứ cho cậu cơ hội là cậu sẽ nắm bắt được.”

“Hơn nữa,” bà lại cười, “Bao nhiêu năm rồi, cơ hội của cậu còn ít sao?”

Đã bao nhiêu lần cơ hội bị anh phớt lờ hoặc lãng phí?

“Con cũng chỉ vừa mới biết ai mới là người thực sự tốt với mình,” Vương Cường vừa khóc vừa nói, “Con cũng chỉ mới biết thôi...”

Mẹ Triệu lại lắc đầu.

“Mẹ nuôi, người đó không thể mang lại hạnh phúc cho Mai Mai đâu,” Vương Cường nghiêm túc nói, “Với thân phận của hắn, hắn có xứng đáng cưới Mai Mai không?”

Vì vậy, anh tuyệt đối không để Mai Mai lấy một tên phản động như thế.

Tuyệt đối không!

“Vương Cường à,” mẹ Triệu thất vọng nói, “Cậu phải hiểu rằng, dù người đó là ai đi nữa, đó cũng là quyết định của Mai Mai.”

“Còn cậu và Mai Mai, không có khả năng đâu.”

Từ rất lâu rồi, Triệu Vịnh Mai đã không còn tình cảm gì với Vương Cường, chỉ đơn thuần coi anh như một người anh trai.

“Tôi hy vọng cậu có thể tôn trọng lựa chọn của cô ấy.” Mẹ Triệu nhìn thấy sự ngoan cố trong ánh mắt Vương Cường, nói.

“Người đó không được.” Vương Cường sốt ruột nói.

Mẹ Triệu lắc đầu, “Điều này tôi sẽ cân nhắc, Mai Mai cũng sẽ cân nhắc.”

Được hay không, không phải do Vương Cường phán xét.

“Cậu mau đi tắm rửa cái thân hôi thối này đi rồi hãy nói chuyện.” Mẹ Vương quát.

Lúc này bà không ngắt lời Vương Cường, trong lòng vẫn còn chút hy vọng, mong con trai có thể thuyết phục được mẹ Triệu.

Nhưng tiếc thay, những lời anh nói quá đổi thất vọng.

Dương Duy Khôn dù có thể nào đi nữa, tấm lòng với Triệu Vịnh Mai tuyệt đối là duy nhất.

Còn Vương Cường thì sao?

“Con...” Vương Cường còn muốn nói, nhưng thấy mẹ thất vọng lắc đầu, “Con không cần nói nữa, chỉ riêng việc con xử lý chuyện Hồ Thúy Hồng, Cường à, con đã không còn cơ hội nữa rồi.”

Trên đời này, điều tối kỵ nhất là thái độ ba phải.

Không người phụ nữ nào có thể chịu đựng được việc người đàn ông của mình vừa ở bên mình vừa nhớ nhung người khác, đối xử với người khác tốt hơn cả mình.

Mẹ Vương trước đây còn nghĩ cách uốn nắn Vương Cường, nhưng sau chuyện này, bà hoàn toàn mất kiên nhẫn và niềm tin.

“Hồ Thúy Hồng thích tìm cậu ấy thì cứ tìm,” mẹ Vương nói với chồng, “Đuổi cậu ấy đi xa, xem cô ta còn tìm được không?”

“Đuổi đi đâu?” Bố Vương cũng đau đầu, “Thằng nhãi này, đúng là đáng đòn!”

Theo ông, nên đánh cho một trận mới phải.

“Anh không có người quen ở ban chỉ huy quân sự huyện sao?” Mẹ Vương nói, “Xem có thể xoay xở đưa nó vào quân đội không?”

Trước đây bà không nỡ, nhưng giờ mới nhận ra mình suýt nữa đã hủy hoại con trai và cả gia đình.

Nếu thực sự để Hồ Thúy Hồng gả vào nhà.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Người đàn ông hỏi.

Chương 697

DTV-EBOOK

Vương mẫu không giấu giếm chồng mình. Đợi đến khi cả nhà tụ họp đầy đủ, bà lạnh nhạt liếc nhìn Vương Cường rồi kể lại tất cả những việc Hồ Thúy Hồng đã làm.

“Tuy không có bằng chứng, nhưng con hiểu rõ tính cách của Mai Mai nhất,” sau khi kể xong, bà nói với Vương Cường, “Đứa bé này vốn thật thà, chưa bao giờ biết nói dối.”

Vương Cường trầm mặc.

“Tại sao nó lại đối xử với Mai Mai như vậy?” Vương mẫu nhìn Vương Cường, “Nói cho cùng, chẳng phải là do con liên lụy sao?”

“Nhưng con nói nó thích con đến mức muốn gả cho con,” Vương mẫu bình tĩnh nói với con trai, “Con nghĩ có bao nhiêu phần trăm sự thật? Đến mức phải mạo hiểm bày mưu hãm hại danh dự của Mai Mai, chỉ để được gả cho con?”

Vương Cường lắc đầu.

Anh cũng biết, Hồ Thúy Hồng không coi trọng anh. Trước đây chỉ là anh tự đơn phương, còn nàng ta chưa bao giờ thực sự muốn gả cho anh.

Bây giờ, vẫn vậy.

Làm chuyện này chỉ vì thời gian gần đây anh không còn theo đuổi nàng ta nữa, khiến Hồ Thúy Hồng cảm thấy bị đe dọa.

...

...

Nói thẳng ra, chỉ là ghen tuông và vì chút thể diện của bản thân.

Nhưng một người có thể vì chút chuyện nhỏ nhặt đó mà hãm hại danh dự, hôn nhân, thậm chí là tính mạng của người khác.

Tâm địa của người đó độc ác đến mức nào?

Vương Cường nghĩ mà thấy lạnh sống lưng.

“Nó được Dương Duy Khôn cứu lên?” Vương Cường trầm mặc một lúc rồi nói, “Vì vậy, sau chuyện này, mẹ nuôi muốn gả Mai Mai cho Dương Duy Khôn.”

“Đầu óc con toàn chứa nước cám à?” Vương mẫu vỗ một cái vào sau gáy Vương Cường, “Mẹ nuôi của con là người như thế sao?”

Cả hai người họ đều không phải loại người cổ hủ, đều thực lòng yêu thương con cái.

Tuyệt đối không vì lý do này mà gả Triệu Vịnh Mai cho Dương Duy Khôn.

Vương Cường xoa xoa sau gáy, “Con chỉ nói vậy thôi.”

Sao cứ động tay động chân vậy? Hôm nay anh đã bị đánh đủ nhiều rồi, giờ người còn đau.

“Chuyện của Mai Mai con đừng có quản nữa,” Vương mẫu nói với con trai, “Đã có bố mẹ nuôi lo, sau này con chỉ cần an phận lo cho bản thân mình là được.”

“Con...” Vương Cường cúi gằm mặt, “Mẹ, con thực sự không còn chút cơ hội nào nữa sao?”

“Bây giờ mới biết hối hận?” Vương phụ lạnh nhạt hỏi.

“Bố, mẹ, Mai Mai là đứa chúng ta nhìn nó lớn lên,” Vương Hải - người vẫn im lặng bấy lâu lên tiếng, “Thằng ba tuy trước kia bất cần, nhưng giờ đã thực sự hối cải...”

“Nó hối cải thì có ích gì?” Vương mẫu cười lạnh, “Mai Mai không thích nó, chỉ coi nó như anh trai.”

Chỉ một điều này thôi, Vương Cường đã hết cửa.

“Nhưng cũng không thể để nó gả cho một phần tử xấu chứ.” Vương Cường bực bội gãi đầu.

“Nhà họ giống như hổ mất thế,” Vương phụ hút vài hơi thuốc rồi nói, “Tình hình bây giờ khó nói, biết đâu Mai Mai lại nhặt được báu vật.”

Nếu chẳng may, nhà đó được phục hồi, thì việc Triệu Vịnh Mai gả cho họ chẳng phải là may mắn sao?

Bằng không, một cô nhà quê làm sao có thể gả vào nhà như thế?

“Thật sao?” Vương mẫu nghe vậy cũng rất vui.

Vương phụ ở huyện lái máy kéo cho nhà nước, kênh thông tin chắc chắn nhiều hơn họ.

“Vậy thì tốt quá.” Vương mẫu xúc động nói.

“Nhà người ta nếu phát đạt, còn coi trọng Mai Mai nữa không?” Vương Cường nói, “Sao mọi người cứ nghĩ đến chuyện tốt đẹp vậy?”

Đoàng!

Một cái tát nữa giáng xuống sau gáy Vương Cường.

“Chỉ có con là khôn,” Vương mẫu tức giận nói, “Bố mẹ nuôi không hiểu đạo lý đó sao? Nhà họ Dương không biết sao?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Những tin tức đó, có lẽ nhà họ Dương cũng biết.

Nhưng họ vẫn bày tỏ thành ý, mong muốn xin Triệu Vịnh Mai cho con trai họ một năm thời gian.

Nếu nhà họ được phục hồi, họ sẽ đến cầu hôn. Nếu một năm sau vẫn như vậy, họ cũng không còn mặt mũi nào để lãng phí thêm một năm tuổi xuân của Triệu Vịnh Mai nữa.

“Tên cáo già này,” Vương Cường nghiêng răng nói, “Thừa nước đục thả câu.”

“Oán chỉ có thể oán bản thân mình,” Vương phụ nói, “Bố thấy thằng bé đó không tệ, nếu con có được một nửa tâm tư của nó, bố cũng mừng lắm rồi.”

Thật không thể so sánh, càng so càng muốn đánh!

“Mai bố sẽ tìm gặp thằng bạn cũ,” Vương phụ nhìn Vương Cường nói, “Xem có thể nhờ quan hệ đưa con vào quân ngũ không.”

“Bố!” Vương Cường đứng phắt dậy, “Con không đi.”

Đoàng! Lại một cái tát nữa.

“Không đi thì cắt ngay,” Vương mẫu nói, “Mai mẹ sẽ tìm trưởng thôn chia nhà, con ở riêng, muốn làm gì thì làm, chúng tôi cũng chẳng thềm quản.”

“Muốn đi lính còn chưa biết có đủ điều kiện không nữa.” Vương phụ nói, “Dù sao thì con cũng không thể ở nhà được nữa, đi xa một chút cũng dứt được ý nghĩ của nó.”

“Bố, con cam đoan sau này sẽ tránh xa Hồ Thúy Hồng.” Vương Cường đoan chắc.

Nhưng lời cam đoan này nhà anh đã nghe quá nhiều, từ lâu không còn hy vọng gì vào những lời hứa của anh nữa.

Vì vậy, mọi người đều im lặng không nói gì.

Wương Cường, “...”

Ngay lúc này, đột nhiên có người gọi tên Vương Cường ngoài sân.

“Ai đó?” Vương Cường bực bội bước ra ngoài hỏi.

“Là tôi.” Giọng của dì Hồ Thúy Hồng, “Cường à, cháu đang ở nhà à? Hồng Hồng nhà tôi tỉnh rồi, có chuyện muốn gọi cháu qua một chút.”

Lẽ ra không nên để bà ta truyền tin, nhưng trong nhà quá hoi, bà ta không chịu nổi mùi đó, nên khi Hồ Thúy Hồng muốn tìm Vương Cường, bà ta liền nhân cơ hội ra ngoài.

Chạy một chuyến gọi Vương Cường qua, bà ta còn có thể ra ngoài hít thở.

Đây cũng là điểm bà ta khâm phục Hồ Thúy Hồng, tuổi nhỏ mà không chỉ khống chế được những người

trong nhà, mà ngay cả Vương Cường cũng bị nắm trong lòng bàn tay, thật có bản lĩnh.

Dì của Hồ Thúy Hồng từ lâu đã biết mình không địch lại cháu gái, nên không tranh đua, chỉ nghĩ sau này nếu có con nhất định phải tránh xa Hồ Thúy Hồng.

Mưu mô quá nhiều, bị bán rồi còn không biết lại còn giúp nó đếm tiền.

“Dì,” Vương Cường mặt mày khó chịu bước ra, lạnh nhạt nói, “Sau này chuyện của Hồ Thúy Hồng nhà dì đừng tìm cháu nữa, không liên quan gì đến cháu.”

Dì Hồ Thúy Hồng, “...”

Lại còn trò gì nữa đây?

Lúc này đưa người về không vẫn bình thường sao? Hay là bị người nhà mắng rồi?

“VẬY THÔI NHÉ?” Dì thở dài nói, “Chỉ tội nghiệp Hồng Hồng, ở nhà cứ ngóng cháu đấy.”

“Đứa bé này, hôm nay chịu nhiều uất ức, vốn lại là đứa thích sạch sẽ nhất, không biết lát nữa có làm chuyện gì đại dột không,” dì nói, “Cháu nếu có thể thì qua xem nó một chút đi.”

Vương Cường bất đắc dĩ đáp ứng.

Trong lòng muốn đi, nhưng nghĩ đến biểu hiện của bố mẹ lúc này khi nghe dì gọi, lại kìm nén ý muốn của mình, cứng rắn nói, “Đó chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn, không ai muốn, cũng sẽ không bận tâm.”

“Tai nạn?” Dì Hồ Thúy Hồng lắc đầu, “Hồng Hồng nhà tôi tỉnh dậy là khóc, bảo không phải tai nạn, mà là có người cố ý hại nó.”

“Cường à, coi như dì xin cháu, cháu qua xem nó một chút đi.”

Vương Cường, “...”

Vậy cũng được.

Chương 698

DTV-EBOOK

Vương Cường vốn không muốn đi, nhưng Hồ Thúy Hồng nói rằng đó chỉ là một tai nạn khiến anh động lòng.

Lại nghĩ đến chuyện Triệu Vịnh Mai bị hãm hại rơi xuống sông mà mẹ anh vừa kể, cùng âm mưu của Hoàng Tam muốn nhân cơ hội cứu cô để phá hủy danh tiếng, ép cô phải lấy hắn.

Vương Cường gật đầu: “Được thôi, tôi về nói một tiếng rồi quay lại.”

Bà Hồ há miệng mắc quai, vội vàng gật đầu lia lịa: “Vây... vậy tôi về báo với con bé Thúy Hồng nhà tôi.”

Bên ngoài vẫn có người đồn rằng Vương Cường giờ đã chẳng còn thích Hồ Thúy Hồng nữa, mà lại để ý đến Triệu Vịnh Mai, không biết là ai bịa đặt chuyện này.

Nhưng xem kìa, vừa nghe tin là Hồ Thúy Hồng nhà họ tìm, anh ta chẳng nói hai lời liền đến ngay.

Bà Hồ đắc ý vắn vẹo eo đi về, phía sau, Vương Cường suy nghĩ một lát, rồi quay vào nhà nói với gia đình một tiếng.

Khi anh nói ra, mọi người trong nhà hầu như không có phản ứng gì lớn. Vương phụ lạnh lùng nhìn anh, Vương mẫu bực dọc vẩy tay: “Cút nhanh đi.”

Vương Cường: “Con qua đó nói rõ ràng với cô ta...”

...

...

Vương Hải cười nhạt: “Có gì mà phải nói rõ ràng? Anh đã hứa hẹn gì với người ta rồi sao?”

Vương Cường ghen lời.

Anh cũng chẳng hứa hẹn gì, chỉ là Hồ Thúy Hồng giờ thành ra thế này, anh qua xem rồi nói rõ cho cô ta hiểu mà thôi.

“Thành ra thế nào?” Vương phụ đứng phắt dậy quát, “Là c.h.ế.t rồi hay sắp chết?”

“Đồ ngu si! Cái thứ như mày còn dám nhòm ngó đến Mai Mai?” Vương phụ giận đến mức muốn điên, “Mai Mai hôm qua suýt c.h.ế.t đuối, sao mày không thêm quan tâm?”

“Tao thấy mày nên làm rể nhà họ Hồ cho xong,” Vương phụ mắng nhiếc, “Tao không hiểu sao lại để ra cái thứ ngu ngốc như mày!”

Mấy giọt nước mắt cá sấu của Hồ Thúy Hồng mà anh ta đã mất hết nguyên tắc. Loại người này sớm muộn cũng phá hủy hạnh phúc của Mai Mai.

Ông chỉ muốn bóp c.h.ế.t đứa con trai này cho xong.

“Tổng nó đi cho nhanh,” Vương phụ nói, “Ném vào quân đội cho người ta quân thù.”

Nếu không, đứa con trai này thật sự sẽ thành đồ bỏ.

Vương Cường ủ rũ bước ra khỏi nhà, tai văng vẳng tiếng quát mắng của cha và ánh mắt thất vọng của mẹ.

Anh không hiểu, mình thật sự đã làm sai sao?

Đang lúc m.ô.n.g lung, bỗng anh thấy một bóng người, không suy nghĩ gì liền đuổi theo.

Là Dương Duy Khôn.

Không biết lúc này hắn định đi đâu? Nhưng nhìn hướng đi, có lẽ là đến nhà Triệu Vịnh Mai.

Nghĩ đến đây, Vương Cường cảm thấy nắm đ.ấ.m của mình đã cứng lại.

Tên khốn này dám nhân lúc nguy nan để kiếm chác, hắn cũng đủ tư cách để nhòm ngó Triệu Vịnh Mai sao?

“Dương Duy Khôn!” Vương Cường gọi giật lại.

“Có việc gì?” Dương Duy Khôn vốn đã phát hiện ra có người theo dõi mình, mà người đó chính là Vương Cường, nên hắn cũng không thay đổi lộ trình, cứ để anh ta đuổi theo.

Hắn muốn nói rõ ràng với Vương Cường rằng, Dương Duy Khôn này đang đi tìm Triệu Vịnh Mai.

Ai ngờ chưa đi được bao xa, Vương Cường đã không nhịn được mà gọi giật.

“Có chuyện gì không?” Dương Duy Khôn quay lại, lạnh lùng nhìn anh ta.

Trong lòng hắn cực kỳ khinh thường Vương Cường này. Nếu không phải vì anh ta, Triệu Vịnh Mai đã không phải chịu nhiều tủ nhục, càng không bị người khác hãm hại suýt mất mạng.

“Mày tránh xa Mai Mai ra,” Vương Cường nói một cách cứng nhắc.

Nếu là trước đây, có lẽ anh còn có chút tự tin trước mặt Dương Duy Khôn, nhưng giờ đây, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy không đủ can đảm khi nói câu này.

Dương Duy Khôn cười nhạt: “Câu này không phải mày nên nói với chính mình sao?”

“Mày!” Vương Cường tức giận trừng mắt nhìn Dương Duy Khôn.

“Nếu không phải vì mày suốt ngày đến tìm Mai Mai,” Dương Duy Khôn lạnh lùng nói, “con điên kia đã không nghĩ ra cách bắn thủ như vậy để trả thù Mai Mai.”

“Mai Mai cũng là tên mày có quyền gọi?” Vương Cường hét lên, “Chuyện này tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, trả lại công bằng cho Mai Mai.”

Dương Duy Khôn mỉm cười: “Vậy là đến giờ mày vẫn không tin đúng không?”

“Không sao, Mai Mai cũng không cần mày tin,” Dương Duy Khôn cảm thấy buồn nôn trước thái độ của anh ta, “Từ giờ trở đi, khuyên mày nên tránh xa Mai Mai ra.”

“Mày không có tư cách nói chuyện với tao như vậy,” Vương Cường lạnh lùng nói, bất ngờ tung một quyền về phía Dương Duy Khôn.

Dương Duy Khôn lau vết m.á.u trên khóe miệng, l.i.ế.m môi, sắc mặt biến đổi, cũng xông lên đánh trả.

Nhưng hắn không đánh vào mặt Vương Cường, mà nhắm vào thân thể anh ta: “Nhớ kỹ, từ nay trở đi

tránh xa Mai Mai ra.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Ban đầu, Vương Cường còn có sức phản kháng, nhưng chỉ sau vài hiệp, anh ta đâu còn là đối thủ của Dương Duy Khôn?

Dương Duy Khôn đánh người rất có chủ ý. Hắn để Vương Cường đánh trúng hai phát vào mặt, một cái ở khóe miệng, một cái ở đuôi mắt, trông rất thảm hại.

Nhưng trên mặt Vương Cường không có vết tích gì, chỉ là bản thân anh ta cảm thấy toàn thân đau đớn khó chịu.

Sau đó, Dương Duy Khôn cứ thế, với khuôn mặt bầm dập đi tìm Triệu Vịnh Mai.

Nếu như trước đây gia đình hắn không xảy ra chuyện, hắn đã không thêm dùng kế khổ nhục kế này.

Nhưng giờ đây, hoàn cảnh không bằng Vương Cường, nếu không chịu khổ một chút thì vợ cũng không lấy được.

“Ôi trời, mặt cháu sao thế này?” Bà Triệu lập tức phát hiện ra vết thương trên mặt Dương Duy Khôn, lo lắng hỏi, “Ai đánh cháu vậy?”

“Không có, cháu không cẩn thận va phải thôi,” Dương Duy Khôn cố gắng cười, nhưng khóe miệng đau khiến hắn rên lên hai tiếng.

Bà Triệu trách móc: “Lại đây để cô bôi thuốc cho.”

Triệu Vịnh Mai nghe tiếng động cũng bước ra từ phòng, im lặng nhìn mẹ bôi thuốc cho Dương Duy

Khôn. Hấn không quên an ủi cô: “Em đừng lo, mấy vết thương nhỏ này vài ngày là khỏi, xì...”

“Có phải Vương Cường không?” Triệu Vịnh Mai hỏi.

Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu và biểu cảm của cô rất nghiêm túc.

Dương Duy Khôn không nói gì.

“Đồ ngốc!” Bà Triệu tức giận đặt lọ thuốc xuống, “Thật là hết thuốc chữa.”

Tự mình làm chuyện không đúng, lại còn trách Dương Duy Khôn.

“Cháu cũng đánh trả rồi,” Dương Duy Khôn cười hì hì, “Bác đừng thương hấn.”

“Đánh là đúng,” Bà Triệu nghiêng răng nói, “Nếu không phải vì hấn không biết phân biệt phải trái, con bé Mai Mai nhà tôi đã không phải chịu khổ.”

Nếu là người khác, bà đã tát cho mấy cái rồi.

Nhưng đứa trẻ này là bà nhìn nó lớn lên, lại là con trai của bạn thân, biết làm sao được?

Giờ Dương Duy Khôn nói đã đánh nó một trận, bà Triệu chỉ thấy đánh là đúng.

“Cháu đợi đây, bác có đồ ngon cho cháu,” Bà Triệu cười nói với Dương Duy Khôn.

Bà càng ngày càng thích Dương Duy Khôn.

“Đau không?” Sau khi mẹ đi, Triệu Vịnh Mai nhìn những vết thương trên khuôn mặt tuần tú của Dương Duy Khôn, xót xa hỏi.

“Lúc đầu hơi đau,” Dương Duy Khôn chăm chú nhìn Triệu Vịnh Mai nói, “Nhưng giờ nghe em nói vậy, không đau nữa.”

Triệu Vịnh Mai: “...”

Chương 699

DTV-EBOOK

Vương Cường đau đến mức không chịu nổi, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn không tìm Hồ Thúy Hồng, mà ôm bụng chịu đựng một lúc rồi lặng lẽ đến nhà Triệu Vịnh Mai.

Anh ta không thể để Triệu Vịnh Mai bị kẻ tiểu nhân như Dương Duy Khôn lừa gạt được!

Ai ngờ vừa đến cửa nhà Triệu Vịnh Mai, đã thấy hai người họ ngồi trong phòng khách, ánh mắt đầy tình tứ.

Đầu anh ta “rần” một tiếng, lửa giận bốc lên ngàn ngút.

“Dương Duy Khôn, đồ phản động,” Vương Cường giận dữ xông tới định đánh Dương Duy Khôn lần nữa, “Cút xa Mai Mai ra!”

“Vương Cường, anh định làm gì?” Triệu Vịnh Mai tức giận đứng ra ngăn cản, “Đánh người ngoài đường chưa đủ, giờ còn đến tận nhà tôi để đánh người nữa sao?”

“Anh có quyền gì bảo anh ấy tránh xa tôi,” Triệu Vịnh Mai nói, “Người cần tránh xa tôi chính là anh, tôi xin anh hãy tránh xa tôi ra!”

“Mai Mai, em đang nói gì vậy?” Vương Cường sửng sốt, nhìn Triệu Vịnh Mai không biết nói gì hơn, “Em bảo anh tránh xa em?”

Anh ta khó nhọc lặp lại câu nói đó.

...

...

“Đúng vậy,” Triệu Vịnh Mai nói, “Em đã nói rồi, em luôn coi anh như anh trai, trước đây là thế, sau này cũng vậy.”

Vương Cường: “Mai Mai, có phải em bị hấn lừa gạt không?”

Triệu Vịnh Mai mỉm cười, thực ra cô chưa bao giờ nghĩ đến việc lấy Vương Cường còn vì một lý do khác: giao tiếp với anh ta quá khó khăn.

Anh ta luôn lấy suy nghĩ của mình để đoán ý cô, và chỉ tin vào những gì anh ta muốn tin.

Như lúc này, rõ ràng cô đã nói rất rõ ràng, nhưng anh ta vẫn không muốn tin, vẫn cố tìm đủ lý do.

“Vương Cường, chúng ta đều đã lớn rồi, không phải trẻ con ba tuổi rưỡi nữa.” Triệu Vịnh Mai nói đến đây liếc nhìn Dương Duy Khôn, thẳng lưng nói, “Em biết mình đang nói gì, chưa bao giờ em rõ ràng về việc mình làm như lúc này.”

“Không, em đừng nói nữa.” Vương Cường bịt tai lại, “Anh không muốn nghe.”

Anh ta chính là kiểu người tự lừa dối bản thân như vậy.

“Anh biết em định nói gì mà,” Triệu Vịnh Mai lắc đầu, “Thực ra anh luôn biết rõ.”

Vương Cường lắc đầu: “Em đừng nói nữa.”

Triệu Vịnh Mai mím môi nhìn anh ta, nhưng vẫn kiên định đứng bên cạnh Dương Duy Khôn.

“Em thực sự chọn hẳn?” Một lúc sau, Vương Cường mới bình tĩnh lại, mắt không chớp nhìn chăm chăm Triệu Vịnh Mai, “Em biết gia đình hẳn thuộc thành phần gì không?”

“Cho dù sau này gia đình hẳn được phục hồi, em có dám chắc hẳn sẽ không thay lòng đổi dạ?” Vương Cường hỏi.

“Em dám chắc.” Không đợi Dương Duy Khôn lên tiếng, Triệu Vịnh Mai đứng phía trước anh đã nói rất kiên định, “Hơn nữa, em còn dám chắc anh ấy sẽ không vừa ở bên em vừa nhớ nhung người phụ nữ khác.”

“Cho dù một ngày nào đó chúng em không còn ở bên nhau,” Triệu Vịnh Mai tiếp tục, “thì cũng tuyệt đối không phải vì có người thứ ba xen vào, mà là do vấn đề của chính chúng em, không liên quan đến ai khác.”

Ít nhất, cô có thể đảm bảo rằng nếu sau này kết hôn với Dương Duy Khôn, anh sẽ tuyệt đối chung thủy với cô và cuộc hôn nhân này.

Vương Cường mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời.

Ở Dương Duy Khôn, cô có thể đảm bảo mình là duy nhất, bất kể chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ đặt cô lên hàng đầu.

Mặc dù Triệu Vịnh Mai quen Dương Duy Khôn chưa lâu, nhưng cô có cảm giác này, cảm giác được nâng niu như báu vật.

Điều mà Vương Cường vĩnh viễn không làm được.

Vương Cường cúi gằm mặt im lặng, cuối cùng ngẩng lên nhìn Triệu Vịnh Mai với ánh mắt hoang mang: “Nếu, anh nói nếu anh có thể thay đổi những thứ trước đây, anh cũng có thể một lòng một dạ với em, anh còn có cơ hội không?”

“Tôi sẽ không cho anh cơ hội đó đâu.” Dương Duy Khôn đứng chắn trước mặt Triệu Vịnh Mai, nhìn Vương Cường nói.

Vương Cường: “...”

Anh ta hẳn học nhìn Dương Duy Khôn, nhưng Dương Duy Khôn chỉ bình thản nhìn lại, và điều khiến Vương Cường đau lòng hơn cả chính là chuyện sau đây, bởi vì Triệu Vịnh Mai đứng ra trước mặt Dương Duy Khôn: “Không liên quan gì đến anh ấy cả.”

“Cho dù không có anh ấy, em cũng sẽ không lấy anh.” Triệu Vịnh Mai nói, “Anh nói sẽ thay đổi quá nhiều lần rồi.”

Nhiều đến mức cô không nhớ nổi và cũng chẳng buồn để ý nữa.

Vương Cường thất vọng nhìn hai người trước mặt, anh biết hôm nay mình đã thua cuộc hoàn toàn, không còn chút cơ hội nào nữa.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng có thể trách ai được?

Vương Cường chỉ cảm thấy trong lòng mình như mất đi một mảnh lớn, anh không tìm thấy nó nữa.

“Anh ta không sao chứ?” Mẹ Triệu lo lắng nhìn Vương Cường thất thần bước ra ngoài, nói với Triệu Vịnh Phong: “Con đi theo xem, đừng để anh ta xảy ra chuyện.”

Triệu Vịnh Phong nghe lời đuổi theo.

“Sao thế?” Triệu Vịnh Mai nhìn Dương Duy Khôn, “Anh cũng muốn đi xem sao?”

Dương Duy Khôn cười lắc đầu: “Mai Mai, anh rất vui.”

Vui vì cô đã bảo vệ anh như vậy.

“Cảm ơn em đã tin tưởng anh như thế.” Anh tiếp tục.

“Nếu một ngày nào đó anh có người anh thích, hoặc anh hối hận,” Triệu Vịnh Mai thở dài nói, “Anh cứ nói với em...”

“Triệu Vịnh Mai,” Dương Duy Khôn vốn đang tươi cười bỗng trở nên lạnh lùng, “Anh sẽ không cho em cơ hội đó đâu.”

Triệu Vịnh Mai nhìn anh: “Nhưng chuyện tương lai ai nói trước được?”

“Anh không quan tâm người khác thế nào, nhưng anh có thể khẳng định,” Dương Duy Khôn nói, “Kiếp này anh đã nhận định em rồi, em đừng hòng thoát khỏi anh để đi tìm người khác.”

“Anh nói gì thế?” Triệu Vịnh Mai trách móc liếc anh một cái, liếc nhìn mẹ đang đứng ở cổng, “Nếu anh không phụ em, em cũng sẽ không phụ anh.”

“Mai Mai, ý em là em đồng ý lấy anh?” Dương Duy Khôn xúc động hỏi.

“Còn phải xem ý kiến của bố mẹ em.” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt nói.

Nhưng như vậy cũng đủ khiến Dương Duy Khôn cảm động rồi: “Em yên tâm, anh sẽ cố gắng.”

Mẹ Triệu quay đầu lại, thấy anh ta đang vui vẻ không hiểu vì điều gì, miệng cười tươi đến mức như muốn dính vào tai.

Nhìn lại con gái mình, cũng đang hớn hở như mùa xuân.

Ôi!

Con gái lớn thật là không giữ được lòng.

Mẹ Triệu suy nghĩ, có lẽ đã đến lúc nên cân nhắc chuyện của hai đứa họ rồi.

Nhưng liệu có quá sớm không?

Ai ngờ ngay lúc mẹ Triệu đang nghĩ như vậy, ở thành phố cũng xảy ra một số chuyện.

Tên của Dương Quyền Đình xuất hiện trên bàn nghị sự của một cuộc họp.

Và vì chuyện của ông, đã nổ ra một cuộc tranh luận không nhỏ, bàn cãi suốt hai ngày mới có kết quả.

Những chuyện này Dương Duy Khôn đều không biết.

Lúc này anh chỉ nghĩ làm thế nào để bố mẹ cô gái anh yêu đồng ý gả con gái cho mình.

Nhưng còn một chuyện nữa khiến anh không ngờ tới.

Chuyện anh nói chuyện với Triệu Vịnh Mai bên sông hôm đó đã bị mấy đứa trẻ đi bắt cá nhìn thấy.

Chúng còn đồn khắp làng.

Thế là xuất hiện tin đồn rằng Triệu Vịnh Mai lại thích kẻ phản động!

Chuyện này gây chấn động không nhỏ trong làng.

Chương 700

DTV-EBOOK

Bên này, Hồ Thúy Hồng sau khi được đưa về nhà, toàn thân vẫn bốc mùi hôi thối. Cô ta đã hai lần ngất đi vì chính mùi hôi của mình.

Khi tỉnh lại, cô luôn cảm thấy trên người vẫn phảng phất mùi khó chịu ấy.

Hồ Thúy Hồng đã tắm rửa không biết bao nhiêu lần, rõ ràng đã sạch sẽ, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy như chưa sạch.

Ánh mắt của người nhà nhìn cô, đặc biệt là ánh mắt của tiểu thẩm, khiến cô càng thêm khó chịu, như thể họ vẫn ngửi thấy mùi hôi ấy.

“Triệu Vịnh Mai, nhất định là Triệu Vịnh Mai,” Hồ Thúy Hồng nghiến răng tức giận nói, “nhất định là cô ta hại tôi.”

Hồ thẩm lườm cô một cái, rồi chỉ vào đầu mình, ra hiệu cho chồng.

Chẳng lẽ đầu óc con bé này có vấn đề?

Tự mình trượt chân rơi xuống hố phân, lại đổ lỗi cho Triệu Vịnh Mai sao?

“Cháu gái đáng thương của bà,” Hồ lão thái khóc lóc nói, “cháu ngoan, bà nhất định sẽ bắt cô ta đền tội cho cháu.”

...

...

Hồ thẩm không biết phải lườm thế nào nữa.

Một đứa dám nghĩ, một đứa dám làm, nên mới nuông chiều Hồ Thúy Hồng thành ra như vậy.

“Vương Cường đâu? Sao giờ này vẫn chưa đến?” Hồ Thúy Hồng đột nhiên hỏi Hồ thắm.

“Anh ấy... anh ấy nói sẽ đến ngay,” Hồ thắm vội vàng đáp, “anh ấy nói với tôi là về nhà báo với gia đình rồi sẽ đến ngay.”

Trời ơi, ánh mắt của Hồ Thúy Hồng vừa rồi suýt nữa đã làm cô sợ chết.

Ánh mắt độc địa ấy, sau này cô phải tránh xa cô ta ra, nếu không bị cô ta ghi hận thì xong đời.

Hồ thắm vừa nghĩ vậy, vừa hối hận vì đã đến xem chuyện này. Vừa định lùi ra ngoài, cô đã nghe thấy giọng Hồ Thúy Hồng: “Cô đi gọi anh ấy đến đây ngay, tôi muốn gặp anh ấy, ngay lập tức!”

Hồ thắm: “...”

“Được rồi, chúng tôi sẽ đi gọi anh ấy ngay,” Hồ thắm chưa kịp nói, Hồ lão thái đã đỡ dành cháu gái và quát cô, “Còn không đi nhanh lên!”

Hồ thắm muốn nói thêm, nhưng thấy chồng ra hiệu, cô đành im lặng.

Giờ nói gì cũng sai rồi.

Đều tại cái tên Vương Cường đó, đã hứa rồi mà giờ vẫn chưa đến!

“Tôi đi tìm Vương Cường,” Hồ thắm tức giận nói, “tôi sẽ hỏi rõ xem hắn ta muốn gì?”

“Thôi, để tôi đi,” Hồ tiểu thúc nói, “em về nghỉ đi.”

Vợ chạy đi chạy lại cũng mệt lắm rồi.

Hồ thẩm nghe vậy, mắt đỏ lên, bao nhiêu uất ức trước đó tan biến hết.

Hồ tiểu thúc lạnh lùng đi về phía nhà Vương Cường. Vừa hay gặp Vương Cường đang thần thờ đi về.

Hồ tiểu thúc gọi mấy tiếng, nhưng Vương Cường như không nghe thấy.

“Tai điếc rồi à?” Hồ tiểu thúc tức giận kéo tay Vương Cường, “Đi, đến nhà tôi.”

“Buông ra,” Vương Cường đỏ mắt nhìn Hồ tiểu thúc.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vương Cường, Hồng Hồng nhà tôi đang đợi anh,” Hồ tiểu thúc kiên nhẫn nói, “hiện giờ cô ấy rất không ổn, muốn gặp anh.”

“Không ổn thì đến bệnh viện tìm bác sĩ,” Vương Cường lạnh lùng giật tay lại, “nói với cô ấy, từ nay về sau tôi sẽ không gặp cô ấy nữa.”

Nhưng dù thế, Triệu Vịnh Mai cũng không tha thứ cho anh.

Nghĩ đến đây, lòng Vương Cường càng đau.

“Vương Cường, anh sao vậy?” Hồ tiểu thúc ngạc nhiên hỏi, “trước đây anh với Hồng Hồng nhà tôi thân thiết lắm mà, đừng vì vài lời xúi giục mà xa cách.”

Nói xong, ông ta còn liếc nhìn Triệu Vịnh Phong đang đứng sau lưng Vương Cường.

Triệu Vĩnh Phong cười nhạt, nói với Vương Cường: “Tam ca, nếu anh muốn đi thì em không theo nữa, xem ra anh cũng không có việc gì.”

Hóa ra mẹ anh còn lo Vương Cường không chịu nổi kích động này mà làm chuyện đại đột.

Ha, nhìn anh bây giờ, chỉ cần nhắc đến Hồ Thúy Hồng là lại hăng hái lên, còn gì có thể kích động được anh nữa?

Vương Cường lòng đắng ngắt, nhìn Triệu Vĩnh Phong: “Em cũng coi thường tam ca à?”

Từ nhỏ, Triệu Vĩnh Phong là người thân thiết với anh nhất.

“Không có coi thường,” Triệu Vĩnh Phong nói, “mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, em tôn trọng lựa chọn của anh.”

“Chỉ mong tam ca sau này không hối hận là được.”

Hối hận?

Giờ anh đã hối hận rồi!

Nhưng đã muộn.

“Tam ca biết rồi,” Vương Cường cười, nhưng nụ cười ấy trong mắt Triệu Vĩnh Phong lại thật chua xót. Anh không nhịn được nhắc nhở: “Tam ca, anh về đi.”

Chỉ cần Vương Cường tránh xa Hồ Thúy Hồng, anh vẫn là người tam ca dám làm dám chịu ngày xưa, không phải kẻ mù quáng không có lý trí.

“Thằng nhóc này,” Hồ tiểu thúc không chịu được nữa, tức giận trừng mắt nhìn Triệu Vĩnh Phong,

“đừng có ở đây phá rối.”

“Vương Cường, Hồng Hồng đang khóc như mưa ở nhà, anh mau đến xem cô ấy đi,” Hồ tiểu thúc nói.

“Ông về đi,” Vương Cường chán nản nói, “nếu cô ấy không khỏe thì đưa đến bệnh viện, tìm tôi cũng vô ích.”

“Từ nay về sau cũng đừng tìm tôi nữa,” Vương Cường nói.

Anh không biết trước đây mình đã cố chấp vì điều gì?

Nghĩ đến đây, Vương Cường bỗng thấy hoang mang, như vừa tỉnh sau một cơn mê.

Hồ tiểu thúc: “Vương Cường, anh suy nghĩ kỹ chưa? Nếu hôm nay anh không đến gặp Hồng Hồng, sau này cô ấy sẽ không tha thứ cho anh đâu.”

Hồ tiểu thúc tưởng rằng Vương Cường sẽ do dự, nhưng vừa dứt lời, Vương Cường đã quay lưng bỏ đi.

Không phải hướng nhà Hồ Thúy Hồng, mà là về nhà mình.

Hồ tiểu thúc: “...”

Hôm nay gặp ma rồi sao?

Vương Cường bị làm sao vậy? Bình thường nghe tin Hồ Thúy Hồng tìm là hai mắt sáng rực lên.

Giờ lại không một chút phản ứng.

Hồ tiểu thúc không tin, đuổi theo gọi thêm mấy tiếng, nhưng Vương Cường vẫn kiên quyết bỏ đi.

“Được, để tôi về nói với Hồng Hồng,” cuối cùng Hồ tiểu thúc tức giận nói, “nếu cô ấy giận không thêm

nhìn mặt anh nữa, đừng có khóc.”

Ông ta hừ lạnh một tiếng, liếc Triệu Vịnh Phong một cái rồi tức tối bỏ đi.

Triệu Vịnh Phong đi theo Vương Cường, tận mắt thấy anh về đến nhà mình, mới quay lại.

Giữa đường, anh gặp mẹ mình cũng đang đi ra. Triệu Vịnh Phong kể lại biểu hiện của Vương Cường cho mẹ nghe: “Xem ra, tam ca đã hối hận rồi.”

Nhưng có ích gì đâu?

Triệu mẫu thở dài: “Thôi, về nhà đi.”

Nói cho cùng, hai đứa trẻ không có duyên phận.

Còn Hồ Thúy Hồng sau khi nghe lời của tiểu thúc, vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì: “Không thể nào, sao anh ấy lại trở nên như vậy?”

Hồ Thúy Hồng hoảng hốt, cảm thấy như có chuyện gì đó đang vượt khỏi tầm kiểm soát của cô.

Nhưng trước khi cô kịp phản ứng, Vương Cường đã biến mất.

Chương 701

DTV-EBOOK

Nói chính xác thì Vương Cường không phải là biến mất, mà là đi nhập ngũ.

Chỉ là nơi anh nhập ngũ tất nhiên chỉ có gia đình họ Vương biết, mẹ Vương Cường không hé răng nửa lời với ai khác.

Nói để làm gì?

Nhờ may Hồ Thúy Hồng biết được rồi lẽo đẽo đuổi theo đến tận đơn vị, thì đứa con trai này của bà coi như hồng hân.

Ban đầu, mẹ Vương Cường còn tưởng phải khó khăn lắm mới thuyết phục được anh đi nhập ngũ, nào ngờ vừa nhắc đến là anh liền đồng ý ngay.

Đúng lúc huyện họ có chỉ tiêu tuyển quân, người phụ trách Ban chỉ huy quân sự lại là bạn học của bố Vương Cường. Gia đình họ không có vấn đề gì về lý lịch, nên suất đi của Vương Cường nhanh chóng được xác nhận. Sau khi vượt qua khám sức khỏe, anh lập tức lên đường.

Mãi đến khi đoàn người đánh trống khua chiêng tiễn các tân binh lên đường, Hồ Thúy Hồng mới biết Vương Cường đã đi nhập ngũ.

Nhìn Vương Cường mặc quân phục xanh, đeo bông hoa đỏ trên ngực, mặt lạnh như tiền ngồi trên xe kéo, lòng Hồ Thúy Hồng như rơi xuống vực sâu.

Dù Vương Cường nhập ngũ nhanh, nhưng không thể nào xong trong một ngày. Trong khoảng thời

gian đó, anh không hề tìm gặp cô, thậm chí chẳng buồn nói một lời.

...

...

Hồ Thúy Hồng muốn xông lên chất vấn Vương Cường cho ra nhẽ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Nhưng cô đâu có nghĩ, trước đây mình đã đối xử với Vương Cường ra sao?

Khi cần thì gọi, khi chán thì đuổi?

Giờ đây, người luôn quấn quanh sau lưng cô đã đi rồi, chính cô lại cảm thấy không quen?

“Triệu Vịnh Mai, ta không ngờ người lại nhẫn tâm đến thế.” Hồ Thúy Hồng giận dữ nhìn Triệu Vịnh Mai nói, “Chỉ để chia rẽ chúng ta?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Chúng ta?” Triệu Vịnh Mai không khách khí đáp, “Các người từng nào giờ ở bên nhau? Cô luôn giữ anh ấy ở thế treo lơ lửng, sao còn có mặt nói ra lời này?”

Chia rẽ họ?

Thật buồn cười.

“Người tưởng quen Dương Duy Khôn rồi sẽ có kết cục tốt đẹp sao?” Hồ Thúy Hồng chế nhạo, “Đồ phân tử xấu.”

Nhắc đến Dương Duy Khôn, gương mặt Hồ Thúy Hồng càng thêm nét ghen tức xấu xí.

Cô thích khuôn mặt điển trai chưa từng thấy của Dương Duy Khôn, nhưng ngờ đâu trong những ngày cô rơi vào hố phân, làng xôn xao tin đồn Triệu Vịnh Mai và Dương Duy Khôn đang bên nhau.

Khi biết chuyện, Hồ Thúy Hồng suýt nữa đập nát cả căn nhà.

“Triệu Vịnh Mai, tại sao ngươi luôn chống đối ta?” Hồ Thúy Hồng lạnh lùng nhìn Triệu Vịnh Mai.

Một Vương Cường chưa đủ, giờ thêm cả Dương Duy Khôn.

Hồ Thúy Hồng quay gót lên huyện.

Dương Duy Khôn không thích cô, vậy cô không được thì người khác cũng đừng hòng.

“Tại sao?” Hồ Thúy Hồng trợn mắt không tin nổi nhìn anh trai làm việc ở Ủy ban Cách mạng, “Em không quan tâm, anh phải cho người đi bắt cả nhà họ đi đấu tố ngay.”

“Anh trai, anh không thương em nữa sao?” Hồ Thúy Hồng khóc lóc.

“Không phải anh không thương em, mà là cấp trên có lệnh, không được động đến nhà đó.” Hồ đại ca nói, “Em về đi, sau này đừng đến đây nữa.”

Gần đây tình hình thay đổi, nhiều việc phải xử lý, nếu không khéo vị trí của anh không giữ được mà còn rước họa vào thân.

“Anh trai!” Hồ Thúy Hồng dậm chân khóc chạy đi.

Cô cảm thấy cả thế giới như đã bỏ rơi mình, không hiểu tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy.

Và tất cả đều liên quan đến Triệu Vịnh Mai.

Hồ Thúy Hồng hậm hực trở về làng.

Chẳng mấy chốc, lời đồn về Triệu Vịnh Mai và Dương Duy Khôn trong làng ngày càng khó nghe, thậm chí có kẻ còn bịa đặt Triệu Vịnh Mai đã mang thai con của gia đình phân tử xấu.

Mẹ Triệu Vịnh Mai tức giận muốn đi tranh luận với những kẻ đó, nhưng rồi những kẻ buôn chuyện lần lượt gặp họa.

Kẻ thì vấp ngã, người thì đập đầu vào cửa.

Và điều khiến mọi người chú ý nhất là Hồ Thúy Hồng lại một lần nữa rơi xuống hố phân.

Khoảng cách từ lần trước chưa đầy một tháng.

Khi ký ức mọi người sắp quên đi sự việc đó, khi tất cả đang tập trung vào chuyện của Triệu Vịnh Mai và Dương Duy Khôn.

Hồ Thúy Hồng lại rơi xuống hố phân.

Lần này không chỉ một mình cô, mà còn có một người đàn ông không phải dân làng cùng rơi theo.

Người đàn ông đó là ai? Từ đâu đến? Quan hệ gì với Hồ Thúy Hồng?

Không ai biết.

Nhưng có thể đoán, là người Hồ Thúy Hồng thích? Hay là người thích cô?

Hơn nữa, hai người cùng rơi xuống hố phân, mặc ít quần áo, ôm ấp nhau giữa thanh thiên bạch nhật, chẳng phải sắp có hỷ sự sao?

Thế là có người đến chúc mừng bà và dì của Hồ Thúy Hồng.

Dì Hồ: "..."

Sao bà không biết chuyện Hồ Thúy Hồng sắp kết hôn?

Quả nhiên, dù đã về nhà họ Hồ hơn hai năm, nhưng trong mắt họ, bà vẫn là người ngoài.

Bà Hồ: "Câm mồm lại, cháu gái tôi không thể lấy hân ta."

"Vậy mà không lấy?" Có người trong làng không ưa nói, "Cháu gái nhà bà bị người ta ôm ấp, miệng đỏ hoe, chắc là bị hôn đến sưng đấy."

"Người nói bậy!" Bà Hồ tức giận muốn xông vào đánh nhau.

Lần này Hồ Thúy Hồng được vớt lên từ hố phân không may mắn như lần trước, suýt nữa mất mạng.

Vừa mới quên đi ký ức nhục nhã và mùi hôi thối lần trước, nào ngờ lại rơi xuống lần nữa.

Hồ Thúy Hồng không thể hiểu nổi, tại sao lại rơi xuống nữa.

Rõ ràng họ đã tránh xa cái hố phân đó rồi.

"Anh làm thế nào vậy?" Triệu Vịnh Mai nghĩ đến cảnh tượng Hồ Thúy Hồng mà thấy hả hê, "Đáng đời cô ta."

"Lần này không phải tôi." Dương Duy Khôn nói, "Là do vận may của họ kém thôi."

Đúng lúc cậu em trai nóng tính nhất nhà đến thăm, Dương Duy Phong đã kể chuyện Hồ Thúy

Hồng cho Dương Duy Lực nghe.

“Tình cờ tôi nghe được một chuyện ở Ủy ban Cách mạng huyện,” Dương Duy Lực nói, “Cô ta định tìm người hại nhà mình.”

Dương Duy Lực lần này cải trang đến, vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa Hồ Thúy Hồng và anh trai ở sân sau Ủy ban.

Tâm địa độc ác như vậy, không dạy cho cô ta một bài học sao được?

Khi đến thăm bố mẹ, cậu lại nghe Dương Duy Phong kể chuyện trong làng, nhắc đến tên Hồ Thúy Hồng khiến Dương Duy Lực cảm thấy quen thuộc.

Nghĩ kỹ lại, chẳng phải chính là người phụ nữ định hại nhà mình sao?

Cô ta thích hại người, vậy hãy để cô ta nếm mùi hậu quả.

“Em trai anh?” Triệu Vịnh Mai ngạc nhiên nhìn anh.

“Ừ, cậu em hay trèo mái nhà nhà tôi.” Dương Duy Khôn nhắc đến cậu em với vẻ trêu mếu, “Sau này em gặp sẽ biết.”

“Này, Mai Mai.” Dương Duy Khôn đột nhiên nói, “Những lời đồn trong làng, em cũng nghe rồi chứ?”

Triệu Vịnh Mai gật đầu: “Em không sợ, mặc kệ họ nói gì thì nói.”

“Bố mẹ anh muốn chúng ta đính hôn trước.” Dương Duy Khôn nói, “Khi về tỉnh hoặc trước khi về, chúng ta sẽ kết hôn nhé?”

Chương 702

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai cảm thấy như mình đang nghe nhầm.

Cô mở to mắt nhìn Dương Duy Khôn, mãi một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh và hỏi: “Anh... anh vừa nói gì? Về thành phố?”

“Em trai thứ ba của anh lần này đến đây cũng là vì nghe được tin đồn rồi.” Dương Duy Khôn cười, nắm c.h.ặ.t t.a.y Triệu Vịnh Mai, “Chắc không lâu nữa chúng ta sẽ được trở về.”

Đứa em trai thứ ba của anh bình thường tuy có phần nghịch ngợm, nhưng lại là người cực kỳ biết bảo vệ người nhà. Vừa nghe tin Hồ Thúy Hồng thường xuyên bắt nạt chị dâu tương lai, thậm chí suýt nữa còn hại c.h.ế.t Triệu Vịnh Mai, liền quyết định “lấy độc trị độc”.

Triệu Vịnh Mai định rút tay lại, nhưng Dương Duy Khôn siết chặt không buông. “Anh đã bàn với gia đình, bố mẹ anh muốn chúng ta đính hôn trước, đợi khi về tỉnh thành sẽ tổ chức hôn lễ.”

“Nhưng anh nghĩ, tỉnh thành có gì hay ho đâu? Năm xưa nhà anh gặp biến cố, bao nhiêu người thân thiết đều tránh xa.” Dương Duy Khôn nói, “Anh thích nơi này, thích sự chân thành của mọi người dành cho chúng ta.”

Dù vẫn có người gọi họ là “thành phần xấu”, nhưng phần đông dân làng đều đối xử tử tế với họ.

Mấy năm qua, nếu không có sự giúp đỡ âm thầm của những người dân tốt bụng, không biết gia đình họ giờ sẽ ra sao.

“Vậy nên, em nghĩ sao?” Anh nắm c.h.ặ.t t.a.y Triệu Vịnh Mai, “Trước khi trở về, anh muốn tổ chức hôn lễ của chúng ta ngay tại làng này.”

...

...”

“Cũng là để mọi người cùng vui.” Anh nói.

Kỳ thực, nào phải chỉ để mọi người vui, mà là muốn giữ thể diện cho gia đình cô.

Bởi gần đây, những lời đồn đại về hai người họ đã khiến gia đình Triệu Vịnh Mai và bản thân cô chịu không ít tai tiếng.

Thậm chí, nhiều dân làng còn đến khuyên bố cô:

“Con bé Mai Mai nhà anh tốt thế, sao lại đẩy nó vào hố lửa?”

“Trong làng này bao nhiêu chàng trai tốt, nếu không ưng, tôi có thể giới thiệu cho Mai Mai mấy anh ở làng khác.”

“Vợ chồng anh chị thương con gái thế, sao lại chọn nhà này? Chẳng có lẽ vật gì, thành phần lại không tốt.”

“Nói thật đi, có phải nhà anh bị họ nắm đuôi gì không? Đừng sợ, nếu có chuyện gì chúng tôi sẽ cùng giúp.”

Mẹ Triệu Vịnh Mai nghe vậy chỉ cười: “Cảm ơn chị, thật sự không phải vậy đâu.”

“Thằng bé đó là người tốt, vợ chồng tôi thấy nó hiền lành, hai đứa lại hợp tính nhau.” Bà nói, “Tôi tự quyết định đính hôn cho Mai Mai rồi.”

“Mọi người yên tâm, tôi sao lại đẩy con gái mình vào hố lửa chứ?”

Lời giải thích của bà chân thành, nhưng dân làng vẫn không tin.

Kẻ thì tiếc nuối, người thì nghi ngờ, lại có kẻ còn suy đoán m.ô.n.g lung...

Thêm vào đó là sự xúi giục ngầm của Hồ Thúy Hồng, những lời đồn vừa mới lắng xuống lại bùng lên dữ dội hơn.

Lần này, chúng còn biến tướng kinh khủng hơn.

Có người nói Triệu Vịnh Mai đã bị Dương Duy Khôn cưỡng bức, thậm chí còn mang thai nên mới phải lấy anh ta.

Kẻ khác lại khẳng định từng thấy cô và Dương Duy Khôn hẹn hò, hôn nhau trong rừng tre ven làng.

Tóm lại, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Nhưng từ hôm đó, gia đình Triệu Vịnh Mai không ai buồn giải thích nữa.

Giải thích cũng vô ích, chỉ bằng im lặng cho xong.

Thế rồi, khi những lời đồn đại đang lên đến đỉnh điểm, một hôm, trên đường đi làm về, mọi người đi ngang nhà Hồ Thúy Hồng, bỗng có người nghe thấy tiếng động lạ.

“Hồ Thúy Hồng dạo này bảo bị ốm không ra ngoài, không biết có chuyện gì không?” Ai đó lo lắng hỏi.

Ngay lúc ấy, cổng nhà Hồ Thúy Hồng bỗng “cót két” mở ra.

Sự tò mò khiến mấy người liều lĩnh bước vào xem thử, trong khi những người nhát gan hoặc không muốn phiền phức đứng im bên ngoài chờ đợi.

Không ai dám lên tiếng.

“Ái chà... bắt gian rồi!” Một kẻ tò mò bỗng hét lên.

Bắt gian?

Lập tức, một nhóm dân làng hiếu kỳ khác ủa vào theo.

Kết quả là họ nhìn thấy Hồ Thúy Hồng và một gã đàn ông đang trần như nhộng, cảnh tượng chói mắt đến mức không thể nhìn thẳng.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ôi trời! Đồ vô liêm sỉ!” Một bà lớn tiếng mắng, “Giữa ban ngày ban mặt mà dám làm chuyện đồi bại thế này!”

Có người vội vàng che mắt con mình lại.

Trời ơi, Hồ Thúy Hồng thật là táo bạo, tư thế đó... ôi, khó thực hiện lắm đấy!

Còn cặp “đào” kia, ai ngờ lại “đồ sộ” đến thế!

“Đừng xem nữa!” Một bà khác quát, “Con đĩ này, phỉ nhổ, thật là vô liêm sỉ!”

“Sao không xem? Vào rồi thì xem cho đã!” Mấy tên du thủ du thực trong làng cười khẩy.

“A...” Hồ Thúy Hồng hét lên, vội vàng tách khỏi người đàn ông. Cô ta cố gắng tìm quần áo để che

thân, nhưng người đàn ông kia cũng có ý định tương tự.

Vấn đề là, lúc này hai người quá say đắm, quần áo vứt tung tóe khắp nơi, chẳng còn cái nào trong tầm với.

Thứ duy nhất có thể tóm được là chiếc yếm.

Nhưng che vào đâu? Che chỗ nào đây?

“Cút đi, tất cả cút ngay!” Hồ Thúy Hồng gào lên.

“Lên cơn rồi.” Mấy tên du thủ du thực cười nhạo.

Hồ Thúy Hồng, “A...”

Cô ta chỉ muốn đ.â.m đầu vào tường, tại sao lại thành ra thế này?

“Các người làm gì ở đây?” Đúng lúc đó, bà nội Hồ Thúy Hồng từ ngoài bước vào, “Đứng trong sân nhà tôi làm gì?”

Không ai trả lời, chỉ im lặng dạt ra nhường lối.

“Ôi trời...” Bà cụ tức giận đỏ mặt, xua đuổi mọi người, “Đừng xem nữa, cút hết đi.”

Vừa nói, bà vừa ném quần áo lên giường.

Mọi người bị đuổi ra ngoài, nhưng mấy lời bần thỉu của lũ du thủ du thực vẫn không ngừng vang lên.

Hồ Thúy Hồng lại khóc đến ngất đi.

Trước khi ngất, cô ta vẫn nghĩ: Tại sao lại thế này? Sau này còn mặt mũi nào gặp ai nữa?

Rõ ràng, cô ta đã sai người phao tin xấu về Triệu Vịnh Mai khắp nơi, vậy mà giờ lại quay về chính

mình?

Không cần suy nghĩ nhiều, Hồ Thúy Hồng cũng biết giờ đây nhân vật chính của những lời đồn đại là ai.

Từ nay về sau, chắc chẳng ai nhắc đến chuyện của Triệu Vịnh Mai nữa, bởi hễ nhắc đến ắt có người hỏi: “Mày tận mắt thấy rồi à?”

Không thấy thì nói làm gì? Chẳng phải tự chuốc nhục vào thân sao?

Thà bàn về chuyện đã tận mắt chứng kiến còn hơn.

Mà chuyện gây chấn động nhất, tất nhiên là vụ của Hồ Thúy Hồng.

“Trước giờ cứ tưởng nó trong trắng lắm, ai ngờ lại là con đĩ!”

“Đúng đấy, ai mà ngờ cả làng này, giỏi diễn nhất lại là nó.”

“Thật là vô liêm sỉ!”

“Mấy người nói xem, tay nghề của nó thế nào?” Có kẻ đề tiện hỏi, “Nghe nói tư thế hôm đó sượng lắm, giá mà mình cũng được...”

Hồ Thúy Hồng, “...”

Lại một lần nữa khóc đến ngất đi!

Cô ta phải làm sao đây? Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Đây không phải là điều cô ta muốn.

Rõ ràng, cô ta muốn Triệu Vịnh Mai phải bẽ mặt nhục nhã cơ mà!

Nhưng dù sao, nếu cô ta lấy được người đàn ông kia, vẫn còn hơn là Triệu Vĩnh Mai lấy Dương Duy Khôn, một kẻ thuộc “thành phần xấu”!

Nghĩ đến đây, Hồ Thúy Hồng bỗng thấy lòng nhẹ nhõm hơn một chút!

Chương 703

DTV-EBOOK

Người đàn ông đi cùng Hồ Thúy Hồng là một cán bộ nhỏ trong Ủy ban Cách mạng huyện, làm việc dưới quyền anh trai cô ta.

Gương mặt cũng khá thanh tú, từ lâu đã thích Hồ Thúy Hồng và luôn muốn dựa vào thân phận của cô để thăng tiến. Hôm nay, anh ta nhận nhiệm vụ từ anh trai Hồ Thúy Hồng đến đưa đồ cho cô.

Hai người vốn đang nói chuyện trong phòng, không hiểu sao lại bùng cháy như lửa gặp cỏ khô!

Đây không phải lần đầu tiên của Hồ Thúy Hồng, cô ta đã có kinh nghiệm trong chuyện này từ trước.

Và không chỉ một lần.

Nhưng chưa bao giờ cô ta cảm thấy kích thích và thỏa mãn như lần này. Hồ Thúy Hồng vừa thâm cảm thán, vừa không thể phủ nhận rằng người đàn ông này tuy ngoại hình bình thường nhưng “kỹ thuật” lại rất điêu luyện!

Cô ta vừa cố gắng tưởng tượng hình ảnh Dương Duy Khôn trong đầu, vừa kích động gào thét.

Lúc này, mọi người hẳn đều đang làm việc ngoài đồng, bà nội cô ta đi công chuyện ở làng bên cũng chưa thể về sớm.

Chú và thím cô ta còn về muộn hơn nữa.

...

...

Hồ Thúy Hồng chưa bao giờ buông thả và thoải mái như lần này.

Còn người đàn ông kia làm sao chịu được cách cô ta “chiêu đãi”?

Vốn đã thích cô ta, giờ lại càng không thể kiềm chế.

Còn chuyện bị phát hiện? Chẳng phải là càng tốt sao?

Anh ta luôn muốn cưới Hồ Thúy Hồng, sau đó dựa vào mối quan hệ của cô để kết thân với gia đình họ Hồ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Chỉ cần trở thành con rể họ Hồ, tương lai tài nguyên của gia đình này chẳng phải đều thuộc về anh ta sao?

Nghe nói, nhà họ Hồ rất cưng chiều Hồ Thúy Hồng.

Vì vậy, dù bị phát hiện, Vương Vĩ - tên của người đàn ông kia - cũng không hề hoảng hốt. Anh ta ngồi xổm xuống nhặt quần áo cho Hồ Thúy Hồng khoác lên người, rồi tự mình cũng bắt đầu mặc lại quần áo.

–“Tôi và Hồng Hồng yêu nhau chân thành,” Vương Vĩ mặc xong quần áo nói, “Hơn nữa chúng tôi sắp kết hôn rồi, làm chuyện này có gì là không bình thường?”

Kết hôn?

Mọi người tròn mắt, sao chưa nghe nói bao giờ?

-“Nhà chúng tôi có việc gì cũng phải báo cáo với các người sao?” Bà lão họ Hồ trừng mắt nói, “Các người nghe hay không nghe thì liên quan gì đến chúng tôi?”

Quan trọng nhất là, bà cũng chưa nghe nói chuyện này bao giờ.

Nhưng lúc này không thể nói ra điều đó.

-“Đúng vậy,” Hồ Thúy Hồng lúc này cũng kịp phản ứng, e thẹn vòng tay qua cánh tay Vương Vĩ nói, “Chúng tôi sắp kết hôn rồi.”

-“Dù là sắp kết hôn, nhưng chẳng phải vẫn chưa cưới sao?” Có người bữu môi nói, “Ban ngày ban mặt ồn ào như thế, đúng là không biết xấu hổ.”

Hừ, như thế mà còn dám nói Triệu Vịnh Mai thế này thế kia?

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, đúng là như vậy!

Dù đã kết hôn, chuyện đó cũng phải đợi đến đêm khuya, động tĩnh cũng phải nhỏ thôi.

Ban ngày đã dám!

Đúng là không biết xấu hổ là gì.

-“Như thế này chẳng phải nên bỏ xuống sông cho c.h.ế.t trôi sao?” Có người thì thào.

-“Mày nói cái gì?” Bà lão họ Hồ quát to, “Muốn c.h.ế.t trôi thì mày c.h.ế.t trôi trước đi, đừng tưởng tao không biết chuyện xấu xa nhà mày.”

Người đó bị mắng đến mức không dám hé răng.

Những người khác thấy vậy cũng đều im miệng, biết làm sao được, ai bảo bà lão họ Hồ có con trai làm

quan lớn trong Ủy ban Cách mạng.

Nhờ vậy mà bà ta mới có thể hoành hành trong làng nhiều năm như thế.

Nhà nào dám làm bà ta không vui, bà ta sẽ mách con trai để trừng trị nhà đó.

Cũng may nhờ đội trưởng thôn cứng rắn, luôn kiềm chế bà lão họ Hồ nên chưa xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng dân làng đều biết phải tránh xa gia đình này.

Không dám đụng thì ít nhất cũng tránh được.

Giờ bị bà lão họ Hồ mắng, mọi người trong lòng có bực tức cũng không dám nói gì thêm.

-“Tan hết đi,” bà lão họ Hồ mặt lạnh như tiền nói, “Đợi khi nào nhà tôi tổ chức đám cưới cho Hồng Hồng sẽ mời các người uống rượu.”

Dù sao, sau chuyện hôm nay, đám cưới chắc chắn phải diễn ra.

Khi mọi người đã đi hết, bà lão họ Hồ mới quay sang nhìn Hồ Thúy Hồng và Vương Vĩ với vẻ mặt khó đăm đăm, “Rốt cuộc chuyện hôm nay là thế nào?”

Là thế nào?

Lửa gặp cỏ khô thì tự nhiên bùng cháy thôi.

-“Cháu về trước đi,” bà lão họ Hồ nói với Vương Vĩ, “Chuyện này hai nhà chúng ta cần bàn bạc kỹ lưỡng.”

Không lẽ cứ để con gái bà bị cưới đi dễ dàng như thế?

-“Bà ơi, cháu thực lòng yêu Hồng Hồng,” Vương Vĩ vội vàng nói.

Bà lão họ Hồ gật đầu với vẻ mặt nghiêm nghị.

Đợi khi Vương Vĩ đi rồi, bà lôi Hồ Thúy Hồng vào phòng mình, “Nói cho bà nghe, rốt cuộc là thế nào?”

-“Cháu thực sự thích hẳn và muốn lấy hẳn?” Bà lão họ Hồ nhìn chăm chăm vào cháu gái.

Dĩ nhiên, bà lão cũng biết những chuyện bày bả trước đây của cháu gái, dù sao đứa trẻ này cũng do một tay bà nuôi dưỡng.

Hơn nữa, bà lão cũng không thấy việc con gái có nhiều đàn ông có gì là không tốt.

Cháu gái nhà bà phải được chọn lựa kỹ càng.

Nhưng chọn như thế nào?

Chỉ xem gia thế và ngoại hình là không đủ, “kỹ năng” trên giường phải thật tốt.

Đời phụ nữ khổ lắm, nếu lấy phải người chỉ đẹp mã mà vô dụng, thì chẳng khác gì sống cảnh góa bụa.

Cũng không phải tư tưởng của bà lão tiến bộ gì, mà là bà có một người em gái rất yêu quý, đã lấy phải một người đàn ông như vậy.

Lúc mai mối, không ai biết “của quý” của chồng cô ta nhỏ như cây kim châm lại còn vô dụng.

Em gái bà sau cùng không chịu nổi đã treo cổ tự tử.

Chuyện này luôn cảnh tỉnh bà lão, nhưng bà không có con gái, toàn sinh con trai.

Đến đời cháu, chỉ có Hồ Thúy Hồng là cháu gái, lại còn rất giống người em gái đã c.h.ế.t sớm của bà.

Bà lão cho rằng đây là mối lương duyên do trời định, nên rất cưng chiều đứa cháu gái này.

Giáo dục về “chuyện ấy” cũng là do bà lão đúc kết từ kinh nghiệm bao năm truyền lại cho Hồ Thúy Hồng.

Chọn đàn ông, ngoại hình bình thường là được, quan trọng là “đời sống” phải tốt.

Tối đèn, đẹp trai mấy cũng vô dụng.

Hồ Thúy Hồng suy nghĩ kỹ, rồi khẽ nói vào tai bà một câu.

-“Con bé này,” bà lão họ Hồ vừa cười vừa chọc vào đầu cháu gái, “Thôi được rồi, bà sẽ bảo chú cháu đi dò xem Vương Vĩ thế nào.”

-“Nếu không tệ, thì hai đứa phải kết hôn sớm,” bà lão nói.

Dù con trai bà làm quan lớn, nhưng ban ngày trong nhà làm chuyện đó lại bị cả làng bắt gặp, đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Hồ Thúy Hồng.

-“Bà ơi, cháu muốn có một đám cưới thật linh đình,” Hồ Thúy Hồng ngẩng cao cằm đặc ý nói, “Phải cho Triệu Vịnh Mai và Dương Duy Khôn thấy rõ,”

Cưới được cô ta là phúc lớn biết bao.

Cô ta muốn Dương Duy Khôn hối hận, vì đã không theo đuổi cô mà chọn Triệu Vịnh Mai, cô ta đã đánh mất thứ gì?

Cùng lúc đó, Triệu Vịnh Mai cũng nghe tin này, cả người sững sờ, “Cô ta... cô ta đúng là không biết xấu hổ.”

Chưa cưới mà đã dám như thế?

-“Anh...”

-“Liên quan gì đến em?” Dương Duy Khôn lạnh nhạt nói.

-“Ý em không phải vậy, đợi đã, thật sự liên quan đến anh?” Triệu Vịnh Mai chột hiểu, tròn mắt nhìn Dương Duy Khôn.

-“Anh làm gì có khả năng lớn như vậy?” Dương Duy Khôn bật cười vì cô, xoa đầu cô nói, “Là do bản thân họ không biết giữ mình.”

Anh thì không, nhưng đứa em trai kia của anh thì có!

Chương 704

DTV-EBOOK

Đáng tiếc, thời gian của Dương Duy Lực có hạn. Sau khi hoàn thành mọi việc, anh lập tức lên đường.

Trước khi đi, anh còn không giấu nổi vẻ khinh bỉ: “Đây đều là loại người gì vậy? Anh lại có thể nhẫn nhịn để họ bắt nạt chị dâu như thế?”

Dương Duy Khôn bật cười trước ánh mắt của em trai: “VẬY là em đã ghép đôi họ lại với nhau?”

Rốt cuộc, anh ta đã làm thế nào?

“Là tự họ muốn thôi!” Dương Duy Lực nói.

Hai người đó cần ai xúi giục nữa? Cô gái kia nhìn đã chẳng phải loại an phận, một kẻ tồi tàn như vậy mà còn dám thèm khát anh trai anh?

Nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Vì vậy, anh nhất quyết không nhận trách nhiệm này.

Những gì anh làm chỉ là khi người đàn ông kia bước vào phòng, dùng một chút khéo léo để đóng cửa lại mà thôi.

...

...

Thế là, hai người họ không còn lo lắng gì, như lửa gặp cỏ khô, cuốn vào nhau.

Có liên quan gì đến anh ta không? Hoàn toàn không!

Dương Duy Khôn: “...”

Anh thực sự không biết phản bác thế nào!

Dương Duy Lực rời đi, Triệu Vịnh Mai muốn gặp nhưng không kịp, chỉ kịp chuẩn bị một ít đồ ăn nhờ Dương Duy Khôn chuyển giúp.

“Nhờ anh cảm ơn chị dâu tương lai giúp em,”
Dương Duy Lực nói với anh trai, “Em sẽ đợi hai người ở tỉnh thành.”

Không lâu sau khi Dương Duy Lực rời đi, hôn sự của Hồ Thúy Hồng trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi trong làng.

Khi thì bàn về sính lễ, lúc lại nói về hồi môn.

Mỗi ngày như một vở kịch.

Dân làng mãi mê “ăn dưa” chuyện của Hồ Thúy Hồng, tự nhiên không còn chú ý đến chuyện giữa Triệu Vịnh Mai và Dương Duy Khôn nữa.

Nhưng Hồ Thúy Hồng chắc chắn không bỏ lỡ cơ hội chọc tức Triệu Vịnh Mai.

“Triệu Vịnh Mai, cô cũng chẳng hơn gì ai, lấy một tên phân tử xấu, ngoài vẻ ngoài ra thì còn gì so được với tôi?”

Hồ Thúy Hồng nói với vẻ đắc ý: “Theo tôi, lấy chồng như lần đầu thai thứ hai, phải lấy người gia thế rõ ràng, gốc gác trong sạch mới tốt.”

“Như Vương Vĩ nhà tôi, tuy gia cảnh không quá giàu có, nhưng ít nhất cũng trong sạch, không vướng bận chuyện gì. Hơn nữa, anh ấy có công việc ổn định lại biết phấn đấu.”

Hồ Thúy Hồng cười đắc chí: “Lấy được người đàn ông như vậy, cả đời sau này của tôi chẳng phải lo gì nữa.”

“Đúng vậy,” một cô gái theo đuôi Hồ Thúy Hồng nói với vẻ ghen tị, “Trong làng này, cô là người lấy chồng tốt nhất, không ai sánh bằng.”

“Ôi, nếu tôi tìm được người bằng một phần mười Vương Vĩ nhà cô, tôi cũng mãn nguyện rồi.”

“Hồng Hồng, cô là tấm gương cho con gái làng ta,” một cô gái khác nói, “Không như một số người, chẳng có ai muốn lấy, lại còn đòi theo phân tử xấu.”

“Đúng vậy, làm xấu mặt con gái làng ta,” một người khác hùa theo, “Các cô không biết bên ngoài người ta nói gì về con gái làng mình đâu. Họ bảo con gái làng ta rẻ rúng, chỉ cần phân tử xấu dụ dỗ là lấy ngay.”

“Tất cả là do Triệu Vịnh Mai phá hoại,” một cô gái giận dữ nói, “Nếu sau này chúng tôi không lấy được chồng, nhất định phải tìm cô ta.”

“Đúng vậy, sao cô ta có thể vô liêm sỉ đến thế?” Một cô gái suýt khóc, “Chúng tôi đều bị cô ta hại c.h.ế.t mất.”

“Không được, chúng ta phải tìm cô ta,” một cô gái đề nghị.

“Tìm cô ta làm gì?” Một người do dự hỏi.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Bảo cô ta đừng lấy tên phân tử xấu đó,” cô gái nói, “Như vậy chúng ta cũng không bị người ngoài chê cười nữa.”

“Được!” Hồ Thúy Hồng liếc mắt ra hiệu cho đám bạn thân, nhanh chóng kích động mọi người, rồi dẫn cả nhóm đến nhà Triệu Vịnh Mai.

Lúc này, Triệu Vịnh Mai đang phơi quần áo trong sân. Nhìn thấy vẻ đặc ý của Hồ Thúy Hồng trong đám đông, cô biết ngay cô ta lại gây chuyện.

Nhưng cô chẳng sợ gì cả.

“Triệu Vịnh Mai, cô ra đây, chúng tôi có chuyện muốn nói,” cô gái dẫn đầu nói.

“Tôi đang bận,” Triệu Vịnh Mai lạnh lùng đáp, “Có gì thì nói ở đó đi.”

Đằng nào cũng chẳng thân thiết gì, cần gì phải niềm nở.

“Cô...” Cô gái không ngờ Triệu Vịnh Mai lại thái độ như vậy, tức giận dậm chân, “Được, nói ở đây thì nói ở đây, cho mọi người cùng nghe luôn.”

“Tại sao cô nhất định phải lấy tên phân tử xấu đó?” Cô gái tiếp tục, “Trong làng ta, trong xã ta, chẳng lẽ không có ai đủ tốt để cô nhìn vào sao?”

“Cô có biết cô làm vậy sẽ khiến chúng tôi cũng bị liên lụy, không lấy được chồng không?”

“Mẹ cô tại sao lại sinh cô ra?” Triệu Vịnh Mai hỏi lại.

Cô gái sững người, không hiểu ý cô: “Mẹ tôi muốn sinh thì sinh, không sinh tôi thì sinh ai?”

Chẳng lẽ lại sinh ra Triệu Vịnh Mai?

“Tôi chỉ muốn lấy anh ấy,” Triệu Vịnh Mai vẫy mạnh chiếc áo trên tay, lạnh lùng nói, “Chỉ muốn

sống cả đời với anh ấy. Sao? Cô có ý kiến gì không?”

“Có ý kiến thì cũng phải nuốt vào,” Triệu Vịnh Mai nói, “Còn những người khác trong xã, họ tốt hay xấu không liên quan gì đến tôi.”

Cô chỉ thích Dương Duy Khôn, có sao không?

“Hơn nữa, thanh danh của cô vốn dĩ đã không tốt, không phải do tôi phá hoại,” cô thẳng thừng nói, “Lười biếng, ăn bám, đến cả quần đùi ngày đèn đỏ cũng bắt chị dâu giặt. Nhà ai lại muốn lấy một người vợ lười như cô chứ?”

“Aaaaaa...” Cô gái hét lên giận dữ, “Cô nói vậy, tôi không có!”

“Có hay không, cô tự hiểu,” Triệu Vịnh Mai nói, “Tôi thành thật khuyên các cô, đừng để bị người khác lợi dụng.”

Cô liếc nhìn Hồ Thúy Hồng.

“Người ta đã có người yêu rồi, còn các cô thì chưa,” cô cười lạnh, “Còn nói ai đó vì tôi lấy chồng mà coi thường các cô?”

Cô nhìn thẳng vào những cô gái trong làng: “Vậy thì đừng lấy nhà đó.”

“Họ lấy các cô chẳng phải vì chính con người các cô sao?” Triệu Vịnh Mai nói, “Các cô về suy nghĩ kỹ đi.”

“À, còn nữa,” cô nhìn Hồ Thúy Hồng, “Nói đến chuyện làm xấu mặt, phá hoại thanh danh con gái làng ta, chẳng phải là Hồ Thúy Hồng mà các cô đang vây quanh sao?”

“Bị cả làng bắt tại trận, cô ta còn dám ra ngoài cười nói?” Triệu Vịnh Mai nhổ nước bọt, “Nếu là tôi, tôi đã lao đầu vào tường c.h.ết quách đi cho xong.”

Còn mặt mũi nào xúi giục mọi người đến bao vây cô?

Cô ta cũng không tự nhìn lại mình là thứ gì!

“Triệu Vịnh Mai, cô nói bậy!” Hồ Thúy Hồng đỏ mặt tía tai, giận dữ chỉ tay vào cô, “Tôi và Vương Vĩ đã đính hôn, sắp kết hôn rồi.”

“Vậy cũng chưa cưới mà,” Triệu Vịnh Mai khinh bỉ nói, “Bị cả làng xem hết da thịt, cô không thấy xấu hổ, các cô không thấy cô ta làm hỏng thanh danh của mình sao?”

“Còn dám đến nhà tôi đòi phán xét tôi?” Triệu Vịnh Mai nói, “Tôi và Dương Duy Khôn, chúng tôi giữ lễ, chưa từng làm chuyện gì quá đáng!”

“Chúng tôi ngay thẳng, không có gì phải giấu giếm. Tôi thích anh ấy, anh ấy cũng thích tôi.”

“Chúng tôi nhất định sẽ kết hôn, không ai có thể ngăn cản! Cũng không ngăn được!”

Mọi người: “...”

Dương Duy Khôn vừa nghe tin chạy đến: “...”

Chương 705

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai vốn là cô gái kín đáo, chưa từng đứng trước đám đông để nói nhiều lời như thế.

Càng không từng thốt ra những lời yêu đương ngọt ngào.

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt cô ửng hồng, nhưng cô không hề hối hận về những gì mình đã nói.

Dù ai đến hỏi, câu trả lời vẫn thế.

Triệu Vịnh Mai chính là muốn lấy Dương Duy Khôn làm chồng, bất kể anh là đại công tử của gia tộc họ Dương ở tỉnh thành, hay chỉ là kẻ “phần tử xấu” bị đày xuống thôn quê.

Cô thích chính con người anh, không liên quan gì đến thân phận!

Mọi người đều bất ngờ trước sự thẳng thắn của Triệu Vịnh Mai.

Thậm chí, có người còn cảm thấy cô nói rất hay, ánh mắt lộ rõ sự ngưỡng mộ?!

Điều này khiến Hồ Thúy Hồng không thể ngờ tới.

...

...

Cô ta càng không ngờ rằng, chỉ vài câu nói của Triệu Vịnh Mai đã khiến mũi nhọn chỉ trích quay ngược về phía mình.

Phiêu Vũ Miên Miên

Không phải tất cả cô gái trong làng đều là tay sai của Hồ Thúy Hồng. Hôm nay, nhiều người đi theo chỉ vì lo lắng danh tiếng của mình bị ảnh hưởng.

Nhưng giờ đây, khi biết kẻ phá hoại danh tiếng con gái trong làng là Hồ Thúy Hồng chứ không phải Triệu Vịnh Mai, lòng căm ghét tự nhiên đổ dồn về phía cô ta.

“Đừng có nói bậy!” Hồ Thúy Hồng tức giận hét lên, “Ai cũng hiểu đúng sai rõ ràng. Chúng tôi không dễ bị mấy lời của cô lung lạc!”

“Vậy mọi người hãy về suy nghĩ kỹ đi,” Triệu Vịnh Mai mỉm cười nhẹ nhàng, “Đừng dễ bị lợi dụng. Nếu không rõ, có thể hỏi người lớn trong nhà, xem ai mới là kẻ vô liêm sỉ.”

“Chúng ta đều là người lớn, không phải trẻ con,” cô nói tiếp, “Nếu là các bạn, các bạn có làm thế không?”

“Chúng tôi đã đính hôn rồi,” Hồ Thúy Hồng biện minh, “Vương Vĩ nhà tôi ít nhất cũng là người trong sạch, không như mấy kẻ phần tử xấu, đáng lẽ phải bị kéo đi đấu tố, treo bảng!”

“Thôi, không nói chuyện với cô ta nữa,” Hồ Thúy Hồng vội vàng nói với mọi người trước khi Triệu Vịnh Mai kịp phản bác, “Cô ta đến giờ vẫn không nhận ra lỗi lầm, nói nhiều cũng vô ích.”

“Vậy từ nay về sau, xin đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa,” Triệu Vịnh Mai lạnh lùng nói, “Tôi thấy ghê tởm.”

“Cô!” Hồ Thúy Hồng trợn mắt nhìn cô.

“Tôi sao?” Triệu Vịnh Mai cười lạnh, “Đồ không biết điều. Nếu còn dám nói xấu anh ấy một lần nữa, tôi sẽ không tha cho cái mặt của cô đâu.”

Nói gì cô cũng được, nhưng nói Dương Duy Khôn phải đi đầu tố, treo bảng? Điều này Triệu Vịnh Mai không thể chấp nhận.

“Loại người như cô, đáng lẽ phải bị trời đá trầm đẽ răn đe thiên hạ,” Triệu Vịnh Mai nói, lại liếc nhìn những cô gái khác, “Như vậy danh tiếng của các bạn mới được bảo vệ.”

“Cô mới đáng bị trầm đá ấy!” Hồ Thúy Hồng hét lên, “Chúng tôi sắp kết hôn rồi...”

“Khặc!” Một cô gái đứng cạnh Hồ Thúy Hồng bắt ngờ nhổ nước bọt vào mặt cô ta, “Đồ vô liêm sỉ!”

“Vịnh Mai, là tôi sai, tôi không nên nghe vài lời xúi giục mà chạy đến đây,” cô gái đó quay sang xin lỗi Triệu Vịnh Mai.

“A... Hồ Hiếu Hoa, cô điên rồi!” Hồ Thúy Hồng la hét.

“Đúng, tôi điên thật,” Hồ Hiếu Hoa nói, “Có một kẻ vô liêm sỉ như cô trong họ Hồ, tôi phát điên lên được. Cô lấy chồng xong, nhưng chúng tôi thì bị hại khổ!”

Cô ta thật ngốc, tưởng rằng vấn đề nằm ở Triệu Vịnh Mai.

Nhưng liên quan gì đến Triệu Vịnh Mai? Chính là họ Hồ có kẻ như Hồ Thúy Hồng, chưa cưới đã lăn vào giường với đàn ông, sau này ai còn dám lấy con gái họ Hồ nữa?

Hồ Hiểu Hoa tức giận tát Hồ Thúy Hồng mấy cái liên tiếp, “Sao cô không c.h.ế.t đi!”

Không trách từ sau sự việc đó, bố mẹ cô nhìn cô bằng ánh mắt khác hẳn.

Mẹ cô thường ngồi lặng lẽ khóc.

Trước đây cô không hiểu tại sao, nhưng giờ thì đã rõ. Mẹ cô lo sợ cô sẽ không lấy được chồng!

Cùng họ Hồ, nhưng Hồ Thúy Hồng may mắn hơn, có anh trai làm quan trong Ủy ban Cách mạng, nên có thể ngang nhiên khắp làng.

Còn họ chỉ biết theo sau, nịnh bợ cô ta.

Nếu cô ta tức giận, họ sẽ bị mắng chửi hoặc bị cô ta xúi đám con gái khác tẩy chay.

Tất cả những điều đó, cô đều nhẫn nhịn chịu đựng.

Nhưng bây giờ, nghĩ đến tương lai của mình, liệu cô còn tìm được nhà chồng tử tế nào?

Hồ Hiểu Hoa cảm thấy tương lai mù mịt, không lối thoát.

“A... Cô điên rồi!” Hồ Thúy Hồng gào thét.

Hồ Hiểu Hoa không phải loại con gái chưa từng lao động như Hồ Thúy Hồng. Gia đình cô tuy cùng họ nhưng không khá giả bằng.

Từ nhỏ cô đã phải ra đồng làm việc, tay chân chắc khỏe. Chỉ vài cái tát, mặt Hồ Thúy Hồng đã sưng đỏ lên rõ rệt.

“Đừng khóc nữa,” Triệu Vịnh Mai thương xót đỡ cô gái kia dậy, “Cô ta là cô ta, cô là cô, mọi chuyện rồi

sẽ ổn thôi.”

Hồ Thúy Hồng: “...”

Cô ta bị đánh, sao giống như cô ta mới là kẻ xấu vậy?

Nhưng khi ngẩng đầu lên, cô ta thấy những cô gái khác cũng nhìn mình bằng ánh mắt căm thù.

Hồ Thúy Hồng: “Triệu Vịnh Mai, bây giờ cô hài lòng chưa?”

Triệu Vịnh Mai nhìn Hồ Thúy Hồng đang khóc lóc: “Cô lại bị bệnh gì vậy?”

Cô hài lòng cái gì chứ?

“Tất cả là tại cô,” Hồ Thúy Hồng tức giận nói, “Nếu không phải vì cô, Vương Cường đã không bỏ đi, tôi cũng không phải lấy Vương Vĩ.”

Dù cô ta luôn miệng khoe Vương Vĩ tốt, gia thế trong sạch lại có năng lực, nhưng đó không phải là người cô ta yêu.

Sau khi Vương Cường rời đi, Hồ Thúy Hồng mới nhận ra mình thực sự yêu anh ta. Anh không phải công cụ để trêu tức Triệu Vịnh Mai, càng không phải “bánh dự phòng”.

Đặc biệt là thời gian gần đây, hình ảnh Vương Cường luôn hiện lên trong tâm trí cô ta, không cách nào xóa nhòa.

Lúc này, cô ta mới nhận ra mình không muốn lấy Vương Vĩ.

Nếu thích, cô ta đã sớm đến với Vương Vĩ rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Nhưng nhận ra đã quá muộn.

“Không phải cô nói hai người yêu nhau, làm chuyện đó là bình thường sao?” Một cô gái yếu ớt lên tiếng, “Sao giờ lại không muốn lấy anh ta nữa?”

Hồ Thúy Hồng: “...”

Giờ thì không thể viện cớ gì được nữa, cô ta chỉ biết tức giận bỏ lại một câu: “Các người đợi đấy!”

Rồi bỏ chạy.

Hai tay chân thân tín của Hồ Thúy Hồng vội vàng chuồn theo. Trong đó có cả Triệu Mai Hồng, chị họ của Triệu Vịnh Mai. Cô ta liếc nhìn Triệu Vịnh Mai, mắt lăm lét, rồi cũng lặng lẽ bỏ đi.

Nhưng không phải đuổi theo Hồ Thúy Hồng, mà là về nhà mình.

Khi đám đông tan đi, Triệu Vịnh Mai mới nhìn thấy Dương Duy Khôn đứng cách đó không xa.

“Anh đến từ khi nào vậy?” Cô cười bước đến, “Đói không? Sáng nay em làm bánh cuốn, để phần cho anh rồi.”

“Bánh cuốn nhân hẹ,” cô nói thêm.

Dương Duy Khôn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô, trong mắt ánh lên thứ tình cảm khó hiểu.

Rồi cô nghe thấy giọng nói của anh: “Vịnh Mai, đời này anh nhất định không phụ em!”

Nếu trái lời, nguyện bị trời tru đất diệt!

Chương 706

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai nấu ăn rất ngon, cô luôn biến những nguyên liệu bình thường thành món ăn có hương vị đặc biệt.

“Tí quyển” vốn là một loại món mì của tỉnh Thiểm.

Triệu Vịnh Mai có được ít hành rừng, thêm vào đó là hẹ tươi trong vườn, bên trong còn cho thêm một ít miến và hai quả trứng, làm “tí quyển” là hợp lý nhất.

Kết hợp cùng nước chấm giấm chua, hương vị ấy quả thật tuyệt vời.

Nhiều năm sau này, mỗi khi Dương Duy Khôn nhớ lại, anh luôn hoài niệm về hương vị ngày ấy.

Đó là thứ ngon nhất anh từng được ăn.

Chỉ là lúc ấy, khi Triệu Vịnh Mai bưng “tí quyển” đặt trước mặt anh, ánh mắt đầy mong đợi như đang dâng lên một bầu vật: “Nhanh nếm thử xem có ngon không?”

Dương Duy Khôn mắt đỏ hoe.

Khi gia đình gặp biến cố, anh bị đưa về đây, có một khoảng thời gian dài Dương Duy Khôn không thể gượng dậy.

...

...

Anh chìm đắm trong suy sụp, thậm chí muốn buông xuôi, oán trời trách đất.

Nhưng giờ đây, điều Dương Duy Khôn cảm thấy nhiều nhất là lòng biết ơn.

Biết ơn trời đất đã cho anh đến nơi này, biết ơn vì đã gặp được một cô gái tuyệt vời như Triệu Vịnh Mai.

Cô chính là sự cứu rỗi của anh.

“Sao thế?” Triệu Vịnh Mai lo lắng nhìn anh, “Nếu anh không thích ăn món này thì thôi, em sẽ làm món khác...”

Lời cô chưa kịp dứt, Dương Duy Khôn đã ôm chặt cô vào lòng.

“Đừng động đây,” giọng anh khàn đặc, “Cho anh ôm một lúc, chỉ một lúc thôi.”

Triệu Vịnh Mai không nhúc nhích, đứng im lặng trong vòng tay anh.

“Ái chà!”

Đúng lúc này, có người bất ngờ xông vào, rồi vội vàng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Tôi không thấy gì hết, hai người cứ tiếp tục đi.”

Vậy... còn gọi là không thấy gì sao?

“Em chạy về đây ngay!” Triệu Vịnh Mai vừa cười vừa quát ra ngoài, “Em còn muốn ăn ‘tí quyển’ không?”

Có “tí quyển”?

Thôi được, nghe đến hai chữ này, chân Triệu Vịnh Phong không chạy nổi nữa.

“Tí quyển” chị gái làm là ngon nhất, đặc biệt là loại làm từ hành rừng, hương vị ấy quả thật tuyệt vời.

“Hi hi.” Triệu Vịnh Phong ngượng ngùng nhìn anh rể tương lai, “Anh ơi, anh thử ‘tí quyền’ chị em làm đi, ngon lắm.”

“Ừ, em cũng ăn đi.” Dương Duy Khôn nói, “Bên kia tự cắt một ít đi.”

Triệu Vịnh Phong đang định gấp “tí quyền” trước mặt Dương Duy Khôn, nghe vậy liền dừng lại.

Ý gì đây? Anh ta không hiểu.

“Đĩa ‘tí quyền’ này là nhà em cắt riêng cho anh.” Dương Duy Khôn cầm đĩa ăn một cách điềm tĩnh.

Triệu Vịnh Phong đứng bên cạnh: “...”

Thật đấy, vốn định đến đây để thưởng thức “tí quyền”, ai ngờ lại bị nhét đầy miệng “cẩu lương”.

Anh ta cảm thấy mình no rồi.

Lặng lẽ liếc nhìn đĩa “tí quyền” trong tay Dương Duy Khôn, ai ngờ người này thấy anh nhìn lại còn làm động tác giấu đi.

Triệu Vịnh Phong: “...”

Đau khổ nhìn chị gái, Triệu Vịnh Mai vừa định đi cắt thêm cho em trai thì nghe Dương Duy Khôn nói: “Mai Mai, em lại đây ném thử.”

Triệu Vịnh Mai đáp lời, bỏ d.a.o xuống đi về phía Dương Duy Khôn, quên mất việc cắt “tí quyền” cho Triệu Vịnh Phong.

Phiêu Vũ Miên Miên

Triệu Vịnh Phong: “...”

Sự thực một lần nữa chứng minh, từ khi chị gái có anh rể tương lai, anh ta không còn là đứa em được

cứng chiều nhất nữa.

Anh ta sắp thất sủng rồi.

Nhìn hai người thân thiết như vậy, Triệu Vịnh Phong cảm thấy hôm nay mình sao có chút ngọt ngào?

Về phía Triệu Vịnh Hồng, khi trở về nhà, cô lên tìm mẹ: “Mẹ ơi, Triệu Vịnh Mai cùng tuổi với con mà sắp kết hôn rồi, sao con vẫn chưa có ai đến hỏi?”

“Chẳng phải do con sao?” Mẹ của Triệu Vịnh Hồng, Vương thị, nói, “Mẹ giới thiệu mấy người rồi, nhưng con đều không ưng.”

Đừng đổ lỗi cho bà.

“Vậy nếu con hạ tiêu chuẩn xuống, mẹ có đồng ý không?” Triệu Vịnh Hồng cười tủm tỉm nói với Vương thị, “Tìm người điều kiện không cao lắm, được không?”

“Con đã nhắm ai rồi hả?” Vương thị vừa nhặt rau vừa nói, “Con à, tránh xa cái Hồ Thúy Hồng ra, đừng để bị liên lụy.”

Ôi, giờ nói những chuyện này có hơi muộn rồi.

Ngày trước hai đứa chơi với nhau, nhưng Triệu Vịnh Hồng chẳng ưa Hồ Thúy Hồng tí nào.

Hai người đều có chữ “Hồng” trong tên, nhưng số phận lại khác nhau.

Hồ Thúy Hồng lúc nào cũng ra vẻ cao ngạo, Triệu Vịnh Hồng trong lòng không phục lắm.

Nhưng Vương thị luôn khuyên con gái: “Chơi với cô ấy, sau này tầm nhìn sẽ khác, quen biết cũng khác,

biết đâu lại bắt được chàng rể vàng?”

Triệu Vịnh Hồng đành chơi cùng Hồ Thúy Hồng.

Ai ngờ bây giờ lại thành ra thế này? Hồ Thúy Hồng cái đồ vô liêm sỉ kia lại dám lãn lộn với người ta giữa ban ngày, còn bị cả làng nhìn thấy.

Chuyện này tuy đã bị bưng bít, Hồ Thúy Hồng không hề hấn gì, vẫn ngang nhiên đi lại trong làng.

Nhưng gió đã đổi chiều rồi.

Mọi người tuy miệng không nói, nhưng trong lòng đều rõ, loại người như Hồ Thúy Hồng đáng bị trừng phạt.

Đúng là đồ vô liêm sỉ!

Mấy đứa chơi thân với Hồ Thúy Hồng cũng bị dân làng đàm tiếu.

“Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

Chơi với Hồ Thúy Hồng thì là loại gì? Chẳng qua may mắn chưa bị bắt quả tang thôi.

Vì thế, danh tiếng của Triệu Vịnh Hồng gần đây đã hỏng rồi, cô ta còn muốn hạ tiêu chuẩn tìm rể?

Dù là thời hiện đại, nhưng hôn nhân đâu phải trò đùa?

“Con biết rồi,” Triệu Vịnh Hồng nói, “Cô ta là cô ta, con là con, con sẽ không bị liên lụy đâu.”

“Vậy con thích ai?” Vương thị hỏi.

Triệu Vịnh Hồng không trả lời thẳng, chỉ cười nói: “Triệu Vịnh Mai sắp kết hôn với Dương Duy Khôn, mẹ thấy thế nào?”

“Dương Duy Khôn đó nhìn cũng tuấn tú, chỉ tiếc là ‘hổ lạc bình dương’,” Vương thị nói, “Bằng không, nhà chúng ta làm sao có cơ hội gặp được người như anh ta.”

Lời này không phải Vương thị là người đầu tiên nói, cũng không phải người cuối cùng.

“Mẹ nghĩ nhà họ Dương có khả năng trở về tỉnh không?” Triệu Vịnh Hồng hỏi.

Tuy Vương thị là một bà nông dân, nhưng có những chuyện bà thực sự suy nghĩ.

“Mẹ nghĩ không có vấn đề gì,” Vương thị nói, “Mấy hôm trước mẹ về nhà cậu, nghe nói một nhà trong xã họ đã trở về Kinh đô rồi.”

Người đó bị đưa về xã họ từ rất sớm. Nhưng không may như nhà họ Dương, bị treo bảng, đi điều hành, quét nhà vệ sinh... đủ thứ.

Nhà như vậy còn được phục hồi, hưởng chi nhà họ Dương?

“Mẹ, vậy mẹ nghĩ...” Triệu Vịnh Hồng ngượng ngùng nói, “Con trai thứ nhà họ Dương thì sao?”

“Cái gì?”

“Dương Duy Phong, con trai thứ nhà họ Dương ấy, con thấy còn đẹp trai hơn cả anh cả.” Triệu Vịnh Hồng e thẹn nói.

“Con đừng có mơ!”

Chương 707

DTV-EBOOK

Ba anh em nhà họ Dương đều có ngoại hình ưa nhìn, nhưng tính cách lại khác biệt rõ rệt.

Anh cả Dương Duy Khôn là một tiểu hồ ly, luôn nở nụ cười trên môi nhưng không hiểu sao mọi người đều cảm thấy e dè trước anh.

Dương Quyền Đình là một lão hồ ly, còn anh chính là tiểu hồ ly.

Dương Duy Lực thì nổi tiếng với tính khí nóng nảy, khuôn mặt lạnh lùng như băng khiến người khác không dám lại gần.

Chỉ có người thứ hai, Dương Duy Phong, là tính tình ôn hòa nhất, luôn tươi cười khi nói chuyện.

Thêm vào đó, anh lại có ngoại hình điển trai nên được nhiều cô gái trong làng để ý.

Chỉ là vì thân phận “thành phần xấu” của gia đình Dương Duy Phong, mọi người đều không dám bày tỏ.

Nhưng bây giờ đã khác, Triệu Vịnh Mai có thể lấy Dương Duy Khôn, vậy tại sao cô lại không thể lấy Dương Duy Phong?

—

“Tại sao chứ?” Triệu Vịnh Hồng bất mãn hỏi, “Chị ấy lấy được, sao em không thể?”

...

...

“Mày muốn hại c.h.ế.t cả nhà à?” Cha của Triệu Vịnh Hồng tát mạnh vào mặt cô, “Đồ vô liêm sỉ, loại người nào mày cũng dám nhúng tay vào à?”

Loại thành phần xấu đó, tránh xa còn không kịp, mày lại còn muốn lao vào, điên rồi sao?

“Nhưng mà...”

“Đừng có nhắc đến cái đồ đểu giả Triệu Vịnh Mai đó nữa,” cha cô gầm lên giận dữ, “Nếu tao là lão Tam, tao đã bẻ gãy chân nó rồi, đồ vô liêm sỉ!”

“Hơn nữa,” Triệu lão đại nhếch miệng, “Mày tưởng Triệu Vịnh Mai muốn lấy là lấy được à?”

“Chẳng lẽ còn không cho lấy?” Mẹ Triệu Vịnh Hồng nghi hoặc hỏi.

“Điều đó còn phải xem tao có đồng ý hay không,” Triệu lão đại lạnh lùng nói, “Nó muốn lấy, thì đừng hòng làm con gái nhà họ Triệu nữa.”

“Nhà lão Tam yêu quý Triệu Vịnh Mai như vậy, làm sao họ chịu đồng ý chứ?” Mẹ Triệu Vịnh Hồng nói.

“Vậy thì cả nhà nó sẽ bị đuổi khỏi gia tộc họ Triệu,” Triệu lão đại tuyên bố, “Để tránh liên lụy đến những người khác.”

Họ nuông chiều vợ con là chuyện của họ, đừng kéo người khác vào.

“Ý anh là muốn đuổi nhà họ...” Mẹ Triệu Vịnh Hồng tròn mắt nhìn chồng, “Lão Nhị sẽ đồng ý sao?”

“Tao là trưởng tộc,” Triệu lão đại nói, “Việc liên quan đến tính mạng, lão ấy đâu phải kẻ ngốc?”

Ông ta gõ gõ điều t.h.u.ố.c lá vào đế giày, “Mày từ bỏ ý định đó đi, tao sẽ đi gặp lão Nhị.”

Triệu Vĩnh Hồng: “...”

Dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng khi nghe cha muốn đuổi nhà Triệu Vĩnh Mai ra khỏi gia tộc, cô lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Mẹ,” cô hỏi mẹ mình, “Cha làm thế có được không? Chú Hai sẽ đồng ý? Cả làng cũng không chấp nhận đâu.”

Mẹ Triệu Vĩnh Hồng tỏ ra vô cùng tự tin vào chồng, “Yên tâm đi, trên đời này không có việc gì mà cha mày không làm được.”

“Mẹ, con ra ngoài xem một chút.” Triệu Vĩnh Hồng hào hứng nói, rồi chạy vụt ra ngoài với vẻ mặt đầy phấn khích.

Đang sau, người mẹ thở dài, tiếp tục công việc của mình, “Ngày nào cũng thế, không biết sau này sẽ lấy được nhà chồng nào.”

Thật là đau đầu!

Nhưng chồng cô thì cái này không ưa, cái kia không thích, con gái lại còn kén chọn hơn cả cha nó, chỉ mình cô lo lắng cũng chẳng ích gì.

—

Triệu lão đại chấp tay sau lưng, mặt lạnh như tiền đi tìm Triệu lão Nhị. Lúc này, Triệu lão Nhị đang ăn cơm, thấy anh đến liền ngạc nhiên hỏi, “Anh cả, anh ăn cơm chưa? Vào đây ăn cùng đi?”

“Không cần, anh đến nói chuyện, mày cứ ăn đi.” Ông ta ngồi xuống bậc cửa, lấy điều thuốc ra hút.

“Chuyện gì thế?” Triệu lão Nhị vừa ăn vừa hỏi.

Trước đây, vợ ông từng cãi nhau với anh cả nên quan hệ hai nhà không thân thiết. Việc anh cả đột nhiên tìm đến khiến ông cảm thấy không ổn.

Chẳng lẽ là đến vay tiền?

“Chuyện của Vịnh Mai, mày đã nghe chưa?” Khi Triệu lão Nhị đang nghĩ cách từ chối nếu anh cả mở lời vay tiền, thì Triệu lão đại lên tiếng.

“Biết rồi,” Triệu lão Nhị nói, “Sao vậy?”

“Sao ư?” Triệu lão đại ngừng hút thuốc, “Mày có biết nó định lấy ai không?”

“Thành phần xấu!” Không đợi Triệu lão Nhị trả lời, ông ta tự nói, “Nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ bị liên lụy.”

Hả? Cái gì?

Triệu lão Nhị liếc nhìn vợ, thấy bà cũng đang sửng sờ.

“Nhưng tính khí của lão Tam anh cũng biết đấy,” Triệu lão Nhị cười nói, “Khi hần đã quyết thì không ai can ngăn được.”

“Hần muốn quyết gì thì quyết, liên quan gì đến tao?” Triệu lão đại nói, “Anh đến đây để thương lượng với mày, chúng ta đều có con có cháu, mày nỗ lòng nào để thằng cháu ngoan ngoãn của mày bị lôi đi đầu tố sao?”

Triệu lão Nhị nghe vậy, đau lòng nhìn đứa cháu đang ngồi ăn ngoan ngoãn, sắc mặt tối sầm lại, “Anh cả, anh nói năng cẩn thận chút.”

Đem trẻ con ra nói đùa như vậy, không phải là người tử tế.

“Anh không đùa với mày đâu, anh nói thật đấy.”
Triệu lão đại không chút lo lắng, “Mày nghĩ xem, có đúng không?”

Phiêu Vũ Miên Miên

Triệu lão Nhị: “...”

Đang định nói thì vợ ông gấp thức ăn vào bát, “Ăn đi.”

Triệu lão Nhị: “...”

“Cho dù có đấu tố, thì cũng là lôi lão Tam và vợ hắn đi,” vợ Triệu lão Nhị nói, “Chưa từng nghe nói đến việc liên lụy cứu tộc bao giờ.”

Triệu lão Nhị vỗ trán, “Đúng vậy.”

Con gái đã xuất giá, nếu cần thì bảo Triệu Vịnh Mai ly hôn với Dương Duy Khôn là xong.

Chỉ cần ly hôn, thì sẽ không còn liên quan gì đến nhà họ Dương nữa.

“Không được,” Triệu lão đại trừng mắt nhìn em dâu, “Nhà họ Triệu của anh không có đứa con gái vô liêm sỉ như thế.”

Vợ Triệu lão Nhị lườm ông ta một cái, ăn nhanh mấy miếng rồi nói với chồng, “Anh ăn tiếp đi, em sang nhà lão Tam xem một chút.”

Triệu lão Nhị: “...”

Đi thì đi, trước giờ cũng chẳng thấy bà báo cáo khi sang nhà lão Tam.

Quả nhiên, mặt anh cả đen như chảo cháy.

“Anh đến đây là để nói với mày, với tư cách là trưởng tộc, anh tuyệt đối không cho phép chuyện làm tổn hại thanh danh họ Triệu xảy ra.” Triệu lão đại tuyên bố.

“Anh cả, nhà ta đã phân gia từ lâu rồi,” Triệu lão Nhị cười nói, “Anh còn có thể quản được việc lão Tam gả con gái sao?”

Đừng nói là đã phân gia, ngay cả khi chưa, một người làm bác cũng không có quyền can thiệp.

“Sao không quản được?” Triệu lão đại nói, “Nếu hần cố chấp, anh sẽ đuổi hần ra khỏi gia tộc họ Triệu, thanh lý môn hộ.”

“Anh không có quyền đó đâu.” Vợ Triệu lão Nhị thấy ông ta càng nói càng quá đáng, tức giận nói.

Ông là trưởng tộc, nhưng những việc ông làm trước đây có xứng đáng với vị trí đó không?

Khi cha mẹ còn sống, họ chiếm hết phần lớn gia sản, theo lẽ thường thì việc phụng dưỡng cũng nên do họ đảm nhận.

Nhưng anh cả đã làm gì?

Không cho hai cụ ăn, suýt nữa để cha mẹ c.h.ết đói, sau đó là lão Nhị và lão Tam không đành lòng nên đón hai cụ về.

Nhưng anh cả vẫn không hài lòng, thỉnh thoảng lại sang vợ vét.

Cuối cùng, nghe nói hai cụ có thể còn chút của cải nên lão Nhị và lão Tam mới chịu phụng dưỡng.

Anh cả nghe vậy liền không đồng ý, cãi nhau với hai nhà, đòi họ phải giao ra tài sản của hai cụ.

Dù hai cụ giải thích thế nào cũng không tin, cuối cùng đẩy cụ ông ngã xuống đất, cụ bất tỉnh rồi qua đời sau hai ngày.

Cụ bà vì quá đau buồn nên cũng không sống được bao lâu.

Một kẻ như vậy, giờ lại dám nói chuyện thanh lý môn hộ?

Sao không tự thanh lý chính mình đi?

Chương 708

DTV-EBOOK

Triệu lão đại đến nhà Triệu lão nhị không nhận được sự ủng hộ, ngược lại còn bị vợ của lão nhị chế giễu một trận, bụng đầy tức giận mà đi đến nhà trưởng thôn.

Ông anh cả này chẳng còn chút uy tín nào nữa, vậy thì để trưởng thôn phân xử cho rõ trắng đen.

“Đây là chuyện nội bộ nhà họ Triệu, tôi khó lòng đoán định được.” Trưởng thôn cười nói.

Năm xưa, khi ông ta muốn can thiệp vào chuyện Triệu lão đại đối xử không tốt với cha mẹ, chính Triệu lão đại đã dùng câu này để đáp trả.

Triệu lão đại ghen lời.

Không nhận được sự ủng hộ từ trưởng thôn, hân tức giận bước ra khỏi cửa và đi tìm các bậc trưởng lão trong họ Triệu.

Trưởng thôn khó đoán việc nhà, nhưng các trưởng lão họ Triệu chắc chắn phải có trách nhiệm giải quyết những chuyện này chứ? Lẽ nào để danh tiếng họ Triệu bị Triệu Vĩnh Mai làm hoen ố hết mà họ không quan tâm?

“Vậy anh muốn thế nào?” Thất thúc công - người lớn tuổi nhất - nhìn Triệu lão đại, khẽ cười hỏi.

“Tôi muốn đuổi họ ra khỏi họ Triệu.” Triệu lão đại nói, “Họ Triệu nhà tôi không có cô gái trơ trẽn như thế, tôi muốn thanh trừng môn hộ.”

...

...

“Khắc!” Thất thúc công thẳng thùng nhổ một bãi nước bọt vào mặt Triệu lão đại, “Theo ta, kẻ đáng bị đuổi nhất chính là anh.”

“Đồ vô liêm sỉ, Mai Mai đã làm gì anh mà anh muốn đuổi cô ấy?” Thất thúc công tức giận chỉ vào mặt Triệu lão đại mắng, “Hồi đó cô ấy còn nhỏ, đã phải hầu hạ cha mẹ anh từng li từng tí.”

“Nhờ vậy, lúc cha anh ra đi mới không quá đau đớn,” Thất thúc công tiếp tục, “Mẹ anh sức khỏe yếu cần thuốc bồi bổ, cũng là Mai Mai dù nhỏ tuổi vẫn lên núi hái thuốc.”

“Lúc đó anh đang làm gì?” Thất thúc công chỉ thẳng vào mũi hắn, “Đồ vô liêm sỉ, nếu là ta, ta đã lao đầu vào tường c.h.ết rồi, anh còn mặt mũi nào nói chuyện thanh trừng môn hộ?”

“Anh mới là kẻ phá hoại danh tiếng họ Triệu.”

“Mau cắt ngay cho ta.”

“Không cắt ta sẽ dùng gậy đánh c.h.ết cái thứ chó má như anh!” Thất thúc công tức đến mức nhìn quanh tìm cây gậy để đánh Triệu lão đại.

“Chuyện nào ra chuyện đó, sao cụ có thể không phân biệt phải trái?” Triệu lão đại vừa chạy vừa nói, “Dù sao tôi cũng không quan tâm, nếu cụ không đồng ý, tôi sẽ viết giấy đoạn tuyệt.”

“Triệu lão đại tôi sẽ cắt đứt quan hệ với nhà Triệu lão tam,” Triệu lão đại nói, “Từ nay hai nhà không còn liên quan gì đến nhau.”

“Được, đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt.” Vừa dứt lời, phía sau Triệu lão đại đã vang lên một giọng nói.

Hắn quay đầu lại, thấy em trai mình - Triệu lão tam - không biết từ lúc nào đã đứng cách đó không xa.

Lúc này, nghe thấy lời của Triệu lão đại, gương mặt Triệu lão tam vẫn bình thản, như thể đã biết trước hắn sẽ làm trò này.

“Thất thúc công, cụ nghe thấy chưa?” Triệu lão đại cười nói với Thất thúc công, “Là Triệu lão tam muốn đoạn tuyệt với tôi, không phải tôi ép hắn đâu.”

“Khắc, anh tưởng ai muốn làm thân với anh sao?” Thất thúc công lạnh lùng hừ một tiếng, “Đồ vô liêm sỉ, sau này có ngày anh phải khóc.”

Ba đứa con của Triệu lão đại, đứa nào cũng là kẻ bạc bẽo.

Cứ chờ đi, sau này Triệu lão đại nhất định sẽ gặp báo ứng.

Nhưng lúc này, Triệu lão đại chắc chắn không nghĩ như vậy, hắn chỉ muốn nhân lúc Triệu lão tam đồng ý, mau chóng lập giấy tờ, để sau này dù Triệu Vịnh Mai có lấy Dương Duy Khôn hay không cũng không liên quan gì đến nhà hắn.

“Lập giấy tờ, ai không lập là đồ ba ba.” Triệu lão đại vội vàng nói.

Thất thúc công tức đến mức lại muốn đánh hắn.

“Lập, mau lập đi.” Thất thúc công nói, “Ta cũng sẽ lập, từ nay hai nhà không còn quan hệ gì, bất cứ

chuyện gì xảy ra với nhà anh cũng đừng tìm đến ta, ta cũng không phải thất thúc công của anh nữa.”

“Thất thúc công, cụ giỏi lắm.” Triệu lão đại đặc ý nhìn Triệu lão tam, “Vẫn là cụ thấu hiểu.”

Lão già này, lúc này còn ra vẻ chính nghĩa trước mặt hắn, giờ thấy Triệu lão tam lại đổi giọng.

Lão cáo già, khạc, đồ vô liêm sỉ.

Nghĩ đến đây, mặt Triệu lão đại càng đặc ý, nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Khi hắn quay đầu lại, thấy Thất thúc công đang nhìn hắn với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

“Khạc...” Thất thúc công ghê tởm nói, “Ta chỉ hối hận là hồi cha mẹ anh chết, đã không đoạn tuyệt với anh luôn.”

“Thất thúc công...”

“Ta không phải thất thúc công của anh, sau này đừng gọi ta như vậy nữa.” Thất thúc công lạnh lùng nói.

“Không gọi thì không gọi, anh tưởng anh thèm?” Triệu lão đại cũng tức giận, nhất là khi những người dân làng xung quanh đang nhìn hắn với ánh mắt thích thú.

Phiêu Vũ Miên Miên

Lão già này dám đoạn tuyệt với hắn trước mặt nhiều người như vậy, hắn không cần mặt mũi nữa sao?

“Đoạn tuyệt, mọi người đều ở đây, lập tức đoạn tuyệt.” Triệu lão đại mặt lạnh như tiền nói.

“VẬY cho tôi vào luôn.” Triệu lão nhị - người vẫn im lặng từ nãy - lên tiếng.

“Lão nhị à,” Triệu lão đại nghe vậy liền cười, “Anh không nuôi em uống công, lúc quan trọng vẫn phải là em.”

“Anh nuôi tôi?” Triệu lão nhị cười lạnh, “Nuôi tôi bằng cách tát đến nổi tai tôi điếc luôn?”

Vì muốn cướp đồ ăn của em mà hắn không cho, nên Triệu lão đại đã tát một cái khiến một bên tai Triệu lão nhị điếc, chỉ còn nghe được âm thanh rất nhỏ.

“Lúc cha mẹ chết, tôi đã nghĩ đến việc này.” Triệu lão nhị nói, “Đoạn tuyệt đi, để sau này nếu con cái tôi làm gì không vừa ý anh, anh lại đòi đoạn tuyệt.”

Triệu lão đại: “...”

Mặt hắn tái xanh vì tức giận, “Tốt thôi, tôi cũng coi như không có thằng em này.”

Bị đánh liên tiếp, Triệu lão đại tức đến mức muốn thổ huyết.

“Trưởng thôn, ông làm chứng cho chúng tôi.” Thất thúc công nói, “Chúng tôi đoạn tuyệt quan hệ, từ nay không dính dáng gì đến nhau.”

“Được.” Trưởng thôn gật đầu.

Mời người làm chứng, ký giấy tờ xong, Triệu lão đại cầm giấy về nhà, rõ ràng là hắn chủ động đề nghị, nhưng sao cuối cùng hắn lại chẳng thấy vui chút nào?

“Cái... cái gì thế?” Mẹ của Triệu Vịnh Hồng ngơ ngác hỏi, “Sao tự nhiên lại đoạn tuyệt với nhà mình?”

Hồi cha mẹ chồng mất, dù Triệu lão nhị và Triệu lão tam tức giận thế nào cũng không đoạn tuyệt, sao hôm nay vì chuyện của Triệu Vĩnh Mai lại làm thế?

“Lúc này em nói gì?” Triệu lão đại chậm chạp hỏi lại, nhìn vợ, “Họ thật sự đoạn tuyệt với nhà mình? Rõ ràng là tôi đoạn tuyệt với họ.”

Nói đến đây, hắn chợt dừng lại, cuối cùng cũng hiểu ra vì sao mình không vui!

Đúng vậy!

Cuối cùng, chỉ có nhà Triệu lão đại bị đoạn tuyệt, chẳng phải là hắn bị thanh trừng khỏi môn hộ sao?

Ha ha ha!

Triệu lão đại cười gằn, đột nhiên cảm thấy tức ngực, ồm n.g.ự.c phun một ngụm máu.

“Bố ời!”

Triệu lão đại ngã bệnh, nằm trên giường mãi mà không hiểu vì sao lại thành ra thế này.

Lẽ nào Triệu lão nhị và Thất thúc công không sợ bị liên lụy bởi nhà họ Dương sao?

Không được, hắn phải lên công xã, lên huyện, báo cáo rõ ràng với cấp trên.

Nhà họ Dương này không an phận!

Chương 709

DTV-EBOOK

Lượt xem: 120

Triệu Vịnh Mai và mọi người không hề biết được suy nghĩ của Triệu lão đại. Việc cha cô vì chuyện của cô mà đoạn tuyệt quan hệ với Triệu lão đại khiến Triệu Vịnh Mai vô cùng đau lòng.

“Ba,” Triệu Vịnh Mai buồn bã nói, “con xin lỗi.”

“Con gái ngốc, con có gì phải xin lỗi?” Triệu lão tam cười nói, “Loại người như bác của con, ba đáng lẽ nên đoạn tuyệt với hắn từ lâu rồi.”

Như vậy, con gái của ông cũng không phải chịu sự sỉ nhục bằng cách này.

“Chuyện đã nói rõ rồi,” Triệu lão tam âu yếm xoa đầu con gái, “vậy thì trước tiên hãy định đoạt việc hôn sự, để tránh những lời đàm tiếu.”

“Vâng.” Triệu Vịnh Mai gật đầu.

“Thôi, chuyện này con đừng lo lắng nữa,” Triệu lão tam cười nói, “Duy Khôn là đứa biết điều, chắc trong hai ngày tới sẽ tìm chúng ta để bàn việc này.”

Hắn ta, ngoại trừ thành phần không tốt, mọi thứ khác đều rất ổn.

Quả nhiên, chưa đợi qua hai ngày, ngay hôm sau Dương Quyền Đình và vợ đã mang lễ vật đến nhà.

...

...

Dĩ nhiên, tình hình gia đình họ hiện tại không thể mang ra món quà gì quá giá trị, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự chân thành của nhà họ Dương.

Có cá, có thịt, và một chai rượu.

Đây thực sự đã là lễ vật rất nặng trong làng của họ.

“Cái này... sao lại mang nhiều thứ thế này.” Triệu mẫu xót xa nói, “Chai rượu này mang về đi, dùng vào việc có ích hơn.”

“Chỉ cần hai đứa trẻ sống tốt, chúng tôi làm cha mẹ không có vấn đề gì.”

“Như vậy đã là thiệt thòi cho Mai Mai của chúng ta rồi,” Hứa Quế Chi cười nắm tay Triệu mẫu nói, “Đây cũng là chút lòng thành của chúng tôi.”

“Cái này...”

Triệu mẫu do dự nhìn chồng mình, Triệu phụ gật đầu, “Vậy thì bà nhận đi.”

Mời mọi người vào nhà, Triệu mẫu cũng mang những món ngon nhất ra tiếp đãi, lại còn pha nước đường mời khách, hai nhà mới bắt đầu bàn về việc hôn sự của con cái.

“Vốn dĩ ý của tôi là có thể đợi chúng tôi trở về tỉnh thành rồi tổ chức hôn lễ ở đó, nhưng Duy Khôn lại muốn tổ chức thêm một lần ở làng.” Dương Quyền Đình cười nói, “Ý của hai vị thế nào?”

“Tổ chức ở làng nữa?” Triệu phụ nghi hoặc nhìn hai người, nhưng Triệu mẫu là người phản ứng nhanh nhất, “Cái này... là có tin tức gì rồi sao?”

“Sắp rồi,” Hứa Quế Chi cũng đầy phấn khích, cười nói, “Chỉ là chưa chính thức, nên hôm nay mới mang chút lễ vật này đến.”

“Như vậy đã là rất tốt rồi.” Triệu mẫu đầy mặt tươi cười.

“Song hỷ lâm môn à,” Triệu phụ vỗ đùi cười nói, “Tổ chức, nhất định phải tổ chức thật tốt.”

Hai nhà đều vì lợi ích của con cái, nên cùng nhau thương lượng việc hôn sự về sau.

Mặc dù Dương Quyền Đình đã được phục hồi, nhưng để thận trọng, việc tổ chức cũng phải tuân theo quy định cao nhất hiện có.

Khi Dương Quyền Đình và Hứa Quế Chi đến nhà cũng không giấu giếm, nên rất nhanh dân làng đã biết tin Triệu Vịnh Mai và Dương Duy Khôn đính hôn.

Đủ loại lời bàn tán xuất hiện, tất nhiên cũng không thiếu kẻ thích xem kịch.

Đa số mọi người đều cho rằng Triệu lão tam và vợ đã hại Triệu Vịnh Mai.

Đặc biệt là ngày Hồ Thúy Hồng kết hôn, khi mọi người nhìn thấy sính lễ mà nhà cô ta mang ra, so sánh với Triệu Vịnh Mai, dù cô chưa kết hôn, nhưng với khả năng của nhà Dương Duy Khôn, cũng có thể đoán được sự khó khăn khi hân kết hôn.

“Người ta Hồ Thúy Hồng còn được ngồi xe hơi đấy,” Triệu Vịnh Hồng bĩu môi nói, “Đến lúc đó đừng bị chồng dắt đi bộ về nhà chồng nhé?”

Dù sao, với tình hình nhà họ Dương, đừng nói xe hơi, ngay cả xe đạp cũng không có.

Triệu Vĩnh Hồng nghĩ vậy, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Rốt cuộc, cô muốn gả cho Dương Duy Phong nhưng bị cha một bạt tai đập tắt, không cần nghĩ đến nữa.

Vậy thì chỉ có thể nghĩ đến những chuyện khiến cô thấy sướng.

Ví dụ, nhà họ Dương đủ thứ không tốt, Triệu Vĩnh Mai gả vào chỉ có thể chịu khổ chịu tội.

Phiêu Vũ Miên Miên

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Triệu Vĩnh Hồng càng thêm tươi.

Chỉ cần Triệu Vĩnh Mai sống không tốt, cô sẽ vui.

Hồ Thúy Hồng tự nhiên cũng nghe được những lời này, trong lòng không ngừng nhủ mình, lựa chọn hiện tại của cô là tốt nhất.

Nhà họ Dương, chính là thứ bùn không thể nặn nên tường, gả cho loại phần tử xấu như vậy, đừng nói nhà họ, ngay cả anh trai cô cũng có thể bị nghi ngờ.

Gả cho Vương Vĩ là lựa chọn tốt nhất.

Nhà hắt ít người, hơn nữa Vương Vĩ còn cần dựa vào anh trai Hồ Thúy Hồng để thăng tiến.

Có mối quan hệ này, cô gả đến nhà họ Vương sẽ sống thoải mái hơn nhiều.

Wang Vĩ và bố mẹ hắt không phải cung phụng Hồ Thúy Hồng sao?

Hơn nữa, chuyện của cô và Vương Vĩ cũng đã lan truyền khắp làng, muốn tìm người tốt hơn e rằng cũng không thể.

Phân tích như vậy, Hồ Thúy Hồng cảm thấy gả cho Vương Vĩ là lựa chọn tốt nhất.

Giờ so sánh với Triệu Vịnh Mai, nụ cười hạnh phúc trên mặt cô càng thêm rạng rỡ.

Đến ngày thứ ba trở về nhà, Hồ Thúy Hồng còn cố ý mang đồ đến tìm Triệu Vịnh Mai, “Dù sao chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, giờ tôi đã lấy chồng, em cũng đã đính hôn, chút quà mọn này coi như chúc mừng.”

Nói xong, cô như ban ơn đưa đồ qua, “Chắc nhà vị hôn phu của em cũng không có gì đáng giá, thật đấy, sao em cứ đầu thế?”

“Để đấu khí với tôi, em thấy đáng không?”

Triệu Vịnh Mai không ngừng tay, nghe vậy cười nhìn cô, “Em cũng xứng?”

“Em!” Hồ Thúy Hồng tức giận nhìn Triệu Vịnh Mai.

Không ngờ cô đã như vậy rồi mà vẫn còn cứng miệng.

“Triệu Vịnh Mai tôi không ngốc đến mức dùng cả đời mình để đấu khí với chị,” Triệu Vịnh Mai cười nhạt, “Chị cũng quá tự cao tự đại rồi.”

“Còn món đồ này của chị tôi không nhận,” cô nhẹ nhàng nói, “Chị cứ giữ lại mà dùng dần đi.”

“Em thật không biết tốt xấu.” Triệu Vịnh Hồng nói, “Thúy Hồng tốt bụng quá, loại người như cô ta

không xứng đâu.”

“Không trách gả cho phần tử xấu, sau này thành bà xấu luôn.” Triệu Vịnh Hồng đắc ý nói.

Hồ Thúy Hồng cũng theo đó mà nở nụ cười kiêu ngạo.

Nếu nói ai trong làng gả chồng tốt nhất, thì chỉ có cô.

Tuy nhiên, nụ cười của Hồ Thúy Hồng chưa kịp nở rộ, đã nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp.

“Mai Mai, không tốt rồi.” Có người hét lên với Triệu Vịnh Mai, “Trong làng có mấy chiếc xe, đang hướng về phía ngôi miếu hoang kia kìa.”

Là một cô gái thân với Triệu Vịnh Mai.

Xe hướng về phía ngôi miếu hoang?

“Chẳng phải là để bắt lũ phần tử xấu đó đi sao.” Triệu Vịnh Hồng cười nói, “Mai Mai à, em nên nhanh chân đến xem, biết đâu còn kịp gặp mặt lần cuối... a... em đánh tôi.”

“Nói bấy lần nữa, lần sau tôi dùng kim khâu miệng chó của chị lại.” Triệu Vịnh Mai lạnh mặt nói.

Triệu Vịnh Hồng chưa từng thấy ánh mắt như vậy của cô, nhất thời bị dọa cho sợ hãi.

Khi tỉnh lại, Triệu Vịnh Mai đã chạy đi xa.

“Đi, chúng ta đi xem.” Triệu Vịnh Hồng tự an ủi mình, “Xem người nhà họ Dương bị bắt như thế nào.”

“Tôi chỉ hơi lo,” Hồ Thúy Hồng che miệng nói, “Mai Mai có bị bắt theo không nhỉ?”

Vậy thì có kịch hay để xem rồi.

Chương 710

DTV-EBOOK

Màn kịch hay ho của Triệu Vịnh Mai đã không được chứng kiến, bởi mấy chiếc xe ô tô con kia chính là để đón Dương Quyền Đình và gia đình trở về thành phố.

Triệu Vịnh Mai còn chưa kịp đến nơi, đã nghe thấy tiếng bàn tán xì xào của đám đông:

“Chẳng lẽ ông ấy được phục chức rồi?”

“Người bước ra từ chiếc xe con kia nhìn như một nhân vật lớn vậy.” Có người thì thào.

Ngay khi lời nói vừa dứt, vị “nhân vật lớn” kia bỗng đỏ mắt, lao đến trước mặt Dương Quyền Đình, cung kính cúi đầu nói:

“Lãnh đạo cũ, để ngài chịu khổ rồi.”

“Tiểu Trương à,” Dương Quyền Đình mỉm cười đáp, “Chúng tôi đều ổn cả, không có gì phải chịu khổ.”

Hơn nữa, mấy năm qua nếu không nhờ Tiểu Trương âm thầm giúp đỡ, không biết giờ ông đã trở thành như thế nào rồi.

“Giờ thì tốt rồi.” Tiểu Trương cười nói, “Tôi lại có thể theo ngài nữa.”

Bên ngoài đều nói anh ta may mắn không bị liên lụy vì Dương Quyền Đình, nhưng chỉ có anh ta biết rõ sự thật.

Nếu không phải Dương Quyền Đình gánh hết mọi trách nhiệm, nếu không phải Dương Quyền Đình đẩy anh ta ra khỏi vòng nguy hiểm, có lẽ giờ anh ta đã bị những kẻ kia hành hạ đến mức không còn hình dạng con người.

...

...

“Tôi sẽ giúp ngài thu dọn đồ đạc,” Tiểu Trương nghĩ đến đây càng thêm phấn khích, “Chúng ta rời khỏi nơi này ngay bây giờ.”

Một nơi tồi tàn như thế này, lãnh đạo lại phải sống ở đây suốt thời gian dài, anh ta nhìn thấy mà đau lòng.

Đi ngay bây giờ?

Mọi người sửng sốt, có người lập tức thì thào:

“Vậy nếu họ đi rồi, còn muốn Mai Mai nữa không?”

Không ai biết được.

“Khoan đã.” Dương Quyền Đình nói với Tiểu Trương, “Đồ đạc gần như đã thu xếp xong, nhưng tôi còn một việc cần anh giúp.”

“Việc gì vậy, lãnh đạo?” Tiểu Trương đứng thẳng người hỏi.

Giờ được phục vụ lãnh đạo, anh ta cảm thấy tràn đầy năng lượng.

“Duy Khôn đã đính hôn rồi,” Dương Quyền Đình nói, “Nhưng lễ đính hôn tổ chức quá sơ sài, thật có lỗi với cô gái kia.”

Tiểu Trương choáng váng, anh ta nghi ngờ mình nghe nhầm.

Dương Duy Khôn đính hôn rồi? Cậu con trai lớn giống lãnh đạo nhất của nhà họ Dương đã đính hôn rồi?

Với ai?

Ở cái làng này, chắc chắn chỉ có thể là một cô gái quê mùa!

Nhưng, Dương Duy Khôn là ai chứ? Sao có thể đính hôn với một cô gái quê được?

Khoan đã, lãnh đạo nói vậy có ý gì?

Tiểu Trương cảm thấy bối rối.

Dân làng nghe ông nhắc đến chuyện đính hôn cũng giật mình, Triệu Vịnh Hồng và Hồ Thúy Hồng vừa chạy đến càng tỏ ra vui mừng.

“Còn phải làm gì nữa? Chắc chắn là hủy hôn rồi.” Triệu Vịnh Hồng nói nhỏ.

Nhưng giọng cô ta không hề nhỏ chút nào, ít nhất là những người xung quanh đều nghe thấy.

Mọi người tuy không nói ra, nhưng trong lòng đều hiểu, nhà họ Dương đã trở lại, Dương Quyền Đình không chỉ được phục chức mà có vẻ còn được thăng chức.

Nếu không phải vì cuộc vận động kia, một gia đình lớn như nhà họ Dương sao có thể đến một ngôi làng nhỏ như thế này?

Càng không thể nào để mắt đến một cô gái quê nơi thôn dã.

Có người đã sớm nhận ra Triệu Vịnh Mai đang đứng đó, giờ đây đang nhìn cô với ánh mắt thương cảm.

Cô gái này thật đáng thương, nếu kết hôn sớm thì có lẽ đã tốt hơn.

Nhưng rồi lại nghĩ, kết hôn còn tệ hơn, nếu bị ly hôn, sẽ thành gái hai đời, trong làng còn tìm được nhà chồng nào tử tế?

Dù thế nào đi nữa, dù đã kết hôn hay chưa, cô gái này cũng là kẻ xui xẻo.

Thật đáng tiếc!

Ngay khi mọi người đang chờ đợi Dương Quyền Đình nói câu “thôi thì hủy hôn đi”, thì ông lại tiếp tục:

“Vì vậy, tôi muốn ngày mai sẽ long trọng đến nhà tổ chức lại một bữa tiệc đính hôn cho hai đứa.”

“Khi chúng tôi trở về thành phố, chuẩn bị đầy đủ đồ cưới hỏi, sẽ tổ chức lễ thành hôn cho chúng.”
Dương Quyền Đình nói, “Vì vậy, bây giờ anh hãy đi chuẩn bị những thứ cần thiết cho tiệc đính hôn.”

“Ngày mai sẽ tổ chức tại trụ sở đội,” Dương Quyền Đình nhìn đội trưởng cười nói, “Đội trưởng, mượn sân trụ sở đội một ngày được không?”

“Được, không vấn đề gì.” Đội trưởng lớn tiếng đáp.

Trời ơi, lúc này đây, anh ta cảm thấy thật tự hào.

Trước đây, vì thường xuyên giúp đỡ gia đình Dương Quyền Đình, nhiều người trong làng và hợp tác xã đã có ý kiến, thậm chí có người còn tìm cách hạ bệ anh ta khỏi vị trí đội trưởng.

Bây giờ, ha ha...

Đội trưởng đầy tự hào đưa mắt nhìn về phía Triệu Vịnh Mai.

Cô gái này vẫn giữ vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì, khiến anh ta không khỏi thán phục.

Trong làng này, không có cô gái nào sánh được với Triệu Vịnh Mai, từ tầm nhìn đến khí chất, không chỉ trong làng, ngay cả huyện cũng hiếm có ai có thể bình tĩnh như vậy trước mọi chuyện.

Những kẻ trong làng kia, trước đây nói những lời chua ngoa thế nào, giờ đây lại càng ghen tị với Triệu Vịnh Mai.

“Không, không thể nào.” Người đầu tiên không thể chấp nhận chính là Hồ Thúy Hồng, “Nhà họ là thành phần xấu, thành phần xấu!”

“Chắc chắn là nhầm lẫn rồi, nhất định là nhầm lẫn.” Hồ Thúy Hồng vừa lẩm bẩm vừa lắc đầu, “Cô ta chỉ là một cô gái quê, sao xứng?”

Nhà họ Dương trước đây là một gia đình quyền thế.

Cụ thể lớn đến mức nào, Hồ Thúy Hồng cũng không biết, chỉ nghe anh trai có thể lực nhất của cô nói:

“Trước đây là địa vị mà tôi ngược nhìn cũng không thấy.”

Lúc đó, cô ta còn đắc ý nói:

“Dù thế nào đi nữa, giờ cũng đã rơi khỏi thần đàn, nằm trong tay anh rồi.”

Nhưng bây giờ, họ đã trở lại vị trí cũ, đó vẫn là thứ cô ta không bao giờ có thể chạm tới.

Tại sao?

Tại sao lúc đó cô ta lại quan hệ với Vương Vĩ? Tại sao Dương Duy Khôn không thể nhìn cô ta thêm một lần nữa? Tại sao lúc đó cô ta không thể kiên định hơn?

Hồ Thúy Hồng giờ đây chỉ toàn những câu hỏi tại sao. Cô ta hối hận! Mình thật sự có mắt như mù.

“Không, các người không thể cưới Triệu Vịnh Mai, cô ta chỉ là một cô gái quê, không xứng đáng.” Hồ Thúy Hồng kích động hét lên, “Cô ta không biết chữ, không đủ tư cách làm con dâu nhà họ Dương.”

Ngay lập tức, Hồ Thúy Hồng đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Dương Duy Khôn, nhưng lúc này cô ta đã không còn quan tâm, vội túm lấy tay áo anh nhưng bị Dương Duy Khôn ghê tởm né tránh.

“Dương Duy Khôn, tôi mới là người thật sự thích anh, là tôi đây.” Hồ Thúy Hồng vừa khóc vừa nói, “Tôi với Vương Vĩ chỉ là giận dỗi, người tôi thích là anh mà.”

“Cút đi.” Dương Duy Khôn ghê tởm nói, lại kéo Triệu Vịnh Mai vào phía sau mình, “Loại đàn bà trơ trên như người, nhìn thêm một giây tôi cũng thấy nhơ mắt.”

Một kẻ tồi tệ như vậy, còn dám nói thích?

“Người cũng xứng bàn về chữ thích?” Dương Duy Khôn cười nhạo, “Vương Vĩ người nói không thích, vậy Lý Tiểu Hải thì sao? Chu Hoàng Dương thì sao? Còn muốn tôi nói tiếp không?”

Mỗi cái tên Dương Duy Khôn nói ra, mặt Hồ Thúy Hồng lại tái đi một phần.

Cô ta không ngờ rằng, những tên đàn ông từng quan hệ với mình, Dương Duy Khôn lại biết rõ như vậy.

Rõ ràng lúc đó cô ta đã làm rất kín đáo.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Anh là quý, anh là quý.” Hồ Thúy Hồng bịt tai, “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Hồ Thúy Hồng hét lên một tiếng, rồi bỏ chạy.

Nhưng, cú sốc của cô ta vẫn chưa kết thúc.

Chương 711

DTV-EBOOK

Tiểu Trương, trước đây từng là trợ lý của Dương Quyền Đình, hiệu suất làm việc tuyệt đối thuộc hàng đỉnh cao.

Chẳng mấy chốc, cậu ta đã mua đầy đủ nguyên liệu cần thiết cho tiệc cưới.

Dĩ nhiên, một phần là nhờ có tiền có phiếu, hai là có xe vận chuyển thuận tiện nên tốc độ mới nhanh như vậy.

Chưa đến ngày hôm sau, ngay chiều hôm đó, đội trưởng đã bố trí những người nấu ăn giỏi trong làng đứng bếp, chuẩn bị cho tiệc đính hôn vào ngày mai.

Những người nhiệt tình trong làng cũng đến giúp đỡ.

Dương Quyền Đình tuyên bố mời cả làng đến dự tiệc, trưởng thôn còn đặc biệt cho họ nghỉ làm một ngày vào ngày mai.

Không cần đóng lễ, không cần lao động, lại còn được ăn ngon, đúng là giống như mơ.

Phiêu Vũ Miên Miên

Dân làng đến giúp đỡ, nhà Triệu Vịnh Mai cũng chật kín người.

Chuyện hôn sự của Triệu Vịnh Mai và Dương Duy Khôn, họ cũng đã theo dõi từ đầu đến cuối.

...

...

Nhưng ai ngờ kết cục lại như thế này!

Nhà họ Dương lại phát lên, Dương Quyền Đình thăng chức, tương lai của Dương Duy Khôn – con trai cả của ông – cũng không thể đoán trước được.

Sao trước đây họ lại không có tầm nhìn như Triệu lão tam và Triệu Vịnh Mai nhỉ?

Nếu biết trước sẽ như vậy... thôi, dù biết trước họ cũng không thể gả con gái cho con trai của một phần tử xấu được.

Đó là chuyện không tưởng.

“Tam thúc chắc chắn biết điều gì đó?” Triệu Vịnh Hồng khóc như mưa, vừa nói vừa đập đùi, “Nên mới gả Triệu Vịnh Mai cho Dương Duy Khôn.”

“Ông ta hại tôi quá đau.” Triệu Vịnh Hồng vừa khóc vừa trách móc mẹ, “Nếu ông ta nói trước với tôi, tôi nhất định sẽ giữ chặt Dương Duy Phong.”

“Đều là lỗi của mẹ,” Triệu Vịnh Hồng trút hết hận thù lên người mẹ, “Lúc đó con muốn lấy anh ta, sao mẹ lại ngăn cản?”

Mỗi nhân duyên giàu sang ngất trời này cứ thế tuột khỏi tay cô.

Dù rằng Dương Duy Phong chưa chắc đã lấy cô, nhưng lúc này Triệu Vịnh Hồng không nghĩ nhiều đến vậy.

“Mẹ,” Triệu Vịnh Hồng nắm chặt áo mẹ, mắt mở to, “Mẹ giúp con, con không muốn cả đời sống trong cái làng nhỏ này.”

“Hồng Hồng, con tỉnh táo lại đi,” Triệu mẫu thở dài, “Bố mẹ sẽ tìm cho con một nhà chồng tốt.”

Nhưng bây giờ muốn lấy Dương Duy Phong là chuyện không thể.

Đừng nói bây giờ, ngay cả khi nhà họ Dương chưa được phục hồi, cô cũng không có cơ hội.

Nghĩ đến đây, mẹ Triệu Vịnh Hồng không khỏi hối hận vì đã để con gái chơi với Hồ Thúy Hồng.

Không những không được dạy dỗ tử tế, lại còn có tâm cao nhưng phận thấp!

Con tưởng con xinh đẹp như Triệu Vịnh Mai sao?

“Mẹ, con nói mẹ nghe,” Triệu Vịnh Hồng lắc đầu, cúi sát vào tai mẹ thì thầm vài câu.

“Cái này...” Mẹ Triệu Vịnh Hồng trợn mắt nhìn con gái, chỉ thấy cô đang nhìn mình đầy hy vọng, “Tắt đèn đi, ai mà nhìn thấy gì? Đợi khi gạo đã thành cơm, anh ta còn chối cãi được sao?”

Lúc đó, dù Triệu Vịnh Mai có khóc cũng vô ích, chẳng lẽ cô không biết khóc sao? Không chỉ khóc, cô còn sẽ khóc lóc, ăn vạ, thậm chí đòi treo cổ. Nhà họ Dương vì tự bảo vệ mình cũng sẽ phải đồng ý.

Dù sau này Dương Duy Khôn có yêu cô hay không, chỉ cần cô được làm dâu nhà họ Dương, những chuyện đó không quan trọng.

Tình yêu của đàn ông, haha, có thể kéo dài bao lâu?

“Nhưng... nếu anh ta phát hiện thì sao?” Mẹ Triệu Vịnh Hồng vẫn không tin lắm, ngậy người nhìn con gái. “Chuyện này của đàn ông cũng không phải muốn là được đâu.”

“Nhà cậu con trước đây không có thuốc kích thích cho lợn sao?” Triệu Vịnh Hồng nói, “Mẹ hỏi bà ngoại xin một ít về.”

Cô sẽ tìm cách cho Dương Duy Khôn uống, lúc đó còn không muốn làm gì thì làm?

“Việc này...” Mẹ Triệu Vịnh Hồng vẫn do dự.

“Mẹ, mẹ có muốn làm nhạc mẫu của Dương Duy Khôn không? Mẹ có muốn áp đảo tam thẩm không? Hay mẹ muốn bị bà ta đè đầu cả đời?”

Mẹ Triệu Vịnh Hồng: “... Được, mẹ đi xin ngay.”

Người vợ thứ ba này từ khi về nhà họ Triệu đã luôn áp đảo bà. Một người xuất thân không tốt, không có gia đình ruột, lại được chồng yêu chiều cả đời.

Nếu để Triệu Vịnh Mai lấy Dương Duy Khôn, có nhà họ Dương làm thông gia, bà ta còn không đè đầu cưỡi cổ bà sao?

Nhưng nếu bà trở thành nhạc mẫu của Dương Duy Khôn, lúc đó bà ta còn không phải cúi đầu trước bà?

Nghĩ thôi đã thấy sướng!

Nghĩ vậy, bước chân của Vương thị – mẹ Triệu Vịnh Hồng cũng nhanh hơn.

Về sau, mỗi lần nhớ lại, bà luôn hối hận vì sao lúc đó lại mê muội đồng ý làm chuyện điên rồ như vậy với con gái.

Trương thư ký làm việc rất chắc chắn, quy mô đám cưới cũng giản dị, không gây phiền phức gì cho lão lãnh đạo của mình.

Đối ngoại đều thống nhất khẩu hiệu: đáp lễ sự quan tâm của bà con làng xóm, đồng thời tổ chức tiệc đính hôn cho con trai cả.

Không nhận lễ, cũng không tiếp đón người ngoài làng. Vì vậy, khi lãnh đạo xã và huyện muốn nhân cơ hội đến dự, cũng bị Trương thư ký từ chối bằng nụ cười ôn hòa nhưng kiên quyết.

Xin lỗi, không hợp quy củ.

Những vị lãnh đạo kia hứng khởi đến, thất vọng về, nhưng ai dám nói gì?

Không dám.

Giúp đỡ lúc khó khăn thì khó, còn xu nịnh lúc thành công thì dễ, chỉ trách họ trước đây không có mắt!

Nhân tiện, họ cũng hỏi thăm cô gái sắp lấy Dương Duy Khôn, không khỏi gờn ngón tay cái khen ngợi.

Cái tầm nhìn này quả là không ai sánh bằng, thật đáng ghen tị!

Còn cô gái bị ghen tị kia – Triệu Vịnh Mai – lúc này đang ngồi trong phòng, chờ đợi buổi tiệc đính hôn sắp diễn ra.

“Con đang lo lắng điều gì vậy?” Triệu mẫu bước vào, thấy con gái ngồi thần thờ, liền hỏi.

“Mẹ, kỳ lạ thật, trước đây nhà anh ấy như vậy con cũng không sợ, giờ đột nhiên tốt lên, con lại sợ.” Triệu Vịnh Mai nói.

“Đừng sợ,” Triệu mẫu nói, “Nếu anh ta dám làm điều gì phụ bạc con, chúng ta sẽ ly hôn, cửa nhà luôn rộng mở đón con.”

Dương Duy Khôn đứng ở cửa: “...”

Anh nên vào hay nên rút lui đây?

“Bác, bác yên tâm, cháu nhất định sẽ không phụ bác Mai Mai,” Dương Duy Khôn nói, “Nói nhiều cũng không bằng hành động, bác cứ đợi cháu chứng minh bằng hành động.”

Triệu mẫu không hề ngại vì lời mình vừa nói: “Vậy bác sẽ chờ xem biểu hiện của cháu.”

“Nếu sau này cháu thấy Mai Mai không tốt, hoặc tình cảm hai đứa phai nhạt, cháu đưa con bé về cho bác.” Giọng Triệu mẫu nhe nhếch lại, “Con gái của bác, bác tự thương, nó có bố mẹ.”

“Mẹ...”

“Mẹ,” Dương Duy Khôn gọi theo, “Cháu xin lấy mạng sống của mình thề, cả đời này sẽ đối tốt với Mai Mai.”

“Sẽ không có những cái ‘nếu’ như bác nói.” Dương Duy Khôn quỳ một chân, giơ tay thề, “Nếu Dương Duy Khôn phản bội lời thề hôm nay, nguyện...”

“Được rồi,” Triệu mẫu ngắt lời, đỡ anh dậy, “Mẹ tin cháu.”

“Mẹ giao Mai Mai cho cháu rồi.”

Chương 712

DTV-EBOOK

Tiệc đính hôn được tổ chức vào buổi tối, sân ngoài trụ sở đội được bày biện rất nhiều bàn lớn nhỏ khác nhau, tất cả đều mượn từ các hộ dân trong làng.

Nhà ai có bàn thì mang đến, tất nhiên, kèm theo đó là bát đĩa của gia đình mình.

Tất nhiên, không phải ai cũng có thể tùy tiện vào sân trụ sở đội để giúp đỡ. Những người được chọn đều là những phụ nữ nhanh nhẹn, sạch sẽ do đội trưởng đích thân chỉ định.

Đàn ông ngồi ngoài trò chuyện, cười nói, cả làng như sôi lên trong không khí náo nhiệt.

Tiệc bắt đầu.

Dân làng từ già đến trẻ đều ngồi vào bàn, ai nấy đều vui vẻ chúc mừng Dương Duy Khôn và Triệu Vịnh Mai.

Triệu lão tam bị mọi người vây quanh, lời khen ngợi liên tục vang lên.

Không xa đó, Triệu lão đại ngồi một mình với vẻ mặt u ám, nhìn cảnh này suýt nữa thì tức đến phun máu.

Bữa cơm này không ăn cũng được!

...

...

Nhưng vừa định đứng dậy, bụng lại cồn cào khó chịu.

“Thơm quá!” Một đứa trẻ thèm ăn ngửi thấy mùi thức ăn, vui vẻ nói. “Con vừa thấy miếng thịt to lắm, còn có cả gà và cá nữa!”

Những món này, ngay cả Tết cũng chưa chắc được ăn.

Triệu lão đại vừa đứng lên, lại không đành lòng ngồi xuống.

Có người nhìn thấy, khẽ cười lạnh.

Nếu không phải vì hắn cũng là dân làng, thì đừng hòng được ngồi vào bàn tiệc hôm nay.

Đúng là mặt dày, mấy ngày trước còn gây chuyện âm ỉ, giờ đã quên hết rồi sao?

Không ai thèm để ý đến Triệu lão đại, mọi người đều giả vờ như không nhìn thấy hắn.

Gia đình Triệu lão nhị đã được mời ngồi vào bàn tốt nhất – đó là họ hàng nhà gái của Triệu Vĩnh Mai.

Món ngỗng được dọn lên trước, theo quy củ của tỉnh Thiểm, tám món ngỗng một món cũng không thể thiếu.

Tiếp theo là món nóng, đúng như lời đứa trẻ nói, gà, cá, thịt kho... đủ cả.

Vừa dọn lên, mọi người đã thi nhau gấp sạch.

Ai chậm tay có khi chẳng được miếng nào, nhưng trong thời buổi này, chẳng ai chê ai.

Trên khuôn mặt mọi người đều rạng rỡ niềm vui.

Giá như ngày nào cũng được ăn no, ăn ngon như thế này thì tốt biết mấy!

Khi Dương Duy Khôn và Triệu Vịnh Mai xuất hiện, cả hội trường lại càng thêm náo nhiệt.

Những lời chúc tụng như không mất tiền liên tục tuôn ra, ai nhìn thấy Triệu Vịnh Mai cũng đều tỏ ra ngưỡng mộ.

Câu nói được nhắc đến nhiều nhất chính là: “Cô gái này quả là có tầm nhìn!”

Hồ Thúy Hồng không đến. Hôm trước về nhà chồng, cô ta tức đến phát điên, nghe tin nhà họ Dương được phục chức lại càng không thể tin nổi, liền chạy lên huyện tìm anh trai. Ai ngờ vừa đến nơi đã thấy người anh có thể lực nhất nhà bị bắt.

Hồ Thúy Hồng nào còn tâm trí để ý đến chuyện của Triệu Vịnh Mai, cô ta vội đi tìm Vương Vĩ, muốn hỏi rõ ngọn ngành. Ai ngờ Vương Vĩ thay vì dịu dàng như trước, lại lạnh lùng nói:

“Nếu em viết đơn tố cáo anh trai, chúng ta vẫn có thể tiếp tục hôn nhân, em vẫn là dâu nhà họ Vương.”

“Tố cáo anh trai? Anh điên rồi sao?” Hồ Thúy Hồng tròn mắt.

Sao cô ta có thể tố cáo anh trai mình?

Chẳng phải là hại c.h.ế.t anh ấy sao?

“Anh trai em là cấp trên của anh mà.” Hồ Thúy Hồng nói.

“Nếu em không muốn anh cũng bị bắt như anh trai em, thì mau đi tố cáo đi.” Vương Vĩ mặt mày dữ tợn.

“Tốt nhất là nghĩ xem anh trai em có thu nhập bất chính hay tội lỗi gì không,” Vương Vĩ nói, “như vậy

chúng ta mới có thể thoát thân.”

Hắn đúng là xui xẻo, tưởng rằng cưới được Hồ Thúy Hồng sẽ thăng quan tiến chức.

Ai ngờ anh trai cô ta lại bị điều tra và bắt giữ nhanh đến thế, giờ muốn gặp mặt cũng không được.

Dĩ nhiên, trong tình cảnh này, ai dám đến gặp? Tránh còn không kịp.

“Em nghe rõ chưa?” Vương Vĩ túm tóc Hồ Thúy Hồng, quát lớn.

“Á... anh làm em đau quá!” Hồ Thúy Hồng kêu lên.

“Anh hỏi em nghe rõ chưa?” Vương Vĩ mắt đỏ ngầu, “Mau đi tố cáo anh trai em ngay, nếu không chúng ta đều c.h.ế.t hết, hiểu không?”

Hồ Thúy Hồng khóc lắc đầu.

Cô ta không hiểu tại sao lại như vậy? Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao anh trai lại bị bắt?

Khi cô ta định đi tìm mẹ để hỏi rõ, lại thấy bà cũng mặt mày bơ phờ, mắt đỏ hoe: “Con đi nói với Vương Vĩ, xem có cách nào bảo lãnh anh trai con ra không.”

Bảo Vương Vĩ giúp anh trai?

Hồ Thúy Hồng nhớ lại ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của hắn, lập tức do dự.

Hắn còn bắt cô ta tố cáo anh trai nữa.

Hồ Thúy Hồng một lần nữa rơi vào bế tắc.

Một bên là anh trai, một bên là chồng, cô ta phải làm sao đây?

Triệu Vĩnh Mai biết chuyện anh trai Hồ Thúy Hồng cũng là nhờ nghe mọi người bàn tán trong tiệc đính hôn.

“Bả sao hôm nay không thấy Hồ lão thái xuất hiện.” Ai đó nói.

“Đáng đời, cuối cùng cũng bị quả báo.” Người khác đáp.

Anh trai Hồ Thúy Hồng tuy cũng xuất thân từ làng này, nhưng đã làm không ít chuyện khiến dân làng phải ghê tởm.

Không nói đâu xa, chỉ cần ai dám làm phật lòng Hồ lão thái, hẵn liền sai người bắt đi đấu tố.

Nhà Tiểu Trụ ở phía đông làng chỉ vì con lợn sau nhà sống chuồng, chưa kịp dẫm lên rau nhà Hồ lão thái, bà ta đã tự té ngã.

Thế là cả nhà Tiểu Trụ, kể cả đứa con mới mười một tuổi, đều bị lôi đi đấu tố.

Mẹ Tiểu Trụ vốn yếu ớt, về nhà chưa được hai ngày thì chết.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bố Tiểu Trụ cũng bị hành hạ đến mức tàn phế một chân, cả nhà c.h.ết chóc, tàn tật, cuộc sống thảm không thể tả.

Đáng giận nhất là nhà họ Hồ còn vu cho con lợn đó là “đuôi tư bản”, rồi thẳng tay bắt đi.

Thực ra ai cũng biết, số phận cuối cùng của con lợn là vào bụng họ Hồ.

Hồ lão thái còn ngang ngược khắp làng, ngoại trừ đội trưởng không dám động đến, nhà nào thấy bà ta cũng phải tránh xa.

Giờ đây, quả báo đã đến.

Mọi người bàn tán không ngớt.

Ở một góc khuất, Hồ Thúy Hồng cúi đầu ăn vội bát cơm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Dương Duy Khôn từ xa.

“Sao thế?” Triệu Vịnh Mai hỏi anh.

“Không có gì.” Dương Duy Khôn mỉm cười nhìn cô, “Em có mệt không?”

“Không mệt.” Triệu Vịnh Mai lắc đầu, “Em chỉ cảm thấy rất vui.”

Dương Duy Khôn cũng vui, và hạnh phúc.

Triệu Vịnh Hồng nheo mắt nhìn họ, lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Chỉ khi ánh mắt đó biến mất, Dương Duy Khôn mới quay đầu nhìn lại vị trí cũ.

Bữa tiệc đính hôn kéo dài rất lâu, dù đến cuối các món trên bàn đều đã hết sạch, nhưng chẳng ai muốn về, mọi người vẫn quây quần trò chuyện, mãi đến khuya mới tan.

Tưởng rằng mọi chuyện hôm nay đã kết thúc, ai ngờ một tiếng thét chói tai đã phá tan sự yên tĩnh của đêm khuya.

“Tiếng gì vậy?”

“Hình như là từ phía miếu hoang.”

“Đi xem nào!”

Chương 713

DTV-EBOOK

Trong ngôi miếu hoang, Triệu Vịnh Hồng suýt nữa đã ngất đi vì cảnh tượng trước mắt.

Chính xác mà nói, cô không ở trong miếu, mà là ở chuồng lợn ngay cạnh đó.

Và vừa rồi, cô đã bị một con lợn đực đè lên người!

Cơn đau xé lòng khiến Triệu Vịnh Hồng liên tục ngất đi rồi lại tỉnh dậy trong tiếng thét kinh hoàng.

Khi tỉnh lại lần nữa, cô phát hiện sức nặng trên người đã biến mất.

Nhưng ngay giây phút sau, cô lại muốn ngất đi lần nữa.

Bởi vì cô nhìn thấy xung quanh chuồng lợn đứng đầy những người dân làng, toàn những khuôn mặt quen thuộc, nhưng biểu cảm của họ lại vô cùng đa dạng.

Triệu Vịnh Hồng muốn ngất đi lần nữa, nhưng dù nhắm mắt, tai cô vẫn nghe rõ những lời bàn tán xung quanh.

“Không trách cô ta bỏ dở tiệc, hóa ra là chạy đến đây làm chuyện với lợn?”

“... ..”

“Trời ơi, cái đất này khát đến mức nào vậy?”

“Lợn đực cũng được luôn?”

“Cậu không thấy con lợn đó sao? Đó là con lợn đực giống tốt nhất của đội ta.”

“Vậy là cô ta tự coi mình là lợn nái? Hay là đang tranh giành với lợn nái?”

Triệu Vịnh Hồng nhắm mắt giả vờ ngất, nhưng suýt nữa đã nhảy dựng lên để đánh nhau với kẻ nói câu đó.

Cô cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Rõ ràng, thuốc k.í.c.h d.ụ.c dành cho lợn mà mẹ cô bỏ vào bát của Dương Duy Khôn, và cô cũng tận mắt thấy anh ta vào trong miếu hoang.

Nhưng tại sao lại thành ra như thế này?

Cô không nhớ gì cả, chỉ biết khi tỉnh dậy thì đã bị con lợn đực đè lên người, không thể cử động, chỉ có thể liên tục ngất đi rồi lại tỉnh dậy trong đau đớn.

Triệu Vịnh Hồng muốn c.h.ết ngay lập tức!

Cuộc đời cô, coi như đã bị hủy hoại hoàn toàn rồi!

“Đây... rốt cuộc là chuyện gì?” Triệu lão đại nghe tin chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng của con gái, liền đá Triệu Vịnh Hồng một cước, “Đồ vô liêm sỉ, tao sao lại để ra cái thứ đồ bỏ đi như mày?”

“Bố,” Triệu Vịnh Hồng dùng hết sức bình sinh ôm c.h.ặ.t c.h.ân Triệu lão đại, “Là Triệu Vịnh Mai, là cô ta hại con.”

“Triệu Vịnh Hồng, mày vô liêm sỉ còn muốn kéo cả Mai Mai vào sao?” Đội trưởng khinh bỉ nói, “Mai Mai hôm nay đính hôn, bận rộn suốt, hại mày cái gì?”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Mau gọi hai người phụ nữ đến, kéo cô ta ra khỏi chuồng lợn.” Đội trưởng ghê tởm nói, “Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Làng của họ lần này chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Và những cô gái trong làng, sau này làm sao mà lấy chồng đây?

Cùng sống trong một làng với thứ đồ như thế này, danh tiếng của các cô gái trong làng cũng bị ảnh hưởng theo.

Đội trưởng trong lòng đắng ngắt, lo lắng vô cùng!

Cũng không thể trách mọi người nghĩ như vậy, nếu Triệu Vịnh Hồng vừa tỉnh dậy đã khóc lóc, giả vờ yếu đuối đáng thương, thì mọi người chắc chắn sẽ thông cảm cho cô, cho rằng cô bị người khác hãm hại.

Nhưng vừa mở miệng, cô đã kéo Triệu Vịnh Mai vào, vấy bẩn lên cô ấy, vậy thì ai còn tin lời cô nói?

Nếu hôm nay Triệu Vịnh Hồng nói bất kỳ ai khác, mọi người có lẽ còn phải suy nghĩ một chút.

Nhưng Triệu Vịnh Mai là ai? Là nhân vật chính của tiệc đính hôn hôm nay.

Cô ấy suốt ngày ở trụ sở đội, không phải rót rượu cho mọi người thì cũng bị kéo đi nói chuyện.

Cả làng đều nhìn thấy, cô ấy lấy đâu ra thời gian để hãm hại Triệu Vịnh Hồng?

Lúc này thấy cô ta còn muốn kéo Triệu Vịnh Mai vào, chút thương hại vốn có dành cho Triệu Vịnh Hồng cũng tan biến.

Đây là loại người gì vậy? Đáng đời bị lợn đè lên!

Khắc! Đồ vô liêm sỉ, hại c.h.ết cả làng rồi.

“Mẹ con đâu? Mẹ con đâu?” Triệu Vĩnh Hồng như điên dại, tìm khắp nơi Vương thị, cô muốn hỏi rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng lúc này không ai biết Vương thị đang ở đâu.

Triệu lão đại đá Triệu Vĩnh Hồng một cước, chỉ cảm thấy vô cùng xui xẻo, lúc này cũng không có mặt, cuối cùng đội trưởng đành phải nhờ hai người phụ nữ giúp cô ta làm sạch cơ thể.

Còn sự thật rốt cuộc là gì? Có mấy người quan tâm chứ?

Một số nhà có con gái chưa lấy chồng bắt đầu lo lắng, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, sau này con gái họ phải lấy chồng thế nào?

Một sự thỏa thuận ngầm cũng được hình thành, mọi người khi nói chuyện trong làng sẽ không nhin được mà chửi vài câu nhà Triệu Vĩnh Hồng.

Nhưng với người ngoài, tất cả đều im lặng như tờ.

Cũng may hôm nay những người đến dự tiệc đều là dân làng, còn mấy vị khách lớn đến đón Dương Quyền Đình, tự nhiên cũng sẽ không nhắc đến chuyện này.

“Làm tốt lắm,” Dương Duy Khôn nói với Trương thư ký, “Cảm ơn cậu, sau này nếu có việc gì cần tôi giúp, cứ nói thẳng.”

“Đại công tử khách sáo rồi,” Trương thư ký cười nói, “Giúp lãnh đạo xử lý những việc này vốn là trách

nhệm của tôi.”

Chỉ là không ngờ Dương Duy Khôn lại tàn nhẫn đến mức này, trực tiếp ném cô gái kia vào chuồng lợn, lại còn là chuồng của con lợn đực đã ăn thuốc kích dục.

Kết quả có thể tưởng tượng được.

Nhưng đáng trách là cô ta không biết sống chết, dám cả gan định cho đại công tử uống thuốc kích dục, lại còn là loại thuốc dành cho lợn đực.

Đây không phải là tự tìm đường c.h.ế.t sao?

Trương thư ký mỉm cười nghĩ, cô gái này rất cuộc là tầm nhìn hạn hẹp, chưa từng chứng kiến thủ đoạn của đại công tử nhà họ.

Cũng là chạm vào giới hạn của Dương Duy Khôn rồi, nghĩ lại cô gái này cũng độc ác lắm, có kết cục như hôm nay cũng không oan chút nào.

Cô ta không chỉ muốn cho Dương Duy Khôn uống thuốc để có một đêm mặn nồng, mà còn lên kế hoạch cho Triệu Vịnh Mai uống thuốc.

Nếu không, cậu nghĩ ai là người cho lợn đực ăn thuốc kích dục?

Chính là Triệu Vịnh Hồng.

Kế hoạch của cô ta là không chỉ có được thân xác Dương Duy Khôn, mà còn chiếm được trái tim anh, nên mới dùng lợn đực để đề lên Triệu Vịnh Mai.

Ngay cả việc tìm một người đàn ông khác cho Triệu Vịnh Mai cô ta cũng không muốn, phải tìm một con lợn đực để làm nhục cô ấy, như vậy mới có

thể dập tắt ý định của Dương Duy Khôn với Triệu Vịnh Mai.

Thử nghĩ xem, một người đàn ông dù có rộng lượng đến đâu, cũng không thể chịu được việc chia sẻ người phụ nữ của mình với một con lợn đực chứ?

Chỉ tiếc, cô ta tưởng mình làm chuyện không ai biết, nhưng thực ra tất cả đã bị Dương Duy Khôn phát hiện từ sớm.

Sau đó lấy độc trị độc, để cô ta tận hưởng cảm giác bị lợn đực đè lên.

Trương thư ký không cảm thấy có vấn đề gì với việc này, ngược lại còn rất mừng, dù ở nơi này, khí phách của đại công tử nhà họ vẫn không bị mài mòn.

Như vậy, khi trở về thành phố với những cuộc tranh đấu đầy m.á.u lửa, anh cũng có thể đứng vững một mình.

Triệu Vịnh Mai thì không biết gì cả, chỉ là cô vốn là người thông minh, sau khi nghe những chuyện này liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Cô và Triệu Vịnh Hồng lớn lên cùng nhau, tình cảm giữa hai người vốn không tốt, nhưng cô cũng hiểu tính cách của cô ta, nói cô ta không chịu nổi sự khát khao?

Chắc chắn không phải.

“Anh có biết chuyện của cô ta là thế nào không?”
Triệu Vịnh Mai hỏi Dương Duy Khôn.

“Biết,” Dương Duy Khôn cũng không định giấu cô, trực tiếp nói, “Là anh làm.”

“Tại sao?” Triệu Vịnh Mai hơi kinh ngạc.

“Bởi vì những thủ đoạn đó là cô ta định dùng lên em, để em phải chịu tiếng xấu.” Dương Duy Khôn nói.

Vì vậy, người như thế đáng đời!

“Tại sao chứ?” Triệu Vịnh Mai bị kích động, buồn bã nói, “Cô ta không thích em đến vậy sao?”

“Cô ta không xứng.” Dương Duy Khôn xót xa ôm vị hôn thê vào lòng, “Em có anh thích là đủ.”

Chương 714

DTV-EBOOK

Sau buổi tiệc đính hôn, gia đình Dương Quyền Đình trở về thành phố. Trước khi lên đường, Hứa Quế Chi vẫn nắm c.h.ặ.t t.a.y Triệu Vịnh Mai, ân cần dặn dò: “Con yên tâm, đợi khi mọi thứ ở thành phố ổn định, mẹ sẽ quay lại đón con.”

Dương Duy Khôn khoanh tay, nhìn mẹ với ánh mắt dịu dàng xen lẫn chút ghen tị. Có vẻ như bà thích Triệu Vịnh Mai hơn cả chính anh.

“Mẹ thích cậu quá, biết làm sao đây?” Dương Duy Khôn càu nhàu.

Triệu Vịnh Mai ngơ ngác: “Gì cơ?”

“Nếu sau này hai người đi chơi mà bỏ rơi tôi thì sao? Tôi ghen đấy.” Anh giả vờ buồn bã.

Triệu Vịnh Mai trừng mắt: “Anh đúng là...”

“Đợi tôi về.” Dương Duy Khôn bỗng trở nên nghiêm túc.

...

Phiêu Vũ Miên Miên

Triệu Vịnh Mai gật đầu, mặt đỏ ửng. Khi xe bắt đầu chuyển bánh, cô không kìm được lòng, đưa mắt nhìn theo.

Bất ngờ, Dương Duy Khôn bước xuống xe, kéo cô vào một góc khuất.

“Sao thế?” Triệu Vịnh Mai ngạc nhiên.

“Em có muốn đi cùng tôi không?” Anh hỏi.

Triệu Vịnh Mai tròn mắt: “Như thế có được không?”

“Tôi không muốn xa em.” Dương Duy Khôn ôm chặt cô, giọng khàn khàn, “Nhất là khi em nhìn tôi như vừa nãy.”

Ánh mắt ấy khiến anh chỉ muốn giấu cô đi, mang theo bên mình.

Triệu Vịnh Mai cũng siết chặt vòng tay. Hai người vừa mới thành đôi mà đã phải chia xa, thật khó chịu.

“Tôi sẽ nói với bác gái.” Dương Duy Khôn hôn nhẹ lên trán cô.

Ban đầu, anh không định đưa cô đi vì sợ cô gặp nguy hiểm ở thành phố. Anh dự định đợi mọi chuyện ổn định rồi mới tổ chức hôn lễ.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Triệu Vịnh Mai đỏ mắt tiễn anh, Dương Duy Khôn không thể nào rời đi.

Hơn nữa, trong làng còn có người như Triệu Vịnh Hồng, ai dám chắc sẽ không có kẻ thứ hai?

Anh muốn cô ở bên mình, nơi an toàn nhất.

“Là trưởng tức của nhà họ Dương, cô ấy cần học cách đối mặt với mọi chuyện.” Dương Duy Khôn thuyết phục mẹ Triệu Vịnh Mai, “Bác yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

Cả Hứa Quế Chi lẫn mẹ Triệu Vịnh Mai đều bất ngờ trước đề nghị này.

Hứa Quế Chi vui vẻ đồng ý: “Chị yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Mai Mai chu đáo. Để cháu đi cùng tôi làm

bạn, được không? Ít lâu nữa tôi sẽ đưa cháu về.”

Dĩ nhiên, lúc đó cũng là lúc chuẩn bị cho đám cưới.

Mẹ Triệu Vịnh Mai đành gật đầu. Bà hiểu rằng con gái đi cùng Dương Duy Khôn là tốt nhất, nhất là khi hai đứa đang yêu say đắm.

Đêm qua, Triệu Vịnh Mai khóc đến mắt sưng húp, sáng nay còn dùng nước lạnh chườm, tưởng bà không biết.

Con gái lớn rồi, lòng đã thuộc về người khác.

Kế hoạch ban đầu bị xáo trộn khi Triệu Vịnh Mai phải thu xếp đồ đạc. Thế là cô bị Dương Duy Khôn “dụ dỗ” lên xe, rời khỏi huyện.

Chỉ khi xe vượt qua thị trấn, Triệu Vịnh Mai mới nhận ra mình sắp đến thành phố – chuyến đi xa nhất đời cô.

Cô bị say xe, dù Dương Duy Khôn đã thử nhiều cách nhưng vẫn không đỡ.

Cuối cùng, họ cũng đến ngôi nhà tứ hợp viện cũ của gia đình họ Dương. Trương thư ký đã dọn dẹp sạch sẽ từ trước.

“Từ khi nhà anh chuyển đi, ngôi nhà này chưa ai ở,” Trương thư ký giải thích, “Ban đầu có kế hoạch khác, nhưng lãnh đạo cấp trên đặc biệt yêu cầu giữ nguyên.”

Nhờ vậy, ngôi nhà mới không bị tàn phá như những tứ hợp viện khác trong thời kỳ hỗn loạn.

Dương Duy Khôn nhường phòng mình cho Triệu Vịnh Mai, còn anh dọn vào phòng sách, kê một chiếc giường tầng.

“Em nằm nghỉ đi, tôi đi lấy nước cho em.” Anh nói.

“Em muốn tắm,” Triệu Vịnh Mai mệt mỏi, “Người khó chịu quá.”

“Được, tôi sẽ đun nước.” Dương Duy Khôn kiên nhẫn đáp.

Lúc quay lại, anh mang theo một bát cháo kê: “Em ăn chút gì đã rồi hãy tắm.”

Cháo do người giúp việc chuẩn bị sẵn. Biết gia đình họ Dương hôm nay về, bà đã nấu sẵn cả bữa.

Triệu Vịnh Mai ăn được nửa bát cháo với dưa chua, người đỡ mệt hơn. Lần đầu đi xe hơi, cô bị say đến mức xanh mặt.

Sau khi ăn và tắm rửa, cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Dương Duy Khôn!” Một giọng nói vang lên từ ngoài cửa.

“Anh ra ngoài đi, em ổn rồi.” Triệu Vịnh Mai nói.

“Đợi tôi về.” Anh mỉm cười, “Em cứ nghỉ thêm đi.”

“Nghe nói cậu về, tôi đến thăm ngay đây!” Một cô gái hào hứng nói, “Thế nào, đủ bạn bè chưa?”

“Chỉ thế thôi?” Dương Duy Khôn lạnh nhạt.

“Cậu còn muốn gì nữa?” Cô gái cười, “Tối nay tôi đãi lẩu nhé?”

“Để hôm khác, hôm nay không tiện.” Anh từ chối.

“Tại sao?”

“Vợ sắp cưới của tôi không khỏe.”

“Cậu thật sự đính hôn rồi?” Cô gái tròn mắt, bật cười, “Trời ơi, ai vậy? Tôi phải gặp mới được, xem ai ‘mù’ thế nào mà lại chọn cậu!”

“Mao Vệ Hồng, cô muốn ăn đòn à?” Dương Duy Khôn trừng mắt.

“Nói thật mà!” Mao Vệ Hồng không sợ, tiếp tục cười, “Thôi, tối nay để sau. Khi nào cô ấy khỏe, tôi gọi mấy đứa bạn cùng mừng cậu.”

“Ừ.” Dương Duy Khôn gật đầu, “À, cô đi lấy cho tôi ít hoa quả.”

Ăn hoa quả có lẽ sẽ đỡ say xe.

Mao Vệ Hồng lườm anh: “Cậu chỉ biết bóc lột tôi!”

Dù vậy, cô vẫn đồng ý: “Chờ nhé, tôi về xem nhà có gì. Cam được không?”

“Cam thì tốt nhất.” Dương Duy Khôn không ngại liệt kê thêm vài loại trái cây phương Nam.

“Đúng là không khách sáo chút nào!” Mao Vệ Hồng lè lưỡi, “Tôi đi lấy đây.”

Nhà cô cách nhà Dương Duy Khôn không xa. Gia đình cô may mắn không bị ảnh hưởng bởi biến động, nhưng mấy năm nay vẫn sống khép nép.

“Cô ấy là ai vậy?” Triệu Vịnh Mai hỏi, “Hai người thân thiết quá.”

“Mao Vệ Hồng, tính cách như con trai vậy,” Dương Duy Khôn giải thích, “Hồi nhỏ hay theo tôi. Khi nào em khỏe, tôi sẽ giới thiệu em với họ.”

Mấy người bạn khác cũng vừa trở về, đã đến lúc họp mặt.

“Ừ.” Triệu Vịnh Mai gật đầu, nhưng trong lòng thoáng chút buồn khi thấy Mao Vệ Hồng và Dương Duy Khôn thân thiết như vậy.

Cô tự trách mình sao lại nghĩ lung tung.

Chương 715

DTV-EBOOK

Triệu Vịnh Mai không ngờ cuộc sống ở thành phố lại như thế này. Mỗi sáng thức dậy, bảo mẫu trong nhà đã chuẩn bị sẵn bữa ăn, chỉ chờ cô dùng.

Dương Quyên Đình từ khi trở về thành phố hiếm khi xuất hiện ở nhà. Dương Duy Khôn ban đầu còn ở nhà cùng cô hai ngày, nhưng sau khi cô hồi phục hoàn toàn, anh cũng bắt đầu bận rộn.

Tuy nhiên, mỗi chiều anh đều về sớm, đạp chiếc xe đạp cũ kỹ chở Triệu Vịnh Mai đi dạo quanh.

“Đợi khi xong việc, anh sẽ đưa em đi chơi thật vui.” Dương Duy Khôn nói.

“Anh cứ bận việc của anh, em ở nhà cũng rất ổn.” Triệu Vịnh Mai đáp, “Chị Bình nấu ăn ngon lắm, em đang học nấu ăn cùng chị ấy.”

Cô không ngờ chị Bình trông bình thường mà nấu ăn lại tinh tế và khéo léo đến vậy. Sau khi thân thiết hơn, cô mới biết tổ tiên chị Bình từng là ngự thiện trong cung, đến đời chị, ông nội làm đầu bếp cho lãnh đạo ở thủ đô. Chị kết hôn rồi theo chồng về tỉnh Thiểm, sau đó được phân công đến nhà họ Dương.

Chị Bình rất hợp tính với Triệu Vịnh Mai, thấy cô có khiếu nấu ăn nên sẵn lòng chỉ dạy.

“Phụ nữ chúng ta, dù đi đâu cũng phải có một kỹ năng để tự lập. Đó chính là chỗ dựa của mình.” Chị Bình tâm sự.

...

...

Cũng vì quý cô gái này nên chị mới nói nhiều hơn bình thường. Mỗi khi nấu ăn hay trò chuyện, chị đều tranh thủ chỉ bảo cô những điều cần thiết.

“Em muốn bái chị Bình làm sư phụ.” Triệu Vịnh Mai suy nghĩ mấy ngày, hôm nay mới có dịp nói với Dương Duy Khôn, “Như vậy có ảnh hưởng gì đến gia đình không?”

Trước kia ở quê, cô chỉ nghe nói nhà họ Dương rất có thế lực, nhưng giờ đến thành phố, cô mới thực sự cảm nhận được sự hùng mạnh của gia tộc này.

Đặc biệt là mấy hôm trước, khi xem tin tức trên TV, Triệu Vịnh Mai bất ngờ thấy hình ảnh của Dương Quyền Đình.

Điều này khiến cô vô cùng choáng ngợp.

Những ngày qua, cô luôn tự hỏi liệu lựa chọn của mình có đúng không?

Phiêu Vũ Miên Miên

Nhưng mỗi khi thấy anh vội vã về nhà ăn cơm cùng, lại lo lắng cô buồn chán, lòng Triệu Vịnh Mai lại mềm lại.

Một người đàn ông tốt như vậy, nếu buộc phải buông tay, cô sẽ đau lòng lắm.

“Không có gì phải lo lắng cả.” Dương Duy Khôn nói, “Em muốn làm gì cứ làm, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Anh cưới em là để yêu thương em, chứ không phải để trói buộc em, bắt em không được làm cái này cái kia.” Anh nói tiếp, “Cứ mạnh dạn làm đi, có chuyện gì lớn, đã có anh đứng ra lo.”

“Nhưng cũng phải xem chị Bình có đồng ý không đã.” Triệu Vịnh Mai cười ngọt ngào, “Nếu không được cũng không sao, trong lòng em vẫn coi chị ấy như sư phụ.”

Chỉ với những điều chị Bình dạy và những lời tâm huyết chị phân tích về tình hình các gia đình trong thành phố, Triệu Vịnh Mai đã sớm coi chị như một người thầy.

“Được.” Dương Duy Khôn gật đầu, “Cuối tuần anh sẽ đưa em đi shopping.”

“Ừm.” Triệu Vịnh Mai đồng ý, “Chúng mình cũng đi xem phim nhé.”

“Em nghe nói trong thành phố có rạp chiếu phim riêng, xem rất hay.”

“Cô bé này biết nhiều thật đấy?” Dương Duy Khôn cười, “Em còn cướp lời của anh nữa.”

Anh vốn định đưa cô đi mua sắm rồi xem phim.

Triệu Vịnh Mai bật cười.

Gió đêm lướt qua mái tóc, mang theo hương hoa dịu nhẹ, Triệu Vịnh Mai cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Tuy nhiên, ngày hôm sau, khi đang cùng chị Bình hái rau trong vườn, cửa đột nhiên bị đẩy mạnh.

Một cô gái tóc uốn sóng, ăn mặc thời thượng bước vào. Cô ta liếc nhìn hai người rồi dừng mắt ở Triệu Vịnh Mai.

“Cô là Triệu Vịnh Mai?” Cô gái hỏi với giọng điệu khẳng định, “Có chuyện muốn nói, ra ngoài một chút được không?”

“Cô là ai vậy?” Chị Bình nhú mày, “Chúng tôi không quen cô, vào nhà không gõ cửa mà còn gọi người ta ra ngoài?”

“À, lỗi của tôi.” Cô gái cười, “Chị là chị Bình phải không? Tôi từng nghe nói về chị. Tôi là Quan Trí Di, nhà họ Quan chắc chị biết chứ?”

“Ừ.” Chị Bình lạnh nhạt đáp, “Nghe qua.”

Rồi quay sang Triệu Vịnh Mai nói, “Chính là nhà họ Quan đó.”

Triệu Vịnh Mai từ ánh mắt đầy thách thức của cô gái khi bước vào đã đoán ra cô ta là Quan Trí Di.

Nghe nói trước đây, hai gia đình Dương và Quan có ý định mai mối con cháu.

Nhưng chưa kịp đề cập thì nhà họ Dương gặp biến cố.

Sau khi nhà họ Dương suy sụp, nhà họ Quan nhanh chóng cắt đứt quan hệ, không những không giúp đỡ mà còn tránh xa, như thể chưa từng có ý định kết thông gia.

“Không biết tiểu thư Quan tìm tôi có việc gì?” Triệu Vịnh Mai hỏi.

Cô thấy mình và cô ta không có gì để nói, càng không cần thiết phải ra ngoài trò chuyện.

“Có thể cho tôi vài phút không?” Quan Trí Di nhìn Triệu Vịnh Mai, đánh giá trang phục của cô.

Nếu không biết trước Dương Duy Khôn yêu một cô gái quê, cô ta không thể tin nổi anh lại thích một người trông quê mùa và tầm thường như vậy.

“Cô muốn nói về Dương Duy Khôn? Vậy cô nên tìm anh ấy.” Triệu Vịnh Mai thẳng thắn đáp.

Cô đoán được Quan Trí Di muốn nói gì.

“Sao? Cô không đủ can đảm nghe thì làm sao làm dâu nhà họ Dương?” Quan Trí Di không ngờ Triệu Vịnh Mai lại từ chối mình.

“Việc này không cần cô lo.” Triệu Vịnh Mai nói, “Nếu là chuyện của Dương Duy Khôn hay hôn nhân của chúng tôi, cô nên tìm anh ấy.”

Triệu Vịnh Mai thở dài, “Hôn nhân là chuyện hai người, nếu anh ấy không muốn, tôi cũng không ép.”

“Nếu là chuyện khác, tôi càng không cần ra ngoài với cô, vì chúng ta không quen biết.” Triệu Vịnh Mai mỉm cười, “Tiểu thư Quan, cô thấy có đúng không?”

“Cô!” Quan Trí Di tức giận trừng mắt.

“Nói hay lắm.” Đúng lúc này, một tràng vỗ tay vang lên từ cửa. Triệu Vịnh Mai quay lại, ngạc nhiên.

Hóa ra là Mao Vệ Hồng.

“Quan Trí Di, cô còn mặt mũi nào đến đây?” Mao Vệ Hồng khoanh tay trước ngực, giọng đầy châm biếm, “Cô tìm vợ sắp cưới của Khôn Tử để làm gì?”

“Để tôi đoán xem,” Mao Vệ Hồng ngắt lời, “Định đưa tiền rồi nói cô ấy không xứng với Dương Duy Khôn?”

“Phụ nữ như cô không xứng với anh ấy đâu.” Mao Vệ Hồng bắt chước giọng điệu của Quan Trí Di.

“Phụt!” Cô tự nhổ nước bọt, “Xứng hay không đâu phải do cô quyết định?”

“Có gan thì đi tìm Dương Duy Khôn, lại đến đây tìm cô ấy, chắc là biết hôm nay nhà không có ai phải không?”

Quan Trí Di: “...”

Cô ta muốn xé miệng Mao Vệ Hồng.

Vì cô ta đoán đúng hết!

Chương 716

DTV-EBOOK

Hôm nay, Quan Trí Di đến đúng là đã dò la trước thông tin.

Gia đình họ Dương hôm nay không có ai ở nhà, chỉ có chị Bình và Triệu Vĩnh Mai.

Cô ta vốn đã thích Dương Duy Khôn từ lâu, gia đình họ Quan cũng có ý định muốn cô gả cho anh.

Nhưng ai ngờ nhà họ Dương gặp biến cố, cả gia đình bị điều đi lao động ở nông thôn. Chuyện hôn nhân của hai người vốn chỉ mới là ý định chứ chưa được đưa ra bàn bạc rõ ràng, nên đương nhiên không thể nhắc đến nữa.

Không những không nhắc đến, mà còn phải tránh xa để khỏi bị liên lụy.

Gia đình họ Quan cũng chỉ vì tự bảo vệ mình, không còn cách nào khác.

Nhưng ai ngờ nhà họ Dương lại trở về, chức vụ của Dương Quyền Đình giờ còn cao hơn cả cha cô.

Thế là ý đồ của nhà họ lại nhen nhóm lên.

Chỉ cần chưa kết hôn, thì mọi thứ đều có thể xoay chuyển, huống chi anh ta lại còn đính hôn với một cô gái quê mùa, chắc chắn chỉ là giải pháp tạm thời khi còn ở nông thôn.

...

...

Vì vậy, hôm nay Quan Trí Di đã tìm đến Triệu Vịnh Mai.

Ý của cô ta rất rõ ràng: nếu Triệu Vịnh Mai muốn có việc làm hoặc cần tiền, cô ta đều có thể đáp ứng, chỉ cần cô đồng ý rời xa Dương Duy Khôn và hủy hôn ước với anh.

Quan Trí Di hiểu rõ tính cách Dương Duy Khôn, anh sẽ không bao giờ làm chuyện phản bội.

Vì vậy, cô ta chỉ có thể bắt đầu từ Triệu Vịnh Mai, chỉ cần cô đồng ý hủy hôn, thì cô ta sẽ có cơ hội thuyết phục Dương Duy Khôn cưới mình.

Nhưng không ngờ, Triệu Vịnh Mai đã nhìn thấu ngay ý đồ của cô ta, và còn có Mao Vệ Hồng - một nhân vật khiến cô ta căm ghét.

“Sao cô lại dai dẳng như vậy?” Quan Trí Di tức giận nói. “Đâu đâu cũng có cô, chuyện này liên quan gì đến cô chứ?”

“Cô đã không biết xấu hổ như thế, thì tôi có gì mà không thể đến?” Mao Vệ Hồng lườm cô ta một cái. “Đi nhanh đi, lát nữa Khôn Tử về, cô đoán xem anh ấy sẽ làm gì?”

Quan Trí Di: “...”

Nếu Dương Duy Khôn biết chuyện, anh chắc chắn sẽ không khách khí gì. Tính cách anh thế nào, cô ta cũng hiểu phần nào.

“Nếu cô không muốn đi thì thôi.” Quan Trí Di mặt mày ngượng ngùng nói. “Tôi chỉ đến hỏi thăm, không có ý gì khác.”

Mao Vệ Hồng khẽ cười khẩy.

Không có ý gì khác? Ý đồ của cô ta gần như dán lên mặt rồi, còn bảo không có ý gì?

Phụt, mặt dày thật đấy, đúng là người nhà họ Quan.

“Cô...” Quan Trí Di liếc Mao Vệ Hồng một cái, vội vã rời đi, nhưng vẫn nghe thấy tiếng cười khẩy của cô từ phía sau.

Hôm nay cô ta thật sự nên xem lịch trước khi ra ngoài. Tính toán đủ đường, dò biết nhà họ Dương không có ai, nhưng lại giữa đường xuất hiện Mao Vệ Hồng.

Còn Triệu Vịnh Mai, một cô gái quê mùa, cũng không phải loại người chưa từng biết thế sự như vẻ ngoài của cô.

Tóm lại, hôm nay Quan Trí Di đến đây tự tin, nhưng ra về trong thất vọng.

Ở nhà, cô đã hứa với gia đình rằng sẽ thuyết phục được Triệu Vịnh Mai.

Bây giờ, cô phải giải thích thế nào đây?

Trong khi đó, Mao Vệ Hồng tự nhiên nắm tay Triệu Vịnh Mai:

“Con người đó mặt dày lắm, lại còn thích ra vẻ ta đây.”

“Nếu lần sau cô ta dám đến tìm cô nữa, đừng khách khí. Không, chuyện hôm nay nhất định phải kể lại với Dương Duy Khôn.” Mao Vệ Hồng nói tiếp. “Anh ta đẹp trai quá nên lắm hoa đại vướng vào.”

Triệu Vịnh Mai chột hiệu ra lý do tại sao hôm đó Dương Duy Khôn trò chuyện với Mao Vệ Hồng lại

thoải mái đến vậy.

Tính cách thẳng thắn như thế, ai mà không thích?

“Ừm, em biết rồi, cảm ơn chị.” Triệu Vịnh Mai cảm kích nói. “Lúc này may có chị, nếu không em không biết phải ứng phó thế nào.”

“Cô khiêm tốn quá, lúc này cô nói rất hay.” Mao Vệ Hồng vỗ tay cười lớn. “Tôi thấy hai người hợp nhau lắm.”

Ngay từ khi nghe tin Dương Duy Khôn đưa về một cô gái quê, cô đã nói rằng cô gái này chắc chắn có điểm gì đó thu hút anh, chứ không phải như mọi người nói rằng anh phải chấp nhận vì hoàn cảnh ở nông thôn.

Vớ vẩn!

Dương Duy Khôn là loại người lấy hôn nhân làm thỏa hiệp, chịu khuất phục cả đời sao?

Nếu thế, thì đó không phải là Dương Duy Khôn rồi.

“Đi, tôi dẫn cô đi chơi.” Mao Vệ Hồng nói. “Dương Duy Khôn bận rộn thì mặc kệ, nhưng nhốt cô ở nhà một mình là sao?”

“Chúng ta đi chơi thôi.” Mao Vệ Hồng kéo tay Triệu Vịnh Mai, quay sang nói với chị Bình. “Chị Bình ơi, em dẫn Mai Mai đi chơi nhé!”

“Được.” Chị Bình cười đáp. “Hai đứa có về ăn trưa không?”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Mao Vệ Hồng cười nói. “Em dẫn cô ấy đi ăn ngon.”

“Chị đợi em một chút, em đi thay quần áo.” Triệu Vịnh Mai cười nói.

Còn phải mang theo tiền nữa, không thể đi tay không được.

“Ừ.” Mao Vệ Hồng mỉm cười. “Lần trước định mời hai người đi ăn, nhưng Dương Duy Khôn giấu kín không cho tôi gặp cô, lại còn bảo cô không khỏe.”

Hừ, đồ đàn ông khó ưa!

“Lần trước em bị say xe, thật sự không khỏe.” Triệu Vịnh Mai giải thích. “Chị ngồi đợi một chút, em đi thay đồ.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Ừ, đi đi.” Mao Vệ Hồng vẫy tay, ngồi xuống cạnh chị Bình. “Em ngồi đây giúp chị Bình nhặt rau.”

“Thôi đi.” Chị Bình cười nói. “Đừng có nhặt xong rau không dùng được nữa.”

“Em hồi đó còn nhỏ mà.” Mao Vệ Hồng cười đáp. “Có chút không phân biệt được ngũ cốc.”

Trong lúc hai người trò chuyện, Triệu Vịnh Mai đã thay xong quần áo, trên vai đeo một chiếc túi vải quân dụng màu xanh, bên trong đựng tiền tiết kiệm của cô.

“Cô xinh quá.” Mao Vệ Hồng nhìn Triệu Vịnh Mai, cười nói.

Gương mặt Triệu Vịnh Mai thanh tú, xinh đẹp, toát lên vẻ dịu dàng, đậm thắm.

Không như Quan Trí Di, dù tóc uốn lượn sóng hợp thời trang, váy áo đẹp đẽ, nhưng khi đứng cạnh Triệu

Vịnh Mai, lại lộ rõ vẻ phàm tục.

Phải nói, gu thẩm mỹ của Dương Duy Khôn cũng thật đặc biệt, ánh mắt thật chuẩn.

Mao Vệ Hồng cùng Dương Duy Khôn lớn lên ở thành phố, rõ nhất nơi nào vui chơi, nơi nào ăn uống ngon.

Cô chở Triệu Vịnh Mai trên chiếc xe đạp nhỏ, rong ruổi khắp nơi.

Dương Duy Khôn hôm nay sau khi xong việc, đang cùng bạn bè đạp xe về nhà. Một người bạn nói:

“Khôn Tử, còn sớm, đi uống chút gì không?”

“Không đi, tôi về nhà với người yêu.” Dương Duy Khôn không chút do dự từ chối.

Người bạn cười bật:

“Này, đúng là kiểu ‘trọng sắc khinh bạn’ mà!”

“Từ ngày cậu về, bọn tôi rủ bao nhiêu lần rồi? Cậu chưa đi lần nào.” Một người khác nói.

“Hay là gọi cả em dâu tương lai đi cùng?” Người bạn cười đề nghị.

“Chị dâu tương lai.” Dương Duy Khôn trừng mắt. “Để tôi về hỏi đã.”

Phải xin phép trước đã.

Nhưng thực ra, anh chỉ muốn có không gian riêng cho hai người.

“Cậu sau này chắc chắn sẽ là một người chồng sợ vợ.” Người bạn vỗ vai anh cười nói. “Càng thế, bọn tôi càng tò mò về chị dâu tương lai.”

“Mai Mai của tôi rất ngoan, mấy người đừng có dạy xấu...” Dương Duy Khôn chưa nói hết câu, bỗng thấy hai cô gái đạp xe vui vẻ đi ngang qua đường.

Một trong hai tay cầm chai nước ngọt, vẻ mặt thoải mái.

“Đó... không phải Mao Vệ Hồng sao?”

“Đúng vậy, cô gái ngồi sau xe là ai thế?”

Dương Duy Khôn: “...”

Còn ai nữa? Mai Mai của anh chứ ai!

Chương 717

DTV-EBOOK

Mao Vệ Hồng không chỉ dụ dỗ vợ yêu của hắn đi chơi, còn dẫn cô ấy đến chính quán ăn mà hắn đã chuẩn bị sẵn để tạo bất ngờ cho buổi tối.

Đơn giản là phá tan mọi kế hoạch và nhịp độ mà Dương Duy Khôn đã dày công sắp đặt.

“Anh ấy bị sao vậy?” Ngô Đại Vĩ run rẩy hỏi Hùng Thanh Hoa, “Sao trông như sắp đi đánh nhau thế?”

Biểu cảm kia đáng sợ thật!

“Đi.” Dương Duy Khôn lạnh lùng nói.

“Ừ.” Hai người bạn từ thuở nhỏ liếc nhau, rồi đạp xe theo sau, “Ờ? Khôn tử, cậu định đi đâu thế?”

Vừa này không phải bảo về nhà sao? Giờ lại quay đâu?

“Đi ăn.” Dương Duy Khôn đáp ngắn gọn.

“Ai chọc giận anh ấy thế?” Ngô Đại Vĩ hỏi.

...

...

“Ai mà biết?” Hùng Thanh Hoa cười khẽ, đạp xe theo sau, “Đến đó thì biết ngay.”

Vừa này còn bình thường, không thể tự nhiên nổi giận được.

“Chẳng lẽ lại giận vì Mao Vệ Hồng đi ăn ngon mà không rủ bọn mình?” Ngô Đại Vĩ vừa đạp xe vừa nói.

Hùng Thanh Hoa liếc nhìn anh ta, “Cậu nghĩ nhiều quá.”

Theo hắn, chuyện này chẳng liên quan gì đến Mao Vệ Hồng, mà rất có thể là do cô gái ngồi sau xe của cô ấy.

Bằng không, Dương Duy Khôn đã định về nhà với người yêu, vậy mà khi thấy Mao Vệ Hồng chở một cô gái đi qua, hắn liền đổi ý đi ăn.

Chà chà...

Đúng là một kẻ “nô lệ tình yêu”!

Nghĩ đến đây, Hùng Thanh Hoa còn huýt sáo vui vẻ.

Ngô Đại Vĩ, “... Cậu biết gì rồi phải không?”

“Tôi biết gì chứ?” Hùng Thanh Hoa cười đáp, “Chỉ là lát nữa sẽ có kịch hay xem thôi.”

Nghĩ đến cảnh Dương Duy Khôn biến sắc mặt, gặp được vị hôn thê mà hắn giấu kín, cùng với Mao Vệ Hồng đáng thương, nụ cười trên mặt Hùng Thanh Hoa càng rạng rỡ hơn.

Mao Vệ Hồng hoàn toàn không biết mình đang đứng trước nguy hiểm, cô còn đang hào hứng giới thiệu với Triệu Vịnh Mai về quán ăn sắp tới.

“Nói đến quán ngon này thì phải nhờ Khôn cầu... à không, Khôn tử dẫn bọn mình đến đây.” Mao Vệ Hồng cười khúc khích, “Tên đó sành ăn lắm.”

Không hổ là biệt danh “Khôn cầu”, cái mũi hắn nhạy cảm với đồ ăn ngon cỡ nào, chỉ cần ngửi thấy mùi là tìm ra ngay.

“Em có thấy lạnh sau lưng không?” Triệu Vịnh Mai hỏi.

“Có chút.” Mao Vệ Hồng đáp, “Chắc do trong ngõ có gió thổi qua.”

Hai người không để ý nhiều, tiếp tục đạp xe về phía trước.

“Đợi sau này em học đi xe đạp rồi sẽ chở chị.” Triệu Vịnh Mai ngại ngùng nói.

“Em muốn học, chiều nay chị dạy luôn cũng được.” Mao Vệ Hồng nói, “Loại xe của chị dễ học lắm, không như xe đạp 28 khó nhằn đâu.”

“Hồng Hồng, cảm ơn chị.” Triệu Vịnh Mai cảm động nói.

“Chuyện nhỏ.” Mao Vệ Hồng cười đáp, “Đến rồi.”

Tuy nhiên, từ nhà đạp xe đến đây lại còn chở thêm một người quả thực rất mệt.

Nhưng khi hai người vừa khóa xe định bước vào, Triệu Vịnh Mai bất ngờ nhìn thấy một người quen!

“Anh... sao lại ở đây?” Triệu Vịnh Mai ngạc nhiên nhìn Dương Duy Khôn, “Anh cũng đến đây ăn à?”

Dương Duy Khôn liếc nhìn Mao Vệ Hồng, rồi đáp, “Ừ, đến đây ăn.”

“Tốt lắm, Khôn cầu, mình đi ăn ngon mà không rủ Mai Mai.” Mao Vệ Hồng nghe vậy liền nổi giận, “Khổ thân em phải vất vả lắm mới dụ được Mai Mai đi cùng.”

Vậy mà tên khốn này lại lén đi ăn một mình.

“Sao anh nhìn em như thế?” Mao Vệ Hồng nói đến đây bỗng im bật, vì ánh mắt Dương Duy Khôn đang nhìn cô đầy sát khí.

“Nếu em không dẫn cô ấy đến đây,” Dương Duy Khôn lạnh lùng nói, “Thì tối nay tôi sẽ tự đưa cô ấy đi ăn.”

Người phụ nữ này không chỉ phá hỏng kế hoạch của hắn, còn ở đây xúi giục làm rạn nứt tình cảm giữa hắn và Mai Mai.

“Ai biết anh nói thật hay không?” Mao Vệ Hồng ôm c.h.ặ.t t.a.y Triệu Vịnh Mai, “Biết đâu anh chỉ là nhất thời hứng lên thôi.”

“Không tin thì hỏi đi.” Dương Duy Khôn nói, “Hỏi xem tôi đã đặt phòng riêng chưa?”

Mao Vệ Hồng bấu môi.

“Con bé này,” Hùng Thanh Hoa từ phía sau xoa đầu cô, “Một số món cần đặt trước, em hỏi là biết ngay.”

Phòng riêng có thể đặt lúc đến, nhưng món ăn thì phải đặt trước, nếu không chỉ ăn được những món thông thường.

“Vậy bọn mình có phúc rồi!” Mao Vệ Hồng hào hứng nói, “Vẫn là anh giỏi nhất, Khôn cầu.”

“Cái gì?” Ánh mắt Dương Duy Khôn lại muốn g.i.ế.c người.

“Khôn tử, anh Khôn.” Mao Vệ Hồng cười tủm tỉm, “Mai Mai, anh ấy đáng sợ quá.”

“Đừng sợ.” Triệu Vịnh Mai an ủi cô, rồi quay sang Dương Duy Khôn, “Anh đừng có hù dọa em ấy nữa.

Hồng Hồng tốt với em lắm.”

“Em ấy còn hứa dạy em đi xe đạp nữa.”

Dương Duy Khôn, “...”

Được, càng muốn g.i.ế.c người hơn rồi đấy.

“Em ấy?” Dương Duy Khôn khoanh tay, nhìn Mao Vệ Hồng đầy châm biếm, “Xe đạp của em ấy còn là tôi dạy đấy, dốt đặc cán mai, suýt nữa làm thầy phát điên.”

“Em chắc chắn muốn em ấy dạy?”

Cái này... Triệu Vịnh Mai không ngờ lại như vậy, ngây người nhìn Mao Vệ Hồng.

“Khôn cậu, anh làm hỏng danh tiếng của em, em g.i.ế.c anh đấy.” Mao Vệ Hồng tức giận la hét, “Em dốt chỗ nào? Rõ ràng là anh dạy không tốt.”

“May mà còn có nhân chứng.” Dương Duy Khôn nhìn Hùng Thanh Hoa và Ngô Đại Vĩ, “Không thì nhẩy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch.”

“Hai người... Hùng Thanh Hoa, anh nói xem em có dốt không?” Mao Vệ Hồng giận dữ nhìn hắn.

“Ừ,” Hùng Thanh Hoa cười triu mến, “Không dốt, không dốt chút nào.”

“Chỉ là khả năng phối hợp hơi kém, không sao cả.”

Nếu không bổ sung câu này, Mao Vệ Hồng còn cảm kích hắn, nhưng giờ thì còn gì để nói?

“Mai Mai, bọn họ bắt nạt em.” Mao Vệ Hồng giả vờ khóc lóc.

“Đừng khóc,” Triệu Vịnh Mai vội vàng an ủi, “Em tin chị.”

“Thế còn anh?” Dương Duy Khôn ghen tị hỏi.

Triệu Vịnh Mai, “...”

Khổ thân cô!

“Ha ha, em đùa thôi.” Mao Vệ Hồng bật cười, “Nếu muốn học đi xe đạp, chắc chắn phải nhờ Khôn tử dạy.”

“Anh ấy khỏe, đỡ phía sau là em học nhanh lắm.” Mao Vệ Hồng vừa nói vừa liếc mắt với Dương Duy Khôn.

Dương Duy Khôn gật đầu.

Nụ cười trên mặt Mao Vệ Hồng càng rạng rỡ hơn.

“Nhưng chị bảo xe đạp 28 khó học lắm mà.” Triệu Vịnh Mai nói.

“Không sao, em cứ lấy xe của chị mà học.” Mao Vệ Hồng vỗ n.g.ự.c đáp.

Thôi được vậy.

Triệu Vịnh Mai đành gật đầu.

Nhưng không ngờ Mao Vệ Hồng thì thầm với Dương Duy Khôn, “Em muốn băng đĩa mới nhất của thần tượng.”

“Đồng ý.” Dương Duy Khôn đáp.

Mao Vệ Hồng chép miệng, “Khôn cầu, không ngờ anh cũng có ngày nay!”

“Em không muốn thì thôi.”

“Muốn, sao lại không muốn?” Mao Vệ Hồng vội nói, “Cảm ơn anh.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Em Mai Mai của em tốt quá.”

“Nhầm rồi, là của anh.”

Mao Vệ Hồng, “...”

Khôn cầu!

Chương 718

DTV-EBOOK

Trong thời gian ở tỉnh thành, Triệu Vịnh Mai được tiếp xúc với một cuộc sống hoàn toàn khác so với trước đây.

Cô học cách giao tiếp với những người mới quen, theo chị Bình học làm nhiều món ăn ngon.

Cô cũng học cách đi xe đạp và bắt xe buýt.

Tóm lại, tất cả đều là những điều mới mẻ mà trước đây ở làng quê cô chưa từng biết đến.

Cô còn được làm quen với những người vô cùng tốt bụng.

Như Mao Vệ Hồng và những người bạn thân của Dương Duy Khôn.

Không biết có phải vì thái độ của cô ngày hôm đó hay lời nói của Mao Vệ Hồng đã khiến Quan Trí Di tức giận hay không, nhưng từ đó về sau, cô không gặp lại cô gái đó nữa.

Tuy nhiên, đôi lúc Triệu Vịnh Mai cũng cảm thấy hoang mang, không biết mình có thực sự phù hợp với cuộc sống nơi đây không?

Đặc biệt là khi nhìn thấy Dương Duy Khôn vui đùa cùng những người bạn thuở nhỏ, cô thường cảm thấy ghen tị.

...

...

Ghen tị vì họ có thể thoải mái vui đùa bên nhau.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Dương Duy Khôn cười hỏi, nắm tay Triệu Vịnh Mai. “Nhớ nhà rồi phải không?”

Triệu Vịnh Mai gật đầu.

Đúng là cô đang nhớ nhà.

“Hai ngày nữa, anh sẽ đưa em về.” Dương Duy Khôn mỉm cười nói. “Vì vậy, nhiệm vụ của chúng ta trong hai ngày tới khá quan trọng đấy.”

“Nhiệm vụ gì vậy?” Triệu Vịnh Mai ngạc nhiên hỏi.

“Mua quà cho bố mẹ, em trai và cả dân làng nữa.” Dương Duy Khôn nhẹ nhàng véo mũi cô. “Em không thể về tay không được.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì cả.” Dương Duy Khôn nói. “Em cũng đừng lo lắng về chuyện tiền bạc.”

Anh vừa nói vừa đặt một chiếc hộp sắt vào tay cô. “Anh đã muốn đưa em cái này từ lâu rồi.”

“Cái gì vậy?” Triệu Vịnh Mai hỏi.

“Mở ra xem đi.” Dương Duy Khôn dùng cầm ra hiệu cho cô.

“Anh đưa em những thứ này làm gì?” Triệu Vịnh Mai mở hộp, bên trong chứa rất nhiều tiền và một cuốn sổ tiết kiệm.

“Quy định của nhà họ Dương, vợ quản lý tiền.” Dương Duy Khôn cười, hai tay đút túi.

Ngay từ ngày đầu đến tỉnh thành, anh đã đề cập đến việc đưa tiền cho Triệu Vịnh Mai, nhưng cô kiên quyết từ chối.

Anh không ép, muốn cho cô thời gian để làm quen.

“Em không thể nhận.” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt nói.

“Em không muốn lấy anh?” Dương Duy Khôn hỏi. “Hay em định về nhà nói với mọi người rằng chúng ta không hợp nhau?”

Triệu Vịnh Mai: “...”

Cô thực sự có chút d.a.o động, nhưng không ngờ Dương Duy Khôn lại nhạy cảm đến mức này.

“Triệu Vịnh Mai, em đừng hòng.” Dương Duy Khôn nghiêm mặt nói. “Đời này em đừng nghĩ thoát khỏi anh.”

“Em không có.” Triệu Vịnh Mai lắc đầu. “Em thừa nhận đã có vài lần nghĩ như vậy.”

“Vài lần?” Giọng Dương Duy Khôn cao hơn.

Anh chỉ cảm nhận được một lần cô d.a.o động, không ngờ lại có nhiều đến thế.

“Anh xin lỗi.” Dương Duy Khôn áy náy nói. “Là do anh chưa làm tốt.”

Nếu không, cô đã không có cảm giác như vậy.

“Không phải lỗi của anh.” Triệu Vịnh Mai lắc đầu. “Có lẽ em không phù hợp với nơi này.”

Chưa kịp nói hết câu, nụ hôn của Dương Duy Khôn đã ập xuống.

“Ừm...”

Triệu Vịnh Mai không ngờ anh lại hôn cô đột ngột như vậy, hơn nữa cửa còn chưa đóng, bên ngoài vẫn nghe thấy tiếng Hứa Quế Chi và chị Bình trò chuyện.

Anh thật quá liều lĩnh!

Nếu có ai đó bước vào, cô sẽ mất mặt mất.

“Đừng.” Triệu Vịnh Mai vùng vẫy.

“Mai Mai, đừng bỏ rơi anh.” Dương Duy Khôn không hôn cô nữa nhưng vẫn ôm chặt. “Chuyển đến một nơi mới, em chưa quen là chuyện bình thường.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Vì anh, được không?” Giọng Dương Duy Khôn như van nài.

Triệu Vịnh Mai im lặng một lúc, cuối cùng gật đầu.

“Cảm ơn em.” Dương Duy Khôn cười, áp trán vào trán cô. “Mai Mai.”

Khi hai người bước ra ngoài, Hứa Quế Chi và chị Bình nhìn nhau, đều thấy nụ cười trong mắt đối phương.

“Ra ngoài à?” Hứa Quế Chi hỏi.

“Vâng, đưa Mai Mai đi mua đồ.” Dương Duy Khôn hơi ngại ngần nói.

“Đợi đã.” Hứa Quế Chi gọi con trai vào phòng. “Cầm lấy số tiền này, mua quà cho bố mẹ Mai Mai và dân làng.”

“Vâng.” Dương Duy Khôn không khách khí, nhận lấy tiền. “Cảm ơn mẹ.”

“Mai Mai mới đến tỉnh thành, giống như ngày xưa chúng ta về quê vậy.” Hứa Quế Chi nói. “Cũng tại mẹ đạo này bận quá, không quan tâm đến con bé.”

“Mẹ đừng tự trách, là do con chưa xử lý tốt.”
Dương Duy Khôn nói. “Mẹ yên tâm, con sẽ giải quyết ổn thỏa.”

Hóa ra, mọi người đều nhận ra sự buồn bã gần đây của Triệu Vịnh Mai.

Triệu Vịnh Mai chưa bao giờ nghĩ rằng mua sắm lại có thể như thế này!

“Nhiều quá!” Cô tròn mắt nhìn đồng đồ chất đầy trước mặt. “Tốn bao nhiêu tiền vậy!”

“Không nhiều lắm, chủ yếu là cần phiếu.” Mao Vệ Hồng, người đi cùng, ghen tị nói. “Hôm nay tôi mới thấy cảnh tượng này.”

“Những phiếu này là bồi thường cho gia đình chúng tôi trong những năm qua.” Dương Duy Khôn giải thích với Triệu Vịnh Mai. “Mẹ cho một ít, anh cũng có một ít.”

“Đừng áp lực.” Dương Duy Khôn nói nhỏ với cô. “Đây cũng là cách bồi thường của cấp trên cho gia đình, bù đắp những năm tháng khó khăn.”

“Nhờ sự giúp đỡ của dân làng những năm đó, gia đình chúng ta mới vượt qua được.” Dương Duy Khôn nói. “So với những gì họ đã làm, món quà này chẳng là gì.”

Trên đường về, Dương Duy Khôn là người lái xe.

Triệu Vịnh Mai lúc này mới biết anh biết lái xe. “Chồng em biết nhiều thứ lắm, nếu em muốn học, anh sẽ dạy sau.”

“Em mới học đi xe đạp xong.” Triệu Vịnh Mai lo lắng nhìn về phía trước, không quên cảm giác say xe

lần trước.

“Ngồi xe nhiều lần sẽ quen thôi.” Dương Duy Khôn cười nhìn cô. “Nghe nói người say xe nếu biết lái sẽ không bị say nữa.”

“Thật không?” Triệu Vịnh Mai không tin.

“Đương nhiên là thật.” Dương Duy Khôn nói. “Em muốn thử không?”

“Không.” Triệu Vịnh Mai không ngờ anh lại hành động ngay lập tức. “Anh lái xe đi.”

Nhờ sự phân tâm của Dương Duy Khôn, hoặc có lẽ do anh lái xe ổn định, Triệu Vịnh Mai không bị say xe trên đường về.

Khi đến huyện, Dương Duy Khôn không dừng lại, không muốn gặp gỡ những người ở đó, mà lái thẳng về làng.

Bọn trẻ con chạy theo xe reo hò: “Chị Mai Mai về rồi, anh Khôn về rồi!”

Triệu Vịnh Mai bước xuống xe, chia kẹo trái cây đã chuẩn bị sẵn cho chúng. “Cầm lấy ăn đi, ai cũng có phần.”

Hai vợ chồng Triệu lão tam nghe tin cũng chạy ra. Bà Triệu nhìn thấy con gái hồng hào, biết rằng con bé không phải chịu khổ ở tỉnh thành.

“Bố, mẹ, chúng con về rồi.” Dương Duy Khôn nói.

Hai vợ chồng Triệu lão tam sững sờ: “Ừ, vào nhà đi.”

Tiếng cười nói rộn rã vang lên khắp làng.

Chương 719

DTV-EBOOK

Lần này trở về, Triệu Vịnh Mai không chỉ mua rất nhiều quà cho bố mẹ và anh em, mà còn mang theo vô số món quà cho trẻ em và người già trong làng.

Những đứa trẻ nhận được đồ dùng học tập và sách vở, còn các cụ già thì được tặng bánh ngọt mềm và quần áo.

Nói chung, tất cả những ai từng giúp đỡ gia đình cô trước đây đều nhận được quà từ nhà họ Dương.

Những người không nhận được quà chỉ biết ngồi ở nhà tức giận, tự trách mình ngày đó quá hẹp hòi, thậm chí còn nhiều lần gây rắc rối cho nhà họ Dương.

Bây giờ họ Dương đã được phục chức, không tính sổ với họ đã là khoan dung lắm rồi.

“Mai Mai đi tỉnh về trông xinh đẹp hẳn,” có người ghen tị nói.

Nhìn xem, cô ấy có con mắt tinh tường thế nào, tìm được một người chồng làm quan ở tỉnh thành, sau này còn được làm bà quan ở thành phố nữa.

So sánh với nhà họ Hồ, khác biệt quá rõ ràng.

Hồ Thúy Hồng hôm nay lại bị đánh chạy về nhà, nhưng vừa bước vào làng đã nhận thấy không khí khác lạ, hình như có chuyện gì vui đang diễn ra?

...

...

Sao ai nấy đều tràn ngập niềm vui thế?

“Sao mà lại về?” Người dì họ Hồ nhìn Hồ Thúy Hồng với vẻ khó chịu, “Con gái đã có chồng mà ngày nào cũng chạy về nhà mẹ đẻ, sẽ mang xui xẻo đến cho gia đình.”

“Đúng là xui xẻo,” bà Hồ cúi kính nói, “Không có việc gì thì đừng có về.”

“Mắt bà mù rồi à? Không thấy tôi bị đánh sao?” Hồ Thúy Hồng tức giận nói, “Đây là nhà tôi, tôi muốn về thì về.”

“Nhà của mà?” Bà Hồ cười lạnh, “Được, vậy mà về đây, chúng ta chia nhà.”

Bà ta không muốn sống thêm một phút nào nữa.

“Hồ lão tam, mà ra đây ngay,” bà Hồ hét vào căn phòng của bà cụ họ Hồ, “Tao muốn chia nhà, không chia thì tao ly hôn.”

Bà cụ họ Hồ nằm trên giường thở hổn hển.

Kể từ khi đứa cháu trai mà bà yêu quý nhất bị điều tra, con trai thứ hai - bố mẹ của Hồ Thúy Hồng - cũng bị điều tra theo.

Khi nghe tin, bà cụ suy sụp hoàn toàn, rồi bị tai biến liệt giường.

May mắn là trong nhà còn có đứa con thứ ba chăm sóc bà, nhưng cô con dâu vốn ngoan ngoãn giờ đây cũng bắt đầu tỏ thái độ khó chịu.

Điều khiến bà cụ đau lòng hơn cả là cuộc sống của Hồ Thúy Hồng quá khổ sở.

Đó là đứa cháu gái mà bà yêu quý nhất.

Ngày trước, bà nghĩ rằng gả cho Vương Vĩ, có nhà ngoại hậu thuẫn, hẳn sẽ đối xử tốt với Thúy Hồng.

Nhưng ai ngờ nhà ngoại lại sụp đổ nhanh chóng, và Vương Vĩ cùng gia đình thay lòng đổi dạ còn nhanh hơn nữa!

Ban đầu, hẳn bắt Thúy Hồng tố cáo anh trai mình, nhưng cô ta không chịu, nên Vương Vĩ liên tục đánh đập cô.

Hoặc là... **ngược đãi** Thúy Hồng theo những cách tàn nhẫn hơn.

Bà cụ biết chuyện này, lòng đau như cắt, ban đầu còn nói được vài câu, nhưng giờ đây bị kích động đến mức méo miệng, không nói nên lời.

Thỉnh thoảng, nước dãi còn chảy ra không kiểm soát.

Chỉ có đứa con thứ ba là không chê bai, tận tụy chăm sóc bà.

“Mày... mày... nhìn xem...” Bà cụ gắng gượng nói với con trai.

“Mẹ, mẹ đừng lo cho Hồng Hồng nữa,” Hồ lão tam đặt lọ thuốc xuống nói, “Mỗi lần nó về là bệnh của mẹ lại nặng thêm.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Theo tôi, cái nhà này bị Hồng Hồng phá hoại hết rồi.” Người chú vốn hiền lành giờ cũng oán giận đứa cháu gái này.

“Nếu không phải vì những việc nó làm mà đắ tội với nhà họ Dương, có lẽ nhà anh hai đã không gặp họa.” Hồ lão tam nói xong, đứng dậy bước ra ngoài.

Bà cụ giờ tay, ấp úng muốn nói gì đó, nhưng con trai bà đã không còn kiên nhẫn lắng nghe.

“Chia nhà thì chia,” Hồ Thúy Hồng nói, “Cái nhà này vốn là do bố tôi xây.”

“Đồ vô ơn!” Bà ba họ Hồ chống nạnh tức giận, “Mày cũng biết là nhà của bố mày, không phải của mày!”

“Mày đã có chồng, giờ mày họ Vương rồi.” Bà ba tiếp tục, “Về nhà lần nào là khóc lần đấy, như đám ma vậy. Bệnh của bà mày vừa đỡ chút nào, mày về là nặng thêm.”

“Mày vui rồi, vỗ tay bỏ đi, để chúng tao ở lại hầu hạ?” Bà ba càng nói càng tức, “Cái ngày này không sống nổi nữa, ai muốn hầu thì hầu.”

“Tôi không được về thăm bà tôi sao?” Hồ Thúy Hồng đỏ mắt nói, “Bà...”

“Thôi, đừng gào nữa.” Hồ lão tam bước ra với khuôn mặt lạnh lùng, “Nếu mày thực sự có hiếu thì đừng về, cũng đừng tìm bà, bà đã như thế rồi, mày tha cho bà đi.”

“Chú ba, trước đây chú không như thế này.” Hồ Thúy Hồng nói, “Có phải vì bố mẹ tôi giờ không còn là cán bộ nữa, nên chú có thể tùy tiện bắt nạt tôi?”

“Chú ba, nhà họ Dương bị hạ xuống đây mà vẫn phục chức được, sao chú biết bố mẹ tôi và anh tôi không làm được?” Hồ Thúy Hồng hỏi.

Hồ lão tam bị chặn họng.

“Vậy thì đợi khi bố mẹ mày phục chức,” bà ba nói, “Lúc đó để họ phán xem ai đúng ai sai.”

“Nếu thấy tôi sai, tôi quỳ xuống xin lỗi mày cũng được.” Bà ba nói thêm.

Hồ Thúy Hồng tức đến nghiến răng.

“Nè, mày biết không?” Bà ba bỗng cười nói, “Hôm nay Triệu Vịnh Mai và người yêu về làng, xì xào... nghe nói mang cả một xe đầy đồ.”

“Những ai thân thiết với họ trong làng đều nhận được quà.” Bà ba tiếp tục, “Nói đến người giỏi nhất làng này, vẫn là Triệu Vịnh Mai, nhìn xem con mắt chọn chồng của cô ấy tinh tường thế nào.”

“Nhà họ Dương đã phục chức, mà còn là chức lớn, thế mà con rể vẫn coi Triệu Vịnh Mai như báu vật, che chở hết mực.” Ánh mắt bà ba lộ rõ sự ghen tị.

“Không như một số người, khi thịnh vượng thì đến nịnh bợ,” bà ba chế giễu, “Khi gặp chuyện, thì tránh xa cả dậm.”

“Đó chỉ là giả vờ thôi,” Hồ Thúy Hồng kiên quyết nói, “Lần này hẳn về chắc chắn là để hủy hôn với Triệu Vịnh Mai.”

“Triệu Vịnh Mai là một cô gái quê mùa, làm sao có thể lấy được Dương Duy Khôn, gia nhập nhà họ Dương!” Hồ Thúy Hồng hét lớn, “Mày đợi đi, Triệu Vịnh Mai chắc chắn sẽ bị Dương Duy Khôn ghét bỏ, cô ta sẽ trở thành người phụ nữ bị ruồng bỏ.”

Giống như cô bây giờ.

Vương Vĩ đã ra tối hậu thư, nếu cô không đưa ra quyết định, không tố cáo anh trai mình, thì hắn sẽ ly hôn với cô.

Không có lý do gì để giữ một người vợ chỉ mang họa đến cho nhà chồng.

Lần này về, Hồ Thúy Hồng muốn bàn bạc với bà nội về chuyện này.

Trong lòng, cô không muốn làm, nhưng Vương Vĩ nói nếu không làm thì sẽ ly hôn.

Hắn còn đánh cô một trận, bảo cô cắt về nhà mẹ đẻ.

Hồ Thúy Hồng hoang mang nhìn chú ba và dì ba, rồi quay đầu bật khóc chạy đi.

Cô không về thẳng huyện, mà vô thức chạy đến gần nhà Triệu Vịnh Mai.

Lúc này, nhà Triệu Vịnh Mai đã tụ tập rất đông người, lũ trẻ con nháy nhót xung quanh chiếc xe hơi đậu trước cửa.

Cô nhìn thấy những người dân làng mà trước đây cô khinh thường, giờ đang cười nói vui vẻ.

Triệu Vịnh Mai rót nước mời mọi người, còn Dương Duy Khôn đứng bên cạnh, ánh mắt không rời khỏi cô một giây.

Vừa nhìn cô với vẻ triu mến, vừa thoả mái trò chuyện với dân làng, không chút ngại ngùng.

Tất cả tạo nên một khung cảnh ấm áp và hạnh phúc!

Chương 720

DTV-EBOOK

Trong tâm trí Hồ Thúy Hồng, ánh mắt Dương Duy Khôn dành cho Triệu Vịnh Mai vẫn ám ảnh cô không thôi. Đó là ánh mắt đong đầy yêu thương, chiều chuộng, dù cô không muốn thừa nhận nhưng trong lòng vẫn trào dâng một nỗi ghen tị khó tả. Đây là thứ tình cảm cô chưa từng được nhận bao giờ, ngay cả Vương Vĩ hay bất kỳ ai khác cũng chưa từng dành cho cô như vậy.

Hồ Thúy Hồng bật khóc trong uất ức, vô tình chạm vào vết thương trên mặt khiến cô đau đớn thốt lên tiếng kêu. Không hiểu sao, đám đông đang nói chuyện rôm rả bỗng im bật, rồi mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía cô. Cô hoảng loạn, xấu hổ, chỉ muốn chui xuống đất để trốn tránh. Cô không muốn Dương Duy Khôn thấy mình trong tình cảnh này, càng không muốn Triệu Vịnh Mai coi thường.

Cô cố đứng dậy để rời đi, nhưng vội vàng quá nên ngã sấp mặt xuống đất. Tiếng cười giễu cợt vang lên phía sau, cùng với giọng trẻ con lạnh lạnh: “Nhìn kìa, cô ấy ngã chổng kên!” Hồ Thúy Hồng thầm thề sẽ đánh cho đứa nhóc đó một trận nhớ đời. Nhưng khi quay lại, cô chỉ thấy một đám trẻ con đứng đó, chẳng biết đứa nào vừa chế nhạo mình. Cô đành bẽ mặt bỏ chạy.

Tiếng bàn tán vẫn văng vẳng bên tai: “Đó là Hồ Thúy Hồng đúng không?”, “Lại bị chồng đánh à?”, “Đàn bà phải chọn đúng chồng, không thì chỉ có

nước bị đổi xử như súc vật.” Ai nấy đều gật đầu đồng tình. Có người còn nói: “Nhà họ Hồ giờ gặp báo ứng rồi. Bao nhiêu chuyện xấu xa họ làm ngày trước, giờ đến lượt họ chịu hậu quả.”

Quả thật, nhiều gia đình trong làng đã bị họ Hồ hãm hại, thậm chí có nhà tan cửa nát nhà. Nhưng dân làng vốn chất phác, chỉ dừng lại ở việc bàn tán chứ không ai đến nhà họ Hồ châm dầu vào lửa.

Hồ Thúy Hồng ngồi bên bờ sông, mắt đờ đẫn nhìn dòng nước. Cô nhớ lại lần mình định hãm hại Triệu Vịnh Mai ngay tại nơi này, nhưng không ngờ lại vô tình đẩy cô ấy đến với Dương Duy Khôn. Còn cô, từng nghĩ việc lấy Vương Vĩ là điều tuyệt vời, giờ nhìn lại thật nực cười. Cô ngồi đó rất lâu, thậm chí có lúc nghĩ đến việc nhảy xuống sông cho xong. Nhưng cô quá sợ chết, nên đành đứng dậy, vừa khóc vừa quay về huyện.

Vừa bước vào nhà, cô đã thấy mẹ chồng lạnh lùng ngồi đó: “Con đã nghĩ kỹ chưa? Là tố giác hay ly hôn?” Hồ Thúy Hồng đứng như trời trồng. “Không tố giác thì cút ngay,” bà ta quát, “chúng ta cắt đứt quan hệ, đừng liên lụy nhau.”

Vương Vĩ từ trong phòng bước ra, nhìn mẹ rồi nói với vợ: “Em đừng trách mẹ nói nặng. Lúc này mình phải biết lo cho bản thân. Dù không nghĩ cho chúng tôi, cũng hãy nghĩ đến tương lai của con cái sau này.” Hồ Thúy Hồng sờ lên bụng, chợt nhận ra mình chưa từng nghĩ đến điều đó.

“Em hãy suy nghĩ thêm đi,” Vương Vĩ nói, “Tối qua là anh sai, không kiềm chế được bản tính. Em

tha thứ cho anh nhé.” Hồ Thúy Hồng bật khóc, mắt đỏ hoe. Đây là lần đầu tiên từ khi xảy ra chuyện, anh ta dịu dàng với cô như vậy. “Em không sao,” cô nức nở.

Vương Vĩ ân cần dỗ dành: “Anh xin lỗi, sau này anh sẽ kiểm chế hơn.” Hồ Thúy Hồng gật đầu. Nếu Hồ lão thái ở đây, bà sẽ bảo cháu gái: “Đồ ngốc, lời đàn ông vũ phu làm sao tin được? Họ đánh con một lần, sẽ có vô số lần sau. Bạo lực gia đình chỉ có 0 lần hoặc vô số lần.” Tiếc là bà giờ đã nằm liệt giường, không nói nên lời.

Hồ Thúy Hồng bị dỗ ngon dỗ ngọt, Vương Vĩ quay sang nói với mẹ: “Mẹ ơi, Hồng Hồng đói rồi, mẹ nấu cơm đi.” Vương mẫu tuy nghi ngờ nhưng vì con trai nên đành nghe theo. Khi Hồ Thúy Hồng vào phòng, bà hỏi nhỏ: “Sao con đối xử tốt với con ả đó thế? Hay là chuyện của anh nó có biến chuyển gì?”

“Không,” Vương Vĩ lạnh lùng đáp, “Chỉ cần thêm chút chứng cứ nữa là xong. Nếu con ngu ngốc này chịu tố giác, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.” “Vậy sao con còn đối xử tốt với nó?” Vương mẫu không hiểu. “Mẹ không thấy lúc nó về sao?” Vương Vĩ cười nhạt, “Nó tưởng nhà ngoại sẽ bênh vực? Chắc chắn là bị nhà ngoại từ chối rồi. Giờ là lúc nó yếu lòng nhất, chỉ cần cho chút hơi ấm là nó sẽ nghe lời.”

Vương mẫu gật gù khen ngợi: “Con trai mẹ giỏi thật.” Tiếc là sinh nhầm thời, nếu không ắt sẽ làm nên chuyện lớn. “Chỉ cần nó tố giác, vị trí của anh nó sẽ là của con,” Vương Vĩ cười.

Triệu Vịnh Mai không biết chuyện này, khi nghe dân làng bàn tán về Hồ Thúy Hồng, cô chỉ lắc đầu rồi

thôi. Đó đã là người không liên quan đến cô nữa. Nhưng chẳng bao lâu sau, một tin chấn động lan truyền: “Hồ Thúy Hồng tố cáo chính anh trai ruột của mình.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Khi đoàn điều tra về làng xác minh, ai nấy đều ngỡ ngàng. Dù không dám nói to nhưng trong lòng họ đều nghĩ: “Anh trai Hồ Thúy Hồng từng yêu quý cô ta biết bao, có gì ngon vật lạ đều dành cho cô. Vậy mà giờ bị chính em gái ruột đ.â.m sau lưng?”

Khi đoàn điều tra đến nhà họ Hồ, Hồ lão thái nghe tin liền bị tai biến, nằm bất động trên giường. Mọi người hốt hoảng cứu chữa, nhưng lần này bà không qua khỏi. Bà c.h.ết trong uất hận, mắt vẫn mở trừng trừng. Có lẽ đến c.h.ết bà cũng không hiểu vì sao đứa cháu gái do chính tay mình dạy dỗ lại trở nên như vậy.

Thật ngu muội! Dù có bị bắt, nếu không có chứng cứ xác thực, anh trai cô sớm muộn cũng sẽ được thả. Nhưng giờ đây, chính cô đã tự tay chặt đứt con đường sống của mình. Vương Vĩ muốn ly hôn chỉ là chuyện sớm muộn. Nhà họ Hồ đã xong. Hồ Thúy Hồng cũng tiêu đời!

Chương 721

DTV-EBOOK

Tin tức về Hồ Thúy Hồng một lần nữa được nghe thấy vào ngày Dương Duy Khôn chuẩn bị rời đi, Triệu Vĩnh Mai biết được từ người bạn thân của mình.

“Trước đây Hồ Thúy Hồng đâu có vô não đến thế, sao giờ lại làm toàn những chuyện ngu ngốc không giới hạn thế này?” Người bạn thân càu nhàu, “Người đàn ông của cô ta dụ dỗ cô ta đi tố cáo anh trai mình.”

Phiêu Vũ Miên Miên

“Hắn bảo nếu không tố cáo sẽ ly hôn.”

“Hồ Thúy Hồng cái đồ ngốc ấy nghe lời chồng, tố cáo luôn anh trai.” Người bạn tiếp tục, “Vốn dĩ anh trai cô ta sắp được thả ra, giờ thì xong, cứng nhắc luôn.”

“Hồ Thúy Hồng tưởng chồng mình sẽ tha cho cô ta sao?” Người bạn lườm một cái, “Kết quả là vừa tố cáo xong đã bị đuổi ra khỏi nhà, có ly hôn hay không cũng phải cuốn xéo.”

“Không chỉ vậy, hắn còn chiếm luôn chức vụ của anh trai Hồ Thúy Hồng.”

Lúc này, Hồ Thúy Hồng mới nhận ra mình bị lừa, nhưng còn biết làm gì được nữa?

Cô ta đấu lại Vương Vĩ cũng không xong, muốn tìm về nhà nhưng khi trở về làng mới biết bà nội - người luôn yêu thương mình - đã qua đời.

“Đồ tiện nhân!” Hồ tam thẩm xông tới tát một cái vào mặt cô ta, “Gia đình yên ấm thế này bị mày phá tan tành, giờ mày hả lòng chưa?”

...

...

“Mày đi đi, nhà họ Hồ không có đứa con gái như mày.” Hồ tiểu thúc nhìn Hồ Thúy Hồng đầy thất vọng.

“Tam thúc, cho cháu nhìn bà lần cuối đi.” Hồ Thúy Hồng khóc lóc van xin.

“Nhìn cái gì? Bà của mày bị mày chọc giận mà c.h.ế.t đấy!” Hồ tam thẩm nói, “Mày còn chút lương tâm thì đã không làm chuyện trời không dung đất không tha như thế.”

“Bà với anh trai thương mày đến thế,” Hồ tam thẩm nói đến đây cũng khóc, “Vậy mà mày, biết bà vì chuyện của anh mà liệt giường, còn nhẫn tâm đ.â.m đ.a.o vào tim bà.”

“Mày không phải đang g.i.ế.c bà thì là gì?” Hồ tam thẩm giận dữ nói, “Còn anh trai mày, người coi mày như tròng mắt, có thứ gì tốt đều nhường cho mày.”

“Vậy mà mày, đồ vô lại, lại đi tố cáo anh ấy.” Hồ tam thẩm tiếp tục, “Dù anh ấy có xấu xa đến đâu, cả thế giới này có thể lên án, nhưng duy nhất mày - Hồ Thúy Hồng - không được phép.”

“Sao? Mày làm ‘công lao to lớn’ như thế, tố cáo anh ruột để chồng mày leo lên chức vụ của anh ấy.”

“Chồng mày có cảm ơn mày không?” Hồ tam thẩm cười nhạo, “Không ở huyện thành làm bà quan,

chạy về cái làng nhỏ này làm gì?”

“Cút, cút ngay!” Hồ tam thẩm lạnh lùng nói.

Nhìn đồ tiện nhân này thêm một giây cũng thấy phí!

Hồ Thúy Hồng bước đi như kẻ mất hồn, giờ đây cô ta hoang mang không biết mình nên đi về đâu.

Dù Hồ tam thúc không cho vào nhà, cô ta vẫn quỳ trước cổng, cúi đầu ba lần về phía căn nhà.

Còn sau đó cô ta đi đâu, không ai biết nữa, có lẽ mọi người đều không còn quan tâm.

Triệu Vịnh Mai cũng không có thời gian để ý đến chuyện của cô ta, bởi sau khi tiễn Dương Duy Khôn đi, cô bắt đầu bận rộn chuẩn bị hồi môn.

Không bao lâu nữa, cô sẽ kết hôn với Dương Duy Khôn.

Mỗi lần nghĩ đến đây, khuôn mặt Triệu Vịnh Mai lại nở nụ cười hạnh phúc.

Thời gian trôi qua trong những ngày bận rộn, và đất nước cũng đang có nhiều thay đổi.

Dương Quyên Đình ngày càng bận, ngay cả Dương Duy Khôn cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Hứa Quế Chi dành một mình lo liệu hôn sự cho con trai cả, thường xuyên chạy về quê hỏi ý kiến Triệu Vịnh Mai.

Khiến dân làng lại một lần nữa ghen tị.

Đúng vậy, họ chưa từng thấy cô gái nào được nhà chồng ưu ái đến thế, ngay cả thực đơn tiệc cưới cũng phải bàn bạc với cô trước khi quyết định.

Cuối cùng, đến ngày trước hôn lễ, nhà Triệu Vịnh Mai cũng đón rất nhiều người, phần lớn là đến giúp đỡ, còn lại là họ hàng.

Triệu Vịnh Mai bị bạn bè vây quanh trò chuyện.

Nhưng ngay lúc này, cô bỗng nghe thấy ai đó gọi mình: “Mai Mai, tôi... tôi về rồi.”

Mọi người đều sững sờ, bên ngoài có tiếng ai đó hét lên: “Áaaaa, Vương Cường, đúng là cậu về rồi!”

“Trời ơi, Vương Cường, sao cậu về được thế?”

“Ừ, có chút việc.” Vương Cường trả lời, rồi nhìn về phía Triệu Vịnh Mai, ánh mắt phức tạp.

Anh đang làm nhiệm vụ, đi ngang qua đây, nghĩ đến Triệu Vịnh Mai nên xin phép cấp trên về thăm.

Cấp trên tưởng anh nhớ nhà nên đồng ý ngay.

Trên đường về, Vương Cường đã nghĩ đến rất nhiều cảnh gặp lại Triệu Vịnh Mai, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ là lúc này.

Đúng ngày trước khi cô kết hôn.

Vương Cường không khỏi nghĩ, phải chăng trời cao đang cho anh một cơ hội?

Nếu không, sao lại trùng hợp đến thế, chỉ cần chậm một ngày thôi, anh sẽ phải bắt lực nhìn Triệu Vịnh Mai trở thành vợ người khác.

“Con này,” Vương mẫu vội vàng đẩy con trai, cười trách, “Về cũng không báo trước.”

“Con có việc, tiện đường về thăm.” Vương Cường nói với mẹ.

“Đen đi, cũng chắc khỏe hơn.” Vương mẫu đỏ mắt nói, “Đi, về nhà với mẹ trước đã.”

“Mẹ,” Vương Cường cười nói, “Mẹ yên tâm, con sẽ không làm gì quá đâu.”

Nhưng càng nói thế, Vương mẫu càng lo, vì biết con trai chắc chắn có ý định gì đó.

“Con nghe lời mẹ, về nhà trước đã.” Vương mẫu kéo tay con trai.

“Mẹ nuôi,” Triệu Vịnh Mai gọi Vương mẫu lại, cười nói, “Chắc tam ca đoán em sắp cưới nên về tặng quà cho em đấy.”

“Em cũng lâu không gặp tam ca rồi,” Triệu Vịnh Mai nói, “Mẹ nuôi để em nói chuyện với tam ca một chút nhé.”

Lời nói của cô đã xoa dịu phần nào sự khó xử.

“Được thôi,” Vương mẫu vỗ tay con trai, “Mai Mai ngày mai cưới đang bận lắm, con đừng làm phiền.”

“Con biết rồi.” Vương Cường nói.

Triệu Vịnh Mai dẫn anh ra gốc cây bạch dương sau nhà, nơi hồi nhỏ họ thường bắt ve vào những đêm hè, chơi đùa dưới tán cây vào ban ngày.

Khoảng cách với khu nhà bếp phía sau cũng đủ xa, dù không nghe được nội dung trò chuyện, nhưng mọi người vẫn thấy họ đứng đó nói chuyện.

“Mai Mai,” Vương Cường nhìn Triệu Vịnh Mai, có quá nhiều điều muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng anh nghiêng răng nói, “Em có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

Anh hối hận!

Mỗi đêm từ khi nhập ngũ, anh đều nghĩ về Triệu Vịnh Mai, trong đầu như chiếu lại từng thước phim về những kỷ niệm từ nhỏ đến lớn của họ.

Hóa ra những năm qua anh đã ngu ngốc đến thế, có một cô gái tốt như vậy bên cạnh mà không biết trân trọng.

“Tam ca,” Triệu Vịnh Mai mỉm cười nói, “Ngày anh đi, em đã nói rồi, anh là tam ca của em, người anh trai mà em coi như ruột thịt từ nhỏ, mãi mãi là như vậy.”

Không thể có tình cảm nam nữ, chỉ có tình cảm gia đình, tình cảm anh em mà thôi.

Chương 722

DTV-EBOOK

Hôn lễ của hai người được tổ chức tại tỉnh thành. Dù Dương Quyền Đình giờ đã được phục hồi chức vụ, thậm chí còn thăng chức, nhưng gia đình họ Dương vẫn luôn giữ lối sống giản dị, kín đáo.

Ngay cả việc hôn sự của con trai trưởng cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, những người tinh ý vẫn có thể nhận ra, sự giản dị ẩn chứa một sự chân thành, từng chi tiết đều thể hiện sự trân trọng dành cho cô dâu và niềm vui của gia đình với mối nhân duyên này.

Điều này khiến những kẻ từng coi thường cô dâu quê mùa của nhà họ Dương phải thay đổi suy nghĩ.

Cô dâu này không hề đơn giản.

Ít nhất, cô đã nhận được sự công nhận trọn vẹn từ gia đình họ Dương.

Hoàn toàn không như lời đồn đại bên ngoài, rằng Dương Duy Khôn đã làm gì đó ở quê khiến cô dâu nắm được điểm yếu, và nhà họ Dương buộc phải cưới Triệu Vịnh Mai để giữ danh tiếng sau khi được phục hồi.

Nhưng sau khi chứng kiến hôn lễ, mọi người đều không còn nghĩ như vậy nữa.

Nhà họ Dương thực sự yêu quý và coi trọng cô dâu này.

...

...

Những người dân làng đến dự đám cưới cũng có chung cảm nhận. Triệu Vịnh Mai không biết rằng, trong một thời gian dài sau này, mỗi khi nhắc lại hôn lễ này, mọi người vẫn không khỏi thán phục và xúc động.

“Con bé Mai Mai của chúng ta quả là có mắt nhìn người, nhà họ Dương tốt lắm, chẳng hề coi thường con bé nhà quê.”

Dĩ nhiên, Triệu Vịnh Mai không hề biết những điều này.

Đêm tân hôn, Dương Duy Khôn ôm vợ mình đầy hạnh phúc, nhưng vì cả hai đều quá căng thẳng nên đã xảy ra không ít tình huống dở khóc dở cười.

Dù sao, đêm đầu tiên của đôi vợ chồng mới cưới cũng trôi qua trong sự ngỡ ngàng và tiếng cười, nhưng trái tim cả hai đều ngập tràn ngọt ngào.

Triệu Vịnh Mai dần thích nghi với cuộc sống thành thị, từ chỗ bỏ ngõ ban đầu.

Nhưng cũng có điều khiến cô không quen, đó là những buổi giao lưu, tiếp khách.

Cô thực sự không thích ra ngoài ăn uống hay uống trà với các bà, các cô.

Thay vào đó, cô muốn dành thời gian nghiên cứu ẩm thực, chuẩn bị những bữa ăn ngon cho gia đình.

Lâu dần, mọi người cũng không còn mời Triệu Vịnh Mai nữa, và cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Mao Vệ Hồng thỉnh thoảng vẫn đến rủ cô đi chơi, dẫn cô đến những quán ăn ngon và giới

thiệt cô với một số người bạn.

Mỗi lần như vậy, Dương Duy Khôn lại tỏ ra ghen tị.

“Sao cậu lại đến đây?” Mao Vệ Hồng nhìn Dương Duy Khôn nói. “Tớ nghi ngờ cậu đang theo dõi chúng tớ đấy.”

“Tôi đến đón vợ mình, chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?” Dương Duy Khôn đáp.

Mao Vệ Hồng bĩu môi.

Cô vốn định tối nay dẫn Triệu Vịnh Mai đi khám phá một chút. Nghe nói ở ngõ Nam có một quán rượu rất độc đáo vừa mới khai trương, cô muốn đến xem thử.

“Đừng có mơ.” Dương Duy Khôn nghe đến quán rượu ở ngõ Nam, lạnh lùng nói. “Xem ra cậu chưa chữa được cái tính tò mò. Tôi nghĩ cần phải nói chuyện này với anh trai cậu.”

“Dương Duy Khôn, đồ khốn!” Mao Vệ Hồng tức giận nói. “Tớ tốt bụng dẫn Mai Mai đi mở mang tầm mắt, cậu lại luôn phá đám, còn định mách với anh trai tớ.”

“Cứ đi mách đi,” Mao Vệ Hồng đỏ mắt nói. “Tốt nhất là để anh trai tớ đánh tớ một trận cho xong.”

“Hồng Hồng.” Triệu Vịnh Mai vội vàng an ủi cô. “Đừng nghe anh ấy nói bậy, đừng khóc nữa!”

“Cậu biết đó là nơi như thế nào không?” Dương Duy Khôn nghiêm nghị nói. “Nếu cậu thực sự muốn đi, vậy tôi sẽ dẫn cậu đi.”

“Cậu không được đi.” Triệu Vịnh Mai vừa định nói, Dương Duy Khôn đã ngăn lại.

“Tại sao tôi không thể đi?” Triệu Vịnh Mai có chút bất mãn.

Quán rượu đó, cô chưa từng đến bao giờ!

Dương Duy Khôn: “...”

Anh trừng mắt nhìn Mao Vệ Hồng: “Đợi cậu đi xong rồi chúng ta tính sổ.”

Xem cô ta đã biến vợ mình từ một cô gái ngây thơ thành cái gì rồi?

Loại quán rượu nào cũng muốn đi!

“Tôi không đi nữa được chưa?” Mao Vệ Hồng thấy anh nghiêm túc quá, sợ hãi nói.

“Không được.” Dương Duy Khôn nói. “Tôi hiểu cậu rõ lắm. Chuyện gì cậu đã nghĩ đến thì không đ.ã.m đầu vào tường sẽ không chịu quay lại.”

Mao Vệ Hồng thè lưỡi.

Quả thực, tính cô đúng là như vậy.

“Nếu sau khi cô ấy đi rồi mà còn muốn dẫn cậu đi nữa, tôi sẽ không ngăn cản.” Dương Duy Khôn tức giận nói với Triệu Vịnh Mai.

Triệu Vịnh Mai lúc này không dám nói gì nữa, cô chưa từng thấy Dương Duy Khôn tức giận như vậy.

Trong lòng cũng hiểu, có lẽ quán rượu mà Mao Vệ Hồng muốn đến không phải là nơi tốt lành gì.

“Cô ấy cũng biết lỗi rồi.” Hùng Thanh Hoa nói.
“Cậu đừng dọa cô ấy nữa.”

“Xem cô ta có vẻ gì là bị dọa không?” Dương Duy Khôn lạnh lùng nói. “Trong lòng chắc đang tò mò lắm đây.”

“Cậu càng ngăn cản, cô ta càng muốn đi.” Dương Duy Khôn nói. “Tính cách ngang ngược.”

Mao Vệ Hồng: “...”

Đôi lúc cô cảm thấy Dương Duy Khôn thật đáng ghét, anh ta có thể đoán được mọi suy nghĩ của cô.

Cuối cùng, Mao Vệ Hồng mặt mày tái mét bước ra khỏi quán rượu, ôm lấy Triệu Vịnh Mai khóc nức nở: “Tớ sẽ không bao giờ đến quán rượu nữa!”

Trời ơi, cô không ngờ quán rượu lại như vậy!

Đáng sợ quá!

Đêm đó, khi hai vợ chồng nằm trên giường, Dương Duy Khôn mới thì thầm vài câu vào tai Triệu Vịnh Mai.

Triệu Vịnh Mai: “...”

Cô cảm thấy ba quan của mình sụp đổ hoàn toàn!

“Sau này nếu muốn đi đâu, hãy nói với tôi, tôi sẽ dẫn cậu đi.” Dương Duy Khôn nói. “Hiện giờ mới mở cửa, nhiều nơi còn rất hỗn loạn.”

Những vũ trường disco, có nơi chỉ để nhảy múa, nhưng cũng có nơi toàn yêu quái, đủ thứ chuyện.

“Ừ, em biết rồi.” Triệu Vịnh Mai buồn bã nói.

“Nếu tò mò như vậy,” Dương Duy Khôn cúi người lại gần, “thì trước hết hãy nghiên cứu tôi cho kỹ đi.”

“Điều này... liên quan gì đến anh?” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt nói.

“Nơi cậu muốn đến, chẳng phải là để xem...”

“Anh đừng nói nữa.” Triệu Vịnh Mai bịt miệng anh lại. “Em đâu có biết nơi đó là để làm chuyện đó.”

“Ừ, nhìn tôi là đủ rồi.” Dương Duy Khôn nghiêm túc nói. “Thân hình của tôi rất đẹp.”

Đêm nay thật đẹp.

Tiếng dế kêu trong đám cỏ ven đường, tiếng chó sủa đâu đó xa xa hòa vào nhau.

Đó là âm thanh của đêm, bản giao hưởng của màn đêm.

Nửa năm sau, vào một buổi sáng, Triệu Vịnh Mai đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

“Sao vậy?” Dương Duy Khôn đã mặc xong quần áo, đang thu dập túi xách, lo lắng đi đến. “Bụng không khỏe à?”

Anh rót cho cô một ly nước.

“Không biết sao, gần đây n.g.ự.c cứ nghẹn nghẹn.” Triệu Vịnh Mai uống một hơi hết ly nước. “Không sao đâu, anh thu xếp đồ đạc đi đi, kéo lỗ chuyến tàu.”

Hôm nay Dương Duy Khôn phải đi công tác.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Nếu vẫn không khỏe, hãy đến bệnh viện kiểm tra.” Dương Duy Khôn vừa nói vừa thu dập đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài.

Ra khỏi phòng, anh đến phòng bố mẹ nói với Hứa Quế Chi: “Mẹ, sáng nay Mai Mai bụng không được khỏe, nếu có thời gian mẹ đưa cô ấy đến bệnh viện nhé.”

“Bụng không khỏe, ăn phải thứ gì à?”

Nhưng cũng không đúng, nếu ăn phải thứ gì thì đêm qua đã khó chịu rồi, sao đến sáng mới phát tác?

“Khó chịu thế nào?” Hứa Quế Chi hỏi.

“Là buồn nôn.” Dương Duy Khôn nói.

“Buồn nôn?” Hứa Quế Chi nhìn con trai, bực mình nói. “Vợ con không phải do ăn uống, có lẽ là có thai rồi!”

Chương 723

DTV-EBOOK

Một năm sau, Triệu Vịnh Mai hạ sinh đứa con đầu lòng của cô và Dương Duy Khôn, một bé gái tên Dương Gia Hân, biệt danh là Đóa Đóa.

Nghe nói, khi mang thai, Triệu Vịnh Mai đã mơ thấy ai đó tặng mình một bông hoa. Vì thế, biệt danh của bé được đặt là Đóa Đóa.

Ngày bé chào đời cũng là một buổi sáng sớm. Khi Dương Duy Khôn thức dậy, anh còn nói với Triệu Vịnh Mai: “Dự kiến sinh là trong mấy ngày tới, nếu có gì khó chịu, em phải gọi cho anh ngay nhé.”

“Nếu điện thoại văn phòng không liên lạc được, hãy gọi ra ngoài theo số này.” Dương Duy Khôn nói tiếp. “Họ sẽ thông báo cho anh ngay.”

“Anh căng thẳng quá rồi.” Triệu Vịnh Mai từ từ ngồi dậy, Dương Duy Khôn vội chạy đến đỡ cô. “Cẩn thận đấy.”

“Em biết rồi.” Triệu Vịnh Mai chỉ vào tai mình. “Nghe đến mồn cả tai rồi.”

Kể từ khi bước vào giai đoạn dự sinh, anh luôn căng thẳng. Đêm nào cô trở mình, Dương Duy Khôn cũng lập tức **bật dậy** hỏi lo lắng: “Có phải em sắp sinh không?”

“Thôi, anh không nói nữa.” Dương Duy Khôn mỉm cười đầy âu yếm. “Anh đi làm đây.”

...

...

“Một lúc nữa nhớ ăn uống đầy đủ nhé.” Anh dừng lại ở cửa, nói thêm một câu.

Triệu Vịnh Mai: “...”

Ngày nào cũng như vậy, cô chỉ biết bất lực.

Cứ tưởng hôm nay sẽ giống mọi ngày khác, sau khi Dương Duy Khôn đi làm, Triệu Vịnh Mai từ từ thức dậy, vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng. Ai ngờ vừa ăn được vài miếng, cô đột nhiên cảm thấy như mình vừa... đái dầm.

Nước ối đã vỡ.

Hứa Quế Chi và chị Bình đều đã có kinh nghiệm sinh nở, vội vàng đỡ Triệu Vịnh Mai nằm xuống giường. Một người chuẩn bị đồ đạc để đi bệnh viện, người kia gọi điện thông báo.

Khi Dương Duy Khôn đạp chiếc xe đạp cũ kỹ đến cơ quan, anh còn chưa kịp bước vào cổng thì đã gặp đồng nghiệp: “Trưởng khoa Dương, mau đến bệnh viện đi, vợ anh sắp sinh rồi!”

“Hả? Sao lại sinh rồi?” Dương Duy Khôn sửng người, vội quay đầu chạy đi, được nửa đường lại nhớ ra đi xe đạp sẽ nhanh hơn, liền quay lại lấy xe.

“Mọi người thấy không?” Sau khi anh đi, vài đồng nghiệp thì thầm bàn tán. “Vừa rồi Trưởng khoa Dương có phải đi hai chân cùng phía không?”

“Hiếm khi thấy Trưởng khoa Dương căng thẳng như vậy.” Một đồng nghiệp khác cười nói.

“Chỉ là anh không biết thôi,” đồng nghiệp cùng phòng với Dương Duy Khôn cười giải thích. “Dạo này

hể chuông điện thoại văn phòng reo là anh ấy căng thẳng như dây đàn.”

Mỗi khi điện thoại reo, anh đều giật mình. Kể từ khi vợ sắp sinh, anh thậm chí từ chối cả những chuyến công tác xa.

Ai có thể ngờ, Dương Duy Khôn - người luôn nghiêm túc trong công việc - lại là một người chồng tốt đến vậy!

Các nữ đồng nghiệp đều vô cùng ngưỡng mộ, thường xuyên lấy anh làm gương để “giáo dục” các đồng nghiệp nam: “Các anh nên học hỏi Trưởng khoa Dương nhiều hơn.”

Dương Duy Khôn không hề biết những chuyện này. Lúc này, anh chỉ có một suy nghĩ: phải đến bệnh viện thật nhanh.

Sáng nay mọi thứ vẫn bình thường, sao anh vừa đi không lâu đã chuyển dạ rồi?

Suốt đường đi, Dương Duy Khôn không ngừng tự hỏi câu đó. Nghe nói sinh con rất đau, không biết Triệu Vịnh Mai bây giờ thế nào rồi.

Khoa sản là nơi anh và Triệu Vịnh Mai đã từng đến khám thai, nhưng lúc này đầu óc anh rối bời đến mức không nhớ đường.

Mãi sau khi hỏi thăm một y tá, anh mới tìm đúng lối và chạy đến.

Bên ngoài, Hứa Quế Chi đã đợi sẵn, thấy anh liền vội nói: “Vợ anh vỡ ối rồi, đã được đưa vào phòng sinh.”

Vỡ ối?

Dương Duy Khôn càng thêm lo lắng: “Vậy có nguy hiểm không...”

Anh không dám nói tiếp.

“Đừng lo, y tá vừa ra bảo tình hình của cô ấy ổn,” Hứa Quế Chi an ủi con trai. “Mai Mai sức khỏe tốt, đừng tự dọa mình.”

Vừa dứt lời, tiếng khóc trẻ con vang lên từ phòng sinh.

“Đã sinh rồi sao?”

“Tiếng khóc to khỏe quá, chắc chắn là một đứa bé khỏe mạnh.” Chị Bình cười nói.

“...Sao nhanh thế?” Dương Duy Khôn vẫn chưa tin nổi.

Trước đó, anh đã tìm hiểu từ bác sĩ cho đến những đồng nghiệp nữ đã có con, tất cả đều nói sinh con là một quá trình dài đằng đẳng. Có người đau cả đêm, thậm chí có trường hợp đau đến hai ba ngày mới sinh được.

Sao đến lượt vợ anh, mới chưa đầy nửa ngày đã xong?

“Gia đình Triệu Vịnh Mai?” Một lúc sau, y tá bế em bé ra ngoài gọi. “Có phải gia đình sản phụ Triệu Vịnh Mai không? Sinh một bé gái, mẹ tròn con vuông.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Hứa Quế Chi vội nói.

Y tá định đưa bé cho Dương Duy Khôn, nhưng anh hoàn toàn phớt lờ đứa trẻ, chỉ hỏi: “Vợ tôi đâu? Tôi có thể gặp cô ấy không?”

Y tá: “...Anh không xem con gái mình sao?”

Chẳng lẽ anh ta trọng nam khinh nữ?

“À, à.” Dương Duy Khôn chợt nhận ra, vụng về đón lấy đứa bé từ tay y tá.

“Bé gái rất xinh, tôi chưa từng thấy đứa trẻ sơ sinh nào đẹp như vậy.” Y tá cố ý nói thêm, sợ rằng anh ta thực sự trọng nam khinh nữ.

Nhưng khi Triệu Vịnh Mai được đẩy ra, y tá mới nhận ra: người đàn ông này không hề trọng nam khinh nữ, mà là một người chồng hết mực yêu thương vợ.

Chà, cô chưa từng thấy đứa trẻ sơ sinh nào xinh đẹp như vậy, cũng chưa từng thấy người cha mới nào lại yêu vợ đến mức quên cả con như thế.

“Mai Mai, em thế nào rồi? Còn đau không?” Dương Duy Khôn dồn hết sự chú ý vào Triệu Vịnh Mai. “Em vất vả rồi.”

Đôi mắt anh ươn ướt, đặc biệt là khi nhìn thấy Triệu Vịnh Mai lúc này.

“Không đau nữa.” Triệu Vịnh Mai lắc đầu. “Con đâu?”

Dương Duy Khôn: “...Con? À, anh đi tìm.”

Triệu Vịnh Mai: “...”

Đi tìm?

Sau đó, cô thấy Hứa Quế Chi và chị Bình đứng đó với vẻ mặt khó hiểu: “Anh còn biết tìm con à?”

Khi vợ được đẩy ra, người đàn ông này chẳng thèm nhìn con, đưa đứa bé cho mẹ rồi mặc kệ.

Thật là mở mang tầm mắt, lần đầu tiên thấy Dương Duy Khôn như vậy.

“Bây giờ mới nhớ đến con?” Hứa Quế Chi trừng mắt nhìn con trai, bế cháu gái lại cho Triệu Vịnh Mai xem. “Con xem này, bé rất xinh, sau này chắc chắn sẽ là một thiếu nữ xinh đẹp.”

Phiêu Vũ Miên Miên

Triệu Vịnh Mai nhìn con gái, nở một nụ cười: “Đôi mắt giống bố một chút.”

“Cái miệng giống em.” Dương Duy Khôn dịu dàng nói.

Hứa Quế Chi và chị Bình nhìn nhau, cả hai đều bật cười.

Hai người lần đầu làm cha mẹ cùng nhau ngắm nhìn con gái nhỏ. Chị Bình nói với Hứa Quế Chi rồi về nhà nấu cháo cho Triệu Vịnh Mai.

Khi Dương Quyên Đình nhận được tin đến bệnh viện, Triệu Vịnh Mai vẫn đang ngủ, còn đứa trẻ sơ sinh thì vừa tỉnh giấc, đôi mắt đen láy nhìn ông nội.

“Đặt tên cháu là Hân đi.” Ông nhìn cháu gái đầu lòng, mỉm cười nói. “Đức hạnh đủ để tỏa hương thơm ngát.”

Dương Gia Hân!

Chương 724

DTV-EBOOK

Tháng đầu tiên sau khi sinh, Triệu Vịnh Mai được Dương Duy Khôn chăm sóc chu đáo. Chỉ trong một tháng, anh đã sút mất tới tám cân.

“Anh nghe nói phụ nữ ở cũ tốt sẽ có lợi cho sức khỏe về sau,” Dương Duy Khôn vừa dỗ Triệu Vịnh Mai uống canh gà vừa nói, “nên em đừng lo chuyện dáng vóc nữa, quan trọng là phục hồi cơ thể trước đã.”

“Khi nào em khỏe hẳn, anh sẽ cùng em tập luyện,” anh tiếp tục, “đừng nghe lời vô nghĩa của Mao Vệ Hồng, sức khỏe là trên hết.”

Hôm đó, Mao Vệ Hồng đến thăm Triệu Vịnh Mai, vừa nhìn thấy cô đã buông một câu: “Trời ơi, sao giờ cô béo như...”

Chưa kịp nói hết câu, ánh mắt lạnh băng của Dương Duy Khôn đã khiến cô ta im bật. Nhưng lời nói đó đã khiến Triệu Vịnh Mai tổn thương sâu sắc.

Sau khi Mao Vệ Hồng rời đi, cô liền hỏi Dương Duy Khôn: “Em có béo lắm không?”

Vì vậy, mỗi ngày, Dương Duy Khôn đều phải an ủi cô, đồng thời chuyển chủ đề: “Em xem bé Đoá Đoá nhà mình xinh đẹp thế này, giống hệt em.”

Trẻ con lớn nhanh như thổi, con gái họ cũng dần khôn lớn từng ngày.

...

...

Khi Dương Gia Hân gần tròn một tuổi, một hôm Dương Duy Phong đột nhiên trở về nhà và nói với Hứa Quế Chi: “Mẹ, con thích một cô gái, từ thời cấp hai đến giờ. Con muốn cưới cô ấy.”

Lúc đó, Hứa Quế Chi đang bế Dương Gia Hân, nghe xong liền sững người, nhìn Dương Duy Phong hỏi: “Là cô gái nhà họ Lưu đó sao?”

“Đúng vậy, chính là cô ấy,” Dương Duy Phong khẳng định.

Hứa Quế Chi thở dài, nói với anh: “Ánh mắt cô gái đó không thuần khiết, danh tiếng nhà họ Lưu cũng chẳng tốt đẹp gì.”

“Mẹ, nếu mẹ gặp Quyên Hảo, mẹ sẽ thấy cô ấy tốt thế nào,” Dương Duy Phong kiên trì, “những năm qua cô ấy vốn có thể lấy người khác, nhưng vẫn chờ đợi con.”

Giờ đây, hoàn cảnh gia đình anh đã khá hơn, bản thân cũng có công việc ổn định, đủ khả năng lo cho cô ấy một cuộc sống tốt đẹp, nên anh mới quyết định ngỏ lời với gia đình về chuyện kết hôn.

“Việc này, mẹ sẽ bàn lại với bố con,” Hứa Quế Chi nói.

“Mẹ,” Dương Duy Phong bất mãn, “chị dâu con mẹ còn chấp nhận được, sao lại không thể chấp nhận Quyên Hảo?”

“Chị dâu của con có vấn đề gì?” Hứa Quế Chi lạnh lùng nhìn con trai thứ hai, “Trong mắt mẹ, xem xét con dâu không phải bằng gia thế, mà bằng nhân phẩm.”

Tiếc là, Dương Duy Phong không nghe theo.

Đứng bên ngoài cửa, Triệu Vịnh Mai lặng lẽ quay về phòng mình.

Một thời gian sau, Dương Duy Phong bất ngờ dẫn Lưu Quyên Hảo về nhà.

Hôm đó đúng là sinh nhật tròn một tuổi của Dương Gia Hân. Dương Duy Khôn rất coi trọng nghi thức này, nên đã chuẩn bị một mâm đầy đủ đồ vật để bé “bốc chuột”.

Anh bày biện rất nhiều thứ: sách, bút, bàn tính... trên tám thảm giữa phòng khách.

Dương Duy Phong và Lưu Quyên Hảo đến vào đúng lúc này.

“Đang làm gì thế này?” Dương Duy Phong cười hỏi, rồi nói với Hứa Quế Chi, “Mẹ, con đưa Quyên Hảo về nhà chơi.”

Hứa Quế Chi trong lòng rất tức giận, nhưng chỉ lạnh nhạt liếc nhìn con trai: “Hôm qua mẹ đã nói với con rồi, hôm nay là sinh nhật cháu gái mẹ.”

Anh ta giả vờ như chẳng biết gì.

“Cháu chào bác, chào bác gái, anh chị,” Lưu Quyên Hảo tươi cười chào mọi người, “Đây là quà cháu mua tặng bé Đoá Đoá, mong mọi người thích.”

Triệu Vịnh Mai nhìn Dương Duy Khôn và Hứa Quế Chi, không biết có nên nhận quà hay không.

Phiêu Vũ Miên Miên

“Cháu có tâm rồi,” Hứa Quế Chi đỡ lấy bộ quần áo rồi đưa cho Triệu Vịnh Mai, “Đến giờ rồi, bé Đoá Đoá

nhà ta chuẩn bị bốc chuột thôi.”

Lưu Quyên Hảo ngáy thơ nhìn Dương Duy Phong, anh ta an ủi bằng cách vỗ nhẹ tay cô.

Cuối cùng, Dương Gia Hân bốc được một cuốn sách. Dương Duy Khôn vui mừng ôm con gái hôn lên hôn xuống: “Con gái bố sau này nhất định sẽ là một nữ trạng nguyên.”

Lưu Quyên Hảo cúi đầu, khóe miệng hơi nhếch lên.

Chỉ là bốc được cuốn sách mà đã khoe khoang như vậy.

Nhưng trên mặt cô không lộ chút nào, vẫn nói những lời chúc phúc cùng mọi người.

Bà Bình chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn cho bữa trưa. Lưu Quyên Hảo cũng ở lại dùng bữa. Triệu Vịnh Mai ngồi cạnh cô, bế con gái trên tay. Bé Đoá Đoá nghịch ngợm, tay nhỏ vươn ra định lấy đồ ăn trên bàn, nhưng vô tình làm đổ bát canh lên người Lưu Quyên Hảo.

“Ái chà!” Lưu Quyên Hảo giật mình đứng dậy.

Dương Gia Hân cũng bị hù, bật khóc òa lên.

“Xin lỗi, xin lỗi em!” Triệu Vịnh Mai vội vàng xin lỗi, đưa con cho Dương Duy Khôn rồi lấy khăn lau cho Lưu Quyên Hảo.

“Không cần đâu,” Lưu Quyên Hảo hơi biến sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô đã lấy lại bình tĩnh và nhận lấy khăn từ tay Triệu Vịnh Mai, “Để em tự lau.”

Dương Duy Khôn ôm con gái vỗ về, đồng thời quan sát tình hình, kịp thời nhận ra ánh mắt khó

chịu không kịp che giấu của Lưu Quyên Hảo.

“Có bị bỏng không?” Dương Duy Phong lo lắng hỏi bạn gái. Lưu Quyên Hảo dịu dàng lắc đầu: “Không sao đâu, đừng làm ảnh hưởng bữa ăn của mọi người.”

“Em có muốn thay quần không?” Triệu Vịnh Mai hỏi, “Chị có...”

“Không cần đâu, chị dâu,” Lưu Quyên Hảo mỉm cười, “Chị đừng tự trách, bé còn nhỏ mà.”

“Ăn cơm đi, em không sao,” cô nói với Hứa Quế Chi và Dương Quyên Đình, “Hôm nay là tiệc sinh nhật của bé Đoá Đoá mà.”

Sau bữa ăn, Lưu Quyên Hảo không ở lâu, xin phép ra về. Dương Duy Phong tiễn cô ra cửa.

“Không biết có bị bỏng không,” tối đó, khi hai vợ chồng ở một mình, Triệu Vịnh Mai vừa gấp quần áo vừa lo lắng nói, “Em thấy nhị đệ rất thích cô gái đó.”

“Ừ,” Dương Duy Khôn vừa chơi với con gái vừa nói, “Con mắt của nhị đệ vốn dĩ không tốt.”

Triệu Vịnh Mai: “...”

Cô ngừng tay, nhìn chồng, nghe anh tiếp tục: “Từ nhỏ đã thế.”

“Anh đừng nói vậy,” Triệu Vịnh Mai trách khẽ, “Em thấy cô ấy cũng rất thích nhị đệ.”

Hai người yêu nhau, thật tốt biết bao.

Giống như cô và Dương Duy Khôn vậy.

Dương Duy Khôn cười, tiếp tục chơi với con gái, không kể lại chuyện hôm nay cho vợ nghe.

Nhưng trong lòng, anh đã quyết định sẽ nói chuyện với Dương Duy Phong.

Dĩ nhiên, chỉ là nói chuyện. Nếu anh ta vẫn không nghe lời khuyên của gia đình, kiên quyết kết hôn với Lưu Quyên Hảo, thì sẽ tính sau.

Nếu họ chọn sống cùng bố mẹ, anh sẽ đưa Triệu Vịnh Mai đến sống gần cơ quan.

Tốt nhất là Dương Duy Phong ra ngoài ở riêng, vì anh là con trưởng, cần ở lại chăm sóc bố mẹ.

Còn Lưu Quyên Hảo, về đến nhà, nhìn vết đỏ trên chân, cô cắn răng đổ thêm nước sôi lên đó.

“Con làm gì thế?” Mẹ cô hoảng hốt, “Điên rồi à?”

Lưu Quyên Hảo chỉ cười: “Không sao đâu.”

Chỉ là một chút kể khổ nhục kế mà thôi!

Mẹ cô: “...”

Chương 725

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau, khi Dương Duy Phong đến chỗ làm của Lưu Quyên Hảo để rủ cô đi xem phim, anh nhận được câu trả lời:

“Quyên Hảo à? Cô ấy xin nghỉ ốm rồi, anh không biết sao?”

Dương Duy Phong ngẩn người: “Hôm qua ăn cơm ở nhà tôi vẫn còn khỏe mà?”

Anh vội vàng đạp xe đến nhà Lưu Quyên Hảo.

Vừa đến cửa, anh thấy mẹ Lưu bưng chậu nước từ trong nhà đi ra. Thấy anh, bà lạnh lùng nói:

“Anh đến rồi.”

“Bác, cháu nghe nói Quyên Hảo bị ốm, có chuyện gì vậy?” Dương Duy Phong sốt ruột hỏi.

“Chuyện gì?” Mẹ Lưu cười nhạt, “Anh tự vào xem đi.”

“Mẹ!” Lưu Quyên Hảo gọi từ trong phòng, “Duy Phong đợi em chút, em ra ngay.”

“Ra cái gì mà ra?” Mẹ Lưu giận dữ nói, “Chân thành thế kia rồi còn đòi đi đâu? Nằm yên đi!”

Chân?

Dương Duy Phong nghe vậy liền bước nhanh vào phòng Lưu Quyên Hảo: “Chân em sao vậy?”

“Không có gì đâu.” Lưu Quyên Hảo định tránh tay anh nhưng bị Dương Duy Phong giữ lại. “Nặng thế

này mà không nói với anh một tiếng?”

“Em biết nói thế nào?” Lưu Quyên Hảo trách móc nhìn anh, “Hôm tiệc đầy năm cháu, chị dâu dẫn con đi ăn, vô tình va vào nên bị thế này.”

“Nếu em nói ra thì buổi tiệc vui vẻ sẽ thành ra thế nào?” Cô cười nói, “Người lớn như em, nhịn một chút là xong.”

“Nhưng mà...” Dương Duy Phong xót xa nhìn vết thương, lòng càng thêm quyết tâm: Lưu Quyên Hảo chính là người phụ nữ anh muốn cưới.

Sau khi anh rời đi, mẹ Lưu gơ ngón tay cái: “Con giỏi lắm.”

Rồi bà lại lo lắng hỏi: “Con không sợ anh ta nói với gia đình, khiến họ càng ghét con hơn sao?”

“Dù không có chuyện này thì mẹ anh ta cũng đã không thích em rồi.” Lưu Quyên Hảo lạnh lùng nói, “Đằng nào cũng bị ghét, chi bằng em nắm chặt lấy trái tim Dương Duy Phong.”

Chỉ cần trái tim người đàn ông thuộc về cô, cô chẳng sợ gì cả.

Đến lúc đó, nếu cần, họ sẽ dọn ra ngoài ở.

Mất không thấy là lòng không đau.

“Con hiểu rõ là được.” Mẹ Lưu gật đầu, “Đây là cơ hội cuối cùng của con. May mà chuyện trước của con không ai biết, lại thêm cái tên kia đoán mệnh.”

Chết chưa được bao lâu thì nhà họ Dương đã trở về.

Cũng nhờ hấn chết, không ai biết hai người từng quen nhau.

“Đó là số mệnh.” Lưu Quyên Hảo cười lạnh, “Đôi khi con người phải tin vào số phận.”

“Như chị dâu Dương Duy Phong ấy, một cô nhà quê thô kệch mà được lấy Dương Duy Khôn.” Cô bĩu môi, “Không phải số tốt thì là gì?”

Còn khiến chân cô bị thương nặng thế này, mỗi hận này cô sẽ nhớ kỹ, sớm muộn gì cũng trả lại.

Dương Duy Phong về nhà nhưng không nói chuyện này với gia đình. Đúng như Lưu Quyên Hảo nói, nhà anh vốn không ủng hộ mối quan hệ của họ, nếu nói ra chỉ khiến họ thêm ác cảm với cô.

Lúc này, Dương Duy Phong còn quá trẻ. Anh tự nhủ: Gia đình chỉ là chưa hiểu rõ Lưu Quyên Hảo mà thôi.

Khi tiếp xúc nhiều hơn, thấy được ưu điểm của cô, họ sẽ chấp nhận cô.

Về sau mới biết, những việc trọng đại như hôn nhân, tốt nhất nên nghe lời khuyên của gia đình.

Tiếc là lúc đó Dương Duy Phong không hiểu. Dù anh trai đã trò chuyện với anh, anh vẫn kiên quyết cưới Lưu Quyên Hảo.

“Em yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu em.” Dương Duy Phong nói, “Em muốn cùng cô ấy xây dựng tổ ấm.”

Dương Duy Khôn chỉ vỗ vai em trai, không nói thêm gì.

Phiêu Vũ Miên Miên

Sau đó, Dương Duy Phong và Lưu Quyên Hảo kết hôn, nhưng rất nhanh hai người dọn ra ngoài ở, chỉ cuối tuần mới về nhà.

Lúc đầu, Lưu Quyên Hảo còn vào bếp phụ giúp, nhưng lần đầu suýt chặt đứt tay, lần thứ hai suýt gây hỏa hoạn.

Cuối cùng, Triệu Vịnh Mai không dám để cô vào bếp nữa.

Chị Bình lắc đầu: “Em quá tốt bụng rồi.”

Lưu Quyên Hảo rõ ràng là cố ý, lười biếng và gian xảo.

“Tuần chỉ về đây hai ngày, có vào bếp hay không cũng không quan trọng.” Triệu Vịnh Mai cười, “Em thấy cô ấy không phải người biết nấu nướng, hơn nữa, dọn dẹp đồng hồ điện còn mệt hơn.”

Chi bằng tự mình làm cho xong.

Hôm đó, Triệu Vịnh Mai vẫn như thường lệ vào bếp, nhưng vừa bước vào đã phải chạy ra.

“Sao thế?” Dương Duy Khôn hỏi.

“Khó chịu quá.” Cô uống vài ngụm nước, tính nhắm ngày tháng, “Có lẽ em có thai rồi.”

“Thật sao?” Dương Duy Khôn vừa mừng vừa lo, “Nhưng tối qua chúng ta... Liệu có sao không?”

“Anh đừng nói nữa.” Đóa Đóa đã gần ba tuổi, nhưng Triệu Vịnh Mai vẫn ngại khi nhắc đến chuyện phòng the.

Tối qua, Dương Duy Khôn vì thăng chức nên hào hứng quá, hơi quá tay.

Lúc đầu cô còn nhắc nhở, nhưng khi hưng phấn, anh khó kiểm soát.

“Chắc không sao đâu.” Triệu Vịnh Mai đỏ mặt nói, “Anh đừng nói nữa, em vào bếp đây.”

“Vào bếp làm gì?” Dương Duy Khôn kéo cô lại, “Em thế này rồi, hôm nay để em dâu thứ hai nấu.”

Dù nhà có chị Bình, họ vẫn thường tự nấu nướng.

“Mẹ.” Dương Duy Khôn không đợi vợ trả lời, cười nói với Hứa Quế Chi, “Có thể Mai Mai có thai rồi.”

“Thật sao?” Hứa Quế Chi mừng rỡ, “Ôi, nhà ta lại sắp có thêm thành viên mới.”

“Chưa đi khám mà.” Triệu Vịnh Mai trách chồng, “Chưa chắc đâu, chỉ là cảm giác thôi.”

Dù sao cô cũng đã sinh một lần, có chút kinh nghiệm. Kinh nguyệt trễ khiến cô nghi ngờ, nhất là gần đây thường xuyên buồn tiểu.

“Không có cũng không sao, dưỡng sức khỏe đã, nhà mình còn có Đóa Đóa mà.” Hứa Quế Chi nói.

Bà không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, cũng không như những mẹ chồng khác ép con dâu đẻ nhiều.

Con cái là chuyện tùy duyên.

Dương Duy Khôn và Triệu Vịnh Mai sức khỏe đều tốt, sinh thêm một đứa nữa cũng là chuyện bình thường.

Hôm sau, Dương Duy Khôn đưa vợ đi khám, quả nhiên cô có thai.

Hai ngày sau, khi Lưu Quyên Hảo và Dương Duy Phong về nhà ăn cơm, họ nghe tin Triệu Vịnh Mai có thai.

Biểu hiện của Lưu Quyên Hảo lúc đó... đơ người ra.

Từ ngày cưới đến giờ, hai người cũng không ít lần “vận động”, nhưng sao vẫn chưa có tin vui?

Lưu Quyên Hảo thực sự sốt ruột. Nhà họ Dương chỉ có Dương Gia Hân là con gái, cô muốn sinh sớm, tốt nhất là con trai để trở thành trưởng tôn của họ Dương.

Ai ngờ chưa kịp có thai, Triệu Vịnh Mai đã có bầu lần nữa. Sao cô ta dễ dễ thế?

Chương 726

DTV-EBOOK

Mấy tháng sau, Triệu Vĩnh Mai hạ sinh trưởng tử của nhà họ Dương – Dương Gia Mặc. Nhưng lần sinh nở này không suôn sẻ như khi sinh Dương Gia Hình.

Dương Gia Mặc chào đời sớm hơn dự kiến.

Là do một tai nạn bất ngờ.

Hôm đó, Lưu Quyên Hảo cùng Dương Duy Phong về nhà ông bà ăn cơm. Vừa ngồi vào bàn, Lưu Quyên Hảo đã lộ vẻ khó chịu.

Mấy lần gần đây, cô trở về nhà đều trong trạng thái không vui, nguyên nhân là vì đến giờ cô vẫn chưa có thai. Dù Hứa Quế Chi chưa từng thúc giục, thậm chí còn an ủi Lưu Quyên Hảo đừng quá lo lắng.

Hai người sức khỏe đều tốt, có con chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng Lưu Quyên Hảo không chịu nghe, cứ loay hoay đủ trò, thậm chí còn làm ra nhiều chuyện khiến người khác vừa buồn cười vừa tức giận.

Nào là ăn than đen dưới đáy nồi, nào là tìm thầy mo xin bí kíp... Đủ thứ linh tinh, không chỉ hành hạ bản thân mà còn kéo cả Dương Duy Phong vào cuộc.

Cuối cùng, Hứa Quế Chi không nhịn được nữa, mắng cho Lưu Quyên Hảo một trận: *“Hai đứa mới cưới chưa đầy một năm, chưa có con có gì lạ đâu?”*

...

...

Bà còn dẫn Lưu Quyên Hảo đi gặp một lão trung y: *“Lời ta nói con không tin, vậy lời của lão Chung này con phải tin chứ?”*

Hứa Quế Chi xấu hổ đến mức không muốn nhìn mặt ai, nhưng vì không muốn thấy họ tiếp tục hành hạ nhau, bà đành nhờ người quen giới thiệu vị lão trung y danh tiếng này.

Thế nhưng, Lưu Quyên Hảo chẳng những không biết ơn, ngược lại còn oán trách Hứa Quế Chi trong lòng.

Bà ấy rất cuộc vẫn không thích mình, nếu không sao không sớm dẫn mình đến gặp lão Chung để bắt mạch điều trị?

Biết đâu giờ này con mình đã chào đời rồi.

“Người trẻ đừng nóng vội, cơ thể con rất khỏe, chỉ cần đợi thêm thời gian, tự nhiên sẽ có con.” Lão Chung vừa bắt mạch vừa nói, *“Tâm thái phải bình hòa, đừng quá cưỡng cầu bất cứ chuyện gì.”*

Nếu không có câu nói cuối, có lẽ Lưu Quyên Hảo còn tin tưởng vị lão trung y này có chút bản lĩnh.

Nhưng *“đừng quá cưỡng cầu”* là ý gì?

Đây là chuyện cưỡng cầu sao? Nghe như một vị hòa thượng đang thuyết pháp vậy!

Lưu Quyên Hảo lại thầm chê bai trong lòng, hóa ra cái danh *“lão trung y”* này cũng chỉ là hư danh.

Về nhà, cô không để tâm lời khuyên của lão trung y, tiếp tục làm theo ý mình.

Chỉ là, cô không dám hành hạ Dương Duy Phong nữa, mà tự lén nhờ mẹ để tìm mấy bài thuốc dân

gian để thử nghiệm.

Không ngờ, Dương Duy Phong bắt gặp, lần này anh thực sự tức giận: *“Nếu em còn uống mấy thứ đó, vợ chồng ta sẽ ngủ riêng, xem em còn cách nào mang thai!”*

Lưu Quyên Hảo: *“...”*

Cuối cùng, cô đành vứt hết mấy thứ đó đi. Dương Duy Phong còn nói thêm: *“Nếu tôi phát hiện em còn lén uống mấy thứ tạp nham đó, chúng ta ly hôn.”*

Anh không hiểu nổi, bản thân và gia đình không hề vội vàng muốn có con, sao Lưu Quyên Hảo lại sốt ruột đến thế?

“Hai đứa mình hưởng thụ cuộc sống riêng không tốt sao?” Dương Duy Phong bức bối nói, đêm đó anh không về nhà, ở lại nhà ông bà mấy ngày.

Sau khi Dương Duy Phong nổi giận, nửa năm sau đó, Lưu Quyên Hảo tạm thời yên phận.

Chỉ là mỗi lần về nhà ông bà, cô đều tỏ thái độ không vui. Hôm nay nhìn cái bụng bầu tròn trịa của Triệu Vịnh Mai, tâm trạng càng thêm u ám.

Hôm đó, chẳng may Dương Gia Hình làm đổ bát canh, Lưu Quyên Hảo ngồi ngay bên cạnh, vội vàng đứng bật dậy.

Triệu Vịnh Mai cũng giật mình: *“Hảo muội, em có sao không?”*

Lưu Quyên Hảo chợt nhớ đến vết sẹo trên chân mình, đến giờ vẫn chưa biến mất.

“Chị dâu dạy con như thế nào vậy?” Lưu Quyên Hảo khó chịu nói, *“Lần trước thế này, lần này lại thế.”*

“Con xin lỗi.” Dương Gia Hình sợ hãi, mắt đỏ hoe, cầm khăn tay lau cho Lưu Quyên Hảo, *“Con xin lỗi.”*

Nhưng Lưu Quyên Hảo nghĩ đến vết sẹo trên người mình là do đứa trẻ này gây ra, làm sao chịu để nó chạm vào?

“Không cần!” Cô quát lên.

Tay cô vô tình đẩy Dương Gia Hình, khiến bé ngã về phía sau.

Triệu Vịnh Mai đứng cạnh liền đưa tay đỡ con gái, nhưng cô đang mang thai, chỉ còn hơn một tháng nữa là đến ngày dự sinh.

Dương Gia Hình ngã thẳng vào người Triệu Vịnh Mai, hai mẹ con cùng ngã xuống đất.

Bụng bầu bị đè lên, Triệu Vịnh Mai lập tức thấy đau đớn dữ dội.

Một cơn đau nhói đến tận xương tủy!

Không ai ngờ sự việc lại diễn biến như vậy, đặc biệt là Lưu Quyên Hảo, hoàn toàn sững sờ.

Tiếp theo là một loạt tiếng bước chân hỗn loạn.

Dương Duy Khôn bế Triệu Vịnh Mai lên: *“Mai Mai, em thấy thế nào?”*

“Đau... đau quá...” Triệu Vịnh Mai ôm bụng rên rỉ.

“Đóa Đóa...” Cô không quên con gái, kéo đứa con đang sợ hãi đến mức tê liệt lại, *“Mẹ không sao, con có sao không?”*

Dương Gia Hình lắc đầu đờ đẫn, bé sợ đến mức quên cả khóc!

Hứa Quế Chi ôm cháu vào lòng: *“Cháu ngoan, đừng sợ, lại đây với bà.”*

Bà liếc nhìn Lưu Quyên Hảo với ánh mắt lạnh lùng.

“Em... em không cố ý...” Lưu Quyên Hảo nghẹn ngào nói.

Cô cũng không ngờ lại thành ra thế này.

“Anh đi lấy xe.” Dương Duy Phong cũng hoảng hốt nói.

“Chúng ta đi lấy đồ chuẩn bị cho em bé, cháu chỉ cho bà xem đồ để ở đâu nhé?” Hứa Quế Chi âu yếm bế Dương Gia Hình.

“Bà ơi, mẹ có sao không?” Khi vào phòng của Triệu Vịnh Mai, Dương Gia Hình nắm chặt áo Hứa Quế Chi khóc nức nở, *“Em bé có sao không?”*

“Sẽ không có chuyện gì đâu.” Hứa Quế Chi ôm chặt cháu gái, kiên định nói, *“Mẹ cháu và em bé đều sẽ ổn cả.”*

Nhưng lần sinh nở này của Triệu Vịnh Mai thực sự vất vả, em bé sinh non phải đưa vào lồng ấp ngay lập tức.

“Là một bé trai.” Bác sĩ thông báo, *“Bé cần ở trong lồng ấp một thời gian để theo dõi.”*

“Còn sản phụ...” Bác sĩ nói với Dương Duy Khôn, *“Nên ở cũ lâu hơn một chút, chăm sóc tốt thì cơ thể sẽ hồi phục. Chỉ là...”*

Chỉ là trong lúc sinh, tử cung của cô đã phải cắt bỏ, sau này không thể mang thai nữa.

May mắn là họ đã có hai đứa con.

Triệu Vĩnh Mai vừa được đẩy vào phòng hồi sức, chưa tỉnh lại, thì Lưu Quyên Hảo ngửi thấy mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện, bỗng nôn thốc nôn tháo.

Cô nôn quá dữ dội, Dương Duy Phong đành phải đưa cô đi khám.

Phiêu Vũ Miên Miên

Ai ngờ bác sĩ khoa tiêu hóa lại chuyển họ sang khoa sản, sau một loạt xét nghiệm...

Đứa con mà Lưu Quyên Hảo mong đợi suốt hơn một năm cuối cùng cũng đã đến.

Cô mang thai!

Chương 727

DTV-EBOOK

Việc Lưu Quyên Hảo mang thai đến một cách đột ngột, nhưng cũng chính nhờ có thai mà cô ta đã thành công xóa bỏ được chuyện lần này.

Triệu Vịnh Mai tỉnh dậy khi đã hai ngày trôi qua, Dương Duy Khôn hai ngày không ngủ không nghỉ bên cạnh cô, cả người râu ria xồm xoàm.

Cuối cùng cũng kiệt sức, gục xuống giường bệnh của cô mà ngủ thiếp đi, mơ màng như có ai đó đang vuốt ve mái tóc mình.

Dương Duy Khôn mở mắt ra liền đối diện với ánh mắt của Triệu Vịnh Mai, “Em tỉnh rồi!”

“Con... con của chúng ta thế nào rồi?” Triệu Vịnh Mai yếu ớt hỏi.

“Ở trong lồng ấp, tình hình mấy ngày nay khá ổn.” Mắt Dương Duy Khôn ươn ướt, cúi đầu áp mặt vào bàn tay cô, “Mai Mai, anh sợ c.h.ết mất.”

Khi anh ôm lấy Triệu Vịnh Mai người đầy máu, trong khoảnh khắc ấy, Dương Duy Khôn chỉ nghĩ đến một điều: nếu cô có mệnh hệ gì, anh cũng sẽ đi theo cô.

Khi bác sĩ nói cô khó sinh cần phải phẫu thuật, cần cắt bỏ tử cung và yêu cầu Dương Duy Khôn ký tên, anh vừa run rẩy ký vừa nói với bác sĩ, “Tôi không quan tâm gì khác, chỉ cần cô ấy bình an.”

Anh đặt tờ giấy phẫu thuật vào tay bác sĩ một cách trang trọng, “Tôi chỉ cần cô ấy bình an.”

...

Phiêu Vũ Miên Miên

...

Bác sĩ từng chứng kiến không biết bao nhiêu trường hợp gia đình chọn “bảo con” thay vì “bảo mẹ”, bị sự trang trọng của anh làm cho sửng sốt, rồi xúc động nói, “Anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức cứu sản phụ.”

Và họ thực sự đã dồn hết tâm sức để kéo Triệu Vịnh Mai từ cửa tử trở về.

Chỉ tiếc rằng cô cũng phải trả giá đắt, đó là toàn bộ tử cung đã bị cắt bỏ.

Nhưng may mắn thay, tính mạng đã được giữ lại.

Vì chuyện này, Dương Duy Phong luôn cảm thấy có lỗi với chị dâu, nghe tin Triệu Vịnh Mai tỉnh lại, vội vàng mang đồ đến thăm.

“Chị dâu, chúng em có lỗi với chị.” Dương Duy Phong xấu hổ nói, “Dù nói gì đi nữa cũng không bù đắp được tổn thương này cho chị.”

“Đây là một số thứ em mua được, nghe nói tốt cho phục hồi sau sinh.” Dương Duy Phong nói, “Chị dâu hãy yên tâm dưỡng sức, đợi khi khỏe lại, chị muốn xử lý thế nào chúng em cũng chấp nhận.”

Anh không có mặt mũi nào để xin Triệu Vịnh Mai tha thứ.

Một người phụ nữ mất đi tử cung, điều này chẳng khác nào đoạt mạng sống của cô.

Còn Lưu Quyên Hảo sao không đến?

Có đến, nhưng đứng ngoài cửa, Dương Duy Phong không cho vào, sợ Triệu Vịnh Mai nhìn thấy lại tức giận.

Triệu Vịnh Mai mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, cô tưởng mình không thể sống nổi, lúc được Dương Duy Khôn ôm trong tay, cô thậm chí còn tranh thủ lúc tỉnh táo để dặn dò hậu sự với anh.

Lúc đó, Dương Duy Khôn nói với cô, “Em đừng dặn dò gì cả, nếu em không sống, anh cũng sẽ không sống.”

“Như vậy hai đứa nhỏ sẽ mất cả cha lẫn mẹ.”

Nghe câu này, lòng cô đau như cắt, nhưng cũng chính nhờ nó mà cô gắng gượng vượt qua.

Chỉ là, cô không ngờ khi tỉnh dậy lại nghe tin như vậy.

Không còn tử cung!

Tay Triệu Vịnh Mai không tự chủ đặt lên bụng, nhưng nơi đó vừa phẫu thuật, vết thương còn đau nhói.

Với lời của Dương Duy Phong, cô không đáp, lúc này đầu óc chỉ nghĩ đến việc mình không còn tử cung.

Dương Duy Phong thấy vậy, đành lặng lẽ đặt đồ xuống rồi rút lui.

“Thế nào?” Lưu Quyên Hảo sốt ruột hỏi.

Dương Duy Phong lắc đầu.

“Em cũng không cố ý mà.” Lưu Quyên Hảo mắt đỏ hoe nói, “Cần em quỳ xuống không? Em đi quỳ trước

mặt chị ấy vậy.”

“Em đừng có như thế.” Dương Duy Phong lạnh lùng nói, “Chị dâu vừa tỉnh thôi.”

Chịu khổ lớn như vậy, mất cả tử cung, con cũng bé xíu trong lồng ấp.

Dương Duy Phong hiểu rất rõ.

“Nhưng em cũng không cố ý mà.” Lưu Quyên Hảo nói.

“Không ai nói em cố ý cả.” Dương Duy Phong nói, “Về trước đi, mấy ngày tới đừng đến nữa.”

Để chị dâu nhìn thấy lại buồn.

Lưu Quyên Hảo, “...”

Về nhà mẹ đẻ, cô nói với mẹ, “Con với họ đúng là không hợp tuổi, đáng lẽ phải là chuyện vui của con, kết quả bị họ làm cho chẳng còn chút hạnh phúc nào.”

Cô khó khăn lắm mới có thai, vậy mà cả nhà chỉ quan tâm đến Triệu Vịnh Mai và đứa bé trong viện.

Mẹ chồng ngày ngày ở viện chăm sóc hai mẹ con nhà họ, chẳng thèm hỏi thăm đứa bé trong bụng cô thế nào.

“Bà ấy không thích con, dù con làm gì cũng không ưa.” Lưu Quyên Hảo chán nản nói.

“Con cứ nhẫn nhịn đi.” Mẹ Lưu khuyên con gái, “Dù sao chị dâu con cũng chịu khổ lớn như vậy.”

“Nhưng con cũng không muốn thế.” Lưu Quyên Hảo lớn tiếng nói, “Nếu không phải do con bé con nhà họ, làm gì có chuyện này?”

“Sao mọi người đều đổ lỗi cho con?” Lưu Quyên Hảo oán giận nói.

Chẳng lẽ vì chuyện này, cả đời cô không thể ngẩng mặt lên được trong nhà họ Dương?

“Con cũng đang mang thai mà.” Lưu Quyên Hảo ầm ục nói.

Vì chuyện này, cô mấy ngày không về nhà họ Dương.

Ngày đầu, Dương Duy Phong còn đến đón, nhưng Lưu Quyên Hảo không muốn gặp.

Mẹ Lưu cũng bực mình, nhưng vẫn nói tốt cho con gái, “Nó về nhà cứ khóc suốt, vừa mới ngủ được.”

“Nó mấy năm nay mong con, vừa có thai lại gặp chuyện này, tâm trạng cũng không tốt, để nó ở đây vài ngày, đợi khi bình tâm rồi con đón về.”

Dương Duy Phong nghe lời mẹ vợ, không nghi ngờ gì, chỉ nói, “Vậy nhờ mẹ chăm sóc nó, vài ngày nữa con sẽ đến đón.”

Mẹ Lưu vào phòng kể lại lời Dương Duy Phong cho con gái nghe, “Mấy ngày nữa con về với nó, có giận cũng đừng quá, không tốt đâu.”

Lưu Quyên Hảo hiểu lý lẽ, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, nhưng cũng sợ mình làm quá sẽ mất lòng Dương Duy Phong, như vậy thì thiệt thòi.

Mấy ngày sau, Dương Duy Phong đến đón, cô cũng đành theo về.

Triệu Vĩnh Mai nằm viện nửa tháng mới xuất viện, còn con thì vẫn chưa được về.

“Con yên tâm ở cũ, đừng nghĩ ngợi gì, quan trọng là dưỡng cho khỏe.” Hứa Quế Chi nắm tay cô an ủi, “Con gái, để con khỏe rồi.”

Triệu Vĩnh Mai lắc đầu, “Mẹ, con không sao.”

Ngoài lúc đầu còn chưa thông, giờ cô đã nghĩ thông suốt.

Cô đã có một trai một gái, mãn nguyện rồi.

Chỉ thương con trai, bé xúu đã phải nằm lồng ấp, thậm chí không được bú sữa mẹ.

Nhưng chuyện này cô không nhần thì biết làm sao?

Đó là một tai nạn.

Hơn nữa, người gây ra lại là vợ của Dương Duy Phong.

Lưu Quyên Hảo không nghĩ như vậy, cô thậm chí nghĩ, lần này nhất định phải sinh con trai, để sau này có thể thẳng lưng trong nhà họ Dương.

Chỉ tiếc, mười tháng sau, cô sinh ra một bé gái.

Chương 728

DTV-EBOOK

Lúc đứa trẻ chào đời, y tá bế bé đến cho Lưu Quyên Hảo xem, cô ta liền hét lên: “Đây không phải con tôi, tôi sinh con trai mà!”

Y tá: “...”

Chẳng biết nói gì hơn, nhưng trong phòng sinh này chỉ có mình cô ấy sinh con, và đứa bé này đích thị là con của cô ấy.

Con trai ở đâu ra?

Lưu Quyên Hảo không thể chấp nhận việc mình sinh con gái, bởi khi mang thai, mẹ cô đã đưa cô đến gặp một vị thần y để bắt mạch. Vị ấy khẳng định rằng cô đang mang thai một bé trai.

Đây cũng là niềm tin của Lưu Quyên Hảo suốt thai kỳ, giờ lại bảo cô sinh con gái, làm sao cô chấp nhận được?

Y tá không dám nói nhiều, bế đứa bé ra ngoài: “Là con gái.”

“Sản phụ thế nào rồi?” Dương Duy Phong ôm con gái, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, hỏi.

Y tá hơi ngập ngừng, nhưng vẫn trả lời thật: “Sản phụ nghe nói là con gái, tâm trạng có chút kích động...”

...

...

Dương Duy Phong: “...”

Hứa Quế Chi: “...”

“Con gái cũng tốt mà,” bà nói, “hoa nở trước, quả kết sau.”

Bà bế cháu gái và cảnh báo con trai: “Vợ con là người không tỉnh táo, nếu con cũng mù quáng như cô ấy, hãy coi chừng đôi chân của mình.”

Dương Duy Phong: “Mẹ, con thích con gái. Mẹ không biết con thèm có con gái như nhà anh cả đã lâu lắm rồi.”

Con gái là chiếc áo ấm của cha mẹ, anh chỉ thích con gái.

Hứa Quế Chi thở phào nhẹ nhõm: “Con hiểu là tốt.”

Bà sinh ba con trai nhưng không có con gái, luôn mong ước nhưng không có duyên.

Về sau, đúng như Dương Duy Phong nói, anh rất yêu quý con gái Dương Gia Dao. Lưu Quyên Hảo dù không thích lắm, nhưng cố mãi cũng không thể mang thai lần nữa.

Rồi chính sách kế hoạch hóa gia đình được áp dụng, mỗi cặp vợ chồng chỉ được sinh một con. Muốn sinh thêm lén lút?

Không thể, đặc biệt là với gia đình họ Dương. Nếu công khai chống đối chính sách, không chỉ công việc của Dương Duy Phong và Lưu Quyên Hảo, mà cả vị trí của Dương Quyền Đình cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cả đời Lưu Quyên Hảo luôn hối hận vì không sinh được con trai.

Sau này, cô ly hôn Dương Duy Phong và tái hôn, có mang thai lần nữa nhưng do bản thân phá hoại, đứa bé bị sảy.

Đó là một bé trai đã thành hình.

Dĩ nhiên, đây là chuyện về sau.

Sau khi ly hôn Dương Duy Phong, anh đưa con gái đến hải đảo, gặp một cô giáo - giáo viên của Dương Gia Dao. Hai người dần nảy sinh tình cảm và đến với nhau.

Cuối cùng, họ sinh được một bé trai.

Nhưng cả hai vẫn yêu con gái hơn. Dù cách biệt tuổi tác, cậu bé rất thân thiết với chị gái.

Tình cảm giữa hai chị em cùng cha khác mẹ không hề thua kém những cặp chị em cùng cha mẹ.

Các con cháu nhà họ Dương dù ít gặp nhau nhưng tình cảm vẫn rất khăng khít.

Mỗi năm họ trở về là lúc nhà họ Dương náo nhiệt nhất.

Về sau, Dương Gia Hân thi đậu Đại học Bắc Kinh, trở thành thủ khoa tỉnh Thiểm Tây năm đó.

Triệu Vịnh Mai cả đời không có học vấn, nhưng con gái bà lại học rất giỏi. Khi phóng viên phỏng vấn, mọi người mới biết cô gái trầm lặng này lại có gia thế khủng như vậy.

Lúc đó, Triệu Vịnh Mai không còn là cô gái quê mùa thất học ngày xưa.

Phiêu Vũ Miên Miên

Bà là nữ doanh nhân nổi tiếng của tỉnh Thiểm, sáng lập chuỗi nhà hàng ẩm thực lớn.

Bản thân bà cũng nỗ lực học tập, thi đỗ đại học tại chức, thực hiện giấc mơ đại học của mình.

Ngày tốt nghiệp, Dương Duy Khôn phá cách, ôm một bó hồng đỏ thắm đến đón Triệu Vịnh Mai sau lễ tốt nghiệp.

“Anh...” Triệu Vịnh Mai vui mừng nhưng cũng ngạc nhiên.

“Quý cô xinh đẹp, mời lên xe.” Dương Duy Khôn lịch thiệp mở cửa xe cho vợ.

“Anh định đưa em đi đâu thế?” Xe chạy một lúc, rời xa thành phố, Triệu Vịnh Mai tò mò hỏi.

“Đến nơi em sẽ biết.” Dương Duy Khôn cười, “Nếu mệt em cứ ngủ một chút.”

“Ừm.” Triệu Vịnh Mai gật đầu.

Hôm nay tốt nghiệp, bà dậy sớm tham dự lễ, chụp ảnh liên tục, không nghỉ ngơi chút nào.

Khi tỉnh dậy, trời đã xế chiều.

“Chúng ta đến đâu rồi?” Bà hỏi.

“Sắp đến khách sạn rồi.” Dương Duy Khôn đáp, “Em đói không? Làm thủ tục xong anh đưa em đi ăn.”

“Rốt cuộc chúng ta đi đâu vậy?” Triệu Vịnh Mai vẫn thắc mắc.

Xem ra họ đã đi cả buổi chiều.

“Đi chơi.” Dương Duy Khôn cười, “Anh luôn hứa sẽ đưa em đi nhưng lần nào cũng bận.”

Triệu Vịnh Mai ngần ngại: “Nhưng...”

“Yên tâm, anh đã sắp xếp hết rồi.” Anh nói, “Chỉ vài ngày thôi, không ảnh hưởng gì đâu.”

“Quần áo anh cũng chuẩn bị đủ rồi, thiếu gì mua dọc đường.”

Đơn giản, anh chỉ muốn đưa cô đi chơi.

Năm ngoái Dương Gia Hân thi đậu, cả nhà định đi Bắc Kinh nhưng anh bận không đi được.

Lần này, dù thế nào anh cũng sẽ đưa vợ đi.

“Vậy chúng ta đi đâu?” Triệu Vịnh Mai hỏi.

“Em không luôn muốn thưởng thức ẩm thực Xuyên-Tứ sao?” Dương Duy Khôn cười, “Nên lần này chúng ta sẽ đến đó.”

Họ nghỉ đêm ở dọc đường, hôm sau tiếp tục hành trình.

Đến chiều thì vào địa phận Xuyên-Tứ, hai người thong thả ăn uống, thưởng ngoạn.

Cả đời Triệu Vịnh Mai chưa bao giờ thư thái như lúc này.

Họ tiến về Thành Đô, không chút lo âu.

Nhìn người đàn ông đang tập trung lái xe, dù đã có tuổi nhưng nét thanh tú thời trai trẻ vẫn hiện rõ, cộng thêm sự từng trải khiến anh càng cuốn hút.

“Em luôn nghĩ, kiếp trước mình hẳn đã làm việc thiện gì to lắm, nên kiếp này mới được gặp anh.” Triệu Vịnh Mai mỉm cười.

Dương Duy Khôn quay sang nhìn cô: “Vậy anh hẳn đã cứu cả dải ngân hà, nên trời thương cho anh

được lấy em.”

Đời này có em, còn gì mong hơn?

Hai bàn tay họ nắm chặt lấy nhau!